

TRUYENHOC.COM

Saya
Juki

Don't let Chan Tan

Mục lục

<u>Chương 1: Chân Tiên</u>	
<u>Chương 2: Khởi Đầu Mới</u>	
<u>Chương 3: Trúng Độc Mỹ Nữ</u>	
<u>Chương 4: Nhập Học</u>	
<u>Chương 5: Bệnh Viện Sự Tỉnh</u>	
<u>Chương 6: Quán Bar Hải Nam</u>	
<u>Chương 7: Tu Chân Giả</u>	
<u>Chương 8: Ma Kiếm</u>	
<u>Chương 9: Tần Tuyết</u>	
<u>Chương 10: Long Lão Đại</u>	
<u>Chương 11: Vô Giả</u>	
<u>Chương 12: Hạ Sơn</u>	
<u>Chương 13: Tần Gia</u>	
<u>Chương 14: Âm Tổ</u>	
<u>Chương 15: Thuấn Sát</u>	
<u>Chương 16: Phụ Thân Mộc Vũ Hàm</u>	
<u>Chương 17: Diệp Linh</u>	
<u>Chương 18: Khu Vui Chơi</u>	
<u>Chương 19: Biến Cố</u>	
<u>Chương 20: Anh Hùng Biểu Diễn</u>	
<u>Chương 21: Dụ Đồ</u>	
<u>Chương 22: Bốn Phương Tự Hội</u>	
<u>Chương 23: Hàn Băng Chi Thể</u>	
<u>Chương 24: Phương Pháp</u>	
<u>Chương 25: Tình Dịch</u>	
<u>Chương 26: Chữa Trị</u>	
<u>Chương 27: Người Lý Gia Đến</u>	
<u>Chương 28: Ma Nữ</u>	
<u>Chương 29: Lăng Nhà Kỳ</u>	

[Chương 30: Nhị Nữ Cùng Đến](#)

[Chương 31: Triệu Vũ Hình](#)

[Chương 32: Hồng Nương Tử](#)

[Chương 33: Gặp Gỡ Thành Viên](#)

[Chương 34: Bữa Tối](#)

[Chương 35: Vị Hôn Thê Tương Lai](#)

[Chương 36: Sát Thủ](#)

[Chương 37: Man Chi Thế](#)

[Chương 38: Thiên Sát](#)

[Chương 39: Dạ Yến](#)

[Chương 40: Hẹn Gặp](#)

[Chương 41: Hợp Tác](#)

[Chương 42: Lần Đầu](#)

[Chương 43: Đưa Đến Siêu Xe](#)

[Chương 44: Công Thành Chiến](#)

[Chương 45: Nửa Đêm](#)

[Chương 46: Lại Đến](#)

[Chương 47: Hoàng Gia](#)

[Chương 48: Bệnh Tình Trờ Nặng](#)

[Chương 49: Vận Mệnh](#)

[Chương 50: Dược Lăng](#)

[Chương 51: Cổ Sự](#)

[Chương 52: Lại Là Hân](#)

[Chương 53: Bị Bắt](#)

[Chương 54: Âm Mưu](#)

[Chương 55: Siêu Xe](#)

[Chương 56: Cổ Nhân](#)

[Chương 57: Xe Thật Xe Giả](#)

[Chương 58: Tai Nạn, Qua Đêm](#)

[Chương 59: Khó Xử](#)

[Chương 60: Lời Mời](#)

[Chương 61: Linh Điện Và Linh Căn](#)

[Chương 62: Vụ Sự](#)

[Chương 63: Chơi Lớn](#)

[Chương 64: Chủ Động Hiến Thân](#)

[Chương 65: Nữ Nhân Hoàn Mỹ](#)

[Chương 66: Đảo Nhân Tạo](#)

[Chương 67: Giao Dịch, Quyền Lợi](#)

[Chương 68: Giám Sát Sứ](#)

[Chương 69: Tiến Hóa](#)

[Chương 70: Trở Lại Một Minh](#)

[Chương 71: Bệnh Lạ](#)

[Chương 72: Thực Cốt Trùng](#)

[Chương 73: Bắt Gặp](#)

[Chương 74: Ước Hẹn](#)

[Chương 75: Bí Mật](#)

[Chương 76: Hấp Huyết Quý?](#)

[Chương 77: Tiêu Diệt Hoa Thất](#)

[Chương 78: Trò Chơi Âm Sát](#)

[Chương 79: Một Đêm](#)

[Chương 80: Làm Người Xấu](#)

[Chương 81: Mời Người Một Bữa](#)

[Chương 82: Trao Đổi Con Tin](#)

[Chương 83: Mời Mỹ Nữ Chơi Game](#)

[Chương 84: Đại Chiến Tứ Cấp Mộng Thú](#)

[Chương 85: Nữ Nhân Thật Khó Hiểu](#)

[Chương 86: Cạnh Tranh](#)

[Chương 87: Huyết Trận](#)

[Chương 88: Chiến Thắng](#)

[Chương 89: Đại Hội Gia Tộc Của Lý Gia](#)

[Chương 90: Chuyện Cũ Của Lý Bàn](#)

[Chương 91: Tộc Trưởng Tân Gia Mời](#)

[Chương 92: Gặp Lại Bạch Khiết](#)

[Chương 93: Diệt Sát](#)

[Chương 94: Thêm Một Hiếu Lâm](#)

[Chương 95: Thanh Vũ Đến](#)

[Chương 96: Trong Khoan Chứa](#)

[Chương 97: Kế Hoạch Giải Cứu](#)

[Chương 98: Ngủ Nhờ](#)

[Chương 99: Lựa Chọn- Không Bằng Cầm Thú](#)

[Chương 100: Cầu Ly Biệt](#)

[Chương 101: Âm Mưu](#)

[Chương 102: Đột Nhập](#)

[Chương 103: Sát Ý- Cạm Bẫy](#)

[Chương 104: Thực Lực Tuyệt Đối](#)

[Chương 105: Phân Tách Linh Hồn](#)

[Chương 106: Âm Mưu Của Lý Tường](#)

[Chương 107: Lý Bàn Đáng Thương](#)

[Chương 108: Tình Yêu Và Sự Nghiệp](#)

[Chương 109: Âm Mưu Của Hoa Thi Âm](#)

[Chương 110: Một Lần Say](#)

[Chương 111: Sở Từ Đến](#)

[Chương 112: Diệp Văn Thiên Nhờ Và](#)

[Chương 113: Diễn Kịch](#)

[Chương 114: Thị Trường Rất Lớn Sao?](#)

[Chương 115: Bệnh Nhân Từ Vong](#)

[Chương 116: Bán Nguyệt Diệp](#)

[Chương 117: Pháp Tác](#)

[Chương 118: Hội Nghị Nhảm Chán](#)

[Chương 119: Tình Thế Nguy Hiểm](#)

[Chương 120: Nguyên Anh Kỳ Của Thiên Sơn Thánh Phong](#)

[Chương 121: Ma Môn Đề Nghị](#)

[Chương 122: Hôn Sự?](#)

[Chương 123: Vấn Đề Lớn](#)

[Chương 124: Lý Tường Mời](#)

[Chương 125: Phiên Toái Đến Từ Vu Tộc](#)

[Chương 126: Phóng Hỏa Giết Người](#)

[Chương 127: Chủ Nhà Tham Tiền](#)

[Chương 128: Đại Trận Hấp Thu Sinh Mệnh](#)

[Chương 129: Mong Muốn Của Vương Vận](#)

[Chương 130: Sự Phụ Của Vương Bảo](#)

[Chương 131: Đến Vu Tộc](#)

[Chương 132: Vu Khống](#)

[Chương 133: Nhân Diệt](#)

[Chương 134: Lý Bàn Kinh Doanh](#)

[Chương 135: Côn Đồ Và Tiểu Bá Vương](#)

[Chương 136: Lừa Trại](#)

[Chương 137: Trò Chơi Lớn](#)

[Chương 138: Phẫn Nộ](#)

[Chương 139: Căn Cứ Bí Mật](#)

[Chương 140: Lý Tường Chết](#)

[Chương 141: Nam Cung Băng Vân](#)

[Chương 142: Diệp Linh Bị Bắt Cóc](#)

[Chương 143: Lại Là Được Nam](#)

[Chương 144: Khố U](#)

[Chương 145: Lưu Ly Cảm Tạ](#)

[Chương 146: Tần Minh Ngu Ngốc](#)

[Chương 147: Buổi Biểu Diễn](#)

[Chương 148: Tiến Hành Kế Hoạch](#)

[Chương 149: Đánh Người](#)

[Chương 150: Chặn Giết](#)

[Chương 151: Lực Lượng Bị Phong Ấn](#)

[Chương 152: Sinh Nhật](#)

[Chương 153: Khách Quý](#)

[Chương 154: Tổ Chức Bí Mật](#)

[Chương 155: Thằng Lớn](#)

[Chương 156: Sở Vũ](#)

[Chương 157: Xông Vào](#)

[Chương 158: Địa Ngục Lửa](#)

[Chương 159: Mượn Danh](#)

[Chương 160: Tổ Chức Khai Quang](#)

[Chương 161: Lời Mời Từ Thiên Sơn Thánh Phong](#)

[Chương 162: Dụ Dỗ- Chấp Nhận](#)

[Chương 163: Tra Tấn](#)

[Chương 164: Hồng Nhan Họa Thủy](#)

[Chương 165: Tu Chân Lộ](#)

[Chương 166: Đại Bí Ẩn](#)

[Chương 167: Bạo Tạc](#)

[Chương 168: Truyền Tống Trận](#)

[Chương 169: Xung Đột](#)

[Chương 170: Ta Đồng Ý](#)

[Chương 171: Đoạt Xá](#)

[Chương 172: Thông Linh Khỏi Lỗi](#)

[Chương 173: Tiêu Chính Long Đáng Thương](#)

[Chương 174: Đoạn Mạch Chi Phát Uy](#)

[Chương 175: Tham Lam Là Bản Tính](#)

[Chương 176: Thân Tại Thế Gia](#)

[Chương 177: Ta Sẽ Giúp Người](#)

[Chương 178: Thiên Tài- Phế Vật](#)

[Chương 179: Lừa Dối](#)

[Chương 180: Luân Hồi Già](#)

[Chương 181: Hấp Thu Thành Công](#)

[Chương 182: Tiêu Chính Long Trọng Thương](#)

[Chương 183: Bầy Rập](#)

[Chương 184: Sở Từ Chiến Tam Đại Trúc Cơ](#)

[Chương 185: Thu Dọn Tàn Cuộc](#)

[Chương 186: Tâm Tư Phức Tạp](#)

[Chương 187: Huỳnh Đế](#)

[Chương 188: Thanh Vũ Gặp Chuyện](#)

[Chương 189: Theo Dõi](#)

[Chương 190: Âm Mưu](#)

[Chương 191: Thiên Sứ Chi Lệ](#)

[Chương 192: Liễu Diệp Ma Vân Dao](#)

[Chương 193: Đột Nhập Phủ Tổng Thống](#)

[Chương 194: Thuốc Giải](#)

[Chương 195: Bị Lừa](#)

[Chương 196: Tra Khảo](#)

[Chương 197: Khu Nghiên Cứu](#)

[Chương 198: Văn Phủ](#)

[Chương 199: Tham Sóng Sợ Chết](#)

[Chương 200: Văn Gia Kinh Sợ](#)

[Chương 201: Trở Về](#)

[Chương 202: Ngụy Linh Căn](#)

[Chương 203: Đến Tân Gia](#)

[Chương 204: Kỳ Hoa](#)

[Chương 205: Ra Mặt](#)

[Chương 206: Bạo Lực](#)

[Chương 207: Thiếu Niên Lạ Mặt](#)

[Chương 208: Quà Tặng](#)

[Chương 209: Bàn Bạc Kế Sách](#)

[Chương 210: Miếu Sát Ba Vị Kim Đan Kỳ](#)

[Chương 211: Lựa Chọn Tân Chương Môn](#)

[Chương 212: Đấu Pháp](#)

[Chương 213: Vòng Tay](#)

[Chương 214: Bữa Tối](#)

[Chương 215: Khiên Phế Liệu](#)

[Chương 216: Rượu Quý](#)

[Chương 217: Chiêu Trò Lừa Đảo](#)

[Chương 218: Trà Giá](#)

[Chương 219: Rượu Giả, Rượu Thật](#)

[Chương 220: Lỡ Lỡ](#)

[Chương 221: Biểu Diễn Khí Công](#)

[Chương 222: Thi Đấu Quyển Anh](#)

[Chương 223: Thách Thức](#)

[Chương 224: Kịch Chiến](#)

[Chương 225: Pháp Diệt](#)

[Chương 226: Lại Bị Nhảm Đến](#)

[Chương 227: Huyết Thần Kinh Sơ](#)

[Chương 228: Huyết Anh Sát Trận](#)

[Chương 229: Chuyên Viên Thôi Miên](#)

[Chương 230: Chuyện Cũ Của Nalno](#)

[Chương 231: Nalno Chết](#)

[Chương 232: Đầu Thú](#)

[Chương 233: Lần Đầu Chạy Xe Máy](#)

[Chương 234: Thiên Phách Kiểm Đấu Trảm Quỷ Dao](#)

[Chương 235: Ngũ Linh Phong Thiên Tiểu Trận](#)

[Chương 236: Tuyệt Vọng](#)

[Chương 237: Đe Dọa](#)

[Chương 238: Thiên Thư- Truy Mỹ Bảo Điển](#)

[Chương 239: Đưa Lý Vũ Về Ở Cùng](#)

[Chương 240: Lý Tường Sống Của Lý Bàn](#)

[Chương 241: Tiểu Mỹ Nữ Lý Nghiên](#)

[Chương 242: Tinh Tâm Công](#)

[Chương 243: Đàm Phán Bắt Đầu](#)

[Chương 244: Sinh Mệnh Chân Tiên](#)

[Chương 245: Tâm Trạng Không Tốt](#)

[Chương 246: Dụ Dỗ Lý Nghiên](#)

[Chương 247: Cứu Tinh Diệu Nhật](#)

[Chương 248: Liệu Nguyên Quyết](#)

[Chương 249: Hạo Ca Cầu Xin](#)

[Chương 250: Triệu Vũ Hình Gọi Đến](#)

[Chương 251: Buổi Lễ Khiêu Vũ](#)

[Chương 252: Khởi Hành](#)

[Chương 253: Kim Đông Ngọc Nữ](#)

[Chương 254: Gỡ Bỏ Khuất Mất](#)

[Chương 255: Nam Nhân Trò Chuyện](#)

[Chương 256: Lấy Người Làm Tiên Công](#)

[Chương 257: Trăm Tiếp Nguyên Liệu](#)

[Chương 258: Ảnh Hưởng Của Đào Hoa Vận](#)

[Chương 259: Trở Lại Vùng Chiến](#)

[Chương 260: Được Lãng Tâm](#)

[Chương 261: Luyện Chế Tiên Bảo- Nữ Nhân Chiến](#)

[Chương 262: Phá Thiên](#)

[Chương 263: Thần Thụ- Thất Tinh Trận](#)

[Chương 264: Thần Thụ Không Phải Thứ Tốt](#)

[Chương 265: Đại Sự Của Văn Gia](#)

[Chương 266: Thực Thi Thụ Biến Dị](#)

[Chương 267: Cường Thi Giả Anh Kỳ](#)

[Chương 268: Phi Linh Chu](#)

[Chương 269: Lựa Chọn Bảo Vật](#)

[Chương 270: Triển Khai Kế Hoạch](#)

[Chương 271: Lễ Đường Phá- Hội Trưởng Hiện Thân](#)

[Chương 272: Treo Đùa Hội Trưởng](#)

[Chương 273: Một Chiêu](#)

[Chương 274: Tin Tưởng Dương Thiếu](#)

[Chương 275: Thực Thi Thụ Hóa Hình](#)

[Chương 276: Phân Thần Kỳ Thực Thi Thụ](#)

[Chương 277: Lại Một Chiêu](#)

[Chương 278: Vạn Pháp Thông Thiên Nhân](#)

[Chương 279: Chu Toàn](#)

[Chương 280: Phiên Phức Lớn](#)

[Chương 281: Biến Cố Nhỏ](#)

[Chương 282: Thân Phận Của Ta](#)

[Chương 283: Rời Đi](#)

[Chương 284: Phá Rối Đoàn Lâm Phim](#)

[Chương 285: Tiêu Viễn- Tiêu Bắc](#)

[Chương 286: Nam Nhân Đôi Khi Phái Vô Sĩ](#)

[Chương 287: Thăm Dò](#)

[Chương 288: Đùa Giỡn Tiêu Viễn](#)

[Chương 289: Vế Vào Cửa](#)

[Chương 290: Trứng Hóa Thạch](#)

[Chương 291: Vế Vip Vs Vế Hạng Sang](#)

[Chương 292: Tiến Triển](#)

[Chương 293: Tam Nhân Tộc](#)

[Chương 294: Phi Thuyết Thần Long](#)

[Chương 295: Ta Muốn Nó](#)

[Chương 296: Bách Biến Thần Sư](#)

[Chương 297: Thu Phục Bách Biến Thần Sư](#)

[Chương 298: Huyết Mạch Phong Ấn Thuật](#)

[Chương 299: Ngăn Đón](#)

[Chương 300: Kim Ngự Thần Sư, Độc Hoạt Xà Thần Sư](#)

[Chương 301: Thánh Thế- Bán Mệnh Tuyệt Kỹ](#)

[Chương 302: Cự Lực Thần Sư Đáng Thương](#)

[Chương 303: Thiên Vương Hiện Thân](#)

[Chương 304: Thân Thế Của Tiểu Sư](#)

[Chương 305: Địa Vương- Vương Liệt](#)

[Chương 306: Bách Biến Thần Sư Run Sợ](#)

[Chương 307: Chiến Tranh](#)

[Chương 308: Tra Tấn](#)

[Chương 309: Lãng Bách](#)

[Chương 310: Ta Là Bạn Trai Của Nàng](#)

[Chương 311: Diệu Kế](#)

[Chương 312: Lý Bàn Lo Lắng](#)

[Chương 313: Nhắm Vào Mộc Vũ Hàm](#)

[Chương 314: Lý Bàn Cũng Muốn Tu Luyện](#)

[Chương 315: Thiên Cấp](#)

[Chương 316: Mộc Vũ Hàm Nghi Ngờ](#)

[Chương 317: Thành Công](#)

[Chương 318: Đại Chiến Bắt Đầu](#)

[Chương 319: Liễu Hạc Chết](#)

[Chương 320: Dự Đoán](#)

[Chương 321: Lấy Oán Trả Ôn](#)

[Chương 322: Được Lãng Gặp Chuyện](#)

[Chương 323: Thâm Nhập Vùng Chiến](#)

[Chương 324: Chiến Trường Tàn Khốc](#)

[Chương 325: Thực Hiện Yêu Cầu](#)

[Chương 326: Sinh Mệnh Chân Tiên- Nhượng Hy](#)

[Chương 327: Đua Xe Trái Phép](#)

[Chương 328: Trò Chơi](#)

[Chương 329: Gian Lận](#)

[Chương 330: Thóa Thuận](#)

[Chương 331: Kim Đan Kỳ Lâm Áo Thuật](#)

[Chương 332: Ma Kiếm Quy Chủ](#)

[Chương 333: Thanh Vũ Sập Đến](#)

[Chương 334: Gió Lặng Trước Cơn Giông](#)

[Chương 335: Nấu Ăn](#)

[Chương 336: Đại Tiệc](#)

[Chương 337: Động Đất](#)

[Chương 338: Ma Môn Hành Động](#)

[Chương 339: Kế Sách Của Huyết Thần](#)

[Chương 340: Tận Hưởng](#)

[Chương 341: Độ Kiếp](#)

[Chương 342: Thú Kiếp- Lôi Hóa Kiếp](#)

[Chương 343: Thí Luyện Cốc](#)

[Chương 344: Khởi Hành](#)

[Chương 345: Sát Trận- Hóa Giải](#)

[Chương 346: Huyết Thần Bỏ Trốn](#)

[Chương 347: Tịnh Hóa Ma Khí](#)

[Chương 348: Lĩnh Vực](#)

[Chương 349: Thánh Ấn](#)

[Chương 350: Âm Dương Song Mệnh Cách](#)

[Chương 351: Huyền Thuật Tối Cao](#)

[Chương 352: Rời Đi](#)

[Chương 353: Thần Đế- Sáng Thế Thần](#)

[Chương 354: Hủy Diệt Đến](#)

[Chương 355: Chân Tiên Chi Chiến](#)

[Chương 356: Ba Loại Tiên Lực](#)

[Chương 357: Đòn Cuối Cùng- Kết Thúc](#)

[Chương 358: Phạm Vũ Giới](#)

[Chương 359: Sinh Mệnh Thế Thần](#)

[Chương 360: Kế Sách](#)

[Chương 361: Trộm Dược Viên](#)

[Chương 362: Uy Hiếp Cướp Đoạt](#)

[Chương 363: Khôi Phục Đến Trúc Cơ](#)

[Chương 364: Phệ Hồn Thạch- Diệt Hồn Thạch](#)

[Chương 365: Tham Gia Quyết Đấu](#)

[Chương 366: Hạ Chi Nghiên Thông Minh](#)

[Chương 367: Cường Thi](#)

[Chương 368: Thi Độc](#)

[Chương 369: Quyết Đấu Ý Chí](#)

[Chương 370: Lời Mời](#)

[Chương 371: Bàn Phi- Mệnh Nhân](#)

[Chương 372: Tuyệt Tình Sơn](#)

[Chương 373: Ngũ Thái Bằng Liên](#)

[Chương 374: Nguyệt Hoa Tiên Tử](#)

[Chương 375: Đội Người Một Ngàn Năm](#)

[Chương 376: Càn Quét Thực Cốt Sâm Lâm](#)

[Chương 377: Thiên Bảo Các](#)

[Chương 378: Giao Dịch](#)

[Chương 379: Vân Dương Thôn](#)

[Chương 380: Hang Động](#)

[Chương 381: Tịnh Thổ](#)

[Chương 382: Dung Nham Cự Tích](#)

[Chương 383: Chìa Khóa](#)

[Chương 384: Bố Trí Cạm Bẫy](#)

[Chương 385: Trúng Kế](#)

[Chương 386: Vây Khốn Hồ Vương](#)

[Chương 387: Khống Tước Vương](#)

[Chương 388: Trở Về Thanh Linh Môn](#)

[Chương 389: Thanh Linh Môn Nội Chiến](#)

[Chương 390: Dị Linh Môn](#)

[Chương 391: Biến Cố Tại Thiên Bảo Các](#)

[Chương 392: Chân Tự Quyết](#)

[Chương 393: Cực Linh Môn Đến](#)

[Chương 394: Cứu Tinh Diệu Nhật](#)

[Chương 395: Diệt Cực Linh Môn](#)

[Chương 396: Linh Nhân](#)

[Chương 397: Hấp Thu Linh Nhân](#)

[Chương 398: Chia Tay Chu Hân Dao](#)

[Chương 399: Tiểu Sư Thức Tỉnh](#)

[Chương 400: Tiểu Sư Phi Thăng](#)

[Chương 401: Thiên Liên Xích](#)

[Chương 402: Thiên Can Bát Quái Trận](#)

[Chương 403: Tử Hà Tiên Tử](#)

[Chương 404: Ngũ Hành Bạo Linh Trận](#)

[Chương 405: Phá Trận- Kim Bài](#)

[Chương 406: Hấp Thu](#)

[Chương 407: Mang Hoang Thảo Nguyên](#)

[Chương 408: Bất Nhót](#)

[Chương 409: Pháp Đàn](#)

[Chương 410: Chu Hân Dao Gặp Rác Rối](#)

[Chương 411: Uy Hiếp](#)

[Chương 412: Hóa Giải Khống Hôn Thuật](#)

[Chương 413: Tiên Thiên Linh Bảo](#)

[Chương 414: Giết Dạ Miêu Vương](#)

[Chương 415: Đồng Loạt Bỏ Trốn](#)

[Chương 416: Vân Lạc Tông](#)

[Chương 417: Giết](#)

[Chương 418: Ma Phật Cốc](#)

[Chương 419: Âm Dương Sư](#)

[Chương 420: Tranh Giành](#)

[Chương 421: Phật Đà Sơn](#)

[Chương 422: Dụ Đồ](#)

[Chương 423: Phân Hôn Thái Cổ Độc Nhân Long](#)

[Chương 424: Nhận Chủ](#)

[Chương 425: Bốn Phần Hợp Nhất](#)

[Chương 426: Cầm Chân](#)

[Chương 427: Hai Tấm Kim Bài](#)

[Chương 428: Phân Thần Kỳ](#)

[Chương 429: Xâm Nhập](#)

[Chương 430: Bố Thần Đan](#)

[Chương 431: Thái Hư Luyện Thần Đỉnh](#)

[Chương 432: Thành Đan](#)

[Chương 433: Một Bình Linh Từu Đối Ba Câu Hỏi](#)

[Chương 434: Cách Giới Truyền Tống Trận](#)

[Chương 435: Cầm Ngộ](#)

[Chương 436: Đại Chiến Phàm Vũ Giới](#)

[Chương 437: Đệ Nhất Yêu Vương Hiện Thân](#)

[Chương 438: Cực Đạo Chân Nhân Chiến Cự Lực Viên Vương](#)

[Chương 439: Diệt Sát Cự Lực Viên Vương](#)

[Chương 440: Thú Diệt Phát Uy](#)

[Chương 441: Sinh Mệnh Thể Thân](#)

[Chương 442: Một Tia Sáng Thể Lực](#)

[Chương 443: Linh Giới](#)

[Chương 444: Thủy Hoàng Giới- Lục Minh Đảo](#)

[Chương 445: Viên Cương](#)

[Chương 446: Vận Rủi Quấn Thân](#)

[Chương 447: Thủy Hệ Pháp Tác](#)

[Chương 448: Vọng Nguyệt Ngư](#)

[Chương 449: Vọng Nguyệt](#)

[Chương 450: Khiếu Nguyệt Thiên Lang](#)

[Chương 451: Đầu Giá](#)

[Chương 452: Ba Món Bảo Vật](#)

[Chương 453: Không Tước](#)

[Chương 454: Bát Ma Bàn- Bát Ma Giới](#)

[Chương 455: Ngục Lĩnh Vực](#)

[Chương 456: Thánh Anh Tông](#)

[Chương 457: Ngục Viêm Cốc](#)

[Chương 458: Kiếm Thai](#)

[Chương 459: Chặn Đường](#)

[Chương 460: Phá Hủy Ngục Viêm Cốc](#)

[Chương 461: Liệt Viêm Kinh Hiện Thân](#)

[Chương 462: Giao Dịch](#)

[Chương 463: Đan Kiếp](#)

[Chương 464: Hắc Thiên Thân Lôi](#)

[Chương 465: Đại Thừa Trung Kỳ](#)

[Chương 466: Khiếu Nguyệt Thiên Lang Gặp Nạn](#)

[Chương 467: Lang Bách](#)

[Chương 468: Diệt Sát Lang Bách](#)

[Chương 469: Nhật Nguyệt Thần Lang](#)

[Chương 470: Song Kiếp Hợp Nhất](#)

[Chương 471: Hoàn Không](#)

[Chương 472: Tiếp Một Chiêu](#)

[Chương 473: Liệt Viêm Kinh Cùng Đi](#)

[Chương 474: Sửa Chữa](#)

[Chương 475: Vạn Sự Thông](#)

[Chương 476: Kiếm Mộ](#)

[Chương 477: Ba Thanh Kiếm](#)

[Chương 478: Đánh Lén](#)

[Chương 479: Chim Sẻ Phía Sau](#)

[Chương 480: Vạn Kiếm Lực Vs Vô Hình Kiếm Khí](#)

[Chương 481: Luyện Chế Thành Công](#)

[Chương 482: Tiêu Đình](#)

[Chương 483: Bạo Tạc](#)

[Chương 484: Thôn Thiên Thú Chết](#)

[Chương 485: Tiêu Đình Bại](#)

[Chương 486: Rời Khỏi Kiếm Mộ](#)

[Chương 487: Cực Lạc Cảnh](#)

[Chương 488: Thử Thách - Bí Mật](#)

[Chương 489: Người Quen Cũ](#)

[Chương 490: Tìm Kiếm Linh Mạch](#)

[Chương 491: Vân Bằng](#)

[Chương 492: Sát Ma Đường](#)

[Chương 493: Ngũ Thú Diệt Ma Hóa](#)

[Chương 494: Mối Thù Của Nhạc Hiến](#)

[Chương 495: Thân Thể Bạo Tạc](#)

[Chương 496: Rời Khỏi Cực Lạc Cảnh](#)

[Chương 497: Luyện Hóa- Đột Phá](#)

[Chương 498: Liệt Viêm Kinh Khiêu Chiến](#)

[Chương 499: Vân Châu Thánh Địa](#)

[Chương 500: Sát Thần Đồ Linh Lực](#)

[Chương 501: Thiên Diễn Lão Tổ](#)

[Chương 502: Nửa Đường Rút Lui](#)

[Chương 503: Vạn Mệnh Trường Hà](#)

[Chương 504: Tâm Ma](#)

[Chương 505: Gặp Lại Sở Từ](#)

[Chương 506: Khuyên Nhủ](#)

[Chương 507: Cạm Bẫy - Phong Ấn](#)

[Chương 508: Thiên Long Bí Cảnh](#)

[Chương 509: Thiên Long - Long Tộc](#)

[Chương 510: Long Tộc Hiện Thân](#)

[Chương 511: Long Giới](#)

[Chương 512: Thóa Thuận](#)

[Chương 513: Công Pháp Đặc Thủ](#)

[Chương 514: Nội Tinh Long Tộc](#)

[Chương 515: Đại Thừa Trung Kỳ](#)

[Chương 516: Kén Rể](#)

[Chương 517: Kế Sách Thu Thập Long Lân](#)

[Chương 518: Long Chiến Thần](#)

[Chương 519: Long Tức Vs Thánh Kiếm Lực](#)

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Chân Tiên

Một thế giới dung nham nóng bỏng, không thấy điểm đầu và điểm cuối, nham tương gào thét. Một vị lão giả ngồi nhập định, phảng phất như những cái kia dung nham không ó chút nào ảnh hưởng đến hắn. Đột nhiên, từ trong hư vô xuất hiện từng sợi khí đen nhánh, mang đến cho người nhìn cảm giác có chút hỗn loạn, dường như là tập hợp của rất nhiều loại khí khác nhau, tạo ra một cảm giác rất huyền diệu... Hắc sắc khí ngày càng nhiều, cuốn tới bao phủ lão giả tạo thành một hắc sắc quang cầu cực lớn. Cả thế giới nham tương bỗng hóa thành một màu đen kịt, không chút ánh sáng.

Trong mảnh hắc ám vô tận, hoàn toàn không có khái niệm về thời gian, không biết đã trải qua bao lâu. Hắc sắc quang cầu bạo phát hắc quang, thế giới nham tương lần nữa khôi phục sắc đỏ. Lão giả ngửa mặt lên trời cười to:

-Ha ha, 500 năm, cuối cùng lão phu cũng đột phá Chân tiên chi cảnh, hơn nữa còn là mạnh nhất Hỗn Độn Chân tiên.

Chân tiên, thiên địa tối cao tồn tại, mỗi vị đều có hủy thiên diệt địa năng lực. Vô số vị diện, tu chân giả nhiều đến không đếm được, nhưng Chân tiên thì không có mấy vị. Thiên địa pháp tắc ràng buộc, trong thiên địa tối đa xuất hiện 10 vị Chân tiên chí cường giả. Khống chế hoàn toàn 1 trong 10 loại tiên khí, nắm giữ tiên lực, đạt đến một loại trình độ khó tin. Dương Thiên chính thức trở thành vị Chân tiên thứ 10, hơn nữa còn là cường giả khống chế đại nhất Hỗn Độn khí. Nếu muốn một lần nữa xuất hiện cái khác Chân Tiên, vậy một vị chân tiên phải chết đi. Nhưng là, trong thiên địa này ai có thể tiêu diệt được Chân tiên?

Dương Thiên, trước đây là một vị cao cấp Bán tiên, vì trả thù bị 9 vị Bán tiên vây công, thành công giết chết địch nhân nhưng thân mang trọng thương, sinh tử chỉ cách một đường. Thương thế quá nghiêm trọng không có cách gì chữa khỏi, trừ phi đột phá Chân tiên cảnh, đạt được một lần trùng sinh. Vốn không ôm hi vọng gì, không ngờ hãn thật sự thành công. Dương Thiên lần nữa quan sát cơ thể, thương thế cực kì nghiêm trọng đã hoàn toàn khỏi hẳn. Bất ngờ, râu tóc vốn bạc trắng dần chuyển sang đen, khuôn mặt già nua dần trẻ lại. Cơ thể dần thu nhỏ, sau cùng, lão giả hoàn toàn biến mất thay vào đó là một đồng tử như vừa được sinh ra. Có chút ngẩn ra, sau đó dường như nhận ra điều gì, lập tức mừng rỡ như điên:

- Đây chính là trong truyền thuyết trùng sinh sau khi đạt đến Chân tiên hay sao?

- Nghe nói người trùng sinh có thể lựa chọn trở thành bất cứ giai đoạn nào trong cuộc đời, hoàn cảnh không đổi nhưng tâm tính thay đổi, một lần nữa tận hưởng cuộc sống.

- Ta một đời vì báo thù, chỉ biết chém giết, nay cừu nhân đã diệt hết nhưng bản tâm khó đổi, cuộc sống thật vô vị, vậy thì dứt khoát trở lại khi ta 19 tuổi đi.

Năm Dương Thiên 20 tuổi, toàn gia bị diệt, hơn nữa cừu nhân mạnh đến mức khó tin. Hãn từ một công tử tài hoa, phong lưu trực tiếp biến thành một tên lưu manh lang thang đầu đường xó chợ. May mắn bước lên tiên đạo, thề quyết tâm trả thù. Một lòng trả thù, tìm mọi cách nâng cao thực lực bất chấp tất cả, tính cách dần trở nên lãnh huyết vô tình. Cuộc sống đó, hãn không muốn sống lại một lần nào nữa. Quyết định xong, cơ thể lại một lần nữa lóe sáng, một thanh niên nhìn khá đẹp trai xuất hiện, tuổi tác xem tầm 19, 20. Khóe miệng nở một nụ cười:- Ta rốt cuộc một lần nữa trở về, các vị mỹ nhân hay ngoan ngoãn chờ ta đến.

Con người sống trên đời rốt cuộc vì điều gì? Tiền tài, quyền lực, mỹ nữ. Cái thứ nhất và thứ hai với thực lực của Dương Thiên hiện nay so với hít thở còn dễ làm hơn. Vậy nên thứ khiến hắc lưu tâm cũng chỉ còn có mỹ nữ mà thôi.

- Đi ra a, xem địa cầu sau ngàn ấy năm thay đổi thành cái dạng gì rồi.

Trực tiếp từ tâm trái đất đi ra. Đứng ở một mảnh mệnh môn xa mạc, Dương Thiên ngay lập tức cảm ứng được ấn kí mình để lại. Dương Thiên khi xưa chính là người ở địa cầu, truy cầu cảnh giới cao hơn nên đã tiến vào tu chân giới. Bị trọng thương đoán chắc không qua khỏi nên trực tiếp phá toái hư không trở về cố hương để an nghỉ. Tình cờ gặp được một tên ăn mày mang hình ảnh của hắc lưu khi xưa, Dương Thiên dẫn hắc lưu đi ăn một bữa, để lại một lượng lớn bảo vật cho hắc lưu. Đồng thời để lại một cái ấn kí đặc biệt, nếu người kia có chết đi, ấn kí sẽ truyền xuống cho con cháu người đó. Đây là Dương Thiên cho chính mình chuẩn bị một ít nếu hắc lưu thật sự đột phá thành công. Liếc nhìn về phía xa chân trời:

- Đi xem một chút hậu nhân của cố nhân thôi.

Thanh Lâm huyện, trung tâm hành chính của Bắc Giang tỉnh, là một trong những trọng điểm phát triển về kinh tế trên cả nước. Đường phố về đêm vẫn sáng rực ánh đèn, xe cộ đông đúc nhìn từ xa cực kì mỹ lệ. Lúc này khoảng 9h đêm, một bóng người chậm rãi tiến về một ngôi nhà có phong cách khá cổ xưa nhưng rất rộng lớn. Đứng trước cửa nhà tưởng niệm một lát, người đến đưa tay lên cửa gõ nhẹ 3 tiếng. Vương lão gia tử đang ngồi một mình trên ghế để đọc báo, căn nhà lớn như vậy mà chỉ có một lão gia ở một mình. Nói đến Vương lão cũng thật đáng thương, lão bà thì mất sớm, có một người cháu gái thì bị bệnh bẩm sinh, không thể chữa hết được, hiện đang du học ở nước ngoài đồng thời tìm kiếm các chuyên gia để chữa bệnh. Nhi tử và con dâu thì làm việc lúc nào cũng tới khuya thậm chí không về để kiếm tiền chữa bệnh cho con gái. Vương lão là một giáo sư đầu ngành nổi

tiếng trong ngành khảo cổ, cả đời phấn đấu cuối cùng về già lại chỉ có UdJOQfv một mình.

Nghe tiếng gõ cửa, Vương lão ngay lập tức cảm thấy kì quái. Dù nhà mang phong cách cổ xưa nhưng hắn vẫn chiều theo con trai lắp một cái chuông cửa để tiện cho khách đến. Ban đêm ai lại đến không nhấn chuông mà lại gõ cửa. Bước lại gần nhìn ra ống kính thì thấy một thanh niên rất lạ mắt. Trông khá đẹp trai, tuổi thì tầm 19,20 đang đứng trước cửa kiên nhẫn chờ đợi.

- Người là ai?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Khởi Đầu Mới

- Có thể cho ta vào trong không?

- Không được! Không xác định được người là ai ta sẽ không để người tiến vào.

Vương lão có chút lo sợ. Gần đây xem thời sự có rất nhiều vụ nhân lúc chỉ có trẻ em và người già ở nhà mà tiến hành cướp của giết người. Tuy còn trẻ hăn cũng có luyện chút ít võ công nhưng đối mặt với bọn cướp có hung khí thì vẫn không đủ.

Lắc đầu cười nhẹ một tiếng, một nửa miếng ngọc bội hình rồng xuất hiện trên tay Dương Thiên:

- Không biết lão nhân gia ngài có từng thấy vật này?

Lập tức cánh cửa mở ra, một lão nhân nhìn thoáng qua cũng đã hơn 70 tuổi. Lúc này trên gương mặt lão nhân cực kì kích động, khóe mắt có chút ngấn lệ:

- Ân nhân, cuối cùng gia tộc ta cũng đợi được người rồi. Ta gọi là Vương Lục, có thể gọi ta là Vương lão là được rồi. Mau, mau vào đi.

- Ta gọi là Dương Thiên.

Bước vào nhà, chính diện phòng khách là một bức ảnh một vị lão đạo, râu tóc bạc trắng bay, lưng đeo 1 thanh kiếm. Cả người tỏa ra một cảm giác hư ảo không chân thực. Không phải Dương Thiên thì là ai?

Có chút cảm khái, tiến vào ngồi đối diện với lão nhân, đặt nửa miếng ngọc bội trên bàn. Lão nhân hai tay run rẩy cầm lấy nửa miếng ngọc bội. Đưa tay lên cổ kéo xuống 1 nửa miếng ngọc bội có phần tương tự. Ánh sáng lóe lên, cuối cùng ghép thành một cái hoàn chỉnh ngọc bội. Lão nhân lời nói có chút nghẹn giọng:

- Không sai, gia tộc ta đợi người cũng đã mấy trăm năm, tính đến ta đã là đời thứ 6. Cuối cùng cũng đợi được rồi.

- Ta cũng không phải là các người ân nhân, ta chỉ là hậu bối của hân. Mang theo miếng ngọc bội này đến nhờ người giúp đỡ vài việc thôi.

- Không! Tổ tiên đã giao lại. Bất kì ai cầm ngọc bội đến tựu là ân nhân của chúng ta. Bất kể người muốn gì chúng ta đều đáp ứng. Còn nữa, tổ tiên còn để lại một khoản tiền rất lớn gửi tại ngân hàng, cụ thể bao nhiêu ta không biết. Đây là tiền bán những đồ vật trước kia giữ lại.

Dương Thiên rất vui mừng, hân biết mình không nhìn lầm người. Cũng không cần khách khí nữa:

- Việc đó để sau lại nói. Trước mắt có việc cần Vương lão giúp đỡ. Ta theo sư phụ trên núi tu luyện từ bé. Bây giờ xuống núi ngoại trừ ngôn ngữ những thứ khác đều không rõ. Cần Vương lão giúp ta một chút.

- Không vấn đề gì. Vậy người trước tiên ở lại đây. Ta sẽ dạy người hết thảy

- Vậy việc này phiền lão nhân gia rồi.

- Không việc gì, đây là chuyện ta phải làm đấy.

Thấy Vương lão dường như có việc gì muốn nói mà cứ ngập ngừng. Dương Thiên lập tức nói:

- Vương lão, người có việc gì cứ nói. Nếu có thể giúp ta chắc chắn sẽ giúp đấy.

Nghĩ đến cháu gái, Vương lão vẫn quyết định nói ra:

- Ta nghe tổ tiên truyền lại sư phụ ngươi là thần tiên thật sự, thần thông quảng đại không gì không làm được. Cháu gái ta từ bé mắc bệnh không rõ nguyên nhân, đã thử qua rất nhiều thứ thuốc, đi khắp các bác sĩ trên thế giới nhưng vẫn không trị được. Ngươi là đệ tử của lão nhân gia người có hay không thể giúp ta thử trị cho nàng?

Hắn cũng không quá tin tưởng vào thần tiên, cho là sư phụ của Dương Thiên bất quá chỉ là hậu nhân của người kia mà thôi. Bất quá chỉ cần có một tia hi vọng hắn tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

- Không vấn đề gì. Khi nào thuận tiện thì đưa cháu gái ngươi đến cho ta xem thử.

- Thật cảm ơn.

Vương lão cháu gái đang đi du học. Tạm thời chưa thể về được. Dương Thiên dứt khoát ở lại Vương gia bắt đầu học hỏi về địa cầu hiện tại. Văn hóa, cách cư xử, các tầng lớp xã hội, quy tắc của từng tầng lớp khác nhau, các kỹ năng như lái xe, sử dụng máy tính. Dương lão hết sức nhiệt tình chỉ dạy cặn kẽ, Dương Thiên cũng một lòng tiếp thu nên rất nhanh học được. Hắn cảm thấy thế giới bây giờ rất tuyệt, khác xa khi xưa, rất đáng để khám phá. Hắn đặc biệt thích máy tính và mạng internet. Đây là phát minh cực kỳ tuyệt vời. Bất kỳ tối nào hắn cũng lên mạng tìm tòi các thông tin mới, đọc các tiểu thuyết hay, tất nhiên, dùng phần lớn thời gian để lĩnh ngộ các kỹ thuật tân gáii hiện đại, dù sao thế giới đối khác, không thể lại dùng các cách cũ được. Đây mới là mục đích chính của hắn hiện tại, cũng là lí tưởng của mọi nam nhân trên thế giới: “Đánh một mảng hậu cung thật lớn”

Trong vòng 1 năm, Dương Thiên cơ bản đã học hết những gì Vương lão dạy. Hắn cũng quyết định chuyển ra ngoài sống. Dù Vương lão nhiệt tình giữ lại cũng không được. Số tiền tổ tiên Vương gia để lại vô cùng lớn, hơn 30 tỷ đô la Mỹ. Đổi qua nội tệ cũng đến hơn 300 tỷ. Dù Dương Thiên từ chối nhưng Vương lão nhất quyết không đồng ý. Không còn cách nào, hắn trước tiếp đổi 10 tỷ đô la Mỹ thành 100 tỷ nội tệ rồi chuyển vào 100 tài khoản khác nhau. Với sự trợ giúp của Vương lão việc này rất dễ dàng.

Tuổi của hắn vừa tròn 20, tựu đúng ra đang phải là sinh viên đại học. Bằng một ít tiền trực tiếp làm các loại giấy tờ tùy thân, một thân phận mới và trở thành một sinh viên đại học Thanh Hoa-trường đại học lớn nhất tỉnh và một trong 3 trường nổi tiếng nhất cả nước. Không khỏi có chút cảm khái, thế giới này, chỉ cần có tiền thì việc gì cũng có thể giải quyết được.

Về phần cháu gái của Vương lão thì còn một tháng sau sẽ về nước, Dương Thiên hứa hẹn khi đó sẽ đến chữa cho nàng. Dù trước kia hắn một mực nâng cao thực lực chứ không học tập bất cứ cái gì y thuật. Nhưng thân là một vị Chân tiên. Không có bất kì bệnh gì hắn không thể chữa.

Từ biệt Vương lão, Dương Thiên dọn tới biệt thự mới mua, hắn có tiền, cũng nên sống thoải mái một chút. Và lại tính toán sau này có nhiều lão bà cũng cần một ngôi nhà thật lớn. Biệt thự này Dương Thiên bỏ ra hơn 100 triệu mua lại, muốn bao nhiêu lớn thì có bấy nhiêu lớn. Đồ đạc cần thiết cũng đã sắm sửa hoàn tất. Đồng thời thông qua các mối quan hệ của Vương lão nhập về một dàn máy vi tính với công nghệ tốt nhất thế giới và đường truyền mạng tốt nhất. Dương Thiên hắn cảm thấy các thể loại game, phim ảnh của thế giới này rất tuyệt, không thể tận hưởng trọn vẹn thật uống phí.

Chuyển đến biệt thự được một tuần thì đến lúc nhập học. Dương Thiên có chút hưng phấn. Cuộc sống mới này thật đáng để mong đợi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Trúng Độc Mỹ Nữ

Sáng sớm, Dương Thiên thức dậy, vệ sinh cá nhân và ăn sáng rồi lập tức lái xe đi đến trường đại học. Hắn không quá chú trọng phương tiện di chuyển nên chỉ mua một chiếc xe hơi loại bình thường. Lái xe qua siêu thị chợt nhớ tới Vương lão trước có nhắc nhở đi học cần một ít sách vở. Nhìn sắc trời vẫn còn sáng tựa ghé vào mua một lát cũng không muộn. Mua xong vài quyển vở và một vài dụng cụ học tập cần thiết. Vừa bước ra cửa lại bất ngờ nhìn thấy một đám đông đang tụ tập, tựa hồ có người bị té xỉu. Dương Thiên nhẹ lắc đầu, mọi người hầu hết đều như vậy, thấy người bị nạn đều chụm lại xem xét, bàn tán nhưng không có ý định giúp đỡ. Chỉ cản trở việc cứu người. Bất quá, nghĩ thì nghĩ nhưng Dương Thiên hăn trước giờ vốn không muốn rước phiền phức vào mình, liền nhanh chóng bước nhanh qua. Lúc này, có một thanh niên từ đâu chạy tới quát to:

- Mọi người mau tránh ra, ta là bác sĩ.

Nghe được tiếng quát, mọi người ngay lập tức tránh ra. Lúc này, Dương Thiên mới nhìn thấy rõ mặt của người bệnh. Dương Thiên từ khi đột phá, liền phong ấn hầu như toàn bộ thần thức của mình lại. Nguyên nhân rất đơn giản, thần thức của Chân tiên quá mức cường đại rồi. Nếu không phong ấn chỉ cần thả ra liền bao quát toàn bộ địa cầu, không có bất cứ cành cây, ngọn cỏ hay côn trùng nào có thể thoát khỏi. Đến lúc đó, thế giới này còn cái gì thú vị để khám phá nữa.

Nhìn qua một chút người bệnh, Dương Thiên có chút giật mình, tự chửi bản thân một câu. Thiếu tí nữa đã bỏ qua một cái tuyệt sắc mỹ nữ rồi. Nữ nhân này thoạt nhìn qua tầm UxcFtqb 20 tuổi, ngũ quan tinh xảo, mái tóc

dài đến eo, da trắng như tuyết, thân hình lồi lõm chỉ có bộ ngực là hơi nhỏ một chút. Dù sắc mặt có chút tái xanh nhưng vẫn để người ta cảm thấy khi tức thanh xuân. Đến lúc này hắn không lại trách đám người túm tụm lại xem nữa rồi, dù là hắn cũng muốn lại gần hảo hảo ngắm nhìn một chút. Bất quá, nhìn sắc mặt tái xanh, cùng cơ thể giật nhẹ từng cơn hình như là rất nguy kịch. Thanh niên tự xưng là bác sĩ vội vàng kiểm tra cơ thể nàng, lăm bầm:

- Xem qua giống như là bị tai biến, nhưng ta vẫn cảm thấy có chút gì không đúng, đến tột cùng là không đúng chỗ nào.

- Nàng là bị trúng độc.

Đúng lúc này một âm thanh vang lên, đúng là Dương Thiên. Hắn lúc này đã lượn lách thành công tiến lại gần. Dùng thần thức quét qua cơ thể này, lập tức nhận biết được. Thanh niên có chút ngẩn ra, ngẩn cao đầu lên hỏi:

- Người như thế nào biết được?

- Ta từng học qua một chút y thuật, người có thể để ta thử chữa cho nàng một chút.

- Không được, người còn chưa khám thử cho nàng, chỉ đứng từ xa nhìn rồi phán đoán không đáng tin. Hơn nữa ta cảm thấy mỗi khi chạm vào, nàng càng giật mạnh hơn. Xe cấp cứu sắp tới chúng ta không thể làm loạn được.

Lắc đầu nhẹ một cái, hắn chỉ là một kẻ lạ mặt không có ai biết. Đúng là không để ai tin tưởng được. Nhưng nếu chờ xe cấp cứu đến chắc chắn không kịp. Hắn phát hiện tình huống của nàng hiện khá nguy cấp. Ngón tay búng nhẹ, một đạo linh khí tiến vào cơ thể nàng. Bất quá cũng không thể chữa khỏi cho nàng, chỉ làm cho độc tính không phát tác nữa.

Lùi nhẹ ra, giờ nàng cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng nữa, hơn nữa trong cơ thể có linh khí của hắc tím được nàng cũng là một việc rất đơn giản. Giờ hắc tím cần phải đến trường trước, có chút chậm trễ rồi. Ngày đầu đi trễ đúng là không tốt. Thanh niên kia có chút ngẩn ra, làm sao vừa nói hai câu đã bỏ đi rồi. Dù vậy, hắc tím cũng không quá bận tâm, dù sao cứu người vẫn quan trọng hơn.

Hơn 10 phút sau, một mỹ phụ trung niên chạy vội đến khóc to:

- Tuyết Nhi! Người đây là bị làm sao? Không phải người bảo vào đây mua chút đồ sao? Sao lại ngất xỉu như thế được. Người mau tỉnh lại đi, đừng làm mẹ sợ.

Thanh niên vội ngăn cản nàng, trấn an:

- A di, không nên chạm vào nàng có thể khiến nàng càng gặp nguy hiểm.

Mỹ phụ trung niên vội quay ra hỏi:

- Người là ai, con gái ta tại sao lại bị như thế này?

- Ta là bác sĩ, vô tình đi ngang qua đây. Người yên tâm, ta đã gọi xe cấp cứu rồi, sẽ rất mau đến đây.

Mỹ phụ vội vàng rút điện thoại ra bấm một dãy số:

- Tần Chính, người mau đến đây. Tuyết nhi gặp chuyện không may rồi.

Những việc đó Dương Thiên hoàn toàn không biết, lúc này hắc tím đứng trước một cái cổng trường rất lớn. Phía trên có mấy chữ lớn: “Đại Học Thanh Hoa”. Lăm lăm một tiếng:

- Cuối cùng cũng đến rồi.

Theo như Vương lão dẫn dò, Dương Thiên lập tức theo bản đồ hướng dẫn được treo ngay ở đại sảnh tìm kiếm phòng của thầy hiệu trưởng. Bước đến trước cửa có treo hai chữ: “Hiệu Trưởng”, gõ cửa phòng. Trong phòng vang lên âm thanh:

- Vào đi.

Bước vào phòng, một lão trung niên nhìn khoảng 50 tuổi, đầu tóc lấm tấm điểm bạc, đeo một cặp kính lão đang ngồi sau một cái bàn làm việc. Trên bàn là rất nhiều chồng tài liệu. Lão nhân tháo kính xuống, nhìn Dương Thiên:

- Người là?

Cúi đầu chào lão nhân, Dương Thiên lập tức nói:

- Ta theo giới thiệu của Vương lão đến để nhập học.

- Ah! Người là người Vương lão sư nói đến. Việc nhập học của người đã được sắp xếp xong. Người bây giờ là sinh viên năm 2 khoa Kinh Tế. Người bây giờ đến phòng B31 để học buổi đầu tiên đồng thời nghe các thông báo hướng dẫn cụ thể sau.

- Ta đã biết.

Chào hiệu trưởng một tiếng. Dương Thiên lập tức đi ra ngoài tìm đến phòng B31. Hắn có chút háo hức chờ mong, không biết cuộc sống đại học rốt cuộc là như thế nào a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Nhập Học

Bước vào phòng học, Dương Thiên thoáng nhìn quanh một lúc rồi tiếng về phía bàn trống ở cuối dãy lớp. Nơi này thuận tiện quan sát toàn khung cảnh lớp học. Nhìn qua tất cả các nữ nhân trong lớp, tuy vẫn có 2,3 cái được xem như mỹ nữ, bất quá còn không có đạt đến yêu cầu của hắn. Ngán ngấm, định gục đầu xuống bàn nhắm mắt ngủ một giấc thì bên tai vai lên một tiếng:

- Người là học sinh mới chuyển đến sao? Ta năm trước hình như còn không có thấy mặt người a.

- Đúng vậy, ta vừa mới chuyển trường đến. Ta gọi Dương Thiên.

- Người tốt, ta là Lý Bàn. Mọi người hay gọi ta là Bàn tử. Để ta đem người giới thiệu cho các đồng học khác.

Nói xong cũng không chờ Dương Thiên gật đầu vội lôi kéo hắn chạy khắp nơi trong phòng học tiến hành giới thiệu.

- Mọi người, đây là Dương Thiên, vừa mới chuyển đến. Thế nào, rất soái có đúng không?

- Ah, thực sự rất soái nha.

- Dương Thiên, người tốt, ta gọi là Lý Chính.

- Dương Thiên, ta gọi là Vương Tiểu Muội, có thể hay không giao bằng hữu một cái.

- Thôi đi, người cái này hoa si, cứ thấy soái ca là chạy đến.

...

Dương Thiên mỉm cười nghĩ thầm: “Đây gọi là không khí học đường nga, thú vị”. Trước kia hắn độc lai độc vãng, một lòng báo thù nên không có kết giao bằng hữu hay quan hệ nam nữ gì. Bây giờ nhất định phải hảo hảo kiếm thật nhiều mới được.

- Các người tốt, ta gọi là Dương Thiên, vừa mới chuyển đến. Hy vọng mọi người giúp đỡ.

Bỗng nhiên, từ đâu xuất hiện một nam tử đi đến, dáng người to lớn, mặt áo hở hang, trên người tràn đầy hình xăm đủ kiểu, quát lớn:

- Các người mau rút về chỗ cho ta, còn ồn ào nữa ta lập tức cho mỗi người một trận.

Liếc mắt nhìn nam tử, vừa định tiếng lên thì Lý Bàn vội kéo tay Dương Thiên về lại chỗ ngồi. Ánh mắt hắn hình như rất sợ hãi tên to con kia.

- Người đừng gây chuyện với hắn chịu thiệt, phụ thân hắn thế nhưng là phó cục trưởng cục cảnh sát, là người có quyền có thế. Vả lại hắn từ bé học võ, lại vô cùng hung hăng, một lời không hợp tự đánh người. Các vị lão sư cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở mặc kệ hắn.

Dương Thiên nhíu mày, dù hắn không sợ nhưng cũng không định gây xích mích trong ngày đầu tiên. Xã hội này là như vậy, dù gọi là dân chủ nhưng quyền lực đều tập trung vào trong tay kẻ có tiền, có quyền. Hắn đánh gãy người một cánh tay, người kiện hắn hắn liền bồi thường cho người, còn hắn thì không hao tổn bất kì cọng lông cọng tóc nào. Người có tiếp tục kiện thì hắn vẫn sẽ dùng tiền xóa bỏ mọi tội lỗi thậm chí đem người bỏ tù cũng có thể. Mạnh được yếu thua, dù ở thế giới nào thì đây vẫn là quy luật không đổi.

Quay sang nhìn Lý Bàn cười cười:

- Ta cũng không có ý định gây sự với hãn a. Nhưng là ngày nào hãn cũng nổi điên như thế à.

- Cũng không phải, ta xem thì giống như hãn không nhìn thấy Tần Tuyết thì không chịu được.

- Tần Tuyết?

- A! Người thế mà Tần Tuyết cũng không biết. Không trách được, dù sao người cũng mới chuyển đến. Để ta hảo hảo nói cho người một lần.

Dường như khi nhắc đến Tần Tuyết, Lý Bàn đặc biệt hưng phấn. Dương Thiên thầm nghĩ đây có thể là một cái mỹ nữ a, vậy Lý Bàn này có thể trở thành hảo hữu a, cùng hảo hữu bàn luận về mỹ nữ là một kiện sự tình rất thú vị.

- Trường chúng ta trong cả nước vốn nổi tiếng có rất nhiều mỹ nữ. Người nhìn lên kia xem, các nàng nhìn cũng tính là mỹ nữ. Nhưng là so với Tần Tuyết thì đúng là đom đóm so với ánh trăng.

- Trường chúng ta có 3 đại mỹ nữ, phân biệt là Triệu Vũ Hình, nàng là sinh viên vừa tốt nghiệp, do thành tích học tập xuất sắc nên được giữ lại làm lão sư. Nàng tính tình rất tốt, hòa đồng nhưng luôn giữ khoảng cách với nam nhân. Trong trường lão sư lẫn sinh viên theo đuổi nàng rất nhiều nhưng đều bị nàng cự tuyệt.

- Tiếp đến, là một cái học tử, nàng gọi là Mộc Vũ Hàm, hiện là sinh viên năm 3. Khuôn mặt hay dáng người đều không cần bàn đến, tuyệt phẩm a. Nàng xuất thân từ gia đình nghèo khó, nhưng đặc biệt rất chán ghét các tên công tử nhà giàu. Người cũng biết xã hội hiện nay ai cũng chú trọng vật chất, nữ hài như nàng rất khó kiếm. Nàng là rất nhiều nam sinh trong lòng

nữ thần, số lượng người theo đuổi nàng thật sự là xếp từ đây ra cổng trường cũng không hết.

- Cuối cùng, chính là lớp chúng ra Tần Tuyết đồng học. Nàng xinh đẹp không cần bàn cãi, hơn nữa gia cảnh rất giàu có, tính tình lại hoạt bát đáng yêu, tuy nhiên bạn bè hầu hết đều là nữ, nam nhân không dám tiếp cận nàng.

Nói đến đây, Lý Bàn thở dài nhìn lên nam tử to con trên kia.

- Hắn gọi là Chu Học Dân, lần đầu nhìn thấy Tần Tuyết liền bị mê muội, điên cuồng theo đuổi nàng, còn đối ngoại tuyên bố ai dám có ý đồ với nàng sẽ cho kẻ đó không thể đến trường được. Chúng ta ai cũng sợ hắn, dù sao hắn là một cái người điên. Ta biết Tần Tuyết thế nhưng cũng rất chán ghét hắn, nhưng không ai lại dám tiếp cận nàng.

- Vừa rồi hắn nổi điên theo ta đoán hắn cùng Tần Tuyết có liên quan, trong thời gian nghỉ hè hắn không ngừng tìm cách mời nàng đi chơi nhưng bị cự tuyệt. Hôm nay nhập học lại không thấy nàng, hắn nổi điên là chuyện dễ đoán.

Dương Thiên còn chưa kịp nói gì, Lý Bàn như lấy lại được khí thế, hưng phấn nói:

- Tần Tuyết chúng ta không chạm đến được, bất quá Mộc Vũ Hàm lại là mục tiêu có thể phấn đấu a, còn Triệu Vũ Hình lão sư, nàng năm nay 24 tuổi, so với chúng ta đại 4 tuổi, tuy có chút khó khăn nhưng không phải không có cơ hội.

Dương Thiên mỉm cười, tên Lý Bàn này thật đúng là có tố chất a, có thể làm hảo hữu đấy. Bất quá, nếu các nàng thật sự xinh đẹp như lời hắn nói, ta đây cũng sẽ không nhường cho người. Bằng hữu là bằng hữu, nhưng động đến nữ nhân bằng hữu cũng không thể nhường a.

Nhìn Lý Bàn hưng phấn, Dương Thiên cũng không vội cắt ngang, nói:

- Nhiều mỹ nữ như vậy, người có ảnh chụp của các nàng hay không, ta cũng muốn xem qua một lát.

Lý Bàn hai mắt sáng lên, vỗ vỗ vai Dương Thiên:

- Người đây là hỏi đúng người rồi, ta thế nhưng mà nắm giữ tất cả mỹ nữ trong trường cũng như bên ngoài trường mỹ nữ thông tin, kể cả những hình ảnh đặc biệt ít ai thấy. Muốn xem là phải trả tiền đấy, nhưng là lần đầu ta sẽ không tính phí người, nhưng cũng chỉ có thể cho người xem hình ảnh bình thường.

Nhìn Lý Bàn, Dương Thiên trên đầu đầy hắc tuyến, tên này không những là một sắc lang mà còn là một giang thương, nhưng nếu hắn nói đúng thì đúng là sau này còn cần nhiều ở hắn. Dù sao truy mỹ quá trình thông tin cũng là không thể thiếu đấy.

Lý Bàn lúc này thò tay vào hộc bàn lấy ra một cái cặp khá lớn, bên trong chia rất nhiều ngăn nhưng sắp xếp rất ngăn nắp. Mò ra 3 trương ảnh chụp. Dương Thiên nhìn qua 2 trương đầu, dưới ảnh đều có ghi tên, đúng là Mộc Vũ Hàm và Triệu Vũ Hình. Đều là tuyệt sắc mỹ nữ a, Dương Thiên như xác định được mục tiêu, có chút hưng phấn. Liếc nhìn qua trương ảnh thứ 3, phía dưới có ghi hai chữ “Tần Tuyết”. Dương Thiên hơi ngần người ra: “Như thế nào lại là nàng”.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Bệnh Viện Sự Tình

Thấy gương mặt ngạc nhiên của Dương Thiên, Lý Bàn liền hỏi:

- Người biết nàng?

- Không. Ta chỉ thấy nàng có điểm quen mắt. Không biết đã thấy qua ở đâu.

- Là chuyện này a. Người đã từng nhìn thấy nàng cũng không có việc gì lạ, nàng là thiên kim tiểu thư của gia tộc Tần thị, phụ thân là tổng giám đốc Tần Long tập đoàn. Nghe nói tổng tài sản lên đến hơn 50 tỷ. Nàng cũng từng xuất hiện trên đài truyền hình và báo chí vài lần.

Thấy Dương Thiên có chút chăm chú nhìn vào bức ảnh, Lý Bàn vỗ vai:

- Sao? Người vừa ý nàng a. Nhưng ta khuyên người từ bỏ ý định đi. Nàng và chúng ta vốn không phải người trong cùng một thế giới. Chỉ có Mộc Vũ Hàm và Triệu Vũ Hình mới chính là mục tiêu của chúng ta. Nói cho người một ít bí mật, cái tên Chu Học Dân kia căn bản cũng không xứng với nàng, đơn giản chỉ là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga.

- Nàng cùng lắm chỉ có nhiều tiền một ít thôi. Cũng không có đáng sợ như vậy a?

- Haizzz. Việc này ta cũng không thể nói cụ thể cho người được.

Nhìn Lý Bàn một bộ thở dài, xem ra Tần gia cũng không đơn giản như vậy. Nhưng có ghê gớm hơn nữa thì thế nào? Dương Thiên hoàn toàn

không để ý trong lòng. Hắn tự yy rằng đây là số mệnh cố gắng sắp đặt cho hắn nữ nhân. Sao có thể từ bỏ được. Nhìn Lý Bàn bộ dạng cao nhân khuyển bảo, Dương Thiên có chút không nhịn được hỏi:

- Dường như người đối với nàng hiểu rất rõ?

- Đâu chỉ hiểu rõ. Gia tộc ta với gia tộc nàng còn có không ít duyên nợ đây. Ách, không nói việc này nữa. Sau này người nếu cần thông tin về mỹ nữ cứ đến tìm ta. Ta sẽ bán cho người với giá rất tốt đấy.

Nhìn bộ dáng không muốn nói nhiều của Lý Bàn, Dương Thiên cũng không hỏi thêm. Hắn cảm thấy tên Lý Bàn này gia thế cũng không đơn giản. Cùng Lý Bàn bàn tán về mỹ nữ một lúc sau, một vị lão sư khá lớn tuổi bước vào, giới thiệu về các quy định, thời gian học và một vài lưu ý về quy định mới. Sau đó cho cả lớp được nghỉ sớm.

Dương Thiên thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời trường, hắn muốn đến xem bệnh tính của Tần Tuyết một chút, thuận tiện chữa bệnh cho nàng và bồi dưỡng chút tình cảm. Vừa bước ra cửa lớp bỗng nghe Lý Bàn gọi theo:

- Dương Thiên, 6h tối nay lớp ta sẽ tổ chức liên hoan tại quán bar Hải Nam, người cũng đến tham dự a.

- Tốt, ta sẽ đến đấy.

Dựa theo đạo linh khí lưu lại trong cơ thể Tần Tuyết, Dương Thiên lái xe chạy một đường thẳng đến một bệnh viện rất lớn. Trên cổng có treo một cái bảng lớn: “Bệnh viện Hoàn Vũ”. Nhìn người ra vào tấp nập không ngừng, Dương Thiên tốn rất nhiều thời gian, cuối cùng cũng thành công đem xe gửi vào bãi giữ xe.

Bước vào bệnh viện, đi thẳng đến UGdoGrB lầu 6, có ghi rõ: “khu dưỡng sức”, Dương Thiên cảm ứng tia linh khí trong một căn phòng. Thần thức thả ra, trong căn phòng ngoại trừ Tần Tuyết vẫn đang hôn mê nằm trên

giường, còn có một vị bác sĩ đang khám cho nàng, một nam tử trung niên đang đỡ lấy một vị mỹ phụ cùng một tên thanh niên đang đứng ở góc phòng. Mỹ phụ vẫn đang khóc nức nở, theo Dương Thiên suy đoán đây rất có thể là phụ mẫu của Tần Tuyết, còn thanh niên kia rất có thể là vệ sĩ của họ. Dù sao xã hội bây giờ rất phức tạp, đa số đại gia đều thuê vệ sĩ để bảo đảm an toàn. Công ty bảo an cũng rất nhiều.

Vị bác sĩ già vừa khám bệnh vừa nhíu mày, chừng 15 phút sau quay ra nói:

- Con gái của 2 vị bây giờ tình trạng đã ổn định, không còn nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng loại độc này rất đặc biệt, ta cũng không biết cụ thể là cái gì. Bất quá, có một điểm xác định là có người cố tình hãm hại đấy. Tuy chất độc đã được loại bỏ hết, nhưng vẫn để lại di chứng, cái này...

Mỹ phụ trung niên nghe đến đây đã gấp không chịu được:

- Bác sĩ, cầu người chữa cho con gái ta, bao nhiêu tiền ta cũng đồng ý, nàng còn trẻ, còn cả quãng đường phía trước, không thể có bất kì chuyện gì được.

Bác sĩ lắc đầu:

- Không phải vấn đề tiền bạc, loại độc này rất kì lạ, tuy đã loại bỏ nhưng nó vẫn khiến cơ thể nàng chịu tổn thương rất nghiêm trọng. Dựa theo chuẩn đoán của ta, rất có thể sẽ phải ngồi xe lăn hết quãng đời còn lại. Thật xin lỗi, ta cũng đã làm hết sức mình.

- Không, chuyện này không thể nào xảy ra được.

Mỹ phụ vừa khóc vừa gào to, trung niên giữ chặt nàng, dù hấn cổ tỏ ra bình tĩnh nhưng vẫn không ngăn được nước mắt đang chảy dài trên mặt. Hấn biết, vị bác sĩ này đây là một trong những bác sĩ hàng đầu cả nước, hấn

nói không được thì dù đưa ra nước ngoài thì khả năng chữa trị vẫn không cao.

- Bác sĩ, không biết bệnh tình của con gái ta nếu đưa ra các nước có kỹ thuật tiên tiến có thể có hi vọng hay không?

Lắc đầu, bác sĩ trả lời:

- Không có, chất độc rất mạnh, toàn bộ cơ quan phía dưới của nàng đã bị nhiễm độc, tuy đã loại bỏ hết nhưng hai chân của nàng rất khó có thể đi lại được nữa, theo như ta biết thì y học hiện tại không có cách nào chữa trị.

Tần Chính cũng có chút tuyệt vọng rồi, vị bác sĩ trước mặt là một bác sĩ rất nổi tiếng, trên thế giới cũng có chút tiếng tăm, hẳn đã nói không được thì khả năng chữa trị được thật sự rất thấp. Nghĩ như thế nhưng Tần Chính vẫn ôm lấy vợ an ủi:

- Tiểu Mai, người yên tâm. Dù thế nào ta cũng sẽ tìm cách chữa khỏi cho Tuyết nhi.

Một bên ôm Lý Mai, một bên gọi thanh niên lại:

- Người gọi Hồ lão đến đây cho ta.

10 phút sau, thanh niên mang theo một vị lão giả chạy đến. Tần Chính lại gần nói nhỏ với lão giả:

- Giúp ta điều tra xem ai đối với Tuyết nhi hạ độc thủ. Ta muốn hẳn chết không có chỗ chôn. Không, kể cả người thân của hẳn ta cũng không để yên.

Lão giả gật đầu, vội vã đi làm. Dương Thiên lúc này thi triển Ấn Thân thuật đứng ngoài nghe hết toàn bộ câu chuyện cũng có chút nhú mày:

- Có người muốn giết nàng, xem ra chuyện này không đơn giản là cô tình trúng độc như ta vẫn tưởng. Có điều, có ta ở đây thì muốn làm hại nàng là

chuyện không thể nào đấy. Cha nàng có lẽ cũng sẽ bảo vệ nàng chặt chẽ.

- Bị liệt nửa người, cái này cũng không phải vấn đề lớn. Nhưng theo như kinh nghiệm thì những lúc thế này là khi phụ nữ yếu đuối nhất. Nhân cơ hội này tiếp cận khả năng thành công sẽ rất cao.

- Đúng vậy. Không cần vội chữa trị cho nàng. Trước tiên phải tán đổ nàng đã.

Dương Thiên ý nghĩ có chút tà ác, kinh nghiệm của hắn toàn bộ là từ trên mạng học được. Nhưng vẫn phải nói hắn quyết định rất chính xác. Tần Tuyết tính tình rất vui vẻ, hòa đồng với mọi người. Nam nhân theo đuổi nàng rất nhiều, dùng đủ loại biện pháp vẫn chưa có ai thành công. Có thể thấy được độ khó trong đó. Bây giờ nàng bị liệt nửa người, tâm linh rất yếu đuối, nếu có chiến lược tấn công phù hợp xác suất thành công tăng đâu chỉ gấp đôi.

Suy nghĩ một hồi lâu, trong đầu Dương Thiên dần vẽ ra một cái kế hoạch. Khóe miệng vênh lên. Nở một nụ cười đắc ý:

- Quyết định như vậy đi. Tối nay đi dự tiệc liên hoan, ngày mai bắt đầu kế hoạch. Ta cũng không tin Dương Thiên ta từng hàng phục hàng trăm triệu yêu ma lại không thể hàng phục một cái tiểu nữ nhân.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Quán Bar Hải Nam

Bước ra khỏi bệnh viện, Dương Thiên liếc nhìn đồng hồ:

- Đã hơn 13h rồi, cũng nên về nhà ăn trưa một chút.

Dù đến cảnh giới của hắc có ăn hay không cũng không còn quan trọng nữa, nhưng hắc vẫn muốn tận hưởng cuộc sống như một người bình thường. Ghé vào một quán gần nhà ăn nhanh bữa trưa, sau đó vội về nhà mở máy tính lên vào một tựa game nhập vai. Tựa game này hắc cũng đã chơi được một thời gian và quen được một người bạn có cái tên rất nữ tính: “Tinh Linh mỹ nữ”. Tên kia cũng nhận hắc là một nữ nhân, hơn nữa còn là một cái đại mỹ nữ. Dương Thiên không quá tin tưởng, dù sao bây giờ rất nhiều kẻ nhận mình là nữ để được ưu ái trong game. Còn về phần mỹ nữ, chuyện này xác suất thấp đến mức có thể bỏ qua. Nhưng nếu tên kia đã nhận mình là nữ, Dương Thiên cũng xem như hắc là một vị nữ tính để đối đãi.

Dương Thiên tối qua đã hẹn cùng nàng đi tham gia event đánh boss vào chiều nay. Nhưng do sự kiện của Tần Tuyết khiến hắc vứt chuyện này đến tận nơi nào, chỉ vừa sức nhớ ra. Đăng nhập vào game, ngay lập tức một đồng tin nhắn ập đến:

- Đế Vương, người ở đâu rồi, sự kiện sắp bắt đầu rồi.

- Đế Vương, nhanh vào đi, chỉ còn kém 5p nữa thôi.

- Đế Vương, người vào trễ một lát nữa sẽ không kịp ks con Boss này đấy.

- Đế Vương, tên khốn kiếp, dám trể hẹn với bốn cô nương, nếu không ăn được con Boss này ta sẽ không tha cho người.

Lau nhẹ mồ hôi trên trán, không phải chỉ là một con Boss event thôi sao? Nhưng dù sao cũng là hăn lỡ hẹn, vội phát lại một tin nhắn:

- Ta về rồi, vừa nãy có việc đột xuất, mau mời ta vào party, vẫn còn kịp.

Ngay lập tức nhận về được một cái lệnh mời gia nhập.

- Người đến rồi a, mau mau, sắp chết rồi.

Dường như quên mất việc hăn đến trể lần nhưng tin nhắn chửi bới ở trên, Tinh Linh mỹ nữ lập tức cùng Dương Thiên gia nhập vào chiến trường.

Hơn 10 phút sau,

- Ha ha, Đế Vương, người thật giỏi, vậy mà vẫn ăn được, bất quá cái này boss item toàn bộ phải cho ta, cái này là phạt người tội dám trể hẹn với nữ hài tử.

Trên đầu mồ hôi càng dày đặc, Dương Thiên thầm nghĩ: “Tên này sẽ không thật sự là nữ tính a, ta làm sao cảm giác giống như nữ hài tử đang giận dữ bạn trai trể hẹn vậy”. Dương Thiên vội phát một tin nhắn:

- Toàn bộ cho người, coi như chuộc lỗi đi.

Dù sao hăn cũng nạp rất nhiều tiền vào game này, tất cả item trên người đều là đồ tốt nhất, cũng không tranh giành với nàng. Tinh Linh mỹ nữ thì chỉ nạp một ít, item tương đối yếu, hăn lập tổ đội với nàng chủ yếu vì nàng nói nàng là nữ. Dù không tin tưởng nhưng game thủ nào chả mong muốn có được một người bạn chơi là nữ cùng chơi game.

- Đế Vương, người đúng là người tốt, nhà của người ở đâu? Sau khi thi xong ta đượcj cha mẹ cho đi du lịch một chuyến, nếu thuận tiện sẽ đến

thăm người.

- Tốt, ta hiện ở Thanh Lâm huyện, Bắc Giang tỉnh, người đến gọi điện thoại ta sẽ ra đón người, số điện thoại của ta là...

Trò chuyện với Tinh Linh mỹ nữ thêm một lúc, Dương Thiên tắt máy đi ngủ một giấc. Đến gần 6h, tắm rửa thay một bộ đồ mới, Dương Thiên lúc này lái xe đến quán bar Hải Nam. Đưa xe vào bãi giữ xe xong, lấy điện thoại gọi cho Lý Bàn:

- Bàn tử, ta đến rồi, các người đang ở đâu?

- Dương Thiên, người không cần vào, ở đây có rắc rối.

- Có chuyện gì? Có cần ta giúp đỡ không?

- Người cũng không giúp được, Chu Học Dân không biết ở đâu uống say, đánh nhau với mấy tên bảo vệ ở đây. Quán bar này là của Hồ ca, một trong 2 trợ thủ đắc lực của Long lão đầu-người đứng đầu xã hội đen tại Thanh Lâm huyện. Phó cục trưởng cục cảnh sát đấu hắc bang lão đại. Chúng ta không xen vào được.

- Không có việc gì, để ta đến xem một chút.

Cúp máy, Dương Thiên cũng không muốn chuyện quản mấy tên công tử uống say làm bậy, hắn chỉ lo bọn người Lý Bàn bị cuốn vào. Theo hắn thấy tên Lý Bàn này làm người không tệ, có thể làm bằng hữu. Chuyện của bằng hữu không thể không quản. Huống UWHS26e chi trong đó còn có rất nhiều bạn cùng lớp, cũng không thể mặc kệ bọn họ.

Bước vào trong quán bar, Dương Thiên lập tức thấy đám người Lý Bàn, lúc này hắn và một đám bạn đang bị bao vây bởi hơn mười người áo đen. Dưới mặt đất có một người đang nằm, trên đầu chảy đầy máu trộn lẫn vào

tóc, xung quanh là mảnh vỡ chai bia văng tung tóe khắp nơi. Đúng là vừa lúc sáng còn hung hăng càn quấy Chu Học Dân.

Một nam nhân mặc áo trắng dùng một chân đạp lên người Chu Học Dân, vỗ nhẹ vào mặt hắn:

- Người không phải rất hung hăng sao? Có phụ thân là phó cục trưởng cục cảnh sát là rất to sao? Nói cho người biết, phụ thân người gặp ta còn phải cúi đầu chào một tiếng. Người là cái thứ gì.

Nói xong chỉ vào đám người Lý Bàn đang run rẩy đằng kia:

- Còn có các người, nếu không làm ta hài lòng thì một cái cũng đừng hòng rời đi. Các người nghĩ đây là nhà các người sao?

Lập tức có một vài tiếng khóc thút thít vang lên, dù trên mặt vẫn có chút sợ hãi, Lý Bàn vội bước lên:

- Hồ ca, việc này là Chu Học Dân sai, người đánh hắn như vậy xem như xong, coi như nể mặt ta tha cho bọn họ, thế nào?

- Nể mặt người, chỉ bằng một tên phế vật bị Lý gia vứt bỏ ta bằng vào cái gì phải nể người.

Lý Bàn sắc mặt tái nhợt, chuyện này đúng là nỗi đau lớn nhất trong lòng hắn. Dương Thiên thấy chuyện này không thể giải quyết tốt được rồi, lắc nhẹ đầu bước tới vỗ vai Lý Bàn:

- Chuyện này người không giải quyết được, để ta tới đi.

Hồ ca nhìn Dương Thiên, ánh mắt có chút khinh miệt:

- Để người tới? Người có thể làm được gì. Đập phá quán của ta, đánh người của ta, các người không bồi thường đủ 10 vạn đừng hòng rời đi.

- 10 vạn? Được, ta bồi người 10 vạn.

Dương Thiên không thích phiền phức, nếu tiền có thể giải quyết vậy liền dùng tiền đi, dù sao hắn cũng có rất nhiều tiền. Hồ ca thấy Dương Thiên nhanh như vậy đáp ứng hai mắt liền sáng lên, nghĩ thầm: “Xem thường hắn rồi, tên này chắc chắn là con nhà giàu, vậy phải nhân cơ hội kiếm nhiều một chút”. Lập tức nói:

- Người nghe nhầm rồi, ta nói 10 vạn là mỗi người 10 vạn, người đưa ta 10 vạn ta liền thả một người đi. Tất cả bọn hắn liền 340 vạn.

Hồ ca chỉ muốn đưa một cái giả thật cao, sau đó thương lương đi xuống kiếm thêm một ít. Dù sao theo hắn nghĩ dù gia đình Dương Thiên có giàu đến đâu thì hắn vẫn còn là sinh viên. Sinh viên thì có thể có bao nhiêu tiền?

Dương Thiên nhìn qua đám người Lý Bàn rồi nhìn đang nằm trên đất Chu Học Dân:

- Người xác định?

- Đúng vậy.

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười, nhìn thẳng vào Hồ ca:

- Vậy người hôm nay một đồng cũng không lấy được.

- Vậy người thử xem.

Nói xong, Hồ ca quay mặt nhìn vào mấy tên mặt áo đen xung quanh, ngay lập tức bọn hắn làm thủ thế, dường như chuẩn bị động thủ. Sau đó, Hồ ca quay ra nhìn Dương Thiên với ánh mắt khiêu khích.

Thở dài một hơi:

- Xem ra, các người còn phải chuẩn bị bỏ thêm tiền.

- Tiền?

- Phải, là tiền viện phí.

Nói xong không để Hồ ca kịp tiếp thu, lập tức giơ chân đạp mạnh vào bụng hai tên áo đen kể bên, sau đó thân hình như một cái bóng lóe lên, đến khi hồ ca kịp định thần lại thì những tên đàn em xung quay đã nằm rên rỉ trên mặt đất. Đây là Dương Thiên không muốn giết người nên đã khống chế lực đạo vừa đủ.

Hồ ca sắc mặt tái xanh, không nói hai lời vội rút một con dao giấu trong thắt lưng ra đâm tới. Tốc độ không thể nói là chậm nhưng lại đâm vào khoảng không. Còn chưa kịp duy nghĩ chuyện gì, một tiếng ầm vang lên. Hồ ca chỉ cảm thấy lưng đau nhói, cả người bay ra đập thẳng vào tường.

- Ta cũng không muốn phiền phức, lần này chỉ là cho người một bài học nhỏ, nếu người còn dám làm phiền bạn của ta thì đừng trách ta không nường tay.

Nói xong, quay lại ra hiệu cho đám người Lý Bàn vác theo Chu Học Dân đi ra ngoài.

Hồ ca rất ấm ức, hắn có súng, còn chưa kịp lấy ra đã bị đánh bay, cả người vô lực, thiếu chút nữa là bất tỉnh. Nhìn theo bóng Dương Thiên đang tiến ra cửa.

- Người cho lão tử chờ, dù người là con của Thiên Vương lão tử ta cũng sẽ cho người sống không được yên.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tu Chân Giả

Vừa rời khỏi quán bar Hải Nam, Dương Thiên ngay lập tức bị đám người nhào tới:

- Dương Thiên, vừa rồi ngươi rất là lợi hại nha, thoáng chốc đánh ngã nhiều người như vậy.

- Trước đây ngươi học võ ở đâu? Ta cũng muốn học.

- Dương Thiên, vừa rồi lúc ngươi đánh nhau rất là đẹp trai nha, ngươi đã có bạn gái chưa?

Dương Thiên có chút không biết nói gì, cũng may Lý Bàn dường như hiểu ý, vội chạy lại kéo Dương Thiên ra khỏi đám người đang rất cuồng nhiệt kia:

- Ta và Dương Thiên còn có chút việc, các người có việc gì ngày mai hãy nói.

Biết Lý Bàn đang giúp mình, Dương Thiên vội gật đầu:

- Đúng vậy, ta còn có việc gấp, mai gặp lại.

Không đợi mấy người kia kịp nói gì, lôi kéo Lý Bàn chạy nhanh ra bãi giữ xe. Một lúc sau, Lý Bàn thở hổn hển:

- Dừng, ta không chạy nổi nữa, người cũng không cần chạy nhanh như thế. Dù sao họ cũng sẽ không ăn thịt người.

Nghỉ một chút, Lý Bàn ngấn đầu lên nhìn Dương Thiên, vẻ mặt nghiêm túc:

- Dương Thiên, ta có một vấn đề muốn hỏi người.

- Có chuyện gì?

- Người có phải là Tu Chân giả hay không?

Giật mình, Dương Thiên không ngờ Lý Bàn cũng biết về Tu Chân giả, xem ra Lý gia cũng là một gia tộc khá lớn. Cũng không phải chuyện gì qua bí mật, Tu Chân giả người bình thường không biết nhưng các cao tăng và các đại gia tộc ai cũng biết, thậm chí các gia tộc lớn luôn có cấp cao Tu Chân giả thủ hộ.

- Phải, ta là Tu Chân giả, xem ra Lý gia các người cũng là một đại gia tộc a.

Lý Bàn lộ vẻ mừng như điên, nhìn Dương Thiên với ánh mắt cầu khẩn:

- Dương Thiên, ta biết ta với người chỉ vừa mới gặp mặt, nhưng ta hi vọng người có thể giúp ta một chuyện, việc này đối với ta mà nói rất quan trọng.

- Muốn ta giúp đỡ cũng không có gì, chỉ cần người có thể trả ra một cái giá tương ứng.

Lý Bàn cắn răng:

- Chỉ cần có thể giúp ta, bất cứ giá nào ta cũng chấp nhận.

Dương Thiên cũng có chút mừng rỡ, tuy không biết tên Lý Bàn này có thật sự lợi hại như hắn nói lúc trước hay không, nhưng ít nhất cũng có thể giúp mình giải quyết không ít vấn đề.

- Được, chỉ cần người đáp ứng cung cấp cho ta thông tin chi tiết của bất kì vị mỹ nữ nào ta muốn, ta sẽ giúp người một việc bất kì.

Lý Bàn có chút ngần ra:

- Chỉ cần như vậy?

- Việc này không đơn giản đâu, ta cần thông tin của rất nhiều mỹ nữ, còn có những người hết sức đặc biệt.

- Không thành vấn đề, việc này cứ để cho ta.

Lý Bàn đắc tội nhi tử của trưởng lão trong gia tộc, bị trục xuất khỏi gia tộc vì không thể tu luyện, hẳn liền dốc lòng học tập kĩ thuật Hacker mong đạt được tán thành của gia tộc. Nhưng dù hẳn cố gắng đến thế nào cũng không thể quay về. Lý gia là gia tộc tu chân, chỉ chú trọng vào các đệ tử có tiềm năng, ai thêm quan tâm hẳn giới máy tình như thế nào.

Kĩ thuật hack của Lý Bàn rất cao, có thể xếp vào top 100 Hacker hàng đầu. Mà Hacker giỏi nhất là việc gì? Chính là điều tra và đánh cắp thông tin.

- Tốt, thỏa thuận như vậy đi, ta...

Đang nói giữa chừng, đột nhiên Dương Thiên ngẩn mặt lên nhìn về phía xa: “Linh khí dao động hỗn loạn, có Tu Chân giả đang đấu pháp”. Vội quay ra nhìn Lý Bàn:

- Người về trước đi, ta có việc phải đi, có việc gì để sau lại nói.

Không để Lý Bàn kịp nói gì, Dương Thiên đã biến mất, Lý Bàn lăm bẫm:

- Còn rất lợi hại a. Rất tốt, hẳn càng lợi hại khả năng trở về gia tộc của ta lại càng cao.

Thi triển Ấn Thân thuật, Dương Thiên lập tức phi hành về hướng linh khí hỗn loạn. Bay đến một mảnh rừng rậm dưới chân một ngọn núi lớn, Dương Thiên nhìn thấy một đám người đang hỗn chiến, tu vị hầu hết là Luyện Khí kỳ. Trên bầu trời là hai tên Trúc Cơ sơ kỳ đang đấu pháp. Phất tay ngăn cản một con hỏa điều đang bay tới, mặc áo đen lão giả hét to:

- Người đây là đang muốn gây chiến với Ma môn chúng ta sao?

Một vị lão giả mặc một bộ quần áo mau trắng thường mặc để tập dưỡng sinh, nhìn áo đen lão giả hừ mạnh một tiếng:

- Gây chiến? Chính đệ tử Ma môn các người giết đệ tử của ta trước, chẳng lẽ người cho rằng Ấn Long đảo ta sợ các người sao?

Ấn Long đảo? Dương Thiên đối với Ma môn cũng có chút hiểu biết, còn Ấn Long đảo vẫn là lần đầu nghe thấy. Chẳng lẽ là thế lực mới nổi lên ở Ấn Thế đại lục?

Ấn Thế đại lục, một lục địa bí ẩn không có mặt trên bản đồ thế giới. Trong truyền thuyết, hơn 2000 năm trước một vị đại năng trong một trận chiến chém rơi ra từ Tu Chân giới. Vị đại năng kia bị trọng thương liền cười theo mảnh đại lục này bay tới sát nhập vào địa cầu. Dương Thiên biết rõ truyền thuyết này là thật, hơn nữa chính tay hắn đã giết chết vị đại năng kia.

Công pháp tu luyện trên toàn địa cầu vốn đều từ đây tuôn ra ngoài. Ấn Thế đại lục được bao phủ bởi một ảo trận cực lớn ngăn cản không cho bất kì vệ tinh nào nhìn thấy, đồng thời không để linh khí từ trong đó thoát ra. Nồng độ linh khí trong Ấn Thế đại lục so với địa cầu phải nồng đậm hơn tới vài lần nên tu vị của các tu chân giả rất cao.

Tuy nhiên, trên địa cầu vẫn có một vài nơi linh khí nồng đậm, xuất hiện các thiên tài địa bảo nên tu sĩ trên Ấn Thế đại lục vẫn xây dựng rất nhiều cỗ thế lực nhằm thu thập tài nguyên hoặc tìm kiếm nhân tài. Do đó, công pháp

được đưa đến cho người địa cầu nhằm mục đích tạo ra những người giúp họ tìm kiếm tài nguyên. Lúc đầu do tu vị chênh lệch, người của Ấn Thế đại lục chỉ xem người địa cầu là nô lệ phục vụ họ, nhưng theo thời gian kéo dài, một vài vị thiên tài của địa cầu xuất hiện đồng thời gặp cơ duyên, đạt tới tu vị không kém gì cao tăng Ấn Thế đại lục. Dù Ấn Thế đại lục tu vị vẫn cao hơn nhưng địa cầu còn có khoa học kỹ thuật ủng hộ, cuối cùng tạo thành thế cân bằng. Hai bên vẫn luôn có những hỗ trợ lẫn nhau, đồng thời không ít tranh đấu diễn ra trong bóng tối.

Lúc này vị Ma môn lão giả cũng đã không nhịn được. Tuy hãn và Ấn Long đảo lão giả tu vị ngang nhau, nhưng tên kia mang theo nhiều đệ tử hơn. Nếu hãn tiếp tục bị tên kia kiềm chế, các đệ tử của hãn có thể bị giết sạch.

- Chuyện đó xem như là chúng UHhq17w ta có lỗi, ta sẽ bồi thường cho các người. Mau dừng tay, nếu còn đánh nữa sẽ đưa đến người của Âm tổ, đến lúc đó những cái kia thiên tài địa bảo đều không đến tay chúng ta.

Ấn Long đảo lão giả nghe được, cũng biết không nên đánh tiếp, đành phát tay ra hiệu dừng lại:

- Tốt, hiện tại dừng tay, ta muốn người bồi thường 100 linh thạch.

Cẩn rằng, Ma môn lão giả ném 1 cái túi về phía Ấn Long đảo lão giả, có chút giận dữ nhìn về phía sâu trong rừng:

- Chúng ta cũng mau bắt đầu, những tên kia có thể rất nhanh đuổi tới.

Nói xong, cả người lại bay lên, mang theo đệ tử tiến vào. Vị kia lão giả cũng lập tức ra hiệu đệ tử theo sau.

Đối với thiên tài địa bảo Dương Thiên cũng không có nhiều hứng thú, cái khiến hãn hứng thú là một tên thiếu nữ đang dùng Ấn Thân thuật trốn ở đằng xa quan sát, tu vị đạt tới Kim Đan sơ kỳ, xem ra là đang muốn làm bộ

ngựa bắt ve sầu. Trên người mặc một cái áo choàng, toàn thân hắc y, thông qua thần thức có thể thấy được dáng người rất đẹp, mặt đeo một cái khăn có tác dụng ngăn cản thần thức, nếu cố ý dùng thần thức nhìn trộm có thể bị phát hiện. Dương Thiên đoán đây có thể là một cái đại mỹ nữ, liền theo sau tiến vào, có cơ hội làm quen một chút.

Nữ tử hoàn toàn không biết có người đang theo sau, thi triển Ẩn Thân thuật đến mức tối đa đi theo đám người kia. Dương Thiên thầm nghĩ: “Đây gọi là bộ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ ở phía sau sao? Vậy ta phải làm một con chim sẻ thật lớn rồi”.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Ma Kiếm

Theo chân đám người bay UauDIEf vào sâu trong rừng rậm, cuối cùng dừng chân trước một hang động nằm chênh vênh ngay chính giữa ngọn núi. Ma môn lão giả quay ra nhìn Ấn Long đảo lão giả:

- Động phủ nằm trên kia chỉ có ta và người có thể lên đến, dựa theo ta thấy trận pháp phía trước động phủ không đơn giản, chi bằng hai ta tạm thời hợp tác, bằng không nếu Âm tổ đến thì sẽ rất phiền phức.

- Hợp tác cũng không phải không thể, có điều nếu đạt được bảo vật thì phải tính như thế nào đây.

- Bảo vật dựa theo cơ duyên và vận khí, ai lấy được là của người đó, nếu người muốn cướp đoạt thì ta tùy thời đều phụng bồi.

Ấn Long đảo lão giả gật đầu, tựa hồ hài lòng với kết quả này. Lập tức bay lên động phủ. Cũng không chú ý ma môn lão giả đang cười thầm: “Ngu ngốc, người chẳng những không đạt được gì thậm chí còn phải bỏ mạng ở lại”

Đứng trước cửa động, Ấn Long đảo lão giả nhíu mày:

- Người có nhận ra trận pháp phía trước không?

- Đây là Kim Cương trận, không có bất kì lực công kích nào, nhưng khả năng phòng thủ rất mạnh, hơn nữa không có bất kì biện pháp phá giải nào, chỉ có thể dùng cường lực đến phá vỡ.

- Vậy lập tức bắt đầu thôi.

Ẩn Long đảo lão giả lập tức phóng xuất ra một thanh phi kiếm không ngừng công kích vào màng chắn, đồng thời triệu hồi hai cái hỏa điều công kích. Ma môn lão giả cũng không nhàn rỗi, ném ra một cái phiên kỳ, không ngừng tỏa ra ma khí bay đến đập mạnh vào màn sáng.

Dương Thiên đứng đằng xa quan sát, cảm giác được có điều bất thường.

- Trong động phủ ma khí cùng huyết tinh rất dày đặc, chẳng lẽ là Ma môn bảo vật?

Hai người không ngừng công kích, ánh sáng trên màng bảo hộ nhạt dần, cuối cùng phát ra một tiếng vang lớn rồi vỡ vụn. Ngay lập tức từ trong động phủ mùi huyết tinh pha lẫn ma khí bốc ra. Không đợi Ẩn Long đảo lão giả kịp phản ứng, Ma môn lão giả lập tức bay nhanh vào. Ẩn Long đảo lão giả ngăn ra:

- Chẳng lẽ là Ma môn tiền bối động phủ, không được!

Vừa bước vào động phủ, Ẩn Long đảo lão giả nhìn thấy Ma môn lão giả đứng trước một bộ hài cốt, trên hài cốt có cắm một thanh trường kiếm màu đen. Trường kiếm không ngừng tỏa ra ma khí, từ ngoài nhìn vào rất yêu dị. Quay lại nhìn Ẩn Long đảo lão giả, Ma môn lão giả cười to:

- Sao vậy, rất bất ngờ? Tại sao ta lại biết nơi này là Ma môn tiền bối động phủ?

- Dù sao người cũng sắp chết, nói cho người biết cũng không sao.

- Động phủ này vốn là của một vị Ma môn tiền bối lưu lại. Hắn bị Thiên Sơn Thánh phong đánh trọng thương, chạy đến đây để tọa hóa. Để lại Ma môn chí bảo là Huyết Ma kiếm. Không nghĩ đến hắn lại dùng chính máu huyết bản thân để phong ấn ma kiếm.

- Trưởng lão vốn từ lâu đã tìm được, nhưng chưa tìm được phương pháp phá vỡ phong ấn, cuối cùng nghĩ ra một cách là dùng máu của Tu Chân giả để mở phong ấn. Liền phái ta dùng kế dụ người cùng đám đệ tử đến đây. Trận pháp kia cũng là do bọn ta bày ra.

Ẩn Long đảo lão giả nhìn ma kiếm không ngừng tỏa ra ma khí, không nhìn được run lên:

- Người đây là muốn Ẩn Long đảo cùng Ma môn khai chiến?

Có chút khinh thường nhìn Ẩn Long môn lão giả:

- Khai chiến? Người nghĩ Ẩn Long đảo sẽ vì một tên Trúc Cơ sơ kỳ mà khai chiến với Ma môn bọn ta sao? Có điều người yên tâm, chỉ cần lấy được Huyết Ma kiếm, để cho môn chủ luyện hóa thành công, lúc đó bọn ta sẽ không còn sợ Thiên Sơn Thánh phong lũ lão bất tử kia nữa. Lúc đó cũng là tử kỳ của Ẩn Long đảo các người.

- Ẩn Thế đại lục cũng ấn nhẫn quá lâu rồi, liền để Ma môn chúng ta dẫn dắt các người thống trị địa cầu đi.

Nói xong, không đợi Ẩn Long đảo lão giả trả lời, lập tức rút lấy Huyết Ma kiếm chém mạnh. Ẩn Long đảo lão giả ngay lập tức ném ra phi kiếm đỡ lấy, đồng thời ném ra 2 cái phù lục hóa thành 2 cái cự thú bay về phía Ma môn lão giả. Chưa kịp thở dài, Ẩn Long đảo lão giả hai mắt lộ rõ hoảng sợ, nhìn phi kiếm cùng 2 cự thú bị chém làm đôi.

Ma môn lão giả nhìn lại với ánh mắt khinh thường:

- Ma môn chỉ bảo dù là bị phong ấn thì chém giết một cái Trúc Cơ sơ kỳ như người vẫn là dư sức đấy.

Nói xong, lập tức đâm thẳng về phía mi tâm Ẩn Long đảo lão giả. Lúc mũi kiếm gần chạm đến thì bỗng lóe lên một ánh sáng trắng đập mạnh vào

ma kiếm, cứu lấy mạng sống Ân Long đảo lão giả.

- Ai?

Nhìn quang không thấy bóng người, hai mắt Ma môn lão giả lập tức tập trung vào ánh sáng kia. Ánh sáng dần mờ đi, để lại một thanh kiếm màu trắng hoa văn cầu kì. Kiếm quang sắc bén, tỏa ra thánh quang khí tức thuần khiết. Ma môn lão giả không nhịn được run lên:

- Thiên Sơn Thần kiếm, Thiên Sơn thánh nữ. Không thể nào, chuyện tình về Huyết Ma kiếm chỉ có Ma môn cao tăng mới biết. Thiên Sơn Thánh phong không thể biết được.

- Vậy sao?

Dứt lời, một thân ảnh màu đen bay vào, cởi bỏ áo choàng để lại một thân ảnh yếu điệu khiến nam nhân bình thường khó có thể rời mắt. Bất quá rơi vào mắt Ma môn lão giả thì tựa như ác quỷ, giọng nói có chút run rẩy:

- Thật sự là Thiên Sơn thánh nữ, không thể nào? Không phải môn chủ đã nói với ta là người đang bế quan đột phá sao?

- Hẳn nói không sai. Có điều chuyện ta đã đột phá thành công thì hẳn không biết.

Nhìn Huyết Ma kiếm trong tay Ma môn lão giả:

- Vật này vốn không nên tồn tại, vậy để ta đem nó hủy đi.

Dứt lời, lập tức phất tay, một đao kiếm quang chém mạnh về phía Ma môn lão giả và Huyết Ma kiếm. Huyết Ma kiếm lập tức run lên, huyết khí cùng ma khí bạo phát, tựa như đang vô cùng phấn nộ. Kiếm quang đi qua. Ma môn lão giả bị chia thành 2 nửa. Huyết Ma kiếm nằm trên mặt đất, tuy chưa bị tổn hại nhưng huyết khí cùng ma khí đã ảm đạm đi nhiều.

- Vậy mà đã sản sinh linh trí tự động phản kháng, vậy thì càng phải cần tiêu diệt người.

Hai tay lần nữa huy động, lại một đạo kiếm quang bay ra, mãnh liệt gấp đôi đạo đầu tiên. Mắt thầy kiếm quang chuẩn bị chạm vào ma kiếm, bỗng có một tiếng thở dài, kiếm quang lập tức biến mất, một bóng người xuất hiện cầm lấy ma kiếm.

Thiên Sơn thánh nữ hai mắt ngưng trọng, như lâm phải đại địch, kẻ này xuất hiện nàng hoàn toàn không phát hiện, tùy tiện hóa giả công kích của nàng, rõ ràng tu vị cao hơn nàng rất nhiều. Nàng thế nhưng vừa đột phá Kim Đan sơ kỳ, rất có thể trước mặt là Kim Đan trung kỳ hoặc thậm chí Kim Đan hậu kỳ cao thủ. Sở dĩ Thiên Sơn thánh nữ không nghĩ đến Nguyên Anh kỳ vì trên thế giới này từ lâu đã không còn Nguyên Anh kỳ tu sĩ.

- Người là ai? Ma môn thái thượng trưởng lão?

Dương Thiên có chút ngẩn ra, cuối cùng lộ ra một nụ cười:

- Không phải, ta chỉ là đi ngang qua, không ngờ nhìn thấy một bảo vật thông linh bị phá hủy nên ra tay giữ lại thôi.

Thở dài một hơi, Thiên Sơn thánh nữ có chút buông lỏng, tu vị của người trước mặt cao hơn nàng rất nhiều, nếu muốn đánh nàng hoàn toàn không có cơ hội nào. Cuối đầu chào một cái:

- Văn bối Thiên Sơn thánh nữ Tô Nguyệt Nhi, bái kiến tiền bối.

- Không cần xưng hô tiền bối, ta còn rất trẻ a, cứ gọi ta là Dương Thiên là được rồi hay Dương đại ca là được rồi.

Tô Nguyệt Nhi có chút không biết nói gì, Kim Đan lão quái người nào cũng đã sống trên trăm năm, đều là lão quái vật. Nàng từ bé kinh tài tuyệt diễm, được cung cấp rất nhiều tài nguyên tu luyện, đồng thời may mắn ăn

được thánh quả mới thành công đột phá Kim Đan kỳ ở tuổi 23. Có điều Tô Nguyệt Nhi cũng không muốn chọc giận vị trước mặt:

- Vậy ta gọi người một tiếng Dương Thiên. Dương Thiên, Huyết Ma kiếm là vật cực kì độc ác, để luyện thành nó không biết đã phải giết bao nhiêu người, người nên để ta phá hủy nó đi.

- Không được, nó vừa cầu xin ta giữ lại nó. Người yên tâm, ta sẽ không để nó giết người vô tội.

- Nhưng mà...

- Được rồi, ta còn có việc. Hữu duyên gặp lại.

Tô Nguyệt Nhi chưa kịp nói gì, chỉ cảm thấy khăn che mặt bị tháo xuống, để lộ ra một dung mạo tuyệt thế. Lại nghe tiếng Dương Thiên cười to:

- Mỹ nữ, ta và người có duyên. Sau này chắc chắn sẽ gặp lại.

Tô Nguyệt Nhi tức giận đến nghiến răng, nếu không phải tên kia tu vị quá cao, nàng đã cho hắn vài kiếm rồi. Mặc kệ Ấn Long đảo lão giả đang trốn ở góc, bay thẳng ra ngoài.

Dương Thiên rất vui vẻ, không ngờ chuyển đi lần này lại gặp được một đại mỹ nữ, so với Tần Tuyết còn muốn đẹp hơn một phần. Hắn cũng không định nán lại lâu, dù sao gặp trong tình huống như thế cũng không tiện để phát triển tình cảm. Nàng là Thiên Sơn thánh nữ thì sớm muộn gì cũng sẽ còn gặp lại.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tần Tuyệt

Ngắm nhìn Huyết Ma kiếm, Dương Thiên lộ vẻ hài lòng, thanh ma kiếm này có thể dựa vào chém giết mà tăng cường sức mạnh, có tiềm lực rất lớn. Dương Thiên bây giờ thiếu khuyết chính là vũ khí, các món tiên bảo của hắn đều có uy lực quá lớn, không tiền để sử dụng tại địa cầu, ma kiếm vừa vặn đáp ứng.

Dương Thiên thi triển Ẩn Thân thuật, một đường phi hành đến quán bar Hải Nam lấy xe. Vừa đến gần xe, Dương Thiên phát hiện có hai người đang theo dõi hắn.

- Là người của Hồ ca sao? Tốt nhất là nên biết điều một chút, nếu không ta không ngại dạy dỗ các người lần nữa.

Cũng không để trong lòng, Dương Thiên lập tức lái xe về nhà, hôm nay có quá nhiều việc đột xuất, hắn phải về để làm nhiệm vụ tháng ngày trong game. Nhìn Dương Thiên đi xa, một bóng đen vội rút điện thoại ra:

- Hồ ca, chiếc xe kia đúng là của hắn, có cần chúng ta theo dõi hắn không?

- Không cần, chỉ cần biết biển số xe ta sớm muộn cũng tìm ra hắn, để cho hắn thử thả thêm vài ngày nữa đi.

- Vâng, Hồ UjrrfHm ca.

Cách đó không xa, trong một cái bệnh viện, Hồ ca bỏ điện thoại xuống, ho khụ khụ mấy tiếng:

- Ta không cần biết người là ai, chuyện hôm nay ta sẽ bắt người phải trả lại gấp mười lần.

Dương Thiên không biết những chuyện đó, dù có biết hẳn cũng không quan tâm. Ghé dọc đường ăn nhẹ bữa tối, sau đó lập tức trở về nhà đăng nhập vào game. Mở khung chat lên:

- Tiểu Tinh Linh, mau giúp ta hoàn thành nhiệm vụ của ngày hôm nay đi.

- Ta không phải tiểu Tinh Linh, gọi ta là Tinh Linh mỹ nữ.

- Được rồi, Tinh Linh mỹ nữ, mau giúp ta, nhiệm vụ là giết 1000 con quái tại...

...

- Được rồi, đã xong, Đế Vương, ta đã xin được cha ta vài ngày nữa đến Thanh Lâm huyện chơi, đến lúc đó người phải hảo hảo tiếp đón ta a.

- Tất nhiên rồi, ta cũng rất mong được gặp người.

Trò chuyện thêm vài câu rồi tắt máy, Dương Thiên thầm nói:

- Không cần là mỹ nữ, chỉ cần đừng quá xấu là ta phải lạy tạ trời đất rồi.

Dương Thiên đã đọc rất nhiều câu chuyện quen nhau qua game, đến khi gặp gỡ thật sự thì chỉ có thể nói hai từ: “kinh khủng” khiến hẳn có chút e ngại.

Sáng hôm sau, vừa bước vào cửa lớp thì Lý Bàn vội chạy lại với vẻ mặt mừng rỡ:

- Dương Thiên, người cuối cùng cũng đến.

Nói xong vội kéo tay Dương Thiên vào một bàn cuối góc lớp. Dương Thiên mặt lập tức đen lại, thầm nghĩ: “Tên Lý Bàn này không phải có vấn đề về giới tính chứ?”. Ngồi vào chỗ, Lý Bàn mặt chuyển sang nghiêm túc:

- Dương Thiên, về chuyện hôm qua ta nói với người, người theo ta về gia tộc một chuyến.

- Lý gia? Nói rõ một chút là có chuyện gì đi.

Thở dài một hơi, Lý Bàn dường như là đang tưởng niệm lại những sự tình trước đây. Vẻ mặt đau khổ:

- Ta là người Lý gia, thế nhưng chỉ là con của thê thiếp nên địa vị trong gia tộc rất thấp. Lý gia là một gia tộc tu chân nên rất coi trọng linh căn, ta không có linh căn nên từ nhỏ không tu luyện được nên bị mọi người coi thường, bị đẩy ra ngoài học tập để kiếm tiền và tài nguyên phục vụ cho các tu chân giả trong gia tộc.

- Chuyện vốn cũng không có gì, ta cũng cảm thấy rất bình thường. Thế nhưng một năm trước, trong lần đại thọ của gia gia, ta đắc tội với con trai của đại bá, hắn là một Tu Chân giả, hơn nữa còn là thiên tài, địa vị trong gia tộc cao hơn ta rất nhiều. Mọi người vì muốn lấy lòng hắn nên hợp lực tìm cách trục xuất ta ra khỏi gia tộc.

- Ta nỗ lực học tập kĩ thuật Hacker nhằm trở về gia tộc nhưng Lý gia vốn chỉ xem trọng tu luyện, mọi thứ khác chỉ là việc phụ nhằm hỗ trợ tu luyện mà thôi.

- Vừa rồi phụ thân đã gọi ta về mừng thọ gia gia đồng thời nhận lỗi với tên kia nhằm quay lại gia tộc. Nhưng theo hiểu biết của ta về tên kia, chắc hẳn hắn sẽ không đồng ý đồng thời còn sỉ nhục ta một phen.

- Ta biết người là một Tu Chân giả, hơn nữa còn là rất lợi hại Tu Chân giả, nếu như Lý Gia biết ta có quan hệ tốt với một cái lợi hại Tu Chân giả,

ta có thể thuận lợi trở về gia tộc.

Dương Thiên không ngờ chuyện của Lý Bàn lại phiền phức như vậy. Hắn vốn tưởng chỉ cần giúp tên này đánh một tên vô lại nào đó là xong, không ngờ còn phải theo hắn trở về gia tộc. Có điều nhìn gương mặt đáng thương của Lý Bàn, Dương Thiên cũng không tiện từ chối.

- Được rồi, ta đáp ứng người một lần, có điều chuyện này rất phiền phức.

Lý Bàn vội đáp:

- Chỉ cần người giúp ta, bất cứ chuyện gì ta cũng đáp ứng.

- Không cần, chỉ cần người đáp ứng chuyện hôm qua người hứa là được rồi.

Lý Bàn thở dài một hơi, hắn sợ Dương Thiên yêu cầu một thứ gì quá khó khăn. Ánh mắt nhìn Dương Thiên có chút tò mò, thầm nghĩ: “Không phải Tu Chân giả chỉ một lòng tu luyện hay sao? Sao hắn chỉ một lòng muốn tán gái vậy?”. Nghĩ vậy nhưng Lý Bàn cũng không hỏi thêm. Vỗ ngực trả lời:

- Yên tâm, không vấn đề gì.

Tan học, Dương Thiên ăn trưa xong liền về nhà ngủ một giấc. Khoảng 3h chiều, Dương Thiên liền chạy đến bệnh viện Hoàn Vũ. Tia linh khí hắn để lại trong cơ thể Tần Tuyết đã biến mất, cái này cũng do Dương Thiên bất cẩn, hắn quyết định lần sau sẽ để lại trên người nàng một đạo ấn kí. Dùng thần thức quét qua toàn bộ bệnh viện, cuối cùng phát hiện Tần Tuyết đang ở trong khu dưỡng bệnh, Tần Tuyết hiện tại mặc một bộ váy trắng, đang ngồi trên một chiếc xe lăn trước một vườn hoa, vẻ mặt u buồn.

Xác định được vị trí, Dương Thiên liền tiến vào, lập tức có hai đạo ánh mắt tập trung lên người hắn. Dương Thiên cảm thấy rất là, cả một khu dưỡng bệnh lớn như vậy chỉ có Tần Tuyết một người cùng hai người lén lút

quan sát nàng. Dương Thiên không cảm giác được sát khí của hai người, xem ra là đang bảo hộ Tần Tuyết. Dương Thiên cũng không muốn có người làm phiền, phất nhẹ tay, hai người lập tức lặn ra bất tỉnh.

Bước lại gần Tần Tuyết, ho nhẹ một tiếng. Nghe thấy có tiếng động, Tần Tuyết vội quay lại, vẻ mặt có chút hoảng sợ:

- Người là ai?

- Ta chỉ là đến bệnh viện có chút chuyện, hiện tại bị lạc đường, người có thể chỉ ta lối ra sao?

Bệnh viện Hoàn Vũ là bệnh viện lớn nhất tỉnh, diện tích rất lớn nên cái cơ này cũng khá hợp lí. Tần Tuyết nhìn Dương Thiên vẻ mặt vô tội, cũng hơi buồn lòng. Để tránh ảnh hưởng đến tâm lí của nàng, phụ thân nàng đã yêu cầu bệnh viện không nói lý do Tần Tuyết trúng độc mà chỉ xem đó là trùng hợp. Tần Tuyết mỉm cười:

- Ta cũng là vừa đến hôm qua, cũng không phải rất rành đường.

Thấy mọi chuyện diễn ra đúng kịch bản, Dương Thiên liền nói:

- Không sao. Ta đã gọi cho một người bạn. Một lát nữa hẳn sẽ đến. Vậy ta ngồi đây đợi một lát được chứ?

Tần Tuyết cũng không tiện từ chối. Thấy Tần Tuyết đáp ứng, Dương Thiên liền vui vẻ ngồi xuống.

- Người tại sao lại ở đây một mình? Vừa rồi ta đi quanh đây cũng không gặp người nào cả?

Tần Tuyết sắc mặt liền trầm xuống, hai mắt nổi lên hai giọt lệ.

- Người làm sao vậy? Nếu ta có nói sai điều gì thì mong người tha lỗi.

- Không có gì. Cha ta đã thuê toàn bộ khu dưỡng bệnh này để ta được thoải mái ở một mình.

Dương Thiên nhìn Tần Tuyết vẻ mặt đau khổ, liền muốn chữa trị cho nàng, bất quá vẫn nhìn lại được, dù sao thì dục tốc bất đạt. Vội vã liền không có ăn.

- Nhưng ở một mình rất nhàm chán, nếu người có chuyện gì buồn thì nên có người cùng chia sẻ. Người có thể nói với ta, dù sao ta với người cũng không quen biết, người không cần phải ngại.

- Người thật muốn nghe ta chuyện của ta sao?

- Dĩ nhiên, mỹ nữ kể chuyện, nam nhân nào mà không muốn nghe cơ chứ.

Tần Tuyết liền cười khúc khích, nói chuyện với người này khiến nàng rất thoải mái. Nói chuyện một lúc liền quên thời gian, nhìn lại thì đã hơn 6h. Dương Thiên đứng lên:

- Xem ra tên kia có việc đột xuất gì rồi, cũng đã muộn, ta tự mình tìm đường về vậy. Mỹ nữ, tạm biệt.

Có chút không nỡ, Tần Tuyết nói:

- Tạm biệt.

Quay đầu bước đi vài bước, Dương Thiên liền quay đầu lại:

- Mỹ nữ, quên mất chưa hỏi tên của người.

- Ta là Tần Tuyết.

- Tần Tuyết, tên rất hay. Ta gọi là Dương Thiên. Mai ta lại đến thăm người.

Nói xong, không đợi Tần Tuyết trả lời liền chạy vội đi. Tần Tuyết nhìn theo bóng người, lẩm bẩm:

- Ngày mai người lại đến sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Long Lão Đại

Thấy Tần Tuyết có chút luyến tiếc, Dương Thiên mừng thầm, xem ra kế hoạch tiến triển rất thuận lợi. Phóng ra hai đạo linh khí cứu tinh hai tên bảo an, sau đó đi ra ngoài. Hai tên bảo an tỉnh lại, phát hiện có điểm không đúng:

- Chẳng lẽ chúng ta mệt mỏi quá nên ngủ quên.

Phát hiện Tần Tuyết vẫn an toàn, hai người liền thở phào.

Dương Thiên lúc này đang chuẩn bị lên xe ra về, liền nhận được điện thoại của Lý Bàn:

- Dương Thiên, theo như ta điều tra được, sinh viên năm 1 vừa vào cũng có vài cái mỹ nữ, bất quá cũng không có ai đạt đến tiêu chuẩn người đặt ra. Còn có, ta đã điều tra rõ ràng về Mộc Vũ Hàm, nàng hiện học năm 3, gia đình mở một quán ăn nhỏ, nàng ban ngày thường đi học, ban đêm về phụ giúp gia đình, nếu người có ý định tiếp cận nàng thì bây giờ có thể đến đó.

Dương Thiên không nghĩ Lý Bàn Us86YLs làm việc hiệu quả như vậy, liền nói:

- Tốt, người lập tức cho ta địa chỉ của quán ăn, ta vừa vặn chuẩn bị đi ăn tối.

- Địa chỉ là... Dương Thiên, theo ta biết Mộc Vũ Hàm rất không thích các tên thiếu gia nhà giàu. Nghe nói là do mẹ nàng cũng là bị một tên thiếu

gia nào đó lừa gạt mà sinh ra nàng. Người tốt nhất không nên làm ra vẻ giàu có trước mặt nàng...

- Được, ta biết rồi.

Dương Thiên nhìn chiếc xe đang đi, giá thị trường chỉ khoảng 100 vạn, không tính là đắt. Nghĩ xong, Dương Thiên liền lái xe theo như địa chỉ Lý Bàn đã cho. Hắn dự định chỉ đến làm quen với tình cảnh một ít, thuận tiện vạch ra kế hoạch.

Đây chỉ là một quán ăn nhỏ, không có chỗ gửi xe, Dương Thiên liền mang xe vào một bãi giữ xe gần đó. Bước vào quán, Dương Thiên nhìn thấy một phụ nữ trung niên, da ngăm đen, trên mặt nàng có nhiều tàn nhan. Có thể nhìn ra được nàng khi còn trẻ chắc hẳn là một mỹ nữ. Gọi vài món ăn, một lát sau một thiếu nữ liền mang đồ ăn ra, Dương Thiên liền nhìn qua nàng một chút. Quả thật rất xinh đẹp, so với trong ảnh còn phải đẹp hơn một ít. Dương Thiên liền an tâm, dù sao khi mới nhìn ảnh nàng hắn cũng có chút lo lắng, bây giờ công nghệ 360, photoshop phát triển, trên ảnh đẹp người thật chưa chắc đã đẹp.

Nhìn qua nàng một chút, Dương Thiên liền tập trung vào món ăn, lần đầu gặp gỡ không nên lộ vẻ háo sắc, nếu không sẽ để lại ấn tượng xấu. Quán tuy nhỏ, nhưng đồ ăn làm rất ngon, Dương Thiên quyết định sẽ đến thường xuyên, có đồ ăn ngon thì phải tận hưởng. Đang thưởng thức món ăn, bỗng nhiên có một đám côn đồ ập tới, gọi rất nhiều món ăn. Ăn một nửa, còn lại đều vất xuống sàng nhà, tên cầm đầu nhìn về phía trung niên nữ tử:

- Người còn định dùng đồ ăn để khất nợ đến bao giờ nữa, bọn ta đến đây ăn cũng đã hơn 10 ngày rồi, cũng đã phát ngán rồi. Nếu không phải thấy con gái người xinh đẹp ta đã đập nát cái quán nhỏ của người ra rồi.

- Tiểu mỹ nữ, không bằng người theo ta đi chơi một đêm, ta xóa nợ cho các người. Thế nào?

Mộc Vũ Hàm tức giận, trừng mắt lên nhìn bọn côn đồ, Mộc mẫu liền kéo tay nàng lại. Nàng cũng rất muốn trả tiền cho bọn chúng, 10 ngày qua nàng bị thâm hụt rất nhiều tiền, nếu tiếp tục kéo dài có thể phải đóng cửa quán. Nhưng tất cả tiền nàng đều đã dùng để đóng học phí cho Mộc Vũ Hàm, hiện tại cũng không còn dư lại nhiều. Tên cầm đầu nhìn về phía Mộc Vũ Hàm:

- Còn tức giận a, lúc người tức giận trông rất đẹp đấy.

Mộc Vũ Hàm không nhin được, liền chỉ tay mắng chửi:

- Các người là lũ khốn kiếp, không biết từ đâu đến liền tự xưng là lão đại còn đòi tiền bảo kê hàng tháng. Ta nói cho các người biết, một đồng ta cũng không cho các người.

- Uy, không nhin nổi nữa rồi à, bất quá không sao, ta đây vẫn luôn rất dịu dàng với mỹ nữ. Nhưng nếu ngày mai các người vẫn không kiếm đủ tiền ta liền không khách khí.

Nói xong, liền chuẩn bị đứng dậy chuẩn bị rời đi. Dương Thiên ngồi ở một góc xem mọi chuyện diễn ra, thấy bọn côn đồ muốn rời đi, liền vội đứng lên. Mỹ nữ cần ta giúp, như thế nào có thể chối từ?

Bước tới đứng trước mặt bọn côn đồ:

- Các nàng thiếu người bao nhiêu? Ta thay các nàng trả cho người.

Hai mẹ con Mộc Vũ Hàm cùng bọn côn đồ đều giật mình, có điều hản phản ứng cũng rất nhanh:

- 3000 a, bất quá trễ 10 ngày lãi suất gấp đôi, 6000 liền đủ.

Rút ra 6000 đưa cho bọn côn đồ, bọn kia vẻ mặt đại hỉ, không nói hai lời liền bước nhanh ra khỏi quán. Mộc Vũ Hàm lúc này liền tiến lên:

- Người lưu lại cho ta số điện thoại, khi nào có tiền ta sẽ trả lại người.
- Không cần, món ăn ở quán rất ngon, ta sau này sẽ thường xuyên đến đây, các người có thể dần trừ nợ.

Dương Thiên là nói thật lòng, dù hôm nay không có Mộc Vũ Hàm hẳn cũng sẽ đứng ra. Tìm một quán ăn hợp khẩu vị đúng là không dễ. Mộc Vũ Hàm thì không nghĩ như thế, trong mắt nàng Dương Thiên hình tượng là một tên thiếu gia nhà giàu xem tiền như rác, đang mượn cớ để tiếp cận nàng thôi. Sự tình như thế này nàng gặp không phải lần đầu. Nếu Dương Thiên biết suy nghĩ của nàng chắc chắn sẽ gào to kêu oang uổng.

Cũng không nói thêm cái gì, Dương Thiên quay đầu chào Mộc mẫu một câu. Sau đó liền bước ra khỏi quán. Mộc mẫu lúc này liền tiến lại gần Mộc Vũ Hàm:

- Người quen biết hẳn?
- Không có, ta chắc chắn sẽ đem tiền trả lại cho hẳn.
- Ta xem là hẳn thích người đấy, nếu không sẽ không vô duyên vô cớ thay chúng ta trả nợ. Không bằng người...
- Mẹ. Ta đã nói là ta không ưa thích những tên thiếu gia nhà giàu thích đùa bỡn nữ nhân.

Mộc mẫu liền thở dài:

- Vũ Hàm, ta biết do chuyện của ta làm cho người có thành kiến với bọn họ. Trước giờ người cũng đã từ chối rất nhiều người theo đuổi. Thế nhưng không phải tất cả thiếu gia đều là người xấu. Người không tìm hiểu làm sao

có thể biết được. Người không vì mình cũng nên nghĩ đến mẹ a, ta cũng đã sống khổ cực hơn nữa đời người rồi.

Mộc Vũ Hàm hai mắt có chút rưng rưng. Nàng làm sao không biết mẹ mình muốn gì. Mộc mẫu tử nhỏ chịu khổ, vẫn luôn muốn kiếm một người chồng giàu có, không ngờ bị lừa gạt. Nàng vẫn luôn mong muốn Mộc Vũ Hàm tìm được một người chồng giàu có để có cuộc sống tốt. Không nỡ để mẫu thân thất vọng. Mộc Vũ Hàm liền nói:

- Mẹ, ta biết rồi. Ta có thể thử xem.

Dương Thiên lúc này đã về đến nhà, đang chuẩn bị vào nhà thì có hai người mặt áo đen tiến lại gần:

- Người gọi là Dương Thiên.

Trong lòng suy nghĩ, Dương Thiên liền đáp:

- Đúng vậy.

- Người theo chúng ta đi một chuyến, lão đại có việc muốn gặp người.

Nói xong, không đợi Dương Thiên đáp ứng, liền đưa tay muốn mang hắn đi. Ngón tay cong lên bùng ra một tia linh khí, cánh tay của tên áo đen liền rũ xuống, không cách nào cử động tiếp được, hướng về phía Dương Thiên:

- Người đã làm gì tay của ta?

Thấy đồng bọn gặp nạn, tên áo đen còn lại liền xông đến, Dương Thiên lập tức một cước đã bay hắn ra.

- Muốn gặp ta, các người liền kêu hắn đến đây đi.

Nói xong liền không quan tâm đến bọn họ mà đi vào nhà. Một tên áo đen liền rút điện thoại ra:

- Lão đại...

Bước vào nhà tắm rửa xong, vừa mở máy tính lên liền nghe thấy tiếng chuông cửa.

- Đến rồi sao.

Bước ra mở cửa, đập vào mắt là một người đàn ông, dáng người cao lớn, đội một cái nón, rất giống xã hội đen trong các bộ phim thập niên 80.

- Người chính là lão đại của bọn họ?

- Xin chào, ta gọi là Tiêu Chính Long, người có thể gọi ta là Long lão đại.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Võ Giả

- Ta biết, vào đi.

Nói xong, cũng không đợi Tiêu Chính Long đáp lại, liền bước vào nhà. Tiêu Chính Long không nhanh không chậm bước theo sau, ngồi vào ghế đối diện Dương Thiên:

- Người biết ta?

Tiêu Chính Long vốn cực kì nổi tiếng trong giới hắc đạo, bởi vì tài trí cũng như thủ đoạn huyết tinh của hắn, hắn cho rằng việc Dương Thiên biết đến hắn cũng rất bình thường.

Dương Thiên nhìn Tiêu Chính Long với ánh mắt khó hiểu:

- Không phải người vừa nói người tên là Tiêu Chính Long sao? Đây chính là người nói cho ta biết.

Mặt có chút sạm lại, Tiêu Chính Long biết mình đây là bị Dương Thiên đùa giỡn nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh:

- Vậy sao. Vậy để ta giới thiệu lại một lần nữa. Ta là Tiêu Chính Long, người đứng đầu hắc đạo của Thanh Lâm huyện, đồng thời của toàn bộ Bắc Giang tỉnh.

Dương Thiên cười thâm: “Đây là muốn hù dọa ta sao?”.

- Được rồi. Vậy người đến đây rốt cuộc là có chuyện gì. Ta cũng không có nhiều thời gian lắm.

Tiêu Chính Long có đôi chút tức giận, hắc đường đường là lão đại hắc đạo, mọi người nhìn thấy hắc đều phải gọi một tiếng Long lão đại. Dương Thiên không gọi thì thôi, đằng này còn muốn đuổi hắc đi. Cố nén giận, Tiêu Chính Long nói:

- Dương Thiên, ta là lão đại của A Hổ.

- A Hổ? Hổ ca? Người đến đây để trả thù cho hắc?

- Hắc tài không bằng người bị đánh cũng đáng. Có điều ta là lão đại hắc cũng nên thay hắc đòi lại công đạo.

- A. Vậy nói xem người muốn như thế nào?

Thấy Dương Thiên có vẻ thỏa hiệp, Tiêu Chính Long mừng thầm:

- Chỉ cần người đồng ý trở thành thuộc hạ của ta, ta sẽ đứng ra hòa giải giữa hai người. Đồng thời cho người địa vị ngang hàng với A Hổ.

Dương Thiên nghe xong liền cười to:

- Ta làm thuộc hạ của người? Liền người làm thuộc hạ của ta, ta còn cảm thấy chịu thiệt đây. Nhưng xem xét vị trí của ta và người hiện tại, ta có thể miễn cưỡng đồng ý cho người làm thuộc hạ của ta.

Dương Thiên cũng không phải muốn chọc giận Tiêu Chính Long. Hắc hiện giờ chỉ là một sinh viên, không có quyền lực, mà xung quanh mỹ nữ thì luôn không thiếu đối thủ cạnh tranh. Tiêu Chính Long là lão đại hắc đạo, đứng đầu một tỉnh, vừa vặn có thể giúp được mình.

Chỉ là Tiêu Chính Long không nghĩ như vậy, hắc cho là Dương Thiên đang đùa giỡn hắc. Tức giận đứng dậy chỉ vào mặt Dương Thiên:

- Dương Thiên, ta biết người là Võ giả, hơn nữa rất có thể đã đạt đến Địa cấp. Nhưng người đừng quá tự cao. Ta cũng có Địa cấp cường giả làm chỗ

dựa, hơn nữa địa cấp có thể cùng súng ống, thuốc nổ chống lại sao?

Dương Thiên dường như đã hiểu ra, chẳng trách tên này muốn hẳn làm thuộc hạ. Tiêu Chính Long vốn chỉ là từ một tên giang hồ bình thường đi lên, không tiếp xúc với Tu Chân giả nên làm tướng cũng là chuyện bình thường. Võ giả chia làm bốn đẳng cấp: Học đồ, Nhân cấp, Địa cấp, Thiên cấp. Học đồ chỉ là so với người bình thường mạnh hơn một chút mà thôi, đây chỉ là bước yjqdsW7 đầu rèn luyện thân thể. Nhân cấp có thể lấy sức một người đánh với 3,4 người mà không rơi xuống hạ phong. Địa cấp võ giả tương đương với Luyện Khí kì, đã mạnh hơn người bình thường rất nhiều, đối kháng 10 đến 15 người không vấn đề gì, có thể xem là cao thủ. Thiên cấp thì xưa nay hiếm thấy, có thể sánh được với Trúc Cơ kì, không sợ súng ngắn hoặc bom đạn cỡ nhỏ. Thiên cấp đã là cực hạn của Cổ Võ giả. Trừ phi đột phá giới hạn, ngộ ra chân lí, trở thành Tu Chân giả, liền lập tức đạt tới Kim Đan kì. Tiếc là chuyện này xưa nay hiếm gặp, ít nhất, Dương Thiên chưa từng gặp qua.

Dương Thiên cũng không định giải thích:

- Ta cho người một cơ hội, dùng bất kì biện pháp nào, chỉ cần người có thể làm ta chịu một vết thương. Ta sẽ đồng ý làm thuộc hạ của người. Bằng không, người liền làm thuộc hạ của ta. Thế nào?

Nếu không phải hiện tại Dương Thiên cần một địa vị nhất định, hẳn cũng không muốn nói nhiều với Tiêu Chính Long. Tiêu Chính Long nghe vậy liền vui mừng, hẳn xem Dương Thiên có lợi hại hơn nữa cũng không thể chống lại súng được. Lập tức nói:

- Tốt. Không cần phiền phức như vậy. Ta liền cho người một súng, nếu người không bị thương ta liền đáp ứng làm thuộc hạ của người.

- Tốt. Nhanh lên a. Ta còn có việc.

Thấy Dương Thiên vẻ mặt tự tin, Tiêu Chính Long có chút lo lắng, bất quá nghĩ đến sẽ có một Địa cấp võ giả làm thuộc hạ, hẳn liền vứt những suy nghĩ đó qua một bên. Lấy ra một khẩu Desert Eagle màu bạc, chỉ về cánh tay Dương Thiên bóp cò. Tiêu Chính Long xưa nay làm việc đều rất gọn gàng, ngẩn đầu nhìn Dương Thiên đặc ý. Nhưng không bao lâu sau vẻ đặc ý liền chuyển sang hoảng sợ:

- Không thể nào, Desert Eagle sức công phá rất lớn, dù là Địa cấp hậu kì cũng không thể chịu được.

Cầm viên đạn trên tay, Dương Thiên nhìn Tiêu Chính Long cười nói:

- Tốt rồi, từ giờ ngươi là thuộc hạ của ta.

Tiêu Chính Long vẻ mặt không tin tưởng, lập tức đưa súng lên nhắm vào giữa ngực Dương Thiên bóp cò. Dương Thiên vẫn làm như không có việc gì xảy ra:

- Không cần thử nữa, ngươi có cố gắng cũng vô ích thôi.

Tiêu Chính Long ngồi bệt xuống ghế:

- Không thể nào...

Dường như nghĩ ra điều gì đó, ngược lên nhìn Dương Thiên vẻ mặt hoảng sợ:

- Chẳng lẽ ngươi không phải Địa cấp mà là Thiên cấp cao thủ.

Thiên cấp cao thủ có thể đỡ đạn, Tiêu Chính Long biết điều này, nhưng hẳn không nghĩ đến Dương Thiên là Thiên cấp cao thủ. Thiên cấp trên thế giới này không quá hai lòng bàn tay, trọng yếu nhất Dương Thiên còn rất trẻ, Địa cấp đã rất kinh khủng rồi.

- Thế nào? Thua rồi không dám nhận sao?

- Không có. Ta Tiêu Chính Long từ nay là thuộc hạ của người, tùy ý sai bảo.

Làm thuộc hạ của người khác khiến Tiêu Chính Long có chút khó chịu, nhưng nghĩ đến Dương Thiên là Thiên cấp cao thủ, hơn nữa còn rất trẻ, rất có thể phá vỡ giới hạn bước vào cảnh giới cao hơn. Tâm tình liền thoải mái. Nhiều người muốn làm thuộc hạ của Thiên cấp cao thủ còn không được, hẳn có gì phải khó chịu chứ.

Nhìn Tiêu Chính Long vẻ mặt thay đổi liên tục, Dương Thiên cũng không nói nhiều:

- Lưu lại số điện thoại của ta, nếu có việc gì cần ta sẽ gọi cho người.

Tiêu Chính Long lập tức làm theo, ngẩn đầu nhìn Dương Thiên:

- Lão đại, có việc gì cần căn dặn?

- Không có, cũng đừng gọi ta là lão đại, sau này gọi ta là thiếu gia. Không còn sớm nữa, các người cũng về đi.

Cúi đầu chào Dương Thiên, Tiêu Chính Long liền cùng thuộc hạ lên xe ra về. Dương Thiên mở máy lên, Tinh Linh mỹ nữ không online, xem ra nàng đang có việc bận, nhàm chán hoàn thành vài nhiệm vụ. Một vài kẻ lạ mặt khiêu chiến võ đài, Dương Thiên cũng vui vẻ chấp nhận. Đáng tiếc, trình độ chênh lệch quá nhiều, hẳn dù một chấp ba vẫn dễ dàng dành chiến thắng. Cuối cùng cũng không còn ai tiếp tục khiêu chiến, Dương Thiên liền tắt máy đi ngủ.

Ở một nơi rất xa, trên một đỉnh núi, mây trắng lượn lờ xung quanh, các ngôi nhà xây dựng theo phong cách hoàng cung cổ xưa. Lúc này, một vị mỹ nữ áo trắng bước vào chính điện, nhìn kỹ liền nhận ra đây là mỹ nữ Dương Thiên gặp hôm qua, Tô Nguyệt Nhi. Tô Nguyệt Nhi cúi đầu cung kính chào vị lão giả ngồi ở ghế lớn ngay giữa chính điện:

- Sự phụ, nhiệm vụ lần này của ta thất bại.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Hạ Sơn

Lão giả lập tức cau mày, chăm chú nhìn Tô Nguyệt Nhi hỏi:

- Nguyệt Nhi, người cũng biết ma kiếm xuất thế là đại sự, để tránh kinh động đến cao tần của các môn phái khác ta đã trả cái giá không nhỏ để che dấu chuyện người xuống núi. Kết quả như vậy, người cũng nên cho ta một lời giải thích rõ ràng a.

Theo yêu cầu của lão giả, Tô Nguyệt Nhi liền kể lại mọi chuyện, lão giả càng nghe càng chăm chú, cuối cùng không nhịn được lớn giọng:

- Nguyệt Nhi, người xác định người tới là Kim Đan hậu kỳ cao thủ?

- Không sai, ta đã là Kim Đan sơ kỳ, hơn nữa trong tay cầm Thiên Sơn kiếm, dù đấu với Kim Đan trung kỳ cũng không e ngại, nhưng trước mặt hắn ta không hề có lực hoàn thủ.

- Nguyệt Nhi, người lui ra trước, ta cần cùng các vị trưởng lão bàn bạc một phen.

Chờ Tô Nguyệt Nhi lui ra, lão giả liền quay ra nhìn những người ngồi xung quanh:

- Chuyện lần này, các người có ý kiến gì không.

Các vị trưởng lão ồ ào một lúc, sau đó một vị ngồi ngay đầu hàng bên phải liền đứng lên:

- Đại trưởng lão, người có ý kiến gì?

- Chưởng môn, theo ta việc này rất không bình thường. Ân Thế đại lục từ khi bị chia cắt khỏi Tu Chân giới đến nay cũng đã hơn 1000 năm, nồng độ linh khí so với trước đây kém rất nhiều, trình độ tu chân giảm sút. Chúng ta Thiên Sơn Thánh phong nhờ thế lực mạnh mới chiếm được rất nhiều tài nguyên tu luyện nhưng chưởng môn cũng chỉ là Kim Đan hậu kỳ. Nguyệt Nhi nói tên kia còn rất trẻ quả thật rất khó tin.

- Ý của người là Nguyệt Nhi cố ý che giấu sự thật.

- Cái này cũng không phải, Nguyệt Nhi là chúng ta dạy dỗ từ nhỏ, ta không tin nàng lừa gạt chúng ta. Chỉ là, nếu thật sự có người như vậy thì bằng mọi giá phải đưa đến Thiên Sơn Thánh phong.

- Người muốn đưa hãn cùng Nguyệt Nhi xuyên qua truyền tống trận đến Tu Chân giới.

- Chưởng môn, người cũng biết chỉ có Nguyên Anh kỳ mới có thể thông qua truyền tống trận đến Tu Chân giới, Kim Đan tu sĩ căn bản không chịu được. Tài nguyên chúng ta cũng đã tiêu tốn rất nhiều, ta sợ chúng ta chỉ còn một cơ hội cuối cùng. Chi bằng thêm nhiều nhân tuyển một chút, hi vọng sẽ càng cao.

Lão giả cũng có chút trầm ngâm, truyền tống trận này là do vị đại năng kia thiết lập để trở về Tu Chân giới, nhưng chỉ có một chiều. Hơn nữa tu vị Nguyên Anh trở xuống căn bản không sử dụng được.

Thiên Sơn Thánh phong trong 1000 năm nay đã không xuất hiện thêm bất kỳ vị Nguyên Anh kỳ tu sĩ nào. Bọn hãn vẫn đang chờ một vị Nguyên Anh kỳ tu sĩ xuất hiện, thông qua truyền tống trận tiến vào Tu Chân giới. Cuối cùng trở thành đại năng, quay trở lại đây mang theo Ân Thế đại lục sát nhập vào Tu Chân giới.

Hi vọng dù rất nhỏ nhoi, nhưng Thiên Sơn Thánh phong chưa bao giờ từ bỏ. Nhiều năm qua đi, tài nguyên dần cạn kiệt, nhưng vẫn chưa có ai đột

phá thành công. Vốn là định dùng toàn bộ cho Tô Nguyệt Nhi, hi vọng nàng có thể đột phá. Nếu giờ có thêm một người, tăng cao cơ hội thì không thể nào tốt hơn được.

Trở về Tu Chân giới là ước vọng hơn ngàn năm của Thiên Sơn Thánh phong, dù thể nào bọn hắn cũng nhất định sẽ không từ bỏ.

Suy nghĩ một hồi, lão giả làm ra quyết định:

- Ý kiến không tệ, ta đồng ý. Chỉ là bây giờ phái ai đi tìm kiếm hắn đây?

- Chương môn, ta đề nghị phái Nguyệt Nhi đi. Thứ nhất, nàng và hắn đã từng gặp mặt một lần. Thứ hai, Nguyệt Nhi tu vị tuy cao, nhưng vẫn cần tiếp xúc hồng trần rèn luyện một phen. Thứ ba, Nguyệt Nhi rất xinh đẹp, theo lời kể của nàng ta nhận thấy tên kia có chút háo sắc, khả năng thành công sẽ lớn hơn.

Chương môn gật gật đầu:

- Không tệ, việc này cứ quyết định vậy đi.

Nói xong liền phất tay, một đạo Truyền Âm phù lóe lên bay ra ngoài. Nhận được Truyền Âm phù, Tô Nguyệt Nhi lập tức tiến vào. Chương môn liền ra lệnh:

- Nguyệt Nhi, nhiệm vụ lần này của ngươi là xuống núi tìm kiếm người kia và mang hắn về đây.

- Nguyệt Nhi tuân lệnh.

Không nói hai lời, Tô Nguyệt Nhi liền đi ra ngoài. Chương môn theo bóng lẩm bẩm:

- Đây là cơ hội cuối cùng, không biết có thể thành công hay không.

Dương Thiên hoàn toàn không biết có người muốn nhắm đến mình, lúc này hắn đã yên giấc ngủ ngon. Ngày hôm sau, Dương Thiên vẫn đến trường học bình thường, khoảng 3h chiều, Dương Thiên liền lái xe đến Bệnh viện Hoàn Vũ. Tiến vào khu dưỡng bệnh, chưa kịp đi tìm Tần Tuyết, liền bị hai tên bảo an chặn lại. Dương Thiên có chút bất ngờ, xem ra hai tên này đã đợi sẵn rất lâu. Đưa tay lên định đánh ngất xỉu hai người, hai tên bảo an lập tức hoảng sợ ra hiệu có chuyện muốn nói:

- Đừng đánh, bọn ta có việc muốn nói với người.
- Có chuyện, ta hình như không có quen biết các người a.
- Ta biết hôm qua người đánh bọn ta bất tỉnh là người.

Dương Thiên cũng không nói gì, coi như thừa nhận. Hai người thấy vậy liền nói tiếp:

- Tuy không biết người tiếp cận tiểu thư để làm gì. Nhưng phụ thân nàng bảo bọn ta nói lại với người nên tránh xa nàng ra, nếu người vẫn muốn tiếp cận nàng thì hãy đến gặp hắn một chuyến.

Dương Thiên ngần ra, sao phụ thân Tần Tuyết lại muốn gặp hắn? Bất quá nghĩ một hồi liền hiểu. Phụ thân Tần Tuyết chắc hẳn không muốn mình gặp nàng, nhưng hai tên bảo an vốn không ngăn cản được hắn nên tìm cách gọi hắn ra gặp mặt để xử lí. Nghĩ thì nghĩ nhưng Dương Thiên cũng không từ chối:

- Không thành vấn đề, các người gọi điện cho hắn 6h cho người đến dẫn ta đi. Giờ ta vào, không có vấn đề gì a?
- Dĩ nhiên UckARct không có.

Hai tên bảo an vội đáp, bọn họ sợ Dương Thiên lại đánh bất tỉnh mình. Hôm qua họ cũng không biết mình vì sao bất tỉnh nên vẫn có chút sợ sệt.

Dương Thiên cũng không để ý nữa, liền bước vào.

Tần Tuyết lúc này đang ngồi kế cửa sổ đọc sách, vẻ mặt chăm chú, lâu lâu lại đưa tay lên vén tóc nhìn rất đáng yêu. Dương Thiên bước vào liền khiến nàng giật mình ngẩn đầu lên, vẻ mặt có chút vui mừng:

- Người lại đến à.

- Sao vậy? Không hoan nghênh ta đến.

- Không có. Ta tưởng rằng người không đến.

- Sao có thể. Ta đã nói sẽ thường xuyên đến. Dù sao người ở chỗ này một mình cũng rất nhàm chán.

- Ban ngày đúng là chán. Chỉ có buổi tối mẹ ta mới đến...

Tần Tuyết có vẻ khá hơn hôm qua rất nhiều, trò chuyện cũng hào hứng hơn. Một lúc lâu sau, nhìn lại đồng hồ đã hơn 6h, Dương Thiên liền đứng dậy:

- Cũng đã muộn rồi, ta phải về, hôm sau ta sẽ mang theo một ít trò chơi đến đây.

- Như vậy rất phiền phức. Thật ra người không cần ngày nào cũng đến.

- Có mỹ nữ làm bạn có gì mà phiền phức. Chỉ cần người không chán ta là được.

Tần Tuyết vội nói:

- Không có. Có người đến thăm ta rất vui.

Dương Thiên chào vài câu rồi đi ra. Liền gặp một thanh niên mặc áo đen đứng ngay cửa, tên này đúng là vệ sĩ của Tần Chính Dương Thiên thấy qua

lần trước. Không đợi Dương Thiên nói gì liền nói một câu: “Đi theo ta” rồi vội vã bước đi.

Dương Thiên lắc đầu:

- Cần gì vội vã như vậy.

Bất quá cũng không nói gì thêm, liền đi theo thanh niên. Bước lên một chiếc xe nhìn khá sang trọng. Trong xe có một người đàn ông trung niên đang ngồi. Đúng là phụ thân của Tần Tuyết, Tần Chính.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Tần Gia

Tần Chính chỉ liếc nhìn Dương Thiên một cái rồi quay sang nói với lái xe:

- Đến Thiên Hải quán.

Xong cũng không nhìn Dương Thiên, nhắm mắt vờ như đang ngủ. Dương Thiên nhìn Tần Chính một lúc, thấy đối phương không định nói gì, liền nhắm mắt ngủ luôn. Một lúc lâu sau nghe tiếng ho của Tần Chính, Dương Thiên mới mở mắt ra:

- Đến rồi sao?

Tần Chính trợn mắt một cái, không nói hai lời liền đi vào. Dương Thiên có chút khó chịu, cái này rõ ràng là đang thị uy trước mặt hắn. Có điều dù sao cũng là nhạc phụ tương lai, Dương Thiên đành cố nhịn. Bước vào trong nhà hàng, Tần Chính nói với tiếp tân:

- Ta là Tần Chính, lấy cho ta một phòng sang loại trọng nhất.

Nghe được Tần Chính nêu tên, nhân viên vẻ mặt liền mừng rỡ, lấy lòng:

- Không biết là Tần tổng đến, đã thất lễ. Mời Tần tổng lên lầu 8.

Gật đầu, ra hiệu cho Dương Thiên theo sau. Bước vào một căn phòng rất sang trọng, trong phòng có một cái bàn lớn, chén đĩa sáng loáng, trên bàn để hai cái giá để nệm rất cao, xung quanh bày rất nhiều tranh, đồ cổ, xem có vẻ rất quý giá. Hai nhạc công đang ngồi đằng xa đàn vĩ cầm, một người

thời một loại kèn tây rất lạ, một người đang đánh piano. Dương Thiên cũng là lần đầu đến một nơi sang trọng như thế này, hẳn tuy có nhiều tiền nhưng cũng chưa từng đến những nơi như vậy. Dù sao, đẹp mắt chưa hẳn đã ngon miệng.

Dương Thiên ngồi đối diện với Tần Chính, Tần Chính vẫn giữ vẻ mặt hồ hững, xem như Dương Thiên không tồn tại. Dương Thiên cũng không biết rốt cuộc hẳn muốn gì, cũng không có ý định bắt chuyện trước. 5 phút sau, đồ ăn được người mang vào, Dương Thiên ngay lập tức nếm thử vài món. Vị đạo rất tốt, xem ra cũng không chỉ có vẻ bề ngoài. Nếu Tần Chính đã không có ý định nói chuyện, Dương Thiên liền dứt khoát bỏ qua hẳn, tập trung ăn uống. Hơn 10 phút sau, có hai người bước vào phòng, một già một trẻ.

Dương Thiên không cần nhìn lên cũng nhận ra được đó là hai vị Tu Chân giả. Lão giả tu vị đạt đến Trúc Cơ trung kỳ. Còn thanh niên chỉ là Luyện khí hậu kỳ. Đến lúc này, Dương Thiên cuối cùng cũng hiểu ra, thì ra Tần Chính là đang chờ hai người này đến.

- Ách, Tần bá phụ, người gọi bọn họ đến để xử lí ta sao.

Nhìn Dương RFJRa0f Thiên nói với vẻ mặt trêu tức, Tần Chính cũng không tức giận:

- Ta là Tần Chính, không phải Tần bá phụ của người. Ta đã xem qua băng ghi hình, người thật sự rất lợi hại. Nếu ta đoán không lầm người cũng là Tu Chân giả. Ta gọi người đến đây là muốn người về sau tránh xa con gái của ta ra một chút. Nàng không phải là người mà người có thể với tới được.

Dương Thiên nhìn qua hai người vừa đến:

- Họ là người người mời đến để cảnh cáo ta?

- Hừ, ta chỉ muốn cho người thấy một ít thực lực của Tần gia để người biết khó mà lui. Người đừng tưởng tu luyện được chút ít công phu liền không coi ai ra gì. Tần gia thực lực không phải người có thể hiểu được.

Dương Thiên không thích bộ dạng như thượng vị giả xem thường người khác của Tần Chính:

- Người nói thực lực Tần gia rất lớn, vậy người có biết thế lực sau lưng ta không? Người nói ta không xứng với Tần Tuyết, vậy người có xứng làm cha nàng không, để nàng bị hạ độc đến hai chân không thể đi lại được. Nếu không có ta kịp thời chặn chất độc lại, giờ này nàng không đơn giản là chỉ ngồi trên xe lăn đâu.

Tần Chính cả kinh, chả lẽ Dương Thiên đã ra tay cứu Tần Tuyết một mạng. Hắn đã đem mẫu chất độc gửi về gia tộc xem xét. Đây là một loại chất độc mới chưa từng phát hiện, độc tính rất mạnh, theo nồng độ thì Tần Tuyết hẳn phải chết không nghi ngờ gì. Tần Chính vẫn cho đó là may mắn, không ngờ là do Dương Thiên âm thầm giúp đỡ.

Tần Chính sắc mặt liền hòa hoãn một chút:

- Đa tạ người cứu Tuyết Nhi, bất quá ta xem người cũng đừng tiếp tục tiếp cận nàng nữa. Nàng đã có vị hôn phu, hơn nữa so với Tần gia chúng ta còn cường đại hơn rất nhiều. Ta đây cũng là muốn tốt cho người.

- Cường đại hơn rất nhiều? Chẳng lẽ là một môn phái tại Ấn Thế Đại lục?

Không đợi Tần Chính phản ứng, lão giả phía sau liền hô to:

- Người cũng biết Ấn Thế đại lục.

- Đâu chỉ là biết, ta chính là đến từ Ấn Thế đại lục.

Dương Thiên quyết định dùng Ân Thế đại lục hù dọa Tần Chính để hăn không ngăn cản mình nữa. Không ngờ đạt được hiệu quả ngoài mong đợi. Lão giả lập tức hỏi:

- Không biết vị công tử đây thuộc môn phái nào?
- Cái này người không cần biết?

Dương Thiên nói xong lập tức phóng ra uy áp, lão giả lập tức cảm thấy mình như một chiếc lá đang đứng trước một cơn sóng giữ dội, tùy thời có thể bị nhấn chìm. Nghi ngờ lập tức tan biến. Thầm nghĩ: “Còn trẻ mà tu vị có thể đạt đến mức này, chắc chắn là Ân Thế đại lục người, hơn nữa địa vị còn rất cao”. Lão giả liền cung kính:

- Đây là lỗi của lão phu, mong công tử tha tội. Nếu công tử thật sự ưa thích Tần Tuyết. Chúng ta Tần gia hoàn toàn đồng ý.

Tần Chính một bên liền giật mình, hăn từ bé không thể tu luyện, liền bị đẩy ra ngoài tiếp nhận sản nghiệp của gia tộc, nhờ tài năng kinh doanh, địa vị trong gia tộc cũng khá cao, nhưng vẫn chưa đủ để biết đến Ân Thế đại lục. Nghe thấy lão giả định đem Tần Tuyết gả cho Dương Thiên, liền muốn ngăn cản. Thấy Tần Chính có việc muốn nói, lão giả liền phát tay áo:

- Việc này ta đã quyết, người không cần nói nhiều. Ta sẽ bảo đảm lại gia tộc sau.

Tần Chính liền ngậm miệng, Tu vị lão giả này ở Tần gia nằm trong top 10, địa vị cao hơn hăn rất nhiều. Lần này xuất hiện ở đây là vì Tần Tuyết chứ hăn vốn không đủ khả năng mời vị này.

Dương Thiên thấy hù dọa đạt được hiệu quả liền không nói nhiều:

- Người đã nói vậy thì rất tốt. Ta còn có việc bận. Sau này gặp lại.

Nói xong quay sang Tần Chính:

- Tần bá phụ, gặp lại sau.

Không đợi Tần Chính trả lời, liền đi ra ngoài, dù sao đã giả mạo thì phải giả cho giống, Ân Thế đại lục người đa số đều khinh thường phàm nhân.

Đợi Dương Thiên đi xa, Tần Chính liền quay lại nhìn lão giả. Lão giả cùng thiếu niên liền ngồi xuống một bên.

- Ta sẽ trở về nói với tộc trưởng hủy bỏ hôn sự của Tần Tuyết.

- Cái gì?

Tần Chính cả kinh, hắn vốn tưởng lão giả chỉ nói vậy để lừa gạt Dương Thiên:

- Nhưng hôn sự của Tuyết nhi...

Lão giả lập tức ra hiệu Tần Chính đừng nói tiếp:

- Chuyện này ta đã quyết, không cần nói nữa. Không ngại nói cho người biết, tên kia gia tộc tuy lớn, nhưng so với Dương Thiên không có gì đáng kể. Tên Dương Thiên này chắc chắn là người của tứ đại thế lực tại Ân Thế đại lục, hơn nữa địa vị còn rất cao. Mà thôi, dù có nói người cũng không hiểu được, nếu hắn thật sự lấy con gái người thì đó là phúc phận của nàng.

Thở dài một hơi, lão giả tiếp:

- Ta chỉ sợ hắn chỉ muốn đùa giỡn rồi bỏ mặc nàng, dù sao nàng cũng không thể tu luyện. Nhưng nếu chúng ta ngăn cản hắn, hậu quả Tần gia chịu không nổi, đành phải để các người chịu ủy khuất rồi.

Tần Chính nghe xong cũng thở dài. Tuy hắn không biết tứ đại thế lực mạnh đến cỡ nào, nhưng chắc chắn tiêu diệt Tần gia là hoàn toàn có thể.

Lúc này hắn chỉ mong Dương Thiên đối xử thật lòng với Tần Tuyết.

Lão giả lúc này cũng còn chút sợ hãi, theo hắn đoán tu vị của Dương Thiên còn cao hơn tộc trưởng một ít, hắn là đã bước một chân vào Kim Đan kì. Dù không có thể lực sau lưng, Tần gia cũng không phải đối thủ của hắn. Dù sao súng đạn bình thường cũng không làm được gì Trúc Cơ kì tu sĩ, đừng nói là cảnh giới Giả Đan.

Một lúc sau, lão giả liền đứng dậy cáo từ, hắn cần báo gấp chuyện này cho tộc trưởng.

Dương Thiên cũng không biết một câu nói của mình gây ra nhiều vấn đề như vậy. Lúc này hắn đã lên giường yên giấc rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Âm Tố

Mấy ngày tiếp theo, cuộc sống của Dương Thiên diễn ra rất thuận lợi. Sáng lên trường học, bàn bạc với Lý Bàn về các mỹ nữ. Nghe nói Triệu Vũ Hinh lão sư đã về, rất có thể sẽ dạy bọn họ một vài môn. Đối với Dương Thiên đây là một tin tức rất tốt. Vào buổi chiều, cứ cách 2,3 ngày Dương Thiên lại đến gặp Tần Tuyết một lần. Không phải Dương Thiên không muốn ngày nào cũng đến, hẳn đọc được trên mạng là gặp nhau cũng cần phải dẫn cách, nếu không sẽ dẫn đến nhàm chán cho cả hai. Không biết có đúng hay không nhưng với một kẻ nửa vờ như Dương Thiên thì chỉ biết làm theo.

Dương Thiên gần đây lại thường xuyên ghé quán của Mộc Vũ Hàm. Vừa tiện tiếp cận nàng vừa được ăn các món ngon. Tất nhiên mẫu thân của Mộc Vũ Hàm không lấy tiền, nói là khấu trừ tiền nợ. Dương Thiên cũng không quan tâm, dù sao tiền hẵn cũng có rất nhiều. Mộc Vũ Hàm đối với việc Dương Thiên thường xuyên đến ban đầu cũng rất khó chịu, nhưng rồi cuộc cũng quen dần, dù sao Dương Thiên chỉ đến ăn, thỉnh thoảng nói chuyện vài câu, cũng không làm gì quá đáng.

Từ khi bắt đầu đi học đến nay cũng đã hơn một tháng, hẵn rất yêu thích cuộc sống hiện tại, không phải suốt ngày chém giết, nghĩ cách hại người như Tu Chân giới.

Vào một buổi tối, Dương Thiên đang chơi game cùng Tinh Linh mỹ nữ thì nhận được cuộc gọi của Tiêu Chính Long:

- Thiếu gia, chúng ta gặp chuyện khó giải quyết, cần ngài giúp đỡ.

- Nói thử một chút xem là chuyện gì?

Tiêu Chính Long nghe thấy Dương Thiên đáp ứng liền rất vui mừng:

- Thiếu gia, bọn ta hắc đạo tranh đấu gặp được đối thủ rất mạnh, gọi là Hắc Lang bang, đối phương có 3 tên Địa cấp võ giả, hơn nữa Nhân cấp rất nhiều. Bọn ta hoàn toàn không phải đối thủ, cần ngài giúp đỡ. Hơn nữa ta đã thông báo cho các anh em ngài mới là lão đại, nhưng vẫn có rất nhiều người không phục. Thiếu gia có thể lấy việc lần này để lập uy.

Dường như sợ Dương Thiên không giúp, Tiêu Chính Long còn thêm vào một câu:

- Hơn nữa, nếu thành công thu phục đám người kia, thế lực của chúng ta có thể tăng mạnh, nhanh chóng làm chủ toàn bộ 3 tỉnh phía Nam.

Dương Thiên suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định ra tay. Dù sao cũng là thuộc hạ của mình, thế lực càng lớn sau này càng ít phiền phức. Lập tức nói lại cho Tiêu Chính Long:

- Được rồi, người hẹn bọn chúng bây giờ gặp mặt rồi cho người đến rước ta.

Tiêu Chính Long giật mình:

- Ngay bây giờ? Thiếu gia, có phải hay không có chút vội vã?

- Không có việc gì. Những việc nhỏ nhặt này làm càng sớm càng tốt.

Tiêu Chính Long vuốt mồ hôi trên trán, hẳn cùng đối phương tranh đấu rất nhiều tổn thất mà không làm gì được đối phương, trong miệng Dương Thiên dường như chỉ là việc nhỏ tùy thời đều có thể giải quyết. Bất quá nghĩ lại Dương Thiên là Thiên cấp cao thủ, tiêu diệt một đám Địa cấp cùng Nhân cấp đúng là không có chuyện gì. Liền vội đáp ứng.

Dương Thiên tắt điện thoại, đánh mấy dòng tin cho Tinh Linh mỹ nữ:

- Ta có việc gấp, treo máy đây.

Tinh Linh mỹ nữ vội trả lời:

- Khoan đã, Đế Vương, ngày mai ta sẽ đến Thanh Lâm huyện, người nhất định phải ra tiếp đón ta a.

- Cái gì? Mai người đến rồi, tại sao không nói sớm cho ta biết?

- Giờ nói không phải cũng chưa muộn sao.

- Được rồi, người là đến một mình sao?

- Không có, ta đi cùng cha mẹ. Đến khách sạn ta sẽ gọi người đến. Người tốt nhất nên nghĩ xem nên dẫn ta đi chơi chỗ nào thật thú vị a.

- Không vấn đề gì.

Một tháng qua Dương Thiên cũng đã đi được khá khá nơi, có vài nơi rất tuyệt cho việc hẹn hò. Tất nhiên, Dương Thiên chỉ đi một mình, Tần Tuyết thì vẫn chưa thể đi lại được, xem ra Tu Chân giả của Tần gia cũng không thể chữa khỏi cho nàng. Mộc Vũ Hàm thì không cần nói, hẳn cũng không có gan mời nàng.

Nói thêm một vài câu với Tinh Linh mỹ nữ, nghe tiếng chuông cửa, Dương Thiên liền tạm biệt rồi tắt máy đi ra ngoài.

Lúc này, Tiêu Chính Long đang đứng chờ ngoài cửa, thấy Dương Thiên xuất hiện liền cung kính cúi đầu:

- Thiếu gia.

Dương Thiên liền phát tay:

- Đi thôi, ta còn muốn về ngủ sớm.

Tiêu Chính Long cũng không nói nhiều, cùng Dương Thiên lên xe. Xe chạy gần 30 phút, cuối cùng dừng lại trước một nhà hàng sang trọng. Dương Thiên nhìn lên liền thấy 3 chữ: “Thiên Hải quán” liền lắc đầu: “Tại sao cứ muốn gây sự đánh nhau lại kéo đến đây?”. Lần trước Tân Chính cũng là dẫn hân đến đèn để đe dọa. Lần này Tiêu Chính Long dẫn hân đến đây để đánh nhau.

Tiêu Chính Long bước vào cửa liền đi thẳng đến bàn tiếp tân:

- Dẫn ta đến phòng hội nghị.

Tiếp tân dường như YRNfOQX nhận ra Tiêu Chính Long, vẻ mặt cung kính:

- Tiêu lão đại, mời.

Dương Thiên cùng Tiêu Chính Long theo sau tiếp tân tiến vào phòng hội nghị, lúc này đã có hơn 30 người mặc áo đen đợi sẵn. Nhân số so với đám người Tiêu Chính Long thì sà sà như nhau, nhưng chất lượng thì khác biệt rõ ràng. Ngoại trừ Dương Thiên, Tiêu Chính Long mang theo 30 người chỉ có một cái lão già là Địa cấp sơ kỳ, hai tên Nhân cấp hậu kỳ, một tên Nhân cấp sơ kỳ. Bản thân Tiêu Chính Long thì cũng chỉ đạt tới Nhân cấp hậu kỳ. Bên kia 30 người hoàn toàn đều là Võ giả, hơn nữa kém nhất đều là Nhân cấp sơ kỳ.

Có chút bất mãn nhìn Tiêu Chính Long:

- Người không phải nói bang của người lớn nhất Bắc Giang tỉnh hay sao? Thực lực sao lại chênh lệch nhiều như vậy?

Tiêu Chính Long cũng có chút xấu hổ:

- Thiếu gia, vốn là không kém nhiều, nhưng đối phương có đến 3 tên Địa cấp võ giả, mà bên ta chỉ có một, chúng ta giao thủ đã nhiều lần, hầu hết hảo thủ đều đã bị thương, chỉ còn lại bấy nhiêu.

Dương Thiên có chút không biết nói gì, tên Tiêu Chính Long này có phải là bị ngốc hay không? Biết thực lực thua kém nhiều như vậy mà vẫn cố gắng đánh đến mức thê thảm như vậy mới cầu cứu Dương Thiên. Có điều bây giờ có mắng chửi hăm cũng không giải quyết được chuyện gì. Dương Thiên liền nói:

- Sau này có chuyện gì không giải quyết được nên sớm đến tìm ta. Được rồi, mau giải quyết bọn người kia đi. Ta còn muốn về ngủ sớm.

Thấy Dương Thiên không có tức giận, Tiêu Chính Long lập tức thả lỏng, bước về phía đám người. Nhìn thấy Tiêu Chính Long, một thiếu niên cầm đầu Hắc Lang bang cười cợt:

- Tiêu lão đại, khuya như thế này người hẹn bọn ta ra có phải hay không quyết định đầu hàng. Người cũng biết các người ngay từ đầu đã không có cơ hội.

Tiêu Chính Long vẻ mặt tự tin:

- Ta đến là để cho các người cơ hội cuối cùng, rút khỏi Bắc Giang tỉnh. Ta sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra, nếu không ta không những tiêu diệt toàn bộ các người mà còn xóa sổ toàn bộ Hắc Lang bang ra khỏi 3 tỉnh phía Nam.

Thanh niên kia có chút giật mình, Tiêu Chính Long đột nhiên mạnh miệng như vậy, chẳng lẽ tìm được sự trợ giúp? Bất quá thanh niên cũng không quan tâm, thế lực sau lưng bọn hắn vô cùng lớn, dù Tiêu Chính Long tìm được trợ thủ thì sao chứ?

Vẻ mặt khinh thường nhìn Tiêu Chính Long:

- Xem ra mấy lần trước dạy dỗ người chưa đủ. Để lần này ta dạy người nhớ kỹ ai mới là chủ nơi này.

Dứt lời, hơn 30 thân ảnh phía sau vọt lên lao vào nhóm người Tiêu Chính Long. Đám thuộc hạ Tiêu Chính Long vẻ mặt lo sợ, bọn họ đã giao thủ nhiều lần nhưng luôn bị thất bại thảm hại. Tiêu Chính Long vẻ mặt tự tin nhìn về phía Dương Thiên. Che miệng ngáp một cái, Dương Thiên liền biến mất, lập tức đám người đang lao tới từng người từng người một bị đánh văng về tứ phía, la hét thảm thiết.

Biến cố đột nhiên làm thanh niên cầm đầu Hắc Lang bang và thuộc hạ của Tiêu Chính Long ngẩn ra. Dương Thiên lúc này hiện ra, phúi phúi tay. Tiêu Chính Long liền quay lại nhìn thuộc hạ:

- Còn không mau chào thiếu gia.

Đám người lập tức ngẩn ra, dường như nhớ ra cái gì, liền cúi đầu đồng thanh:

- Thiếu gia.

Dương Thiên phất tay:

- Được rồi.

Nói xong quay ra nhìn thanh niên vẫn đang vẻ mặt hoảng sợ:

- Hắc Lang bang của các người muốn chiếm địa bàn của ta sao?

Thanh niên dần lấy lại bình tĩnh, căm tức nhìn Tiêu Chính Long:

- Thì ra đây là chỗ dựa của người sao? Rất mạnh. Có điều người cho rằng ta chỉ có bấy nhiêu thôi sao?

Dương Thiên quay mặt nhìn về phía cánh cửa ở góc phòng thản nhiên:

- Chỗ dựa của người là hãn a. Chỉ là một tên Trúc Cơ trung kỳ cũng dám hù dọa ta?

Thanh niên vẻ mặt lập tức đại biến, hãn không biết tu vị của lão giả kia thế nào, cũng không biết Trúc Cơ trung kỳ là cái gì. Nhưng Dương Thiên đoán chuẩn xác được vị trí của vị lão giả kia làm hãn hoảng sợ.

Cánh cửa mở ra, một vị lão giả bước ra:

- Xem ra người cũng là Tu Chân giả, hơn nữa tu vị không thấp. Người là người của gia tộc hay tổ chức nào?

Không để ý lão giả, Dương Thiên nhìn lên trần nhà:

- Ở đó lâu như vậy, người cũng nên ra mặt một chút chứ.

Lão giả ngẩn ra, nhìn Dương Thiên khó hiểu, bất ngờ một thân ảnh xuất hiện trước mặt Dương Thiên:

- Không ngờ người lại phát hiện được ta.

Lão giả thấy bóng người xuất hiện liền la thất thanh:

- Âm tổ.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Thuấn Sát

Bóng người hiện rõ, một thanh niên mặc áo khoác đen, gương mặt bình thường, ánh mắt xem thường những người xung quanh. Thanh niên vẫy nhẹ tay, lập tức một mùi hương tỏa ra. Trừ Dương Thiên và lão giả kia, tất cả mọi người xung quanh đều lẫn ra đất bất tỉnh. Nhìn qua Dương Thiên và lão giả, thanh niên cất giọng:

- Các người chẳng lẽ không biết qui định Tu Chân giả không được phép tham gia tranh đấu giữa các thế lực bình thường sao? Hay các người vốn không xem Âm tổ bọn ta ra gì?

Lão giả có chút lo lắng, việc này nếu Âm tổ tham dự thì rất có thể sẽ khiến kế hoạch bại lộ, liền nói chỉ tay về phía Dương Thiên:

- Ta còn không có ra tay, là hãn xuất thủ đánh người.

Thanh niên quay mặt nhìn về phía Dương Thiên, chờ đợi một lời giải thích. Dương Thiên nhún vai:

- Người không cần nhìn ta, ta vốn không có ý định giải thích, bọn chúng đánh người của ta nên ta liền dạy cho bọn chúng một bài học.

Thanh niên lập tức ngăn mặt:

- Chẳng lẽ người không biết...

Dương Thiên cắt ngang:

- Không biết, mặc dù có biết ta cũng sẽ không quan tâm.

Thanh niên đã có chút nổi giận:

- Nói như vậy người xem thường Âm tổ, người có biết việc người vi phạm sẽ dẫn đến hậu quả rất nghiêm trọng.

- Không cần đe dọa ta. Bắt ta, các người còn chưa đủ sức, còn việc gây sức ép đến gia tộc hay môn phái. Thật xin lỗi, ta là tán tu.

Thanh niên cùng lão giả lập tức kinh ngạc, Dương Thiên còn rất trẻ nhưng tu vị ít nhất cũng đã là Trúc Cơ kỳ, làm sao có thể là tán tu. Bọn hắn vẫn tưởng Dương Thiên là đệ tử của một môn phái lớn. Thanh niên kia nếu không lo sợ như vậy đã sớm ra tay bắt Dương Thiên lại, việc gì phải dài dòng như vậy.

- Người thật sự chỉ là tán tu?

- Tất nhiên.

Thanh niên lập tức lộ vẻ vui mừng:

- Chuyện lần này là người có lỗi trước, có điều xem người chỉ là tán tu, có nhiều điều không biết, chỉ cần người đồng ý gia nhập Âm tổ. Việc lần này ta sẽ bỏ qua.

Trong mắt hắn, Dương Thiên không có bất kì thế lực nào ủng hộ mà tu vị đạt đến mức này, chắc chắn là một thiên tài. Mà Âm tổ trước giờ cần nhất chính là thiên tài. Hơn nữa, lần tranh đoạt chiến tiếp theo sắp diễn ra, Thiên Sơn Thánh phong có Thiên Sơn Thánh nữ, Ma môn có Ma nữ, Nam Cung gia có Nam Cung Thiên, Ấn Long đảo tuy che giấu rất kín, nhưng chắc chắn cũng có con bài bí mật. Âm tổ tuy cũng có vài vị tu vị không tệ, nhưng so với những thiên tài kia thì đúng là xa xa không bằng.

Hắn tin tưởng, Dương Thiên có tiềm lực đáng để bồi dưỡng nên không chút do dự mời chào. Dương Thiên cũng có chút ngần ra, dường như hiểu

ra điều gì, liền lắc đầu:

- Gia nhập Âm tổ? Ta không có hứng thú. Còn về việc người có bỏ qua cho ta hay không, không quan trọng. Chỉ bằng tu vị Trúc Cơ trung kỳ của người căn bản không làm gì được ta.

Thanh niên cả kinh, hăn nhìn không thấu tu vị của Dương Thiên nhưng Dương Thiên chỉ liếc mắt liền nhìn rõ tu vị của hăn. Chẳng lẽ tu vị của Dương Thiên so với hăn còn cao hơn? Vội vả lắc đầu phủ nhận, hăn tại giới trẻ trong Âm tổ xếp thứ 3, cũng là một thiên tài, sao có thể chấp nhận chuyện như vậy.

- Có thể NEuw9iB hay không, phải thử mới biết được.

Dứt lời, thanh niên lập tức động thủ, từ trong người lấy ra hai thanh đoản đao ném ra, sau đó miệng niệm pháp thuật, hơn mười cái hỏa cầu lập tức hướng về phía Dương Thiên bay đến. Dương Thiên liền ngăn người ra, đây đường đường cũng là Trúc Cơ kỳ tu sĩ a, sao pháp bảo cùng pháp thuật sử dụng lại giống như một tên Luyện Khí kỳ? Nếu không phải uy lực vượt xa Luyện Khí kỳ, Dương Thiên cũng phải hoài nghi mình có hay không nhìn nhầm. Kì thật Dương Thiên cũng không biết, Âm tổ thực lực tuy rằng không thua kém tứ đại thế lực, nhưng công pháp, pháp thuật, pháp bảo thực sự rất thiếu thốn, dù sao những thứ đó đều từ Ấn Thế đại lục đi ra.

Do công pháp các loại thiếu thốn, chỉ có những người có đóng góp lớn mới được học những thứ lợi hại, thanh niên trước mặt bất quá học được một vài loại cơ bản, chiến lực tương đối kém.

Lão giả ở một bên nhìn Dương Thiên và thanh niên kia đánh nhau, liền nhân cơ hội bỏ trốn. Hăn cũng không muốn bại lộ thân phận gây ảnh hưởng đến kế hoạch. Dương Thiên liếc nhìn lão giả đang bỏ trốn, cong tay búng ra một tia lửa, lão giả lập tức khựng lại rồi bốc cháy. Quay đầu nhìn về thanh

niên đang công kích kia, Dương Thiên liền dựng lên một tấm chắn linh khí ngăn cản toàn bộ công kích.

Công kích thất bại, quay sang thấy lão giả đang kêu gào thảm thiết, thanh niên vẻ mặt đại biến:

- Người đã làm gì hử?

- Ta trước giờ không có thói quen thể hồ về rừng.

Lão giả la hét trong phút chốc rồi hóa thành một đám tro tàn. Dương Thiên quay đầu qua nhìn thanh niên:

- Ta đang nghĩ xem nên giải quyết người như thế nào đây.

Thấy Dương Thiên nhìn mình, thanh niên bị hù dọa cũng không nhẹ. Hử đoán Dương Thiên cảnh giới chắc hẳn cũng là Giả Đan, nếu không cũng không thể thoải mái giết chết lão giả kia như vậy. Vẻ mặt hoảng sợ:

- Ta và người không thù không oán. Chuyện hôm nay ta hoàn toàn không biết gì hết.

Dương Thiên gật đầu, thanh niên kia cũng là một người thông minh. Đang định quay đầu đi xem bọn người Tiêu Chính Long, thanh niên kia liền gọi theo:

- Người cũng cẩn thận một chút, ta theo dõi tên kia đã lâu, đoán chừng là người của Lý gia, người giết người của bọn họ, bọn họ chắc chắn sẽ không để yên.

- Đến khi đó hử tính.

Thanh niên cũng không nhiều lời, ngay lập tức biến mất. Hóa giải thuốc mê cho đám người Tiêu Chính Long xong, Dương Thiên liền nói:

- Các người giải quyết tốt mọi chuyện ở đây. Ta có việc cần phải đi trước.

Tiêu Chính Long đầu óc có chút hỗn loạn, còn muốn hỏi điều gì, Dương Thiên liền ngăn lại:

- Chuyện hôm nay không được tiết lộ ra ngoài. Nếu không người liền tự gánh chịu hậu quả.

Nói xong, không đợi Tiêu Chính Long đáp lại, liền đi ra ngoài. Tiêu Chính Long vội phân công thuộc hạ xử lý đám người đang bất tỉnh đằng kia.

Dương Thiên lúc này đã đi ra ngoài, nhìn về phía xa:

- Xem ra, phiền phức bắt đầu kéo đến rồi.

Dương Thiên cũng biết chuyện lần này Lý gia chắc chắn sẽ không để yên, hơn nữa Âm tổ cũng sẽ không thể xem như không có gì mà mặc kệ hẳn. Tuy vậy, Dương Thiên cũng không giết tên kia, hẳn không phải kẻ hiếu sát, hai người cũng không có thù oán gì.

Suy nghĩ một chút về những chuyện sắp tới, Dương Thiên liền biến mất trong đêm tối. Hẳn cần phải về chuẩn bị một ít, Tinh Linh mỹ nữ sắp đến rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Phụ Thân Mộc Vũ Hàm

Sáng sớm, Dương Thiên nhận được cuộc gọi của Vương lão.

- Dương Thiên, cháu gái ta đã từ nước ngoài trở về, người có rảnh đến xem nàng một chút.

Dương Thiên nghe Vương lão nói, liền nhớ đến Vương lão trước đây đã từng nhắc đến có một cô cháu gái bị bệnh nan y từ nhỏ. Dù sao Vương lão cũng đã giúp đỡ hẳn rất nhiều, Dương Thiên không chút do dự đáp ứng:

- Tốt, ngày mai ta sẽ đến.

Wang Lao giọng nói có chút mừng rỡ:

- Được, ta sẽ nói lại với nàng.

Tắt máy, Dương Thiên nhìn xem thời gian vẫn còn sớm, liền quyết định đến quán ăn của Mộc Vũ Hàm ăn sáng, hôm nay là ngày nghỉ nên Dương Thiên đoán nàng sẽ ở nhà phụ giúp. Quan hệ của Dương Thiên và nàng gần đây đã hòa hoãn hơn nhiều, tất nhiên vẫn chỉ ở mức bạn bè thông thường.

Đến nơi, Dương Thiên liền thấy một chiếc xe hơi khá sang trọng đang dừng trước quán. Cảm thấy có chuyện không ổn, Dương Thiên vội đi vào. Quán giờ này không có một vị khách nào, một người đàn ông trung niên mặc một bộ quần áo sang trọng đang ngồi đối diện với hai mẹ con Mộc Vũ Hàm. Mộc Vũ Hàm lúc này vẻ mặt đang cực kì phẫn nộ. Mộc mẫu dùng tay níu chặt nàng lại, ngăn không cho nàng làm gì quá đáng.

Trung niên nam tử nhìn Mộc Vũ Hàm thở dài:

- Vũ Hàm, ta biết con rất hận ta, là ta có lỗi với hai mẹ con con, nhưng đó dù sao cũng là em trai của con. Con không thể thấy chết mà không cứu.

Mộc Vũ Hàm bị mẫu thân giữ chặt, đành ngồi xuống nhìn trung niên nam tử, lớn tiếng:

- Em trai? Người có từng coi ta là con gái người sao? Người bỏ mặc hai mẹ con ta đi từ khi ta mới sinh ra, người đã khi nào nghĩ ta là con gái người chưa?

Trung niên nam tử vẫn kiên nhẫn:

- Tất cả đều là lỗi của ta, ta sẽ chuộc mọi lỗi lầm, ta mong con tạm gác lại mọi chuyện, dù sao mạng người mới là quan trọng nhất.

Mộc mẫu cũng vội lên tiếng:

- Vũ Hàm, dù sao cũng là em trai cùng cha khác mẹ, con cũng không thể thấy chết mà không cứu. Coi như con vì mẹ mà giúp đỡ hần một lần đi.

Trung niên nam tử vội mừng rỡ:

- Vũ Hàm, mẹ con nói rất đúng.

Mộc Vũ Hàm không để ý đến trung niên nam tử, nhìn Mộc mẫu:

- Mẹ, lẽ nào người đã quên ngày xưa hần đối xử với chúng ta như thế nào sao. Người còn nói giúp cho hần.

Mộc mẫu thở dài:

- Mọi chuyện ta đều đã quên hết, con giúp hần lần này, chúng ta coi như đoạn tuyệt quan hệ. Ta và hần từ nay về sau không còn quen biết nhau nữa.

Trung niên nam tử vội vã móc ra một sấp tiền:

- Đúng vậy, chỉ cần con chịu giúp ta, từ này về sau ta sẽ không làm phiền hai mẹ con con nữa. Đây là 2 triệu, đủ để hai người mở một quán ăn lớn hơn, không còn phải lo lắng về sau nữa.

Mộc mẫu ánh mắt liền hiện lên vẻ đau thương, nàng đánh đổi cả tuổi thanh xuân, cuối cùng đổi được lại 2 triệu. Trong mắt hắc nàng chỉ đáng giá vậy sao? Nhìn thẳng vào mắt nam tử:

- Cầm tiền về đi, chúng ta đây là cứu người, không phải vì tiền của người. Hơn nữa bọn ta cũng không thiếu tiền. Vũ Hàm đã có bạn trai, hắc so với người cũng không kém.

Trung niên nam tử ngẩn ra, nhìn Mộc Vũ Hàm, nàng đúng là so với mẹ nàng trước kia còn đẹp hơn một bậc, có công tử nhà giàu theo đuổi cũng là chuyện bình thường. Mỉm cười nói:

- Các người cứ cầm lấy đi. Dù sao ta cũng là cha con, cũng có lời khuyên cho con. Những tên công tử thiếu gia vốn không đáng tin cậy, con phải cẩn thận. Con giữ lấy số tiền này biết đâu sau này có việc cần dùng.

Ý của hắc rất rõ ràng, Mộc Vũ Hàm sớm muộn cũng bị người ta chơi chán rồi bỏ rơi. Mộc mẫu gương mặt tức giận đến mức trắng bệch, Mộc Vũ Hàm cũng không nhịn được mắng to:

- Người đừng nghĩ ai cũng giống như người. Hắc so với người tốt hơn gấp trăm ngàn lần.

Nhìn hai mẹ con Mộc Vũ Hàm tức giận, trung niên nam tử rất vui vẻ, từ trước đến giờ vẫn là người khác chủi đầu trước hắc. Lần này không những phải cúi đầu, chịu mọi loại chửi mắng, hơn nữa còn là từ con gái của mình, bụng hắc đã sớm đầy nộ khí rồi. Lúc này mới thật là thoải mái. Nhìn mẹ con Mộc Vũ Hàm cười:

- Nếu vậy người gọi hắt đèn đây gặp ta a, ta cũng muốn thấy mặt con rể tương lai một chút.

- Người vốn không phải cha ta, sao ta phải nghe lời người gọi hắt tới.

Trung niên nam tử lúc này vẻ mặt càng đặc ý, bỗng nghe phía sau có tiếng nói vang lên:

- Nghe nói người muốn gặp ta.

Dương Thiên này giờ vẫn đứng ở một bên nghe xem chuyện gì xảy ra. Hắt cuối cùng cũng hiểu rõ mọi chuyện. Khi nghe Mộc Vũ Hàm nói về bạn trai, Dương Thiên quyết định ra mặt, đây là cơ hội a, nếu tận dụng tốt có thể để Mộc Vũ Hàm không còn bài xích hắt nữa. Nếu may mắn hơn thậm chí có thể ôm mỹ nhân. Nghĩ xong, Dương Thiên liền lập tức bước ra. Mẹ con Mộc Vũ Hàm sững sờ, trung niên nam tử nhìn Dương Thiên nghi hoặc:

- Người là ai?

- Không phải người đang muốn gặp ta sao? Ta là bạn trai của Vũ Hàm.

Mộc Vũ Hàm định nói gì đó liền bị Mộc mẫu ngăn lại, nàng sao có thể không biết Dương Thiên đang giúp con gái mình. Hơn nữa nàng cũng rất thích Dương Thiên, rất lễ phép, lại không xem thường người khác, nếu có thể nàng rất muốn tác hợp con gái với Dương Thiên, đây cũng là một dịp tốt.

Trung niên nam tử rất bất ngờ, nhưng ngay lập tức liền phản ứng lại:

- Ta là cha của nàng, không biết người hiện tại công tác ở đâu.

Hắt muốn điều tra một chút về gia thế của Dương Thiên. Mộc Vũ Hàm muốn lên tiếng phản bác lại bị Mộc mẫu kéo lại lần nữa. Nàng muốn xem

trong tình huống này Dương Thiên ứng phó như thế nào. Dương Thiên lập tức mỉm cười cúi chào:

- Thì ra là bá phụ, thất kính. Ta hiện giờ vẫn đang là sinh viên, chưa có việc làm.

- Vậy phụ mẫu của người hiện giờ thế nào, có khỏe không.

Dương Thiên cười thầm, tên này đang muốn làm gì hắn có thể nào không biết, liền nhân cơ hội này chọc tức hắn một lần, 8mFEuyd xem như trả thù cho Mộc Vũ Hàm:

- Cha mẹ ta mất từ khi ta còn rất nhỏ, hiện tại chỉ ở một mình.

Trung niên nam tử khinh thường nhìn qua Mộc Vũ Hàm, hắn còn tưởng Mộc Vũ Hàm tìm được bạn trai giàu có thật, thì ra chỉ là một tên không có nghề nghiệp, không cha không mẹ, ba số không tròn trĩnh. Mộc Vũ Hàm cũng ngẩn ra, nàng từ đầu vốn cũng tưởng Dương Thiên là công tử nhà giàu. Không nghĩ tới hắn cũng là sinh viên, hơn nữa so với nàng càng thê thảm, ít nhất nàng còn có mẫu thân bên cạnh. Mộc mẫu không nói gì, nàng vẫn luôn cảm giác Dương Thiên không đơn giản như vậy. Dương Thiên liền tiếp tục nói:

- Không biết bá phụ muốn gặp ta có việc gì?

- Cũng không có gì, ta nghe nói con gái có bạn trai liền muốn gặp người một lần. Bất quá ta vẫn phải nói cho người biết. Người và con gái ta không hợp. Người nên từ bỏ đi.

Theo hắn thấy Dương Thiên là một kẻ không tiền không thế, Mộc Vũ Hàm dù là đi làm vợ lẽ cũng tốt hơn so với Dương Thiên rất nhiều. Mộc Vũ Hàm cũng đã nhịn không nổi:

- Ta quen với ai cũng không phải việc của người. Việc truyền máu cứu con trai người ta có thể đáp ứng. Bây giờ người có thể về đi.

Nghe Mộc Vũ Hàm đáp ứng, trung niên nam tử rất vui mừng, sợ nàng đổi ý liền đứng dậy cáo từ. Đi thẳng ra cửa. Dương Thiên có chút ngẩn ra, kế hoạch của hắn còn chưa thực hiện, Mộc Vũ Hàm đã đuổi tên kia đi, vậy công sức của hắn này giờ chẳng lẽ uổng phí. Vội vàng gọi theo:

- Bá phụ, khi nào gặp lại ta sẽ tiếp đãi người thật tốt.

Trung niên nam tử hừ lạnh, nghĩ thầm: “Người có thể có thứ gì tốt”. Không nói thêm lời nào liền đi thẳng. Dương Thiên bất đắc dĩ nhìn Mộc Vũ Hàm, xem ra chỉ có thể để lần sau.

Mộc Vũ Hàm bước lại gần nhìn Dương Thiên:

- Những gì người nói đều là sự thật.

- Tất nhiên, ta sao có thể nói dối bá phụ, bá mẫu được chứ.

Mộc Vũ Hàm có chút giận dữ:

- Hắn không phải cha của ta. Còn nữa, ai cho phép người gọi bá mẫu.

Nàng không nhận ra giọng điệu của nàng đã thay đổi, khi biết Dương Thiên không phải công tử nhà giàu nàng liền không còn chán ghét hắn nữa, thậm chí cảm thấy hắn có chút dễ nhìn. Dương Thiên căn bản không biết nàng đang nghĩ gì. Thấy nàng tức giận liền im lặng, quay qua nhìn Mộc mẫu:

- Ta bây giờ muốn ăn sáng. Không biết có được không?

Mộc mẫu giật mình, ngay lập tức đáp:

- Được, người chờ ta một lát.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Diệp Linh

Một lát sau, Mộc Vũ Hàm mang đồ ăn ra, cũng không có vôi vàng đặt xuống rồi bỏ đi như mọi khi mà ngồi đối diện với Dương Thiên. Nhìn Dương Thiên một lúc rồi nói:

- Dương Thiên, những ngày vừa qua thật có lỗi, ta cứ nghĩ người là một tên công tử nhà giàu chỉ thích đùa giỡn phụ nữ.

Dương Thiên nghe nàng nói, biết mọi việc đã có tiến triển tốt đẹp, thầm cảm ơn phụ thân của Mộc Vũ Hàm. Hắn tuy làm người không được tốt lắm, nhưng đã giúp Dương Thiên tiết kiệm không ít công sức, sau này nhất định phải hảo hảo “cảm tạ” hắn. Dương Thiên liền đáp:

- Không có việc gì, ta cũng không để ý.

Mộc Vũ Hàm chợt nhớ ra một việc, không nhịn được hỏi:

- Vậy chiếc xe hơi mỗi lần người hay đi tới đây là của ai?

- Tất nhiên là của ta. Ta tuy không sinh ra trong gia đình giàu có, nhưng có thể tự làm cho mình giàu có a.

Mộc Vũ Hàm giật mình, nàng rất ghét những kẻ sinh ra trong gia đình quyền quý rồi không coi ai ra gì, nhưng lại rất ngưỡng mộ những người làm giàu bằng chính sức lực của mình. Nhìn Dương Thiên với ánh mắt ngưỡng mộ:

- Không nhìn ra người cũng thật có tài a.

Dương Thiên giả vờ khiêm tốn:

- Ta từ nhỏ phải tự mình kiếm sống. Gặp may mắn nên mới được như thế này. Không có gì đáng kể.

Trò chuyện với Mộc Vũ Hàm một lúc, liền nhận được điện thoại của Tinh Linh mỹ nữ:

- Đế Vương, ta đã đến rồi, người mau tới khách sạn Hoa Nam đón ta.

Dương Thiên liền trả 8nwHsWt lời:

- Tốt, ta lập tức đến ngay.

Tạm biệt Mộc Vũ Hàm, Dương Thiên lấy xe rồi đi thẳng đến khách sạn Hoa Nam, lúc này hẳn chỉ thầm cầu nguyện Tinh Linh mỹ nữ không quá xấu. Không cần xinh đẹp, chỉ cần dễ nhìn đã là vạn hạnh. Mấy ngày nay xem những chia sẻ về các cuộc gặp gỡ qua mạng Dương Thiên thật có chút sợ.

Đến trước cổng khách sạn, Dương Thiên liền gọi cho Tinh Linh mỹ nữ. 15 phút sau, một cô gái liền bước ra, Dương Thiên vội đánh giá. Dáng người rất đẹp, ngực tuy không lớn nhưng cũng khá phù hợp với cơ thể. Nàng không cao, gương mặt rất xinh đẹp nhưng nhìn có vẻ ngây ngô. Dương Thiên đoán rất có thể nàng chỉ là học sinh cấp 3. Nhưng hẳn cũng không quan tâm, không phải xấu nữ, thậm chí còn là mỹ nữ, đây là một chuyện rất tốt.

Mỹ nữ cầm điện thoại nhìn quanh một lát, thấy Dương Thiên đang vẫy tay liền vui vẻ chạy lại:

- Oa, Đế Vương, người trông cũng rất đẹp trai a.

- Ha ha, ta gọi là Dương Thiên, rất vui được gặp người.

- Ta gọi là Diệp Linh. Dương Thiên, người nhất định phải dẫn ta đi đâu đó vui chơi thật thỏa thích, mấy ngày nay thật là mệt mỏi.

Dương Thiên đang định đáp lại, nhưng lập tức phát hiện phía xa có mấy cặp mắt đang nhìn hẳn. Quay sang nhìn Diệp Linh:

- Người có vệ sĩ theo sau?

Diệp Linh giật mình, lập tức cảm tức nói:

- Ta đã nói với cha mẹ là không cần, người không phải người xấu. Không ngờ họ vẫn không chịu.

Dương Thiên lắc đầu, nàng vẫn thật ngay thơ. Chỉ gặp nhau trong game làm sao có thể biết hẳn không phải người xấu. Gần đây việc bắt cóc qua mạng diễn ra thường xuyên, phụ mẫu nàng lo lắng cũng không có gì lạ.

- Người là mới gặp ta lần đầu. Sao có thể biết ta không phải người xấu.

Diệp Linh lập tức lùi xa ra, hai tay ôm ngực, vẻ mặt sợ hãi:

- Người muốn làm gì ta? Ta cảnh cáo người, không được lại gần đây, nếu không ta sẽ hét lên.

Dương Thiên mặt đen lại, hẳn còn chưa làm gì nàng. Cô nàng này hình như có hơi “nhạy cảm” quá mức thì phải.

Thấy Dương Thiên vẻ mặt khó coi, Diệp Linh liền cười to:

- Ha ha, Dương Thiên, cho người biết hậu quả của việc hù dọa ta.

Dương Thiên vẻ mặt liền lộ vẻ bất đắc dĩ:

- Ta đây cũng không có hù dọa người a.

- Không sao, ta cảm thấy người là người tốt, có thể tin tưởng được, trực giác của ta trước giờ luôn chính xác.

Dương Thiên cũng không còn gì để nói, ra hiệu cho Diệp Linh lên xe:

- Đi thôi, ta dẫn người đi chơi thỏa thích.

Nghe thấy đi chơi, Diệp Linh vui mừng hô to, lập tức lên xe. Đi được một đoạn, Dương Thiên nhìn thấy có một chiếc xe luôn chạy phía sau mình, giữ khoảng cách phù hợp. Dương Thiên cũng mặc kệ, không ảnh hưởng đến hẳn là được.

- Thanh Lâm huyện vừa xây một khu vui chơi giải trí rất lớn. Có muốn đến chơi hay không.

- Ta không biết, hôm nay người là chủ nhà. Người dẫn ta đi đâu thì ta theo đó. Nhưng nếu không vui thì...

Vừa nói, Diệp Linh liền giơ cao quả đấm nhỏ thị uy. Dương Thiên bật cười, cô bé này còn rất đáng yêu a. Dường như nhớ ra điều gì, Dương Thiên liền hỏi:

- Lần trước người nói người bạn, không biết là có chuyện gì.

- Ta là phải hoàn thành mấy cái bài thi để vượt cấp lên đại học.

- Vượt cấp? Người năm nay bao nhiêu tuổi?

- 17 tuổi a. Ta trực tiếp bỏ qua lớp 12, làm vài bài kiểm tra liền lên thẳng đại học Thanh Hoa. Thế nào? Ta rất giỏi đúng không.

Dương Thiên có chút ngạc nhiên:

- Đại học Thanh Hoa? Vậy người sẽ chuyển đến đây sao?

- Phải. Vậy nên cha mẹ mới cho ta đến đây chơi. Người phải biết bình thường cha mẹ ta rất khó tính. Ta phải nói là đến làm quen nơi ở mới cha mẹ mới đồng ý. Không ngờ còn phải theo mấy tên vệ sĩ. Thật sự rất phiền phức.

Dương Thiên mừng thầm, học cùng trường, liền chờ lúc nàng chuyển đến nhờ Lý Bàn điều tra một chút. Dương Thiên cảm thấy nàng gia thế không bình thường. Ít nhất người bình thường không có Tu Chân giả làm vệ sĩ.

Đi đến khu vui chơi, gửi xe hoàn tất, Dương Thiên nhìn qua Diệp Linh:

- Người muốn chơi cái gì trước tiên.

Diệp Linh lập tức chống cằm ra vẻ suy tư, một lúc sau liền nói:

- Bắt đầu liền chỉ chơi trò gì nhẹ nhàng là được rồi. Ta muốn chơi trò đập vịt.

Dương Thiên mặt lần nữa đen lại, hẳn không muốn chơi những trò trẻ con như thế. Nhìn qua Diệp Linh vẻ mặt háo hức, Dương Thiên quyết định chiều theo nàng. Có lẽ nàng từ nhỏ ít có dịp được vui chơi thoải mái như thế này. Ngắm kĩ lại, cùng mỹ nữ đập vịt có vẻ cũng không phải một sự tình quá tệ.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Khu Vui Chơi

Thuê một chiếc thuyền hình con vịt xong, Dương Thiên cùng Diệp Linh bắt đầu đạp ra giữa hồ. Chung quanh cũng có rất nhiều chiếc khác đang qua lại. Diệp Linh hào hứng la to:

- Dương Thiên, người mau đạp nhanh, ta muốn thử tông vào con vịt phía trước.

Cô nàng này cũng thật phá phách a, Dương Thiên vẫn chiều nàng, gồng người đạp. Tốc độ tuy không quá nhanh nhưng cuối cùng vẫn đuổi kịp chiếc phía trước tông nhẹ một cái. Trên chiếc thuyền hình con vịt phía trước bỗng phát ra tiếng của một nam nhân:

- Ai da, người nào lại đâm vào ta thế kia.

Quay đầu nhìn kĩ lại, một tên nam nhân nhưng lại để tóc dài, mặc đồ phụ nữ. Nếu không phải có âm thanh vừa rồi vang lên, Dương Thiên thật còn tưởng là một nữ nhân. Tên kia nhìn Dương Thiên, rồi nhìn qua Diệp Linh:

- Soái ca, người đây là có ý đồ với ta sao. Chẳng lẽ cuối cùng người cũng đã nhận ra chỉ có đàn ông mới mang lại hạnh phúc cho nhau sao. Nhanh mặc kệ nàng, qua đây với ta đi. Ở đây vẫn còn chỗ trống.

Vừa nói vừa vỗ vỗ chỗ ngồi kế bên, Dương Thiên mặt tái mét, vội quay đầu đạp hết tốc lực. Hẳn thiếu chút nữa đã không nhận được ném bay tên kia cùng con vịt kia. Hẳn tuy đã đọc trên báo thấy qua loại người này, nhưng cũng là lần đầu gặp gỡ, thật sự chịu không được. Diệp Linh thấy Dương Thiên bỏ chạy, không nhận được ôm bụng cười lớn:

- Ha ha. Sao vậy? Có “Mỹ nhân” mời qua sao người lại bỏ chạy. “Nàng” thật sự rất xinh đẹp nha.

Hai chữ “Xinh đẹp” được Diệp Linh kéo dài làm cho Dương Thiên cảm thấy có chút buồn nôn. Nhịn không được quay ra nhìn nàng:

- Nếu người thích ta có thể quay lại đem người ném qua bên đó.

Diệp Linh bĩu môi:

- Thôi đi. Hắn vốn không vừa ý ta. Chỉ mời gọi mình người. Ta mới không thèm.

Dương Thiên câm miệng, không nói thêm gì nữa. Hắn cũng biết lúc nào nên nhịn để tránh mang hại vào thân. Đưa thuyền vào bờ, Dương Thiên thấy tên kia cũng đang chuẩn bị đi đến, vội kéo tay Diệp Linh chạy thật nhanh. Diệp Linh có chút giật mình, định giật tay ra nhưng không được, đành để Dương Thiên kéo đi, sắc mặt có chút hồng hồng.

Chạy được một lúc, xác định tên kia không có đi theo, Dương Thiên mới dừng lại. Lúc này Diệp Linh đã lấy hai tay chống lên đầu gối thở dốc:

- Người làm gì chạy nhanh như vậy, hắn cũng sẽ không ăn thịt người.

Dương Thiên trợn mắt nhìn nàng, hắn cảm thấy vừa rồi so với trước kia đại chiến với ma tu còn hung hiểm hơn rất nhiều. Ít nhất trước kia hắn còn nghĩ ra biện pháp ứng phó. Nhìn xung quanh thấy một đám người đang tập trung lại một chỗ. Diệp Linh liền quay sang nói:

- Lại đằng kia xem, có vẻ rất thú vị.

Nói xong, không đợi Dương Thiên trả lời liền chạy nhanh về phía đám đông, Dương Thiên lắc đầu cười bước theo sau. Đến nơi, một người ăn mặc lịch sự đang cầm micro giới thiệu về trò chơi:

- Các vị, trò chơi này rất đơn giản. Nó là nơi thử thách tình cảm của các bạn trẻ. Bức tường phía trước này, chỉ cần các vị cùng bạn gái mình leo lên, làm cách nào tùy ý các người. Lưu ý không được ai trợ giúp hoặc mang theo bất kì dụng cụ nào. Ai leo được đến đỉnh sẽ nhận được phần quà là một chú gấu bông cỡ lớn. Ai chơi chỉ cần đóng 100 cho một cặp.

Người kia vừa nói, vừa chỉ vào một con gấu rất lớn đang nằm trên chiếc bàn bên cạnh. Giá trị chắc hẳn phải hơn 1 vạn, đúng là 1 ăn 100. Nhìn qua bức tường dựng đứng, phía trên có gắn những miếng sắt lồi ra để bám vào khi leo, bức tường cao đến hơn 30 mét, phía dưới có một tấm đệm khá dày. Dương Thiên từng xem trò này trên ti vi, nhưng hẳn nhớ trò chơi kia cũng không cao như vậy, nữ nhân chắc chắn không leo nổi. cái này có thể xem là lừa đảo rất tinh vi a.

Bên cạnh một nữ nhân không nhin được quay ra nhìn bạn trai:

- Con gấu kia ta rất thích, người phải lấy nó giúp ta a.

Thanh niên kia vẻ mặt khổ sở:

- Bức tường kia cao như vậy, ta còn không biết có leo nổi hay không, thêm vào người... ta xem hay là từ bỏ đi. Để khi nào có dịp ta lại mua cho người con khác.

- Người không thử sao biết không được. Chả lẽ người tiếc 100.

Thanh niên cũng không thể nói gì, đành chiều lòng nữ nhân kia. Có người thứ nhất sẽ có người thứ hai, liên tục có cặp đôi lên thử nhưng không có ai leo quá một nửa. Tên quán trò vẫn liên tục cổ vũ, nhưng lại không che dấu nụ cười đắc ý. Dương Thiên nhìn một lúc cũng chán, quay sang định bảo Diệp Linh đi tìm trò chơi khác liền thấy nàng đang chăm chú nhìn con gấu bông.

- Người thích thứ đó.

Diệp Linh gật đầu:

- Ta sở thích là sưu tầm các loại gấu bông, con gấu kia ta chưa có, hơn nữa lại rất xinh đẹp.

Dương Thiên liền vui vẻ:

- Vậy để ta lấy nó cho ngươi.

Diệp Linh vội lắc đầu từ chối:

- Dù ngươi có leo nổi ta cũng không leo được. Ta bắt quá chỉ là ưa thích nhất thời thôi, ngươi không cần để ý.

Nói là vậy nhưng ánh mắt Diệp Linh vẫn nhìn chăm chăm vào con gấu. Dương Thiên không nói thêm lời nào liền kéo tay Diệp Linh lại chỗ đóng tiền. Diệp Linh vội kêu lên:

- Dương Thiên, ngươi làm gì vậy, ta thật là không cần.

Mặc kệ Diệp Linh, Dương Thiên đóng phí xong liền quay lại:

- Cứ làm theo lời ta dặn là được.

Dù không biết Dương Thiên muốn làm gì nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn nghe theo. Chờ đến lượt, Dương Thiên cùng Diệp Linh đi về phía bức tường. Trong lúc Diệp Linh còn chưa biết Dương Thiên định làm gì, Dương Thiên liền cúi xuống công nàng lên lưng:

- Ngươi bám chặt lấy ta, không được buông tay.

Diệp Linh bất ngờ bị Dương Thiên công lên, nhịn không được giãy giụa:

- Dương Thiên, ngươi thả ta xuống, cao như vậy ngươi công ta không thể nào leo lên đỉnh được.

Dương Thiên vẻ mặt tự tin:

- Người cứ yên tâm tin tưởng ở ta.

Thấy Dương Thiên vẻ mặt kiên quyết, Diệp Linh cũng không nói gì nữa, cúi đầu vào lưng Dương Thiên, cũng lằm thì bị ngã một lần. Cảm nhận hai khối mềm mại trên lưng, Dương Thiên có chút phấn khích, không phải trước kia hắn chưa từng tiếp xúc qua, có điều khi đó hắn căn bản không có hứng thú, hoặc chỉ là vì thực hiện một mưu kế nào đó, cảm giác hoàn toàn khác nhau. Dương Thiên quay ra nhìn tên quản trò:

- Ta như vậy không tính là phạm quy chứ.

Tên quản trò cũng đang ngẩn ra, hắn cũng không ngờ có người còn định công bạn gái leo lên, thậm chí: “Hắn tưởng mình là Superman hay sao?”. Vẫn giữ nụ cười trên miệng:

- Không vấn đề gì, có điều anh bạn trẻ, bức tường cao như thế người lại công người ngã sẽ rất đau đấy.

Dương Thiên cũng mặc kệ hắn quay lại nhìn Diệp Linh:

- Bám chắc, ta muốn bắt đầu rồi.

Nói xong, liền bám lấy bậc đầu tiên bắt đầu leo lên. Chung quanh mọi người liền ồn ào một mảng.

- Oa, thật đẹp trai a, nếu ta có thể là nữ hài kia thì tốt rồi.

- Dù hắn thành công hay không thì nữ hài kia cũng thật hạnh phúc vì có nam nhân dám vì nàng làm như vậy.

- Người xem, 80RLGLZ người ta còn công cả bạn gái leo, người đến tham gia còn không dám, thật quá mất mặt.

Tên quân trò rất vui vẻ, hành động của Dương Thiên như đang tiếp thêm dũng khí cho các cặp nam nữ ngoài kia, càng như thế hẳn càng kiếm được nhiều tiền. Lúc này, nằm trên lưng Dương Thiên, Diệp Linh hai má đã đỏ ửng, mặc kệ hẳn có thành công hay không, Diệp Linh vẫn cảm thấy nàng rất hạnh phúc.

Dương Thiên một bên vẫn leo lên từng bậc, một bên vẫn chú ý Diệp Linh, thấy nàng vẻ mặt đỏ ửng còn mỉm cười, Dương Thiên rất vui vẻ. Tăng lên tốc độ, Dương Thiên trong phút chốc đã cách đích đến không xa. Tên quân trò cùng mọi người đã trợn trừng mắt. Tuy rất cảm động vì hành vi của Dương Thiên nhưng không ai nghĩ hẳn có thể leo đến cuối.

Dương Thiên đưa tay lên nắm chặt cạnh tường, phốc một cái liền nhảy lên. Diệp Linh còn không biết đã lên đến nơi, hai tay vẫn bám chặt cổ Dương Thiên, mặt thì dán sâu vào lưng hẳn. Đưa tay ra sau lưng vỗ nhẹ vai Diệp Linh:

- Người cũng nên mở mắt ra a, đến nơi rồi.

Diệp Linh mở mắt ra, nhìn xung quanh đầy kinh ngạc:

- Người thật sự làm được.

- Tất nhiên, chẳng lẽ người không tin tưởng ta.

- Ta...

Thấy Diệp Linh vẻ mặt bối rối, Dương Thiên cũng không muốn làm khó nàng, khoát tay:

- Được rồi, chúng ta mau xuống dưới nhận giải a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Biến Cố

Dương Thiên cùng Diệp Linh vừa đi xuống, lập tức nhận được một trang vỗ tay hoan hô, khen ngợi. Quản trò vẻ mặt tươi cười đi đến:

- Chúc mừng tiểu huynh đệ, người thật sự đã thành công a. Mau nhận thưởng đi.

Nói xong, liền đi đến bàn cầm con gấu bông đặt vào tay Dương Thiên:

- Mau tặng cho nàng đi, ta chắc chắn nàng sẽ rất cảm động a.

Dương Thiên có chút không hiểu, rõ ràng tên kia bị mất con gấu bông đáng giá hơn 1 vạn, nhưng tại sao vẻ mặt hắn lại vui mừng như vậy. Dương Thiên cũng không biết, nhờ hắn mà những cặp đôi xung quanh có thêm động lực, cảm thấy trò chơi này cũng không phải quá khó để chiến thắng. Người ta công người còn leo được chả lẽ người không làm được? Lập tức có rất nhiều người đến đăng kí chơi. Quản trò cười đến không ngậm mồm lại được.

Cầm con gấu, quay lại nhìn Diệp Linh, lúc này sắc mặt của nàng đã đỏ bừng, đám đông lúc này liên tục hô to:

- Tặng cho nàng đi.

Dương Thiên mượn nước đẩy thuyền, đem con gấu đặt vào tay Diệp Linh. Đám đông lập tức la lên:

- Mau hôn hănh, hănh vì người mà vất vả như vậy. Cũng phải thưởng cho hănh.

- Đúng vậy a, mau hôn nhau đi.

- Cô nương, nếu người không hôn, có thể nhường cho ta a.

Nhìn Diệp Linh vẻ mặt sắp chảy ra nước, Dương Thiên đành giải vây cho nàng:

- Các vị, bạn gái ta rất ngại ngùng trước đám đông, mong các vị thông cảm.

Nói xong, liền cầm tay Diệp Linh chạy vội ra ngoài. Diệp Linh lập tức hiểu ý Dương Thiên, dùng hết sức chạy thật nhanh. Không phải hănh không muốn hôn Diệp Linh, chỉ là hai người tuy quen biết đã lâu, nhưng chỉ vừa mới gặp gỡ một buổi, sao có thể hôn nhau như vậy được.

Chạy được một khoảng, Diệp Linh dừng lại, đưa mắt nhìn Dương Thiên:

- Người sao lại phải chạy nhanh như vậy? Chẳng lẽ người không muốn hôn ta sao?

Dương Thiên ngẩn ra, tình huống này là như thế nào, chẳng lẽ vừa rồi đem nàng cảm động yêu ta luôn rồi sao. Dương Thiên y y tự nghĩ. Vội vàng nói:

- Ta chẳng phải là lo cho người sao. Nếu người muốn, chúng ta có thể ngay tại đây thực hiện lại a.

Diệp Linh bĩu môi:

- Hừ, ai mà thèm hôn người, ta đây còn không có giao bạn trai đây. Nếu muốn hôn cũng là hôn bạn trai của ta.

Nói xong cũng liền mặc kệ Dương Thiên, ôm gấu bông bỏ đi. Dương Thiên gãi gãi đầu, hẳn nhớ đến một cuốn sách có tên: “Những gì đàn ông hiểu về phụ nữ” bán rất chạy trên thế giới. Trong sách hoàn toàn là giấy trắng, không có một chữ nào. Dương Thiên ban đầu cũng không hiểu tại sao lại như vậy. Lúc này hẳn đã hiểu ra, không ngờ tác giả lại thâm thúy như vậy. Phụ nữ đúng là hoàn toàn không thể hiểu được.

Mặc kệ chuyện này, Dương Thiên liền chạy theo Diệp Linh. Hai người đi ăn trưa xong, Diệp Linh liền liên tục yêu cầu chơi thử rất nhiều trò chơi, Dương Thiên cũng chần chừ đành bồi tiếp nàng.

Cảm thấy sắc trời đã sắp tối, lúc Dương Thiên cùng Diệp Linh chuẩn bị ra về, Diệp Linh chợt chỉ tay về một cái vòng quay rất lớn:

- Dương Thiên, ta muốn lên trên kia. Rất cao a, trên đó nhìn ngắm phong cảnh hẳn là rất đẹp.

Dương Thiên nhìn về phía vòng quay, hẳn có dự cảm không tốt về nơi đó. Đây là do hẳn từ vô số trận chiến rèn luyện thành. Tự chế giễu mình, Dương Thiên liền vớt chuyện này qua một bên, với thực lực của hẳn chả lẽ có khó khăn không thể giả quyết được.

Vòng quay vào giờ này khá ít người chơi, Dương Thiên cùng Diệp Linh hai người ngồi trong một khoang. Vòng quay bắt đầu chuyển động, Diệp Linh hào hứng kêu to:

- Dương Thiên, người mau lại đây nhìn xem, thật đẹp. Từ đây ngắm nhìn phong cảnh quả là tuyệt vời.

Dương Thiên cũng ngạc nhiên thích thú, có điều chỉ là giả vờ. Trong lòng thầm nghĩ: “Sau này có dịp ta cho người từ trên mây nhìn xuống xem cảm giác thế nào”. Diệp Linh một bên liên tục hô to, vui mừng nhảy nhót như đứa trẻ. Dương Thiên cũng lười quản nàng, hẳn cảm thấy cái dự cảm kia càng lúc càng gần, lập tức dùng thần thức quét quanh, thần thức của hẳn

tuy bị hạn chế, nhưng kiểm tra toàn bộ khu vui chơi cũng không vấn đề gì. Quan sát một hồi vẫn không phát hiện điều gì bất thường, Dương Thiên lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ ta nghĩ sai. Không thể nào, dự cảm của ta trước giờ luôn chính xác.

Đang nhú mào suy nghĩ, bỗng nhiên vòng quay dừng lại, Dương Thiên, Diệp Linh cũng những người khác liền như bị treo lơ lửng giữa trên không. Một âm thanh phát ra từ cái loa phóng thanh gần đó:

- Mọi người bình tĩnh, không có việc gì. Động cơ bị trục trặc sẽ được khắc phục rất nhanh. Hi vọng mọi người rời xa vòng quay để nhân viên thuận tiện giải quyết.

Diệp Linh lúc này cũng đã ngồi xuống cạnh Dương Thiên, dường như đang chờ người giải quyết vấn đề. Dương Thiên cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy, thần thức phát hiện có 3,4 chiếc xe cảnh sát đang tiến đến gần khu vui chơi. Tập trung thần thức vào hai tên cảnh sát dẫn đầu:

- Đội trưởng, người nói xem sự việc lần này mục đích là gì. Liên tục nhận được mật báo có bom ở nhiều nơi. Lại toàn là những nơi tập trung rất nhiều người.

- Ta cũng không rõ, trước tiên tiến hành kiểm tra rồi gỡ bỏ những quả bom này đã. Việc kia đã có người điều tra. Phía trước quả bom được thông báo là gần ở trục của vòng quay. Chúng ta phải nhanh chóng một chút.

“Có bom”, hai chữ này làm Dương Thiên giật mình. Hắn hoàn toàn không biết gì về những đồ vật công nghệ cao nên dù dùng thần thức quét qua vẫn cho đó là một bộ phận của vòng quay. Dùng thần thức kiểm tra lại một lần nữa, lập tức phát hiện một gói thuốc nổ được ngụy trang rất khó phát hiện nằm ngay trục vòng quay. Quay ra nhìn Diệp Linh:

- Chúng ta gặp một chút nguy hiểm.

Diệp Linh ngân ra:

- Nguy hiểm? Chẳng phải chỉ là một chút sự cố thôi sao?

Dương Thiên liền giải thích:

- Người phải tin tưởng ta, ta phát hiện vòng quay này bị người khác cài bom, rất nguy hiểm.

Diệp Linh cả kinh:

- Không thể nào. Ai lại có thể làm chuyện như vậy.

Bình thường nếu có ai nói về việc này chắc hẳn Diệp Linh sẽ nghĩ hẳn bị điên hoặc là đang cố trêu chọc nàng. Nhưng nàng không hiểu vì sao Dương Thiên mang lại cho nàng cảm giác rất đáng tin, liền không chút do dự tin lời Dương Thiên. Dương Thiên cũng không nói nhiều:

- Không có thời gian để giải thích. Hiện tại mọi việc người đều phải nghe theo ta.

Diệp Linh liền gật đầu:

- Tốt. Người nói xem hiện tại nên làm thế nào.

- Người còn nhớ trò chơi chúng ta chơi vừa nãy không?

Diệp Linh nghe Dương Thiên nhắc lại, mặt liền có chút ửng hồng lên, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ hẳn muốn ta hôn hẳn để tiếp thêm dũng khí sao. Không được a, nụ hôn đầu của ta sao có thể cho đi dễ dàng như vậy được. Nhưng hiện tại rất nguy hiểm, lỡ như hẳn không làm được”. Dương Thiên cũng không biết Diệp Linh đang nghĩ nhiều như vậy:

- Vậy cứ làm như vừa rồi, người ôm chặt lấy ta. Mặc kệ có chuyện gì cũng không được buông tay.

Diệp Linh giật mình, thì ra hẳn muốn nói chuyện này a. Cảm giác trong lòng có chút mất mát, Diệp Linh cũng không rõ vì sao lại như vậy. Chẳng lẽ ta thật sự muốn hôn hẳn? Không thể nào a!

Quay ra nhìn Dương Thiên gật đầu thật mạnh:

- Tốt.

Dương Thiên không nói hai lời, quay lưng lại, ra hiệu cho Diệp Linh leo lên. Diệp Linh hai má ửng đỏ, Dương Thiên lần nữa cảm nhận hai khối mềm mại đặt trên lưng, cảm giác này thật sự rất tuyệt. Cũng không có ý định dừng lại lâu, Dương Thiên quay lại nói hai chữ: “Bám chắc” rồi đưa hai tay, dùng sức mở cửa khoan chứa leo ra ngoài.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Anh Hùng Biểu Diễn

Cảm giác được Diệp Linh hai tay đang bám chặt lấy cổ mình, Dương Thiên thầm nghĩ:

- Cô nàng này không phải định bóp chết ta chứ?

Mở cửa khoan chứa xong Dương Thiên dùng thần thức quét qua toàn bộ vòng quay, dừng lại một chút xác định lộ tuyến, xong xuôi liền bắt đầu leo xuống. Từng bước từng bước chậm chạp, lập tức có người phát hiện hô to:

- Mọi người mau nhìn xem có người đang leo từ vòng quay xuống.

Rất nhiều ánh mắt vội vã hướng lên, nhìn về phía hai người.

- Đúng vậy a, hơn nữa còn công theo người leo xuống.

- Không phải chỉ là bị hỏng tạm thời thôi sao? Cần gì phải liều lĩnh như vậy.

- Ta biết hẳn a, hẳn là vừa nãy giành chiến thắng cuộc thi leo tường, chẳng lẽ lại định thể hiện lần nữa.

Đủ các loại âm thanh vang lên, đám người vừa rồi theo thông báo tránh xa vòng quay lại một lần nữa tập trung lại. Dương Thiên từng bước từng bước rất chậm chạp, không phải hẳn không muốn nhanh chóng xuống dưới kia, chỉ là có nhiều người chú ý như vậy, hẳn cũng không muốn thể hiện quá nhiều. Dù gì vòng quay độ cao so với bức tường vừa rồi còn hơn mấy lần.

Dương Thiên mang Diệp Linh bắt đầu leo xuống khoảng 5 phút thì cảnh sát liền tới nơi. Thấy nhiều người tập trung liền lấy loa phóng thanh gào to:

- Mọi người lập tức tránh xa vòng quay, có cảnh báo khủng bố đặt bom rất nguy hiểm.

Nghe tiếng loa phóng thanh, mọi người lập tức nhìn lại, trông thấy rất nhiều cảnh sát mang theo các vật dụng trông rất giống các dụng cụ gỡ bom trong phim. Đám đông ai nấy nhìn nhau, không nói một câu liền chạy xa ra. Cảnh sát liền lập một cái rào chắn để cách ly một người một khoảng cách an toàn, lúc này mới nhìn lên vòng quay. Thấy được Dương Thiên đang leo xuống cũng liền ngăn người, bọn hắc vừa rồi chỉ lo sơ tán mọi người, cũng không quá để ý, dù sao vòng quay rất cao, Dương Thiên hai người chỉ như một chấm nhỏ. Không nhìn kĩ không thể nào biết được.

Bước lại gần hỏi một người bên kia đường:

- Hắc tại sao lại leo xuống như vậy? Chẳng lẽ hắc không biết là rất nguy hiểm sao?

- Ta cũng không biết a.

Bất đắc dĩ nhìn lên trên cao, hắc cũng chỉ mong Dương Thiên không bị rơi xuống cho đến khi đội cứu hộ đến kịp. Lúc này ở đằng xa, hai tên đi theo Diệp Linh đang hết sức lo lắng:

- Chuyện này làm sao bây giờ?

- Người hỏi ta, ta biết hỏi ai. Chúng ta chỉ là Luyện Khí kỳ tu sĩ, cũng không thể phi hành a. Hơn nữa nơi này đông người như vậy.

- Nhưng nếu hắc không chịu được rơi xuống thì Diệp Linh tiểu thư sẽ gặp nguy hiểm.

- Đúng rồi, lần này lãnh đạo cũng cùng Diệp Linh tiểu thư đến. Ta lập tức gọi cho hắn.

Nói xong, liền rút điện thoại ra bấm một dãy số. Bên kia có người bắt máy:

- Có chuyện gì?

- Lãnh đạo. Diệp Linh tiểu thư gặp chuyện không may.

- Cái gì. Không phải ta bảo người một khắc cũng không được rời nàng sao. Nàng rốt cuộc thế nào?

- Lãnh đạo, chuyện này cũng không thể trách ta.

Thuật lại một cách ngắn gọn, đầu dây bên kia liền lên tiếng:

- Ta lập tức đến ngay, mặc kệ chuyện gì xảy ra, cũng không được để Diệp Linh xảy ra tổn thương. Nếu không các người tự chịu lấy hậu quả.

Bên kia tắt điện thoại, hai người cười khố nhìn nhau. Bọn ta có thể làm được gì a. Cao như vậy, trừ khi là tu sĩ Trúc Cơ mới bay đến được. Lúc này bọn hắn chỉ thầm cầu nguyện Dương Thiên không rơi xuống.

Dương Thiên lúc này cũng không biết những chuyện đó. Hắn theo lộ tuyến định sẵn bắt đầu leo nhanh hơn. Dựa theo tính toán chỉ khoảng 10 phút liền xuống đến nơi. Leo được nửa đường, bỗng bên tai vang lên tiếng nói:

- Tiểu tử, giao Diệp Linh cho ta.

Dương Thiên quay mặt ra liền nhìn thấy một tên Kim Đan sơ kỳ cao thủ đang thi triển Ấn Thân thuật xuất hiện ngay bên cạnh hắn. Hắn chưa kịp nói gì, Diệp Linh liền kêu to:

- Cha, ta biết người sẽ tới mà, mau đưa ta cùng Dương Thiên xuống đi.

Cười nhìn Diệp Linh:

- Ta sớm biết để người đi ra ngoài liền gây họa mà. Dương Thiên?

Nam tử lập tức ngẩn ra, cái tên này hẳn rất quen thuộc. Cao Nam lần trước trở về liền lập tức đề xuất với hắn để Dương Thiên tham gia Âm tổ. Lần này hắn đến Thanh Lâm huyện mục đích chủ yếu cũng là đến gặp người được gọi là thiên tài trong miệng Cao Nam. Dùng thần thức quan sát Dương Thiên, Diệp phụ hoàn toàn không cảm nhận được chút linh khí nào. Chẳng lẽ là nhận nhầm người? Không đúng, gương mặt rất giống trong hình, tuổi tác cùng danh tự đều tương tự. Xem ra hắn tu luyện một môn Liễm Khí thuật rất lợi hại.

Diệp phụ cũng không biết, đạt đến cảnh giới nhất định, chỉ cần người không cố ý thả uy áp ra, người có cảnh giới thấp hơn căn bản không thể nào nhìn rõ tu vị của người.

Thấy Diệp phụ gọi tên hắn rồi ngẩn ra, Dương Thiên có chút bất ngờ:

- Người biết ta?

- Việc đó để sau hắn nói. Tu Chân giả vốn không được để mọi người biết. Ta đây liền đi trước. Có người ở đây ta hiện tại cũng yên tâm.

Nói xong lập tức phi hành ra xa, Dương Thiên liền cảm thấy kỳ quái: “Hắn làm sao lại nhận biết ta a, ta cùng nữ nhi của hắn cũng là lần đầu gặp gỡ”. Dù sao cũng sẽ còn gặp lại, Dương Thiên cũng liền mặc kệ, tiếp tục leo xuống. Diệp Linh vẻ mặt nghi ngờ hỏi Dương Thiên:

- Người cũng là Tu Chân giả?

- Người cũng biết Tu Chân giả?

Diệp Linh về mặt chán nản:

- Tất nhiên, ta trước kia vốn cũng có thể tu luyện đấy. Chỉ là...

Dương Thiên có chút khó hiểu:

- Hình như người đối với chuyện ta là Tu Chân giả không có gì bất ngờ a?

- Ta từ nhỏ đã tiếp xúc với rất nhiều Tu Chân giả. Hơn nữa cha ta đã tin tưởng giao ta cho người. Ta có gì phải lo lắng.

Nói xong bốn từ “Giao ta cho người” Diệp Linh liền nhận ra có chút không phù hợp với xưa tay:

- Không phải vậy. Ý của ta là...

Buông hai 800ex tay ra, Diệp Linh cả người liền ngã về phía sau. Dương Thiên lập tức tung ra một đạo pháp thuật giữ nàng lại, đã nàng biết hẳn cũng không cần phải giấu giếm.

- Người cũng không cần kích động như vậy. Ta cũng biết là người nói nhảm. Nhưng người để ta hiểu nhảm một chút cũng không được sao?

Diệp Linh hai má đỏ bừng:

- Ta không có. Ta...

Dương Thiên vội nói:

- Được rồi, ta đây chỉ đùa với người thôi. Hiện tại chúng ta vẫn ở trên cao đây. Có gì lát nữa hẳn nói.

Diệp Linh cảm thấy có chút mất mát: “Ta đây là bị làm sao vậy. Làm sao lại có thể nói lung tung như vậy”

Dương Thiên tập trung leo nhanh. Gần đến được mặt đất đám đông ở dưới liền hô to:

- Cố lên, chỉ còn một chút nữa thôi.
- Tiểu huynh đệ. Bọn ta tin tưởng người có thể làm được.
- Chỉ cần người có thể xuống tới. Từ nay người sẽ là thần tượng của ta.

Dương Thiên cũng không nghĩ hẳn được hoan nghênh như vậy. Không chừng ngày mai thật sự có thể lên báo. Phiên phức a. Vậy chẳng phải những kẻ đang tìm kiếm hẳn sẽ dễ dàng hơn sao. Nghĩ qua một hồi Dương Thiên cuối cùng cũng xuống được mặt đất.

Đội trưởng đội cảnh sát đưa tay vuốt mồ hôi ở trán. Cũng may cuối cùng hẳn cũng thành công. Sẽ chờ dụng cụ bị kẹt xe. Không thể đến sớm được, hẳn thật sự sợ Dương Thiên ngã xuống. Bước lại nhìn Dương Thiên về mặt tức giận:

- Người sao có thể liều lĩnh như vậy. Người có biết...

Dương Thiên lập tức cắt ngang:

- Ta nghĩ người nên nghĩ biện pháp cứu những người trên kia thì hay hơn. Ta đoán cũng sắp đến giờ rồi.

Dương Thiên không nói rõ cái gì, tên đội trưởng đội cảnh sát sắc mặt lập tức đại biến. Hẳn này giờ chỉ lo Dương Thiên rơi xuống, cũng lỡ quên chuyện quả bom trên kia cũng chưa gỡ. Dương Thiên nói xong liền dặt tay Diệp Linh hướng về chỗ ít người chạy nhanh. Hẳn nhìn thấy rất đông phóng viên đang đứng ngoài kia. Dương Thiên cũng không muốn thật sự lên báo a. Còn về quả bom thì hẳn cũng không lo lắng. Khi này Diệp phụ đã “tiện tay” mang đi rồi.

Diệp Linh lúc này tim đập thành thịch, thầm nghĩ:

- Ta đây là bị làm sao? Hai lần trước hắn kéo tay ta cũng không có cảm thấy như thế này a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Dụ Dỗ

Cùng Diệp Linh thẳng một đường ra cổng, Dương Thiên ngay lập tức bị hai người chặn lại, thật giống như đã đợi sẵn từ rất lâu.

- Dương Thiên, lãnh đạo bảo bọn ta chờ người ở đây, người đi ra liền theo bọn ta đến gặp hân.

Dương Thiên cũng không từ chối, hân biết Diệp phụ có chuyện muốn nói với hân, từ thái độ khi này đã rất rõ ràng.

Lái xe theo hai người bọn họ, Dương Thiên một đường đi đến khách sạn nơi đón Diệp Linh khi sáng. Bước vào thang máy đi lên tầng cao nhất, Dương Thiên có chút bất ngờ. Tầng này chỉ có một phòng duy nhất, cực kì rộng lớn. Bấm chuông cửa, đợi một lát Diệp phụ liền xuất hiện:

- Dương Thiên, tiểu Linh, mau vào đi.

Quay sang nhìn hai người kia:

- Nhiệm vụ của các người hoàn tất, rGAtzo9 có thể về báo cáo nhận điểm cống hiến.

Hai người lập tức mừng rỡ cúi đầu chào một tiếng rồi đi thẳng. Dương Thiên theo Diệp phụ bước vào phòng, phải nói là một căn nhà mới đúng. Hoàn toàn đầy đủ các loại phòng hơn nữa vật liệu, trang trí đều cực kì sang trọng. Diệp phụ quay sang nhìn Diệp Linh:

- Tiểu Linh, người trước vào bếp phụ giúp mẹ người. Ta có chuyện cần nói với Dương Thiên.

Diệp Linh có chút không tình nguyện, nhưng vẫn theo lời Diệp phụ bước vào. Diệp phụ bắt đầu nói:

- Ta gọi là Diệp Vấn Thiên. Âm tổ Phân hội trưởng.

- Phân hội trưởng?

Diệp Vấn Thiên ánh mắt tràn đầy thâm ý nhìn Dương Thiên:

- Người có lẽ đã biết Âm tổ?

- Ta trước đây đã từng gặp một lần. Ta nghĩ người có lẽ cũng biết việc này.

- Không sai. Hạo Nam đã nói với ta về người, ta cũng đã điều tra qua. Không nghĩ đến người che dấu còn rất sâu. Chỉ có thể điều tra tư liệu trong vòng một năm trở lại đây.

Dương Thiên cười thầm, hẳn có thể điều tra ra chuyện trước đây mới là lạ, người xuống trung tâm địa cầu mà điều tra a. Dương Thiên trực tiếp bỏ qua, nói:

- Người gọi ta đến đây chắc hẳn có việc quan trọng chứ?

- Không sai. Cùng người thông minh nói chuyện đúng là bớt được phiền phức. Ta muốn mời người gia nhập Âm tổ.

- Người trước tiên nên giới thiệu cho ta một chút tình hình về Âm tổ trước.

Diệp Vấn Thiên cũng đoán trước được hẳn sẽ hỏi vấn đề này, không cần chuẩn bị nhiều liền lập tức nói:

- Âm tổ chính là tổ chức tập hợp toàn bộ Tu Chân giả trên thế giới, thực lực có thể sánh ngang với tứ đại thế lực tại Ấn Thế đại lục. Mỗi một quốc gia đều có một phân hội. Ta chính là Phân hội trưởng tại đây, phía trên còn có hai vị Phó hội trưởng, một vị Hội trưởng. Tu vị đều đạt đến Kim đan hậu kỳ, vô cùng cường đại.

Nói đến đây, Diệp Vấn Thiên dừng lại một chút, muốn nhìn xem sự kinh ngạc của Dương Thiên. Theo hẳn điều tra, Dương Thiên một năm trước đến nhà Vương Lục là để học hỏi về văn hóa để hòa nhập với xã hội hiện đại. Hẳn đoán Dương Thiên hẳn là theo sự phụ trong núi đi ra, chưa nhận biết nhiều về thế tục, cho Dương Thiên cảm nhận được sự cường đại của Âm tổ, hẳn sẽ ngay lập tức gia nhập. Không nghĩ đến Dương Thiên vẻ mặt đều không thay đổi, bất đắc dĩ nói tiếp:

- Bọn ta tuy là một tổ chức, thế nhưng ban đầu ý định thành lập là để đối kháng với Tu Chân giả đến từ Ấn Thế đại lục, ngăn không cho bọn hắn can thiệp quá sâu vào địa cầu sự tình. Âm tổ không có quá nhiều ràng buộc đối với thành viên. Người có thể lựa chọn tiếp nhận nhiệm vụ hay không. Hoàn thành nhiệm vụ sẽ được đổi thành điểm cống hiến, có thể dùng để đổi lấy tài nguyên tu luyện, công pháp, pháp thuật hoặc các loại vũ khí hiện đại như xe tăng, trực thăng thậm chí là cả một hòn đảo tư nhân.

- Hơn nữa Âm tổ tại mỗi quốc gia quyền lực rất lớn, người mỗi hành động đều có thể đạt được ưu tiên cao nhất.

Nói xong một hồi, Diệp Vấn Thiên dừng lại nhìn Dương Thiên, hẳn cũng không tin lợi ích lớn như vậy, Dương Thiên làm sao từ chối. Dương Thiên vẻ mặt suy nghĩ, gần đầu lên hỏi:

- Ta đoán người đưa ra nhiều lợi ích như vậy, thành viên bình thường hẳn là không có được, người đây là muốn ta làm cái gì?

Diệp Vấn Thiên giật mình, hắn không nghĩ đến Dương Thiên dĩ nhiên cẩn thận như vậy. Không sai, bình thường thành viên cũng không hoàn toàn tự do, đều có qui định ước thúc, có một số nhiệm vụ nguy hiểm vẫn bắt buộc phải tiếp nhận. Nhưng theo như Hạo Nam nói, tu vị của Dương Thiên rất có thể đã đạt đến Giả Đan, trước khi tranh đoạt chiến nếu thành công đạt đến Kim Đan kỳ. Như vậy bọn hắn mới đạt được thứ hạng không tệ.

Quyết định không dấu thêm nữa, Diệp Vấn Thiên nói:

- Không sai, thành viên bình thường đúng là không có đãi ngộ như vậy. Ta là muốn người tham gia vào lần tranh đoạt chiến tiếp theo.

- Tranh đoạt chiến?

Diệp Vấn Thiên bắt đầu giảng giải về tranh đoạt chiến. Đây kì thực là do các thế lực tu chân lập ra để phân phối tài nguyên, thứ hạng thi đấu càng cao tài nguyên đạt được càng nhiều. Âm tổ tuy thực lực không yếu nhưng giới trẻ xác thực không được. Dù sao nồng độ linh khí tại Ẩn Thế đại lục cao hơn tại địa cầu nhiều, công pháp cùng pháp thuật đều mạnh hơn nên mỗi lần Âm tổ tham gia kết quả đều không tốt. Lần này cũng không ngoại lệ, nghe nói Thiên Sơn thánh nữ cùng Ma môn Ma nữ đều đã đạt Kim Đan kỳ, Nam Cung Thiên cũng đã đạt đến Giả Đan, Ẩn Long đảo tuy kín tiếng nhưng chắc chắn không kém.

Vốn không có hi vọng gì nhưng Dương Thiên đột nhiên xuất hiện, nếu có hắn gia nhập thì thành tích chắc chắn sẽ được tăng cao. Hơn nữa thân là Phân hội trưởng, người của hắn tiến cử đạt thành tích tốt, hắn cũng nhận được lợi ích không nhỏ. Vì vậy, bằng bất cứ giá nào hắn cũng muốn Dương Thiên gia nhập.

Dương Thiên suy nghĩ một lát:

- Ta vốn không có hứng thú gia nhập Âm tổ, có điều nhìn ở Diệp Linh phân lượng, ta có thể thay mặt các người tham gia tranh đoạt chiến. Bất

quá, người vẫn nên làm cho ta một cái giấy chứng nhận thân phận. Tốt nhất là cao cấp một chút, có thể điều động một ít quân đội càng tốt. Xem như là thù lao đi.

Diệp Vấn Thiên vẻ mặt vui mừng, gia nhập trên danh nghĩa cũng tốt, chỉ cần hãn đại diện Ám tổ tham dự là tốt rồi. Còn về chứng nhận thân phận Diệp Vấn Thiên đã sớm làm tốt. Một tấm thẻ đột nhiên từ không khí hiện ra. Dương Thiên giật mình:

- Không nghĩ tới người vậy mà cũng có không gian giới chỉ.

Diệp Vấn Thiên càng là ngạc nhiên:

- Người nhận biết không gian giới chỉ, xem ra sư phụ của người thật không tầm thường. Không sai, đây là ta một lần lập được đại công nhận được.

Nói đến đây, vẻ mặt Diệp Vấn Thiên hiện rõ vẻ đau khổ, xem ra chuyện này cũng không đơn giản. Nhanh chóng lấy lại tinh thần, đưa tấm thẻ cho Dương Thiên:

- Đây là thẻ xác nhận thân phận của người. Chỉ cần chức vị cao một chút đều sẽ nhận biết.

Dương Thiên cầm thẻ, xoay qua xoay lại quan sát, phía trên có ảnh và tên của hãn cùng một vài thông tin cơ bản, chức vị là thành viên Trung tâm. Vật này được làm bằng một loại chất liệu đặc biệt, Dương Thiên cảm thấy nó có thể chịu được lực rất lớn, lửa đốt không cháy. Không phải vật liệu thuộc Tu Chân giới mà là do khoa học kỹ thuật làm ra.

- Chức vụ này rất cao chứ?

Diệp Vấn Thiên trợn mắt:

- Người chức vụ đây là chỉ dưới ta, người bình thường phấn đấu mấy chục năm còn không đạt đến. Tương đương với thượng tướng. Có điều ta cũng nhắc nhở người, không nên quá lạm dụng quyền lực.

Hắn cũng sợ Dương Thiên lợi dụng thân phận làm bậy, tuy qua điều tra cảm thấy Dương Thiên tính cách không tệ, nhưng ai biết được hắn có hay không có ý đồ xấu. Phải biết, vừa gia nhập ám tổ chỉ là Sơ cấp thành viên rồi mới đến Trung cấp thành viên, Thượng cấp thành viên, Cao cấp thành viên rồi mới đến thành viên Trung tâm. Trên nữa thì chính là như Diệp Vấn Thiên, trưởng lão kiêm Phân hội trưởng, phải cống hiến rất nhiều mới lên đến được. Dương Thiên đáng lẽ không đạt được, có điều tu vi cùng tiềm lực của hắn hoàn toàn hợp cách.

Dương Thiên cũng gật đầu:

- Tốt, việc này ta biết, ta còn có một việc muốn người giúp đỡ.

- Có việc gì?

- Ta gần đây có nhiều việc bận, nhưng ta vẫn là một sinh viên, người có thể giúp ta liên hệ với nhà trường để ta có thể “tự do” hay không.

Diệp Vấn Thiên mặt đen lại, loại chuyện nhỏ nhặt này cũng cần hắn đi làm, phải biết địa vị của hắn sánh ngang với tổng thống một nước. Bất quá hắn vẫn không từ chối, nhắc điện thoại lên nói vài câu. Xong quay sang nhìn Dương Thiên:

- Đã đến rồi người cũng ở lại ăn cơm đi. Thường thức một chút tài nấu nướng của Linh nhi.

Dương Thiên tất nhiên không từ chối, hắn vốn cầu còn không được.

- Tất nhiên, dù người có đuổi ta vẫn sẽ mặt dày ở lại a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Bốn Phương Tụ Hội

Lúc này, hai Diệp Linh cùng Diệp mẫu đã mang đồ ăn lên, xếp kín cả một bàn. Dương Thiên nhìn qua cả bàn ăn, tấm tắc khen:

- Trông có vẻ rất ngon a, ta thật sự không nhịn được rồi.

Diệp mẫu cười nói:

- Tiểu Thiên, người cũng không cần khách sáo. Mau ngồi xuống ăn đi.

Bốn người cùng ngồi xuống bàn ăn, Dương Thiên cũng không khách khí càn quét bàn ăn. Diệp Linh cười tươi như hoa, những món này có phần nữa là do nàng nấu. Dương Thiên thích ăn khiến nàng cảm thấy rất vui vẻ. Diệp Vấn Thiên ho khan:

- Dương Thiên, người cũng không cần như thế vội vã a. Ta cũng sẽ không ăn tranh phần của người.

Dương Thiên tốc độ cũng chậm lại, nhìn qua Diệp mẫu:

- Bá mẫu, những món ăn này người nấu thực sự rất ngon, bá phụ rất có phúc mới lấy được người làm vợ a.

Diệp mẫu che miệng cười, chàng thanh niên này cũng thật là biết nói chuyện a. Diệp Vấn Thiên thì tròn mắt nhìn Dương Thiên nghĩ thầm: “Ai cho phép người gọi bá phụ, bá mẫu. Có ý đồ với con gái của ta. Không có cửa đâu”. Diệp Linh hai má đỏ bừng, lay nhẹ tay Dương Thiên:

- Ai cho phép người hô bảy bạ như vậy?

Dương Thiên giả vờ:

- Vậy ta phải xưng hô thế nào?

- Người...

Diệp mẫu liền chen vào:

- Tiểu Thiên, người thấy ngon thì ăn nhiều một chút, phân nửa trong đây là do tiểu Linh tự tay nấu cho người đấy.

Diệp Linh hờn dỗi:

- Mẹ...

Dương Thiên vẻ mặt vui mừng, chẳng lẽ tiến triển nhanh như vậy, vận đào hoa của ta bạo phát hay sao?

Diệp Vấn Thiên bây giờ cảm thấy có chút ghen ghét, trình độ nấu nướng của nữ nhi hần cũng biết, không thua kém gì mẫu thân. Nhưng dù hần yêu cầu thì nàng cũng không bao giờ nấu cho hần ăn, chỉ thỉnh thoảng đem hần làm chuột bạch thử nghiệm. Dương Thiên tiểu tử vừa tới nàng liền tự mình làm cho hần, không tốt a! Diệp Vấn Thiên thở dài, cổ nhân có câu: “Con gái là con người ta” quả không sai. Chưa gả đi mà đã hết lòng vì hần.

Diệp Vấn Thiên không tiếp tục nói gì, chỉ tập trung ăn. Bữa ăn kết thúc, thời gian cũng không còn sớm, Dương Thiên liền đứng dậy cáo từ ra về. Diệp Linh vốn định đưa tiễn hần, Dương Thiên chưa kịp mừng thầm Diệp Vấn Thiên liền lên tiếng:

- Linh nhi, để ta tiễn hần. Ta cũng hần còn có chuyện phải bàn.

Diệp Linh thấy phụ thân nói vậy, có chút thất vọng những vẫn chào Dương Thiên một câu liền xoay người bước về phòng. Dương Thiên ánh mắt cảm tức nhìn về phía Diệp Vấn Thiên, bất quá tên kia vẫn xem như

không biết gì. Hai người đi song song bước vào thang máy, nhìn thang máy đóng cửa, Diệp Vấn Thiên rút điện thoại ra mở ra một cái tin tức đưa cho Dương Thiên.

Đợi Dương Thiên đọc xong đoạn tin cùng hình ảnh minh họa, Diệp Vấn Thiên liền nói:

- Hình ảnh tuy chụp từ rất xa, nhưng máy ảnh độ phân giải rất tốt. Tuy hình ảnh có chút mờ nhưng nếu rơi vào tay cao thủ ta tin có thể nhìn thấy rõ mặt của người. Ta biết chuyện lần trước người cùng Ma môn có vương mắt, bọn hắc rất nhanh sẽ tìm đến người.

Nói đến đây liền dừng lại, Diệp Vấn Thiên đang chờ Dương Thiên nhờ hắc giải quyết. Dù sao Ma môn thế lực rất lớn, Dương Thiên dù tài giỏi đến đâu cũng không thể tự giải quyết được. Hắc đây là đang muốn bán cho Dương Thiên một cái nhân tình.

Dương Thiên làm sao không nhìn thấu suy nghĩ của Diệp Vấn Thiên, thầm nghĩ: “Nếu hắc biết ta không chỉ phá hoại kế hoạch của Ma môn lần trước, mà còn cướp đoạt Huyết Ma kiếm, đắc tội Thiên Sơn thánh nữ. Còn có, Ẩn Long đảo lão giả kia chắc chắn cũng đem chuyện lần này báo lên trên. Không biết có còn dám nghĩ giúp ta nữa hay không”.

Dù vậy, Dương Thiên vẫn quyết định không phiền đến Diệp Vấn Thiên, hắc dù sao cũng là Diệp Linh phụ thân. Dương Thiên cũng không muốn làm hại hắc. Nhìn Diệp Vấn Thiên nói:

- Ta đã biết, chuyện này ta sẽ xử lý tốt.

Thấy Dương Thiên không tiếp nhận ý tốt, Diệp Vấn Thiên tức giận:

- Cái gì mà xử lý tốt? Người có biết Ma môn là thế nào không? Bọn hắc có thù tất báo. Dù thực lực người có cao hơn nữa, người có thể chống lại được bao nhiêu?

Dương Thiên lắc đầu:

- Việc này ta sẽ tự giải quyết. Người không nên can dự vào. Ta cũng không muốn Diệp Linh đau lòng.

Diệp Vấn Thiên còn định nói thêm điều gì, Dương Thiên liền ngăn cản:

- Ta biết người là có ý tốt, nhưng sự việc không đơn giản như vậy. Việc này cứ để ta lo.

Diệp Vấn Thiên thấy hần tự tin liền quyết định mặc kệ, nói:

- Đến lúc đó không giải quyết được thì đừng đến cầu xin ta.

Dương Thiên cũng không nói thêm cái gì. Thang máy đến nơi, Diệp Vấn Thiên liền quay lại, Dương Thiên cũng lấy xe ra về. Ngày hôm nay hần cũng có chút mệt mỏi, nên về nghỉ sớm. Ngày mai còn phải chữa bệnh cho chất nữ của Vương lão.

...

Lúc này, tại một khách sạn xa hoa cách Thanh Lâm huyện không xa, Tô Nguyệt Nhi đang nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi. Bấm nút tắt đi, Tô Nguyệt Nhi lập tức rút điện thoại ra bấm một dãy số:

- Chuẩn bị cho ta một chiếc xe, ta sáng mai muốn đi một chuyến đến Thanh Lâm huyện.

Không đợi bên kia trả lời, nàng liền tắt máy, nghiêng rằng:

- Ta không tin lần này ta lại tiếp tục thua người.

Nàng là Thiên Sơn thánh nữ, tu vị trong những người cùng lứa luôn là tối cao, có cao ngạo của riêng mình. Lần trước không có lực phản kháng trong tay Dương Thiên khiến nàng rất khó chịu, luôn muốn thử lại lần nữa. Lần

này tìm được Dương Thiên, Tô Nguyệt Nhi liền nhanh chóng muốn tì thí một phen, thậm chí đã quên nhiệm vụ sư phụ giao phó.

...

Ẩn Long đảo, một vị lão giả mặc áo bào trắng hiện đang đứng trước một cái động phủ bị một màng sáng bao quang. Cuối đầu cung kính:

- Chưởng môn, đã phát hiện tung tích của Huyết Ma kiếm.

Trong động yên lặng một lúc, liền phát ra âm thanh:

- Bằng mọi giá không được để Huyết Ma kiếm lọt vào tay Ma môn. Tìm cách ngăn cản, đồng thời cố gắng tạo mối quan hệ tốt với chủ nhân hiện tại của Huyết Ma kiếm. Ta cảm thấy hãn không đơn giản.

Lão giả lập tức cuối đầu cung kính:

- Tuân mệnh.

Lão giả đi được một lúc sau, từ trong sơn động truyền ra tiếng thở dài:

- Lần trước bị Ma môn qua mặt một lần, hi vọng lần này đến kịp.

...

Trong một khu rừng âm u, ma khí lượn lờ. Một tòa cung điện cực lớn được bao bọc bởi một ảo trận. Trong chính điện, một vị hắc bào lão giả đứng trước một bức tượng khổng lồ, từ pho tượng tỏa ra ma khí trùng thiên, nhìn không rõ mặt, một tay cầm một cái phiên kỳ, tay còn lại hoàn toàn trống không, nhưng tư thế khiến người ta cảm thấy như bị thiếu đi một vật gì đó. Lão giả nhìn về phía người đang quỳ dưới đất, một hồi sau mới mở miệng:

- Mị nhi hiện tại đang ở gần đó. Người thông báo cho nàng bằng mọi giá phải đoạt được Huyết Ma kiếm. Không từ bất kì thủ đoạn nào.

- Còn có, lần này Thiên Sơn Thánh phong cùng Ân Long đảo cũng sẽ tham gia. Truyền lệnh cho toàn bộ phân đà của Ma môn tuân theo mọi mệnh lệnh của nàng.

Một tiếng: “Vâng” vang lên, bóng rHF0HSY người đang quỳ dưới đất biến mất. Lão giả nhìn về phía bức tượng ánh mắt cháy bỏng. Lần này hẳn không tiếc mọi thứ, thậm chí hi sinh không ít đệ tử, thâm nhập Ân Long đảo bắt lấy tên kia Sư Hồn nhằm tìm kiếm tung tích của Huyết Ma kiếm.

- Để hồi sinh Huyết Ma phân thân ta đã trả một cái giá không nhỏ. Lần này tuyệt đối không thể thất bại.

...

Người bị 3 thế lực tại Ân Thê đại lục nhắm đến, hiện tại đang say giấc nồng. Trong mơ, hắn tay trái ôm Tần Tuyết, tay phải ôm Diệp Linh, Mộ Vũ Hàm cùng Tô Nguyệt Nhi đang ngồi hai bên. Phía trước còn có lão sư Triệu Vũ Hình chưa từng gặp mặt đang đút trái cây cho hắn. Đẳng xa là rất nhiều mỹ nữ đang nhảy múa. Dương Thiên dù trong mơ nhưng miệng đã kéo dài lên đến tai. Nước miếng chảy ròng ròng. Giấc mơ này, hắn không muốn tỉnh dậy a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Hàn Băng Chi Thể

Hơn 8 giờ sáng, khi Dương Thiên vẫn còn đang tận hưởng giấc mộng đẹp, liền nhận được cuộc gọi từ Lý Bàn. Dương Thiên bực bội bắt máy:

- Bàn tử, tốt nhất là có việc gì quan trọng, nếu không ta sẽ không để yên cho người.

Lý Bàn bên kia đưa tay sờ đầu một cái, tên này sáng nay có phải uống lộn thuốc hay không?

- Ta gọi chỉ để hỏi người sáng nay vì sao không đi học?

- Ta có việc bận, hơn nữa sau này sẽ thường xuyên nghỉ, người cũng không cần vị chuyện này mà gọi cho ta.

Lý Bàn mỉm cười, nói:

- Ai, vậy thì thật đáng tiếc. Triệu lão sư đã hoàn thành công việc, đã trở về. Hôm nay còn có tiết sinh hoạt tại lớp chúng ta.

Dương Thiên giật mình, Triệu lão sư trở về rồi. Không phải chứ? Ta vừa mơ thấy nàng, nàng liền lập tức trở về.

- Không sao, nàng đã trở về thì sẽ có cơ hội gặp mặt.

Lý Bàn cảm thấy rất lạ, tên kia không phải bình thường luôn nói muốn gặp Triệu lão sư sao. Lý Bàn thấy Dương Thiên không có hứng thú nói chuyện liền cúp máy. Dương Thiên liếc nhìn đồng hồ, thấy thời gian vẫn còn sớm, đang định ngủ thêm một giấc thì lại có điện thoại gọi đến. Đang

định bắt máy lên chữ một câu thì nhìn thấy màn hình điện thoại hiện lên hai chữ Tần Tuyết, Dương Thiên vẻ mặt vui mừng:

- Tần Tuyết, người có việc gì. Sáng sớm thế này liền gọi cho ta. Có phải là nhớ đến ta hay không?

Tần Tuyết che miệng cười khúc khích, cũng đã quen với việc Dương Thiên trêu chọc, liền nói:

- Ta gọi để nói cho người ta hiện tại đã được chuyển về, không còn ở khu dưỡng bệnh nữa. Hôm qua có chút mệt nên không nói được, hôm nay ta liền gọi điện cho người.

- Tốt a, ta vốn vẫn cảm thấy ở bệnh viện không có gì tốt đẹp. Người chuyển về nhà sẽ thoải mái hơn nhiều.

Tần Tuyết im lặng một lúc, giọng nói có chút lo lắng:

- Vậy người có định tới thăm ta nữa hay không?

Nàng thật sự lo lắng Dương Thiên nghe nàng chuyển về nhà liền không đến thăm nàng nữa. Nàng cũng không biết mình có thích Dương Thiên hay không, nhưng khi ở bên hắn nàng cảm thấy rất vui. Tuy Tần Tuyết rất xinh đẹp, nhưng bị tàn tật, hơn nữa bác sĩ chuẩn đoán cả đời còn lại phải ngồi trên xe lăn, Dương Thiên có thể thích nàng sao?

Nghe được có sự lo lắng trong lời nói của Tần Tuyết, Dương Thiên liền nói:

- Người đã khỏe, không cần nằm viện nữa, tất nhiên ta sẽ không tiếp tục đến thăm người.

Tần Tuyết giọng có chút run run:

- Vậy sao, ta...

Không đợi Tần Tuyết nói hết, Dương Thiên tiếp:

- Lần sau ta sẽ đến nhà người chơi. Sau đó còn dẫn người đi chơi. Thế nào?

Tần Tuyết nghe xong liền cảm thấy rất vui vẻ, đột nhiên nhận ra Dương Thiên rõ ràng là đang trêu chọc mình, tức giận nói:

- Dương Thiên, người nếu còn trêu chọc ta, ta liền không để ý đến người nữa.

Dương Thiên cười to, vẻ mặt đắc ý, xem ra Tần Tuyết cũng bắt đầu để ý đến hắn rồi. Hai người nói thêm một lúc nữa liền cúp máy. Dương Thiên thở dài, cuối cùng cũng có tiến triển tốt đẹp.

Hắn mấy ngày nay đọc không ít tiểu thuyết trên mạng, thật sự cảm thấy có chút ganh tị với bọn nhân vật chính kia. Bọn hắn đi ra đường gặp mỹ nữ, cứu một cái lão nhân thì cháu gái lão nhân cũng là mỹ nữ, vào đồn cảnh sát thì gặp cảnh hoa, vào bệnh viện thì gặp mỹ nữ bác sĩ, lên máy bay thì gặp mỹ nữ tiếp viên hàng không. Hơn nữa, các nàng chỉ cần tiếp xúc vài lần liền yêu thích nhân vật chính đến mức không từ bỏ được. Dương Thiên nhiều lúc chỉ muốn mắng to hai chữ: “Dối trá”. Hắn tốn không biết bao nhiêu công sức, cuối cùng cũng chỉ đạt được một ít tiến triển tốt mà thôi, mỹ nữ dễ dàng đưa đến tay như vậy sao?

Dương Thiên cũng không nhận ra chuyện của hắn và Diệp Linh cũng rất giống với nhân vật trong tiểu thuyết. Chơi game trên mạng 90% là nam, nữ vốn đã ít, mỹ nữ càng cực kì khó gặp. Hắn lại còn vô tình gặp được cực phẩm mỹ nữ. Tên này quả là sống mà không biết đủ.

Dương Thiên tổng sĩ vả các tên kia một hồi. Thấy thời gian cũng không còn sớm, thay rayCPqX một bộ quần áo, sau đó lái xe hướng qua nhà của Vương lão.

Vương lão giờ phút này đang ngồi trong phòng khách, đối diện hẳn là một mỹ nữ, tuổi tác chừng 24,25. Dáng người thon thả, tiếc là nước da trắng bệnh, nhìn tựa như một khối băng. Nàng gương mặt lạnh lùng, có cảm giác như do một khối băng tạc thành, chỉ có đôi mắt đặc biệt rất sáng. Đây là cháu gái của Vương lão, Vương Vận.

Vương Vận ngồi im một hồi lâu, quay sang hỏi Vương lão:

- Gia gia, người kia tại sao vẫn chưa đến.

Vương lão bỏ tờ báo trên tay xuống, nhìn nàng:

- Hẳn hôm qua cũng không có nói khi nào đến. Cũng có thể là buổi chiều mới đến a. Vận nhi, người nếu mệt thì có thể đi vào nhà nghỉ ngơi. Hẳn đến ta sẽ thông báo cho người.

Vương Vận gật đầu, nàng đúng là rất mệt, tuy trong nhà có mở lò sưởi, nhưng nàng vẫn cảm thấy rất lạnh. Lúc này, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng chuông. Vương lão vẻ mặt mừng rỡ, đi nhanh ra cửa.

Dương Thiên nhìn thấy Vương lão liền cúi chào một cái, Vương lão vẻ mặt vui mừng:

- Dương Thiên, người mau vào trong.

Dương Thiên bước vào trong nhà, nhìn thấy Vương Vận, vẫn giữ vẻ mặt bình thường. Trong lòng không khỏi thầm nghĩ: “Vương lão gần không có nói cho ta biết cháu gái hẳn cũng là một đại mỹ nhân a. Hơn nữa còn là kiểu băng sơn mỹ nhân. Rất có tính khiêu chiến a”

Dương Thiên ngồi xuống ngay cạnh băng sơn mỹ nữ, đối diện với Vương lão, nhìn về phía nàng, hỏi:

- Nàng chính là người bệnh.

Vương lão thở dài, vẻ mặt đau buồn:

- Đây là cháu gái ta, gọi là Vương Vận. Từ khi sinh ra không biết bị mắc bệnh gì mà cả người đều lạnh như băng, hơn nữa cứ vài tháng lại bạo phát một lần, vô cùng thống khổ. Gần đây, khoảng thời gian giữa những lần này càng ngày càng ngắn. Ta đã đưa nàng đi chữa trị ở nhiều nước mà không chữa được. Cha mẹ nàng cũng vì việc này mà làm việc liên tục không nghỉ để kiếm tiền chữa bệnh cho nàng.

Dừng lại một lát nhìn Dương Thiên, Vương lão tiếp:

- Dương Thiên, ta biết người rất tài giỏi, hi vọng người có thể chữa trị cho nàng. Nếu không được cũng không sao, dù sao những bác sĩ hàng đầu thế giới cũng đã bó tay.

Dương Thiên nhìn Vương lão, xong nhìn qua Vương Vận:

- Vương tiểu thư, người trước tiên đưa tay cho ta xem một chút.

Vương Vận lạnh lùng nói:

- Gọi ta là Vương Vận.

Xong cũng đưa tay cho Dương Thiên. Dương Thiên lập tức dùng thần thức xâm nhập vào cơ thể nàng, nhưng ngay lập tức bị một luồng hàn khí cản lại. Dương Thiên nhíu mày, lăm lăm:

- Hàn khí này cứ nhiên còn có thể ngăn cản thần thức. Phát sinh từ khi sinh ra, vài tháng lại bộc phát một lần hơn nữa khoảng cách càng ngày càng gần. Chẳng lẽ...

Dương Thiên lập tức đưa một đạo linh khí vào cơ thể nàng xua tan hàn khí, thần thức thuận lợi đi vào liền phát hiện một cái băng đan, rất giống

kim đan của Kim Đan kì tu sĩ, nhưng to hơn một chút. Dương Thiên thầm nói:

- Quả nhiên là như vậy.

Thấy Dương Thiên nói như vậy, Vương lão vẻ mặt lập tức mừng rỡ như điên, chẳng lẽ hắn đã phát hiện được nguyên nhân bệnh. Vội hỏi:

- Người đã tìm ra nguyên nhân căn bệnh?

Dương Thiên gật đầu, nhìn qua Vương Vận:

- Người có phải khi đi điều trị phát hiện trong bụng có một khối hàn khí?

Wương Vận gật mình:

- Phải, rất nhiều nơi dùng công nghệ tìm ra, bất quá hàn khí rất mạnh, họ sợ nó bạo phát ảnh hưởng đến tính mạng của ta nên không dám chạm đến. Chẳng lẽ người biết cái gì?

Wương Vận vốn không hi vọng chữa được, hắn chấp nhận để Dương Thiên xem qua cũng chỉ là làm theo yêu cầu của Vương lão. Nhưng Dương Thiên chỉ thông qua bắt mạch mà có thể tìm ra nguyên nhân bệnh. Nàng không khỏi có chút tin tưởng.

Dương Thiên chậm rãi nói:

- Người là trời sinh một loại thể chất vô cùng đặc biệt. Gọi là Hàn Băng Chi Thể.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Phương Pháp

Dương Thiên thốt ra một câu, vẻ mặt của Vương lão cùng Vương Vận thay đổi, tuy không hiểu Hàn Băng Chi thể rốt cuộc là cái gì, nhưng có vẻ rất không tốt. Dương Thiên bắt đầu giải thích:

- Hàn Băng chi thể là một loại thể chất trời sinh, vô cùng hiếm gặp, hàng trăm tỉ người chỉ có một. Trong cơ thể thừa khi sinh ra có một luồng hàn khí, cứ cách một reV9MDG khoảng thời gian sẽ bạo phát, hơn nữa sau mỗi lần bạo phát thì hàn khí sẽ càng ngày càng mạnh.

- Trong cơ thể người hàn khí đã kết thành băng đan. Việc người còn sống đến bây giờ quả là kì tích.

- Có điều, theo tính toán của ta, người chắc chắn không qua được lần bạo phát tiếp theo. Mà khoản cách đến khi đó cũng chỉ còn khoảng 2 tuần.

Có một số việc Dương Thiên vẫn chưa nói ra. Nếu có thể dùng một số phương pháp đặc biệt khống chế hàn khí, sau đó tu luyện hàn băng đỉnh cấp công pháp, trải qua cửu chuyển, tiến hóa thành Hàn Băng Thần thể, hàn khí có thể đóng băng không gian, linh hồn, vô cùng lợi hại. Dương Thiên trước kia cũng đã từng đối đầu với Hàn Băng chi thể, chỉ là ngũ chuyển nhưng hắn cũng đã ăn không ít đau khổ.

Linh được dùng để khống chế Hàn Băng chi thể vô cùng khó kiếm, hơn nữa được lực đều cực kì bá đạo, Vương Vận chưa từng tu luyện, chắc chắn không thể nào chịu nổi. Dương Thiên cũng có nghĩ qua việc dùng Hỗn Độn lực để áp chế hàn khí, nhưng lập tức bác bỏ. Hắn dù sử dụng tiên lực hay cao cấp linh lực cũng đều vô cùng bá đạo, không thể đưa vào cơ thể nàng

quá nhiều, dù sao đây cũng là của hắn chứ không phải của nàng. Chỉ cần tu vị của nàng đạt đến Trúc Cơ kì thôi mọi việc đã đơn giản hơn nhiều.

Dương Thiên cau mày, vẻ mặt suy nghĩ, vẫn còn một cách, chỉ là hắn đoán chín phần mười Vương Vận sẽ không đồng ý.

Thấy Dương Thiên vẻ mặt nghiêm trọng, Vương lão hai người có chút tuyệt vọng:

- Dương Thiên, chẳng lẽ không có cách nào trị khỏi cho tiểu Vận sao?

Nhìn qua Vương lão cùng Vương Vận, Dương Thiên quyết định nói ra, còn lại là tùy thuộc ở nàng:

- Hàn khí vô cùng mạnh, hơn nữa cơ thể nàng đã chịu đựng nhiều năm, sớm đã suy kiệt. Tuy ta có phương thuốc có thể trị khỏi, nhưng dược liệu rất khó tìm, hơn nữa cơ thể nàng không thể chịu được dược lực.

Wang lao khuôn mặt già nua đi vài phần, khóe mắt hiện lên hai giọt lệ. Vương Vận bước lại ngồi kế bên, nắm lấy tay Vương lão an ủi, nàng đã được bác sĩ thông báo từ trước, đã sớm có chuẩn bị tinh thần. Tuy vậy, nghe Dương Thiên nói ra, vẫn có chút không nhịn được, hai mắt đỏ lên, nàng còn nhiều ước mơ chưa thực hiện, còn chưa báo hiếu cho phụ mẫu, chưa biết qua mùi vị ái tình.

Dương Thiên lập tức nói tiếp:

- Tình hình của nàng rất nghiêm trọng, nhưng vẫn còn một cách cuối cùng.

Wang lao lập tức mừng như điên:

- Dương Thiên, người mau nói, bất cứ giá nào ta cũng đồng ý.

Dương Thiên khoát tay ngăn lại:

- Người không nên kích động, người đã giúp đỡ ta nhiều như vậy. Ta tất nhiên sẽ tận lực.

- Trong cơ thể nàng hàn khí quá mạnh, nhưng lại không thể thông qua linh dược khống chế. Vậy chỉ có thể tìm một nam nhân có Cửu Dương chi thể, cùng nàng phát sinh quan hệ, trong khi đó vận chuyển pháp môn đặc biệt, dùng Cửu Dương lực khống chế hàn khí. Có điều Cửu Dương chi thể không thể kém so với Hàn Băng chi thể. Vô cùng khó gặp.

Vương lão vừa lóe lên một tia hi vọng liền tắt ngấm, hiếm có như vậy, trong 2 tuần hãn làm sao tìm được đây. Dương Thiên liền tiếp:

- Nếu không có Cửu Dương chi thể, có thể tìm Tu Chân giả tu luyện đỉnh cấp chí dương công pháp, hơn nữa tu vị phải cao một chút thì cũng có thể.

- Về phần Tu Chân giả, đó là những người có thiên tư đặc biệt, bước đi trên con đường tu luyện, nắm giữ sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Nói xong, Dương Thiên tay búng ra mấy quả cầu lửa, như là minh họa cho lời nói. Vương lão cùng Vương Vận vẻ mặt kinh hãi, bọn hãn vốn tưởng chuyện này chỉ có trong phim ảnh. Không ngờ lại có thể nhìn thấy ngoài đời. Dương Thiên lại chính là Tu Chân giả. Chẳng trách vì sao tổ tiên nói người kia là tiên nhân, đối với người bình thường mà nói, Tu Chân giả cũng có thể gọi là tiên nhân.

Vương lão nhìn Dương Thiên:

- Người có thể giúp ta tìm một người như vậy?

Dương Thiên nhìn qua Vương Vận:

- Có thể. Bất quá tất cả đều phụ thuộc vào nàng.

Vương Vận nhìn Vương lão:

- Gia gia, ta không thể cùng một người không quen biết phát sinh quan hệ a.

Vương lão vuốt tóc của nàng:

- Vận nhi, tình cảm có thể từ từ xây dựng, người không phải còn rất nhiều ước mơ chưa thực hiện sao?

Vương Vận hai mắt lại lần nữa đỏ lên:

- Ta...

Vương lão nói rất đúng, nàng tuy đã chuẩn bị tâm lí để chết, nhưng lúc đối mặt vẫn không chịu được. Nàng còn nhiều việc muốn làm. Nhưng nàng cùng một người không thích phát sinh quan hệ nàng cũng không làm được.

Dương Thiên cũng liền không nói nhiều, nhìn hai người:

- Khi nào các người quyết định có thể nói với ta. Trong vòng 2 tuần liền không thành vấn đề.

Dương Thiên trước khi trở thành Chân Tiên tu luyện chính là Thái Dương lực, một loại cao cấp linh lực, so với Cửu Dương lực còn mạnh hơn một bậc, sánh ngang với Hàn Băng lực của Hàn Băng Thần thể. Tất nhiên, hắn không nói ra việc này để tránh khó xử cho mọi người.

Dương Thiên cũng không muốn như vậy, hắn tuy thích mỹ nữ nhưng là trên cơ sở xây dựng tình cảm và tự nguyện. Hắn hiểu cảm giác của nàng. Một lát sau. Dương Thiên đứng dậy cáo từ, chuyện này nên để Vương Vận cùng phụ mẫu bàn bạc một phen.

Dương Thiên lên xe, cảm thấy không khí vừa rồi thật có chút áp lực, nghĩ một hồi quyết định đi đến nhà Tần Tuyết, ở cạnh nàng lúc nào cũng khiến hắn cảm thấy thoải mái. Dựa theo địa chỉ lái xe đến nơi, Dương

Thiên thấy trong sân có một chiếc xe sang trọng, trên xe bước xuống một tên thanh niên trông rất đẹp trai. Sau lưng là hai tên hộ vệ, ba người bước vào Tần gia.

Dương Thiên cau mày, chẳng lẽ là tình địch. Lái xe định đi theo, lập tức bị một tên bảo vệ chặn lại:

- Người là ai?

Dương Thiên nhìn ra, nghĩ thầm: “Tần gia cũng thật lớn a, nhà ở cá nhân cũng thuê đến cả bảo vệ để gác cổng”. Hắn vẫn từ tốn trả lời:

- Ta là có hẹn với Tần Tuyết đến đây.

Tên bảo vệ vẻ mặt không đổi:

- Người đến đây vì Tần tiểu thư cũng không ít, người có bằng chứng gì.

Dương Thiên ngẩn ra, Tần Tuyết có nhiều người theo đuổi như vậy a. Khống sao, đến bao nhiêu ta giải quyết bấy nhiêu. Lấy điện thoại ra gọi cho nàng:

- Ta đã đến nhà người, nhưng bị bảo vệ chặn lại.

Tần Tuyết giọng vui mừng:

- Người đã đến, ta liền cho người ra đón, người đợi một lát.

Dương Thiên cất điện thoại, quay sang trò chuyện với tên bảo vệ mấy câu. Bảo vệ thấy Dương Thiên tính cách cũng không giống những tên công tử xem thường người khác, xe cũng không phải loại đắt tiền, nên cũng vui vẻ đáp lại.

5 phút sau, Tần Chính liền lập tức đi ra, cười nói:

- Dương Thiên, người đã đến, từ lần trước gặp gỡ ta vẫn luôn muốn gặp lại người.

Dương Thiên khách sáo:

- Đâu có, ta còn sợ làm phiền ngài đây.

Ngoài miệng rất vui vẻ, trong lòng thầm chửi một câu: “Mong gặp ta? Chẳng phải lần trước còn muốn tìm người chinh ta sao?”. Dương Thiên cũng không biết, lần trước Tần gia người kia trở về lập tức thông báo với tộc trưởng. Tộc trưởng nghe theo liền từ bỏ hôn ước khiến cho gia tộc kia bất mãn, đã không ít lần gây khó dễ. Tần Chính cũng định đi tìm Dương Thiên vài lần, nhưng đều bị ngăn lại, bọn họ sợ lại lần nữa chọc giận Dương Thiên. Hôm nay tên Lý Tường kia chính là vị hôn phu của nàng, đến để đòi hỏi thực hiện hôn ước. Dương Thiên đến giải vây, Tần Chính có thể không mừng rỡ sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tình Dịch

Theo Tần Chính vào nhà, Dương Thiên nhìn thấy Tần Tuyết đang ngồi đối diện với Lý Tường. Tên này đang luôn mồm ba hoa, Tần Tuyết vẻ mặt cố chịu đựng, thấy Dương Thiên bước vào liền vui mừng:

- Dương Thiên, người đã đến rồi.

Dương Thiên gật đầu cười, sau đó bước vào ngồi cạnh Tần Tuyết. Tần Tuyết giật mình, chỗ này là chỗ ngồi của phụ thân nàng, hẳn trước giờ rất ghét người khác ngồi vào chỗ của hã. Nhìn qua Tần Chính, thấy hã vẻ mặt vẫn cười tươi, không chút nào để ý ngồi xuống phía ghế đối diện. Tần Tuyết liền thở phào nhẹ nhõm.

Tần Tuyết là người thông minh, thoáng chút liền cảm thấy không đúng. Phụ thân nàng tự mình ra tiếp đón Dương Thiên, hơn nữa bị hã chiếm chỗ vẫn tươi cười. Dù Lý Tường là thiếu gia của Lý gia cũng không có loại đãi ngộ này. Nói như vậy Dương Thiên địa vị cực kì cao. Ít nhất chắc hã không kém Lý gia. Phải biết, Lý gia là một trong tam đại gia tộc lớn nhất cả nước, so với Tần gia còn mạnh hơn một ít.

Nhìn qua Dương Thiên tỏ vẻ nghi vấn, Dương Thiên không biết nàng nghĩ gì, liền vui vẻ nói:

- Tuyết nhi, ta hôm nay đến thăm người là muốn tặng người một món quà.

Tần Tuyết vẻ mặt vui mừng:

- Ai là Tuyết nhi của người? Người có quà gì định tặng ta?

Không đợi Dương Thiên đáp lại, Lý Tường bên kia liền nói theo:

- Tuyết nhi, ta cũng có một món quà muốn tặng người.

Tần Tuyết vẻ mặt chán ghét:

- Lý thiếu gia, xin người gọi ta là Tần Tuyết, ta không phải Tuyết nhi của người.

Nàng rất chán ghét người này. Hẳn đến nhà nàng cũng đã được vài lần, lần nào cũng ở trước mặt nàng khoe khoang về gia tộc giàu có. Trong mắt Tần Tuyết hẳn cơ bản chỉ là một tên phú nhị đại.

Lý Tường vẻ mặt thay đổi, Dương Thiên gọi thì không sao, hẳn vừa gọi liền bị nàng mắng, đây là có chuyện gì. Hẳn thế nhưng là vị hôn phu của nàng:

- Tuyết nhi, ta là vị hôn phu của người. Người cũng không thể trước mặt người ngoài làm ta mất mặt.

Tần Chính vẻ mặt bình tĩnh, hẳn quyết định để Dương Thiên giải quyết chuyện này. Dù sao bằng vào thế lực của Dương Thiên, chuyện này chỉ là việc nhỏ. Tần Tuyết vẻ mặt tức giận:

- Ai là vị hôn thê của người. Hôn sự định ra ta vốn không đồng ý. Hôn nữa cha ta cũng đã từ hôn rồi.

Nói xong nhìn qua Dương Thiên, sợ hẳn tức giận. Dương Thiên vẫn không nói gì. Hẳn đang chọn thời điểm thích hợp, cho tên kia một đòn “tất sát”. Hẳn cũng không muốn tên kia tiếp tục tới làm phiền Tần Tuyết.

Lý Tường vẻ mặt đã rất khó chịu, nhìn qua Tần Chính:

- Tần bá phụ, hôm nay ta đến đây cũng là vì chuyện này. Các người từ hôn là sự thực?

Tần Chính vẻ mặt điềm đạm:

- Đúng vậy, chuyện này ta cùng gia tộc cũng đã thông báo với các người rồi. Ta cũng sẽ không giải thích nữa.

Lý Tường lúc này thật sự đã không nhịn được nữa, hắn và Tần Tuyết hôn sự định đoạt đã lâu, hắn cũng thực sự rất thích nàng, trầm giọng nhìn Dương Thiên:

- Là vì hắn?

Tần Chính không trả lời, nhìn Dương Thiên. Dương Thiên cảm thấy thời cơ đến, cũng mở miệng nói:

- Đúng vậy, Tuyết nhi là của ta. Mặc kệ người hay Lý gia cũng nên từ bỏ ý định với nàng. Nếu không sau này cũng đừng trách ra độc ác.

Tần Tuyết vẻ mặt đỏ bừng thầm nói: “Phi, ai là Tuyết nhi của người”. Bất quá biết Dương Thiên đang giúp đỡ mình nên nàng cũng không phản đối. Hơn nữa thầm nghĩ gia tộc từ bỏ hôn sự này có phải hay không là bởi vì Dương Thiên?

Lý Tường lớn giọng:

- Tiểu tử, ta cho người cơ hội rút lại lời này, hơn nữa hướng ta cuối đầu xin lỗi, ta có thể nể mặt Tuyết nhi mà bỏ qua cho người. Người vốn không biết Lý gia lợi hại đến thế nào.

Dương Thiên cười khẩy:

- Ta tuy không biết Lý gia lợi hại thế nào, nhưng ta biết người là một phế vật không thể tu luyện. Thậm chí hai tên hộ vệ cũng chỉ là Nhân cấp võ giả.

Xem ra địa vị của người trong gia tộc không được tốt lắm.

Lý Tường nắm chặt hai tay, Dương Thiên chạm trúng vào chỗ khó chịu nhất của hắn, có một đại ca là thiên tài, hắn lại không tu luyện được. Tuy rằng cũng là dòng chính nhưng địa vị cũng không cao. Liền dùng hắn cùng Tần gia lập mối quan hệ thông gia. Nếu hôn sự bị hủy bỏ, địa vị của hắn sẽ càng xuống dốc, rất có thể bị đẩy ra ngoài gia tộc để làm kinh doanh vụ sự.

- Vậy để ta cho người biết về sự một chút lợi hại của Lý gia.

Nói xong một quyền hướng thẳng vào mặt Dương Thiên, hắn tuy không thể tu chân, nhưng vẫn luyện tập võ thuật từ nhỏ, tu vị đã đạt đến Nhân cấp trung kì. Tần Tuyết thấy Lý Tường bất ngờ động thủ liền hô to:

- Dương Thiên, cẩn thận.

Dương Thiên vẻ mặt bình tĩnh, ngón tay bắn ra một tia linh khí bay thẳng đến ngực Lý Tường. Lý Tường lập tức cảm thấy ngực đau nhói, ôm ngực ngã ra đất. Hai tên hộ vệ ở xa thấy vậy liền vội chạy đến, hoảng sợ nói:

- Người đã làm gì thiếu gia nhà ta?

Dương Thiên liền phát tay:

- Mang hắn về, nói với Lý gia nếu muốn cứu hắn thì lập tức đến gặp ta nhận lỗi.

Hai tên hộ vệ vẻ mặt hoảng sợ, bọn hắn tu vị cùng Lý Tường không khác biệt lắm, cũng không dám manh động. Lập tức mang Lý Tường đi ra. Dương Thiên quay lại nhìn Tần Tuyết:

- Không có việc gì. Bắn vào hắn vốn không làm gì được ta. Người lo lắng cho ta sao?

Tần Tuyết “hừ” nhẹ một tiếng:

- Ai thèm lo lắng cho người.

Dương Thiên cười cười, ngồi xuống, lấy ra một cái vòng ngọc nhìn có vẻ rất đơn giản đưa cho Tần Tuyết:

- Đây là món quà ta tặng người, dù không đáng là bao nhưng cũng là tấm lòng của ta. Người cũng nên trân trọng nó a.

Tần Tuyết cầm lấy vòng tay vẻ mặt mừng rỡ:

- Yên tâm, ta sẽ giữ nó thật kĩ.

Tần Chính lúc này liền nói:

- Tuyết nhi, khi này mẹ người có việc tìm người, người vào trong gặp nàng đi.

Tần Tuyết cũng hiểu là phụ thân cố ý kêu nàng rời đi để nói chuyện riêng với Dương Thiên. Không nói thêm lời nào nữa, một nữ giúp việc lại gần đỡ nàng lên xe lăn đi vào trong.

Chờ Tần Tuyết đi vào, Tần Chính nhìn Dương Thiên:

- Cái vòng đó hẳn là Linh bảo a?

Dương Thiên ngạc nhiên, tuy chiếc vòng vừa rời so với Linh bảo cao cấp hơn nhiều, nhưng Tần Chính có thể nhìn ra chỗ khác thường cũng không tệ. Phải biết, hẳn cũng chỉ là người bình thường a.

- Không ngờ người cũng có thể nhận biết.

- Ta tuy không thể tu luyện, nhưng đối với giám định đồ vật vẫn có chút tâm đắc. Chiếc vòng vừa rời tuy vẻ ngoài tầm thường nhưng khiến ta cảm thấy rất khác biệt.

Tần Chính cố giữ bình tĩnh nhưng trong lòng dậy sóng, hắn chỉ là đón mò mà thôi. Linh bảo cả Tần gia cũng chỉ có một, hai món. Dương Thiên tiện tay liền tặng Tần Tuyết một món, đây là cỡ nào giàu có a.

Dương Thiên nói:

- Người muốn nói với ta không phải là chỉ có chuyện này a?
- Chuyện vừa rồi...

Dương Thiên khoát tay:

- Ta là cố ý để Lý gia nhắm vào ta, dù sao việc này do ta gây ra. Ta cũng không định để Tần gia các người chịu tội.

Tần Chính vẻ mặt vui mừng, xem ra Dương Thiên làm người vẫn rất được. Liền nói tiếp:

- Đã tìm được hung thủ hãm hại Tuyết nhi.

Dương Thiên vẻ mặt trầm xuống:

- Hơn một tháng mới phát hiện, tốc độ làm việc của Tần gia có chút chậm a. Nói đi, là ai dám hãm hại Tuyết Nhi.

- Là một trong tam đại gia tộc, Hoàng gia. Ta đoán bọn hăn muốn ngăn cản mối quan hệ thông gia giữa Tần gia và Lý gia.

- Tam đại gia tộc?

Tần Chính không ngờ Dương Thiên không biết đến tam đại gia tộc. Bất quá nghĩ đến thế lực sau lưng hăn, quả thật không cần để ý đến tam đại gia tộc. Mở miệng giải thích:

- Đây là ba gia tộc lớn nhất cả nước, bao gồm: Tần gia, Hoàng gia, Lý gia. Lý gia mạnh nhất, Tần gia chúng ta yếu nhất. Ba đại gia tộc thế lực chỉ kém chính phủ, nắm giữ thế lực về kinh tế cũng như vũ lực đều rất mạnh.

Dương Thiên trầm giọng:

- Mặc kệ bọn hắn là ai, dám hạ độc Tuyết nhi đều sẽ phải trả giá.

Dương Thiên cũng không định diệt sạch Hoàng gia, oan có đầu, nợ có chủ, hắn cũng không định làm hại người vô tội. Còn rjpOTwN về lí luận: “Diệt sạch để trừ hậu hoạn” Dương Thiên vốn không quan tâm, hắn cần phải lo sợ bọn người kia trả thù sao. Ma môn, Thiên Sơn Thánh phong so với Lý gia hay Hoàng gia đều mạnh hơn nhiều lần.

Gác chuyện đó qua một bên, nhìn Tần Chính:

- Việc này các người hãy tìm đầy đủ tin tức về kẻ chu mưu. Ta sẽ giải quyết bọn họ. Hôm nay, ta đến đây còn có một việc quan trọng hơn.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Chữa Trị

Tần Chính nhìn Dương Thiên vẻ mặt nghiêm túc, cũng đoán được việc này không tầm thường, hồi hộp đáp:

- Rốt cuộc là có việc gì, cần ta giúp đỡ?

Dương Thiên lắc đầu:

- Người chỉ cần chuẩn bị cho ta một căn phòng có cách âm tốt là được, ta muốn chữa trị cho Tuyệt nhi.

Tần Chính vẻ mặt đại biến, kích động hỏi:

- Người thật có thể chữa cho nàng, tộc trưởng từng cho nàng xem qua, thế nhưng cũng không có biện pháp nào.

- Hẳn không thể không có nghĩa là ta không thể.

Tần Chính nghe xong vẻ mặt vui mừng đến chảy nước mắt, để Tần Tuyệt bị hãm hại là sai lầm lớn nhất của hắn, hắn vẫn luôn cảm thấy có lỗi với nàng. Lập tức đứng lên:

- Ta lập tức đi chuẩn bị.

Nói xong liền đi vào trong nhà, Dương Thiên liền ngồi chờ. Bệnh tình của Tần Tuyệt so với Vương Vận dễ chữa trị hơn nhiều. Chỉ cần sử dụng linh lực hạ cấp loại bỏ ảnh hưởng độc tố, chữa trị những cơ quan bị độc tố phá hoại là được. Vương Vận trong cơ thể có hàn băng khí cần vận dụng cao cấp linh lực để áp chế, dù chỉ là chút ít uy áp tỏa ra cơ thể người bình

thường vốn không thể chịu đựng được. Tu Chân giả ít nhất phải trải qua rs4f4Gp Trúc Cơ mới có thể chịu đựng được uy áp của cao cấp linh lực.

Tu Chân lực lượng chia làm vô số loại, nhưng chủ yếu chia làm 3 loại: hạ cấp linh lực, cao cấp linh lực, tiên lực. Hạ cấp linh lực có các loại như: Hỏa linh lực, Thủy linh lực... Cao cấp linh lực thì có: Băng Hàn lực, Cửu Dương lực...Ngoài ra còn có một số loại đặc thù như: Man lực, Không Gian chi lực, Vận Mệnh chi lực đều thuộc cao cấp linh lực. Tiên lực chỉ bao gồm 10 loại, tiên lực đặc thù, chỉ có thể một người nắm giữ, không thể nhiều người cùng nắm giữ như những loại lực lượng khác. Chính vì vậy toàn bộ vũ trụ chỉ có tối đa 10 vị Chân Tiên.

Tiên lực bao gồm: Sinh Mệnh, Hủy Diệt, Âm Chi lực, Dương Chi lực, Ngũ Hành Bản Nguyên, Hỗn Độn.

Tu Chân từ khi bắt đầu sẽ hấp thu hạ cấp linh lực, trải qua tích lũy không ngừng biến đổi về chất. Vì vậy, cùng là hạ cấp linh lực, nhưng linh lực của Đại Thừa kì so với Luyện Khí kì vẫn mạnh mẽ hơn vô số lần. Đạt đến Độ Kiếp kỳ, mượn lôi kiếp tôi luyện thành công, trải qua 3 lần thiên kiếp, thân thể phát sinh đại biến, mới có thể hấp thu cao cấp linh lực, bước vào Thánh Thể cảnh.

Quá trình này tiếp tục về sau, đạt đến Bán Tiên cảnh chính là dùng tiên lực luyện thể, quá trình này cần được Chân Tiên cho phép. Vì hãn chương quản tiên lực, người muốn mượn nó luyện thể cũng cần hãn cho phép. Vì vậy, hầu hết Bán Tiên đều là thuộc hạ của Chân Tiên.

Dương Thiên trời sinh không thích làm thuộc hạ của người khác, liền quyết định đi vào trong hư không, tìm kiếm Hỗn Độn lực luyện thể. Quá trình này cực kì nguy hiểm, hơn nữa, Hỗn Độn lực không có người khống chế vô cùng bá đạo, quá trình so với người khác hung hiểm hơn gấp vạn lần.

Nhưng may mắn, nhờ việc này hẳn cuối cùng mới có thể trở thành Chân Tiên mà những người kia mãi mãi chỉ có thể dừng lại tại Bán Tiên cảnh.

Một lúc sau, Tần Chính vẻ mặt vui mừng đi đến:

- Dương Thiên, phòng ta đã chuẩn bị xong, người có thể bắt đầu a.

Dương Thiên liền nói:

- Không vội, quá trình chữa trị có thể rất lâu, bây giờ cũng đã trưa. Chúng ta nên ăn cơm trước rồi hãy bắt đầu.

Tần Chính vỗ đầu, là hẳn có chút nóng vội:

- Tốt, ta liền cho người đem cơm lên đây.

Cơm được dọn lên, Tần Tuyết cùng mẫu thân cũng đều ra ăn cùng. Có điều mọi người đều rất vội vã. Chăm chú ăn thật nhanh mà không nói gì. Dương Thiên thấy mọi người không có ai định nói chuyện cũng liền im miệng. Thầm nghĩ: “Các người gấp cái gì chứ, ta cũng không có chạy mất”.

Cơm nước xong, Tần Chính đem Dương Thiên cùng Tần Tuyết vào một căn phòng. Bên trong không gian rất sạch sẽ, xem ra đã được tiết trùng rất kĩ. Trong phòng có một cái giường bệnh cùng một cái kệ, bên trên để rất nhiều các loại dụng cụ cùng thuốc chữa bệnh.

Đặt Tần Tuyết nằm lên giường, Dương Thiên ánh mắt nhìn qua Tần Chính hai người. Tần Chính hiểu ý, liền kéo lão bà đi ra ngoài. Tần Tuyết có chút khân trương:

- Dương Thiên, người thật sự có thể chữa trị cho ta.

Dương Thiên cười an ủi:

- Tất nhiên. Người xem, trước giờ ta đã bao giờ lừa gạt người chưa?

Tần Tuyết nhìn Dương Thiên, ánh mắt có chút mê muội:

- Ta tin người.

Dương Thiên trong lòng đại hỉ, theo như một vị tình trường cao thủ trên mạng, nếu có một người phụ nữ nhìn người với ánh mắt này thì chín phần nàng đã thích người. Dương Thiên vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh:

- Trị liệu có thể có chút đau đớn, người ráng nhẫn nhịn một chút.

Dương Thiên đây là nói thật, hắn cần phải tẩy trừ toàn bộ độc tố bám vào trong xương của nàng rồi mới bắt đầu chữa trị. Quá trình này tuy không quá đau đớn nhưng hắn vẫn nhắc nhở nàng.

Tần Tuyết gật đầu:

- Người cứ làm đi.

Dương Thiên có chút ngượng ngùng:

- Trước tiên, người hãy kéo váy lên một chút, không cần cởi ra, chỉ cần kéo lên cao là được rồi.

Tần Tuyết vẻ mặt đỏ bừng, Dương Thiên hắn lúc này cũng không có nói đến việc này a. Đưa hai tay kéo váy lên cao xong, Tần Tuyết liền nằm xuống, hai tay che mặt. Dương Thiên cảm thấy cổ họng khô rát. Hắn sống hơn ngàn năm vẫn chưa từng tiếp xúc quá nhiều với phụ nữ. Tần Tuyết lúc này để lộ ra hai cặp đùi trắng như tuyết, váy kéo lên cao để lộ một thứ đồ màu trắng. Thật sự quá kích thích.

Dương Thiên cố kiềm nén kích động, dù sau chữa bệnh quan trọng hơn, lấy lại vẻ mặt nghiêm chỉnh:

- Ta bây giờ sẽ bắt đầu chữa cho hai chân của người, nếu cảm thấy đau thì kêu lên một tiếng.

Tần Tuyết hai tay vẫn che mặt “Ừ” nhẹ một tiếng. Nàng lúc này mặt đã có thể nhỏ ra máu, tim đập mạnh.

Dương Thiên hai tay bắt đầu tiếp xúc với lòng bàn chân Tần Tuyết, linh khí tràn vào cơ thể, bắt đầu tiến hành khu trừ độc tố. Theo thời gian, tay Dương Thiên dần chạy qua chân lên đến đùi nàng. Tần Tuyết không nhận được rên rỉ một tiếng. Từ lòng bàn tay Dương Thiên truyền vào một luồng khí nóng khiến nàng cảm thấy rất bức rứt, khó chịu.

Dương Thiên nghe Tần Tuyết rên khẽ, tâm tình lần nữa động. Cười khò một tiếng, trùng sinh về sau, mang theo tâm tính của một thanh niên 20 tuổi, một chút cảm dỗ liền không nhận được. Thanh niên huyết khí cương dương a. Mạnh mẽ đè nén nội tâm lần nữa, nhìn lên Tần Tuyết:

- Người cũng đừng kích thích ta nữa a. Tim của ta có chút không chịu được cảm dỗ.

Tần Tuyết nghe xong liền lấy cái gối bên cạnh che lên mặt. Trong lòng thầm chửi Dương Thiên vô sỉ, nàng xấu hổ như vậy tất cả đều do hắn mà ra.

Quá trình chữa trị vẫn tiếp tục kéo dài đến tận chiều, tuy dài nhưng lại không nhàm chán. Tần Tuyết vẫn không nhận được thỉnh thoảng rên nhẹ một tiếng. Dương Thiên vừa thoải mái vừa khó chịu. Cảm giác dày vò này hắn có chút tiếp thu không được. Dương Thiên cảm thấy cho hắn cùng địch nhận đại chiến 300 hiệp còn dễ chịu hơn nhiều.

Cuối cùng, Dương Thiên thở phào một hơi, đưa tay kéo váy Tần Tuyết xuống, nhẹ giọng:

- Tuyết nhi, chữa trị đã xong, người trước tiên ngồi dậy thử một chút.

Tần Tuyết nghe xong liền bỏ cái gối ra, tuy mặt vẫn còn đỏ bừng nhưng không cảm nổi vẻ kích động. Nàng vốn tưởng mình cả đời phải ngồi trên xe

lăn, có cơ hội đi lại bình thường, nàng có thể không kích động sao?

Nhìn qua Dương Thiên giọng run rẩy:

- Ta thực sự có thể đi lại như trước sao?

Dương Thiên gật đầu:

- Người mau bước xuống thử một chút, để ta đỡ người.

Nói xong, liền đưa tay đỡ một bên Tần Tuyết, đưa nàng bước xuống giường. Tần Tuyết chân chạm đất, cố gắng di chuyển, hai chân có vẻ chưa quen thuộc nên cử động rất chậm chạp. Hơn 10 phút sau, Tần Tuyết rốt cuộc có thể đi lại bình thường. Hai mắt chảy dài nước mắt nhìn Dương Thiên:

- Dương Thiên, việc này thật cảm ơn người.

Dương Thiên khoát tay:

- Không có việc gì, chúng ta là bằng hữu tốt. Ta giúp người cũng là việc đương nhiên.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Người Lý Gia Đến

Tần Tuyết vẻ mặt chợt thay đổi, cúi đầu xuống lẩm bẩm:

- Chỉ là bằng hữu thôi sao?

Dương Thiên đang định nói thêm điều gì, Tần Chính hai người đã xông vào. Bọn hắn đợi bên ngoài một hồi lâu cũng đã rất sốt ruột rồi. Vừa nghe Tần Tuyết giọng nói mừng rỡ liền không nhịn được đi vào. Nhìn thấy Tần Tuyết đi lại bình thường, mẫu thân nàng liền lao đến ôm lấy nàng khóc nức nở. Tần Chính vẻ mặt kích động, hai mắt cũng đã đỏ lên, cuối đầu nói:

- Dương Thiên, việc hôm nay thật sự đa tạ người. Sau này chỉ cần người có chuyện gì liền gọi cho ta. Dù là bất cứ việc gì ta cũng sẽ không từ chối.

Dương Thiên cũng biết gia đình Tần Chính hẳn đang rất xúc động, cũng không muốn ảnh hưởng đến họ. Liền cáo từ:

- Tuyết nhi hiện đã chữa khỏi. Ta còn có việc đi trước, hiện tại không làm phiền gia đình các người nữa.

Quay ra nhìn Tần Tuyết:

- Tuyết nhi, ta đi trước. Vài ngày nữa lại đến thăm người.

Tần Tuyết bị mẫu thân ôm chặt, cũng đang khóc. Cũng không có để ý Dương Thiên. Dương Thiên thấy nàng không để ý cũng cười trừ. Hắn cảm thấy hình như mình nói sai điều gì đó, nhưng cụ thể là cái gì thì hắn không

rõ. Nghĩ mãi cũng không ra, Dương Thiên quyết định ra về. Hắn không muốn làm ảnh hưởng đến niềm vui của gia đình bọn họ.

Tiến ra ngoài cửa. Vừa lấy xe ra đến cửa liền bị tên bảo vệ lúc sáng chặn lại:

- Có việc gì?

Tên bảo vệ tiến lại gần, thấp giọng nói:

- Người cẩn thận một chút, ta phát hiện có một đám người chờ ở ngoài kia rất lâu. Nếu ta đoán không sai hẳn là nhằm vào người.

Dương Thiên ngạc nhiên, dùng thần thức quét qua một cái, liền thấy mấy chiếc xe hơi màu đen đang dừng ở phía xa. Trên xe có rất nhiều người mặc áo đen. Đều là võ giả, hơn nữa có vài tên đạt đến Địa cấp. Trên một chiếc xe còn có một tên mặc áo trắng, vẻ mặt tái nhợt, không ngừng rên rỉ, ngồi bên cạnh là một thanh niên, tu vi vậy mà cũng đạt đến Trúc Cơ sơ kỳ. Người mặc áo trắng đúng là Lý Tường, vừa bị Dương Thiên đánh khi sáng. Dương Thiên thầm nói: “Đến nhanh như vậy a”.

Dương Thiên vẻ mặt cảm kích nhìn tên bảo vệ, người này cũng có ý tốt nhắc nhở hắn.

- Đa tạ đã nhắc nhở, chuyện này ta biết phải xử lí thế nào.

Tên bảo vệ thấy Dương Thiên vẫn định đi ra ngoài liền ngăn lại:

- Ta nói người thật sự không hiểu sao? Bọn hắn đợi người lâu như vậy hẳn là không có ý tốt. Người tốt nhất nên vào nhà chờ một lát. Bọn họ đi rồi ta sẽ lại thông báo cho người.

Dương Thiên cười:

- Không có việc gì. Bọn họ cũng không làm gì được ta.

Tên bảo vệ thấy Dương Thiên không để ý đến hắn. Liên mặc kệ quay đi, còn nói với lại:

- Đến lúc đó bị đánh cũng đừng trách ta không nhắc nhở người.

Dương Thiên lắc đầu cười, trên đời này vẫn còn nhiều người tốt a. Lái xe đi ra ngoài, chưa được bao xa, Dương Thiên lập tức bị bao vây. Xuống xe, Dương Thiên lớn giọng:

- Các người có việc gì liền nói nhanh một chút, bây giờ đã trễ. Ta cũng có chút đói bụng rồi.

Từng chiếc xe lần lượt mở cửa, một đám người bước xuống, cầm đầu là thanh niên Trúc Cơ kỳ kia. Hắn mặt lạnh nhìn Dương Thiên, trầm giọng nói:

- Xem ra người còn rất cao ngạo. Ta cũng muốn xem người dựa vào cái gì mà muốn Lý gia ta xin lỗi.

Dương Thiên nhếch miệng:

- Người sẽ biết ngay thôi.

Dứt lời, Dương Thiên lập tức biến mất, thanh niên cảm thấy một trận hoa mắt. Chưa kịp nhìn rõ ràng đã cảm giác được cổ họng bị người ta nhắc lên. Thanh niên vẻ mặt liền hoảng sợ vô cùng, hắn dù gì cũng là Trúc Cơ kỳ tu sĩ, không ngờ không có một chút phản kháng bị người ta khống chế. Tuy nói một phần là do Dương Thiên đánh lén, nhưng hắn hiểu rõ, Dương Thiên mạnh hơn hắn rất nhiều.

Đám người xung quanh thấy thanh niên bị khống chế, liền hoảng sợ, không nói hai lời lập tức xông lên. Dương Thiên hừ mạnh một tiếng. Cả đám người cảm thấy cả đầu ong ong, lão đảo ngã xuống đất.

Dương Thiên một tay nhắc thanh niên lên, lạnh giọng:

- Dựa vào ta thực lực. Có đủ hay không?

Thanh niên bị Dương Thiên bóp cổ, rất khó thở nhưng vẫn quật cường:

- Người có thể mạnh hơn ta. Nhưng ta nói cho người biết, Lý gia người mạnh hơn ta có rất nhiều. Đắc tội với Lý gia chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.

Dương Thiên vẻ mặt khinh bỉ:

- Lý gia rất mạnh sao? So với tứ đại thế lực thì thế nào?

Thanh niên vẻ mặt đại biến, cả người run rẩy:

- Tứ đại thế lực? Người là người của tứ đại thế lực tại Ấn Thế đại lục?

Dương Thiên vẻ mặt cao ngạo, nói dối không chớp mắt:

- Xem ra người biết cũng không ít. Đúng vậy, ta là người của tứ đại thế lực. Người sao không suy nghĩ một chút. Bằng vào tuổi của ta có thể đạt tu vị như vậy, chẳng lẽ không có thể lực chống lưng?

Dương Thiên cũng vốn định dùng thân phận thành viên Âm tổ, nhưng lúc trước hắn đã dùng thân phận Ấn Thế đại lục để hù dọa Tần gia. Sử dụng thêm lần nữa thì sẽ hợp lý hơn. Thanh niên vẻ mặt hoảng sợ, hắn đang chửi rủa 18 đời tổ tông tên Lý Tường kia, sao lại dây vào tên sát tinh này. Thanh niên cũng quên mất, tổ tiên Lý Tường cũng là tổ tiên của hắn.

Nhìn về phía Dương Thiên cung kính:

- Việc lần này là lỗi của bọn ta. Người muốn bất kì điều gì Lý gia cũng sẽ lập tức đáp ứng. Người trước tiên có thể hay không thả ta xuống?

Dương Thiên nhìn thấy tên này đã tin không chút nghi ngờ, liền thả tay ra. Thanh niên xoa nhẹ cái cổ, cuối đầu nói:

- Việc này thật sự xin lỗi, ta lập tức đem Lý Tường đến tạ lỗi với người.

Dương Thiên lắc đầu:

- Không cần, ta đã trừng phạt hắn rồi. Chuyện lúc trước không nhắc tới. Chuyện vừa rồi người định xử lí thế nào?

- Người có bất kì yêu cầu gì ta cũng lập tức đáp ứng.

Dương Thiên nở nụ cười:

- Không có việc gì, ta vừa xem tin tức thấy vừa sản xuất một kiểu xe Rolls Royce mới số lượng trên toàn thế giới chỉ có 10 chiếc. Vốn định tự mua...

Thanh niên lập tức tiếp lời:

- Ta đã biết, việc này Lý gia ta sẽ lập tức đi làm ngay.

Dương Thiên vui vẻ:

- Tốt. Ta còn có việc đi trước. Mua xong có trực tiếp đưa đến nhà ta.

Dương Thiên dứt lời, liền lên xe đi xa. Hắn cũng không để lại địa chỉ. Tin rằng với thực lực Lý gia, muốn tìm cũng không khó. Còn về chuyện Rolls Royce, Dương Thiên cũng là nói thật, mấy bữa trước một vị cao thủ đã nói với hắn, đi một chiếc xe tốt đến tán gái sẽ tăng khả năng thành công lên rất nhiều. Dương Thiên cũng không biết có đúng hay không, thử thì sẽ biết. Hơn nữa kiểu dáng chiếc xe kia cũng rất đẹp, hợp ý của hắn.

Đợi Dương Thiên đi xa, thanh niên cười khở. Loại xe kia chỉ sản xuất 10 chiếc dành riêng cho những người có quyền lực rất lớn. Lý gia tuy không

nhỏ nhưng muốn mua được một chiếc cũng không phải dễ. Dù sao thứ đó không phải có tiền là mua được. Rút điện thoại ra bấm một dãy số:

- Cha, có chuyện không ổn.

Đầu dây bên kia vẫn bình tĩnh:

- Việc gì?

Thanh niên kể rõ toàn bộ mọi chuyện, đầu dây bên kia im lặng một lúc, liền trầm giọng hỏi:

- Chắc chắn tiểu tử đó là người của tứ đại thế lực.

- Ta cũng không biết, nhưng tu vị của hắn ít nhất cũng đã đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ, hơn nữa còn rất trẻ. Nếu hắn không thuộc tứ đại thế lực thì cũng là người của Âm tổ. Ngoài ra ta thực sự không nghĩ ra cái nào khác.

Đầu dây bên kia dứt khoát:

- Chuyện này ta đã biết, việc xe ta sẽ mua giúp ngươi. Ngươi xung nên từ việc lần này rút ra bài học. Không nên quá tự cao tự đại. Còn Lý Tường, tìm người chữa trị cho hắn rồi đem hắn trục xuất ra ngoại tộc.

Thanh niên vẻ mặt cay đắng, hắn trước giờ vẫn có chút kiêu ngạo về thực lực, hôm nay chút tự tin ấy hoàn toàn bị chà đạp. Nhìn qua Lý Tường đang nằm trên xe:

- Đệ đệ, chuyện này ta cũng không thể giúp ngươi nữa rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Ma Nữ

Dương Thiên cũng không quan tâm Lý gia muốn làm gì. Lái xe kiếm một nơi ăn tối xong, đang dự định trở về nhà thì nhận được điện thoại của Diệp Linh, Dương Thiên liền trừu chọc:

- Sao vậy? Vừa mới không gặp một ngày mà đã nhớ ta không chịu được sao?

Diệp Linh tâm trạng đang có chút buồn bã, nghe Dương Thiên nói liền lập tức vứt ra sao đầu:

- Ta cũng không ngờ người còn tự luyện như vậy a.

- Đây không phải gọi là tự luyện. Chỉ trách mị lực của ta quá cường đại, để mỹ nữ nhớ nhung. Đôi khi ta chỉ mong trời cao làm ta bớt suất khí, bớt tài năng đi một chút để tránh làm đau lòng nữ nhân toàn thế giới. Dù sao ta cũng không thể đáp lại hết tình cảm của bọn họ.

Diệp Linh trên đầu đã đầy hắc tuyến, chẳng lẽ Dương Thiên là một tên tự luyện đến điên cuồng?

Thấy Diệp Linh không nói gì, Dương Thiên đoán cô nàng này đã bị dọa sợ, cũng không đùa nữa:

- Vậy người gọi cho ta có việc gì?

Diệp Linh giọng có chút buồn:

- Dương Thiên, ta phải đi.

Dương Thiên giật mình, hắn đang định ngày mai đi tìm nàng hâm nóng tình cảm đây:

- Người định đi đâu?

- Ta cùng gia đình chỉ đến đây chơi vài ngày thôi. Hiện giờ ta đang trên xe về nhà.

Dương Thiên cũng nhớ ra lần trước nàng cũng nói là chỉ đến chơi, cười cười:

- Không sao. Không phải năm sau người sẽ chuyển đến đây để học đại học sao. Chúng ta vẫn còn nhiều cơ hội gặp lại.

Diệp Linh giọng nói giận dữ:

- Dương Thiên, ta không ngờ người lại là người như vậy. Người mong ta đi sớm để tìm kiếm nữ nhân khác phải không? Ta thật đã nhìn lầm người.

Lần này đến lượt Dương Thiên đầu đầy hắc tuyến. Chưa nói đến việc hắn cùng nàng mối quan hệ chưa đạt đến mức đó. Hắn cũng chưa nói gì đến việc đi tìm nữ nhân khác a. Thấy Dương Thiên im lặng, Diệp Linh bên kia cười to:

- Thế nào? Người nghĩ chỉ có người mới có thể trêu chọc người khác sao?

Dương Thiên câm nín, cô nàng này quả là có thù tất báo, thấy Dương Thiên vẫn không nói gì, Diệp Linh liền hỏi:

- Đây, người không phải đang giận chứ? Nam nhân không nên nhỏ nhen như vậy.

Dương Thiên đầu càng đen hơn, ho nhẹ một tiếng:

- Không có, vậy người bây giờ ở đâu, để ta đến tiễn người.

Diệp Linh nghe vậy cũng có chút cảm động:

- Không cần, ta hiện tại đã trên xe về. Gặp lại sau.

- Gặp lại.

Dương Thiên tắt điện thoại, xem ra kế hoạch cần sửa lại a. Nghĩ một hồi chợt nhớ đến Triệu lão sư vừa trở về. Dương Thiên quyết định ngày mai liền đi học, thuận tiện xem nàng có đẹp như trong ảnh hay không. Lái xe trở về, Dương Thiên liền cảm thấy có chút gì lạ, hai mắt chăm chú nhìn kĩ, thốt lên:

- Huyền trận.

Có người ngay tại nhà của hắc bà Huyễn trận, chẳng lẽ muốn động thủ sao. Không được, hắc không muốn chuyển nhà a. Lấy một ngón tay bắn ra một tia ánh sáng, Huyền trận lập tức sụp đổ, người bên trong dần hiện ra. Một thiếu nữ mặc áo trắng, đeo một tấm khăn mặt, tay cầm một thanh kiếm, Dương Thiên lập tức nhận ra nàng: “Thiên Sơn Thánh nữ, nhanh như vậy?”

Bên kia có 3 người mặc áo đen, trên người tỏa ra ma khí, dẫn đầu cũng là một nữ nhân, đeo một cái mặt nạ che một nửa khuôn mặt, tay cầm một khối hình bát giác, nhìn qua nửa khuôn mặt có thể đoán được đây là một đại mỹ nữ. Sau lưng nàng là hai người mặc áo choàng đen, che kín toàn bộ cơ thể. Không khó đoán những người này đến từ Ma môn.

Dương Thiên phá vỡ Huyền trận bước vào, hai bên lập tức dừng tay. Tu Chân giới luật lệ, khi giao thủ không được để phạm nhân phát hiện, tu sĩ cao cấp giao thủ đều phải thiết lập Huyền trận để che mắt, nếu không sẽ bị toàn thể Tu Chân giả truy sát. Ma nữ nhìn Tô Nguyệt Nhi:

- Xem như hôm nay người may mắn.

Tô Nguyệt Nhi cũng không chịu thua:

- Người có thể làm gì được ta. Bát Ma Bàn bất quá cũng chỉ có vậy.

Ma nữ nghe vậy vẻ mặt liền tức giận, đưa tay định lập một Huyền trận, Dương Thiên lập tức ngăn lại. Hắn nhíu mày nhìn qua Bát Ma Bàn, món pháp bảo kia danh tiếng thật sự quá lớn, trong tay Ma nữ bất quá chỉ là phông chế phẩm thôi nhưng uy lực tương tự rất kinh người.

Bát Ma Bàn, tên như ý nghĩa, bắt giữ linh hồn tám vị tu sĩ tu luyện các loại linh lực khác nhau, khi chiến đấu có thể sử dụng linh hồn hợp thể, có thể sử dụng các loại linh lực kia. Tất nhiên, yêu cầu về thân thể cũng rất cao, uy lực cũng cực kì khủng bố. Một người bình thường cũng chỉ có thể sử dụng 1 loại linh lực, thiên tài có thể sử dụng vài loại, Bát Ma Bàn có thể giúp người đồng thời sử dụng 9 loại, phi thường nghịch thiên.

Cảm nhận một chút về lực lượng ẩn chứa bên trong, Dương Thiên dễ dàng nhận ra Bát Ma Bàn này bao gồm: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Tốn, Lôi, Phòng tám loại lực lượng. Dương Thiên nhìn Ma nữ:

- Bát Ma Bàn quả thật là một món pháp bảo không tệ, bất quá người vốn không thể sử dụng hết toàn bộ sức mạnh của nó.

Ma nữ nghe xong, tức giận nhìn Dương Thiên:

- Người thì biết gì về Bát Ma Bàn, món pháp bảo này ta sử dụng từ khi còn nhỏ, không có ai có thể sử dụng nó tốt hơn ta.

- Vậy người có thể đồng thời sử dụng hai loại linh lực một lúc sao?

Ma nữ nhíu mày, loại thuyết pháp này nàng đã từng thử nghiệm, nhưng hai loại linh lực nếu đồng thời sử dụng, uy lực tuy rất lớn nhưng sẽ gây

trọng thương cho người sử dụng.

- Chẳng lẽ người có thể.

Dương Thiên có chút khinh thường:

- Chuyện nhỏ như vậy, người nghĩ ta không làm được sao. Bát Ma Bàn nguyên bản là Tiên khí thượng cổ, có thể đồng thời sử dụng 9 loại linh lực. Trong tay người tuy chỉ là phỏng chế phẩm, nhưng không phải không thể làm được

Tô Nguyệt Nhi vẻ mặt nhăn lại, Bát Ma Bàn thật sự lợi hại như vậy? Ma nữ nhìn Dương Thiên:

- Nếu người có thể hướng dẫn ta cách sử dụng, ta có thể giúp người một việc.

Dương Thiên ngăn ra:

- Ta hình như không có việc gì cần người giúp đỡ a.

- Người hiện tại đang bị rất nhiều thế lực nhắm đến. Chỉ cần người giúp ta, ta có thể đuổi bọn họ đi.

Không đợi Dương Thiên trả lời, Tô Nguyệt Nhi liền kêu to:

- Dương Thiên, nàng là người của Ma môn, không nên tin lời nàng nói. Hơn nữa mục đích chính bọn họ đến đây là vì Huyết Ma kiếm. Không đạt được ý đồ bọn họ chắc chắn không từ bỏ.

Dương Thiên cười nhìn qua Tô Nguyệt Nhi:

- Người đây là đang quan tâm ta?

Tô Nguyệt Nhi nghe Dương Thiên nói xong, liền tức giận:

- Ai thêm quan tâm người, ta chỉ không muốn để Huyết Ma kiếm rơi vào tay bọn họ.

- Chỉ có vậy thôi sao?

Tô Nguyệt Nhi ngẩn ra, nàng hình như đã quên mất một việc hệ trọng, có chút bối rối nói:

- Còn có, sư phụ muốn ta mời người đến Thiên Sơn Thánh phong làm khách.

Ma nữ vội quát lên:

- Tô Nguyệt Nhi, đừng tưởng Ma môn bọn ta sợ Thiên Sơn Thánh phong các người. Hẳn hôm nay trừ bọn ta không ai có thể dẫn đi.

Không khí giương cung bạt kiếm, Tô Nguyệt Nhi nâng cao Thiên Sơn Thần kiếm, ba người kia vẻ mặt đều hiện lên vẻ kiên kị, tuy bọn họ đông người hơn, nhưng đều đã từng nếm thử sự lợi hại của Thiên Sơn Thần kiếm. Ba người cũng chỉ có thể chắc chắn cầm hòa, thủ thắng e rằng rất khó khăn.

Dương Thiên ho nhẹ một tiếng:

- Ta còn chưa nói gì, các người cũng đừng tự tiện quyết định như vậy. Ta không định theo phe nào cả. Các người không cần cố gắng vô ích.

Nói đùa, hẳn ở đây còn rất nhiều việc phải làm, còn nhiều mỹ nữ cần hẳn cứu vớt. Tô Nguyệt Nhi cùng Ma nữ tuy cũng là đại mỹ nữ, nhưng hẳn không thể vì bọn họ mà vứt bỏ những người còn lại. Hơn nữa, mối quan hệ này nếu cứ tiếp tục kéo về sau, bọn họ cơ hội tiếp xúc còn nhiều. Không cần vội vàng.

Tô Nguyệt Nhi cắn môi, nàng biết Dương Thiên vô cùng lợi hại, tuy vẫn muốn đấu với hắn một trận, nhưng trong lòng vẫn biết là không có cơ hội thắng. Ma nữ không giống như Tô Nguyệt Nhi, nàng chưa từng chứng kiến sự lợi hại của Dương Thiên, tuy có chút ít tin tức nhưng nàng vẫn cho đó là đồn thổi quá mức mà thôi. Trầm giọng nhìn Dương Thiên:

- Người nếu không chịu đi, ta đành đánh người tàn phế rồi thu hồi Huyết Ma kiếm. Đồng thời mang người về Ma môn chịu tội.

Nói xong, lập tức đưa tay lên định huy động Bát Ma Bàn.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Lăng Nhã Kỳ

Dương Thiên thấy nàng một lời không hợp liền muốn động thủ, lắc lắc cái đầu. Cô nàng này cũng thật là nóng tính a, sau này cần phải dạy dỗ nhiều hơn.

Ma nữ đang chuẩn bị tấn công thấy Dương Thiên biến mặt liền có chút giật mình, thần thức lập tức thả ra, lại phát hiện Dương Thiên đang đứng ở chỗ cũ, trên tay đang cầm một khối hình bát giác chơi đùa. Ma nữ vẻ mặt đại biến:

- Người làm sao có thể lấy được Bát Ma Bàn trong tay ta?

Dương Thiên hai tay tung hứng Bát Ma Bàn, cười nói:

- Tất nhiên là đi lại lấy a.

Tô Nguyệt Nhi cùng Ma nữ vẻ mặt ngưng trọng, tốc độ của Dương Thiên thật sự quá nhanh, bọn hắn không phát hiện chút nào. Chẳng lẽ tu vi của Dương Thiên cùng bọn họ cách biệt lớn như vậy?

Ma nữ cố giữ bình tĩnh:

- Ta không phải đối thủ của người. Có thể trả lại Bát Ma Bàn cho ta hay không?

- Tất nhiên là có thể. Bất quá người phải đáp ứng một điều kiện của ta.

Ma nữ thoáng suy nghĩ, chẳng lẽ hẳn muốn ta từ bỏ Huyết Ma kiếm?

- Người nói. Nếu hợp lí ta tất nhiên sẽ đáp ứng.

Nhìn Ma nữ vẻ mặt nghiêm túc, Dương Thiên lại bật cười, cô nàng này nghĩ nhiều rồi.

- Chỉ cần người nói tên cho ta biết, ta sẽ trả lại cho người.

Ma nữ ngạc nhiên:

- Chỉ cần như vậy?

- Vậy người nghĩ ta muốn cái gì? Thứ này ta muốn đoạt lúc nào liền đoạt lúc ấy. Không quá quan trọng.

Ma nữ vẻ mặt tức giận, Dương Thiên đây là coi thường nàng, nhưng cũng không thể phủ nhận Dương Thiên nói đều là sự thật, cắn răng nói:

- Ta gọi là Liễu Mị.

- Tên rất đẹp. Bất quá không phù hợp với tính cách của người a.

- Không cần người bận tâm.

Dương Thiên cũng không định tranh cãi với nàng, ném trả Bát Ma Bàn lại cho Liễu Mị. Liễu Mị tiếp nhận Bát Ma Bàn, vẻ mặt nhìn Dương Thiên cảnh giác. Dương Thiên nhìn qua Tô Nguyệt Nhi cùng Liễu Mị, lớn giọng nói:

- Ta gần đây có việc bận, không thể đi cùng các người. Việc này để sau hãy nói.

Hai người thở dài, Dương Thiên đã không muốn đi, bọn họ cũng không thể cứng rắn mang hấn đi. Dương Thiên liền tiếp:

- Sau khi xong việc, ta cũng có dự định đi Ân Thế đại lục một chuyến, bất quá...

Hai người liền vội vã:

- Bất quá thế nào?

Dương Thiên thật sự quá quan trọng, không nói đến Huyết ma kiếm, tu vị kinh khủng của hắn có thể phá vỡ thế cân bằng của mọi thế lực. Bất kể hắn có điều kiện gì cũng phải kéo hắn về phía mình. Đó là suy nghĩ hiện tại của hai người.

Dương Thiên thấy vẻ mặt của hai nàng, đoán chừng ý đồ sắp thành công, vẻ mặt giả vờ nhăn nhó:

- Bất quá hai người các người đều muốn ta đi theo. Ta rốt cuộc nên đi theo ai đây?

Tô Nguyệt Nhi vội lên tiếng:

- Tất nhiên là đi theo ta. Ta cùng người có quen biết từ trước, hơn nữa Ma môn cũng không phải cái gì tốt lành.

Liễu Mị hừ lạnh:

- Tô Nguyệt Nhi, đừng tưởng bọn ta không biết những việc xấu Thiên Sơn Thánh phong các người làm. Quen biết trước thì đã sao, người cùng hắn có quan hệ gì phát sinh sao?

Tô Nguyệt Nhi tức giận, nàng đường đường là Thiên Sơn Thánh nữ, sao có thể cùng nam nhân mới gặp phát sinh quan hệ, mặc dù Dương Thiên thực sự rất ưu tú.

Dương Thiên nhìn hai nàng cãi nhau, Tô Nguyệt Nhi xem ra không phải đối thủ của Liễu Mị a. Dù sao Ma môn người đều đã giết người qua, từng

trải rất nhiều, Tô Nguyệt Nhi tuy rằng lợi hại, nhưng kinh nghiệm còn thiếu rất nhiều. Ho nhẹ lấy sự chú ý, Dương Thiên tiếp:

- Việc này ta cũng chưa có quyết định. Ta cùng các người vốn không quen biết, không thể tùy tiện đi với người lạ được a.

Vừa nói vừa làm vẻ mặt vô tội, khiến hai người đều hiện lên vẻ buồn nôn, người đây là đang giả vờ cho ai coi?

Liễu Mị trầm giọng:

- Người tốt cuộc có điều kiện gì liền nói ra đi. Ta nếu có thể sẽ đáp ứng.

Dương Thiên vẻ mặt vẫn lộ vẻ vô tội:

- Không bằng các người đến ở cùng ta vài ngày, xây dựng mối quan hệ tốt một chút. Ai hợp với ta hơn ta liền đi với người đó.

- Người nằm mơ.

Hai nàng lần nữa không hện mà cùng đồng thanh lên tiếng. Dương Thiên vẻ mặt có chút thất vọng, xem ra kế hoạch thất bại a. Hai nàng đều không dễ dụ dỗ như vậy. Thở dài nhìn hai người:

- Vậy các người cũng nên trở về đi a. Ta sẽ không đi theo người nào, các người cũng không thể ép buộc được ta.

Nói xong liền đi vào nhà. Tô Nguyệt Nhi nhìn qua Liễu Mị hừ mạnh một tiếng liền xoay người bỏ đi. Liễu Mị nhìn về phía ngôi nhà một chút cũng xoay đầu mang người rời đi. Một vị lão giả không nhận được hỏi:

- Tiểu thư, môn chủ có lệnh bằng mọi giá cũng phải lấy được Huyết Ma kiếm, chúng ta không thể trở về như vậy được.

Liễu Mị liếc nhìn lão giả:

- Việc này ta tự có chủ kiến, không cần người nhiều lời.

Lão giả nghe xong cũng liền cúi đầu im miệng, hẳn tuy tu vị không kém Liễu Mị, nhưng nếu giao thủ hẳn chắc chắn không phải đối thủ của nàng, hơn nữa địa vị của nàng tại Ma môn lớn hơn hẳn nhiều. Vị lão giả còn lại này giờ vốn không nói gì, liền truyền âm cho Liễu Mị. Liễu Mị sắc mặt liền thay đổi, thầm nghĩ: “Xem ra Huyết Ma kiếm không đơn giản như ta nghĩ”. Cẩn rằng, nhìn vị lão giả còn lại:

- Việc này ta đã biết, các người không cần xen vào.

Nói xong liền biến mất, hai vị lão giả nhìn nhau, lắc đầu rồi cũng biến mất vào trong bóng tối.

Dương Thiên lúc này đã tắm rửa xong, đang mở một kênh ca nhạc ngồi xem, vẻ mặt chán nản. Xuýt chút nữa đã dự dõ được rA24rab hai đại mỹ nữ về sống chung, vậy mà thất bại, hẳn sao có thể vui vẻ được.

Đang buồn bực, Dương Thiên nhận được điện thoại, là Tiêu Chính Long gọi đến:

- Thiếu gia, ta có việc muốn hỏi ý kiến của ngài.

- Có việc gì?

- Lần trước nhờ ngài giúp đỡ, bọn ta đã hoàn toàn thống nhất hắc bang ba tỉnh phía Nam. Bây giờ nếu tiếp tục mở rộng thế lực hẳn sẽ gây chú ý. Vì vậy ta định mở một công ty làm ăn trong sạch.

Dương Thiên cười thầm, các người có thể làm ăn trong sạch sao?

- Không cần giả vờ trước mặt ta, các người muốn dùng danh nghĩa công ty để thực hiện rửa tiền?

Tiêu Chính Long không ngờ Dương Thiên thoáng một cái đã đón ra, cũng không dấu:

- Bọn ta xác thực có ý nghĩ như vậy.

Dương Thiên cũng không quan tâm:

- Tùy tiện, những việc như thế này sau này cũng không cần hỏi ta.

Tiêu Chính Long giả vờ nhẹ giọng, nghe có chút mờ ám:

- Lần này bọn ta định mở một công ty thời trang, dự định mời minh tinh đang rất nổi tiếng Lăng Nhã Kỳ về làm người đại diện.

Dương Thiên nghe nói minh tinh nổi tiếng cũng không có hứng thú, quy tắc ngầm hẳn cũng nghe nói qua, minh tinh hiện tại có người nào trong sạch?

- Việc đó người tự làm là được.

Làm thuộc hạ Dương Thiên được một thời gian, Tiêu Chính Long hiển nhiên cũng biết Dương Thiên đang nghĩ gì. Nhẹ giọng:

- Theo ta được biết, Lăng Nhã Kỳ gia đình rất giàu có, nàng tham gia vào giới nghệ sĩ cũng là vì sở thích cá nhân, quy tắc ngầm vốn không ảnh hưởng đến nàng. Quan trọng nhất, nàng thực sự rất xinh đẹp.

Nghe tới đây, Dương Thiên lập tức hứng thú:

- Người lúc nào đi gặp nàng đàm phán hợp đồng liền mang ta theo. Nàng nếu quả thật như lời người nói thì người đã lập đại công. Ta sẽ giúp người đột phá Địa cấp.

Tiêu Chính Long lập tức mừng rỡ như điên:

- Thiếu gia, ta đã biết. Ta lập tức tìm quản lí của nàng để thương lượng.

Nói thêm vài câu, Tiêu Chính Long tắt máy, hẳn biết Dương Thiên rất ưa thích mỹ nữ, không ngờ lại đến mức độ này. Lần này phải làm cho tốt. Hắn cũng đã dừng tại Nhân cấp hậu kỳ quá lâu rồi.

Dương Thiên mỉm cười, chút bức bối vừa này đã biến mất không thấy. Thầm nghĩ:

- May mắn khi này ta không nghe lời dụ dỗ đi theo hai nàng. Mỹ nữ ngoài kia nhiều như vậy, vẫn cần ta tới cứu vớt a.

Đang tự sướng, Dương Thiên đột nhiên nghe tiếng chuông cửa. Nhúu mày:

- Đã trễ như vậy, rốt cuộc là ai muốn tìm ta?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Nhị Nữ Cùng Đến

Dương Thiên bước ra mở cửa, một người đang trùm áo khoác đen từ đầu đến chân đang đứng ở ngoài. Dương Thiên ngạc nhiên:

- Sao lại là người?

Người đến chính là Ma môn Liễu Mị. Liễu Mị ngẩng đầu lên, khuôn mặt vẫn bị mặt nạ che khuất một nửa:

- Người không phải nói muốn ta đến sống cùng để xây dựng mối quan hệ tốt sao?

Dương Thiên trong lòng vui vẻ, xem ra hẳn đối với Ma môn rất trọng yếu. Không, hẳn phải nói là Huyết Ma kiếm rất trọng yếu. Dương Thiên tươi cười nhìn nàng:

- Nếu người đồng ý tại sao khi này không chấp nhận.

- Không phải việc của người. Người không định để ta vào nhà sao?

- Mời vào. Ta tất nhiên là hoan nghênh người đến ở. Căn nhà lớn như vậy có thêm một đại mỹ nữ sẽ bớt cô đơn đi nhiều.

Dương Thiên tránh qua một bên để Liễu Mị đi vào. Liễu Mị mang hành lý đi vào, vẻ mặt có chút cay đắng, nhẹ giọng:

- Đại mỹ nữ sao?

Đợi Liễu Mị đi vào trong, Dương Thiên đóng cửa, dẫn nàng đi đến một căn phòng:

- Đây là phòng ở của người trong thời gian tới. Người trước tiên cất hành lí, sao đó ta sẽ giới thiệu sơ qua một chút.

Gật đầu, Liễu Mị đi vào phòng, đóng cửa lại. Bỏ hành lí xuống đất, cởi bỏ áo choàng, để lộ ra cơ thể tuyệt đẹp. Vuốt ve cơ thể của mình, Liễu Mị nhìn về hướng bên ngoài:

- Người là dựa vào cái thân thể này mà nghĩ ta là đại mỹ nữ sao?

Ngẩn ngơ một lúc, Liễu Mị thu thập tâm tình, bước ra ngoài. Dương Thiên lúc này đã ở bên ngoài đợi sẵn, thấy nàng bước ra liền tiến lên nói:

- Tốt, trước tiên ta dẫn người đi tham quan một chút.

Nói xong, liền dẫn Liễu Mị đi lần lượt đến phòng khách, nhà tắm v.v

Cuối cùng, dừng trước một căn phòng trên lầu cao nhất:

- Trong nhà người mọi nơi đều có thể đi, chỉ trừ nơi này. Ta bày trận pháp rất mạnh, bao gồm cả khốn trận và sát trận. Bằng vào tu vị Kim Đan sơ kỳ của người, hẳn phải chết không nghi ngờ.

Dương Thiên chỉ muốn hù dọa nàng một chút. Trong này hẳn quả thật bày một đại trận, nhưng chỉ là khốn trận kết hợp với huyền trận gọi là Nhất Mộng Thiên Thu. Người bị nhốt trong trận sẽ lạc vào một giấc mộng, chớp mắt ngàn năm. Nếu không có người giúp đỡ thì sẽ vĩnh viễn không ra được. Tất nhiên, tu vị quá mức cao siêu không tính.

Liễu Mị vẻ mặt kinh ngạc, nàng không nghĩ đến Dương Thiên không những tu vị kinh khủng, hơn nữa còn thông thạo trận pháp. Phải biết, nồng độ thiên địa nguyên khí càng ngày càng thấp, Tu Chân giả một lòng nâng

cao tu vị, kéo dài tuổi thọ. Rất ít người bỏ công sức học tập cái khác. Liễu Mị rất hoài nghi trước mặt mình là một cái lão quái vật đã sống hàng trăm năm. Nhíu mày hỏi:

- Dương Thiên, người năm nay bao nhiêu tuổi?

Dương Thiên thấy Liễu Mị hỏi vấn đề này, cũng hiểu nàng đang nghi ngờ cái gì:

- Ta vừa bước qua 20 được hơn một tháng a. Thế nào?

Liễu Mị vẻ mặt không tin:

- Thật sự?

- Người sẽ không nghĩ ta là lão quái vật đã sống vài trăm năm a?

Liễu Mị gật đầu thừa nhận, Dương Thiên trông như quả mướp đắng, giả vờ tức giận:

- Ta ngọc thụ phong lâm, phong lưu anh tuấn, sao có thể già như vậy được. Ta cái này gọi là thiên tài, tuyệt thế thiên tài. Người có hiểu không?

Liễu Mị thấy Dương Thiên kích động cũng bật cười, tên này cũng quá mức tự luyến đi. Dương Thiên thấy nàng cười liền nói tiếp:

- Người cười trông rất đẹp. Nên cười nhiều một chút. Được rồi, tham quan đã xong, chúng ta đi xuống dưới a.

Liễu Mị có chút ngẩn ngơ, nàng cười rất đẹp sao? Trước giờ chưa từng có ai nói nàng như vậy. Liễu Mị cũng không biết nàng hầu như không cười trước mặt người khác. Mà nếu có cũng chỉ khiến người khác sợ hãi.

Dương Thiên dẫn Liễu Mị đi xuống dưới phòng khách, hai người ngồi đối diện, đang định hỏi thăm nàng một số vấn đề. Chuông cửa lại vang lên.

Liễu Mị sắc mặt lập tức thay đổi. Dương Thiên thì ra vẻ vui mừng. Chẳng lẽ Tô Nguyệt Nhi cũng đến? Cái này không phải là quá tuyệt vời sao? Ta nhân dịp này giải trừ thù hận giữa hai người thật tốt. Dương Thiên cũng không muốn mấy cái lão bà của mình là kẻ thù của nhau.

Tất nhiên, đây chỉ là hăn tự sướng một mình mà thôi. Nói với Liễu Mị một câu:

- Ta ra mở cửa a.

Dương Thiên liền đi ra ngoài mở cửa. Đứng ngoài cửa là một người mặc một bộ đồ trắng, đeo khăn che mặt, đúng là Tô Nguyệt Nhi. Tô Nguyệt Nhi thấy Dương Thiên mở cửa, không nói hai lời liền mang hành lí đi vào.

Dương Thiên mặt ghêch ra, hăn cảm thấy nàng rất có phong thái của chủ nhà a. Tô Nguyệt Nhi vừa bước vào phòng khách, nhìn thấy Liễu Mị lập tức bị khựng lại. Liễu Mị khoe miệng mỉm cười, châm chọc:

- Ha ha. Không nghĩ đến Thiên Sơn Thánh nữ cao cao tại thượng lại cũng chỉ là một dân nữ. Nửa đêm chịu không được chạy đến nhà nam nhân a. Đúng là tri nhân tri diện bất tri tâm.

Tô Nguyệt Nhi tức đến nổ phổi, hai ngực phập phồng. Nàng đã lấy hết dũng khí mới dám đến đây. Không ngờ lại gặp phải Liễu Mị.

- Người cũng chẳng phải loại tốt lành gì. Chẳng phải cũng giữa đêm đi tìm nam nhân sao?

- Ta là Ma môn Ma nữ. Cũng không giống người Thiên Sơn Thánh nữ, ta đi tìm nam nhân thì có làm sao?

- Người...

Dương Thiên thấy hai nàng vừa gặp mặt đã khẩu chiến, không khỏi cảm thấy đau đầu. Tô Nguyệt Nhi hoàn toàn không phải đối thủ của Liễu Mị. Hắn lo sợ nếu sau này hắn có việc ra ngoài, căn nhà này có thể không giữ được.

Dương Thiên trực tiếp đứng ra ngăn cản:

- Được rồi. Các người không cần nháo sự nữa. Hiện tại cũng đã trễ rồi. Từ này chúng ta sẽ sống chung nên các người nên cố kiềm chế một ít.

Tô Nguyệt Nhi vẻ mặt tức giận hừ lạnh, Liễu Mị vẻ mặt đắc ý khiến nàng vô cùng khó chịu. Dương Thiên lắc đầu, quả là một đôi oan gia a. Dẫn Tô Nguyệt Nhi lựa chọn một căn phòng. Chờ nàng sắp xếp hành lý xong, Dương Thiên lại một lần nữa dẫn nàng đi tham quan căn nhà tương tự Liễu Mị.

Vẻ mặt của Tô Nguyệt Nhi cùng Liễu Mị khi này không khác nhau rK6SuTC nhiều. Đều hoài nghi về số tuổi của Dương Thiên. Hắn cũng như cũ giải thích, thậm chí đôi oan gia này suy nghĩ cũng thật giống nhau. Nếu có thể xóa bỏ hiểu lầm, hắn có thể trở thành bạn tốt.

Xong xuôi, Dương Thiên 3 người lần nữa ngồi trong phòng khách. Thấy hai nàng không định nói gì, Dương Thiên đành phải mở miệng:

- Ta trước tiên có một việc muốn nói. Các người có thể tháo mặt nạ cùng khăn che mặt ra được không?

Liễu Mị lập tức từ chối:

- Không được. Chuyện này không cần bàn bạc, ta sẽ không đồng ý.

Dương Thiên cau mày, quay lại nhìn Tô Nguyệt Nhi:

- Dung mạo của người ta lần trước đã nhìn thấy, cũng không cần tiếp tục che dấu chứ.

Tô Nguyệt Nhi liền nói:

- Cũng không phải chuyện gì quan trọng, ta cũng không giống như người nào đó suốt ngày làm việc xấu, không dám để người ta nhìn thấy dung mạo.

Nói xong, liền tháo khăn che mặt xuống, để lộ dung nhan tuyệt thế, mặc dù đã là lần thứ hai nhìn thấy, Dương Thiên vẫn có chút ngẩn ngơ. Quả thật so với Tần Tuyết đám người bọn họ còn phải đẹp hơn một chút. Dương Thiên đoán là do khí chất của nàng, khiến cho người bình thường cảm thấy như một vị tiên nữ cao cao không thể chạm tới.

Tất nhiên, Dương Thiên không phải người bình thường, hẳn không những muốn chạm đến nàng, mà còn muốn cùng nàng làm nhiều việc có “ý nghĩa” khác. Thấy Dương Thiên bị giật mình trước vẻ đẹp của mình, Tô Nguyệt Nhi rất vui vẻ, nàng trước giờ vẫn luôn tự tin về nhan sắc của mình. Nhìn qua Liễu Mị vẻ mặt khiêu khích.

Liễu Mị vẻ mặt dường như không quan tâm, nhưng Dương Thiên nhìn ra được trong mắt nàng ẩn giấu vẻ ghen ghét. Dương Thiên nhíu mày, chẳng lẽ nàng không phải là một mỹ nữ. Không thể nào, từ một nửa khuôn mặt của nàng, Dương Thiên lần đầu nhìn thấy liền phán định nàng là một đại mỹ nữ.

Dương Thiên cũng không tiếp tục để ý. Hẳn sớm muộn cũng sẽ nhìn thấy dung mạo của nàng. Chấn chỉnh một chút, Dương Thiên liền nói:

- Bây giờ các người cũng nên tự giới thiệu một chút a.

- Tô Nguyệt Nhi, Thiên Sơn Thánh nữ.

Liễu Mị càng ngắn gọn hơn:

- Liễu Mị.

Dương Thiên đầu đầy hắc tuyến, cùng không cần ngăn như vậy a. Làm một bộ dáng đường hoàn, Dương Thiên tiếp:

- Ta gọi là Dương Thiên, năm nay 20 tuổi. Hiện là sinh viên đại học Thanh Hoa, chuyên ngành tài chính. Sở thích là mỹ nữ, tu vị...

Nói đến đây Dương Thiên liền dừng lại, hai người đang căng tai lắng nghe, hiển nhiên đối với việc Dương Thiên 20 tuổi đã khiến các nàng bất ngờ không ít, vội nói:

- Tu vị như thế nào?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Triệu Vũ Hình

Dương Thiên cũng đoán ra được các nàng đối với tu vị của mình hứng thú không nhỏ. Nhưng nếu hắn nói ra thì ai sẽ tin tưởng?

Ngữ khí trầm trọng, Dương Thiên nói:

- Đây là bí mật của ta. Các người nếu muốn biết thì cũng cần trả một cái giá tương tự.

Hai nàng liền trầm mặc, một lúc sau Liễu Mị liền lên tiếng:

- Người muốn như thế nào?

Dương Thiên cảm thấy cá đã cắn câu, liền kéo cần:

- Người chỉ cần cho ta xem mặt, ta sẽ nói cho người biết.

Tô Nguyệt Nhi lập tức chen vào:

- Người cũng đã xem ta, vậy có phải cũng nên nói cho ta biết.

Dương Thiên nhúng vai, vẻ mặt vô tội:

- Dung mạo của người ta đã thấy từ trước, không thể xem là bí mật.

Tô Nguyệt Nhi nghiến răng tức giận, tên này rốt cuộc muốn biết bí mật gì của mình? Không lẽ là số đo 3 vòng? Tô Nguyệt Nhi càng nghĩ càng cảm thấy rất có thể. Nàng cùng Dương Thiên tiếp xúc vai lần, nếu bỏ qua tu vị của hắn, thì tất cả nhận xét chỉ có một chữ: “Tiện”.

Dương Thiên nếu biết suy nghĩ của Tô Nguyệt Nhi chắc chắn sẽ hô to oan uổng. Đối phó với những nữ nhân luôn cao cao tại thượng như nàng. Không tiện thì không được a.

Liễu Mị lúc này vẻ mặt lạnh băng, có chút nặng nề, hỏi:

- Người thật sự muốn thấy khuôn mặt của ta.

Dương Thiên lập tức bày ra phong độ thân sĩ:

- Tất nhiên, ta cũng không có ý gì khác. Chỉ là sống cùng một nhà nếu không biết mặt lẫn nhau thì đúng là không tiện.

- Nhìn thấy mặt của ta, tất cả đều phải chết.

Dương Thiên ra vẻ không quan tâm:

- Người cũng không có khả năng giết ta a.

Liễu Mị lần nữa trầm xuống, Dương Thiên nói không sai. Chênh lệch quá lớn, nàng hoàn toàn không phải đối thủ của hắn.

- Nếu ta không giết được người, người sẽ phải lấy ta làm vợ. Ta cũng không phải đại mỹ nữ như người tưởng tượng.

Dương Thiên ngẩn ra, chuyện này nghe rất quen thuộc, hình như rất giống nhân vật Mộc Uyển Thanh trong tiểu thuyết của Kim Dung. Lấy nàng làm lão bà, Dương Thiên tất nhiên không ngại. Nhưng nàng tự nhận mình không phải mỹ nữ, Dương Thiên không tin. Người nửa khuôn mặt đẹp như vậy, tuy kém Tô Nguyệt Nhi, nhưng chắc chắn không kém so với bọn người Tân Tuyết.

Dương Thiên quyết định, sớm muộn gì cũng sẽ xem mặt nàng. Nhưng hắn và nàng chỉ vừa gặp gỡ, vẫn cần một thời gian tiếp xúc. Dương Thiên quyết định không vội vã.

- Việc này có chút đột ngột. Ta nghĩ nên để một thời gian nữa.

Liễu Mị cười lạnh, không tiếp tục để ý đến Dương Thiên. Dương Thiên quay lại nhìn Tô Nguyệt Nhi, chưa kịp lên tiếng, Tô Nguyệt Nhi liền kêu lên:

- Không cần nói. Ta sẽ không đáp ứng người.

Dương Thiên ngẩn ra, chẳng lẽ nàng biết hắn đang nghĩ gì. Thất bại toàn tập, Dương Thiên có chút chán nản, xem ra có những việc không thể gấp được. Liền ngồi xuống nói một ít quy định:

- Các người hiện tại ở nhà của ta. Tuyệt đối không được phép động thủ.

- Ta hiện tại đang là sinh viên. Nên hằng ngày sẽ đến trường học, buổi trưa thường xuyên không về nhà. Các người có thể tự do làm gì tùy thích. Nhưng đến buổi tối phải làm đồ ăn cho ta ăn. Nếu ta buổi tối không ăn sẽ gọi điện về báo.

Tô Nguyệt Nhi lập tức phản đối:

- Không được, ta đường đường là Thiên Sơn Thánh nữ, sao có thể nấu ăn cho người. Hơn nữa ta cũng không biết nấu ăn.

Liễu Mị vẻ mặt đồng tình nhìn Dương Thiên. Dương Thiên sớm biết mọi chuyện cũng không đơn giản như vậy. Vẻ mặt nghiêm túc:

- Các người ở trong nhà này thì phải tuân theo luật của ta. Việc nấu ăn xem như là tiền thuê nhà đi. Không biết nấu ăn thì có thể học.

- Chúng ta có thể trả tiền.

Dương Thiên dứt khoát từ chối:

- Ta cũng không thiếu tiền. Việc này cứ quyết định như vậy.

Hai người tiếp tục mặc cả, Dương Thiên cứng rắn, kiên quyết không đồng ý. Hai người cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp. Dương Thiên vui vẻ trở về phòng. Bước đầu thắng lợi, tương lai sẽ rất thành công a.

Dương Thiên vào phòng liền mở máy lên mạng. Chủ yếu để thỉnh giáo thêm kinh nghiệm đồng thời chơi game. Một lúc sau, nhìn đồng hồ đã gần 11h đêm, Dương Thiên liền lên giường ngủ.

...

Lúc này, tại một căn biệt thự cách đó không xa, Lý Tường đang nằm trên giường bệnh, không ngừng run rẩy cầu xin:

- Đại ca, xin người hãy cầu xin cha giúp ta. Ta không muốn bị trục xuất ra ngoại tộc.

Thanh niên phía đối diện thở dài:

- Việc này ta cũng không thể giúp người. Người đã đắc tội người không thể đắc tội. Cha không trục xuất người ra khỏi gia tộc đã là rất may mắn.

- Người sau này nên an phận làm công tử của mình. Cũng đừng đi khắp nơi gây chuyện nữa.

Lý Tường lúc này đã không nhận được, hai dòng lệ chảy ra, bàn tay nắm chặt. Tuy rằng cũng không khác nhiều so với trước đây, nhưng địa vị của hắn đã bị giảm đi rất nhiều, bất kì một tên nội tộc nào cũng đều có thể ra lệnh cho hắn, còn có thể gọi là công tử sao? Thanh niên liền nói tiếp:

- Bệnh tình của người ta đã kiểm tra qua. Không cách nào chữa được. Chỉ có thể đợi một thời gian sẽ tự khỏi. Người hãy cố gắng chịu đựng.

Thanh niên thấy Lý Tường không để ý đến những gì mình nói liền thở dài một lần nữa, quay người đi ra ngoài. Lý Tường nhìn theo thanh niên, về

mặt tràn đầy cảm hận:

- Dương Thiên, ta chắc chắn không để người được sống yên lành.

...

Sáng hôm sau, Dương Thiên thức dậy, thay đồ đi học. Đi ngang qua thấy cửa phòng hai người vẫn đóng cửa. Dương Thiên lắc đầu:

- Không cần điên cuồng tu luyện như vậy a. Sống phải biết tận hưởng một chút mới thú vị.

Cũng không muốn làm phiền hai người, Dương Thiên liền lái xe đến trường, vừa bước vào chỗ ngồi Lý Bàn đã vội chạy đến:

- Dương Thiên, hôm qua người tại sao không đi học.

Dương Thiên không vội trả lời, nhìn qua cả lớp vẫn không thấy bóng dáng của Tần Tuyết. Xem ra nàng vẫn ở nhà nghỉ ngơi vài ngày. Quay sang Lý Bàn:

- Ta có rất nhiều việc, cũng không thể ngày nào cũng đến trường.

Lý Bàn gật đầu:

- Cũng phải, người là Tu Chân giả, đối với các người coi nâng cao tu vị mới là quan trọng nhất.

Dương Thiên cũng không giải thích, chẳng lẽ lại nói với hân tán gái mới là quan trọng nhất. Cũng không khỏi quá mất hình tượng.

- Bàn tử, ta có việc cần người làm. Điều tra cho ta thông tin của một trong tam đại gia tộc, Hoàng gia cùng với một cái đại minh tinh Lăng Nhã Kỳ.

Về Hoàng gia, tất nhiên là để trả thù cho Tần Tuyết, Dương Thiên cũng không phải nói rồi để không, hẳn nhất định sẽ để Hoàng gia trả giá. Còn về Lăng Nhã Kỳ, đương nhiên là để xác định xem nàng có thật như Tiêu Chính Long đã nói không.

Lý Bàn vẽ mặt có chút khó khăn:

- Hoàng gia, trong tam đại gia tộc đứng thứ hai, thực lực rất mạnh. Muốn điều tra thông tin có chút khó khăn.

Dương Thiên nhíu mày:

- Chẳng lẽ người không làm được?

Lý Bàn lập tức nhảy dựng lên:

- Ta đương nhiên làm được, chỉ là có chút khó khăn. Người yên tâm, ta sẽ sớm điều tra cho người.

- Dương Thiên, không ngờ người cũng có hứng thú với Lăng Nhã Kỳ, nàng là đại minh tinh vạn người mê a.

Dương Thiên nhìn Lý Bàn vẽ mặt háo sắc, hỏi:

- Người cũng biết nàng.

- Tất nhiên, nàng thật sự rất nổi tiếng a. Ta vốn cũng định điều tra thông tin về nàng để bán cho bọn sắc lang. Xem ra đành để lại cho người.

Dương Thiên vốn định hỏi thêm một ít, Lý Bàn lập tức vỗ vai Dương Thiên:

- Triệu lão sư đến.

Dương Thiên ngẩng đầu lên, trông thấy một vị mỹ nữ mặc đồng phục công sở, vẻ mặt tươi cười bước vào lớp, nàng đúng là mục tiêu đến lớp hôm nay của Dương Thiên, Triệu Vũ Hình.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Hồng Nương Tử

Triệu Vũ Hình bước vào lớp, vẻ mặt tươi cười:

- Mọi người tốt, ta hôm nay sẽ tiếp tục bài học hôm qua. Trước tiên...

Dương Thiên cẩn thận quan sát nàng, so với trong hình càng thêm thành thực vũ mị một ít. Không tệ, nữ nhân này hẳn đã chọn trúng rồi. Nhìn kĩ, Dương Thiên phát hiện khóe mắt nàng hơi đỏ, tựa hồ vừa mới khóc xong. Quay lại hỏi Lý Bàn:

- Bàn tử, lần trước ta đã kêu người đi điều tra thông tin về nàng. Kết quả thế nào?

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Dương Thiên đã sớm để Lý Bàn đi điều tra về nàng. Lý Bàn như biết trước, mở cặp sách đen ra, lấy ra một tập tài liệu, được đóng bìa cứng, trên tập tài liệu có ghi 3 chữ: “Triệu Vũ Hình”. Dương Thiên bật cười:

- Còn rất chuyên nghiệp a.

Lý Bàn đặc ý:

- Làm ăn phải chuyên nghiệp mới có thể lâu dài.

- Tốt lắm, sau này cứ làm như thế này đi.

Dương Thiên cầm tài liệu về sau, bắt đầu đọc. Triệu Vũ Hình sinh ra trong gia đình nghèo khó, phụ thân làm công nhân cho một xí nghiệp nhỏ, mẫu thân ở nhà làm gia công, còn có một đệ đệ nhỏ tuổi. Nàng từ nhỏ đã

luôn có gắng học tập, thành tích luôn đứng nhất lớp, ra trường được giữ lại làm giảng viên.

Triệu Vũ Hình thời đi học từng đã trải qua một mối quan hệ yêu đương với một nam nhân, quan hệ hai người rất tốt, hơn nữa kém chút nữa đã kết hôn. Không biết vì sao, hôn lễ đến gần ngày cưới thì bị hủy, nam nhân kia không biết bỏ đi đâu. Triệu Vũ Hình từ đó về sau tuy vẫn tỏ vẻ không có việc gì, nhưng luôn cự tuyệt mọi người theo đuổi.

Gia đình nàng gần đây không được tốt lắm, mẫu thân bị bệnh nặng phải nằm viện, không có khả năng trả tiền để phẫu thuật. Phụ thân nàng vì việc này mà tăng ca làm việc, đoán chừng cũng sẽ không khá hơn được bao nhiêu. Triệu Vũ Hình cùng phụ thân tìm kiếm họ hàng và người thân để vay mượn được một ít, hình như vẫn không đủ. Tình huống đang rất khó khăn.

Gấp lại tập tài liệu, nhìn qua Lý Bàn:

- Bàn tử, những thông tin cá nhân như vậy người cũng có thể điều tra được. Quả là có chút không tầm thường.

Lý Bàn vui vẻ, Dương Thiên hài lòng thì sau này việc của hắn sẽ càng thuận lợi. Vì vậy, Lý Bàn mỗi lần đều dùng hết sức để điều tra cho Dương Thiên.

Dương Thiên lại nhìn về phía Triệu Vũ Hình, đoán chừng việc nàng khóc sáng nay cũng có liên quan đến việc này. Bắt đầu suy nghĩ làm sao để giúp đỡ nàng. Cuối tiết, Triệu Vũ Hình vừa bước ra khỏi lớp, Dương Thiên lập tức đi theo sau. Lý Bàn tươi cười, hắn biết Dương Thiên bắt đầu hành động rồi. Nếu Lý Bàn biết Dương Thiên hiện tại đã có “tay trong” với rất nhiều mỹ nữ, không biết sẽ phản ứng như thế nào.

Dương Thiên đuổi tới phía sau Triệu Vũ Hình, liền kêu nàng:

- Triệu lão sư.

Triệu Vũ Hình có chút giật mình:

- Người là?

- Ta là Dương Thiên, là sinh viên trong lớp người vừa dạy.

Triệu Vũ Hình cười hỏi:

- Dương Thiên, người tìm ta có việc gì.

Đã chuẩn bị sẵn, Dương Thiên nói rất lưu loát:

- Là như thế này, Triệu lão sư, ta ngoài đi học ra hiện tại đã ra ngoài đi làm, nên thường xuyên không đến lớp được. Người có thể hay không thỉnh thoảng giảng lại giúp ta những phần ta không đi học được.

Triệu Vũ Hình nhíu mày, bình thường nàng cũng sẽ không ngại giúp đỡ. Nhưng gần đây nàng thực sự rất bận, tìm mọi cách xoay sở tiền để mẫu thân làm phẫu thuật, làm sao có thời gian để giúp đỡ Dương Thiên. Đang định từ chối thì Dương Thiên nói tiếp:

- Người yên tâm, ta sẽ trả học phí. Mỗi một buổi 2000, có được không?

Triệu Vũ Hình kinh ngạc, nàng vừa mới đi làm, lương hàng tháng cũng chỉ có 3000 a. Hẳn một buổi học liền trả 2000, đây là khái niệm gì.

- Dương Thiên, người nói là sự thật.

- Đương nhiên. Ta nói là sự thực.

Triệu Vũ Hình dứt khoát:

- Không được, 2000 quá nhiều, ta không thể nhận.

Dương Thiên thấy nàng vẫn rất có cá tính, cũng liền nói:

- Triệu lão sư, ta biết gia đình người đang có chuyện không vui, đang rất cần tiền nên mới trả nhiều một chút. Người giúp đỡ ta cũng như giúp chính người. Hai bên đều có lợi, tại sao lại từ chối.

- Người biết chuyện của ta.

Dương Thiên gật gật đầu, Triệu Vũ Hình cũng không cảm thấy kì quái, nàng đi khắp nơi vay mượn tiền, chuyện này cũng sớm không phải bí mật. Nếu là bình thường nàng chắc chắn sẽ từ chối, nàng không thích nhận sự trợ giúp từ người lạ, nhưng bệnh tình của mẹ nàng thực sự rất nguy cấp, nếu không nhanh chóng phẫu thuật sẽ gây nguy hiểm đến tính mạng.

Triệu Vũ Hình cắn răng gật đầu:

- Tốt, ta đồng ý.

Dương Thiên vẻ mặt vui mừng, đưa điện thoại cho nàng:

- Vậy được, người trước tiên để lại số điện thoại. Khi nào có thời gian rảnh ta sẽ thông báo để người sắp xếp.

Triệu Vũ Hình cũng liền nhận lấy, nhập số điện thoại cho Dương Thiên. Xin số mỹ nữ bằng biện pháp như vậy, thiên hạ chỉ sợ cũng chỉ có mình hắn. Dương Thiên nhận lại điện thoại xong, lấy ra 2 vạn tiền mặt:

- Ta trước tiên trả tiền mười buổi học cho người.

- Không được, ta còn chưa dạy người. Không thể nhận tiền.

Dương Thiên khoát tay:

- Sớm muộn cũng sẽ học, đưa sớm một điểm cũng không có gì. Và lại bây giờ dạy thêm không phải đều thu tiền trước sao.

Cầm 2 vạn trên tay, Triệu Vũ Hình cắn môi, nàng sao có thể không biết Dương Thiên là đang có ý giúp đỡ mình, liền gật đầu:

- Vậy số tiền này ta nhận trước, cảm ơn người.

Dương Thiên mỉm cười:

- Giờ ta có việc đi trước, Triệu lão sư, gặp lại sau.

- Tạm biệt.

Dương Thiên đi ra ngoài, tâm trạng rất thoải mái. Trong tư liệu có nói, Triệu Vũ Hình lòng tự trọng rất cao, sẽ không tùy tiện nhận sự giúp đỡ của người khác. Bằng không, với nhan sắc của nàng, kiếm tiền không phải rất khó. Dương Thiên là học trò của nàng, lòng đề phòng tự nhiên sẽ giảm bớt, hơn nữa, lí do hần đưa ra rất hợp lí.

Mỹ nữ này tùy thời đều có thể gặp, quả thực rất tiện lợi. Dương Thiên bước ra ngoài, vừa định lấy xe ra về liền nhận được điện thoại đánh tới. Là Tiêu Chính Long gọi tới, Dương Thiên bắt máy:

- Đã liên hệ được với quản lý của Lăng Nhã Kỳ?

Tiêu Chính Long trong lòng cười khở, vị thiếu gia này ngoài mỹ nữ ra chẳng lẽ chẳng suy nghĩ được thêm điều gì:

- Thiếu gia, việc này đã làm xong, khi nào gặp ta sẽ liên hệ với ngài sau. Ngoài ra, còn có một việc khác.

Dương Thiên cau mày, hần cảm thấy việc thu Tiêu Chính Long làm thuộc hạ hình như là sai lầm, hần giúp đỡ được thì ít mà mang phiền phức thì nhiều:

- Có việc gì? Ta nói, Tiêu Chính Long người dù gì cũng là một lão đại, không thể có việc gì cũng đến tìm ta chứ.

Tiêu Chính Long đổ mồ hôi:

- Thiếu gia, việc này cũng không thể trách ta, bằng vào năng lực của ta, làm lão đại tại Bắc Giang tỉnh đã cố hết sức. Nhờ vào thiếu gia ngài mới cầm đầu hắc đạo 3 tỉnh phía Nam.

- Lần này, việc chúng ta chiếm cứ quyền lực 3 tỉnh phía Nam đã làm kinh động đến Hoa Thất, hẳn đã cử con gái đến đây, mời ta tham dự một buổi tiệc.

Dương Thiên có hứng thú:

- Con gái? Có phải mỹ nữ hay không?

Tiêu Chính Long có một loại xúc động muốn đập đầu vào tường, thiếu gia quả thật là một kì hoa a.

- Hoa Thất là người đứng đầu hắc đạo cả nước mấy năm nay, con gái hẳn gọi là Hồng Nương Tử, nghe nói là do nàng khi xuất hiện luôn mặc một bộ đồ màu đỏ.

- Nghe nói Hồng Nương Tử rất đẹp, nhưng đã kết hôn, quan hệ của nàng cùng chồng vẫn rất tốt.

Dương Thiên lập tức hết hứng thú:

- Không phải chỉ là dự tiệc thôi sao, người tự mình đi đi.

Tiêu Chính Long vội nói:

- Thiếu gia, rất có thể Hoa Thất muốn nhân cơ hội này chèn ép chúng ta. Bọn ta tuy thế lực mở rộng, nhưng dù sao vẫn còn mới, kém xa so với Hoa Thất a.

- Ta thật không biết thu người làm thuộc hạ có phải là sai lầm hay không đây? Được rồi, thời gian là khi nào?

Tiêu Chính Long nghe được Dương Thiên đáp ứng liền mừng rỡ:

- Nàng tối nay sẽ đến, tối mai liền mở tiệc chiêu đãi.

- Đã biết, đến lúc đó cho người đến dẫn ta đi.

Tiêu Chính Long định nói thêm vài câu, Dương Thiên cảm thấy nhàm chán liền tắt máy.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Gặp Gỡ Thành Viên

Dương Thiên cũng không để việc này trong lòng. Hắn bây giờ phải đi tới căn cứ của Âm tổ tại Bắc Giang tỉnh theo lời của Diệp Vấn Thiên. Theo như tên kia nói là để gặp gỡ giao lưu, Dương Thiên cảm thấy cũng không đơn giản như vậy. Có điều, nhận được lợi ích từ hắn thì cũng nên giúp đỡ hắn một chút.

Dương Thiên lái xe đến địa chỉ được Diệp Vấn Thiên đưa cho, lấy hai tay lau mắt để chắc chắn không nhìn nhầm. Địa chỉ chính xác, nhưng phía trước chỉ có một căn nhà nhỏ nằm trên một khu đất rất lớn, Dương Thiên tính toán, ngôi nhà này nếu có trên 10 người cũng ở thì sẽ phải ngủ đứng.

Lái xe đi vào bỏ ở khu đất trống. Dương Thiên tiến tới gõ cửa, một thanh niên bước ra:

- Người là ai?

Dương Thiên cũng không nói nhiều, trực tiếp báo danh Diệp Vấn Thiên, thanh niên liền nở nụ cười:

- Ra là người, vào đi.

Dương Thiên theo thanh niên đi vào, trong nhà hoàn toàn không có đồ vật gì. Dương Thiên cau mày, Diệp Vấn Thiên nói với hắn thành viên Âm tổ tại đây hiện tại ít nhất cũng có 5 người. Chắc hẳn có tầng hầm a.

Thức tế chứng minh Dương Thiên đoán không sai. Thanh niên bước lại gần tường, gõ tay lên theo một quy luật nào đó, lập tức dưới mặt đất xuất

hiện một cánh cửa, Dương Thiên cười:

- Còn rất cẩn thận a.

- Đi xuống đi, bọn ta đã tổ chức một buổi tiệc để tiếp đãi người.

Theo thanh niên xuống dưới, liền lại gặp một đại môn, thanh niên đưa mắt lại gần, một lúc sau, đại môn liền mở ra. Một căn phòng vô cùng rộng lớn có chứa rất nhiều thiết bị hiện đại. Trung tâm có một S14axLL bộ bàn ghế nhìn rất xa hoa, phía trên có ngồi 4 người, đều là nam nhân. Dương Thiên cảm thấy có chút thất vọng.

Hai người tiếng lại ngồi xuống, một người trong đám liền lên tiếng:

- Hôm này bọn ta tập trung ở đây là để nhận biết một chút, tránh cho việc sau này chấp hành nhiệm vụ mà xuất hiện xung đột.

Mọi người xung quanh cũng gật đầu đồng ý, người kia liền tiếp:

-Trước tiên mọi người giới thiệu qua về tên và chức vụ một chút. Ta là Tô Lịch, Trung cấp thành viên.

- Ta là Vân Hải, Sơ cấp thành viên.

...

Bốn người còn lại đều là Sơ cấp thành viên. Dương Thiên cũng tự giới thiệu:

- Ta là Dương Thiên, thành viên Trung tâm.

Lời Dương Thiên nói ra không khác gì một quả bom bạo tạc, mọi người xung quanh lập tức kinh hãi gần chết, một người lắp bắp:

- Người vừa nói cái gì? Thành viên Trung tâm?

Dương Thiên khó hiểu, thành viên Trung tâm rất ghê gớm sao?

- Đúng vậy, có gì không đúng sao?

- Không đúng, dĩ nhiên là không đúng. Bọn ta gia nhập cũng đã được 2,3 năm đều chỉ là Sơ cấp thành viên. Tô Lịch gia nhập từ rất sớm, cũng đã hơn 10 năm, đến nay mới là Trung cấp thành viên. Người vừa gia nhập liền là thành viên Trung tâm.

Một người liền tiếp:

- Người phải biết thành viên Trung tâm tùy thời đều có thể thực hiện nhiệm vụ tấn cấp, nếu thành công sẽ trở thành trưởng lão, đây chính là ngang hàng với tổng thống một nước a.

- Hơn nữa, dù người thất bại không tấn cấp được, thành viên Trung tâm địa vị liền ngang với thượng tướng, có thể điều động binh lực, trưởng lão cũng không thể tùy ý ra nhiệm vụ cho người mà cần trải qua sự đồng ý của người.

- Muốn trở thành thành viên Trung tâm phải trải qua vô số nhiệm vụ tấn cấp, hơn nữa tu vị ít nhất phải đạt đến Trúc Cơ trung kỳ.

Dương Thiên cũng không quá ngạc nhiên, chức vụ này của Diệp Vấn Thiên cho rất phù hợp với yêu cầu của hắn. Ho nhẹ một tiếng:

- Không có việc gì a. Cái này là quyết định của Diệp Vấn Thiên, các người có ý kiến gì có thể hỏi hắn.

Năm người trợn mắt, Diệp Vấn Thiên thủ trưởng địa vị cao như vậy, bọn họ có thể dễ dàng nhìn thấy sao? Tô Lịch lúc này liền lên tiếng hỏi:

- Xem ra tu vị của người hắn rất cao, bằng không cũng không thể vừa gia nhập đã lên đến thành viên Trung tâm.

Dương Thiên mỉm cười, tên này cũng rất thông minh a, nhanh như vậy liền hiểu vấn đề. Bốn người còn lại liền có chút tò mò, bọn họ đều chỉ là Luyện Khí sơ kỳ, Tô Lịch khá hơn một chút, là Luyện Khí trung kỳ. Dương Thiên rốt cuộc đạt đến cảnh giới nào.

- Cũng không tệ lắm. Ta được đề cử tham gia Tranh đoạt chiến nên mới được ưu tiên cất nhắc.

Năm người lại hít một ngụm khí lạnh. Tranh đoạt chiến có ai không biết, đó là mục tiêu phấn đấu của mọi thành viên trong Âm tổ. Chỉ cần tuổi từ 30 trở xuống, đứng trong top 5 người trẻ tại Âm tổ đều có thể tham gia.

Âm tổ trên thế giới khổng lồ trên 100 quốc gia, mỗi lần cạnh tranh đều cực kỳ khốc liệt. Dương Thiên được đề cử tham dự, dù chưa chính thức, tu vị chắc chắn phải đạt đến một trình độ kinh khủng.

Năm người vẻ mặt kinh ngạc nhìn Dương Thiên:

- Dương lão đại, từ nay người có việc gì cần cứ gọi chúng ta. Bọn ta nhất định sẽ không từ chối.

Dương Thiên cười:

- Không cần gọi ta là lão đại, cứ công bằng đối đãi là được rồi.

Năm người liền lắc đầu:

- Dựa theo chức vụ bọn ta hẳn phải gọi người là thủ trưởng. Nhưng tuổi tác của người so với bọn ta còn nhỏ hơn, gọi một tiếng lão đại là hợp lí.

Dương Thiên cũng không định tranh cãi, tùy bọn họ. Bàn chuyện một hồi, năm người kia tư tử lạnh lấy ra rất nhiều đồ ăn, bỏ lên một cái bếp điện mini, bắt đầu mở tiệc. Một người nâng ly:

- Ta chúc mừng Dương lão đại gia nhập Âm tổ, sớm ngày trở thành trưởng lão.

Dương Thiên cũng không định làm trưởng lão, việc này thật không có ý nghĩa. Bất quá cũng nâng li đáp lễ. Những người còn lại cũng liên tiếp chúc mừng. Sáu người cùng uống rượu, Dương Thiên hỏi:

- Nơi này chứa rất nhiều máy móc thiết bị hiện đại, các người cũng biết sử dụng?

Năm người lắc đầu:

- Bọn ta chỉ tập trung làm nhiệm vụ cùng nâng cao tu vị. Nơi nào học tập những thứ đó. Nơi này bình thường còn có những chuẩn thành viên tới làm việc.

- Chuẩn thành viên?

- Bọn họ là những người không tu luyện được, nhưng có những kỹ năng đặc biệt được Âm tổ thu vào. Nếu cống hiến đủ có thể trở thành thành viên chính thức. Dù sao khoa học kỹ thuật phát triển không tệ, mang lại trợ giúp rất lớn.

Dương Thiên gật đầu. Âm tổ việc này làm không sai. Biết tận dụng ưu thế của thế giới này. Trò chuyện hồi lâu, đám người uống say liền lăn ra ngủ. Dương Thiên cầm ly rượu, vẻ mặt có chút tưởng niệm. Giống như người khác thường gọi là nhân cư vi bất thiện.

Xa rời cuộc sống tranh đoạt tại Tu Chân giới, Dương Thiên hiện tại có chút nhớ nhung. Nghĩ lại thật buồn cười, hẳn vì trả thù tìm mọi cách đến Tu Chân giới. Khi đó, không có khi nào Dương Thiên không mong được trở về nơi đây. Hiện tại, hẳn lại có chút muốn quay về nơi kia, tuy gian khổ nhưng cũng không quá tệ.

Dương Thiên quyết định tại đây sẽ kiếm vài cái lão bà, sau đó mang các nàng đến Tu Chân giới du ngoạn. Lắc đầu cười, uống rượu làm người ta nảy sinh nhiều suy nghĩ thật lạ. Không nghĩ ngợi lung tung nữa, Dương Thiên cũng nằm xuống ngủ một giấc.

Khi hẳn thức dậy cũng đã gần 8h tối, đám người kia vẫn còn đang ngủ. Dương Thiên lẩm bẩm:

- Tính cảnh giác thật kém a. Nếu lỡ có người xông vào thì như thế nào?

Nhớ đến Tô Nguyệt Nhi và Liễu Mị làm bữa tối ở nhà, Dương Thiên lập tức gọi Tô Lịch dậy mở cửa. Tô Lịch tiễn Dương Thiên ra ngoài xong liền nói:

- Dương lão đại, lần sau rảnh rồi lại đến, bọn ta khi không có nhiệm vụ thường tập trung tại đây.

Dương Thiên gật đầu, đi ra ngoài về sau, mở điện thoại lên liền thấy 47 cuộc gọi nhờ đến từ Tô Nguyệt Nhi, bóp nhẹ cái trán:

- Chỉ là về trễ một ít, cũng không cần nhớ nhung ta nhiều như vậy a.

Dương Thiên không nhịn được liền yy một lát.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Bữa Tối

Tô Nguyệt Nhi hiện tại đang rất tức giận. Nàng lần đầu tiên vào bếp làm món ăn cho người khác, tên kia lại dám về trễ, còn không thông báo trước một tiếng. Liễu Mị hiện tại vẫn ở trong phòng, theo như phân công thì hôm nay Tô Nguyệt Nhi phải nấu buổi tối.

Hai nàng là đối thủ của nhau từ lâu, hiểu nhau rất rõ. Liễu Mị cũng không dại dột làm chuột bạch cho Tô Nguyệt Nhi. Tu sĩ đạt đến Trúc Cơ kỳ đã có thể ích cốc, Kim Đan kỳ tu sĩ đã hoàn toàn không cần ăn uống mà chỉ cần hấp thụ thiên địa nguyên khí. Tất nhiên, nếu có món ăn ngon thì thưởng thức một chút cũng không tệ.

Dương Thiên vừa bước vào nhà lập tức nhận được ánh mắt như muốn ăn thịt người của Tô Nguyệt Nhi. Có chút ngại ngùng nhìn nàng:

- Không nên nhìn ta như vậy. Ta có thể bị nhầm tưởng là người đã yêu ta a.

Tô Nguyệt Nhi không kiềm chế được nữa, liền hét lên:

- Người tại sao giờ này mới về, còn không gọi điện thông báo trước?

Dương Thiên cười hì hì:

- Người xem, người như vậy giống như một tiểu tức phụ đang chất vấn phu quân của mình vậy.

- Không cần hoa ngôn xảo ngữ. Nói, nếu người không nói rõ ta sẽ không để yên.

Dương Thiên giả vờ bí ẩn:

- Việc này là bí mật, trước tiên chúng ta cũng nên ăn một chút rồi nói.

Tô Nguyệt Nhi nghe Dương Thiên nói bí mật liền vẻ mặt hứng thú, nàng càng ngày càng tò mò về Dương Thiên. Tuổi còn nhỏ hơn nàng nhưng tu vị đã đạt đến mức kinh khủng. Nàng muốn tìm hiểu nguyên nhân đằng sau, đồng thời trợ giúp chính mình.

- Được rồi, người vào ăn đi. Nhất định phải nói cho ta biết bí mật.

Dương Thiên lên lầu thay đồ xong, liền đi xuống ngồi vào bàn hỏi:

- Liễu Mị đâu? Nàng không ăn tối sao?

Tô Nguyệt Nhi trừng mắt:

- Có ta ngồi ăn với người còn chưa đủ sao?

Tô Nguyệt Nhi cảm thấy tên này luôn có ý đồ với Liễu Mị, hôm qua nhất định muốn xem mặt nàng, hôm nay vừa ngồi xuống đã hỏi nàng ở đâu. Nàng cũng là một mỹ nữ, hơn nữa càng là cực phẩm đại mỹ nữ, hẳn thật không nhận ra ư? Giờ phút này Tô Nguyệt Nhi bắt đầu hoài nghi về mị lực của mình.

Dương Thiên nếu biết chắc chắn sẽ hô to oan uổng. Dung mạo của người ta đã biết, người lại ngồi ngay trước mặt ta, chẳng lẽ ta phải giả vờ không có não hỏi xem người đang ở đâu?

Dương Thiên vẻ mặt méo xệch:

- Không có việc gì. Đồ ăn cũng đã nguội hết, chúng ta cũng nên ăn đi.

Nói xong, đưa đũa gắp một miếng cá, vừa đưa lên miệng Dương Thiên lập tức phun ra, nhìn Tô Nguyệt Nhi trân trối:

- Người có phải nhầm lẫn giữa muối và đường.

Tô Nguyệt Nhi lắc đầu:

- Không có a. Chỉ là ta cảm thấy đồ ngọt lúc nào ăn cũng ngon hơn.

- Người đang định nói tất cả các món ở đây đều bỏ đường?

Nàng gật đầu, Dương Thiên cũng không biết nói gì hơn, bỏ đũa xuống:

- Ta nghĩ bây giờ cũng đã muộn, hơn nữa trước khi về cũng đã ăn qua, giờ cũng không cần ăn nữa.

- Không được, ta đã bỏ công làm, người nhất định phải ăn hết. Nếu không sau này ta sẽ không làm cho người ăn nữa.

Dương Thiên mặt cười như khóc, người không làm nữa thực sự là phúc khí của ta a. Tất nhiên, lời này hẳn không dám nói ra miệng.

Hắn cũng đã quên Tô Nguyệt Nhi địa vị cao quý, làm sao sẽ học nấu ăn. Dương Thiên thầm trách: “Thất sách, ta thật sự đã quên mất việc quan trọng này, Liễu Mị đoán chừng cũng như vậy”.

- Ta chợt nhớ ra, các người hiện tại nên tập trung vào tu luyện thì tốt hơn, sau này không cần nấu ăn cho ta làm gì.

Tô Nguyệt Nhi rất vui mừng, nàng vốn cũng không muốn nấu, chỉ là do tên kia dùng danh nghĩa chủ nhà ép buộc. Dương Thiên thấy nàng vẻ mặt vui mừng liền thở phào một hơi, đại nạn không chết, sau này sẽ có phúc.

Tiếc là, không để hẳn vui mừng được lâu, Tô Nguyệt Nhi liền nói:

- Người biết như vậy là rất tốt, bọn ta tu luyện một lần đều kéo dài vài ngày đến một tháng, không thể mỗi ngày đều nấu ăn cho người.

- Nhưng là, những món ăn này ta đã nấu, người nhất định phải ăn hết.

Thở dài một hơi, Dương Thiên biết không thể nào tránh khỏi liền nhận mệnh, cúi đầu ăn. Tô Nguyệt Nhi nhìn Dương Thiên vẻ mặt như mướp đắng, cắn từng miếng thật to nuốt vào không khỏi bật cười. Nàng chịu nhiều thiệt thòi trên tay hẩm như vậy, hôm nay xem như đã báo được thù.

Tô Nguyệt Nhi tuy rất thích ăn đồ ngọt nhưng chắc chắn sẽ không đến mức như vậy. Vậy thì chỉ có một cách giải thích, nàng là muốn trả thù Dương Thiên.

Cắn xuống một miếng cuối cùng, Dương Thiên lập tức chạy đến tủ lạnh uống hết một chai nước. Tô Nguyệt Nhi liền ôm bụng cười to. Dương Thiên thấy nàng cười cũng không khỏi ngẩn ra, Tô Nguyệt Nhi thật sự quá đẹp. Hơn nữa bình thường làm mặt lạnh, xem ra đây mới là tính cách thật của nàng.

Đợi Dương Thiên quay lại, Tô Nguyệt Nhi liền nói:

- Tốt lắm, xem xét việc người đã ăn hết mọi món ăn, ta sẽ bỏ qua cho người việc về trễ mà không báo trước.

- Bây giờ người cũng nên nói lí do về trễ ra a.

Nàng tất nhiên sẽ không quên chuyện này. Dương Thiên đang định nói, liền cảm thấy Liễu Mị đang dùng thần thức nghe lén, xem ra cô nàng này cũng rất muốn biết.

- Liễu Mị, người nếu muốn nghe liền ra đây, không cần nghe lén a.

Liễu Mị giật mình, chợt nhớ ra Dương Thiên tu vị cao hơn mình rất nhiều, dùng thần thức nghe lén hẳn chắc chắn sẽ phát hiện. Tuy nhiên, nàng cũng rất muốn biết bí mật này, liền cắn răng bước ra.

Tô Nguyệt Nhi liền nhân cơ hội trêu chọc:

- Ta vốn đã nói, Ma môn toàn một đám người suốt ngày lén lút, SBLT08x không phải cái gì tốt lành.

- Việc này không cần người bận tâm.

Hai người này đúng là oan gia, vừa gặp mặt đã cãi nhau. Cảm thấy không khí có chút ngột ngạt, Dương Thiên liền nói:

- Người ngồi xuống. Ta sẽ nói cho các người nghe một chút. Coi như là vì các người đáp ứng ở lại đây.

Hai người lập tức chăm chú, Dương Thiên tiếp:

- Ta hôm nay đi gặp mặt các thành viên của Âm tổ hiện có mặt tại khu vực này.

- Âm tổ?

Hai người vẻ mặt kinh ngạc, Âm tổ các nàng sao có thể không biết, đây là thế lực thế tục duy nhất có thực lực ngang với tứ đại thế lực tại Ấn Thế đại lục, thành viên đông đúc, hơn nửa nằm trong tay nhiều quốc gia. Dù là Tu Chân giả đạt đến Kim Đan kỳ vẫn không phải đối thủ của vũ khí nóng.

Tất nhiên, thế tục cũng không dám tấn công Ấn Thế đại lục. Ấn Thế đại lục được bao bọc bởi trận pháp do vị đại năng kia tạo ra. Dù là bom nguyên tử cũng không làm gì được. Do vị đại năng kia thiết lập, chỉ có Tu Chân giả cùng tài nguyên tu luyện có thể qua lại trận pháp, vũ khí nóng không thể vận chuyển qua được.

Hơn nữa, nếu thực sự gây chiến, Ân Thế đại lục chỉ cần đưa cao thủ tiềm ẩn vào trong người dân bình thường sau đó ám sát cao tầng tại thế tục. Việc này Âm tổ cũng không muốn xảy ra. Từ đó hình thành thế cân bằng, Âm tổ là để giám sát Tu Chân giả từ Ân Thế đại lục xâm nhập vào thế tục.

Dương Thiên thấy hai nàng ngạc nhiên cũng không bất ngờ, hai người này không biết Âm tổ mới là lạ. Liễu Mị cau mày:

- Người là người của Âm tổ?

Tô Nguyệt Nhi cũng rất chăm chú, nàng cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, dù sao Âm tổ cùng tứ đại thế lực luôn đối nghịch nhau.

- Cũng không phải, ta chỉ là thành viên tạm thời vừa được mời cách đây vài ngày. Ta hôm qua đã nói ta có việc không thể đi cùng các người chính là việc này.

- Âm tổ là muốn ta đại diện họ tham gia một năm sau một lần tranh đoạt chiến.

Tô Nguyệt Nhi cũng Liễu Mị lập tức thốt lên:

- Tranh đoạt chiến?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Vị Hôn Thê Tương Lai

Dương Thiên trước kia vẫn cảm thấy tranh đoạt chiến chỉ là để tranh đoạt tài nguyên, xem ra mọi việc cũng không đơn giản như vậy.

- Rốt cuộc tranh đoạt chiến là như thế nào, hình như rất quan trọng a.

Tô Nguyệt Nhi trầm giọng:

- Tất nhiên, đây là nơi mọi thế lực tham gia đều đặt bảo vật quan trọng có giá trị rất cao làm phần thưởng, có cả công pháp và bí tịch. Phần thưởng sẽ được chia cho 3 người dẫn đầu. Âm tổ trước kia mỗi lần tham dự đều thất bại, vị trí chỉ xếp trên các thế lực tầm thường.

- Nghe nói lần này bọn hắc lấy ra một quốc gia làm phần thưởng.

Dương Thiên lần này không khỏi kinh ngạc, cái này cũng lấy làm phần thưởng được?

Tô Nguyệt Nhi tiếp tục giải thích:

- Âm tổ thất bại quá nhiều lần, những vật có giá trị đã không còn nhiều. Hơn nữa bọn hắc quản lý hơn 100 quốc gia, giảm bớt một cái cũng chưa động đến gân cốt.

- Người có biết về truyền thuyết về Ân Thế đại lục?

Dương Thiên sao có thể không biết, chính chuyện đó đã đưa hắc bước lên con đường tu chân, giả vờ tò mò:

- Người nói là truyền thuyết Ấn Thế đại lục là một phần của Tu Chân giới bị đại năng chém đi ra?

- Không sai. Truyền thuyết này hoàn toàn là thật. Vị đại năng kia hơn 1000 năm trước đã mang theo Ấn Thế đại lục tiến vào thế giới này. Khi đó những nhân loại trên địa cầu vẫn rất nhỏ yếu, chưa nắm giữ khoa học kỹ thuật hiện đại như bây giờ.

- Một vài thế lực nhỏ đã lợi dụng việc này khống chế bọn họ, cuối cùng triệt để thoát ly Ấn Thế đại lục, thành lập nên Âm tổ. Cao tăng Ấn Thế đại lục vốn không quan tâm đến việc này, nhưng theo sự phát triển càng ngày càng lớn mạnh của Âm tổ, bọn họ cũng nhận không được ra tay. Đáng tiếc lúc này Âm tổ đã nằm trong tay hơn phân nửa giới thế tục.

- Cao tăng ra tay cũng khống chế được phần còn lại. Từ đó hình thành thế lực đối ứng, đặt ra quy định Tu Chân giả không được phép để người bình thường biết đến sự tồn tại của mình, nhưng hầu hết những kẻ có địa vị cao đều biết đến.

- Âm tổ không ngừng thu thập người có tố chất tốt để tăng cường thế lực chống lại Ấn Thế đại lục. Qua hơn 1000 năm, hiện tại đa số thành viên đều là người địa cầu. Nên nói đây là thế lực do người địa cầu xây dựng lên cũng không sai. Nhưng thực tế là bắt nguồn từ Ấn Thế đại lục mà ra.

Dương Thiên không ngờ Âm tổ cũng là bắt nguồn từ Ấn Thế đại lục, có điều suy nghĩ một lúc chuyện này cũng hoàn toàn hợp lý.

- Chuyện này ta không hề biết, xem ra lần này Âm tổ trả công cho ta còn có chút thấp a.

- Hừ, người nếu tham gia chắc chắn sẽ đứng đầu. Ta cho người biết, lần này một trong tứ đại thế lực, Nam Cung thế gia lấy ra chính là một phần hôn sự, gia chủ của bọn hắn đã nói sẽ gả nữ nhi cho người đứng đầu của lần tranh đoạt này.

Dương Thiên lần SMBQcj9 này thật sự bất ngờ:

- Cái này cũng có thể lấy làm phần thưởng?

- Sao lại không thể? Đây là hai bên đều có lợi, người có thể thu được tài nguyên tu luyện từ Nam Cung gia, bọn hắn có một vị thiên tài làm con rể. Tất nhiên, vẫn phải đi kèm rất nhiều bảo vật.

- Nếu người đứng đầu là nữ thì sao?

- Vậy thì gả cho người thứ 2, bọn hắn mục đích chính là tìm kiếm thiên tài. Không ngại nói cho người biết. Nam Cung gia hiện giờ tuy vẫn là một trong tứ đại thế lực, nhưng thực lực đã sớm không bằng ba phe còn lại. Thiên tài Nam Cung Thiên của bọn họ bây giờ chỉ mới đạt đến Giả Đan, hơn nữa tuổi cũng đã gần 30.

- Nếu trong vòng 10 năm nữa không xuất hiện một vị thiên tài, rất có thể sẽ không còn thuộc về tứ đại thế lực, khi đó bọn họ thiệt hại sẽ vô cùng lớn. Bọn họ cũng rất thông minh, không ngồi chờ thiên tài xuất hiện, dùng phương thức này để lôi kéo thiên tài.

Dương Thiên gật đầu, tình hình đến mức này, Nam Cung gia ra quyết định như vậy hoàn toàn không sai. Có điều, nếu hắn tham gia, chắc chắn phải là người đứng đầu, vậy thì có một việc cần chắc chắn:

- Ta còn một việc muốn hỏi, Nam Cung tiểu thư kia có phải là mỹ nữ hay không? Nếu đúng ra liền chịu thiệt một chút vậy.

Tô Nguyệt Nhi tức giận, tên này thật sự rất háo sắc, nàng cũng là một mỹ nữ, hắn sao chưa từng một lần chú ý. Không trả lời liền quay mặt đi. Liễu Mị vốn yên lặng này giờ liền lên tiếng:

- Nam Cung tiểu thư gọi là Nam Cung Băng Vân, là một đại mỹ nữ, có điều trời sinh thân thể yếu ớt, chưa từng ra khỏi Nam Cung gia một bước,

rất ít người biết mặt.

- Vậy tại sao người lại biết?

Liễu Mị cũng không trả lời, Dương Thiên cũng không tiếp tục hỏi, Nam Cung tiểu thư là mỹ nữ, lấy nàng cũng rất tốt, tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng. Nhìn hai nàng:

- Ngoài ra, ta còn có một việc muốn nói cho các người.

- Việc gì?

Dương Thiên lấy ra 2 cái ngọc giản, đưa cho hai người:

- Các người sở tu công pháp cũng không tệ, hiện tại phù hợp với cảnh giới, tạm thời không cần thay đổi. Ta đã lựa chọn pháp thuật phù hợp với mỗi người.

- Liễu Mị, đây là pháp môn điều khiển Bát Ma Bàn, người tu luyện tới cuối cùng có thể dẫn bát ma đồng thời nhập thể, tăng mạnh sức chiến đấu, hơn nữa khi tìm được linh hồn mạnh hơn có thể thay thế.

- Nguyệt Nhi, người tu luyện là kiếm pháp, vậy dứt khoát liền trở thành kiếm tu đi, những pháp thuật khác liền không cần. Đây là Bách kiếm quyết, tu luyện đến mức tận cùng có thể ngộ ra Bách kiếm lực. Uy lực vô cùng lớn.

Dùng thần thức thâm nhập vào trong ngọc giản, hai người vẽ mặt lập tức hiện lên vẽ kinh hãi. Nhưng pháp môn này uy lực quá mức kinh khủng, dù là Ma môn hay Thiên Sơn Thánh phong đều xa xa cũng không thể so sánh được. Dương Thiên đây là từ nơi nào lấy tới?

Dương Thiên cũng đoán trước được, vẽ mặt liền hiện lên vẽ vô sỉ:

- Có phải rất cảm động hay không? Nếu các người muốn lấy thân báo đáp, ta cũng sẽ cần rằng mà nhận lấy.

Hai nàng lập tức kêu lên:

- Vô sỉ.

Nói xong, hai người liền tiếng vào phòng của mình tu luyện, hai người xem xong ngọc giản, đều nhận không được muốn lập tức tu luyện một phen.

Vốn dĩ hai người nghe nói Dương Thiên sẽ tham gia tranh đoạt chiến, liền dự định rời đi. Dù sao tranh đoạt chiến địa điểm tổ chức chính là Ẩn Thế đại lục. Dương Thiên tham dự thì sớm muộn gì cũng sẽ đến, đến lúc đó một việc sẽ có người khác làm, các nàng cũng không cần phải bận tâm.

Nhưng hiện tại nhận được pháp thuật từ tay Dương Thiên. Hai người đều quyết định ở lại, hai nàng chỉ muốn ngay lập tức luyện những pháp thuật này. Hơn nữa, Dương Thiên tiện tay liền đưa ra hai môn pháp thuật cao cấp như vậy, có thể vẫn còn những thứ tốt hơn. Hai nàng cũng không nỡ đi.

Thực ra Dương Thiên xuất ra hai khối ngọc giản cũng đã có ý đồ muốn giữ hai nàng lại. Dù sao pháp thuật mạnh đối với Tu Chân giả rất quan trọng. Năm giữ một môn pháp thuật mạnh, vượt cấp khiêu chiến không phải không thể.

Nhưng Dương Thiên cũng sẽ sớm vì quyết định hôm nay mà hối hận. Vì trong một tháng tiếp theo, hai nàng trực tiếp bày kết giới, ở tại trong phòng bế quan tu luyện. Chuyện này hẳn hoàn toàn không đoán trước được, nếu không có đánh chết hẳn cũng sẽ không đưa ra. Nói đùa, người ở trong phòng một tháng không ra, còn bồi dưỡng tình cảm nổi gì.

Dương Thiên thấy hai nàng vội vã về phòng, cũng không có việc gì liền đi lên lầu. Hẳn hôm qua đã không vào game làm nhiệm vụ, hôm nay nhất định phải cùng Diệp Linh PK một lần cho thoải mái.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Sát Thủ

Cùng Diệp Linh chinh chiến đến tận khuya, Dương Thiên cuối cùng cũng kêu nàng đi ngủ rồi lên giường đi ngủ. Vừa nằm xuống, Dương Thiên lập tức cảm nhận được có người đang theo dõi mình. Không phải là thần thức, đây là bản năng được Dương Thiên rèn luyện qua trăm ngàn trận chiến.

Thần thức lập tức tỏa ra, vẫn không phát hiện được gì. Dương Thiên hiện tại thần thức chỉ ngang với Kim Đan đỉnh phong, có hạn chế rất lớn. Lập tức tháo bỏ một phần phong ấn, nâng thần thức đến mức Nguyên Anh đỉnh phong, Dương Thiên liền phát hiện ở một tòa cao ốc rất xa có người đang dùng một loại ống nhòm rất hiện đại quan sát hắn.

Thân hình lóe lên, Dương Thiên lập tức biến mất. Người kia ở đằng xa liền ngẩn ngơ, Dương Thiên biến mất làm hắn vô cùng kinh ngạc. Bỗng nhiên nghe được sau lưng có tiếng người:

- Là ai phái người đến?

Người kia lập tức quay mặt lại, thấy Dương Thiên đang ngồi trên ghế, lấy tay rót một ít rượu.

- Loại rượu này cũng không tệ. Đến đây, uống một ly đi.

Người kia không nói hai lời, lập tức rút ra một khẩu súng, chưa kịp bóp cò đã cảm giác bàn tay có chút trống trải. Dương Thiên vẽ mặt ngăm ngía khẩu súng:

- Thứ này cũng không tệ, nhưng muốn giết ta thì còn kém quá xa.

Người kia cũng đã không nhìn được, mồ hôi trên trán chảy ròng. Tuy tình báo nói Dương Thiên rất lợi hại, nhưng ai biết hẳn lại lợi hại đến mức này. Người này vốn vẫn cho rằng việc Dương Thiên xuất hiện ở đây là do đã biết hẳn đến nên cố ý cho người đóng giả ở nhà còn tự mình đến đây.

Suy nghĩ này cũng có chút hư cấu, Dương Thiên làm sao biết được có người muốn đến ám sát mình để xuất hiện ở đây. Nhưng dù sao vẫn dễ chấp nhận hơn việc Dương Thiên vượt qua mấy chục cây số chỉ trong vài giây.

Dương Thiên cũng mặc kệ hẳn nghĩ gì, liền hỏi:

- Nói ra ai là người phái người đến, ta có thể cho người trở về.

Người kia cười:

- Người nghĩ ta sẽ tin những gì người nói sao?

- Có gì không đáng tin, kẻ như người ta tùy tiện có thể giết một đám, giết hay không vốn không quan trọng.

- Vậy sao. Vậy ta cũng nên để cái chết của ta có giá trị một chút.

Nói hết câu, người kia khoe miệng liền chảy máu, vẻ mặt tái xanh, xem ra là trúng độc. Dương Thiên lắc đầu:

- Ta thật sự cũng không định giết người a.

Có người nhắm vào mình, Dương Thiên cũng không bận tâm. Dù sao bọn họ cũng không làm gì được hẳn. Nhưng có một kẻ trong bóng tối nhắm vào mình khiến hẳn rất khó chịu. Dương Thiên cũng lười suy nghĩ, liền trở về nhà ngủ một giấc.

Sáng hôm sau, Dương Thiên đang định đến trường thì nhận được điện thoại của Mộc Vũ Hàm, giọng có chút run run:

- Dương Thiên, người có thời gian hay không, đến nhà ta một chút.

Dương Thiên không chút do dự liền đồng ý. Mộc Vũ Hàm hôm này bỏ học, còn gọi điện cho hắn. Hai việc lạ này khiến Dương Thiên cảm thấy nàng chắc chắn có việc không ổn. Dương Thiên đến nơi thấy quán đóng cửa, liền đưa tay gõ cửa, phía trong phát ra giọng của Mộc Vũ Hàm:

- Ai?

- Là ta, Dương Thiên đây.

Mộc Vũ Hàm liền hé mở một chút:

- Mau vào đi.

Dương Thiên vừa bước vào, nàng liền đóng cửa lại. Bên trong rất bừa bộn, bàn ghế văng lung tung như là bị người đập phá, một người đàn ông đang nằm trên sàn, đầu còn đang chảy máu. Mộc mẫu đang cố gắng băng bó cho hắn. Dương Thiên nhìn qua một chút người đang nằm, đúng là người hắn gặp mấy hôm trước, phụ thân của Mộc Vũ Hàm.

Mộc Vũ Hàm lúc này rất loạn, căn bản không suy nghĩ được gì nhiều. Người kia sáng nay đến để cảm ơn nàng đã hiến máu cứu con trai hắn, đồng thời đưa một ít tiền. Nàng tất nhiên sẽ không nhận. Nói chuyện một hồi hai bên phát sinh cãi nhau. Người kia liền ra tay đánh mẫu thân nàng. Mộc Vũ Hàm trong lúc tức giận liền lấy một cái ghế đập mạnh vào đầu của hắn, tên kia liền lăn ra bất tỉnh.

Mộc Vũ Hàm cũng mẫu thân vốn bị gia đình xa lánh, hai người nương tựa nhau mà sống, không có người thân nào. Lúc này bị hoảng sợ cũng chỉ nhớ đến Dương Thiên. Nàng về mặt hoảng sợ nhìn Dương Thiên:

- Việc này phải làm thế nào? Ta cũng không phải cố ý.

Dương Thiên nhìn nàng, nữ nhân này bình thường tỏ ra mạnh mẽ, thực ra cũng rất cần người che chở a. Dương Thiên vỗ nhẹ vai trấn an nàng:

- Không có việc gì, mọi việc cứ để ta lo.

Lấy điện thoại ra gọi cho Tiêu Chính Long:

- Người hiện tại liền mang theo vài người đến...

5 phút sau, Tiêu Chính Long đã đến, người này hiệu quả làm việc cũng không tệ. Dương Thiên mở cửa cho Tiêu Chính Long cùng thuộc hạ đi vào, chỉ tay vào người đang nằm dưới đất:

- Người mang hấn đi, nguy tạo thành một vụ tai nạn giao thông. Không có vấn đề gì chứ?

Tiêu Chính Long gật đầu:

- Thiếu gia yên tâm, không có việc gì.

Nói xong, Tiêu Chính Long cùng thuộc hạ liền mang phụ thân Mộc Vũ Hàm ra ngoài, sau đó tẩy sạch hết dấu vết trong phòng, bọn họ làm việc này rất có kinh nghiệm.

Chờ Tiêu Chính Long rời đi, Mộc Vũ Hàm liền quay lại hỏi Dương Thiên:

- Bọn họ là người của người.

Dương Thiên gật đầu:

- Ta lần trước đã nói, ta cũng tự kiếm được không ít tiền. Có thuộc hạ cũng không phải chuyện gì kì lạ a.

- Ta xem bọn họ rất giống người của hắc đạo.

Cô nàng VrAkmZw này quan sát cũng thật tốt. Dương Thiên tất nhiên sẽ không nhận:

- Không có, bọn họ đều là vệ sĩ được huấn luyện bài bản, xử lí những chuyện thế này rất chuyên nghiệp.

Mộc Vũ Hàm thở phào nhẹ nhõm, nàng cũng không muốn Dương Thiên có dính dáng đến hắc đạo. Có chút lo lắng nhìn Dương Thiên:

- Người kia, hẳn sẽ không sao chứ.

Nàng nhất định không gọi tên kia là cha. Dương Thiên cũng hiểu người kia là ai, về mặt tự tin:

- Không có việc gì. Ta đã xem qua, hẳn chẳng qua chỉ bị vết thương nhẹ, hẳn là không có vấn đề.

Mộc Vũ Hàm vẫn không yên:

- Ta đánh hẳn như vậy, liệu hẳn có lại đến tìm ta.

- Yên tâm, nếu có chuyện gì ta sẽ thay người giải quyết.

Mộc Vũ Hàm nhìn Dương Thiên, hai người tuy quen biết một thời gian dài, nhưng nàng hôm nay cảm thấy Dương Thiên rất đáng tin cậy. Dường như mọi việc hẳn đều có thể giải quyết được. Có thể dựa vào a. Nghĩ đến đây, Mộc Vũ Hàm hai má có chút đỏ lên.

Dương Thiên cũng không chú ý đến. Tên kia đã bị Dương Thiên xóa bỏ một đoạn kí ức, sẽ không nhớ đến lí do vì sao bị ngắt đi. Còn việc ngụy tạo tai nạn giao thông, Tiêu Chính Long làm hắc đạo lâu như vậy, việc này vốn không có chút khó khăn nào.

Dương Thiên vốn định cáo từ, Mộc Vũ Hàm hai người liền giữ lại dùng bữa sáng, dù sao Dương Thiên cũng đã đến đây giúp đỡ họ, cũng không thể để hẵn về như vậy. Dương Thiên tất nhiên vui mừng đồng ý.

Mộc mẫu xuống bếp làm bữa sáng, Dương Thiên cùng Mộc Vũ Hàm trò chuyện rất vui vẻ. Nàng cũng không còn chán ghét Dương Thiên, hơn nữa nhìn hẵn rất thuận mắt. Dương Thiên cũng bộc lộ những gì học tập được thời gian qua khiến Mộc Vũ Hàm cười liên tục không dứt.

Mộc mẫu làm xong bữa ăn mang lên, ba người cùng ngồi ăn. Mộc mẫu cảm thấy Dương Thiên không tệ, nếu nữ nhi ưa thích hẵn thì rất tốt. Giả vờ vô ý hỏi Dương Thiên:

- Dương Thiên, ta thấy ngươi vẫn còn trẻ, có phải hay không vẫn còn đang đi học?

Dương Thiên gật đầu:

- Ta cùng Vũ Hàm đều học đại học Thanh Hoa, ta kém nàng một khóa.

- A! Còn trẻ như vậy.

Dương Thiên cảm thấy nàng đang có ý dò xét mình, cũng nên thể hiện một chút trước mắt nhạc mẫu tương lai:

- Ta rất ít khi đến trường, hầu hết thời gian đều là làm việc bên ngoài.

Mộc mẫu lập tức hứng thú:

- Người hiện tại đang làm việc ở đâu.

- Ta làm rất nhiều việc, hiện tại chuẩn bị mở một công ty thời trang.

- Mở công ty? Cái này chẳng phải cần một số tiền rất lớn sao?

- Ta những năm gần đây kiếm được cũng không ít.

Mộc mẫu cảm thấy người này càng nhìn càng thuận mắt, còn trẻ như vậy đã thành lập công ty riêng, tiền đồ rất tươi sáng. Mộc Vũ Hàm cũng rất bất ngờ, nàng không ngờ Dương Thiên lại tài giỏi đến như vậy.

Dương Thiên quan sát vẻ mặt hai người, trong lòng cười thầm: “Tiêu Chính Long, người xem như gián tiếp giúp đỡ ta, xem ra phải thưởng cho hắn”.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Man Chi Thế

Dương Thiên cùng hai người trò chuyện một lúc về sau cũng ra về. Vừa ra đến cửa đã nhìn thấy Tiêu Chính Long đang đợi ở đằng xa, chậm rãi tiến lại gần. Tiêu Chính Long cũng không đợi Dương Thiên mở miệng, liền nói:

- Thiếu gia, mọi chuyện đã xử lý xong.

Dương Thiên gật đầu:

- Làm tốt lắm. Xem người làm việc cũng không tệ. Ta hiện tại sẽ giúp người tấn thăng thành Địa cấp võ giả.

Tiêu Chính Long vẻ mặt mừng rỡ như điên, cuối đầu cung kính:

- Cảm ơn thiếu gia.

- Chọn một nơi yên tĩnh đi. Quá trình tấn cấp không nên bị người làm phiền.

Tiêu Chính Long nghe xong, liền quay lại nói với thuộc hạ:

- Các người trở về trước, ta cùng thiếu gia có việc.

Dương Thiên để cho Tiêu Chính Long lái xe, hắt một mạch chạy thẳng đến ngoại thành, cuối cùng đi đến một căn nhà bình thường nằm trong một cái thôn nhỏ. Bước ra ngoài hít thở một hơi, Dương Thiên nói:

- Nơi này không tệ, không khí rất trong lành. Đây là nơi người chuẩn bị để dưỡng già sao?

Tiêu Chính Long mặt đen lại, hắn chỉ mới 38 tuổi, sao có thể nghĩ đến việc đó.

- Thiếu gia, đây là căn cứ bí mật ta xây dựng, làm chỗ trú ẩn trong trường hợp có biến cố đột xuất.

- Không tệ, tính toán rất tốt. Đi vào a.

Tiêu Chính Long liền đi lên phía trước, gõ cửa hai tiếng, trong nhà phát ra âm thanh:

- Quý nhân từ phương xa đến là có việc gì?

Như đã chuẩn bị từ trước, Tiêu Chính Long nói:

- Xa chân lữ bước muốn xin một ngụm rượu giải sầu.

Cánh cửa lập tức mở ra, một người thân hình lực lưỡng bước ra. Người này không hề tu luyện bất cứ võ công hay công pháp gì nhưng Dương Thiên cảm giác được một cỗ lực lượng rất lớn từ cơ thể hắn. Chỉ xét trên phương diện lực lượng đã không chút thua kém Địa cấp hậu kỳ võ giả.

Đội Dương Thiên hai người đi vào ngồi trên ghế, thanh niên liền hỏi:

- Lão đại, người hôm nay đến đây là có việc gì?

Tiêu Chính Long nhìn về phía Dương Thiên:

- Tiểu Từ, giới thiệu với người, đây là thiếu gia. Ta hiện tại là thuộc hạ của hắn.

Thanh niên cả kinh, Tiêu lão đại từ lúc nào chịu can tâm làm thuộc hạ cho người khác?

Cũng không đợi thanh niên phản ứng lại, Dương Thiên liền nói:

- Tiểu Từ, lực lượng của người là do luyện tập hay là trời sinh?

Tiểu Từ kinh ngạc không thôi, người này là lần đầu tiên gặp, sao có thể biết về lực lượng của hắn, việc này Tiêu lão đại cũng không hề biết. Tiêu Chính Long vẻ mặt cũng rất ngạc nhiên, Dương Thiên thấy vậy liền hỏi:

- Chẳng lẽ người cũng không biết việc này?

Tiêu Chính Long cười khố:

- Ta là trong một lần đi du lịch cứu mạng hắn, hắn khi đó bị thương rất nặng, kém chút là mất mạng. Ta cũng phải rất vất vả mới cứu được hắn. Từ đó về sau hắn liền đi theo ta. Ta cũng không hỏi rõ về lai lịch của hắn.

- Xem ra người cũng rất tốt bụng a.

Tiêu Chính Long cười cười, không nói gì. Dương Thiên nhìn Tiểu Từ:

- Người hiện tại có thể nói rõ một chút sao?

Tiểu Từ trầm mặc một hồi, liền trầm giọng:

- Nói ra cũng không phải không được. Nhưng các người phải hứa không được tiết lộ ra ngoài, việc này đối với các người đều không tốt.

- Không vấn đề gì.

Tiểu Từ nghe xong liền nói tiếp:

- Ta là thành viên của Âm tổ, lần trước làm nhiệm vụ bị thương nặng, được Tiêu lão đại cứu mạng nên quyết định ở lại trợ giúp hắn ba năm. Thời gian hiện tại cũng sắp đến, ta cũng chuẩn bị rời đi.

Tiêu Chính Long vẻ mặt kinh ngạc:

- Âm tổ.

- Người cũng biết Âm tổ?

Tiêu Chính Long liền đáp:

- Ta đã từng nghe nói qua, thế lực này vô cùng lớn, trải rộng khắp thế giới. Hơn nữa mỗi người thực lực đều vô cùng mạnh. Tùy tiện một người đều có thể tiêu diệt một bang phái hắc đạo.

Dương Thiên gật đầu:

- Cũng không mạnh như vậy, nhưng cũng không sai biệt lắm, hơn nữa ta có thể cho người biết, bọn họ mạnh như vậy bởi vì đa phần Âm tổ đều là Tu Chân giả.

Lần này đến lượt Tiểu Từ kinh ngạc:

- Người cũng biết về Âm tổ?

Dương Thiên không nói gì, liền lấy ra thẻ chứng minh thân phận ném về phía Tiểu Từ. Tiêu Chính Long vẻ mặt vẫn mờ mịt, Tu Chân giả, danh từ này hẳn là lần đầu tiên nghe được. Dương Thiên thấy vậy cũng giải thích:

- Tu Chân giả, từ khi sinh ra thể chất đặc biệt hơn so với người bình thường, có thể tu luyện các loại công pháp đặc biệt. Tương tự võ giả nhưng mạnh hơn rất nhiều lần.

Tiêu Chính Long vội hỏi:

- Vậy ta có thể tu luyện hay không?

Dương Thiên lắc đầu:

- Người không có linh căn, không thể tu luyện.

Tiêu Chính Long vẻ mặt tiếc nuối, trong mắt hần, Dương Thiên mạnh như vậy, xem ra là Tu Chân giả chứ không phải Thiên cấp cao thủ như hần tưởng tượng. Dương Thiên nói tiếp:

- Cũng không cần cảm thấy tiếc nuối, chỉ cần người đột phá Thiên cấp cao thủ, thực lực cũng đã không kém đại đa số Tu Chân giả.

Thiên cấp cao thủ chính là tương đương với Trúc Cơ kỳ. Còn về phần Kim Đan kỳ cao thủ, bọn họ chính là đỉnh cao của thế giới này, Tiêu Chính Long cũng sẽ không có cơ hội tiếp xúc. Tiêu Chính Long vẻ mặt vui mừng, Dương Thiên nói như vậy chính là muốn nói sẽ giúp hần đột phá Thiên cấp.

- Ta có thể đột phá Thiên cấp?

Dương Thiên gật đầu:

- Người nghĩ không sai, chỉ cần người khiến ta hài lòng, ta sẽ giúp người trở thành Thiên cấp cao thủ.

Tiểu Từ này giờ ngồi bên cạnh có chút mộng. Dương Thiên còn trẻ như vậy đã là thành viên Trung tâm làm hần vô cùng kinh ngạc. Hiện tại còn hứa giúp một võ giả bình thường đột phá Thiên cấp, đây chính là tương đương với Trúc Cơ kỳ cao thủ a.

Dương Thiên nhìn qua Tiểu Từ:

- Sao vậy? Thẻ thân phận của ta không có vấn đề gì chứ?

Tiểu Từ vội đáp:

- Không có, Sơ cấp thành viên Tiểu Từ tham kiến lãnh đạo.

Dương Thiên lắc đầu:

- VyFwTzf Không cần lễ nghi rắc rối như vậy, người tùy tiện gọi ta là Dương Thiên là được rồi. Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, lực lượng của người từ đâu mà có?

Tiểu Từ gãi đầu:

- Ta là trẻ mồ côi, sinh ra lực lượng đã rất lớn, hơn nữa theo ta lớn lên mà dần tăng trưởng. Tuy ta không thể tu luyện nhưng do thể chất đặc biệt, được một vị trong Âm tổ phát hiện nên gia nhập Âm tổ.

Dương Thiên nghe xong, thần thức lập tức bao vây Tiểu Từ, cảm nhận trong cơ thể hẩn một cỗ lực lượng rất lớn, liền nói:

- Lại là Man chi thể. Vừa gặp Hàn Băng chi thể, hiện tại lại gặp Man chi thể. Những loại thể chất này dù là ở Tu Chân giới cũng vô cùng hiếm gặp, không ngờ ta vài ngày liền gặp được hai cái.

Tiểu Từ vẻ mặt mờ mịt, Man chi thể, hẩn là lần đầu nghe tới danh tự này.

Dương Thiên cũng giải thích:

- Người có Man chi thể, trời sinh thần lực, lực lượng vô cùng lớn, hơn nữa càng ngày càng mạnh. Chỉ cần tìm được công pháp thích hợp liền có thể trở thành Tu Chân giả, cùng cảnh giới hầu như không có đối thủ.

Man lực, chính là một loại cao cấp linh lực, chuyện này Dương Thiên cũng không nói ra, dù sao Tiểu Từ cũng sẽ không hiểu. Man lực không những lực lượng rất lớn, hơn nữa có tác dụng cường hóa thân thể. Cũng sẽ không xảy ra trường hợp như Vương Vận, bạo thể mà vong. Chợt nghĩ đến nữ nhân xinh đẹp mà lạnh lùng kia, Dương Thiên cũng không muốn đến làm phiền nàng, hiện tại nàng cần thời gian để suy nghĩ.

Tiểu Từ nghe nói mình có thể tu luyện, vẻ mặt vui mừng:

- Người nói như vậy, có phải là có công pháp phù hợp với ta.
- Công pháp ta có, nhưng người phải đáp ứng ta một việc.
- Việc gì?
- Trở thành thuộc hạ của ta, người cùng Tiêu Chính Long đều là trực tiếp dưới quyền ta.

Tiêu Chính Long năng lực không tệ, nhưng thực lực quá yếu, Tiểu Từ vừa vặn phù hợp. Có hẳn, về sau Dương Thiên cũng tránh được không ít phiền phức. Tiểu Từ về mặt suy nghĩ:

- Ta đã là thành viên của Âm tổ, không thể gia nhập tổ chức khác.

Dương Thiên khoát tay:

- Việc này không cần bận tâm, ta sẽ để Tiêu Chính Long làm cho người một thân phận mới, gọi là Sở Từ đi. Về phần Âm tổ ta sẽ giải quyết.

Tiểu Từ cười khở, hẳn quên mất Dương Thiên là thành viên Trung tâm, với hẳn đây chỉ là việc nhỏ. Nghĩ đến có thể tu luyện, đạt được lực lượng cực mạnh, Tiểu Từ cắn răng:

- Tốt, ta làm thuộc hạ của người.

Dương Thiên hài lòng, quay lại nhìn Tiêu Chính Long:

- Người có thể xử lý thân phận của hẳn.

Tiêu Chính Long gật đầu:

- Không vấn đề gì.
- Tốt, vậy từ hôm nay, người gọi là Sở Từ.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Thiên Sát

Dương Thiên không nói thêm lời nào, thần thức lập tức liền tiến vào không gian trữ vật. Tu Chân giả đạt đến cảnh giới nhất định đều không còn sử dụng không gian giới chỉ mà tự mở ra một mảnh không gian riêng để cất trữ đồ vật. Tìm kiếm một lúc, Dương Thiên cuối cùng cũng tìm ra được VEWGDBm công pháp thích hợp cho Sở Từ. Giảng giải một lần cho Sở Từ xong, Dương Thiên liền nói:

- Người có thể tự tìm hiểu, có điểm nào không rõ có thể tìm ta. Tiêu Chính Long, hiện tại ta cùng người tìm một căn phòng trống, ta sẽ giúp người tiến vào Địa cấp.

Tiêu Chính Long vẻ mặt vui mừng, dẫn theo Dương Thiên tiến vào một căn phòng phía cuối căn nhà. Bên trong thiết kế rất trang nhã, xem ra Tiêu Chính Long cũng rất biết hưởng thụ. Tiêu Chính Long theo lời Dương Thiên ngồi lên giường, hai chân xếp bằng. Dương Thiên đặt một tay lên đầu Tiêu Chính Long, truyền vào một luồng linh khí.

- Tập trung tinh thần, vận chuyển linh khí của ta đi phá tan bình cảnh.

Võ giả tu luyện chính là nội khí, so với linh khí thì yếu hơn rất nhiều. Tiêu Chính Long hiện tại chính là mượn linh khí của Dương Thiên để phá tan bình cảnh. Dương Thiên nhìn qua Tiêu Chính Long một lúc, cảm thấy không có vấn đề gì, liền đi ra ngoài. Sở Từ hiện tại cũng đang chăm chú nghiên cứu công pháp, Dương Thiên cũng không tiện quấy rầy. Nhàm chán, Dương Thiên chọn một căn phòng, vào đó ngủ một giấc.

Khi Dương Thiên tỉnh dậy cũng đã giữa trưa. Đi ra ngoài thấy Sở Từ đang bắt đầu tu luyện, Tiêu Chính Long hiện vẫn chưa đột phá thành công. Hẳn tư chất không được tốt, nếu không có Dương Thiên giúp đỡ không biết đến tháng năm nào mới có thể đột phá Địa cấp nên đột phá bình cảnh chậm cũng là điều dễ hiểu.

Dương Thiên quyết định đi ra ngoài ăn trưa. Trong tủ lạnh tuy có rất nhiều đồ ăn nhưng đa số là thức ăn nhanh, không phải loại Dương Thiên ưa thích.

Nơi này cách nội thành khá xa, Dương Thiên cũng tìm một quán ăn trong thôn ăn. Đồ ăn tuy đơn giản nhưng mùi vị rất tốt. Đang ăn, bỗng nhiên có một người vẻ mặt hoảng hốt từ ngoài chạy vào:

- Lão bản, có chuyện không ổn, con trai của người đang đồn củi cùng ta bỗng nhiên bị mất tích, đã tìm cả buổi sáng mà vẫn không thấy.

Lão bản liền không nói hai lời chạy ra ngoài, Dương Thiên cũng không phải một người thích lo chuyện bao đồng, tập trung ăn hết bữa ăn. Ăn xong, Dương Thiên để lại tiền trên bàn, đi ra ngoài. Vừa bước ra ngoài, Dương Thiên bị một mùi máu tươi đập vào mặt, nhìn ra phía xa là một người mặc hắc bào đang đứng, phía dưới chân hắn là vị lão bản lúc nãy.

Lão bản lúc này cả người nằm trong vũng máu, hai mắt còn đang mở to kinh ngạc, xem ra đã chết. Cảm nhận được sát ý đang tập trung vào mình, Dương Thiên ngạc nhiên:

- Người xem ra là vì ta mà đến?
- Không sai.
- Vậy tại sao phải làm hại người vô tội?

- Hắc muốn đi tìm con trai, ta liền tốt bụng giúp hai người bọn họ gặp nhau.

Dương Thiên gạt đầu, ra vẻ đã hiểu. Hắc bào nói tiếp:

- Thập Bát là do người giết?

- Thập Bát, người muốn nói đến tên sát thủ theo dõi ta tối qua.

Hắc bào nhân nghe đến đây liền nhận định Thập Bát là do Dương Thiên giết, không nói hai lời liền rút ra một thanh đoản đao, phóng về phía Dương Thiên. Dương Thiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắc bào nhân. Tên kia vốn đang phóng đến liền khựng lại, đứng ngây ngốc tại chỗ.

Dương Thiên lần này trực tiếp vận dụng một loại ảo thuật, đưa hắc bào nhân vào trong ảo cảnh. Lần trước hắc hơi sơ ý để tên kia tự sát, lần này tất nhiên không tái phạm. Nhìn hắc bào nhân hai mắt hờ hững, Dương Thiên hỏi:

- Các người thuộc về tổ chức nào, ai phái các người đến ám sát ta?

- Bọn ta là Thập bát tướng thuộc tổ chức Thiên Sát, một tổ chức sát thủ chuyên nhận ám sát tất cả mọi loại người trên toàn thế giới, mặc kệ là tổng thống một đất nước hay là trẻ sơ sinh. Chỉ cần trả đủ tiền Thiên Sát đều nhận giải quyết.

- Lần này có người trả một khoản tiền lớn thuê bọn ta đến ám sát người. Thiên Sát trước giờ chỉ nhận tiền, không nhận người nên cũng không rõ người thuê là ai.

Dương Thiên cau mày, việc này có chút rắc rối, vẫn không tìm được chủ mưu phía sau khiến hắc rất khó chịu:

- Cơ cấu tổ chức của các người như thế nào? Nếu nhiệm vụ thất bại thì sao?

- Thiên Sát là tổ chức sát thủ lớn nhất thế giới, tổng bộ cũng không nằm ở đất nước này. Ngoài sát thủ bình thường, phía trên còn có Thập Bát tướng, nhị vị phó thủ lĩnh cùng một thủ lĩnh.

- Thiên Sát trước giờ luôn xem trọng uy tín. Nếu nhiệm vụ thất bại sẽ cử người mạnh hơn đến thay thế đến khi thành công.

- Nói vậy người cùng người hôm qua đều thuộc Thập Bát tướng.

- Không sai, ta là Thập Nhất.

Dương Thiên cau mày, nói vậy hẳn sẽ không ngừng bị người nhắm đến, hai tên trong Thập Bát tướng đã chết trong tay hắn. Vậy lần sau sẽ là ai? Phó thủ lĩnh hay thủ lĩnh?

Dương Thiên phát tay, giải trừ ảo thuật. Hắc bào nhân lập tức lùi xa ra, vẻ mặt hoảng sợ:

- Người rút cuộc đã làm gì ta?

- Trở về nói với thủ lĩnh các người không nên tiếp tục đến tìm ta, nếu không ta cũng không ngại xoa sổ Thiên Sát.

- Người làm sao biết?

- Cút.

Dương Thiên trừng mắt, hắc bào nhân liền cảm thấy mình như đang đứng trước một con quái vật khổng lồ, vạt áo phía đã ướt đầm mồ hôi. Không nói thêm lời nào liền bỏ chạy. Người này quá đáng sợ, hẳn hoàn toàn không phải đối thủ.

Dương Thiên cũng không biết thủ lĩnh Thiên Sát có nghe lời hắc hay không. Hắc chỉ không muốn phiền phức thôi, hắc cũng không rảnh đến mức chạy ra nước ngoài kiếm một cái tổ chức sát thủ. Tất nhiên, nếu tên kia vẫn không biết điều, Dương Thiên cũng không ngại tiêu diệt cái tổ chức này.

Dương Thiên nhìn lão bản nằm trên mặt đất, thở dài, người này cũng là vì hắc mà chết. Dương Thiên tiến tới một ngôi nhà đang đóng cửa, gõ cửa rồi nói:

- Mở cửa ra đi, tên kia đi rồi.

Trong nhà liền phát ra âm thanh run rẩy:

- Người là ai?

- Ta là ai không quan trọng, lão bản đã chết, người giúp ta tìm kiếm thi thể con của hắc và an táng cho hai người bọn họ. Tiền ta sẽ để ở cửa.

Nói xong, Dương Thiên lấy ra một chồng tiền lớn để ở trước cửa rồi xoay người rời đi. Trở lại căn nhà, Dương Thiên thấy Tiêu Chính Long vẫn chưa đột phá xong liền lắc đầu, tên kia tư chất đúng là quá tệ a.

Nhàm chán, Dương Thiên kiếm một cái laptop trong nhà để chơi game. Diệp Linh hiện tại cũng không online, hoàn thành xong nhiệm vụ, Dương Thiên liền tìm kiếm một ít thông tin về Lăng Nhã Kỳ. Hắc cũng không biết dung mạo của nàng nên cũng muốn xem một chút.

Mở phần hình ảnh, đập vào mắt Dương Thiên là một nữ nhân thân hình đầy đặn, vóc người thon gọn rất quyến rũ, gương mặt vô cùng xinh đẹp. Dương Thiên tiếp tục tìm kiếm một vài bài báo về nàng, đã số đều là lời khen ngợi, xem ra cô nàng này rất được ưa thích. Dương Thiên đang chăm chú tìm kiếm, phía sau liền phát ra một tiếng động, Tiêu Chính Long về mặt mừng rỡ đi vào:

- Thiếu gia, ta đột phá thành công.

Dương Thiên lắc đầu:

- Đột phá tốn nhiều thời gian như vậy, tư chất của người còn kém hơn ta nghĩ một bậc.

Tiêu Chính Long không chút để ý, có thể đột phá hãn đã rất mãn nguyện. Dương Thiên liền tiếp:

- Hiện tại cũng không còn sớm, người cũng chuẩn bị một chút. Chúng ta đến dự yến tiệc của Hồng Nương Tử.

Tiêu Chính Long gật đầu đi ra ngoài. Dương Thiên nằm ra giường, đi dự yến tiệc với hãn là một việc rất nhàm chán. Dương Thiên dự định bồi dưỡng Sở Từ thật tốt, lần sau những việc này cũng sẽ không cần phiền đến hãn.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Dạ Yến

Một lát sau, Dương Thiên cùng Tiêu Chính Long lên xe đi. Tiêu Chính Long đưa cho Dương Thiên một tập tài liệu giới thiệu rất kỹ càng về Hồng Nương Tử, phía trên còn có một cái ảnh chụp.

Dương Thiên nhìn qua ảnh, cũng bắt đầu có hứng thú, đúng là một mỹ nữ, hơn nữa có vẻ rất quyến rũ. Mang theo một chút tiếc nuối, Dương Thiên bắt đầu đọc.

Hoa Thi Âm, thường được gọi là Hồng Nương Tử, là con gái của Hoa Thất cùng một vị thê thiếp. Mẫu thân mất từ nhỏ, từ nhỏ đã tỏ rất có năng khiếu lãnh đạo, tính tình cao ngạo. Hoa Thất còn có một người con trai, đáng tiếc chỉ biết chơi bời trác táng nên mọi vụ sự nhỏ đều giao cho Hoa Thi Âm.

Hôn sự của nàng là do Hoa Thất tự tay chỉ định, vốn không hề có tình yêu. Nghe nói quan hệ của hai phu thê rất tốt, ít nhất người ngoài nhìn vào sẽ cảm thấy như vậy.

Phía dưới còn có rất nhiều thông tin về thành tích cùng một vài chuyện liên quan. Dương Thiên cũng không để ý.

- Chỉ giao vụ sự nhỏ chứng tỏ Hoa Thất cũng không thật sự tin tưởng nàng. Hôn nhân do gia đình sắp đặt lại luôn tỏ ra hạnh phúc. Quá đối trá rồi.

Suy tư một lúc, Dương Thiên cũng bỏ tập tài liệu qua một bên, hẳn có một cái nhìn tương đối về Hoa Thi Âm, người phụ nữ này tâm cơ rất sâu.

Xe đi vào trong nội thành, tiến về hướng Thiên Hải quán, một tiệc tùng lớn hầu hết đều tổ chức tại đây. Xe dừng trước cửa vào Thiên Hải quán, Dương Thiên xuống xe, nói với Tiêu Chính Long:

- Người đi vào trước, ta còn có chút việc, xong việc ta sẽ gọi người ra đón.

Tiêu Chính Long cũng không nói nhiều, cúi đầu chào rồi xoay người mang thuộc hạ đi vào. Dương Thiên tiến vào một ngõ hẻm gần đó, đi sâu vào trong, cuối cùng bước vào một quán café nhỏ nằm sâu trong hẻm.

Quán khung cảnh khá tối, chỉ có bóng đèn mờ, chỉ có một nhân viên đang đứng tại quầy và một lão giả đang ngồi tại một cái bàn trong góc khuất. Dương Thiên cũng tiến lại bàn, ngồi xuống hỏi:

- Người thả ra khí tức để gọi ta đến đây, hi vọng là có việc quan trọng.

Lão giả cười, tán thưởng:

- Người rất mạnh, ta chỉ thả ra một ít khí tức, tu sĩ Kim Đan sơ kỳ cũng không thể phát hiện ra được, xem ra tình báo về người hoàn toàn không sai.

- Không cần nhiều lời, có việc thì mau nói. Ta còn có việc.

Lão giả cũng biết, không tiếp tục dông dài:

- Ta là người đến từ Ấn Long đảo, lần này đến đây theo lệnh đảo chủ, đảm bảo chắc chắn Huyết Ma kiếm không lọt vào tay Ma môn.

Dương Thiên lần này cuối cùng cảm thấy Huyết Ma kiếm không đơn giản như hắc tướng, dù nó cũng là một món pháp bảo khá lợi hại, nhưng cũng không đến mức Ma môn bất chấp tất cả mọi giá để đạt được.

- Xem ra Huyết Ma kiếm cũng không đơn giản như ta nghĩ a.

Lão giả gật đầu:

- Đáo chủ cũng không nói rõ, nhưng ta cũng có thể đoán được, Huyết Ma kiếm chứa đựng bí mật rất lớn.

- Việc này ta đã biết, yên tâm, ta sẽ không để Huyết Ma kiếm rơi vào tay Ma môn.

Lão giả thấy Dương Thiên tu vị cực cao, cũng đã yên tâm, trước khi rời đi còn nhắc nhở:

- Thiên Sơn Thánh nữ cùng Ma nữ đều đến, ta ở lại cũng không có ý nghĩ gì nên xin cáo từ trước. Còn nữa, nghe nói một trong hai vị phó thủ lĩnh của Thiên Sát đang trên đường đến đây.

Dương Thiên cau mày:

- Người tại sao lại biết việc này.

Lão giả tươi cười:

- Có thể khiến phó thủ lĩnh Thiên Sát động thủ, ngoài người ra ta không đoán ra được người khác. Ta nghĩ người đã VUR73Ys giết người của Thập Bát tướng nên mới có thể dẫn động đến phó thủ lĩnh ra tay.

- Cảm ơn người đã cảnh báo, việc này ta biết phải làm thế nào.

- Ta chỉ biết phó thủ lĩnh này là một nữ nhân, hơn nữa độc công rất lợi hại, còn lại tùy thuộc vào người rồi.

Nói xong, lão giả liền biến mất. Dương Thiên cũng đứng dậy rời đi. Lão giả tuy tu vị chỉ đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ nhưng làm việc lại rất cẩn thận, tâm tư kín đáo.

Tiên tay đưa cho Dương Thiên một cái nhân tình, dù không có cũng không sao, nhưng Dương Thiên xác thực nợ hần lần này. Dương Thiên đi ra trước cửa Thiên Hải quán, bấm số gọi cho Tiêu Chính Long.

Tiêu Chính Long lúc này đang cùng Hoa Thi Âm đứng ở một bên cạnh. Hoa Thi Âm vẻ mặt cao quý, lãnh đạm nhìn Tiêu Chính Long:

- Tiêu lão đại, người thật sự làm bọn ta bất ngờ a. Đang yên đang lành bỗng nhiên độc chiếm 3 tỉnh phía Nam, thật sự khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Tiêu Chính Long vẻ mặt khiêm tốn:

- Đâu có, ta so với Hoa lão đại năm xưa vẫn còn kém nhiều lắm.

Hoa Thi Âm không nói gì, Tiêu Chính Long cũng không đoán được nàng đang nghĩ gì. Nghe thấy tiếng điện thoại, Tiêu Chính Long liền lấy ra, thấy người gọi là Dương Thiên vội bắt máy:

- Thiếu gia.

- Ta đang đứng trước cửa, người xuống đón ta.

- Ta lập tức xuống ngay.

Nói xong quay ra nhìn Hoa Thi Âm:

- Thật xin lỗi, ta phải xuống dưới đón bằng hữu.

Hoa Thi Âm gật đầu:

- Ta cũng phải đi tiếp đãi các vị khách nhân khác.

Nhìn theo bóng lưng Tiêu Chính Long, Hoa Thi Âm khóe miệng nhếch lên một nụ cười:

- Cuối cùng cũng đến rồi sao?

Hoa Thi Âm tổ chức bữa tiệc này tuy là mời đến rất nhiều vị quan chức cấp cao, nhưng mục đích thực sự lại là để nhắm đến người phía sau Tiêu Chính Long. Nàng đã điều tra rõ ràng, Tiêu Chính Long tuy năng lực không tệ, nhưng muốn độc chiếm hắc đạo 3 tỉnh phía Nam quả là người si nói mộng. Bất kể năng lực, vũ lực hay tài chính đều không đủ sức đối đầu với Hắc Lang bang.

Hơn nữa phía sau Hắc Lang bang là Lý gia, Tiêu Chính Long vốn hoàn toàn không có cơ hội. Nhưng cuối cùng hẳn lại thắng, hơn nữa Lý gia hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Ý nghĩa rất rõ ràng, phía sau Tiêu Chính Long có một nhân vật rất lợi hại, Lý gia cũng không phải đối thủ. Lý gia thế nhưng là Tam đại gia tộc đứng đầu, Hoa Thi Âm rất muốn biết, người này rốt cuộc là thần thánh phương nào. Nếu có thể hợp tác với hắn thì mối thù của nàng cũng có thể báo rồi.

Thấy Tiêu Chính Long đi đến, Dương Thiên liền hỏi:

- Người cảm thấy dạ yến lần này thế nào.

Tiêu Chính Long có chút suy nghĩ:

- Không phải là Hồng môn yến. Nhưng cũng không đơn giản là lôi kéo các thế lực, ta cảm thấy nàng mục đích chính vẫn là nhắm vào ta.

Dương Thiên gật đầu, hẳn mơ hồ cảm thấy mục đích của dạ yến là nhắm vào hắn. Cũng không quá rõ ràng, Dương Thiên liền theo Tiêu Chính Long đi vào.

Bước vào trong, Dương Thiên liền cảm thấy có rất nhiều cặp mắt chú ý vào mình. Dù sao được Tiêu Chính Long tự mình ra đón tiếp, địa vị chắc

hắn rất cao. Dương Thiên nói thầm với Tiêu Chính Long:

- Người không cần theo ta, ta cũng không muốn có quá nhiều sự chú ý.

Tiêu Chính Long gật đầu, hai người liền tách ra, Dương Thiên tiến tới một góc lấy một ly rượu rồi đứng đó quan sát toàn bộ khán phòng.

Dương Thiên vốn muốn yên tĩnh quan sát một lát, nhưng ngay lập tức có vài người đi đến làm quen:

- Xin chào, ta là Sở Vũ, phụ thân ta là Sở A, cục trưởng cục cảnh sát Thanh Lâm huyện.

- Ta là...

Nhiều người đến khiến Dương Thiên cảm thấy có chút phiền phức, những cũng nhã nhặn đáp lại:

- Ta gọi là Dương Thiên.

Đám người chưa kịp nói gì, Dương Thiên liền nghe thấy một tiếng hô:

- Dương Thiên.

Tần Tuyết vẻ mặt vui mừng đi đến, nàng không ngờ có thể gặp Dương Thiên tại đây. Nàng cũng không muôn đến đây nhưng phụ thân lại để nàng tham dự để thay đổi không khí. Nãy giờ bị một đám thiếu gia vây quanh khiến Tần Tuyết rất khó chịu, nhìn thấy Dương Thiên Tần Tuyết liền vui vẻ đi lại.

Dương Thiên cũng không nghĩ sẽ gặp Tần Tuyết ở đây. Nhưng ngẫm lại thấy cũng rất hợp lí, nàng là Tần gia đại tiểu thư, dạ yến này chắc chắn không thể không mời Tần gia a.

Dương Thiên tâm trạng liền vui vẻ, vốn nghĩ dạ yến nhàm chán, hiện tại có Tần Tuyết bồi tiếp mình, đây là một sự tình không thể tốt hơn.

Hướng về phía Tần Tuyết vẫy tay:

- Tuyết nhi, ta ở đây.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Hẹn Gặp

Tần Tuyết nghe Dương Thiên gọi Tuyết nhi hai má hơi đỏ lên, bất quá vẫn bước nhanh về phía Dương Thiên:

- Người tại sao lại ở đây.

Dương Thiên hiện tại cũng không định cho nàng biết hẳn là lão đại hắc đạo, liền viện lí do:

- Ta được một người bạn mời đến đây, rảnh rồi không có việc gì nên cũng đồng ý để thay đổi không khí. Không ngờ lại gặp được người, chúng ta cũng thật là có duyên a.

- Hừ, ai mà thêm có duyên phận với người.

Tần Tuyết làm bộ tức giận, nhưng vẻ mặt rạng rỡ lại bán đứng nàng. Dương Thiên trong lòng mừng rỡ, xem ra khoản cách đến thành công không còn xa nữa. Hiện tại chỉ cần tìm một cơ hội thích hợp là được.

Mọi người xung quanh nhìn thấy Dương Thiên cùng Tần Tuyết thân mật, đều hiện lên vẻ ngạc nhiên, tất cả đều là những người có địa vị trong xã hội. Bọn họ có thể không biết Dương Thiên là ai, nhưng Tần Tuyết là đại tiểu thư Tần gia có ai lại không biết.

Hai người trò chuyện như một cặp tình nhân đang yêu không khỏi khiến chung quanh có bàn luận:

- Chẳng lẽ hẳn là bạn trai của Tần tiểu thư.

- Rất có thể là như vậy, người không thấy hẳn gọi Tuyết nhi rất thân mật sao.

- Không thể nào a. Nàng là mục tiêu theo đuổi của ta, sao lại trở thành hoa đã có chủ như vậy được.

- Không nói cái khác, chỉ riêng việc hẳn là bạn trai của Tần tiểu thư, ta nhất định phải tạo mối quan hệ với hẳn.

Chung quanh bàn luận khiến mặt Tần Tuyết càng ngày càng đỏ. Dương Thiên cũng hiểu được, nắm tay nàng kéo về một góc ít người. Mọi người chung quanh cũng hiểu được, không tiếp tục làm phiền.

Tần Tuyết bị Dương Thiên kéo tay cũng không giãy dụa, để mặc cho hẳn kéo. Hai người đi vào một cái bàn, ngồi xuống trò chuyện, Dương Thiên vẫn đang trổ tài ăn nói thì phía sau vang lên một âm thanh:

- Tuyết nhi, người cũng ở đây à?

Tần Tuyết quay lại, nhìn thấy người đến vẻ mặt liền mừng rỡ:

- Vương đại ca, người trở về khi nào sao lại không thông báo cho ta một tiếng?

- Ta cũng là vừa trở về, cha ta để ta thay mặt đến đây dự tiệc. Tuyết nhi, lâu rồi không gặp, người đúng là càng ngày càng xinh đẹp.

Tần Tuyết tươi cười, quay lại nhìn Dương Thiên:

- Đây là Vương Bào đại ca, bạn từ thuở nhỏ của ta.

- Vương đại ca, đây là Dương Thiên, bằng hữu của ta.

Wang Bao chìa tay về phía Dương Thiên, chào hỏi:

- Xin chào, ta là Vương Bào.

Dương Thiên cũng đưa ta ra, gật đầu:

- Dương Thiên.

Hai người thả tay ra, Dương Thiên cảm nhận được trong cơ thể Vương Bào có chấn động nhỏ, dường như là có sinh vật đang ở trong đó, thầm nghĩ: “Rốt cuộc là thứ gì, ta lại chưa từng thấy bao giờ”.

Ba người trò chuyện rất vui vẻ, được một lúc, Vương Bào đứng lên:

- Ta cũng vừa mới trở về, cũng nên về nhà với cha mẹ. Tuyệt nhi, người có muốn đến nhà ta một chút không?

Tần Tuyết vẻ mặt do dự, nàng muốn ở cùng với Dương Thiên nhưng Vương Bào vừa mới về nước. Nàng cũng không tiện từ chối hẳn. Hơn nữa, nàng cũng đã lâu chưa đến thăm Vương thúc cùng bá mẫu.

Tần Tuyết nhìn qua Dương Thiên, hẳn cũng gật đầu:

- Người đi đi, ta ở đây lát nữa còn có việc. Gặp lại sau.

Tần Tuyết thấy Dương Thiên không giữ mình lại cũng cảm thấy có chút mất mát. Chợt nhớ lại lần trước Dương Thiên nói nàng với hẳn chỉ là bằng hữu không khỏi tự hỏi: “Hẳn thực sự chỉ xem ta là bằng hữu thôi sao?”

Vương Bào thấy Tần Tuyết hỏi ý kiến Dương Thiên, cảm thấy khó chịu nhưng vẫn lộ vẻ tươi cười:

- Vậy bọn ta đi trước, gặp lại người sau.

Dương Thiên nhìn Vương Bào cùng Tần Tuyết rời đi, cảm thấy tên Vương Bào này có gì đó rất kì lạ, nhưng không nói rõ được chỗ nào. Dương Thiên tất nhiên không muốn Tần Tuyết rời đi, nhưng hẳn đúng là có

việc phải làm. Từ khi hấn bước vào đây luôn có một vị mỹ nữ thỉnh thoảng lại nhìn về phía hấn một lần.

Dương Thiên từ đầu đã nhận ra, đúng là người tổ chức buổi tiệc hôm nay, Hồng Nương Tử. Về phần nàng vì sao chú ý hấn, Dương Thiên cũng không phải rất rõ ràng.

Dương Thiên cũng muốn đi gặp nàng một phen, không phải vì cái gì khác, đơn giản vì hấn phát hiện Hoa Tứ Nương vẫn còn là xử nữ. Lấy chồng hơn một năm vẫn còn là xử nữ, xem ra cuộc hôn nhân này thực sự có vấn đề. Dương Thiên lẩm bẩm:

- Nàng vẫn còn là xử nữ, xem ra ta phải một lần đập chậu cướp hoa rồi. Việc này tuy ta chưa từng thực hiện, nhưng nghĩ đến thực sự có chút phấn khích.

Dương Thiên ngồi lại một lúc sau, quả nhiên, Hồng Nương Tử liền tiến đến:

- Xin chào, ta có thể ngồi ở đây được không?

Dương Thiên cười cười:

- Dạ yển là do người tổ chức, người ngồi ở đâu đều được.

Hồng Tứ Nương nghe vậy liền mỉm cười ngồi xuống. Dương Thiên hỏi:

- Không biết ta nên gọi người là Hoa Thi Âm hay Hồng Nương Tử?

- Người có thể gọi ta là Thi Âm.

Hoa Thi Âm rất ghét họ của mình, hầu hết mọi người quen biết nàng đều gọi nàng là Thi Âm hoặc Hồng Nương Tử, nguyên nhân rất ít người biết. Nàng để Dương Thiên gọi thẳng tên là để kéo gần mối quan hệ. Điểm này Dương Thiên sao có thể không biết, gật đầu:

- Vậy ta liền gọi người là Thi Âm. Người đến tìm ta có việc gì. Ta biết người từ đầu đến giờ vẫn một mực chú ý đến ta, cũng không chỉ đơn giản là muốn làm quen chứ?

Hoa Thi Âm cũng không ngạc nhiên, người đứng sau Tiêu Chính Long tất nhiên phải có chỗ hơn người, gật đầu đáp:

- Không sai, ta muốn tìm người bàn chuyện, nếu người đồng ý, sau khi dạ tiệc kết thúc, có thể cùng ta gặp mặt một chút.

Dương Thiên cũng rất sáng khoái:

- Được mỹ nữ hẹn gặp, ta tất nhiên sẽ không từ chối.

Hoa Thi Âm cũng không bày tỏ cái gì:

- Vậy ta liền đi trước, hẹn lát nữa gặp lại. Chúc người dự tiệc vui vẻ.

Nói xong liền đứng dậy bỏ đi, Dương Thiên tiếp tục ngồi lại uống rượu. Sau đó, rất nhiều người liên tục kéo đến làm quen. Dương Thiên cũng biết nguyên nhân chính là do Tần Tuyết, cũng rất nhã nhặn đáp lại. Cùng một đám thanh niên nói chuyện, xưng huynh gọi đệ như đã quen biết từ rất lâu. Một thanh niên nói:

- Dương Thiên đại ca, sau khi dự dạ yến người có rảnh hay không, ta muốn mời người đi tiêu xe?

- Tiêu xe? Ý người là đưa xe?

Thanh niên gật đầu:

- Không sai. Người có lẽ không biết, cảm giác phóng như bay trên một chiếc xe thật sự rất thoải mái, ngồi trên tay lái...

Nghe thanh niên huyền thuyên một hồi, Dương Thiên cũng muốn thử một lần, hẳn mua xe cũng là loại bình thường, tốc độ không được cao, cũng chưa bao giờ dùng để đua. Nhưng nhớ lại lát nữa có hẹn gặp Hoa Thi Âm liền từ chối:

- Lát nữa ta còn có việc, khi nào người lại đi liền gọi điện cho ta.

Thanh niên cũng vui vẻ gật đầu:

- Tốt, Dương Thiên đại ca, lần sau ta sẽ gọi cho người.

Đám người trò chuyện vui vẻ rất lâu. Cuối cùng tiệc cũng tàn, Dương Thiên cùng bọn họ chào hỏi một lần rồi ngồi tại chỗ. Tiêu Chính Long cũng đi đến bên cạnh:

- Thiếu gia, người hẹn gặp Hồng Nương Tử?

- Người cũng biết?

- Khi này nàng thỉnh thoảng vẫn hỏi ta về người. Ta đoán nàng có ý đồ đối với người.

Dương Thiên tán thưởng:

- Người cũng rất biết quan sát. Không sai, nàng xác thực là muốn nhắm vào ta. Người cứ V8pERIE mang xe về nhà cho ta. Ta sẽ về sau.

Tiêu Chính Long cũng không lo lắng gì, với thực lực của Dương Thiên hoàn toàn không có nguy hiểm gì. Theo lệnh Dương Thiên mang theo thuộc hạ đi về.

Dương Thiên lấy một chai rượu rót một ly đầy nhắm nháp, chờ đợi Hoa Thi Âm.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Hợp Tác

Không để Dương Thiên đợi quá lâu, khoảng 15p sau Hoa Thi Âm cùng một người áo đen đi đến:

- Chúng ta đi đến nhà của ta đi, nơi đây cũng sắp đóng cửa.

Dương Thiên nhìn lại đồng hồ, cũng đã hơn 9h30, Thiên Hải quán đóng cửa vào lúc 10h, cũng liền gật đầu đồng ý. Cùng Hoa Thi Âm đi ra, Dương Thiên không nhận được đùa giỡn:

- Người mời ta đến nhà người, không sợ phu quân của người khó chịu sao?

Hoa Thi Âm vẻ mặt không đổi:

- Hẳn hiện tại không có ở đây, ta là theo lệnh của phụ thân đến đây làm việc.

Dương Thiên cũng không nói thêm điều gì, xem ra muốn làm rõ quan hệ của nàng với phu quân cũng không đơn giản. Ba người đi xuống phía dưới, đã có xe đợi sẵn, trên xe còn có mấy người mặc hắc bào đang ngồi. Hoa Thi Âm ra hiệu cho Dương Thiên đi vào.

Dương Thiên trên xe cũng không nói gì, hẳn cảm thấy những người này không đơn giản là đến bảo vệ Hoa Thi Âm mà còn muốn giám sát nàng. Xe chạy đến một ngôi biệt thự khá lớn, nằm ngay giữa trung tâm của huyện.

Dương Thiên cùng Hoa Thi Âm đi vào nhà, đám người áo đen cũng định vào theo, Hoa Thi Âm liền ngăn cản:

- Bọn ta có việc quan trọng cần bàn, các người không cần tiếp tục đi theo ta.

Một người vội lên tiếng:

- Lão gia dặn dò bọn ta phải lo cho sự an nguy của tiểu thư, không được rời xa nữa bước.

- Không cần nói nữa, phụ thân trước khi đi đã cho ta toàn quyền quyết định. Nếu có chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm.

Đám người thấy Hoa Thi Âm nói vậy, cũng không phản bác, cuối đầu nói:

- Vậy bọn ta đi trước, tiểu thư hãy cẩn thận một chút.

Vừa nói vừa nhìn qua Dương Thiên, Dương Thiên nhún vai thầm nghĩ: “Người nhìn ta làm gì, ta nếu có ý đồ xấu các người có thể cản được sao?”.

Đợi đám người bỏ đi, Dương Thiên cùng Hoa Thi Âm đi vào nhà. Đợi Hoa Thi Âm đóng cửa xong, một người áo đen lấy điện thoại ra gọi:

- Lão gia, tiểu thư dẫn một thanh niên lạ mặt về, còn không cho bọn ta ở lại.

Trong điện thoại phát ra âm thanh:

- Người cứ tiếp tục quan sát từ phía xa, không cần kinh động đến bọn họ.

- Đã biết.

Cúp máy, ở một nơi rất xa, một người đàn ông trung niên đang ngồi trước cửa sổ, nhìn lên trời cao, lẩm bẩm:

- Thi Âm, người cũng đừng làm cho ta thất vọng. Nếu không ta cũng không ngại để người đi theo mẫu thân của người.

Lúc này, Dương Thiên cùng Hoa Thi Âm đã bước vào trong nhà, ngồi đối diện với nhau. Dương Thiên liền nhìn quanh căn nhà, bên trong khá rộng lớn nhưng bày biện rất đơn điệu, khiến người ta cảm thấy có chút trống rỗng. Hoa Thi Âm dường như hiểu được Dương Thiên đang suy nghĩ gì:

- Nơi này là biệt thự do phụ thân ta mua để ở mỗi khi có việc phải đến đây. Rất hiếm khi sử dụng nên bày biện rất đơn sơ.

Dương Thiên không nói gì, nơi này khiến hắn cảm thấy rất khó chịu, cảm giác có ai đó đang nghe lén hắn nói chuyện. Đứng dậy đi một vòng, Dương Thiên phát hiện 7 thiết bị hình thoi rất nhỏ được gắn lên những vị trí rất khó phát hiện. Mang lại đưa cho Hoa Thi Âm:

- Người xem đây là cái gì.

Hoa Thi Âm nhìn kỹ một hồi, không nói hai lời liền ném vào bể cá bên cạnh, trầm giọng:

- Máy nghe trộm? Xem ra Hoa Thất vẫn rất đề phòng ta.

Bên ngoài biệt thự, trong một chiếc xe bỗng nhiên phát ra một âm thanh chói tai, một người đưa tay lên tắt, cười khở:

- Xem ra tiểu thư đã phát hiện ra rồi.

- Không thể nào, đây là loại máy nghe trộm tiên tiến nhất vừa được nhập về, hơn nữa chúng ta gắn rất cẩn thận, tiểu thư không thể nào phát hiện

được.

Một hắc bào nhân gật đầu:

- Xem ra là thanh niên trẻ tuổi kia.
- Chúng ta có cần báo cho lão gia biết không?
- Không cần, lão gia đã nói mặc kệ bọn họ. Chúng ta cũng không cần tiếp tục để tránh tiểu thư nghi ngờ.

Dương Thiên lúc này cảm thấy rất hứng thú với máy nghe trộm, về những đồ vật công nghệ cao như thế này hẳn thật sự không biết gì, xem ra sau này cần phải thỉnh giáo người trong Âm tổ một chút.

Nhìn Hoa Thi Âm, Dương Thiên hỏi:

- Người biết là ai gắn máy nghe trộm sao?
- Nhà này là của Hoa Thất, người nói xem ai có thể vào đây gắn những thứ đó.

Dương Thiên gật đầu:

- Xem ra quan hệ của người và Hoa Thất rất phiền toái.
- Người sợ?
- Ta thật sự cũng rất muốn thử cảm giác sợ hãi, tiếc là không còn cơ hội.

Hoa Thi Âm thấy Dương Thiên nói vậy cũng yên tâm, vẻ mặt liền nghiêm túc:

- Ta hôm nay hẹn người đến đây là có một chuyện quan trọng cần nói. Người có hứng thú hợp tác với ta một lần không?

Dương Thiên không tỏ thái độ:

- Nói một chút đi, người định hợp tác cái gì?
- Ta muốn cùng người liên thủ diệt trừ Hoa Thất.

Dương Thiên kinh ngạc, vừa rồi hẳn đoán quan hệ giữa nàng và phụ thân không được tốt, không ngờ là kẻ thù sinh tử.

- Hoa Thất, hẳn chẳng phải là phụ thân người sao?
- Việc đó người không cần bận tâm, người chỉ cần đồng ý giúp ta. Sau khi sự việc thành công, thế lực của Hoa Thất ta sẽ để người quản lý một nửa, người phải biết Hoa Thất nắm giữ hắc đạo của 20 tỉnh thành trong cả nước.

Dương Thiên vẻ mặt không chút quan tâm:

- Chuyện đó để sau hẳn nói, ta muốn biết rõ về quan hệ giữa người và Hoa Thất, sau đó mới quyết định xem có nên hợp tác với người hay không?
- Người thực sự muốn biết chuyện của ta?
- Hiểu rõ đối tác là một vấn đề rất quan trọng trong một mối quan hệ hợp tác. Điểm này ta nghĩ người hiểu rõ hơn ta.

Dương Thiên sử dụng một ít kiến thức ít ỏi về kinh tế học được ở trường, tên này tuy rằng lười học nhưng nếu đi học vẫn nghe giảng rất chăm chú. Hoa Thi Âm yên lặng một lát, nói:

- Được, ta sẽ kể cho người biết.
- Ta là con của Hoa Thất cùng một người thiếp. Khi ta còn rất nhỏ, Hoa Thất đã giết mẫu thân của ta ngay trước mặt ta. Từ đó về sau, hẳn luôn đề

phòng ta, mọi việc đều phải người giám sát ta. Ta hiện tại muốn đạt được tự do cùng báo thù cho mẫu thân chỉ còn cách giết hãn.

Dương Thiên gật đầu:

- Ngắn gọn nhưng đầy đủ thông tin, chuyện hợp tác này ta có thể đồng ý. Bất quá nếu thành công ta sẽ đạt được gì?

- Ta đã nói...

Dương Thiên lập tức ngắt lời nàng:

- Ta không có hứng thú với việc quản lí hắc đạo, việc của Tiêu Chính Long chỉ là tiện tay giúp hãn mà thôi.

Hoa Thi Âm cau mày, nàng đoán thế lực đằng sau Dương Thiên rất lớn, nếu không cũng không thể không có hứng thú với thế lực của Hoa Thất. Nhưng ngoài thứ đó, nàng thật không nghĩ ra cái gì có thể thỏa mãn Dương Thiên.

Im lặng một lúc, Hoa Thi Âm cắn răng:

- Nếu người giúp ta báo thù, ta sẽ làm nữ nhân của người.

Dương Thiên rất ngạc nhiên, tuy mục đích chính của hãn đúng là như vậy, nhưng hãn cũng không nghĩ đến lại nhanh như vậy. Dương Thiên lần này nhiều lắm cũng chỉ muốn chiếm một ít tiện nghi của nàng thôi. Dù sao giết Hoa Thất với Dương Thiên mà nói quá mức đơn giản, kẻ này cũng không phải loại người tốt lành gì.

- Người chắc chắn? Nhưng ta nghe nói người đã có phu quân.

- Người yên tâm, ta cùng hãn chỉ là mối quan hệ lợi ích do Hoa Thất sắp đặt, hãn cũng chưa từng chạm vào người ta. Hoa Thất chết đi ta liền li dị với tên kia.

Dương Thiên cười:

- Nói như vậy, ta cùng người không phải cũng chỉ là mối quan hệ lợi ích sao? Sau khi lợi dụng ta xong người cũng sẽ bỏ ta, đúng không?

Hoa Thi Âm khước miệng vênh lên:

- Vậy thì phải xem khả năng của người, nếu có thể khiến ta yêu người, vậy người cũng không cần phải lo chuyện đó.

- Không cần phải khiêu khích ta. Nhưng người nói không sai, những nữ nhân kiêu ngạo như người đối với nam nhân bọn ta rất hấp dẫn. Việc này ta đồng ý. Hoa Thất cứ để cho ta giải quyết.

Hoa Thi Âm giật mình, nàng vốn muốn cùng Dương Thiên hợp lực giải quyết Hoa Thất, nhưng xem Dương Thiên vẻ mặt tự tin không khỏi nhú mày:

- Người chắc chắn? Thực lực của Hoa Thất không đơn giản như người tưởng tượng đâu.

Dương Thiên vẻ mặt tự tin:

- Không cần, việc này một mình ta là đủ rồi.

Hoa Thi Âm cũng đành gật đầu:

- Tốt, ngày mai ta sẽ trở về kinh thành, nếu có việc gì cần trợ giúp thì gọi cho ta.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Lần Đầu

Hai người trò chuyện thêm một hồi lâu, Hoa Thi Âm vẫn luôn tìm cách dò hỏi thế lực phía sau Dương Thiên khiến hẳn luôn phải tìm cách lảng tránh sang chuyện khác. Dương Thiên cũng thầm tán thưởng, cô nàng này khả năng ăn nói rất tốt, nếu không phải sau lưng hẳn thực sự không có thế lực nào, chỉ sợ đã bị nàng dụ dỗ mà nói ra.

Hơn 10h tối, Dương Thiên cũng đứng dậy cáo từ, Hoa Thi Âm vẻ mặt 8LoDPJz vẫn có chút tiếc nuối, xem ra nàng đối với thế lực phía sau lưng Dương Thiên cũng rất để ý. Dương Thiên về nhà xong liền lăn ra ngủ, hôm nay cũng đã là một ngày khá bận rộn.

Một tuần tiếp theo diễn ra rất êm đẹp, Tần Tuyết cũng đã đi học trở lại, nàng quả thực rất được hâm mộ. Dương Thiên hằng ngày đều cùng nàng ngồi ở một góc, cùng nàng bàn về chuyện nhân sinh. Chu Học Dân từ chuyện lần trước vẫn luôn cảm thấy sợ hãi khi đối mặt với Dương Thiên nên cũng mặc kệ không dám đi quán Tần Tuyết.

Dương Thiên thỉnh thoảng cũng đến quán ăn của Mộc Vũ Hình, nàng thái độ đối với Dương Thiên gần đây đã chuyển biến rõ ràng, thậm chí Dương Thiên còn cảm thấy một chút thân thiết. Nếu không có gì thay đổi, Dương Thiên tin tưởng chỉ cần kiên trì một thời gian nữa sẽ thành công.

Lý Bàn cũng đã đưa cho Dương Thiên thông tin về Lăng Nhã Kỳ và Hoàng gia. Thông tin rất ít, Lăng Nhã Kỳ từ khi xuất đạo cũng không có scandal nào, hầu hết là những thành công của nàng cùng một vài nét cơ bản về tính cách. Hoàng gia thông tin thì lại càng thiếu, nhưng may mắn, Lý

Bàn cũng đã tìm được địa chỉ của Hoàng gia tại Thanh Lâm huyện, Dương Thiên dự định vài ngày nữa sẽ đến Hoàng gia một phen.

Chiều nay, Dương Thiên đã hẹn gặp Triệu Vũ Hình tại một quán cafe để học bài, tất nhiên, mục đích chính của hắn là để tìm hiểu thêm về nàng. Ngồi chờ một lúc, Triệu Vũ Hình xuất hiện trong một bộ trang phục bình thường, mái tóc dài buộc hình đuôi ngựa, trông rất trẻ trung, cá tính.

Nàng bước vào nhìn quanh, thấy được Dương Thiên đang ngồi liền tiến lại ngồi xuống:

- Người đến đây đã lâu chưa.

- Ta cũng là vừa mới đến. Triệu lão sư, người hôm nay trông rất xinh đẹp.

Triệu Vũ Hình mỉm cười, những lời này bình thường nàng nghe được rất nhiều, cũng không quá để ý.

- Người mau lấy tài liệu ra, chúng ta tranh thủ học nhanh một chút, lát nữa ta còn có việc.

Dương Thiên cũng biết nàng gần đây rất bận, liền lấy tài liệu ra. Triệu Vũ Hình giảng bài rất nhiệt tình, Dương Thiên tiếp thu cũng rất nhanh. Nói đùa, hắn đến trận pháp phức tạp hơn những thứ này vô số lần cũng có thể hiểu được. Một ít kiến thức về kinh tế sao có thể làm khó được hắn.

Nhưng Dương Thiên vẫn cảm thấy hệ thống về tiền tệ và tín dụng của thế giới này rất hay, nếu có thể áp dụng tại Tu Chân giới, hẳn là có thể kiếm được một khoản lời to.

Dương Thiên trong vòng một buổi đã học hết toàn bộ 5 môn học mà Triệu Vũ Hình hiện đang dạy khiến nàng bất ngờ không thôi. Lắc đầu cười khở:

- Ta hiện tại đã không còn gì để dạy người. Ta xem các thiên tài trên thế giới hiện nay chưa chắc đã hơn được người. Nếu người tập trung nghiên cứu chắc chắn sau này sẽ rất nổi tiếng.

- Triệu lão sư, người cũng không cần tăng bốc ta, hơn nữa ta đối với việc học hứng thú cũng không lớn.

Triệu Vũ Hình lắc đầu, cảm thấy có chút đáng tiếc:

- Ta chỉ dạy người buổi hôm nay, cũng không còn gì để dạy người. Tiền ta sẽ trả lại người sau.

Dương Thiên vội xua tay:

- Không cần, những thứ người dạy ta giá trị cũng đã hơn 2 vạn, người cũng không cần quá để ý.

Hai người đẩy qua đẩy lại một phen, Triệu Vũ Hình cuối cùng cũng chấp nhận không trả lại tiền nhưng tâm lý vẫn có chút áy náy. Nàng xác thực rất thiếu tiền, hiện cũng không có tiền trả cho Dương Thiên, nàng cảm thấy với khả năng của hẳn không thể nào theo không kịp bài trên lớp. Chính phần mười là đang muốn giúp đỡ nàng.

- Việc này thực sự cảm ơn người, ta sẽ tìm cách trả lại cho người.

- Triệu lão sư, người cũng không cần để ý việc này, nếu người cảm thấy không được thì có thể tự tay nấu một bữa cơm, mời ra đến là được rồi.

Triệu Vũ Hình gật đầu, nàng cũng không có cách gì tốt để trả ơn Dương Thiên, cũng chỉ có thể như vậy. Nhìn lên đồng hồ thấy đã 11h trưa, Triệu Vũ Hình cũng đứng dậy cáo từ:

- Dương Thiên, ta có việc phải đi trước, gặp lại sau.

- Gặp lại sau.

Hắn đoán là nàng vào bệnh viện thăm mẫu thân, Dương Thiên vốn cũng định đi theo. Nhưng nghĩ lại cảm thấy không tiện, đành để dịp khác vậy.

Dương Thiên lấy laptop ra, gọi phục vụ thêm một vài món để ăn trưa. Xong liền vào game để chinh chiến. Gần đây vừa mở thêm tính năng chiến đấu liên sever, với tư cách người đứng đầu sever, hắn phải online thường xuyên để kéo những người khác.

Ngay lúc Dương Thiên đang pk rất hăng say liền nhận được điện thoại của Vương lão, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ Vương Vận đã nghĩ thông suốt”. Dương Thiên liền bắt máy, không đợi hắn hỏi, Vương lão giọng đã rất gấp:

- Dương Thiên, người mau đến đây, Vận nhi sắp không chịu được nữa rồi.

Dương Thiên ngẩn ra, chẳng lẽ phát tác sớm hơn dự kiến, không nói hai lời liền phóng đến nhà Vương lão.

Vương lão lúc này đang cầm điện thoại trên tay, vẻ mặt lo lắng. Trong phòng không ngừng tỏa ra hàn khí lạnh đến mức hắn không thể lại gần được. Chỉ có thể âm thầm cầu nguyện Dương Thiên mau đến.

Dương Thiên đột nhiên xuất hiện trước mặt Vương lão khiến hắn không khỏi kinh ngạc, chỉ mới cúp máy có hơn 10 giây, hắn làm thế nào đến nhanh như vậy?

Dương Thiên nhìn Vương lão, nói:

- Ta hiện tại sẽ chữa trị cho nàng, thời gian có thể kéo dài đến vài ngày. Tuyệt đối không được để ai đến làm phiền. Người không cần lo lắng, chắc chắn sẽ không có việc gì.

Vương lão gật đầu:

- Tốt, ta đã biết.

Vương lão thấy Dương Thiên lợi hại như vậy liền yên tâm không ít. Hắn cũng đoán được người tu luyện chí dương công pháp theo lời Dương Thiên nói là ai. Dương Thiên thấy Vương lão cam đoan, cũng không nhiều lời nữa, liền đi vào phòng đóng cửa lại.

Nhìn Vương Vận cả người bị hàn khí đóng cứng lại, vẻ mặt đau đớn. Dương Thiên nổi lên một trận xót xa, nàng đến cùng là đã phải chịu bao nhiêu đau đớn.

Dương Thiên tiến lại, từ cơ thể tỏa ra một luồng khí nóng đẩy lui hàn khí chung quanh căn phòng. Thở dài một hơi, trong lòng cũng không nói lên được là tư vị gì. Hắn vốn nghĩ nữ nhân đầu tiên của mình hẳn phải là Tần Tuyết hoặc Diệp Linh, Mộc Vũ Hàm cũng có thể. Không nghĩ đến lại là Vương Vận, mình và nàng vốn chỉ vừa mới gặp mặt một lần.

Dương Thiên tuy phong lưu, nhưng hẳn cũng muốn xây dựng mối quan hệ dựa trên tình cảm vững chắc. Có điều hiện tại không còn cách nào khác. Chẳng lẽ để nàng chết đi rồi giữ lại linh hồn, giúp nàng đúc lại một thân thể mới. Cách này quả thực rất vớ vẩn.

Nhìn mỹ nhân trước mặt, Dương Thiên tiến lại, cởi từng phụ kiện trên người nàng. Bên ngoài đã cởi hết, lộ ra một thân thể trắng như ngọc, từng đường con hiện lên, hai ngực dâng cao, phía dưới ẩn hiện một dải cỏ màu đen.

Dương Thiên không khỏi nuốt nước bọt một cái. Hắn sống đã lâu nhưng đích thực vẫn là một cái xử nam a. Lần này là lần đầu tiên không khỏi có chút hồi hộp. Cởi bỏ y phục trên người, Dương Thiên bắt đầu cùng Vương Vận hòa thành một khối.

Vương lão hiện giờ đã rất sốt ruột, Dương Thiên vào trong đã 3 ngày, cũng không có động tĩnh gì. Cái này là do Dương Thiên lo sợ Vương lão ở

ngoài nghe được âm thanh không hay nên đã bày một trận pháp cách âm.

Dương Thiên cũng không biết, lúc này tại căn biệt thự của hắn, có một nữ nhân xinh đẹp hiện đang bị cột chặt vào giữa một cây cột nhà. Liễu Mị sắc mặt âm trầm:

- Người này có ý định hạ độc ta và người. Vì sao không để cho ta giết hắn.

Tô Nguyệt Nhi lắc đầu:

- Ta đoán nàng đến đây là vì Dương Thiên, cứ để nàng ở lại đây. Đợi hắn về sẽ giải quyết.

Liễu Mị cũng gật đầu:

- Được, vậy cứ theo lời người.

Nói xong, xoay người đi vào phòng. Tô Nguyệt Nhi nhìn nữ nhân bị cột chặt, nàng kia đã bị điểm huyết cam, không thể nói được tiếng nào. Tô Nguyệt Nhi cũng không có ý định hỏi nàng cái gì liền đi vào phòng, vừa đi vừa lăm bầm:

- Không biết tên kia nhân lúc bọn ta bế quan trốn đi đâu. Không phải lại ở ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt chứ?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Đưa Đến Siêu Xe

Hàn khí trong phòng hoàn toàn biến mất, Vương Vận lúc này vẻ mặt hơi hồng, da thịt cũng không trắng bệch như trước. Nàng đã hoàn toàn khống chế được hàn khí, hơn nữa tu vị trực tiếp đạt đến Kim Đan sơ kỳ.

Đây là điểm đặc biệt của Hàn Băng thể chất, hàn khí tích tụ trong cơ thể nàng hơn 20 năm đã hoàn toàn ngưng tụ thành băng đan, khiến tu vị của Vương Vận. Dương Thiên cũng đã đưa vào trong đầu nàng một bản công pháp, Cửu Chuyển Hàn Băng quyết.

Mỗi một chuyển tương ứng với một lần lột xác của Hàn Băng chi thể, trải qua cửu chuyển liền chính thức trở thành Hàn Băng thần thể. Uy lực vô cùng kinh người.

Dương Thiên nhìn mỹ nhân vẫn đang ngủ say, suy nghĩ một hồi cũng quyết định ra về. Hắn hiện tại cũng không biết phải đối mặt với nàng như thế nào. Có lẽ qua một thời gian đợi nàng bình thường trở lại cũng không muộn.

Dương Thiên đi ra ngoài, Vương lão vốn vẫn luôn ngồi chờ bên ngoài, thấy Dương Thiên bước ra liền vội chạy đến hỏi:

- Vận nhi thế nào? Có thành công hay không?

Dương Thiên mỉm cười:

- Vương lão, người không cần lo lắng, Hàn Băng chi thể đã hoàn toàn khống chế. Về sau sẽ không tiếp tục tái phát. Phụ mẫu của nàng tại sao vẫn

chưa trở về?

Dương Thiên cảm thấy khó chịu, nữ nhi thiếu chút nữa đã mất mạng, phụ mẫu lại chưa từng xuất hiện một lần. Vương lão thở dài:

- Người cũng không nên trách bọn hăn. Hiện tại bọn hăn đang ở nước ngoài công tác, không thể trở về nhanh như vậy. Hơn nữa ta cũng chưa có thông báo cho bọn hăn biết để tránh bọn hăn lo lắng quá mức. Ta cũng chỉ nói xong việc lập tức trở về.

Dương Thiên gật đầu, Vương lão đã nói vậy hăn cũng không còn gì để nói, liền chào Vương lão:

- Ta hiện tại về trước, Vương Vận lát nữa sẽ tỉnh lại, người 8TirMN8 có thể vào trong xem nàng.

Wang Lao hai mắt đã ướt lệ:

- Dương Thiên, ta thật không biết phải tạ ơn người thế nào.

- Không có gì, đều là người một nhà, không cần khách sáo.

Nói xong, Dương Thiên đi ra ngoài. Vương lão gật đầu, lâm bẫm:

- Người một nhà? Đúng vậy, đều là người một nhà.

- Không được, ta phải ngay lập tức thông báo cho hai người Hàn nhi biết để bọn hăn mau trở về.

- A. Ta trước tiên phải vào xem Vận nhi trước.

Trong lúc Vương lão đang vui mừng đến luống cuống tay chân, Dương Thiên đã lên đường trở về nhà. Chợt nhớ lần trước bỏ hết sách vở và laptop tại quán cafe, Dương Thiên cười khổ:

- Hi vọng không bị mất a.

May mắn, nhân viên phục vụ vẫn còn giữ lại cho hẳn, Dương Thiên cũng cho hẳn ít tiền để cảm tạ. Lấy xe ra về, chạy một đường về nhà, Dương Thiên phát hiện có một đám người đang đứng trước cửa đợi hẳn, dẫn đầu là thanh niên Lý gia lần trước.

Thấy Dương Thiên trở về, tên kia vẻ mặt mừng rỡ:

- Dương thiếu, ta đợi người ở đây cũng đã hơn một ngày rồi.

- Người tìm ta có việc gì?

Thanh niên kia liền đưa tay ra hiệu, lập tức một chiếc xe container lớn chạy đến, thanh niên cúi đầu cung kính:

- Dương thiếu, mời.

Dương Thiên vẻ mặt khó hiểu, đi theo thanh niên ra đằng sau xe. Cửa container mở ra, một chiếc Roll Royce với thiết kế rất đặc biệt hiện ra. Dương Thiên cũng ngẩn ra, hẳn đã hoàn toàn quên mất chuyện này, nhưng xem ra Lý gia thực sự rất để tâm a.

Gật đầu hài lòng:

- Việc này các người làm rất tốt, chuyện trước kia ta sẽ không tính toán nữa. Ta cũng sẽ không để các người chịu thiệt, chiếc xe đằng kia liền cho các người đi.

Dương Thiên vừa nói vừa chỉ tay vào chiếc xe mình vừa sử dụng, thanh niên vẻ mặt méo xệch nhưng vẫn gắng cười:

- Dương thiếu khách sáo rồi, quả thực không cần.

- Cho người thì người cứ nhận đi, không nên nói nhiều làm gì.

Nói xong, liền lái chiếc Roll Royce đi vào trong biệt thự. Hắn cũng không phải hảo tâm gì, chỉ là cảm thấy hai chiếc quá thừa, vừa vận để tên kia xử lý giúp. Dương Thiên cảm thấy xe hơi di chuyển có chút bất tiện, tốc độ quá chậm nên cũng định sẽ không thường xuyên sử dụng nữa. Có lẽ chỉ có tác dụng phục vụ việc lấy lòng mỹ nữ mà thôi.

Thanh niên mặt cười như khóc nhìn theo chiếc Roll Royce đi vào, cũng liền ra hiệu cho thuộc hạ mang chiếc xe Dương Thiên để lại về. Phải biết, để có được chiếc Roll Royce này, Lý gia đã phải vận dụng mối quan hệ mua lại từ tay một đại gia tộc với giá 2 tỷ USD. Lần này thực sự là lấy đá đập vào chân mình.

Dương Thiên cũng không quản thanh niên kia nghĩ gì, tiến vào cửa liền cảm nhận được một trận pháp phòng ngự, đoán chừng là do hai cô nàng kia bày ra, lắc đầu:

- Các người cũng không cần cẩn thận như vậy a. Nơi đây an ninh rất tốt, cũng sẽ không có trộm cắp.

Dương Thiên phá vỡ trận pháp, chưa kịp đi vào, Tô Nguyệt Nhi cùng Liễu Mị đã xuất hiện trước mặt, dò hỏi:

- Người những ngày qua đã đi nơi nào?

- Ta có chút việc gấp, không kịp thông báo cho các người.

Tô Nguyệt Nhi tức giận:

- Là người mời ta về đây ở, tại sao lại để ta lại một mình mà không nói tiếng nào.

Dương Thiên giả vờ kinh ngạc:

- Không thể nào, chẳng phải đã có Liễu Mị ở chung với người sao?

- Nàng cũng tính?

- Nàng không phải là người sao?

Tô Nguyệt Nhi câm nín, nàng cãi nhau không lại Dương Thiên. Liễu Mị lúc này mới lên tiếng:

- Người cũng nên cho bọn ta một lời giải thích.

Dương Thiên lắc đầu:

- Ta xác thực có việc đột xuất, không tiện nói ra. Chẳng lẽ hai người có việc muốn gặp ta.

Liễu Mị gật đầu:

- Có hai việc. Hôm trước khi người rời đi, có một nữ nhân lên vào đây tìm cách hạ độc đã bị bọn ta trói trong nhà.

- Thứ hai, ta muốn hỏi người vài điểm về công pháp người đã đưa ta.

Liễu Mị cùng Tô Nguyệt Nhi tuy đều là thiên tài. Nhưng công pháp Dương Thiên đưa cho các nàng thực sự quá mức thâm ảo, các nàng không thể nào hiểu được.

Dương Thiên cũng không bất ngờ, các nàng hoàn toàn hiểu hẵn mới thấy là việc là. Còn về người muốn ám sát mình, Dương Thiên dùng đầu gối cũng đoán ra được, hẳn là phó thủ lĩnh Thiên Sát, rất giỏi dùng độc.

- Được rồi, vào trong trước đi. Có điểm nào không hiểu ta sẽ giả đáp.

Ba người đi vào trong nhà, Dương Thiên phát hiện một mỹ nữ bị trói trên cột nhà, vẻ mặt tái nhợt. Xem ra đã bị trói và bỏ đói rất lâu. Dương Thiên quay lại nhìn hai người Tô Nguyệt Nhi:

- Các người không cho nàng ăn.

Tô Nguyệt Nhi hừ lạnh:

- Nàng định ám hại ta, chẳng lẽ ta lại phải chăm sóc nàng. Sao vậy? Thấy nàng xinh đẹp người cảm thấy đau lòng.

Dương Thiên quả thực cảm thấy đau lòng, bất quá hẳn sẽ không ngu gì nói ra. Ngồi xuống ghế, nói:

- Các người có điểm nào chưa hiểu, ta hiện tại sẽ giải đáp cho các người.

Liễu Mị lập tức đem những điểm vướng mắc trong lúc tu luyện ra hỏi, Dương Thiên giải đáp rất kỹ càng. Hỏi xong, nàng liền đi vội vào phòng tu luyện. Dương Thiên nhìn qua Tô Nguyệt Nhi:

- Người có gì muốn hỏi không?

Tô Nguyệt Nhi vẫn rất sĩ diện:

- Ta tất nhiên không có, ta cũng không kém như nàng.

Lời này là muốn để Liễu Mị nghe được. Quả nhiên, trong phòng vang ra tiếng của Liễu Mị cười:

- Vậy sao?

Tô Nguyệt Nhi càng tức giận, nàng cũng muốn hỏi, nhưng lúc này nhịn không được trêu chọc Liễu Mị, bây giờ lại hỏi thực sự không tiện, không nói thêm nữa, xoay người đi vào phòng. Dương Thiên mỉm cười:

- Cô nàng này sĩ diện thực cao a. Ta cũng không tin người sẽ không cần ta trợ giúp.

Nhìn qua nữ nhân đang bị trói trên cột nhà, Dương Thiên lấy tay xoa trán:

- Phải giải quyết nàng thế nào đây?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Công Thành Chiến

Dương Thiên cảm thấy chuyện này thật khó giải quyết. Nếu như chỉ là sát thủ bình thường thì hẳn chỉ cần giết nàng là xong. Nhưng là một mỹ nữ, hẳn thật có điểm không thể xuống tay được.

Chinh phục được nàng tất nhiên là tốt nhất, nhưng điểm này Dương Thiên thực sự không quá tự tin. Nói đùa, mỹ nữ bình thường vốn đã rất khó, nói gì đến những sát thủ được huấn luyện như nàng, cả ngày chỉ nghĩ đến việc giết chóc.

Nghĩ tới nghĩ lui chẳng tìm được biện pháp thích hợp, Dương Thiên đành tiến tới cởi dây trói cho nàng. Dường như đã tới cực hạn, Dương Thiên vừa gỡ dây trói ra, nữ sát thủ liền ngã xuống đất bất tỉnh.

Dương Thiên đem nàng vào một căn phòng cạnh phòng hắn, cho nàng một viên đan dược hồi phục sức khỏe, sau đó dùng linh khí xóa hết vết thương trên cơ thể nàng.

Nữ sát thủ tu vị chỉ đạt đến Luyện Khí hậu kỳ, ngang ngửa với một tên trong Thập Bát tướng, xem ra nàng đạt đến vị trí phó thủ lĩnh là nhờ vào độc thuật lợi hại.

Đánh một đạo cấm chế lên cơ thể để nữ sát thủ không thể đi lung tung được. Dương Thiên xoay người trở về phòng. Dương Thiên đã 3 ngày không đăng nhập vào game, không biết tình hình hiện tại thế nào.

Mở máy tính lên đăng nhập vào game, mở hộp thư, Dương Thiên liền nhận được hơn 1000 lời cầu cứu từ rất nhiều người chơi cùng sever:

- Đế Vương, Được cốc có chiến sự, mau đến hỗ trợ.

- Đế Vương, sever 19 đã chiếm 3 khu vực trung tâm, chuẩn bị tiến đánh chúng ta.

- Đế Vương, người vì sao còn không xuất hiện, thành trì sắp bị chiếm, chúng ta sẽ trở thành tù binh a.

Dương Thiên mở phần tin nhắn, chỉ có 2 cái đến từ Diệp Linh:

- Dương Thiên, mau đến tham gia chiến trường.

- Khi nào online lại thì thông báo cho ta.

Dương Thiên gửi lại cho nàng một tin:

- Ta về rồi, thực xin lỗi. Máy ngay vừa rồi có việc đột xuất.

Nhìn lên cửa sổ chat, Diệp Linh hiện tại cũng không online. Dương Thiên quyết định tìm cách cứu vãn tình thế hiện tại. Nhưng hẳn tuy mạnh cũng không thể một mình chiến thắng các sever khác được. Dương Thiên liền chat một câu lên kênh sever:

- Mọi người, ta đã trở lại, hiện tại là thời điểm phản công chiếm lại thành trì.

Lập tức có rất nhiều lời đáp lại:

- Đế Vương, cuối cùng người đã trở lại.

- Mau mau đến Hoàng thành tham chiến, chúng ta chỉ còn một thành trì cuối cùng này thôi.

...

Dương Thiên lập tức đến Hoàng thành. Đồng thời thông qua tài khoản ngân hàng, nạp thêm vào game 10 vạn. Nếu Triệu Vũ Hình biết được, chắc chắn sẽ tức đến trợn mắt. Nàng đi khắp nơi chỉ để vay mượn vài ngàn. Dương Thiên chỉ dùng đánh vài trận công thành đã bỏ đến 10 vạn.

Nạp tiền xong, Dương Thiên lập tức mua buff tăng sĩ khí cấp 5 cho toàn sever. Lực chiến tăng theo cấp lần lượt là 10, 30, 50, 80, 100%. Ý nghĩa cả sever của Dương Thiên được tăng gấp đôi lực chiến trong đợt giữ thành lần này.

Buff tuy rất lợi hại, nhưng thực sự rất tốn kém, lại chỉ có tác dụng một lần. Hầu như chẳng ai nguyện ý sử dụng. Dương Thiên khác bọn họ, tiền là thứ duy nhất hẳn không thiếu. Cả sever nhận được buff về sau niềm tin liền tăng cao, chống đỡ lần đợt công thành:

- Mã Siêu, Trương Hán. Các người mau ra cổng Bắc chống đỡ.
- Những ai thuộc cung thủ đứng đằng xa bắn chết thú cưỡi của bọn hăn.
- Những ai có skill gỡ mìn mau ra góc thành phía Tây, cách cổng thành 30m. Phát hiện có mìn pha thành của địch.

...

Dương Thiên không tham chiến, hẳn làm một nhiệm vụ rất quan trọng là giữ ngọc tỷ chủ thành. Ngọc tỷ mất đại biểu cho thất bại nên hẳn sẽ không lơ là.

Tuy thỉnh thoảng vẫn có class thích khách lẻn được vào thành, nhưng đều bị Dương Thiên chém giết. Dương Thiên là người đầu tiên trong tất cả sever hoàn thành nhiệm vụ tấn cấp từ Kiếm Thần. Mỗi class có 3 cấp độ tiến hóa, như của Dương Thiên là Kiếm Sĩ, Kiếm Thánh, Kiếm Thần.

Hơn nữa, hắn còn mặc một bộ trang bị đẳng cấp Thần Thánh. Tất nhiên, đây là Dương Thiên bỏ rất nhiều tiền để nhà phát hành chế tạo cho hắn. Người chơi bình thường muốn có được ít nhất cũng phải 10 năm. Hơn nữa, là người nắm giữ ngọc tỷ, ở trong thành sẽ được tang 20% chiến lực. Vì vậy, để cướp được ngọc tỷ, không có hơn 100 người đồng thời xông vào căn bản là chuyện không thể nào.

10 phút sau, đợt công thành chấm dứt. Dương Thiên phòng thủ thành công, cả sever liền lên kênh thể giới ăn mừng. Dương Thiên cảm thấy khí thế đang cao, đây là cơ hội tốt để tiếp tục, liền đưa lên một đoạn thông báo cho toàn sever:

- Hiện tại chúng ta tiếp tục đánh những thành trì xung quanh. Hôm nay sẽ dùng hết 3 lượt công thành mỗi ngày.

- Ta bang bố giải thưởng: Bang hội giết nhiều địch nhất mỗi lần công thành sẽ nhận được 1 vạn tiền vàng, hạng 2 được 9000, cứ như vậy cho đến hạng 10 được 1000. Ai cướp ngọc tỷ thành công sẽ được thưởng riêng 2000 vàng.

Nghe Dương Thiên thông báo, cả sever liền reo hò. Bọn họ bị chèn ép đã lâu, cũng không phải bọn họ yếu hơn những sever khác. Nhưng mỗi lần bị công thành đều có những sever khác đến giúp đỡ. Theo qui định của game, sever giúp đỡ công thành không được gửi quá 10% tổng chiến lực. Nhưng bọn họ mỗi lần đều là 4,5 sever cùng đánh, chính là thêm 50% chiến lực. Thực sự chịu không được.

Hôm nay có Dương Thiên trở lại, mua buff tang 100% chiến lực, hoàn toàn không có gì phải sợ, hơn nữa còn có hắn dẫn đầu. Phải biết Dương Thiên hiện tại có thể một chọi 100, chính là một phần bốn chiến lực của một sever.

Nhìn những dòng chat hùng hực chiến ý trên kênh sever, Dương Thiên mỉm cười, hiệu quả rất tốt a. Phát lệnh:

- Hiện tại đánh chiếm Lâm An, toàn quân chuẩn bị xuất phát.

Công thành phải phát lệnh trước 10 phút để đối thủ chuẩn bị, hơn nữa trong lúc công thành rất có thể bị đối thủ đánh lén chiếm thành của mình. Lúc đó sẽ lâm vào tình trạng bị kẹp giữa 2 phe, làm sao cũng không tốt.

Dương Thiên cũng biết việc đó, liền bỏ 1000 vàng mua Chiêu Hòa lệnh, đảm bảo trong một giờ thành trì không bị công chiếm. Sau đó phát lệnh công thành, ra hiệu cho mọi người tập kết ở các địa điểm chiến lược.

Sever bên kia lúc này cũng đang rất hoảng loạn, một người liền đứng ra trấn an:

- Mọi người không cần qua lo lắng, hiện tại Đế Vương đã trở lại, chúng ta cũng không phải đối thủ của hắn. Thành trì này có thể bỏ, chỉ cần đợi bọn hắn tiêu hao hết tài nguyên, chúng ta sẽ nhân cơ hội lấy lại.

Người này là thành chủ, nắm giữ ngọc tỷ. Hắn cũng không muốn bỏ thành, vì nếu mất chức thành chủ sẽ bị tước đi lợi ích rất lớn. Nhưng sever của Dương Thiên hiện tại quá mạnh, hắn cũng không còn cách nào khác.

Dương Thiên cũng đã cài những clone gián điệp bên các sever khác, nghe vậy chỉ cười khẩy: “Đợi ta hết tài nguyên, vậy người liên đợi đến tận kiếp đi”.

Công thành diễn ra rất thuận lợi, bọn người kia chống cự rất yếu ớt, những sever phái binh trợ giúp cũng không rất nhiệt tình. Không ai hồi sinh bất kỳ một lần nào. Xem ra là muốn chờ bọn Dương Thiên tiêu hao hết.

Liên tục công chiếm 3 thành xong, Dương Thiên liền theo thống kê phát thưởng cho từng bang phái. Ba cá nhân có công lớn liền nhận được chức vị

thành chủ, nhận được phúc lợi hằng ngày. Dương Thiên còn hứa hẹn ngày mai sẽ tiếp tục công thành rồi thoát ra.

Nhìn thấy Diệp Linh vẫn chưa online, Dương Thiên lắc đầu cười khổ:

- Nếu nàng biết ta 8Xv6Ldk tổ chức tiến công mà không mời nàng, chắc hẳn sẽ không tha cho ta.

Dương Thiên tắt máy đi ra ngoài, hiện tại trời cũng đã tối, hẳn muốn đi ăn tối một chút. May mắn Tô Nguyệt Nhi sẽ không tiếp tục nấu ăn. Nếu không, Dương Thiên sẽ dứt khoát không ra ngoài.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Nửa Đêm

Bước ra ngoài phòng, Dương Thiên cảm thấy nữ sát thủ kia đã tỉnh dậy, liền tiến vào:

- Người đã tỉnh.

Nữ nhân kia vẫn không trả lời, chỉ trừng mắt nhìn Dương Thiên. Tên này không khỏi tự sướng một phen, nghĩ thầm: “Nàng nhìn ta đắm đuối như vậy, chả lẽ đã thích ta. Cái này thật giống như trong tiểu thuyết, nam nhân chỉ cần tỏ ra khí thế nữ nhân liền theo. Không nên a, ta tuy háo sắc nhưng cũng không phải người tùy tiện. Nhưng nàng xinh đẹp như vậy, liền cần rằng chấp nhận vậy”.

Dương Thiên nhìn nữ sát thủ cười cười:

- Không cần nhìn ta như vậy, dù người có thích ta thì chúng ta cũng cần có thời gian để phát triển tình cảm a.

Nữ sát thủ hai mắt liền dịu lại, cố ý nháy mắt mấy cái. Dương Thiên cảm thấy lạnh tóc gáy, nàng tuy rất đẹp, nhưng giả vờ vút mị nhãn thế này khiến người ta cảm thấy buồn nôn. Rõ ràng nàng thực sự không thích hợp làm như vậy.

- Người rốt cuộc muốn nói gì, tại sao vẫn không chịu nói.

Nữ sát thủ rên vài tiếng, biểu lộ khó chịu, Dương Thiên chợt hiểu ra, nàng là bị cấm khẩu a. Tiến đến giải trừ cho nàng, nữ sát thủ ho khan vài tiếng, liền nói:

- Dương Thiên, người hãy giải trừ cấm chế trên cơ thể ta. Ta không có ý muốn ám sát người.

- Không ám sát ta, vậy người đến đây hạ độc để làm gì?

- Ta chỉ muốn thử người một chút thôi.

Dương Thiên giả vờ ngần ra:

- Thử ta, để làm gì?

Nữ sát thủ vẫn tiếp tục giả vờ:

- Ta cùng thủ lĩnh của Thiên Sát có thù, ta muốn tìm người hợp tác. Tất nhiên, trước đó ta muốn thử xem người có tư cách hợp tác với ta hay không.

Dương Thiên gật đầu:

- Thì ra là vậy, việc này ta có thể giúp người. Nhưng ta có thể đạt được lợi ích gì?

- Người trước tiên hãy giải trừ cấm chế trên người ta, sau đó chúng ta có thể từ từ bàn bạc.

- Tốt a.

Nói xong, Dương Thiên liền giải trừ cấm chế trên người nàng. Nữ sát thủ đứng lên, sau đó dường như đã vị trí nhiều ngày, cơ thể không quen, liền hướng về phía Dương Thiên ngã xuống.

Mỹ nữ chủ động, Dương Thiên tất nhiên không từ chối, tiến lên đỡ lấy nàng. Cảm nhận hai khối mềm mại chạm vào người, Dương Thiên tranh thủ tận hưởng một chút. Nữ sát thủ hai mắt chợt lóe lên ánh sáng, từ tay

nàng, một con bọ kích thước rất nhỏ bay thẳng về phía cổ của Dương Thiên.

Dương Thiên bất ngờ đưa tay về phía sau, nắm lấy con bọ, thả nữ sát thủ ra, tươi cười:

- Cổ độc, người nghĩ thứ này sẽ có tác dụng với ta sao?

Nữ sát thủ vẻ mặt rất kinh ngạc cùng hoảng sợ. Cổ độc này là con bài tẩy của nàng, chân khí hộ thể của Trúc Cơ kỳ cao thủ cũng có thể xuyên qua được, vậy mà lại bị Dương Thiên dễ dàng nắm trong tay.

- Không cần kinh ngạc, thứ này có thể gây nguy hiểm cho Trúc Cơ kỳ, nhưng đối với ta thì vô dụng.

Nữ sát thủ rất nhanh lấy lại bình tĩnh, vẻ mặt lạnh lùng:

- Người phát hiện ra từ khi nào.

Dương Thiên lắc đầu:

- Người biểu diễn quá tệ. Lý do cũng thực sự qua gượng ép. Thông tin của ta người chắc chắn không biết nhiều. Không thể đi một quãng đường xa như vậy tìm ta hợp tác. Hơn nữa, ta có một phương pháp biết được là người đang nói dối.

Dương Thiên đây là nói thật, tuy sát thủ hầu hết đều được huấn luyện để khi nói dối nhịp tim sẽ không thay đổi. Nhưng cái Dương Thiên quan sát không phải là nhịp tim mà là linh hồn. Phương pháp này cho phép Dương Thiên cảm nhận được những chấn động khác nhau của linh hồn, từ đó phát hiện một người có đang nói thật hay không.

Tất nhiên, bình thường hẳn chẳng bao giờ sử dụng, phương pháp này quá phiền phức, với thần thức của hắn hiện tại, nếu liên tục sử dụng sẽ cảm

nhận được rất nhiều linh hồn một lúc. Rất đau đầu, tương tự như giáo sư X trong bộ phim X-men Dương Thiên đã từng xem.

Nữ sát thủ gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh:

- Thật sự ta đã quá chủ quan xem thường người. Nhưng người đừng vội đắc ý, thủ lĩnh sẽ trả thù cho ta.

- Cách nói chuyện của người thực giống mấy nhân vật phản diện trong những bộ phim ta đã xem. Hầu hết bọn họ đều không trẻ thù được. Hơn nữa, ta cũng không có nói là sẽ giết người a.

Nữ 8c0544O sát thủ lại một lần nữa ngạc nhiên:

- Người muốn thả ta?

Dương Thiên gật đầu:

- Về nói cho thủ lĩnh của các người đừng đến đây một lần nữa. Sự nhẫn nại của ta cũng chỉ có giới hạn.

Nữ sát thủ vẻ mặt cảnh giác, từ từ tiến ra ngoài như sợ Dương Thiên sẽ đánh lén. Bước ra khỏi phòng, nàng lập tức quay đầu biến mất trong đêm tối. Dương Thiên lắc đầu:

- Cần gì vội vã như vậy. Ta còn định mời người ăn tối một bữa đây.

Dương Thiên xác thực không muốn giữ nàng lại. Hắn cũng không muốn Thiên Sát lại tiếp tục tìm tới mình. Hắn hiện tại có rất nhiều việc, cũng không có thời gian đi tìm tổng bộ của Thiên Sát để tiêu diệt bọn người đó. Nữ sát thủ tuy rất đẹp, nhưng Dương Thiên cũng không có ý tưởng gì với nàng.

Sát thủ đều là những người được huấn luyện kỹ càng, một lòng chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ, còn có những người đã cắt đứt hết tình cảm, sẵn sàng

chết vì nhiệm vụ, được gọi là tử sĩ. Nàng tuy không phải tử sĩ nhưng Dương Thiên Cũng không có lòng tin thu phục được nàng. Bảo hần đi chém giết 1000 tên Vực Ngoại ma đầu còn dễ dàng hơn.

Dương Thiên ra ngoài ăn tối về, mở máy định chơi game một chút liền nhận được tin nhắn đến từ Diệp Linh:

- Dương Thiên, tại sao người công thành mà không gọi cho ta.

Dương Thiên lắc đầu, quả là không nằm ngoài dự đoán.

- Khi đó người không online, ta làm sao gọi được.

- Người có thể gọi điện thoại cho ta. Thế nào? Không muốn gọi điện cho ta đúng không. Chẳng lẽ người có mối nói cũ, đã muốn xa lánh ta.

Dương Thiên trên trán liền chảy mồ hôi, tuy biết nàng nói đùa, nhưng câu nói đùa này có một chút ám muội a. Chẳng lẽ nàng đang bật đèn xanh cho hần?

- Nào có chuyện đó. Khi đó bị các sever khác tấn công quá mạnh ta liền tổ chức phản công. Quá vội vả nên quên mất thôi. Ta sao có thể quên được Linh nhi đáng yêu chứ.

Bên kia dừng lại một hồi, tựa như đang suy nghĩ nói gì cho đúng. Năm phút sau Diệp Linh mới trả lời:

- Hừ, ai là Linh nhi của người. Có điều việc ta đáng yêu người nói không sai. Lần này tha tội cho người. Lần sau nếu dám không gọi ta, ta sẽ không thèm để ý đến người nữa.

Cô nàng này cũng rất biết tự sướng a.

- Ta đã biết, lần sau chắc chắn sẽ gọi cho người.

- Biết vậy là tốt, ta hiện tại có việc, gặp lại sau.

- Gặp lại sau.

Dương Thiên thấy Diệp Linh off, cũng tranh thủ làm thêm mấy cái nhiệm vụ. Một hồi lâu sau, nhìn lên đồng hồ đã gần 10h tối, liền tắt đèn đi ngủ.

Đang ngủ ngon, Dương Thiên liền cảm nhận được có người đang đứng bên ngoài phòng, không khỏi cảnh giác: “Chẳng lẽ lại phái sát thủ đến, xem ra không giết bớt vài người các người lại nghĩ ta ăn chay”

Nói đùa, Dương Thiên từng là đại ma đầu giết hàng vạn người của một bộ tộc. Hẳn chẳng lẽ không dám giết người?

Thần thức liền tỏa ra, phát hiện một người mặc một bộ đồ trắng đang đứng ngoài cửa, chính là Tô Nguyệt Nhi. Nàng hiện tại vẻ mặt rất bối rối, đưa tay lên định gõ cửa rồi lại hạ xuống.

Dương Thiên làm ra vẻ hiểu biết:

- Xem ra nàng muốn nhân lúc trời tối thể hiện tình cảm với ta. Nhưng ngại mất mặt nên không dám gõ cửa. Không được, làm nam nhân sao có thể để nữ nhân chủ động.

Nghĩ xong, Dương Thiên liền tiến ra mở cửa.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Lại Đến

Cánh cửa bất ngờ mở ra, Tô Nguyệt Nhi hoảng sợ lùi lại hai bước. Thấy rõ mặt Dương Thiên, giận dữ nói:

- Người muốn hù chết ta sao?

Dương Thiên ngăn ra:

- Là người đến tìm ta. Ta thấy người mãi không dám gõ cửa mới mở giúp người. Ta làm sai chỗ nào?

Tô Nguyệt Nhi không nói, nhìn quanh một chút rồi phóng nhanh vào phòng, thật giống như ăn vụng sợ bị phát hiện. Dương Thiên cười cười, hẳn biết rõ nàng sợ bị Liễu Mị phát hiện.

Tiến vào phòng, Dương Thiên liền mở lời trước:

- Nguyệt Nhi, ta biết người rất ngại ngùng, nhưng cũng không nên đến đây vào lúc nửa đêm a.

Đến lượt Tô Nguyệt Nhi ngăn ra, thầm nghĩ: “Tên này đang nói nhăng nói cuội gì vậy”.

Dương Thiên thấy Tô Nguyệt Nhi không nói gì, tưởng nàng vẫn còn đang ngại, nói tiếp:

- Ta biết người rất khó nói, dù sao chúng ta cũng chỉ mới gặp vài ngày. Nhưng có một số việc thực sự không cần nói ra. Ta hoàn toàn có thể hiểu được.

Tô Nguyệt Nhi rốt cuộc nhin không được nữa:

- Người đang muốn nói cái gì?
- Người nửa đêm đến tìm ta, người nghĩ xem ta muốn nói về việc gì.

Tô Nguyệt Nhi hai má hơi hồng lên, tức giận:

- Người đừng suy nghĩ bậy bạ, ta chỉ muốn tìm người để thỉnh giáo về Bách Kiếm quyết.

Dương Thiên mặt đen lại, lần này hồ to rồi, nhẹ ho hai tiếng để lấy lại bình tĩnh:

- Vậy tại sao người không nói sớm?
- Người có cho ta cơ hội nói sao?

Dương Thiên thực sự cảm thấy mất mặt, cũng không định tiếp tục chủ đề này:

- Được rồi, có vấn đề gì người hiện tại có thể hỏi.

Nhắc đến tu luyện, Tô Nguyệt Nhi vẻ mặt rất chăm chú:

- Ta tu luyện Bách Kiếm quyết ban đầu rất thuận lợi, đã thanh công ngưng tụ đồng thời 3 đạo kiếm khí. Nhưng từ đó đến nay vẫn cứ mãi không tăng thêm được nữa.

Dương Thiên lần này cảm thấy rất bất ngờ, Bách Kiếm quyết tuy phẩm cấp không quá cao, nhưng một tu sĩ Kim Đan sơ kỳ như nàng chỉ trong vài ngày đã lĩnh ngộ 3 đạo kiếm khí đã rất không tệ. Có thể nói là thiên tài, dù đặt tại Tu Chân giới cũng rất hiếm có.

- Người vấn đề này thực ra rất đơn giản, Bách Kiếm quyết xác thực chỉ có thể phân thành 3 đạo kiếm khí.

- Cái gì? Không phải trong giới thiệu, tu luyện tới đại thành có thể tạo ra 100 đạo kiếm khí, có được Bách Kiếm lực sao?

Thấy Tô Nguyệt Nhi đối với chuyện tu luyện có chú ý như vậy, Dương Thiên liền thở dài: “Người có thể chuyển một nửa sự chú ý đó cho ta là tốt rồi”. Truy mỹ quả thực khó a.

Tô Nguyệt Nhi thấy Dương Thiên thở dài không nói gì, không khỏi gấp lên:

- Sao vậy? Chẳng lẽ Bách Kiếm quyết có thiếu sót gì sao.

Dương Thiên lấy lại tinh thần:

- Không có. Nguyên tắc tu luyện của Bách Kiếm quyết là tu luyện ra 3 đạo kiếm khí rồi bồi dưỡng đến cực hạn. Sau đó đem 3 đạo kiếm khí dung hợp lại để đột phá cực hạn, rồi lại tiếp tục phân thành 3 đạo. Cứ như vậy đem kiếm khí tu luyện ra một đạo kiếm khí cực mạnh. Ẩn chứa Bách Kiếm lực. Khi tấn công có thể tạo thành 100 đạo kiếm khí.

Tô Nguyệt Nhi vẻ mặt vui mừng:

- Ta tại sao không nghĩ đến việc này a. Người sáng tạo công pháp này thực sự rất tài giỏi.

Nhìn Tô Nguyệt Nhi vẻ mặt hâm mộ, Dương Thiên lắc đầu, Nếu nàng biết Bách Kiếm quyết là do một đại ma đầu giết người không gớm tay sáng tạo ra, không biết có còn sùng bái hân như vậy nữa không?

Tô Nguyệt Nhi tiếp tục thỉnh giáo vấn đề tu luyện thêm một hồi lâu, cuối cùng thỏa mãn rời đi. Dương Thiên cảm thấy mình giống như bị nàng lợi

dụng xong rồi vứt bỏ, có chút oán khí a.

Tô Nguyệt Nhi vừa rời khỏi phòng, liền nghe được âm thanh của Liễu Mị:

- Thiên Sơn Thánh nữ cao quý nửa đêm lại phát xuân chạy đi tìm nam nhân. Thật sự là nhìn người không nên chỉ nhìn vẻ bề ngoài.

Tô Nguyệt Nhi sắc mặt lập tức thay đổi:

- Ta làn gì không cần người quản, nếu còn nói nữa đừng trách ta không khách sáo.

- Vậy sao? Ta cũng muốn xem người không khách sáo thì sẽ như thế nào.

Dương Thiên cảm thấy bên ngoài có biến liền vội đi ra:

- Cũng đã khuya rồi, các người có việc gì để mai hăn tính.

Hai âm thanh đồng thời vang lên:

- Không được.

Có chút đau đầu, Dương Thiên liền dựng lên một đạo kết giới bao quanh biệt thự để đảm bảo không bị hư hỏng gì khi hai nàng giao thủ. Xong việc cũng không tiếp tục ở lại mà xoay người đi vào phòng. Hăn cũng không có gì lo lắng, Tô Nguyệt Nhi ngưng tụ được 3 đạo kiếm khí tuy lợi hại nhưng Liễu Mị cũng đã bước đầu dung hợp loại linh lực thứ hai.

Tô Nguyệt Nhi lợi hại hơn một chút nhưng cũng sẽ không làm được gì Liễu Mị, trừ khi nàng sử dụng thần thông bản mệnh. Việc này hầu như không thể xảy ra, vậy hăn cũng không cần lo lắng. Hiện tại nên ngủ sớm một chút, ngày mai hăn còn phải đi tìm Hoàng gia tính toán.

Hai nàng đánh nhau đến tận khi trời sáng, thấy Dương Thiên tỉnh dậy mới dừng tay. Dương Thiên hiện tại cũng cảm thấy khó khăn, hai nàng rốt cuộc là bạn hay là oan gia đây. Sau này có thể tiếp tục ở chung sao?

Dương Thiên theo địa chỉ Lý Bàn đưa cho, tiến đến Hoàng gia, nhưng vừa đi ra đường được vài bước, liền có một chiếc xe tải lao nhanh về phía hắn. Trong lòng nghĩ thầm: “Xe bị mất lái sao?”.

Dương Thiên lập tức lùi lại phía sau vài bước, Chiếc xe bỗng dừng lại đổi hướng, đâm thẳng về phía hắn. Dương Thiên bị đâm mạnh, bay vào làm đổ nát bức tường phía sau lưng. Tài xế xe tải đưa đầu ra, nhìn vào đồng hồ nát rồi kéo ga bỏ chạy. Dương Thiên nằm trong đồng hồ nát:

- Xem ra là nhắm vào ta. Ta thực sự muốn biết rốt cuộc là ai mà luôn muốn tìm mọi cách để giết ta.

Nói xong, Dương Thiên lập tức biến mất, nằm trên nóc của chiếc xe tải khi nãy. Tài xế vẫn không hay biết gì, chạy thẳng đến ngoại thành, tiến vào trong rừng mới lấy điện thoại ra bấm một dãy số:

- Nhiệm vụ đã hoàn thành.

Bên kia phát ra một âm thanh, không nghe được rõ là nam hay nữ, xem ra đã được chỉnh sửa giọng nói:

- Người chắc chắn hắn đã chết?

- Bị một chiếc xe tải với tốc độ gần 100km/h đâm vào. Người nói xem hắn có thể sống hay không.

Giọng nói bên kia rất vui mừng:

- Rất tốt, ta sẽ chuyển tiền vào tài khoản của người ngay lập tức.

Tắt máy, tài xế chưa kịp vui mừng, hai mắt đã tối lại. Dương Thiên trước giờ chưa từng nường tay với kẻ muốn giết mình, tất nhiên, ngoại trừ mỹ nữ. Lấy điện thoại của tên tài xế bấm lại dãy số vừa gọi.

Lúc này, một thanh niên đang ngồi trong một biệt thự ở một nơi rất xa, nâng cao ly rượu, vẻ mặt rất vui vẻ:

- Thiên Sát thực sự chỉ là đám người vô dụng. Ta chỉ cần thuê một tên sát thủ hạng 2 cũng đã thành công. Bọn hăn lại dám nói nhiệm vụ này là bất khả thi và trả lại tiền đặt cọc. Thật không biết bọn hăn mua chuộc danh tiếng bằng cách nào.

Một trung niên nhân ngồi ở phía đối diện, vẻ mặt tươi cười:

- Lý thiêu, người xem, ta giới thiệu sát thủ quả thực rất hiệu quả đúng không.

Lý thiêu gật đầu:

- Không tệ, ta nhất định sẽ giúp người trở thành cục trưởng cục cảnh sát.

Hai người đang định nâng ly, liền thấy số điện thoại của tên sát thủ gọi đến:

- Không cần vội vã, ta đã kêu người chuyển tiền, người sẽ nhận được rất nhanh thôi.

Bên kia phát ra giọng cười đùa:

- Không cần, chỉ sợ hăn không còn sống để nhận được tiền của người nữa, người nên giữ lấy mà tận hưởng quãng thời gian còn lại đi.

Lý thiêu vẻ mặt thay đổi, trầm giọng:

- Người là ai?

- rtKDGje Ta là ai? Không phải người vẫn luôn muốn giết ta ư, tại sao lại có thể không biết ta. Trí nhớ của người cũng thật kém a.

Lý thiếu vẻ mặt hoảng sợ:

- Dương Thiên?

- Không tệ, đã nhớ được tên ta. Người cứ tiếp tục tận hưởng cho tốt. Ta sẽ sớm tìm tới người.

Đầu dây bên kia tắt máy, Lý thiếu vẻ mặt âm trầm, trung niên nhân vẻ mặt hoảng sợ nhìn hẩn. Một lúc sau, Lý thiếu ngẩng đầu nhìn trung niên nhân:

- Người không phải đã nói sát thủ kia rất lợi hại sao?

- Việc này ta cũng không rõ. Nhưng rất có khả năng Dương Thiên lợi hại hơn chúng ta nghĩ rất nhiều.

- Được rồi, người không cần nói nữa, chiếc ghế cục trưởng kia cũng người không có duyên rồi.

- Lý thiếu...

Lý thiếu khoát tay:

- Không cần nói nhiều, người hiện tại có thể về.

Trung niên nhân vẻ mặt không cam lòng đi ta ngoài. Bước ra ngoài phòng, đóng cửa lại, trung niên nhân lầm bầm:

- Gọi người Lý thiếu làm người thực sự tưởng mình vẫn là thiếu gia của Lý gia sao, chẳng qua chỉ là một con chó bị gia tộc vứt bỏ mà thôi.

Trung niên nhân đột nhiên khựng lại, khóe miệng trào ra bọt mép, ngã xuống đất.

Lý thiếu xoay xoay ly rượu:

- Dù thành công hay không người vẫn sẽ chết. Đáng tiếc, người đến lúc chết vẫn chỉ là một tên vô dụng.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Hoàng Gia

Dương Thiên lúc này xuống xe, từ từ bước trở về. Trên tay, một ngọn lửa lóe lên, điện thoại lập tức hóa thành tro bụi. Theo như hần đoán số điện thoại vừa rồi dù có điều tra cũng sẽ không thu được gì. Tên kia hẳn sẽ không ngốc đến như vậy.

Lấy điện thoại ra, Dương Thiên liền gọi cho Tiêu Chính Long:

- Có người muốn giết ta.

Tiêu Chính Long bên kia liền cả kinh, trầm giọng:

- Rốt cuộc là ai? Ta sẽ giết cả nhà hắn.

- Không cần, người thay ta điều tra một chút. Ta cũng muốn biết hắn là ai, mọi việc còn lại ta sẽ tự tay giải quyết. Còn nữa, ở trong khu rừng phía Bắc có xác của tên sát thủ, người có thể bắt đầu từ đó.

- Thiếu gia yên tâm, ta chắc chắn sẽ tìm ra hắn là ai.

Dương Thiên gật đầu, hắn chỉ muốn thử khả năng của Tiêu Chính Long một chút. Đang định tắt máy, Tiêu Chính Long liền nói tiếp:

- Thiếu gia, Lăng Nhã Kỳ tiểu thư đã tới, chúng ta nên hẹn gặp nàng vào khi nào?

Dương Thiên mỉm cười, rốt cuộc cũng đến rồi, hắn rất muốn trực tiếp xem mặt nữ minh tinh vạn người mê là như thế nào. Những bức ảnh kia cũng không nói lên được cái gì.

- Hẹn nàng ngày mai đi. Cũng không nên để đại minh tinh đợi lâu.

- Đã rõ.

Dương Thiên tiếp tục gọi cho Tần gia cùng phân bộ Âm tổ, nhờ bọn họ giúp đỡ tìm người chủ mưu. Hai bên đều tỏ vẻ lo lắng, đồng thời cam kết sẽ tìm ra thủ phạm phía sau trong thời gian sớm nhất. Dương Thiên cũng yên tâm, tắt máy.

Nếu là ở Tu Chân giới, hẳn đã dễ dàng tìm thấy tên kia. Nhưng ở thế giới này, liên hệ với nhau qua điện thoại hay internet, hoàn toàn không dính chút khí tức nào của người kia, Dương Thiên cũng vô pháp tìm hiểu. Hẳn cũng không muốn dùng Vận Mệnh Trường Hà để tìm kiếm, việc đó quá gây chú ý, dễ dẫn đến phiền phức không cần thiết.

Dương Thiên hiện tại liền đi đến Hoàng gia, hẳn cũng muốn giải quyết dứt khoát những chuyện này. Hẳn còn phải đến kinh thành một chuyến để hoàn thành ước hẹn với Hoa Thi Âm.

Giữa trưa, Dương Thiên cuối cùng cũng tìm ra Hoàng gia. Nói ra rất mất mặt, nhưng hẳn thực sự bị lạc đường. Dương Thiên vốn cho rằng cứ đi đại cuối cùng sẽ đến, không ngờ hẳn đi mãi vẫn không tìm ra, rốt cuộc cũng phải vận dụng đến thần thức để tìm kiếm. Đối với một vị Chân Tiên như hẳn việc này quả thực rất xấu hổ.

Gạt sự bực mình qua một bên, Dương Thiên tiến đến gõ cửa nhà. Trong nhà lập tức có một thanh niên đi ra:

- Người đến tìm ai?

Dương Thiên quan sát thanh niên, cảm thấy hẳn chỉ là người bình thường, cũng không định nói nhiều:

- Ta gọi là Dương Thiên, người chắc hẳn đã từng nghe qua.

Thanh niên nghe xong hai tiếng Dương Thiên, vẻ mặt liền thay đổi, ẩn hiện có chút sát khí. Dương Thiên cũng không để ý, lách qua thanh niên đi vào trong nhà.

Căn nhà tuy rộng nhưng bài trí rất đơn giản, bên trong hầu hết là đồ làm bằng gỗ quý hiếm, khiến cho người nhìn vào cảm thấy một hương vị cổ xưa. Thực sự rất hoài niệm.

Dương Thiên đi vào, ngồi đối diện với một vị lão giả râu tóc bạc trắng. Lão giả rất bình tĩnh, châm trà cho hắn:

- Không biết một đại nhân vật như người hôm nay đến đây là có việc gì?

Dương Thiên vẻ mặt ngạc nhiên:

- Ta là đại nhân vật.

Lão giả mỉm cười hiền từ:

- Khiến cho Tần gia từ hôn với Lý gia. Lý gia không những không dám làm gì, hơn nữa còn trục xuất Lý Tường ra ngoại gia. Đồng thời, bỏ ra rất nhiều tiền mua một chiếc Roll Royce để bồi tội.

- Người biết rất nhiều a.

- Việc này cũng không phải bí mật quá lớn. Hầu hết các đại gia tộc trên thế giới đều đã chú ý đến người. Nhiều người còn muốn biết vì sao một vị truyền nhân của tứ đại thế lực của Ấn Thế đại lục lại đến đây. Chẳng lẽ các người có ý định gì sao?

Dương Thiên ánh mắt thâm thúy nhìn lão giả:

- Người đã điều tra kỹ như vậy, vậy người có biết hiện tại những ai đang ở nhà của ta không?

Lão giả hơi ngạc nhiên:

- Ta nghe nói hiện tại ở nhà người có hai vị mỹ nữ, mọi người đều nói rằng người rất háo sắc. Người không phải định nói với ta mục đích người đến đây là vì truy mỹ đấy chứ?

Dương Thiên rất muốn nói: “Sự thực chính là như vậy”. Nhưng hắn biết lão giả chắc chắn sẽ không tin. Con người thật sự rất lạ, họ muốn biết sự thực nhưng khi ta nói họ lại không tin, cái họ muốn nghe là những gì họ đã nhận định từ ban đầu. Dương Thiên tin chắc, chỉ cần hắn nói mục đích của hắn đến là chiếm đoạt tài nguyên hay tìm kiếm bảo vật lão giả trước mắt sẽ tin mà không chút nghi ngờ.

- Không phải. Ý của ta là người đã điều tra về thân phận của hai nàng chưa.

- Lễ nào thân phận của hai nàng rất đặc biệt?

- Có đặc biệt hay không người có thể từ từ tìm hiểu. Hôm nay ta đến là có việc khác. Người hắn là gia chủ Hoàng gia.

Lão giả gật đầu:

- Lão phu là Hoàng Hưng. Nhưng là gia chủ tiền nhiệm, hiện tại về đây nghỉ dưỡng.

- Không ngờ lão gia chủ Hoàng gia lại ở đây.

Dương Thiên cũng không biết, hắn chỉ là đoán. Lão giả trước mặt tu vị đã là Trúc Cơ đỉnh phong, theo như lời của Tần Chính, người có tu vị cao nhất Tần gia cũng còn kém một ít. Không ngờ lại là gia chủ tiền nhiệm.

- Vậy ta cũng không dài dòng nữa, ta đến đây là để tìm kẻ đã hạ độc Tần Tuyết.

Lão giả vẻ mặt bất ngờ:

- Việc của Tần Tuyết w9NrOvw ta đã từng nghe qua, chẳng lẽ người nghĩ là do Hoàng gia bọn ta làm.

- Không phải nghi ngờ mà là chắc chắn. Ta cũng không phải là kẻ hiếu sát, chỉ cần người giáo kẻ chủ mưu ra, ta sẽ không làm gì Hoàng gia các người.

- Người đang uy hiếp ta?

Dương Thiên vẻ mặt thản nhiên:

- Người có thể nghĩ như vậy, nhưng hãy tin tưởng, ta có thực lực để làm như vậy.

Lão gia hai tay nắm chặt, hẳn biết Dương Thiên nói là sự thực. Tứ đại thế lực ai dám xem thường. Thanh niên đứng yên lặng phía sau này giờ cũng đã nhẹ nhàng rút súng ra, chỉ chờ lão giả ra hiệu.

Lão giả thở dài lần nữa, vẻ mặt như già thêm vài tuổi, nói với thanh niên phía sau:

- Người gọi phụ tử Hoàng Hiệu đến cho ta.

Thanh niên gật đầu một cái liền đi nhanh ra ngoài. Lão giả lại nhìn Dương Thiên:

- Người trẻ tuổi, làm việc gì cũng nên để lại đường lui cho chính mình, đừng để sau này hối hận không kịp.

Dương Thiên mỉm cười không nói, hẳn biết lão giả đang đe dọa hẳn. Nhưng như vậy thì sao chứ, trên thế giới này có ai có thể gây nguy hiểm cho hắn đây.

Hai người ngồi im không nói gì, 10 phút sau, hai người đi theo thanh niên tiến vào. Lão giả gật đầu chỉ tay về phía Dương Thiên:

- Đây là Dương Thiên thiếu gia, các người lập tức quỳ xuống thỉnh tội cho ta.

Hai phụ tử Hoàng Hiệu lập tức quỳ xuống:

- Dương thiếu, việc này là lỗi của ta, đã mạo phạm đến Tần tiểu thư, mong người đại gia không chấp tiểu nhân, tha cho bọn ta một mạng.

Dương Thiên cười cười:

- Các người muốn giết nàng, ta sao có thể bỏ qua cho các người. Nhưng nể mặt Hoàng lão gia, ta sẽ cho các người một cơ hội.

Hai phụ tử Hoàng Hiệu nghe được cơ hội liền mừng như điên, bọn hắn vẫn tưởng sẽ chết chắc. Tu Chân giới, kẻ mạnh muốn giết kẻ yếu căn bản không cần phải nói đạo lý.

Dương Thiên lấy ra hai viên đan dược màu đỏ:

- Các người hạ độc nàng, vậy thì hãy uống 2 viên đan dược này, còn lại sống chết liền thuận theo ý trời.

Hai người vẻ mặt đau khổ nhìn Hoàng Hưng, lão giả cũng không đành lòng quay mặt đi. Hai người liền cắn răng cầm lấy viên thuốc, đồng thời nuốt xuống. Dương Thiên gật đầu hài lòng, quay lại chấp tay với Hoàng Hưng:

- Hoàng lão gia, khi khác gặp lại, hi vọng lần sau gặp lại sẽ không đứng ở vị trí đối địch.

Hoàng Hưng vẻ mặt đắng chát nhìn Dương Thiên đi ra cửa. Tuy hắn không biết hai viên đan dược kia có tác dụng gì, nhưng chắc chắn sẽ không

phải cái gì tốt lành.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Bệnh Tình Trở Nặng

Nhìn Dương Thiên rời đi được một lúc lâu mà hai phụ tử Hoàng Hiệu vẫn không có việc gì. Hoàng lão giả không khỏi trầm ngâm:

- Chẳng lẽ hấn lo sợ uy hiếp của ta? Không thể nào. Truyền nhân của tứ đại thế lực sao có thể bị ta hù dọa.

Hoàng lão giả nghĩ mãi không thông, phụ tử Hoàng Hiệu thấy mình uống đan dược mà vẫn còn sống, hơn nữa còn cảm thấy trong người khỏe ra, không khỏi vui mừng nhìn Hoàng lão giả:

- Cha, ta thấy hấn hấn là sợ Hoàng gia chúng ta, nhưng lại không muốn bị mất mặt nên mới lấy 2 viên thuốc bổ cho chúng ta uống.

Hoàng lão giả thở dài:

- Hi vọng là vậy, các người sau này làm việc cũng nên cẩn thận, không nên đắc tội với người khác.

Nhi tử của Hoàng Hiệu không cho là đúng:

- Gia gia, ta thấy người cẩn thận hai quá mức rồi. Dù là truyền nhân của tứ đại thế lực cũng phải sợ Hoàng gia chúng ta. Ta nghĩ bọn họ cũng đã không còn mạnh như trước nữa rồi.

- Người không cần nói vậy, họ mạnh như thế nào không phải các người có thể hiểu được. Chỉ cần một vị trưởng lão của họ cũng có thể tiêu diệt toàn bộ Hoàng gia.

Hai người vẫn không tin, những vẫn không nói gì. Hoàng lão giả thở dài, nhi tử cùng cháu trai từ nhỏ không thể tu luyện, hẳn vì thương bọn họ nên vẫn rất cưng chiều. Việc hạ độc Tần Tuyết cũng là do bọn họ tự mình chủ trương. Không biết sau này rốt cuộc sẽ gây ra tai họa gì nữa.

Trong khi Hoàng lão giả than thở, hai phụ tử Hoàng Hiệu da thịt bỗng chuyển sang màu đỏ, khó chịu kêu to:

- Cha, ta cảm thấy rất nóng.

- Gia gia, ta chịu không nổi.

Hoàng lão giả vẻ mặt hoảng sợ chạy đến, chưa kịp đến nơi hai người đã biến mất như chưa từng tồn tại. Nếu không phải trên nhà vẫn còn lưu lại chút mùi khét, hẳn thực vẫn tưởng là mình đang mơ.

Hoàng lão giả hai tay nắm chặt, đôi mắt già nua đỏ lên cổ nén để không rơi lệ:

- Dương Thiên, wFy6BZf tại sao lại phải tuyệt tình như vậy?

Dương Thiên tất nhiên không thể trả lời, lúc này hẳn đã đi khá xa.

Dương Thiên sợ lời hù dọa của Hoàng lão giả? Dĩ nhiên là không thể nào. Hai viên đan dược đó cũng chỉ là thuốc bổ bình thường nhưng bên trong ẩn chứa một tia Thái Dương chi lực được Dương Thiên cẩn thận để vào. Chỉ cần thuốc bổ bên ngoài tan hết, Thái Dương chi lực lập tức sẽ biến bọn họ thành tro.

Không phải hẳn tốt bụng muốn để hai người sống thêm một lúc, chỉ là để bọn hắn cảm giác được nỗi sợ như từ thiên đàng rơi xuống địa ngục. Cách này đồng thời răn đe Hoàng gia một lần. Dương Thiên đoán không sai, Hoàng lão giả tuy hận Dương Thiên thấu xương nhưng cũng không dám

động đến hân. Thủ pháp giết người kia thực sự khiến hân bị ám ảnh cho đến chết.

Dương Thiên hiện tại muốn vào bệnh viện thăm mẹ của Triệu Vũ Hình sẵn tiện giúp đỡ nàng viện phí. Buổi chiều còn phải đến nhà Mộc Vũ Hàm, mẫu thân nàng mời hân đến ăn tối đã lâu, nếu không bận chuyện của Vương Vân, hân đã sớm đi.

Đi đến Bệnh viện Hoàn Vũ, Dương Thiên lập tức tìm đến phòng bệnh, phát hiện Triệu Vũ Hình đang đứng cùng một tên bác sĩ trẻ tuổi. Vị bác sĩ này hiện đang khám cho mẫu thân của nàng. Dương Thiên cảm thấy sự việc có điểm không ổn, liền đứng ngoài nghe lén.

Triệu Vũ Hình lúc này vẻ mặt rất sốt ruột:

- Bác sĩ, mẫu thân của ta đến cùng là bị làm sao, khi nãy vẫn còn tỉnh táo, bây giờ đột nhiên hôn mê, hơn nữa gọi thế nào cũng không tỉnh.

Vị bác sĩ kia xem kỹ càng một hồi rồi lắc đầu:

- Bệnh tình đột nhiên chuyển biến xấu, hiện tại cần phẫu thuật ngay lập tức. Nhưng bệnh viện hiện tại lại không có ai đủ khả năng làm ca phẫu thuật này, những vị giáo sư đều đã đi dự hội nghị y học ở nước ngoài.

Triệu Vũ Hình vẻ mặt đại biến, nước mắt chảy dài:

- Vậy rốt cuộc phải làm sao. Bác sĩ, chỉ cần có thể cứu mẹ ta, bất cứ giá nào ta cũng đồng ý.

Vị bác sĩ kia thở dài:

- Nếu có thể ta tất nhiên sẽ không từ chối. Ta hiện tại sẽ chuẩn bị tiến hành một ca tiểu phẫu để kiểm chế căn bệnh tiếp tục phát tác. Sau đó sẽ gọi điện cho một vị giáo sư bắt máy bay trở về. Hi vọng là kịp lúc.

Dương Thiên đứng ngoài nghe rõ câu chuyện, cảm thấy thực sự là trùng hợp a. Nàng gặp khó khăn không thể giải quyết, ta liền lập tức xuất hiện, cái này không phải rất giống bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích sao? Nghe nói chín phần mười các cô nàng đều sẽ bị chinh phục.

Không biết ta giúp đỡ nàng xong, nàng có phải hay không lập tức yêu ta? Dương Thiên tự sướng một hồi, chỉnh sửa quần áo bước vào, đúng lúc bị bác sĩ kia bước ra, hai người suýt nữa chạm phải nhau.

Vị bác sĩ kia nhìn thấy Dương Thiên vẻ mặt liền kinh ngạc:

- Là người.

Dương Thiên vẻ mặt mờ mịt:

- Người biết ta?

Vị bác sĩ mừng rỡ:

- Chúng ta đã từng gặp gỡ, lần trước có một vị mỹ nữ bị trúng độc...

Dương Thiên cũng nhớ ra, gật đầu:

- Đúng vậy, là ta.

- Lần trước thật có lỗi đã không tin tưởng người, suýt nữa đã hại chết người. Ta vẫn luôn muốn gặp người một lần để tạ lỗi.

Dương Thiên khoát tay:

- Không cần, mạng người quan trọng hơn, hiện tại để ta chữa trị cho nàng.

Dương Thiên vừa nói vừa chỉ tay về phía mẫu thân của Triệu Vũ Hinh. Vị bác sĩ kia vẻ mặt ngạc nhiên:

- Người biết trị bệnh.

Dương Thiên vẻ mặt tự tin, nói dối không chớp mắt:

- Tất nhiên, lần trước không phải ta đã đoán đúng nguyên nhân căn bệnh của vị mỹ nữ kia sao. Nếu lúc đó người để cho ta chữa trị thì nàng đã hoàn toàn bình phục.

Bác sĩ vẻ mặt hối hận, hẳn biết Tần Tuyết vì cứu chữa chậm khiến hai chân bị tê liệt, việc nàng đã được chữa khỏi hẳn dĩ nhiên không biết. Vì vậy, nghe Dương Thiên nói khiến hắn cảm thấy rất xấu hổ.

Bất quá, hắn cũng không lập tức tin tưởng Dương Thiên:

- Người có thể cho ta xem giấy chứng nhận bác sĩ hay không?

Dương Thiên lắc đầu:

- Hiện tại có chút vội, ta cũng không mang theo. Nhưng không phải người cũng không có cách nào cứu nàng sao. Vậy sao không để ta thử một lần.

- Không được, mạng người không thể dùng để làm thí nghiệm.

Dương Thiên cảm thấy đau đầu, tên này là một người tốt, nhưng có chút cứng nhắc. Nên không phải vậy, hắn đã sớm ném tên bác sĩ này qua một bên.

- Người nói như vậy, hẳn là đã có cách cứu nàng.

Vị bác sĩ ấp úng:

- Chỉ cần chờ các giáo sư trở về...

Dương Thiên liền cắt ngang:

- Người nghĩ nàng có thể đợi được hay sao?

Bác sĩ vẻ mặt đấng chất, hẳn cũng chỉ muốn an ủi Triệu Vũ Hinh. Bệnh tình chuyển biến xấu, nàng hẳn không thể vượt qua 1,2 tiếng. Các vị giáo sư nhanh nhất cũng cần hơn 20 tiếng để bay về, căn bản là không có cách nào.

Dương Thiên thấy vị bác sĩ yên lặng, biết hẳn cũng không còn gì để nói, liền tiến vào trong, đi đến bên cạnh Triệu Vũ Hinh. Võ vai nàng nói:

- Lão sư, người yên tâm, ta có thể cứu nàng.

Triệu Vũ Hinh bị người võ vai liền giật mình, nàng này giờ vẫn tập trung vào mẫu thân, căn bản không biết có chuyện gì xảy ra bên ngoài. Ngẩn đầu thấy Dương Thiên, hai hàng nước mắt chảy dài:

- Dương Thiên, mẫu thân của ta có thể không qua khỏi.

Dương Thiên liền ôm lấy nàng:

- Người cần phải bình tĩnh, nàng sẽ không sao, hiện tại ta sẽ cứu nàng.

Triệu Vũ Hinh đẩy Dương Thiên ra, vẻ mặt kinh ngạc:

- Người biết y thuật.

- Ta từ nhỏ đã học y thuật, hiện tại đã xem qua tình trạng của nàng, nắm chắc có thể chữa trị được.

Triệu Vũ Hinh như sắp chết đuối bắt được nhánh cây, nắm chặt lấy tay Dương Thiên:

- Người hãy mau chóng cứu mẫu thân của ta, bất kì yêu cầu gì ta cũng đồng ý.

- Yên tâm, ta chắc chắn sẽ làm được. Người trước tiên hãy đi ra ngoài.

Triệu Vũ Hình gật đầu, nàng biết có ở lại cũng không có tác dụng gì. Hiện tại nên đi ra ngoài thông báo cho phụ thân biết. Dương Thiên nhìn qua vị bác sĩ trẻ:

- Người cũng mau đi ra ngoài đi.

- Ta là Dược Nam. Ta không yên tâm để người chữa cho nàng nên phải ở lại quan sát một phen.

Dương Thiên gật đầu, cũng không nhiều lời, bắt đầu cứu người.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Vận Mệnh

Dương Thiên kiểm tra người bệnh qua một lần, quay lại nhìn Dưộc Nam:

- Người có kim châm hay không.

Dưộc Nam liền ngẩn ra:

- Người muốn dùng kim châm chữa cho nàng? Không được, bệnh tình của nàng chắc chắn phải phẫu thuật, ta đã kiểm tra rất kĩ.

- Người cứ mang đến cho ta, mọi việc ta sẽ giai quyết.

Dưộc Nam cũng đành nghe theo, đi ra khoa đông y lấy một bộ kim châm đầy đủ đưa cho Dương Thiên. Dương Thiên mở hộp, nhìn thấy một đồng kim châm dài ngắn các loại trên 100 cây, không khỏi thầm nghĩ: “Nhiều như vậy để làm gì, định làm một người nhím hay sao?”.

Dương Thiên chỉ cần dùng 2,3 kim châm để giúp việc dẫn khí vào cơ thể dễ dàng hơn thôi. Chọn ra 3 cây kim châm có kích thước phù hợp, Dương Thiên liền đâm đại vào những vị trí gần chỗ bệnh. Dưộc Nam đứng kể bên trợn mắt há mồm.

Cái này cũng có thể sao? Tên này đang đùa sao? Ai lại lấy một cái kim châm rất dài đâm thẳng vào trái tim. Nếu không phải sợ nguy hiểm cho người bệnh, Dưộc Nam đã chạy lại nhổ kim ra rồi.

Dương Thiên tỏ vẻ bề trên, giáo huấn Dưộc Nam:

- Người y thuật tuy không tệ. Nhưng y học phát triển từ rất lâu, không phải thứ người có thể hoàn toàn hiểu được. Hôm nay ta sẽ cho người chứng kiến một chút.

Nói xong, Dương Thiên chữa bệnh, thông qua 3 cây kim châm truyền linh khí vào để xóa bỏ các tế bào bệnh, đồng thời tái tạo tế bào mới. Trong quá trình đó, Dương Thiên tiếp tục lấy ra thêm 10 cây ngân châm đâm vào các chỗ bất đồng.

Khoảng 15 phút sau, Dương Thiên rút hết kim châm ra, đặt một tay lên người nàng, linh khí lưu chuyển để hồi phục về thể chất. Dù sao nàng bị bệnh một thời gian dài, thể chất đã suy nhược rất nặng.

Đưa mắt nhìn Dược Nam:

- Bệnh tình đã chữa xong, người wNV5Izm hiện tại có thể kiểm tra một chút.

Dược Nam giống như đã chịu không nổi, lập tức tiến lại kiểm tra, từ điện tâm đồ cho đến X-quang. Dương Thiên một bên ngồi xem, không khỏi tán thưởng. Một người có thể sử dụng nhiều loại thiết bị hiện đại như vậy, xem ra rất có tài.

Dược Nam càng kiểm tra vẻ mặt càng kinh ngạc cùng hoảng sợ. Một hồi lâu quay lại nhìn Dương Thiên vẻ mặt sùng bái:

- Bệnh tình của nàng đã hoàn toàn bình phục, hơn nữa thể chất đã không có vấn đề gì. Tuy nhiên vẫn cần thực hiện các kiểm tra sâu hơn để chắc chắn.

Dương Thiên gật đầu, trong thời gian ngắn như vậy vốn cũng không thể kiểm tra kỹ càng. Đứng dậy định đi ra ngoài tìm Triệu Vũ Hình, Dược Nam liền chạy đến trước mặt:

- Dương Thiên, người có thể dạy ta y thuật của người hay không?

- Cái này cũng không có gì cao siêu, người chỉ cần học tốt tây y của người cũng có thể làm được.

Dược Nam lắc đầu:

- Dù tây y có cao siêu đến đâu cũng cần phải phẫu thuật một phen chứ không thể chữa khỏi hoàn toàn trong thời gian ngắn như vậy. Trung y bác đại tinh thâm ta đã được lĩnh giáo, chắc chắn sẽ không từ bỏ.

Dương Thiên mặt đen lại. Cái gì mà trung y với tây y, hẳn hoàn toàn là một kẻ mù về y thuật, đến kim châm còn không phân biệt được tác dụng. Nhưng hẳn có chỗ để dựa vào- linh khí. Không sai, là linh khí, cơ thể phàm nhân không ần chứa nhiều năng lượng như Tu Chân giả, chỉ cần sử dụng các loại linh khí có linh lực không quá mạnh tiến hành cải tạo đều có thể chữa khỏi.

Nhìn Dược Nam cầu khẩn, Dương Thiên trong đầu ý niệm sau chuyển, làm một bộ dạng cao nhân:

- Trung y cũng tây y đều có điểm hay riêng, người học tây y đã lâu, nên tiếp tục trên con đường đó. Chuyển qua trung y sẽ không có lợi cho người. Y đạo thâm sâu, bất cứ con đường nào cũng chỉ nhằm một mục đích cuối cùng là cứu người. Chỉ cần người trong lòng nghĩ như vậy, đều có thể phát huy y thuật đến mức tận cùng.

Dược Nam nghe xong liền ngẩn ra, vẻ mặt như đang lĩnh ngộ cái gì đó. Dương Thiên thấy tên kia không nói gì nữa liền chạy thẳng ra ngoài.

Hắn cũng không hiểu mình đang nói gì, nghe có vẻ cao siêu nhưng căn bản chỉ là phế thoại. Nhưng lừa một người như Dược Nam thì cũng chỉ có biện pháp này. Nếu tên kia tiếp tục đòi học, hẳn cũng không biết dạy cái gì, Tu Chân?

Dương Thiên thở dài:

- Ham học hỏi quá cũng không tốt, cuộc sống ngăn ngủi, nên dành thời gian tận hưởng đi.

Dương Thiên đi ra ngoài, bắt gặp Triệu Vũ Hình đang lấy hai tay ve góc áo, lo lắng đi qua đi lại. Thấy Dương Thiên đi ra liền chạy ngay đến:

- Dương Thiên, mẫu thân của ta ra sao rồi?

Dương Thiên vẻ mặt nghiêm trọng, quay mặt đi không dám nhìn nàng:

- Triệu lão sư, ta...

Triệu Vũ Hình vẻ mặt tái nhợt:

- Chẳng lẽ mẫu thân của ta đã không qua được.

Dương Thiên thấy nàng như vậy, cảm thấy mình đùa giỡn có hơi quá mức, quay lại nhìn nàng mỉm cười:

- Ta còn chưa nói hết câu, ta đã chữa khỏi cho nàng. Hiện tại bác sĩ cần kiểm tra lại một lần nữa là có thể xuất viện.

- Thật sự?

- Tất nhiên rồi, ta sao có thể lừa gạt người.

Triệu Vũ Hình nghe xong, liền chạy vào phòng. Đến cửa liền quay lại nhìn Dương Thiên:

- Người dám trêu chọc ta, lần này nể mặt người đã cứu mẫu thân ta sẽ tha cho người, nếu còn dám như vậy ta sẽ không tha cho người, hừ...

Nhìn Triệu Vũ Hình trợn mắt hù dọa rồi đi vào trong. Dương Thiên rất bất ngờ, Triệu lão sư không ngờ còn có một mặt đáng yêu như vậy. Thất

sách, Lý Bàn điều tra thật quá kém, chi tiết quan trọng như vậy cũng bỏ lỡ.

Nếu Lý Bàn có mặt ở đây nhất định hô to oan uổng. Về mặt này của nàng rất lâu rồi không xuất hiện, hẳn làm sao có thể điều tra ra được.

Dương Thiên biết hiện tại Triệu Vũ Hình cũng không có thời gian cho hẳn, liền định đi về nhà. Hẳn hẹn Mộc Vũ Hàm vào buổi chiều, hiện tại còn chưa đến trưa, cũng nên về nhà nghỉ ngơi rồi giúp đỡ các chiến hữu công thành.

Dương Thiên vừa đi được vài bước đã thấy một vị mỹ nữ chạy đến, trên tay còn cầm theo một hộp cơm, xem ra là đi đưa cơm.

Tại sao gần đây Dương Thiên gặp nhiều mỹ nữ như vậy? Chẳng phải hẳn vẫn nói mỹ nữ vốn rất khó gặp hay sao?

Lý do rất đơn giản, Dương Thiên cảm thấy việc tìm kiếm mỹ nữ quá khó khăn nên đã chủ động thay đổi vận mệnh của mình một chút. Tuy nói Chân tiên căn bản không còn bị vận mệnh ràng buộc, nhưng thêm một ít đào hoa vận để mỹ nữ tìm đến nhiều hơn vẫn có thể. Tất nhiên, chỉ là có cơ hội gặp nhiều mỹ nữ hơn. Còn việc tán các nàng hẳn vẫn phải tự làm mà thôi. Dù sao hẳn cũng không thể can hệ quá sâu vào. Chân tiên cường đại, con đường vốn không cố định, vận mệnh vốn không thể nào sắp đặt.

Dương Thiên vốn định đi về liền đổi ý, dù sao công thành vào ban đêm vẫn tốt hơn, khi đó người chơi sẽ đông hơn. Dương Thiên nhìn theo mỹ nữ, thấy nàng đi vào phòng bệnh của mẫu thân Triệu Vũ Hình, không khỏi ngạc nhiên. Chẳng phải tư liệu có nói Triệu Vũ Hình là chỉ có một người đệ đệ sao?

Chẳng lẽ là đi đưa cơm cho Dược Nam. Một tên ngốc chỉ biết cắm đầu vào y thuật tại sao lại có một mỹ nữ như vậy làm bạn gái, thực sự quá bất công rồi. Dương Thiên oán trách số mệnh, tại sao đẹp trai cùng tài hoa như hẳn hiện tại vẫn chưa có mảnh tình vắt vai.

Tần Tuyết, Diệp Linh, Mộc Vũ Hàm các nàng vẫn chỉ đang trong giai đoạn mờ ám chưa rõ ràng. Tô Nguyệt Nhi, Liễu Mị, Triệu Vũ Hình, Hoa Thi Âm vẫn chưa đến đâu. Vương Vận, nữ nhân duy nhất phát sinh quan hệ, hiện giờ nàng chắc hẳn cũng không ưa gì hắn, hành động kia mặc dù là để cứu nàng, nhưng vẫn có thể xếp vào mê gian a.

Trong lúc Dương Thiên đang cảm thấy một Chân tiên như hắn thực sự rất thất bại. Thấy mỹ nữ đã khoát tay Dưộc Nam đi ra, Dương Thiên trái tim cũng tan nát:

- Là sự thực a. Ta hiện tại cảm thấy rất đau lòng.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Được Lãng

Dược Nam thấy Dương Thiên vẫn chưa về, liền vui mừng chạy đến:

- Dương Thiên đại ca, người vẫn chưa trở về?

Dương Thiên lùi lại, vẻ mặt khó chịu:

- Ta cũng không phải đại ca của người. Không nên gọi vậy bạ.

Dược Nam ngẩn ra, không phải vừa rồi còn nói chuyện rất thân thiết sao. Dương Thiên còn chỉ dạy hẳn rất nhiều, sao bây giờ lại có vẻ chán ghét như vậy?

Không sai, Dương Thiên là đang ganh tị với Dược Nam, hẳn bỗng nhiên cảm thấy Dược Nam không còn thuận mắt như khi nãy. Cũng không muốn tiếp xúc thêm, xoay người rời đi.

Mỹ nữ cũng tiến tới, nhìn Dương Thiên vẻ mặt tò mò:

- Ca ca, đó là ai vậy. Ta chưa từng nhìn thấy người dùng ánh mắt sùng bái như vậy nhìn ai đó.

Dược Nam lắc đầu cười khổ:

- Là một người y thuật rất cao, ta vốn muốn tạo mối quan hệ tốt với hẳn để học hỏi một ít, nhưng hẳn có vẻ rất chán ghét ta.

- Rất cao sao? Vậy có thể chữa được bệnh cho gia gia không?

- Cái này ta cũng không biết, có thể thử một lần. Không được, ta phải đi tìm hân.

Dược Nam nói xong, định chạy đi tìm Dương Thiên, bỗng nghe được giọng nói:

- Không cần, ta vẫn ở đây.

- Dương Thiên?

Dương Thiên gật đầu bước ra, hân thính lực rất tốt, nghe xong 2 từ ca ca liền dừng lại. Hóa ra là hiểu lầm, suy chút nữa bỏ lỡ một vị mỹ nữ, thất sách a.

- Là ta, vừa rồi nghe các người nói có người bị bệnh cần chữa nên ta quay lại.

Nhiều lần có kinh nghiệm, Dương Thiên nói dối không chớp mắt. Hân đâu có tốt bụng như vậy, chỉ là kiểm cố để tiếp cận vị mỹ nữ này thôi. Dược Nam vốn không biết, rất vui mừng:

- Thật tốt quá, Dương Thiên đại ca, ta biết người là người tốt mà.

- Dừng, ta còn đang là sinh viên đại học, người so với ta còn lớn hơn vài tuổi, cũng đừng gọi ta là đại ca.

Dược Nam tỏ vẻ đã hiểu, gật gật đầu:

- Cũng đúng, vậy ta gọi người là tiểu Thiên đi.

Đến lượt Dương Thiên tròn mắt, tuổi của ta so với gia gia người còn gấp nhiều lần, người dám gọi ta là tiểu Thiên?

Bất quá hân cũng không nói ra, vị trước mắt là anh rể tương lai, hân gọi như vậy cũng không sai.

- Được rồi, tùy tiện. Hiện tại ta cũng đang rảnh rồi, có thể đưa ta đến gặp gia gia của các người. Khi tối ta còn có việc.

Dược Nam gật đầu, thông báo cho bệnh viện một tiếng rồi mang theo Dương Thiên cùng mỹ nữ đi về nhà. Trên xe, mỹ nữ vẫn nhìn Dương Thiên, ánh mắt như đang nghiên cứu một món đồ chơi khiến cho một kẻ dù đã luyện được da mặt dày như hắc cũng chịu không nổi.

- Người có việc gì cần thì cứ hỏi, không nên nhìn ta như vậy a.

Mỹ nữ giật mình, hừ giọng:

- Ai thèm nhìn người, không được nói bậy.

Nói xong cũng quay qua một bên không thèm nhìn hắc nữa. Một lúc sau, có vẻ như nhịn không được, liền quay lại:

- Người tên Dương Thiên đúng không? Người thực sự có thể chữa khỏi cho gia gia của ta?

- Chữa được hay không thì phải xem bệnh mới biết được. Ta là Dương Thiên, người tên là gì?

Dương Thiên vẫn tỏ vẻ khiêm tốn, mỹ nữ nghe thấy Dương Thiên cũng không chắc chắn, vẻ mặt có chút thất vọng. Nhẹ giọng trả lời:

- Ta gọi là Dược Lăng.

Dương Thiên gật đầu, tên rất hay, nhưng họ quả thực có chút không hợp.

- Người cũng không cần lo lắng, trước giờ vẫn chưa có căn bệnh nào mà ta không thể trị.

Dược Lăng che miệng cười:

- Vừa rồi còn khen người khiêm tốn, không ngờ đã sớm lộ bản chất.

Thấy vẻ mặt khinh thường của nàng, mặt Dương Thiên đen lại, hắn chỉ muốn an ủi nàng một chút không ngờ lại bị như vậy. Đúng là không thể dùng lý lẽ thông thường để hiểu được nữ nhân.

Thấy Dương Thiên không nói gì, Dưộc Lăng liền an ủi:

- Vừa rồi chỉ là đùa giỡn thôi mà, người cũng không cần giận như vậy chứ.

- Người đường đường là một đại nam nhân sao lại có thể nhỏ mọn như vậy. Còn hơn cả nữ nhân bọn ta, chẳng lẽ người sinh ra nhằm giới tính sao.

- Thế giới lại thiếu mất một nam nhân rồi, thật bất hạnh a.

...

Dương Thiên nghe xong câu đầu cảm thấy mát lòng, đang định nói tiếp nhưng nghe thêm mấy câu sau hắn quyết định câm miệng. Cô nàng này quá khó chơi, hắn hoàn toàn không phải đối thủ. Tốt nhất là không nói gì nữa.

Dưộc Lăng thấy mình trêu chọc mà Dương Thiên không đáp lại cũng cảm thấy nhàm chán không để ý đến hắn nữa.

Dưộc Nam đang lái xe không khỏi cười khổ, nghĩ thầm “Tiểu Thiên, lần này thật có lỗi với người, ta cũng không giúp được gì”.

Ba người yên lặng lái xe đi đến một ngôi nhà rất lớn nằm ở trung tâm, xem ra Dưộc gia cũng rất giàu có. Đi vào trong nhà, bên trong cùng bên ngoài hoàn toàn khác biệt, trang trí rất đơn giản, khiến cho người ta có cảm giác rất thoải mái, giống như là một khu nghỉ dưỡng.

Trong nhà, một người đàn ông trung niên bước ra, cuối đầu chào:

- Thiếu gia, tiểu thư.

Dược Nam gật đầu, hỏi:

- Phụ thân cùng mẫu thân có ở nhà sao?

- Không có, hai người bọn họ đã rời nhà từ sớm, hiện tại vẫn chưa trở về.

- Được rồi, gia gia hiện tại đang ở đâu.

- Lão gia hiện đang ở hoa viên, để ta dẫn mọi người đi.

- Không cần, ta sẽ tự đi, người làm việc tiếp đi.

Trung niên nhân gật đầu bỏ đi, Dược Nam dẫn theo Dương Thiên cùng Dược Lăng đến hoa viên. Dương Thiên quan sát hai bên, cười nói:

- Gia đình người rất giàu có a.

Dược Nam cười cười:

- Gia gia ta có công với đất nước, được tặng thưởng khu đất này, phụ mẫu ta cũng kinh doanh kiếm được không ít tiền.

- Vậy sao người vẫn còn đi bệnh viện làm bác sĩ.

- Chữa bệnh cứu người là ước mơ từ nhỏ của ta.

Dương Thiên gật đầu, mỗi người đều có lựa chọn khác nhau cho cuộc đời của mình, không phải ai cũng lựa chọn như hần. Dược Lăng bên cạnh nhìn Dương Thiên:

- Người khi này có nói người vẫn là sinh viên đại học, đang học năm mấy?

- Ta là sinh viên năm 2 đại học Thanh Hoa chuyên ngành kinh tế.

Dược Lăng vẽ mặt hâm mộ:

- Đại học Thanh Hoa? Rất nổi tiếng a. Một trong 3 trường đại học đứng đầu cả nước. Người rất giỏi a.

Dương Thiên vẽ mặt tự tin:

- Tất nhiên rồi.

- Vậy người đi học có đạt được học bổng không.

Dương Thiên wS3yoBs câm nín, hẳn đến đi học còn thường xuyên trốn thì lấy đâu ra học bổng, cô nàng này chắc chắn là lại muốn chơi hăn. Dược Lăng tiếp tục nói:

- Ta trước kia cũng là sinh viên đại học Thanh Hoa, nhưng chỉ học được có 2 năm liền bị đuổi

- Bị đuổi?

Dương Thiên thấy có cơ hội liền chớp tới, cho nàng một phen mất mặt. Dược Lăng nhìn Dương Thiên ra vẻ ngại ngùng:

- Đúng vậy, ta trong hai năm đã hoàn thành chương trình học nên bị bắt tốt nghiệp sớm, sau đó phải đi nước ngoài du học một năm hiện tại mới được trở về.

...

Dược Lăng thấy Dương Thiên không nói gì liền cười khúc khích, nàng cảm thấy trêu chọc Dương Thiên rất thú vị. Võ vai hăn:

- Không đùa với người nữa, người y thuật cao như vậy, sao lại chọn ngành kinh tế. Vậy sau khi ra trường người dự định sẽ làm gì?

Dương Thiên ngẩn cao đầu, hào khí ngất trời:

- Ta sẽ ngồi ở một nơi, quan sát chúng sinh, hiểu rõ luật nhân quả, nhìn ngắm các thành tựu của thế giới này.

Dược Nam cùng Dược Lăng ngẩn ra, tuy không biết là cái gì nhưng bọn hắn đều cảm thấy rất vĩ đại. Kết hợp với vẻ hào khí của Dương Thiên, bọn hắn có cảm giác người trước mặt tương lai sẽ không tầm thường. Dược Lăng cũng không nhịn được hỏi:

- Rốt cuộc là việc gì?

Dương Thiên mỉm cười, phun ra một chữ:

- NEET.

...

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Cố Sự

Nhìn vẻ mặt trợn mắt há mồm của hai người, Dương Thiên rất đặc ý. Hẳn bị Dưộc Lăng kiềm nén lâu như vậy đã sớm không nhịn được. Không trả lại cho nàng một cái thực không cam tâm.

Dưộc Lăng nuốt một ngụm nước bọt, trân trối nhìn Dương Thiên:

- Người muốn ngồi một chỗ và ăn bím gia đình?
- Tất nhiên không phải, ta đã kiếm ra tiền, không thể gọi là ăn bím được. Con ngồi một chỗ cũng không phải, ta còn có thể nằm a.

Hai người triệt để yên lặng. Dưộc Nam không khỏi than thở, tại sao một người như vậy lại có được y thuật cao như vậy, chẳng phải là lãng phí nhân tài sao?

Dương Thiên tâm trạng tốt, phát tay:

- Mau, đi chữa bệnh cho gia gia các người, chiều nay ta còn có việc cần làm.

Dưộc Nam cũng cất bước nhanh hơn, đi đến một hoa viên rộng lớn. Xung quanh có rất nhiều loại cây kiểng được tạo hình rất bắt mắt. Chính giữa còn có một cái hồ lớn, một vị lão giả đang ngồi trên bờ hồ cho cá ăn.

Hai huynh muội Dưộc Nam liền tiến tới bên cạnh lão giả, Dưộc Lăng nhanh miệng nói:

- Gia gia, ta đã về.

Lão giả mỉm cười hiền từ:

- Đã về rồi sao. Tiểu Nam, người không phải nói hôm nay ở lại bệnh viện cả ngày sao lại về sớm như vậy.

- Ta vừa có may mắn gặp một vị thần y, liền mang hẳn về xem bệnh cho gia gia.

Lão giả nhìn qua Dương Thiên:

- Ta biết người có ý tốt, nhưng bệnh của ta vốn không chữa được, các người không cần tốn công sức.

Hai người định nói thêm cái gì nữa, nhưng Dương Thiên lập tức tiến lên nói:

- Hai người đi ra ngoài một lát, ta có việc muốn nói riêng với Dực lão gia.

Dực Nam nhìn Dương Thiên, cũng không tiện nói thêm cái gì, lúi kúi kéo Dực Lăng đi ra ngoài. Dương Thiên bước lại ngồi đối diện với lão giả, mỉm cười:

- Người của Ma môn sao?

Lão giả vẫn đang cho cá ăn bỗng dừng lại, nhìn Dương Thiên, vẻ mặt vẫn bình tĩnh:

- Người đang nói về việc gì, ta không hiểu.

- Không cần giấu, tuy người đã cố gắng áp chế nhưng ma khí trong cơ thể người vẫn quá mạnh dẫn đến cơ thể ngày càng yếu. Nếu không phải tu vị của người không tệ thì đã sớm không xong.

Lão giả cuối cùng không giữ được vẻ bình tĩnh:

- Người rốt cuộc là ai. Là người của Âm tổ đến truy sát ta sao?

Dương Thiên lắc đầu:

- Ta đúng là người của Âm tổ, nhưng cũng không phải đến để truy sát người. Nhưng người ở đây khiến ta không yên tâm, vì vậy người nên nói rõ ra một chút. Nếu không ta cũng không ngại khiến người biến mất.

- Chỉ bằng vào người?

Bật cười, Dương Thiên cũng không phản bác, nếu bằng vào hãn còn không đủ thì còn có ai đủ khả năng.

Lão giả nhìn Dương Thiên một hồi, cuối cùng cũng đành chịu thua. Hãn tuy rất mạnh nhưng áp chế ma khí nhiều năm đã sớm không chịu được, làm gì còn khả năng chống cự.

- Ta có thể nói cho người biết, nhưng người phải hứa không làm việc gì tổn hại đến Dực gia.

- Không thành vấn đề, ta cùng Dực Nam hai người là bằng hữu, tất nhiên sẽ không làm hại bọn họ.

Dực lão giả tử ánh mắt nhìn về phía wb4WiiE xa như đang nhớ lại, một hồi sau liền cất giọng:

- Ta trước kia là Ma môn trưởng lão, luyện ma công bị phản phệ, kẻ thù biết được tìm đến truy sát. Cuối cùng ta bị đánh nát thân thể, nguyên thần đoạt xá vào cơ thể một thanh niên đang đi lính. Tuy giữ mạng thành công nhưng vẫn tiếp tục bị ma khí dày vò, tu vị đại giảm, hiện tại chỉ còn cố gắng giữ lại mạng già.

- Nói vậy, Dực gia huynh muội cũng không phải cháu ruột của người.

- Không, ta sau khi chiếm lấy thân thể này, đạt được nhiều chiến công cho đất nước trở về mới kiếm một thể tử, từ đó mới có Được gia. Được gia hiện tại là do ta một tay gây dựng nên.

- Âm tổ vì ta có chiến công với đất nước nên cũng không làm gì ta, nhưng một mực giám sát ta. Việc người xuất hiện khiến ta nghĩ bọn họ muốn động thủ.

Dương Thiên lắc đầu:

- Ta cùng bọn họ chỉ là mối quan hệ hợp tác, bọn họ không có quyền ra lệnh cho ta. Người cũng không cần lo lắng.

- Nếu thân phận của người không có vấn đề gì, ta cũng không quan tâm người xuất thân từ đâu. Hiện tại người là Được gia lão gia, ta sẽ giúp người bài trừ ma khí.

Được gia lão tử lắc đầu cười khổ:

- Cái này không cần, ma khí sau bao nhiêu năm tích tụ đã vô cùng lớn mạnh. Dù là Kim Đan kỳ tu sĩ cũng chưa chắc bài trừ được. Chỉ hi vọng khi ta chết đi, các người có thể mang ta trở về Ấn Thế đại lục, đừng để ma khí bộc phát tại thế giới này.

Dương Thiên biết Được gia lão tử không tin tưởng hẳn, dù sao hẳn cũng còn rất trẻ, tu vị dù cao thì có thể cao được bao nhiêu. Dương Thiên không giải thích gì, liền lấy Huyết Ma kiếm ra:

- Người có thể nhận ra nó?

Được gia lão tử nhìn thanh kiếm màu đen kịt, một cảm giác rất đáng sợ xuất hiện trong lòng, hẳn tuy không biết lai lịch của thanh kiếm này, nhưng vẫn biết nó vô cùng đáng sợ.

- Đây là?

- Huyết Ma kiếm.

- Cái gì?

Dược gia lão tử không nhìn được hết to, Ma môn chí bảo sao lại xuất hiện tại đây:

- Không thể nào, Huyết Ma kiếm đã mất tích rất nhiều năm, có lời đồn rằng nó đã bị hủy trong một trận chiến. Hơn nữa, tương truyền, Huyết Ma kiếm toàn thân tỏa ra ma khí cùng huyết khí vô cùng kinh người. Thanh kiếm này tuy rất lợi hại nhưng hoàn toàn không tỏa ra chút ma khí nào.

Dương Thiên nâng kiếm lên, từ trên thân kiếm bỗng tỏa ra huyết ma khí vô cùng kinh khủng, dù chỉ trong giây lát nhưng khiến lão giả cả lưng ướt đầm mồ hôi.

Từ khi lấy được Huyết Ma kiếm Dương Thiên vẫn chưa từng sử dụng, nguyên nhân chính là hắn đang để Huyết Ma kiếm tự mình luyện hóa huyết ma khí. Hiện tại luyện hóa đã hoàn thành, chỉ khi chiến đấu mới bộc lộ huyết ma khí. Huyết Ma kiếm đã có kiếm hồn, là pháp bảo có thể tiến hóa, Dương Thiên cũng rất ưa thích mới bỏ nhiều công sức như vậy.

Dược gia lão tử sau một lúc cũng đã lấy lại bình tĩnh:

- Đúng là Huyết Ma kiếm, sao nó lại ở trong tay của người?

- Không nên hỏi nhiều, hiện tại ta sẽ dùng Huyết Ma kiếm hút lấy toàn bộ ma khí trong cơ thể người, sau đó giúp người chữa trị khối thân thể này, người sống thêm 10, 20 năm không thành vấn đề.

Lão giả gật đầu, chuyện này hắn hoàn toàn tin tưởng, Ma môn chí bảo, dù ma khí có lớn mạnh đến đâu nó cũng có thể luyện hóa được. Dương

Thiên cũng lập tức động thủ, Huyết Ma kiếm liền bay đến đỉnh đầu lão giả xoay tròn. Từng luồng khí màu đen từ trên người lão giả bốc lên bị hấp thu vào thân kiếm. Được gia lão tử về mặt vô cùng thống khổ.

Dương Thiên thấy vậy liền lớn tiếng nhắc nhở:

- Giữ vững tinh thần, nếu không người sẽ bị ma khí ăn mòn, biến thành một kẻ điên.

- Yên tâm, ta đã chống cự với nó nhiều năm như vậy, một chút đau khổ này có là gì.

Dương Thiên gật đầu, lấy tay đưa vào đầu lão giả một đạo Thanh Tâm chú, có tác dụng thanh lọc tâm thần.

Xong cũng không có việc gì làm, liền đi xung quanh ngắm cảnh. Dương Thiên rất ưa thích lối kiến trúc của hoa viên này, hẳn dự định lát nữa sẽ mượn lại bản thiết kế để làm một cái tương tự tại biệt thự của hắn. Các vị mỹ nữ hẳn cũng sẽ rất ưa thích, thuận tiện tán gái một phen.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Lại Là Hắc

Một hồi lâu sau, toàn bộ ma khí được hút ra, sắc mặt Dược gia lão tử trở nên hồng hào, không còn tái nhợt như trước. Dương Thiên thu hồi Huyết Ma kiếm, cảm nhận được ma khí mạnh lên một chút không khỏi lắc đầu.

- Ma khí yếu như vậy người cũng không giải quyết được, thật là mang tiếng Ma môn trưởng lão, chẳng lẽ Ma môn wrLI8l4 hiện tại yếu như vậy sao?

Dược gia lão tử trợn mắt, hắc tu vị trước kia đã là Kim Đan trung kỳ, dù là trong số tất cả trưởng lão cũng là một trong những người đứng đầu, không ngờ lại bị Dương Thiên chê là quá yếu. Nhưng có một sự thật không thể chối bỏ, Ma môn hiện tại so với trước kia thua kém quá nhiều.

- Tình hình Ma môn hiện tại ta cũng không rõ, nhưng trước khi ta rời đi xác thực đã yếu đi rất nhiều, không còn bất kì tu sĩ Nguyên Anh kỳ nào. Vì vậy Ma môn những năm gần đây luôn bị Thiên Sơn Thánh phong ép một đầu.

Dương Thiên gật đầu, hơn ngàn năm trước, khi hắc rời địa cầu tiếng vào Tu Chân giới, Ma môn rất mạnh, có 2 tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ cùng 1 tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, thực lực vượt xa các thể lực khác. Thiên Sơn Thánh phong khi ấy che dấu rất kĩ, không ai biết thực lực cụ thể của bọn họ thế nào.

Dược gia lão tử cũng tò mò:

- Người hiểu về Ma môn trước kia sao?

Lão cũng muốn thăm dò một phen, theo hắc thấy Dương Thiên 8, 9 phần là một lão quái vật đã tu luyện vài trăm năm có công pháp mang công hiệu trú nham nên mới trẻ như vậy. Dương Thiên mỉm cười:

- Tổ tiên lưu lại thôi.
- Vậy tổ tiên ngươi chắc hẳn rất cường đại.
- Cường đại thì không tính, bất quá tiêu diệt vài cái Ma môn vẫn là dư sức.

Dược gia lão tử câm nín, hắc chưa từng nghe nói có thể lực cường đại như vậy tại Ấn Thế đại lục. Dương Thiên nói tiếp:

- Gia tộc của bọn ta tồn tại từ rất lâu với nhiệm vụ trông coi Ấn Thế đại lục, rất ít xuất hiện. Các người không biết cũng là rất bình thường. Hiện tại gia tộc chỉ còn lại một mình ta nên ta mới xuất hiện tại đây. Nhiệm vụ này ta không muốn gánh vác nữa.

Dược gia lão tử cả kinh, chuyện này đối với hắc quả thực là một sự tình rất khó tin:

- Thực sự có một thể lực như vậy sao?
- Không sai, gia tộc của ta tuy vị được tích lũy và truyền thừa qua nhiều thế hệ. Hiện tại ta là người cuối cùng của gia tộc nên toàn bộ tu vị đều được truyền thừa đến cho ta. Nhưng ta đã quyết định sẽ không tiếp tục trông coi Ấn Thế đại lục nữa. Hiện tại cũng đến lúc nghỉ ngơi rồi.

Dương Thiên đang nói dối rất lưu loát, chuyện này hoàn toàn do hắc nghĩ ra. Hắc biết hiện tại có rất nhiều người muốn tìm hiểu về xuất thân của hắc. Dược gia lão tử là trưởng lão Ma môn, nói không còn liên hệ gì với Ma môn thực sự không đáng tin. Dương Thiên muốn thông qua hắc để nói cho toàn bộ mọi người biết.

Hắn không muốn mình và mọi người chung quanh liên tục bị làm phiền. Được gia lão tử hiện tại cũng đã tin tưởng, chỉ có như vậy mới giải thích được vì sao Dương Thiên còn trẻ như vậy mà có thể làm chủ nhân của Huyết Ma kiếm, hơn nữa tu vị hắn không nhìn thấu. Hắn tuy tu vị đại giảm nhưng ánh mắt vẫn có, Dương Thiên hiện tại không yếu hơn hắn lúc ở trạng thái tốt nhất.

Dược gia lão tử vẻ mặt kiên quyết:

- Người yên tâm, việc này ta sẽ không nói cho bất kì ai biết.
- Không cần, hiện tại ta sẽ không tiếp tục trông coi Ấn Thế đại lục nữa. Việc này cũng không còn là bí mật nữa. Người có thể nói cho ai đều tùy ý.

Nhìn thấy Dược gia lão tử đang định nói thêm cái gì nữa, Dương Thiên cũng không để ý nữa, liền đi ra ngoài gọi cho hai huynh muội Dược Nam.

Vừa thấy Dương Thiên đi ra, Dược Lăng liền chạy vội đến:

- Dương Thiên, gia gia của ta hiện tại thế nào, có thể chữa được hay không?

Dược Nam không nói gì, nhưng ánh mắt đang nóng hừng hực nhìn Dương Thiên như đang ngắm một đại mỹ nữ khiến Dương Thiên cảm thấy lạnh gáy, thầm nghĩ: “Tên này không phải là có sở thích đặt biệt đấy chứ? Không được, ta chỉ thích mỹ nhân, chuyện này sẽ không có kết quả đâu”.

- Không có việc gì, bệnh tình của gia gia các người đã hoàn toàn tốt. Bây giờ chỉ cần tâm bổ cơ thể thì sẽ không có việc gì.

- Thực sự?

- Ta không cần phải nói dối các người, có thể vào trong kiểm tra.

Hai huynh muội không nói hai lời liền chạy nhanh vào, Dương Thiên lắc đầu, lại bị mỹ nữ cho ăn bơ. Cảm giác không dễ chịu a. Hắn cũng không muốn ảnh hưởng đến niềm vui của bọn họ, xoay người bước ra về. Cũng không còn sớm, cũng nên đến nhà Mộc Vũ Hàm rồi.

Dương Thiên đi đến nhà của Mộc Vũ Hàm, thấy một chiếc xe hơi đang đậu trước cửa. Chiếc xe này hắn rất quen thuộc, không phải là của “nhạc phụ đại nhân” sao? Xem ra lại có phiền phức rồi.

Dương Thiên đi vào trong liền thấy Mộc mẫu cùng Mộc Vũ Hàm vẻ mặt khó chịu ngồi đối diện với một trung niên nhân, chính là phụ thân của nàng. Trung niên nhân đang dùng vẻ mặt nịnh bợ:

- Vũ Hàm, chuyện này người nên suy nghĩ cho thật kĩ. Lý thiếu là người của Lý gia, vô cùng giàu có. Chỉ cần người đồng ý làm bạn gái hắn, cuộc sống sau này của người sẽ vô cùng hạnh phúc.

Mộc Vũ Hàm rất tức giận, nếu không phải mẫu thân ngăn cản, nàng đã sớm đuổi người đàn ông này ra ngoài:

- Người nghĩ chỉ cần có tiền là có tất cả sao? Ta nói cho người biết, đừng mong thu được bất kì lợi ích gì từ ta. Nói cho tên Lý thiếu ấy biết, đừng có mơ.

Trung niên nhân nhẫn nhịn này giờ cũng đã không, mắng to:

- Đừng thấy ta cho người chút mặt mũi người đã tưởng mình rất cao giá. Ta nói cho người biết, chuyện này người đồng ý cũng được mà không đồng ý cũng được, đều phải đi gặp Lý thiếu. Nếu không, có chuyện gì xảy ra với các người ta sẽ không chịu trách nhiệm.

-Người đang uy hiếp bọn ta.

- Ta uy hiếp các người thì sao. Trong xã hội này kẻ có tiền là kẻ có quyền. Dù ta giết các người cũng không có ai dám làm gì ta. Người nghĩ thế giới này có công bằng hay sao, công bằng chính là nằm trong tay những người như ta.

Đằng sau bỗng vang lên một tiếng vỗ tay, Dương Thiên rất tán thưởng người này, tuy da mặt rất dày nhưng nói cũng rất chính xác. Trên thế giới này vốn không có công bằng, công bằng là nằm trong tay kẻ mạnh, hẳn nói đó là công bằng thì đó chính là công bằng.

- Nói rất hay, người nói hoàn toàn đúng.

Trung niên nhân bị giật mình, quay lại nhìn, nhận ra người đang đi đến là Dương Thiên, vẻ mặt khinh thường:

- Thì ra là người, bất quá chỉ có chút ít tiền liền nghĩ mình là đại gia sao. Ta nói cho người biết, biết điều thì tránh xa Vũ Hàm ra, Lý thiếu không phải loại người như người có thể chống lại.

Dương Thiên làm bộ giật mình:

- Lý thiếu, rất lợi hại sao?

Trung niên nhân vẻ khinh thường càng đậm:

- Lý thiếu người cũng không biết sao. Có biết Lý gia đứng đầu tam đại gia tộc không? Lý thiếu chính là thiếu gia của Lý gia.

Dương Thiên vẻ mặt hoảng sợ:

- Lợi hại như vậy sao?

Mộc Vũ Hàm nhìn thấy Dương Thiên hoảng sợ liền cảm thấy rất thất vọng. Nam nhân của nàng không cần giàu có nhưng chắc chắn phải có thể bảo vệ cho nàng. Dương Thiên chỉ vừa nghe tên đã vội sợ hãi, làm sao có

thể để nàng yên tâm được. Mộc mẫu vẫn lẳng lặng nhìn xem, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Dương Thiên quyết định trêu chọc phụ thân Mộc Vũ Hàm một phen, xem như giải trí trước khi ăn tối.

- Không biết là vị thiếu gia nào của Lý gia, ta có thể vinh hạnh được biết không?

- Là Lý Tường thiếu gia, người hiện tại đang trên máy bay trở về đây, mong ngày mai có thể gặp Vũ Hàm.

Dương Thiên bất ngờ, tên này và hắc cũng thật có duyên, nữ nhân trên thế giới nhiều như vậy, tại sao hắc hết lần này đến lần khác đều chọn trúng nữ nhân của mình. Đáng thương a.

- Ta đã biết, báo cho Lý Tường biết, ta là Dương Thiên, nếu hắc muốn gặp Vũ Hàm thì phải đến gặp ta trước.

Trung niên nhân tức giận:

- Dương Thiên, người đừng quá phận. Vì cái gì Lý thiếu phải đến gặp người?

Dương Thiên mỉm cười, bước tới, đưa tay tóm cổ trung niên nhân nhắc lên:

- Bởi vì ta là Dương Thiên.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Bị Bắt

Trung niên nhân mở miệng cố gắng nói chuyện nhưng chỉ ú ớ không nói được thành tiếng.

- Sao người không trả lời, có phải là vẫn chưa hiểu hay không?

Trung niên nhân vẻ mặt đỏ bừng, khua tay múa chân. Mộc mẫu rất cuộc chịu không được, tiến lên nói giúp:

- Dương Thiên, thả hân ra đi, nếu không có thể xảy ra án mạng.

Dương Thiên gật đầu, nhạc mẫu đại nhân đã có lời, không thể không nể mặt. Trung niên nhân được thả xuống, vẻ mặt đỏ bừng, tức giận chỉ tay vào Dương Thiên:

- Người muốn làm gì, có tin ta gọi cảnh sát đến bắt người hay không?

Dương Thiên nhún vai:

- Người có thể gọi, ta cũng muốn biết không khí ở cục cảnh sát là như thế nào.

Trung niên nhân không tiếp tục nói nữa, lấy điện thoại ra bấm một dãy số. Dương Thiên cũng không ngăn cản hân, nghe Lý Bàn nói cục cảnh sát có một vị hoa khôi rất xinh đẹp, nên nhân cơ hội này đến gặp nàng một phen. Có điều cũng không nên để tên này tiếp tục đến làm phiền Mộc Vũ Hàm. Dương Thiên cũng lấy điện thoại ra gọi cho Tiêu Chính Long:

- Thiếu gia, là ta.

- Người đến quán ăn lần trước, cũng là tên lần trước. Cho hắn một bài học, đừng để hắn tiếp tục đến đây làm phiền nữa.

- Thiếu gia, có cần ta khiến hắn biến mất không? Việc này ta có thể xử lý một cách kín đáo, không để ai hay biết.

- Không cần, dù gì hắn cũng là nhạc phụ của ta, không nên tuyệt tình như vậy. Nhưng nhớ là đừng để các nàng biết. Còn nữa, nếu có cảnh sát đến bắt ta, người không cần ngăn cản.

Tiêu Chính Long kinh ngạc, với thân phận của Dương Thiên, còn có người dám đến bắt hắn sau. Đây là chủ ý riêng của Dương Thiên, hắn tất nhiên không dám phản bác. Dương Thiên tắt điện thoại, quay lại nhìn hai người Mộc Vũ Hàm:

- Không có việc gì, nhưng có lẽ tối nay ta không thể ăn tối tại đây được rồi.

Mộc Vũ Hàm rất lo lắng:

- Dương Thiên, người mau đi trước, hắn có quan hệ rất tốt với cục trưởng cục cảnh sát. Lát nữa sẽ có người đến bắt người.

- Vậy sao, người yên tâm, hắn cũng không thể làm gì được ta. Nhưng bữa tối nay bị lỡ hẹn, người có phải hay không nên đền cho ta một cuộc hẹn khác.

Mộc Vũ Hàm câm nín, tên này sắp bị bắt đến nơi vẫn còn tâm trạng đùa nàng.

- Sao vậy, chẳng lẽ người muốn quyt nợ, không có cửa đâu, tối thiểu cũng phải đáp ứng đi chơi với ta một lần a.

Dương Thiên một bên huyền thuyên, Mộc Vũ Hàm cũng mặc kệ hăn, thầm nghĩ: “Ta sao phải lo lắng cho hăn chứ?”.

Một lúc sau, có hai người cảnh sát tiến vào, trung niên nhân liền vội nói:

- Hai vị đồng chí, chính là người này vừa rồi hành hung và đe dọa ta, các người nhất định phải xử lý hăn.

Hai người nhìn Dương Thiên, nói:

- Việc vừa rồi hăn nói là thật?

- Có thật hay không các người đồng thời đưa ta về thẩm vấn là được, không nên lãng phí thời gian.

Trung niên nhân cùng hai tên cảnh sát ngẩn ra, người này hình như rất muốn đến cục cảnh sát a, hăn nghĩ đó là nhà nghĩ sao?

Mộc Vũ Hàm tức giận dậm chân, tên này là đang có ý trêu chọc nàng sao?

Dương Thiên vẻ mặt trêu tức trung niên nhân, hai tên cảnh sát cũng tiến lên dẫn hăn đi ra, nếu hăn đã muốn đến, vậy để cho hăn thưởng thức mùi vị bị thẩm vấn một lần đi, dù sao cục trưởng cũng đã có lời dặn.

Dương Thiên đi ra đến cửa liền quay lại kêu to:

- Vũ Hàm, ta vì người bị bắt vào cục cảnh sát, người cũng nên bồi thường cho ta a.

Mộc Vũ Hàm trợn mắt, tên này thực sự cho là cục cảnh sát chỉ là khu nghĩ dưỡng của hăn sao, bất quá vẫn không tự chủ được nói nhỏ:

- Nếu người bình an đi ra, ta sẽ nhận lời mời của người.

Dương Thiên thính lực tốt cỡ nào, sao có thể không nghe thấy. Trong lòng mừng rỡ, nhạc phụ đại nhân tuy rất xấu xa nhưng đã giúp hần không ít, sau này phải nói với Tiêu Chính Long hảo hảo “Chiếu cố” hần nhiều một chút.

- Ta đã nghe thấy, Vũ Hàm, đợi ta trở về a.

Mộc Vũ Hàm tức giận quay đi, nhìn thấy Dương Thiên vẻ mặt tự tin, không hiểu sao nàng cảm thấy rất an tâm. Trung niên nhân vẫn đứng một bên tức tối nhìn Dương Thiên, hần quyết định nói với cục trưởng giáo huấn Dương Thiên thật tốt, tốt nhất là giam giữ mười ngày nửa tháng.

Trung niên nhân nhìn thấy xe cảnh sát wwBUbn0 sát rời đi, định quay lại tiếp tục uy hiếp Mộc Vũ Hàm liền thấy một đám người bước vào. Hần nhận ra người dẫn đầu, vội chạy đến:

- Tiêu lão đại, đã lâu không gặp. Người hôm nay đến đây là có việc gì.

Tiêu Chính Long ngăn ra:

- Ta với người trước đây có quen biết.

- Thực sự là quý nhân hay quên. Cách đây không lâu ta đã có dịp gặp ngài trong một buổi tiệc.

Tiêu Chính Long vẻ mặt bí hiểm:

- Vậy sao, rất tốt. Ta hiện tại cũng muốn người phối hợp một chút.

- Tiêu lão đại có việc cần giúp, ta tất nhiên không từ chối.

Tiêu Chính Long quay lại nhìn mấy thuộc hạ phía sau lưng:

- Mang hần đi.

Trung niên nhân thấy sự tình có điểm không ổn vội kêu to:

- Tiêu lão đại, có việc gì từ từ hần nói, ta hình như không có đắc tội với người.

Tiêu Chính Long cũng mặc kệ hần, quay lại cúi chào hai người Mộc Vũ Hàm. Hai người lần trước đã gặp qua Tiêu Chính Long nhưng cũng không nghĩ hần có địa vị cao như vậy. Xem ra Dương Thiên thực sự không đơn giản.

Mộc Vũ Hàm không nhận được hỏi:

- Dương Thiên đã bị cảnh sát bắt đi, người mau tìm cách cứu hần.

- Mộc tiểu thư, việc này người không cần lo lắng, cục cảnh sát sẽ không động được một sợi tóc của thiều gia.

Nói xong liền dẫn theo trung niên nhân đi ra ngoài.

Dương Thiên hiện tại đang ngồi trong phòng thẩm vấn, hần rất thất vọng. Chẳng lẽ tin tức của Lý Bàn bị sai lệch, hần đã dùng thần thức quan sát rất kỹ cục cảnh sát, co vài vị không tệ những cũng không đến mức xinh đẹp như Lý Bàn đã nói.

Một tên cảnh sát cầm theo vài tờ giấy đi đến, ngồi đối diện với Dương Thiên, bắt đầu hỏi:

- Tên?

- Khoan đã, nếu chỉ có người hỏi ta thì không công bằng. Như vậy đi, người hỏi ta một câu sau đó liền để ta hỏi lại một câu. Thế nào?

Tên cảnh sát dờ khóc dờ cười, tình huống như vậy hần còn là lần đầu gặp phải, giữ vẻ mặt nghiêm túc:

- Yêu cầu người hợp tác, đây không phải là chỗ để đùa giỡn.
- Nếu người không đồng ý, ta sẽ không trả lời câu hỏi của người.
- Người có thể không trả lời, nhưng như vậy tội của người sẽ càng thêm nặng.

Thấy tên cảnh sát khó chơi, Dương Thiên cũng không tiếp tục làm khó hắn:

- Như vậy đi, ta sẽ trả lời hết các câu hỏi của người, sau đó ta hỏi người chỉ 3 câu thôi. Thế nào?

Tên cảnh sát thấy Dương Thiên cũng biết điều, gật đầu:

- Được rồi, chỉ cần không phải chuyện bí mật, ta có thể trả lời người.
- Tên?
- Dương Thiên.
- Tuổi
- 20
- ...
- Lý do đánh người?
- Hắn đe dọa bạn gái của ta, tất nhiên phải đánh hắn.
- Người không biết hành hung cùng đe dọa người khác là phạm tội sao?
- Việc này để sau hắn nói, bây giờ người cũng nên trả lời câu hỏi của ta rồi chứ.

Tên cảnh sát gấp lại tập tài liệu, gật đầu:

- Hiện tại người có thể hỏi, nhanh chóng một chút, ta còn có việc.
- Tốt lắm, nghe nói ở cục cảnh sát này có một vị mỹ nữ rất nổi tiếng, ta tại sao không nhìn thấy nàng?

Tên cảnh sát kia ngẩn ra, tên này đến đây là vì mỹ nữ sao, không phải hẳn nói đã có bạn gái sao?

- Không phải người đã có bạn gái sao?
- Việc này người không cần biết, người chỉ cần trả lời 3 câu hỏi của ta là được.
- Ý của người là Lưu Ly, nàng không có ca vào buổi tối nên tất nhiên là không có mặt ở đây.

Dương Thiên vỗ tay vào đầu:

- Đúng vậy a. Sao ta lại không nghĩ đến việc này. Vậy nàng hiện tại đã có bạn trai chưa? Tính cách của nàng như thế nào?
- Người có ý tưởng với nàng sao, ta khuyên người nên từ bỏ ý định đó đi.
- Không cần nhiều lời, người chỉ cần trả lời ta là được.
- Nàng hiện tại chưa có bạn trai, nhưng nghe nói có quan hệ rất tốt với đội trưởng đội phòng chống tội phạm công nghệ cao. Tính cách thì bình thường rất thoải mái, dễ chịu nhưng khi làm việc rất nghiêm túc, hơn nữa có chút nóng tính.

Dương Thiên gật đầu, cùng với tư liệu của Lý Bàn không sai biệt lắm. Tên này làm việc khá tốt, sau này đến Lý gia cũng nên giúp hắn nhiều hơn.

Trả lời xong câu hỏi của Dương Thiên, tên cảnh sát cũng đứng lên đi ra ngoài. Dương Thiên cũng lấy điện thoại ra bấm một dãy số, mỹ nữ hiện không có mặt tại đây hẳn cũng không định tiếp tục ở lại.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Âm Mưu

Sở A đang dùng cơm với gia đình thì nhận được điện thoại, mở máy lên thì nhìn thấy số lạ liền tắt máy. Hắn rất không thích có người làm phiền khi đang dùng bữa. Dương Thiên thấy điện thoại đột nhiên tắt máy cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ Tô Lịch đưa sai số.

Lần trước Tô Lịch đã giúp hắn lưu lại số điện thoại của hầu hết các quan chức cấp cao trong tỉnh để thuận tiện khi làm việc. Dương Thiên vừa gọi điện chính là cục trưởng cục cảnh sát này. Lắc đầu khó hiểu, Dương Thiên lần nữa gọi lại, bên kia cuối cùn cũng bắt máy kèm theo một âm thanh khó chịu:

- Người là ai?

- Người là cục trưởng cục cảnh sát Thanh Lâm huyện thuộc Bắc Giang tỉnh?

- Không sai. Có điều phải gọi là Bắc Giang thành, Bắc giang vừa được tăng lên làm thành phố, chẳng lẽ người không biết?

Dương Thiên cảm thấy người này thật nhiều lời, Bắc Giang trở thành thành phố thì có liên quan gì đến hắn:

- Việc đó để sau, ta là Dương Thiên.

Sở A ngẩn ra, Dương Thiên, chẳng lẽ là cái tên Dương Thiên mà người kia nhờ hắn giải quyết sao?

- Ta không biết người làm sao có được số điện thoại của ta, nhưng ta không thể giúp gì cho người.

Nói xong liền định tắt máy, Dương Thiên nói tiếp:

- Vậy sao, người không biết ta cũng không sao. Nhưng Âm tổ người đã từng nghe nói qua sao?

Sở A dừng tay, giọng có chút run:

- Người đến cùng là ai?

- Người bắt ta đến đây chẳng lẽ không biết ta là ai. Nhưng quên nói cho người ta còn một thân phận khác, thành viên của Âm tổ.

- Ta lập tức đến ngay.

Sở A vội đứng lên, không nói hai lời, thay đồ chạy đến cục cảnh sát. Hắn không rõ ràng Âm tổ là tổ chức như thế nào, nhưng vẫn biết đó là một cơ quan bí mật của nhà nước, mỗi một thành viên đều có quyền lực rất lớn, so với một tên cục trưởng một huyện như hắn thì mạnh hơn rất nhiều.

Dương Thiên lúc này cũng tắt điện thoại, ngồi bắt chéo chân trên bàn, thưởng thức trà, miệng lẩm bẩm:

- Hương vị không được tốt lắm, thật là nhớ đến trà của Nguyệt Hoa tiên tử.

Dương Thiên trước kia một lòng trả thù, hoàn toàn không để ý đến nữ nhi tình trường, nhưng vẫn lưu lại vài món nợ tình. Hắn dự định một thời gian nữa sẽ đến Tu Chân giới tìm các nàng. Dù đã trải qua thời gian rất dài, nhưng tu vị các nàng thấp nhất cũng đã là Nguyên Anh hậu kỳ, nếu không có gì bất trắc, chắc hắn vẫn còn sống.

Nhớ đến những mỹ nhân trước kia, Dương Thiên không khỏi ngẩn ngơ. Không biết đã qua bao lâu, một người chạy vào phòng thẩm vấn, Dương Thiên cũng tỉnh lại. Người kia có chút khép nép nhìn Dương Thiên:

- Người chính là Dương Thiên.
- Chính là ta.
- Có thể cho ta xem giấy chứng nhận?

Dương Thiên gật đầu, lấy giấy chứng nhận đưa cho Sở A. Sở A xem xong, cả người run lên, đập vào mắt hắn là hàng chữ Thành viên trung tâm-Thượng tướng. Hắn cũng không ngờ chức vụ của Dương Thiên lại cao như vậy, dưới góc có kí hiệu đặc biệt, hắn là không giả.

- Thuộc wy2Ht3z hạ không biết rõ sự việc đã vội vàng làm việc, làm ảnh hưởng đến công tác, mong Thượng tướng tha tội.

Dương Thiên phát tay:

- Không có việc gì, việc này là ý của ta. Hiện tại ta muốn ra ngoài, người có thể sắp xếp?
- Không vấn đề gì, hiện tại ngài có thể lập tức rời đi.

Sở A cung kính tiễn Dương Thiên ra ngoài, tên cảnh sát thẩm vấn Dương Thiên cùng hai người bắt hắn thấy vậy cũng sợ hãi hỏi:

- Cục trưởng, hắn ta rốt cuộc là ai?

Sở A lắc đầu:

- Đây là việc cơ mật, các người không nên biết. Vừa nãy lúc thẩm vấn hắn các người không có làm việc gì quá đáng chứ?

Tên cảnh sát lắc đầu:

- Không có, hắn cũng rất phối hợp nên ta không dùng biện pháp gì. Có điều có một điểm rất lạ.

- Có việc lạ gì?

- Cái này...

Thấy tên cảnh sát có vẻ khó nói, Sở A cảm thấy việc này không tầm thường, có lẽ có liên quan đến nhiệm vụ bí mật của Dương Thiên. Thành viên Âm tổ rất ít khi xuất hiện, nhưng mỗi lần xuất hiện đều mang theo nhiệm vụ cơ mật. Việc này khiến hắn không khỏi nghi hoặc.

Đuổi hai tên cảnh sát kia đi, Sở A nhỏ giọng:

- Người cứ nói ra, việc này ta sẽ không nói cho bất kì ai.

- Thực ra cũng không phải đại sự gì, hắn muốn ta trả lời 3 câu hỏi của hắn về Lưu Ly, ta cảm thấy hắn đến đây mục đích chính là để tán gái.

Sở A ngẩn ra, sau một hồi liền lấy lại bình tĩnh, chức vụ của Dương Thiên cao như vậy, hắn là rất bận, làm sao có thời gian tán gái. Xem ra nhiệm vụ lần này cùng Lưu Ly có quan hệ, phải chú ý nòng một chút.

Dương Thiên lúc này đã đi xa, nếu biết Sở A đang nghĩ gì chắc chắn hắn sẽ cười to mà nói:

- Người nghĩ nhiều rồi, ta thực sự là đến tán gái a.

Dương Thiên thấy thời gian cũng đã trễ, gọi điện báo bình an cho Mộc Vũ Hàm xong liền ghé lại bên đường ăn tối. Sau đó trở về nhà, chiến sự đang căng thẳng, hắn bận rộn cả ngày hôm nay, không biết có bị những sever khác lên đánh chiếm mất thành trì nào không?

Dương Thiên bật máy lên, đăng nhập vào game, kiểm tra một lúc phát hiện thành trì vẫn còn đầy đủ không khỏi cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ những người kia hôm nay có việc hết nên không chiếm thành sao. Dương Thiên cũng mặc kệ, kêu gọi toàn sever phát động công thành. Hắn cũng không quên gọi cho Diệp Linh, hôm nay nếu quên nòng hậu quả chắc chắn không dễ chịu.

Trong lúc Dương Thiên đang hào hứng chiến đấu, tại chính điện Ma môn, một hắc bào nhân đang ngồi trước một pho tượng lớn. Một người khác đang quỳ dưới đất, giọng cung kính:

- Môn chủ, có tin tức quan trọng đến từ Dược gia.
- Dược gia?
- Bẩm môn chủ, là do Dược trưởng lão lập ra trước kia.

Hắc bào nhân ra vẻ suy nghĩ, dường như nhớ ra điều gì:

- Ta biết hẳn, không phải hẳn vì áp chế ma khí mà tu vị đại giảm sao. Chẳng lẽ sắp không chịu được. Nếu vậy người lập tức đưa hẳn trở về, luyện hóa lượng ma khí kia có thể khiến tu vị của bốn tọa tăng mạnh, nói không chừng có thể kết thành Nguyên Anh.

Ma khí kia hẳn thềm thường đã lâu, nhưng nếu cưỡng chế lấy ra rất có thể gây phản phệ, chẳng thu được gì. Vì vậy hẳn đành chờ đợi tên kia chết đi, lúc đó ma khí vô chủ, có thể dễ dàng luyện hóa.

Người đang quỳ dưới đất liền vội nói:

- Không phải, ma khí của hẳn đã hoàn toàn được giải trừ, vết thương cũng đang dần khôi phục.

- Cái gì?

- Môn chủ, người xem cái này sẽ rõ.

Nói xong, liền lấy một cái ngọc giản đưa cho hắc bào nhân. Hắc bào nhân xem xong, vẽ mặt trầm ngâm:

- Xem ra tin tức này là thật, nếu không cũng không có cách nào giải thích được sự xuất hiện của hắc.

- Môn chủ, có nên phái tiểu thư giết chết hắc không? Sự tồn tại của hắc chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta.

- Không cần, theo như tin tức, tu vị của hắc được truyền thừa qua rất nhiều thế hệ, sớm đã vô cùng cường đại. Dù là Ma môn chúng ta hay Thiên Sơn Thánh phong đều chưa chắc là đối thủ của hắc.

- Vậy việc này phải làm như thế nào, Huyết Ma kiếm hiện đang ở trong tay hắc, nếu như...

- Việc này ta đã có cách, người không cần lo lắng. Trước tiên người loan tin đã có tin tức về thân phận của Dương Thiên rồi tìm một cái giá thích hợp bán lại tin tức cho các thế lực khác.

Người kia ngẩn ra, tin tức này không phải rất quan trọng sao, sao lại có thể tùy tiện bán ra như vậy?

Hắc bào nhân dường như hiểu người kia nghĩ gì, liền đáp:

- Theo như tin tức, Dương Thiên nói đây cũn không phải là bí mật, hắc còn muốn thông qua Dược gia để nói cho toàn thể Tu Chân giả biết thân phận của mình nên việc này sớm muộn gì các phái đều sẽ biết. Chi bằng nhân cơ hội này kiếm một chút lợi ích. Ta tin có rất nhiều người muốn biết tin tức này.

- Môn chủ anh minh, thuộc hạ lập tức đi làm.

Hắc bào nhân gọi một người nữa đi vào, lấy ra một cái ngọc giản:

- Đưa nó cho Mị nhi, nàng sẽ biết phải làm thế nào.

Nhìn hai người kia đi xa, hắc bào nhân trầm giọng:

- Hi vọng người không làm ảnh hưởng đến kế hoạch của ta. Nếu không cũng đừng trách ta độc ác.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Siêu Xe

Dương Thiên chơi game đến tận khuya mới lên giường đi ngủ. Sáng thức dậy đi học, hắn cũng đã nghỉ được vài ngày, không biết có chuyện gì xảy ra hay không. Dương Thiên cảm thấy đưa hai bản công pháp cho Tô Nguyệt Nhi và Liễu Mị là một sai lầm lớn. Hai nàng bây giờ thậm chí không có ý định rời khỏi phòng khiến mọi ý định của hắn đều bị trì hoãn vô thời hạn.

Tần Tuyết thấy Dương Thiên nghỉ học nhiều ngày liền tiến tới hỏi thăm, Dương Thiên tất nhiên sẽ không nói sự thật. Hắn viện lí do có việc đột xuất, Tần Tuyết cũng không tiện hỏi thăm. Hai người ngồi ở góc lớp nói chuyện rất thoải mái khiến Lý Bàn ngồi trên phải dựng ngón tay cái.

Chu Học Dân từ lần trước rất sợ hãi Dương Thiên nên cũng không dám làm phiền. Có mỹ nữ bồi tiếp khiến buổi học trải qua rất nhanh, Dương Thiên định mời nàng cùng đi ăn trưa nhưng Tần Tuyết nói có hẹn với gia đình Vương Bào, việc này khiến Dương Thiên cảm thấy một nguy cơ tiềm ẩn.

Dương Thiên cũng không có việc gì làm đành về nhà chơi game. Đến chạng vạng tối thì nhận được điện thoại của Tiêu Chính Long:

- Thiếu gia, ta đã sắp xếp xong, hiện tại sẽ cho người đến đón người.
- Ta đã biết.

Hơn 10 phút sau, Tiêu Chính Long mang xe đến, Dương Thiên chỉ vào chiếc Roll Royce:

- Người thấy ta có nên sử dụng chiếc xe này để đi gặp một đại minh tinh như nàng không?

Tiêu Chính Long nhìn về chiếc xe, vẻ mặt nghi hoặc, hẳn cảm thấy chiếc xe này rất quen mắt, nhưng không nhớ đã từng thấy ở đâu:

- Đây là?

Dương Thiên cười:

- Đây là dòng xe Roll Royce mới, phiên bản hạn chế, cả thế giới chỉ có 10 chiếc.

- Cái gì?

Tiêu Chính Long vẻ mặt hết kinh ngạc rồi chuyển thành hoảng sợ. Hẳn đã từng thấy chiếc xe này trên báo, nghe nói được sản xuất với hình dáng bắt mắt và công nghệ tiên tiến nhất nhân kỉ niệm ngày thành lập hãng xe. Rất nhiều tổng thống, thủ tướng các nước muốn đặt mua nhưng đều không được, không chỉ vì mức giá trên trời của nó mà còn vì chỉ có 10 chiếc, chỉ có những người quyền lực rất lớn mới mua được.

Rốt cuộc thế lực sau lưng thiếu gia mạnh đến mức nào a? Tiêu Chính Long nuốt nước bọt nhìn Dương Thiên:

- Thiếu gia, chiếc xe này có phải là được mô phỏng theo loại xe kia không?

Dương Thiên hừ lạnh, tên này dám nghi ngờ hẳn sử dụng đồ giả. Lấy ra một bộ giấy tờ ném cho Tiêu Chính Long:

- Người xem kĩ đi, đây là do Lý gia mang đến để bồi tội với ta, chẳng lẽ là đồ giả?

Tiêu Chính Long nghe đến Lý gia cả người run lên, hắn sao có thể không biết Lý gia. Chỉ cần có người có chút địa vị trong xã hội thì chắc chắn phải biết đến tam đại gia tộc, thế lực chỉ đứng sau nhà nước, mà Lý gia lại là gia tộc đứng đầu trong tam đại gia tộc. Gượng cười nhìn Dương Thiên:

- Không cần, ta sao có thể nghi ngờ thiếu gia chứ, chỉ là việc này quá bất ngờ khiến ta không kịp tiếp thu thôi.

- Vậy người nói xem ta có nên lái nó đi gặp Lăng Nhã Kỳ hay không, nghe nói gia đình nàng rất giàu có, chiếc xe này vừa vặn phù hợp.

Tiêu Chính Long trong lòng mắng to: “Cái gì gọi là phù hợp, người mang nó đi để hù chết người khác sao?”. Về mặt vẫn cười:

- Không cần, ta nghĩ xe của ta cũng phù hợp rồi.

Dương Thiên vẫn cảm thấy không tốt:

- Nhưng từ khi mang nó về vẫn chưa sử dụng lần nào, hôm nay có dịp gặp gỡ mỹ nữ, vẫn nên đem ra thì tốt hơn.

Tiêu Chính Long dứt khoát im lặng, chiếc xe này các hội nghị toàn cầu mới có người sử dụng, người lại muốn dùng để tán gái. Đúng là người ăn không hết, kẻ lần chẳng ra.

Dương Thiên thấy Tiêu Chính Long không phản đối cho rằng hắn cũng đồng ý với mình:

- Tốt lắm quyết định như vậy đi, người đưa xe của người vào đây rồi lái chiếc xe này đi.

Tiêu Chính Long gật đầu, ra hiệu lái xe vào, chiếc xe dừng lại, người bước xuống chính là Sở Từ. Dương Thiên rất ngạc nhiên:

- Người không tiếp tục tu luyện sao?

Sở từ trả lời:

- Tu vị của ta đã đột phá Trúc Cơ kỳ nên cũng muốn thư giãn một thời gian, hôm nay vừa đúng dịp.

Dương Thiên gật đầu đưa chìa khóa xe cho Sở Từ, ba người lái xe đi đến Thiên Hải quán. Sở Từ lần đầu lái siêu xe cũng rất vui vẻ, chạy rất nhanh. Ba người cũng đã khá thân quen nên trò chuyện rất thân thiết. Gần đến nơi, ba người liền bị cảnh sát giao thông chặn lại:

- Yêu cầu ba người xuống xe lập biên bản, nơi đây là trong nội thành, các người đã chạy quá tốc độ qui định.

Tiêu Chính Long định bước xuống nói vài câu đã bị Dương Thiên ngăn cản:

- Nơi đây cũng đã rất gần Thiên Hải quán, các người tới đó trước. Ta làm việc với vị cảnh sát này một lát sẽ đến sau.

- Thiếu gia...

Tiêu Chính Long rất khó hiểu, việc nhỏ này hẳn có thể dễ dàng giải quyết, tại sao Dương Thiên lại muốn rắc rối như vậy. Vừa định lên tiếng đã bị Sở Từ ngăn cản, lôi kéo hẳn đi ra.

Tiêu Chính Long bị kéo đi được một đoạn mới dừng lại, nói với Sở Từ:

- Người tại sao lại ngăn cản ta?

Sở Từ lắc đầu, chỉ tay về một người đang ngồi trên một chiếc xe máy ở phía xa. Thị lực của Võ giả cùng Tu Chân giả rất tốt, Tiêu Chính Long ngay lập tức nhận ra, mỉm cười:

- Thật sự không để ý. Suýt nữa đã làm hỏng việc của thiếu gia. Người làm sao biết sở thích của thiếu gia?

Sở Từ khiêm tốn:

- Cũng không có gì, trong tư liệu về thiếu gia người đưa cho ta có một dòng được in đậm bằng mực đỏ: “Đặc biệt rất yêu thích mỹ nữ”. Nhìn thấy nàng ta liền hiểu hẳn định làm gì.

Dương Thiên muốn gặp Lăng Nhã Kỳ, việc này không sai. Nhưng hiện tại xuất hiện một vị mỹ nữ nữa khiến hẳn quyết định dừng lại một chút. Dù sao Lăng Nhã Kỳ vẫn sẽ ở đó, muộn một chút cũng sẽ không ảnh hưởng gì.

Mỹ nữ này Dương Thiên cũng đã đoán được nàng là ai, hoa khôi cục cảnh sát, Lưu Ly. Cái tên này khiến hẳn thấy rất lạ, phụ mẫu nàng thật biết đặt tên a. Hôm qua lỡ hẹn, hôm nay đã gặp lại, đào hoa vận thực sự rất cường đại a.

Dương Thiên xuống xe trả lời một vài câu hỏi, cảnh sát giao thông thấy hẳn cũng phối hợp, dự định phạt một chút tiền rồi cho đi thì bị Lưu Ly ngăn lại:

- Không được, để hẳn chạy xe như vậy sẽ gây nguy hiểm cho mọi người, ta đề nghị giam giữ xe của hẳn vài ngày.

Dương Thiên bật cười, vị mỹ nữ này cũng thật nặng tay a.

- Người cười cái gì?

- Ta chỉ cảm thấy lạ, tội này của ta bình thường chỉ cần phạt một ít tiền là được, sao người lại muốn giữ xe của ta. Chẳng lẽ ta và người có thù oán từ trước sao?

- Ai có thù oán với người. Ta là cảnh sát, xử lí như thế nào là quyền của ta, người có ý kiến có thể đến cục cảnh sát trình bày.

Dương Thiên lắc đầu, lần này làm quen không được thuận lợi, nếu tiếp tục sẽ gây khó khăn sau này. Lấy điện thoại ra gọi cho Sở A:

- Dương Thiên, người tìm ta có việc?

- Có việc cần người giúp đỡ, ta đang làm nhiệm vụ thì bị cảnh sát giao thông của các người chặn lại, còn muốn giam giữ xe của ta. Người giúp ta nói chuyện với nàng vài câu.

- Ta đã biết, người mau đưa điện thoại cho nàng.

Sở A cũng rất vội, nếu chẳng may làm chậm trễ nhiệm vụ của Dương Thiên, hẳn sợ không gánh được hậu quả.

Lưu Ly thấy Dương Thiên đưa điện thoại cho mình, ánh mắt cảnh giác nhìn hẳn:

- Có chuyện gì?

- Có người muốn gặp người.

Lưu Ly tiến tới cầm lấy điện thoại:

- Xin chào, ta là Lưu Ly.

- Ta là Sở A, người không phải thuộc đội phòng chống tội phạm hình sự sao? Sao lại đi làm cảnh sát giao thông?

Lưu Ly cũng giật mình, chiếc xe kia nhìn sang trọng như vậy, đáng lẽ nàng phải sớm đoán được Dương Thiên là một tên phú nhị đại rồi chứ.

- Hiện không có vụ án nào, ta đi hỗ trợ các đội khác.

- Không cần, người mau trở về cục. Còn nữa, mau thả người kia ra.

- Nhưng hẳn...

- Không cần nói nhiều, có chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm.

Lưu Ly tắt máy, khó chịu nhìn Dương Thiên:

- Xem ra gia thế của người rất lớn.

- Ha ha. Sau này người sẽ biết. Mỹ nữ, gặp lại sau.

Dương Thiên nói xong liền lên xe bỏ đi, lần đầu gặp mặt hẳn cũng không muốn đến quá trễ, tránh lưu lại cho Lăng Nhã Kỳ ấn tượng xấu.

Lưu Ly nhìn theo Dương Thiên, cắn răng lên xe trở về. Cục trưởng đã có lệnh, nàng cũng không thể chậm trễ.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Cố Nhân

Dương Thiên đi đến Thiên Hải quán, theo số phòng Tiêu Chính Long nói trước đây để tìm. Bước vào phòng liền có 4 ánh mắt tập trung vào hắn. Ngoài 2 người Tiêu Chính Long và Sở Từ còn có 2 nữ nhân, một người là Lăng Nhã Kỳ không sai, người kia hắn là quản lý của nàng.

Dương Thiên mỉm cười, gật đầu chào rồi ngồi vào ghế chính giữa, đối diện với Lăng Nhã Kỳ, vị nữ quản lý kia liền hỏi:

- Ngài là?

Tiêu Chính Long vội đáp:

- Đây là Dương thiếu, công ty thời trang là do hắn mở.

Nữ quản lý đánh giá Dương Thiên, cảm thấy hắn còn rất trẻ nên không quá tin tưởng. Dù sao làm đại diện một thương hiệu sẽ ảnh hưởng rất lớn đến hình ảnh của một thần tượng, hơn nữa còn là một đại minh tinh như Lăng Nhã Kỳ. Nếu có chuyện không may xảy ra wUj86Ok sẽ gây bất lợi đến danh tiếng của nàng. Vẫn giữ vẻ tươi cười trên mặt nhìn Dương Thiên:

- Thì ra là Dương thiếu, không biết người năm nay bao nhiêu tuổi, là người của Dương gia nào?

Gọi là Dương thiếu chắc chắn là thiếu gia của một gia đình giàu có, nhưng theo nàng biết cả nước chỉ có 2,3 cái Dương gia, nhưng đều là gia tộc cỡ trung và nhỏ.

Dương Thiên cũng biết nàng đang muốn điều tra lý lịch của hắn, trả lời:

- Ta là Dương Thiên, không thuộc bất kỳ gia tộc nào. Chỉ là có được chút tiền nên muốn thử kinh doanh thời trang một lần.

Nữ quản lý trong lòng nghĩ thầm: “Thì ra là một tên nhà giàu mới nổi học đòi người khác đi kinh doanh, xem ra lần này đến đây phí công rồi. Nhưng tại sao giám đốc lại nói lần này nhất định phải xem xét kỹ càng?”.

- Thật xin lỗi, các ngài là công ty mới thành lập, mọi thứ vẫn chưa ổn định, nếu xảy ra việc gì không may sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của Nhã Kỳ, vì vậy việc hợp tác lần này chúng ta đành phải từ chối.

Dương Thiên vẫn tươi cười:

- Khoan đã, người vẫn còn chưa hỏi ý kiến của Nhã Kỳ tiểu thư, sao lại vội vã từ chối như vậy?

- Lời của ta cũng chính là ý của...

- Ta đồng ý hợp tác.

Nữ quản lý chưa kịp nói hết câu, Lăng Nhã Kỳ vốn im lặng này giờ liền nói. Nữ quản lý giật mình, ánh mắt đầy nghi vấn nhìn Lăng Nhã Kỳ. Lăng Nhã Kỳ vẫn không để ý, nhìn về phía Tiêu Chính Long:

- Vị này hẳn là Tiêu Chính Long, Tiêu thúc thúc.

Tiêu Chính Long từ khi bước vào chỉ nói là còn cần phải đợi một người chứ chưa giới thiệu. Lăng Nhã Kỳ nói ra khiến hắn cũng không bất ngờ:

- Không sai, Lăng Bách vẫn khỏe chứ?

- Gia phụ vẫn khỏe, còn muốn ta gửi lời hỏi thăm đến thúc. Nghe nói hai người là bạn thân từ nhỏ?

- Ta và hần cũng đã hơn 20 năm không gặp nhau. Xem ra hần vẫn còn nhớ đến người bạn cũ này.

Dương Thiên cũng nữ quản lý rất kinh ngạc, không ngờ giữa hai bên còn có tầng quan hệ như vậy. Thảo nào Tiêu Chính Long nói việc hợp tác này chắc chắn sẽ thành công, xem ra hần muốn cho Dương Thiên một bất ngờ.

Lăng Nhã Kỳ nhìn qua Dương Thiên:

- Chỉ bằng vào quan hệ của hai người, việc hợp tác lần này sẽ rất thuận lợi. Hơn nữa, ta cũng rất muốn biết thêm về vị Dương thiếu này.

Lăng Nhã Kỳ từ chỗ phụ thân đã biết được thân phận của Tiêu Chính Long, là lão đại hắc đạo 3 tỉnh phía Nam a. Thực lực không thể nói là không mạnh, sao lại cam tâm đi làm việc cho một người trẻ tuổi. Việc này khiến nàng có hứng thù rất lớn đối với Dương Thiên.

Cảm nhận được ánh mắt của Lăng Nhã Kỳ, Dương Thiên vui vẻ:

- Sau này còn nhiều cơ hội gặp mặt, người sẽ được biết nhiều hơn về ta. Hiện giờ cũng đã muộn, cũng nên gọi món ăn rồi.

Tiêu Chính Long gật đầu, đưa tay bấm vào một cái nút dưới bàn, lập tức có một người phục vụ đi vào:

- Xin hỏi quý khách cần gì?

- Mang những món ăn bọn ta đã đặt trước lên đây.

Phục vụ cúi chào rồi đi ra ngoài, khoảng 5 phút sau, thức ăn được mang lên, Dương Thiên tay nâng một ly rượu hướng về phía Lăng Nhã Kỳ:

- Nhã Kỳ tiểu thư, hi vọng lần này hợp tác vui vẻ, ta kính người một ly.

Lăng Nhã Kỳ mỉm cười, đưa ly rượu lên miệng nhấp môi nhẹ rồi đặt xuống.

- Về chuyện hợp tác các người có thể bàn với quản lý của ta. Chiều mai ta còn có một buổi biểu diễn nên sẽ đi sớm vào sáng mai.

- A, thật đáng tiếc. Không biết Nhã Kỳ tiểu thư tối nay có thời gian không, ta muốn mời người đi chơi một chuyến.

Lăng Nhã Kỳ vẻ mặt suy nghĩ, nữ quản lý ở một bên lấy chân chạm vào nàng ra hiệu từ chối, nàng không muốn Lăng Nhã Kỳ đi chơi khuya với một người vừa gặp lần đầu.

Lăng Nhã Kỳ suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Tốt, đã đến đây một chuyến thì cũng nên vui chơi một chút, nhưng ta phải trở về trước 11h tối.

Dương Thiên hào hứng, mỹ nữ nhận lời đi chơi đúng là không thể tốt hơn:

- Cứ quyết định như vậy đi.

Bốn người ăn uống xong liền ra về. Tiêu Chính Long cùng Sở Từ gọi người đến đón. Trước khi đi Tiêu Chính Long còn nói lại với Dương Thiên:

- Thiếu gia, dù sao đây cũng là nữ nhi của bạn thân ta, người cũng không nên...

Dương Thiên mặt đen lại, tên này lại dám nghĩ ta là loại người kia sao?

- Người nghĩ ta là loại người nào, ta thực sự chỉ định mời nàng đi chơi một chuyến.

- Vậy thì ta yên tâm rồi.

Dương Thiên võ vai Tiêu Chính Long:

- Lần này người làm rất tốt, ta có một quyển võ kỹ trong lúc rảnh rỗi sáng tạo ra, liền cho người làm phần thưởng.

Tiêu Chính Long vẻ mặt liền mừng rỡ như điên, một quyển võ kỹ ý nghĩa như thế nào hẳn sao có thể không biết. Võ kỹ là phương pháp vận dụng nội khí để đánh ra công kích, phòng ngự giống như pháp thuật của Tu Chân giả. Nhưng lại vô cùng hiếm có, một quyển võ kỹ mạnh có thể khiến cho một Địa cấp sơ kỳ như hắn đánh ngang tay với Địa cấp trung kỳ thậm chí là hậu kỳ.

Võ kỹ của Dương Thiên đưa ra có thể là hàng cấp thấp sao? Tất nhiên là không thể, trong tất cả võ giả Địa cấp, số người sở hữu võ kỹ chỉ khoảng 2 phần, nhưng cao cấp võ kỹ chỉ chiếm chưa tới 1 phần trăm, đây là sự hiếm có của cao cấp võ kỹ.

- Đây là Đoạn Mạch Chỉ, thông qua việc phóng nội khí vào cơ thể đối thủ để tàn phá kinh mạch, có thể hủy đi tu vị của đối phương, khi sử dụng nhất định phải cẩn thận.

Tiêu Chính Long vẻ mặt nghiêm túc:

- Ta đã biết.

Dương Thiên giảng giải thêm một vài điểm cho Tiêu Chính Long rồi đi ra ngoài. Không nên để Lăng Nhã Kỳ đợi lâu.

Đưa Lăng Nhã Kỳ ra xe, nàng không vội lên mà nhìn ngắm chiếc xe một hồi rồi nói với Dương Thiên:

- Ta cảm thấy chiếc xe này rất quen mắt, không biết đã nhìn thấy ở đâu.

- Đây là một chiếc Roll Royce, dòng xe này cũng rất nổi tiếng, người đã từng gặp qua cũng không có gì lạ.

Lăng Nhã Kỳ gật đầu, bước lên xe. Dương Thiên cũng bước lên, ngồi vào tay lái nhưng không nổ máy mà lấy điện thoại ra gọi cho một người:

- Người là Sở Vũ phải không?

- Đúng là ta, người là?

- Ta là Dương Thiên, lần trước người có mời ta đi tiêu xe, không biết tối nay có được không?

Sở Vũ nghe xong liền vui vẻ:

- Tốt, hiện tại ta đang chuẩn bị đi, người hiện đang ở đâu, ta sẽ đến đón người.

- Ta hiện tại đang ở Thiên Hải quán.

- Tốt.

Cúp máy, Dương Thiên quay sang nhìn Lăng Nhã Kỳ:

- Mang người đi thử một cảm giác mới. Thế nào?

Lăng Nhã Kỳ mỉm cười:

- Ta đã từng nghe qua tiêu xe rất thú vị, tất nhiên sẽ không từ chối.

- Được.

Dương Thiên muốn đi đua xe, hẳn cũng đã muốn thử từ lâu nhưng không có thời gian. Hiện tại có xe tốt, mỹ nữ, thiên thời địa lợi nhân hòa đều có. Lý nào lại không đi. Hơn nữa nghe nói các mỹ nữ đều rất thích nhìn nam nhân thể hiện bản lĩnh, đây cũng là cơ hội không tệ.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Xe Thật Xe Giả

Sở Vũ đến, nhìn thấy Dương Thiên liền vui vẻ đi lại:

- Dương Thiên, ta mời người cũng đã lâu, vẫn tưởng người không có hứng thú tiêu xe đây.

- Sao có thể, thời gian vừa rồi ta rất bận, hiện tại có thời gian liền gọi cho người.

- Vậy sao, đây là xe của người sao. Đây là...

Sở Vũ bỗng nhiên là to khiến Dương Thiên giật mình, vội hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Sở Vũ không nói gì, đi vòng quanh chiếc Roll Royce, thỉnh thoảng còn đưa tay vuốt thử, cảm giác như đây là một vị mỹ nữ chứ không phải một chiếc xe. Dương Thiên ra hiệu cho Lăng Nhã Kỳ xuống xe, tránh để nàng ngồi trên xe nhìn thấy cảnh tượng khó coi. Lăng Nhã Kỳ hiện đã đội một cái mũ vành rộng cùng một cái kính mát rất lớn che khuất hầu hết khuôn mặt, xem ra nàng cũng không muốn bị nhiều người chú ý, đặc biệt là những tay săn ảnh.

Sở Vũ vuốt ve chiếc xe như báu vật, không nỡ rời tay, w8Ke2fO một hồi lâu sau ngẩng đầu lên nhìn Dương Thiên:

- Đây có phải loại xe Roll Royce mới nhất, phiên bản giới hạn, sản xuất nhân ngày kỉ niệm thành lập?

- Đúng vậy, người cũng rất hiểu biết a.

Sở Vũ nghe thấy Dương Thiên xác nhận, vẻ mặt đang cố kiềm nén này giờ cũng không nhịn được nữa:

- Nào chỉ là hiểu biết, tất cả chúng ta đều mong ước được lái thử nó một lần. Người xem, động cơ này...

Dương Thiên thấy Sở Vũ nói liên tục cũng ngán ngẫm, hẳn vốn không hiểu gì về xe hơi. Hẳn thấy loại xe này rất đẹp mắt nên mới ưa thích, ai quan tâm kết cấu của nó thế nào.

Lăng Nhã Kỳ thì vẫn im lặng, ánh mắt một mực nhìn Dương Thiên. Trong mắt nàng, gia thế của Dương Thiên càng ngày càng bí ẩn khiến nàng rất muốn tìm hiểu.

Không đợi Sở Vũ nói hết lời, Dương Thiên đã ngăn lại:

- Được rồi, ta cũng không hiểu rõ về các loại xe lắm, người có nói ta cũng không hiểu được. Bây giờ có thể đi được chưa.

Sở Vũ ngượng ngùng cười, là do hẳn quá khích. Nhưng nếu là người yêu xe, giờ phút này ai có thể bình tĩnh. Phải biết chiếc xe này cả thế giới chỉ có 10 chiếc a. Không nói đến việc nó vô cùng đắt, cũng không phải có tiền là mua được.

Sở Vũ nhìn Dương Thiên, ánh mắt cầu khẩn:

- Có thể để ta chạy thử nó một chút sao?

- Vậy còn xe của người?

- Không sao, ta có thể gửi nó qua đêm tại đây.

- Vậy được.

Dương Thiên cũng không nhiều lời. Sở Vũ nghe thấy Dương Thiên đồng ý vô cùng vui mừng. Ba người lên xe đi về phía một sườn núi nằm ở ngoại thành. Sở Vũ mỗi lần kéo ga, đạp phanh đều vô cùng nhẹ nhàng, tưởng chừng như hần chỉ cần mạnh chân một cái cần kéo ga sẽ bị gãy. Dương Thiên lắc đầu ngao ngán, lẩm bẩm:

- Cũng không phải là mỹ nữ a. Người cần gì phải cẩn thận như vậy.

Ba người đi ra ngoại thành được một đoạn liền thấy một đám người cùng xe đang đứng đợi sẵn. Sở Vũ dừng xe, bước xuống. Một thanh niên liền tiến lên:

- Sở Vũ, người đến muộn.

- Có việc đột xuất.

Thanh niên kia nhìn qua chiếc xe Sở Vũ vừa lái tới, cười cợt:

- Ta biết người rất thích chiếc Roll Royce kia, nhưng cũng không cần mua một chiếc hàng nhái về như vậy. Rất mất mặt a.

- Hàng nhái? Vậy sao người không thử kiểm tra một chút. Đều là người trong nghề, việc này rất đơn giản.

Sở Vũ rất tự tin, hần đã kiểm tra kỹ càng các kí hiệu và mã đặc trưng, không thể giả được. Vừa rồi Dương Thiên còn đưa giấy tờ cho hần xem, vì vậy không có gì phải lo lắng.

Thanh niên thấy Sở Vũ tự tin cũng cảm thấy hơi lo lắng, nhưng nghĩ tới chiếc xe kia, đứng nói Sở Vũ, cho dù là phụ thân hần, thậm chí tình trường, tổng thống chưa chắc có được liền an tâm.

Phất tay gọi thêm một người ở phía sau đi đến:

- Đây là một vị chuyên gia về các loại xe hơi. Hẳn đã từng tham dự buổi triển lãm loại xe kia, có thể để hẳn kiểm tra sao?

- Không thành vấn đề.

Dương Thiên và Lăng Nhã Kỳ cũng xuống xe để vị chuyên gia kia kiểm tra. Người này làm việc cũng rất bài bản, sử dụng các thiết bị trợ giúp rất chuyên nghiệp. Một hồi lâu sau liền bước ra, Sở Vũ cùng thanh niên kia liền vội hỏi:

- Kết quả thế nào?

Vị chuyên gia kia lắc đầu:

- Chiếc xe này làm giả rất tinh vi, ta thật sự không nhìn ra được điểm khác biệt.

Dương Thiên khinh thường nhìn hẳn:

- Không nhìn ra được điểm khác biệt liền phán đây là xe giả, người thật khiến ta mở rộng tầm mắt.

Vị chuyên gia nghe được cũng nổi giận:

- Người thì biết cái gì, người có thể hiểu về xe hơn ta sao. Ta nói cho người biết, loại xe này thế giới chỉ có 10 chiếc, trong đó 5 chiếc được bán cho 5 nước lớn, 2 chiếc được giữ lại để mang đi triển lãm, 1 chiếc được một vị đại gia dầu mỏ và khí đốt mua lại, 2 chiếc bị 2 gia tộc lớn trên thế giới mua lại. Vốn không có chiếc nào được mua vào nước ta.

Dương Thiên bật cười:

- Ta tuy không hiểu nhiều về xe, nhưng thật hay giả ta vẫn có thể biết được, không đến nỗi ngu ngốc như người.

- Người dám nói ta ngu ngốc.

- Nếu ta đưa ra được bằng chứng, người có dám đứng tại đây la to 3 lần: “Ta là thằng ngu” hay không?

Vị chuyên gia kia ngẩn ra, hắn cũng không tin Dương Thiên có thể đưa ra bằng chứng gì, đoán chắc Dương Thiên cũng chỉ làm giả một vài giấy tờ lừa dối mà thôi, liền đồng ý:

- Tốt lắm, nếu người có thể chứng minh đây là hàng thật ta liền thực hiện việc đó, nếu không thì người sẽ phải làm. Có dám hay không?

- Tốt lắm, một lời đã định.

Dương Thiên lấy ra một tập hồ sơ đựng tài liệu đưa cho vị chuyên gia. Tên kia vừa xem vừa chảy mồ hôi. Bên trong là giấy chuyển nhượng giữa Dương Thiên, Lý gia và đại gia tộc kia. Còn có giấy chứng nhận, bảng mã hiệu, giấy chứng nhận nhập khẩu của hải quan cùng các loại giấy tờ khác. Tất cả đều được đóng dấu xác nhận, có thể đến tận nơi xác nhận.

Dương Thiên mỉm cười nhìn vị chuyên gia:

- Thế nào, hiện tại người có thể thực hiện lời hứa được chưa?

Vị chuyên gia mặt tái mét nhìn Dương Thiên:

- Người làm sao có thể có được chiếc xe này?

Nghe vị chuyên gia nói, tất cả mọi người xung quanh đều hiểu được chiếc xe này là thật. Rất nhiều ánh mắt nồng nhiệt nhìn về phía hắn, thậm chí có vài vị mỹ nữ. Dương Thiên cũng cảm nhận được, quay lại đáp trả các nàng, tuy các nàng không đạt yêu cầu của hắn, nhưng dù sao cũng là mỹ nữ, Dương Thiên vẫn sẽ có thái độ tốt.

Dương Thiên cầm lại tập tài liệu, nhìn vị chuyên gia:

- Người cũng nên thực hiện lời hứa đi.

Vị chuyên gia quay lại nhìn thanh niên vẻ mặt cầu cứu, thanh niên kia liền quay mặt đi. Lần này hắn đã mất hết mặt mũi, nơi nào còn tâm tư quản tên kia. Không biết Sở Vũ tìm ở đâu ra một vị lợi hại như vậy, phải giao hảo một phen. Nghĩ đến đây, thanh niên liền đi đến bên cạnh Dương Thiên:

- Xin chào, ta là...

Dương Thiên chặn lại, hắn cảm thấy người này là một kẻ hai mặt nên không muốn tiếp xúc nhiều.

- Không cần nói, ta không có hứng thú muốn biết.

Thanh niên cười xấu hổ, trong lòng tuy rất tức giận nhưng không dám phát tác, dù sao Dương Thiên mạnh hơn hắn nhiều lắm. Vị chuyên gia kia rơi vào đường cùng, đành ngẩn mặt lên trời gào ta 3 lần: “Ta là thằng ngu” xong liền lên xe bỏ đi.

Mọi người xung quanh cười to, Dương Thiên nhìn Sở Vũ nói:

- Rắc rối đã xong, hiện tại có thể tiêu xe được chưa?

Sở Vũ đang rất vui vẻ, thanh niên kia bình thường luôn tìm cách làm mất mặt hắn, hôm nay cuối cùng cũng đã trả thù được, vội trả lời Dương Thiên:

- Đương nhiên, hiện tại liền bắt đầu.

Sau đó quay sang nhìn thanh niên:

- Chúng ta bắt đầu tiêu xe.

Thanh niên vẻ mặt ái ngại nhìn Dương Thiên rồi chỉ tay vào chiếc Roll Royce:

- Có thể không sử dụng nó sao? Ta sợ nó bị trầy xước thì phải làm sao?

Đến lượt Dương Thiên bật cười, lại thêm một tên cuồng xe a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Tai Nạn, Qua Đêm

Cuối cùng Dương Thiên cũng không dùng chiếc Roll Royce để tiêu vì mọi người đều phản đối. Dương Thiên ngoài mặt không sao nhưng trong lòng thầm mắng: “Xe không phải để chạy ta mua về để cúng tế sao?”.

Sở Vũ mượn cho Dương Thiên một chiếc xe, lần đầu tiên nên hẳn để Dương Thiên ngồi ở tay lái phụ học hỏi kinh nghiệm. Một thiếu nữ ăn mặc khá hở hang đứng ra vậy là cờ, hai xe liền kéo ga vọt nhanh. Sở Vũ một mặt lái xe, một mặt hướng dẫn Dương Thiên các quy định cùng cách xử lý trong những trường hợp khác nhau.

Vòng đua kết thúc, Dương Thiên cũng đã nắm được mọi thứ, tự mình đua một lần. Sở Vũ vẫn không an tâm, muốn ngồi ở tay lái phụ quan sát. Tất nhiên yêu cầu này không được Dương Thiên chấp nhận, vị trí này là dành cho Lăng Nhã Kỳ, làm sao có phần của hẳn.

Lăng Nhã Kỳ được Dương Thiên mời, do dự một chút cũng quyết định bước lên. Dù biết Dương Thiên đây là lần đầu tiêu xe, nhưng nàng vẫn cảm thấy hẳn rất đáng tin. Dương Thiên theo hiệu lệnh xuất phát, cũng không quan tâm chỉ dẫn của Sở Vũ mà kéo ga hết mức khiến Lăng Nhã Kỳ hoảng sợ:

- Dương Thiên, mau chạy chậm lại một chút.
- Phía trước có ngã rẽ, mau chạy chậm lại.

...

Dương Thiên cũng không để ý đến nàng, tuy tốc độ này so với hãn sử dụng độn thuật hay phi hành đều chậm hơn, nhưng mang lại cảm giác rất mới lạ.

Tới một ngã rẽ bên sườn núi, Dương Thiên đạp phanh để rẽ gấp thì xe đột nhiên bị đứt phanh, lao thẳng vào rào chắn bên đường. Lăng Nhã Kỳ sắc mặt tái mét, lấy hai tay che mặt, gào to.

Chiếc xe cũng không vì nàng mà dừng lại, phá vỡ rào chắn rồi lao xuống vách núi. Chiếc xe phía sau chạy đến, một thanh niên vẻ mặt hoảng sợ bước ra, lập tức gọi điện thoại cho Sở Vũ:

- Vũ ca, có chuyện không ổn rồi, ta vừa nhìn thấy xe của Dương Thiên lao thẳng xuống vách núi.

- Cái gì, người đợi ở đó, ta lập tức đến ngay.

Sở Vũ lúc này đã gấp đến phát điên, Dương Thiên đến đây tiêu xe là do hãn mời đến, nếu hãn xảy ra chuyện gì mình chắc chắn sẽ không thể sống yên. Không nói tới thế lực phía sau Dương Thiên, chỉ riêng Tần gia thôi cũng đã khiến cho một cục trưởng cục công an nho nhỏ như phụ thân hãn chịu không nổi.

Một lúc sau, rất nhiều xe hơi chạy đến, Sở Vũ theo lời thanh niên tiếng về phía rào chắn đã vỡ nát thất thần một hồi lâu. Quay lại nhìn đám người phía sau:

- Các người mau gọi người đến tìm, nhất định phải tìm cho được Dương thiếu. Nếu không ta và các người đều sẽ không được yên ổn.

Đám người kia cũng rất hoảng sợ, bọn họ tiêu xe đã lâu, đây là lần đầu tiên xảy ra tai nạn. Nghe theo lời Sở Vũ gọi điện nhờ trợ giúp của gia đình. Thanh niên lúc đầu tiến lên nhìn về phía vực sâu rồi quay lại hỏi Sở Vũ:

- Sở Vũ, người hiện tại cũng nên nói cho ta biết thân phận thực sự của Dương Thiên chứ?

Sở Vũ cười khố:

- Việc này ta cũng không biết, lúc đầu ta chỉ nghĩ hắn là bạn trai của Tần Tuyết, nhưng vừa rồi mới phát hiện mọi chuyện không đơn giản như vậy.

- Tần Tuyết, người nói là Tần gia, một trong tam đại gia tộc?

Sở Vũ gật đầu:

- Xem ra thân phận thực sự của hắn còn lớn hơn ta nghĩ rất nhiều. Nếu hắn có chuyện gì chúng ta cũng không có kết quả tốt.

Thanh niên vẻ mặt cũng nghiêm nghị, lấy điện thoại ra nhờ trợ giúp.

Dương Thiên tất nhiên không có chuyện gì. Trước khi xe lao vào rào chắn, Dương Thiên đã dùng linh lực bảo vệ khiến cho nó không bị một chút tổn hại nào. Hắn cũng không muốn cho Lăng Nhã Kỳ biết chuyện nên để cho chiếc xe mang theo hai người rơi xuống vách núi.

Lăng Nhã Kỳ hiện tại đã hoảng sợ đến mức bất tỉnh, Dương Thiên cảm thấy có lỗi với nàng, nếu không phải hắn quá phấn khích mọi chuyện sẽ không diễn ra như vậy.

Đưa tay lay nhẹ vai Lăng Nhã Kỳ để gọi nàng dậy, Lăng Nhã Kỳ hai mắt nhắm lại rồi dần mở ra. Nhìn thấy Dương Thiên tươi cười liền an tâm:

- Ta vừa rồi đã ngủ quên, mơ thấy hai chúng ta bị rơi xuống vách núi. Thật sự rất đáng sợ a.

- Người không mơ, chúng ta thực sự đã bị rơi xuống vách núi.

- Cái gì?

Lăng Nhã Kỳ khó khăn lắm mới lấy lại bình tĩnh lại bị Dương Thiên hù dọa. Dương Thiên vội trấn an nàng:

- Không có việc gì, không phải ta và người đều không bị thương sao. Hiện tại chỉ cần đợi người đến cứu thôi.

Lăng Nhã Kỳ nghe Dương Thiên nói xong, nhìn lại mình cùng Dương Thiên, miệng lẩm bẩm:

- Kì lạ, tốc độ nhanh như vậy, lại rơi từ trên cao xuống, tại sao lại không có việc gì?

Dương Thiên cũng không trả lời nàng, việc này đúng là không tiện để giải thích, hẳn không muốn nàng biết về Tu Chân giả quá sớm.

- Hiện tại cũng đã rất khuya, chúng ta cũng không thể tự tìm đường trở về được, người trước tiên hãy ngủ một giấc. Ta tin bọn người Sở Vũ sẽ mau chóng tìm được chúng ta.

Lăng Nhã Kỳ gật đầu, hiện tại đúng là không còn cách nào khác, điều chỉnh tư thế một lát rồi nhắm mắt lại. Dương Thiên cũng giả vờ nhắm mắt, đợi một lúc thấy hơi thở nàng đều đặn, xem ra là đã ngủ liền mở mắt ra. Do từ trên cao rơi xuống nên kính cùng mũ của nàng đã sớm rơi ra, Dương Thiên mới có cơ hội ngắm nhìn nàng khi ngủ.

Thực sự rất xinh đẹp, hơn nữa còn mang một nét thành thực vũ mị, đúng là hấp dẫn trí mạng đối với nam nhân. Cũng may Dương Thiên thường xuyên tiếp xúc với mỹ nữ nên đã có được khả năng miễn nhiễm nhất định.

Lăng Nhã Kỳ ngủ được một lúc liền đưa tay như đang tìm kiếm gì đó, vừa vặn chụp lấy đầu Dương Thiên, kéo lại ôm vào người. Dương Thiên cũng bị chuyện này làm giật mình nên không kịp phản ứng, bất quá hẳn vẫn rất phối hợp để nàng ôm vào. Đoán chừng Lăng Nhã Kỳ đã xem hẳn là thú bông mà ôm vào rồi.

Một lúc sau, Dương Thiên cảm nhận được cơ thể Lăng Nhã Kỳ đang run lên, rừng núi về đêm nhiệt độ càng lúc càng thấp. Trên xe lại không có gì để sưởi ấm, Dương Thiên không thấy lạnh không có nghĩa Lăng Nhã Kỳ cũng như vậy.

Dương Thiên trở mình thoát khỏi tay Lăng Nhã Kỳ, sau đó kéo nàng lại ôm vào lòng. Trên cơ thể hắn tỏa ra một luồng khí nóng để sưởi ấm cho nàng. Vẻ mặt nhăn nhó của nàng từ từ giãn ra, lộ vẻ thoải mái. Hai tay càng ôm chặt lấy Dương Thiên.

Hai người tư thế rất ấm áp, nhưng không thể không nói là rất thoải mái, cứ như vậy ôm nhau đến sáng.

Sáng hôm sau, Dương Thiên cùng Lăng Nhã Kỳ bị tiếng động cơ máy bay đánh thức. Phát hiện bản thân đang nằm trong ngực Dương Thiên, Lăng Nhã Kỳ vội đẩy hắn ra xa, vẻ mặt phẫn nộ chỉ tay về phía Dương Thiên:

- Dương Thiên, người đã nhân lúc ta ngủ say làm chuyện gì. Nếu không nói rõ ta sẽ không để cho người yên.

Dương Thiên trong lòng cười khở, rõ ràng nàng ngủ rất thoải mái, vậy mà bây giờ lại đổ mọi tội lỗi lên đầu hắn. Đúng là cổ nhân nói không sai, không nên nói lý cùng với nữ nhân.

- Ta cái gì cũng không làm a. Tối qua người vì quá lạnh nên đã ôm lấy ta, ta wRNX1NK cũng vì sợ người bị lạnh nên mới ôm người thôi.

Lăng Nhã Kỳ cười lạnh:

- Vậy ý của người việc này là lỗi của ta sao?

Dương Thiên dù nghĩ vậy nhưng cũng không dám nhận:

- Không có a. Chỉ là người cũng không nên đổ hết mọi tội lỗi lên đầu ta. Rõ ràng...

Dương Thiên chưa nói hết câu, Lăng Nhã Kỳ đã nhào tới định cho hấn một trận. Lúc này bỗng nghe bên ngoài tiếng la:

- Dương Thiên, người đang ở đâu?

Dương Thiên vẻ mặt vui mừng, tên Sở Vũ này đến thật đúng lúc, vội đưa tay ngăn cản Lăng Nhã Kỳ:

- Người còn không mau che mặt lại, chẳng lẽ người muốn để mọi người biết đại minh tinh Lăng Nhã Kỳ qua đêm trong rừng cùng với một nam nhân sao?

- Người...

Lăng Nhã Kỳ tức đến nghiến răng nhưng vẫn vội vả lấy mũ và kính mát mang lên. Nàng cũng không muốn bị người khác nhìn thấy. Dương Thiên nhân cơ hội này mở cửa xe chạy ra ngoài, hét to:

- Ta ở đây.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Khó Xử

Đám người Sở Vũ nghe được tiếng gọi vội chạy đến, thấy Dương Thiên vẫn bình an liền thở phào nhẹ nhõm. Tiêu Chính Long cũng nữ quản lý không biết nhận được thông tin từ đâu cũng chạy đến.

Nữ quản lý trực tiếp bỏ qua Dương Thiên mà tìm đến Lăng Nhã Kỳ, thấp giọng hỏi nàng:

- Người không sao chứ? Hắn có làm gì người không?

Lăng Nhã Kỳ lắc đầu, ánh mắt nhìn Dương Thiên căm hận, cắn răng:

- Ta không sao.

Nữ quản lý ngẩn ra, nàng là lần đầu tiên thấy Lăng Nhã Kỳ tức giận như vậy, xem ra giữa 2 người quả thực có việc không thể nói ra. Một nam một nữ ở cùng nhau trong rừng cả đêm, nói không có việc gì thì ai mà tin.

Tiêu Chính Long thì không có chút nào lo lắng, vẻ mặt giả vờ đau khổ nhìn Dương Thiên:

- Dương thiếu, đây là nữ nhi của bạn thân ta, người cùng nàng vừa gặp đã “qua đêm” với nhau. Người nói ta phải giải thích với hắn như thế nào?

Dương Thiên mặt méo xệch, Tiêu Chính Long dùng từ “qua đêm” hoàn toàn không sai, nhưng ý nghĩa lại sai lệch rất nhiều. Hắn cùng lắm chỉ ăn một ít đậu hủ của nàng, ngoài ra cũng chẳng sơ mui được gì nhiều. Những

chuyện như thế này thực không tiện để giải thích, thậm chí càng nói càng rối.

Dương Thiên giả vờ không nghe thấy, nói to với mọi người:

- Cảm ơn các người đã vất vả tìm kiếm ta, hiện tại ta đã không có việc gì, các người cũng có thể trở về. Sau này ta sẽ đãi các người một bữa tiệc để hậu tạ.

Đám người nghe được cũng khách sáo nói vài câu rồi lên xe quay về. Bọn hắn tìm kiếm suốt đêm cũng đã thấm mệt, muốn về nhà nghỉ ngơi. Sở Vũ tiến tới, ánh mắt thâm thúy nhìn qua Lăng Nhã Kỳ, vờ vai Dương Thiên cười cười rồi quay đầu đi. Dương Thiên ngăn ra:

- Chẳng lẽ hắn nhận ra nàng?

Đợi mọi người rời đi, nữ quản lý tiến đến trước mặt Dương Thiên:

- Dương Thiên, không phải người đã hứa sẽ bảo vệ nàng an toàn sao? Việc lần này là như thế nào?

Dương Thiên lắc đầu:

- Sự cố ngoài ý muốn, ta sao có thể biết trước được. Hơn nữa, nàng không phải là không bị trầy xước bất kì chỗ nào sao.

Nữ quản lý cũng không có gì để nói, nàng rất hiếu kì, vì sao rơi từ trên cao như vậy xuống mà cả xe lẫn người đều không có một vết xước nào. Việc này Dương Thiên tất nhiên sẽ không nói cho nàng biết. Lăng Nhã Kỳ trừng mắt nhìn Dương Thiên một cái rồi kéo tay quản lý ra về. Nàng còn có một buổi biểu diễn, không thể chậm trễ.

Dương Thiên vuốt mũi:

- Không phải trong tiểu thuyết, các nhân vật khi qua đêm cùng nhau đều nảy sinh tình cảm sao. Tại sao nàng có vẻ rất căm ghét ta như vậy?

Tiêu Chính Long ở bên cạnh bật cười:

- Dương thiếu, việc này chỉ có thể trách ở người. Có thể người không “thỏa mãn” được nàng khiến cho nàng tức giận.

Dương Thiên so với đậu nga còn oan hơn:

- Ta và nàng thực sự không có phát sinh chuyện gì a. Cùng lắm ta chỉ ôm nàng ngủ một đêm thôi. Nhưng việc ta bị ngã xuống núi, người hình như không lo lắng chút nào.

Tiêu Chính Long lắc đầu:

- Dù là ta thì trước khi xe rơi xuống cũng có thể lao ra kịp, bằng vào người chắc chắn không có vấn đề. Nếu người đã không muốn lao ra, vậy chắc hẳn người đã nắm chắc.

Dương Thiên gật đầu, xem ra Tiêu Chính Long cũng là một người có đầu óc.

- Tốt lắm, bây giờ chúng ta cũng nên trở về.

Hai người lên xe trở về nhà, đến trước cửa, Dương Thiên đưa chìa khóa xe cho Tiêu Chính Long:

- Người mang nó trở về, khi nào có việc cần thiết thì lấy ra dùng. Chiếc xe này quá phiền phức, ta không thích.

Tiêu Chính Long giật mình, chỉ một câu không thích liền vứt bỏ một chiếc siêu xe như thế này sao? Dương Thiên nói tiếp:

- Cũng không phải cho người, khi nào cần ta sẽ gọi cho người. Trở về đi.

Nói xong, Dương Thiên đi vào nhà, hôm qua có việc đột xuất không online được, không biết tình hình chiến sự thế nào. Lấy điện thoại ra định gọi cho Diệp Linh, Dương Thiên liền phát hiện có mấy cuộc gọi nhỡ, là của Mộc Vũ Hàm và Vương lão.

Trước tiên gọi lại cho Mộc Vũ Hàm:

- Vũ Hàm, người tìm ta có việc gì?
- Không có gì, ta chỉ muốn hỏi cuối tuần này người có rảnh hay không?

Dương Thiên vui mừng, đây là mỹ nữ muốn ước hẹn với hắn hay sao, dù có việc thì cũng sẽ biến thành không có.

- Không có, cuối tuần này ta rất rảnh.
- Vậy được, gia gia của ta muốn gặp người, nếu được cuối tuần hãy đến nhà ta một chuyến.
- Gia gia của người?

Mộc Vũ Hàm có gia gia, việc này hình như trong tài liệu của Lý Bàn không có nhắc đến, rốt cuộc là từ đâu đi ra.

- Phải, người gặp rồi sẽ biết.
- Được, ta chắc chắn sẽ đến.
- Tốt.

Mộc Vũ Hàm tắt điện thoại, đưa tay vuốt ngực, đây là lần đầu tiên nàng mời nam nhân đến nhà nên cũng rất bối rối.

Dương Thiên tiếp tục gọi cho Vương lão, đợi một lúc mới có người bắt máy:

- Dương Thiên, người tối qua xảy ra chuyện gì, vì sao ta gọi không được?

- Không có, người gọi cho ta có chuyện gì sao?

Vương lão ngừng lại một lúc rồi nói:

- Vận nhi nói muốn gặp người, hẹn người hôm nay đến nhà ta.

Dương Thiên mặt lại méo xệch, hẳn biết chuyện này sớm muộn cũng sẽ đến, nhưng bất ngờ như vậy khiến hẳn không kịp chuẩn bị a, cắn răng:

- Ta đã biết, ta hiện tại sẽ đến ngay.

- Tốt, ta đợi người.

Dương Thiên tắt máy đi ra ngoài, xem ra việc công thành chỉ có thể đợi đến buổi tối, nhưng cũng không biết tối nay hẳn có thể trở về hay không. Dương Thiên tâm trạng bây giờ rất giống một tên tử tội chuẩn bị bước lên đoạn đầu đài. Khó trách cổ nhân có câu:

- Trăm nghìn gươm giáo ta không sợ, một giọt lệ của mỹ nhân cũng có thể khiến ta gục ngã.

Mỹ nữ thực sự rất đáng yêu nhưng cũng rất đáng sợ. Người không thể mạnh tay với nàng như địch nhân, cũng không thể quá nuông chiều nàng. Rắc rối a. Tán gái chi đạo muôn vàn chỗ khó, ai có thể hiểu hết.

Cảm thán một hồi, Dương Thiên cố gắng bước đi thật chậm, nhưng dù hẳn chậm đến mấy thì cũng phải đến nơi. Vừa gõ cửa liền thấy Vương lão ra mở:

- Dương Thiên, người vào phòng đi, Vận nhi hiện đang đợi người trong đó.

Dương Thiên nhìn vào căn phòng, vẻ mặt e ngại:

- Vương lão, người nói cho ta biết, Vương Vận tâm trạng hiện tại như thế nào?

Wương lão bật cười, không ngờ một người như Dương Thiên cũng có lúc biết sợ:

- Ta cũng không rõ, người cứ vào trong không phải sẽ biết sao.

- Được, nàng cũng không thể ăn thịt ta a.

Dương Thiên cẩn thận đi vào, Vương Vận đang bận một bộ váy màu trắng ngồi trên ghế, gương mặt nhìn về phía một chậu hoa, hai tay vuốt ve từng cánh hoa.

Cảnh đẹp, mỹ nữ, đáng tiếc Dương Thiên không có tâm trạng thưởng thức, hẩn ngồi vào một cái ghế đối diện nàng, im lặng không nói tiếng nào.

Wương Vận vẫn ngắm hoa, dường như không biết hẩn đã bước vào. Dương Thiên vẫn giữ im lặng, trong binh pháp gọi là địch bất động thì ta cũng bất động, phải chờ kẻ địch có động tĩnh mới có biện pháp đối phó. Tuy rất bị động nhưng Dương Thiên hiện đang ở thế yếu nên phải chấp nhận.

Wương Vận một hồi lâu sau mới rời tay khỏi chậu hoa, ngẩng đầu lên nhìn Dương Thiên:

- Người biết ta hôm nay mời người đến đây là có việc gì sao?

Dương Thiên lắc đầu, việc này có chết hẩn cũng sẽ không thừa nhận:

- Có phải người tu luyện Cửu Chuyển Hàn Băng quyết gặp vấn đề. Có thể hỏi ta, ta sẽ giảng giải cho người.

Vương Vận lắc đầu:

- Không có, ta tu luyện rất thuận lợi, hơn nữa đã thành công vượt qua đệ nhất chuyển.

Việc này Dương Thiên cũng không ngạc nhiên, hàn khí tích tụ hơn 20 năm, nếu nàng có công pháp từ sớm thì có thể đã đạt đến đệ nhị chuyển.

Vương Vận hai mắt nhìn chăm chăm Dương Thiên khiến hắn chịu không nói, quay mặt qua một bên:

- Ta biết mình rất soái, nhưng người cứ nhìn ta như vậy thực sự rất khó chịu a. Phải rồi, ta chợt nhớ ra còn có việc gấp, người nếu không có chuyện gì thì ta đi trước một bước.

Dương Thiên dứt lời liền đứng dậy muốn đi ra ngoài. Cánh cửa tưởng rất gần mà mỗi bước đều rất gian nan, lúc Dương Thiên đưa tay muốn mở cửa thì bị Vương Vận gọi lại:

- Khoan đã, đường đường là một Tu Chân giả, nghịch thiên tu luyện mà lại không dám đối mặt với ta sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Lời Mời

Dương Thiên cắn răng quay lại chỗ ngồi, trong lòng thầm nói: “Thiên thì tính là cái gì, Thiên Đế chấp chương Thiên Phật không phải đã từng bị ta cho một trận sao?”.

- Người cuối cùng là muốn thế nào?

Vương Vận nhìn Dương Thiên bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi cũng bật cười:

- Ta chỉ muốn mời người đến đây để cảm tạ ơn cứu mạng, người cũng không cần làm vẻ mặt như vậy.

Dương Thiên kinh ngạc, hẳn từng nghĩ đến vô số trường hợp, nhưng diễn biến như vậy hoàn toàn nằm ngoài dự đoán a. Vẻ mặt vẫn thấp thỏm nhìn Vương Vận:

- Thực sự chỉ như vậy?

- Vậy người muốn thế nào. Chẳng lẽ người nghĩ ta gọi người đến đây để bắt người chịu trách nhiệm sao?

Chịu trách nhiệm Dương Thiên cầu còn không được, hẳn là lo sợ việc khác. Cũng không đợi Dương Thiên trả lời, Vương Vận liền tiếp:

- Ta cảm thấy người cũng không muốn đến đây, lời cảm tạ ta đã nói xong. Người có thể về.

- Thật sự chỉ như vậy.

Thấy Vương Vận trợn mắt nhìn hăn, Dương Thiên liền phóng nhanh ra ngoài. Chuyện này hăn vẫn chưa có cách giải quyết phù hợp, tốt nhất là bỏ đi trước, chờ có biện pháp thì quay lại sau.

Vương lão đang ngồi uống trà ở ngoài, thấy Dương Thiên bước ra liền tiếng lại hỏi:

- Vận nhi muốn gặp người để làm gì?
- Nàng muốn gọi ta đến để nói lời cảm ơn.
- Chỉ có như vậy?
- Chỉ có như vậy, ta có việc gấp phải đi trước, gặp lại sau.

Dương Thiên chào Vương lão rồi phóng nhanh ra ngoài khiến Vương lão không khỏi giật mình, lẩm bẩm:

- Cần gì phải chạy nhanh như vậy, ta có chuyện còn chưa kịp hỏi.

Tiến vào trong phòng, nhìn thấy Vương Vận hai mắt đang nhìn chăm chăm chậu hoa trước mặt, Vương lão cất tiếng:

- Vận nhi, người không định giữ hăn lại sao?

Người ta nói hiếu con cái không ai bằng cha mẹ, nhưng hiếu rõ Vương Vận không có ai hơn Vương lão. Chính hăn tận mắt chứng kiến nàng lớn lên, nàng nghĩ gì hăn sao có thể không biết.

Vương Vận biết không thể dẫu được Vương lão, thờ dài:

- Hăn trông thấy ta chỉ muốn bỏ chạy, ta có thể giữ hăn lại sao. Hơn nữa hăn là vì cứu ta mới làm như vậy. Cũng không phải lỗi của hăn, ta không thể bắt hăn chịu trách nhiệm.

Vương lão thở dài, hẳn biết người cháu gái này ngoài miệng rất bình thường nhưng trong lòng hẳn đang rất khó chịu. Vương gia cũng là một gia tộc lâu đời, con cháu các đời đều được giáo dục theo truyền thống gia đình. Vương Vận cũng thuộc kiểu nữ nhân điển hình thời xưa, rất coi trọng chuyện trinh tiết. Đối với việc Dương Thiên là nam nhân đầu tiên của mình vẫn rất để ý.

Hôm nay nàng mời hẳn đến là muốn xem ý tứ của hẳn, nhưng xem ra Dương Thiên hoàn toàn không có ý định chịu trách nhiệm với nàng. Dù sao Dương Thiên có ơn cứu mạng nàng, Vương Vận sẽ không ép buộc hẳn.

Dương Thiên nếu biết chuyện này chắc chắn sẽ hối hận đến chết. Một vị mỹ nữ như vậy muốn hẳn chịu trách nhiệm, hẳn vui mừng còn không kịp, sao lại có thể từ chối nàng. Xem ra quãng đường đến với nữ nhân đầu tiên của Dương Thiên vẫn còn nhiều khó khăn a.

Dương Thiên nhìn đồng hồ chỉ 9h sáng, bây giờ đi học cũng không kịp. Cuối tuần này phải đến nhà Mộc Vũ Hàm, hiện tại cũng không nên tìm nàng. Đang lúc Dương Thiên suy nghĩ băng quơ thì nhận được điện thoại của Diệp Vấn Thiên:

- Dương Thiên, ta hiện đang ở căn cứ của Âm tổ tại Bắc Giang thành, người có thể đến đây một chút được không?

Diệp Vấn Thiên nói chuyện rất khách sáo khiến Dương Thiên cảm thấy kì lạ nhưng vẫn đồng ý:

- Được, ta sẽ lập tức đến ngay.

Dương Thiên thấy việc Diệp Vấn Thiên đột nhiên xuất hiện ở đây chắc chắn là không bình thường. Hẳn luôn nói mình bận trăm công nghìn việc, sao lại có thời gian đến đây mời Dương Thiên nói chuyện phiếm. Dù sao cũng là nhạc phụ tương lai, Dương Thiên tất nhiên sẽ nể mặt hẳn.

Căn cứ này Dương Thiên đã đến vài lần nên cũng rất quen thuộc. Bước vào căn phòng, ngoài Diệp Vấn Thiên đang ngồi chính giữa căn phòng thì không có một ai. Dương Thiên bước tới ngồi đối diện với Diệp Vấn Thiên:

- Người cho tất cả mọi người nghỉ việc, xem ra là có việc quan trọng muốn nói với ta?

Diệp Vấn Thiên nhấp một ngụm rượu rồi nhìn Dương Thiên:

- Thượng cấp ra lệnh cho ta mời người đến tổng bộ làm khách một chuyến.

Dương Thiên cũng ngẩn ra, Diệp Vấn Thiên là trưởng lão của Âm tổ, có thể được hân gọi là thượng cấp chỉ có thể là 2 vị Phó hội trưởng hoặc là Hội trưởng mà thôi. Nhưng đối với Dương Thiên thì dù có là ai đi nữa hân cũng không bận tâm:

- Ta hiện tại có rất nhiều việc. Không có thời gian gặp bọn hân.

Diệp Vấn Thiên trợn mắt, hân sao có thể không biết Dương Thiên thời gian qua bận cái gì. Nói thẳng ra là đi tìm mỹ nữ mà thôi.

- Việc lần này rất quan trọng, nghe nói là có người bán ra tin tức về thân phận của người.

Dương Thiên cuối cùng cũng hiểu ra, xem ra Ma môn làm việc vẫn rất nhanh gọn. Âm tổ đã biết, xem ra bọn người Tô Nguyệt Nhi cũng sẽ rất nhanh biết được. Diệp Vấn Thiên thấy Dương Thiên không nói gì liền tiếp:

- Đây là do bọn ta trả một cái giá khá lớn để mua wZVsfD7 lại từ Ma môn. Trong tất cả các đại thế lực thì Âm tổ bọn ta có quan hệ với Ma môn tốt nhất, dù sao những thế lực còn lại đều chán ghét bọn hân.

- Vậy người hân đã biết thân phận của ta?

Diệp Vấn Thiên lắc đầu:

- Ta cũng chỉ biết như thế, thượng cấp nói đây là tin tức xếp loại S, ta không có đủ quyền hạn để biết.

Dương Thiên bật cười, tin tức hắn tùy tiện nghĩ ra được xếp loại cao như vậy.

- Dương Thiên, ta nghĩ người nên đi gặp bọn hắn một lần, dù sao thân phận hiện tại của người cũng là thành viên của Âm tổ. Hơn nữa Linh nhi hiện cũng đang ở đó.

Lần này Diệp Vấn Thiên đã nói đúng trọng tâm vấn đề, mỗi câu này không thể nói là không tốt. Dương Thiên vẫn luôn muốn gặp Diệp Linh, lâu rồi không gặp khiến hắn cảm thấy rất nhớ nàng.

- Tổng bộ của các người nằm ở đâu, cần tốn bao nhiêu thời gian?

Diệp Vấn Thiên thấy Dương Thiên có vẻ nhượng bộ liền vui mừng:

- Tổng bộ được đặt tại một hòn đảo nhân tạo ở phía Tây Thái Bình Dương. Ta hiện có một chiếc trực thăng loại mới nhất. Tổng thời gian đi về sẽ không vượt qua 20 tiếng.

Dương Thiên tính toán một chút, thời gian ở lại cùng đi về sẽ không quá 2 ngày, có thể chấp nhận được:

- Tốt lắm, nể mặt Diệp Linh, ta sẽ đến tổng bộ của các người một chuyến.

Diệp Vấn Thiên thở ra một hơi, nhiệm vụ mời Dương Thiên được thượng cấp đặc biệt căn dặn là không thể thất bại. Hơn nữa không được khiến hắn cảm thấy khó chịu với Âm tổ. Thân phận của Dương Thiên càng khiến Diệp Vấn Thiên nghi hoặc càng ngày càng sâu.

- Đúng rồi, Diệp Linh chỉ là phạm nhân. Nàng đến nơi đó để làm gì?

Diệp Vấn Thiên vẻ mặt thay đổi, hắt thở dài một hơi, hai mắt nhìn về phía xa:

- Là lỗi của ta, là ta có lỗi với nàng.

- Chuyện này có quan hệ cùng việc nàng không thể tu luyện?

Diệp Vấn Thiên ngạc nhiên:

- Người làm sao biết được?

Dương Thiên nhún vai:

- Đoán mà thôi, Diệp Linh đã từng nói với ta trước kia nàng cũng có thể tu luyện. Thêm việc nàng xuất hiện tại tổng bộ Âm tổ khiến ta nghi ngờ.

- Người nói không sai. Diệp Linh trước kia quả thực có thể tu luyện. Hơn nữa tư chất rất tốt, nếu không phải có sự cố xảy ra. Nàng hiện tại tu vị cho dù so sánh với Thiên Sơn thánh nữ hay Ma môn Ma nữ cũng sẽ không quá thua kém.

Dương Thiên liền cảm thấy hứng thú, hắn đã kiểm tra cơ thể nàng, quả thực không có Linh căn, không thể cảm nhận được thiên địa linh khí. Chẳng lẽ...

- Chẳng lẽ nàng đã bị người khác lấy mất Linh căn?

Diệp Vấn Thiên vẻ đau khổ càng đậm:

- Đúng vậy, là ta hại nàng. Người có muốn nghe một chút cổ sự hay không?

Dương Thiên gật đầu nhìn Diệp Vấn Thiên, việc này hẳn rất muốn biết. Có thể thông qua đó tìm được cách chữa trị cho nàng. Tất nhiên hẳn cũng có biện pháp khác giúp nàng tu luyện. Chỉ là biện pháp đó hiện tại không tiện thực hiện.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Linh Điển Và Linh Căn

Diệp Vấn Thiên nhắm mắt lại, tựa như đang nhớ lại chuyện cũ, bắt đầu kể:

- Trước kia có nhận một nhiệm vụ thâm nhập vào động phủ của một vị cổ tu sĩ. Trải qua quá trình tranh đấu rất hung hiểm với các đại thế lực khác, may mắn mang về được 3 món bảo vật. Phân biệt là một thanh bảo kiếm, một bức họa cùng một quyển công pháp.

- Dựa theo qui định của Âm tổ, ta nộp thanh bảo kiếm cùng bức họa lên trên, giữ lại công pháp. Xét thấy giá trị to lớn của hai món bảo vật, hơn nữa khi ấy tu vị của ta cũng đã là Trúc Cơ hậu kỳ, lại có nhiều công lớn nên được tấn thăng thành trưởng lão.

- Nhưng người cũng biết, để có thể trở thành trưởng lão tu vị hầu hết đều là Kim Đan sơ kỳ, thậm chí có cả Kim Đan trung kỳ. Tu vị của ta xác thực không được, vì vậy nhận được không ít sự chê cười cùng khinh thường của các vị trưởng lão khác.

- Ta đương nhiên không chấp nhận tiếp tục như vậy, nhưng với tư chất của ta đột phá Kim Đan kỳ là vô cùng khó khăn. Lúc ấy ta chợt nhớ tới bản công pháp vừa thu được, gọi là Linh điển.

- Linh điển, tên như ý nghĩa, là một loại công pháp vô cùng đặc biệt có khả năng gia tăng phẩm chất của Linh căn, nhưng nguy hiểm lại rất lớn. Nếu thất bại không những Linh căn bị hủy, tu vị mất hết mà còn có thể nguy hiểm đến tính mạng. Ta trải qua dẫn đo rất nhiều lần, cuối cùng cũng quyết định tu luyện.

- Tu luyện một thời gian vẫn ổn, nhưng đến bước cuối cùng là Thăng Linh ta lại thất bại. Khi ấy Linh Căn vỡ nát, không những tu vị có nguy cơ mất hết mà mạng cũng khó giữ được.

- Linh nhi khi ấy biết chuyện, liền tìm mọi cách cứu ta. Cuối cùng thông qua Linh điển tìm được một phương pháp gọi là Dẫn Linh. Dem Linh căn từ cơ thể người này dẫn sang cơ thể người khác. Qua đó bù đắp sự thiếu hụt của cơ thể ta.

- Ta khi ấy đã hôn mê, hoàn toàn không biết gì. Nàng thực hiện Dẫn Linh thành công, ta nhờ đó cũng may mắn đột phá Kim Đan kỳ, hơn nữa còn kế thừa Linh căn ưa việt của nàng, tốc độ tu luyện gia tăng rất nhiều. Nhưng lại khiến Linh nhi mất đi Linh căn, từ đó tu vị thụt lùi, dần dần biến mất, không thể tiếp tục tu luyện.

- Đây là hối tiếc lớn nhất đời ta, nếu có thể lựa chọn lại, ta nhất định sẽ không tu luyện Linh điển.

Dương Thiên vẻ mặt trầm tư suy nghĩ, công pháp thần kỳ như vậy, đừng nói là Tu Chân giới, dù là Linh giới cũng vô cùng khó kiếm. Chẳng lẽ động phủ kia là do tên kia để lại?

Dương Thiên có thể chắc chắn động phủ kia là do vị đại năng một kiếm chém đứt Tu Chân giới để lại. Ngoài ra hẳn cũng không nghĩ được lí do gì khác. Có điều tại sao tên kia rời đi lại để lại động phủ này để làm gì?

Chuyện không tìm được đáp án Dương Thiên cũng không tiếp tục suy nghĩ. Trường hợp của Linh nhi hẳn cũng không có biện pháp nào. Nếu hiện tại lấy ra Linh căn trả lại nàng thì chính là giết đi Diệp Vấn Thiên. Việc này dù hẳn có muốn, nàng cũng sẽ không đồng ý.

Nhưng hiện tại Diệp Vấn Thiên nói đến Linh điển làm Dương Thiên nảy ra một ý tưởng. Nếu quả thực Linh điển có thể chuyển dời Linh căn từ người này qua người khác. Vậy hẳn chỉ cần đến Linh giới thậm chí Tiên

giới tìm kiếm vài tên thiên tài rồi rút lấy Linh căn của bọn hăn. Vậy chẳng phải bọn người Tần Tuyết đều có thể tu luyện sao?

Nghĩ xong, Dương Thiên liền hỏi Diệp Vấn Thiên:

- Ta rất có hứng thú với Linh điển, người có thể cho ta được không?

Diệp Vấn Thiên ngạc nhiên, hăn không nghĩ đến Dương Thiên lại có yêu cầu như vậy:

- Có thể, nhưng ta khuyên người đừng nên tu luyện. Linh điển tuy cường đại nhưng nguy hiểm cũng rất lớn. Trước giờ vẫn chưa có ai Thăng Linh thành công, nó được xem như là một bộ công pháp gân gà.

Dương Thiên lắc đầu, đúng là kẻ ngốc thì dù nằm trên một bãi linh dược thì cũng sẽ bị bệnh mà chết, có báu vật mà không biết:

- Ta chỉ muốn tham khảo một chút, biết đâu có thể tìm được phương pháp chữa bệnh cho Linh nhi.

Diệp Vấn Thiên liền gấp:

- Thật sự có thể chữa cho nàng.

- Có thể hay không ta cũng không nói trước được.

Diệp Vấn Thiên vẻ mặt thất vọng, lấy Linh điển đưa cho Dương Thiên. Hăn cũng không hi vọng Dương Thiên có thể chữa cho nàng. Hằng năm hăn đều đưa nàng đến tổng bộ Âm tổ một thời gian để tìm cách chữa trị mà không được, Dương Thiên có thể làm được sao?

Cầm trong tay Linh điển, Dương Thiên mỉm cười. Có thứ này mọi việc sẽ đơn giản hơn nhiều. Hăn muốn cùng nữ nhân của mình ở bên nhau mãi mãi, tất nhiên phải làm cho các nàng cũng có thể tu luyện, nhưng biện pháp

kia quá phiền phức. Hiện tại việc này đã không phải vấn đề. Nhìn qua Diệp Vấn Thiên:

- Khi nào chúng ta bắt đầu đi đến tổng bộ?

- Tất nhiên là càng sớm càng tốt, ta bây giờ sẽ đi chuẩn bị, tối nay chúng ta có thể xuất phát.

Dương Thiên gật đầu, đi sớm về sớm, cuối tuần này hắn còn có hẹn với Mộc Vũ Hàm. Còn phải đến kinh thành giải quyết việc của Hoa Thi Âm, mỹ nữ tuy tốt, nhưng cũng gắn liền với phiền phức a. Có điều những phiền phức này Dương Thiên nguyện ý dính vào.

Từ biệt Diệp Vấn Thiên, Dương Thiên gọi điện thoại cho Tần Tuyết mời nàng đi ăn trưa:

- Tần Tuyết, lát nữa người có rảnh không, ta muốn mời người đi ăn cơm.

Được Dương Thiên mời đi ăn cơm, Tần Tuyết rất vui vẻ. Nhưng nhớ lại đã có hẹn với Vương Bào liền ngại ngùng:

- Ta đã có hẹn trước với Vương Bào.

Dương Thiên nghe được cảm thấy rất khó chịu. Hắn không hiểu rõ cảm giác này là như thế nào, nhưng hắn trong giây lát đã có ý nghĩ giết chết Vương Bào. Nhưng Dương Thiên rất nhanh lấy lại bình tĩnh, cười nói:

- Vậy hẹn dịp khác vậy. Ta cũng không làm phiền các người nữa.

Tần Tuyết cũng nghe ra được Dương Thiên khó chịu, sợ hắn hiểu lầm vội giải thích:

- Vương Bào ca tối nay sẽ trở về nước ngoài, ta muốn ăn cơm một bữa để tiễn hắn. Người cũng có thể đi cùng.

- Việc này có chút không tiện a.
- Không sao, ta sẽ nói lại với hân.
- Tốt, vậy cứ quyết định như vậy. Ta bây giờ sẽ đến trường đón người.

Tắt máy, Dương Thiên rất vui vẻ. Tần Tuyết biểu hiện như vậy chứng tỏ nàng rất quan tâm đến Dương Thiên nên mới mời hân đến. Nếu không bình thường ước hẹn có ai lại mời đến một con kỳ đà để cản trở mình.

Dương Thiên quyết định, đã không làm UnttBnX thì thôi, nếu đã làm thì phải là con kỳ đà nguời bức nhất trong lịch sử. Không những cản trở mà còn phải tiện đường đá bay tên kia, đây mới là phong cách của hân.

Dương Thiên nhìn đồng hồ, còn hơn 30p nữa mới tan học, hân liền đến một quán cafe đối diện trường học ngồi chờ nàng. Một lát sau, một chiếc xe rất sang trọng đi đến, Vương Bào từ trên xe bước xuống rồi đi vào quán cafe. Nhìn thấy Dương Thiên hân cũng rất ngạc nhiên nhưng vẫn bước đến ngồi xuống, tươi cười:

- Không ngờ lại gặp được người ở đây.

Dương Thiên cũng mỉm cười:

- Không có gì bất ngờ, ta cũng được Tuyết nhi mời đến ăn cơm.

Dương Thiên da mặt rất dày, tự nhận là được Tần Tuyết mời đến. Vương Bào vẻ mặt hơi đổi:

- Xem ra Tuyết nhi muốn mời người đến để đưa tiền ta, nàng chắc hẳn sợ ta buồn chán.

Dương Thiên giả vờ kinh ngạc:

- Người phải đi sao. Thật đáng tiếc a, ta còn định mời người tới dự lễ đính hôn của ta và Tuyết nhi. Người là bạn từ nhỏ của nàng, không có người đến dự nàng hẳn sẽ rất thất vọng.

- Người nói cái gì.

- Chẳng lẽ người không biết, nàng vẫn chưa nói cho người a. Đáng tiếc, chắc là nàng ngại ngần không dám nói.

Vương Bào lấy lại bình tĩnh, khinh bỉ nhìn Dương Thiên:

- Người cho là nói như vậy là có thể lừa gạt được ta?

Dương Thiên cũng biết tên này không dễ lừa như vậy, lấy điện thoại bấm dãy số của Tần Chính rồi đưa cho Vương Bào:

- Việc này người hỏi phụ thân của nàng không phải sẽ rõ ràng hay sao?

Vương Bào tiếp nhận điện thoại từ tay Dương Thiên, không khỏi hoảng hốt. Chẳng lẽ những gì hắn nói đều là sự thật?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Vu Sư

Tần Chính lúc này đang có cuộc họp quan trọng, nghe điện thoại run lên hần cảm thấy rất khó chịu. Nhìn thấy số của Dương Thiên, Tần Chính cau mày, tên kia gọi điện chắc hẳn không có chuyện gì tốt lành:

- Dương Thiên, người gọi cho ta có việc gì?

Vương Bào giọng có chút lo lắng:

- Tần bá phụ, là ta, Vương Bào.

Tần Chính giật mình:

- Vương Bào, sao người lại có được điện thoại của Dương Thiên.

- Là hẳn để ta gọi cho người để hỏi một chuyện.

- Có chuyện gì?

Vương Bào hít một hơi thật sâu, nói:

- Hẳn nói người đã đồng ý cho hẳn và Tuyết nhi đính hôn, hơn nữa còn sắp chuẩn bị cử hành. Việc này có phải sự thật hay không?

Tần Chính ngẩn ra, chuyện này hẳn hoàn toàn chưa từng nghe qua, sao có thể nói là do hẳn đồng ý. Đang định phủ nhận, chợt nhớ đến tộc trưởng đã từng căn dặn một câu:

- Bằng một giá phải nhanh chóng tác thành cho Tần Tuyết cùng Dương Thiên.

Tần Chính đối với Dương Thiên cũng không phải hiểu rất rõ, nhưng cũng cảm thấy hắn làm người không tệ. Hơn nữa, lai lịch của hắn lại vô cùng kinh khủng, nếu hắn thực sự ưa thích Tuyết nhi, việc này vẹn cả đôi đường. Nghĩ kĩ, Tần Chính trả lời:

- Đúng vậy, hôn sự này ta đã đồng ý. Đồng thời đã chọn ngày tổ chức lễ đính hôn. Nếu người có thời gian nhớ đến tham dự. Dù sao người cũng là bạn thân từ nhỏ của Tuyết nhi. Người đến sẽ khiến nàng rất vui vẻ.

Nghe đầu dây bên kia chỉ còn lại vài tiếng tút tút, Tần Chính thở dài. Hắn nhìn hai đứa nhỏ này lớn lên, sao có thể không rõ chuyện Vương Bào ưa thích Tần Tuyết. Nhưng nếu đem Vương Bào so sánh với Dương Thiên, người nào hơn không cần nói cũng biết. Trọng yếu nhất, người Tần Tuyết ưa thích là Dương Thiên chứ không phải Vương Bào.

Dương Thiên nhìn thấy Vương Bào thả rơi điện thoại trên mặt đất liền mỉm cười. Xem ra Tần Chính cũng rất biết phối hợp với hắn a. Giả vờ quan tâm:

- Người làm sao vậy, có phải hay không cảm thấy không khỏe. Nếu vậy người mau trở về nhà nghỉ ngơi. Ta sẽ chuyển lời lại với Tuyết nhi.

Wang Bao hai mắt phún lửa nhìn Dương Thiên:

- Dương Thiên, ta không biết người làm cách nào khiến Tần bá phụ đồng ý hôn sự này. Nhưng ta khuyên người hãy từ bỏ ý nghĩ đó đi, người không xứng với nàng.

Dương Thiên bật cười:

- Ta không xứng chẳng lẽ người xứng sao?

- Trên thế giới này chỉ có ta có thể là nam nhân của nàng.

- Nếu như ta không đồng ý?

Vẻ mặt Vương Bào bắt đầu ẩn hiện sát khí, trầm giọng:

- Vậy ta sẽ khiến người hối hận vì đã sinh ra trên thế giới này.

Dương Thiên vỗ tay, khen ngợi Vương Bào:

- Sát ý rất mạnh, xem ra người cũng đã giết rất nhiều người. Thật khiến ta muốn biết người đi nước ngoài nhiều năm như vậy học được những gì.

- Thử một chút không phải liền biết sao.

Dứt lời, từ trong lòng bàn tay Vương Bào phóng ra một bóng đen rất nhỏ, bay thẳng về phía Dương Thiên. Dương Thiên mặt cười khượng lại, vẻ mặt VSxbHjB hoảng hốt nhìn Vương Bào:

- Người đã làm gì ta?

Wương Bào mỉm cười, lần nữa ngồi xuống đối diện với Dương Thiên, lấy tay khuấy đều ly cafe:

- Cũng không có gì, chỉ là một loại cổ độc. Nó sẽ ngủ ở trong cơ thể người. Cứ cách một tháng sẽ thức dậy một lần ăn lấy nội tạng của người. Nếu không có thuốc giải cổ của ta, người chắc chắn sống không quá 3 tháng.

- Người rốt cuộc muốn làm gì?

- Ta đã nói qua, người hãy ngoan ngoãn đến Tần gia giải trừ hôn ước với Tuyệt nhi. Ta có thể cân nhắc thu người làm thuộc hạ của ta.

Dương Thiên vẻ mặt âm trầm:

- Người cho là ta không thể đối phó với nó sao?

- Người có thể thử. Bất quá ta cũng nhắc nhở người, nếu đánh thức nó thì hậu quả ta sẽ không chịu trách nhiệm.

Lắc đầu, Dương Thiên đưa tay ra, trong lòng bàn tay có một con vật hình dạng kì dị đã chết:

- Thứ rác rưởi như vậy người cũng muốn dùng để đối phó với ta. Có phải hay không đã quá xem thường ta?

Vương Bào hoảng hốt nhìn Dương Thiên:

- Không thể nào, loại cổ độc này là sự phụ đặc biệt chế tạo cho ta, xếp vị trí thứ 83 trên cổ độc bảng. Sao người có thể dễ dàng ngăn cản như vậy, chẳng lẽ...

Dương Thiên từ tốn nói:

- Xem ra sự phụ của người là một Vu sư. Đáng tiếc trình độ của hãn không được cao lắm. Ta có thể nói cho người biết, loại cổ độc này xác thực không tệ, đáng tiếc nó còn chưa trưởng thành.

Vương Bào tâm trạng hiện tại rất loạn:

- Người làm sao lại có thể hiểu rõ như vậy?

- Ta khi xưa có một địch nhân, hãn cổ độc so với các người căn bản là trên trời dưới đất. Sau khi giết hãn, ta cũng đã dành chút thời gian nghiên cứu vài loại bí tịch của hãn.

Nhấp một ngụm cafe, Dương Thiên tiếp:

- Trong cơ thể người hãn là Đại Lực cổ, cũng chưa trưởng thành. Ta một ngón tay cũng có thể dễ người chết trăm ngàn lần. Nhưng nể mặt người là

bạn của Tuyết nhi, ta sẽ tha cho người một mạng.

Nói xong, Dương Thiên đưa tay ra, từ trên cánh tay Vương Bào đột nhiên phồng lên. Một vật dính đầy máu phá vỡ da thịt bay về tay Dương Thiên. Một ánh sáng lóe lên, vật kia liền tiêu tán như chưa từng xuất hiện.

- Xem như là giáo huấn người một bài học. Thế giới này có rất nhiều người người không thể trêu chọc.

Vương Bào vẻ mặt tái nhợt, xem ra đã bị thương. Cổ độc chia làm rất nhiều loại, có loại dùng để hại người, cũng có loại dùng để tăng cường sức mạnh bản thân. Hơn nữa mỗi vị Vu sư tu luyện cổ thuật đều có bản mệnh cổ. Theo bản mệnh cổ phát triển, thực lực của Vu sư sẽ càng ngày càng mạnh.

Đại Lực cổ là bản mệnh cổ độc của Vương Bào. Theo Đại Lực cổ bị lấy ra, không những Vương Bào một thân lực lượng hoàn toàn biến mất, hơn nữa khiến hắn bị thương nặng. Ánh mắt căm thù nhìn Dương Thiên:

- Việc ngày hôm nay ta sẽ không quên, sau này nhất định trả lại đầy đủ.
- Người không sợ ta lập tức giết người.
- Người dám sao?
- Người nghĩ ta không dám?

Hai mắt Dương Thiên nhìn thẳng vào Vương Bào. Trong khoảnh khắc, Vương Bào cảm giác hắn đang đối mặt với một con quái vật vô cùng khủng khiếp, chỉ một hơi thở cũng có thể khiến hắn hình thần câu diệt.

Dương Thiên tiến lên vỗ vai Vương Bào, đánh thức hắn:

- Không nên nghi ngờ ta. Có điều ta đã nói không giết người thì sẽ không giết người. Hiện tại người có thể rút.

Vương Bào không nói hai lời chạy nhanh ra ngoài, người này thực sự quá kinh khủng, hắn không dám ở lại thêm giây phút nào nữa.

Dương Thiên nhìn theo Vương Bào, khóe miệng hiện lên vẻ trào phúng:

- Một chút huyền thuật đã không chịu được, vậy mà cũng muốn cùng ta tranh giành nữ nhân.

Cầm ly cafe khuấy đều rồi đưa lên miệng, Dương Thiên tiếp tục ngồi đợi Tần Tuyết. Tần Tuyết cũng rất nhanh đi ra, thấy Dương Thiên liền vui vẻ tiến lại, ngồi đối diện với hắn:

- Dương Thiên, người đến thật sớm a.

- Đâu có, ta cũng chỉ vừa mới tới thôi.

Tần Tuyết liếc nhìn qua đồng hồ, nhẹ giọng:

- Tại sao Vương Bào đại ca vẫn chưa đến?

Dương Thiên nghe được, liền trả lời:

- Đúng rồi, khi này Vương Bào đã đến đây. Sau đó nhận được điện thoại liền vội cả rồi đi. Còn nhờ ta nói với người hắn có việc quan trọng, hẹn người lần sau gặp mặt.

Tần Tuyết vẻ mặt hoài nghi, Vương Bào chưa bao giờ lỗi hẹn với nàng:

- Thật sao?

Dương Thiên vẻ mặt nghiêm túc:

- Người không tin có thể gọi điện hỏi hắn.

Tần Tuyết thấy Dương Thiên có vẻ không vui vội nói:

- Không cần, ta tất nhiên sẽ tin tưởng người.

Dương Thiên nội tâm vui vẻ, xem ra trong lòng nàng Dương Thiên có một vị trí quan trọng a. Có nên tận dụng cơ hội lần này bày tỏ hay không?

Nghĩ kỹ một hồi, Dương Thiên quyết định từ bỏ. Không phải nữ nhân đều thích lăng mạn sao, hẳn sẽ tìm cơ hội khác, không cần quá vội vã.

Thấy Dương Thiên không nói gì, Tần Tuyết liền hỏi:

- Người làm sao vậy?

- Không có việc gì, cũng không còn sớm. Chúng ta mau đi ăn trưa a.

Nói xong liền đứng dậy kéo tay Tần Tuyết đi ra ngoài. Tần Tuyết vẻ mặt hơi hồng nhưng cũng không rút tay ra mà để mặc cho hắn kéo. Hai người rất nhanh biến mất. Đứng xa, có một nữ nhân tay cầm một tờ báo, đang nhìn theo hướng hai người rời đi. Nếu Dương Thiên nhìn thấy chắc chắn sẽ nhận ra, chính là nữ sát thủ lần trước.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Chơi Lớn

Lần này nữ sát thủ đến đây cũng không phải để tìm Dương Thiên mà là để thực hiện một nhiệm vụ đặc biệt. Dương Thiên cũng không phát hiện ra nàng. Hắn chỉ có thể nhận ra ai đang có ý đồ với mình, trên đường nhiều người nhìn hắn như vậy, sao có thể để tâm đến từng người.

Nữ sát thủ đặt tờ báo trên tay xuống, thở dài:

- Hi vọng lần này có thể thành công.

Nhiệm vụ lần này của nàng cực kỳ nguy hiểm, có thể nói cử tử nhất sinh. Âm sát Âm tổ trưởng lão, nghe qua cũng thấy đủ điên cuồng. Nếu hoàn thành nhiệm vụ lần này, nàng có thể rời khỏi tổ chức. Theo quy định của Thiên Sát, sát thủ nào đạt đủ số điểm tích lũy có thể lựa chọn rời đi. Có ai không muốn đạt được tự do?

Nữ sát thủ mặt cười đắng chát, nhiệm vụ này điểm tích lũy đạt đến một con số kinh khủng, nhưng lại gần như không thể hoàn thành. Chín phần mười là tên kia muốn diệt trừ nàng, mà nguyên nhân rất có thể là do hắn e sợ Dương Thiên sẽ trả thù. Tuy Dương Thiên đã nói sẽ không làm gì Thiên Sát, nhưng người liên tục ám sát người ta như vậy, lý nào sẽ bỏ qua cho người. Cuối cùng chỉ còn cách mang nàng ra làm vật thí mạng.

Dương Thiên nếu biết việc này chắc chắn sẽ hô to oan uổng, hắn muốn diệt Thiên Sát không sai, nhưng hắn không có thời gian a. Nữ nhân càng nhiều, việc lại càng nhiều, hắn không có tâm tư đi quản một cái tổ chức nhỏ bé như vậy.

Hai người đi vào quán ăn gọi một vài món, Tần Tuyết bắt đầu hỏi:

- Dương Thiên, tại sao gần đây người lại hay nghĩ học như vậy. Đa phần là những tiết quan trọng, có thể ảnh hưởng đến thành tích của người khi ra trường.

- Ta gần đây có mở một công ty riêng, rất nhiều việc bận. Sau này chắc sẽ thường xuyên nghĩ học. Bất quá người có thể yên tâm, việc này ta đã có liên hệ với nhà trường nên sẽ không bị đình chỉ học.

Dương Thiên có công ty do Tiêu Chính Long lập làm chỗ dựa, mỗi lần bị tra xét là dùng đến nó để viện dẫn lý do. Nghe nói nữ nhân cũng rất ưa thích nam nhân thành đạt, hẳn tất nhiên muốn mình trở nên hoàn mỹ trong mắt các nàng.

Tần Tuyết kinh ngạc:

- Người mở công ty riêng?

Dương Thiên gật đầu:

- Phải, mục đích chúng ta đi học chẳng phải cuối cùng cũng là vì kiếm tiền sao. Ta tự mở công ty thì kết quả cũng như vậy mà thôi.

- Nhưng nghe nói mở công ty có rất nhiều việc cần phải xử lý, người chỉ mới học năm 2, sao có đủ khả năng giải quyết.

- Ta có một người bạn giúp đỡ chuyện này, người không cần lo lắng. Khi nào có dịp ta sẽ dẫn người đi thăm quan một chuyến.

Tần Tuyết gật đầu, nàng cũng muốn biết công ty do Dương Thiên lập sẽ là cái dạng gì. Nghĩ đến lần trước Dương Thiên chữa bệnh cho mình, không khỏi hỏi:

- Người là lập một công ty được sao?

- Không phải, là công ty thời trang.

- Cái này, hình như người cũng không hiểu biết gì về thời trang a.

Mặt hơi đen lại, lần này thực sự là tự cầm đá đập vào chân mình, bất quá hẳn cũng rất nhanh phản ứng lại:

- Ta chỉ lo việc quản lý, những việc khác đã có người khác làm. Chủ một công ty máy tính chưa hẳn đã hiểu về máy tính. Như Bill Gates...

Tần Tuyết bật cười:

- Ý của người là Bill Gates không hiểu gì về máy tính?

- Chẳng lẽ không phải?

Tần Tuyết ôm bụng cười đến chảy nước mắt:

- Ai nói cho người biết chuyện này?

Dương Thiên dù da mặt dày cũng có chút đỏ lên, hẳn không biết Bill Gates là ai, nhưng nghe nói rất nổi tiếng. Vừa định mượn tên người nổi tiếng để dẫn chứng cho lý lẽ của mình đã phạm sai lầm. Xem ra Trảm Phong bảo điển hẳn tu luyện vẫn chưa đến trình độ thâm sâu. Lần này thực sự quá mất mặt. Giả vờ ho khan vài tiếng:

- Được rồi, không nói chuyện này nữa. Hôm nay hẹn người ăn trưa, đồng thời muốn nói với người ta tối nay sẽ bay ra nước ngoài đàm phán công việc. Có thể 2,3 ngày mới trở về.

Tần Tuyết cũng đã nhin cười:

- Tốt, ta đã biết.

- Chỉ vậy thôi?

Tần Tuyết giả vờ ngạc nhiên:

- Vậy người muốn thế nào?

- Không phải khi chia tay nữ nhân thường khóc sụt sùi, thậm chí ôm lấy nam nhân không chịu buông sao. Còn có nụ hôn từ biệt?

Tần Tuyết lại bật cười:

- Người đi công tác chứ không phải đi chiến trận, hơn nữa chỉ có 2,3 ngày. Người có phải đã xem quá nhiều phim tình cảm ngôn tình hay không.

Dương Thiên mặt đờ đẫn, lại tính sai rồi. Ta không phải là muốn học hỏi thêm kinh nghiệm thì sao lại bỏ thời gian xem những thứ sến đến chảy nước mắt chứ. Đồng chí đã có cố gắng, đáng tiếc đi sai con đường.

Thấy Dương Thiên vẻ mặt thất vọng, Tần Tuyết cũng không trêu chọc nữa:

- Người đi lần này nhớ bảo trọng.

Dương Thiên liền vui vẻ, cũng không phải hoàn toàn không có tác dụng. Đồ ăn mang lên, hai người vừa ăn vừa trò chuyện rất vui vẻ. Tần Tuyết buổi chiều còn có việc, Dương Thiên ăn xong cũng từ biệt nàng.

Trở về biệt thự, Dương Thiên thu thập đồ đạc một thoáng rồi mở máy tính lên. Công thành đã kết thúc nhưng hiện tại lại có event mới: Thần vị. Thần vị có 100 vị trí, phân biệt là 50 vị thần cấp 3, 30 vị thần cấp 2, 15 vị thần cấp 1, 4 vị Chí Cao thần cùng một Sáng Thế thần. Đạt được thần vị không những có thể tùy ý đi lại giữa các sever với nhau mà còn tăng thêm một lượng lớn các chỉ số. Đồng thời giảm sát thương từ các đơn vị yếu hơn mình.

Ví dụ như Sáng Thế thần, sát thương nhận từ Chí Cao thần sẽ giảm 20%, thần cấp 1 30%, thần cấp 2 40%, thần cấp 3 50%, phàm nhân 60%. Chức năng này vừa ra đã bị rất nhiều game thủ phản đối, đáng tiếc không có tác dụng gì, vì dù sao số người ủng hộ nhiều hơn gấp bội. Game hiện tại nổi tiếng toàn thế giới, số lượng người chơi đã cán mốc 100 triệu. Trong nước số lượng người chơi vẫn chưa nhiều, vì vậy Dương Thiên mới trở thành người mạnh nhất trong cụm máy chủ này. Nhưng nếu tính trong toàn bộ game, hắn cũng chỉ mới đứng trong top 100.

Có rất nhiều đại gia chơi game này, bọn hắn mặc trang bị đều là dùng tiền mặt để đặt nhà phát hành sản xuất riêng, Dương Thiên vẫn còn thua kém một ít.

Tất nhiên, đây là vì Dương Thiên trước đây không biết, sự kiện này mở ra khiến Dương Thiên nhận ra còn có nhiều người khác vượt trên mình. Đây là sự thật hắn không thể chấp nhận.

Theo như trang địa chỉ cũ, Dương Thiên liên hệ với trụ sở của nhà phát hành đặt trong nước. Bên kia cũng đã quen thuộc với Dương Thiên:

- Đế Vương, người lại muốn đặt mua cái gì sao?

- Ta vừa xem qua người mạnh nhất thế giới. Ta muốn làm một bộ trang bị mạnh hơn hắn.

Đầu dây bên kia phát ra tiếng cười:

- Không được, hắn tất cả trang bị lẫn thuộc tính đều đã là cực hạn, nếu người mạnh hơn hắn sẽ phá vỡ cân bằng của game. Người phải biết mọi trang bị đều phải nằm trong tính toán của nhà phát hành, nếu không game sẽ không còn người chơi.

- Chẳng lẽ không còn cách nào.

- Tất nhiên là có.

Dương Thiên không đáp, hẳn biết tên kia sẽ tiếp tục nói:

- Người hiện tại đã là tam cấp: Chiến Thần. Chúng ta sắp ra đếm tứ cấp Thánh Hiền. Nếu tam cấp chỉ số đã là cực hạn, vậy tứ cấp sẽ mở ra giới hạn mới. Vì tất cả các class tứ cấp đều là Thánh Hiền nên một bộ trang bị max chỉ số bọn ta cũng đã thiết kế xong.

Dừng một lúc, tên kia nhấn mạnh thêm:

- Chỉ có duy nhất một bộ, những bộ phía sau sẽ thua kém ít nhiều.

Dương Thiên hỏi:

- Tứ cấp, cụm máy chủ của chúng ta chỉ có mình ta đạt đến tam cấp, có phải hay không quá vội vã.

- Cụm máy chủ này ra được chưa lâu nên mặt bằng chung còn thấp. Nhưng xét toàn thể các sever, tam cấp không đến 1 vạn thì cũng 8 ngàn.

- Chúng ta dự định sẽ bán đấu giá bộ trang phục này, nếu người có hứng thú có thể tham gia.

- Ta không có thời gian.

Đầu dây bên kia vội nói:

- Không cần gấp, chúng ta sẽ lập một diễn đàn kín, phải mua tài khoản mới vào được. Các người chỉ việc nếu giá tiền, bọn ta sẽ chọn người có giá cao nhất để bán.

- Ta thực sự không có thời gian, hơn nữa ta cũng không thích chờ đợi. Người có vẻ rất muốn ta tham gia.

Bên kia thở dài:

- Vậy thì thực đáng tiếc. Mỗi một người tham dự sẽ làm tăng tính cạnh tranh, đẩy giá lên cao, bọn ta cũng có thể thu được hoa hồng.

Đang định cúp máy liền nghe được giọng của Dương Thiên:

- Ta sẽ trả 10 triệu USD, thế nào?

- Cái gì?

Hắn thực sự nghĩ mình nghe nhầm. bộ trang bị này giá cả ước tính là 30 vạn USD đến 50 vạn USD. Cái giá này thực sự nằm ngoài dự đoán. Dương Thiên tiếp:

- Liên hệ với trụ sở chính, nếu được thì báo lại với ta trong ngày hôm nay. Còn nữa, tam cấp có một cặp cánh, ta nghĩ tứ cấp hẳn phải có gì đó khác biệt chứ.

- Tất nhiên, ta hiện tại sẽ liên hệ ngay lập tức. Sẽ báo cho người trong thời gian sớm nhất.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Chủ Động Hiến Thân

Tắt máy, người kia ngay lập tức liên lạc với tổng giám đốc công ty phát hành:

- Có chuyện gì?

- Tổng giám đốc. Có việc gấp cần bàn về bộ trang bị chúng ta chuẩn bị cho ra mắt đấu giá.

- Được rồi, mau nói đi. Ta còn có một cuộc họp sắp bắt đầu.

- Vừa rồi ta nhận được một cuộc gọi từ một game thủ, hắn muốn mua bộ trang bị đó. Theo dự đoán là để tham gia sự kiện Thần Vị sắp tới.

Tổng giám đốc hừ lạnh:

- Chuyện này là chuyện quan trọng của người hay sao. Không nên làm lãng phí thời gian của ta.

- Không phải, người kia nói mình rất bận rộn, không có thời gian tham gia đấu giá nên đã trực tiếp ra giá 10 triệu USD. Nếu chúng ta đồng ý có thể liên lạc với hắn trong ngày hôm nay.

- Chỉ có 10 triệu... Cái gì, người nói là 10 triệu USD?

- Không sai, đây là cái giá hắn đưa ra. Theo như tính toán của chúng ta, bộ trang phục này có thể bán từ 30 đến 50 vạn USD. 10 triệu là con số cao không thể đạt đến. Ta nghĩ chúng ta nên chấp nhận ngay. Nhưng còn vấn đề giải thích với những game thủ tham dự đấu giá kia...

Vị tổng giám đốc trầm ngâm suy nghĩ, 10 triệu USD tuy lớn nhưng so với danh dự của công ty lại không là gì. Hắn bỗng nhiên nghĩ ra một ý:

- Việc này không khó, chúng ta chỉ cần thông báo cho người tham dự đây là đấu giá ẩn. Mọi người tham gia sẽ đưa ra mức giá của mình chỉ một lần. Sau đó thông báo mức giá thắng cuộc là 10 triệu USD. Hiện tại người thông báo với người kia chúng ta đồng ý với mức giá của hắn, nhưng vài ngày nữa mới có thể chuyển bộ trang bị cho hắn.

- Nhưng tên kia cần bộ trang bị gấp. Hơn nữa, hắn còn yêu cầu một vật phẩm thay thế cho cặp cánh của tam cấp.

- Vậy được. Chúng ta đang bắt đầu cập nhật tứ cấp cho tất cả các sever. Ta sẽ ra lệnh cập nhật nhanh một chút. Tối mai sẽ bắt đầu đấu giá từ 20 giờ đến 23 giờ. Ngày một sẽ chuyển đến nhân vật của hắn. Còn về vật phẩm kia chúng ta cũng đã nhận được nhiều phản hồi và bắt đầu chế tạo, theo tính toán ngày mai sẽ hoàn thành.

- Vậy ta lập tức thông báo cho hắn.

Người kia tắt điện thoại xong liền gọi cho Dương Thiên, hắn rất vui, theo như hoa hồng, hắn có thể nhận đến 50 vạn USD, cái này so với 1 năm tiền lương của hắn còn nhiều hơn.

- Bên tổng công ty đã đồng ý, nhưng do có thỏa thuận đấu giá từ trước với những game thủ khác nên đến ngày một chúng ta mới có thể chuyển trang bị đến cho người. Còn nữa, tối nay sẽ có thông tin cùng cập nhật về tứ cấp.

- Tốt. Vẫn theo quy cũ, ta trước tiên chuyển cho các người 5 triệu USD.

Dương Thiên tắt máy, chuyển tiền bằng ngoại tệ tất nhiên không thể dùng tài khoản trong nước, dù sao nhà nước quản lý ngoại tệ rất nghiêm

khắc. Dùng một tài khoản tại ngân hàng Thụy Điển chuyển đến 5 triệu USD. Một lát sau, bên kia liền gọi điện đến xác nhận đã nhận được.

Dương Thiên nhìn thấy thời gian cũng không còn sớm liền đứng dậy, mang theo hành lý đi gặp Diệp Vấn Thiên. Vừa ra đến cửa liền đụng phải Liễu Mị. Không phải nàng cùng Tô Nguyệt Nhi vẫn đang bế quan sao?

Liễu Mị nhìn thấy Dương Thiên mang hành lý liền hỏi:

- Người muốn đi đâu?

- Ta có việc cần phải ra nước ngoài trong 2,3 ngày. Sẽ rất nhanh trở về.

Liễu Mị gật đầu, cũng không tiếp tục vấn đề này mà nhìn hẳn:

- Ta vừa nhận được tin tức về thân thế thực sự của người. Quả thực khiến người ta kinh ngạc.

Dương Thiên cũng không cảm thấy bất ngờ. Tin tức này Ma môn là người đầu tiên biết được. Nếu Âm tổ đã biết, Liễu Mị vẫn chưa biết thì đó mới là kì quái. Dương Thiên không nói gì, hẳn đang chờ nàng nói tiếp.

- Ẩn Thế đại lục thủ hộ giả. Thế lực này tồn tại hơn ngàn năm mà không để lại bất kì dấu vết gì, thực lực thật khiến người khác kinh hãi. Người nếu tiếp nhận toàn bộ truyền thừa của gia tộc, tu vị chắc hẳn sẽ không dừng tại Kim Đan kỳ.

- Một Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ vì lý do gì lại xuất hiện tại thế tục. Sự xuất hiện của người khiến chúng ta không khỏi nghi ngờ, người bị thế lực của Âm tổ mua chuộc. Quay đầu chống lại Ẩn Thế đại lục. Việc người trở thành thành viên Âm tổ là đáng nghi nhất.

Dương Thiên bật cười:

- Các người nghĩ nhiều. Ta cũng đã nói, ta chỉ muốn tận hưởng cuộc sống mà thôi. Trở thành thành viên Ám tổ chỉ là chuyện trùng hợp.

- Vậy sao?

Nhìn ánh mắt của nàng, Dương Thiên cũng biết nàng hoàn toàn không tin hẳn. Hẳn cũng lười giải thích, một thời gian nữa nàng sẽ rõ.

- Nếu không có việc gì khác, ta liền đi trước. Cũng sắp đến giờ bay.

Liễu Mị cắn răng, chần chờ một hồi liền nói:

- Môn chủ đã có lệnh, bằng mọi cách phải lấy được Huyết Ma kiếm từ tay người.

Dương Thiên nhìn nàng:

- Người muốn ra tay với ta.

- Ta có thể là đối thủ của người sao?

Lắc đầu, Dương Thiên xoay người rời đi, Liễu Mị lập tức gọi lại:

- Khoan đã.

- Còn có việc gì?

- Ta muốn dùng chính bản thân ta để đổi lấy Huyết Ma kiếm.

- Cái gì?

Đến lượt Dương Thiên kinh ngạc, hẳn ngàn tính vạn tính cũng không nghĩ đến Ma môn môn chủ lại dùng chiêu này. Liễu Mị chắc chắn sẽ không tự động hiến thân, vậy chỉ có thể là do hẳn ép buộc.

Liễu Mị trong lòng đắng chát, môn chủ chính là phụ thân nàng. Hẳn tuy từ bé cũng không quá quan tâm đến nàng, nhưng luôn chiều cố tốt cho nàng. Nàng hôm nay đạt được tu vị như vậy đều là nhờ lượng lớn tài nguyên hắn mang đến. Không nghĩ đến, vì một cái Ma môn chí bảo, hắn bất chấp tất cả, ra lệnh cho nàng bằng mọi giá phải lấy được. Dù là sử dụng chính bản thân nàng để đổi lấy.

Ma môn không có tình người, Liễu Mị hôm này hoàn toàn hiểu rõ. Nhưng nàng không thể phản kháng, Ma môn tất cả thành viên đều phong ấn một hồn một phách trong tay môn chủ. Nếu có ai tạo phản chắc chắn sẽ chết không được siêu sinh, thậm chí bị hành hạ muốn sống không được, muốn chết không xong. Linh hồn bị tổn thương so với thể xác kinh khủng gấp trăm ngàn lần.

Dương Thiên nhìn nàng thật kĩ:

- Người xác định?

- Không sai, chỉ cần người đồng ý, ta sẽ trở thành nữ nhân của người.

Dương Thiên lắc đầu, hẳn yêu thích mỹ nữ không sai, nhưng sẽ không dùng các nàng làm vật trao đổi. Mỗi cái hắn đều sẽ quý trọng. Đưa tay ra một cái, Huyết Ma kiếm xuất hiện trong tay Dương Thiên:

- Không cần, ta trước giờ không thích ép buộc người khác, đặc biệt là mỹ nữ. Nếu người cần nó như vậy, ta liền tặng cho người. Bất quá nó đã nhận ta làm chủ, các người cũng không thể sử dụng.

Liễu Mị tiếp nhận Huyết Ma kiếm, kinh ngạc nhìn Dương Thiên:

- Người thực sự không cần bất cứ thứ gì?

- Sao có thể, đây dù gì cũng là một món bảo vật không tệ. Ta sao có thể tặng không như vậy?

Liễu Mị tâm lại chìm xuống, quả nhiên nam nhân không có một cái tốt đẹp.

- Người ít nhất cũng phải cho ta biết dung mạo của người, như vậy mới công bằng.

- Chỉ cần như vậy?

Dương Thiên gật đầu chắc chắn. Liễu Mị cắn răng:

- Hi vọng người nhìn thấy về sao sẽ không hối hận.

Dứt lời, Liễu Mị đưa tay lấy mặt nạ xuống. Phần mặt bị mặt nạ che khuất hiện ra, hoàn toàn là một màu đen kịt. Dương Thiên cũng không nhìn được nhú mày.

Liễu Mị nụ cười đắng chát:

- Rất thất vọng sao?

- Ta...

Dương Thiên chưa kịp nói xong, Liễu Mị đã biến mất. Xem ra nàng lập tức muốn mang Huyết Ma kiếm về Ma môn.

Dương Thiên nhìn theo thân ảnh biến mất, thở dài. Hắc nhú mày không phải vì mặt nàng trông rất kinh khủng. Nàng thực sự rất xinh đẹp, tuy kém Tô Nguyệt Nhi một điểm nhưng vẫn là một đại mỹ nữ, không hề thua kém Tần Tuyệt. Chỉ là hắc không nghĩ ra ai lại có thể sử dụng thủ đoạn độc ác như vậy, phong ấn một FTO62xp lượng ma khí khủng khiếp vào một nửa cơ thể nàng. Nếu Dương Thiên đoán không sai, nửa người còn lại của nàng đều đã bị ma khí chiếm cứ.

Ma khí nhiều như vậy, chắc hẳn Liễu Mị đã phải chịu rất nhiều thống khổ. Dương Thiên dự định lần sau gặp mặt sẽ trừ bỏ toàn bộ ma khí cho

nàng. Nhưng đây cũng chỉ là suy nghĩ của hắn mà thôi, lần gặp mặt tiếp theo, mọi chuyện đã hoàn toàn khác.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Nữ Nhân Hoàn Mỹ

Dương Thiên theo lời của Diệp Vãn Thiên đi đến sân bay. Diệp Vãn Thiên đã đứng đợi sẵn, mang hẳn đến một khu có bảo vệ canh gác rất cẩn thận. Phía trong là một cái sân bay mini. Không đợi Dương Thiên hỏi, Diệp Vãn Thiên liền trả lời:

- Nơi đây là sân bay đặc biệt được thiết kế riêng cho các quan chức cấp cao. Chúng ta khi cần cũng có thể sử dụng nơi này.

Dương Thiên gật đầu, cũng không hỏi nhiều, theo Diệp Vãn Thiên đi vào trong. Vừa bước vào phòng, Dương Thiên liền cảm thấy không khí có một cái gì rất lạ, nhưng không nói được cụ thể là cái gì. Hai người tiến lại gần phi cơ, Diệp Vãn Thiên vẻ mặt đột nhiên thay đổi, trầm giọng:

- Có người hạ độc. Cẩn...

Chưa kịp dứt lời, từ chỗ thông hơi trên trần nhà liền có một bóng đen rơi xuống, phóng thẳng về phía Diệp Vãn Thiên, đoản đao trên tay đâm về phía cổ họng hắn. Dương Thiên thấy rõ bóng đen là ai cũng không khỏi kinh ngạc:

- Sao lại là nàng?

Diệp Vãn Thiên dù sao cũng là Kim Đan kỳ tu sĩ, một đạo chưởng ấn đánh ra. Đoản đao vỡ nát, bóng đen bay thẳng vào tường, miệng trào huyết dịch, bất tỉnh. Dương Thiên lập tức chạy lại, một đạo linh khí tiến vào cơ thể chữa thương cho nàng rồi quay lại hỏi Diệp Vãn Thiên:

- Người nói có độc, tại sao ta lại không cảm thấy?

Diệp Vấn Thiên thấy Dương Thiên tay đỡ nữ sát thủ cũng hơi bất ngờ, nhưng cũng trả lời:

- Đây cũng không phải là độc dược, mà là một loại thuốc đặc chế tên là Hóa Khí tán. Có thể khiến tu sĩ tạm thời mất đi tu vị. Thứ này đã được Âm tổ chúng ta nghiên cứu rất lâu, nhằm đối phó với tứ đại thế lực.

- Đáng tiếc, thứ này đối với tu sĩ Kim Đan kỳ trở lên hầu như không có tác dụng. Tại sao nàng lại có nó?

Còn một câu: “Người tại sao lại quen biết nàng” Diệp Vấn Thiên vẫn chưa hỏi, hẳn đang chờ Dương Thiên trả lời. Dương Thiên cũng hiểu ý của hắn:

- Nàng là phó thủ lĩnh của Thiên Sát, trước đây cũng đã từng ám sát ta. Cũng chính là chuyện lần trước ta nhờ người điều tra.

Diệp Vấn Thiên gật đầu:

- Thì ra là vậy. Chuyện này ta cũng đã điều tra kỹ càng, nhưng tên kia che dấu rất sâu. Tạm thời vẫn chưa có kết quả. Hiện tại nên giữ nàng sống để tra hỏi.

- Được rồi, vậy mang theo nàng cùng đi đi. Cũng không còn sớm, chúng ta cũng nên khởi hành.

Hai người nói xong liền lên phi cơ rời đi. Diệp Vấn Thiên tự mình lái. Dương Thiên cùng nữ sát thủ ngồi trong một khoang cách âm ở phía sau. Lúc này hắn mới làm nàng tỉnh lại.

Nữ sát thủ hai mắt dần mở ra, trông thấy Dương Thiên liền hoảng sợ lùi xa ra:

- Người tại sao lại ở đây?

- Người không biết mục tiêu của người và ta hiện đang đi cùng nhau sao?

Nữ sát thủ ngẩn ra, nàng không biết chuyện này. Âm sát trưởng lão của Âm tổ là đại sự cỡ nào, sao có thể qua loa như bình thường. Nàng vừa rồi đã phong bế lục thức, che giấu khí tức, toàn bộ tập trung trên người Diệp Vấn Thiên, cảm nhận được hắc đến gần liền ra tay. Đáng tiếc đến cuối cùng vẫn đã xem nhẹ hắc.

- Là người đã cứu mạng ta.

- Không sai, nếu không có ta, một chương vừa rồi người đã mất nửa cái mạng.

- Ta sẽ không cảm kích người.

Thở dài một hơi, sát thủ quả nhiên không dễ nói chuyện:

- Ta cũng không cần người cảm kích. Chỉ có chút tò mò, tại sao các người lại ám sát Diệp Vấn Thiên. Chẳng lẽ các người không biết thân phận của hắc.

- Trưởng lão Âm tổ, ta sao có thể không biết.

- Vậy chẳng lẽ tổ chức của các người bị điên rồi. Với địa vị của hắc, Âm tổ hoàn toàn có thể trực tiếp tiêu diệt Thiên Sát.

Nữ sát thủ lắc đầu:

- Ta đã rời khỏi Thiên Sát, trong danh sách thành viên hiện tại không còn tên của ta.

Tuy nói rằng phải giết xong Diệp Vấn Thiên nàng mới chính thức rời khỏi Thiên Sát, nhưng tên kia vì lo lắng Âm tổ tức giận cũng đã xóa tên

nàng.

Dương Thiên càng nghe càng không hiểu, cũng mặc kệ chuyện này.

- Lần trước người ám sát ta là do kẻ nào phái tới.

- Thiên Sát chỉ nhận tiền không nhận người. Bọn ta vốn không biết ai ra lệnh, chỉ cần có tiền là được.

Xem ra tên kia cũng không dễ tìm ra như vậy. Dương Thiên cũng không còn gì để hỏi, nhìn nữ sát thủ vẻ mặt lạnh lùng:

- Người không muốn biết chúng ta định làm gì với người sao?

- Tra tấn, giết ta sao? Vậy thì sao chứ?

Làm một sát thủ, nàng đã trải qua rành lặn sinh tử không biết bao nhiêu lần. Lúc này cũng đã làm tốt tâm lý chuẩn bị đối mặt. Dương Thiên thấy nàng một mực lạnh lùng như vậy cũng cảm thấy rất khó chịu:

- Nếu như ta tại đây tiền gian hậu sát người thì sao.

Nữ sát thủ vẻ mặt hơi đổi, nhưng vẫn giữ được bình tĩnh:

- Người có thể thử, nhưng FXG51kv trên người ta chỗ nào cũng là độc, cẩn thận chết mà không rõ nguyên nhân.

- Chất độc của người hoàn toàn không có tác dụng với tu sĩ Kim Đan kỳ, không cần hù dọa ta.

Nữ sát thủ nghe xong liền nhắm mắt lại, không tiếp tục nói gì. Nàng không phải đối thủ của hắn, nhưng sát thủ ai không có biện pháp để tự sát. Dương Thiên lập tức đưa vào miệng nàng một viên thuốc:

- Đây là Bách Độc đan. Có nó, mọi chất độc trên người người đều là vô nghĩa. Kinh mạch của người ta đã hoàn toàn phong ấn, vật dụng nguy hiểm cũng đã lấy ra hết. Còn về phần căn lười tự tử, người ít nhiều cũng là Tu Chân giả, chắc hẳn cũng sẽ không chết vì việc đó.

Nữ sát thủ hai mắt cảm hận nhìn Dương Thiên, nàng không sợ chết, nhưng có thứ còn đáng sợ hơn cả cái chết. Dương Thiên vẻ mặt tà ác:

- Yên tâm, ta sẽ từ từ thưởng thức người. Sau khi giết người ta lại sẽ tiếp tục. Gian thi ta đúng là chưa từng làm, nghĩ đến thôi cũng cảm thấy hưng phấn.

Dương Thiên nói xong, bắt đầu đưa tay lên áo nàng kéo xuống, nữ sát thủ không nhịn được, liền bất tỉnh. Nàng nội thương vẫn chưa khỏi hẳn, vốn rất suy yếu. Cộng thêm tình thần gần như sụp đổ liền không chịu nổi.

Dương Thiên dừng tay, lắc đầu:

- Đùa giỡn một lát đã không chịu được, tố chất của người vốn không thích hợp làm sát thủ.

Hắn dĩ nhiên không thực sự muốn cưỡng gian nàng, chỉ là cảm thấy vẻ lạnh lùng của nàng khiến hắn khó chịu nên không nhịn được trêu chọc một phen. Viên thuốc kia không những có tác dụng giải độc mà còn có thể chữa thương.

Dương Thiên nâng nữ sát thủ lên, đặt nàng nằm xuống cái ghế đối diện rồi nhắm mắt lại. Dương Thiên ngủ một giấc dài, trong mơ hắn nhìn thấy một hình ảnh mặt áo trắng, tuy không nhìn rõ mặt nhưng lại khiến hắn có cảm giác kinh diễm. Dáng người, khí chất, mỗi cử chỉ giơ tay, nhấc chân đều vô cùng hoàn mỹ.

Bóng người kia nhìn về phía hắn, một âm thanh rất trong trẻo vang lên:

- Hồn Độn, có phải là người hay không?

Dương Thiên muốn tiến lại gần, nhưng mỹ nữ nhìn càng gần lại càng xa, không thể nào tiếp cận được. Nếu hắn vẫn không hiểu chuyện gì đang diễn ra, vậy hắn cũng không cần làm Chân Tiên nữa.

- Ta là Dương Thiên, không phải Hồn Độn. Người đây là dùng Mộng thuật tìm kiếm người kia sao?

Nữ nhân nghe được hắn nói mình không phải Hồn Độn, cũng không nói thêm lời nào liền biến mất. Dương Thiên lúc này cũng bừng tỉnh, trong đầu tràn ngập thân ảnh kia. Hắn cảm giác trên người nàng một loại cảm giác rất quen thuộc, nhưng lại có thể khẳng định mình chưa từng gặp nàng.

Dương Thiên gặp mỹ nữ cũng không thiếu, cực phẩm đại mỹ nữ cũng không ít. Nhưng không có ai hoàn mỹ như nàng. Nếu như theo thang điểm 100, Tần Tuyết đám người là từ 85 đến 89. Tô Nguyệt Nhi là 90. Nữ nhân kia chắc chắn là 100 điểm. Hoàn mỹ vô khuyết là tất cả những từ có thể nói về nàng.

Dương Thiên đột nhiên giật mình:

- Nàng gọi Hồn Độn, chẳng lẽ chính là gọi ta. Ta tu luyện Hồn Độn khí, chính là Hồn Độn Chân Tiên. Chẳng lẽ nàng cũng là một vị Chân Tiên. Nàng tìm ta có việc gì?

Dương Thiên hiện tại có rất nhiều nghi vấn, nhưng nghĩ kỹ một hồi hắn quyết định tạm thời không nên tìm nàng. Tuy hắn chỉ cần thả ra Hồn Độn khí tức nàng sẽ lập tức cảm nhận được và tìm đến, nhưng như vậy sẽ rất phiền phức. Hắn bây giờ cuộc sống rất tốt, không nên dính dáng đến đám người kia. Nghĩ kỹ, Dương Thiên không để ý đến nàng nữa, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

...

Trong tình không vô tận, một vị mỹ nữ đang nằm ngủ. Đúng là nữ nhân vừa cùng Dương Thiên trò chuyện. Gương mặt xinh đẹp đến mức tận cùng, nếu Dương Thiên ở đây không biết sẽ còn kinh diễm đến mức nào. Mỹ nữ nhú mày rồi mở hai mắt ra, thanh âm vang vọng trong thiên địa:

- Hỗn Độn, người rốt cuộc đang ở nơi nào!

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Đảo Nhân Tạo

Dương Thiên ngủ được một hồi liền nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa:

- Dương Thiên, đã đến nơi.

Dương Thiên đứng dậy mở cửa liền thấy Diệp Vấn Thiên cùng 2 người lạ mặt đang đứng.

- Bọn họ là thành viên của Âm Tổ, chịu trách nhiệm kiểm tra. Ta nhờ họ đến đây để tra khảo nữ sát thủ.

Dương Thiên lắc đầu:

- Tra khảo thì không cần. Ta đã hỏi xong, nàng cái gì cũng không rõ. Các người chuẩn bị cho nàng một căn phòng là được rồi.

Diệp Vấn Thiên chưa kịp nói gì, một người đã lên tiếng:

- Không được, ám sát trưởng lão là trọng tội, sao có thể bỏ qua cho nàng như vậy. Hơn nữa bằng vào người thì có thể tra ra được cái gì. Để nàng ném thử một chút thủ đoạn của Âm tổ, ta không tin nàng không khai ra.

- Ta nói là không cần, người không nghe rõ hay sao?

Dương Thiên vừa dứt lời, trên người phát ra một đạo uy áp. Ngoại trừ Diệp Vấn Thiên, hai người kia cả người run lẩy bẩy quỳ xuống. Diệp Vấn Thiên thấy vậy liền ngăn cản:

- Ta đã biết, ta sẽ cho người sắp xếp phòng cho nàng.

- Được. Vậy chúng ta mau đi gặp Linh nhi.

Diệp Vấn Thiên gật đầu, hẳn biết mục đích chính của Dương Thiên đến đây là để gặp Diệp Linh. Nếu không để hẳn tìm nàng trước, hẳn chưa chắc chịu đến gặp thượng cấp. Theo Dương Thiên đi ra ngoài, Diệp Vấn Thiên truyền âm cho hai người kia:

- Sắp xếp cho nàng một căn phòng thật tốt. Không nên có ý định gì với nàng. Nếu không hậu quả các người không thể gánh nổi.

Hai người nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ kinh dị. Rốt cuộc người trẻ tuổi kia là ai mà trường lão lại phải nghe lời hẳn, dù là truyền nhân của tứ đại thế lực cũng không có mặt mũi như vậy.

Dương Thiên theo Diệp Vấn Thiên đi vào, nghe hẳn giới thiệu về nơi này:

- Đây là một hòn đảo nhân tạo, diện tích cũng khá lớn. Được lắp đặt các loại hệ thống phòng thủ cùng thiết bị hiện đại bậc nhất hiện nay. Đây là khu trung tâm, ngoài kia còn có các khu vực như rừng núi, nhà ở, dân cư. Không khác gì một đất nước thu nhỏ, nhưng mọi người ở đây không phải đều là Tu Chân giả, còn có các nhà khoa học nổi tiếng, y bác sĩ...

- Người cũng có thể cảm thấy thiên địa linh khí ở đây nồng đậm hơn xa bên ngoài. Đây là do trước kia bọn ta chiếm được từ Ấn Thế đại lục một cái linh mạch cùng một bộ trận pháp Tụ Linh mà thành. Hầu hết các thành viên quan trọng của Âm tổ đều ở đây tu luyện.

- Linh nhi hiện đang ở đằng kia, người đến đó gặp nàng, khi nào xong thì gọi cho ta. Đây là điện thoại đặc biệt chỉ có thể sử dụng tại đây, số của ta có lưu sẵn trong đó.

Đưa cho Dương Thiên một cái điện thoại hình thù kì quái, Diệp Vấn Thiên xoay người rời đi. Dương Thiên nhìn ngắm điện thoại, sau đó lấy

điện thoại của mình ra, phát hiện không có sóng.

- Xem ra làm việc cũng rất cẩn thận. Đây chắc chắn là căn cứ cuối cùng dùng để chống lại Ân Thế đại lục.

Dương Thiên theo hướng Diệp Vấn Thiên chỉ tiến về một căn biệt thự. Nơi này an ninh rất tốt, hẳn vừa bước vào liền nghe có âm thanh máy móc vang lên. Diệp Linh từ trong nhà đi ra, thấy Dương Thiên không khỏi bất ngờ, mừng rỡ chạy đến:

- Người tại sao lại có mặt ở đây.

Dương Thiên tất nhiên sẽ không nói thật:

- Ta vì nhớ người nên đã nhờ Diệp Vấn Thiên bá phụ đưa ta đến để gặp người.

Diệp Linh cũng biết Dương Thiên đang nói khoát, nhưng nàng cũng không để ý. Dương Thiên đến đây hẳn là có việc quan trọng.

- Mau vào trong đi.

Đi vào bên trong, căn nhà trang trí khá đơn giản, không gian tạo cho người ta cảm giác thoải mái, dễ chịu. Giống như một khu nghỉ dưỡng. Dương Thiên ngồi vào ghế:

- Người đến đây đã được bao lâu.

- Ta đến đây cũng đã được gần 1 tuần.

Dương Thiên hơi bất ngờ, nơi đây kiểm soát rất nghiêm ngặt, nàng tại sao có thể vẫn lên mạng trò chuyện với hắn.

- Nơi này không phải cùng ngoại giới không có liên hệ sao. Người làm sao vẫn có thể chơi game?

Diệp Linh cười:

- Ai nói với người nơi này không có liên hệ với ngoại giới. Cha ta là trưởng lão nên ta cũng được hưởng đặc quyền. Có điều mọi tin tức đều được một bộ phận kiểm soát. Nếu có tin hiệu đáng nghi lập tức bị chặn lại. Nếu không ta không phải đã sớm bị chán đến chết hay sao?

Dương Thiên gật đầu, hắn vừa rồi còn tưởng mình đi nhầm vào một khu cách ly, xem ra không tệ như vậy.

Hai người tiếp tục trò chuyện rất vui vẻ, Diệp Linh tuyệt nhiên không nói gì đến lý do nàng đến đây, hắn cũng không hỏi. Vấn đề của nàng hắn đã có cách giải quyết, cũng không cần vội vã.

Nhìn đồng hồ thấy hiện tại đã là 6h tối, thời gian cũng không còn sớm, Dương Thiên đứng dậy:

- Ta còn có việc phải đi trước. lát nữa sẽ quay lại tìm người cũng chơi game. Không biết người có thể cho ta ở nhờ một đêm hay không.

Diệp Linh nghe xong, mặt có hơi đỏ lên, ngượng ngùng gật đầu:

- Không vấn đề gì, biệt thự rất rộng lớn. Người có thể chọn cho mình một căn phòng.

“Xem ra nàng đối với mình cũng rất tín nhiệm”, Dương Thiên thầm nghĩ.

Bước ra khỏi biệt thự, Dương Thiên liền gọi cho Diệp Vấn Thiên:

- Đã xong. Hiện tại có thể đi gặp những người kia.

- Ta còn tưởng người đã quên. Ta sẽ lập tức đến đón người.

Diệp Vấn Thiên dứt lời liền đi ra, vừa đi vừa bấm điện thoại, một giọng nói già nua vang lên:

- Hẳn đã đến?

- Phải, ta sẽ đưa hẳn đến gặp các người ngay bây giờ.

- Chuyện lần này người làm rất tốt.

Người bên kia nói xong liền cúp máy. Diệp Vấn Thiên lắc đầu, người kia vẫn luôn kiêu lời như vậy. Hôm nay có thể khen hẳn một câu đã là chuyện rất bất ngờ.

Diệp Vấn Thiên đưa Dương Thiên đi ra xa khỏi khu vực trung tâm, YGS23ON tiến vào một dãy núi, Dương Thiên cảm thấy thiên địa linh khí ở đây nồng đậm hơn ngoài kia không ít. Đi sâu vào trong dãy núi, Dương Thiên nhìn thấy trên vách núi có rất nhiều các hàng động, phía bên ngoài đều có các trận pháp phòng ngự.

Diệp Vấn Thiên ra hiệu cho Dương Thiên đi theo rồi bay về phía đỉnh núi. Hai người đáp xuống đỉnh núi. Chung quanh hoàn toàn trống trải, có ba vị lão giả đang ngồi xếp bằng tu luyện. Nghe thấy tiếng động, ba người đồng thời mở mắt ra. Vị lão giả ở trung tâm ra hiệu cho Diệp Vấn Thiên rồi đi rồi lên tiếng:

- Vị huynh đệ đây chắc hẳn là Dương Thiên.

Dương Thiên tìm một chỗ ngồi xuống, gật đầu:

- Đúng vậy. Các người mời ta đến đây là có việc gì.

Lão giả không nói gì, ném cho Dương Thiên một cái ngọc giản. Thần thức thâm nhập vào bên trong, toàn bộ là thông tin về hẳn.

Lão giả nhìn Dương Thiên rồi lên tiếng:

- Đây là tin tức chúng ta mua được từ Ma môn, không biết Dương huynh đệ có biết hay không?

- Đây chính là ta cố ý nói cho bọn họ biết.

Ba người ngạc nhiên:

- Tại sao?

- Sự xuất hiện của ta không phải đã khiến rất nhiều người chú ý và muốn điều tra thân phận của ta sao. Việc này cũng không phải cái gì bí mật a.

Ba người nhìn nhau, có chút im lặng. Cái gì mà không phải bí mật, người có biết tin tức này bọn ta phải trả bao nhiêu để đạt được không? Có biết nó gây ra bao nhiêu oanh động không?

Lão giả ở trung tâm ho nhẹ một tiếng:

- Vậy người thực sự là Ẩn Thế đại lực thủ hộ giả.

Dương Thiên lắc đầu:

- Là gia tộc của ta trước kia. Ta hiện tại chỉ muốn một cuộc sống bình thường. Nhiệm vụ thủ hộ không còn liên quan đến ta.

- Tại sao hơn ngàn năm qua chúng ta chưa từng nghe được bất cứ tin tức gì liên quan đến các người.

Dương Thiên vẻ mặt khinh thường:

- Ngàn năm qua các người gây được nguy hiểm gì cho Ẩn Thế đại lực sao?

Ba lão giả vẻ mặt hơi đổi. Dương Thiên nói không sai. Âm tổ thực lực hiện tại tuy không kém tứ đại thế lực, nhưng đó chỉ là một chọi một mà thôi. Nếu cả 4 thế lực cùng liên thủ, bọn hắn còn kém rất xa. Thậm chí là một chọi một cũng hoàn toàn không phải đối thủ của Thiên Sơn Thánh

phong, nghe nói trong đó còn có một vị thái thượng trưởng lão tu vị đạt đến Nguyên Anh kì đại tu sĩ.

Lão giả trung tâm nhìn qua 2 bên, hai người kia đều gật đầu, liền nhìn Dương Thiên:

- Chúng ta có một việc muốn nhờ người giúp đỡ.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Giao Dịch, Quyền Lợi

Dương Thiên dứt khoát:

- Ta từ chối.
- Người có yêu cầu gì có thể nói. Chúng ta sẽ cố hết sức hoàn thành.
- Không cần. Những thứ ta cần ta đều có thể tự đi làm. Ta cũng có thể đoán được ý đồ của các người. Ta tuy không còn là Ẩn Thế đại lục thủ hộ giả, nhưng không có nghĩa là ta sẽ giúp các người chống lại nó.

Lão giả mỉm cười:

- Xem ra người đã hiểu lầm ý của bọn ta.
- Chẳng lẽ không phải?
- Tất nhiên là không phải. Bọn ta cũng không ngu ngốc như vậy.

Dương Thiên gật đầu:

- Vậy các người có thể nói một chút.

Lão giả thở dài:

- Người có từng nghe nói qua về nguồn gốc của Âm tổ?
- Ý của người là việc Âm tổ là do các tiểu môn phái xa xưa tại Ẩn Thế đại lục lập nên.

Lão giả gật đầu:

- Xem ra người cũng biết không ít. Đúng vậy, Âm tổ là do các tiểu môn phái tại Ấn Thế đại lục lập nên, ý tưởng ban đầu là để tạo dựng thế lực để chống lại các thế lực lớn. Dần dần người địa cầu gia nhập ngày càng đông, bản NgcU4oE chất của Âm tổ cũng dần thay đổi. Trở thành một tổ chức với mục đích chính là kiềm chế những người đi ra từ Ấn Thế đại lục, duy trì sự cân bằng.

- Nhưng người cũng biết, do Âm tổ được tạo thành từ các tiểu thế lực nên công pháp cùng pháp thuật đều là cấp thấp. Tuy trải qua một thời gian dài cải tiến nhưng so với tứ đại thế lực hiện tại vẫn kém quá xa.

Lão giả nhìn qua 2 người ngồi cạnh bên:

- Bọn ta đều đã sống hơn 600 năm vẫn một mực dừng tại Kim Đan hậu kỳ. Nguyên nhân chính một phần cũng là do công pháp không được. Người cũng biết Kim Đan hậu kỳ tu sĩ tuổi thọ cũng chỉ tối đa 800 năm, nếu bọn ta không thể đột phá Nguyên Anh thì chắc chắn sẽ tọa hóa.

Dương Thiên ra vẻ đã hiểu:

- Các người muốn từ chỗ ta lấy được công pháp cùng pháp thuật cao cấp. Ý tưởng không tệ, cái này ta quả thực có rất nhiều. Chỉ là không biết các người có thể xuất ra được thứ khiến ta vừa lòng hay không?

Ba vị lão giả vội nói:

- Chỉ cần người đưa ra điều kiện, bọn ta chắc chắn sẽ đáp ứng.

Dương Thiên suy nghĩ một hồi lâu vẫn không nghĩ ra được hẳn cần cái gì. Mọi thứ đối với hắn đều quá mức đơn giản, hẳn đều có thể tự mình làm được.

- Cái này ta cũng không rõ. Không bằng các người đưa ra giá, nếu vừa ý ta sẽ chấp nhận trao đổi.

Ba vị lão giả trầm ngâm, cuối cùng một vị lão giả vẻ mặt đau khổ, lấy ra một cây nhân sâm đỏ như máu:

- Đây là Huyết Nhân Sâm, tu sĩ ăn vào có thể tăng từ 20 đến 50 năm tuổi thọ. Ta đã phí rất nhiều công sức mới có được.

Dương Thiên lắc đầu:

- Thứ này dù người cho ta dùng để ngâm rượu, ta cũng sẽ sợ nó làm ảnh hưởng đến mùi vị.

Ba người lại nhìn nhau, bọn hắc tu cũng có khá nhiều bảo vật. Nhưng Huyết Nhân Sâm là thứ có giá trị lớn nhất. Động thủ cướp đoạt, bọn hắc không có lòng tin sẽ đánh thắng Dương Thiên. Theo bọn hắc dự đoán, Dương Thiên rất có thể là tu sĩ Nguyên Anh kỳ. Dù huy động vũ khí hiện đại, nhiều lắm cũng chỉ có thể khiến hắc bị thương nhẹ.

Tu sĩ Nguyên Anh so với Kim Đan hơn kém một trời một vực. Vì vậy mỗi tu sĩ Nguyên Anh kỳ đều được xưng danh là đại tu sĩ. Về phần cảnh giới cao hơn, bọn hắc vốn không có cơ hội tiếp xúc. Suy nghĩ một hồi lâu, Vị lão giả ngồi ở trung tâm cắn răng:

- Nếu như ta nhường vị trí Hội trưởng lại cho người...

- Hội trưởng, việc này không thể...

- Ý ta đã quyết, các người không cần nhiều lời. Nếu không thể sống tiếp, vị trí này giữ lại có tác dụng gì.

Hai người trầm ngâm, Hội trưởng nói không sai. Vẻ mặt đắng ngắt nhìn Dương Thiên:

- Việc này chúng ta đồng ý.

- Vậy quyết định như vậy đi.

Dương Thiên đầu đầy hắc tuyến. Ta không cần chức vị này, các người không cần tỏ vẻ đau khổ như vậy có được không? Vội vàng nói:

- Khoan đã, các người còn chưa hỏi qua ý của ta. Ta không muốn làm Hội trưởng. Ta cũng không có thời gian quản việc của Âm tổ.

Một vị lão giả rất cuộc nhin không được:

- Vậy người rất cuộc muốn gì?

Dương Thiên lại suy nghĩ một hồi:

- Đã các người như vậy, ta cũng không làm khó nữa. Các người cho ta một thân phận, có thể tùy ý điều động lực lượng của Âm tổ, bất kể là số lượng hay vị trí thế nào đều phải nghe lệnh của ta. Thế nào?

Hội trưởng cau mày:

- Như vậy thì có khác gì với việc người làm Hội trưởng?

Dương Thiên trợn mắt nhìn lão giả:

- Người là giả vờ hay thực sự ngu ngốc. Ta có thể tùy tiện chỉ huy Âm tổ, nhưng không cần quan tâm đến hoạt động hay các vấn đề của nó. Nói ngắn gọn, ta muốn quyền lợi của Hội trưởng, nhưng không muốn lãnh trách nhiệm của Hội trưởng.

Hội trưởng gật đầu:

- Có thể. Ta sẽ làm cho người một lệnh bài thân phận cũng một chức vụ mới gọi là Giám Sát giả. Có được quyền lợi tương đương với Hội trưởng.

Lão giả đồng ý nhanh như vậy khiến Dương Thiên cũng có chút bất ngờ. Đường như hiểu được hân đang nghĩ gì, lão giả mỉm cười:

- Thực ra bọn ta cũng không muốn giao Âm tổ vào tay người. Bọn ta cũng đã gắn bó với nó gần 600 năm, sao có thể tùy tiện để người điều khiển. Ý của người cũng là phù hợp với ý của ta.

Hai bên giao dịch thành công, Dương Thiên cũng đứng lên đi về phía ba người:

- Hiện tại ta sẽ xem xét thể chất của các người. Sau đó sẽ đưa cho các người công pháp phù hợp.

Ba vị lão giả gật đầu. Dương Thiên kiểm tra một hồi liền lấy ra 4 cái ngọc giản ném cho ba người:

- Công pháp ở đó, các người có thể từ từ xem. Còn có thể thành công đột phá Nguyên Anh hay không phải xem vận mệnh của các người. Còn đây là một bộ pháp thuật hợp kích chia làm 3 tầng. Tầng thứ nhất một người có thể thi triển, tầng thứ 2 hai người, thứ 3 ba người. Tu luyện thành công tầng thứ 3, ba người các người có thể tương đương cảnh giới Giả Anh.

- Giả Anh?

Ba người kinh ngạc, đây là lần đầu tiên bọn hắn nghe thấy cảnh giới này. Dương Thiên cũng lắc đầu, bọn hắn không những thiêu thốn công pháp mà kiến thức cũng rất kém:

- Tu sĩ Kim Đan kỳ đột phá Nguyên Anh sẽ trải qua thiên kiếp. Thành công sẽ trở thành tu sĩ Nguyên Anh, thất bại thì thần hồn tiêu diệt. Nhưng cũng có những kẻ quyết đoán từ bỏ thân thể, đoạt xá một cơ thể khác. Những người này cả đời sẽ không thể đột phá Nguyên Anh, nhưng đã trải qua thiên kiếp tẩy luyện nên mạnh hơn nhiều so với tu sĩ Kim Đan, được xưng là Giả Anh kỳ tu sĩ.

Ba người lần nữa kinh ngạc, những chuyện này cũng là lần đầu bọn hắc nghe được. Hội trưởng có chút ngượng ngùng:

- Đây cũng không phải do bọn ta thiếu hiểu biết. Nhưng những sách vở ghi chép về tu luyện thực sự rất hiếm có. Vả lại hơn một ngàn năm nay không có bất kì tin tức nào về việc có người đột phá Nguyên Anh.

Dương Thiên cũng không nói nhiều. Giải đáp cho ba người một vài chỗ khó trong công pháp xong, hắc liền trở về biệt thự cùng Diệp Linh. Chuyển đi này Dương Thiên mục đích chính cũng là vì nàng, còn cái chức vị kia hắc hoàn toàn không để ý.

Dương Thiên trở về biệt thự cũng đã gần 9h tối. Bước vào trong, hắc thấy Diệp Linh đang gục mặt trên bàn để ngủ. Trên bàn bày biện rất nhiều thức ăn. Xem ra là đang đợi hắc trở về cùng ăn. Dương Thiên chợt cảm thấy trong lòng có một cảm xúc rất lạ, cảm giác bình yên, ấm áp.

Có lẽ đây mới là cuộc sống hắc truy cầu, được ở bên những người hắc yêu, cùng các nàng trải qua cuộc sống bình dị.

Dương Thiên tiến lại gần vỗ vai Diệp Linh khiến nàng bừng tỉnh, thấy Dương Thiên đã trở về liền vui vẻ:

- Người đã trở về.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Giám Sát Sứ

- Ta đã trở về.

Diệp Linh cảm thấy thái độ của Dương Thiên có chút khác thường, nhưng cũng không quá để ý:

- Người mau ăn đi, thức ăn đều đã nguội hết. Không được, để ta đi hâm nóng lại đã.

- Không cần, cứ để như vậy đi.

Dương Thiên ngồi xuống, bắt đầu càn quét những món ăn trên bàn. Mặc dù đã nguội lạnh nhưng hẳn cảm thấy rất ngon. Diệp Linh chỉ ăn có một ít, hầu hết thời gian là ngồi nhìn hắn ăn.

Một lúc sau, Dương Thiên vỗ bụng:

- Đã tốt. Không ngờ người nấu ăn lại ngon như vậy. Ai lấy được người thực sự có phúc.

Diệp Linh mỉm cười:

- Đó là tất nhiên, người còn không biết ta là ai sao.

Nhìn vẻ mặt đáng yêu của nàng, Dương Thiên cũng cảm thấy rất vui vẻ. Hai người thu dọn xong liền lấy máy tính ra. Sự kiện mới đã ra mắt, tất nhiên không thể bỏ lỡ.

Diệp Linh vừa chơi vừa hỏi Dương Thiên:

- Dương Thiên, người có tham gia sự kiện tranh đoạt Thần Vị hay không?

- Tất nhiên rồi, sao ta có thể bỏ lỡ một sự kiện hay như vậy.

- Nhưng người cũng phải biết cùm máy chủ của chúng ta mở được chưa lâu, dù người là người mạnh nhất cũng chỉ miễn cưỡng nằm trong top 100. Nhiều lắm cũng chỉ đạt được Thần cấp 3 mà thôi.

Dương Thiên trợn mắt, cái gì mà Thần cấp 3. Thần vị rác rưởi như vậy có cho hần cũng không thèm.

- Không phải vừa mới cập nhật phiên bản về tứ cấp Thánh Hiền sao. Nếu ta có thể đạt đến Thánh Hiền cùng một bộ trang bị tốt nhất, không phải không thể đạt được Thần vị cao a.

Diệp Linh nhìn Dương bXJCgpk Thiên như một con quái vật:

- Ta hiện tại cũng vừa đạt đến nhị cấp Tiên Thánh, người đã muốn đạt đến tứ cấp sao. Người phải biết để đạt đến tứ cấp đều phải trải qua rất nhiều nhiệm vụ rất khó sao. Hiện tại cùng sever chỉ có người đạt đến tam cấp, sẽ không có ai party cùng người hoàn thành nhiệm vụ.

Dương Thiên lắc đầu, không đồng ý với nàng:

- Không phải còn có bán buff trong thường thành khi làm nhiệm vụ sao?

- Người điên rồi. Mỗi một lần buff đều tốn rất nhiều tiền, hơn nữa chỉ có giá trị trong một nhiệm vụ. Từ tam cấp đạt đến tứ cấp phải trải qua hơn 100 nhiệm vụ. Người có biết phải bỏ ra bao nhiêu tiền không.

Diệp Linh gia đình tuy giàu có, nhưng nàng cũng tiêu xài rất tiết kiệm. Nàng chỉ nạp rất ít cho game này nên hiện tại cũng chỉ vừa đến nhị cấp mà

thôi. Tuy nàng biết Dương Thiên đã nạp rất nhiều, nhưng không nghĩ đến lại kinh khủng như vậy.

Dương Thiên nhắm tính một lát:

- Dựa theo chiến lược của ta đồng thời mua buff tăng 100% chiến lực trong 100 nhiệm vụ, tăng thêm xác suất thất bại khoảng 10% tức là 110 lần. Theo tính toán của ta, nếu quy ra tiền mặt là 1 triệu tiền trong nước, cũng tức là 10 vạn USD.

Buff là tăng theo phần trăm, nhưng chiến lực càng lớn buff lại càng tốn kém. Diệp Linh nghe xong cũng trợn mắt, miệng lắp bắp:

- Người...Người không định thực sự làm như vậy chứ?

- Có gì đáng tiếc, thứ mà ta không thiếu nhất chính là tiền. Với ta nó chỉ là công cụ để đạt được mục đích mà thôi, không có gì quý giá.

Diệp Linh câm nín, nàng biết Tu Chân giả ai cũng giàu chảy mỡ. Nhưng chắc chắn không có người nào đổ tiền vào việc chơi game như Dương Thiên.

Dương Thiên thì khác, hẳn là tồn tại mạnh nhất trong thiên địa, Chân Tiên. Dù là thế giới thực hay ảo hẳn cũng phải là người mạnh nhất. Đây là sự tự phụ nhất định của một cường giả.

Thấy Diệp Linh không tiếp tục phản đối, Dương Thiên đăng nhập vào game, thông qua một trang web chuyển tiền từ ngân hàng để nạp tiền. Hai người chơi game đến gần sáng, Diệp Linh đã sớm chịu không được, nằm ra giường ngủ rất ngon nhất. Nàng cũng không sợ Dương Thiên làm gì mình, đối với hắn cực kì tín nhiệm.

Đối với Dương Thiên mà nói, ngủ hay không cũng hoàn toàn không khác biệt lắm. Chơi game đến tận 9h sáng hôm sau, hoàn thành hơn 50 nhiệm

vụ, Dương Thiên mới tắt máy.

Dương Thiên phát hiện Diệp Vấn Thiên đã đến, hẳn chắc rằng Diệp Vấn Thiên không muốn thấy mình đang ở trong phòng ngủ của Diệp Linh liền mau chóng đi ra ngoài.

Diệp Vấn Thiên tiến vào, thấy Dương Thiên đang ngồi trên ghế xem tin tức cũng liền đi lại, cúi chào:

- Giám Sát sứ đại nhân, ta đến để đưa tín vật cho ngài.

Nói xong, từ trong ngực lấy ra một tấm lệnh bài thân phận, hoa văn cầu kì, phía trên ghi hai chữ Giám Sát đưa cho Dương Thiên. Dương Thiên tiếp nhận lệnh bài, nhìn Diệp Vấn Thiên:

- Giữa chúng ta không cần những lễ nghi rườm rà như vậy chứ.

Diệp Vấn Thiên cười ha hả ngồi xuống:

- Dương Thiên, thân phận của người càng lúc càng khiến ta hiếu kì. Tại sao có thể từ chỗ Hội trưởng đạt được chức vụ này. Phải biết, đây là chức vụ vì người mà đặt ra, quyền lực không hề thua kém Hội trưởng. Hiện tại tin tức này đang được truyền đi cho toàn bộ thành viên Ám tổ, rất nhanh sẽ hoàn tất.

Dương Thiên cũng không trả lời vấn đề này, nhìn tấm lệnh bài:

- Thiên Niên Huyền Thiết, bên trong còn lưu lại khí tức của Hội trưởng cùng 2 vị Phó hội trưởng. Rất quý giá a.

Diệp Vấn Thiên tức giận. Thiên Niên Huyền Thiết là cỡ nào trân quý, pháp bảo của bọn hắn chỉ cần thêm vào một ít là có thể gia tăng độ cứng rắn lên rất nhiều. Lệnh bài của Dương Thiên lại được làm từ một khối lớn

như vậy, hơn nữa hoàn toàn tinh khiết, hai từ quý giá căn bản không đủ để hình dung.

Thu lệnh bài vào, Dương Thiên quay sang nhìn Diệp Vãn Thiên:

- Mọi chuyện đã xong, hiện tại chúng ta có thể trở về.

Diệp Vãn Thiên hai mắt nhìn lên trên lầu:

- Người không định từ biệt Linh nhi sao?

Dương Thiên lắc đầu:

- Nhìn thấy nàng ta sẽ không nỡ đi, không phải vài ngày nữa nàng sẽ chuyển đến đại học Thanh Hoa hay sao. Khi đó lại gặp cũng không muộn. Đúng rồi, có một chuyện ta cảm thấy rất kì quái, không phải năm học đã bắt đầu được một thời gian rồi hay sao, tại sao lần trước Linh nhi lại nói với ta nàng chỉ vừa mới thi đại học?

- Cũng không có gì, Linh nhi từ trước đến giờ cũng không đến trường học mà đều tự học với các vị giáo sư, thời gian học tất nhiên sẽ khác so với bên ngoài. Hiện tại nàng cũng đã trưởng thành, ta cũng không thể để giữ nàng ở nhà mãi được nên mới đồng ý cho nàng đi vào đại học Thanh Hoa.

Dương Thiên nhíu mày:

- Người đây là hại nàng. Người giữ nàng ở nhà như vậy nàng sẽ vui vẻ sao?

Nghe Dương Thiên nói, Diệp Vãn Thiên hai mắt có chút đỏ lên:

- Ta chỉ mong muốn nàng được an toàn.

Dương Thiên thở dài, hẳn có thể hiểu tấm lòng của người làm cha làm mẹ trên thế giới này. Việc lần trước chắc hẳn đã khiến Diệp Vãn Thiên

quyết tâm không để nàng chịu bất cứ thương tổn nào.

- Vậy người định khi nào sẽ cho nàng nhập học.

- Thủ tục ta đều đã hoàn thành. Đợt đợt trị liệu này kết thúc sẽ đưa nàng đến, chậm nhất là một tháng nữa. Khi đó hi vọng người có thể thay ta bảo vệ Linh nhi.

- Chỉ cần ta còn sống, nàng chắc chắn sẽ không phải chịu bất kì tổn thương nào.

Hai người đều đã hiểu ý lẫn nhau, cũng không nói thêm gì nữa mà cùng tiến ra sân bay để trở về. Gắn lên phi cơ, Dương Thiên chợt nhớ ra:

- Đúng rồi, nữ sát thủ kia hiện đang ở đâu. Ta muốn đưa nàng trở về chỗ của ta.

Diệp Vấn Thiên gật đầu, ra lệnh cho người mang nữ sát thủ đến. Với chức vị hiện tại của Dương Thiên, mọi mệnh lệnh đều sẽ được thực hiện mà không có bất kì ý kiến gì.

Một lát sau, nữ sát thủ được đưa lên, vẻ mặt nàng tái nhợt. Dương Thiên vẻ mặt âm trầm nhìn qua thủ hạ của Diệp Vấn Thiên:

- Chuyện này là như thế nào?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tiến Hóa

Người kia vẻ mặt hoảng sợ:

- Ta cũng không biết. Lúc đưa nàng vào phòng vẫn rất bình thường. Nhưng lúc đem nàng đến đây lại thành ra như vậy.

Nữ sát thủ nhìn Dương Thiên cười lạnh:

- Người cũng biết ta sở trường là dùng độc, những thứ không độc nhưng nếu kết hợp đúng cách có thể tạo ra kịch độc.

- Là người. Tại sao người lại muốn tự sát?

- Như vậy ta mới có thể tự mình định đoạt số mệnh của mình.

Dương Thiên lắc đầu, đưa tay lên đỉnh đầu nàng. Nữ sát thủ thấy vậy cũng khinh thường:

- Không cần hao tâm phí sức, chất độc đã lan đến tim, nếu ta không phải Tu Chân giả thì đã sớm mất mạng. Nhưng bây giờ dù là Kim Đan kỳ cao thủ cũng không có cách nào cứu được.

- Vậy người có dám cùng ta đánh cược một lần không?

- Đánh cược?

- Phải. Nếu ta có thể cứu sống người. Từ nay mạng của người sẽ thuộc về ta.

Nữ sát thủ lắc đầu:

- Nếu ta thắng thì ta sẽ chết. Rốt cuộc dù cứu được hay không ta vẫn chẳng có gì. Người cảm thấy ta là kẻ ngốc hay sao?

Dương Thiên cầm nín. Nàng dù sao cũng là sát thủ, quả nhiên không dễ dụ dỗ như Diệp Linh. Dương Thiên không tiếp tục cùng nàng tranh luận. Một đạo khí nóng tiến vào cơ thể nữ sát thủ.

Một đạo khói đen từ cơ thể nàng bay ra, nữ sát thủ không nhìn được hết to. Cảm giác từng bộ phận bị lửa thiêu cháy khiến nàng không thể nào chịu được. Một hồi sau, Dương Thiên rút tay lại, độc được đã trừ được hết, nữ sát thủ đã sớm không chịu đựng được mà ngất đi.

Dương Thiên dìu nàng lên phi cơ. Diệp Vấn Thiên từ đầu đến cuối vẫn không nói gì, trực tiếp lái phi cơ đưa hân trở về.

Đặt nữ sát thủ nằm ở ghế đối diện, Dương Thiên tiếp tục mở máy lên chơi game. Hôm qua hân đã làm được một nửa số nhiệm vụ tấn cấp, hiện tại thời gian bay cũng sẽ hơn 10 tiếng, có thể may mắn hoàn thành hết số còn lại.

Nếu có game thủ nào biết được nhất định sẽ trợn mắt há mồm. Các nhiệm vụ thăng lên tứ cấp rất khó vì có những nơi không cho sử dụng chức năng tổ đội hoặc chỉ quan tâm đến kỹ năng mà bỏ qua chiến lược. Những điểm này lại vừa vặn phù hợp với Dương Thiên, cả cụm máy chủ chỉ có mình hân đạt đến tam cấp, cho nên mỗi nhiệm vụ chỉ có thể tự mình vượt qua. Còn về phần kỹ năng, có ai có thể có tốc độ phản xạ và thao tác tay nhanh hơn hân?

Dương Thiên miệt mài làm nhiệm vụ. May mắn, trước khi về đến nơi hân cũng đã thành công tấn cấp. Hiện tại chỉ còn chờ trang bị về đến là có thể đăng ký tham gia sự kiện tranh giành Thần vị.

Đến nơi, Dương Thiên từ biệt Diệp Vấn Thiên xong liền mang theo nữ sát thủ trở về nhà. Đặt nàng vào một căn phòng xong, Dương Thiên cũng quay về phòng ngủ một giấc.

Vừa mới chợp mắt được một lát, Dương Thiên liền nhận được điện thoại gọi đến:

- Bộ trang bị đã được chuyển đến nhân vật của người. Chỉ cần đạt đến tứ cấp là có thể mặc vào được.

- Tốt. Ta sẽ chuyển tiền cho người ngay lập tức.

Dương Thiên thông qua ngân hàng chuyển nốt khoản tiền còn lại, bên kia gọi điện lại xác nhận:

- Ta đã nhận được, hi vọng lần sau tiếp tục hợp tác vui vẻ.

Dương Thiên tắt máy, mở máy tính lên. Hắn đã hoàn thành hết nhiệm vụ cần thiết, hiện tại chỉ cần tìm Tiến Hóa Thạch cấp 4 là có thể đạt đến tứ cấp. Đây cũng là nhiệm vụ khó khăn nhất. Cần tiến vào Vạn Vương Quật giết boss nhật được. Nhưng để đạt được tứ cấp cần tiến vào tầng 4, trong đó mỗi con boss chiến lực đều mạnh hơn hắn, lại không được mua buff. Xác suất rơi ra Tiến Hóa Thạch lại chưa đến một phần ngàn.

Dương Thiên dựa vào kỹ năng chơi một mạch từ sáng đến gần 7h tối. Cuối cùng may mắn tại con boss thứ 131 rơi ra Tiến Hóa Thạch cấp 4. Đây là do hắn vận may bạo phát, thông thường đều phải đánh đến con thứ 700 đến 800. Xui xẻo hơn, đánh hơn 1000 con chưa chắc đã rơi ra.

Dương Thiên lập tức truyền tống trở về thành trung tâm, bắt đầu tiến hóa. Hơn 10 phút sau, hệ thống cảnh báo tiến hóa thành công, Dương Thiên liền mở hộp thư, mặc lên một bộ trang bị. Thiết kế vô cùng bắt mắt cùng với chỉ số rất cao. Đồng thời, thay thế cho cặp cánh là một vòng sáng, bên

trong là một ngôi sao 10 cánh cùng rất nhiều hoa văn lạ dưới chân nhân vật. Tốc độ di chuyển tăng lên so với cặp cánh phải gần gấp đôi.

Chuyển hóa lên tứ cấp Dương Thiên đồng thời nhận được một kĩ năng random của hệ thống. Vì hắn là người E3FmCaz đầu tiên đạt đến tứ cấp nên được ưu tiên cho phép lựa chọn kĩ năng này. Lướt qua bảng kĩ năng hơn 1000 kĩ năng khác nhau, cuối cùng Dương Thiên lựa chọn một kĩ năng gọi là Thời Gian Tĩnh Lặng.

Đây là một kĩ năng rất đặc biệt, nó cho phép Dương Thiên dừng thời gian trong một khu vực chỉ định trong 15 giây, thời gian hồi kĩ năng là 5 phút. 15 giây nghe thì có vẻ rất ngắn nhưng Dương Thiên tin tưởng, chỉ trong 3 giây hắn có thể đưa đối thủ vào chuỗi combo.

Dù đã tiến hóa thành tứ cấp Thánh Hiền nhưng class ban đầu của Dương Thiên vẫn là Kiếm Sĩ, sát thương chỉ ở tầm trung. Nhưng nếu hoàn thành đầy đủ chuỗi combo, đối thủ dù không chết cũng sẽ tàn phế, thời gian còn lại sẽ đủ để kết liễu đối thủ. Hơn nữa kĩ năng này không có bất kì cách nào hóa giải, vừa vặn phù hợp với sở thích của hắn.

Đeo đầy đủ trang bị, Dương Thiên lại lên xem bảng xếp hạng chiến lực trên toàn thế giới. Cái tên Đế Vương đã leo lên top 1, hơn nữa vượt xa người đứng top 2 gần gấp đôi. Dương Thiên gật đầu hài lòng, bây giờ chỉ cần mở chiến trường tranh giành Thần vị, hắn tin những tên kia dù có đạt đến tứ cấp cũng không phải đối thủ của hắn.

Hắn cũng không định thông báo cho Diệp Linh, nàng cũng sẽ sớm biết và truy hỏi hắn. Thời gian cũng không còn sớm, Dương Thiên mở cửa đi ra ngoài ăn tối liền nhận được Truyền Âm Phù của Tô Nguyệt Nhi. Nội dung rất ngắn gọn, lập tức đến gặp nàng.

Dương Thiên bật cười, vừa nãy hắn đi vào phòng đã dựng trận pháp ngăn cản khiến nàng không tiến vào được nên phải làm thế này. Tiêu tốn

Truyền Âm Phù, xem ra nàng đang có việc gấp muốn tìm hân. Dương Thiên đi xuống dưới lầu, Tô Nguyệt Nhi đang ngồi chờ hân, vẻ mặt của nàng rất nghiêm túc.

- Dương Thiên, Liễu Mị đã rời đi.

- Ta biết.

- Nghe nói khi nàng rời đi còn cầm theo một thanh kiếm.

- Không ngờ tình báo của các người lợi hại như vậy.

Tô Nguyệt Nhi tức muốn nổ phổi, từ ngày nàng và Liễu Mị đến đây, Ma môn cùng Thiên Sơn Thánh phong một mực vẫn cho người quan sát nơi này. Lúc Liễu Mị rời đi lập tức bị phát hiện, hơn nữa trên tay nàng cầm một thanh kiếm màu đen không chút che dấu. Thông tin này lập tức được chuyển đến cho Tô Nguyệt Nhi, nàng liền đi tìm Dương Thiên nhưng không thấy.

Ai ngờ tên kia vừa trở về còn mang theo một nữ nhân, không nói lời nào đã tiến vào phòng kích hoạt trận pháp. Nàng chỉ còn cách ngồi ở ngoài đợi hân. Tô Nguyệt Nhi lớn tiếng:

- Nàng rốt cuộc đã cho người lợi ích gì. Tại sao người lại đưa Huyết Ma kiếm cho nàng.

Dương Thiên lắc đầu:

- Không có gì cả. Nàng nói bằng mọi giá phải có được Huyết Ma kiếm. Ta liền đưa nó cho nàng.

- Người...

Tô Nguyệt Nhi tức giận không nói nổi một lời. Tên này cho rằng Huyết Ma kiếm là đồ chơi sao, ai muốn cũng có thể tự tiện cho. Không nói đến uy

lực kinh khủng của nó, nghe nói trong đó còn ẩn giấu con bài bí mật của Ma môn. Ma môn nếu tái xuất, thiên hạ sẽ đại loạn, không chỉ Ân Thế đại lục mà địa cầu cũng sẽ bị cuốn vào. Đến khi đó không biết sẽ có bao nhiêu người phải chết.

Nếu không phải biết rõ Dương Thiên lợi hại, nàng đã sớm cho hẳn một trận. Trong lúc Tô Nguyệt Nhi còn chưa bình tĩnh lại, bên ngoài liền có một tấm Truyền Âm Phù bay vào. Tô Nguyệt Nhi xem xong, vẻ mặt từ kinh ngạc chuyển hoảng sợ và không thể tin được nhìn Dương Thiên:

- Dương Thiên, chuyện của Liễu Mị tạm thời không nhắc đến. Người nhất định phải nghiêm túc trả lời ta chuyện này.

- Được rồi.

Tô Nguyệt Nhi ném Truyền Âm Phù cho Dương Thiên, lạnh giọng:

- Việc này có phải sự thật hay không.

Dương Thiên xem qua Truyền Âm Phù, là nói về thân thể của hắn:

- Các người đến bây giờ mới biết những chuyện này. Âm tổ đã biết từ cách đây 3 ngày rồi a.

Dương Thiên cũng không biết. Ma môn hận nhất là Thiên Sơn Thánh phong nên không chịu bán tin tức này cho bọn hắn. Thiên Sơn Thánh phong phải tìm đến mua lại từ các thế lực khác, vì vậy nên bị chậm trễ vài ngày.

- Việc đó người không cần bận tâm. Mau trả lời câu hỏi của ta.

Dương Thiên sáng khoái thừa nhận:

- Đúng vậy. Tin tức này là do ta cố ý để lộ ra. Không phải các người vẫn luôn muốn biết về thân thể của ta hay sao.

Tô Nguyệt Nhi hai mắt nhìn chăm chăm Dương Thiên, không biết là đang nghĩ cái gì. Hồi lâu mới lên tiếng:

- Nói như vậy. Người hắn là Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Trở Lại Một Mình

Dương Thiên bật cười, tại sao mọi người khi nghe đến thân phận giả của hắn đều nhận định hắn là Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ. Dương Thiên cũng không biết, đây là tư tưởng chung của mỗi người. Mỗi môn phái đều có thủ hộ giả, đại diện cho người mạnh nhất. Vậy thủ hộ giả của đại lục, đại biểu cho người mạnh nhất đại lục.

Ẩn thế đại lục tuy không bằng trước kia, nhưng Kim Đan hậu kỳ tu sĩ cũng có không ít. Dương Thiên là thủ hộ giả, tu vị chắc chắn phải đạt đến Nguyên Anh kỳ. Về phân cảnh giới cao hơn, căn bản chưa có ai từng nghĩ tới.

Tất nhiên hắn cũng sẽ không giải thích bất kỳ cái gì, ta chỉ đưa ra thông tin, các người tùy tiện dự đoán a.

Tô Nguyệt Nhi thấy Dương Thiên không trả lời, càng thêm chắc chắn về suy nghĩ của mình:

- Nếu thân phận của người đã sáng tỏ. Ta cũng sẽ không tiếp tục ở lại đây. Sư phụ căn dặn ta nói với người: “Có thời gian đến Thiên Sơn Thánh phong đàm đạo một chút”.

Dứt lời, Tô Nguyệt Nhi cũng không dây dưa, đi vào trong nhà thu dọn hành lý. Dương Thiên ngẩn ra, lần này hồ to rồi, phiền phức không những không ít đi mà còn nhiều hơn. Hơn nữa hai đại mỹ nữ còn đồng thời bỏ đi. Chờ Tô Nguyệt Nhi đi ra, Dương Thiên liền lên tiếng:

- Người không phải muốn tu luyện Bách Kiếm quyết sao, ở lại đây ta sẽ tiếp tục dạy cho người.

- Không cần, nguyên lý cơ bản của Bách Kiếm quyết ta đều đã hiểu. Chỉ cần chăm chỉ tu tập một thời gian. Tin tưởng trước khi diễn ra Tranh Đoạt chiến có thể đại thành. Phải rồi, với thân phận hiện giờ của người, cũng sẽ không thể tham gia Tranh Đoạt chiến.

- Tại sao?

Tô Nguyệt Nhi nhìn hắn như một thằng ngốc:

- Người có thể động não một chút sao. Tu vị cùng thân phận hiện tại của người vốn đã không phù hợp để tham dự. Dù hiện tại người mang danh nghĩa là thành viên của Âm tổ, nhưng không có bất kỳ thế lực nào công nhận điều đó.

Dương Thiên gật đầu, chuyện này đối với hắn mà nói là một chuyện tốt. Hắn cũng không thích chuyện giả heo ăn thịt hổ, quá mức vô nghĩa rồi. Thấy Tô Nguyệt Nhi quyết tâm rời đi, Dương Thiên cũng không tiếp tục ngăn cản, lấy ra một cái vòng tay đưa cho nàng:

- Người đã quyết rời đi, ta cũng sẽ không ngăn cản. Tặng người vật này làm kỉ niệm.

Chiếc vòng này cùng với chiếc vòng lúc trước tặng cho Tần Tuyết giống nhau như đúc, chỉ khác biệt về màu sắc. Tô Nguyệt Nhi tiếp nhận vòng tay, chăm chú quan sát một hồi:

- Đây là một món Linh bảo, người cũng rất hào phóng a.

Trong mắt của nàng, chiếc vòng tay này tuy tỏa ra linh khí nhưng rất yếu ớt, công dụng chủ yếu chỉ là làm đẹp. Thiết kế một món linh bảo chỉ để

tặng cho nữ nhân, chỉ có thể dùng hai từ lãng phí. Vì vậy hai từ hào phóng Tô Nguyệt Nhi nói ra với vẻ trào phúng.

Dương Thiên mặt đen lại, tặng lễ vật mà còn bị chê cười, thực sự là người hiền dễ bị ức hiếp mà. Quay đầu đi thẳng vào trong phòng, hẳn hiện tại cũng không có tâm trạng ăn uống gì nữa.

Tô Nguyệt Nhi cất chiếc vòng tay vào rồi đi ra ngoài, lóe lên một cái liên biến mất. Mọi thứ đã rõ ràng, nàng cũng không cần phải tiếp tục ở lại. Dương Thiên có muốn đến hay không là chuyện của hắn.

Quay trở lại phòng, Dương Thiên buồn chán không có việc gì làm. Chợt nhớ đến nữ sát thủ vẫn ở phòng bên cạnh liền đi qua. Nữ sát thủ lúc này đang ngồi trên giường, vẻ mặt thất thần. Thấy Dương Thiên đi vào liền xông đến:

- Dương Thiên, người đã làm gì ta. Tại sao tu vị của ta hoàn toàn biến mất.

Chuyện này Dương Thiên cũng biết được. Chất độc khí ấy đã chạy khắp thân thể nàng, hẳn dùng Thái Dương chi lực để tiêu trừ hết. Nhưng Thái Dương lực quá mức bá đạo, chút ít linh khí còn con nàng tu luyện được đều bị nó hóa thành hư vô. Tu vị mất hết, trở thành phàm nhân.

- Chất độc người trúng rất nặng, tuy chữa khỏi được. Nhưng đồng thời cũng khiến tu vị của người mất hết.

Nữ sát thủ ngồi bệt xuống giường, cả người run rẩy. Đối với một số Tu Chân giả mà nói, tu vị còn quan trọng hơn sinh mạng của họ. Dương Thiên thấy vậy liền an ủi:

- Không cần lo lắng. Căn cơ của người hoàn toàn không bị ảnh hưởng, có thể tu luyện lại một lần nữa.

Nữ sát thủ mặt cười bi thương:

- Người nói nghe thật đơn giản. Người có biết ta từ nhỏ đã tu luyện. Trải qua biết bao nhiêu khó khăn mới được như vậy không?

- Đó là do công pháp người tu luyện không thích hợp. Ta đã kiểm tra thể chất của người, bộ Âm Linh quyết này rất phù hợp với người.

Dương Thiên trong lúc nói chuyện, một tay đặt lên đỉnh đầu nàng. Một bộ công pháp hiện lên trong đầu nữ sát thủ. Tuy nàng không biết bộ công pháp này lợi hại cỡ nào, nhưng về độ thâm ảo thì vượt xa công pháp cũ của nàng.

Vẻ mặt cảnh giác nhìn Dương Thiên:

- Người dễ dàng cho ta một bộ công pháp như vậy. Người muốn ta làm chuyện gì.

Dương Thiên mặt lại đen lại, hôm nay bước chân ra khỏi cửa không để ý. Hai lần có ý tốt tặng lễ vật đều bị khinh bỉ cùng nghi ngờ. Nhân phẩm của hắn từ khi nào lại kém như vậy.

- Điều kiện tất nhiên là có?

- Quả nhiên là như vậy. Mau nói đi.

- Chỉ cần cho ta biết tên của người là được?

Nữ sát thủ lại nghi ngờ nhìn hắn, đây là do bản năng của nàng khi còn là sát thủ:

- Thật sự chỉ cần như vậy.

- Đúng vậy.

- Ta được mọi người gọi là Độc Nữ, tên thật là Thanh Vũ.

Dứt lời, Thanh Vũ đứng dậy đi ra ngoài. Dương Thiên liền ngăn cản nàng lại:

- Người hiện giờ đã không còn là sát thủ, không có nơi nào để đi. Chỉ bằng ở lại đây. Người xem, mọi điều kiện rất tốt, hơn nữa rất rộng rãi, ta còn có thể chỉ dạy người tu luyện.

Thanh Vũ dừng lại suy nghĩ một hồi, liền nói:

- Ta bây giờ có việc phải đi. Nếu sau này người vẫn tiếp đón, ta sẽ không từ chối.

Nói xong liền đi ra ngoài, Dương Thiên cũng không tiếp tục ngăn cản, xem ra nàng thật sự có việc gấp. Lén lút truyền vào cơ thể nàng một ít linh khí, nếu nàng luyện hóa thành công, tu vi rất nhanh sẽ đột phá Trúc Cơ kỳ. NOaNeDB Đây là Dương Thiên lo lắng nàng gặp nguy hiểm mà phòng ngừa

Lại quay trở về phòng, Dương Thiên chính thức trở lại cuộc sống độc thân. Tuy trước kia vẫn vậy nhưng ít nhất cũng có mỹ nữ ở chung nhà. Hiện tại thực sự quá khắc nghiệt. Đang miên man suy nghĩ thì nhận được điện thoại, là Lý Bàn gọi đến:

- Dương Thiên, người những ngày vừa rồi đã đi đâu. Tại sao ta lại không liên lạc được?

Nghe được vẻ quan tâm của Lý Bàn, Dương Thiên cảm thấy lạnh gáy. Tên Lý Bàn này không phải tình trường thất bại quá nhiều lần mà chuyển đổi sở thích rồi chứ.

- Ta mấy ngày qua thực sự rất bận, người không có việc gì gấp cũng đừng tìm ta a.

- Sao có thể. Ta hiện tại có việc gấp rất muốn gặp người. Người hiện đang ở đâu, ta sẽ lập tức đến.

Dương Thiên giọng nói cảm thông:

- Lý Bàn, người không nên như vậy. Ta biết người vốn không soái, lại không có nhiều tài, cũng không có tài năng gì đặc biệt. Mỹ nữ cũng sẽ không ưa thích một tên như người. Chỉ bằng người hạ tiêu chuẩn xuống một chút. Chỉ cần hơi xinh xắn, à không, chỉ cần là nữ nhân là được. Tin tưởng người rất nhanh sẽ có bạn gái.

Lý Bàn bên kia mặt đen lại, Dương Thiên đang nói cái gì hửn hoàn toàn không hiểu. Nhưng chắc chắn là đang chửi xéo hửn, cái gì mà không soái, không giàu, không có tài, chỉ cần là nữ nhân liền được. Hửn tuy không soái nhưng cũng có tiền, là hacker hàng đầu chả lẽ không có tài. Bạn gái tuy chưa có, nhưng nếu cố gắng không phải không thể.

Dương Thiên thấy Lý Bàn yên lặng, cho rằng mình đã nói trúng tâm sự của hửn, liền tiếp:

- Ta xem Tiểu Hoa cũng rất tốt. Tuy đáng người không được, nhưng tính tình rất ôn nhu, nghe nói nấu ăn rất ngon. Người lấy nàng về, chỉ cần cẩn thận một chút thì sẽ không bị nàng dè gầy xương...

Lý Bàn đã không nhịn được, gào lên:

- Dương Thiên, người im miệng. Tiểu Hoa người thích thì cứ tùy tiện, ta sẽ không ngăn cản.

Nghĩ đến thân hình gần 200 kg của Tiểu Hoa. Trên trán Lý Bàn mồ hôi đã chảy ròng.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Bệnh Lạ

Dương Thiên thấy Lý Bàn tức giận, càng chắc chắn rằng mình đã nói đúng, khiến hắn thẹn quá hóa giận.

- Khụ. Bàn tử, ta cũng biết Tiểu Hoa hơi quá sức với người. Không bằng để ta nhờ Tần Tuyết giới thiệu cho người một cô bạn gái.

- Ta biết ta và người rất thân thiết. Ta trời sinh cũng rất soái, người nếu ưa thích ta cũng không có gì lạ. Nhưng người cũng phải biết, ta chỉ xem người là bạn bè, không có cái thứ sở thích “đặc biệt” kia.

- Người yên tâm, chuyện này ta sẽ không nói cho ai biết. Dù sao thế giới đối với chuyện đó cũng không còn khắt khe như xưa.

Lý Bàn trên trán đã nổi gân xanh, nếu hắn vẫn còn không biết Dương Thiên đang nói về cái gì thì thực sự quá sỉ nhục trí tuệ của mình rồi. Cố gắng nén cảm xúc để không ném điện thoại xuống đất, hít thở một hơi thật sâu:

- Dương Thiên, người nghe cho rõ ràng. Lý Bàn ta giới tính hoàn toàn bình thường, không có loại ham mê đặc thù kia. Ta gọi cho người là để thông báo sắp đến tộc hội, người khi đó có thể theo ta trở về một chuyến không?

Nghe được Lý Bàn vẫn bình thường, Dương Thiên cũng đã an tâm:

- Không thành vấn đề. Đến khi đó cứ gọi cho ta.

Nghe được Dương Thiên sáng khoái đáp ứng, Lý Bàn cơn giận cũng đã giảm xuống. Đang định nói tiếp bên kia đã tắt máy.

Dương Thiên rất sợ Lý Bàn đổi ý nói đến chuyện kia. Chỉ nghĩ đến thôi hẳn đã cảm thấy lạnh hết cả người.

Một mình cô đơn trong căn biệt thự rộng lớn, Dương Thiên quyết định đến bệnh viện thăm Triệu Vũ Hình. Thuận tiện phát triển một chút tình cảm với nàng.

Dương Thiên nghĩ xong liền đi đến bệnh viện. Rất nhanh hẳn phát hiện Triệu Vũ Hình đang ngồi kế Triệu mẫu. Bên cạnh còn có một trung niên nhân cùng Dược Nam đang đứng. Dược Nam nhìn vào tài liệu trước mặt, gật đầu nói với ba người:

- Bệnh tình đã hoàn toàn bình phục, sức khỏe cũng đã hồi phục. Hôm nay có thể xuất viện. Thủ tục ta cũng đã thay các người làm xong, chỉ cần kí tên vào đây là có thể xuất viện.

Trung niên nhân nghe vậy liền nhận lấy tập giấy, kí tên rồi cuối đầu cảm ơn. Dược Nam lắc đầu:

- Không cần cảm ơn ta. Việc này chủ yếu là công của Dương Thiên.

Chợt nhìn qua Triệu Vũ Hình:

- Không biết người có thể thay ta liên lạc với Dương Thiên hay không. Ta đang có việc gấp cần gặp hẳn.

Triệu Vũ Hình gật đầu:

- Ta đã biết, hiện tại ta sẽ gọi cho hẳn.

Dương Thiên nghe thấy Triệu Vũ Hình muốn gọi mình liền tiến vào:

- Không cần, ta đã ở đây.

Nghe thấy Dương Thiên lên tiếng, phụ mẫu của Triệu Vũ Hình ngẩn ra nhìn hẳn rồi đi nhanh lại nắm lấy tay hẳn:

- Người chính là Dương Thiên a. Thực sự rất cảm ơn người. Nếu không có người, thê tử của ta đã không qua khỏi.

- Không có việc gì. Nàng là mẫu thân của Vũ Hình, ta sao có thể không cứu nàng.

Hai người giật mình, nhìn qua Triệu Vũ Hình. Thanh niên này gọi nữ nhi của bXJCgpk họ là Vũ Hình mà nàng không phản đối, xem ra mối quan hệ cũng không đơn giản. Triệu mẫu thấy vậy cũng liền nói:

- Đúng vậy, đều là người một nhà. Dương Thiên, khi nào người rảnh rồi nhất định phải đến nhà ta dùng bữa. Hình nhi nấu ăn rất ngon nha.

Triệu Vũ Hình biết phụ mẫu đã hiểu lầm, nhưng chuyện này cũng thật không tiện giải thích. Dương Thiên đã cứu mạng mẫu thân nàng, chẳng lẽ hẳn gọi một tiếng Vũ Hình nàng cũng không cho. Nàng quyết định lát nữa trở về phải giải thích rõ ràng, tránh để hiểu lầm không cần thiết.

Dương Thiên nghe vậy liền vui vẻ:

- Bá mẫu đã nói như vậy. Khi nào có cơ hội ta tất nhiên phải thử một phen.

- Cần gì phải đợi cơ hội. Hiện tại người có thể đến nhà chúng ta, người không có việc gì gấp chứ?

Không đợi Dương Thiên trả lời, Dược Nam đã vội lên tiếng:

- Hai vị, hiện tại ta có việc quan trọng muốn nhờ Dương Thiên. Có thể dời lại khi khác hay không.

Triệu Vũ Hình thấy vậy cũng liền tiếp:

- Đúng vậy. Bác sĩ Dược Nam đã nói như vậy, các người cũng không nên làm ảnh hưởng đến việc của hần. Vả lại mẫu thân đã nằm bệnh viện một thời gian dài. Nhà cửa cũng có điểm bừa bộn, không tiện mang khách đến.

Hai người thấy Triệu Vũ Hình nói cũng có lý, gật đầu:

- Tiểu Thiên, vậy hẹn người hôm khác. Ta sẽ cho Vũ Hình mời người.

Dương Thiên cũng chỉ có thể đồng ý, hai mắt tức giận nhìn Dược Nam. Nếu việc không thực sự quan trọng, hần sẽ cho tên này một trận.

Triệu Vũ Hình nhanh chóng lôi kéo phụ mẫu đi ra ngoài, nàng rất sợ hai người hiểu lầm ngày càng sâu. Dương Thiên thấy vậy cũng không tiện giữ lại. Chờ ba người đi xa, Dương Thiên vẻ mặt tức giận nhìn Dược Nam:

- Dược Nam, tốt nhất chuyện của người thực sự là chuyện quan trọng. Nếu không ta sẽ cho người biết hậu quả của việc phá hỏng chuyện tốt của ta.

Dược Nam cười khố, hần cũng không cố ý muốn đắc tội với Dương Thiên. Xem ra tên kia đang rất tức giận, Dược Nam cẩn thận lựa lời nói:

- Ta lần này muốn gặp người quả thực có chuyện rất quan trọng.

- Vừa rồi xuất hiện một ca bệnh lạ. Người bệnh bên ngoài vẫn bình thường, nhưng xương cốt dường như đang bị thứ gì ăn mòn. May mắn phát hiện sớm được chuyển đến Thanh Lâm quận (chuyển từ huyện sang quận vì Bắc Giang đã trở thành thành phố), hiện tại đang ở trong bệnh viện Hoàn Vũ của chúng ta.

- Đã có rất nhiều chuyên gia không quản công việc mà chạy đến đây. Bây giờ bọn họ đang ở trong phòng họp nhằm tìm ra nguyên nhân cũng

như phương pháp chữa trị. Đã qua hơn 3 giờ mà vẫn chưa kết thúc, đoán chừng kết quả không quá khả quan.

- Ta muốn mời người cùng đến tham gia hội chẩn với bọn họ. Tin rằng với y thuật của người, có thể tìm ra cách điều trị căn bệnh này.

Dương Thiên vẻ mặt chăm chú, ra vẻ đang suy nghĩ điều gì. Dược Nam thấy hần quan tâm trong lòng mừng rỡ, cũng không tiếp tục nói. Dương Thiên suy tư một hồi, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Dược Nam:

- Còn có việc gì khác nữa không?

Dược Nam lắc đầu:

- Không còn việc gì. Chuyện này thực sự rất gấp, chúng ta mau đi nhanh. Càng chậm trễ tính mạng của người bệnh sẽ càng nguy hiểm.

- Đây là chuyện rất quan trọng mà người nói sao?

Dược Nam cảm thấy có gì không ổn, chưa kịp nói gì đã bị Dương Thiên nắm lấy cổ áo nâng lên:

- Xem ra ta phải cho người một bài học để sau này không tiếp tục phá hỏng chuyện tốt của ta.

Dược Nam hốt hoảng la to:

- Dương Thiên, mạng người là vô cùng quan trọng, chẳng lẽ...

Dương Thiên lập tức cắt ngang:

- Ta cũng không phải chúa cứu thế, chẳng lẽ bất kì người nào có bệnh không thể chữa trị liền tìm đến ta sao. Quả thực vờ vẩn, là ai nói cho người biết y thuật cao minh thì phải cứu người. Có cứu hay không thì còn phải

xem tâm trạng của ta. Mà hiện tại ta có thể nói cho người biết: “Tâm trạng của ta đang không được tốt”.

Dược Nam hay tay quơ loạn xạ, biết mình không thể thoát được liền nổi lên ý tưởng:

- Là ta quên mất. Còn có một việc quan trọng khác.

Dương Thiên nhíu mày:

- Còn có việc gì.

- Dược Lăng nói với ta là người y thuật rất cao minh, bề ngoài lại rất soái. Nàng rất muốn thấy người chữa bệnh cứu người, lúc đó chắc chắn nhìn người sẽ rất phong độ.

Lập tức thả Dược Nam xuống:

- Sao người không nói sớm. Mau đi.

Dược Nam xoa xoa cái cổ:

- Đi đâu.

- Đi cứu người a. Chẳng phải người muốn ta chữa bệnh sao?

Dược Nam vè mặt trêu chọc:

- Chẳng phải người vừa nói tâm trạng không tốt nên không cứu sao?

Dương Thiên không để ý đến hần, hào khí vạn trượng nói rằng:

- Sao có thể như vậy được, nhất định là người nghe lầm. Chúng ta thân là bác sĩ, chức trách chính là chữa bệnh cứu người. Lương y như từ mẫu, dù khó khăn thế nào cũng không được lùi bước, phải xem người bệnh như con

đẻ của mình. Phật tổ đã nói, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục đây. Qua đó thể hiện lòng bao dung của người, chúng ta cũng phải học tập...

Dược Nam vội chặn Dương Thiên lại, Trảm Phong thuật của Dương Thiên tu luyện cảnh giới quá cao, hẳn không đỡ nổi.

Lôi kéo Dương Thiên đi ra ngoài, bỗng nhiên Dương Thiên dừng lại. Dược Nam lại ngăn ra:

- Còn có việc gì?
- Một việc rất quan trọng.
- Người mau nói đi. Người bệnh đã gấp lắm rồi.
- Người còn chưa gọi cho Dược Lăng đến, ta làm sao trở tài cho nàng xem.

Dược Nam: ...

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Thực Cốt Trùng

Dược Nam biết nếu không có Dược Lăng, Dương Thiên chắc chắn sẽ không giúp đỡ liên căn rằng gọi điện cho nàng:

- Ca ca, người tìm ta có việc gì? Ta đang đi mua sắm với bạn, rất bận a.

- Tiểu Lăng, có thể đến bệnh viện một chút được không. Có một bệnh nhân rất nguy cấp cần người giúp đỡ.

Dược Lăng nghe vậy liền ngần ra, nàng cảm thấy hôm nay ca ca đầu óc có vấn đề:

- Ca ca, người có phải là có chuyện gì không ổn hay không. Mau nói cho ta biết.

- Người có nghe nhầm hay không. Ta không có vấn đề gì, nhưng có một bệnh nhân đang nguy cấp cần người giúp đỡ.

Thở dài một hơi, Dược Lăng tiếp:

- Ca ca, ta biết người làm việc rất vất vả, cũng nên nghỉ ngơi một chút. Người có phải đầu óc căng thẳng nên bị nhầm lẫn gì hay không. Ta cũng không nhớ là mình có học qua y thuật nha.

Biết Dược Lăng hiểu lầm, Dược Nam vội giải thích:

- Tiểu Lăng, không phải như vậy. Ca bệnh này rất đặc biệt, bọn ta hoàn toàn không có biện pháp chữa trị đành phải nhờ Dương Thiên đến hỗ trợ. Vì vậy ta mới phải nhờ người đến đây.

Dược Lăng ngạc nhiên:

- Tại sao lại cần có ta?

- Người còn không hiểu sao?

- Ý của người là Dương Thiên thích ta, phải có ta đến hãn mới đồng ý giúp đỡ.

- Cái này ta cũng không chắc, đoán chừng chỉ vì người là một mỹ nữ. Ta thấy hãn luôn quan tâm đặc biệt đến mỹ nữ. Ca bệnh lần trước ta nói với người, Dương Thiên cứu nàng là vì nữ nhi của nàng cũng là một mỹ nữ.

- Ta đã biết. Ta sẽ đến đó ngay lập tức.

Tắt máy, Dược Lăng hơi nhú mày. Ấn tượng của nàng với Dương Thiên cũng không tệ lắm. Lần này phải đến xem thử một phen, hi vọng hãn không phải là người như ca ca đã nói.

Dược Nam quay lại nhìn Dương Thiên:

- Tiểu Lăng nói nàng sẽ đến ngay. Không bằng bây giờ chúng ta cũng đến phòng hội chuẩn xem họ đã thảo luận đến đâu.

- Được rồi.

Hãn cũng không quan tâm đến cuộc hội chuẩn đó, một kẻ mù về y thuật như hãn đến đó có tác dụng gì. Dù sao hiện tại Dược Lăng vẫn chưa đến, nghe những người kia tranh luận giết thời gian cũng không tệ.

Hai người đi vào một hội trường lớn, lúc này không ngừng có người đi ra đi vào. Xem qua buổi thảo luận kéo dài khiến nhiều người đã không chịu được. Dương Thiên cùng Dược Nam ngồi vào một chiếc bàn ở cuối hội trường. Vị giáo sư trên kia vẫn đang chỉ vào hình ảnh trên máy chiếu thao thao bất tuyệt:

- Các người xem rõ chỗ này, kể cả xương cốt cũng đã bị ăn mòn. Theo ta đây rất có thể là một loại chất độc rất lạ. Nhưng loại độc này rất đặc biệt, chúng ta đã cho lấy mẫu thử. Nó hoàn toàn không có tác dụng với da thịt, là một chất chỉ gây phản ứng với xương, có thể là do Canxi...

Dương Thiên che miệng ngáp, cái gì mà Canxi với Natri, hẳn tuy đã học qua nhưng không có hứng thú quá nhiều. Vả lại, nói nhảm nhiều như vậy, chẳng trách của buổi vẫn chưa tìm ra được phương pháp chữa bệnh.

Dược Nam cũng thấy vậy, liền đứng lên:

- Thưa giáo sư, những chuyện này hiện tại không quan trọng. Người có thể cho chúng ta biết về phương pháp chữa bệnh được không. Người bệnh đang rất nguy kịch, xương cánh tay đã bị ăn mòn hết.

Vị giáo sư kia nhíu mày:

- Người là ai, đến từ bệnh viện nào? Thật sự không có lẽ phép. Người có biết đây là một căn bệnh lạ mới xuất hiện lần đầu. Nếu không tìm hiểu rõ nguyên nhân sao có thể tìm ra cách điều trị.

Dược Nam tức giận, đang định nói thêm điều gì nữa thì Dương Thiên đã kéo hẳn lại rồi đứng lên:

- Vậy các người định tìm hiểu nguyên nhân trong bao lâu. Một ngày, hai ngày hay thậm chí một tháng. Sau đó lại tìm phương pháp chữa bệnh trong vài năm. Ủm, ta nghĩ khi đó bệnh nhân chỉ còn lại xương cốt. À mà không, vốn dĩ đã không còn một miếng xương nào.

Vị giáo sư kia tức giận đến mặt đỏ bừng, chỉ tay vào mặt Dương Thiên. Không đợi hẳn kịp nói gì đã phát ra một tiếng kêu thảm thiết. Cả người co lại ôm lấy cánh tay nằm vật xuống đất. Dương Thiên lạnh lùng:

- Không nên chỉ tay vào ta.

Dược Nam cũng bị hành động của Dương Thiên làm hoảng sợ, đành tiến lên ngăn cản Dương Thiên. Dương Thiên cũng hiểu, liền nói:

- Không có việc gì, chỉ giáo huấn hấn một chút thôi. Cuộc hội chẩn này cũng sẽ không đi đến đâu. Người mau dẫn ta đi gặp người bệnh.

Dương Thiên đi ra ngoài mà không bị bất kì ai ngăn cản. Vừa đi vừa hỏi Dược Nam:

- Việc này để cho người giải quyết.

Dược Nam cười khổ, Dương Thiên là do hấn mời đến. Chuyện này tất nhiên sẽ đổ lên đầu hấn. Nhưng với thể lực của Dược gia, chuyện này hoàn toàn không đáng bận tâm.

- Người nói cho ta một chút về tình trạng của bệnh nhân.

Dược Nam cũng đã lấy lại tinh thần:

- Chuyện này ta cũng không biết rõ lắm. Nghe nói xương của bệnh nhân đang không ngừng bị ăn mòn. Các bác sĩ đã thử việc cắt bỏ, nhưng hoàn toàn không có tác dụng nào. Thật là một căn bệnh kì quái.

Dương Thiên nghe xong trong đầu liền nghĩ đến một loại sâu độc, Thực Cốt Trùng. Loại sâu độc này rất đặc biệt, khi bị trúng phải, nạn nhân hoàn toàn không có chuyện gì. Sâu chúa sẽ không ngừng sinh sản trong cơ thể người bệnh, đến khi trong xương cốt nơi nào cũng có trứng của sâu con. Sâu chúa sẽ chọn một nơi để chết.

Sau đó, sâu con sẽ lần lượt nhận được tín hiệu, phá trứng mà ra và bắt đầu ăn hết xương cốt của người bệnh. Dù có cắt bỏ thì sâu con vẫn sẽ lần lượt nở ra, hoàn toàn không có tác dụng.

Thực Cốt Trùng là một loại cổ độc, tuy xếp hạng không cao nhưng lại rất hiểm thấy. Nếu phát hiện sớm thì có thể nhẹ nhàng giải quyết, nhưng nếu đã qua một thời gian, dù là Trúc Cơ kỳ tu sĩ cũng phải nuốt hận mà chết. Không biết người hạ cổ cùng bệnh nhân có thâm thù đến mức nào mà lại chọn phương pháp độc ác như vậy.

Đã có suy đoán, Dương Thiên theo Dược Nam tiến đến phòng bệnh. Bên trong có một vị lão nhân. Bệnh nhân là một thanh niên trẻ tuổi, đã được tiêm thuốc mê. Một bên tay đã bị cắt cụt. Cổ độc bắt đầu từ tay, xem ra sâu chúa là chết ở tay.

Việc này càng khiến suy đoán của Dương Thiên được khẳng định. Bình thường người hạ Thực Cốt Trùng đều sẽ hạ lệnh cho sâu chúa chết tại những vị trí quan trọng để giết nạn nhân càng nhanh càng tốt. Nhưng người này lại cho sâu chúa chết ở tay, xem ra là muốn người kia đau đớn và hoảng sợ đến tột cùng trước khi chết. Đáng tiếc là gặp phải hãn, nếu không chuyện này đã có thể thành công.

Dược Nam bước đến trước mặt lão nhân, cúi đầu chào:

- Viện trưởng, đây là Dương Thiên, người mà lần trước ta đã nói với người.

Lão nhân đánh giá Dương Thiên một lát rồi gật nhẹ đầu:

- Người chính là Dương Thiên. Bệnh tình của Dược gia lão tử cùng nữ bệnh nhân kia là do người chữa khỏi?

- Chính là ta. Chỉ là chuyện nhỏ, người cũng không cần để ý.

Lão nhân tán thưởng:

- Chỗ nào là việc nhỏ. Nữ nhân kia chúng ta cũng chưa tìm được phương pháp chữa khỏi hoàn toàn cho nàng. Còn có Dược gia lão tử, đã có rất

nhiều vị bác sĩ nổi tiếng thế giới đến chữa cho hắn mà vẫn không thành công. Người tốt cuộc là học trò của vị thần y nào?

- Không có. Ta chỉ là lúc rảnh rỗi đọc một chút sách cổ về y thuật. Tiện tay cứu giúp vài người thôi. Đúng rồi, căn bệnh này vừa hay ta đã đọc qua. Cứ để ta chữa trị.

Lão nhân càng kinh ngạc:

- Người thật sự có thể chữa trị. Có thể nói cho lão già nay nghe một chút được không.

Dương Thiên lắc đầu:

- Cuốn sách kia là bí mật, ta không thể tiết lộ.

Lão nhân thở dài tiếc hận:

- Đã vậy người hãy thử một lần đi. Dù sao chúng ta cũng đã không có biện pháp.

Dương Thiên tiến lại gần bệnh nhân, nhìn kĩ một hồi nhưng vẫn không động thủ. Dược Nam bên cạnh cũng có chút gấp:

- Sao vậy. Chẳng lẽ bệnh tình đã không thể cứu chữa.

Dương Thiên chợt quay lại nhìn hắn:

- Ta chợt nhớ ra một vấn đề rất quan trọng.

Hai người vội hỏi:

- Vấn đề gì?

- Dược Lăng vẫn chưa đến a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Bắt Gặp

Lão viện trưởng ngân ra:

- Người là nói tiểu Lăng sao? Nhưng hình như nàng không biết y thuật a.
- Chuyện này rất khó để giải thích. Lát nữa ta sẽ lại nói với người.

Dược Nam nói xong liền đi ra ngoài phòng, lấy điện thoại gọi cho Dược Lăng:

- Tiểu Lăng, người đã đến chưa?
- Ta đã ở trước cổng bệnh viện. Người đang ở phòng nào?
- Ta đang ở phòng... Người mau lên một chút, bệnh nhân đang rất nguy cấp.

Dược Nam tắt máy, đi vào nói với Dương Thiên:

- Nàng sẽ đến ngay. Người mau bắt đầu đi, tình hình của bệnh nhân thực sự không tốt. Càng để lâu cơ thể sẽ bị phá hủy càng nghiêm trọng.

Dương Thiên lắc đầu:

- Loại bệnh tình này chữa trị chỉ cần tốn chút thời gian. Nếu ta bắt đầu ngay bây giờ chỉ sợ Dược Lăng chưa đến đã chữa xong.

Dương Thiên nói cũng là sự thật. Thực Cốt Trùng tuy lợi hại, nhưng chỉ là so với người bình thường mà thôi. Chỉ cần là Kim Đan kỳ tu sĩ trở lên,

không chế linh lực tốt một chút đều có thể dễ dàng khu trừ. Để tránh ảnh hưởng đến người bệnh, dùng một loại hạ cấp linh lực là có thể hoàn toàn giải quyết.

Đạt đến cảnh giới của Dương Thiên, hắn đã có thể tùy tiện sử dụng bất kì loại hạ cấp linh lực nào. Nên vấn đề này thực sự không đáng bận tâm.

Dược Lăng một lát sau liền đến, thấy Dương Thiên liền đi lại gần, mỉm cười:

- Nghe nói người muốn gặp ta?

Dương Thiên ngẩn ra, nhìn về phía Dược Nam:

- Là hắn nói người muốn quan sát quá trình ta chữa bệnh. Chẳng lẽ không phải?

Dược Nam nghe vậy vội nói:

- Đúng vậy. Tiểu Lăng, không phải lần trước người nói Dương Thiên y thuật cao minh, người muốn một lần tận mắt trông thấy hắn chữa bệnh sao?

Dược Lăng nhú mày, nàng hình như không có nói như vậy a. Nhìn vẻ mặt cầu xin của Dược Nam, Dược Lăng cũng đã hiểu ra mọi chuyện. Vội gật đầu:

- Đúng vậy a. Ta như thế nào lại quên mất. Dương Thiên, người mau cho ta mở rộng tầm mắt một lần đi.

Dương Thiên nghe vậy liền vui vẻ:

- Được, người chú ý một chút.

Nói xong, từ trong người lấy ra một hộp kim châm. Từ lần chữa bệnh trước kia, Dương Thiên lúc nào cũng để sẵn một bộ trong người, phòng

trường hợp cần đến.

Dương Thiên bằng tốc độ cực nhanh, kim châm hơn 300 cây đã cắm đầy thân thể người bệnh. Lão viện trưởng nhin không được quay qua nhìn hai huynh muội Dược Nam:

- Người nói cho ta biết, loại phương pháp châm cứu này là từ đâu ra. Sao ta lại có cảm giác hần đang châm đại cho hết bộ kim vậy.

Dược Nam trên trán cũng đã chảy mồ hôi. Nhưng vẫn tin tưởng y thuật của Dương Thiên:

- Viện trưởng, người yên tâm. Y thuật của hần rất cao, chúng ta không hiểu cũng không phải việc gì lạ.

Lão viện trưởng gật đầu, tuy Dương Thiên châm rất tùy tiện nhưng không có bất kỳ châm nào đâm vào tử huyết.

Ba người cũng không biết, Dương Thiên đúng là đang châm đại. Tuy hần không hiểu y thuật, nhưng hần vẫn biết nơi nào là tử huyết. Vốn cũng không cần dùng đến kim châm, nhưng Dương Thiên không muốn bị mọi người nghi ngờ. Nhìn bệnh nhân khắp người đã kín kim châm, Dương Thiên bắt đầu thông qua kim châm đưa linh lực vào cơ thể người bệnh.

Dương Thiên lần này dùng Thủy linh lực để tránh tổn thương bệnh nhân. Thủy linh lực đi đến đâu, sâu bệnh theo đó bị kéo ra khỏi xương cốt bệnh nhân. Thủy linh lực nhanh chóng đi qua toàn bộ cơ thể, Dương Thiên liền nâng bệnh nhân dậy rồi vỗ mạnh vào lưng hần. Bệnh nhân ho lên một tiếng, phun ra một bãi nước màu đen. Đặt hần nằm xuống, thu hồi kim châm, Dương Thiên quay lại nói với ba người:

- Đã xong.

- Cái gì?

Ba người không khỏi kinh ngạc, sự tình diễn ra cũng quá nhanh đi. Dương Thiên châm kim hoàn tất, chỉ lấy tay lướt qua người bệnh nhân rồi nâng hân dậy vỗ mạnh vào lưng một cái. Quá trình diễn ra chưa đến 3 phút, sao có thể hoàn toàn khỏi bệnh được.

Dương Thiên vẻ mặt vô tội:

- Các người không cần nhìn ta như vậy. Nếu có gì nghi ngờ các người cứ trực tiếp kiểm tra là được.

Viện trưởng nghe vậy, liền gọi cho mấy nữ y tá cùng bác sĩ đi đến tiến hành kiểm tra. Dược Nam một bên cũng rất cẩn thận quan sát. Dương Thiên cảm thấy nhàm chán liền đi đến bên cạnh Dược Lăng:

- Nơi này đã không có việc gì, ta mời người đi ăn một bữa. Thế nào?

Dược Lăng cũng không từ chối, hai người cùng nhau đi ra ngoài. Dương Thiên vừa ra đến cổng bệnh viện thì nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, có chút bất ngờ:

- Nàng sao lại ở chỗ này?

Người kia đúng là Lăng Nhã Kỳ, việc nàng xuất hiện tại đây khiến Dương Thiên cảm thấy kì quái. Không phải nàng đã nói phải đi lưu diễn ở nhiều nơi hay sao?

Dược Lăng thấy Dương Thiên nhìn chăm chăm vào một nữ nhân ở đằng xa liền đưa tay ngắt hân một cái:

- Người đang đi bên cạnh ta mà vẫn còn tơ tưởng đến nữ nhân khác sao?

Dược Lăng không nhận ra Lăng Nhã Kỳ vì nàng hiện tại ăn mặc rất kín đáo. Một bộ quần áo rộng thùng thình, đội một cái mũ vành rộng cùng một

cặp kính mắt rất lớn. Dương Thiên thu hồi sự chú ý, Lăng Nhã Kỳ chắc chắn đang rất ghét hẳn, không nên làm phiền nàng lúc này:

- Đâu có, ta chỉ thấy nàng rất giống một người bạn. Nhưng xem ra không phải.

Được Lăng cau mày nhìn Dương Thiên, cũng không nói thêm điều gì mà quay người bước đi.

Lăng Nhã Kỳ bây giờ tâm trạng đang có chút hoảng loạn. Kinh nguyệt của nàng đã bị chậm mất mấy ngày. Lúc đầu nàng cũng không quá chú ý, nhưng tình hình càng lúc càng nghiêm trọng. Lăng Nhã Kỳ không nói cho quản lý biết, lén lút đến đây để khám thử.

- Chẳng lẽ tên khốn Dương Thiên kia đã làm việc gì với ta? Không thể nào. Khi trở về kiểm tra cảm thấy thân thể không có bất kì chỗ nào không bình thường.

- Nhưng tên Dương Thiên kia thực sự rất thần bí. Xe rơi từ trên cao như vậy xuống mà không có việc gì, chắc hẳn là do hắn giở trò. Vậy nếu hắn nhân cơ hội đó làm gì ta, sao đó dùng thủ pháp đặc biệt xóa dấu vết thì sao?

- Không được, nhất định phải kiểm tra cho rõ. Nếu hắn thực sự dám làm việc đó với ta, mặc kệ hắn có bối cảnh gì, ta cũng sẽ không để hắn sống yên ổn.

Mang theo tâm trạng bất ổn, Lăng Nhã Kỳ tiến vào trong bệnh viện. Chuyện này Dương Thiên hoàn toàn không biết, nếu có biết hẳn cũng sẽ câm nín. Nhân phẩm của hắn từ khi nào lại kém như vậy.

Cùng Được Lăng chọn một quán ăn, sau khi gọi món, Được Lăng chăm chú nhìn hẳn:

- Y thuật của người quá mức lợi hại, tuổi lại còn trẻ như vậy. Ta rất muốn biết sư phụ của người là ai.

- Ta không có sư phụ. Y thuật là do ta trong sách đọc được.

- Thật sao?

Dương Thiên không tiếp tục giải thích. Từ trong mắt nàng hẳn đã biết nàng hoàn toàn không tin. Được Lăng lại tiếp:

- Ta nghe nói trước kia tại Bắc Giang thành cũng đã từng xuất hiện một vị cao nhân y thuật cao minh. Không có bệnh gì không thể chữa. Hẳn một thân y thuật có thể nói là nhất tuyệt, hơn nữa bản tính rất phong lưu. Đã gây họa cho rất nhiều nữ nhân. Cuối cùng bị nhiều người truy sát mà bỏ trốn.

- Người nghĩ tên kia chính là ta?

Được Lăng lắc đầu:

- Không thể. Vị kia cũng đã là người cách đây gần 100 năm, cũng đã sớm là người thiên cổ. Ta đoán người là truyền nhân của hẳn.

Dương Thiên nghe được có một người như vậy cũng rất bất ngờ. Không ngờ bVXON0K thật sự có một người như vậy. Nếu như tên kia còn sống, nhất định phải cùng uống rượu bàn luận nhân sinh.

- Người đã nghĩ nhiều. Ta cùng tên kia không có quan hệ. Ta cũng không có phong lưu như hẳn. Ta là người vô cùng chính trực, xưa kia hận không thể cùng Liễu Hạ Huệ đàm luận một hồi...

Chưa kịp dứt lời, Dương Thiên cảm thấy có người đang tiến lại gần.

- Dương Thiên, thật không ngờ lại gặp người ở đây. Người về từ khi nào, tại sao không báo cho ta biết?

Không cần quay lại Dương Thiên cũng biết người đến là ai. Hắn có cảm giác đang ăn vụng mà bị phát hiện. Giữ vẻ mặt tươi cười quay lại:

- Tuyệt nhi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Ước Hẹn

Tần Tuyết nhìn thấy Dương Thiên, cảm thấy rất vui vẻ. Nhưng khi nhìn thấy vị mỹ nữ ngồi bên cạnh hẳn vẻ mặt lập tức cảnh giác. Ngồi xuống bên cạnh Dương Thiên:

- Dương Thiên, vị này là?

- Đây là một người bạn ta vừa mới quen gần đây. Khi này trong bệnh viện gặp được nàng, tiện đường mời nàng đi ăn trưa.

Dương Thiên không hề nói dối, kiểu nói một nửa như vậy Dược Lăng cũng không thể phản đối được. Tần Tuyết nghe nói Dương Thiên phải đến bệnh viện liền lo lắng:

- Người tại sao lại phải đến bệnh viện. Có phải bị thương hay không?

- Không có. Ta là được một người bạn nhờ cứu một bệnh nhân.

Dược Lăng cũng nói:

- Đúng vậy. May là nhờ có Dương Thiên. Nếu không bệnh nhân kia có thể đã không qua khỏi.

Tần Tuyết nghe có người khen ngợi Dương Thiên, cảm thấy có chút tự hào. Bỗng nhiên có tiếng gọi ở đằng xa:

- Tần Tuyết, người đang ở đâu.

Tần Tuyết nghe được, quay sang nhìn Dương Thiên:

- Ta có việc cần phải đi trước. Ngày mai gặp lại.

Dương Thiên gật đầu:

- Mai gặp lại.

Tần Tuyết cũng muốn ngồi lâu hơn, nhưng nàng là cùng bạn đến đây, không thể bỏ rơi bạn họ được. Dương Thiên thấy Tần Tuyết rời đi cũng thở ra một hơi. Hắn còn chưa có chuẩn bị cho những chuyện như vậy.

Dược Lăng nhìn theo bóng của Tần Tuyết, nói băng quơ:

- Nàng rất xinh đẹp.

- Đó là hiển nhiên.

- Hình như nàng rất thích người?

Dương Thiên không trả lời, chuyện này hắn cũng không rõ. Tuy Tần Tuyết rất quan tâm đến hắn, nhưng cũng có thể nàng chỉ b1mJKJR xem hắn là bạn thân hoặc vì hắn là ân nhân của nàng. Dương Thiên đối với chuyện tình cảm hoàn toàn là Newbie, hơn nữa nữ nhân khó hiểu như vậy, hắn sao có thể hiểu được. Dược Lăng trông thấy Dương Thiên suy tư, không khỏi bật cười:

- Người cũng không biết hay sao?

- Ta làm sao có thể biết được. Nữ nhân các người, dù tính cách khác nhau nhưng đều vô cùng khó hiểu.

- Đường đường một đại nam nhân mà những chuyện như thế này cũng không hiểu được. Chi bằng người tìm một cái gối đập đầu mà chết đi. Quá mất mặt rồi.

Dương Thiên lại câm nín, Dược Lăng lần nào cũng khiêu khích hấn như vậy. Hấn hiện tại vẫn chưa phải đối thủ của nàng nên chỉ có thể lựa chọn im lặng. Dương Thiên quyết định sẽ lên mạng học hỏi vị cao thủ kia thật nhiều để có thể đối phó với nàng.

Dược Lăng thấy Dương Thiên chịu trận cũng không có hứng thú trêu chọc hấn nữa:

- Được rồi. Không nói chuyện này nữa. Người vẫn không chịu thừa nhận người là đệ tử của vị thần y kia?

- Tại sao người lại nghĩ ta có quan hệ với hấn. Chẳng lẽ là vì y thuật của ta?

Lắc đầu, Dược Lăng nói:

- Cũng không hoàn toàn là như vậy. Chỉ là tính cách của người rất giống hấn. Đồng hạo sắc như nhau.

Dương Thiên trong lòng kêu to: “Tri kỉ a”. Tên kia nếu còn sống nhất định phải học hỏi hấn một ít kĩ năng mới được. Vẫn giữ vẻ đàng hoàng nhìn Dược Lăng:

- Người sao có thể nói như vậy. Mỹ nữ trong thiên hạ nam nhân nào mà không thích. Ta tuy không phải Liễu Hạ Huệ nhưng cũng không kém nhiều. Chỉ là...

Không đợi Dương Thiên nói hết, Dược Lăng lại cắt ngang:

- Những lời này khi này người đã nói rồi. Không cần lừa dối ta. Ca ca đã nói cho ta biết hết mọi thứ.

Tuy không biết Dược Nam đã nói gì với nàng, nhưng khẳng định không có chuyện tốt. Không ngờ mình giúp đỡ hấn nhiều như vậy, lại bị hấn nói

xấu sau lưng. Đang lúc Dương Thiên đang suy nghĩ phải làm thế nào cho Dược Nam một trận thì thức ăn đã được mang lên:

- Mau ăn đi. Lát nữa ta còn có việc bận.

Dương Thiên như được lệnh ân xá. Cầm cúi ăn thật nhanh rồi đứng dậy chào Dược Lăng. Dược Lăng nhìn hẩn chật vật rồi đi không khỏi che miệng cười.

Dương Thiên bước ra cửa không khỏi cảm thấy khó chịu. Đường đường là một vị Chân Tiên không ngờ lại chịu thua thiệt như vậy. Mỹ nữ quả thật khó chơi, không thể dùng vũ lực với nàng, võ miệng thì hẳn lại không phải đối thủ. Dương Thiên xếp Dược Lăng vào mức độ khó cấp S. Chỉ có thể đợi sau này lại tính.

Lăng Nhã Kỳ đi ra khỏi phòng khám. Nàng tâm lý lúc này đã ổn định lại. Bác sĩ nói chỉ là do nàng bị áp lực quá mức nên kinh nguyệt mới bị chậm trễ. Chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là có thể bình phục. Vừa rồi nàng cũng đã gọi cho quản lý để nghỉ vài ngày. Quản lý tất nhiên không phản đối. Đối với bọn hắn, sức khỏe của Lăng Nhã Kỳ mới là quan trọng nhất.

Vừa bước ra đến cổng bệnh viện, Lăng Nhã Kỳ lại gặp phải Dương Thiên. Dương Thiên lúc này đang rất khó chịu, dự định tìm Dược Nam để cho hắn một trận. Bất ngờ lại gặp Lăng Nhã Kỳ bước ra liền giả vờ như không nhận ra nàng.

Lăng Nhã Kỳ thấy Dương Thiên bước qua như không quen biết mình liền gọi lại:

- Dương Thiên, là ta.

Dương Thiên mặt đăng chất, nàng đây là hưng sư vấn tội sao. Quay đầu lại, giả vờ vui mừng:

- Nhã Kỳ, là người sao. Sao người lại đến đây.

Lăng Nhã Kỳ sau khi biết Dương Thiên không làm gì mình cũng cảm thấy có lỗi. Không còn tức giận chuyện hấn ôm nàng ngủ nữa, mỉm cười nói:

- Ta bị cảm, đến đây để lấy thuốc chữa trị. Đúng rồi, ta đã xin phép nghỉ hai ngày, người có thể tốt bụng dẫn ta đi du lịch ở đây được không?

Nếu là bình thường Dương Thiên hẳn là sẽ rất vui mừng đồng ý. Nhưng ngày mai hẳn đã hẹn gặp Tần Tuyết. Ngày một lại phải đến nhà Mộc Vũ Hàm, thật sự không được. Thấy Dương Thiên không nói, Lăng Nhã Kỳ tiếc nói:

- Xem ra người đã có việc bận, vậy chúng ta hẹn dịp khác vậy.

Thấy mỹ nữ thất vọng, Dương Thiên cũng không đành lòng:

- Ban ngày ta đúng là có việc. Không bằng ta dẫn người đi chơi vào ban đêm, có được không?

Lăng Nhã Kỳ nhìn Dương Thiên với vẻ mặt cảnh giác khiến hẳn có chút bức bối:

- Người sao lại nhìn ta như vậy. Ta cũng không có nói mời người đi chơi qua đêm a.

Nghe vậy, Lăng Nhã Kỳ cũng cảm thấy yên tâm:

- Tốt. Đây là số điện thoại của ta. Khi nào đi được người hãy gọi điện cho ta.

Dương Thiên lưu lại số điện thoại, gật đầu:

- Yên tâm, người chắc chắn sẽ cảm thấy vui vẻ.

Nhận thấy lời nói của mình có chút mờ ám, Dương Thiên liền phủ nhận:

- Không phải, ý của ta là ta sẽ dẫn người đi chơi thật vui vẻ, người không nên hiểu lầm.

Lăng Nhã Kỳ bật cười:

- Ta chưa nói gì a. Có phải là người có ý đồ xấu nên mới hốt hoảng như vậy. Được rồi, ta cần về khách sạn có việc, gặp lại sau.

Từ biệt Lăng Nhã Kỳ, Dương Thiên thở dài:

- Nữ nhân a. Một cái so với một cái đều khó chơi như vậy. Không giống như Tu Chân giới a.

Tu Chân giới thực lực vi tôn, chỉ cần người có thực lực mạnh mẽ, mỹ nữ sẽ tìm đến người. Hơn nữa, ở Tu Chân giới, một nam nhân có rất nhiều nữ nhân là chuyện bình thường. Chỉ cần thực lực của người đủ mạnh, hết thảy đều không phải vấn đề.

Tu Chân truy cầu trường sinh, nhưng khi đã đạt được mong muốn lại phát hiện còn rất nhiều kẻ đang đứng phía trên mình. Người lại một lần nữa muốn mạnh hơn, muốn đứng phía trên những kẻ đó. Đối với những người đã đứng trên đỉnh cao như Dương Thiên, phải sống thế nào cho vui vẻ mới là vấn đề chính.

Nghĩ ngợi một hồi, Dương Thiên cũng mặc kệ chuyện đó. Hắn truy cầu mỹ nữ, còn thành hay bại hắn cũng không quyết định được. Cứ để mọi thứ diễn ra tự nhiên đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Bí Mật

Trong lúc Dương Thiên cảm thấy chán nản. Ân Thế đại lục, tổng bộ Ma môn, Liễu Mị hai tay nâng Huyết Ma kiếm dâng lên cho Ma môn môn chủ. Môn chủ hai tay tiếp nhận Huyết Ma kiếm, giọng nói vui mừng kèm theo một chút run rẩy:

- Ta đã đợi từ rất lâu rồi. Cuối cùng Huyết Ma kiếm cũng đã đến tay.

Bọn hăn vốn đã phát hiện Huyết Ma kiếm từ rất lâu, nhưng khi đó ma khí lại bị tổn hại nghiêm trọng. Trải qua thời gian dài đằng đẳng chờ Huyết Ma kiếm khôi phục, không ngờ khi sắp thành công lại bị Dương Thiên từ đâu xuất hiện cướp đoạt. May mắn, cuối cùng Huyết Ma kiếm cũng đã về đến tay.

- Mị nhi, việc lần này người làm rất tốt. Người muốn ban thưởng cái gì cứ nói, ta chắc chắn sẽ đáp ứng.

Liễu Mị cũng không từ chối:

- Ta muốn Bách Ma chú.

Bách Ma chú là một trong Ma môn tam đại tuyệt học. Chỉ có môn chủ có quyền được học. Dù Liễu Mị lập công lớn cũng không được phép học. Nhưng Ma môn môn chủ lại rất sáng khoái, đưa cho Liễu Mị một khối ngọc giảng màu đen:

- Đây là Bách Ma chú pháp quyết. Sau khi người học xong ngọc giản sẽ tự hủy. Tốt lắm, người ra ngoài trước đi.

Liễu Mị cúi đầu chào rồi đi ra ngoài, trong lòng cảm thấy rất kì quái, môn chủ tại sao lại dễ dàng đáp ứng như vậy. Việc này chắc chắn có vấn đề, xem ra phải cẩn thận hơn.

Ma môn môn chủ nhìn thấy Liễu Mị rời đi, nhẹ giọng:

- Đừng tưởng người học được Bách Ma chú là có thể thoát khỏi sự khống chế của ta. Thời gian được sống của người cũng không dài nữa, từ từ mà tận hưởng đi.

- Hiện tại Huyết Ma kiếm đã đến tay, cũng nên phục sinh Huyết Thần tàn hồn rồi.

Ma môn môn chủ tay cầm Huyết Ma kiếm, rạch một nhát trên tay mình. Máu tươi bắn thẳng vào bức tượng ma thần phía sau khiến nó tỏa ra huyết quang. Từ trong người lấy ra một bộ trận pháp, cẩn thận bố trí quanh tượng ma thần.

Sau đó, Ma môn môn chủ lấy ra rất nhiều ma thạch ném vào trong trận pháp. Tay bắn ra một luồng ma khí kích hoạt trận pháp. Lập tức một cột ma khí kinh thiên phóng thẳng lên trời nhưng lại bị trận pháp cản lại. Huyết quang ngày càng đại thịnh, ma khí không ngừng bị hấp thu vào trong ma thần tượng.

Ma thần tượng bất ngờ mở mắt, hai tay dường như muốn cử động thì trên đầu bỗng xuất hiện 3 pháp trận hình lục giác tinh tỏa ra thánh khiết khí tức. Ma khí trùng thiên từng bước bị đẩy lùi. Ma môn môn chủ lâm bẫm:

- Thiên Sơn Thánh phong, các người phong ấn thần của bọn ta lâu như vậy. Hiện tại cũng nên trả giá rồi.

Dứt lời, Huyết Ma kiếm từ trong tay bay thẳng đến ma thần tượng. Ma thần tượng hai mắt lại lóe lên huyết quang, một tay nắm chặt lấy Huyết Ma kiếm hướng về phía trận pháp bố mạnh. Ba pháp trận hình lục giác tinh

xuất hiện vết nứt nhỏ rồi lan ra dần, chỉ chít như mạng nhện. Từ trong ma thần tượng phát ra tiếng cười quái dị, tiếp tục vung kiếm chém thêm một cái.

Pháp trận vỡ nát, tiêu tán trong không trung. Ma khí cùng thánh khiết khí tức lập tức biến mất như chưa từng tồn tại. Ma thần tượng bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều vết nứt rồi vỡ vụn ra thành từng mảnh. Một đạo tàn hồn từ trong ma thần tượng bay ra, nhìn về phía Ma môn môn chủ:

- Việc lần này ngươi làm rất tốt.

Ma môn môn chủ cúi đầu cung kính:

- Huyết Thần đại nhân, đây là việc ta cần phải làm. Thân thể của ngài...

Huyết Thần hừ lạnh:

- Bị phong ấn lâu như vậy, thân thể của ta đã sớm bị phá hủy. Nhưng không có vấn đề gì, bản thể trước khi đi đường như đã sớm đoán ra chuyện này. Đã sớm chuẩn bị cho ta một khối thân thể rất tốt. Ta hiện tại sẽ đi lấy nó, sớm phục hồi như xưa. Không, hẳn là phải mạnh hơn xưa rất nhiều.

- Vậy cung chúc Huyết Thần đại nhân thành công. Ta có chuẩn bị cho ngài rất nhiều ma khí. Ngài có muốn...

Huyết Thần phất tay:

- Hiện tại ta chưa có thân thể, không thể hấp thu quá nhiều ma khí. Đợi ta đạt được thân thể trở về cũng không muộn.

- Còn có một việc. Lần này bỗng nhiên xuất hiện một người là mặt, tự xưng là thủ hộ giả của Ấn Thế đại lục. Tu vị rất có thể đã đạt đến Nguyên Anh kỳ.

Huyết Thần giật mình:

- Không thể nào. Bản thể đã từng nói, mảnh thiên địa này pháp tắc thiếu thốn, tu sĩ chắc chắn không thể đột phá Nguyên Anh kỳ.

- Nghe nói là do hãn nhận được truyền thừa của gia tộc. Nhưng loại truyền thừa nào có thể trực tiếp đạt đến Nguyên Anh kỳ, thực sự rất kì lạ.

- Chẳng lẽ là Chuyển Anh đại pháp. Nếu là nó thì đúng là không phải không có khả năng. Bất quá cũng không có vấn đề gì, sử dụng Chuyển Anh đại pháp tu vị cả đời cũng chỉ dừng lại tại Nguyên Anh sơ kỳ mà thôi. Chờ ta khôi phục, có thể tùy tiện giết hãn. Người không cần lo lắng.

Huyết Thần nói xong liền biến mất, Ma môn môn chủ trầm giọng:

- Liễu Mị, vậy ta sẽ để cho người sống thêm một thời gian nữa.

- Thiên Sơn Thánh phong, chờ ngày Huyết Thần khôi phục lực lượng, để xem các người làm thế nào kêu ngạo.

- Còn có, Ân Thế đại lục thủ hộ giả, dám làm chậm trễ đại sự của ta. Người cũng sẽ có phần.

Dứt lời liền cười to, vang khắp đại điện. Hãn đợi ngày này đã rất lâu rồi.

Hơn ngàn năm trước vị đại năng kia sau khi chém ra một mảnh Tu Chân giới để bỏ chạy đến đây đã thực hiện một cuộc tàn sát vô số người để chữa trị thương thế. Trong đó Nguyên Anh kỳ tu sĩ hầu như đã bị diệt sát hoàn toàn. Vị đại năng kia nóng lòng báo thù nên sau khi thương thế hồi phục đã vội quay trở về. Chỉ để lại một đạo phân thân có tu vị Nguyên Anh kỳ tiếp tục tàn sát để nâng cao tu vị cho hãn. Gia đình Dương Thiên cũng là bị vị đại năng kia giết sạch, chỉ còn hãn may mắn sống sót.

May mắn, Thiên Sơn Thánh phong không biết đã thi triển bí thuật gì mà vẫn thoát bBdFeF7 lại vài vị Nguyên Anh kỳ tu sĩ. Năm đó triển khai đại chiến cùng với Ma môn, cuối cùng tất cả Ma môn Nguyên Anh kỳ tu sĩ đều

bị diệt sát, Huyết Thần thì bị phong ấn. Tuy thắng trận nhưng Thiên Sơn Thánh phong cũng phải trả một cái giá rất lớn, chỉ còn sống sót một vị Nguyên Anh kỳ, hơn nữa đã bị trọng thương. Từ đó đến nay đã không còn xuất hiện.

Kể từ đó, Ma môn luôn luôn kiên kị Thiên Sơn Thánh phong. Nguyên Anh kỳ tu sĩ dù thân mang trọng thương cũng không phải Kim Đan như bọn hăn có thể khinh thường. Qua gần ngàn năm như vậy mới để cho Ẩn Long đảo cùng Nam Cung gia quật khởi, bước vào vị trí tứ đại thế lực. Nhưng đối với Ma môn, kẻ thù chính chỉ có Thiên Sơn Thánh phong mà thôi, hai thế lực kia hoàn toàn không cần để ý.

Chuyện Huyết Thần bị phong ấn, vị đại năng kia dường như cũng đã đoán ra được nên đã sớm vì hăn chuẩn bị. Nơi ẩn chứa thân thể mới của Huyết Thần cũng chính là động phủ mà Diệp Vấn Thiên đạt được bảo vật. Tất cả chỉ là dùng để che mắt mà thôi.

Huyết Thần nếu một lần nữa có được thân thể, sau đó tiến hành huyết tế nhiều lần. Tu vị không những sẽ khôi phục mà còn tăng lên rất nhiều. Khi đó dù vị Nguyên Anh kỳ kia của Thiên Sơn Thánh phong đã khôi phục cũng không có khả năng chống lại.

Vị đại năng kia tính toán không sai, nhưng dù hăn có tính kĩ thế nào vẫn sẽ có điểm sai lầm. Lần này sai lầm đó chính là Dương Thiên. Dương Thiên khi đó tu vị tuy chẳng ra sao, nhưng hăn đi là con đường của Chân Tiên, dù vị đại năng kia có lợi hại hơn cũng không thể dự đoán được. Chân Tiên lộ, vô pháp dự đoán.

Ẩn Thế đại lực cùng địa cầu chuẩn bị nghênh đón một hội đại nạn. Lúc này, người duy nhất có thể hóa giải đại cục vẫn đang mãi mê chơi game. Dương Thiên đã ghi danh vào sự kiện tranh đoạt Thần Vị. Với kĩ năng cũng như chiến lực của hăn, Dương Thiên tin chắc mình sẽ đạt được Chí Cao thần thần vị.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Hấp Huyết Quỷ?

Tối nay sẽ bắt đầu sự kiện. Nhiệm vụ đầu tiên là vượt qua Hắc Âm Sâm Lâm. Nơi này có rất nhiều loại động vật nguy hiểm, đẳng cấp không những cao mà còn có những loại sống thành bầy đàn. Hơn nữa người chơi còn có thể tự loại bỏ lẫn nhau. Cụm máy chủ của Dương Thiên chỉ có một mình hãn tham dự, tương đương với việc tất cả những người ngoài kia đều là kẻ thù của hãn.

Mỗi người chỉ có một mạng sống, nếu bị tiêu diệt sẽ không thể hồi sinh lại được. Dương Thiên nhìn danh sách tham dự. có hơn 1000 người tham gia, trong đó hơn 950 người chỉ đạt đến tam cấp, tứ cấp chỉ có khoảng 50 người. Xem ra trong thời gian ngắn, rất ít người đạt đến tứ cấp.

Xem kĩ bản đồ một lần, Dương Thiên quyết định theo hướng đường thủy tiến vào. Đường này sẽ có rất ít người lựa chọn, vì thủy quái ẩn tàng trong nước nguy hiểm hơn trên cạn rất nhiều. Dương Thiên có trang bị phi hành tốt nhất, tốc độ rất cao, không có mấy loại quái vật có thể bắt kịp nên không quá lo lắng. Hãn cũng không muốn chạm trán những người khác, tránh để bại lộ thông tin quá nhiều.

Dương Thiên tính không sai, nhưng những tên tứ cấp khác cũng nghĩ như vậy. Đa số người chơi đạt đến tứ cấp đều chọn đường thủy để tránh người chơi khác. Kết quả tất yếu là chạm trán với nhau.

Dương Thiên hiện đang đứng đối diện với một tên tứ cấp. Người này trang bị trên người đều là của tam cấp. Xem ra là được người khác giúp đỡ

để làm nhiệm vụ. Hắn cũng không biết, có thể đạt đến tứ cấp trong thời gian ngắn như vậy, kẻ nào mà không có tiền cơ chứ.

Đối với bọn hắn, mặc trang bị tứ cấp bình thường thậm chí còn kém hơn trang bị tam cấp bọn hắn vẫn mang. Vì vậy đa số đều đặt làm trang bị theo yêu cầu, thời gian ngắn như vậy, nhà phát hành dù chuẩn bị trước thì cũng không quá 10 bộ. Tên trước mắt chính là một tên xui xẻo như vậy, trang bị chưa làm xong thì sự kiện đã bắt đầu, hắn đành cắn răng mặc trang bị tam cấp tham dự.

Đối với một tên tứ cấp yếu như vậy Dương Thiên sao có thể bỏ qua. Giảm đi một đối thủ, khả năng chiến thắng càng tăng. Dương Thiên lập tức lao vào tấn công, tên kia liên tục chat lên những câu bằng một thứ ngôn ngữ rất lạ. Dương Thiên vốn không hiểu, dù có hiểu hắn cũng sẽ không dừng lại. Chênh lệch quá nhiều, thanh máu của tên kia rất nhanh tụt xuống vạch đỏ.

Hắn chat lên một biểu tượng giận dữ, sau đó nhanh ra xa giữ khoảng cách rồi thi triển kỹ năng. Một hắc cầu màu đen khổng lồ từ trên trời xuất hiện, lao thẳng xuống phía dưới. Nhìn thấy hắc cầu, Dương Thiên liền đoán được đây là kỹ năng đặc biệt được trao tặng cho mỗi người khi đạt đến tứ cấp gọi là Diệt Thế.

Dương Thiên cũng đã từng dự định chọn kỹ năng này nhưng hắn đã đổi ý. Phạn vi sát thương lớn, sát thương cũng rất khủng khiếp nhưng thời gian ra kỹ năng quá chậm, hơn nữa khi niệm chú lại không thể phòng bị. Dễ dàng bị tiêu diệt.

Đối thủ đã dùng đến tất sát kỹ, Dương Thiên tất nhiên cũng phải tôn trọng hắn. Lập tức thi triển kỹ năng Thời Gian Tĩnh Lặng. Hắc cầu đang chậm rãi rơi xuống liền dừng lại. Tên kia liên tục chat lên những ký tự lạ, Dương Thiên đoán là hắn đang chửi mình. Không để ý đến hắc cầu, Dương

Thiên lập tức lao vào combo. Thanh máu tên kia lập tức biến mất không thấy đáy.

Thời Gian Tĩnh Lặng kết thúc, tên kia cùng hắc cầu đồng loạt biến mất. Dương Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm. Tất sát kĩ của tứ cấp quả nhiên cái nào cũng nguy hiểm. Nếu có 2 tên tứ cấp đồng thời tung ra tất sát kĩ, Dương Thiên cũng không biết mình có thể đối phó nổi hay không.

Quảng đường tiếp theo khá thuận lợi, dường như những người chơi khác thấy vị trí này diễn ra tranh đấu liền tránh xa ra. Mục tiêu của bọn họ chỉ là qua được nơi này chứ không muốn đụng mặt bất kì đối thủ nào. Dương Thiên hoàn thành nhiệm vụ, mở diễn đàn của game lên đã thấy một topic mới được lập. Bên trong là hình ảnh của hắc cầu cùng tên kia đang quyết đấu. Bài viết bằng tiếng Anh nên Dương Thiên có thể hiểu được. Tiêu đề là: “Đại chiến của Thánh Hiền- Top 1 Đế Vương loại top 19 Nie ra khỏi cuộc chiến”.

Phía dưới là rất nhiều bình luận của những người chơi khác:

- Quả nhiên là Đế Vương, rất lợi hại a.
- Ta nghe nói hắc cầu đã bỏ ra vài triệu USD để mua bộ trang bị mạnh nhất của Thánh Hiền. Nhà nghèo như chúng ta sao có thể so sánh được.
- Không biết lát nữa có đăng clip về trận chiến kinh điển này hay không vậy?

...

Dương Thiên đoán đây là do nhà phát hành cố ý quay lại để thu hút người chơi. Clip chắc hắc cầu ít phút nữa sẽ có. Dương Thiên cũng không lo về việc này, những tên kia có biết về thông tin của hắc cầu thì đã sao?

Dương Thiên là lo lắng chuyện khác. Quả nhiên không bao lâu sao, hẳn nhận được điện thoại của Diệp Linh:

- Dương Thiên, người có vẻ rất mạnh a.

Dương Thiên nghe giọng của nàng, liền đoán được nàng đang không vui:

- Người làm sao vậy? Ta hình như không có làm việc gì đắc tội người a?

- Hừ. Mấy ngày nay ta không lên diễn đàn thế giới nên không để ý. Người bỏ hơn mấy triệu USD chỉ để mua một bộ trang bị chơi game. Gia đình người rất có điều kiện sao?

- Cũng không nhiều lắm. Nhưng mua vài trăm bộ hẳn là có thể.

- Người...

- Người yên tâm. Dù thế nào ta cũng đủ sức nuôi người cả đời. Không nên lo lắng mà hại đến sức khỏe.

Diệp Linh nghe vậy liền đỏ mặt:

- Ai cần người nuôi. Ta cũng không có lo lắng cho người.

Nói xong liền tắt máy. Dương Thiên nhìn điện thoại cười cười, cô nàng này tính tình tuy nhí nhảnh nhưng rất dễ ngượng ngùng a. Chỉ cần trêu chọc STNEU67 nàng một chút nàng liền không giận nữa.

Diệp Linh cũng không biết, Dương Thiên có rất nhiều tiền. Hơn nữa thứ này đối với hẳn không có ý nghĩa gì. Dù bảo hẳn bỏ 10 tỉ USD để mua lấy một nụ cười thật lòng của mỹ nhân, Dương Thiên cũng sẽ không từ chối. Chỉ cần hẳn nguyện ý, muốn bao nhiêu tiền liền có bấy nhiêu.

Không bao lâu sao, clip quay lại trận chiến được đăng lên, dĩ nhiên phần cuối đã bị cắt bỏ. Tất sát kĩ là con bài bí mật của mỗi tên tứ cấp, không thể

tùy tiện để lộ. Lập tức có rất nhiều bình luận phía dưới:

- Quả nhiên lợi hại a. Người xem, combo của Đế Vương hoàn toàn không có động tác thừa, Nie căn bản không phải đối thủ.

- Ta nghi ngờ Đế Vương là NPC của nhà phát hành, con người không thể combo hoàn hảo như vậy được.

- Đế Vương, người rất đẹp trai a. Ta yêu người chết đi được.

Dương Thiên trên đầu đã có vài sợi hắc tuyến, người còn chưa gặp mặt ta, làm sao lại biết ta rất soái. Dương Thiên cũng đã quên mất, thế giới hiện nay, chỉ cần người có tiền, dù người là ông già 80 tuổi thì cũng sẽ không thua kém mỹ nam Hàn Quốc.

Nhàm chán tắt máy đi ngủ, Dương Thiên vừa chớp mắt chưa được 10 phút liền nhận được điện thoại của Diệp Vấn Thiên:

- Dương Thiên, có việc nguy cấp. Cần người trợ giúp.

Với thân phận của Diệp Vấn Thiên, nếu hắn đã nói việc nguy cấp, sự việc chắc chắn không tầm thường.

- Người nói rõ một chút.

- Lần trước ta có nói với người về động phủ, nơi ta lấy được Linh điển. Người còn nhớ hay không?

Dương Thiên cũng nhớ ra, hắn cũng đoán nơi đó có gì đó không bình thường. Nhưng cũng không quá để ý:

- Chuyện lần này có liên quan đến nơi đó.

- Đúng vậy. Tuy bọn ta từ trong đó đạt được bảo vật, nhưng trong đó tỏa ra linh khí so với nơi bình thường mạnh hơn nhiều. Vì vậy Âm tổ đã độc

chiếm nơi đó để cho các thành viên khác tu luyện. Các thế lực khác cũng không phản đối chuyện đó.

- Hôm nay đột nhiên trong động phủ phát ra một tiếng nổ lớn. Khi bọn ta đến nơi thì tất cả các thành viên đang tu luyện bên trong đều đã chết hết. Hơn nữa máu trong cơ thể đều đã bị hút cạn.

- Được rồi, người phát ra khí tức. Ta sẽ theo đó đến ngay.

Diệp Vấn Thiên ngăn ra:

- Ta hiện đang ở kinh thành. Cách nơi này rất xa...

- Cứ làm theo lời ta nói.

- Được rồi.

Diệp Vấn Thiên lập tức phát ra khí tức. Dương Thiên thân hình lóe lên, biến mất trong căn phòng. Sự việc lần này rất lạ, Dương Thiên cảm thấy có quan hệ mật thiết với hắn.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Tiêu Diệt Hoa Thất

Dương Thiên theo khí tức của Diệp Vãn Thiên tỏa ta mà tìm đến. Nhưng hắn không vội xuất hiện mà đứng trên không quan sát.

- Tuy khí tức lưu lại đã nhạt đi không ít, nhưng ta vẫn có thể cảm nhận được sự quen thuộc. Không ngờ lại là hắn a. Không đúng, hắn là một khối hóa thân của hắn để lại.

Hắn mà Dương Thiên nói tới chính là vị đại năng kia. Năm xưa tên kia giết chết cả gia đình Dương Thiên, khiến hắn lòng mang hận thù. Từ bỏ mọi thứ, một lòng tu luyện để trả thù. Cuối cùng cũng đã giết chết tên kia, trả thù cho gia đình, không ngờ tên kia còn lưu lại đây một hóa thân.

Trong giây lát, Diệp Vãn Thiên cùng mọi người xung quanh cảm thấy không khí như đóng băng lại. Sát khí kinh khủng khiến bọn họ mất đi tri giác. Khoảng khắc đó diễn ra không đến một giây nhưng lưng áo mọi người đều đã ướt đầm mồ hôi.

Dương Thiên thu hồi sát khí, tự chế giễu mình:

- Người ta cũng đã giết rồi. Chỉ là một khối hóa thân mà thôi. Vốn không cần phải quan tâm.

Lắc mình tiến đến bên cạnh Diệp Vãn Thiên. Thấy hắn vẫn còn đang hoảng sợ liền nói:

- Diệp bá phụ, người bị cảm lạnh sao?

Diệp Vấn Thiên đưa tay vuốt mồ hôi trên trán, lắc đầu:

- Không có. Vừa rồi không biết vì sao lại có một cảm giác vô cùng đáng sợ. Dù chỉ diễn ra trong thời gian ngắn nhưng hiện tại cơ thể ta vẫn còn đang run rẩy.

Bỗng nhiên vẻ mặt Diệp Vấn Thiên tràn đầy vẻ ngạc nhiên cùng hoảng sợ nhìn Dương Thiên:

- Người làm sao có thể xuất hiện ở đây nhanh như vậy. Chẳng lẽ Nguyên Anh kỳ tu sĩ lợi hại như vậy sao?

- Người đã biết thân thế của ta?

Diệp Vấn Thiên gật đầu:

- Lần trước mời được người đến khiến ta được khen thưởng. Ta lựa chọn để lấy thông tin về người. Quả thực kinh hãi thế tục a. Không hổ là tin tức cấp S.

Dương Thiên lắc đầu:

- Lãng phí một lần khen thưởng. Người có thể trực tiếp hỏi ta a.

- Người...

Diệp Vấn Thiên định nói gì nhưng lại thôi, chỉ tay về phía động phủ:

- Người xem xét một chút thử xem có điểm gì lạ hay không. Hung thủ che dấu rất kỹ nên bọn ta hoàn toàn bó tay.

Gật đầu, Dương Thiên đi vào phía trong. Khung cảnh phía trong vẫn ngăn nắp, chỉ có một vài nơi được kẻ phấn trắng hình người. Xem ra những người này bị giết rất nhanh, hoàn toàn không hề xảy ra xung đột với người

kia. Vậy lí giải duy nhất chỉ có thể là do tên kia tu vị vượt xa bọn họ. Hóa thân của tên đó, dù yếu thì có thể yếu đến mức nào?

Diệp Vấn Thiên đi theo sau Dương Thiên, không nhin được hỏi:

- Người có phát hiện gì sao?
- Người này tu vị rất cao.
- Việc này bọn ta cũng đã biết được.

Nếu bọn hăn điểm này cũng không nhận ra, vậy thì quá mất mặt Âm tổ rồi.

- Vậy sao. Nếu ta nói tu vị của hăn không hề thua kém Nguyên Anh kỳ tu sĩ thì sao?

- Người nói cái gì? Việc này vốn không thể nào a. Từ sau khi xảy ra huyết tể đến nay, vốn chưa từng xuất hiện bất kì vị Nguyên Anh kỳ tu sĩ nào.

- Có thể là do các đại thế lực khác ăn dấu.

Diệp Vấn Thiên lắc đầu:

- Ta nghe nói trước khi vị đại năng kia rời đi đã để lại một cỗ hóa thân thay hăn tiến hành huyết tể để tăng cường tu vị. May mắn khi ấy có mấy vị thái thượng trưởng lão của Thiên Sơn Thánh phong thi triển bí pháp che dấu được vị đại năng kia. Sau khi vị đại năng kia rời đi, một thời gian sau hóa thân xuất hiện liền bị bọn họ ngăn cản. Cuối cùng tuy dành thắng lợi nhưng Nguyên Anh kỳ tu sĩ toàn bộ tận diệt.

- Có lời đồn Thiên Sơn Thánh phong vẫn còn sót lại một vị nhưng đã bị trọng thương. Thời gian dài như vậy hăn vẫn chưa xuất hiện để tiêu diệt Ma môn. Tám chín phần là đã không qua khỏi.

Dương Thiên nghe Diệp Vấn Thiên nói cũng trầm ngâm. Khi hãn rời địa cầu, hóa thân kia vẫn chưa xuất thế, thảo nào hãn không biết được. Còn tại sao bây giờ tên kia lại xuất hiện, có lẽ chỉ có Thiên Sơn Thánh phong là có đáp án. Nhìn về phía Diệp Vấn Thiên:

- Khí tức này tràn ngập huyết khí. Chắc chắn không phải là thái thượng trưởng lão của Thiên Sơn Thánh phong. Ta đoán rất có thể là do cổ hóa thân kia gây ra.

- Không thể nào? Không phải hãn đã bị Thiên Sơn Thánh phong tiêu diệt rồi sao?

- Việc này cũng không chắc. Xem ra ta cần phải đến Ấn Thế đại lục một chuyến để làm rõ sự tình.

Diệp Vấn Thiên suy nghĩ một lát rồi gật đầu:

- Với địa vị của người hiện tại, Thiên Sơn Thánh phong tất nhiên sẽ nể mặt người. Có cần ta trợ giúp gì hay không?

- Không cần, các người thông báo cho tổng bộ thắt chặt an ninh. Theo ta đoán tên kia đang cần một lượng lớn máu huyết để khôi phục. Trong thời gian này sẽ không ngừng tiến hành huyết tế.

Nhận thấy tính nghiêm trọng của vấn đề, Diệp Vấn Thiên từ biệt Dương Thiên rồi lên đường đi thẳng đến tổng bộ. Vấn đề này vô cùng hệ trọng. Một vị Nguyên Anh kỳ tiến hành huyết tế, rốt cuộc là cần bao nhiêu người mới đủ?

Dương Thiên cũng không vội đến Ấn Thế đại lục. Đã đến kinh thành chỉ bằng tìm Hoa Thi Âm trước, giúp nàng giải quyết chút việc vặt. Ngày mai hãn có hẹn với Tần Tuyết, ngày mốt còn phải đến nhà Mộc Vũ Hàm. Chuyện về huyết ma cứ để sau hãn tính.

Nếu Diệp Vấn Thiên biết Dương Thiên đang nghĩ gì nhất định sẽ cười ầm lên. Tính mạng rất nhiều người đang gặp nguy hiểm mà hắn vẫn có thời gian tán gái. Dương Thiên khi ấy nhất định sẽ trả lời một câu:

- Ta cũng không phải chúa cứu thế a.

Dương Thiên gọi điện cho Hoa Thi Âm. Lúc này cũng đã khuya, giọng của nàng có chút ngái ngủ:

- Người là?

- Ta là Dương Thiên. Ta đã đến kinh thành. Người có thể đến đón ta hay không. Ta đang ở...

- Ta sẽ lập tức sẽ đến ngay.

Giọng nói của Hoa Thi Âm rất gấp gáp. Xem ra nàng đã đợi Dương Thiên khá lâu nên không nhịn được. Dương Thiên không phải đợi lâu, chưa đầy 10 phút sau Hoa Thi Âm đã tự mình lái xe đến:

- Người tự mình đến a. Nam nhân của người sẽ không ngăn cản?

- Ta và hắn không ở chung một nhà. Được rồi, mau lên xe đi. Có việc gì để sau hãy nói.

Dương Thiên bước lên xe, Hoa Thi Âm cũng không nói nhiều mà một đường chạy thẳng về biệt thự của nàng. Hai người nhanh chóng bước xuống xe đi vào nhà. Ngồi đối diện với Hoa Thi Âm:

- Xem ra Hoa Thất rất cảnh giác với người. Cho nhiều người theo dõi như vậy.

Hoa Thi Âm cười khở:

- Hắn vốn vẫn luôn đề phòng ta.

- Người mang ta về như vậy không sợ hấn nghi ngờ?

- Không có. Thỉnh thoảng ta vẫn sẽ đưa nam nhân về nhà. Hấn luôn cho rằng ta có nhu cầu cần thỏa mãn mà thôi.

Dương Thiên nhìn Hoa Thi Âm bằng ánh mắt nghi ngờ khiến nàng cảm thấy mất tự nhiên:

- Người sao lại nhìn ta như vậy?

Dương Thiên gật đầu, ra vẻ hiểu biết:

- Ta hiểu được, người đã kết hôn nhưng lại sống ly thân với chồng. Chắc hẳn cũng cần người giúp đỡ để giải quyết nhu cầu sinh lý.

Hoa Thi Âm mặt hơi đỏ lên, sẵn giọng:

- Người đừng nói bậy. Ta làm như vậy chỉ để che mắt Hoa Thất mà thôi.

Dương Thiên tất nhiên biết chuyện đó, nếu không hẳn cũng không mất công như vậy giúp đỡ nàng:

- Được rồi. Lần này ta đến đây là để giúp người giết hấn.

Hoa Thi Âm gật đầu:

- Ta cũng đã điều tra kĩ. Hoa Thất mấy ngày nay đều ở tại ngôi biệt thự của hấn tại trung tâm thành phố. Nơi đó an ninh rất nghiêm ngặt, hơn nữa trong nhà hấn còn có rất nhiều cao thủ. Chúng ta cần bàn bạc kế hoạch kĩ lưỡng.

Dương Thiên lắc đầu:

- Không cần phiền phức như vậy. Ta cũng chỉ có thời gian là tối nay. Người chỉ cần cho ta biết vị trí của hấn là được rồi.

- Người nói cái gì?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Trò Chơi Âm Sát

- Ta nói là chỉ cần một mình ta là đủ. Người chỉ cần cho ta biết vị trí hiện tại của Hoa Thất là được rồi.

Hoa Thi Âm hai mắt tròn trừng nhìn Dương Thiên. Một lúc sau, xác định được hẳn không nói đùa liền trầm giọng:

- Dương Thiên, ta không biết người lợi hại như thế nào nhưng người không nên xem thường Hoa Thất.

- Hẳn từ nhỏ là trẻ mồ côi. 15 tuổi bắt đầu gia nhập hắc đạo với hai bàn tay trắng. Đến năm 40 tuổi đã sáng lập nên tổ chức hắc đạo lớn nhất cả nước. Tâm cơ là hạng nhất, hành động sát phạt quyết đoán.

- Về thực lực của hẳn thì không ai biết được, nhưng chắc chắn rất cao. Rất có thể đã đạt đến Địa cấp hậu kỳ võ giả. Hơn nữa hẳn cũng rất cẩn thận. Trong biệt thự trang bị rất nhiều thiết bị hiện đại cùng hảo thủ. Người nếu một mình đến đó thì dù người có đạt đến Thiên cấp võ giả cũng không thể toàn mạng trở về.

Dương Thiên gật đầu, có thể trở thành người nắm đầu thế lực hắc đạo trên cả nước, có thể là người tầm thường sao. Nhìn qua Hoa Thi Âm:

- Người đây là lo lắng cho ta sao?

Hoa Thi Âm hừ lạnh:

- Người có thể cho là như vậy. Nếu như người thất bại, rất có thể sẽ làm liên lụy đến ta. Hiện tại mạng sống của hai chúng ta đã cột chặt lại một chỗ. Ta không cho phép người làm chuyện lỗ mảng.

Dương Thiên bật cười, nhìn Hoa Thi Âm:

- Ta chắc chắn người đã cho người điều tra về thân phận của ta. Chẳng lẽ các người một chút cũng không điều tra được.

Hoa Thi Âm cứng miệng, nàng quả thực đã phái người điều tra về thân phận của Dương Thiên nhưng hoàn toàn không có kết quả. Hắn cứ như từ trên trời rơi xuống, trở thành một sinh viên bình thường tại đại học Thanh Hoa. Còn về phần lý do hắn trợ giúp Tiêu Chính Long cũng như trợ giúp như thế nào nàng một chút cũng không rõ.

- Thân phận của người thật sự khiến người khác tò mò. Nhưng nó khiến người tự tin đến mức một mình đi giết Hoa Thất hay sao?

Dương Thiên lắc đầu:

- Ta chỉ muốn nói cho người biết, giết Hoa Thất đối với ta căn bản chỉ là một việc nhỏ. So với việc quyết định bữa sáng nên ăn gì còn dễ dàng hơn.

Hoa Thi Âm nhìn hắn hoài nghi:

- Người chắc chắn?

- So với việc ta là đàn ông chứ không phải phụ nữ còn chắc chắn hơn.

- Được. Đã như vậy ta chúc người thành công. Ta kính người một ly.

Hoa Thi Âm nói xong, từ dưới chân bàn lấy ra một bình rượu. Rót một ly cho mình rồi đưa cả bình cho Dương Thiên. Dương Thiên trợn mắt nhìn nàng:

- Người định bảo ta uống hết cả bình sao?

- Nam nhân các người không phải đều thích như vậy sao?

- Không có. Nhưng nếu có một mỹ nữ như người mời, ta tất nhiên sẽ không từ chối.

Dương Thiên nói xong, đưa cả bình rượu lên miệng uống hết. Hoa Thi Âm chỉ đưa ly lên miệng rồi bỏ xuống. Lấy ra một tập tài liệu đưa cho Dương Thiên:

- Đây là thông tin về nơi ở của Hoa Thất cùng tình hình an ninh ở trong. Hẳn che dấu rất kĩ nên ta chỉ biết được như thế. Còn lại đều phụ thuộc vào người.

- Người cứ chờ tin tốt của ta.

Dương Thiên theo chỉ dẫn của Hoa Thi Âm lên ra theo lối phía sau nhà rồi đi đến căn biệt thự của Hoa Thất. Dương Thiên quyết định sẽ không giống như mọi lần xông thẳng đến rồi giết hắn. Như vậy sẽ rất nhàm chán.

Hắn đứng ở bên ngoài quan sát thấy những vị trí có gắn camera cùng nơi chó canh phòng hay đi qua lại. Dương Thiên chọn một vị trí khá kín đáo rồi nhảy qua tường, men theo bờ tường đi qua những điểm mù của camera.

Phía trước đột nhiên có một tên dắt chó đang đi đến, Dương Thiên lập tức thi triển Ẩn Khí thuật rồi nấp trên trần nhà. Chờ tên kia đi khỏi, Dương Thiên liền rơi xuống, mỉm cười:

- Trò chơi ám sát này cũng thật thú vị a. Xem ra làm sát thủ rất vui a.

Nếu những sát thủ khác biết được suy nghĩ của hắn nhất định mỗi người sẽ nhổ một bãi nước bọt dìm chết hắn. Người ta dùng tính mạng đánh đổi

để hoàn thành nhiệm vụ, có ai làm sát thủ lại thoải mái vui đùa như hân sao?

Dương Thiên đi qua hành lang, bước đến trước cửa một căn phòng. Nghe thấy bên trong có rất nhiều người đang nói chuyện liền dừng lại lắng nghe một lát:

- Người nói xem, lão đại chơi đùa nàng xong có thể để lại cho chúng ta một phần hay không?

- Người không phải không biết. Lão đại tuy đã lớn tuổi nhưng thân thể vẫn tràn trề tinh lực a. Một đại mỹ nhân khó gặp như vậy, làm sao lại có phần của chúng ta.

- Thật đáng tiếc. Chỉ được nhìn mà không được ăn. Thân hình đó, vóc dáng đó. Nếu không phải tận mắt thấy nàng từ trường học đi ra, ta chắc chắn sẽ không tin nàng chỉ là nữ sinh cấp 3.

Dương Thiên cảm thấy đã nghe đủ rồi, Hoa Thất làm người hân cũng biết được một hai. Không ngờ thực tế còn tồi tệ hơn rất nhiều lần, những tên thuộc hạ này cũng không có kẻ nào tốt đẹp. Đã như vậy, các người cùng nhau xuống địa ngục đi, coi như giúp đỡ Diêm Vương để làm sổ sách.

Dương Thiên mở cửa bước vào, đám người kia bị giật mình. Nhưng cũng kịp phản ứng rất nhanh, từ dưới chân bàn lôi lên mấy khẩu súng. Một tên chỉ súng vào Dương Thiên, hỏi:

- Người là ai, ta tại sao chưa từng gặp người.

Dương Thiên bật cười:

- Các người đúng là chưa từng gặp ta, nhưng ta lại là người cuối cùng các người được gặp.

Dứt lời, Dương Thiên lập tức biến mất. Đám người hoảng sợ, nhưng chưa kịp nổ súng đã phát hiện súng vốn đang cầm trên tay đã biến mất. Dương Thiên xuất hiện trở lại, cầm một đồng súng ném xuống sàn nhà, một tay làm kí hiệu yên lặng:

- Ban đêm đang yên tĩnh. Các người không nên làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của người khác.

Một bàn tay vẫy nhẹ, vài ngọn lửa theo đó bay thẳng về hướng đám người. Ngọn lửa vừa chạm vào, cả đám người biến mất như chưa từng tồn tại. Không hề để lại một chút cặn bã nào, dường như chưa từng tồn tại trên thế gian này.

Dương Thiên cũng không nán lại lâu. Vừa rồi hẳn nghe được Hoa Thất đang muốn cưỡng gian một vị mỹ nữ. Việc cứu người tất nhiên không thể chậm trễ.

Dương Thiên thần thức tỏa ra, rất nhanh phát hiện được Hoa Thất. Lúc này hẳn đang ở trong phòng cùng một vị nữ nhân. Nữ nhân này khuôn mặt có chút non nớt, nhưng thân hình thật sự rất phát triển. Tên kia nói không sai, nếu không phải biết từ trước, Dương Thiên khẳng định không đoán ra được nàng chỉ là học sinh cấp 3.

Nàng lúc này hai tay đang bị cột chặt vào hai cạnh giường, áo đã bị cởi ra, chỉ còn mặc áo ngực. Miệng bị nhét một mảnh vải lớn, chỉ có thể phát ra âm thanh ư ử. Hoa Thất trên tay cầm một cái roi da cùng một ngọn nến đang đi xung quanh nàng. Thịnh thoảng lại quất mạnh roi da xuống đất khiến mỹ nữ hoảng sợ rên to.

Tình cảnh rất giống những bộ JAV cưỡng hiếp của Nhật Bản. Hoa Thất không ngờ có loại sở thích biến thái như vậy. Dương Thiên cũng có chút thất thần nhưng rất nhanh giữ được bình tĩnh:

- Ta sao có thể như vậy. Tuy hình ảnh phía trước có chút kích thích, nhưng nếu phải làm thì ta mới là nam chính. Sao có thể để một tên vừa già vừa xấu như hãn chiếm đoạt một đại mỹ nữ như vậy.

Dương Thiên lập tức đá mạnh cửa phòng bước vào. Hoa Thất phản ứng rất nhanh, nghe thấy tiếng động liền nhảy về phía góc giường nhặt lấy một cây súng chỉ về phía Dương Thiên:

- Người là ai?

Dương Thiên không thèm nhìn hãn mà chỉ nhìn về phía nữ sinh kia:

- Người yên tâm. Ta đến là để cứu người.

Nữ sinh nghe vậy trong mắt lóe lên một chút ánh sáng hi vọng. Dương Thiên nhìn qua Hoa Thất:

- Bỏ cái thứ vô dụng đó xuống đi. Đường đường là một tên Thiên Cấp cao thủ, sao lại còn sử dụng một thứ như vậy.

Hoa Thất vẫn không bỏ súng xuống mà cảnh giác nhìn Dương Thiên:

- Người đến đây để giết ta.

- Người chỉ số thông minh có phải có vấn đề hay không. Tại sao lại hỏi vấn đề vô nghĩa như vậy. Ta vừa đến tìm đến nhà người để cứu người, không giết người lại để sau này người tìm ta báo thù sao.

Hoa Thất nhìn qua nữ sinh:

- Người đến đây là để cứu nàng?

- Tất nhiên.

Dương Thiên nói dối mà mặt không đổi sắc. Trước tiên phải tranh thủ tình cảm của vị mỹ nữ này trước. Hoa Thất hần phải giết, lý do thì sao mà chẳng được.

- Vậy người có thể mang nàng đi. Ta và người từ nay nước sông không phạm nước giếng. Ta cũng sẽ không trả thù người.

Dương Thiên ngẩn ra, tên này sợ chết như vậy sao. Dương Thiên cũng không biết, việc hần có thể dễ dàng vào đây không một tiếng động cùng nói ra chính xác tu vị của Hoa Thất đã khiến tên kia sợ hãi. Tu vị của Hoa Thất là một bí mật, ngoài hần ra không có ai biết, Dương Thiên vừa nhìn đã nhận định hần là Thiên cấp cao thủ. Nói như vậy tu vị của Dương Thiên chắc chắn không kém hần, khả năng lớn là cao hơn.

Trong phòng riêng nên Hoa Thất không để các loại vũ khí nóng có sức công phá đủ để làm tổn thương Thiên cấp cao thủ. Vì vậy chỉ có thể tạm thời lùi một bước.

Dương Thiên không biết Hoa Thất nghĩ gì nhưng hần cũng không từ chối. Gật đầu rồi bước lại cởi dây trói cho nữ sinh. Nữ sinh dường như căng thẳng quá lâu, Dương Thiên cởi trói cho nàng, giúp nàng mặc đồ xong, bế nàng bước ra khỏi cửa thì liền ngất đi. Dương Thiên nhanh chóng đặt nàng vào phòng bên cạnh rồi quay lại chỗ Hoa Thất:

- Hiện tại có thể bắt đầu được rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Một Đêm

Hoa Thất thấy Dương Thiên đột nhiên đi vào, nhìn hẩn cảnh giác:

- Người lại có việc gì?

Dương Thiên nhìn hẩn như một tên ngốc:

- Người không thực sự nghĩ là ta sẽ bỏ qua cho người dễ dàng như vậy chứ?

- Người muốn giết ta?

Dương Thiên lắc đầu, tên này có phải sợ chết đến mức suy nghĩ không còn được rõ ràng nữa hay không. Cũng không có ý định nhiều lời, Dương Thiên chuẩn bị động thủ thì Hoa Thất kêu to:

- Khoan đã. Vừa rồi người không ra tay có phải là lo sợ nữ nhân kia hoảng sợ đúng không. Không bằng chúng ta đến phòng tập của ta, nơi đó được cách âm rất hiệu quả. Bằng không với tu vị của chúng ta, vừa ra tay có thể sẽ phá hủy nơi này.

- Được rồi, cứ làm theo ý của người đi.

Dương Thiên muốn giết một tên Thiên cấp cao thủ vốn không cần gây ra tiếng động. Nhưng hẩn cảm thấy tên kia có âm mưu gì đó, nếu iSXIOB8 một người có việc không thực hiện được mà đã chết đi thì rất đáng thương. Dù gì cũng đã là người sắp chết, Dương Thiên cũng không ngại thành toàn cho hẩn.

Theo Hoa Thất đi đến một tầng hầm ngay dưới biệt thự, phía trong được trang bị khá nhiều thiết bị hiện đại. Giống như là dùng để huấn luyện hơn là để thi đấu. Dương Thiên cười nói:

- Hiện tại có thể bắt đầu được rồi chứ?

Hoa Thất cũng mỉm cười, nhìn Dương Thiên như nhìn một kẻ ngốc:

- Tất nhiên là có thể. Có điều, từ khi người bước vào đây, kết quả trận chiến đã có.

- Ý của người là...

Dương Thiên chưa nói hết câu, đã cảm thấy cơ thể có một chất độc xuất hiện. Tuy chỉ vừa xuất hiện đã bị tiêu trừ, nhưng cũng khiến hắn ngạc nhiên. Chất độc này từ trong cơ thể hắn đột ngột xuất hiện chứ không giống như bị bên ngoài hạ độc.

Giả vờ trúng độc như trong một bộ phim điện ảnh, Dương Thiên một tay ôm ngực. Vẻ mặt tức giận nhìn Hoa Thất:

- Người đã hạ độc ta từ khi nào?

Hoa Thất cười to, không nói gì mà nhìn về phía cửa hầm. Cửa hầm mở ra, Hoa Thi Âm bước vào:

- Chuyện này để ta giải thích cho người.

Nàng đưa tay lên vén tóc, nụ cười vẫn rất xinh đẹp nhưng lại khiến người nhìn cảm thấy khó chịu:

- Người có biết vì sao chúng ta cầm đầu hắc đạo cả nước nhưng lại bỏ lỡ 3 tỉnh phía Nam không? Vì đó là địa bàn của Lý gia, bọn ta đã có thỏa thuận trước nên không thể động vào.

- Nhưng người đột nhiên xuất hiện làm đảo lộn mọi thứ. Không những cướp đoạt quyền khống chế 3 tỉnh phía Nam mà còn khiến Lý gia không có bất kì cử động phản kháng nào. Bọn ta cũng đã cho điều tra rất kĩ về thế lực phía sau người nhưng không được.

- Sau đó Lý gia đã cho bọn ta biết, chỉ cần giết được người. 3 tỉnh phía Nam bọn hãn sẽ không tiếp tục tranh giành với bọn ta. Vì lẽ đó ta mới phải giả vờ đến gặp người bàn chuyện hợp tác.

Dương Thiên nhíu mày, việc này không thể nào được. Hãn đã xác nhận Hoa Thi Âm không có nói dối, nàng quả thực muốn hợp tác hãn giết chết Hoa Thất.

- Không thể. Ta đã xác nhận lần trước người không có nói dối.

- Rất bất ngờ phải không. Bọn ta tồn tại trong hắc đạo bao nhiêu năm. Một chút thủ đoạn tất nhiên là phải có. Trước khi đàm phán, ta đều cho một nhà thám hiểm đến để thám hiểm chính mình, vậy những điều ta nói đều là sự thật, dù người có tài giỏi cỡ nào cũng sẽ không thể biết được.

Dương Thiên cười đắng, không ngờ thế giới này còn có thứ này. Tuy hãn đã đọc qua trên báo, nhưng ứng dụng cụ thể lại không rõ lắm. Xem ra từ nay về sau không thể tiếp tục vận dụng thứ kia để phân biệt nói dối nữa.

Hoa Thi Âm có vẻ rất hưởng thụ sự khó chịu của Dương Thiên:

- Còn về phần hạ độc người như thế nào. Người còn nhớ bình rượu ta mời người uống sao?

- Không thể, ta đã kiểm tra qua. Trong đó không hề có độc.

- Đúng vậy. Nhưng có một loại hương liệu đặc biệt. Nếu phối hợp với mùi hương trong căn phòng này sẽ tạo ra một chất kịch độc. Hơn nữa, người uống nhiều như vậy thì dù có là Thiên cấp cao thủ cũng chỉ có một

con đường chết. Ta cũng rất bất ngờ a, người có thể cầm cự lâu như vậy, xem ra tu vị còn cao hơn bọn ta tưởng nhiều.

Hoa Thất cười to một tiếng, cầm theo một bình thuốc đi đến:

- Thi Âm, không cần nhiều lời với hã. Để ta tiễn hã đi nhanh một chút.

Nhưng chưa kịp làm gì thì Hoa Thất vẽ mặt đại biến, ngã xuống đất. Vẻ mặt tràn ngập kinh ngạc cùng hoảng sợ, hai mắt vẫn trợn trừng lên, chết không nhắm mắt.

Hoa Thi Âm bước tới ngồi cạnh Hoa Thất, cười nhẹ một tiếng:

- Người chắc không quên khi xưa người đã giết chết mẫu thân ta như thế nào chứ. Hôm nay có người ám sát người. Người cùng hã đồng vu quy tội. Ta phát hiện trễ nên không kịp cứu người. Tuy đau lòng nhưng vẫn phải nhẫn nhịn, thay người không chế thể lực.

Những lời này là cố ý nói cho Dương Thiên nghe. Nàng dường như đã xem hã là một người chết. Dương Thiên thở dài, lòng hận thù của nữ nhân quả thực quá đáng sợ. Từ từ đứng dậy, phúi sạch quần áo trước sự kinh ngạc của Hoa Thi Âm:

- Người, người làm sao mà...

- Rất bất ngờ đúng không, ta hoàn toàn không bị trúng độc.

- Người phát hiện ra từ khi nào?

Dương Thiên tất nhiên sẽ không chịu nhận là mình đã bị nàng đánh lừa, như vậy thực sự quá mất mặt. Lắc đầu nói:

- Việc đó hiện tại có quan trọng hay không.

Hoa Thi Âm cười:

- Đúng là như vậy. Nhưng trước khi giết ta, người có thể thỏa mãn một yêu cầu của ta sao?

Dương Thiên gật đầu, hẳn cũng không có ý định giết nàng. Nhưng nếu nàng có yêu cầu gì thì cũng phải nghe một lần đã. Hoa Thi Âm thấy Dương Thiên đồng ý, nụ cười có chút thê lương:

- Người có thể giúp ta trước khi chết được trở thành một nữ nhân chân chính hay không?

Dương Thiên ngần ra, yêu cầu này hình như có chút lạ:

- Người nên nói rõ ràng a. Người vốn là một đại mỹ nhân a. Người nói muốn ta giúp người trở thành một nữ nhân chân chính là như thế nào?

Dương Thiên suy nghĩ một lát rồi tròn tròn mắt:

- Chẳng lẽ trước đây người là nam nhân chuyển giới sao?

Hoa Thi Âm tức đến nổ phổi, giận dữ nhìn Dương Thiên:

- Ta nói là ta tuy có phu quân đã lâu, nhưng chưa từng cùng hẳn ân ái lần nào. Trước khi ta chết có thể thử một lần sao?

Dương Thiên một tay sờ đầu như một vị cao tăng đắc đạo, sao chuyện rõ ràng như thế mà hẳn vẫn không nhận ra. Là do thiếu hiểu biết hay IQ không đủ đây. Có điều Dương Thiên phản ứng cũng rất nhanh:

- Tốt. Người đã muốn như vậy. Ta liền thành toàn cho người.

Dứt lời, Dương Thiên mang theo Hoa Thi Âm tìm một căn phòng rộng rãi. Những người còn sót lại bên ngoài đều đã bị nàng giết hết. Bọn hẳn cũng sẽ không sợ bị làm phiền. Đặt Hoa Thi Âm lên giường, Dương Thiên chăm chú nhìn nàng:

- Người sẽ không hối hận?

- Đều đã sắp chết. Ta có gì phải hối hận. Thù của mẫu thân đã báo xong, ta cũng không còn gì tiếc nuối.

Dương Thiên gật đầu, bắt đầu cúi xuống hôn nàng. Hai tay giải khai y phục của nàng, việc này chỉ cần là nam nhân thì đều sẽ vô sự tự thông. Một đêm mây mưa qua đi, Hoa Thi Âm rất nồng nhiệt, liên tục trải qua mấy lần mới mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Dương Thiên ngăm nhìn nàng ngủ một lúc, để lại một đoạn tin tức trong đầu nàng cùng một chiếc vòng tay rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Mang theo nữ sinh rời đi khỏi biệt thự được một khoảng cách khá xa, Dương Thiên liền đánh thức nàng dậy. Nữ sinh vừa mở mắt ra đã định hô to, may mắn Dương Thiên kịp thời bịt miệng nàng lại:

- Đừng la lớn, là ta.

Nữ sinh hai mắt nhìn hẩn, dường như nhớ ra hẩn là ai liền gật đầu ra hiệu đã biết. Dương Thiên buông tay ra, hỏi nàng:

- Nhà của người ở đâu, ta sẽ đưa người trở về.

- Nhà của ta ở...

- Được rồi.

Dương Thiên vừa quay người định bước đi nữ sinh đã níu lấy một bên tay của hẩn.

- Người vẫn còn lo sợ chuyện khi này.

Nữ sinh gật đầu:

- Tại kinh thành, người có thể không biết chủ tịch thành phố là ai. Nhưng không thể không biết Thất gia. Người đắc tội với hãn kết quả đều sẽ vô cùng thâm hiểm.

- Không cần lo lắng. Hãn sẽ không tìm người báo thù. Về phần lý do vì sao, người cũng sẽ sớm được biết.

- Thật sự?

- Người tin tưởng ta sao?

Nữ sinh nhìn vào mặt Dương Thiên một lát rồi gật đầu. Dương Thiên mỉm cười xoa đầu nàng. Lấy ra một cái vòng tay:

- Đây là chiếc vòng hộ mệnh. Chỉ cần người giữ kĩ nó bên mình, người chắc chắn sẽ không có chuyện gì.

Nữ sinh lại gật đầu, hai tay mân mê chiếc vòng. Đây là Dương Thiên lo lắng bọn người kia vì hãn mà tìm đến nàng để điều tra. Đưa nàng đến trước cửa nhà xong, Dương Thiên định xoay người rời đi thì nữ sinh đã vội kêu lên:

- Ta là Bạch Khiết. Không biết tên của người là?

- Ta là Dương Thiên, sau này gặp lại.

Dương Thiên nói xong liền rời đi, nghe nói như vậy sẽ khiến một thiếu nữ không thể nào quên được người. Dương Thiên cũng không biết có thật hay không, nhưng thử một lần cũng chẳng mất gì. Bạch Khiết hai tay lại xoa xoa chiếc vòng, nhìn theo bóng Dương Thiên:

- Thật sự còn có thể gặp lại sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Làm Người Xấu

Hoa Thi Âm tỉnh dậy, nhìn khung cảnh hoang tàn xung quanh nở nụ cười khổ:

- Hẳn nghĩ ta dùng thân thể để đổi lấy mạng sống hay sao?

Đưa tay lên vén tóc, nàng bỗng phát hiện một chiếc vòng bằng ngọc đang đeo trên tay. Chưa kịp nghĩ xem chiếc vòng này từ đâu mà có, trong đầu nàng liền vang lên âm thanh của Dương Thiên:

- Thật ra ngay từ đầu ta đã không có ý định giết người. Ta cảm thấy một nữ nhân từ nhỏ sống trong hận thù, bị ám ảnh bởi quyền lực như người đáng thương hơn là đáng giận. Người sau này nên cố gắng sống cho thật tốt. Con người dù là ai, ở đâu, làm gì thì vẫn luôn mong muốn mình được sống hạnh phúc.

- Hoa Thất đã chết, gánh nặng trên người người cũng đã được giải khai. Người cũng đã có thể sông cuộc sống mà người mong muốn. Chiếc vòng này là món quà ta tặng người, nếu có duyên thì sẽ còn gặp lại.

Hoa Thi Âm ngẩn ra, một hồi lâu sau khóe miệng nở lên một nụ cười khó hiểu. Lập tức đứng dậy thu dọn hiện trường xung quanh rồi theo một lối bí mật rời đi. Biệt thự của Hoa Thất vốn không có ai dám đến, sự việc tối hôm qua chắc cũng phải một khoảng thời gian nữa mới có người phát hiện.

Dương Thiên lúc này đã thay một bộ đồ mới để đi học. Bước vào lớp, Dương Thiên liền đi đến chỗ của Tần Tuyết:

- Tuyệt nhi, lâu rồi không gặp.

- Cái gì mà lâu rồi không gặp. Không phải ta và người vừa mới gặp nhau hôm qua sao?

- Hôm qua không tính. Mấy ngày rồi mới được gặp, không cảm thấy nhớ ta hay sao?

- Ai thêm nhớ người.

Hai người trò chuyện rất vui vẻ, Lý Bàn ngồi phía sau thỉnh thoảng nhìn lên Dương Thiên. Có chuyện gì muốn nói nhưng lại thôi. Kết thúc giờ học, Dương Thiên dự định mời Tần Tuyết đi ăn cơm liền bị Lý Bàn ngăn cản:

- Dương Thiên, ta có chuyện gấp muốn nói với người.

- Có việc gì?

Lý Bàn nhìn qua Tần Tuyết, vẻ mặt e ngại. Tần Tuyết cũng hiểu ý, nói với Dương Thiên:

- Ta còn có việc phải đi trước, gặp lại sau.

- Gặp lại sau.

Chào Tần Tuyết xong, Dương Thiên vẻ mặt tức giận nhìn Lý Bàn:

- Người đây là muốn phá hỏng chuyện tốt của ta.

Lý Bàn vẻ mặt oan ức:

- Người đây là đổ oan cho người tốt. Người mau xem đây là cái gì?

Lý Bàn lấy ra một cái điện thoại đưa cho Dương Thiên. Dương Thiên mở ra, phía trong là một cái topic trên diễn đàn của trường: « Danh hoa đã có chủ, một tổn thất to lớn đối với nam nhân chúng ta ».

Phía dưới là hình ảnh Dương Thiên cùng Tần Tuyết đang vui vẻ trò chuyện. Dương Thiên vẽ mặt bình thường nhìn Lý Bàn:

- Đây là chuyện tốt a. Ta không thấy nó có vấn đề gì.

Lý Bàn tức giận nhìn Dương Thiên:

- Nếu người chỉ có ý định với một mình Tần Tuyết thì không sao. Nhưng ngoài nàng còn có Mộc Vũ Hàm cùng Triệu Vũ Hình lão sư. Nếu các nàng biết được, liệu người còn có cơ hội hay không.

Dương Thiên nghe đến đây chột ngẩn ra, đúng vậy a. Không thể để các nàng biết chuyện này:

- Lý Bàn, mau giúp ta xóa hết những thứ có liên quan. Ngoài ra, tìm cho ta kẻ nào dám đưa những tin tức này lên. Ta phải cho hắn một trận.

Lý Bàn cười đắc ý:

- Việc này không cần người nhắc nhở. Ta đã sớm xóa nó đi ngay khi nó vừa được đưa lên, cái kia chỉ là hình chụp lại thôi. Người đăng lên là một tên ở ban Báo Chí, ta sẽ dẫn người đi tìm hắn.

- Tốt.

Hai người lập tức đi tìm tên kia, xuýt chút nữa bị hắn hại thảm. Không cho hắn một trận đúng là không được. Theo Lý Bàn bước vào phòng làm việc của ban Báo Chí, Dương Thiên quay lại hỏi:

- Là kẻ nào?

Nhìn quanh một hồi, Lý Bàn chỉ tay về phía một tên đeo kính đang ngồi ở phía góc phòng:

- Chính là hắn. Người cũng không nên làm gì quá đáng.

- Yên tâm. Ta chỉ muốn cho hắn một bài học thôi.

Dương Thiên tiến lại chỗ thanh niên đeo kính, gấp laptop lại, nhìn hắn:

- Người có biết ta là ai không?

Nam thanh niên đẩy gọng kính lên, nhìn Dương Thiên lắc đầu:

- Không biết.

Dương Thiên ghêch mặt ra, hình như không đúng như trong kịch bản.
Quay lại nhìn Lý Bàn:

- Người có chắc là hắn hay không?

Lý Bàn khẳng định:

- Không sai. Ta đã điều tra kỹ càng.

Dương Thiên vẽ mặt lại tức giận:

- Không phải người vừa đăng một bài báo về ta và Tần Tuyết hay sao.
Quý nhân thường hay quên a.

Nam thanh niên hơi nhú mày rồi gật đầu:

- Thì ra là người. Bài báo đó không hiểu vì sao lại bị xóa, nhưng người yên tâm. Ta sẽ sớm đăng lại.

- Người còn muốn tiếp tục. Ta hôm nay là muốn cho người biết, không nên làm phiền chuyện riêng tư của người khác. Nếu không mọi hậu quả người sẽ phải tự gánh chịu.

- Nhưng Tần Tuyết là người của công chúng, mọi việc của nàng...

Dương Thiên một tay tóm lấy cổ áo nam thanh niên, siết chặt:

- Ai nói với người nàng là người của công chúng. Ta nhắc lại một lần nữa, không được làm phiền nàng.

Nam thanh niên bị siết đến mặt đỏ bừng, chưa kịp nói gì phía sau đã vang lên một giọng nói:

- Người làm gì vậy. Mau thả hân ra.

Dương Thiên quay lại nhìn, là một nữ nhân, vóc người hơi lùn, gương mặt cũng có thể tính là xinh xắn. Nàng chạy lại nắm lấy tay Dương Thiên cố gắng kéo ra nhưng không được. Tức giận nhìn hân:

- Mau thả ra. Người là ai, tại sao lại đến đây đánh người.

- Đây là việc của ta và hân, người không nên xen vào.

Nói xong quay lại nhìn nam thanh niên:

- Lời của ta nói người đã hiểu chưa?

Nam thanh niên mặt lúc này đã đỏ bừng vì khó thở, không nói được tiếng nào. Mọi người xung quanh thấy vậy cũng lao đến muốn kéo Dương Thiên ra. Dương Thiên lắc nhẹ một cái, đám người đều bị văng ra. Chỉ bị đau một chút chứ không tổn thương gì, Dương Thiên cũng không định làm hại bọn hân. Nữ sinh kia vẻ mặt hoảng sợ, chỉ tay về phía Dương Thiên:

- Nếu người không thả hân ra, ta sẽ báo cảnh sát.

- Người có thể tùy ý.

Dương Thiên tiếp tục nhìn vào nam thanh niên, tên kia tuy đã sắp không chịu nổi nhưng vẫn không chịu khuất phục, xem ra cũng có chút cốt khí. Dương Thiên cũng không định dây dưa với hân, đưa tay bắn nhẹ một đạo linh khí vào cơ thể hân. Nam thanh niên rớt cuống cũng không chịu nổi, cả người như con tôm gập lại, kêu gào thảm thiết.

Dương Thiên lắc đầu:

- Không đến mức như vậy chứ. Chỉ là cảm giác như bị hàng vạn con kiến cắn thôi mà.

Mọi người xung quanh nhìn hẩn hoảng sợ, Lý Bàn thì đưa tay lau mồ hôi trên trán. Một vạn con kiến cùng cắn, người nói có dễ chịu hay không?

Cảm thấy sự việc không ổn, Lý Bàn tiến lên ngăn cản Dương Thiên:

- Việc này nên dừng tại đây, không nên tiếp tục làm lớn chuyện.

Dương Thiên cúi xuống gần nam thanh niên:

- Người đã hiểu những gì ta nói chưa?

Nam thanh niên đau đến chết đi sống lại, cố gắng gật mạnh đầu. Dương Thiên vỗ nhẹ vào vai hẩn tán thưởng:

- Tốt lắm. Người biết điều như vậy ngay từ đầu có phải là đã tránh được đau khổ hay không.

Mang theo Lý Bàn rời đi, mọi người trong phòng nhìn hai người bọn hẩn vừa sợ hãi vừa cảm phần. Dương Thiên đưa tay vuốt mũi, nhìn Lý Bàn:

- Người nói xem, vừa rồi chúng ta nhìn rất giống kẻ xấu sao?

Lý Bàn trợn mắt, Dương Thiên vừa rồi không khác gì một tên giang hồ đang đi đòi nợ. Bất quá hẩn cũng không nói ra:

- Không có, ta thấy người làm rất đúng.

- Vậy là được rồi.

Hai người vừa rời đi, đám người liền tiến lại vây quanh nam thanh niên, nữ sinh kia vội hỏi:

- Người có bị sao không, có bị thương chỗ nào hay không?

- Ta không sao. Nhưng vừa này thực sự rất kinh khủng, cảm giác như có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang cắn khắp cơ thể của ta.

Mọi người nghe xong đều cảm thấy rùng mình, nữ sinh tức giận nói:

- Người yên tâm. Ta đã báo cảnh sát, bọn họ rất nhanh sẽ đến.

Mọi người cũng đồng loạt an ủi nam thanh niên. Dương Thiên lúc này đang cùng Lý Bàn uống nước dưới nhà ăn, hoàn toàn không biết gì đến chuyện sắp xảy ra với mình.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Mời Người Một Bữa

Dương Thiên cùng Lý Bàn chọn một góc trong nhà ăn để bàn luận về các vị mỹ nữ. Đây là việc quan trọng, không thể để người khác nghe được. Nghe Lý Bàn huyền thuyên một hồi, Dương Thiên cảm thấy rất quen thuộc. Đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn cảm thấy như vậy.

Nhìn Lý Bàn kỹ một lúc, Dương Thiên lên tiếng:

- Người có sử dụng facebook hay không?

- Đương nhiên rồi. Người phải biết, hiện tại muốn tiếp cận mỹ nữ. Đây là một trong những con đường ngắn nhất.

Dương Thiên lắc đầu, bây giờ công nghệ phát triển, mặc kệ người xấu như thế nào. Chỉ cần xử lý ảnh tốt đều có thể trở thành mỹ nữ. Vì vậy hắn chưa bao giờ làm quen bất kỳ nữ nhân nào qua facebook.

- Vậy tên tài khoản của người là gì?

- Ấc, cái này... Ta có thể nói cho người. Nhưng người nhất định không được cho người khác biết.

- Có gì bí mật chứ. Được rồi, nói đi.

- Tài Tử Phong Lưu. Thế nào, nghe rất hay phải không?

Dương Thiên trợn mắt, đây đâu chỉ là hay mà tính bất ngờ còn rất cao nữa. Ánh mắt nhìn Lý Bàn cảnh giác:

- Người có phải là hay cùng một người có tên là Đế Vương bàn luận đúng không?

Lý Bàn vẽ mặt tự đắc:

- Đúng vậy a. Tên đó đối với chuyện tán gái đúng là một tên Newbie. Ta đã cố gắng hết sức để chỉ bảo cho hã. Đáng tiếc là hã quá ngốc, đoán chừng đến bây giờ vẫn còn chưa làm quen được với nữ nhân nào.

Dương Thiên thở dài:

- Thảo nào...

- Mà người tại sao lại biết hã. Chẳng lẽ...

Lý Bàn nhìn Dương Thiên trân trối, không nói nên lời. Dương Thiên gật đầu:

- Đúng là ta. Bây giờ ta đã hiểu vì sao hiện tại vẫn chưa thành công được một lần. Thì ra đều là do người.

Lý Bàn mặt có hơi đỏ lên, tức giận:

- Sao có thể như vậy. Là do người không làm đúng như những gì ta chỉ dạy. Không thể trách ta được.

Nhìn Lý Bàn với ánh mắt khinh thường:

- Người còn chưa từng trải qua mối tình nào. Băng vào cái gì để dạy ta?

Lý Bàn câm nín, Dương Thiên đã chạm vào nỗi đau của hã. Hã trời sinh cũng không đẹp trai, lại bị đuổi khỏi gia tộc từ sớm. Tuy làm Hacker cũng có tiền, nhưng Lý Bàn không thích làm những chuyện hãm hại người khác, chỉ thông qua điều tra một vài tin tức bình thường để kiếm tiền.

Một kẻ không đẹp trai, không giàu có, không có tài năng nổi bật như hân thì làm gì có nữ nhân nào để ý. Nhìn vẻ mặt đáng thương của Lý Bàn, Dương Thiên vỗ vai an ủi:

- Người cũng không cần buồn bã như vậy. Ta sẽ nhờ Tuyết nhi giới thiệu cho người một người bạn gái. Người xem, ta thấy tiểu Hoa cũng rất tốt, tính tình hiền lành, nấu ăn lại ngon. Chỉ là vóc người có hơi mập, mặt có hơi xấu xí, giọng nói hơi giống nam nhân...

Lý Bàn hét to:

- Người im miệng cho ta.

Xung quanh mọi người lập tức quay lại nhìn hai người bọn hân. Lý Bàn mặt càng đỏ hơn, ngồi xuống nhìn Dương Thiên, gằn giọng:

- Ta nói cho người biết, không nên tiếp tục gán ghép ta với tiểu Hoa. Dù cho nữ nhân trên thế giới này chết hết, ta cũng sẽ không để ý đến nàng.

Dương Thiên cũng không tiếp tục trêu chọc hân. Chỉ cần hân không thích nam nhân, Dương Thiên đã thấy là rất tốt rồi. Hai người ngồi thêm một lúc rồi đi ra ngoài, vừa bước ra cổng đã có người chặn lại.

Một nữ cảnh sát mang theo một đám học sinh tiến đến trước mặt hân, một nữ sinh chỉ thẳng vào mặt hân:

- Chính là hân. Khi này hân hành hung bạn của ta trong lớp, còn đe dọa tính mạng của bạn ta.

Dương Thiên nhìn qua Lý Bàn:

- Ta có đe dọa tính mạng của hân sao?

Lý Bàn gật đầu:

- Hình như là có a.

- Không thể nào, nếu ta có ý định như vậy hẳn đã sớm chết. Ta không có thói quen đe dọa người khác a.

Nữ cảnh sát tức giận nhìn Dương Thiên:

- Người rHF0HSY đây là có ý gì. Ngay trước mặt cảnh sát vẫn dám còn hung hăng như vậy. Mau theo ta trở về cục cảnh sát lấy lời khai.

Dương Thiên lắc đầu nhìn nàng:

- Người xem, hằng ngày học sinh đánh nhau nhiều như vậy. Thuận tiện chửi nhau vài tiếng người liền muốn mang đến cục cảnh sát. Cục cảnh sát của các người có thể chứa hết sao?

Nữ cảnh sát lại càng tức giận:

- Việc đó không cần người bận tâm. Hiện tại có người báo với bọn ta người có hành vi xâm phạm đến sự an toàn của người khác. Ta có quyền dẫn người đi.

Dương Thiên đang định nói thêm gì nữa thì bị Lý Bàn nói nhỏ vào tai:

- Người không muốn đến gặp hoa khôi của cục cảnh sát sao. Nàng rất xinh đẹp a, vóc người lại chuẩn, cực phẩm a.

Dương Thiên chợt nhớ lại Lưu Ly cùng vẻ mặt tức giận nhìn hẳn khi đó không khỏi bật cười. Vỗ vai Lý Bàn:

- Đúng là chỉ có người hiểu ta.

Quay đầu lại nhìn nữ cảnh sát:

- Tốt lắm, ta theo người trở về.

Nữ cảnh sát thấy Dương Thiên phối hợp cũng bớt giận, nhìn về phía Lý Bàn. Dương Thiên liền ngăn cản:

- Hắn chỉ là người đi xem mà thôi, không có làm gì. Người có thể hỏi bọn hắn.

Nữ cảnh sát quay sang nhìn đám người, bọn họ đều gật đầu đồng ý. Dù sao khi đó Lý Bàn cũng đã giúp đỡ họ ngăn cản Dương Thiên.

Mang theo Dương Thiên tiến vào cục cảnh sát, tiến về bàn làm việc, nữ cảnh sát cầm theo một tập giấy ngồi đối diện với Dương Thiên:

- Tên?

Dương Thiên không có ý định trả lời nàng, nhìn xung quanh phong xong quay lại hỏi:

- Lưu Ly hôm nay không có đi làm sao?

- Người nói là Lưu Ly của phòng Hình sự sao? Nàng đang ở phía trong kia. Nhưng việc này có liên quan gì đến người?

- Ta đến thăm nàng một chút, đều là chỗ quen biết. Người có thể gọi nàng ra giúp ta không?

Nữ cảnh sát nhìn Dương Thiên, nàng cũng Lưu Ly là bạn thân. Nếu tên này thực sự có quen biết với Lưu Ly, xem ra hôm nay cũng không thể xử phạt hắn.

- Người thực sự quen biết nàng?

- Đúng vậy a. Người chỉ cần gọi nàng ra là rõ.

Nữ cảnh sát gật đầu đi vào một căn phòng phía trong, bước về phía chỗ Lưu Ly:

- Lưu Ly, có một kẻ nói là quen biết người. Muốn gặp người.

- Quen biết ta? Không thể, người quen của ta đều biết ta không thích bị làm phiền khi đang làm việc.

- Hẳn là phạm tội bị bắt đến đây, hẳn là muốn nhờ người trợ giúp. Tội này cũng không nặng, nếu hẳn quen biết người ta có thể thả hẳn ra.

- Được rồi, để ta ra ngoài xem.

Lưu Ly vừa bước ra ngoài liền trông thấy Dương Thiên vẫy tay, lăm bầm:

- Sao hẳn lại ở đây.

Nữ cảnh sát thấy Lưu Ly như vậy cũng hỏi:

- Người thực sự quen biết hẳn?

Lưu Ly chưa kịp trả lời Dương Thiên đã tiến lại:

- Đã lâu không gặp.

- Ta cũng không muốn gặp lại người.

- Sao có thể như vậy, đêm hôm đó khi ta rời đi. Người không phải vẫn còn luyến tiếc hay sao?

Nghe Dương Thiên nói như vậy, nữ cảnh sát kể bên kinh ngạc nhìn Lưu Ly. Lưu Ly cũng không để ý tới vẻ mặt của nàng, hỏi:

- Hẳn đây là phạm tội gì?

- Cũng không có gì nghiêm trọng, chỉ là...

Lưu Ly nghe xong cũng nhú mày, việc học sinh đánh nhau vốn rất bình thường, không phải cái gì to tát. Dựa vào quan hệ của Dương Thiên và cục trưởng, chỉ có thể thả hãn ra.

- Vậy thì thả hãn ra đi.

Nữ cảnh sát gật đầu, nàng cảm thấy mối quan hệ giữa Dương Thiên và Lưu Ly không tầm thường nhưng cũng không tiện hỏi.

Dương Thiên nhìn Lưu Ly:

- Ta cũng đã mất công đến đây, có thể cùng ta ăn trưa sao?

- Ta với người hình như không có thân thiết như vậy a.

- Nhưng đêm hôm đó...

Lưu Ly tức giận:

- Chuyện hôm đó hoàn toàn là lỗi của người, ta...

Chợt nhìn thấy mọi người xung quanh đang chăm chú nhìn mình, Lưu Ly lúc này càng nói thì lại càng thêm đen. Nhỏ giọng nói với Dương Thiên:

- Được rồi. Ta còn có việc, người đợi một chút.

Nhìn Lưu Ly đi vào trong, Dương Thiên vẻ mặt đặc ý. Lý Bàn tuy không được, nhưng những kỹ năng hãn dạy quả thật hữu dụng. Cố ý ra vẻ mập mờ, khiến nàng không giải thích rõ được, cuối cùng phải nhận lời đi ăn cùng hãn.

Đáng tiếc, cuối cùng Lý Bàn vẫn ế dài a. Dương Thiên quyết định phải chọn lọc lại những chỉ dẫn của Lý Bàn, nếu không đến cuối kết quả của mình cùng hãn sẽ không sai biệt lắm.

Hơn 11 giờ 30 phút, Lưu Ly thay một bộ trang phục bình thường đi ra, ánh mắt nhìn Dương Thiên, nén giận nói:

- Hiện tại đã có thể đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Trao Đổi Con Tin

Hai người vừa bước ra khỏi cục cảnh sát, Lưu Ly vẻ mặt tức giận quay lại nhìn hẳn:

- Người tốt cuộc là có ý gì?

Dương Thiên vẻ mặt vô tội:

- Ta chỉ muốn mời người ăn một bữa cơm, cũng chưa làm việc gì xấu a.

- Tối hôm đó ta chỉ bắt người vì tội lái xe vượt quá tốc độ. Giữa chúng ta hoàn toàn không có xảy ra chuyện gì khác.

- Người nghĩ nhiều. Ta hình như không có nói là giữa chúng ta có gì mờ ám a.

Lưu Ly tức muốn điên lên:

- Nhưng cách nói của người sẽ khiến người khác hiểu lầm.

- Việc đó không liên quan đến ta a.

Lưu Ly biết có nói tiếp cũng vô ích, quay đầu bỏ đi. Dương Thiên liền đi phía sau. Một lúc sau, nàng mới tức giận quay lại:

- Không được đi theo ta, ta sẽ không dùng bữa với người.

- Người đây là nuốt lời sao?

- Ta nuốt lời, người làm gì được ta.

Dương Thiên xoa xoa cái trán, nữ nhân một cái so với một cái đều khó chơi như vậy.

- Thôi quên đi. Ta chợt nhớ còn có việc ở cục cảnh sát, người đi đâu tùy ý.

Nói xong liền quay người rời đi, Lưu Ly liền kéo hẳn lại:

- Người uy hiếp ta?

- Ta có uy hiếp người sao?

- Người không phải muốn quay trở lại đó nói lung tung chứ. Ta cảnh cáo người, ta đã có ý trung nhân, không nên làm phiền ta.

Dương Thiên thở dài, đối với việc đập chậu cướp hoa hẳn vốn không có kinh nghiệm, cũng không biết phải làm thế nào cho đúng. Hôm nay đành rút lui trước vậy.

Dương Thiên đang định bỏ đi thì liền bị một âm thanh gây chú ý. 3,4 chiếc xe cảnh sát chạy nhanh ra khỏi cục. Lưu Ly cũng không tiếp tục để ý đến hẳn mà chạy nhanh về phía cục cảnh sát. Xem ra là có vụ án quan trọng.

Suy nghĩ một hồi, Dương Thiên quyết định đi xem thử, dù sao buổi tối mới có hẹn với Lăng Nhã Kỳ. Theo xe cảnh sát đi đến một tòa nhà bỏ hoang, Dương Thiên nhìn thấy một đám người cầm súng đang đứng phía trước, phía trong có mấy người bị trói chặt. Bên cạnh còn có 2 người đang cầm súng chĩa vào bọn họ.

Trông thấy cảnh sát đi đến, tên cầm đầu cầm theo một cái loa, nói to:

- Các người đã mang người của bọn ta đến đây để trao đổi con tin?

- Các người hãy giữ bình tĩnh, đừng làm con tin bị thương. Người của các người bị giam giữ ở chỗ khác. Chúng ta sẽ mau chóng mang bọn hăn đến đây.

- Tốt. Ta cho các người 30 phút, sau đó cứ trễ 10 phút ta sẽ giết một người.

- Ta khuyên các người mau...

Viên cảnh sát chưa kịp nói hết câu, đáp lại bọn hăn là một tràng tiếng súng. Tất cả đều hiểu là bọn người kia không có ý định thương lượng. Đám cảnh sát nhìn nhau, tỏ vẻ bất lực, nơi này tương đối trống trải, bọn hăn không thể đột nhập vào để giải cứu con tin được.

Đợi khoảng 20 phút sau, lại có mấy chiếc xe cảnh sát đi đến. Từ trên xe đi xuống 4 tên cảnh sát cùng 3 tên đang bị còng tay khóa lại, Lưu Ly cũng nằm trong số đó. Một cảnh sát cầm loa nói:

- Người các người cần bọn ta đã mang đến, hiện tại có thể tiến hành trao đổi con tin.

Đám người kia lập tức đáp ứng, dẫn theo con tin tiến ra.

- Chúng ta một người đổi lấy một người.

- Không được, các người có 4 con tin nhưng chúng ta chỉ có 3 người của các người.

Tên cầm đầu bọn bắt người cười khinh bỉ:

- Người cho rằng ta là kẻ ngu sao. Thả hết con tin để các người xông lên bắt lấy bọn ta?

- Người...

- Không cần nhiều lời. Bọn ta sẽ giữ lại một con tin, đến nơi an toàn bọn ta sẽ thả hẳn ra.

- Không được. Nếu đến khi đó các người không chịu thả người thì sao?

- Cuộc giao dịch này bọn ta có vị thế cao hơn các người. Đồng ý hay không là tùy ý các người.

Dương Thiên đứng đằng xa vỗ tay, tên cầm đầu này đúng là có kiến thức về đàm phán a. Hẳn nói không sai, dù bọn hẳn ra điều kiện gì thì cảnh sát cũng chỉ có thể chấp nhận. Bọn hẳn không ngại giết người, cảnh sát thì lại không dám lấy mạng người ra đánh cuộc.

Cuối cùng cảnh sát đành phải chấp nhận thỏa hiệp. Giao người hoàn tất, bọn bắt người định bỏ đi thì một tên cảnh sát tiến lên:

- Ta đồng ý thế chỗ cho người kia.

- Người xem bọn ta là kẻ ngu sao? Giữ một người bình thường không an toàn hơn là giữ một tên cảnh sát được huấn luyện đầy đủ sao?

Tên cảnh sát kia cứng miệng, hẳn quả thực muốn trao đổi với người kia rồi nhân cơ hội bắt hết bọn cướp. Lưu Ly thấy vậy cũng tiến lên:

- Vậy ta thì như thế nào? Các người nhiều người như vậy, chẳng lẽ lại sợ một nữ nhân như ta?

Bọn bắt người nhìn kĩ Lưu Ly, một tên chạy lại nói nhỏ vào tai tên cầm đầu:

- Lão đại, mau đồng ý đi. Nàng chỉ là một nữ nhân, dù đã được huấn luyện thì có thể thế nào. Hơn nữa chúng ta vốn cũng không có ý định thả con tin, người xem nàng xinh đẹp như vậy...

Tên kia nghe vậy cũng gật đầu:

- Tốt, chúng ta đồng ý, người trước tiên tự mình đeo còng tay lại rồi bước qua đây.

Việc trao đổi tiến hành rất thuận lợi, bọn người kia cũng không nói nhiều mà lên xe rời đi. Bọn hắc cũng lo lắng mọi việc có biến. Cảnh sát vừa nhìn thấy đám người rời đi liền gọi điện thoại gọi cứu viện. Dương Thiên ở đằng xa quan sát cũng lắc đầu ngao ngán:

- Sao ta có cảm giác như đang được xem một bộ phim hành động như vậy. Các người có phải đều bị ngốc hay không mà lại đồng ý để nàng trao đổi. Chẳng lẽ thay nàng cho người kia thì có thể bắt hết bọn cướp sao?

- Còn có, các người không ngây thơ đến mức cho rằng bọn cướp sẽ thả con tin chứ. Thật không biết làm thế nào các người lại tốt nghiệp đại học cảnh sát được.

Dương Thiên có thể nghe rõ những lời của bọn bắt cóc, biết bọn hắc không có ý định thả người. Nếu như là bình thường Dương Thiên cũng sẽ mặc kệ, nhưng bọn hắc lại đang bắt giữ Lưu Ly. Thở dài:

- Xem như là các người đen đui. Nữ nhân mà ta nhắm đến các người cũng dám động vào.

Đám người rất nhanh chạy đến một khu rừng, sau đó xé bỏ lớp sơn bên ngoài xe ra, thay biển số và những phụ tùng mới. So với ban đầu thì đã hoàn toàn khác biệt về cả màu sắc lẫn hình dáng. Ngay lúc bọn bắt cóc định lên xe bỏ đi, Dương Thiên đã từ từ bước lại gần, vui vẻ:

- Oa, các người thay màu xe thật tài tình a. Còn nữa, thứ người đang cầm là súng giả sao? Các người đang quay phim sao? Có thể cho ta một vai phụ được không, vai quần chúng cũng được. Ta rất thích đóng phim a.

Lưu Ly nhìn thấy Dương Thiên vẻ mặt liền hoảng hốt, cố gắng ra hiệu cho hắc bỏ đi. Dương Thiên ra vẻ không nhìn thấy tiến lại gần. Tên cầm

đầu vẽ mặt cũng tươi cười:

- Đúng vậy, người xem súng bọn ta làm có giống thật hay không?

Không đợi Dương Thiên cầm lấy cây súng, tên cầm đầu đã hướng hân bóp cò. Nhìn Dương Thiên ngã xuống dưới loạt đạn, Lưu Ly nhắm mắt nhìn qua một bên. Tên cầm đầu bước lại ngồi cạnh xác của hân, cười to:

- Người cho rằng bọn ta là kẻ ngu sao? Giữa rừng sâu như vậy đột nhiên xuất hiện một kẻ lạ mặt. Trông thấy bọn ta cầm súng cũng không một chút sợ hãi mà tiến lại gần. Không biết là do người ngu ngốc hay là do người đã quá khinh thường bọn ta.

- Vậy sao?

Nghe được âm thanh, tên cầm đầu dừng cười, nhìn lại phía sau:

- Là ai vừa lên tiếng?

- Lão đại, không phải ta.

- Lão đại, cũng không phải là ta.

- Là ta.

Dương Thiên đứng dậy, phủi sạch quần áo, nhìn tên kia trêu tức:

- Người cứ lặp đi lặp lại một câu hỏi. Vậy ta cũng sẽ trả lời cho người biết, các người thực sự rất ngu ngốc. Ngu ngốc lớn nhất của các người là đã bắt nàng, vì nó mà các người không thể rời khỏi đây được nữa.

Tên cầm đầu hoảng sợ nhảy ngược ra phía sau, cả đám người chĩa súng về phía Dương Thiên:

- Người tại sao vẫn chưa chết. Chẳng lẽ người có mặc áo chống đạn. Không thể nào, vừa nãy ta đã bắn thẳng vào trán của người...

Dương Thiên lắc đầu:

- Người nói quá nhiều.

Dứt lời, Dương Thiên liền biến mất. Bọn cướp từng tên phát ra tiếng kêu thảm rồi ngã xuống đất. Tên vẫn đang trông chừng Lưu Ly hoảng sợ, chỉ súng thẳng vào đầu nàng hét to:

- Mau dừng tay, nếu không ta sẽ bắn bể đầu của nàng.

- Nếu người có thể.

Dương Thiên xuất hiện bên cạnh Lưu Ly, một tay bóp nát khẩu súng, mỉm cười nhìn nàng:

- Thế nào? Ta rất lợi hại đúng không?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Mời Mỹ Nữ Chơi Game

Lưu Ly vẫn chưa bình tĩnh lại được, tuy nàng la cảnh sát nhưng khung cảnh huyết tinh như vậy vẫn là lần đầu nhìn thấy. Tên kia thấy Dương Thiên không để ý tới hấn vội mở cửa xe bỏ chạy. Nhưng chỉ kịp chạy được mấy bước đã la thảm một tiếng rồi gục ngã xuống đất.

Dương Thiên muốn giết những kẻ này vốn chỉ cần đứng yên một chỗ cũng làm được. Chẳng qua hấn cảm thấy nhàm chán nên mới thêm một ít hương vị mà thôi. Lưu Ly tròn mắt nhìn Dương Thiên:

- Người, người giết nhiều người như vậy.
- Nếu ta không giết bọn hấn, người bị giết sẽ là ta.
- Nhưng...
- Người thân là cảnh sát, chẳng lẽ chưa thấy những chuyện này bao giờ sao?

Lưu Ly lắc đầu, cố kiềm nén sự sợ hãi trong lòng. Dương Thiên cười trói cho nàng, nói:

- Người bây giờ đi thẳng theo hướng này. Một lúc sau sẽ ra đến đường lớn, khi đó hãy tự đi nhờ một chiếc xe trở về. Sau khi trở về hãy nói bọn người kia đi được một quãng liền thả người ra.
- Không được. Chuyện hôm nay ta phải báo cáo lên trên. Nhiều người chết như vậy, dù bọn chúng là kẻ xấu thì cũng không thể để yên như vậy.

Dương Thiên nhìn nàng:

- Ý của người là muốn bắt ta trở về?

Lời nói của Dương Thiên khiến Lưu Ly ngẩn ra, hắn vì cứu nàng mới giết người. Nàng không thể lấy oán trả ơn. Nhưng việc này nếu không báo lên trên, lòng nàng chắc chắn sẽ không yên. Dương Thiên nhìn Lưu Ly do dự không quyết được, lắc đầu, cô nàng này vẫn còn ngây thơ như vậy sao. Không biết những trường lớp kia đã dạy nàng tư tưởng gì nữa.

- Nếu người muốn báo cáo lên trên cũng không có vấn đề gì. Cứ nói cho Sở A biết, hắn sẽ có biện pháp giải quyết.

- Quan hệ của người và cục trưởng rất tốt?

- Nếu ta nói hắn phải nghe theo lệnh của ta, người có tin hay không?

Lưu Ly không chút do dự. Ban đầu nàng chỉ nghĩ Dương Thiên bất quá chỉ là một tên công tử nhà giàu mà thôi. Nhưng chuyện hôm nay khiến nàng thay đổi suy nghĩ, thân phận của Dương Thiên chắc chắn không tầm thường. Dương Thiên thấy nàng tin tưởng mình như vậy cũng hơi ngạc nhiên:

- Được rồi. Người đi trước đi. Việc ở đây để ta xử lý.

Lưu Ly gật đầu, theo hướng Dương Thiên chỉ dẫn trở về. Dương Thiên nhìn một đám xác chết đang nằm dưới đất, trên tay hiện lên một hỏa cầu. Vẩy tay nhẹ một cái, một ngọn lửa không lồ bùng lên nhưng rất nhanh lại biến mất, chỉ để lại trên mặt đất một bãi đất màu đen.

Nhìn lại thời gian, đã gần 5 giờ chiều, Dương Thiên cũng không tiếp tục nán lại nơi này. Hơn 6 giờ, Dương Thiên thay đổi một thân y phục sạch sẽ, gọi điện cho Lăng Nhã Kỳ:

- Người đang ở đâu, ta sẽ đến đón người.
- Ta đang ngồi trong một quán cafe gần nhà của người. Người mau đến a.
- Người biết nhà của ta?
- Là Tiêu Chính Long thúc thúc nói cho ta biết.

Dương Thiên lập tức đi ra quán cafe gần nhà. Trong quán thiết kế theo phong cách cổ điển, tiếng nhạc êm dịu, Lăng Nhã Kỳ đang chọn một chỗ yên tĩnh trong góc thưởng thức. Hôm nay Lăng Nhã Kỳ mặc một bộ váy đỏ, vẫn đội một cái nón to cùng một cặp kính mát che kín gần hết khuôn mặt.

Dương Thiên gọi đồ uống xong liền tiến lại ngồi xuống:

- Người lúc nào ra đường cũng phải ăn mặc như vậy sao?

Lăng Nhã Kỳ nghe vậy, thở dài:

- Ta cũng muốn có một cuộc sống tự do, nhưng có một số việc không thể theo ý mình được.

- Nếu muốn người có thể bỏ công việc ca hát. Gia đình người giàu có như vậy, việc này hẳn không phải vấn đề.

Lăng Nhã Kỳ lắc đầu:

- Người không hiểu. Ta cũng yêu thích việc ca hát. Giống như việc người đứng trước hai người mà người yêu, nhưng lại chỉ có thể chọn một. Vậy người sẽ làm như thế nào?

Dương Thiên trả lời dứt khoát:

- Nếu như ta yêu cả hai người, vậy ta sẽ không từ bỏ bất kỳ một ai.

- Vậy nên ta mới nói người không hiểu. Đôi khi có những việc mà người bắt buộc phải lựa chọn. Hoặc là chọn một, hoặc là mất cả hai.

- Nếu một nam nhân không thể giữ lấy nữ nhân mình yêu, chỉ có thể trách hắn quá yếu kém. Ta vẫn luôn tin tưởng, chỉ cần người thực lực đủ mạnh, không việc gì có thể làm khó được người.

Cười nhẹ một tiếng, Lăng Nhã Kỳ tháo cặp kính xuống, nhìn Dương Thiên:

- Vì vậy nên người đồng thời tán tỉnh rất nhiều mỹ nữ cùng lúc sao?

Lăng Nhã Kỳ bất ngờ đổi chủ đề khiến Dương Thiên trở tay không kịp. Việc này không tiện để nói nên hắn lựa chọn im miệng. Lăng Nhã Kỳ cũng không hỏi thêm, hai người uống xong trà tiền đi ra ngoài. Dương Thiên nhìn xung quanh một hồi rồi hỏi nàng:

- Người muốn đi nơi nào. Ta sẽ dẫn người đi.

- Người dẫn ta đi đâu ta sẽ đi nơi đó. Người hôm nay là chủ, ta chỉ là khách.

Dương Thiên gật đầu, việc này không nằm ngoài dự đoán của hắn:

- Tốt lắm. Vậy theo ta đến chỗ này đi. Ta chắc chắn người sẽ rất vui vẻ.

Hai người đi đến một tiệm internet khá lớn, nhìn từ ngoài vào rất hiện đại. Lăng Nhã Kỳ tròn mắt nhìn Dương Thiên:

- Người nói làm ta vui vẻ là muốn dẫn ta đi chơi game?

Dương Thiên vẻ mặt tự tin:

- Cứ tin tưởng ở ta. Người phải thử một lần, thứ này thực sự rất vui. Hơn 1000 năm qua...

- Người nói cái gì?

- A, không có gì. Mau vào đi.

Dương Thiên định nói hơn 1000 năm qua đây là thứ thú vị nhất hẳn được biết. Nhưng nếu nói như vậy Lăng Nhã Kỳ chắc chắn sẽ nghĩ hẳn bị bệnh tâm thần. Hẳn vốn cũng không định dẫn nàng đến đây, nhưng sau khi nhận lời đồng ý dẫn nàng đi chơi vào tối nay. Dương Thiên chợt nhớ ra một việc rất quan trọng, sự kiện tranh đoạt Thần Vị được tổ chức 3 buổi tối liên tục.

Như vậy tối nay và tối mai Dương Thiên đều sẽ phải tham gia. Nhưng vì đã lỡ hứa với Lăng Nhã Kỳ, Dương Thiên quyết định dẫn nàng đến đây. Một người bận rộn như nàng, chắc hẳn không có nhiều thời gian tiếp xúc với game, đây cũng là một dịp tốt để xả stress.

Chọn hai máy nằm ở góc khuất, Dương Thiên bắt đầu dạy Lăng Nhã Kỳ chơi một game đơn giản nhất: Bắn vịt. Lăng Nhã Kỳ NidTQq0 lúc đầu không mấy hào hứng, nhưng rất nhanh đã bị thu hút.

- Dương Thiên, người xem đạn đỏ của ta tiến hóa có mạnh hay không?

- A. Sao lại bị chuyển thành sấm sét rồi. Nhưng trông có vẻ rất lợi hại a.

- Không thể nào. Thiên thạch từ phía dưới bay lên như vậy, sao ta có thể né được.

Lăng Nhã Kỳ không ngừng kêu to, may mắn Dương Thiên đã dựng một huyền trận cách âm với ngoại giới. Nếu không giờ này cả tiệm sẽ đang nhìn bọn hắn.

Lăng Nhã Kỳ rất có năng khiếu, từ một Newbie không biết gì, trong vòng một tiếng đã phá đảo thành công game bắn vịt. Quay sang nhìn Dương Thiên, tự hào nói:

- Thế nào, ta rất tài giỏi đúng không.

Dương Thiên gật đầu:

- Đúng vậy a. Không ngờ đại minh tinh của chúng ta lại xuất sắc như vậy. Thật là khiến người ta kinh ngạc.

- Nhưng này giờ ta lớn tiếng như vậy, tại sao mọi người chung quanh không có ai để ý.

- Việc này ta đã sắp xếp xong, người có thể tháo kính và nón ra. Yên tâm, sẽ không có bất kỳ ai để ý đến người.

Lăng Nhã Kỳ hơi do dự một chút rồi cũng gật đầu. Sau khi tháo bỏ đồ ra, quả thực không có ai nhìn nàng, Lăng Nhã Kỳ mới thở phào nhẹ nhõm. Nhìn qua Dương Thiên:

- Người còn trò chơi gì hay, mau giới thiệu cho ta biết.

Dương Thiên nhìn thời gian, cũng đã gần đến giờ tham dự sự kiện. Giả vờ nghiêm túc nhìn nàng:

- Trò chơi vừa rồi chỉ là để người làm quen. Hiện tại ta sẽ giới thiệu với người một trò chơi cần vận dụng đầu óc tư duy chiến thuật. Người cần phải chú ý.

Lăng Nhã Kỳ nghe vậy lập tức cảm thấy hứng thú, nàng rất thích những trò chơi như vậy.

- Người mau nói đi.

Dương Thiên gật đầu:

- Vậy bây giờ ta sẽ hướng dẫn người một trò chơi nổi tiếng trên toàn thế giới, nó thường được gọi là Pikachu.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Đại Chiến Tứ Cấp Mộng Thú

Lăng Nhã Kỳ nghe Dương Thiên giới thiệu như vậy cảm thấy hào hứng, nhưng nàng rất nhanh nhận ra, tức giận nhìn Dương Thiên:

- Người nói đây là một game chiến thuật, yêu cầu tư duy rất cao?

- Đúng vậy a. Người xem, nếu người nổi hai tấm này lại với nhau, hai tấm kia sẽ không nổi được nữa. Như vậy người phải chọn hai tấm bên trái trước. Sau đó nổi hai tấm ở dưới, như vậy mới có thể nổi tấm này...

Trong lúc Dương Thiên đang nói liên tục không dứt, Lăng Nhã Kỳ đã đưa tay lên nhéo mạnh vào hông của hắn:

- Người xem ta là trẻ con hay sao. Mau tìm cho ta trò chơi thú vị hơn, nếu không đừng trách ta nặng tay.

Dương Thiên méo mặt, đây là trò chơi đầu tiên hắn tiếp xúc. Bây giờ tuy không còn hứng thú nữa, nhưng đối với người mới như Lăng Nhã Kỳ chắc hắn sẽ rất thú vị. Dương Thiên cũng không biết, hắn cảm thấy thú vị là bởi vì đó là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với game. Còn đối với những người thường xuyên tiếp xúc với công nghệ như Lăng Nhã Kỳ, không nhàm chán mới là lạ.

Dương Thiên làm vẻ mặt nghiêm túc nhìn nàng:

- Được rồi. Vốn định để người quen thuộc ta mới giới thiệu cho người. Nhưng nếu người đã như vậy, ta sẽ cho người một trò chơi chiến thuật rất nổi tiếng, Đế Chế.

- Đế Chế? Ta hình như đã từng nghe qua, rất hay sao?

- Chẳng phải thử rồi sẽ biết sao?

Dương Thiên bắt đầu hướng dẫn Lăng Nhã Kỳ chơi Đế Chế. Nàng học hỏi khá nhanh, Dương Thiên cũng không tốn quá nhiều công sức:

- Người xem, đây là dân. Người dùng bọn hắc đế thu thập lương thực. Còn đây là nhà chính, người có thể nâng cấp để xây dựng thêm công trình mới. Đây là...

- Người sao lại để dân một mình săn sói, phải kéo nhiều người mới có thể. Không được để lính của người giết, nếu không sẽ không thu được lương thực.

- Mau mua thuyền, nâng cấp lên tên lửa. Bản đồ này phần lớn là đường thủy, chúng ta sẽ chơi thủy chiến với bọn hắc.

Nhìn Lăng Nhã Kỳ càng chơi càng hào hứng, Dương Thiên lặng lẽ ngồi về máy của mình. Sự kiện đã bắt đầu, hôm nay là ngày thứ hai, nếu như Dương Thiên tiếp tục đạt được thứ hạng cao. Ngày mai khi tổ chức thi đấu vô đài, Dương Thiên sẽ được đặc cách nằm ở top trên, chỉ cần tham gia vào những trận cuối cùng tổ chức vào tối mai.

Điều này Dương Thiên chắc chắn phải đạt được, sáng ngày mai hẳn còn phải đến nhà Mộc Vũ Hàm, không có thời gian tham dự. Sự kiện hôm nay là Mộng Huyền Giới, người chơi sẽ tiến vào trong đó chém giết Mộng Thú. Chỉ có hai điều kiện, đạt đủ điểm số yêu cầu và không chết trước thời hạn quy định. Mộng thú chia làm 4 cấp, thực lực tương đương với 4 cấp độ khác nhau của người chơi. Phân chia điểm số lần lượt là: nhất cấp 1 điểm, nhị cấp 5 điểm, tam cấp 30 điểm, tứ cấp 1000 điểm.

Chênh lệch nhiều như vậy là do tuy cùng một level nhưng chênh lệch một cấp sẽ có những kỹ năng cũng như chỉ số chênh lệch. Tứ cấp cũng có kỹ

năng đặc thù không khác gì so với Thánh Hiền, một người chơi chỉ đạt đến tam cấp dù level 100 cũng không bằng được Mộng thú tứ cấp level 50.

Dương Thiên đã sớm max level 200, công thêm tứ cấp thánh hiền cùng trang bị tốt nhất. Mục tiêu của hắn dĩ nhiên là Mộng thú tứ cấp. Nhưng có một điều phải chú ý, người chơi có thể giết lẫn nhau để giành lấy điểm số. Luật này nhằm loại bỏ thêm số lượng lớn người chơi.

Dương Thiên rất nhanh được truyền tống đến Mộng Huyền Giới. Mở ra kĩ năng Hỏa Vực, tất cả những sinh vật không phải đồng bạn đều sẽ bị thiêu đốt một lượng máu trong thời gian kĩ năng còn hoạt động. Chỉ cần thi triển Hỏa Vực, Dương Thiên chỉ cần chạy khắp nơi lure quái và tìm kiếm tứ cấp Mộng thú là đủ rồi.

Kĩ năng này tuy người chơi nào đạt đến tam cấp cũng có, nhưng nếu không luyện max level cùng có trang bị tăng sát thương, giảm khả năng kháng hỏa của mục tiêu căn bản tác dụng không lớn. Về điểm này thì số người chơi đạt được chỉ đếm được trong lòng bàn tay. Dương Thiên không ngừng chạy loạn, Mộng thú bị hắn thu hút ngày một đông nhưng vẫn chưa xuất hiện một con tứ cấp Mộng thú nào. Màn hình bỗng hiện lên một dòng chữ đỏ:

- Người chơi Đế Vương đã hạ sát người chơi Rye.

Không đợi Dương Thiên hiểu ra chuyện gì, lại mấy dòng chữ đỏ hiện lên:

- Người chơi Đế Vương đã hạ sát người chơi Rachel.

- Người chơi Đế Vương đã hạ sát người chơi Lạc Giang.

- Người chơi...

Dương Thiên ngẩn ra, bọn người kia yếu đến như vậy a. Hắn chỉ đi qua bọn hắn đã lăn ra chết. Dương Thiên cũng không biết, những người này đều đang đánh nhau với tam cấp Mộng thú, lượng máu còn lại không nhiều. Dương Thiên chỉ cần gây sát thương tương đối nhất định sẽ bị Mộng thú giết. Điểm pk sẽ được tính cho hắn.

Những tên kia trước khi bị thoát ra vẫn để lại vài câu chữ:

- Đế Vương, ta đã làm gì đắc tội với người sao?
- Khốn kiếp, đừng tưởng mình là top của game thì có thể tùy tiện giết người khác.
- Người đợi đó, bang chủ của bọn ta sẽ không tha cho người.

Dương Thiên cũng không để ý bọn hắn, tuy hắn không cố ý, nhưng dù hắn cố ý thì đã sao. Bọn họ yếu như vậy, hắn là không có cơ hội tranh đoạt Thần Vị. Tiếp tục tìm kiếm tứ cấp Mộng thú, cuối cùng Dương Thiên cũng tìm được một con.

Con Mộng thú này có hình dạng như rồng Tây phương, hai cánh dang rộng, phía trên đầy gai nhọn. Miệng chỉ chít răng nhọn, từ lỗ mũi không ngừng có lửa tỏa ra, xem ra là một con hỏa long. Hỏa long lúc này đang vô cùng tức giận đuổi theo ba người chơi. Ba người này chỉ đạt đến tam cấp, nhưng phối hợp rất nhịp nhàng. Một người dùng viên trình công kích quấy rối hỏa long, một người dùng các pháp thuật tăng phúc cho đồng đội, đồng thời làm suy yếu hỏa long. Một người có trách nhiệm đối đầu trực diện, người này kỹ năng khá tốt, chủ yếu là hấp dẫn sự chú ý của hỏa long. Nếu không, chỉ cần khoảng 3 đòn đánh chính xác, người này chắc chắn bị loại.

Ba người đang vất vả, bỗng nhiên nhìn thấy từ phía xa một đàn Mộng thú cực đông đang chạy đến. Dẫn đầu là một người chơi, trên người mặc một bộ trang phục lấp lánh hào quang, dưới chân là một vòng tròn hình

ngôi sao mười cánh, tỏa ra mười loại màu sắc khác nhau. Lập tức ba người đã nhận ra người đến là ai:

- Đế Vương, đúng là người sao. Người chính là thần tượng của ta a.

- Đúng vậy. Trận chiến kia thật sự rất mãn nhãn.

Ba người đều sử dụng tiếng Anh, Dương Thiên cũng có thể hiểu được.
Trả lời:

- Các người muốn đối phó với tứ cấp Mộng thú sao.

- Đúng vậy. Chỉ cần giết một con tứ cấp Mộng thú, với số điểm nó mang lại, ba người bọn ta đều có thể tiến vào vòng trong.

- Không thể. Chẳng lẽ các người không biết tứ cấp Mộng thú cũng như Thánh Hiền. Đều có kỹ năng đặc biệt, ba người các người hầu như không có NpHQRDz cơ hội.

- Cái này...

Ba người bọn hắn chưa từng thấy qua kỹ năng đặc biệt của tứ cấp, cũng không biết nó lợi hại như thế nào. Nhưng nghe Đế Vương nói thì hình như rất kinh khủng.

Dương Thiên nhìn qua đám Mộng thú đang đuổi theo mình ở đằng xa, bắt đầu thi triển kỹ năng quần công. Không đầy 3 phút sau, toàn bộ Mộng thú theo đuôi đã bị tiêu diệt. Nhìn vào thanh máu của tứ cấp Mộng thú chỉ còn khoảng 25%, Dương Thiên liền chat:

- Khi nó dưới 20% máu sẽ thi triển kỹ năng đặc biệt. Các người mau lùi ra phía sau. Ta sẽ cho các người thưởng thức một lần.

Ba người nghe vậy liền lùi lại, bọn hắn tin tưởng Dương Thiên. Dù sao với thực lực của hắn, muốn cướp con tứ cấp Mộng thú này rồi giết bọn hắn

cũng là việc rất dễ dàng, không cần làm trò như vậy.

Dương Thiên thấy ba người kia lui lại, liền bay thẳng đến chỗ tứ cấp Mộng thú. Ngôi sao 10 cánh dưới chân chuyển thành màu đỏ vàng, đây là Dương Thiên chuyển đổi toàn bộ thuộc tính thành kháng hỏa. Thi triển một vài kỹ năng tấn công, thanh máu của Mộng thú rất nhanh tụt xuống dưới 20%. Nó gào to một tiếng, cả người phát ra hòa quang chói mắt. Sau vài giây, ánh sáng biến mất, hai con hỏa long y hệt con ban đầu xuất hiện, thanh máu cũng chỉ còn 20% như con chính.

Ba người nhìn thấy cảnh này liền vội hỏi:

- Đây là kỹ năng gì. Sao có thể imba như vậy?

- Đây là tuyệt kỹ phân thân đặc biệt của tứ cấp. Nhưng phân thân chỉ có 50% sức mạnh của con chính, nhưng cũng vô cùng lợi hại.

Ba người cũng im lặng, may mắn là có Dương Thiên, nếu không bọn hắn chỉ có thể bị hỏa long giết chết. Dương Thiên chat:

- Các người bây giờ mau rời đi tìm kiếm mục tiêu khác. Nếu không sẽ không kịp thời gian.

Ba người cũng chỉ có thể nghe theo, thời gian cũng còn hơn phân nửa. Bọn hắn đã tốn quá nhiều thời gian cho con Mộng thú này, đáng tiếc cuối cùng vẫn không có khả năng đánh bại nó.

- Đế Vương, hẹn vòng sau gặp lại.

Chào Dương Thiên một câu, ba người liền rời đi. Dương Thiên mở hòm trang bị lấy ra một thanh trường kiếm còn dài hơn người của hắn, nhìn về phía hỏa long:

- Mau đến, để ta xem thử kỹ năng này có gì lợi hại.

Dứt lời, cả người bay thẳng về hỏa long gần nhất, thi triển một kỹ năng có sát thương rất lớn. Phân thân của hỏa long công kích chỉ còn có một nữa, tuy vẫn rất mạnh, nhưng Dương Thiên lại không coi vào đâu. Liên tục thi triển ba kỹ năng lên người, một cái phân thân lóe sáng rồi phát nổ.

Một ngọn lửa lớn lang ra, nhưng rất nhanh bị bản thể của hỏa long nuốt vào trong bụng. Dương Thiên không khỏi ngẩn ra:

- Đây là kỹ năng gì?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Nữ Nhân Thật Khó Hiểu

Dương Thiên lập tức lùi lại thật nhanh về phía sau. Hỏa long sau khi nuốt hết lửa lại lao lên tấn công hấn. Dương Thiên vừa chống trả vừa cảm thấy kì quái, sức mạnh không có tăng thêm một chút nào. Chẳng lẽ chỉ là hiệu ứng hình ảnh cho thêm sinh động thôi sao?

Chống đỡ một lúc, Dương Thiên chắc chắn hỏa long không có gì thay đổi liền bắt đầu tấn công. Lượng máu của hỏa long cùng phân thân vốn đã rất thấp nên rất nhanh bị Dương Thiên tiêu diệt. Hỏa long bị đánh nát, điểm tích lũy của Dương Thiên được tăng thêm 1000 nhưng hấn N3heu8 lại chẳng có chút vui mừng nào. Nhìn về phía trước mặt, một hỏa cầu khổng lồ đang chậm rãi rơi xuống.

- Ta đã biết là có chuyện không lành. Không ngờ tứ cấp Mộng thú còn có loại kĩ năng như vậy.

Dương Thiên lập tức thi triển Thời Gian Tĩnh Lặng rồi chạy nhanh về phía xa. Một lúc sau, một cơn sóng lửa lướt qua người hấn, nhưng do khoảng cách khá xa nên sát thương cũng không có bao nhiêu. Dương Thiên xem lại điểm tích lũy, 1240 điểm, cũng đã khá cao. Hiện tại chỉ cần chém giết một ít cấp thấp Mộng thú nữa hấn sẽ nắm chắc vị trí đầu bảng. Tứ cấp Mộng thú có kĩ năng kinh khủng như vậy, Dương Thiên không tin có nhiều người có thể hạ được nó.

Mọi chuyện so với dự tính của Dương Thiên còn dễ dàng hơn, hấn may mắn tìm được một bãi tập trung rất nhiều Mộng thú cấp thấp. Tuy chỉ là cấp

thấp nhưng số lượng lại rất nhiều. Cuối cùng Dương Thiên đạt được 1470 điểm, là người đứng đầu vòng 2, được đặc cách tại vòng tiếp theo.

Kết thúc sự kiện, Dương Thiên lại lên diễn đàn đọc tin tức, đây cũng là một thói quen của hắn. Hôm nay so với ngày hôm qua còn sôi động hơn nhiều. Một chủ đề được lập lên với tiêu đề:

- Tứ cấp Mộng thú- phải chăng chỉ là một cái bẫy để loại bỏ người tham dự.

Người viết chủ đề này cũng là một người chơi đạt đến tứ cấp. Theo như hắn kể lại, sau khi giết chết một con độc xà tứ cấp. Độc xà lập tức biến thành một quả bom khói độc, hắn bị khói độc giết chết rất nhanh. Chủ đề rất nhanh nhận được sự đồng cảm từ các người chơi khác, trong đó cũng có vài tên tứ cấp khác. Thậm chí có người còn đề nghị kiện lên nhà phát hành để đòi lại công bằng.

Nhà phát hành cũng rất nhanh có trả lời, một topic được lập lên với tiêu đề:

- Tứ cấp Mộng thú không phải là nhiệm vụ bất khả thi.

Bên dưới là bảng tổng sách điểm, đứng đầu là Dương Thiên với 1470 điểm. Ngay phía dưới hắn là một người chơi tên Kai, 1290 điểm. Nhà phát hành cũng có hành động xoa dịu những người chơi khác:

- Tiêu diệt tứ cấp Mộng thú mà vẫn sống xác thực rất khó, nhưng không phải không làm được. Tiêu biểu là hai người chơi Đế Vương và Kai.

- Những người chơi bị chết bởi tứ cấp Mộng thú cũng sẽ không bị loại. Nhưng chỉ đạt được 300 điểm. Xếp hạng cuối trong vòng thi đấu ngày mai. Sẽ phải leo lên từ phía dưới chót.

Dương Thiên xem xong cũng thầm tán thưởng, cách giải quyết vấn đề này của nhà phát hành rất tốt. Bọn hắn đều là tứ cấp, việc leo lên hạng cao hơn với bọn hắn hẳn là không có chút khó khăn nào.

Nhìn qua Lăng Nhã Kỳ, nàng vẫn đang hăng say chinh chiến. Lăng Nhã Kỳ rất có tố chất, chỉ sau 2 trận đã khá thành thạo với game. Tuy thao tác vẫn còn chậm, nhưng cũng đã có tính chiến thuật, quy hoạch xây dựng nhất định. Dương Thiên chờ Lăng Nhã Kỳ chơi hết trận mới nói:

- Hiện tại đã gần 9 giờ tối, người đã muốn trở về nhà ngủ hay chưa?
- Không cần. Ta hiện tại thấy rất vui, lát nữa hãy về.
- Tốt. Vậy ta cùng người có thể chơi đầu cặp trực tuyến.
- Trực tuyến?
- Phải. Đánh với máy rất nhàm chán. Chúng ta nên kiếm người chơi khác để thử sức.

Lăng Nhã Kỳ nghe Dương Thiên nói vậy cũng cảm thấy có hứng thú, nhưng lại tỏ vẻ e ngại:

- Nhưng ta chỉ vừa mới tập chơi, lỡ như...

Dương Thiên vẻ mặt tự tin:

- Có ta ở đây, người không cần phải lo lắng.

Thấy Dương Thiên tự tin như vậy, Lăng Nhã Kỳ cũng đồng ý. Hai người tìm được game, rất nhanh liền bắt đầu. Dương Thiên vừa chơi vừa hướng dẫn Lăng Nhã Kỳ:

- Người mau cho dân ra đó thu hoạch lương thực, những chỗ có sương mù kia đợi ta dò đường xong hẳn đi.

- Không cần chờ những loại lính mạnh, trước tiên cứ mua một vài loại cấp thấp cùng do thám để phòng chống những đợt tấn công nhanh.

Dưới sự hướng dẫn của Dương Thiên, hai người phối hợp rất ăn ý. Lăng Nhã Kỳ tập trung sản xuất rồi chuyển tài nguyên cho Dương Thiên. Hắn bắt đầu xây dựng cùng nâng cấp các loại lính mạnh hơn rồi tấn công. Dưới sự phối hợp của hai người, bên kia rất nhanh liền đầu hàng.

Lăng Nhã Kỳ vui sướng đến mức hô to, quay sang ôm lấy Dương Thiên. Trong lúc Dương Thiên vẫn đang suy nghĩ là nên tiếp tục như vậy hay là ôm lại nàng thì Lăng Nhã Kỳ đã vội vàng thả tay ra. Gương mặt có chút đỏ nhin hắn giải thích:

- Người không nên hiểu lầm. Ta chỉ hơi hưng phấn quá mức thôi.

Dương Thiên thầm kêu đáng tiếc, lần sau nhất định phải nhanh tay hơn.

- Không có việc gì. Sao, tiếp tục một trận nữa chứ?

- Tất nhiên. Lần này người tập trung sản xuất, ta sẽ lo việc điều binh.

Hai người một lần nữa tham chiến. Mãi đến khi chủ quán thông báo sắp đến giờ đóng cửa, Dương Thiên cùng Lăng Nhã Kỳ mới đứng dậy đi ra về. Bước ra ngoài hít thở không khí, Lăng Nhã Kỳ quay lại nhìn Dương Thiên:

- Cảm ơn người. Hôm nay ta thực sự cảm thấy rất vui vẻ.

- Không cần cảm ơn. Tối mai ta sẽ dẫn người đi chơi những trò còn vui hơn.

Lăng Nhã Kỳ lắc đầu:

- Chiều mai ta phải đi để chuẩn bị cho buổi biểu diễn sắp tới.

- Không phải người đã nói được nghỉ hai ngày sao?

- Ta nói là hai ngày nhưng không có nghĩa là đầy đủ hai ngày. Sau đợt biểu diễn lần này, có lẽ ta sẽ rút ra khỏi giới giải trí một thời gian.

Dương Thiên nghe vậy liền hỏi:

- Người quyết định như vậy là rất đúng a. Khi nào đợt biểu diễn cả người kết thúc? Khi đó ta sẽ dẫn người đi chơi thỏa thích.

- Ta lịch hẹn rất nhiều. Nếu không có gì thay đổi hẳn là sẽ kết thúc trong năm nay. Người không cần lo lắng cho ta. Không phải người vẫn còn nhiều mỹ nữ khác cần phải bận tâm sao.

Dương Thiên như bị dội một chậu nước lạnh, cảm nín. Nàng không cần phải bắt bẻ hẳn ngay trong không khí lãng mạn như vậy a. Lăng Nhã Kỳ thấy Dương Thiên không nói gì, trong lòng cảm thấy có chút khó chịu.

- Được rồi, bây giờ cũng đã muộn rồi. Ta cũng nên trở về.

- Để ta đưa người trở về.

Lăng Nhã Kỳ gật đầu, hai người cùng đi bộ về. Trên cả quảng đường cả hai không nói với nhau câu nào. Dương Thiên nhìn thấy Lăng Nhã Kỳ tâm trạng dường như không được tốt, nên quyết định yên lặng. Trong lòng không khỏi trầm nghĩ:

- Nữ nhân trở mặt còn nhanh hơn lật sách. Thật sự không thể nào hiểu được.

Đưa nàng trở về xong, Dương Thiên cũng trở về. Lăng Nhã Kỳ nhìn theo bóng Dương Thiên, thở dài:

- Người điểm nào cũng tốt. Đáng tiếc quá phong lưu, có lẽ ta và người chỉ có thể trở thành bằng hữu mà thôi.

Dương Thiên trở về nhà, nằm lên giường chuẩn bị đi ngủ thì điện thoại đã phát ra tiếng. Là Diệp Vấn Thiên gọi đến:

- Dương Thiên, người hiện đang ở đâu. Tại sao ta không gọi được cho người?

Lúc đi chơi với Lăng Nhã Kỳ, Dương Thiên đã tắt điện thoại. Có ai muốn trong lúc đang vui vẻ với một mỹ nữ mà bị làm phiền cơ chứ.

- Ta đã trở lại Bắc Giang thành, có việc gì gấp sao?

- Phải. Tên kia lại một lần nữa hành động, lần này là một huyện nhỏ nằm cách kinh thành không xa. Toàn bộ người trong huyện đã bị giết chết, đồng thời máu đã bị hút sạch. Bọn ta thấy nên thông báo với các thế lực khác để truy tìm người này.

- Người có thể mời cao tăng các thế lực khác đến đây để cùng bàn bạc kế hoạch. Tốt nhất là những lão quái vật đã sống nhiều năm, như vậy mới có cơ hội biết thêm thông tin về tên kia.

Diệp Vấn Thiên có chút lo lắng:

- Việc này rất khó. Cho dù là hội trưởng ra mặt cũng chưa chắc mời được bọn hăn. Những lão già đó trước giờ vốn không quá xem trọng bọn ta.

- Vậy thì dùng danh nghĩa của ta đi.

- Người cũng sẽ tham dự.

- Không. Ta chỉ cho các người mượn danh tiếng để mời bọn hăn thôi. Việc này ta không có hứng thú. Người yên tâm, tên kia tuy có khí tức của Nguyên Anh kỳ nhưng hiện tại rất yếu. Nếu có thể bắt được hăn trước khi hăn bình phục hăn là không có vấn đề gì.

- Chuyện này người không định quản sao. Chẳng phải lần trước người nói muốn đến Ấn Thế đại lục một chuyến sao?

Dương Thiên mặt đen lại, lần trước chỉ là cái cớ của hắn là đến thăm Tô Nguyệt Nhi cùng Liễu Mị mà thôi. Lúc này nghĩ kĩ lại, Dương Thiên cảm thấy không cần thiết, sớm muộn cũng có thể gặp các nàng, không nên tự chuốc lấy phiền phức vào mình.

- Ta đổi ý a. Hiện tại ta có rất nhiều việc, không có thời gian tham dự chuyện này.

- Nhưng...

Không đợi Diệp Vấn Thiên nói xong, Dương Thiên đã vội tắt máy. Diệp Vấn Thiên chỉ có thể lắc đầu cười khổ, Dương Thiên chính là như vậy, không quan tâm đến việc gì trên đời. Không đúng, mỹ nữ là ngoại lệ.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Cạnh Tranh

Nhà của Mộc Vũ Hàm cách quán ăn không xa. Dương Thiên theo đúng hẹn đi đến, đã thấy nàng sớm đứng ở trước cửa đợi hắn.

- Dương Thiên, người tới thật đúng giờ a.
- Mỹ nữ có hẹn. Ta sao có thể đến trễ được.

Mộc Vũ Hàm cười rất tươi, cùng Dương Thiên đi vào trong. Nhà không lớn nhưng bên trong bày biện rất ngăn nắp. Chính giữa căn phòng có một bàn ăn nhỏ, một lão giả đang ngồi trên ghế xem truyền hình. Mộc Vũ Hàm dẫn hắn đến trước mặt lão giả, cúi chào:

- Gia gia, đây là bằng hữu của ta, Dương Thiên.

Dương Thiên cũng theo đạo lễ chào:

- Chào ngài, ta là Dương Thiên.

Lão giả nhìn Dương Thiên, không nói gì mà quay sang Mộc Vũ Hàm:

- Người xuống bếp phụ giúp mẫu thân đi. Ta và hắn nói chuyện riêng một lát.

Mộc Vũ Hàm gật đầu, ra hiệu cho Dương Thiên không cần lo lắng rồi đi xuống bếp. Dương Thiên ngồi xuống đối diện với lão giả, chưa kịp nói gì lão giả đã nổi giận:

- Người thật sự rất vô phép, ta còn chưa cho phép người ngồi xuống. Người lại dám tự tiện như vậy.

Lão già này cố ý làm khó dễ ta, đây là ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Dương Thiên. Trước giờ chỉ có hăn hiếp đáp người khác, sao có thể bị người khác hiếp đáp như vậy. Về mặt bình thản trả lời:

- Không cần thể hiện quyền lực của trưởng bối trước mặt ta. Hoàn toàn vô dụng, có việc gì người mau nói đi.

Lão giả thu hồi vẻ tức giận, nhìn Dương Thiên rồi nói:

- Người quả thực không được. Ta cũng sẽ không để Vũ Hàm rơi vào tay người. Ta đã thay nàng lựa chọn một người tốt hơn. Người hiện tại có thể đi được rồi.

Dương Thiên có chút buồn cười, lão già này nói một câu không được hăn liền rời đi sao. Bây giờ là thời đại nào rồi, đâu ra cái tư tưởng áp đặt hôn nhân cho con cháu như vậy nữa.

- Việc của ta và nàng không cần người quản. Người chấp nhận thì rất tốt mà phản đối thì cũng chẳng có vấn đề gì. Ta sẽ không quan tâm. Còn có, hôm nay là Vũ Hàm mời ta đến, người có tư cách gì đuổi ta đi.

Lão giả về mặt tức giận, trừng mắt nhìn Dương Thiên:

- Hôn sự của con cháu trước giờ vẫn do trưởng bối quyết định. Ta nói nàng lấy ai thì nàng phải lấy người đó. Nhà này là của nữ nhi ta, ta có quyền đuổi người ra khỏi đây.

Dương Thiên khinh thường:

- Vậy sao? Tại sao ta lại nghe nói nữ nhi của người vì theo một tên công tử nhà giàu, cuối cùng bị hăn rời bỏ, người cũng đuổi nàng ra khỏi nhà. Đó

là cuộc hôn nhân do người sắp đặt sao? Người đã đuổi nàng ra khỏi nhà, hiện tại có tư cách gì mà đến đây. Đúng là sống càn lâu, da mặt lại càng dày.

- Người...

Lão giả chuẩn bị bộc phát thì bên ngoài lại bc59EtO phát ra tiếng gõ cửa. Hít một hơi thật sâu để giữ bình tĩnh, lão giả nhìn Dương Thiên:

- Người nhìn cho rõ một chút. Đây là vị hôn phu tương lai của Vũ Hàm, hẳn so với người tốt hơn trăm ngàn lần.

Dương Thiên bĩu môi, có người tốt hơn hẳn trăm ngàn lần sao? Đáp án dĩ nhiên là phủ định. Lão giả tiến ra mở cửa, mang theo một thanh niên đi vào. Dương Thiên nhìn thấy hẳn cũng không khỏi ngạc nhiên, nhớ tới sự kiện lần trước, lẩm bẩm:

- Lại là hẳn. Hẳn thực sự thích Vũ Hàm hay sao?

Người tới chính là Lý Tường, tên này vừa bước vào, trông thấy Dương Thiên liền không nhịn được lùi lại một bước. Dương Thiên nhìn hẳn, vui vẻ nói:

- Thì ra là người quen. Mau lại đây ngồi xuống tâm sự a.

Lão giả thấy vậy cũng ngạc nhiên nhìn Lý Tường:

- Người cùng hẳn quen biết?

Lý Tường gật đầu khẳng định:

- Đúng vậy.

Ngồi xuống đối diện với Dương Thiên, Lý Tường có chút e ngại nói:

- Người cũng có ý với Mộc Vũ Hàm hay sao? Chẳng phải người đã có...

Lý Tường chưa kịp nói hết câu đã cảm thấy cổ họng như bị một vật chặn lại. Cố gắng mãi cũng không nói được tiếng nào.

- Là một người thông minh. Người nên biết việc nào cần nói, việc nào không nên nói.

Cảm giác được cổ họng bình thường trở lại, Lý Tường vẻ mặt hoảng sợ nhìn Dương Thiên. Người này so với hắc tướng tượng còn đáng sợ hơn rất nhiều. Cố gắng lấy bình tĩnh nhìn Dương Thiên:

- Việc lần trước không nhắc đến. Nhưng ta thực sự ưa thích Vũ Hàm. Người có dám cùng ta cạnh tranh công bằng hay không?

Dương Thiên nghe Lý Tường nói như vậy, cảm thấy tên này dường như đã thay đổi, rất thú vị a. Tính hiếu thắng trong hắc lại nổi lên.

- Có gì không dám. Có điều, người nghĩ là người có thể thắng được ta sao?

- Không thử thì làm sao biết được. Ta cũng không tin mình thua kém người.

- Tốt a.

Dương Thiên cũng muốn nhìn xem, Lý Tường có thủ đoạn gì mà muốn cướp Mộc Vũ Hàm của hắc. Lão giả ngồi kế bên này giờ mới quay sang nói nhỏ với Lý Tường:

- Người dường như rất sợ hắc?

Lý Tường tất nhiên sẽ không thừa nhận:

- Không có. Hãn là một người bạn cũ của ta. Lần trước chịu thiệt trong tay hãn một lần. Lần này ta chắc chắn không để hãn đoạt mất Vũ Hàm.

Lão giả hai mắt kinh dị nhìn Dương Thiên, không ngờ người này bối cảnh lại mạnh như vậy. Hãn quen biết Lý Tường trong một lần giải tỏa nhà, khu nhà của bọn hãn ở đã lâu, tất nhiên sẽ không đồng ý. May mắn lúc đó có Lý Tường đứng ra, chỉ trong vài câu nói, những người kia đã từ bỏ khu đất đó. Khi đó hãn cảm thấy Lý Tường vừa giàu có, tài năng, nhân phẩm lại tốt liền đem Mộc Vũ Hàm giới thiệu cho hãn.

Với sự xinh đẹp của Mộc Vũ Hàm, Lý Tường rất nhanh bị nàng thu hút. Hãn còn nhờ phụ thân của nàng làm mai mối, đang tiếc tên kia không hiểu vì sao bị người khác đánh, hiện giờ còn đang nằm trong bệnh viện. Lão giả vốn muốn mang Lý Tường đến đây để giới thiệu với Mộc Vũ Hàm, nhưng lại nghe nữ nhi nói Mộc Vũ Hàm đã có ý trung nhân. Hãn đành hẹn cả hai người đến đây, tin tưởng Lý Tường có thể dễ dàng đuổi Dương Thiên đi. Đáng tiếc mọi việc không như dự kiến a.

Dương Thiên nhìn hai người thì thầm với nhau, cũng không thêm để ý. Một già một trẻ các người cộng tuổi lại còn không bằng một phần so với tuổi của ta, có thể trước mặt ta đùa giỡn mưu kế sao.

Mộc Vũ Hàm cùng mẫu thân làm đồ ăn xong, mang lên thì gặp phải Lý Tường, không khỏi kinh ngạc:

- Gia gia, hãn là?

Lão giả tươi cười:

- Đây là Lý Tường. Vừa rồi may nhờ có hãn nên căn nhà bấy lâu nay của chúng ta mới được giữ lại. Lần này ta mới hãn đến đây dùng cơm một bữa để tạ ơn.

Mộc Vũ Hàm nhìn qua Dương Thiên, thấy hắn vẫn vui vẻ không để ý cũng gật đầu:

- Vậy cũng tốt.

Đồ ăn mang lên đầy đủ, Mộc mẫu liền sắp đặt cho Mộc Vũ Hàm ngồi cạnh Dương Thiên. Có thể thấy rõ nàng ưa thích Dương Thiên, lão giả cũng không có gì để nói. Trong bữa ăn, lão giả không ngừng thay Lý Tường nói tốt:

- Lý Tường tuy còn trẻ nhưng trong sự nghiệp lại rất thành công a. Nghe nói đã tự thành lập một công ty riêng để quản lý. Hàng tháng kiếm được rất nhiều tiền. Còn có...

Mộc mẫu tất nhiên cũng không thua kém, khen Dương Thiên không ngớt lời:

- Dương Thiên cũng rất có tài a. Tuy vẫn còn đi học đại học, nhưng cũng đã tự mình mở một công ty riêng, nghe nói sắp tới sẽ khai trường. Phải không?

Nàng nói xong liền nhìn qua Dương Thiên, chờ đợi hắn nói tiếp. Dương Thiên lúc này vẫn đang chăm chú thưởng thức món ăn. Tay nghề của Mộc mẫu cùng Mộc Vũ Hàm đúng là không chê vào đâu được. Giá như Tô Nguyệt Nhi học được một nửa, không, chỉ cần một phần mười thì Dương Thiên đã không cần chịu khổ như lần trước.

Mộc Vũ Hàm thấy Dương Thiên không chú ý liền đá chân hắn một cái. Dương Thiên giật mình ngẩng lên, vội nói:

- Đúng vậy a. Món sườn xào chua ngọt này rất ngon, hương vị đã ngấm sâu vào trong. Còn nữa, món thịt ếch này mới là cực phẩm...

Mộc mẫu trợn mắt nhìn hắn:

- Người đang nói cái gì vậy?

Lão giả cũng nắm bắt cơ hội:

- Đây là người thành công mà người nói sao? Sao ta cảm thấy hẫng ngoài tham ăn ra thì chẳng có điểm tốt nào vậy?

Dương Thiên không đề ý đến lão giả, nhìn Mộc mẫu:

- Thật không tiện, bá mẫu cùng Vũ Hàm làm cơm thực sự quá ngon. Ta không có tâm trí để ý đến chuyện khác.

Mộc mẫu cùng Mộc Vũ Hàm nghe vậy liền cười rất vui vẻ. Ai lại không thích được người khác khen ngợi. Dương Thiên biết mình nói đúng cũng thầm vuốt mồ hôi. Thầm nghĩ:

- Bàn tử. Ta hiện tại có chút tin vào thuyết pháp của người rồi a. Nữ nhân đều rất thích được khen ngợi, quả không sai.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Huyết Trận

Mộc mẫu vui vẻ nhìn Dương Thiên:

- wVER7qR Ta đang hỏi người về công ty do người thành lập?

- Là chuyện này a. Đúng vậy, ta có thành lập một công ty thời trang gọi là Lạc Nhật Phi Thiên. Sắp tới sẽ mời đại minh tinh Lăng Nhã Kỳ đến làm người đại diện.

Mộc Vũ Hàm nghe vậy vô cùng ngạc nhiên:

- Là Lăng Nhã Kỳ sao. Nàng rất nổi tiếng nhưng nghe nói là không đồng ý làm người đại diện cho bất kì công ty nào để tránh ảnh hưởng đến danh tiếng của mình. Người làm sao lại mời được nàng.

Dương Thiên tỏ vẻ khiêm tốn:

- May mắn mà thôi. Một người bạn của ta là người quen của nàng.

Mộc mẫu vẻ mặt tự hào nhìn lão giả. Mộc Vũ Hàm có thể không hiểu nhưng nàng sao có thể không hiểu mục đích phụ thân dẫn Lý Tường đến đây. Trong lòng nàng Dương Thiên mới là nhân tuyển số một.

Lão giả thấy tình huống không ổn, quay sang nhìn Lý Tường. Ý bảo hẳn thể hiện một chút. Lý Tường hiểu ý, nói:

- Công ty đó ta đã từng nghe nói qua, vừa mới thành lập chưa lâu nhưng danh tiếng cũng khá tốt. Không biết người có ý định hợp tác với ta hay không?

- Hợp tác với người.

- Đúng vậy. Lý gia của ta kinh doanh trong rất nhiều lĩnh vực. Những năm gần đây cũng đã bước chân vào lĩnh vực thời trang. Nếu có Lý gia hỗ trợ, tin tưởng công ty của người sẽ đạt được thành công lớn.

Nếu là người bình thường nghe được những lời như vậy chắc chắn sẽ vui mừng như điên. Nhưng Dương Thiên vốn chẳng quan tâm công ty làm ăn như thế nào. Thành công cũng được mà thất bại cũng được. Tiền đối với hắn là thứ có cũng được, không có cũng chẳng sao. Dương Thiên dứt khoát trả lời:

- Việc này không cần thiết. Ta thấy hiện tại công ty của ta đang trong giai đoạn mới thành lập. Chưa có ý định hợp tác với người khác.

Mộc Vũ Hàm đá nhẹ vào chân Dương Thiên khiến hắn quay sang:

- Dương Thiên, người suy nghĩ kỹ một chút. Ta nghe nói Lý gia thế lực rất lớn. Nếu người hợp tác với bọn họ, công ty của người sẽ có điều kiện phát triển tốt hơn.

- Vũ Hàm, ta hiểu ý tốt của người. Nhưng người yên tâm, ta đã có kế hoạch phát triển cụ thể cho công ty. Tạm thời chưa cần mở rộng hợp tác.

Lý Tường giả vờ tỏ vẻ tiếc nuối:

- Thật đáng tiếc a.

Hắn mục đích chính cũng chỉ là để Mộc Vũ Hàm biết về gia thế của hắn chứ không phải thực sự muốn hợp tác với Dương Thiên. Trong mắt hắn, Dương Thiên tuy lợi hại nhưng chỉ là về mặt vũ lực mà thôi, về những mặt khác vốn không bằng hắn.

Đáng tiếc, Lý Tường vốn không biết, Mộc Vũ Hàm rất ghét những tên công tử nhà giàu. Sau khi nghe nói hắn là người Lý gia, trong tâm lý đã sinh ra một chút chán ghét. Dương Thiên biết điều này, trong lòng thầm khinh bỉ, thiếu hiểu biết mà còn muốn đấu với ta, ngu ngốc.

Sau đó, mặc kệ Lý Tường cố gắng bắt chuyện, Mộc Vũ Hàm chỉ giả vờ làm lơ hoặc trả lời ngắn gọn. Kết thúc bữa cơm, Lý Tường chán nản cáo từ trước. Lão giả thấy vậy cũng nhìn Dương Thiên:

- Người về trước đi. Ta cùng các nàng còn có chuyện cần nói.

Có hai người Mộc Vũ Hàm ở đây, Dương Thiên cũng không tiện phát tác. Cúi đầu chào một tiếng rồi ra về. Mộc mẫu liền nói:

- Vũ Hàm, người mau tiễn Dương Thiên một đoạn.

Mộc Vũ Hàm nghe vậy cũng theo Dương Thiên đi ra ngoài. Mộc mẫu nhìn lão giả:

- Cha, ta biết người muốn tác hợp cho Lý Tường cùng Vũ Hàm. Nhưng trong lòng nàng đã có Dương Thiên. Hơn nữa ta thấy Dương Thiên rất tốt, không hề thua kém tên Lý Tường kia.

Lão giả trừng mắt:

- Hắn sao có thể so với Lý Tường, hắn là người của Lý gia, tiền đồ vô lượng. Nếu lấy hắn Vũ Hàm có thể sống cả cuộc đời sung sướng.

Mộc mẫu thở dài:

- Ta trước đây cũng đã từng nghĩ như người bây giờ. Không phải đến cuối cùng hắn cũng rời bỏ ta để đến với nữ nhân khác sao?

Lão giả có chút lúng túng:

- Người không nên so sánh Lý Tường với tên khốn kiếp kia. Ta từ lần đầu nhìn thấy tên đó đã thấy hằn không vừa mắt nhưng người vẫn cứ khẳng định chọn hằn.

- Việc này chúng ta có nói tiếp cũng vô ích. Cứ để Vũ Hàm tự do lựa chọn đi.

Lão giả cũng thở dài, chuyện của Mộc mẫu cũng khiến hằn đau khổ trong một thời gian dài. Nàng muốn thế nào thì cứ làm như vậy đi. Hiện tại hằn chỉ mong hai mẹ con nàng được sống vui vẻ, hạnh phúc mà thôi.

Mộc Vũ Hàm tiễn Dương Thiên đi ra đến cửa hằn mới quay lại hỏi nàng:

- Tại sao trước giờ ta chưa từng nghe thấy người nhắc đến gia gia của người. Tại sao hằn lại đột nhiên muốn gặp ta?

- Ta cũng vừa mới biết gần đây. Thì ra gia gia tuy giận mẫu thân nhưng vẫn âm thầm giúp đỡ nàng. Cửa tiệm mẫu thân mở cũng là do gia gia cho tiền. Còn lí do vì sao gia gia muốn gặp người, ta cũng không rõ.

Xem ra vị gia gia kia cũng rất quan tâm đến con gái cùng cháu gái. Dương Thiên thay đổi cái nhìn với vị lão giả kia, hằn cũng không phải loại người đáng ghét. Dương Thiên nhìn Mộc Vũ Hàm, cười nói:

- Người không biết nhưng ta biết. Hằn là cố ý dẫn tên Lý Tường đến đây giới thiệu cho người. Mời ta đến chẳng qua là để ta biết tự lượng sức mà rút lui.

- Người nói lung tung gì vậy. Gia gia không có ý đó, người đừng hiểu lầm người.

- Được rồi. Có thể là ta hiểu lầm hằn. Người không cần tiễn nữa, mau đi vào đi. Còn có, không nên có quan hệ với tên Lý Tường kia, hằn không phải là người tốt.

- Hừ, ta kết bạn với ai cần người quan tâm sao.

Mộc Vũ Hàm nói xong quay mặt đi vào. Dương Thiên không thấy nụ cười của nàng còn tưởng nàng đang tức giận. Mặt méo xệch, lẩm bẩm:

- Ta lại nói sai điều gì sao?

Dương Thiên vốn đang định về nhà bỗng phát hiện ma khí cùng huyết khí phát ra ở trung tâm thành phố. Ma khí cùng huyết khí rất yếu, đoán chừng là trong lúc vô tình phát ra mà thôi. Bây giờ vẫn còn khá sớm, Dương Thiên quyết định đến xem một chút. Đến nơi, Dương Thiên phát hiện hai bóng đen đang dựng lên một huyền trận khá lớn tại đỉnh của một tòa cao ốc.

Hắn vốn không định tham gia vào chuyện này nên chỉ đứng bên ngoài quan sát. Hai người này tu vị không cao nên tốn khá nhiều thời gian. Sau khi dựng xong, hai người sắp đặt những viên đá mà đo theo hình dạng một đồ án kì lạ. Kết thúc, một người mới nói:

- Huyết trận đã thiết lập xong. Hiện tại chỉ cần kích hoạt là có thể bắt đầu hấp thu huyết khí.

Người còn lại gật đầu, lấy dao cắt mạnh ở cổ tay. Một luồng máu tươi bắn mạnh vào phía trong trận pháp. Trận pháp lóe lên một vòng sáng màu đỏ rồi biến mất bên trong huyền trận. Khung cảnh xung quanh trở lại bình thường. Hai người cũng không nán lại lâu, lập tức rời đi.

Dương Thiên tiến lại quan sát trận pháp một lúc, cũng đã nhận ra mục đích của trận pháp này. Huyết trận, chuyên dùng để thu thập khí huyết của mọi người xung quanh. Tốc độ thu thập rất chậm, ban đầu mọi người đều sẽ không cảm thấy gì. Một thời gian dài sẽ cảm thấy hơi chóng mặt, hoa mắt, ngoài ra không có ảnh hưởng gì lớn. Vì tốc độ khá chậm nên rất khó bị phát hiện.

Trận pháp này thường được các môn phái tu chân chuyên tu luyện công pháp về khí huyết sử dụng. Thường đặt tại những nơi đông người, mục đích để cung cấp khí huyết cho người luyện công. Dương Thiên vung nhẹ tay, một ngọn lửa từ trong tay hắt bay ra. Một màng sáng màu đỏ lóe lên rồi vỡ vụn.

Trận pháp này tuy không ảnh hưởng gì đến nơi này, nhưng nó khiến hắc cảm thấy khó chịu. Hơn nữa, Dương Thiên cảm thấy việc này có liên quan đến tên Huyết ma kia. Xem ra việc Huyết ma hồi sinh, Ma môn cũng có phần, rất có thể đã trở thành thuộc hạ của hắc.

Có điều việc này cũng không liên quan gì đến Dương Thiên. Nếu tên kia không đụng đến hắc, hắc cũng sẽ không rời hơi đi tìm phiền phức.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Chiến Thắng

Dương Thiên ra một quán ăn gần nhà, ăn nhẹ bữa tối rồi trở về. Hôm nay là ngày cuối cùng của sự kiện Thần Vị. Dương Thiên sẽ có trận đấu đầu tiên lúc 6 giờ tối.

Quan sát bảng đấu, Dương Thiên phát hiện chỉ có 13 người đạt đến tứ cấp. Nhưng theo như bảng xếp hạng về lực chiến, hẳn phải có 16 người. Như vậy đã có 3 người bị loại từ các vòng trước. Dương Thiên được xếp trực tiếp vào top 64, đối thủ đầu tiên của hắn là một người chỉ đạt đến tam cấp. Không mất quá nhiều thời gian, Dương Thiên đã dùng sức mạnh tuyệt đối đè bẹp đối thủ.

Hai trận đấu tiếp theo cũng diễn ra tương tự, Dương Thiên may mắn chỉ gặp phải hai tên tam cấp, thuận lợi tiến vào vòng sau. Tiếp theo chỉ còn lại 8 người, đều đã đạt đến tứ cấp, đối thủ hiện tại của Dương Thiên là một người chơi class Sát Thủ. Tuy nói Kiếm Sĩ sẽ khắc chế Sát Thủ, nhưng tứ cấp đều có kỹ năng đặc biệt, không thể lơ là.

Tên kia không ngừng dùng các kỹ năng như ném phi tiêu Ebaa0tv hay khói độc để tấn công và tạo khoảng cách với Dương Thiên. Dương Thiên khó chịu chat lên một câu:

- Class của ngươi là Sát Thủ chứ không phải Ninja a.
- Ta thích đánh thế nào là việc của ta.
- Vậy không nên trách ta.

Dương Thiên lập tức thi triển kỹ năng liên tục đốt máu đối phương như ngày hôm qua. Đồng thời sử dụng kỹ năng phản sát thường cùng tăng cường phòng ngự.

Những kỹ năng tầm xa của tên kia sát thương vốn không lớn. Lượng máu của class Sát Thủ lại nhỏ hơn Kiếm Sĩ rất nhiều. Dương Thiên chỉ đứng yên cho hắn nhảy nhót nhưng lợi thế lại hoàn toàn thuộc về Dương Thiên. Tên kia cuối cùng cũng không nhịn được nữa, dùng kỹ năng lướt ra sau lưng Dương Thiên để thực hiện combo. Dương Thiên vốn để ý hắn từ trước, liền dùng kỹ năng Bò Húc đẩy lùi Sát Thủ, tạo hiệu ứng choáng thời gian ngắn, sau đó lao đến combo.

Thanh máu của tên Sát Thủ bị rút rất nhanh, chỉ còn dưới 15%. Lập tức thi triển kỹ năng lùi lại phía sau. Cả người lóe lên ánh sáng màu đen, Dương Thiên biết hắn chuẩn bị thi triển tất sát kỹ. Ngay lập tức xuất hiện 8 cái bóng, không thể phân biệt thật giả.

Tám bóng người xếp thành vòng tròn bao vây lấy Dương Thiên. Được kết nối bởi những luồng khí màu đen, hình thành một ngôi sao tám cánh. Tám bóng người biến mất, trung tâm ngôi sao tám cánh xuất hiện một cột sáng màu đen bắn thẳng vào người Dương Thiên. Màn hình lóe lên một phát rồi trở lại bình thường, chỉ thấy tên Sát Thủ đã ngã gục, thanh máu đã cạn hết.

Dương Thiên vẫn đứng một bên, thanh máu vẫn còn hơn 30%. Tên kia trước khi thoát ra liền chat lên hỏi:

- Tại sao? Ta hoàn toàn không biết người sử dụng kỹ năng gì. Thanh máu của ta sao lại trở về mức không. Chẳng lẽ cũng là tất sát kỹ sao?

- Là do người yếu.

Dương Thiên tất nhiên không nói cho tên kia biết. Tất sát kỹ đều là vũ khí bí mật của Thánh Hiền, Dương Thiên sao có thể dễ dàng sử dụng như

vậy. Khi tên kia thi triển tất sát kỹ, lượng máu của Dương Thiên còn hơn 70%. Theo như hắn biết, không có bất kỳ tất sát kỹ nào có thể đánh mất một lần hơn 50% máu của hắn nên đã đứng yên để tên kia sử dụng. Đồng thời, Dương Thiên sử dụng thêm kỹ năng phản sát thương, tên kia chịu lại 30% sát thương gây ra. Nhưng do máu của hắn quá ít nên đã bị chính kỹ năng của mình giết chết. Tin tưởng hắn chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể hiểu được.

Tiếp tục vào đến trận bán kết, đối thủ của Dương Thiên lần này cũng là một tên tứ cấp Thánh Hiền, nhưng lại là loại đối thủ mà hắn ghét nhất, một tên Mục Sư. Sát thương không lớn, nhưng có những kỹ năng làm suy yếu, khống chế cùng hồi phục vô cùng khó chịu. Class Kiếm Sĩ của Dương Thiên không thể sốc sát thương chết được Mục Sư ngay lập tức, vì vậy trận đấu diễn ra khá lâu. Hơn 20 phút sau, Mục Sư lượng máu cũng đã đến mức đỏ, Dương Thiên chớp lấy cơ hội tiến lên tấn công. Tên kia cuối cùng cũng phải thi triển tất sát kỹ.

Một cây đại thụ chọc trời mọc lên giữa sân đấu. Tốc độ, giáp, kháng phép của Dương Thiên bị giảm mạnh. Máu của tên Mục Sư kia lại không ngừng được tăng lên. Dương Thiên méo mặt, tên này thực sự quá phiền phức. Cố gắng lao lên tấn công, nhưng tên kia dễ dàng đỡ được và tiến hành trả đòn, còn chat lên một câu:

- Đế Vương, nếu người không thi triển tất sát kỹ của mình, đừng mong thắng được ta.

- Vậy sao?

Dương Thiên đã nghiên cứu rất kỹ về tất cả các loại tất sát kỹ, mỗi loại đều có điểm yếu riêng. Như Thời Gian Tĩnh Lặng điểm yếu là thời gian tồn tại ngắn, khó kết liễu được kẻ thù. Còn với tất sát kỹ trước mắt, điểm yếu chính là cây đại thụ kia có thể bị tấn công, hơn nữa kháng hỏa còn rất yếu.

Dương Thiên này giờ chăm chú tấn công tên kia mục đích là để câu giờ để kĩ năng của hắn thiêu đốt cái cây kia mà thôi.

Quả nhiên, một lúc sau, khi lượng máu của đại thụ tụt xuống mức đỏ, Dương Thiên lập tức tấn công mạnh mẽ. Đại thụ tan biến, Mục Sự nhanh chóng lùi lại phía sau nhưng không kịp, Dương Thiên đã kịp dứt điểm hắn.

Cuối cùng cũng đã vào đến trận chung kết, đối thủ này không nằm ngoài dự đoán của Dương Thiên, Kai, người có lực chiến xếp thứ hai.

Người này chơi class Thương Sĩ, tầm tấn công cùng sát thương lớn hơn Dương Thiên, nhưng sức chống chịu lại kém hơn khá nhiều.

Kĩ năng của người này rất khá, tấn công và di chuyển vô cùng hợp lí. Cộng thêm việc tầm tấn công tốt hơn nên khiến Dương Thiên khá bị động. Dương Thiên chỉ có thể lùi lại, sử dụng kĩ năng phản sát thương để chống đỡ. Tên kia nhìn thấy Dương Thiên máu không ngừng rút, đã nhanh chóng chỉ còn khoảng 30% liền vội vã áp sát để combo.

Dương Thiên chỉ chờ có vậy, lùi nhẹ một bước tránh được hiệu ứng khống chế của đối phương. Sau đó lại tiếp tục sử dụng Bò Húc gây một khoảng khống chế nhỏ rồi lao vào combo. Thương Sĩ lượng máu vốn không cao, vừa này bị Dương Thiên phản sát thương, chỉ còn khoảng 70% máu. Hiện tại bị hắn liên tục combo, máu rất nhanh tụt xuống dưới 20%. Ngay lúc Dương Thiên cảm thấy có thể tiêu diệt tên kia, cả người hắn đột nhiên lóe sáng, cảm nhận được sát thương bị phản hồi về phía mình, Dương Thiên lập tức lui về phía sau.

- Bất Bại Chiến Thể sao? Không ngờ người lại lựa chọn kĩ năng này. Thảo nào người có thể sống sót trong tay tứ cấp Mộng thú.

Kĩ năng này vô cùng lợi hại, trong 5 giây có thể đưa người chơi vào trạng thái bất lợi. Hơn nữa phản lại 100% sát thương nhận vào trong thời gian này. Điểm yếu duy nhất là tồn tại quá ngắn.

Kai không trả lời, vội vả lao lên tấn công Dương Thiên. Dương Thiên cũng không tiếp tục che dấu, liền thi triển Thời Gian Tĩnh Lặng. Kai lập tức bị khựng lại.

- Thời Gian Tĩnh Lặng.

Dương Thiên không biết Kai lúc này đang có tâm trạng như thế nào. Bất Bại Chiến Thể rất lợi hại nhưng lại bị Thời Gian Tĩnh Lặng khắc chế gắt gao. Thời Gian Tĩnh Lặng tồn tại lâu hơn, nếu là kỹ năng dạng tung ra thì sẽ bị tạm thời dừng lại. Còn nếu là kỹ năng phụ trợ giống như Bất Bại Chiến Thể thì sẽ dần hết hiệu lực. Chờ Bất Bại Chiến Thể kết thúc, Dương Thiên ngay lập tức tấn công. Kai rất nhanh bại trận.

Kai vừa mới ngã xuống, tất cả người chơi màn hình đều như pháo bông sáng lên. Hiện lên một dòng chữ:

- Sáng Thế Thần, Đế Vương quy vị.

Mỗi một cụm máy chủ, tại thành trì lớn nhất đều đồng loạt xuất hiện tượng của hắc. Phía sau lưng nhân vật của Dương Thiên xuất hiện một vòng tròn màu vàng khá lớn. Dương Thiên nhìn nhân vật của mình, hài lòng, tắt danh hào Sáng Thế Thần đi. Hắc cũng không muốn quá chói mắt, khi nào cần thiết lại bật lên sau. Phân chia Thần Vị phía sau Dương Thiên không để ý.

Dương Thiên nhận được điện thoại chúc mừng của Diệp Linh cùng thông báo tháng sau nàng sẽ đến. Dương Thiên tất nhiên rất vui vẻ, hứa hẹn dẫn nàng đi chơi. Hai người trò chuyện một hồi lâu mới dừng lại. Dương Thiên lên giường ngủ ngon.

Hai ngày tiếp theo mọi việc diễn ra êm đẹp. Hắc cùng Tần Tuyết cùng Mộc Vũ Hàm quan hệ ngày càng tiến triển. Thậm chí Triệu Vũ Hình cũng mời hắc khi rảnh đến nhà nàng dùng cơm. Dương Thiên dĩ nhiên không từ chối.

Đến ngày thứ ba, Dương Thiên nhận được điện thoại của Lý Bàn:

- Dương Thiên, hôm nay là đại hội của gia tộc ta, ta sẽ đến đón người ngay?

- Cái gì?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Đại Hội Gia Tộc Của Lý Gia

- Ta vừa nói với người chuyện này hôm trước. Đừng nói với ta người đã quên mất?

Dương Thiên xác thực đã quên mất, chuyện này hẳn vốn chưa bao giờ để trong lòng. Tất nhiên, Dương Thiên sẽ không thừa nhận.

- Sao có thể như vậy được. Chỉ là nhất thời chưa nghĩ ra mà thôi.

- Ta đang trên đường đến nhà người, mau chuẩn bị nhanh lên.

Dương Thiên thay một bộ quần áo rồi bước ra ngoài. Khoảng 15 phút sau, Lý Bàn lái một chiếc xe đi đến. Dương Thiên quan sát chiếc xe rồi nhìn Lý Bàn:

- Người đi thuê chiếc xe này ở đâu?

- Cái gì mà thuê xe. Đây chính là xe của ta.

Nhìn dáng vẻ không Y SplLq7 tin của Dương Thiên, Lý Bàn có cảm giác xúc động muốn đánh người. May mắn là hắn vẫn kiềm chế được, nếu không hẳn cũng chỉ có thể làm bao cát cho Dương Thiên luyện tay.

- Người không cần nổi dỗi như vậy a. Nếu người có tiền mua xe hơi, tại sao đến bây giờ vẫn chưa có bạn gái. Chúng ta quen biết nhau cũng đã lâu, ta cũng đã quá hiểu về người.

Lý Bàn vẻ mặt tức giận:

- Đây là món quà từ một vị huynh trưởng cho ta trước khi ta bị đuổi khỏi Lý gia. Ta trước giờ vẫn không sử dụng, hôm nay là ngày ta trở về mới lấy ra.

Lý Bàn còn có điều chưa nói. Vị huynh trưởng kia cho hẩn chiếc xe này ngụ ý là bảo hẩn nên từ bỏ hi vọng trở về gia tộc. Trở thành một tên lái xe ôm. Không phải Lý Bàn sợ Dương Thiên tức giận thay hẩn mà là sợ Dương Thiên nhân cơ hội chế nhạo hẩn. Tên kia luôn có sở thích cười trên nỗi đau của người khác.

Hai người đi được một đoạn, Dương Thiên mới quay sang hỏi Lý Bàn:

- Đại hội của gia tộc người được tổ chức ở nơi nào?

- Tất nhiên là ở kinh thành. Lý gia là gia tộc lớn nhất cả nước, hằng năm sẽ tổ chức đại hội gia tộc để các thành viên gặp gỡ lẫn nhau cùng báo cáo thành tích của mình.

- Không phải người đã bị đuổi khỏi gia tộc hay sao, làm sao còn có thể tham dự.

Lý Bàn méo mặt, tên Dương Thiên này đang dùng biện pháp trực tiếp nhất để đả kích hẩn.

- Gia tộc có quy định. Thành viên bị trục xuất khỏi gia tộc nếu đạt được công lớn có thể trở về tham dự đại hội để báo công. Có được cơ hội trở lại gia tộc.

Dương Thiên vẽ mặt mờ mịt:

- Bàn tử, ta nhớ người ngoài việc tán gái và bán tài liệu đen cho các sinh viên khác trong trường thì không có thành tích gì đặc biệt a. Chẳng lẽ người định mang tư liệu về các mỹ nữ bán cho những lão già trong gia tộc sau. Lý gia các người sao có thể thối nát như vậy được.

Chiếc xe bỗng nhiên bị lệch hẳn sang một bên, may mà Lý Bàn kịp thời bình tĩnh lại, nếu không thì đã có tai nạn xảy ra. Về mặt tức giận nhìn Dương Thiên:

- Khốn kiếp. Đầu óc người có thể trong sáng một chút được không?

Dương Thiên tỏ vẻ vô tội:

- Ta đây chỉ nói sự thật a. Một tên thất bại như người thì làm gì có thành tích nổi bật nào.

Lý Bàn câm nín, từ khi Dương Thiên biết hẳn là Tài Tử Phong Lưu thì không ngừng đã kích hấn. Nói là vì hấn mà Dương Thiên hiện tại vẫn chưa một lần thành công. Lý Bàn chỉ muốn nói một câu, tất cả là do người ngu ngốc mà thôi. Nhưng hẳn vẫn đang có việc cần Dương Thiên hỗ trợ, nên phải cố gắng nhẫn nhịn.

Im lặng một hồi, Lý Bàn lên tiếng:

- Lý gia bọn ta là một gia tộc tu chân, rất hoan nghênh việc kết giao với Tu Chân giả. Nếu như ta có một bằng hữu là Tu Chân giả sẽ được gia tộc xem trọng hơn. Nhưng tất cả vẫn phụ thuộc vào người.

- Phụ thuộc vào ta?

- Phải, người càng lợi hại, cơ hội trở về của ta càng cao.

Nghe vậy, Dương Thiên vỗ vai Lý Bàn:

- Người yên tâm, việc này cứ giao cho ta. Tuy người chẳng giúp ta được chuyện gì, nhưng nể mặt tình cảm giữa chúng ta, ta cũng sẽ giúp đỡ người.

Lý Bàn mặt cười còn khó coi hơn khóc. Dương Thiên đúng là điển hình của một tên ăn cháo đá bát. Mình cung cấp cho hắn nhiều thông tin quan

trọng như vậy mà chưa lấy được bất kì vị mỹ nữ nào đến tay. Chỉ có thể là do hãn quá ngu ngốc.

Dựa theo tốc độ hiện tại, đến kinh thành phải mất 5,6 giờ đồng hồ. Thảo nào Lý Bàn lại đánh thức Dương Thiên dậy sớm như vậy. Dương Thiên lại nhắm mắt ngủ một giấc, một lúc sau liền nghe được giọng của Lý Bàn:

- Dương Thiên, người mau tỉnh dậy. Đã đến nơi rồi.

Dương Thiên mở mắt ra nhìn, lúc này xe đã đi vào bãi đỗ xe. Dương Thiên cảm giác được trong nhà hàng này có rất nhiều Tu Chân giả đang tập trung. Đa số đều có Tu vị Luyện Khí kỳ, Trúc cơ kỳ cũng không ít, thậm chí có một người đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ. So với một tiểu gia tộc tại Tu Chân giới thì cũng không sai biệt nhiều lắm.

Hai người vừa tiến tới cửa vào đã bị bảo vệ chặn lại:

- Các người là ai. Mau đưa thiệp mời ra trước.

- Ta là người của Lý gia. Tại sao lại cần có thiệp mời.

Tên bảo vệ lắc đầu nhìn hãn:

- Không thể nào. Bọn ta đều chưa từng thấy qua người. Người có mang theo lệnh bài xác nhận thân phận hay không?

Lệnh bài từ khi Lý Bàn bị trục xuất đã sớm bị thu hồi, lấy đâu ra để đưa cho hãn. Lý Bàn giả vờ tức giận:

- Ta bỏ quên ở nhà không được sao. Người nếu làm chậm trễ việc của ta thì cố mà gánh lấy hậu quả.

Tên bảo vệ cảm thấy khó xử, hãn nhận được lệnh là nếu không phải người của Lý gia thì phải có thiệp mời mới được đến tham dự. Nhưng hãn

hiện tại lại không thể xác định Lý Bàn có đúng là người của Lý gia hay không nên không thể tùy tiện đắc tội.

Đúng lúc này thì phía sau vang lên một âm thanh:

- Đây không phải Lý Bàn hay sao? Tại sao người lại có mặt ở đây?

Lý Bàn quay lại, hận ý lóe lên nhưng rất nhanh biến mất, cúi đầu chào rồi nói:

- Biểu ca, ta đến đây để tham dự đại hội gia tộc.

- Đại hội gia tộc? Người đã bị trục xuất khỏi gia tộc, hình như không có tư cách tham dự a.

- Theo như điều lệ của gia tộc. Nếu ta lập có thành tích tốt vẫn có thể trở về để báo cáo.

- Đúng vậy a. Nhưng người phải nhớ, nếu thành tích không đủ lớn, người phải chịu phạt nặng

- Việc đó không cần biểu ca nhọc tâm.

Thanh niên kia mỉm cười không nói gì, quay lại nhìn tên bảo vệ:

- Để hăn đi vào.

Đúng lúc Lý Bàn cùng Dương Thiên định đi vào, thanh niên kia đã ngăn lại. Đứng trước mặt Dương Thiên nói:

- Người không thể vào.

Lý Bàn vội tiến lên:

- Hăn là Tu Chân giả, là ta mời hăn đến.

Thanh niên quan sát kĩ Dương Thiên rồi quay lại nhìn Lý Bàn:

- Hẳn chính là chỗ dựa của người. Ta xem hẳn còn trẻ như vậy, tu vị có thể cao đến bao nhiêu. Xem ra lần này là người tự chuốc lấy khổ rồi.

Dương Thiên học theo Lý Bàn:

- Việc này không phiền người nhọc lòng a.

Thanh niên vẻ mặt âm trầm:

- Người nói cái gì. Ta cảnh cáo người, nói chuyện lễ phép một chút. Nơi này là Lý gia, không phải chỗ người có thể kiêu ngạo. Đừng nghĩ một chút tu vị của người ở ngoài kia ăn hiếp được vài tên phàm nhân đã có thể cho mình là vô địch thiên hạ.

- Việc này cũng không cần người nhọc lòng a.

- Người...

Lý Bàn vội tiếng đến ngăn cản, hẳn biết với tính khí của Dương Thiên, rất có thể cùng thanh niên đánh một trận. Nhưng nơi này là địa bàn của Lý gia a.

- Biểu ca, bọn ta có việc phải đi vào trước.

Nói xong vội lôi kéo Dương Thiên đi vào trong. Thanh niên nhìn theo hai người, ánh mắt lóe lên một tia tàn nhẫn:

- Các người đã không biết điều như vậy, cũng đừng trách ta độc ác. Lý Bàn, năm đó người phá hỏng chuyện tốt của ta, vốn định tha cho người, không ngờ người còn dám trở về. Đã vậy, người hãy trả nợ cho hết đi.

Dương Thiên bị Lý Bàn lôi kéo vào trong, cuối cùng mới thả hẳn ra:

- Nơi đây là địa bàn của Lý gia. Người không nên tùy tiện gây sự với hân.

Dương Thiên vẻ mặt chẳng quan tâm:

- Lý gia thì đã sao. Một cái tiểu gia tộc mà thôi.

Lý Bàn nghe Dương Thiên nói vậy liền trợn mắt. Lý gia trên thế giới có thể xếp vào top 100 gia tộc lớn nhất, trong miệng Dương Thiên lại trở thành một tiểu gia tộc. Đang định nói gì thì ánh mắt Lý Bàn bị một người hấp dẫn, gương mặt có chút đại ra.

Dương Thiên trông thấy Lý Bàn ngần ngại, liền theo ánh nhìn của hân quay lại. Khóe miệng nở một nụ cười:

- Thì ra là như vậy. Xem ra người cũng là một kẻ si tình a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Chuyện Cũ Của Lý Bàn

Đằng xa là một mỹ nữ đang ngồi cạnh một trung niên nữ nhân. Nàng khá xinh đẹp, tuy thua kém đám người Tần Tuyết một chút nhưng cũng là một mỹ nữ khó gặp. Nàng đang cầm một ly rượu, gương mặt đượm buồn, dường như có tâm sự rất lớn.

Dương Thiên thấy Lý Bàn vẫn chưa có dấu hiệu thức tỉnh, không nhận được vỗ mạnh vào đầu hẳn một cái:

- Tỉnh lại đi.

Lý Bàn dường như từ trong mộng tỉnh lại, có chút xấu hổ quay mặt đi chỗ khác. Dương Thiên cảm thấy có hứng thú, liền kéo Lý Bàn ra một cái bàn vắng người tra hỏi:

- Bàn tử a, ta không ngờ ngươi lại che dấu sâu như vậy. Nói, mau kể thiên tình sử của ngươi cho ta biết.

Lý Bàn giả ngu:

- Ta cùng nàng không quen biết a. Vừa rồi chỉ là thất thần vì vẻ đẹp của nàng.

Thấy Lý Bàn nói dối một cách ngu ngốc như vậy, Dương Thiên bĩu môi khinh thường:

- Người nói dối cũng nên sử dụng đầu óc, tìm một lý do cho hợp lý. Nàng tuy xinh đẹp, nhưng so ra vẫn còn kém Tần Tuyết một chút. Người

chưa bao giờ nhìn Tần Tuyết bằng ánh mắt như vậy. Ta cảm thấy trong ánh mắt của người tràn ngập yêu thương, còn có một chút tiếc hận, bi thương,...

Lý Bàn mặt đã đỏ bừng:

- Người không nên nói vậy, ta sao có thể nhìn nàng như vậy.

Dương Thiên cảm thấy Lý Bàn không còn cứng miệng được nữa, liền nhân cơ hội tấn công:

- Đúng vậy, có lẽ là do ta nhìn nhầm. Nhưng tình cảm của người đối với nàng chắc chắn không sai. Nói ra một chút, không chừng ta có thể giúp người.

Ánh mắt Lý Bàn lóe lên một tia hi vọng:

- Người thực sự có thể giúp ta?

- Kể chuyện của người cho ta biết. Có thể thêm một ít tình cảm lâm ly bi đát, nếu có thể khiến ta cảm động ta có thể giúp người một tay.

- Người xem chuyện của bọn ta là trò đùa sao. Không kể.

Dương Thiên lắc đầu, tỏ vẻ tiếc nuối:

- Đáng tiếc a. Nàng xinh đẹp như vậy, nếu người đã không muốn nàng, vậy ta cũng không khách sáo.

Lý Bàn nghe vậy liền nhảy dựng lên:

- Dương Thiên, ta cảnh cáo người. Không được có chủ ý với nàng.

- Không phải người không muốn nàng sao. Tại sao lại ngăn cản ta.

- Ai nói ta không có...

- Vậy thì mau ngoan ngoãn kể cho ta biết. Ta nghĩ người cũng hiểu, không có ta giúp đỡ, người hoàn toàn không có cơ hội.

Nghe Dương Thiên nói, Lý Bàn thở dài ngồi xuống. Hắn biết Dương Thiên nói đều là sự thật. Suy nghĩ một lúc liền kể lại:

- Nàng gọi là Lý Vũ, ta thường gọi nàng là Tiểu Vũ. Tiểu Vũ nhỏ hơn ta một tuổi, từ nhỏ bọn ta đã rất thân thiết với nhau. Nhưng càng lớn lên, khoảng cách của bọn ta lại càng lớn. Ta chỉ là một tên phế vật không thể tu luyện, nàng tư chất lại khá tốt, trong giới trẻ có thể nằm trong top 10.

- Tuy nàng không để ý gì đến chuyện đó mà vẫn thân thiết với ta. Nhưng ta luôn cảm thấy mình không xứng với nàng, tìm cách xa lánh nàng. Ta vì không thể tu luyện nên bị đẩy ra ngoại tộc, trước khi đi ta muốn đến tìm nàng lần cuối. Không ngờ bắt gặp Lý Chính Hạo, cũng là tên ta và người gặp ngoài cửa khi này, đang cố gắng cưỡng hiếp nàng.

- Lúc ấy ta như bị điên lên, xông vào đánh hắn, nhưng ta chỉ là một phế vật không thể tu luyện. Cuối cùng bị hắn đánh cho một trận. May mắn Tiểu Vũ nhanh trí gọi người đến giúp đỡ, nếu không có thể ta đã bị đánh chết. Vụ việc này được đưa lên trên, tên kia chỉ bị phạt cấm túc một tháng. Phụ thân hắn vì chuyện này đã cố tình vu oan một chuyện vợ vẫn rồi đuổi ta ra khỏi gia tộc.

- Từ đó ta cùng nàng không gặp lại nữa. Ta thay đổi số điện thoại, tìm tới Bắc Giang thành tự lập. Mọi chuyện sau đó chắc người cũng đã biết.

Dương Thiên nghe xong, vẻ mặt tỏ ra thông cảm với Lý Bàn, vỗ vai hắn an ủi:

- Lý Bàn, người yên tâm. Ta nhất định sẽ giúp người.

Lý Bàn nghe xong không khỏi cảm động, Dương Thiên đúng là người bạn tốt a. Nhưng không đợi Lý Bàn cảm động được bao lâu, Dương Thiên

nói tiếp:

- Nhưng ta vẫn cảm thấy câu chuyện của người có gì đó quen thuộc. Người có chắc người không đem tình tiết của một truyện ngôn tình nào rồi ghép vào để tranh thủ sự đồng cảm của ta chứ?

Ly rượu trên tay Lý Bàn thiếu chút nữa rơi xuống, tức giận nhìn Dương Thiên:

- Người nghĩ ta là loại người nào. Ta cũng không có vô sỉ như người.

Dương Thiên cũng tán đồng:

- Không sai. Người vốn không thể so sánh với ta. Nhưng ta cảm thấy người vẫn có thể xếp tạm vào vị trí thiên hạ đệ nhị.

- Người...

Lý Bàn đang định nói tiếp thì phía trên nhạc đã dừng lại. Một vị lão giả bước ra, ra hiệu cho mọi người yên lặng rồi nói:

- Ta là Lý Quân, tộc trưởng của Lý gia. Hôm nay là đại hội gia tộc được tổ chức mỗi năm một lần của Lý gia. Mục đích chính là để các thành viên trong gia tộc có dịp gặp gỡ và giao lưu với nhau. Ngoài ra còn có các vị khách quý của các thế lực khác đến chung vui. Ta đây xin gửi lời cảm ơn đến các vị đã bỏ chút thời gian đến tham dự. Hi vọng mọi người vui vẻ.

Phía dưới lập tức vang lên tiếng hoan hô. Một vài người bữu môi, cái gì mà đến chung vui, rõ ràng là muốn phô diễn thực lực đã ra uy với các thế lực khác. Mở đầu là các sự kiện nhảy múa, ca hát. Dương Thiên nghe một lúc liền cảm thấy nhàm chán, dứt khoát không để ý đến nữa.

Một hồi lâu sau, lão giả lại bước lên:

- Sau đây là phần giao lưu giữa những người trong Lý gia. Mỗi một người con cháu Lý gia, nếu có thành tích nổi bật có thể lên đây chia sẻ để mọi người chung vui.

Dương Thiên ngồi phía dưới cũng không nhịn được cười một câu. Lão già này nói dối mà không hề đỏ mặt, quả là cao thủ. Lần lượt có người tiến lên kể thành tích. Dương Thiên quan sát một hồi, quay lại hỏi Lý Bàn:

- Ta quan sát rất kĩ, nơi này chỉ khoảng 300, 400 người. Lý gia các người không phải chỉ có ít người như vậy chứ.

Lý Bàn lắc đầu:

- Không, Lý gia là đại gia tộc, sao chỉ có ít người như vậy được. Đại hội gia tộc chủ yếu là nội tộc tham dự, ngoại tộc trừ khi có thành tích đặc biệt, nếu không sẽ không được đến đây. Nếu cố tình làm sẽ bị phạt nặng.

Dương Thiên gật đầu, ra vẻ đã hiểu, thảo nào hắn không nhìn thấy Lý Tường. Đoán chừng tên kia cũng thuộc ngoại tộc, nếu không sao có thể mở công ty kinh doanh.

Lý Chính Hạo bước lên khoe khoang thành tích xong, Lý Quân gật đầu hài lòng, tán thưởng:

- Chính Hạo, người làm rất tốt, trong thời gian này lại đột phá đến Luyện Khí hậu kỳ. Chỉ kém hơn biểu ca của người một ít mà thôi.

Lý Chính Hạo tỏ vẻ khiêm tốn:

- Đại bá quá lời, biểu ca là thiên tài của Lý gia. Ta sao có thể cùng huynh ấy so sánh được.

- Đúng rồi. Đại bá, ta chợt nhớ vừa nãy có gặp qua Lý Bàn biểu đệ, hắn nói có mang theo một vị Tu Chân giả rất lợi hại đến Lý gia chúng ta.

- Lý Bàn?

Lý Quân còn chưa kịp nhớ Lý Bàn là ai, Lý Vũ đã nhin không được đứng lên:

- Lý Chính Hạo, người nói là người vừa gặp Lý Bàn. Hắn hiện đang ở đâu.

Lý Quân cau mày, dường như đã nhớ ra chuyện gì:

- Tiểu Vũ, người mau ngồi xuống.

Nói xong quay xuống nhìn đám đông:

- Lý Bàn, nếu người đã đến. Mau để ta diện kiến vị Tu Chân giả lợi hại kia một chút.

Lý Bàn trong lòng đang rất lo lắng, hắn cũng không biết tu vị Dương Thiên lợi hại đến mức nào. Có thể để cho đại bá coi trọng hay không. Dương Thiên làm như không để ý, kéo Lý Bàn đứng dậy:

- Còn ngần ngại cái gì. Có người muốn tìm ta và người kia.

Dương Thiên cùng Lý Bàn bước ra, Lý Quân quan sát Dương Thiên rồi quay lại hỏi Lý Bàn:

- Đây là vị Tu Chân giả lợi hại mà người nói đến?

Không đợi Lý Bàn trả lời, Dương Thiên đã bước lên, nhìn Lý Quân, cười nói:

- Người là tộc trưởng của Lý gia, Lý Quân đúng không? Tự giới thiệu một chút, ta gọi là Dương Thiên.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Tộc Trưởng Tần Gia Mời

- Dương Thiên?

Lý Quân cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, dường như đã nghe qua ở đâu. Nhưng nhất thời không thể nhớ ra được.

- Đúng vậy, người không biết ta cũng không sao. Ta hôm nay được Lý Bàn mời tới đây dự đại hội gia tộc của các người. Ngoài ra còn có hai việc, một là giúp hãn trở về gia tộc, hai là thay mặt hãn cầu hôn Lý Vũ.

Cả đám người ồ lên kinh ngạc, Lý Vũ gương mặt đỏ bừng, khóe mắt đã hơi ẩm ướt. Lý Vũ không chỉ xinh đẹp, thiên tư lại tốt, là mục tiêu của nhiều người trong gia tộc. Sao có thể chấp nhận lời cầu hôn của Lý Bàn.

Lý Bàn triệt để hóa đá, tư duy trong đầu hãn có chút hỗn loạn. Hãn hiện tại không xác định được Dương Thiên đến cùng là đang muốn giúp đỡ hãn hay là chơi hãn một vở.

Dương Thiên quay sang nhìn Lý Bàn:

- Thế nào, Bàn tử. Cảm động a, ta đối với người rất tốt có đúng không, thay người tìm đến một mỹ nữ đẹp như vậy.

Lý Bàn như từ trong cơn mê tỉnh lại, tức giận nhìn Dương Thiên:

- Người đây là cố ý chơi ta hay sao?

Dương Thiên vẻ mặt vô tội, trong lòng lại đang vô cùng thoải mái. Trước khi có được hạnh phúc, người hãn phải chịu nhiều đắng cay a.

Lý Quân vẫn giữ vẻ mặt bình thản nhìn Dương Thiên:

- Người xác định là không có nói đùa?

- Đương nhiên. Ta xưa nay đối với chuyện tình cảm vẫn luôn nghiêm túc. Ai, đáng tiếc, nàng xinh đẹp như vậy, nếu không phải là ý trung nhân của Bàn tử, ta cũng đã có ý với nàng.

Lý Quân vẽ mặt châm chọc:

- Người bằng vào cái gì mà muốn ta gả Tiểu Vũ cho Lý Bàn. Tiểu Vũ là thiên tài của gia tộc ta, dung mạo lại xinh đẹp. Lý Bàn lại chỉ là một tên phế vật không thể tu luyện, hơn nữa không có tài năng gì.

- Điểm này ta cũng đồng ý với người. Lý Bàn là một tên rất kém cỏi, dáng người không tốt, mặt mũi thì xấu trai, chẳng có tài năng gì đặc biệt. Cả ngày chỉ biết chụp lén ảnh của mỹ nữ rồi bán lại kiếm tiền. Còn có, khi ở trong lớp thường hay ngủ gật, khi ngủ thì ngáy rất to, hay ăn vụng trong giờ học. Chưa có mảnh tình vắt vai nhưng luôn tỏ ra thông thái để hãm hại người khác...

Dương Thiên nói liên tục một tràng khiến mọi người trợn mắt há mồm. Người là muốn giúp đỡ hắn hay là sỉ nhục hắn a.

Lý Bàn lúc này đầu đã cúi gằm xuống đất, không muốn cho người khác nhìn thấy. Không cần phải hỏi, đây rõ ràng là Dương Thiên đang trả thù hắn, tên này thực sự thù dai a.

Dừng lại một lúc, Dương Thiên nói ra câu quyết định:

- Tuy vậy, hắn là bạn của ta. Lý do này đã là đủ rồi.

- Bằng vào người sao?

- Bằng vào ta. Chẳng lẽ Lý gia các người chưa từng nghe tới tên của ta sao?

Lý Quân cau mày, cái tên này hẳn cảm thấy quen thuộc, nhưng lại không thể nhớ ra. Bên dưới bắt đầu có tiếng nghị luận, một vị lão giả ngồi cạnh Lý Quân tiến đến nói nhỏ vào tai hắn:

- Tộc trưởng, tên Dương Thiên này không phải là...

- Là gì? Người mau nói rõ ràng.

- Hẳn không phải là tên Dương Thiên đến từ tứ đại thế lực của Ân Thế đại lục mà lần trước đã lấy đi của chúng ta một chiếc Roll Royce chứ.

Nghe đến đây, Lý Quân vẻ mặt biến hóa, không hề còn chút ý khinh thường nào nhìn Dương Thiên:

- Người đúng là Dương Thiên sao?

Mọi người xung quanh đều cảm thấy kì lạ, tại sao tộc trưởng lại hỏi một câu kì quái như vậy. Dương Thiên biết hắn cũng đã nhớ ra, gật đầu:

- Lần trước ta chỉ thu một món lợi tức nhỏ. Xem ra vẫn không thể các người nhớ đến ta.

- Đâu có, bọn ta chỉ là nhất thời không nhớ ra. Thân phận của Dương thiếu cao quý như vậy, bọn ta chưa từng được diện kiến. Vô tình thất lễ, mong Dương thiếu tha lỗi.

Trông thấy Lý Quân thái độ thay đổi 180 độ, mọi người tròn mắt nhìn nhau. Thân phận của Dương Thiên rốt cuộc kinh khủng đến mức nào. Lý Bàn cũng kinh ngạc nhìn hắn, hắn biết Dương Thiên là Tu Chân giả, nhưng lợi hại đến mức nào, gia cảnh ra sao hắn hoàn toàn không biết.

Không để ý đến thái độ của lão giả kia, Dương Thiên nói:

- Vậy chuyện ta vừa đề cập, người cảm thấy thế nào?

- Dương thiếu nói như thế nào, liền quyết định như thế ấy.

Trong lòng hần, Dương Thiên là người của tứ đại thế lực, hơn nữa thân phận rất cao. Nếu có thể tạo dựng mối quan hệ với hần thì không thể tốt hơn.

Dương Thiên gật đầu hài lòng, nhìn về phía Lý Vũ:

- Ta cũng không có thói quen ép buộc người khác, chuyện này cần phải hỏi ý của nàng.

Sau đó quay lại nhìn Lý Bàn:

- Thể hiện khả năng của người đi. Nếu người thất bại, đừng trách ta độc ác.

Lý Bàn lúc này hoàn toàn không để ý đến Dương Thiên, run rẩy bước về phía Lý Vũ. Đứng trước mặt nàng, hỏi:

- Người có đồng ý gả cho ta hay không?

Lý Vũ hai tay che miệng, nước mắt đã không nhịn được chảy xuống rồi quay người bỏ chạy để lại Lý Bàn ngẩn ngơ. Dương Thiên tức giận tiến lên vỗ mạnh vào đầu hần:

- Ngủ ngốc, mau đuổi theo nàng.

- Nhưng nàng hình như đang giận ta.

- Nữ nhân trong lúc yếu mềm nhất cần có nam nhân an ủi. Người còn không biết chớp lấy thời cơ.

Lý Bàn hai mắt sáng lên:

- Người nói rất đúng, ta lập tức đuổi theo nàng.

- Cái này ta xem trong truyện ngôn tình, hẳn là không sai.

Lý Bàn vừa chạy được vài bước đã lão đảo suýt ngã. Quay lại trợn mắt với Dương Thiên một cái rồi chạy nhanh ra ngoài.

Dương Thiên bật cười nhìn Lý Bàn, quay lại thấy ánh mắt mọi người đang tập trung vào mình. Tỏ vẻ vô tội:

- Các người tiếp tục đi a. Không cần chú ý đến ta.

Lý Quân hiểu ý, ra hiệu cho mọi người tiếp tục. Dương Thiên vốn định tìm một góc yên tĩnh để thưởng thức rượu nhưng liên tục có người đến tìm hắn để kết bạn. Cuối cùng, Dương Thiên nhịn không nổi cùng theo chân Lý Bàn chạy ra khỏi đại hội. Những người kia đều là người của Lý gia, tất nhiên phải tiếp tục ở lại, không thể đi theo hắn.

Đi được một lúc, Dương Thiên phát hiện có hai người vẫn đang đi theo mình liền dừng lại:

- Các người theo ta có việc gì. Ta hiện tại đang có việc bận a.

Một người đàn ông trung niên bước lên, đưa cho Dương Thiên một tấm danh thiếp:

- Ta là người của Tần gia. Hi vọng người khi nào rảnh đến Tần gia một chuyến, tộc trưởng có lời mời.

- Không có thời gian.

Dương Thiên trả lời dứt khoát, tộc trưởng Tần gia hay Lý gia hẳn đều không để trong lòng. Trung niên nhân dường như cũng đoán trước được Dương Thiên sẽ nói như vậy:

- Nghe nói tộc trưởng muốn mời người đến để bàn về hôn sự của người và tiểu Tuyết.

- Ta đã nói là... Khoan đã, người nói là hôn sự của ta và Tần Tuyết.

- Đúng vậy.

Suy nghĩ một lát, Dương Thiên đồng ý. Nếu có trưởng bối đồng ý, chuyện của hắn và Tần Tuyết sẽ dễ dàng tiến triển hơn.

- Được. Nói với hắn ta sẽ sớm đến.

- Tốt. Hi vọng sớm gặp lại người.

Trung niên nhân nói xong liền rời đi, hắn cần phải báo tin này cho tộc trưởng. Người còn lại lúc này mới tiến lên:

- Dương Thiên. Đã lâu không gặp.

- Ta và người có quen biết?

Thanh niên kia hơi bất ngờ rồi lắc đầu cười khổ:

- Đúng là quý nhân hay quên. Ta là Hạo Nam, thành viên của Âm tổ, lần trước đã có cơ hội gặp người tại Bắc Giang thành.

Dương Thiên lúc này cũng đã nhớ ra người trước mặt:

- Là người a. Người muốn tìm ta có việc gì?

- Ta nghe nói người đã trở thành Giám Sát sứ. Muốn chúc mừng một phen.

- Không cần khách sáo như vậy. Chức vị này ta vốn không quan tâm, không có tác dụng gì lớn.

Hạo Nam méo mặt, quyền lực tương đương với hội trưởng của Âm tổ trong mắt Dương Thiên lại thành một thứ vô dụng. Hội trưởng Âm tổ, đây chính là một trong những người quyền lực nhất thế giới a.

- Haha. Dương huynh đã khiêm tốn như vậy...

- Ta không có khiêm tốn. Chẳng qua là những lão QDEv4WC già kia cầu ta nhận lấy. Ta thấy bọn họ đã có tuổi nên không nỡ từ chối mà thôi.

Nghe Dương Thiên nói, Hạo Nam cảm giác mình thực sự quá bé nhỏ, tên Dương Thiên này rốt cuộc tự tin đến mức nào.

- Được rồi. Không nói đến việc này nữa. Ta tìm người là có việc muốn nhờ người giúp đỡ. Không biết...

- Ta từ chối.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Gặp Lại Bạch Khiết

Thấy Dương Thiên từ chối nhanh như vậy, Hạo Nam vội nói:

- Người còn chưa biết ta muốn nhờ chuyện gì. Tại sao lại vội vã từ chối như vậy.

Dương Thiên lắc đầu:

- Đã là nhờ vả hẳn không có chuyện tốt.
- Cũng chưa chắc. Biết đâu người có thể thu được thứ người muốn.
- Người biết ta muốn thứ gì sao? Người có thể cho ta sao?

Hạo Nam câm nín, với địa vị của Dương Thiên hiện nay, thứ mà hẳn muốn đạt được. Hạo Nam vốn không thể có. Cuối cùng hẳn đành cắn răng bỏ đi.

Đợi Hạo Nam rời đi, Dương Thiên dự định đi tìm Lý Bàn, chợt nhớ đến lúc này tên kia hẳn đang cùng tình nhân hú hí. Mình xuất hiện có phải là thọc gậy bánh xe hay không?

Suy nghĩ một hồi, Dương Thiên tìm một quán bar để uống rượu. Tìm một quán bar khá lớn để tiến vào, Dương Thiên ngồi ở một cái bàn trong góc để quan sát. Nơi đây có rất nhiều nữ nhân ăn mặc hở hang mang theo một ly rượu qua lại. Thình thoảng lại dừng lại ở một bàn nào đó, nói chuyện vài câu rồi dẫn nhau đi ra ngoài. Bây giờ trời vẫn chưa tối, chẳng lẽ...

- Đây chính là trong truyền thuyết đi tàu nhanh a. Qua nhiên trăm nghe không bằng một thấy. Thú vị a.

Quan sát một lúc, Dương Thiên vẫn không tìm được đối tượng phù hợp. Tiếp xúc với mỹ nữ nhiều khiến tầm mắt của hắn trở nên khá cao. Tuy trong những nữ nhân kia có vài người không tệ. Nhưng nếu so với đám người Tần Tuyết thì thật sự kém xa.

Chán nản, đúng lúc Dương Thiên dự định đứng dậy tính tiền thì một đám học sinh đi vào. Dương Thiên trông thấy một đạo thân ảnh quen thuộc, cảm thấy hơi bất ngờ. Trong đám người tới có một nữ nhân Dương Thiên đã từng gặp, chính là Bạch Khiết.

- Đã vậy ta phải ở lại trông chừng nàng, tránh cho nàng bị kẻ xấu làm hại.

Ngoài miệng thì nói như vậy, ai biết trong lòng hắn đang nghĩ gì. Những học sinh này lựa chọn một bàn gần chỗ Dương Thiên, bắt đầu gọi rượu lên uống. Bạch Khiết tuy ăn mặc vẫn kín đáo, nhưng dường như là thủ lĩnh của đám học sinh này. Mọi hành động, cử chỉ của nàng đều được đám học sinh vỗ tay hoan hô. Một tiểu nữ sinh cười nói:

- Bạch Khiết tỷ, nói như vậy. Người đã tìm được Bạch Mã hoàng tử của mình rồi sao?

- Đúng vậy a. Ta nói cho người biết, hắn không những đẹp trai mà còn vô cùng tài giỏi, Hôm đó một mình hắn đã đánh bại mấy chục tên côn đồ.

Nàng dĩ nhiên không dám nói mình bị Hoa Thất bắt cóc, chỉ nói là gặp một đám côn đồ rồi được Dương Thiên xuất hiện giúp đỡ. Một tên nam sinh vẻ mặt bặm trợn khinh thường nói:

- Ta nói Bạch Khiết tỷ, người dù thích người ta cũng không nên nói quá lên như vậy a. Hắn có thể một mình đánh mấy chục người sao. Người nghĩ

hắn ta là siêu nhân sao.

- Đỗ Hùng, người không biết gì thì đừng có nói bậy. Bằng vào người hắn chỉ cần một ngón tay cũng có thể đánh bại.

- Vậy sao. Không biết Bạch Khiết tử có thể cho ta vinh dự được gặp mặt hắn hay không. Nếu người chỉ nói như vậy thực sự khó khiến người khác tin tưởng.

Bạch Khiết cứng họng, nàng ngoài tên của người kia thì một cái cũng không rõ. Nơi nào tìm được hắn mà mang đến đây. Nam sinh thấy Bạch Khiết cứng họng, vẻ mặt càng dặt ý:

- Không dám gọi hắn đến đúng không. Ta đã biết mà, người trước giờ vẫn chỉ nói là giỏi. Một tên vô dụng trong miệng người cũng có thể trở thành thiên tài.

Thấy Dương Thiên bị người khác nói là vô dụng, Bạch Khiết tức giận:

- Người nói ai là kẻ vô dụng. Người dám nói lại một lần nữa hay không.

Nam sinh cũng tức giận đứng lên, chỉ tay vào Bạch Khiết:

- Bạch Khiết, người đừng tưởng gia đình người giàu có ta liền sợ người. Lúc Đỗ Hùng ta lăn lộn gian hồ, người vẫn còn đang ở nhà lái chiếc ô tô đồ chơi mà thôi. Những kẻ sống trong sự giàu có từ nhỏ như các người thì có gì đáng để tự hào.

Dương Thiên vẫn đang nghe trộm, không khỏi tặc lưỡi một câu:

- Tên này cũng là dân tổ lái sao. Sao câu trước và câu sau của hắn lại chẳng liên quan gì đến nhau vậy.

Bạch Khiết nhìn Đỗ Hùng, khinh thường:

- Nực cười, ta trước giờ chưa từng mời người đi theo ta. Là các người muốn ta dẫn các người đến đây chơi, ta mới chiều lòng các người. Nếu người cảm thấy khó chịu có thể rút. Còn có, mấy chai rượu người vừa uống, tất cả chỉ khoảng 1 vạn. Tin tưởng một kẻ tự lập từ nhỏ như người có thể trả được.

Trên trán Đỗ Hùng đã nổi lên gân xanh, tuy nói 1 vạn hân vẫn có thể lấy ra. Nhưng đây là tiền tiết kiệm mấy tháng của hân a. Một nam sinh vội kéo tay Đỗ Hùng ngồi xuống, vẻ mặt cầu hòa nhìn Bạch Khiết:

- Bạch Khiết tử, người cũng đừng tức giận. Đỗ Hùng chẳng qua là uống say nên nói nhảm mà thôi. Người không nên cùng hân chấp nhặt.

- Nói nhảm? Ta xem là hân đang nói những gì hân nhìn trong lòng lâu nay thì đúng hơn. Đỗ Hùng, người hiện tại có thể rút, tiền rượu hôm nay ta sẽ thay người tính. Sau này tốt nhất đừng tìm đến ta nhờ giúp đỡ.

Đỗ Hùng đã sớm không nhìn được, mặc kệ sự lôi kéo của nam sinh kia. Đứng dậy đi thẳng ra ngoài. Dương Thiên bên kia đã trợn mắt:

- Đây mới là tính cách thực sự của nàng a. Chẳng lẽ lần trước chỉ là giả vờ thôi sao. Lòng dạ nữ nhân sâu như đáy biển, ta không hiểu được.

Đối với tính khí đại tiểu thư cao ngạo của Bạch Khiết, Dương Thiên cũng không cảm thấy khó chịu. Hân sống qua ngàn năm, loại tính tình nào mà chưa nhìn thấy.

Đỗ Hùng rời đi, đám học sinh cũng không để ý nhiều, tiếp tục ăn uống vui vẻ. Dương Thiên cũng không định xuất hiện, hân cảm thấy tên Đỗ Hùng kia không bình thường. Không ngờ lại là một Vu sư, tuy phẩm chất so với tên Vương Bào kia còn kém hơn, nhưng nếu hân ra tay với Bạch Khiết thì đám học sinh này không thể ngăn cản được.

Bạch Khiết có vòng tay do Dương Thiên tặng nên hẳn là sẽ không có vấn đề gì, nhưng nếu hẳn đã xuất hiện ở đây, sao có thể để Đỗ Hùng tùy ý như vậy.

Cả bọn ăn uống đến khoảng 6 giờ liền tính tiền rồi đi. Dương Thiên dựa theo thời gian, đoán được cả bọn hẳn là trốn học ra quán bar. Theo đám học sinh bước ra khỏi quán, Dương Thiên không cần dùng thần thức cũng có thể phát hiện Đỗ Hùng đang lấp ló sau một ngôi nhà gần đó.

Tính toán một chút, Dương Thiên quyết định để Đỗ Hùng hù dọa Bạch Khiết một lần. Dù sao tính khí đại tiểu thư kia, có thể sửa được vẫn tốt hơn. Hẳn lại có cơ hội một lần làm anh hùng cứu mỹ nhân, biết đâu nàng sẽ lấy thân báo đáp.

Đỗ Hùng cũng khá cẩn thận mà không vội ra tay, đợi khi Bạch Khiết chỉ còn lại một mình mới áp sát nàng. Bạch Khiết khi này uống hơi nhiều, hai mắt đã hơi mờ, dưới bụng trướng lên khó chịu. Nhìn kỹ chung quanh không phát hiện có người, liền lao vào một con hẻm nhỏ.

Dương Thiên vẫn đang đứng từ xa quan sát cũng bật cười:

- Cô nàng này, nếu biết có người muốn giết người. Không biết còn có tâm trạng giải quyết “chuyện riêng” hay không?

Nhìn thấy Bạch Khiết đi vào hẻm nhỏ, Đỗ Hùng nhận thấy cơ hội đã đến, liền theo nàng tiến vào. Bạch Khiết chọn một chỗ sau thùng rác, đang định cởi đồ thì nghe thấy tiếng động liền nhìn lên. Trông thấy Đỗ Hùng vẻ mặt hơi kinh hãi, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh:

- Đỗ Hùng, người tại sao lại ở đây. Chẳng lẽ muốn đến để xin lỗi ta. Nếu như vậy thì không cần, sau này ta và người xem như không quen biết.

Đỗ Hùng nụ cười có chút âm trầm:

- Ta cũng không có ý định như vậy. Người đứng là loại nữ nhân ngực to không có não. Sao người không tự nhìn lại xem tình cảnh của mình như thế nào?

Bạch Khiết nghe Đỗ Hùng nói như vậy không nhịn được nhìn xung quanh. Hôm nay nàng trốn học đi bar nên không có tài xế đến đón. Cố gắng giữ vẻ bình tĩnh nhưng toàn thân không nhịn được rung lên:

- Người muốn làm gì. Ta nói cho người biết. Nếu ta xảy ra chuyện gì, phụ thân ta chắc chắn sẽ không tha cho người.

Đỗ Hùng thấy Bạch Khiết bị hù dọa đến như vậy, trong lòng cảm thấy rất thoải mái:

- Người đoán xem ta sẽ làm gì người. Người xinh đẹp như vậy, đáng người lại tốt như vậy. Vốn chỉ định giết người để hả giận. Nhưng hiện tại ta đã đổi chủ ý. Tiền dâm hậu sát, việc này ta cũng mới làm lần đầu a.

Bạch Khiết nghe vậy vẻ mặt đã tái mét, vội quay người bỏ chạy. Đỗ Hùng cười cười không vội đuổi theo. Hắn biết phía trước là ngõ cụt, nàng có chạy cũng không thoát. Đỗ Hùng thích nhất là nhìn cảnh con mồi phản kháng trong tuyệt vọng, như vậy hắn mới có cảm hứng khi giết nó.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Diệt Sát

Bạch Khiết chạy thẳng đến cuối con hẻm, đến khi nhìn thấy bức tường cao ngất vẻ mặt không khỏi tuyệt vọng. Đỗ Hùng từ từ tiến lại, trêu chọc nàng:

- Người khi này không phải rất oai phong hay sao. Có tiền rất tốt không phải sao, sao không nhờ nó giúp đỡ người. Hừ, nếu không phải sư phụ đã dặn, trước khi tu vị đại thành, không được tùy tiện thể hiện thực lực. Chút ít tiền ấy có thể làm khó ta sao.

Cả người run rẩy nép vào tường, Bạch Khiết chỉ tay về phía Đỗ Hùng:

- Người không được bước lại gần đây. Nếu không ta sẽ phản kháng.

- Phản kháng đi a Ta cũng muốn nhìn xem người có thể làm được gì.

Nói xong, Đỗ Hùng đưa tay lên dự định chụp lấy cổ của Bạch Khiết. Đúng lúc này, vòng tay của nàng lóe lên ánh sáng màu xanh lục, Đỗ Hùng có cảm giác như bị một chiếc xe tông phải, cả người đâm mạnh vào bức tường phía sau.

Đang lúc Bạch Khiết còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Dương Thiên đã bước ra nhìn nàng mỉm cười:

- Không cần lo lắng. Hắn sẽ không thể làm gì được người.

Bạch Khiết trông thấy người đến là Dương Thiên, ngay cả túi xách trên tay cũng vứt bỏ chạy đến ôm lấy hắn khóc to:

- Dương Thiên, người tại sao bây giờ mới xuất hiện. Vừa rồi ta đã rất sợ hãi a. Thiếu chút nữa đã bị hấn làm nhục.

Dương Thiên lúc này cũng khá thành thực, hai tay vỗ nhẹ lưng nàng an ủi. Nhỏ giọng lầm bầm:

- Ngôn tình quả nhiên hữu dụng. Tốt hơn tên Lý Bàn kia nhiều.

Lý Bàn lúc này đang N99ZLm ngồi ôm Lý Vũ ở một nơi khá xa, bỗng nhiên hắt xì mấy tiếng. Lý Vũ quan tâm hỏi:

- Người làm sao vậy. Có phải bị cảm lạnh hay không.

Lý Bàn lắc đầu:

- Không có việc gì. Đoán chừng là tên Dương Thiên kia đang nói xấu ta.

...

Đầu óc Đỗ Hùng bị choáng váng, mất một lúc mới nhớ được chuyện gì đang diễn ra. Vừa đứng dậy liền nhìn thấy Bạch Khiết đang ôm lấy một nam nhân lạ mặt, không khỏi cảnh giác:

- Người là ai. Tại sao lại xen vào việc của ta.

Bạch Khiết nghe được giọng của Đỗ Hùng, không khỏi hoảng sợ núp sau lưng Dương Thiên. Quay lại trấn an nàng một câu, Dương Thiên nhìn Đỗ Hùng:

- Sự phụ của người nói rất đúng. Thực lực chưa đủ thì không nên tùy tiện thể hiện. Người nên nghe lời của hấn.

- Người biết sự phụ của ta.

Dương Thiên lắc đầu:

- Loại sư phụ dạy dỗ ra một tên cặn bã như ngươi, ta sao có thể biết được.

Đỗ Hùng nghe thấy Dương Thiên sỉ nhục sư phụ của mình thì vô cùng tức giận. Hắn có được như ngày hôm nay đều là sư phụ ban cho, đối với hắn mà nói, sư phụ so với phụ mẫu còn tốt hơn. Chỉ tay vào mặt Dương Thiên quát to:

- Ta cảnh cáo ngươi. Không được sỉ nhục sư phụ ta, nếu không đừng trách ta độc ác.

Dương Thiên khinh thường:

- Nếu ngươi có thể thắng được ta, bây giờ còn nói nhiều như vậy hay sao.

Thấy đối phương khinh thường mình, Đỗ Hùng trong lòng càng tức giận hơn. Nhưng qua chuyện khi này, hắn có thể xác định mình không phải đối thủ của đối phương. Lùi lại phía sau mấy bước rồi nói:

- Chuyện hôm nay ta sẽ nhớ kỹ. Sau này sẽ còn có dịp gặp lại.

Nói xong vội quay đầu bỏ chạy, Dương Thiên lười biếng nói:

- Ta còn chưa nói để ngươi rời đi. Không cần vội vã như vậy.

Câu nói vừa dứt, cả người Đỗ Hùng như bị một tảng đá nặng đè xuống, không bước nổi một bước. Dương Thiên dắt theo Bạch Khiết đến trước mặt hắn:

- Xin lỗi nàng. Nếu nàng đồng ý tha thứ cho ngươi thì ta sẽ không làm khó ngươi.

Đỗ Hùng trừng mắt nhìn hai người. Gương mặt đỏ bừng, trong mắt đã hằn lên những sợi tơ máu, áp lực khủng khiếp đè nén khiến hắn có cảm

giác không thở nổi. Bạch Khiết thấy Đỗ Hùng như vậy cũng kéo tay Dương Thiên:

- Người thả hăn ra đi. Dù sao hăn cũng chưa làm gì ta.

Xem ra cô nàng này tuy có chút kiêu ngạo, nhưng nội tâm vẫn rất lương thiện. Dương Thiên nghĩ vậy nhưng vẫn lắc đầu:

- Không được. Phải dạy cho hăn một bài học, tránh cho sau này hăn lại làm hại người khác.

Đỗ Hùng lúc này đã không chịu nổi, hai hàm răng va vào nhau, cố gắng phát ra từng tiếng:

- Bạch, Bạch Khiết. Ta, ta, ta xin lỗi...

Đỗ Hùng vừa nói hết câu đã nằm gục xuống đất bất tỉnh. Bạch Khiết trong lòng khẩn trương nắm chặt lấy tay Dương Thiên. Hăn cũng quay lại an ủi nàng:

- Không có việc gì, hăn cũng không chết được. Chỉ một lát sẽ tỉnh lại. Hiện tại cũng không còn sớm, để ta đưa người về nhà.

Bạch Khiết nghe vậy cũng đã yên tâm không ít:

- Hăn thực sự sẽ không sao?

- Người không tin ta sao?

Bạch Khiết vội vã lắc đầu, nàng sao có thể không tin tưởng Dương Thiên. Hai người rời đi được một lúc, Đỗ Hùng từ trên mặt đất tỉnh lại. Hai bàn tay nắm chặt, móng tay bấu vào trong thịt đến chảy máu:

- Đôi cầu nam nữ các người. Sớm muộn ta cũng sẽ trả thù.

Vừa nói hết câu, da thịt hắn đã chuyển sang màu đỏ. Hai mắt trợn tròn, nổi lên những sợi tơ máu. Cổ họng mở to nhưng không phát ra bất kì âm thanh nào. Cả người bất ngờ phát ra một ngọn lửa, Đỗ Hùng như một ngọn đuốc lóe sáng nhưng rất nhanh vụt tắt. Chỉ để lại một bãi đất màu đen, Đỗ Hùng biến mất như chưa từng tồn tại.

Dương Thiên cũng đã đi được một khoảng khá xa, không khỏi lắc đầu thở dài. Đây đều là do hắn tự chuốc lấy. Nếu hắn không có ý định trả thù, cũng sẽ không bị Tâm Hỏa của Dương Thiên giết chết, tự làm thì tự chịu mà thôi.

Đưa Bạch Khiết về đến nhà, lúc này tâm trạng của nàng cũng đã bình tĩnh trở lại, nhìn Dương Thiên hỏi:

- Người làm sao biết ta gặp nguy hiểm mà có thể xuất hiện cứu ta. Chẳng lẽ người vẫn luôn theo dõi ta?

Dương Thiên mặt đen lại, hắn từ khi nào trở thành cái đuôi trong truyền thuyết vậy?

- Ta nghĩ người xem phim quá nhiều rồi. Ta chỉ là vô tình có việc đi qua đây. Thấy hắn lén lút theo người nên mới đi theo xem có chuyện gì xảy ra thôi.

Bạch Khiết vẻ mặt có chút thất vọng:

- Như vậy a. Đúng rồi, người tại sao lại lợi hại như vậy, chỉ cần trừng mắt Đỗ Hùng đã quỳ rạp xuống đất. Còn có, màng sáng khi này hắt văng hắn rồi cuộc là thứ gì. Người có phải là siêu nhân hay không?

Dương Thiên bị nhiều câu hỏi tấn công cùng một lúc, cũng không biết bắt đầu trả lời từ đâu:

- Chuyện này có cơ hội ta sẽ kể cho người nghe. Hiện tại cũng đã trễ, người mau trở về tránh cho người thân lo lắng.

Nghe thấy Dương Thiên muốn rời đi, Bạch Khiết không nỡ nói:

- Người có thể để lại số điện thoại hay không. Để ta có thể trả ơn cho người.

- Trả ơn thì không cần a. Nếu là người khác cũng sẽ làm như ta.

Bạch Khiết vẻ mặt hơi đỏ lên, cắn răng nói:

- Nhưng ta vẫn còn muốn gặp lại người a.

Sự ngu ngốc của Dương Thiên bắt đầu nổi lên, hắn không hiểu lắm về câu nói của nàng. Chỉ có thể gật đầu:

- Đây là số điện thoại của ta. Khi nào cần người có thể gọi cho ta. Ta hiện đang ở Bắc Giang thành, có công việc nên mới đến đây. Ngày mai sẽ trở về.

Bạch Khiết lấy được số điện thoại của Dương Thiên liền vui vẻ. Nhưng nghe hắn sắp đi lại cảm thấy tiếc nuối:

- Vậy đến khi nào ta mới có thể gặp lại người.

- Khi nào muốn gặp ta cứ gọi điện cho ta. Ta sẽ lập tức xuất hiện. Nhưng người cũng không nên liên tục gọi ta a.

Biết Dương Thiên chỉ đang an ủi nàng, Bạch Khiết cười nói:

- Ta biết rồi. Vậy lần sau gặp lại.

- Gặp lại sau.

Đợi Bạch Khiết đi vào nhà, Dương Thiên liền nhận được tin nhắn cảm ơn của nàng. Đưa tay lên gãi đầu:

- Tại sao ta cảm thấy có cái gì không đúng. Rốt cuộc là không đúng ở chỗ nào.

Nghĩ mãi không thông, Dương Thiên đành cắn răng gọi điện thoại cầu cứu Lý Bàn. Tên kia lúc này đang vui vẻ bên Lý Vũ, phải gọi mấy lần mới bắt máy, giọng điệu khó chịu:

- Có việc gì.

Cảm thấy sự khó chịu của Lý Bàn, Dương Thiên lên giọng:

- Tên Bàn tử khốn kiếp, ta giúp người nhiều như vậy. Người lại dám không thèm nghe máy. Có tin ta trở lại Lý gia...

Lý Bàn nghe đến Lý gia vội nói:

- Là Dương Thiên a. Thật xin lỗi, vừa nãy ta không để ý là người gọi đến. Không nên giận dữ mà làm tổn thương hòa khí. Người tìm ta có việc gì?

Dương Thiên hừ lạnh một tiếng:

- Xem như người biết điều. Ta là có một việc muốn hỏi người...

Nghe Dương Thiên tường thuật lại một hơi, Lý Bàn có cảm xúc muốn ném điện thoại xuống đất. Lý Vũ đang nghe ở bên cạnh cũng che miệng cười khúc khích.

- Dương Thiên, người là giả vờ ngu ngốc hay là thực sự ngu ngốc vậy?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Thêm Một Hiểu Lầm

Dương Thiên mặt nghếch ra, cũng không có tức giận với Lý Bàn:

- Bàn tử, người nói rõ một chút đi. Ta không hiểu lắm.

Lý Bàn có một loại xúc động muốn đánh người. Thì ra đây mới là lý do Dương Thiên đến bây giờ vẫn chưa một lần thành công. Đã vậy còn luôn đổ lỗi là tại hăn, không ngừng tìm cách công kích mình.

- Ta nói Dương Thiên, nàng đã bày tỏ đến như vậy. Người còn chưa hiểu hay sao. Không phải bình thường người rất tự tin hay sao. Tại sao đến những lúc quan trọng lại ngu ngốc như vậy.

- Nàng bày tỏ với ta? Khi nào a? Lý Bàn, có phải người nghe nhầm hay không. Ta có thể kể lại rõ ràng một lần nữa.

- Kể cái... Khi một mỹ nữ gương mặt thẹn thùng nói là muốn gặp lại người, không nỡ xa người. Người còn không hiểu sao?

Cảm thấy trí tuệ của mình bị người khác khinh thường, Dương Thiên tức giận phản bác:

- Có thể khi đó nàng đang hoảng sợ. Ta vừa cứu nàng nên nàng có xu hướng dựa dẫm vào ta thì sao?

- Ta không biết. Việc này người tự tìm hiểu.

Nói xong liền tắt máy, quay sang nhìn Lý Vũ:

- Tiểu Vũ, người nói xem. Ta anh minh thần võ như vậy, tại sao lại có một người bạn ngu ngốc như hân.

Lý Vũ cười, đưa tay véo mạnh vào hông Lý Bàn:

- Người rất anh minh thần võ sao. Vậy người đã lừa gạt bao nhiêu nữ nhân ngoài kia rồi?

Trong lúc Lý Bàn đang đau khổ cầu xin tha thứ, Dương Thiên đang do dự không quyết. Tuy hân vẫn tin tưởng suy luận của mình, nhưng lỡ như Lý Bàn nói đúng. Dù khả năng thành công chỉ có một phần, Dương Thiên cũng không muốn bỏ lỡ.

Cẩn rằng quyết định, Dương Thiên quay trở lại nhà của Bạch Khiết. Dùng thần thức xác định vị trí của nàng xong liền phi thân lên cửa sổ của phòng nàng. Bạch Khiết lúc này đang nằm trên giường, tắt đèn nhưng vẫn chưa ngủ được. Hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, hơn nữa sự xuất hiện của Dương Thiên khiến tim nàng đến bây giờ vẫn còn đập mạnh.

Dương Thiên tiến lại cửa sổ, gõ nhẹ. Bạch Khiết nghe thấy tiếng động, giật mình quay đầu lại. Do tắt đèn nên chỉ nhìn thấy một bóng đen ở cửa, nhớ đến sự kiện khi nãy, liền hét to. Dương Thiên mặt tái mét, không tiếp tục nghĩ ngợi gì mà quay đầu bỏ chạy. Lúc này, đèn của phòng Bạch Khiết bật sáng, một đôi nam nữ tiến vào:

- Tiểu Khiết, có chuyện gì?

Bạch Khiết vẻ mặt hoảng sợ chỉ tay ra cửa sổ:

- Vừa nãy ở cửa sổ có một bóng người. Ta...

Nam nhân tiến lại mở cửa quan sát, không phát hiện dấu vết gì. Quay lại nhìn nàng:

- Chắc là bọn trộm cắp vặt. Không có việc gì, loại cửa đặc biệt này bọn chúng không thể mở được.

Bạch Khiết vẫn còn cảm thấy hoảng sợ, lắc đầu:

- Không được, con muốn ngủ ở phòng dưới nhà.

Hai người cũng gật đầu, nhà bọn họ rộng lớn như vậy. Bạch Khiết muốn ngủ ở đâu đều tùy ý.

Dương Thiên lúc ZWWtqJE này đã chạy xa, đưa tay vuốt mồ hôi trên trán:

- Việc vụng trộm này cũng thật đau tim a. Nhưng tại sao nàng vừa nhìn thấy ta đã hét lớn lên. Không đúng, chắc hẳn là do tên Bàn tử kia đã đoán sai. Người được lắm, Bàn tử, ta giúp người như vậy, người lại dám gián tiếp phá hỏng hình tượng của ta trong mắt nàng. Để xem ta xử lý người như thế nào.

Dương Thiên một mặt cắn răng nghiêng lợi đổ hết tội lỗi lên đầu Bàn tử. Nhưng hẳn lại quên mất, Bạch Khiết chỉ là người bình thường, không có khả năng nhìn thấy rõ hẳn trong ban đêm a. Chân Tiên đại nhân đôi khi lại ngu ngốc như vậy, chỉ đáng thương cho Lý Bàn mà thôi.

Lúc này, trong ngõ hẻm khi này, một người khoác một bộ áo choàng đen đang ngồi trước vết tích Đỗ Hùng để lại.

- Hùng tử, rốt cuộc là ai đã giết chết người?

Người này chính là sư phụ của Đỗ Hùng. Hẳn trước kia phạm tội bị truy bắt, thân mang trọng thương, may mắn được Đỗ Hùng cứu mạng. Hẳn nhận Đỗ Hùng làm đồ đệ, quan hệ của hai người so với phụ tử cũng không kém chút nào. Hiện tại Đỗ Hùng bị người khác giết chết, hẳn sao có thể chịu được.

Từ trong người lấy ra một con côn trùng hình thù kì lạ thả xuống đất:

- Truy Tung Cổ, mau giúp ta tìm ra xem rốt cuộc là kẻ nào to gan dám giết hại Hùng tử.

Truy Tung cổ bay lượn trong hẻm vài vòng rồi phát ra một âm thanh lạ, hắc bào nhân lập tức hiểu được:

- Có hai người sao. Một tên chỉ là người bình thường, còn một tên khá lợi hại. Dẫn ta đi gặp tên lợi hại đi, chính hắc là hung thủ giết chết Hùng tử. Còn tên còn lại, ta sẽ từ từ hành hạ hắc.

Dương Thiên vẫn không biết có người đang nhắm đến mình. Hắc từ khi trở lại địa cầu hành sự vốn không kiên nhẫn ai. Làm việc cũng không xóa đi khí tức, không ngờ hôm nay lại gặp một kẻ biết thuật Truy Tung.

Biết Lý Bàn cùng Lý Vũ đang thân mật, Dương Thiên cũng không tiện phá hỏng. Tuy hắc phá hỏng chuyện tốt của ta, nhưng ta lại không thể làm những việc tiểu nhân như vậy a. Dương Thiên cũng nghĩ đến việc tìm Hoa Thi Âm, nhưng nghĩ kĩ vẫn cảm thấy không tốt. đành tìm một nhà trọ để ngủ tạm.

Đúng lúc này, Dương Thiên cảm nhận được một cỗ khí tức đang nhắm vào hắc. Hơi lắc đầu, tỏ vẻ khó hiểu:

- Ta ở kinh thành có nhiều cỗ nhân như vậy sao?

Đợi gần 10 phút sau, hắc bào nhân rốt cuộc cũng đã đến, Dương Thiên đưa tay lên che miệng, ngáp:

- Người tốc độ chậm như vậy, muốn ta đợi đến khi nào đây.

Hắc bào nhân không khỏi kinh ngạc:

- Người biết là ta đang tìm người?

- Xem ra người cũng không nhìn thấy ta mà là dựa theo khí tức của ta tìm đến. A, trên người còn có sát khí, yếu như vậy mà cũng muốn giết ta?

Hắc bào nhân nghe Dương Thiên nói vậy, sự cảnh giác trong lòng càng cao lên. Hắn cảm thấy tu vị của Dương Thiên có thể cao hơn hắn, điều này có chút khó tin. Dương Thiên còn trẻ như vậy, chẳng lẽ cũng đã là Trúc Cơ kỳ cao thủ?

- Là người đã giết Hùng tử?

- Hùng tử là kẻ nào. Tuy ta giết không ít người, nhưng người cũng không thể tùy tiện vu khống cho ta.

Hắc bào nhân hừ lạnh:

- Không cần xảo biện, ta phát hiện khí tức của người còn lưu lại tại nơi Hùng tử bị giết.

Dương Thiên cau mày, rồi chợt nhớ ra điều gì:

- Hùng tử, ý của người là Đỗ Hùng sao. Vậy người chính là sự phụ của tên khốn kiếp đó.

- Người nói cái gì?

- Ủây, còn tức giận. Ta nói không đúng sao, hắn dám có ý định tiên dâm hậu sát với bạn gái của ta. Để hắn chết một cách nhẹ nhàng như vậy đã là may mắn cho hắn. Người đến đây là để trả thù cho hắn sao?

Hắc bào nhân vẻ mặt âm trầm rồi nở ra một nụ cười:

- Đúng vậy, chuyện này còn đơn giản hơn ta tưởng nhiều.

Hắc bào nhân vừa dứt lời, phía sau lưng Dương Thiên xuất hiện 3 con côn trùng nhìn như bướm đêm. Cả 3 bất ngờ nổ tung, một loại bột màu đỏ

lập tức bao phủ lấy Dương Thiên.

Hắc bào nhân vẻ mặt đặc ý:

- Nếu người đã nhẹ tay với đệ tử của ta như vậy, ta sẽ cho người ném thử cảm giác huyết nhục bị ăn mòn xem thế nào.

Đáng tiếc hắc cũng không đặc ý được lâu, đám bột bị một luồng gió thổi bay tán loạn. Dương Thiên phủi nhẹ quần áo nhìn hắc:

- Người cũng đã có tuổi, không nên ở bẩn như vậy a. Loại bột này nếu dính vào quần áo rất khó giặt ra a.

Hắc bào nhân không nhịn được bước lùi lại phía sau, vẻ mặt hoảng hốt:

- Làm sao có thể, cho dù là Trúc Cơ kỳ tu sĩ bị dính chất độc của Hóa Huyết Điệp cũng không thể chịu được.

Dương Thiên khinh thường:

- Ta có nói với người ta là Trúc Cơ kỳ tu sĩ sao?

Dứt lời, cũng không đợi hắc bào nhân trả lời, đám bột khi nãy đã bị thổi bay một lần nữa tập trung rồi lao thẳng vào hắc bào nhân. Tiếng hét thảm thiết không ngừng vang lên, Dương Thiên cũng dựng một kết giới cách âm để không gây ra tiếng ồn. Tiếng hét dần nhỏ lại rồi tắt hẳn, trên mặt đất chỉ còn lại một bộ quần áo cùng một bộ xương trắng.

Ngay lúc Dương Thiên định dùng một mũi lửa thiêu đốt hết thì phía sau vang lên một âm thanh:

- Dương Thiên, mau dừng tay lại.

Quay mặt nhìn về phía sau, thì ra là người quen Dương Thiên vừa gặp lúc vừa nãy:

- Hạo Nam, thế giới này thật nhỏ a. Sao người lại có mặt ở đây?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Thanh Vũ Đến

Hạo Nam không nói gì, cúi xuống quan sát thi thể một hồi mới ngẩng đầu lên nhìn Dương Thiên:

- Là người giết chết hãn?

- Không phải, người nhìn xem. Hãn ta bị chính chất độc của mình giết chết.

Hạo Nam vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Dương Thiên:

- Đây chính là trọng phạm ta phụ trách truy nã lần này. Tu vị của hãn tuy chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ nhưng cổ độc lại khá khó đối phó. Bằng vào ta muốn giết hãn không khó, nhưng bắt sống hầu như không có khả năng. Vốn định nhờ người trợ giúp...

Thấy tên kia đang chuẩn bị một bài luận văn khá dài, Dương Thiên liền ngăn lại:

- Ta đã nói, hãn không phải là ta giết. Chẳng qua hãn ném một ít bột phấn muốn làm bẩn quần áo của ta, ta chỉ ném trả lại hãn thôi.

Hạo Nam thấy Dương Thiên chối bỏ trách nhiệm cũng chỉ có thể thở dài:

- Người không biết, hãn có vai trò rất quan trọng. Bên trên đã ra lệnh nhất định phải bắt được hãn.

- Việc này không liên quan đến ta. Người đã có mặt ở đây vậy ta giao lại cái xác này cho người. Cáo từ.

Dương Thiên nói xong liền biến mất. Hạo Nam cũng không có ý định giữ lại, hắn đang nghĩ xem phải làm thế nào để báo cáo với cấp trên. Dương Thiên tìm một khách sạn ngủ qua đêm, sáng sớm hôm sau liền nhận được điện thoại của Lý Bàn:

- Dương Thiên, người đang ở đâu. Ta sẽ đến đưa người về.

- Ta đang ở khách sạn...

- Được, ta sẽ đến ngay.

Một lúc sau, Lý Bàn đã lái xe đến. Dương Thiên cũng đã trả phòng xong, lên xe để trở về. Nhìn Lý Bàn gương mặt vui vẻ, Dương Thiên không nhận được:

- Xem ra tối qua người và nàng rất vui vẻ.

Lý Bàn dường như chỉ đợi Dương Thiên hỏi đến:

- Đâu chỉ là vui vẻ, nàng nói rất nhớ ta. Kể về quãng thời gian không gặp của bọn ta...

- Vậy người hắn rất hài lòng?

- Đâu chỉ là hài lòng, ta...

Lý Bàn chưa kịp nói hết câu đã dừng lại, hắn cảm thấy vẻ mặt của Dương Thiên có điểm không ổn. Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã có một trận quyền cước nện trên người của hắn. Lý Bàn vội tắt xe vào lề, hai tay ôm mặt chống đỡ.

Dương Thiên không cho Lý Bàn bất kỳ cơ hội giải thích cái gì, cứ như đang dồn tất cả bức bối, ức chế lên người hắn. Một lúc sau, mặt Lý Bàn đã sưng to lên, hai mắt bầm tím, Dương Thiên mới dừng tay. Nhìn từ

bên ngoài vào thì trông thấy vết thương có vẻ rất nặng, nhưng chỉ là vết thương ngoài da.

Lý Bàn đau đớn xoa nhẹ khuôn mặt, đau khổ nhìn Dương Thiên:

- Ta hình như không có làm gì có lỗi với người a.

- Không có sao. Tối hôm qua, ta nghe lời người một lần nữa đến tìm nàng, nàng không những không vui vẻ mà còn xem ta như một tên biến thái. Người nói xem ta có nên đánh người hay không?

- Người, người kể rõ ràng một chút có được hay không?

- Được rồi, ta sẽ cho người tâm phục khẩu phục. Tối hôm qua...

Nghe Dương Thiên kể lại xong, Lý Bàn cảm thấy thế giới này thật công bằng. Lợi hại như Dương Thiên cũng có lúc ngu ngốc như vậy, hẳn cảm thấy được an ủi phần nào.

- Dương Thiên, người chắc chắn nàng chỉ là người bình thường chứ không phải Tu Chân giả như người?

- Đương nhiên, nếu nàng là Tu Chân giả, ta đã sớm nhận ra.

- Vậy người nghĩ một chút, nàng chỉ là người bình thường. Khi ấy đèn đã tắt, nàng có thể nhìn thấy người là ai sao?

Dương Thiên vuốt cằm suy nghĩ:

- Hình như không thể a.

- Vậy người lại nghĩ một chút. Nếu ban đêm người đang ngủ, có một bóng đen xuất hiện bên cửa sổ, ý nghĩ đầu tiên của người là gì?

- Ăn trộm? Người nói nàng nghĩ ta là ăn trộm nên mới hét lên. Không thể nào, ta có chỗ nào nhìn giống tên trộm sao?

Lý Bàn không trả lời, nhìn Dương Thiên với ánh mắt thương hại. Hắn không hiểu, một người bình thường vô cùng hoàn hảo như Dương Thiên, khi dính vào mỹ nữ lại ngu ngốc như vậy.

Suy tư một hồi, Dương Thiên nhìn Lý Bàn hồi lỗi:

- Thật xin lỗi a. Đã trách nhầm người.
- Một câu xin lỗi là đã xong rồi sao. Người đánh ta thành ra như vậy.
- Vậy để ta thay người đi giết tên Lý Chính Hạo kia để trả thù, thế nào?
- Không cần, ta đã được trở về Lý gia, sớm muộn gì ta cũng sẽ tự tay báo thù.
- Vậy người rốt cuộc muốn thế nào?

Chớp lấy cơ hội, Lý Bàn liền hỏi:

- Ta muốn biết về thân phận của người. Tại sao người chỉ cần nói vài câu, tộc trưởng lại cung kính người như vậy.
- Ta có nói người chưa chắc đã biết. Người biết được bao nhiêu về các thế lực của Tu Chân giả.

Nghe Dương Thiên hỏi, Lý Bàn ngẩn ra. Đúng vậy, hắn hoàn toàn không biết gì về các thế lực của Tu Chân giả, Dương Thiên có nói hắn cũng không biết.

- Được rồi, mau nhanh chóng trở về thôi.

Lý Bàn gật đầu, tiếp tục lái xe. Khi hai người trở về Bắc Giang thành thì đã đến trưa. Tạm biệt Lý Bàn, Dương Thiên trở về nhà liền mở máy lên chơi game. Hôm qua hẳn không online, không biết lại có sự kiện gì hay không.

Đăng nhập vào game, Dương Thiên phát hiện kế bên cột năng lượng của mình có thêm một mới màu xám gọi là Thần Lực. Kích hoạt danh hiệu Sáng Thế Thần, cột Thần Lực màu xám đã chuyển thành màu tím, phía trên cột kĩ năng xuất hiện thêm một kĩ năng mới được giới thiệu:

- Sáng Thế Thần Lĩnh Vực, mở ra một không gian. Trong không gian đó, tất cả thuộc tính bạo tăng 50%, kẻ địch tất cả thuộc tính, sát thương kĩ năng đều giảm 50%. Tiêu hao 10 Thần Lực mỗi giây.

Nhìn lên cột Thần Lực trị giá 1000, xem ra có thể sử dụng được 100 giây. Cảm nhận được sự mạnh mẽ đến mức quá đáng của kĩ năng mới, Dương Thiên không khỏi cảm thán:

- Đây là sự khác biệt giữa game thủ có tiền và game thủ không có tiền a.

Dương Thiên mở Thần Vị lên, bắt đầu di chuyển giữa các cụm máy chủ với nhau. Được chừng một lúc, hẳn quyết định thoát ra, mạnh quá thì sẽ cảm thấy nhàm chán, Dương Thiên chính là gặp tình huống như vậy.

Đang định ra ngoài ăn trưa, Dương Thiên nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa. Bước ra mở cửa, chưa kịp nói gì, một thân ảnh đã ngã vào người hắn. Cuối xuống nhìn người vừa đến, Dương Thiên không khỏi giật mình, chính là nữ sát thủ Thanh Vũ.

Lúc này cả người nàng đã tràn đầy bụi khói cùng vết máu, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch. Dương Thiên vội đỡ nàng vào trong. Đặt Thanh Vũ lên giường, Dương Thiên kiểm tra thương thế cho nàng. Vết thương khá nặng nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Chủ yếu là do mệt mỏi quá độ cùng mất máu nên mới bất tỉnh. Tu vị của nàng cũng đã đột phá đến

Trúc Cơ kỳ, tốc độ đột phá này nhanh một cách bất thường a. Theo dự tính của hắn, Thanh Vũ còn cần một khoảng thời gian nữa mới đạt đến mức này.

Dương Thiên chữa thương cho nàng xong liền đi ra ngoài mua đồ ăn. Theo hắn đoán, đến tối nàng mới tỉnh lại nên đành ăn xong rồi đi ngủ một giấc.

Thanh Vũ đang có một cơn ác mộng. Trong mơ, mẫu thân cùng đệ đệ khuôn mặt đầy máu nhìn nàng phẫn nộ. Bên cạnh là một người nhìn không rõ mặt đang cầm súng chỉ vào đầu hai người bọn họ. Thanh Vũ cố gắng chạy lại nhưng phát hiện mình có cố gắng thế nào cũng không với đến được.

Người kia phát ra một tiếng cười man rợ rồi bóp cò súng. Cả mảnh không gian chỉ còn lại màu đỏ của máu. Thanh Vũ hoảng sợ gào to:

- Không.

Thanh Vũ cả người ngồi bật dậy. Trên trán đã phủ kín mồ hôi, thì ra chỉ là một cơn ác mộng. Dương Thiên đang nằm ngủ bên cạnh nàng cũng lên tiếng:

- Làm gì mà ồn ào như vậy. Mau ngủ đi a.

Phát hiện Dương Thiên đang nằm bên cạnh mình, Thanh Vũ lập tức lùi lại, cảnh giác nhìn hắn:

- Tại sao ngươi lại ở đây.

Dương Thiên lúc này cũng đã tỉnh lại, nhớ đến chuyện lúc nãy, cười nhìn nàng:

- Câu này phải là ta nói mới đúng. Đây là nhà của ta, là người tìm đến ta a. Đúng rồi, tại sao ngươi lại bị thương nặng như vậy?

Thanh Vũ kiểm tra thân thể một lát, phát hiện vết thương đã hoàn toàn bình phục. Ánh mắt bình tĩnh trở lại:

- Là người đã cứu ta sao. Việc lần này thật cảm ơn người. Ta có việc cần phải đi trước, gặp lại sau.

Thấy Thanh Vũ lại định bỏ đi, Dương Thiên vội ngăn nàng lại:

- Khoan đã, đây là nhà của ta, người không thể muốn đến thì đến, muốn đi thì đi như vậy a.

Thanh Vũ ánh mắt lạnh lùng nhìn hẳn:

- Người có điều kiện gì. Mau nói đi.

Dương Thiên ngồi lại xuống giường, ra vẻ trầm tư suy nghĩ:

- Đúng lúc ta cũng đang rảnh rồi, người đi đâu ta liền theo đó. Xem như đi du lịch một phen.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Trong Khoan Chứa

Thanh Vũ cũng bị Dương Thiên làm bất ngờ:

- Người muốn đi theo ta?

Dương Thiên cũng không rảnh rỗi như hần nói. Nhưng từ vết thương cùng thái độ vội vã của nàng, hần có thể đoán được chuyến đi lần này của nàng rất nguy hiểm.

- Đúng vậy. Người cũng biết, ta thế nhưng rất lợi hại a. Biết đâu g7QtlvO có thể giúp được người.

- Tùy người.

Thanh Vũ cũng không từ chối Dương Thiên. Chuyến đi lần này nguy hiểm khá cao, nhưng nàng lại không thể không đi. Có Dương Thiên hỗ trợ khả năng thành công sẽ cao hơn rất nhiều.

Theo Thanh Vũ đi được một đoạn, Dương Thiên không nhịn được hỏi:

- Người trước tiên có thể kể cho ta biết là có chuyện gì hay không?

Thanh Vũ dường như không nghe thấy Dương Thiên nói gì, cứ mặc kệ hần mà đi tiếp. Nếu nàng đã không muốn nói, Dương Thiên cũng sẽ không tiếp tục hỏi. Chuyện này sớm muộn hần cũng sẽ biết mà thôi.

Hai người đi đến sân bay, Thanh Vũ lúc này mới nhìn qua Dương Thiên:

- Người có hộ chiếu không?

- Hộ chiếu. Người muốn đi ra nước ngoài sao. Châu Âu?

Thấy nàng gật đầu, Dương Thiên không khỏi cau mày:

- Không có. Việc này có chút phiền phức a. Ta nghe nói thời gian để làm hộ chiếu cũng không ngắn.

- Không cần. Với tu vị của người, trốn trong khoan chứa hàng của máy bay là được rồi.

- Cái này a. Không cần, ta có thể bay...

- Người nói cái gì?

- Không có gì. Cứ làm như vậy đi.

Hắn vốn định nói mình có thể bay theo, nhưng chợt cảm thấy không ổn. Tuy nói là tu sĩ Trúc Cơ trở lên có thể phi hành, nhưng dù là Kim Đan kỳ tu sĩ cũng không thể bay được quãng đường xa như vậy. Dương Thiên cũng không muốn bại lộ thực lực của mình quá sớm, như vậy chuyến đi này sẽ không còn gì thú vị nữa.

Theo chỉ dẫn của Thanh Vũ, Dương Thiên thi triển Ẩn Thân thuật qua mắt tất cả các loại thiết bị kiểm tra rồi tiến vào khoan chứa đồ. Ngồi trong đó được một lúc, máy bay đã bắt đầu cất cánh. Dương Thiên liền lấy laptop ra để chơi game. Do không có kết nối internet, Dương Thiên đành chơi một game offline là Warcraft.

Tựa game này khá nổi tiếng, nhưng vì nó là game offline nên Dương Thiên chưa từng chơi bao giờ. Hiện tại vào chơi được một lúc, hắn phát hiện game này cũng rất thú vị a. Mải mê chinh chiến, Dương Thiên đột nhiên nghe được ở góc khoan chứa đồ có một âm thanh phát ra.

Đưa mắt nhìn về phía đó, Dương Thiên phát hiện đó là chỗ chứa một vài loại động vật nên cũng không để ý. Một lát sau, âm thanh lạ lại vang lên, lần này khá giống một thiếu nữ đang rên rỉ. Dương Thiên không khỏi ngần ra:

- Loại động vật nào có thể phát ra âm thanh của một thiếu nữ. Sao ta chưa từng nghe nói đến chuyện này.

Tiến lại phía góc của khoang chứa, Dương Thiên phát hiện ra âm thanh phát ra từ một cái valy chứa đồ chứ không phải là chuông thú.

- Chẳng lẽ là bắt cóc. Thật thú vị a.

Mở valy ra, bên trong là một mỹ nữ. Nhìn tuổi tác chỉ khoảng 19, 20. Mái tóc màu vàng, gương mặt châu Á điển hình, xem ra là con lai. Dương Thiên cẩn thận quan sát nàng một chút rồi đưa ra kết luận, nàng cũng không thua kém gì Tần Tuyết, là một đại mỹ nữ a.

Không ngờ chui vào khoang chứa máy bay cũng có thể gặp được một đại mỹ nữ như vậy. Chẳng lẽ đây là tác dụng cường đại của Đào hoa vận sao?

Thiếu nữ nhìn thấy có người mở valy ra liền mừng rỡ. Nhưng đợi một lúc lâu vẫn chưa thấy động tĩnh gì, mở mắt ra lại phát hiện Dương Thiên đang đánh giá mình, tâm thần lại hoảng sợ nghĩ:

- Hắn tại sao lại nhìn ta như vậy. Chẳng lẽ là có ý đồ xấu với ta. Không được, ta hiện tại đang bị trói chặt, không thể phản kháng, lỡ như...

Dương Thiên không biết, hắn chỉ dừng lại đánh giá một chút lại khiến nàng suy nghĩ nhiều như vậy. Làm một thủ thế yên lặng xong, Dương Thiên bắt đầu cởi trói cho nàng. Thiếu nữ cả người vốn căng cứng dần buông lỏng.

Cởi trói xong, Dương Thiên mới nhìn nàng hỏi:

- Tại sao người lại bị bắt nhốt ở chỗ này?

Thiếu nữ lắc đầu:

- Ta cũng không biết. Ta vừa mới vừa đáp máy bay trở về nước thăm gia đình, ta chỉ nhớ được đến khi ta lên một chiếc taxi. Mọi chuyện sau đó ta đều không rõ. Chỉ biết khi tỉnh dậy đã ở chỗ này.

Dương Thiên cau mày trầm tư, sau một lúc liền nói ra phán đoán của mình:

- Theo như ta đoán, chắc hẳn người đã gặp một bọn bắt cóc. Bọn chúng đang tìm cách chở người ra nước ngoài để bán lại cho bọn buôn người. Nếu suy đoán của ta không sai, bọn bắt cóc chắc chắn cũng đang có mặt trên chuyến bay này.

Thiếu nữ nghe Dương Thiên nói xong, vẻ mặt đã tái mét:

- Vậy ta phải làm sao. Nếu như lại rơi vào tay bọn chúng chẳng phải đời ta coi như chấm hết sao. Không được, người nhất định phải giúp ta.

- Ta đã cứu người ra thì tất nhiên sẽ không bỏ mặc người. Nhưng tình hình hiện tại có chút bất ổn. Không bằng người tiếp tục ở lại đây. Đến khi máy bay hạ cánh, ta sẽ tìm cách đưa người xuống.

Thiếu nữ vội nắm chặt lấy tay Dương Thiên:

- Người định bỏ lại ta ở đây một mình sao. Đừng a, nơi đây là nơi nào, tại sao lại tối như vậy.

Biết tâm trạng nàng đang bất ổn, Dương Thiên vội trấn an:

- Yên tâm, ta sẽ ở lại đây với người. Đây là khoang chứa hàng của máy bay. Trước khi máy bay dừng lại, bọn hắc sẽ không đến đây.

Thiếu nữ nghe vậy cũng an tâm không ít, một lúc sau, nàng đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Tò mò nhìn Dương Thiên:

- Đúng rồi, tại sao ngươi lại có mặt ở đây?

Dương Thiên thấy nàng hỏi vậy, gương mặt cũng có đôi chút xấu hổ. Đối với một người như hắn, làm những chuyện lén lút như vậy thực sự rất mất mặt.

- Ta không có hộ chiếu, chỉ có thể trốn vào đây.

- Nói như vậy, ngươi đây là di chuyển bất hợp pháp rồi.

Dương Thiên không nói gì, hai người yên lặng được một lúc. Thiếu nữ lại kéo nhẹ tay hắn:

- Còn chưa giới thiệu. Ta gọi là Elise, còn ngươi?

- Ta là Dương Thiên. Ngươi là người nước ngoài sao?

Elise gật đầu:

- Ta là con lai, phụ thân ta là một người châu Âu, còn mẫu thân lại là người châu Á.

- Vậy chắc hẳn ngươi cũng có tên theo kiểu châu Á chứ.

- Chuyện này a. Ngươi cũng có thể gọi ta là Đình Đình.

- Tốt. Vậy ta liền gọi ngươi là Đình Đình. Bây giờ đến lúc máy bay hạ cánh cũng còn rất lâu, chi bằng ngươi tranh thủ ngủ một giấc.

Đình Đình nhìn qua khoan chứa hàng chật hẹp chỉ có một chút ánh sáng vội lắt đầu:

- Không được, nơi này tối như vậy, ta không ngủ được.

- Vậy cùng ta chơi game một lát đi.

Dương Thiên nói xong liền dẫn nàng lại chỗ laptop. Đình Đình nhìn thấy ánh sáng liền tỏ ra rất vui vẻ, đặc biệt trông thấy Dương Thiên đang chơi warcraft thì tỏ ra hào hứng:

- Người cũng chơi warcraft sao, ta rất thích trò chơi này a.

Dương Thiên tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Người cũng biết. Vậy mau chỉ ta chơi đi, ta chỉ vừa mới tập chơi, còn có nhiều chỗ chưa rõ ràng.

Đình Đình gật đầu, bắt đầu chỉ dẫn Dương Thiên:

- Người mau chọn map Dota a. Đây là map nổi tiếng nhất của game.

- Không phải ta đã bảo người canh đôn đánh cuối cùng hay sao. Người cứ liên tục tấn công như vậy làm sao có vàng để mua đồ.

- Người di chuyển kiểu gì vậy, nơi đó không có tầm nhìn, nếu như team địch ở chỗ đó thì sao?

- Đã nói người lên giày trước, tại sao lại mua 4 cành cây thế kia.

Dương Thiên thật sự không thể tập trung được, từ khi nào hẳn lại bị một người dạy dỗ như vậy. Nhưng không thể phủ nhận hẳn chơi rất tệ, chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Qua vài trận, trình độ của Dương Thiên dần khá lên, Đình Đình cũng không còn chửi hằn mà còn tán thưởng:

- Người học hỏi rất nhanh a.

Dương Thiên khiêm tốn:

- Đâu có, chẳng qua là do có người dạy dỗ mà thôi.

- Điều này là đương nhiên rồi. Ta là ai cơ chứ.

Cô nàng này, khen người một câu, người liền nghĩ mình là thần thánh hay sao. Dương Thiên lắc đầu ngao ngán, nàng lúc này hoàn toàn trái ngược với vẻ mặt yếu đuối khi nãy a.

Lúc này, máy bay đột nhiên trầm xuống, Đình Đình không khỏi hoảng hốt nắm chặt lấy tay Dương Thiên:

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

- Có lẽ là do máy bay hạ cánh.

- Vậy bọn họ sắp đến đây sao?

Dương Thiên biết “bọn họ” mà Đình Đình nói đến là ai liền trấn an nàng:

- Không cần lo lắng, ta nghĩ trong khoang này cũng sẽ có cửa thoát hiểm. Lát nữa khi máy bay dừng lại, ta sẽ dẫn người theo đó trốn ra ngoài. Còn về trạm kiểm soát ngoài kia, chúng ta...

Nghe thấy Dương Thiên giảng giải rõ ràng về kế hoạch bỏ trốn, Đình Đình cảm thấy an tâm không ít. Vẻ mặt tò mò nhìn hẳn:

- Tại sao người hiểu cách trốn thoát khỏi máy bay như vậy. Chẳng lẽ trước đây người đã từng làm thử rồi hay sao?

- Ta xem trong phim a.

...

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Kế Hoạch Giải Cứu

Máy bay hạ xuống càng lúc càng nhanh. Thân thể Đình Đình lúc này đã ôm chặt lấy Dương Thiên. Hắn cũng không khách khí ôm lại, đã là nam nhân, trong những tình huống như vậy phải chủ động. Một lúc sau, máy bay cuối cùng đã đáp xuống đất, Dương Thiên mới thả nàng ra, làm vẻ mặt nghiêm túc:

- Chờ máy bay dừng hẳn, ta sẽ công người chạy thật nhanh ra ngoài.

Đình Đình gật đầu tỏ ý đã hiểu. Lúc này nàng mới nhận ra thân thể đã quấn chặt lấy Dương Thiên liền vội vàng đẩy hắn ra, khuôn mặt đỏ bừng. Dương Thiên vẫn giả vờ tập trung không để ý đến nàng. Máy bay dừng hẳn, Đình Đình lập tức leo lên lưng của Dương Thiên. Cũng không nhiều lời, Dương Thiên thi triển Ẩn Thân thuật rồi theo lối cửa chính mà đi. Hắn vừa mới phát hiện, nơi này không có cửa thoát hiểm a, thật sự rất mất mặt.

Đình Đình cả mặt đều cúi vào lưng Dương Thiên, nàng lo sợ bị bọn bắt cóc phát hiện. May mắn không có chuyện gì xảy ra, nơi hai người đi qua, không có một ai phát hiện ra bọn hắn. Thuận lợi qua được trạm kiểm soát, Dương Thiên tìm một chỗ ít người rồi giải trừ Ẩn Thân thuật:

- Đã đến nơi an toàn, người có thể xuống rồi a.

Ngẩn đầu lên nhìn ngó xung quanh một lúc, xác nhận đã an toàn, Đình Đình thở phào nhẹ nhõm từ trên lưng Dương Thiên nhảy xuống. Lúc này nàng bắt đầu cảm ơn Dương Thiên rồi rít:

- Thật sự cảm ơn người. Nếu không có người giúp đỡ, ta cũng không biết phải làm thế nào.

- Không có gì, đây là việc phải làm. Bất kỳ một người nào nếu gặp tình huống như vậy đều sẽ làm giống như ta.

Dương Thiên vẫn còn một nửa câu không nói ra, đó là: “còn cứu thoát được người như ta hay không thì cũng không chắc”.

- Đúng rồi, người là trốn sang đây, chắc hẳn là chưa có chỗ ở đúng không. Chi bằng đến nhà của ta, tuy không lớn lắm, nhưng vẫn có thể sắp xếp cho người một chỗ dừng chân.

Được mỹ nữ mời đến nhà, Dương Thiên trong lòng dĩ nhiên không từ chối. Nhưng hẳn còn có hẹn với Thanh Vũ, cũng chỉ có thể nói với nàng:

- Ta còn có việc phải đi trước, người để lại cho ta địa chỉ. Lúc nào có cơ hội ta sẽ đến tìm người.

Gương mặt Đình Đình có chút thất vọng gật đầu:

- Được, đây là địa chỉ nhà ta. Người nhất định phải đến a.

- Nhất định.

Đình Đình đang định bước đi, chợt nhớ ra chuyện gì lại quay lại nhìn Dương Thiên:

- Lúc bị bắt cóc, đồ đạc của ta đều đã bị bọn chúng lấy hết. Người có thể cho ta vay yrPufHw một ít tiền hay không.

- Nơi này sử dụng Euro, ta hiện tại cũng không có. Người theo ta đi đổi một lát.

Tại sân bay có một đại sảnh, chuyên dùng để đổi nội tệ cho khách du lịch. Dương Thiên rất nhanh đổi được hơn 100 ngàn Euro, đưa cho Đình Đình hơn 10 ngàn. Đình Đình một mực từ chối:

- Không cần nhiều như vậy, ta chỉ cần vài trăm Euro là có thể bắt xe về nhà rồi.

- Người cứ cầm lấy, đề phòng bất trắc.

Thấy Dương Thiên dứt khoát, Đình Đình cũng chỉ đành nhận tiền, vui vẻ nhìn Dương Thiên:

- Không nhìn ra, người là một công tử nhà giàu a. Tại sao không làm hộ chiếu đi lại cho thuận tiện.

- Nếu ta làm hộ chiếu, có thể được gặp người sao?

...

Chia tay Đình Đình, Dương Thiên ra đường bắt một chiếc xe taxi. Đưa cho tài xế địa điểm đã hẹn trước với Thanh Vũ, rất nhanh Dương Thiên đã đến nơi. Đây là một căn nhà nhỏ nằm ở góc thành phố, chung quanh đa số đều là đất trống, chỉ có thừa thớt một vài căn nhà.

Thanh Vũ cũng đã đợi sẵn trong nhà, nghe tiếng gõ cửa liền tiến ra mở. Dương Thiên theo nàng đi vào, bên trong bài trí khá đơn sơ. Chỉ có một bộ bàn ghế, một tủ đựng đồ, một chiếc giường nhỏ cùng một chiếc truyền hình khá cũ kĩ. Trên bức tường đã bạc màu còn có treo một bức ảnh, trong ảnh có ba người. Một nữ nhân nhìn khá giống Thanh Vũ, nhưng thành thực hơn nhiều. Còn có hai đứa bé, một nam một nữ đang cười rất tươi.

Thấy Dương Thiên chăm chú nhìn vào bức hình, Thanh Vũ cũng giải thích:

- Đây là ảnh chụp gia đình của ta lúc ta còn nhỏ.

- Vậy phụ thân của người ở đâu?

Hai mắt Thanh Vũ hiện lên vẻ thù hận:

- Hẳn bỏ mẹ con ta bỏ đi theo người phụ nữ khác. Mẫu thân ta dùng tất cả tiền bạc, mặc kệ lời khuyên ngăn của gia đình chạy đến đây tìm hắc. Cuối cùng chỉ nhận được hai không quen. Cuối cùng do không có tiền trở về nước, đành phải ở lại đây cực khổ kiếm sống. Căn nhà này là hắc cho mẹ con bọn ta như một sự bố thí.

Giọng nói của nàng tuy bình thản, nhưng Dương Thiên vẫn cảm nhận được hận ý sâu sắc trong đó. Cũng không có ý định tiếp tục đề tài này, Dương Thiên nói:

- Hiện tại cũng đã đến nơi, người cũng nên nói cho ta biết dự định của người chứ?

Thanh Vũ nhìn hắc một hồi lâu, trầm giọng:

- Người thực sự muốn giúp ta?

- Ai, rảnh rồi muốn tìm kiếm cảm giác mạnh mà thôi.

- Việc này có thể nguy hiểm đến tính mạng của người.

Dương Thiên lắc đầu:

- Ta còn không có yếu như vậy.

- Dương Thiên, lúc người ở trong nước. Thiên Sát không thể làm gì được người. Nhưng nơi này là địa bàn của bọn hắc, dù giết chết người cũng sẽ không có ai biết. Mặc dù tu vị của người rất cao, nhưng người có thể chống lại vũ khí nóng sao?

Lại là bọn chúng, Dương Thiên cảm thấy rất khó chịu. Tại sao cái tổ chức sát thủ bé tẹo đó không chịu an phận một chút mà cứ gây phiền toái cho hắn như vậy. Cũng tốt, lần này đã mất công đến đây, xóa sổ bọn hắn luôn một lần cho thuận tiện.

- Việc đó người không cần bận tâm. Nếu đánh không lại ta có thể bỏ chạy, tin tưởng bọn hắn không có khả năng giữ ta lại.

Thanh Vũ gật đầu, nàng không rõ tu vị của Dương Thiên cao như thế nào, nhưng giữ an toàn chắc chắn không thành vấn đề.

- Được rồi, nếu người đã quyết như vậy. Ta cũng sẽ không ngăn cản.

- Mọi chuyện bắt đầu từ nhiệm vụ ám sát người lần trước. Tổ chức xác định người là người không thể đắc tội nên đã tìm cách loại bỏ ta xem như lời cầu hòa với người. Nhiệm vụ ám sát Diệp Văn Thiên lần trước, mục đích chính là để trừ khử ta mà thôi.

- Nhưng bọn hắn không ngờ ta vẫn sống sót trở về. Lúc ta đến tìm mẫu thân cùng đệ đệ để đưa bọn hắn đi đã bị Thiên Sát phát hiện ngăn cản. Ta bị đánh trọng thương, nhưng tu vị may mắn đột phá Trúc Cơ kỳ nên đã thoát được một kiếp. Mẫu thân cùng đệ đệ đã bị bọn hắn bắt giữ, xem ra bọn hắn nhất định muốn giết ta.

Dương Thiên nghe Thanh Vũ nói xong, cũng hiểu được đại khái. Nhưng vẫn có một điểm khó hiểu:

- Người nói bọn hắn làm như vậy là vì lo sợ đắc tội với ta. Như vậy, chẳng phải chỉ cần ta ra mặt thì mọi chuyện sẽ đơn giản giải quyết sao?

- Mọi chuyện không đơn giản như vậy. Người tuy lợi hại, nhưng cái bọn hắn e ngại là thế lực đã bồi dưỡng ra người mà thôi. Nếu người một mình đến đây, bọn hắn sẽ không chút do dự giết chết người. Dù sao người cũng đã giết không ít thành viên cao tầng của Thiên Sát.

Suy nghĩ như vậy cũng không sai, Dương Thiên chỉ có thể thở dài. Nếu bọn hắn đã lựa chọn đường chết, Dương Thiên cũng chỉ có thể thành toàn cho hắn. Thanh Vũ thấy Dương Thiên yên lặng, cho rằng hắn lo sợ:

- Nếu người không dám, ta cũng sẽ không miễn cưỡng người.

- Thứ làm cho ta sợ vẫn chưa xuất hiện trên thế giới này đâu. Vậy người nói về kế hoạch cứu người của người đi.

Thấy Dương Thiên tự tin, Thanh Vũ cũng an tâm không ít. Vốn lần này trở về, nàng đã mang ý định liều chết cùng kẻ thù, nhưng sự xuất hiện của Dương Thiên khiến cho nàng nhìn thấy hi vọng.

- Ta biết căn cứ chính của Thiên Sát nằm ở đâu. Nhưng để đột nhập mà không bị phát hiện rất khó, thiết bị ở đó hiện đại hơn tại sân bay nhiều.

- Việc này cứ để cho ta.

- Được, đây là bản đồ bên trong đó. Người xem, đây là chỗ giam giữ phạm nhân, người nhà ta chắc hẳn cũng bị giam giữ tại đây. Đây là trung tâm của căn cứ, các thành viên đầu não không có nhiệm vụ đều sẽ tập trung ở đây. Ta cùng người sẽ tiến vào theo lối này.

- Theo tốc độ bình thường, ta sẽ mất khoảng 20 phút để đến khu trung tâm, còn người mất khoảng 15 phút để đến nhà giam. Người sẽ tiềm phục ở đó, ta sẽ thu hút sự chú ý của bọn hắn. Khi người thấy lính gác tại nhà giam bị điều động đi, lập tức tiến vào cứu người. Khi đó dùng tất cả khả năng để trốn ra ngoài.

Dương Thiên hơi khó hiểu:

- Tại sao chúng ta không lén lút đưa người ra ngoài. Chỉ vài tên lính gác mà thôi, ta có thể giải quyết bọn hắn mà không phát ra tiếng động.

- Không được, trong người phạm nhân đều sẽ có cài chip định vị. Nếu bị đưa ra khỏi buồng giam lập tức sẽ bị phát hiện. Nhưng mục tiêu của bọn hăn là ta, phát hiện ra ta bọn hăn sẽ không cần quan tâm đến các người, khi đó người sẽ có cơ hội thoát đi.

- Vậy không phải người sẽ gặp nguy hiểm sao?

- Yên tâm, ta sống tại đó đã lâu. Có chỗ nào ta không rõ chứ, chỉ cần người cứu được con tin, liền bóp võ thứ này. Lúc đó ta sẽ lập tức trốn ra ngoài.

Không cần dùng biện pháp gì, Dương Thiên cũng biết là nàng đang nói dối. Nếu việc thoát ra dễ dàng như vậy, nàng đã không cần sự giúp đỡ của hăn.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Ngủ Nờ

- Không được. Tu vị của ta cao hơn người, việc làm mỗi nhử cứ để cho ta làm.

Thanh Vũ nghe Dương Thiên muốn làm mỗi nhử, lập tức bác bỏ:

- Tuy ru vị của người rất cao, nhưng lại không biết các phương hướng trong đó. Nếu đi loạn chắc chắn không thể thoát được. Hơn nữa mục tiêu của bọn hăn là ta chứ không phải người.

- Ta có thể sử dụng thần thức a. Ta tin tưởng, nếu bọn chúng phát hiện ra ta, sẽ tập trung vào ta. Giết được ta so với người càng đáng giá hơn.

- Người có thần thức?

Lần này Thanh Vũ bị kinh ngạc không nhỏ. Tu sĩ tu vị càng cao thì linh hồn càng lớn mạnh, thần thức chính là một dạng đặc biệt của linh hồn, có thể dùng để quan sát, kiểm tra mọi thứ. Tu sĩ đạt đến Trúc Cơ đã có thể phát ra thần thức, nhưng nếu không có công pháp tu luyện đặc biệt, phải đạt đến Kim Đan mới có thể sử dụng thần thức.

- Đúng vậy.

- Xem ra gia thế của người rất lớn a.

Thanh Vũ nói như vậy thì xem như nàng đã đồng ý. Nàng chấp nhận tin tưởng việc Dương Thiên có công pháp tu luyện chứ không tin hăn đã đạt

đến Kim Đan kỳ. Nếu Dương Thiên thực sự có được thần thức, vậy thì so với nàng càng an toàn hơn nhiều.

Thấy nàng cuối cùng cũng đồng ý, Dương Thiên cũng thở ra một hơi. Cô nàng này thực sự cứng đầu a.

- Vậy người định khi nào tiến hành kế hoạch?

- Ta cần 3, 4 ngày để chuẩn bị. Khi nào xong việc ta sẽ báo cho người. Đây là điện thoại mới của người, đã có số của ta lưu lại trong đó.

Dương Thiên ngẩn ra, hình như có gì đó không đúng:

- Người muốn đuổi ta đi.

- Chẳng lẽ người muốn ngủ chung với ta?

Nhìn quanh căn nhà, xác thực chỉ có một cái giường nhỏ. Tuy Dương Thiên có thể ngủ dưới đất, nhưng Thanh Vũ cũng sẽ không đồng ý. Có nữ nhân nào lại yên tâm để một nam nhân ngủ cạnh mình. Trừ phi các người quan hệ đã đạt đến một mức nào đó, hai người bọn hắn thì còn lâu mới đạt đến mức đó.

Xách đồ bước ra ngoài, Thanh Vũ không chút lưu tình đóng cửa lại. Dương Thiên lần này đi khá vội nên cũng không thông báo cho ai biết. Và lại lần trước hắn đã nói lại với mọi người là hắn có rất nhiều việc nên thỉnh thoảng biến mất vài ngày cũng là chuyện bình thường.

Đứng ngẩn ngơ nhìn trời xanh một lúc, Dương Thiên quyết định đi du lịch một vòng. Đến tối sẽ tìm đến nhà Đình Đình xin ngủ nhờ. Không biết nàng có tốt bụng cho hắn ngủ chung hay không.

Bắt một chiếc taxi, Dương Thiên kêu tài xế chờ mình đến nhà hàng sang trọng nhất thành phố. Đến nơi, Dương Thiên còn cho hắn ít tiền hoa hồng.

Nhà hàng này quả thực rất lớn, xây dựng theo phong cách kiến trúc hiện đại, theo tên tài xế nói, có thể xếp vào top 5 trong cả nước.

Dương Thiên bước vào trong, một nhân viên phục vụ tận tình hỏi hân:

- Chào ngài, không biết ngài đến đây một mình hay còn có bạn?

- Ta đến một mình.

- Vậy mời ngài đi theo ta.

Theo phục vụ đến một cái bàn nhỏ ngay gần sân khấu, một lát sau, thực đơn được đưa đến trước mặt Dương Thiên. Xem qua thực đơn, món rẻ nhất cũng hơn 10 ngàn Euro, đắt nhất thì đều vượt qua 50 ngàn Euro, xem tra hắc điểm trong truyền thuyết là hoàn toàn có thật. Quay sang hỏi nhân viên phục vụ:

- Nơi đây các người có thanh toán bằng ngoại tệ hay không?

- Thưa ngài, bọn ta chỉ sử dụng Euro cùng USD thôi.

- Vậy được. Người đổi cho ta một cái bàn lớn một chút. Tất cả các món trong thực đơn đều mang lên cho ta.

Nhân viên phục vụ cả kinh:

- Tất cả? Ngài xác định không có nói nhầm.

- Người cứ mang lên theo lời ta.

- Việc này... Xin ngài đợi ta một chút.

Dương Thiên ngồi đợi một lúc thì nhân viên phục vụ mang theo một người trẻ tuổi, ăn mặc sang trọng đi ra.

- Xin chào, ta là quản lý của nơi này. Không biết có phải ngài kêu tất cả các món ở đây?

- Đúng vậy. Chẳng lẽ không có đủ hay sao. Vậy thì có món gì các người đều mang hết ra đây đi.

Dương Thiên cũng biết, có những món ăn cần có nguyên liệu đặc biệt, thỉnh thoảng hết hàng cũng là việc bình thường. Quản lý vội phủ nhận:

- Không phải, mọi món ăn đều có thể. Nhưng toàn bộ thực đơn của nhà hàng có hơn 100 món. Ta sợ một mình ngài không thể nào ăn hết.

- Không cần lo về việc này. Người là sợ ta không đủ tiền sao.

Dứt lời, Dương Thiên ném ra một tấm thẻ. Quản lý ánh mắt rất tốt, nhanh chóng nhận ra đây là loại thẻ đặc biệt của ngân hàng Thụy Sĩ. Chỉ có những khách hàng lớn mới sở hữu được. Xem ra đúng là không phải đến gây rối.

Vị quản lý cúi đầu khách sáo nói:

- Ngài hiểu lầm rồi. Ta sẽ lập tức kêu nhà bếp chuẩn bị. Xin ngài đợi một lát.

Quay sang nhân viên phục vụ:

- Dẫn vị khách đây đến phòng dành riêng cho khách quý.

Dương Thiên được đưa đến một căn phòng trang trí xa hoa, rộng lớn. Phía trong còn có người ngồi đánh piano, thối một loại kèn kì lạ, nghe khá thoải mái.

Thức ăn nhanh chóng được mang lên, Dương Thiên vừa thưởng thức các loại rượu khác nhau, vừa ăn lần lượt từng món. Nhân viên phục vụ đứng ở

một bên vuốt mồ hôi nhìn Dương Thiên. Từng món từng món bị hăn ăn hết, Dương Thiên vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

Đối với Dương Thiên, đây chỉ là thưởng thức hương vị thơm ngon mà thôi, dù có ăn nhiều hơn nữa cũng không có khác biệt gì. Từng món ăn được mang lên, những món đã ăn xong được mang xuống. Trải qua hơn hai tiếng đồng hồ, Dương Thiên cuối cùng đã ăn hết toàn bộ. Nhìn lại mấy nhân viên phục vụ phía sau, lúc này gương mặt của bọn họ vẫn còn vẻ kinh ngạc cùng hoảng sợ nhìn Dương Thiên như một con quái vật.

- Được rồi, mau tính tiền đi. Ta còn có việc bận.

Cả bữa ăn trị giá gần 1 triệu Euro, Dương Thiên cũng không mấy bận tâm. Tiện tay phá hỏng điện thoại cùng các thiết bị ghi hình trong phòng. Dương Thiên cũng không muốn chỉ vừa đến ngày đầu tiên đã được lên báo a.

Bước ra khỏi nhà hàng, Dương Thiên liền cảm nhận được vài đạo ánh mắt đang theo dõi mình. Bất đắc dĩ lắc đầu, không ngờ chỉ ăn một bữa cơm lại gây ra nhiều sự chú ý như vậy. Dương Thiên đi đến một ngõ hẻm rồi lắc mình biến mất. Một lúc sau, lập tức có vài người tiến vào:

- Hăn biến đâu mất rồi?

- Ta cũng không rõ. Vừa nãy chúng ta đều nhìn thấy hăn bước vào đây.

- Thật đáng tiếc a.

...

Tiếp tục đi một vòng quanh thành phố, Dương Thiên đi qua một vài địa điểm vui chơi nổi tiếng. Nhưng việc đi một mình khiến hăn không có hứng thú quá lớn. Nhàm chán, Dương Thiên quyết định đến tìm Đình Đình. Theo như địa chỉ, Dương Thiên tìm đến một khu chung cư. Nhà của Đình Đình

nằm ở tầng 11, Dương Thiên theo thang máy đi lên rồi bấm chuông cửa nhà nàng.

Một người phụ nữ trung niên tiến ra mở cửa:

- Người đến tìm ai?

- Ta là bạn của Đình Đình, đến đây để tìm nàng.

- Đình Đình? Người muốn nói là Elise a. Nàng đang ở trong nhà, người đợi ta một chút.

Một lát sau, Đình Đình vội vã chạy ra, trông thấy Dương Thiên liền cười rất vui vẻ:

- Dương Thiên, người đã đến rồi a. Mau vào đi, ta còn tưởng người không đến.

- Sao có thể như vậy. Mỹ nữ có hẹn, ta sao dám không đến.

Theo Đình Đình tiến vào trong nhà, Dương Thiên có một loại dự cảm bất an. Hắn không phát hiện ra thứ gì đặc biệt, đây chỉ đơn thuần là một loại linh cảm được tạo ra từ hàng ngàn trận chiến mà thôi. Dự cảm này cho Dương Thiên cảm thấy ngôi nhà này có điểm bất thường nhưng không có bất cứ nguy hiểm nào cho hắn.

Hai người tiến vào phòng khách, Đình Đình vui vẻ hỏi Dương Thiên:

- Người đến thật đúng lúc. Vừa nãy phụ thân ta còn muốn gặp người để nói lời cảm ơn.

- Không có gì, việc nhỏ mà thôi.

- Sao có thể, ý của người mạng của ta chỉ là việc nhỏ thôi sao.

Dương Thiên cứng họng, hình như hân khách sáo không đúng lúc. Đình Đình cũng không để ý, tiếp tục nói:

- Người đêm nay đã có chỗ để ngủ hay chưa, không bằng ở lại nhà của ta đi. Tuy chỉ là một căn hộ chung cư nhưng vẫn còn một phòng trống.

Đây là mục đích của Dương Thiên, hân dĩ nhiên sẽ không từ chối:

- Như vậy thì đa tạ người rồi. Ta còn chưa tìm được chỗ ngủ đêm nay.

Đúng lúc này, một nam nhân bước ra, nhìn tuổi tác hân chính là phụ thân của Đình Đình. Người này đánh giá Dương Thiên một hồi rồi mới lên tiếng:

- Chính là người đã cứu Elise?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Lựa Chọn- Không Bằng Cầm Thú

- Đúng vậy.

Trung niên nhân vội bước lại nắm lấy tay Dương Thiên cảm ơn rồi rút. Dương Thiên tuy cảm thấy người này hơi nhiệt tình quá mức, nhưng có lẽ là do phong tục của nơi đây. Một lúc lâu sau, vẻ nhiệt tình trên khuôn mặt cũng đã giảm xuống, trung niên nhân mới nói:

- Ta nghe nói người cũng vừa mới đến đây, không bằng ăn tối rồi ngủ lại đây. Ngày mai ta sẽ bảo Elise dẫn người đi tham quan thành phố.

Mục đích của hắn chính là như vậy, giả vờ từ chối rồi cũng nhận lời. Mẫu thân của Đình Đình dọn đồ ăn lên xong, biết được Dương Thiên chính là người đã cứu con gái mình cũng rất nhiệt tình với hắn.

Trong bữa ăn, mọi người trò chuyện vui vẻ. Tuy nền văn hóa có khác nhau, nhưng cũng không cản trở gì. Ăn tối xong, Đình Đình dẫn Dương Thiên về phòng ngủ. Nhìn thấy thời gian vẫn còn sớm, Dương Thiên lại mở máy lên chơi game.

Một lúc sau, Đình Đình bất ngờ mở cửa phòng tiến vào, nhìn thấy Dương Thiên đang chơi game liên vui vẻ đi lại.

- Người cũng chơi trò chơi này a.

- Sao vậy. Chẳng lẽ người cũng chơi trò này sao?

- Tất nhiên. Đây là game nổi tiếng nhất thế giới hiện nay. Số lượng người chơi trên toàn thế giới vô cùng lớn. Là một game thủ, sao ta có thể bỏ qua được.

- Vậy người mang máy qua đây, chúng ta cùng chơi.

- Được lắm, người đợi ta một chút.

Đình Đình trở về phòng lấy một cái laptop mang qua. Bắt đầu đăng nhập rồi kết bạn với Dương Thiên.

- Tên trong game của người là gì?

- Đế Vương a.

- Cái tên này hình như có chút quen thuộc. Không thể nào, người chính là người chiến thắng trong sự kiện tranh đoạt Thần Vị vừa rồi.

Dương Thiên gật đầu:

- Đúng vậy, chính là ta.

- Vậy người chính là tên ngốc trong truyền thuyết kia.

Đang chuẩn bị khoe khoan chiến tích, Dương Thiên bị một câu này của Đình Đình làm cho câm nín. Hẳn từ khi nào trở thành tên ngốc trong truyền thuyết chứ.

- Chẳng lẽ người không biết gì sao?

Dương Thiên lắc đầu. Đình Đình vẻ mặt hơi e ngại nhìn hắn:

- Trên diễn đàn đều gọi người là kẻ ngốc. Bỏ 10 triệu USD chỉ để mua một bộ trang bị trong game. Có người còn phán đoán, cha mẹ người bị mất từ khi người còn nhỏ, chỉ để lại một khoản tài sản kết xù. Người do không

có người dạy dỗ nên không biết cách sử dụng. Nói chung, người bây giờ là một huyền thoại trong giới game thủ, có rất nhiều những câu chuyện về người.

Dương Thiên đưa tay vuốt cằm, ra vẻ suy tư:

- Nói như vậy, ta là người nổi tiếng a.

- Đúng vậy. Các trận chiến của sự kiện tranh đoạt Thần Vị còn được trực tiếp trên một kênh truyền hình nổi tiếng. Người hiện tại có không ít người hâm mộ đâu.

Cái này hình như có hơi quá, hẳn cũng không thích nổi tiếng như vậy a. Không để Đình Đình tiếp tục huyền thoại, Dương Thiên vội nói:

- Được rồi, mặc kệ những việc đó đi. Nhân vật của người đang ở đâu, ta sẽ đến ngay.

- A, sao ta lại quên mất chuyện đó. Mỗi người chơi có Thần Vị đều có thể di chuyển tự do giữa các cụm máy chủ với nhau.

Dương Thiên và Đình Đình kết bạn xong liền cùng nhau làm nhiệm vụ. Nói như vậy nhưng chủ yếu là Dương Thiên giúp đỡ nàng. Đình Đình cũng chỉ mới chơi được một thời gian ngắn, các nhiệm vụ đều khá đơn giản. Nhờ Dương Thiên, nàng chỉ mất một chút thời gian đã hoàn thành.

Sau đó, hai người tiến vào đấu trường luyện tập kỹ năng. Bên trong đấu trường, tất cả chỉ số của người chơi đều giống nhau, dùng để luyện kỹ năng chiến đấu rất tốt. Đình Đình dĩ nhiên không phải đối thủ của Dương Thiên. Qua vài trận, Đình Đình đã cảm thấy nhàm chán.

- Không đánh nữa. Chúng ta chơi Liên Minh đi.

- Liên Minh?

- Chẳng lẽ người không biết sao?

Dương Thiên lắc đầu, hắn đã từng nghe qua về trò chơi này, nhưng không có hứng thú nhiều lắm. Đình Đình thấy Dương Thiên không biết thì tỏ vẻ vui vẻ:

- Tốt a. Vậy ta sẽ chỉ dẫn người.

Chỉ cần nhìn vẻ mặt nàng, Dương Thiên cũng có thể đoán ra nàng đang muốn trả thù vì bị Dương Thiên bán hành lúc nãy. Không nằm ngoài dự kiến, Đình Đình tạo một trận đấu để tập luyện cho Dương Thiên nhưng nàng không chỉ dẫn gì nhiều mà chỉ tập trung giết hắn.

Đến lúc màn hình của Dương Thiên chuyển sang màu đen lần thứ 40, nhà chính của hắn mới tan vỡ. Đình Đình lúc này dường như đã thỏa mãn, vỗ vai an ủi:

- Không sao, lúc mới tập chơi ai cũng như vậy thôi. Ta trong lần đầu tập chơi bị giết không dưới mấy chục lần.

Dương Thiên không trả lời nàng, vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình. Lần đầu tiên hắn cảm nhận được cảm giác bất lực như vậy. Thứ cảm giác mà người có cố gắng đến mức nào đi nữa cũng không thể làm được gì khác. Chỉ có thể để mặc cho người ta chém giết.

Một hồi lâu sau, Dương Thiên cuối cùng cũng lấy lại tinh thần:

- Thêm một trận nữa, lần này ta sẽ giết được người.

- Có tinh thần như vậy là rất tốt. Chúng ta tiếp tục a.

Rất nhanh một trận đấu lại được bắt đầu, 25 phút sau, màn hình của Dương Thiên lại hiện lên cảnh nhà chính bị phá vỡ. Không đợi Đình Đình kịp an ủi, Dương Thiên đã nói:

- Lại thêm một trận nữa.

- Tiếp tục đi.

- Lại tới, thêm một lần nữa.

...

Hai mí mắt của Đình Đình lúc này đã dè nặng xuống:

- Không được, ta đã buồn ngủ lắm rồi, người tự chơi một mình đi.

Mặc kệ Đình Đình đã ngủ bên cạnh, Dương Thiên vẫn tiếp tục chơi. Đến gần 4 giờ sáng, nhìn cảnh nhà chính của máy vỡ nát, Dương Thiên lúc này mới thỏa mãn tắt máy.

Lúc này Dương Thiên mới để ý thấy Đình Đình đang ngủ say bên cạnh hẳn. Lặng lẽ cất hai chiếc laptop qua một bên, Dương Thiên bắt đầu cân nhắc:

- Ta nên làm cầm thú hay không đây. Nếu làm như vậy, ấn tượng của ta trong lòng nàng sẽ sụp đổ mất. Nhưng nếu không làm, ngày mai nàng lại mắng ta không bằng cầm thú, chỉ bằng kiếm miếng đậu hủ đập vào mặt chết đi cho rồi.

Dương Thiên chưa bao giờ nhận mình là người tốt, nhưng những chuyện như thế này hẳn chưa từng làm bao giờ. Vương Vận không tính, khi đó hẳn chỉ muốn cứu mạng nàng mà thôi. Nhìn mỹ nữ nằm bên cạnh, Dương Thiên đau lòng đưa ra quyết định:

- Không cần vội vã, trước tiên cứ như vậy là được rồi.

Quyết định xong, Dương Thiên cũng nằm sang một bên, không để ý đến vị mỹ nữ đang nằm bên cạnh, nhắm mắt ngủ ngon.

Sáng hôm sau, Dương Thiên mở mắt ra, phát hiện Đình Đình hai tay đang ôm chặt lấy cổ hắn. Một chân gác lên trên người hắn, còn mặt của hắn vẫn đang tiếp xúc với một bộ phận nhạy cảm của nàng. Dương Thiên lúc này trong lòng trào dâng nỗi hối hận:

- Nàng ôm ta như vậy từ khi nào. Đáng chết, không nên ngủ say như vậy a.

Tuy có chút tiếc nuối, nhưng Dương Thiên vẫn tranh thủ tận hưởng phần còn lại. Giả vờ như chưa tỉnh, Dương Thiên tiếp tục nhắm mắt lại.

Ngày vui thường không kéo dài, Dương Thiên nhắm mắt lại được chừng 5 phút thì Đình Đình đã tỉnh lại. Nàng cũng không có hô to như Dương Thiên dự kiến, khuôn mặt hơi đỏ lên, chỉ lặng lẽ đẩy Dương Thiên qua một bên rồi bước xuống giường trở về phòng của mình.

Dương Thiên chờ nàng đi khỏi mới mở mắt ra:

- Xem ra phong tục có chút khác biệt. Nữ nhân cũng không bao thủ như trong nước. Đáng tiếc a, nếu như ta dừng cảm hơn một chút thì...

Tên này không có một chút cảm giác tội lỗi nào, chỉ tự trách bản thân tối qua không dám dừng cảm tấn công. Tiếc nuối qua đi, Dương Thiên dần lấy lại tinh thần, hắn còn ở đây 3, 4 ngày, cũng không sợ không có cơ hội.

Dương Thiên than thở một lúc mới đứng dậy mở cửa đi ra ngoài. Vừa đi được vài bước đã gặp phải Đình Đình. Nàng trông thấy Dương Thiên vẫn làm như không có việc gì xảy ra:

- Người đang tìm nhà tắm sao?

- Đúng vậy.

- Người đi thẳng, sau đó rẽ trái sẽ đến.

- A, ta biết rồi.

Dương Thiên vừa đi được vài bước, Đình Đình đã gọi lại:

- Tối hôm qua không có việc gì xảy ra chứ?

Hắn sao có thể không hiểu từ “việc gì” của nàng là có ý gì. Vội lắc đầu phủ nhận:

- Người nói như vậy là sao. Hôm qua ta chỉ chơi game mệt mỏi rồi lăn ra ngủ mà thôi. Sáng nay thức dậy thì người đã đi mất rồi.

- Như vậy a. Không có việc gì, người mau đi rửa mặt đi.

Dương Thiên như được ân xá, liền quay mặt đi thẳng, lén lút thở phào nhẹ nhõm. Giọng nói của Đình Đình lại vang lên:

- Ngực của ta cảm giác rất thoải mái sao?

Dương Thiên không chút suy nghĩ trả lời:

- Thoải mái a, rất mềm mại...

Thầm hô hai tiếng “không ổn”, Dương Thiên hai chân phóng nhanh vào nhà tắm. Để lại vẫn đang Đình Đình ôm bụng cười to.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Cầu Ly Biệt

Ăn xong bữa sáng, Đình Đình bắt đầu dẫn Dương Thiên đi tham quan thành phố. Có mỹ nữ cùng đi, cảm giác quả thực khác biệt. Hai người đi qua một vài địa danh nổi tiếng, Dương Thiên lập tức trở thành thợ chụp ảnh của nàng.

Đình Đình đưa Dương Thiên đến một cây cầu dài bắc ngang qua một con sông chảy qua thành phố. Nàng rất tự nhiên tạo đủ tư thế để chụp ảnh, Dương Thiên cũng không cảm thấy phiền, giúp nàng chụp ảnh. Vừa chụp được vài bức, một người đã bước đến vỗ lưng Dương Thiên:

- Chàng trai trẻ, ta khuyên cậu và người yêu không nên chụp ảnh tại đây.

Quay lại phía sau, Dương Thiên phát hiện một bà lão, tay chống một cây gậy. Vẻ mặt có chút bi thương nhìn hẩn. Dương Thiên không khỏi tò mò hỏi lại:

- Bà bà, tại sao người lại nói như vậy. Nơi này phong cảnh rất đẹp a.

Bà lão thở dài:

- Người không cảm thấy khó hiểu sao? Nơi này cảnh đẹp như vậy, lại được thiết kế riêng một chỗ để chụp ảnh. Tại sao không có cặp đôi nào đến đây để chụp ảnh?

Mới đầu Dương Thiên cũng không để ý, nhưng nghe bà lão nói hẩn mới chú ý. Chuyện này đúng là kỳ lạ.

- Vậy bà bà có thể nói cho ta biết được hay không?

- Được rồi. Người mau gọi bạn gái người cùng lại đây. Ta sẽ kể cho các người nghe.

Dương Thiên vẫy tay gọi Đình Đình lại, hai người theo bà lão bước vào một quán nước nhỏ ngay dưới chân cầu. Bà lão mang chỗ mỗi người một tách trà rồi nhìn về phía cây cầu. Ánh mắt già nua lại hiện lên một vẻ bi thương nhân nhậ:

- Cây cầu này xây dựng cũng đã từ rất lâu, không ai có thể nhớ được niên đại cụ thể. Sau này không ngừng được nâng cấp, mới trở nên xinh đẹp như vậy. Nhưng lý do khiến nó nổi tiếng lại không nằm ở chỗ đó.

- Theo những gì ta được nghe kể lại, hơn 200 năm trước, thành phố này đã xảy ra một cuộc nội chiến. Xác chết khắp nơi trong thành phố, cứ đi vài mét lại có thể phát hiện một cái. Lúc đó, có một cặp tình nhân không chịu nổi cảnh đó đã tìm cách vượt qua cầu để bỏ trốn khỏi nơi hỗn loạn này.

- Không may cho bọn họ, vừa đi được một nửa đã bị quân phiến loạn phát hiện. Tình cảm của chàng trai không vượt qua được thử thách này, cậu ta bỏ lại cô gái mà bỏ chạy một mình. Mặc cho cô gái kêu khóc như thế nào. Cuối cùng, cô gái tuyệt vọng, nhảy xuống cầu tự sát.

- Trước khi nhảy xuống, cô nguyện rửa tất cả những người yêu nhau đều sẽ không có được hạnh phúc.

Đình Đình nghe xong không khỏi lo lắng nhìn qua Dương Thiên nhưng hẩn lại chẳng hề để ý.

- Bà bà, dù sao đây cũng chỉ là một truyền thuyết. Không có bằng chứng xác thực.

Bà lão lắc đầu:

- Chàng trai trẻ, có đôi khi những thứ người không tin tưởng lại gần người hơn tất cả mọi thứ khác.

- Khi còn trẻ ta cũng không tin vào chuyện đó, nhưng sau khi ta cùng người yêu ta chụp ảnh trên chiếc cầu đó, vài ngày sau hắn đã bị tai nạn giao thông qua đời. Vài năm sau, ta lại quen một nam nhân khác, người đó cũng uống say mà ngã xuống cầu mà chết.

- Người không cảm thấy kì lạ sao, thành cầu được xây cao như vậy, làm sao có thể ngã xuống được. Chắc chắn là do cô gái kia giỏi trò. Hơn nữa, không chỉ có ta, có rất nhiều cặp tình nhân khác cũng gặp tình huống như vậy. Người có thể tìm kiếm trên mạng, những chuyện như vậy hoàn toàn không thiếu.

- Vì vậy, ngoài cái tên ban đầu. Cầu này còn được đặt một cái tên là cầu Ly Biệt. Thể hiện rõ ràng, bất cứ cặp tình nhân nào bước lên bc59EtO cầu, chỉ có một kết quả là biệt ly với người yêu.

Dương Thiên nghe xong, cau mày suy nghĩ. Chuyện xảy ra nhiều lần như vậy, hắn không phải là trùng hợp. Chẳng lẽ...

- Bà bà, người mau nói cho ta biết, sau khi cô gái kia nhảy xuống. Xác của nàng có được người ta tìm thấy chưa?

- Không có. Nghe nói đã thực hiện vài lần vớt xác. Nhưng không tìm thấy dấu vết gì.

- Thì ra là vậy. Ta hiểu rồi. Cảm ơn bà bà, việc này ta sẽ giải quyết. Xem như để cảm ơn người vì một câu chuyện hay.

Dương Thiên đứng dậy kéo Đình Đình rời đi trong sự kinh ngạc của bà lão. Đình Đình bị hắn lôi kéo cũng vội đứng dậy đi theo. Hai người bước đi được một đoạn, Dương Thiên mới buông tay nàng ra:

- Người có tin vào hồn ma hay không?

Bất ngờ bị hỏi một câu như vậy, Đình Đình không khỏi ngẩn ra. Nhưng nàng rất nhanh hiểu ý Dương Thiên:

- Ý của người là cây cầu này bị hồn ma của thiếu nữ kia ám?

- Đúng vậy. Theo ta dự đoán, đã nhiều năm như vậy. Nàng đã bị oán khí biến thành một ác linh rồi.

Đình Đình vẻ mặt kì quái nhìn Dương Thiên một lúc lâu, sau đó đưa tay lên sờ vào trán của hắn:

- Người có phải xem phim kinh dị nhiều quá nên bị nhiễm rồi hay không?

Nghe nàng nói vậy, rõ ràng là không tin tưởng hắn.

- Được. Để ta dẫn người đi tìm hiểu về chuyện này.

Tuy đã có một cây cầu được xây dựng, nhưng du khách vẫn thích thú khi được đi thuyền qua sông. Vì vậy, bên cạnh bờ sông có xây một bến tàu. Dương Thiên mang theo Đình Đình thuê một con tàu cỡ vừa cùng năm sáu người. Còn mang theo một bộ dụng cụ chuyên dụng để vớt đồ dưới đáy sông.

Lái tàu ra được giữa sông, vị thuyền trưởng mới hỏi Dương Thiên:

- Vị huynh đệ này, người muốn vớt cái gì rất lớn sao, thuê nhiều người như vậy.

Dương Thiên lắc đầu:

- Không lớn, nhưng bị vướng mắc nên có chút khó khăn. Cần có nhiều người hỗ trợ.

Vị thuyền trưởng cũng không hỏi thêm, chỉ cần Dương Thiên trả đủ tiền, thuê mấy chục người chạy vòng quanh cũng không có vấn đề gì.

Dương Thiên thần thức bắt đầu tỏa ra, thần thức của Nguyên Anh kỳ thoáng chốc bao phủ khắp mọi nơi, kể cả những thứ nằm sâu dưới nước. Từng chiếc lá, hạt bụi đều bị Dương Thiên nắm trong lòng bàn tay. Chỉ tay về phía bên trái:

- Người lái thuyền theo hướng đó, khoảng 15m thì dừng lại.

Đình Đình vẫn không nói gì, nàng đang chờ xem rốt cuộc Dương Thiên muốn làm cái gì. Thuyền dừng đúng chỗ Dương Thiên chỉ định, hắn chỉ tay xuống nước rồi nói:

- Mọi người giúp ta một tảng đất khá to và cứng ngay tại chỗ này. Nó bị đè dưới vài tảng đá to, hơi tốn công sức một chút.

Mọi người đều tỏ vẻ khó hiểu nhưng vẫn làm theo. Dương Thiên trả tiền, bọn họ chỉ việc nghe lời mà thôi. Việc trục vớt cũng không quá tốn thời gian, chỉ hơn 30 phút sau, một tảng đất đã được đặt lên thuyền. Vị thuyền trưởng cũng kinh ngạc nhìn Dương Thiên:

- Tại sao người lại biết tại đây có một tảng đất ta như vậy. Chẳng lẽ là báu vật do nhà người cất dấu sao?

Dương Thiên bật cười, những người này trí tưởng tượng cũng thật phong phú a.

- Các người rất muốn biết sao. Không vấn đề gì, chỉ cần gỡ hết đất ra là biết. Đây là đất sét nên các người phải cẩn thận, không được làm vỡ đồ vật bên trong.

Mọi người lấy dụng cụ bắt đầu gỡ đất sét ra. Đồ vật rất nhanh hiện lên hình dạng, là một bộ xương người. Mọi người tuy có chút hoảng sợ nhưng

vẫn tiếp tục công việc. Khi đất sét hoàn toàn được gỡ xuống và rửa sạch. Một bộ xương hoàn chỉnh xuất hiện, căn cứ vào đặc điểm, đây là một cô gái. Trong lúc mọi người nhìn về phía Dương Thiên chờ câu trả lời, Đình Đình đã lên tiếng:

- Dương Thiên, người muốn nói đây là bộ xương của cô gái kia sao.

- Đúng vậy.

Mọi người chung quanh vội hỏi:

- Đây là xương của ai? Người có thể nói cho bọn ta biết được không?

- Các người đã từng nghe qua về truyền thuyết của cây cầu này chưa?

Mọi người ngẩn ra, bắt đầu nhớ lại, một người liền la lên:

- Người nói đây là bộ xương của cô gái cách đây 200 năm sao. Không thể nào.

- Không phải chỉ cần hỏi nàng là biết sao.

Dương Thiên dứt lời, từ trong bộ xương có bóng của một cô gái hiện ra. Vẻ mặt hung dữ muốn lao về phía hắn nhưng lại bị thứ gì đó giam cầm, không thể giãy giụa được. Dương Thiên đã trói buộc nàng lại từ sớm, nếu không những người này căn bản không thể lại gần chứ đừng nói tới việc vớt nàng lên.

Mọi người nhìn thấy cô gái xuất hiện đều hoảng sợ lùi lại phía sau. Đình Đình vẻ mặt khẩn trương nắm chặt lấy tay Dương Thiên, hai mắt nhắm chặt lại.

Dương Thiên nhìn hồn ma thiếu nữ, thở dài:

- Chọn sai nam nhân của cuộc đời mình quả thực rất đau khổ. Nhưng cũng không nên vì thế mà làm hại đến người khác. Người đã chịu nỗi đau khổ này rất lâu rồi, để ta giải thoát cho người.

Một tia sáng màu xanh từ người Dương Thiên bay vào hồn ma thiếu nữ. Vẻ mặt của nàng dần trở lại bình thường, cuối cùng nở một nụ cười. Cúi đầu cảm ơn Dương Thiên rồi biến mất.

Mọi người chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, hồn ma đã biến mất. Dương Thiên đưa cho họ 10 ngàn Euro rồi nói:

- Hãy an táng nàng cho thật tốt. Nếu không, các người bị nàng ám thì ta sẽ không chịu trách nhiệm.

Mọi người vội gật đầu rồi rút. Dương Thiên chỉ là hù dọa bọn họ mà thôi, thiếu nữ kia đã sớm siêu thoát rồi. Dương Thiên cùng Đình Đình hai người trở vào bờ tiếp tục đi chơi. Nhưng nàng dường như không có tâm trạng cho lắm.

Cuối cùng, Dương Thiên đành dẫn nàng vào một nhà hàng nhỏ để ăn uống. Nghe nói khi nữ nhân tâm trạng không tốt, chỉ cần ăn no là có thể giải quyết. Thuyết pháp này là của Lý Bàn, Dương Thiên hiện tại cũng không quá tin tưởng, nhưng hẳn không có biện pháp khác a.

Món ăn được mang lên, Đình Đình lúc đầu cũng không hào hứng lắm. Nhưng dưới sự cổ vũ của Dương Thiên đã bắt đầu ăn vài món. Tâm trạng cũng đã khá hẳn không ít. Dương Thiên không khỏi thầm khen:

- Bàn tử a, trong đám lý thuyết vô văn của người không ngờ cũng có thứ hữu dụng.

Đình Đình lúc này tâm trạng đã ổn định hơn, ngẩng đầu lên nhìn Dương Thiên:

- Dương Thiên, người nói xem. Nếu ta và người ở trong tình trạng giống như đôi nam nữ kia, người có bỏ mặc ta chạy trốn như hăn không?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Âm Mưu

Nữ nhân là một loại sinh vật kỳ lạ, luôn thích hỏi những câu hỏi vô nghĩa. Là một nam nhân, trong những trường hợp như thế này, chỉ cần không quá ngu ngốc thì đều có chung một câu trả lời. Dương Thiên tất nhiên không phải kẻ ngốc, ít nhất là trong trường hợp này.

- Ta chắc chắn sẽ bảo vệ cho người bằng mọi giá.
- Thật vậy sao?
- Dương Thiên ta nói được làm được.

Nghe Dương Thiên nói như vậy, dù không biết hẳn nói thật hay không, Đình Đình vẫn rất vui vẻ. Tâm trạng đã khá hơn, lúc này Đình Đình mới chợt nhớ ra một chuyện, hỏi Dương Thiên:

- Dương Thiên, người phải nói thật cho ta biết. Tại sao người lại biết xác của nàng ở chỗ đó.

Dương Thiên sớm biết nàng sẽ hỏi như vậy, hẳn đã chuẩn bị xong câu trả lời.

- Là nàng nói cho ta biết.
- Người nói là thiếu nữ đó.
- Đúng vậy. Ta có khả năng đặc biệt có thể nói chuyện với linh hồn. Khi thuyền ra đến giữa sông, ta đã phát hiện ra nàng. Nàng nhờ ta giúp đỡ để vớt xác lên, tìm một nơi an táng tử tế.

Đình Đình hai mắt sáng lên:

- Nói như vậy, người có siêu năng lực a. Oa, Dương Thiên, ta càng ngày càng thích người hơn rồi. Giàu có, đẹp trai lại còn có năng lực siêu nhiên. Thực sự quá tuyệt.

Dương Thiên bị Đình Đình trực tiếp nói như vậy, nhất thời không biết đáp trả như thế nào. Đây là lần đầu tiên hắn gặp nữ nhân biểu lộ trực tiếp như vậy.

Thấy Dương Thiên không trả lời, Đình Đình nói tiếp:

- Người làm sao vậy. Nam nhân rõ ràng phải là người chủ động. Việc này ta đã thay người làm, người còn không dám trả lời sao?

Nghe Đình Đình nói vậy, Dương Thiên chợt bừng tỉnh. Đúng vậy a, hắn là một nam nhân, được mỹ nữ bày tỏ mà không trả lời, thực sự mất mặt.

- Không phải như vậy. Chỉ là ta quá vui mừng nên không kịp trả lời mà thôi.

Gương mặt của Đình Đình đã ửng hồng, e thẹn nhìn Dương Thiên:

- Vậy ý của người là đồng ý?

- Đương nhiên a. Người là một đại mỹ nữ, ta vui mừng còn không kịp. Sao lại có thể từ chối.

Được Dương Thiên khen ngợi, Đình Đình tỏ ra rất vui vẻ. Rồi khỏi quán ăn, Đình Đình bắt đầu ôm lấy tay Dương Thiên, cả người áp sát vào hắn. Dương Thiên thân thể có hơi cứng lại, nhưng cũng mau chóng thả lỏng. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn có bạn gái, có chút không được tự nhiên cũng là chuyện bình thường.

Hai người tiếp tục đi đến nhiều địa điểm khác, trong số đó có một vài địa điểm chỉ dành riêng cho các cặp tình nhân. Dương Thiên cùng Đình Đình vào một cửa hàng tiện lợi mua đồ vật cần thiết rồi đi đến một khu dã ngoại khá nổi tiếng.

Chọn một vị trí rộng rãi, Dương Thiên cùng Đình Đình lần lượt trải thảm cùng bày biện thức ăn. Sau đó, hai người vừa ăn vừa nhìn ngắm khung cảnh xung quanh. Dương Thiên lúc này mới quay sang hỏi Đình Đình:

- Bình thường người có hay cùng bạn bè đến những nơi như thế này hay không?

- Việc này...

- Sao vậy, nếu người cảm thấy không tiện trả lời thì ta cũng sẽ không miễn cưỡng.

- Không phải, chỉ là...

Đình Đình cau mày, cố gắng nhớ ra một thứ gì đó nhưng nghĩ mãi vẫn không ra được. Vẻ mặt hơi tái nhợt ngẩng lên nhìn Dương Thiên:

- Việc này ta cũng không rõ. Trong ký ức của ta, những nơi này ta đều đã từng đến. Nhưng là đến một mình hay đến với bạn bè ta cũng không nhớ rõ. Ta hiện tại cũng không nhớ ra mình có người bạn nào hay không.

Đến lượt Dương Thiên cau mày, việc này đúng là rất kỳ quái. Đình Đình cũng đã hơn 20 tuổi, không thể nào đến một người bạn cũng không có.

- Cha mẹ người có nói gì đến việc người từng bị mất trí nhớ hay không? Người còn nhớ những chuyện xảy ra lúc nhỏ hay không?

Đình Đình lại cố gắng nhớ lại nhưng dường như chẳng nhớ ra được chuyện gì, lắc đầu:

- Không có.

Dương Thiên thở dài, rất có thể nàng thực sự bị mất trí nhớ. Chuyện này Dương Thiên cũng không có cách giải quyết. Y thuật của hắn rất tệ, nói là không biết gì cũng không sai. Nếu như nàng bị thương tật thì hắn có thể dễ dàng điều trị. Nhưng Dương Thiên đã kiểm tra qua, trên người nàng không có bất kỳ một vết thương nào.

- Không cần lo lắng, việc này chúng ta sẽ hỏi lại cha mẹ của người sau.

Đình Đình cũng chỉ đành gật đầu đồng ý. Dương Thiên thấy nàng cũng không còn hứng thú gì với buổi đi chơi này nên chỉ ngồi lại một chút rồi cùng quay về.

Khi hai người về đến nhà của Đình Đình, thời gian cũng đã xế chiều. Cha mẹ nàng đều đi làm chưa về. Hai người thay phiên nhau tắm rửa xong đều trở về phòng.

Nằm trên giường, Dương Thiên bắt đầu suy nghĩ về quá trình gặp gỡ quen biết với Đình Đình. Hắn cảm thấy sự việc có nhiều điểm rất kỳ lạ. Thứ nhất, nếu bọn bắt cóc chủ đích là bắt cóc nàng, tại sao lại có thể bất cẩn để nàng thức dậy khi máy bay vừa khởi hành như vậy, lỡ chẳng may bị phát hiện thì sao. Đình Đình nói nàng vừa xuống sân bay đã bị bắt cóc rồi đưa lên máy bay. Như vậy bọn cướp hắn đã nhắm vào nàng từ lâu, sao có thể phạm sai lầm sơ đẳng như vậy.

Thứ hai, là cha mẹ của Đình Đình. Từ lúc bước vào căn nhà này, Dương Thiên đã cảm thấy một cảm giác kỳ lạ. Tuy không nói được cụ thể đó là cảm giác gì, nhưng Dương Thiên chắc chắn nơi này có vấn đề.

Thứ ba, biểu hiện của Đình Đình khi này cũng có vấn đề. Nàng không nhớ rõ quá khứ của mình, chẳng lẽ chưa từng hoài nghi bao giờ sao. Cha mẹ của nàng chẳng lẽ không muốn giải thích cho nàng sao.

Thứ tư, Dương Thiên cứu mạng nàng không sai. Biểu hiện của hắn cũng rất xuất sắc, giàu có, đẹp trai, có tài năng. Nàng ưa thích hắn cũng không phải chuyện gì lạ. Nhưng Dương Thiên có cảm giác, nàng đang yêu hắn vô cùng say đắm. Không khác gì những cặp đôi đã yêu nhau từ rất lâu. Hắn và nàng chỉ quen biết nhau hai ngày, việc này cũng là không thể nào.

Suy nghĩ cặn kẽ, Dương Thiên đưa ra một kết luận khiến hắn khó chịu. Việc hắn gặp Đình Đình, đến ở chung với nàng đều là do người khác sắp đặt. Vậy những gì hắn cùng Đình Đình trải qua đều là dối trá mà thôi.

Trước kia Dương Thiên cũng không ít lần bị người khác bày mưu tính kế hãm hại. Những kẻ đó bây giờ thi cốt cũng đã không còn. Nhưng Dương Thiên hiện tại cũng không phải là hắn của ngày xưa. Bắt hắn xuống tay giết nàng, hắn không làm được.

Hít thở một hơi thật sâu, Dương Thiên mở cửa sổ, nhìn ra bầu trời đằng xa:

- Đã như vậy, ta sẽ phối hợp với các người diễn một vở kịch thật hay. Hi vọng người thực sự yêu ta, một chút thôi cũng được. Nếu vậy, ta sẽ có lý do để tha mạng cho người.

Một lúc sau, cha mẹ của Đình Đình cũng đã trở về. Bữa tối được dọn xong, Đình Đình mới gõ cửa phòng Dương Thiên:

- Dương Thiên, bữa tối đã chuẩn bị xong. Mau ra ăn tối đi.

- Ta đã biết.

Theo Đình Đình bước ra ngoài, ngồi vào bàn ăn. Ba người đều tỏ ra bình thường, lúc này Đình Đình mới quay sang hỏi:

- Cha, mẹ, ta có một chuyện muốn hỏi hai người.

- Có việc gì?

- Hôm nay lúc đi chơi với Dương Thiên, ta mới nhận ra mình hoàn toàn không có chút kí ức nào khi còn nhỏ. Ta cũng không nhớ được bất kì người bạn nào. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Cha mẹ Đình Đình vẻ mặt hơi đổi, trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Chuyện này ta cũng đã định nói cho con biết. Cách đây một năm, con bị một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng. Tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng kí ức đã bị mất hết. Bọn ta cũng vì vậy mà chuyển nhà đến đây để có điều kiện chữa trị cho con. Nhưng không có tiến triển nào, cuối cùng bọn ta đành phải từ bỏ.

- Nói như vậy, bạn bè và những người quen trước đây ta đều đã quên hết sao.

Hai người gật đầu, mẹ của Đình Đình tiến lại ôm nàng vào lòng an ủi. Dương Thiên vẫn ngồi im một chỗ xem vở kịch này. Hắn có một loại xúc động muốn dùng bí pháp xem những lời bọn hắn nói chỗ nào là thật, chỗ nào là giả nhưng vẫn nhịn lại được. Từ sau chuyện của Hoa Thi Âm, Dương Thiên đã quyết định không dùng thứ đó nữa. Dương Thiên trước giờ đã nói là làm, hắn nói không dùng thì nhất định sẽ không dùng.

Chờ Đình Đình bình tâm trở lại, Dương Thiên tiến lên an ủi nàng:

- Người không nên như vậy. Quên hết không hẳn đã xấu, không phải bây giờ người vẫn còn cha mẹ, còn có ta nữa hay sao.

Đình Đình nghe Dương Thiên nói vậy, cũng cảm thấy đỡ được ít nhiều. Bữa ăn kết thúc, mọi người dường như tâm trạng đều không tốt, không nói thêm gì nữa, thu dọn chén bát rồi trở về phòng.

Cha mẹ Đình Đình trở về phòng xong liền đóng chặt cửa, khóa trái.

- Vừa rồi thực sự nguy hiểm. Sao chúng ta lại quên mất chuyện quan trọng như vậy.

- Chỉ vài ngày mà thôi, không ngờ bọn chúng lại phát hiện ra điểm này.

- Không sao, Dương Thiên hình như cũng không nghi ngờ gì. Mọi việc cứ tiến hành theo kế hoạch.

Dương Thiên trở về phòng, đóng cửa nằm ra giường, hôm nay hẳn không có tâm trạng chơi game như mọi ngày. Nghĩ ngợi lung tung một lúc, Dương Thiên dần đi vào giấc ngủ. Bỗng nhiên Dương Thiên nghe được một tiếng bước chân khê đến, khóe miệng nhếch lên:

- Đã muốn ra tay rồi sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Đột Nhập

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, Dương Thiên giả vờ ngủ say không để ý. Người bên ngoài đứng ngoài cửa phòng một hồi lâu, dường như do dự không quyết. Cuối cùng cũng mở cửa bước vào. Người đến là Đình Đình.

Nàng bước lại gần chỗ Dương Thiên, không nói lời nào, nằm xuống bên cạnh hắn. Dương Thiên vẫn giả vờ như không biết gì, hắn muốn chờ xem nàng định làm gì. Nhưng Đình Đình dường như cũng không có ý định gì khác, nằm xuống liền nhắm mắt lại ngủ.

Chờ một lúc vẫn không thấy động tĩnh gì, Dương Thiên quay người lại, chạm vào người nàng:

- Người tại sao lại ở đây?

Đình Đình mặt hơi đỏ, lí nhí xin lỗi:

- Thật xin lỗi, đã làm người tỉnh giấc.

- Không sao. Người có chuyện gì, mau nói cho ta biết.

- Không biết tại sao ta cảm thấy rất cô đơn nên không ngủ được. Nằm cạnh người khiến ta có cảm giác an toàn.

Không biết vì sao, Dương Thiên cảm thấy Đình Đình đang nói thật lòng. Không phải vì bất kỳ bí pháp gì, chỉ là cảm nhận của hắn mà thôi. Vươn tay kéo nàng vào trong lòng:

- Yên tâm đi. Đã có ta ở đây, ta sẽ không để người cô đơn nữa.

Ánh mắt Đình Đình lóe lên một tia vui vẻ:

- Người nói thật chứ.

- Đương nhiên.

Được Dương Thiên xác nhận, cơ thể Đình Đình cũng dần buông lỏng, nhắm mắt lại, rất nhanh đã ngủ thiếp đi. Đây là lần đầu tiên Dương Thiên ôm một mỹ nữ trong lòng nhưng không xuất hiện chút tà tâm nào. Hắn cảm thấy đau đầu, rốt cuộc cái nào là thật, cái nào là giả.

Sáng sớm hôm sau, Dương Thiên tỉnh dậy, trông thấy Đình Đình vẫn còn đang ngủ say. Nhẹ nhàng buông nàng ra, bước xuống giường, nhìn về phía bầu trời:

- Dù thế nào đi nữa, ta cũng sẽ không làm tổn thương người.

Chờ Đình Đình tỉnh dậy, Dương Thiên cùng nàng tiếp tục đi dạo chơi trong thành phố. Đến chiều tối, Dương Thiên nhận được điện thoại của Thanh Vũ:

- Ta đã chuẩn bị xong. Có thể bắt đầu hành động.

- Nhanh như vậy à. Không phải người nói mất 3, 4 ngày hay sao.

- Ta chỉ nói tối đa là 3, 4 ngày. Hoàn thành sớm cũng là chuyện bình thường.

- Được rồi. Ta lập tức trở về ngay.

Dương Thiên dẫn Đình Đình trở về nhà xong liền nói với nàng:

- Ta hiện tại có việc phải đi.

Nghe Dương Thiên nói muốn đi, Đình Đình vội ngăn cản:

- Phải đi sớm như vậy sao, người có thể ở chơi vài ngày nữa a.

- Không cần, ta có việc gấp, không thể trì hoãn được.

Đình Đình cũng không tiếp tục ngăn cản, chỉ là gương mặt của nàng hiện rõ sự buồn bã cùng thất vọng. Dương Thiên đưa tay kéo nàng lại, ôm vào lòng:

- Yên tâm, ta sẽ sớm quay trở lại.

Đình Đình không nói gì, kiễng chân lên hôn nhẹ vào mắt hấn rồi quay người chạy vào nhà. Dương Thiên đưa tay lên xoa mặt, nhìn theo bóng nàng, ánh mắt có chút bi thương:

- Hi vọng những gì ta nghĩ đều là sai lầm.

Dù biết trực giác của mình luôn chính xác, nhưng lần này Dương Thiên nguyện ý tin tưởng nó đã lầm.

Trở về căn nhà của Thanh Vũ, nàng cũng không hỏi hấn những ngày qua đã đi đâu mà đưa cho hấn một vài dụng cụ cùng hướng dẫn sử dụng:

- Đây là máy phát tín hiệu, trong phạm vi 10km, ta và người có thể biết được vị trí của nhau.

- Đây là bom mini đặc chế, người theo những chỗ ta đánh dấu trên bản đồ đặt vào. Thời gian phát nổ từ khi kích hoạt là 10 phút, còn dư vài quả, người dựa theo tình huống mà sử dụng.

- Đây là máy nhiễu sóng, người tìm cách đặt nó trên cột thu phát tín hiệu tại trung tâm, nó có thể tránh việc người bị theo dõi.

...

Nhìn một đồng hồ Thanh Vũ đưa cho, Dương Thiên bất đắc dĩ không nói gì. Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ bọn hắn đi du lịch a. Chúng ta là đi cứu người, người mang theo nhiều thứ như vậy chẳng phải cản trở hành động sao.

Cũng không thể trách Thanh Vũ, việc này có can hệ đến tính mạng của mẫu thân và đệ đệ nàng, nàng nhất định phải cẩn thận hết mức có thể.

Bàn tính kế hoạch rõ ràng xong, Thanh Vũ bắt đầu ngồi kiểm tra lại các thiết bị một lần cuối. Đến khi trời tối, Thanh Vũ đứng dậy:

- Hành động.

Dương Thiên có cảm giác giống như mình đang chơi một game chiến thuật, hắn cảm thấy khá thú vị. Hai người theo hướng đã chỉ định lao thẳng. Hơn ba tiếng sau mới dừng lại. Lúc này trước mặt bọn họ là một sa mạc mênh mông không thấy điểm cuối. Thời tiết về đêm đã chuyển lạnh, chỉ có một vài cây xương rồng đứng trơ trọi chống đỡ.

Thanh Vũ ra hiệu cho Dương Thiên đi theo, sau đó thận trọng đi theo một quỹ tích kì lạ. Dương Thiên cảm thấy tò mò:

- Người tại sao không đi thẳng đến đó mà lại đi lòng vòng tốn nhiều thời gian như vậy.

- Nơi đây đã khá gần căn cứ, bọn chúng đã đặt bom ở nhiều nơi. Nếu đi nhầm một bước có thể mất mạng.

Lắc đầu một cái, Dương Thiên nói:

- Tại sao chúng ta không bay qua?

- Quảng đường quá xa, ta không bay nổi.

- Ta có thể sử dụng thần thức phát hiện xem nơi nào có bom a.

Thanh Vũ hơi ngẩn ra, sao nàng lại quên mất chuyện quan trọng như vậy.

- Được rồi, đi thẳng hường này sẽ đến căn cứ.

Thần thức tỏa ra, Dương Thiên lập tức phát hiện rất nhiều những vật được chôn dưới cát. Đám người này cũng thật cẩn thận a. Dẫn đường cho Thanh Vũ tránh qua những chỗ có bom. Hai người rất nhanh đã đến tổng bộ của Thiên Sát.

Nơi này được xây dựng ẩn khuất trong cát, bình thường đi qua không dễ nhìn thấy. Dương Thiên lúc này mới nói:

- Người ôm chặt lấy ta. Ta sẽ thi triển Ẩn Thân thuật để tránh thoát các thiết bị quan sát của đối phương.

- Được.

Thanh Vũ leo lên lưng Dương Thiên, hai tay ôm chặt lấy cổ hăn. Dương Thiên cảm nhận hai khối mềm mại áp vào lưng, chưa kịp làm gì đã nghe Thanh Vũ hô nhỏ:

- Không nên nghĩ bậy, mau tập trung vào công việc.

Dương Thiên méo mặt, ta vẫn chưa kịp nghĩ gì a. Có Thanh Vũ chỉ đường, Dương Thiên dễ dàng vượt qua các thiết bị kiểm tra. Hai người đến vùng an toàn, lúc này Thanh Vũ mới từ trên lưng Dương Thiên nhảy xuống.

- Được rồi, bây giờ cứ theo kế hoạch mà tiến hành. Người trước tiên hãy đặt bom ở những vị trí đã bàn trước sau đó làm nhiễu sóng. Chờ khi chuông báo động vang lên ta lập tức sẽ lao vào cứu người. Người cố gắng giữ chân bọn hăn càng lâu càng tốt, khi nào thấy không ổn lập tức từ chỗ này rời đi.

Nàng đã giảng đi giảng lại gần mười lần cái kế hoạch này rồi, xem ra Thanh Vũ cũng không bình tĩnh như nàng vẫn biểu hiện. Dương Thiên ra hiệu đã hiểu. Lấy ra một cái vòng tay đưa cho nàng:

- Đây là một món linh bảo có tác dụng hộ thân, người mang theo đề phòng bất trắc.

- Linh bảo?

Thanh Vũ lại bị Dương Thiên hù dọa không nhẹ. Linh bảo nàng đã từng nghe nói qua, nhưng chưa một lần được nhìn thấy a. Nhìn dáng vẻ chần chừ của nàng, Dương Thiên lắc đầu, những Tu Chân giả quả thực nghèo đến mức không còn gì để nói. Nếu tại Tu Chân giới, một tu sĩ Luyện Khí kỳ chỉ cần không quá nát, đều có một hai món linh bảo. Tất nhiên, phẩm chất của cái vòng tay này đã sớm vượt xa linh bảo.

- Vật quý giá như vậy ta không thể nhận được.

- Bảo người nhận thì mau cầm lấy NA9aXYK đi. Thời gian cũng không còn sớm, bắt đầu đi.

Dứt lời, Dương Thiên nhét vòng tay vào trong tay nàng rồi xoay người chạy đi. Thanh Vũ nhìn theo Dương Thiên rồi nhìn cái vòng trong tay, cắn răng đeo chiếc vòng vào tay rồi chạy theo hướng ngược lại.

Dương Thiên theo những vị trí chỉ định tiến hành đặt bom. Tuy hẳn cảm thấy việc này là không cần thiết, nhưng lại rất thú vị a. Nhờ có thần thức, Dương Thiên dễ dàng né tránh lính gác, tiến tới chỗ phát tín hiệu. Vốn định gán thiết bị gây nhiễu sóng lên, nhưng hẳn chợt nghĩ lại:

- Nếu ta gán thứ này lên, lỡ bọn chúng phát hiện rồi gỡ ra chẳng phải vô dụng sao. Chi bằng trực tiếp phá hủy đi là xong.

Từ trong tay Dương Thiên, mười mấy cái hỏa cầu nhắm thẳng vào những cột phát sóng. Những tiếng nổ to liên tục phát ra, còi báo động đã hú lên in ỏi. Lập tức có rất nhiều tiếng bước chân chạy về hướng xảy ra đám cháy. Dương Thiên không tiếp tục ở lại mà đi về hướng căn cứ trung tâm.

Lúc này, trong một căn phòng lớn, một nam nhân đang ngồi nhìn màn hình điều khiển. Màn hình đột nhiên tối đen lại, bên ngoài phát ra tiếng báo động, nam nhân nâng ly rượu lên uống một hơi:

- Đến sớm như vậy sao. Cũng tốt, ta cũng đã không đợi được nữa. Giết một tên công tử của một thế lực lớn, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy phấn khích.

Nói xong, quay lại nhìn những người phía sau:

- Đi thôi, mau tiếp đón vị khách quý của chúng ta.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Sát Ý- Cạm Bẫy

Dương Thiên không biết bọn người kia đã biết hắn đến, hay nói đúng hơn là nhắm vào hắn. Vẫn theo phương hướng dư tính, Dương Thiên tiến vào khu tập trung các thành viên cao cấp của Thiên Sát. Theo lời Thanh Vũ, hắn chỉ cần không thi triển Ẩn Thân thuật mà đi qua lập tức sẽ có người phát hiện. Như vậy thực sự quá mức nhàm chán.

Đứng trước cửa vào, Dương Thiên đưa chân đá nhẹ một cước. Một tiếng nổ to vang lên, trên cửa xuất hiện một lỗ hổng khổng lồ. Dương Thiên đánh giá tác phẩm của mình, gật đầu hài lòng.

Bước vào phía trong, không để Dương Thiên đợi lâu, một đám người đã lao ra nhìn hắn. Dương Thiên đánh giá đám người một lượt, Tu Chân giả có, Võ giả có, thậm chí đến cả phạm nhân cũng không ít. Trên tay mỗi người đều cầm vũ khí, từ đao, búa cho đến súng ngắn, súng ngắm. Không thiếu một thứ gì. Dương Thiên bắt đầu lên tiếng:

- Gọi thủ lĩnh của các người đến đây.

Một người bước ra, tu vị đã đạt đến Luyện Khí hậu kỳ, có lẽ là Thập Bát tướng:

- Người là ai. Người có biết những kẻ dám xông vào Thiên Sát đều không có kết cục tốt hay không.

Người kia vừa dứt lời, thân thể đã như bị xe tải tông trúng, bay ngược vào bức tường phía sau. Dương Thiên làm động tác phủ tay:

- Ta đã nói là gọi thủ lĩnh của các người đến đây. Các người không hiểu ta nói gì sao?

Đáp lại Dương Thiên là một tràng tiếng súng, bom kéo dài gần 5 phút. Đợi tiếng ồn kết thúc, Dương Thiên trong sự kinh hãi của đám người đưa tay lên gãi lỗ tai:

- Các người không biết làm ồn như vậy sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến người xung quanh sao. Để ta dạy các người một bài học.

Nói xong, Dương Thiên cũng không làm bất kỳ động tác gì, từng viên đạn dưới đất bay lên, xếp thành từng hàng thẳng tắp. Đúng lúc này, từ phía sau Dương Thiên vang lên một âm thanh:

- Mau dừng tay.

Quay lại phía sau, Dương Thiên trông thấy 3 người. Một lão già, một trung niên nhân cùng một thanh niên. Lão già tu vị không tệ, đã đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ, hai người kia chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ. Việc này khiến Dương Thiên hơi bất ngờ. Không phải chỉ có đại gia tộc mới có Tu Chân giả Trúc Cơ hậu kỳ hay sao, xem ra Thiên Sát cũng không đơn giản a.

Tuy vậy, Dương Thiên hoàn toàn không có ý định dừng tay. Tất cả các viên đạn lập tức phóng về phía đám người kia. Từng tiếng kêu la thảm thiết vang lên. Dương Thiên nhìn ba người, vẻ mặt trêu tức:

- Nếu người xuất hiện sớm hơn, bọn hản đã không phải chết.

Lão già nhìn Dương Thiên, trầm giọng:

- Xem ra người rất tự tin vào khả năng của mình.

- Người là thủ lĩnh của Thiên Sát sao?

Lão già lắc đầu:

- Không phải, ta chỉ là khách đến chơi mà thôi.
- Vậy thì cút sang một bên, ở đây không có việc của người.
- Người...

Dương Thiên không muốn nhiều lời với hần. Lão giả tức giận, khí tức trên người bạo phát. Nhưng chưa kịp ra tay đã bị thanh niên kia ngăn lại, tiến lên phía trước:

- Ta là Mãnh Lôi, thủ lĩnh của Thiên Sát. Người đến tìm ta có việc gì?
- Là người a. Giới thiệu một chút, ta gọi là Dương Thiên, là Thanh Vũ nhờ ta đến giải quyết các người.

Mãnh Lôi cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Nói như vậy, người muốn thu hút sự chú ý của bọn ta để nàng có thời gian cứu người.
- Người nghĩ nhiều rồi. Nếu ta đã đến đây, đương nhiên không chỉ đơn giản như vậy. Người đánh nàng trọng thương. Ta thay mặt nàng đòi lại.

Không đợi Mãnh Lôi kịp trả lời, một luồng cự lực đã đập mạnh vào ngực hần. Thanh niên như con diều đứt dây, bay thẳng về phía sau. Trung niên nhân vội vàng chạy đến đỡ hần. Lão giả nhìn Dương Thiên, ánh mắt tràn đầy phẫn nộ nhưng nhiều thêm một sự kiên kị. Chiêu thức vừa rồi của Dương Thiên, hần không nhìn ra được.

Mãnh Lôi ói ra mấy ngụm máu, vẻ mặt tái nhợt, được trung niên nhân đỡ lại trước mặt Dương Thiên:

- Như vậy đã xong rồi chứ.

Dương Thiên lắc đầu:

- Không, trên người Thanh Vũ khi đó tổng cộng có 9 vết thương nặng, 37 vết thương nhẹ. Người còn phải chịu thêm 45 đòn nữa.

Mãnh Lôi vẻ mặt hung ác nhìn Dương Thiên:

- Ta vốn không muốn đắc tội với người. Đều là người ép ta.

Từ phía sau Dương Thiên, một chiếc máy chiếu bất ngờ bật sáng, chiếu một hình ảnh lên bức tường. Một mỹ nữ bị trói chặt trên một cái ghế trong một căn phòng màu trắng. Quanh người nàng có rất nhiều loại bom cỡ lớn, thậm chí trên người nàng cũng được cột không ít bom. Dương Thiên nhanh chóng nhận ra người bị trói là ai, hắn chỉ vừa chia tay nàng không lâu.

Sát khí nổi lên, đây là lần đầu tiên Dương Thiên thực sự nổi lên sát ý với một người. Sát ý dường như cô đặc thành vật chất, ba người cảm thấy cả người vô lực, trên cổ bị kề một con dao. Dương như chỉ một ý niệm của Dương Thiên, mạng sống của bọn hắn sẽ chấm dứt, so với một ngọn nến trước gió còn mỏng manh hơn.

Mãnh Lôi thu hết sức lực gào to:

- Dương Thiên, nếu người dám giết ta. Nàng chắc chắn sẽ chết. Chỉ cần ta vừa chết đi, công tác của toàn bộ số bom kia sẽ phát nổ.

Dương Thiên thu hồi sát khí, lúc này hắn đã bình tĩnh trở lại:

- Thả nàng ra, ta lưu lại cho các người một mạng.

Mãnh Lôi lắc đầu:

- Việc này phụ thuộc vào người. Ta có thể dẫn người đến căn phòng kia, còn việc gỡ chỗ bom đó ta không chịu trách nhiệm.

- Dẫn đường.

Ba người nhìn nhau, lộ rõ vẻ đặc ý. Dương Thiên nhanh chóng được đưa đến trước một cánh cửa lớn làm bằng một loại hợp kim rất cứng. Thanh niên tiến tới nhập mật khẩu, cánh cửa mở ra, nhìn thấy Đình Đình đang bị trói bên trong, Dương Thiên lập tức lao vào.

Dương Thiên vừa bước vào trong, cánh cửa đã được đóng lại. Ba người lập tức lùi lại thật xa, Mãnh Lôi lúc này mới vuốt mồ hôi trên trán:

- Vừa rồi thật nguy hiểm, không ngờ hãn lại lợi hại đến như vậy. Hạc lão, người nói xem, tu vị của hãn có phải là Kim Đan kỳ hay không.

Lão giả gật đầu:

- Không sai, dù là cao thủ Giả Đan kỳ cũng không thể phát ra sát ý đáng sợ như vậy.

- May mắn là chúng ta đã chuẩn bị trước. Nếu không hôm nay khó toàn mạng rồi. Chỗ bom kia, Kim Đan kỳ tu sĩ dù không chết cũng sẽ trọng thương. Còn Thanh Vũ thì sao?

- Không cần để ý đến nàng, chỉ cần giết chết Dương Thiên, nàng sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tay bọn ta.

- Hừ, hại ta suýt chút nữa mất mạng, xem ta làm như thế nào chơi chết nàng.

...

Dương Thiên vừa tiến vào trong phòng, Đình Đình trông thấy hãn đã vội kêu to:

- Dương Thiên, người sao lại ở đây, mau chạy đi. Nơi này có rất nhiều bom, nếu không nhanh lên người cũng sẽ bị nổ chết.

Chưa kịp đáp lại lời nàng, Dương Thiên đã nghe được phía sau phát ra tiếng cánh cửa đóng lại. Nhìn Đình Đình mỉm cười hài hước:

- Người xem, cửa đã đóng rồi. Ta không thể chạy được nữa a.

Đình Đình lúc này hai mắt đã nhắm lại:

- Rốt cuộc là ai bắt chúng ta vào đây?

Dương Thiên tiến lại ôm lấy nàng:

- Bọn hăn là nhằm vào ta. Nhưng người yên tâm, ta sẽ bảo vệ người. Sẽ không...

Không đợi Dương Thiên dứt lời, từng quả bom đã bắt đầu phát nổ. Thời gian ngắn như vậy, xem ra bọn hăn hoàn toàn không có ý định cho Dương Thiên cơ hội gỡ bom. Tiếng nổ khủng khiếp vang lên, cả khu căn cứ đều rung chuyển, tiếng nổ kéo dài gần 3 phút mới kết thúc.

Thanh Vũ lúc này đã thành công cứu mẫu thân cùng đệ đệ ra ngoài. Tiếng nổ vang lên khiến nàng không khỏi nhìn lại, cắn chặt môi:

- Dương Thiên, người nhất định không được xảy ra chuyện gì.

Thanh Vũ cũng không quay lại, thực lực của nàng không đủ. Hơn nữa, nàng còn phải lấy chip định vị trong người mẫu thân cùng đệ đệ ra, tránh cho bọn người kia lại tìm đến.

Một lúc sau, ba người kia cũng đã quay lại trước cánh cửa lớn, Mạnh Lôi lên tiếng:

- Không hổ là loại hợp kim chắc chắn nhất, nổ mạnh như vậy cũng không bị ảnh hưởng.

- Đây là đương nhiên, nghe nói dù là công kích của cường giả Kim Đan kỳ cũng có thể chặn đứng được. Đây là thành tựu khoa học kỹ thuật mới nhất hiện nay.

- Hạc lão, người nói NKwTDIR xem. Dương Thiên đã chết hay chưa.

Hạc lão trầm ngâm một chút rồi lắc đầu:

- Kim Đan tu sĩ cường đại đến mức nào ta cũng không cách nào phán đoán được. Nhưng dù hắn không chết thì cũng sẽ không kém nhiều lắm.

- Chẳng phải xem thử thì liền biết sao.

Mãnh Lôi đưa tay lên nhập một mật mã. Cánh cửa lại một lần nữa mở ra.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Thực Lực Tuyệt Đối

Cánh cửa lớn mở ra, ba người vội lách mình qua một bên. Một làn khói nóng khủng khiếp mang theo mùi thuốc nổ nồng nặc tràn ra. Hơn 10 phút sau, khói nóng đã tản ra gần hết, ba người mới từ từ tiến vào.

Trong phòng bao phủ một màn khói mỏng, trên tường có nhiều chỗ bị lõm vào. Thậm chí một vài nơi có dấu hiệu tan chảy. Dương Thiên lúc này đang ôm lấy Đình Đình, an ủi nàng:

- Không sao, mọi chuyện đã qua rồi. Chúng ta không có tổn hại gì a.

Đình Đình mặt vẫn cúi sát vào ngực Dương Thiên, tuy không bị ảnh hưởng gì từ vụ nổ nhưng nàng vẫn bị kinh hãi gần chết. Thấy ba người bước vào, Dương Thiên khước miệng lại mỉm cười, sát ý lại lần nữa phóng ra:

- Các người đến đây để chịu chết hay sao. Rất tốt, nếu các người bỏ trốn, ta còn chưa biết phải tìm các người ở đâu đây.

Ba người hoảng sợ đến mức tột cùng, bọn hắn không thể tin được chuyện xảy ra trước mắt. Nhiều bom như vậy mà Dương Thiên không bị chút vết thương nào, thậm chí ngay cả Đình Đình bên cạnh hắn quần áo cũng không hề có một vết bẩn. Tu Chân giả Kim Đan kỳ cường đại đến trình độ như vậy sao?

Ba người muốn quay người bỏ chạy nhưng phát hiện không thể nào nhấc chân lên được. Mãnh Lôi vẻ mặt phần nộ cùng hoảng sợ nhìn về phía Dương Thiên:

- Dương Thiên, làm người phải biết chừa đường lùi. Nếu không cũng đừng trách ta độc ác.

- Vậy sao. Nói cho người biết một việc, những kẻ đắc tội ta đều nói câu đó. Bọn hắc hiện tại đều đang ở dưới địa ngục chờ đầu thai rồi.

Dương Thiên nói xong, nâng ngón tay lên, 3 cái hỏa cầu nhỏ hiện lên. Hỏa cầu nhỏ như vậy, tu sĩ Luyện Khí kỳ cũng có thể làm được, nhưng lại khiến bọn hắc cảm thấy bị uy hiếp đến tính mạng. Mãnh Lôi tuyệt vọng gào to:

- Dương Thiên, là người ép ta.

Dứt lời, từ trong miệng hắc phát ra những âm thanh lạ, dường như là một loại ngôn ngữ đặc biệt nào đó. Dương Thiên có chút tò mò, liền dừng tay lại để nhìn xem rốt cuộc hắc muốn làm gì. Lúc này Đình Đình đột nhiên cử động, hai tay ôm lấy cổ Dương Thiên, hôn vào môi hắc.

Biến cố này quá bất ngờ, Dương Thiên cũng không đẩy nàng ra. Đang lúc hắc đang thoải mái tận hưởng, một sinh vật kì lạ theo cổ họng nàng tiến vào cơ thể hắc. Đình Đình lập tức đẩy hắc ra rồi lùi nhanh lại về phía sau.

Dương Thiên nhìn qua Đình Đình khuôn mặt lạnh băng đứng ở một góc rồi lại nhìn Mãnh Lôi:

- Đây chính là con bài bí mật của người?

Ba người Mãnh Lôi không còn bị sát khí đè nén, đứng dậy đặc ý nhìn Dương Thiên:

- Cảm giác bị Thực Thiên Cổ cắn xé cơ thể hắc là không dễ chịu. Nó trên bảng Cổ độc có thể xếp vị trí thứ 3 a. Tuy chưa hoàn toàn trưởng thành nhưng nếu để nó xâm nhập vào cơ thể, tu sĩ Kim Đan kỳ cũng có chỉ có thể nuốt hận mà chết.

Dương Thiên giả vờ đau đớn, cố gắng bước lại ngồi lên cái ghế còn lại trong phòng, vẻ mặt tái nhợt nhìn Mạnh Lôi:

- Thì ra đây là kế hoạch của người. Trước khi ta chết, có thể kể rõ cho ta được nhắm mắt hay không.

Mạnh Lôi nghe Dương Thiên cầu xin, vẻ đắc ý càng đậm. Kim Đan kỳ là đỉnh cao của thế giới này. Nhưng bây giờ, một tên Kim Đan kỳ sắp chết đang phải cầu xin hẳn.

- Giết được một tu sĩ Kim Đan kỳ như người quả là một chuyện đáng mừng. Hôm nay tâm trạng ta rất tốt, cũng không ngại nói cho người biết.

- Từ lần Thanh Vũ ám sát Diệp Vấn Thiên thất bại trở về, bọn ta đã nghi ngờ có chuyện bất ổn. Với thực lực của nàng, nhiệm vụ này nói là thập tử vô sinh cũng không sai. Người nghĩ rằng với thực lực của Thiên Sát, nàng đột phá Trúc Cơ kỳ thì có thể trốn thoát hay sao?

- Không sai, nàng đã bị bọn ta bắt giữ. Sau đó bằng biện pháp đặc biệt từ chỗ của nàng lấy được thông tin về người. Bọn ta đã vô cùng hoảng sợ, không ngờ địa vị của người tại Âm tổ lại cao như vậy, rất có thể là đệ tử chân truyền của mấy vị Hội trưởng.

- Nhưng nếu đã lỡ đắc tội với người, bọn ta biết mình cũng không còn đường lùi. Vậy thì chỉ còn cách trừ khử người. Bọn ta đã thay đổi một đoạn ký ức của Thanh Vũ, sau đó thả nàng trở về tìm người, tìm mọi cách dẫn người đến đây.

“Thay đổi ký ức”, nghe xong 4 từ này, trong lòng Dương Thiên nổi lên một loại tư vị khó hiểu. Hẳn sống yên bình quá lâu, đến những pháp thuật cấp thấp như vậy cũng đã quên mất. Thật sự rất bất cần.

Mạnh Lôi dừng lại một chút, cảm nhận sự khó chịu của Dương Thiên rồi mới nói tiếp.

- Dựa theo sự cung kính của Diệp Vấn Thiên đối với người. Bọn ta đoán người hẳn phải là Kim Đan kỳ cao thủ, cao thủ như vậy bọn ta dù dốc toàn lực cũng không đối phó nổi. Vì vậy, bọn ta chỉ có thể sử dụng đến nàng.

Mãnh Lôi vừa nói, vừa chỉ tay về phía Đình Đình. Dương Thiên ánh mắt bi thương nhìn qua nàng, hẳn và nàng cuối cùng vẫn là kẻ thù của nhau.

- Nàng là người của các người?

- Đúng mà cũng không đúng. Nàng được bọn ta nhận về nuôi từ nhỏ để bồi dưỡng sát thủ. Nhưng bản tính của nàng thiện lương, không thích hợp. Trong môi trường huấn luyện khắc nghiệt, trong con người nàng đã xuất hiện một nhân cách khác. Nhờ có nhân cách này mà nàng mới sống sót qua cuộc huấn luyện.

- Ý người là nàng bị chứng đa nhân cách sao?

- Có thể nói là như vậy.

Dương Thiên hai mắt sáng lên, thì ra là như vậy. Nàng không có lừa dối ta. Mãnh Lôi lại tiếp tục:

- Thanh Vũ cùng Đình Đình đều được bọn ta sắp xếp để gặp người. Để chắc chắn người không có sự đề phòng với nàng, bọn ta đã che dấu nhân cách tà ác kia, để cho người gặp phải nhân cách lương thiện của nàng.

- Bọn ta còn tiến hành thôi miên nàng, khiến cho nàng yêu người say đắm. Dựa theo tính cách của người, hẳn sẽ không từ chối.

Nghe đến đây, Dương Thiên chỉ cười trừ:

- Xem ra các người cũng đã điều tra về ta rất kĩ.

- Địch nhân đáng sợ như vậy, bọn ta có thể không cẩn thận sao. Mọi việc phía sau đó người đều đã biết, như vậy có thể an tâm chết đi rồi chứ.

- Khoan đã, nàng là người của các người. Khi này các người nhốt chung ta và nàng lại, không sợ nàng cũng bị nổ chết sao.

Mãnh Lôi nhú mào, hấn cảm thấy lo lắng, tại sao lâu như vậy Dương Thiên vẫn chưa bị Thực Thiên Cổ giết chết. Hấn này giờ là cố ý câu giờ, nếu Dương Thiên trước khi chết liều mạng phản kích, ba người bọn họ rất có thể phải nằm xuống theo.

- Nàng được bọn ta nuôi lớn từ nhỏ, vì bọn ta mà chết thì có gì là sai. Nếu hai người cùng chết thì không thể tốt hơn. Nếu chỉ có nàng chết, đại biểu cho việc người thân cũng đã bị trọng thương, không thể cứu được nàng, khi đó bọn ta liên thủ chẳng lẽ còn không tiêu diệt được người. Còn trường hợp hai người đều qua khỏi, Thực Thiên Cổ là con bài cuối cùng.

- Các người chuẩn bị rất chu đáo a. Nhưng không biết các người có để ý đến một chuyện hay không?

Ba người nhìn nhau rồi lắc đầu, Mãnh Lôi cho là Dương Thiên chỉ đang cố hù dọa bọn hấn:

- Có chuyện gì?

Dương Thiên mỉm cười, nhẹ nhàng đứng lên, khuôn mặt trở lại bình thường, nhìn bọn họ với vẻ trêu tức:

- Các người không cảm thấy kì lạ, vì sao Thực Thiên Cổ vào trong cơ thể ta lâu như vậy mà ta vẫn chưa chết?

Ba người thấy cảnh trước mặt liền kinh hãi muốn chết, Mãnh Lôi khóe miệng run rẩy:

- Chẳng lẽ Thực Thiên Cổ không có tác dụng với người.

Không trả lời bọn hăn, Dương Thiên mở miệng phun ra một con côn trùng hình dạng kinh khủng, trên người có đến 3 cái miệng nằm ở vị trí khác nhau. Dùng một quả thủy cầu để rửa miệng, Dương Thiên lắc đầu:

- Thực sự rất bẩn a. Được rồi, hiện tại các người có thể chết.

Mãnh Lôi đột nhiên hét to:

- Đình Đình, ra tay.

Đình Đình vốn vẫn đứng im ở một góc, hai tay đột nhiên xuất hiện hai cây tiểu đao, lao thẳng về phía Dương Thiên. Ba người Mãnh Lôi cũng không để ý đến nàng, vội vàng xoay người bỏ chạy. Đình Đình chỉ là một phạm nhân, có thể tranh thủ được bao nhiêu thời gian cho bọn hăn?

Dương Thiên ngón tay búng nhẹ, một đạo khí màu xanh bay thẳng đến giữa trán Đình Đình rồi biến mất. Hai thanh tiểu đao trên tay rơi xuống, Dương Thiên lập tức tiến lại đỡ nàng. Lần nữa đưa tay lên, 3 tiểu hỏa cầu hướng về phía bên ngoài phóng ra. Rất nhanh, bên ngoài truyền đến những tiếng kêu gào thảm thiết.

Dương Thiên không lập tức giết chết mà muốn bọn hăn chịu đựng đau khổ trước khi chết. Coi như thay N1RQ3n7 Đình Đình trả lại một ít lợi tức.

Nhìn Đình Đình ngất xỉu trong lòng hăn, Dương Thiên liền dựng lên một đạo kết giới. Hăn muốn chữa bệnh cho nàng.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Phân Tách Linh Hồn

Dương Thiên từ trong không gian lấy ra một chiếc giường ngọc rồi đặt Đình Đình lên. Sau đó tiếp tục lấy ra một bông hoa sen trong suốt. Bông sen này, dù đặt tại Tu Chân giới cũng rất ít người có thể biết đến, nhưng nếu đặt tại những vị diện cao cấp hơn như Linh giới lại vô cùng nổi danh, gọi là Dưỡng Hồn Liên.

Xét theo góc độ của y học, bệnh đa nhân cách của Đình Đình là do vấn đề của não bộ. Nhưng đứng ở góc độ một Tu Chân giả, đây là do linh hồn phân liệt. Tức là trong linh hồn nàng đồng thời tồn tại hai nhân cách khác nhau, thay phiên khống chế thân thể.

Trường hợp này có hai biện pháp giải quyết. Một là tiến hành dung hợp hai nhân cách lại với nhau, cuối cùng nhân cách nào mạnh hơn sẽ chiếm vị trí chủ đạo. Dương Thiên tất nhiên sẽ không chọn cách này, nhân cách bình thường của Đình Đình chắc chắn không thắng được nhân cách sát thủ kia.

Như vậy chỉ có thể lựa chọn biện pháp thứ 2, trực tiếp chia linh hồn nàng thành hai phần, sau đó hủy đi nhân cách sát thủ trong nàng. Nghe thì có vẻ rất nguy hiểm, nhưng với thực lực của Dương Thiên, việc này lại khá dễ dàng. Tuy nhiên, nếu đem linh hồn của Đình Đình chia làm hai phần, nàng sẽ không thể tỉnh lại được nữa.

Vì vậy, Dưỡng Hồn Liên dùng để nuôi dưỡng linh hồn của nàng cho đến khi khôi phục như ban đầu. Việc này tiêu tốn khá nhiều thời gian, may mắn,

linh hồn của Đình Đình khá yếu ớt nên thời gian hồi phục sẽ không lâu. Theo Dương Thiên tính toán, hẳn sẽ không quá ba năm.

Dương Thiên đưa tay lên trán nàng, bắt đầu xâm nhập vào trong. Phía trong một không gian tối đen, không nhìn thấy điểm đầu và điểm cuối. Linh hồn Đình Đình đang phiêu phù giữa không gian, hai mắt nhắm lại. Khuôn mặt nàng chia làm hai nửa, một nửa lạnh băng không một chút tình cảm, một nửa lại khiến người ta cảm thấy một vẻ tươi trẻ, đáng yêu.

Tuy có Dưỡng Hồn Liên bảo hộ, nhưng quá trình chia tách linh hồn nhất định sẽ có đau đớn. Dương Thiên bay đến trước mặt Đình Đình, nhẹ giọng:

- Xin lỗi, hi vọng ta và ngươi sẽ sớm gặp lại.

Dứt lời, Dương Thiên đưa tay lên ngắt một cánh hoa ném về phía linh hồn nàng, sau đó lấy ra một thanh kiếm, đây là một phần trong bản mệnh pháp bảo của hắn, tên gọi Hồn Diệt. Chuyên dùng để trảm phá linh hồn cùng yêu mà quỷ quái.

Kiếm vừa xuất ra, linh hồn của Đình Đình dường như cảm thấy uy hiếp. Cố gắng thức tỉnh nhưng không thành công. Dương Thiên đưa cao thanh kiếm, chém nhẹ xuống một cái, linh hồn lập tức phân thành hai nửa. Từ tay hắn một ngọn lửa bắn ra, phần linh hồn ẩn chứa nhân cách sát thủ liền biến thành hư vô.

Lúc này linh hồn Đình Đình chỉ còn lại phân nửa, có dấu hiệu tan vỡ. Một cánh hoa Dưỡng Hồn Liên liền xuất hiện trên đầu nàng, tạo thành một vòng sáng màu xám bao bọc lấy linh hồn. Dương Thiên thở dài một hơi rồi biến mất.

Dương Thiên ở bên ngoài mở mắt ra, đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Đình Đình:

- Gặp lại sau.

Dứt lời, Dương Thiên đã xuất hiện bên ngoài căn cứ. Bên trong căn cứ lúc này rất hỗn loạn, những quả bom Dương Thiên cùng Thanh Vũ cài ban đầu đều đã phát nổ. Liên tục có tiếng kêu gào từ bên trong phát ra. Dương Thiên chỉ tay một cái, một cột sáng lóe lên bao trùm lấy cả căn cứ.

Ánh sáng tắt đi, chỉ để lại một cái hố sâu không thấy đáy. Bỗng nhiên cát ở xung quanh như bị thứ gì hút lại, như một dòng sông chảy về, nhanh chóng lấp đầy cái hố. Khung cảnh trở nên bình thường như những nơi khác.

Dương Thiên nhìn về sa mạc mênh mông lần nữa rồi xoay người rời đi. Trở lại thành phố, Dương Thiên lập tức đến nhà Thanh Vũ nhưng không nhìn thấy ai. Đồ vật cũng đã dọn đi không còn sót lại thứ gì. Trong nhất thời, Dương Thiên cũng không có biện pháp tìm nàng, có lẽ chỉ có thể đợi nàng tìm đến hắn mà thôi.

Lần này không cần phải ngồi lén trong khoan chứa máy bay nữa, Dương Thiên chỉ trong chớp mắt đã trở về nhà. Điện thoại của Dương Thiên vài ngày không sử dụng nên đã sớm hết pin. Vừa cắm điện mở lại nguồn, Dương Thiên phát hiện rất nhiều cuộc gọi nhỡ. Lần lượt gọi điện thông báo bình an cho từng người, cuối cùng hắn mới gọi cho Diệp Vấn Thiên:

- Người có việc gì gấp sao, ta thấy người gọi ta hơn 100 cuộc chỉ trong vòng vài ngày. Không phải lại là chuyện của tên Huyết Ma kia chứ.

Diệp Vấn Thiên nhận được điện thoại của Dương Thiên, vội trả lời:

- Không sai, là hắn.

- Nếu vậy thì không cần nói nữa, chuyện này ta sẽ không quản.

Dương Thiên đang dự định cúp máy liền nghe Diệp Vấn Thiên gọi theo:

- Khoan đã, chuyện này đã có chuyển biến lớn. Liên quan đến Ma môn a.

Nghe giọng nói cấp bách của Diệp Vấn Thiên, Dương Thiên cảm thấy có chút hứng thú:

- Người nói thử một ít đi.

Diệp Vấn Thiên thở phào một hơi, may mắn là Dương Thiên cảm thấy có hứng thú:

- Gần đây, trên thế giới đã phát hiện nhiều vụ thảm sát kì lạ, nạn nhân đều bị hút cạn máu trong người. Điều tra hiện trường, đều có dấu vết ma khí lưu lại. Đồng thời, bọn ta phát hiện một loại trận pháp kì lạ xuất hiện ở nhiều nơi trên thế giới. Tên Huyết Ma kia dù tu vị cao đến thế nào cũng không thể trong thời gian ngắn làm được nhiều chuyện như vậy.

- Từ những điểm trên, bọn ta đưa ra phán đoán, Ma môn đứng đằng sau những sự việc này. Chuyện này khiến cho tất cả các tông môn cùng gia tộc phần nộ, tập hợp lực lượng tìm tới Ma môn tìm lời giải thích. Nhưng khi đến nơi, tổng bộ Ma môn chỉ còn lại một đồng hoang tàn, một người cũng không tìm thấy.

- Việc này khiến mọi thế lực đều cảm giác được nguy cơ, quyết định tổ chức một cuộc gặp mặt để bàn bạc đưa ra đối sách. Do chúng ta là người đầu tiên phát hiện ra Huyết Ma, nên sẽ chọn nơi này làm địa điểm gặp mặt. Nhưng bọn ta đối với Huyết Ma cũng không hiểu rõ, cần người ra mặt một phen.

Dương Thiên nghe xong liền cau mày, hẳn chẳng quan tâm Ma môn hay tên Huyết Ma kia làm gì. Cái khiến hắn lo lắng là sự an nguy của Liễu Mị. Nếu Huyết Ma cùng Ma môn thực sự có quan hệ mật thiết, Dương Thiên cũng đã đoán ra được lý do trong người Liễu Mị có một lượng ma khí lớn như vậy.

- Dương Thiên, mau trả lời đi, tại sao người không nói gì?

- Không có việc gì. Chuyện này cũng không cần ta ra mặt. Người chỉ cần nói với Thiên Sơn Thánh phong đây là do sự bất cẩn của bọn hăn trước kia. Bọn hăn sẽ tự hiểu.

Diệp Vãn Thiên mau chóng nắm bắt được vấn đề:

- Ý của người là tên Huyết Ma này chính là phân thân của vị đại năng kia bị Thiên Sơn Thánh phong phong ấn trước kia?

- Đúng vậy, nếu là bắt nguồn từ bọn hăn. Bọn hăn sẽ có biện pháp giải quyết. Còn lại các người hãy tự lo liệu.

Không đợi Diệp Vãn Thiên trả lời, Dương Thiên đã tắt máy. Hăn hiện giờ đang lo cho an toàn của Liễu Mị, thời gian đâu mà quản chuyện của bọn họ.

Theo Dương Thiên suy đoán, tên Huyết Ma kia vẫn còn cần một lượng máu lớn để khôi phục hao tổn do phong ấn. Vì vậy trong thời gian ngắn, Liễu Mị sẽ vẫn an toàn. Với trí tuệ của nàng, chắc hăn sẽ sớm phát hiện ra. Dương Thiên tiến hành một lần Đại Thôi Diễn Thuật, một dòng sông màu xanh xuất hiện, uốn lượn quanh người hăn.

Phía trên dòng sông là vô số hình ảnh từ con người đến động vật, chân thật đến mức khó tin. Dòng sông lần lượt chảy qua đầu Dương Thiên rồi biến mất. Dương Thiên chăm chú chú ý từng chi tiết, khoảng 5 phút sau, dòng sông ngừng lại.

Dương Thiên tinh thần tập trung vào một đạo thân ảnh màu đen, đúng là Liễu Mị. Nàng hiện đang ẩn núp trong một căn nhà nhỏ tại châu Mỹ, dường như là đang tu luyện bí pháp. Dương Thiên tiếp tục quan sát tình hình xảy ra trong vài ngày tới, Liễu Mị vẫn chỉ ở đó, cũng không có bất kì ai đến tìm nàng.

Xem ra không có ai biết vị trí của nàng, dựa vào hiểu biết của Dương Thiên, Liễu Mị còn phải tốn hơn nửa năm mới có hi vọng tu luyện thành công. Việc này đại biểu trong thời gian tới nàng sẽ không gặp nguy hiểm.

Dương Thiên vốn định đến tìm nàng, nhưng thấy nàng vẫn an toàn liền thôi. Không còn việc gì, Dương Thiên ra ngoài kiếm một nơi ăn tối rồi tìm đến một cửa tiệm bán đồ điện tử. Laptop của hắn đã bị vụ nổ phá hư, hắn cần phải mua một cái mới. Sau khi chơi thử trò chơi Liên Minh lần trước, Dương Thiên đã bị nó thu hút. Lần sau gặp lại, không thể để Đình Đình khinh thường nữa.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Âm Mưu Của Lý Tường

Nói về công nghệ, trong những người Dương Thiên quen biết, không ai hơn được Lý Bàn. Lần này cũng chỉ có thể nhờ vả hăn. Sau khi nhận được điện thoại, cũng không để Dương Thiên đợi lâu, Lý Bàn đã đến.

- Người muốn mua laptop loại nào. Nếu mức giá dưới 1 vạn, ta đề nghị người mua hãng Dell. Tuy không phù hợp lắm để chơi các game mới nhất, nhưng lại khá bền. Còn nếu...

Lý Bàn là như vậy, cứ nhắc đến công nghệ là lại huyền thoại không dứt. Dương Thiên cũng không rồi hơi nghe hăn nói nhiều như vậy.

- Loại tốt nhất.

- Loại tốt nhất thì trong nước không có. Người cũng biết, nước ta vẫn đang phát triển, không mạnh về khoa học kỹ thuật lắm. Những mặt hàng như thế này đều nhập từ nước ngoài. Vì vậy...

Thấy Lý Bàn có dấu hiệu lừa nhảm, Dương Thiên đưa tay gõ mạnh vào đầu hăn một cái:

- Dừng, ta kêu người đến để tư vấn mua cho ta loại máy tốt nhất chứ không phải để nghe người thể hiện sự hiểu biết. Ta không nói là loại tốt nhất thế giới, ý ta là loại tốt nhất có thể mua được.

- A, tại người không nói sớm. Ta thấy có một vài loại khá được, chiếc Acer này cấu hình khá mạnh, đồng thời có hỗ trợ...

Một tiếng bộp vang lên, mọi người xung quanh đều tập trung nhìn vào bọn hắn. Lý Bàn hai tay ôm bụng rên rĩ:

- Dương Thiên, người sao lại đánh ta.

- Người còn nói, mau chọn cho ta một chiếc tốt nhất. Ta không có thời gian nghe người làm nhảm nhiều như vậy.

Lý Bàn bị đánh hai lần đã biết điều mà ngậm miệng. Chọn xong một chiếc laptop hắn cho là tốt nhất, Dương Thiên cùng Lý Bàn liền ra quán nước đàm đạo. Chọn một chiếc bàn nằm ở nơi ít khách, Lý Bàn ánh mắt nhìn Dương Thiên tràn đầy thâm ý.

Dương Thiên cảm giác có một luồng điện chạy dọc qua sống lưng:

- Lý Bàn, có điều này ta đã nói với người. Người đã có Tiểu Vũ của người rồi, có một vài sở thích đặc biệt cũng nên từ bỏ đi a.

Lý Bàn mặt hơi nghếch ra, giọng điệu này của Dương Thiên có chút quen thuộc. Hình như hắn đã từng dùng giọng điệu như vậy một lần.

- Dương Thiên, ta nói cho người biết. Giới tính của ta hoàn toàn bình thường. Người không tin có thể hỏi Tiểu Vũ.

Nghe Lý Bàn xác nhận, Dương Thiên đã an tâm:

- Vậy sau này người không nên nhìn ta bằng ánh mắt như vậy. Đúng rồi, người vừa nói người cùng Tiểu Vũ đã làm gì?

Bị Dương Thiên bất ngờ hỏi, Lý Bàn cũng hơi lúng túng:

- Không có gì, ta có nói gì sao?

- Người nói Tiểu Vũ có thể xác nhận giới tính của người là bình thường. Vậy hai người các người...

Dương Thiên đưa tay lên, làm một động tác có phần xấu hổ. Lý Bàn mặt tái xanh:

- Đầu óc của người quá đen tối. Ta chỉ cùng nàng ôm nhau ngủ một đêm thôi.

- Thật sự là không có làm gì?

- Không có.

Dương Thiên nhìn Lý Bàn với ánh mắt thương hại, vỗ vai hân:

- Bàn tử, ta và người là bạn thân đúng không?

Tuy không hiểu Dương Thiên có ý gì, nhưng quen nhau lâu như vậy, Lý Bàn vẫn nhận ra được hành động của hân không ổn.

- Người có ý gì, chúng ta đương nhiên là bạn thân.

- Nếu vậy, những điều khó nói cũng có thể chia sẻ cùng nhau đúng không?

- Cái này, còn tùy xem là chuyện gì a.

- Người không nên lo lắng, trên thế giới này người mắc căn bệnh đó không ít, cũng không có gì phải xấu hổ. Tuy nói căn bệnh này ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống của người sau này. Nhưng ta sẽ cố gắng chữa trị tốt cho người.

Lý Bàn nghe Dương Thiên nói vậy liền cả kinh, chẳng lẽ mình bị căn bệnh hiểm nghèo gì sao?

- Người nói, bệnh của ta có thể chữa tốt sao?

Dương Thiên thấy hành động của Lý Bàn, càng chắc chắn mình đã đoán đúng, gật đầu khẳng định:

- Không sai, tuy ta vẫn chưa có biện pháp cụ thể. Nhưng ta có quen một người bạn là bác sĩ, tin tưởng có thể chữa cho người.

Lý Bàn cảm động đến muốn khóc:

- Cảm ơn người, Dương Thiên. Nếu không có người ta cũng không biết mình bị bệnh nặng như vậy. Người mau nói cho ta biết, ta bị bệnh gì a?

- Chẳng lẽ người cũng không nhận ra?

Lý Bàn nhìn qua thân thể một hồi, lắc đầu:

- Không có, ta không cảm thấy cơ thể có chỗ nào bất thường.

- Người nói xem, lúc nằm cạnh Tiểu Vũ, người có cảm giác gì không?

Là một người lăn lộn trên mạng nhiều năm, đọc qua rất nhiều thứ. Nếu Lý Bàn vẫn chưa hiểu ý của Dương Thiên, hẳn cũng không gọi là Lý Bàn nữa rồi. Cố nén xúc động muốn đánh người lại, tức giận nhìn Dương Thiên:

- Người mới bị yếu sinh lý, cả nhà người đều yếu sinh lý.

Dương Thiên lắc đầu:

- Ta không có, nhưng người thì có.

Lý Bàn đập bàn hét to:

- Ta không có bị yếu sinh lý.

Lập tức mọi người chung quanh tập trung ánh mắt về phía hai người bọn hắn. Dương Thiên vội kéo Lý Bàn ngồi xuống:

- Được rồi, người không bị yếu sinh lý, ta hiểu mà.

- Ta nói lại một lần nữa, ta không có bị yếu sinh lý.

Vẻ mặt Dương Thiên vẫn thể hiện rõ sự không tin:

- Không có? Nằm cạnh một mỹ nữ như vậy suốt đêm mà không làm gì, người cho mình là Liễu Hạ Huệ sao?

Lý Bàn vẻ mặt đau khổ:

- Người không biết ta đã phải nhẫn nhìn đến thế nào sao. Nhưng đó là cuộc gặp gỡ đầu tiên sau nhiều năm xa cách, nếu ta tạo ấn tượng xấu với nàng, sau này có thể bị cấm túc dài hạn. Vì tương lai con em chúng ta, ta chỉ có thể nhẫn.

Thì ra là như vậy, Dương Thiên gật đầu, xem ra hắn đã hiểu lầm Lý Bàn.

- Được rồi, bỏ qua chuyện đó đi. Vừa nãy người nhìn ta như vậy, hắn là có chuyện muốn nói?

Lý Bàn lấy lại vẻ mặt nghiêm túc:

- Không sai. Người cũng biết, chúng ta năm 2 học buổi sáng, năm 3 sẽ học buổi chiều. Nhưng ta vào các buổi chiều vẫn sẽ lên trường để xúc tiến thương mại.

Dương Thiên hiểu xúc tiến thương mại của Lý Bàn có ý nghĩa gì, nói trắng ra là bán ảnh mỹ nữ mà hắn hack được từ các tài khoản trên mạng mà thôi.

- Chuyện này thì có gì đặc biệt? Chẳng phải trước giờ vẫn như vậy sao?

- Không phải, ta phát hiện ra một tên thường xuyên đến ve vãn Mộc Vũ Hàm. Lúc đó người không có mặt ở đây, ta liền thay người điều tra về hắn.

Người có biết hắn là ai không?

Không cần Lý Bàn nói Dương Thiên cũng đoán được người đó là ai.

- Người muốn nói Lý Tường?

- Người biết hắn?

- Không sai, ta và hắn đã từng chạm trán vài lần. Lần đầu là vì Tần Tuyết. Vì chuyện đó hắn đã bị đuổi ra ngoại tộc thì phải. Gần đây, ta lại gặp hắn ở nhà Mộc Vũ Hàm, hắn nói muốn cùng ta cạnh tranh công bằng.

- Thì ra là vậy. Không đúng...

- Có chuyện gì?

Về mặt Lý Bàn có chút nghiêm trọng:

- Tên Lý Tường này, theo như ta điều tra được, tình cách nhỏ mọn, tiểu nhân, đặc biệt thù hận rất lâu. Người khiến hắn bị đuổi ra ngoại tộc, hắn nhất định không tha cho người.

- Ý của người là hắn muốn tranh đoạt nữ nhân với ta.

- Nào chỉ đơn giản như vậy. Người phải biết, trong một đại gia tộc, thân phận giữa nội tộc và ngoại tộc khác nhau một trời một vực. Có nói ngoại tộc đều là người hầu của nội tộc cũng không sai. Người khiến hắn từ phượng hoàng trên cao biến thành một con chim sẻ, hắn có muốn băm xác người thành trăm mảnh cũng không có gì lạ.

Dương Thiên trầm tư suy nghĩ, hắn cũng cảm thấy tên Lý Tường này rất lạ, có lẽ không chỉ đơn giản là nhằm vào Mộc Vũ Hàm. Dương Thiên luôn có cảm giác, hắn cùng người thuê Thiên Sát ám sát Dương Thiên là cùng một người. Nếu đúng là như vậy, rất có thể lần này hắn chỉ mượn Mộc Vũ

Hàm để tiếp cận với Dương Thiên mà thôi. Tâm cơ của người này thật sự quá sâu a.

- Ta đã biết, ta sẽ chú ý hơn. Người không cần lo lắng, dù là tộc trưởng Lý gia trước mặt ta còn phải cúi đầu cung kính. Chỉ một tên Lý Tường cũng sẽ không gây lên được sóng gió gì.

Lý Bàn lắc đầu:

- Có câu « Minh thương dễ đỡ, ám tiền khó phòng ». Ai biết hắn sẽ giở trò gì.

- Được rồi.

Tuy nói sẽ để ý hơn nhưng Dương Thiên cũng không để chuyện này trong lòng. Một Chân Tiên như hắn chẳng lẽ có thể bị phạm nhân chơi chết sao. Dương Thiên đã quên chuyện của Đình Đình vừa rồi, sau này Lý Tường gây cho hắn không biết bao nhiêu rắc rối. Khi đó Dương Thiên mới nhận ra, dù thực lực mạnh yếu khác nhau, nhưng tiểu nhân vẫn là khó đối phó nhất.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Lý Bàn Đáng Thương

Trở về nhà, Dương Thiên liền tải đầy đủ những game cần thiết về máy rồi bắt đầu chinh chiến. Lý Bàn chọn máy rất khá, chơi game không những mượt mà còn có thể chinh cấu hình đến mức tối đa. Sau khi kết thúc 3 ván thắng liên tục, Dương Thiên lẩm bẩm:

- Ta đã đánh thắng máy 3 trận liên tục, hẳn là đã đủ trình độ đối đầu với người chơi khác.

Nghĩ vậy, Dương Thiên không tiếp tục đánh với máy nữa mà chọn chế độ đánh thường. Sự thật đã chứng minh suy nghĩ của hắn, có những người đánh còn tệ hơn là máy. Không những vậy, còn liên tục gõ phím chữ đồng đội với những lý do không thể hại nào hơn:

- Ta chơi Riven sao có thể đánh lại Blit, đã vậy rừng còn không chịu lên giúp đỡ. (Một người chơi Riven đi lane top gặp Blit cho hay).

- Teemo máu yếu, đẩy đường chậm, ta lên giáp lửa có gì sai. Chẳng qua do rừng bên kia lên nên mới chết thôi. (Một người chơi đổ lỗi tại rừng trong khi KDA của rừng bên kia là 1/0/2 còn hắn là 0/8/0).

- Ngu ngốc, Veigar solo rất yếu, sao có thể đánh lại Soraka được. (Một người chơi vừa bị hỗ trợ Soraka giết chết cho hay).

Dương Thiên có một loại cảm giác bất lực, Liên Minh không giống như những game hắn đã từng chơi. Đây là game đồng đội, tức là dù người cố gắng đến mấy, sẽ vẫn có những chiến hữu “thân yêu” dìm người xuống. Cắn răng đánh xong 3 ván, Dương Thiên tâm trạng bức bối, tắt máy đi ngủ.

Sáng hôm sau, Dương Thiên thức dậy. Cảm giác lười biếng không muốn đi học. Chợt nhớ tới mấy cuộc hẹn cũng đành lết khỏi giường. Buổi Nq94nGw sáng hẳn có hẹn Tần Tuyết trên lớp, buổi chiều giúp đỡ Mộc Vũ Hàm mua sắm đồ vật để tân trang cho cửa hàng. Buổi tối thì nhận lời mời của Triệu Vũ Hình đến nhà nàng dùng bữa, nghe nói cha mẹ nàng muốn mời hẳn dùng cơm.

Làm một nam nhân tốt thật là vất vả, Dương Thiên thầm nghĩ.

Tần Tuyết vẫn như bình thường, nói cười vui vẻ với Dương Thiên. Kết thúc buổi học, Tần Tuyết mới nói với hắn:

- Cha của ta nói, có một vị trưởng bối trong gia tộc muốn gặp gỡ người?
- A, là ai?
- Ta cũng không rõ, nhưng theo ta đoán có thể là gia gia của ta.
- Gia gia của người muốn gặp ta để làm gì?

Mặt của Tần Tuyết hơi hồng lên, gắt nhẹ:

- Việc này sao ta có thể biết được. Người khi nào có thời gian rảnh hãy đến gặp cha ta, hắn sẽ đưa người đi gặp.

Nói xong cũng không đợi Dương Thiên trả lời mà bước ra về. Dương Thiên cảm thấy khó hiểu, hắn nói gì sai mà lại khiến nàng tức giận. Dương Thiên không biết, Tần Tuyết cũng không phải thực sự tức giận mà chỉ là cảm thấy ngượng ngùng mà thôi. Nàng cũng đoán ra được gia gia muốn gặp Dương Thiên để làm gì rồi.

Buổi chiều, Dương Thiên đến nhà Mộc Vũ Hàm dẫn nàng đi mua đồ. Thấy Dương Thiên đi bộ đến, Mộc Vũ Hàm liền hỏi:

- Xe của người ở đâu mà phải đi bộ như vậy?

- Động cơ bị hỏng nên đang phải sửa ở ngoài tiệm. Sao vậy, nếu cần mua nhiều, ta có thể mượn xe.

Mộc Vũ Hàm lắc đầu:

- Cũng không có gì nhiều, chỉ là một ít vật dụng dùng để trang trí cửa hàng mà thôi. Những thứ khác đều đã mua xong, chỉ còn chờ chuyển đến mà thôi.

- A, vậy tại sao lúc đó người không mua luôn đồ vật trang trí rồi chở về cùng lúc cho thuận tiện.

- Người hỏi nhiều như vậy làm gì, có muốn đi hay không.

- Muốn, ta sao có thể không muốn chứ.

Mặc kệ vì lý do gì, Mộc Vũ Hàm đã mời Dương Thiên nhất định không từ chối. Một tên đầu đất như Dương Thiên sao có thể hiểu được, nàng có ý làm như vậy là để mời hắn đi chơi chứ. Mộc Vũ Hàm nhìn bề ngoài tuy mạnh mẽ, nhưng da mặt lại rất mỏng. Nói lời rủ Dương Thiên đi chơi, nàng không làm được.

Mua sắm diễn ra rất nhanh, chỉ một vài dây ruy băng, đèn nháy cũng miếng dán tường. Mộc Vũ Hàm nhìn thời gian thấy vẫn còn sớm:

- Bây giờ vẫn chưa đến 3 giờ chiều, người có muốn tìm một chỗ ngồi nghỉ không?

- Được a. Đằng kia có quán cafe, chúng ta lại đó đi.

Hai người gọi đồ uống xong, Dương Thiên lúc này mới hỏi:

- Ta nghe nói tên Lý Tường kia thường xuyên đến làm phiền người.

- Không có a, hắn chỉ thỉnh thoảng mời ta dùng bữa hoặc chở ta về nhà thôi.

- Người không từ chối sao?

- Ta cũng đã từ chối vài lần nhưng hắn vẫn liên tục mời. Vả lại, hắn đã giúp đỡ gia gia không ít, ta cũng không tiện từ chối.

Dương Thiên nghe đến đây mặt đã đen lại, tên Lý Tường này thật sự muốn tranh với hắn sao. Đang suy tính xem có nên cho hắn một trận hay không, Mộc Vũ Hàm đã nói tiếp:

- Lần này tiền nâng cấp quán ăn cũng là hắn đưa cho mẹ ta. Người yên tâm, ta và hắn không có chuyện gì.

Nói xong câu này, Mộc Vũ Hàm khuôn mặt có chút xấu hổ cúi xuống, lén nhìn Dương Thiên. Dương Thiên không nhận ra ẩn ý trong câu nói này, vẫn tức giận:

- Không được, ta đoán hắn có ý đồ xấu với người. Vẫn là để ta cho hắn một bài học thì tốt hơn.

Thấy Dương Thiên tức giận, trong lòng nàng có một loại cảm giác vui vẻ:

- Người đang ghen sao?

- Tất nhiên... A, không phải, ý của ta là chúng ta là bạn tốt, tên Lý Tường đó lại là người xấu. Ta không thể để hắn làm hại người.

Dương Thiên không dám thừa nhận mình có ý với Mộc Vũ Hàm. Lý Bàn từng nói, nữ nhân như Mộc Vũ Hàm, người không nên để cho nàng biết người thích nàng, như vậy rất dễ phản tác dụng. Dương Thiên không tin Lý

Bàn, nhưng hiện tại Lý Bàn tay ôm mỹ nhân, hẳn dù muốn dù không vẫn phải tin. Người thành công nói gì cũng đúng.

Không may cho Dương Thiên, lần này hẳn lại áp dụng sai chỗ. Câu nói kia Lý Bàn đã nói khá lâu, khi đó Mộc Vũ Hàm vẫn rất chán ghét Dương Thiên. Bây giờ nàng đã hơi thích hẳn, nói vậy chính là tự cầm đá đập chân mình.

Mộc Vũ Hàm nghe Dương Thiên nói vậy, vẻ mặt có hơi thay đổi, bưng ly cafe lên uống một hơi hết sạch rồi nhìn Dương Thiên:

- Ta chợt nhớ còn cần phải về nhà phụ giúp việc trang trí quán. Chúng ta đi thôi.

Dương Thiên chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, Mộc Vũ Hàm đã đứng dậy đi ra ngoài. Chỉ có thể vội vã tính tiền rồi vác đồ chạy theo nàng. Đưa Mộc Vũ Hàm về nhà xong, Dương Thiên vẻ mặt méo xệch, tức giận vỗ mạnh vào cây cột điện bên đường. Lần này hẳn khống chế lực đạo không tốt, cây cột điện lập tức vỡ nát. Cảm thấy có chuyện không ổn, Dương Thiên liền chuồn đi.

Lấy điện thoại ra gọi cho Lý Bàn, rất nhanh đã có người bắt máy:

- Dương Thiên, ta đang có việc. Nếu không có chuyện gì thì đừng làm phiền ta.

- Bàn tử, người rất tốt a. Ngày mai người sẽ biết tay ta.

Không đợi Lý Bàn trả lời, Dương Thiên đã tắt máy. Lý Bàn nhìn điện thoại, vẻ mặt vô cùng đặc sắc:

- Ông trời của ta, người không phải nữ nhân a. Dù là nữ nhân cũng không tới tháng thường xuyên như vậy. Người tới tháng cũng không nên đem ta ra để trút giận a.

Những lời này Dương Thiên không nghe thấy, nếu hắn biết được, Lý Bàn sẽ thê thảm hơn nhiều.

Tắt máy xong, Dương Thiên tức giận chửi một câu:

- Lý Bàn, những lần trước xem như bỏ qua. Lần này ta làm đúng theo lời người nói vẫn có kết quả như vậy. Đừng trách ta không niệm tình huynh đệ.

Bình tĩnh trở lại, Dương Thiên trở về nhà tắm rửa thay đồ. Phản ứng của Mộc Vũ Hàm hắn vẫn chưa hiểu, không thể giải quyết được, đành để lại sau. Bây giờ phải đến nhà Triệu Vũ Hình trước, nàng đã trải qua nhiều chuyện nên suy nghĩ chín chắn. Chắc sẽ không dễ thay đổi như hai người kia.

Đến nhà Triệu Vũ Hình, đón hắn không phải là nàng mà là cha của nàng:

- Dương Thiên, người đã đến rồi. Mau vào đi.

Bước vào trong nhà, Dương Thiên nhìn quanh một hồi, căn nhà cũng không quá nhỏ nhưng bài trí khá sơ sài. Triệu phụ dường như hiểu Dương Thiên đang nghĩ gì:

- Lần trước vì chữa bệnh cho mẹ của nàng, những thứ không cần thiết bọn ta đều đã bán hết.

- Ta không có ý gì.

- Không có gì, mau ngồi xuống đi.

Dương Thiên ngồi xuống, hắn cảm thấy trong ngôi nhà chỉ có 3 người, không khỏi hỏi:

- Ta nghe nói Triệu lão sư còn có một đệ đệ, tại sao không có trong nhà?

- Người nói Triệu Hàng, nó còn phải đi học thêm. Lát nữa mới về, Vũ Hình cũng mẹ nàng đang làm đồ ăn trong bếp. Nàng nói muốn tự tay làm một bữa ăn để tạ ơn người.

- Không cần như vậy a. Nàng là lão sư của ta, giúp đỡ nàng là chuyện đương nhiên.

Triệu phụ cười cười rồi đột nhiên nghiêm túc:

- Dương Thiên, có một việc ta muốn hỏi người. Hi vọng người trả lời thật lòng.

Tuy không hiểu có chuyện gì mà Triệu phụ lại nghiêm túc như vậy, Dương Thiên vẫn gật đầu:

- Bá phụ cứ nói.

- Người có thực sự ưa thích Vũ Hình nhà ta hay không?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Tình Yêu Và Sự Nghiệp

Triệu phụ xuất thân chỉ là công nhân nên cũng không có thói quen dùng từ hoa mỹ mà khá trực tiếp. Không biết vẻ mặt của Dương Thiên khi đó ngu ngốc như thế nào, Triệu phụ cho rằng Dương Thiên chưa hiểu liền nhắc lại:

- Ta muốn hỏi người, người có thích con gái của chúng ta hay không?

Dương Thiên lúc này đã kịp phản ứng lại, hắn vừa nãy chỉ bị choáng nhẹ mà thôi:

- Bá phụ, ta thích nàng a. Nhưng nàng chỉ xem ta là học trò mà thôi.

Triệu phụ nghe Dương Thiên nói vậy, gương mặt hiện rõ sự vui mừng:

- Việc này người không cần lo lắng. Bọn ta sẽ tạo điều kiện cho người và nàng. Người chỉ cần cố gắng nỗ lực là được. Nàng đối với người có hảo cảm, cái này bọn ta có thể nhận ra.

Nói đến đây, Triệu phụ dừng lại một chút, dường như đang nhớ lại một chuyện gì đó. Thở dài một hơi:

- Đã lâu như vậy, Hình nhi mới lại có hảo cảm với một nam nhân. Ta mong người yêu nàng thật lòng, đừng có như tên khốn nạn kia.

- Tên khốn kia?

Dương Thiên hơi nghếch ra, không biết Triệu phụ đang mắng ai. Chợt nhớ đến tập tài liệu Lý Bàn đưa cho hắn, Triệu Vũ Hình đã từng trải qua

một lần yêu đương. Hình như còn chuẩn bị làm đám cưới nhưng không biết vì sao mà lại chia tay.

- Người đang nói đến người yêu cũ của Triệu lão sư sao?

- Ngoài hắn ra thì còn có thể là ai. Tên khốn đó, đừng để ta gặp lại hắn. Nếu không thì dù có liều cái mạng già này, ta cũng sẽ không tha cho hắn.

Thấy Triệu phụ kích động, Dương Thiên vội trấn an hắn:

- Chuyện đã qua lâu rồi, người không cần tức giận như vậy. Có thể kể cho ta nghe về hắn được không?

- Người muốn nghe về hắn?

- Không sai, ta muốn tìm hiểu rõ hơn về Vũ Hình.

Dương Thiên đổi từ Triệu lão sư sang Vũ Hình một cách rất tự nhiên, việc này khiến Triệu phụ cảm thấy hắn gần gũi hơn không ít. Nhấp một ngụm trà, Triệu phụ bắt đầu kể:

- Ta cũng không biết nhiều về hắn. Lần đầu tiên Hình nhi đưa hắn về nhà ra mắt là vào năm 2 đại học. Hắn gương mặt đẹp trai, nói chuyện lại lễ phép. Nhưng ta khi đó lập tức phản đối, nàng còn đang tuổi đi học, sao có thể mất tập trung vào chuyện này.

- Dù bọn ta ngăn cản thế nào, Hình nhi vẫn một mực không nghe. Cuối cùng ta cũng đành chiều theo ý nàng. Theo lời Hình nhi nói, tên kia tuy còn trẻ nhưng đã mở công w3OgeHx ty riêng, kinh doanh khá thành công.

- Ta nghe nàng nói vậy cũng an tâm không ít, nam nhân có sự nghiệp nữ nhân mới có thể dựa vào a. Ta cũng có hỏi Hình nhi, hắn ưu tú như vậy, hắn nữ nhân thích hắn cũng không ít. Hình nhi ban đầu lảng tránh không trả lời,

nhưng dưới sự truy hỏi của ta cũng thú nhận. Hắn rất đào hoa, bên cạnh có rất nhiều mỹ nữ, nhưng Hình nhi lại tự tin mình có thể giữ được hắn.

Dương Thiên nghe đến đây, mặt đã đen lại. Nhìn bản thân từ trên xuống dưới, hình như không khác tên kia là mấy. Nếu không phải biết Triệu phụ tính tình thật thà, hắn thật sự cho là Triệu phụ đang chửi xéo hắn. Triệu phụ không biết Dương Thiên nghĩ gì, vẫn tiếp tục kể:

- Sự thực chứng minh nàng đã sai lầm. Chúng ta cũng đã định ngày cưới cho cả hai, nhưng trước ngày xảy ra hôn lễ, hắn lại đột nhiên biến mất, không cách nào liên lạc được. Cuối cùng hôn lễ bị hủy bỏ, chúng ta bị mọi người chỉ trích, còn phải bồi thường một khoản tiền lớn cho nhà tổ chức.

- Hơn một tháng sau, hắn lại một lần nữa xuất hiện. Lần này còn dẫn theo một nữ nhân, người này không xinh đẹp, nhưng nhìn những thứ trên người thì chắc hắn là con nhà quyền quý. Hắn nói với Hình nhi là nàng tuy xinh đẹp nhưng lại không thể giúp được gì cho sự nghiệp của hắn, để lại cho nàng một khoản tiền bồi thường rồi bỏ đi.

Dừng lại một chút, Triệu phụ nhìn Dương Thiên mỉm cười:

- Sau sự việc đó, Hình nhi luôn giữ khoảng cách với nam nhân. Ta đã nghĩ có thể cả đời này nàng sẽ như vậy, may mắn có người xuất hiện. Có lẽ người là học sinh của nàng nên nàng không chán ghét người.

Dương Thiên vuốt mồ hôi trên trán, không biết nếu Triệu phụ biết sự thật về hắn thì có còn tỏ thái độ thân thiện như vậy nữa hay không.

- Đúng, đúng vậy. Thật may mắn a.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên phát ra tiếng động, một thanh niên mang theo cặp sách đi vào. Nhìn thấy Dương Thiên, hắn cúi đầu chào rồi bỏ cặp sách ở một góc, bước đến ngồi cạnh Triệu phụ:

- Cha, đây chính là người đã cứu mẹ sao?

Triệu phụ nhìn thanh niên, hai mắt mím cười hiền từ:

- Đúng vậy. Tiểu Hàng, đây là Dương Thiên.

Thanh niên quay lại nhìn Dương Thiên, hai mắt ân chứa địch ý:

- Người đã cứu mẹ ta, việc này ta thực sự cảm kích. Nhưng người không được có ý đồ với tỷ tỷ của ta.

Nói xong liền đi vào trong, để lại Dương Thiên vẻ mặt khó hiểu cùng Triệu phụ đang xấu hổ.

- Thực xin lỗi người. Từ sau chuyện kia, tiểu Hàng đã nói nhất định sẽ bảo vệ tỷ tỷ, không để bất kỳ ai làm tổn thương nàng.

- Không có việc gì, hắn còn trẻ, ta cũng không giận hắn.

Hai người trò chuyện một hồi lâu, Triệu phụ cũng hỏi qua gia cảnh của Dương Thiên. Ngoài y thuật thần kỳ, gia cảnh của Dương Thiên cũng là một việc hãn đặc biệt quan tâm.

Vốn dĩ ban đầu Dương Thiên còn định khoe khoang về công ty của mình để tạo ấn tượng tốt. Nhưng sau khi nghe chuyện kia, Dương Thiên quyết định ngậm miệng. Hắn chỉ nói đơn giản mình là một cô nhi, được một vị sư phụ nhận nuôi rồi truyền dạy y thuật. Khi hắn lớn lên, vị sư phụ kia đã bỏ hắn mà đi. Đây là cốt truyện của những nhân vật nam chính trong các truyện đô thị trên mạng, Dương Thiên chỉ “mượn” tạm sử dụng mà thôi.

Triệu Vũ Hình cùng mẹ nàng đã dọn đồ ăn ra. Triệu phụ liền xếp cho hắn và nàng ngồi cạnh nhau. Dương Thiên chưa kịp làm hành động cảm ơn, Triệu Hàng không biết từ đâu chạy đến chen giữa bọn hắn rồi nhìn Dương

Thiên với vẻ mặt đắc ý. Đại nhân không chấp tiểu nhân, Dương Thiên cũng không chấp nhậ hần.

Thực tế đã chứng minh, sức chịu đựng của con người là có giới hạn. Đặc biệt là với một người luôn đứng trên cao nhìn xuống như Dương Thiên, sức chịu đựng lại càng kém. Lúc này hần đã sắp bùng nổ. Trong suốt bữa ăn, mỗi khi Dương Thiên quay sang định nói chuyện với Triệu Vũ Hình, Triệu Hàng liền nói liên tục để chặn miệng hần.

Khi hần định gấp đồ ăn cho nàng, Triệu Hàng đã đưa chén ra hứng, thậm chí còn tỏ vẻ biết ơn khiến Dương Thiên điên tiết. May mắn Triệu mẫu nhận ra chuyện này, quay sang nói chuyện với Dương Thiên khiến hần không có cảm giác bị bỏ rơi. Đến khi kết thúc bữa ăn, cả nhà ngồi lại xem truyền hình, Triệu Hàng cũng lôi kéo Triệu Vũ Hình ra một góc.

Triệu phụ cùng Triệu mẫu nhìn nhau cười khố, Triệu phụ hắng giọng một tiếng:

- Tiểu Hàng, người mau vào trong học bài. Người sắp có một bài kiểm tra phải không?

- Nhưng ta chỉ vừa mới ăn cơm xong.

- Người cũng đã nghỉ ngơi được nửa giờ rồi. Mau vào trong học bài đi.

Triệu Hàng dường như rất sợ Triệu phụ, ầm ỨC đi vào trong. Lúc đi qua Dương Thiên còn trợn mắt nhìn hần một cái.

Bóng đèn đã bị đuổi đi, Dương Thiên lập tức tranh thủ cơ hội. Đáng tiếc, hần không được như mong đợi. Đúng lúc này, trong đầu Dương Thiên lóe lên một cảnh báo. Hần liền vội vã đứng lên cáo từ:

- Bá phụ, bá mẫu, Triệu lão sư. Ta có việc gấp phải đi trước, lần sau có dịp ta sẽ lại đến.

Dứt lời, không đợi mọi người trả lời, Dương Thiên đã phóng nhanh ra cửa. Triệu phụ cùng Triệu mẫu ngơ ngác nhìn nhau, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra. Triệu Vũ Hình nhìn hai người nói:

- Cha mẹ, ta biết hai người muốn tác hợp ta với Dương Thiên. Nhưng ta với hắn thực sự không được.

- Tại sao, chẳng lẽ hắn không tốt sao. Ta cảm thấy hắn nhân cách tốt, lại có tài, còn rất thích người.

Triệu Vũ Hình lắc đầu:

- Hai người không hiểu được đâu, ta và hắn vốn không thể đi chung một đường.

Là một lão sư, Triệu Vũ Hình đối với tình hình trong lớp cũng có chút hiểu. Nàng rõ ràng Dương Thiên cùng Tần Tuyết là một cặp, dù hai người họ vẫn chưa công khai. Dương Thiên tài hoa không thể phủ nhận, nhưng hắn đối xử tốt với mọi nữ nhân khiến Triệu Vũ Hình nhớ đến tên kia.

Nhìn Triệu Vũ Hình vẻ mặt đau buồn, hai người nhanh chóng đoán được nàng lại nhớ đến tên khốn kiếp kia, không khỏi thờ dài một hơi.

- Hình nhi, chuyện đã trôi qua lâu như vậy. Người cũng nên tự cho mình một cơ hội a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Âm Mưu Của Hoa Thi Âm

Trong lúc hai người đang tìm cách khuyên nhủ Triệu Vũ Hinh, Dương Thiên lúc này đã đứng cách đó khá xa. Trước mặt hắn là một tấm bảng có đính nhiều viên ngọc khác màu. Một viên trong đó đang không ngừng lóe sáng:

- Là Bạch Khiết, tại sao từ khi ta gặp nàng. Nàng luôn gặp nguy hiểm như vậy a.

Dứt lời, Dương Thiên lập tức biến mất. Bạch Khiết lúc này đang vô cùng ngạc nhiên. Nàng đang trên đường đi mua đồ thì bị mấy người đàn ông lạ mặt chặn lại, bắt nàng đi theo bọn chúng. Bạch Khiết nhất quyết không chịu, đám người lạ mặt vừa định động thủ thì bị một màn sáng lóe lên hắt văng. Cảnh tượng này khá giống với lần trước, nếu vậy, Dương Thiên sắp xuất hiện rồi.

Mỹ nữ có lòng, Dương Thiên cũng sẽ không để nàng thất vọng. Chỉ khoảng 10 phút sau, hắn đã xuất hiện trước mặt nàng:

- Bạch Khiết, phiền phức của ngươi cũng thật nhiều a.

Bạch Khiết dường như không quan tâm đến lời hắn nói, chạy lại ôm lấy tay Dương Thiên:

- Ta biết mà, chỉ cần ta gặp nguy hiểm, ngươi sẽ lập tức đến cứu ta.

- Đừng nói ngươi cố ý làm như vậy chỉ để gặp được ta.

Bạch Khiết vội vã xua tay:

- Không có, ta đâu có dở hơi như vậy.

Dương Thiên gật đầu, hẳn cũng không tin Bạch Khiết lại chơi trò này.

- Được rồi, để ta điều tra xem là ai làm.

Dương Thiên tiến lại chỗ đám người đã bất tỉnh, đánh thức một tên dậy:

- Là ai phái các người đến đây.

Người này thấy Dương Thiên bất ngờ xuất hiện, vẻ mặt hoảng sợ:

- Không có, bọn ta trông thấy nàng xinh đẹp nên muốn đùa giỡn một phen mà thôi. Không có ai sai khiến bọn ta.

- Người còn không nói thật sao?

- Sự thật chính là như vậy, dù người đánh chết ta thì cũng không thay đổi.

- Còn có đạo đức nghề nghiệp a. Nhưng ta phải nói cho người biết, đôi khi phải biết vứt bỏ đạo đức qua một bên.

- Người nói vậy là có ý gì, ta không hiểu?

- Người sẽ hiểu ngay thôi.

Dương Thiên đưa tay lên, một đạo khí màu xanh bay vào người nam nhân. Người này ngã lăn ra đất cười to. Hắn cười một lúc lại khóc lóc thảm thiết, sau đó lại đau đớn gào thét. Từng loại cảm xúc thống khổ, bi thương, vui vẻ lần lượt thể hiện trên gương mặt người này.

Bạch Khiết biết thủ đoạn của Dương Thiên không bình thường nên đã sớm bịt tai nhắm mắt lại, cố gắng không trông thấy cảnh tượng kinh khủng

trước mặt. Để tên kia kêu gào một hồi, Dương Thiên mới bước tới điểm nhẹ lên người hắt một cái:

- Thế nào, còn giữ được đạo đức của người hay không?

- Ta nói, ta sẽ nói hết. Tha cho ta đi.

Gật đầu hài lòng, đây là lần đầu tiên hắt sử dụng loại tra tấn này, kết quả không tệ.

- Nói đi, là ai sai người đến?

- Chúng ta là được hội đồng lãnh đạo của Ngự Long bang phái đến.

- Ngự Long bang?

Đây là lần đầu tiên Dương Thiên nghe đến tên bang phái này, Bạch Khiết sao lại đắc tội với bọn chúng?

Người kia vẻ mặt kinh ngạc, nhìn Dương Thiên như người ngoài hành tinh:

- Người không biết Ngự Long bang?

- Rất nổi tiếng sao?

- Ngự Long bang chính là hắc bang lớn nhất cả nước do Hoa lão đại sáng lập. Trên kinh thành vẫn lưu truyền một câu nói, người có thể không biết chủ tịch tỉnh là ai, có thể không biết các vị bộ trưởng là ai nhưng không thể không biết Ngự Long bang, không thể không biết Hoa lão đại.

Thì ra là của Hoa Thất, đối với bang phái này, Dương Thiên chưa từng để ý đến nên cũng không biết tên. Khinh thường nói:

- Chỉ là tập hợp một đám lưu manh, cũng không có gì ghê gớm. Nói đi, các người đến tìm nàng là vì việc gì.

Người này có chút bối rối:

- Việc này bọn ta cũng không rõ.

- Xem ra người cần phải thử lại một lần nữa để thật thà hơn.

Vừa thấy Dương Thiên đưa tay lên, người này vội kêu to:

- Ta nói hoàn toàn là sự thật, đây r5w7Kqe là do cấp trên chỉ đạo, một tên tiểu tốt như ta sao có thể biết được. Ta chỉ biết việc này có liên quan đến Hoa lão đại.

Dương Thiên dừng tay, Hoa Thất không phải đã chết rồi sao. Như vậy việc này hẳn là do cái chết của hắn. Bạch Khiết là nhân chứng cuối cùng ở cùng Hoa Thất, bọn họ tìm đến nàng cũng không sai.

Chỉ là hắn cảm thấy việc này rất lạ, Hoa Thất chết đã lâu như vậy, tại sao bây giờ chúng mới tìm đến Bạch Khiết. Dương Thiên cũng không biết, chính Hoa Thi Âm đã cố ý kéo dài thời gian phát hiện ra xác của Hoa Thất. Như vậy nàng càng có nhiều bằng chứng ngoại phạm.

Nếu chuyện này bắt nguồn từ hắn, hắn tất nhiên sẽ giải quyết.

- Người đưa ta đi gặp bọn hắn.

Người kia nghe vậy liền hoảng sợ:

- Vị đại ca này, không, lão tổ tông, người hãy tha cho ta đi. Phản bội Ngự Long bang chính là tội chết, không những vậy mà còn liên lụy đến người thân.

Nghiệm trọng như vậy, thảo nào ban đầu người này dù chết cũng nhất quyết không nói. Đây cũng chỉ là một tên tiểu tốt, Dương Thiên cũng không có hứng thú ra tay với hắn.

- Vậy nói cho ta biết, là người nào trực tiếp ra lệnh cho người cùng nơi hắn đang ở. Ta sẽ tự tìm đến.

- Là Hoa Thi Âm, nữ nhi của Long lão đại. Địa chỉ của nàng ta cũng không rõ. Người phải tin ta, ta nói đều là thật.

Người này rất sợ hãi Dương Thiên, cực hình kia so với cái chết còn khó chịu hơn nhiều.

Dương Thiên ngẩn ra, sao lại là nàng. Nàng rõ ràng biết chính ta đã cứu Bạch Khiết, không thể nào lại tìm Bạch Khiết gây chuyện. Trong chuyện này chắc chắn có vấn đề, Hoa Thi Âm tâm cơ rất sâu, việc này Dương Thiên đã tự mình lĩnh hội.

- Được rồi, ta đã biết. Ta sẽ tự tìm nàng. Người mang theo người của người rồi đi đi.

Người kia có chút lắp bắp:

- Người sẽ không nói cho Hoa Thi Âm về bọn ta chứ?

- Đi mau đi, đừng nhiều lời. Nếu không đừng trách ta.

Nghe Dương Thiên hù dọa, hắn vội vã chạy đi vác từng người lên một chiếc xe đậu gần đó rồi đi thẳng. Dương Thiên lúc này mới quay lại nhìn Bạch Khiết, thấy nàng hai mắt nhắm chặt, hai tay bịt chặt lỗ tai thì không khỏi bật cười tiến lại vỗ vai nàng:

- Người đang làm gì vậy?

Bạch Khiết mở mắt ra nhìn quanh, không lấy ai liền đưa tay vuốt nhẹ bộ ngực sữa:

- Còn không phải do người sao, bạo lực như vậy làm ta sợ chết đi được.
- Người không thích như vậy, lần sau ta sẽ nhẹ nhàng hơn.

Nghe Dương Thiên để ý đến cảm nhận của mình, Bạch Khiết tỏ ra vui vẻ, tiến tới ôm lấy tay của hắn. Dương Thiên xoa đầu nàng:

- Cũng không còn sớm, để ta đưa người về nhà.
- Không được. Khó khăn lắm ta mới gặp được người. Chúng ta tìm một chỗ để chơi đi.

Được mỹ nữ mời, Dương Thiên sao lại không muốn đi, chỉ là hiện tại thực sự không tiện. Chuyện của Hoa Thi Âm hắn còn chưa giải quyết xong, không thể để bọn hắn tiếp tục tìm đến Bạch Khiết gây phiền phức nữa.

- Ta còn có việc bận, hay là để lần sau đi.

Thấy Dương Thiên từ chối, Bạch Khiết thất vọng nói:

- Nhưng gặp được người rất khó khăn a.
- Yên tâm, sau này ta sẽ thường xuyên đến thăm người.
- Thật sao?
- Tất nhiên.
- Vậy móc tay đi, ai làm trái sẽ là con rùa rụt đầu.

Dương Thiên bật cười, đưa tay lên móc tay với nàng. Nàng chỉ là nữ sinh cấp 3, vẫn còn tính trẻ con a. Hai người móc tay xong, Bạch Khiết nhảy cẫng

lên vui sướng. Dương Thiên đưa nàng trở về nhà xong, chào tạm biệt rồi quay người rời đi.

Chờ Dương Thiên đi hẳn, Bạch Khiết mới tự nói:

- Khi này hẳn xoa đầu ta, sao ta lại có cảm giác hẳn xem ta giống như là em gái hơn là một nữ nhân bình thường. Chẳng lẽ ngực của ta quá bé sao. Không được, sao này không được lười biếng, thường xuyên tập luyện cùng uống sữa đậu nành.

Bạch Khiết đưa tay làm biểu tượng quyết tâm. Dương Thiên cũng không biết hành động vô ý của mình lại khiến nàng có suy nghĩ như vậy.

Chia tay Bạch Khiết, Dương Thiên liền đi tìm Hoa Thi Âm. Lúc này Hoa Thi Âm đang ngồi trong phòng khách, đưa môi nhấp nhẹ một ngụm rượu, nhìn về phía cửa:

- Kỳ lạ, giờ này hẳn ta phải tới nơi rồi mới đúng chứ.

Hoa Thi Âm vừa dứt lời, cánh cửa đã mở ra. Một cái bóng xuất hiện, lóe lên rồi biến mất. Hoa Thi Âm cảm nhận một cơn gió thổi qua người nàng rồi đáp xuống cái ghế trước mặt. Khoe miệng nhếch lên một nụ cười, Dương Thiên đến rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Một Lần Say

Hoa Thi Âm cầm lấy bình rượu, rót một ly rồi đặt trước mặt Dương Thiên:

- Đây là một loại rượu mới, cách thưởng thức cũng không thể giống như lần trước.

Dương Thiên hiểu ý nàng, loại rượu này phải nhắm nháp từng chút một. Đưa ly rượu lên miệng nhấp nhẹ, một hương vị say nồng chảy vào trong miệng khiến Dương Thiên cảm thán. Mùi vị này có một điểm giống rượu của Tử La tiên tử.

Hắn trước kia vì trả thù mà bước trên con đường Tu Chân, chỉ một lòng báo thù mà không để ý đến chuyện khác. Dù vậy, vẫn có 3 vị tuyệt thế giai nhân ưa thích hắn. Trà của Nguyệt Hoa tiên tử nổi tiếng khắp nơi, có thể khiến tâm hồn thanh tịnh, bồi bổ linh hồn. Rượu của Tử La tiên tử nồng mà thơm, một ly có thể quên đi phiền muộn. Hàn Sương tiên tử cả ngày lạnh băng, nhưng cũng từng vì hắn mà múa một khúc Nguyệt Vũ.

Đáng tiếc, hắn đã không thể đáp lại tình cảm của các nàng. Một ly rượu này tuy còn kém xa rượu của Tử La tiên tử, nhưng cũng khiến hắn hoài niệm rất nhiều. Các nàng chắc có lẽ đã có cuộc sống của riêng mình, hắn có nên đến làm phiền các nàng hay không. Điều này Dương Thiên đã tự hỏi nhiều lần, cuối cùng cũng chỉ có một câu trả lời: tùy duyên.

Hoa Thi Âm thấy Dương Thiên cầm ly rượu ngần ngừ, cũng nâng ly lên nhấp nhẹ một ngụm rồi hỏi:

- Hương vị thế nào?

Dương Thiên cũng từ trong hồi ức tỉnh lại, mỉm cười:

- Không tệ.

- Nói như vậy, người đã từng thưởng thức thứ còn tốt hơn sao?

Dương Thiên hai mắt thâm thúy nhìn Hoa Thi Âm:

- Người rất thông minh, tâm cơ cũng rất sâu. Vừa nãy khi ta đến người không tỏ ra ngạc nhiên chút nào. Như vậy, chuyện vừa rồi cũng là người cố ý làm để dẫn dắt ta ra mặt.

Thấy Dương Thiên đoán trúng ý đồ của mình, Hoa Thi Âm cũng không ngạc nhiên:

- Đúng vậy. Nhưng ta cũng chỉ là đoán mà thôi, ai biết chắc được khi ta động đến nàng, người có kịp thời ra mặt hay không. Ta cũng không biết người lợi hại đến mức nào a.

- Người dùng nàng làm vật thử nghiệm sao?

Hoa Thi Âm nhận thấy giọng của Dương Thiên đã hơi đổi:

- Không cần tức giận, nếu người không đến, ta cũng sẽ thay người bảo vệ nàng.

Nghe vậy, Dương Thiên cũng dịu lại, cô nàng này tâm cơ quá sâu, hành sự dứt khoát không thua một nam nhân nào. Dương Thiên không thích như vậy, trong quan điểm của hắn, nữ nhân nên có một cuộc sống vô tư, vui vẻ mới là thích hợp nhất.

- Người đã làm nhiều việc như vậy để tìm ta, hẳn là có chuyện quan trọng. Vậy thì mau nói đi.

- Không cần vội vã như vậy, đêm nay còn dài. Có rượu ngon cùng mỹ nữ bầu bạn, người không thoải mái sao.

Hoa Thi Âm tiến ta mở cửa sổ, tắt bớt đèn đi, chỉ để lại vài cái đèn ngủ. Ánh trăng chiếu vào trong phòng, khung cảnh trở nên lung linh mờ ảo hơn.

Quả thực là vậy, trong một khung cảnh lãng mạn như thế này, bàn chuyện công việc thực không thích hợp. Nghe nàng nói vậy, Dương Thiên cũng vui vẻ nhận lời:

- Được, đã như vậy, chúng ta cùng uống.

Cả hai vừa uống rượu vừa nói chuyện. Một lúc sau, Hoa Thi Âm đã ngà ngà say, bắt đầu nói ra những suy nghĩ trong lòng:

- Ta từ nhỏ đã không có mẹ, lại phải sống trong sự lạnh lùng của cha. Hẳn đối với ta rất nghiêm khắc, chỉ cần ta phạm một lỗi nhỏ đều sẽ chịu hình phạt nghiêm trọng. Có một lần, ta nhặt một con chó nhỏ về nhà để nuôi. Hẳn không nói một tiếng nào. Hôm sau ta được ăn một món thịt vị rất lạ. Hẳn hỏi ta có thích hay không, ta trả lời là thích. Hẳn bảo: “Vậy từ nay về sau nhớ kiếm thêm nhiều động vật về nuôi”.

- Ta mặc dù ngây thơ nhưng không ngu ngốc. Cũng có thể hiểu được ta vừa ăn cái gì. Cố gắng chạy vào nhà vệ sinh nôn ra hết, ta phát hiện một đám lông chó vẫn còn để ở đó.

- Đó là cách Hoa Thất giáo dục ta, vô tình và lạnh lùng. Từ đó ta tập sống trong sự cô đơn, không thân cận với bất kỳ một ai. Tất cả các mối quan hệ xung quanh ta đều dựa trên lợi ích, lợi dụng lẫn nhau. Ta học được cách sử dụng mưu kế, dùng nó để đạt được lợi ích của mình.

- Mọi người nhìn vào đều nghĩ ta sống xa hoa sung sướng, nhưng ai biết được ta đã phải cố gắng bao nhiêu mới có được ngày hôm nay.

Nói đến đây, Hoa Thi Âm cầm chai rượu uống một ngụm lớn:

- Mãi đến những năm gần đây, ta mới biết được sự thật, chính Hoa Thất đã giết chết mẹ ta. Từ đó ta đã bắt đầu lên kế hoạch giết hản, sự xuất hiện của người đã đẩy quá trình này nhanh hơn rất nhiều.

- Có lẽ chính Hoa Thất cũng không ngờ, ta do hản một tay dạy dỗ, cuối cùng hản lại chết trong tay ta. Đáng tiếc, bây giờ ta không thể quay lại như xưa được nữa, không còn là một Hoa Thi Âm ngây thơ, trong sáng nữa.

- Người có thể cảm thấy chuyện này rất buồn cười. Mọi người nhìn vào chỉ thấy ta khao khát quyền lực, nhưng từ sâu trong con người ta lại muốn buông bỏ tất cả. Được RbmZXPE sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ. Thật đáng buồn a.

Dương Thiên đặt ly rượu trên tay xuống, ánh mắt tỏ ra cảm thông nhìn nàng:

- Ta sẽ không cười, ta hiểu cảm giác của người.

Hoa Thi Âm đột nhiên hét lớn lên:

- Người không hiểu, người hoàn toàn không thể hiểu. Một kẻ sinh ra trong gia đình quyền quý, muốn gì có đó. Mọi chuyện với người vô cùng dễ dàng. Những chuyện như thế này, loại thiếu gia như người không bao giờ hiểu được.

Dương Thiên cũng cầm lấy một chai rượu, uống một hơi hết hơn nửa bình:

- Người thật sự cho là như vậy sao. Ta khi còn trẻ, cả gia tộc bị người khác giết hết. Vì đạt được sức mạnh để trả thù, ta đã làm không biết bao nhiêu chuyện xấu. Đạp lên xương cốt của không ít người để tiến lên. Cuộc sống của người hiện tại, so với ta trước gia tốt hơn nhiều lắm.

Nghe Dương Thiên nói vậy, Hoa Thi Âm cũng có chút ngẩn ngơ, thở dài nói:

- Thì ra cũng đều là người đồng cảnh ngộ. Vậy mau đến, uống cho thật say để quên hết mọi chuyện phiền não đi.

Dứt lời, nàng cầm chai rượu lên chỉ về phía Dương Thiên. Hắn cũng hiểu ý đưa chai rượu trên tay lên chạm vào một cái. Cả hai từ đó chỉ yên lặng, tập trung vào những suy nghĩ và hồi ức của riêng mình. Thịnh thoảng lại cụng ly thêm một lần, nhưng tuyệt nhiên không nói với nhau bất kỳ câu nào.

Dương Thiên bị Hoa Thi Âm đã động, bắt đầu hồi tưởng lại quá khứ trước kia. Lúc hắn giết cả vạn người chỉ để tranh đoạt một món bảo vật. Lúc hắn vì tăng tiến tu vị mà dùng những loại tà công chuyên hại người. Thậm chí cả lúc hắn lừa dối người con gái yêu thương hắn chỉ để tiếp tục tiến lên. Từng mảnh ký ức vụn vặt hiện lên trong đầu Dương Thiên, hắn cứ thế điên cuồng uống.

Dương Thiên say, hắn thực sự say, hắn say vì hắn muốn say. Không biết bao lâu sau, Dương Thiên tỉnh dậy, phát hiện mình đang nằm trên một cái giường lớn. Nằm bên cạnh hắn là Hoa Thi Âm. Không khó để hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Đây là lần đầu tiên trong hơn 1000 năm qua hắn thực sự uống say. Cũng là lần đầu tiên uống say làm vậy, trong lòng hiện lên một loại hương vị kỳ lạ. Vui vẻ? Đau buồn? Bồn chồn, lo lắng? Hắn cũng không hiểu được.

Đứng dậy thay quần áo rồi ngồi xuống giường, Dương Thiên đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc của Hoa Thi Âm.

Nàng lúc này bỗng trở mình, va vào người Dương Thiên. Hai mắt nhắm lại, đưa tay lên xoa nhẹ cái trán rồi dần mở mắt ra. Nhìn thấy Dương Thiên

đang nằm bên cạnh mình, nàng hơi kinh ngạc nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại. Dương Thiên có chút bối rối:

- Thi Âm, người xem, việc này là do chúng ta uống say mà làm bậy. Ta hoàn toàn không biết gì cả. Nếu người không tin ta có thể thử.

Hoa Thi Âm dường như chẳng bận tâm:

- Không cần. Chuyện này cũng không quan trọng, dù sao cũng không phải lần đầu tiên.

Nghe nàng nói vậy, Dương Thiên cảm thấy rất khó chịu. Chuyện của hắn và nàng chỉ là một trò chơi thôi sao, hay phải nói là tình một đêm. Hoa Thi Âm vẫn lạnh lùng:

- Người xoay người lại đi, ta muốn thay đồ.

- Không cần thiết a. Quan hệ của chúng ta đã đến mức này, cũng không cần câu nệ tiểu tiết.

Hoa Thi Âm trợn mắt, cái gì mà không câu nệ tiểu tiết, rõ ràng là muốn chiếm tiện nghi của nàng. Đối với Dương Thiên sử dụng da mặt dày, Hoa Thi Âm cũng không có biện pháp, cắn răng nhặt từng món trên mặt đất mặc vào.

Một lúc sau, hai người cũng đã làm xong, Dương Thiên cũng ra phòng khách ngồi xem truyền hình, thật giống một đôi vợ chồng mới cưới. Hoa Thi Âm lấy trong tủ lạnh ra vài loại thức ăn nhanh rồi bày ra trước mặt Dương Thiên. Hắn mỉm cười cầm lấy, cắn một miếng rồi mới nói:

- Cũng không tệ a.

Hoa Thi Âm vẻ mặt nghiêm túc:

- Hiện tại bắt đầu nói chuyện chính sự được rồi chứ?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Sở Từ Đến

Thấy Hoa Thi Âm vẻ mặt nghiêm túc, Dương Thiên nuốt hết bữa ăn, nhàm chán nói:

- Người nói đi, nếu có thể ta sẽ giúp.
- Ta muốn người giúp ta khống chế Ngự Long bang.
- Không được.

Dương Thiên trả lời dứt khoát khiến Hoa Thi Âm không khỏi bất ngờ:

- Tại sao?
- Không phải người đã nói muốn sống một cuộc sống vô tư vô lo sao. Vậy thì từ bây giờ dứt khoát cắt đứt với đám người kia đi.
- Đó chỉ là lời ta nói khi đang say, người sao có thể tin được.
- Lời nói khi đang say là lời thật lòng nhất, cổ nhân đã nói hãn không sai.

Hoa Thi Âm thở dài, lắc đầu:

- Người không hiểu, những người như bọn ta, nếu đã bước vào thì sẽ không có đường quay đầu.
- Nếu bọn hãn muốn làm phiền người, ta có thể thay người xóa sổ Ngự Long bang.

- Ngự Long bang là chấp niệm trong lòng ta. Từ khi biết mẹ của ta bị Hoa Thất giết hại, ta đã thế phải tự tay hủy diệt nó.

Nhìn thấy hận ý thật sâu trong mắt nàng, Dương Thiên cũng không biết nói gì cho phải:

- Nhưng nếu người tiếp tục lún sâu vào, sẽ không thể rút ra được. Khi đó cuộc sống người mong ước sẽ không còn. Người chấp nhận điều đó sao?

- Đó là việc của ta, người không cần nhiều lời. Ta chỉ hỏi một câu, người có đồng ý giúp ta hay không.

- Ta còn có thể từ chối sao?

Dương Thiên lấy điện thoại ra gọi cho Sở Từ:

- Sở Từ, người mau đến kinh thành, địa chỉ... để gặp ta.

- Thiếu gia, ta đang trong giai đoạn đột phá Trúc Cơ trung kỳ, có thể hoãn lại một thời gian được không?

- Đến đây đi, ta sẽ giúp người đột phá trong ngày hôm nay.

Giọng của Sở Từ mừng rỡ như điên:

- Ta đã biết, ta sẽ lập tức đến ngay.

Việc Sở Từ đột phá nhanh như vậy cũng nằm trong dự kiến của Dương Thiên. Giống như Vương Vận, lực lượng tích tụ lâu như vậy, chỉ cần tìm được biện pháp thích hợp, đột phá chỉ là chuyện RgXuTTd sớm muộn. Nếu có đan dược phụ trợ, Sở Từ bây giờ hẳn cũng giống như Vương Vận là Kim Đan sơ kỳ Tu Chân giả.

Gọi cho Sở Từ xong, Dương Thiên quay ra nhìn Hoa Thi Âm:

- Đã xong, người bây giờ lập tức hẹn cái hội đồng lãnh đạo kia ngày mai gặp mặt.

Hoa Thi Âm ngạc nhiên:

- Chỉ cần một người thôi sao?

- Hẳn sẽ trợ giúp người ổn định thế lực, việc lần này chỉ cần như vậy là được.

- Nhưng lỡ như...

Dương Thiên ngắt lời nàng:

- Đối diện với thực lực tuyệt đối, không có lỡ như.

Hoa Thi Âm không rõ thực lực của Dương Thiên lợi hại như thế nào, nhưng mạnh hơn nữa thì có thể đối đầu với vũ khí nóng sao. Xem ra Hoa Thất vẫn luôn đề phòng nàng, không cho nàng biết quá nhiều.

- Vậy theo người, ta nên dùng lý do gì để tập hợp bọn hắn?

- Cứ nói là đã tìm được hung thủ đã sát hại Hoa Thất đi.

- Không được, nói như vậy bọn hắn sẽ lập tức giết chết người.

Dương Thiên tươi cười nhìn Hoa Thi Âm:

- Người lo lắng cho ta sao?

Biết mình lỡ lời, Hoa Thi Âm liền chống chế:

- Người nghĩ nhiều, ta chỉ lo nếu người chết sẽ không có ai giúp ta khống chế Ngự Long bang mà thôi.

- Vậy sao, người không cần lo lắng. Ta cũng không làm những việc khiến mình mất mạng.

Thấy Dương Thiên cương quyết như vậy, Hoa Thi Âm cũng đành nghe theo. Còn một câu Dương Thiên vẫn chưa nói: “Dù ta muốn để bị giết chết, bọn hắc cũng không làm được”

Hoa Thi Âm lên phòng sửa soạn một lát, sau đó chỉ để lại một câu ra ngoài có việc rồi bỏ đi. Dương Thiên một mình nhàm chán, liền trở về nhà mang laptop lên, chơi game trong lúc chờ đợi Sở Từ.

Rất nhanh Dương Thiên nhận ra, chơi game không phải lúc nào cũng có thể giải tỏa nhàm chán. Đôi khi nó còn gây ra một sự ức chế không nhẹ. Nếu là một người biết chơi Liên Minh, không thể nào có chuyện mànng Viktor ra đường giữa và chết liên tục trong tay Teemo gần 10 mạng trước phút thứ 15 được.

Dù ra sức gồng gánh, cuối cùng Dương Thiên vẫn bất lực nhìn nhà chính bị phá hủy. Với một kẻ luôn tự tin như hắc, việc này thật khó chấp nhận. May mắn, 2 ván sau Dương Thiên gặp được đồng đội tốt hơn, dành chiến thắng dễ dàng. Chuẩn bị chơi thêm một ván nữa, Dương Thiên nghe thấy tiếng chuông cửa, Sở Từ đã đến rồi.

Dương Thiên tắt máy, dùng Truyền Âm thuật gọi Sở Từ vào trong. Cảm nhận khí tức dao động trên người hắc, đúng là chỉ thiếu chút nữa là đột phá.

Lấy ra một viên đan dược đưa cho Sở Từ, Dương Thiên mới nói:

- Người mau nuốt viên đan dược này, sau đó hoàn toàn luyện hóa nhưng lưu trữ năng lượng thu được lại. Sau đó tiến hành đột phá, thời điểm mấu chốt, đem toàn bộ năng lượng ra để trùng kích bình cảnh.

- Đã hiểu.

Theo lời Dương Thiên chỉ dẫn, khí tức trên người Sở Từ dần mạnh lên. Đến một mức độ nhất định bỗng nhiên dừng lại không tăng lên được nữa. Dương Thiên liền la lớn:

- Mau sử dụng được lực.

Sở Từ vội vã điều động được lực tích tụ trong người, một luồng khí nóng chảy mạnh trong cơ thể hần, dường như muốn phá vỡ bức tường ngăn cách. Dần co một hồi lâu, bình cảnh cuối cùng cũng tan vỡ, khí tức trên người Sở Từ bạo phát, chính thức đạt đến Trúc Cơ trung Kỳ. Sở Từ về mặt cảm kích nhìn Dương Thiên:

- Dương thiếu, việc lần này thực sự cảm ơn người.

Dương Thiên phát tay:

- Không cần, xem như là tiền công cho nhiệm vụ sắp tới của người đi.

- Chỉ cần Dương thiếu ra lệnh, ta chắc chắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

- Được rồi, người đợi ta một chút.

Nói xong, Dương Thiên tiến vào bếp, tìm kiếm nơi cất rượu của Hoa Thi Âm. Nàng cất giữ khá kỹ, còn cẩn thận khóa lại. Dương Thiên không biết mở khóa, chỉ còn cách phá bỏ mà thôi. Hi vọng khi trở lại, Hoa Thi Âm không tức giận là được.

Lấy chừng 3, 4 chai rượu ra đặt trước mặt Sở Từ, Dương Thiên mới nói:

- Đây đều là những loại rượu quý, thưởng thức một mình thì thật không tốt. Người cùng ta uống.

Cũng là một người thích rượu, Sở Từ tất nhiên không từ chối:

- Dương thiếu đã mời, ta sẽ không từ chối.

Hai người uống rượu, Dương Thiên bắt đầu nói cho Sở Từ biết về nhiệm vụ tiếp theo của hắn:

- Lần này gọi người đến là để bảo vệ một người, nàng gọi là Hoa Thi Âm.

- Hoa Thi Âm, con gái của Hoa Thất?

- Người biết nàng?

Sở Từ gật đầu:

- Ta đã từng nghe Long lão đại nói về nàng. Chẳng lẽ nàng gặp nguy hiểm gì?

Dương Thiên kể lại chuyện của Hoa Thi Âm cho Sở Từ nghe, tất nhiên là lược bỏ những chuyện “cá nhân” không cần thiết. Sở Từ nghe xong cũng hiểu ra:

- Người muốn ta bảo vệ và hỗ trợ năm khố chế Ngự Long bang?

- Không sai, chính là việc này. Người yên tâm, chỉ là một đám giang hồ mà thôi, không có nguy hiểm gì.

- Dương thiếu yên tâm, chỉ cần người ra lệnh, ta chắc chắn sẽ hoàn thành.

Nghe Sở Từ vỗ ngực cam đoan, Dương Thiên cũng yên tâm. Tu vị của Sở Từ tuy chỉ là Trúc Cơ trung kỳ, nhưng đối phó với bọn người kia đã thừa sức. Dù sao tu vị từ Trúc Cơ kỳ trở lên, súng đạn bình thường đã không thể tổn thương bọn hắn.

- Không cần gọi ta là Dương thiếu như vậy, cứ gọi ta là Dương Thiên là được rồi. Ta mời người uống rượu như vậy là đã xem người như một người huynh đệ để đối xử. Nếu muốn có thể gọi là Dương ca.

Sở Từ nghe Dương Thiên nói vậy không khỏi cảm động:

- Dương ca, ta kính người một ly.

- Đến, uống đi. Hết ta sẽ lấy thêm, nàng còn lưu trữ rất nhiều. Không nên khách sáo.

Nếu Hoa Thi Âm biết rượu nàng cất giữ nhiều năm bị Dương Thiên đem ra uống hết, chắc sẽ giận đến phát điên lên. Không ngoài dự đoán, khi Hoa Thi Âm trở về, Sở Từ đã say đến không biết trời đất gì. Dương Thiên thì vẫn không có chuyện gì, uống hết chai này đến chai khác.

Hoa Thi Âm nhìn đồng chai rượu trên mặt đất, tức giận lao đến giật lấy chai rượu trên tay Dương Thiên:

- Dương Thiên, ai cho phép người lấy rượu của ta mời người ngoài. Người có biết ta phải tốn bao nhiêu tiền mới tìm được những loại rượu này không?

Dương Thiên nhún vai, vẻ mặt vô tội nói:

- Người như vậy là không đúng. Ta đang giúp người, người lại trách ta.

Cố gắng nén tức giận lại, nàng gằn giọng hỏi Dương Thiên:

- Giúp ta, người giúp ta cái gì?

Dương Thiên chỉ tay vào Sở Từ đang ngủ say như chết:

- Không phải ta đã mời hân đến để giúp đỡ người sao?

- Hân?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Diệp Vấn Thiên Nhờ Vả

Hoa Thi Âm nghe vậy, đi vòng quanh đánh giá Sở Từ một lượt. Đường như cảm thấy có người đang quan sát mình, Sở Từ đưa tay lên gãi mũi, đồng thời lẩn qua lẩn lại biểu diễn. Dương Thiên ở một bên trợn mắt: “người đang cố gắng làm mất mặt ta sao. Dù sao người cũng là một Tu Chân giả, phải có một ít tính cảnh giác chứ”.

Quan sát một hồi, Hoa Thi Âm nhìn qua Dương Thiên:

- Đây là người người lựa chọn để giúp ta sao. Trông hăn không khác gì một tên bọm nhậu đang say cả.

Dương Thiên xấu hổ cười, trong lòng thầm mắng Sở Từ không ngớt:

- Người đừng nhìn vẻ bề ngoài mà xem thường hăn. Hăn so với cha người còn mạnh hơn rất nhiều.

- Thực sự lợi hại như vậy?

Hoa Thi Âm có chút khó tin, cha nàng là người mạnh nhất Ngự Long bang, dù 10 vị cao thủ vây công cũng không làm gì được hăn. Hăn thua trong tay Dương Thiên nàng có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng nếu thua cả cái tên đang say không biết gì này quả thực quá khó tin.

Sở Từ có thể chiến thắng Hoa Thất hay không? Câu này rõ ràng là hỏi thừa, Hoa Thất chỉ vừa đột phá Thiên cấp, chỉ ngang với Trúc Cơ sơ kỳ. Sở Từ đã là Trúc Cơ trung kỳ, hơn nữa còn là Man Chi thể, ẩn chứa Man lực.

Tuy bị hạn chế bởi tu vị, không phát huy được bao nhiêu uy lực, nhưng tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ cũng không phải đối thủ của hắc.

Vấn đề này Dương Thiên cũng không tiện giải thích, liền nói sang chuyện khác:

- Việc này không phải đợi hắc tỉnh dậy sẽ biết sao. Đúng rồi, việc kia người làm thế nào rồi?

Thấy Dương Thiên bàn đến chính sự, Hoa Thi Âm vẻ mặt cũng nghiêm túc, ngồi xuống nói:

- Những lão già kia đều đã đồng ý. Nhưng ta nghĩ, bọn hắc chín phần là muốn tìm cách phân chia quyền lực. Dựa theo tình hình này, bọn hắc sẽ tìm cách đưa đại ca của ta lên nắm quyền rồi dựa vào hắc để nắm trong tay Ngự Long bang.

- Nói như vậy, đại ca của người sẽ là một tên bù nhìn, hắc cam tâm chấp nhận như vậy sao?

Hoa Thi Âm thở dài:

- Không những vậy, hắc còn vô cùng nguyên ý. Hắc từ nhỏ chỉ muốn hưởng thụ, chơi bời, không ưa thích tranh giành quyền lực. Cả ngày chỉ nghĩ đến mỹ nữ. Vị trí như vậy rất hợp ý hắc.

- Tri kỷ a.

Dương Thiên không nhịn được bật thốt lên. Thấy Hoa Thi Âm nhìn hắc bằng ánh mắt khinh bỉ, Dương Thiên vội quay mặt qua chỗ khác:

- Ý của ta là, nếu hắc không có ý nghĩ gì với quyền lực, không phải người có thể dễ dàng tranh đoạt vị trí đó sao. Dù sao cũng không thể giao một ban phái lớn như vậy cho một kẻ vô dụng.

- Người không hiểu, hắc bang vốn không phải là một nơi để nói đạo lý. Chỉ cần thực lực mạnh, năm đấm lớn, đổi trắng thay đen cũng không có gì khó. Bọn hắc liên hợp lại nói đại ca mới là nhân tuyển phù hợp, ta còn có thể nói gì.

Năm đấm lớn mới là đạo lý, phong cách làm việc của hắc bang rất hợp ý Dương Thiên. Bất quá để cẩn thận hơn, hắc vẫn hỏi nàng:

- Trong đám người kia, có ai ủng hộ người không?

Hoa Thi Âm thở dài:

- Không có. Hoa Thất luôn đề phòng ta, không cho ta nhiều cơ hội để tiếp xúc với bọn họ. Đến thực lực cụ thể của Ngự Long bang, ta cũng chỉ biết chưa đến ba phần.

- Nói như vậy, dù giao cho người tiếp quản Ngự Long bang người cũng chưa chắc làm được.

- Ta sẽ làm được.

Nhìn nàng quyết tâm như vậy, Dương Thiên cũng chỉ biết thở dài, cô nàng này quá cứng đầu rồi. Hắc cũng không nói thêm gì nữa, đứng dậy lôi Sở Từ về một căn phòng trống. Chờ tên kia tỉnh dậy, Hoa Thi Âm sẽ bàn giao nhiệm vụ cho hắc.

Trở về phòng, trong lúc Dương Thiên đang phân vân có nên tiếp tục vào game “ăn hành” hay không thì lại nhận được điện thoại của Diệp Vấn Thiên:

- Dương Thiên, hiện tại người có rảnh hay không?

- Có việc gì?

- Đám người kia đều đã đến tập trung tại kinh thành. Bọn họ muốn gặp mặt người. Ta...

Dương Thiên liền ngắt lời hẳn:

- Người dù sao cũng là một Phân hội trưởng, không nên việc gì cũng tìm đến ta a. Người có thể nói với bọn hắn ta có việc bận không đến được.

Diệp Vấn Thiên trầm giọng:

- Nếu mọi chuyện dễ giải quyết như vậy, chẳng lẽ ta không làm được. Nhưng người phải biết sự tồn tại của người có ý nghĩa như thế nào. Bọn hắn đều là những người đứng trên đỉnh cao, đã quen nhìn xuống chúng sinh. Một tồn tại còn mạnh hơn xuất hiện, bọn hắn tất nhiên sẽ lo lắng người sẽ làm ảnh hưởng đến vị trí của mình.

- Vì vậy, bọn hắn nhất định phải gặp được người. Chỉ đến khi xác định người không có hứng thú với quyền lực, bọn hắn mới có thể yên tâm.

Dương Thiên cười khẩy:

- Nếu ta có hứng thú, bọn hắn cần được sao?

Câu hỏi của Dương Thiên khiến Diệp Vấn Thiên ngẩn ra, hắn nói không sai, Nguyên Anh kỳ tu sĩ nếu muốn làm gì, bọn hắn có cố gắng chống cự cũng vô ích. Dương Thiên không thấy Diệp Vấn Thiên trả lời liền tiếp:

- Vậy người cứ nói với bọn người kia, ta muốn làm gì, bọn hắn cần không được. Vậy nên không cần phải suy nghĩ nhiều.

Nghe Dương Thiên bá đạo như vậy, Diệp Vấn Thiên chỉ có thể cười khò:

- Những lời như vậy, vẫn là để người nói thì tốt hơn.

- Không có thời gian.

Dương Thiên đang định tắt máy, trong điện thoại liền truyền ra tiếng thở dài của Diệp Vấn Thiên:

- Số của ta thật khổ a, nói ra những lời như vậy, lỡ bọn hắc tức giận đánh chết ta thì phải làm sao đây. Linh nhi, cha có lỗi với người, vẫn chưa tìm được biện pháp chữa trị cho người mà đã phải ra đi. Người nhất định phải cẩn thận với tên kia, chính hắn đã hại chết cha người...

Dương Thiên mặt đen lại, tên Diệp Vấn Thiên này lại lấy Diệp Linh ra để chèn ép hắn. Cuối cùng Dương Thiên đành lựa chọn thỏa hiệp:

- Được rồi, người không cần than thở như sắp chết như vậy. Khi nào hội nghị sẽ bắt đầu, kéo dài trong bao lâu.

- Trong vòng 3 ngày nữa, thời gian diễn ra ta cũng không chắc.

- Tốt lắm, 3 ngày sau ta chắc chắn sẽ đến. Ai bảo người sinh ra một nữ nhi tốt như vậy chứ.

Diệp Vấn Thiên cười ha hả cúp máy. Có điều mặt hắn rất nhanh liền lâm vào trầm tư, chuyện của Diệp Linh và Dương Thiên, hắn cũng không biết là tốt hay là xấu. Tu Chân giả thọ mệnh rất lâu, chỉ một Kim Đan sơ kỳ như hắn cũng đã có thể sống hơn 500 năm. Việc cưới nhiều vợ với bọn hắc đều rất bình thường. Nhưng Diệp Vấn Thiên không hi vọng con gái của mình phải chia sẻ cùng nữ nhân khác.

Thở dài một hơi, Diệp Vấn Thiên quyết định bỏ chuyện này sang một bên. Diệp Linh cũng đã trưởng thành, việc này cứ để cho nàng tự quyết định.

Tắt máy xong, Dương Thiên ném điện thoại qua một bên, nằm lăn ra giường ngủ. Đến gần tối, Sở Từ cũng đã tỉnh dậy, Dương Thiên dẫn hắn đến giới thiệu với Hoa Thi Âm. Đồng thời để nàng giải thích với hắn về kế hoạch ngày mai.

Sở Từ gật đầu chắc nịch, hứa sẽ làm tốt nhiệm vụ. Cái này NTzjM9 có lẽ là do hấn được huấn luyện từ khi còn ở trong Âm tổ. Ba người cùng nhau ăn tối xong, Sở Từ liền tiến về phòng tu luyện, tu vị của hấn vừa đột phá, vẫn cần củng cố thêm. Hoa Thi Âm cũng phải lo chuẩn bị cho buổi họp ngày mai, không rảnh rỗi bồi tiếp Dương Thiên.

Một mình nhàm chán, Dương Thiên đành lên mạng coi một vài bộ phim, thuận tiện đọc một ít truyện ngôn tình tăng cường kiến thức cùng kinh nghiệm.

Sáng ngày hôm sau, khi Dương Thiên vẫn còn đang ngủ say, Hoa Thi Âm đã mở cửa phòng hấn, ném vào một cái túi xách:

- Người mau vệ sinh cá nhân rồi mặc nó vào. Cuộc họp sẽ diễn ra lúc 7 giờ.

Dương Thiên ngáp dài rồi đứng dậy. Từ khi trở về địa cầu, hấn càng lúc càng giống một tên NEET chính hiệu, chỉ lo ăn, chơi ngủ. Dậy sớm nên khiến hấn hơi khó chịu. Vệ sinh cùng thay đồ xong, Dương Thiên bước xuống bàn ăn đã thấy Hoa Thi Âm cùng Sở Từ đã ngồi chờ sẵn. Hoa Thi Âm tiện tay ném cho Dương Thiên một tập tài liệu:

- Vừa ăn vừa xem đi. Đây là tư liệu của những người tham gia cuộc họp lần này. Đều là những kẻ có quyền lực trong hội đồng lãnh đạo của Ngự Long bang.

Tay với lấy ly sữa cùng ổ bánh mì, Dương Thiên một hơi nuốt xuống. Xong xuôi hấn mới bắt đầu giờ tài liệu ra xem. Lướt qua một vòng, Dương Thiên đặt tập tài liệu xuống, mỉm cười nhìn Hoa Thi Âm:

- Thế lực của Ngự Long bang các người so với ta nghĩ còn lớn hơn một chút a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Diễn Kịch

- Không ngờ sao?

- Đúng vậy. Không nghĩ đến các người vậy mà dự đồ được nhiều vị quan chức tham gia vào như vậy. Thị trường thành phố, phó bí thư thị ủy, cục trưởng cục cảnh sát a. Nói lớn không lớn mà nói nhỏ cũng không nhỏ.

Hoa Thi Âm trợn mắt nhìn Dương Thiên, cái gì mà không lớn. Chẳng lẽ phải có cả tổng thống tham gia mới gọi là lớn sao. Dương Thiên không nói thêm gì nữa, vứt tập tài liệu qua một bên:

- Đi thôi, mặc kệ bọn hăn là ai. Dám ngăn cản ta đều có một kết cục.

Nhìn Dương Thiên bá khí như vậy, Hoa Thi Âm có chút say mê. Nàng ưa thích chính là Dương Thiên như thế này.

Ba người lái xe đi đến một công ty khá lớn, Hoa Thi Âm sẵn tiện cũng giới thiệu:

- Đây là công ty nhà đất Đại An, một trong những tài sản của Ngự Long bang.

Dương Thiên chỉ gật đầu không nói gì, hăn cũng biết, hầu hết hắc bang đều có những công ty như vậy để kinh doanh với mục đích rửa tiền. Tiêu Chính Long lúc đầu chỉ có mấy khu KTV mà thôi, sau khi mở rộng thế lực mới nghĩ đến chuyện mở công ty.

Trên đường đi, có rất nhiều nhân viên ăn mặc đồng phục bảo vệ đứng canh gác. Lên đến tầng cao nhất của công ty, phía trong là một phòng họp có một cái bàn lớn. Xung quanh căn phòng có hơn 20 tên bảo vệ cẩn thận quan sát, trên bàn chia làm 10 vị trí khác nhau. Vị trí chủ tọa đã sớm có người ngồi vào, đó là một thanh niên khá trẻ. Không cần đoán Dương Thiên cũng biết, đây chính là đại ca của Hoa Thi Âm, con trai trưởng của Hoa Thất, Hoa Hùng.

Hoa Hùng nhìn thấy Hoa Thi Âm thì tỏ ra vui vẻ, vẫy tay:

- Thi Âm, mau lại đây ngồi cạnh đại ca.

Hoa Thi Âm gật đầu bước lại gần ngồi xuống, vị đại ca này không có tâm cơ, nàng cũng không ghét hẳn. Dương Thiên cùng Sở Tử đứng phía sau như vệ sĩ, thỉnh thoảng còn ngáp dài.

Đến gần 7 giờ, mọi người cũng đã đến đủ, Hoa Thi Âm cũng đứng lên nói:

- Hôm nay ta gọi mọi người đến đây là vì chuyện gì, chắc hẳn mọi người đều biết rõ.

- Thi Âm chất nữ, người không cần nhiều lời. Mau giao kẻ đã giết Hoa lão đại ra, lão tử nhất định sẽ giết chết hắn.

Một vài người cũng nhau nhau lên tiếng ủng hộ. Dương Thiên ở phía sau cười khẩy: “Một đám người đạo đức giả, các người không phải đều mong hắn chết sớm sao?”.

Hoa Thi Âm ra hiệu yên lặng rồi tiếp tục:

- Lần này ta gọi mọi người đến đây là có 2 việc chính. Đầu tiên là về hung thủ giết chết cha ta, thứ hai là về chuyện tiếp quản Ngự Long bang.

- Việc đầu tiên, người giết cha ta là một kẻ gọi là Dương Thiên.

Đám người liền vang lên âm thanh bán tán:

- Dương Thiên? Hẳn là ai?

- Không biết, ta chưa từng nghe qua cái tên này.

Hoa Thi Âm mặc kệ bọn họ, tiếp tục:

- Nghe nói Dương Thiên là người của một đại gia tộc, địa vị rất cao. Lý gia cũng không dám làm gì hắn. Vì vậy chuyện trả thù lần này rất khó, mong mọi người giúp đỡ ta.

Hoa Thi Âm vừa nói, giọng nói có chút nghẹn ngào, khóe mắt đỏ lên như sắp khóc. Dương Thiên phía sau chỉ biết trợn mắt, bây giờ nói nàng mới chính là kẻ giết Hoa Thất thì đến hắn cũng không tin. Nữ nhân này kỹ thuật biểu diễn quá cao, không đi theo ngành sân khấu điện ảnh là một tổn thất lớn.

Hoa Hùng bên cạnh vội đứng lên an ủi Hoa Thi Âm:

- Muội muội, người đừng đau lòng. Chúng ta sẽ tìm cách báo thù cho cha.

Những người kia cũng bắt đầu nghị luận, một hồi lâu sau, một vị lão giả đứng lên nói:

- Thi Âm chất nữ, cái chết của Hoa lão đại khiến bọn ta vô cùng thương tiếc. Nhưng người cũng biết, Lý gia so với chúng ta căn bản là một trời một vực, muốn tiêu diệt bọn ta cũng chỉ là chuyện nhỏ. Người mà cả Lý gia cũng không dám động đến, chúng ta có thể làm gì hắn.

Hoa Thi Âm phẫn nộ, vừa ngồi xuống lại đứng lên, chỉ tay vào mặt lão giả:

- Ý của người là ta phải bỏ qua cho hãn sao. Uống cho cha ta khi còn sống đã một lòng cất nhắc người lên đến chức thị trưởng. Vậy mà bây giờ người giết hãn ở ngay trước mặt, người lại bàn lùi.

Lão giả vẻ mặt xấu hổ:

- Thi Âm chất nữ, người đã hiểu lầm ý của ta rồi. Ta không có nói là thù này không báo. Chỉ là hiện tại không được. Chúng ta không thể làm vậy rồi phá hủy cơ nghiệp cả đời Hoa lão đại xây dựng. Việc này cần bàn tính kĩ hơn a.

Nghe vậy, Hoa Thi Âm gương mặt đã dịu lại, cúi đầu xin lỗi:

- Thì ra là vậy, Thi Âm đã trách nhầm người, xin cúi đầu nhận lỗi.

Lão giả mỉm cười:

- Không có chuyện gì, cái chết của Hoa lão đại đối với người là một cú sốc lớn. Chuyện này ta có thể hiểu. Nhưng bây giờ chúng ta nên bàn bạc để tiếp quản thế lực Hoa lão đại để lại. Những ngày qua do không có người quản lý nên đã bị tổn thất khá lớn, không thể tiếp tục như vậy.

Đám người nhau nhau ủng hộ, bọn hãn đến đây mục đích chính cũng là vì chuyện này. Ai quan tâm đến cái chết của Hoa Thất kia chứ, hắc bang không phải là nơi để nói chuyện tình nghĩa.

Dương Thiên thở dài một hơi, cuối cùng cũng tới phần chính. Nếu tiếp tục nhìn đám người này diễn kịch, hãn có thể nôn ra hết bữa sáng mất.

Một người bỗng đứng lên nói:

- Ta cảm thấy việc này cần phải suy nghĩ nghiêm túc. Nhưng theo như truyền thống từ xưa đến nay của hắc bang đều là cha truyền con nối. Vì vậy ta đề nghị để Hoa Hùng thiếu gia lên làm lão đại.

Tất cả dường như đã được sắp đặt từ trước, đám người cũng vội ủng hộ:

- Đúng vậy, ta thấy Hoa Hùng thiếu gia là nhân tuyển thích hợp nhất.

- Hoa Hùng thiếu gia tuổi trẻ tài cao, không phải hãn thì không ai có thể làm được.

- Đúng, ta cũng cảm thấy như vậy.

Đúng lúc này, vị lão giả khi nãy liền đứng lên:

- Khoan đã, vị trí này ta thấy nếu để Thi Âm tiểu thư làm thì tốt hơn. Những năm qua, tài năng của Thi Âm tiểu thư các người đều đã chứng kiến. Ta tin nàng sẽ làm tốt.

Phía dưới lập tức vang lên tiếng phản đối:

- Không được, Thi Âm tiểu thư chỉ là một nữ nhân, quyền lực có thể bị chồng của nàng thao túng.

- Đúng vậy, xưa nay đều không có tiền lệ để nữ nhân lên cầm quyền.

- Bọn ta không đồng ý.

...

Hoa Thi Âm gương mặt âm trầm, hai tay đã sớm nắm chặt lại. Đám người này quả nhiên muốn liên hợp lại để loại bỏ nàng. Đừng nhìn vị lão giả kia ủng hộ nàng như vậy, thực chất chỉ là để nàng không có cơ hội mở miệng ra nói chuyện mà thôi. Dù là lão hồ ly, một chiêu này được hãn sử dụng vô cùng hoàn mỹ, Hoa Thi Âm không còn gì để nói.

Lão giả nhìn qua Hoa Thi Âm, gương mặt bất lực:

- Thi Âm chất nữ, ta đã cố gắng hết sức. Tuy ta rất xem trọng người nhưng bọn hăn nói cũng không sai. Nữ nhân chỉ thích hợp ở nhà chăm lo cho chồng con mà thôi.

- Đúng vậy, người nên về nhà chăm lo cho chồng của người đi. Ta nghe nói các người quan hệ rất tốt.

Hoa Hùng lúc này mới đứng ra:

- Ta cảm thấy vẫn là để Thi Âm làm thì tốt hơn. Ta trước giờ không tham gia vào những việc này, chỉ sợ làm không tốt.

Những điều này đều là tâm sự thật lòng của hăn, nhưng có ai quan tâm hăn làm được hay không cơ chứ?

- Hoa Hùng thiếu gia khiêm tốn rồi. Tài năng của người bọn ta đều biết rõ. Không có ai thích hợp hơn người. Người cũng đừng tiếp tục từ chối. Ngự Long bang cần có người lãnh đạo để phát triển. Hoa lão đại trên trời có linh nhất định sẽ phù hộ cho người.

Hoa Hùng vể mặt e ngại:

- Như vậy có được không. Ta vẫn cảm thấy...

- Không cần nói nhiều nữa, bọn ta đều ủng hộ người. Nếu không còn ai phản đối, hiện tại có thể bắt đầu lễ nhậm chức.

Vừa nói xong, đã có người từ bên ngoài mang bàn thờ cùng những dụng cụ đi vào. Hoa Thi Âm lúc này đã rất gấp, tại sao Dương Thiên vẫn chưa ra tay. Không khỏi quay lại nhìn hăn.

Dương Thiên này giờ vẫn đứng xem vở EIKo30L kịch, so với phim ảnh còn thực hơn. Dù lúc đầu khá nhàm chán những đoạn sau rất thú vị a. Không thể không nói bọn hăn chuẩn bị khá hoàn hảo. Đáng tiếc, chỉ là khá

hoàn hảo chứ không hoàn hảo, khuyết điểm đó chính là sự có mặt của Dương Thiên và Sở Từ.

Thấy ánh mắt cầu cứu của Hoa Thi Âm, Dương Thiên biết đã đến lúc bọn hắn xuất hiện để hoàn thành vở kịch rồi. Dương Thiên ho nhẹ một tiếng để lấy sự chú ý rồi nói:

- Ai nói là không có người phản đối. Ta phản đối.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Thị Trường Rất Lớn Sao?

Trong một bầu không khí trang trọng như vậy, lời nói của Dương Thiên có tính chất bạo tạc. Lập tức ánh mắt của mọi người có mặt trong phòng đều đổ dồn vào hắc, Khi nhận ra hắc chỉ là vệ sĩ của Hoa Thi Âm, không ít âm thanh tức giận cùng khinh bỉ vang lên.

Vị lão giả kia chỉ liếc qua Dương Thiên một cái rồi nhìn Hoa Thi Âm:

- Thi Âm chất nữ, quản người của người cho tốt. Đây không phải là nơi hắc có thể tùy tiện nói chuyện.

Hoa Thi Âm vẻ mặt lạnh nhạt:

- Hắc không phải thuộc hạ của ta. Các người có việc gì thì cứ tự tìm hắc mà nói.

- Không phải người đã dẫn hắc đến đây sao?

- Ta dẫn hắc đến thì hắc là người của ta sao?

Lão giả cứng họng, tức giận nhìn qua Dương Thiên:

- Nếu người không phải người của Ngự Long bang, mau lập tức rút khỏi đây. Nể mặt Thi Âm chất nữ, ta sẽ tha cho người một lần.

Dương Thiên kéo một cái ghế lại, ngồi xuống:

- Người là cái thá gì mà muốn đuổi ta đi.

- Người...

Lão giả phản nộ chỉ tay vào mặt Dương Thiên, từ lúc hấn lên đến chức thị trưởng đến nay, không có ai dám nói chuyện với hấn như vậy. Dù là Hoa Thất cũng chỉ có thể xem là ngang hàng đối đãi. Dương Thiên lắc đầu:

- Ta ghét nhất là có người chỉ tay vào mặt ta.

Sở Từ ở phía sau hiểu ý, cả người phóng lên. Một tiếng rắc nhẹ vang lên, kèm theo đó là tiếng la như bị cắt tiết của lão giả kia. Một ngón tay của hấn đã bị Sở Từ cắt đứt. Đây là phong cách chiến đấu của Man Chi thể, không có pháp thuật hoa mỹ, chỉ là lực lượng thuần túy.

Mọi người trong phòng kinh hoàng, biến cố này đến quá nhanh. Bọn hấn còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra vị lão giả kia đã nằm lăn ra đất kêu gào thảm thiết. Dương Thiên giả vờ che mắt nói với Sở Từ:

- Ta đã nói với người là không thích những cảnh máu me a.

- Ta sẽ chú ý hơn.

Lúc này đám người kia cũng đã phản ứng lại, rất nhiều súng chỉ vào người của Dương Thiên và Sở Từ. Dương Thiên không nói gì, đưa tay lấy một ly trà trên bàn nhấp nhẹ một ngụm. Sở Từ lập tức ra tay, chụp lấy hai khẩu súng gần nhất rồi bóp nát.

Bằng một tốc độ mắt thường không thể theo kịp, Sở Từ liên tục tung ra mười mấy đấm. Cả đám người Ngự Long bang lần lượt bay ra phía sau bất tỉnh. Những kẻ bao vây Dương Thiên cũng vội phản ứng lại, chỉ súng vào người Sở Từ bóp cò.

Tiếng súng vang lên không ngừng, Sở Từ vẫn như một đầu trâu điên lao vào. Tay đấm chân đá, không khác gì những tên lưu manh ngoài chợ. Dương Thiên nhìn qua Hoa Thi Âm, lắc đầu:

- Phong cách chiến đấu của hắn quá xấu. Thật sự làm mất mặt ta.

Hoa Thi Âm giờ phút này làm gì có tâm trạng để ý đến Dương Thiên. Nàng đã bị hành động của Sở Từ làm chấn kinh, nhỏ giọng lầm bầm:

- Đến súng cũng không làm gì được hắn. Chẳng lẽ hắn đã luyện thành Kim Chung Trảo hay Thiết Bối Sam trong truyền thuyết sao. Nếu có một trợ thủ như vậy trong tay, khống chế Ngự Long bang không phải là giấc mơ nữa.

Dù Dương Thiên đã sớm nói Sở Từ rất lợi hại, nhưng Hoa Thi Âm vẫn không quá tin tưởng. Nhưng sự thật đã khiến nàng không thể không tin. Nàng nhìn qua Dương Thiên với ánh mắt rất lạ. Ánh mắt nàng khiến hắn cảm thấy không được tự nhiên:

- Người có việc gì thì cứ nói, không nên nhìn ta như vậy.

- Không có gì, chẳng qua ta đột nhiên cảm thấy người rất đẹp trai.

Dương Thiên trợn mắt, người cũng không phải lần đầu gặp ta. Có cần phải nói những lời dối trá như vậy không?

- Ta đẹp trai thì không sai, nhưng người cũng không phải mới gặp qua ta a. Có việc gì người mau nói, dựa vào mối quan hệ của chúng ta hiện tại thì không cần khách sáo.

Nghe Dương Thiên nói vậy, Hoa Thi Âm vẻ mặt nghiêm túc chỉ tay về phía Sở Từ:

- Ta muốn hắn.

- Không được, người nếu có nhu cầu thì có thể tìm ta, không được đi tìm nam nhân khác. Đúng rồi, tên chồng hờ kia, người cũng nên sớm cắt đứt với hắn đi.

- Người nghĩ vậy cái gì vậy. Ý của ta là muốn người để hãn đến làm trợ thủ của ta.

Dương Thiên bật cười, là do hãn nghĩ nhiều.

- Không thành vấn đề. Ban đầu ta cũng đã dự định như vậy. Bằng không, dù có đưa quyền khống chế Ngự Long bang cho người, người cũng không quản lý được nó.

Được Dương Thiên đáp ứng, Hoa Thi Âm nội tâm rất vui vẻ. Lúc này chiến đấu bên kia cũng đã kết thúc, Sở Từ phủi đi vết bụi trên người. Tuy hãn không có vết thương nào nhưng quần áo đã bị đạn bắn thủng nhiều chỗ, nhìn qua không khác gì một tên ăn mày.

Đám người Ngự Long bang nằm la liệt trên mặt đất rên rỉ. Đây là do Sở Từ theo lệnh của Dương Thiên nhẹ tay, nếu không bây giờ bọn hãn đã trên đường xuống hoàng tuyền rồi.

Những người trong hội đồng lãnh đạo thì hoảng sợ đứng tụ vào một góc, dường như lo lắng Sở Từ chú ý đến bọn hãn. Sở Từ bước lại, nâng vị lão giả kia lên ném xuống dưới chân Dương Thiên. Lúc này trên chân và tay hãn đã có nhiều thêm mấy lỗ máu. Xem ra là bị lạc đạn, may mắn không có vết thương trí mạng nào.

Không đợi Dương Thiên nói gì, lão giả hoảng sợ ôm lấy chân Dương Thiên:

- Tha mạng cho ta, người có yêu cầu gì ta đều đồng ý. Thậm chí nếu người muốn Ngự Long bang, ta cũng sẽ cho người.

- Quyền lực của người tại Ngự Long bang lớn như vậy sao?

- Tất nhiên, Hoa Thất chết đi, quyền khống chế Ngự Long bang đa phần đều đã rơi vào tay ta.

Dương Thiên lắc đầu nhìn hần, ánh mắt thương hại:

- Đáng tiếc, sau hôm nay người sẽ chẳng còn lại gì.

Lão giả nghe vậy, hiểu lầm là Dương Thiên muốn giết hần liền hô to:

- Người không thể giết ta. Ta là Kiều An Hải, thị trưởng thành phố, giết ta người sẽ bị truy nã. Dù người lợi hại đến đâu cũng không thể chống lại quốc gia.

Dương Thiên quay sang nhìn Sở Từ:

- Thị trưởng thành phố, rất lớn sao?

Sở Từ không hiểu ý Dương Thiên, thật thà gật đầu:

- Hình như là rất lớn.

- Như vậy a. Vậy từ hôm nay người sẽ không còn là thị trưởng nữa.

Trong lúc lão giả vẫn không hiểu Dương Thiên đang nói gì, hần đã lấy điện thoại ra bấm một dãy số.

Diệp Vấn Thiên thấy số điện thoại của Dương Thiên, lập tức bắt máy. Hần cũng không dài dòng:

- Có một tên thị trưởng thành phố gọi là Kiều An Hải, người thay ta cắt chức hần.

Diệp Vấn Thiên nghe xong liền cười khố. Tên này không gọi thì thôi, nếu gọi đều mang đến rắc rối không nhỏ:

- Việc này rất khó. Âm tổ tuy mạnh nhưng đều hoạt động trong bóng tối, chính phủ mới là người đối ngoại với nhân dân. Hần là một tên quan chức cao cấp, dù là ta cũng không thể nói bỏ là bỏ được.

- Hừ, người nhờ ta nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ chuyện nhỏ này người cũng không làm được sao?

- Đây đâu phải chuyện nhỏ chứ. Hắc cũng không phải một tên xã trưởng hay một tên lính gác bình thường. Người không nên làm khó ta a.

Dương Thiên lâm vào trầm tư, hắc không làm việc trong đó, cũng không hiểu sự phức tạp của bộ máy nhà nước.

- Đã như vậy, cho hắc một cái tội danh không phải là được rồi sao?

- Tội danh?

- Hắc muốn giết ta.

- Cái gì?

Diệp Vấn Thiên cả kinh, có ý đồ mưu sát Giám Sát Sứ của Âm tổ là tội danh lớn cỡ nào. Đừng nói thị trưởng thành phố, cho dù chủ tịch nước cũng chỉ có thể ngồi nhà đá. Tất nhiên tội danh sẽ được sửa đổi một chút, như tham nhũng chẳng hạn.

- Hắc thật sự muốn giết người, người có bằng chứng gì không?

- Lời ta nói chính là bằng chứng, còn chưa đủ sao?

Nghe giọng điệu của Dương Thiên, Diệp Vấn Thiên biết việc này đã định:

- Được rồi, ta đã biết. Hắc rất nhanh sẽ bị cắt chức và truy nã.

Tắt máy, Dương Thiên cũng không để ý đến Kiều An Hải bị ngất đi dưới đất vì mất máu nữa mà nhìn qua những người còn lại:

- Hiện tại ta nói Hoa Thi Âm sẽ lên làm thủ lĩnh Ngự Long bang, các người không có ý kiến gì chứ.

- Không có, Thi Âm chất nữ tài cao, nếu không phải do tên khốn kia, ta đã sớm chọn nàng.

- Đúng vậy, là do Kiều An Hải bắt ép bọn ta.

Dương Thiên thở dài, gió chiều nào xoay theo chiều ấy, những kẻ này không U2b0L3G dùng được. Hoa Thi Âm thấy Dương Thiên như vậy liền ra hiệu đã hiểu, xem ra nàng cũng đã có kế hoạch giải quyết những kẻ này, vậy Dương Thiên sẽ không xen vào.

- Được rồi. Như vậy hiện tại liền bắt đầu nghi thức nhậm chức đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Bệnh Nhân Tử Vong

Không còn bất kì một sự phản đối nào, lễ nhậm chức của Hoa Thi Âm diễn ra một cách suông sẻ. Dương Thiên cảm thấy việc này thật vô vị liền giao lại cho Sở Từ để bước ra ngoài hóng mát. Tìm một quán cafe để thưởng thức, gần 2 tiếng sau, Dương Thiên nhận được điện thoại của Diệp Văn Thiên:

- Lát nữa người hãy xem thời sự trực tiếp giữa trưa.

Diệp Văn Thiên chỉ nói ngắn gọn như vậy rồi tắt máy. Dương Thiên hiểu việc của Kiều An Hải hẳn đã làm xong. Nhanh như vậy, Âm tổ này làm việc cũng không tệ lắm. Gọi cho Sở Từ hỏi:

- Buổi lễ khi nào kết thúc.

- Ta cũng không biết. Hắc bang có quá nhiều lễ nghi phiền phức, nào là cúng bái các vị thần phù hộ, nào là tuyên thệ nhậm chức...

- Được rồi. Người chuẩn bị một cái truyền hình lớn đặt trong đó, đến giờ thì bật thời sự giữa trưa cho mọi người xem.

Tuy không hiểu vì sao Dương Thiên ra lệnh như vậy, nhưng Sở Từ cũng không hỏi nhiều:

- Ta đã biết.

Dương Thiên tiếp tục uống nốt ly cafe, đến đúng giờ hẳn mới đi đến phòng hội nghị để xem. Mục đích chính là để đám người kia nhớ Hoa Thi

Âm có hãn ủng hộ, dù sao cũng có nhiều kẻ bằng mặt không bằng lòng.

Bước vào trong phòng, mọi người đang tập trung xem truyền hình. Tuy bọn hãn không rõ vì chuyện gì, nhưng Sở Từ đã ra lệnh, bọn hãn chỉ có thể làm theo. Kết thúc loạt tin mở đầu, những tin tức chính bắt đầu được đưa lên.

Kiều An Hải làm việc thất trách, tiêu tốn của nhà nước một khoản tiền lớn trong các dự án đầu tư. Thống kê những khoản tham nhũng, những việc xấu xa, cấu kết với các tổ chức thực hiện các hành vi phi pháp lần lượt được đưa lên. Hoa Thi Âm cùng mọi người đều trợn mắt nhìn vào màn hình. Bọn hãn cũng mơ hồ hiểu được, Kiều An Hải bị như vậy là do một câu nói của Dương Thiên khi nãy.

May mắn lúc này Kiều An Hải đã sớm được đưa đi bệnh viện, nếu không hãn có thể bị tức ói máu. Bản tin kết thúc, Sở Từ tắt truyền hình đi. Mọi người quay lại nhìn Dương Thiên với vẻ mặt hoảng sợ cùng kính nể. Hắc đạo rất đơn giản, chỉ cần người có thực lực sẽ có được sự tôn trọng.

Dương Thiên trầm giọng nói:

- Lý do hãn bị như vậy, các người hãn cũng đã rõ ràng. Ta sẽ nhắc lại một lần nữa, Thi Âm là do ta ủng hộ, nếu có kẻ nào dám chống lại nàng, đừng trách ta độc ác.

Nói xong liền đi ra ngoài, việc ở nơi này đã xong. Còn lại cứ để Hoa Thi Âm thu dọn tàn cuộc. Hoa Thi Âm nhìn theo bóng Dương Thiên bước ra, gương mặt thoáng chút si mê. Hãn làm tất cả vì nàng, đây mới là người để nàng có thể nương tựa cả đời. Sở Từ đã nhận được lệnh của Dương Thiên, từ giờ nhiệm vụ của hãn là bảo hộ an toàn cho Hoa Thi Âm nên cũng không rời đi.

Những ngày tiếp theo, quá trình chuyển giao quyền lực được diễn ra. Dưới sự uy hiếp có phần trắng trợn của Dương Thiên, mọi chuyện diễn ra

khá thuận lợi. Kiều An Hải đã bị bắt giữ ngay trong bệnh viện, những tài sản có dấu hiệu phi pháp đều bị tịch thu. Tên này bình 82p8O8L thường cũng làm không ít việc xấu, xem như là trừ hại cho dân.

Hoa Thi Âm những ngày này rất bận rộn, dù là Dương Thiên cũng ít có cơ hội gặp nàng. Vì vậy hần quyết định trở về Bắc Giang thành, có Sở Từ, hần cũng không lo lắng nàng gặp nguy hiểm.

Trở lại đi học, Dương Thiên cũng không quên Lý Bàn, hần có một điểm xấu là thù dai. Dương Thiên lại không cho đây là điểm xấu, có thù phải trả là điều tất nhiên. Để tránh hiểu lầm, Dương Thiên cho Lý Bàn một cơ hội giải thích. Nghe Dương Thiên kể xong, Lý Bàn cau mày:

- Việc này có chút lạ, người để ta suy nghĩ một chút.

- Tốt a. Người tốt nhất nên cho ta một lời giải thích hợp lý. Nếu không ta không ngại đến Lý gia một chuyến...

Dương Thiên bỏ lỡ câu nói làm Lý Bàn hoảng hốt:

- Dương Thiên, người định làm gì. Ta cảnh cáo người, không được làm...

- Được rồi, vậy người cho ta một lời giải thích hợp lý đi.

Bị dồn ép vào đường cùng, tiềm năng của con người sẽ được khai phá. Lý Bàn chính là như vậy, hần bị Dương Thiên áp bức, đại não hoạt động hết công sức, nhanh chóng đưa ra câu trả lời:

- Ta biết rồi. Những gì ta nói với người lúc trước chỉ áp dụng khi nàng không thích người mà thôi. Ta đoán hiện tại Mộc Vũ Hàm đã có tình cảm với người, việc người nói cả hai chỉ là bạn có thể khiến nàng cảm thấy thất vọng.

Dương Thiên ngấn ra:

- Thực sự là như vậy?

- Đúng vậy, Lý Bàn ta là người từng trải, chắc chắn là không sai.

Dương Thiên đưa tay vỗ đầu hăn:

- Ta xem người thành công thì ít, bại sự có thừa. Nếu không phải may mắn cùng Tiểu Vũ lớn lên một chỗ, người một chút cơ hội cũng không có.

Lý Bàn cười hì hì:

- Chữ nếu của người căn bản không có chỗ để sử dụng. Thực tế đã chứng minh ta thành công, như vậy là được rồi.

Nhìn Lý Bàn vẻ mặt đắc thắng, Dương Thiên chỉ muốn cho hăn vài đấm. Đáng tiếc hăn nói không sai, người thắng nói gì cũng đúng, Dương Thiên chỉ có thể câm nín. Tần Tuyết hôm nay cũng không đi học, theo như Lý Bàn nói thì môn học này khá vô vị. Đa số sinh viên chỉ đi một nửa số buổi để điểm danh mà thôi.

Kết thúc buổi học, Dương Thiên vừa bước ra cổng thì đã gặp Dưộc Nam đứng chờ sẵn. Lý Bàn vỗ vai Dương Thiên:

- Ta có việc phải đi trước.

Dương Thiên cũng không quản hăn, nhú mày nhìn Dưộc Nam, tên này mỗi lần xuất hiện thường mang theo phiền phức. Nếu không phải vì Dưộc Lăng, Dương Thiên còn ngại dính dáng đến hăn.

- Người lại có việc gì, không phải lại muốn ta chữa bệnh cứu người nữa chứ. Nếu vậy thì thật không tiện, ta từ chối.

Dược Nam ho nhẹ một tiếng, xem ra việc hãn nhờ vả đã để lại ấn tượng xấu với Dương Thiên:

- Không có, ta lần này đến là để thông báo với người một chuyện.
- Chuyện gì?
- Có thể tìm một chỗ để nói hay không.

Nhìn vẻ mặt có phần nghiêm túc của Dược Nam, Dương Thiên cũng gật đầu đồng ý:

- Được rồi, vậy qua quán nước đối diện đi.

Hai người tùy tiện gọi đồ uống, Dược Nam vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Dương Thiên, bệnh nhân người chữa trị lần trước đã chết.

Dương Thiên không bất ngờ chút nào:

- Đã chết rồi sao, sớm hơn dự kiến của ta một chút.

Dược Nam ngẩn ra, vội hỏi:

- Người sớm biết hãn sẽ chết sao. Lý do là gì, người mau nói cho ta biết. Người nhà của hãn đổ lỗi cái chết của hãn là do bệnh viện làm việc thất trách, bọn ta cũng chưa đưa ra được câu trả lời thỏa đáng cho bọn họ.

Một hơi uống hết ly nước, Dương Thiên lúc này mới nhìn qua Dược Nam:

- Người đã từng nghe qua về cổ độc sao?

Dược Nam nhú mày:

- Cổ độc, hình như là một loại sâu độc được một vài bộ tộc ít người sử dụng. Trong sách y thuật có ghi lại nhưng không có nhiều thông tin.

- Không phải một loại, cổ độc là tên gọi chung của rất nhiều loại độc. Bọn chúng là những loài côn trùng được nuôi dưỡng đặc biệt, mang theo những đặc tính đặc biệt. Có thể hạ độc, cũng có thể cường hóa thân thể.

- Thần kỳ như vậy.

Dược Nam vô cùng kinh ngạc, những chuyện này với hắn rất mới lạ. Dương Thiên vẫn tiếp tục giảng giải:

- Những kẻ sử dụng cổ độc được gọi là Vu sư. Cổ độc đều được bọn hắn nuôi dưỡng từ nhỏ nên đã tạo nên một mối liên kết với bọn hắn. Người có thể tưởng tượng như tình mẫu tử vậy.

Đối với Dược Nam mà nói, khái niệm linh hồn là khá xa lạ, Dương Thiên cũng chỉ có thể để hắn hình dung một cách đơn giản như vậy.

- Khoan đã, những chuyện này có liên quan gì đến bệnh nhân kia. Chẳng lẽ...

Dường như nghĩ ra cái gì, Dược Nam kinh hãi nhìn Dương Thiên. Hắn gật đầu:

- Người đoán không sai, tên kia đúng là bị trúng cổ độc. Tuy cổ độc đã bị ta giải trừ, nhưng vào lúc đó, tên Vu sư kia sẽ lập tức cảm nhận được. Dựa theo luật lệ của Vu tộc, người bị bọn hắn hạ cổ nhất định phải chết. Không sai biệt lắm, tên kia một lần nữa tìm đến giết chết người kia.

Dược Nam lắp bắp:

- Nói như vậy, người đã sớm biết tên Vu sư kia sẽ đến. Tại sao không nói cho bọn ta?

- Nói cho các người biết thì có ích gì, các người có thể ngăn cản hẳn sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Bán Nguyệt Điệp

Bị Dương Thiên hỏi ngược, Dưộc Nam nhất thời không trả lời được. Loại thủ pháp hạ độc thần kỳ như vậy, bọn họ hoàn toàn không có biện pháp phòng chống. Trên thế giới có bao nhiêu loại côn trùng, người có thể tránh hết bọn chúng sao?

- Nhưng cũng không thể để mặc bệnh nhân chết như vậy được.

Dương Thiên bật cười:

- Người nói xem, ta và hã có quan hệ gì mà phải giúp hã. Chữa bệnh cho hã vốn đã là việc ngoài ý muốn. Ta còn đắc tội với một đám Vu sư vớ vẩn nào đó.

Dưộc Nam nghe Dương Thiên nói vậy không khỏi kinh ngạc:

- Ý của người là...

Dương Thiên gật đầu:

- Vu tộc có những quy định rất hà khắc. Trong đó có một điều luật là bất kể kẻ nào dám giải cổ độc của một Vu sư mà không có sự cho phép của hã sẽ bị xem như kẻ thù, phải giết chết bằng mọi giá. Tên Vu sư hiện đã giết chết người kia, hã cũng sẽ sớm tìm đến ta.

Nghe được toàn bộ câu chuyện, Dưộc Nam mới biết vì hã mà Dương Thiên đã đắc tội với một đại địch. Nhìn Dương Thiên với ánh mắt ân hận:

- Thật xin lỗi, vì ta mà người gặp nguy hiểm. Người yên tâm, ta sẽ huy động thể lực của Được gia để bảo vệ người. Không để cho người chịu bất kỳ tổn thương nào.

- Dừng, câu cuối cùng của người vốn chỉ dùng trong trường hợp một nam nhân nói với nữ nhân hãn yêu. Người nói vậy sẽ dễ gây hiểu lầm. Còn có, việc này người không cần bận tâm. Nếu tên Vu sư kia có thể gây nguy hiểm cho ta, ta đã sớm không tham dự vào chuyện này.

Dù Dương Thiên đã nói chắc như vậy, Được Nam vẫn có chút chần chừ. Dương Thiên cũng không có hứng thú nghe hãn nói tiếp:

- Nếu người cảm thấy có lỗi với ta, thay ta hẹn muội muội của người đi chơi một lần coi như xin lỗi là được rồi. Ta còn có việc phải đi trước.

Nói xong liền đứng dậy bỏ đi, mặc kệ Được Nam muốn nghĩ gì thì nghĩ. Lúc này, một con côn trùng đang đậu gần đó theo hướng cửa sổ bay ra ngoài sau đó đi vào một con hẻm cách đó khá xa.

Dù là giữa trưa, trong ngõ hẻm vẫn khá âm u. Một nam nhân đang ngồi trên một bãi rác, xung quanh hãn là rất nhiều loại sâu bọ đang vây quanh, nhìn qua không khác gì một xác chết đã qua nhiều ngày. Con côn trùng đi vào ngõ hẻm rồi đậu lên vai nam nhân. Một lúc sau, ánh mắt nam nhân mở ra:

- Thì ra kẻ phá hỏng chuyện của ta là người.

Dương Thiên từ lúc bước ra khỏi quán thì thần thức đã tập trung vào con côn trùng này. Chỉ bằng trò vật vãnh này mà muốn theo dõi hãn sao. Nếu sớm muộn cũng phải giải quyết, chi bằng làm sớm một chút.

Nam nhân kia chỉ nói một câu như vậy rồi lại tiếp tục nhắm mắt lại. Ban đêm mới là thời điểm hoạt động của hãn, chỉ có thể chờ trời tối mới tìm đến

Dương Thiên. Dương Thiên thì không rãnh rỗi để ngồi đợi hắc, thân hình lập tức xuất hiện trước đầu hắc, tươi cười:

- Nghe nói người đang tìm ta, có việc gì cần giúp đỡ sao?

Bị âm thanh vang lên đột ngột làm giật mình, nam nhân từ trên đồng rác nhảy xuống, cảnh giác nhìn Dương Thiên:

- Người là ai?

- Không phải người đang muốn tìm ta sao?

Nam nhân ngẩn ra, hắc không biết mặt Dương Thiên mà chỉ thông qua cơn cơn trùng kia lưu lại một ít mùi hương trên cơ thể Dương Thiên. Đáng tiếc mùi hương kia đã sớm bị Dương Thiên xóa bỏ, không phải vì lý do gì đặc biệt. Do hắc ghét cơn trùng mà thôi.

Dương Thiên lắc đầu:

- Đúng là quý nhân hay quên. Người còn bị đãng trí nặng hơn ta nghĩ. Người vừa cho cơn cơn đó theo dõi ta cách đây vài phút không phải sao?

Nam nhân vội lùi lại phía sau, giữa một khoảng cách khá xa với Dương Thiên. Hắc hiện tại không ở trạng thái mạnh nhất, hơn nữa đa số Vu sư đều không giỏi cận chiến.

- Chính người là kẻ phá hỏng chuyện của ta.

- Không phải người đã quay lại giết hắc rồi sao. Chúng ta xem như chưa có chuyện gì xảy ra, thế nào?

- Không được, theo luật lệ của Vu tộc, người chắc chắn phải chết.

Dương Thiên đưa tay lên, một hỏa cầu hiện ra trên tay hắc:

- Vậy để ta tiễn người xuống địa ngục một đoạn.

Nam nhân không nói lời nào, hai tròng mắt hẩn co rụt lại, hiện lên một vòng bán nguyệt. Từ trong người tràn ra nhiều loại côn trùng màu sắc UtdH0Bk khác nhau. Dương Thiên nhìn thấy tròng mắt của nam nhân hơi giật mình ra:

- Bán Nguyệt Điệp sao, một cái Vu tộc nhỏ bé sao lại có loại cổ độc bậc này.

Nam nhân cũng bị Dương Thiên làm giật mình, loại cổ độc này là do hẩn vô tình phát hiện, liền chọn lấy làm bản mệnh cổ độc. Tuy không có trên bảng xếp hạng cổ độc nhưng lực chiến đấu rất mạnh. Hạn chế duy nhất là sẽ suy yếu vào ban ngày.

- Người biết loại cổ độc này?

- Người là một kẻ sắp chết. Cần gì biết nhiều như vậy.

Dứt lời, hỏa cầu bằng lóe lên một cái rồi va thẳng vào nam nhân kia. Mặc kệ là nam nhân hay côn trùng đang bao vây quanh hẩn đều không có bất kỳ kháng cự nào bị thiêu cháy. Dương Thiên phất tay một cái, từ trong ngọn lửa bay ra hai vật:

- Lệnh bài thân phận, xem ra địa vị của người này trong Vu tộc cũng không thấp. Nói như vậy, ta sẽ còn bị Vu tộc làm phiền nữa sao.

Với tính cách ghét chuyện phiền phức của Dương Thiên, hẩn phải tìm cách giải quyết dứt điểm chuyện này càng sớm càng tốt. Biện pháp tốt nhất là tìm đến Vu tộc cho bọn hẩn một bài học. Còn tìm kiếm tung tích Vu tộc ở đâu, đầu mối duy nhất chỉ còn lại Vương Bào mà thôi.

Dương Thiên cũng không muốn gặp lại tên kia, sớm biết vậy hẩn đã giữ nam nhân này sống thêm một lát. Một ngọn lửa lóe lên, lệnh bài lập tức tan

biển. Trên tay hắn chỉ còn lại một con bướm, toàn thân màu đen tuyền, trên cánh có hình bán nguyệt.

Điểm một ngón tay lên Bán Nguyệt Điệp, nó dường như được tiếp thêm sức sống. Hai cánh vỗ mạnh rồi bay lên. Dương Thiên nhìn theo cánh bướm thờ dài:

- Hàn Sương, không ngờ có thể gặp linh thú của người ở đây.

Hàn Sương tiên tử bản thể là một con Thiên Nguyệt Điệp, chính là từ Bán Nguyệt Điệp nhiều lần tiến hóa mà thành. Nàng là thủ lĩnh của Hồ Điệp tộc, Dương Thiên cũng là từ một cuộc chiến với Hồ Điệp tộc mới gặp được nàng.

Một con Bán Nguyệt Điệp vốn không thể xuất hiện ở chỗ này, việc này rất kỳ lạ. Chẳng lẽ Hồ Điệp tộc xảy ra chuyện. Dương Thiên nghĩ đến đây không khỏi bật cười:

- Ta nghĩ nhiều rồi, thực lực của Hàn Sương đã đạt đến Bán Tiên. Ai có thể làm hại nàng.

Không nghĩ nhiều nữa, Dương Thiên lập tức trở về, nơi này bản như vậy, hắn cũng không muốn ở lâu.

Hai ngày sau, Dương Thiên theo lời hứa hẹn với Diệp Vấn Thiên đi đến kinh thành. Lấy điện thoại ra gọi cho Diệp Vấn Thiên:

- Ta đang đứng dưới khách sạn lớn nhất kinh thành, người mau cho người xuống đón ta.

Diệp Vấn Thiên hơi ngần ra:

- Người đứng ở đó làm gì?

- Không phải những hội nghị lớn các người đều sẽ chọn những nơi như vậy để tổ chức sao. Sau hội nghị có thể tổ chức ăn uống tại chỗ, tiện lợi a

Nghe Dương Thiên nói, Diệp Vấn Thiên bật cười:

- Đúng là những hội nghị bình thường đều như vậy. Nhưng lần này người có biết bao nhiêu thế lực sẽ đến dự không?

- A, chẳng phải chỉ có Âm tổ và tứ đại thế lực thôi sao.

- Không, chuyện lần này ảnh hưởng đến tồn vong của tất cả mọi thế lực. Lần này bọn ta mời đến không chỉ có tứ đại thế lực, còn có các thế lực vừa và nhỏ tại Ấn thế đại lục cùng 100 đại gia tộc lớn nhất trên toàn thế giới.

Dương Thiên mặt nghếch ra:

- Các người định liên kết lại xây dựng quân đội hay sao?

- Không sai, nếu đối phương thực sự là Nguyên Anh kỳ tu sĩ. Những chuẩn bị này là cần thiết. Nhưng nếu có người tham dự...

Biết Diệp Vấn Thiên định nói gì, Dương Thiên vội ngắt lời:

- Người không cần nói nữa, việc này ta sẽ không tham gia. Chỉ là một tên Nguyên Anh kỳ bị trọng thương chưa bình phục các người cũng không giải quyết được, chẳng lẽ còn muốn ta tiếp tục bảo hộ sao. Mau cho người đến đón ta.

Dương Thiên nói xong liền tắt máy. Diệp Vấn Thiên nghe những tiếng tút tút vang lên cũng chỉ có thể lắc đầu cười khổ, cái gì mà chỉ là một tên Nguyên Anh kỳ. Một Nguyên Anh kỳ đại năng dù trọng thương thì tiêu diệt vài chục tên Kim Đan kỳ vẫn là dư sức a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Pháp Tắc

Không để Dương Thiên đợi lâu, Diệp Vấn Thiên rất nhanh tự mình đến đón hân. Trước khi hội nghị bắt đầu, Diệp Vấn Thiên đưa hân đến một phòng nghỉ nhỏ, tiện thể giảng giải về các thế lực tham gia và thực lực cụ thể của từng thế lực.

- Lần này ngoài 3 thế lực lớn nhất đến từ Ấn Thế đại lục là Thiên Sơn Thánh Phong, Ấn Long Đảo, Nam Cung thế gia còn có nhiều thế lực vừa và nhỏ khác cũng tới tham dự. Thực lực của các thế lực này không mạnh, nhưng gộp chung lại cũng có hơn 30 tên Kim Đan kỳ tu sĩ. Phần lớn là sơ kỳ mà thôi.

- Còn tại địa cầu, bao gồm Âm tổ cùng 100 đại gia tộc lớn nhất thế giới. Thực lực của các đại gia tộc tuy không mạnh nhưng 10 gia tộc đứng đầu đều có Kim Đan kỳ tu sĩ, bọn họ là Trưởng lão danh dự của Âm tổ.

Dương Thiên có chút tò mò:

- 100 đại gia tộc đứng đầu sao, vậy Lý gia xếp thứ mấy.

- Lý gia a, những năm gần đây thực lực hơi suy giảm, bị rớt xuống hạng 102.

- Yếu như vậy.

- Những gia tộc khác đều có vài tên Trúc Cơ hậu kỳ, Lý gia bề ngoài chỉ có một người đạt đến. Tuy không biết có ẩn dấu hay không nhưng chắc

cũng không khá hơn là bao. Nếu không Tần gia cùng Hoàng gia đã sớm bị bọn hăn nuốt chửng.

Chợt nhớ ra một chuyện, Dương Thiên liền hỏi Diệp Vấn Thiên:

- Đúng rồi, lần trước nữ sát thủ kia ám sát người. Ta nhớ người có nói nàng sử dụng một loại độc đặc biệt do Âm tổ điều chế đúng không?

Tuy không hiểu vì sao Dương Thiên lại hỏi vấn đề này, Diệp Vấn Thiên cũng gật đầu trả lời:

- Không sai, việc đó rất kỳ lạ. Nếu không phải người ngăn cản, chúng ta đã sớm điều tra kỹ càng. Chất độc đó là con bài bí mật của Âm tổ, kẻ nào tiết lộ ra ngoài đều không thể có kết quả tốt.

- Nàng đến từ Thiên Sát, theo ta dự đoán, chất độc hăn là do Thiên Sát cấp cho nàng. Vừa rồi người nói những gia tộc đứng đầu đều có người là Trưởng lão danh dự của Âm tổ. Nếu ta nói Thiên Sát là lực lượng bí mật của một đại gia tộc nào đó và chất độc đó do một tên Trưởng lão đưa cho bọn hăn thì sao?

- Việc này...

Diệp Vấn Thiên nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Nếu một đại gia tộc nào có được chất độc đó thì có thể dễ dàng áp chế hầu hết các gia tộc còn lại. Vậy bọn hăn có thể lén lút sau lưng Âm tổ thâm tóm thế lực. Một khi thành công, Âm tổ dù biết cũng không thể nặng tay, dù sao bọn hăn đều có vai trò quan trọng trong cán cân quyền lực. Tiêu diệt 1, 2 gia tộc không thành vấn đề, người dám tiêu diệt 10, 20 hay thậm chí 100 gia tộc sao?

Thấy Diệp Vấn Thiên suy nghĩ không thông, Dương Thiên liền nói:

- Việc này chỉ là suy đoán của ta, người không cần lo lắng nhiều như vậy. Không phải tên Hội trưởng kia cũng đến sao. Một lát nữa người báo cáo cho hẳn là được. Đúng rồi, ta có một việc nữa cần hỏi.

“Việc này có lẽ cũng chỉ có thể làm như vậy”, Diệp Vấn Thiên trầm nghĩ. Tạm gác chuyện này sang một bên:

- Có việc gì, người mau hỏi đi.

- NBYu7CN Theo nhận xét của người, mỗi đại thế lực sẽ có bao nhiêu Kim Đan kỳ tu sĩ?

Đây là vấn đề bí mật, nhưng Diệp Vấn Thiên cũng không xem Dương Thiên là người ngoài:

- Theo như ta được biết, Âm tổ bề ngoài có hơn 80 vị Kim Đan kỳ tu sĩ là Phân hội trưởng tại các nước lớn, các nước nhỏ chỉ cần Trúc Cơ hậu kỳ là được rồi. Tuy nhiên đó chỉ là bề nổi, theo suy đoán của ta, Âm tổ có không dưới 100 vị Kim Đan kỳ tu sĩ. Các đại thế lực còn lại cũng sẽ không thua kém nhiều lắm.

- Tổng cộng cũng hơn 600 tên Kim Đan kỳ tu sĩ, nhiều như vậy sao?

- Nhiều?

Diệp Vấn Thiên không hiểu tại sao Dương Thiên nói là nhiều. Thế giới có gần 8 tỷ người, trong đó người có tư chất tu luyện cũng hơn 1 triệu, chỉ có hơn 100 tên Kim Đan kỳ tu sĩ (không tính Âm Tổ đại lục) sao có thể gọi là nhiều.

- Nhiều Kim Đan kỳ như vậy, chẳng lẽ suốt thời gian qua không có ai đột phá Nguyên Anh kỳ sao?

- Có.

Nghe Diệp Vấn Thiên nói vậy, Dương Thiên cũng hơi bất ngờ. Chẳng lẽ thông tin của hắn biết được trước giờ là sai sao?

- Là ai?

Diệp Vấn Thiên nhìn Dương Thiên bằng ánh mắt khó hiểu:

- Không phải hắn đang đứng trước mặt ta sao?

Ho nhẹ một tiếng, Dương Thiên nói:

- Ta là trường hợp đặc biệt, có nói người cũng không hiểu. Được rồi, người mau đi báo cáo cho tên Hội trưởng kia việc vừa rồi đi. Ta muốn điều tra một chuyện, lát nữa hãy trở lại.

Diệp Vấn Thiên vẻ mặt khó hiểu nhìn Dương Thiên nhưng cũng không hỏi gì thêm mà đi ra ngoài.

Chuyện Dương Thiên muốn điều tra cũng không có liên quan gì đến hắn, chỉ là do trí tò mò thúc đẩy mà thôi. Theo như lần trước Diệp Vấn Thiên nói, linh khí tại đảo nhân tạo của bọn họ không thua kém so với Ấn Thế đại lục. Đó là chưa kể những kẻ tu luyện trong điều kiện linh khí thiếu thốn hơn như những tên Kim Đan của các đại gia tộc kia. Với nồng độ linh khí như vậy, đừng nói là 600 tên Kim Đan kỳ tu sĩ, 100 tên cũng đã là một con số hư cấu.

Chuyện này xem như không nói, nhưng nhiều Kim Đan kỳ tu sĩ như vậy mà không có ai đạt đến Nguyên Anh, thậm chí tên Hội trưởng của Âm tổ kia còn không biết đến cảnh giới Giả Anh. Tuy nói từ Kim Đan đạt đến Nguyên Anh là một bước tiến lớn nhưng sự thật lại khác biệt rất nhiều.

Từ Kim Đan đến Nguyên Anh là một loại ranh giới của Tu Chân giả. Chỉ cần đạt đến Kim Đan hậu kỳ đỉnh phong, tu sĩ có quyền lựa chọn xem có muốn đột phá Nguyên Anh hay không. Trải qua Thiên Kiếp, thành công thì

kết anh, thất bại thì hồn tiêu phách tán, may mắn sống sót thì đạt đến Giả Anh.

Ba vị lão giả của Âm tổ đều là Kim Đan hậu kỳ đỉnh phong nhưng lại không cảm nhận được khí tức của Thiên Kiếp. Lúc đầu Dương Thiên cũng không để ý, nhưng nghe Diệp Vấn Thiên nói đã khiến hắn chú ý.

- Chẳng lẽ pháp tắc của thế giới này có chút khác biệt với Tu Chân giới sao? Vậy để ta xem thử một chút.

Dứt lời, Dương Thiên biến mất. Từ trong tinh không vô tận, Dương Thiên đang đứng lặng lẽ, hai mắt nhìn về địa cầu. Quan sát kỹ một hồi, Dương Thiên đưa tay điểm nhẹ vào hư không. Không gian bị một chỉ này làm cho gợn sóng. Từng làn sóng vô hình khuếch tán vào hư không rồi bị một thứ gì đó cản lại. Dương Thiên mỉm cười:

- Ở đây sao.

Từ lòng bàn tay bắn ra một luồng sáng mạnh mẽ vào vị trí kia. Luồng sáng bị chặn lại, ánh sáng nổ ra tung tóe khắp nơi. Một cánh cửa khổng lồ hiện lên từ trong hư không. Dương Thiên chấp tay sau lưng nhìn cánh cửa, thanh âm vang vọng khắp hư không:

- Pháp Tắc Chi Môn, ta Hỗn Độn Chân Tiên ra lệnh cho người mở ra.

Dứt lời, một luồng khí đen kịt từ trong hư không xuất hiện, trùng kích vào Pháp Tắc Chi Môn. Dưới lực trùng kích của hắc khí, Pháp Tắc Chi Môn không có sự chống cự nào, nhanh chóng mở ra. Từng cổ văn tự màu vàng từ phía trong bay ra, những văn tự này mang lại một cảm giác cổ lão, dường như đã tồn tại từ rất lâu.

Dương Thiên lại phát tay một cái, những văn tự đang bay tán loạn bắt đầu sắp xếp lại theo một trình tự. Chăm chú nhìn vào bảng văn tự trước mặt, Dương Thiên gật gù:

- Thì ra là như vậy. Do thiên địa linh khí không được nên việc đột phá Kim Đan so với Tu Chân giới đơn giản hơn nhiều. Nhưng do pháp tắc có khuyết điểm, mảnh thiên địa này sẽ không có thiên kiếp cũng như thiên địa linh khí tẩy lễ. Như vậy thì việc không có ai đột phá Nguyên Anh kỳ là điều dễ hiểu.

Vốn đang định sửa lại pháp tắc một chút, Dương Thiên chợt bật cười, lắc đầu:

- Mà thôi, mọi chuyện cứ như vậy là tốt rồi. Nếu bọn hắc đột phá Nguyên Anh, xảy ra chiến tranh chẳng phải sẽ phá nát nơi này sao. Hơn nữa, bọn hắc đột phá Nguyên Anh hay không thì có liên quan gì đến ta chứ.

Dương Thiên từ trong hư không biến mất, xuất hiện trở lại trong căn phòng.

Cách đó rất xa, trong hư không vô tận, một nữ nhân đang ngủ đột nhiên mở mắt ra:

- Không sai, vừa rồi đúng là có kẻ đã sử dụng Hỗn Độn lực, là hắc sao?

- Mặc kệ có phải hay không, ta phải mau chóng tìm được hắc. Không thể để tên kia tìm được hắc trước.

Dứt lời, nữ nhân cũng tan biến vào hư không. Nếu Dương Thiên có mặt ở đây chắc chắn sẽ nhận ra nàng. Chính là nữ nhân hoàn mỹ hắc đã nhìn thấy trong giấc mộng.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Hội Nghị Nhàm Chán

Dương Thiên trở lại phòng liên tiếp tục uống trà ngồi đợi Diệp Vãn Thiên. Một lát sau, Diệp Vãn Thiên vẻ mặt nghiêm trọng bước vào. Không cần hỏi Dương Thiên cũng biết là do chuyện kia.

Ngồi xuống uống một ngụm trà, Diệp Vãn Thiên trầm giọng:

- Ta đã báo cáo việc này cho Hội trưởng, hẳn nói việc này có liên quan đến Ma môn.

- Ma môn?

- Không sai. Gần đây hội trưởng nhận được một tin tức, nói là có rất nhiều gia tộc đã bị Ma môn thao túng. Việc này hẳn cũng không công bố ra ngoài mà âm thầm điều tra. Tuy vẫn chưa xác nhận chính xác là có bao nhiêu gia tộc, nhưng chắc hẳn không ít.

Dương Thiên cảm thấy hơi khó hiểu:

- Việc này thì có liên quan gì đến chuyện vừa nãy ta đã nói.

Diệp Vãn Thiên vẻ mặt vẫn không đổi:

- Người còn chưa hiểu sao, nếu gia tộc có loại thuốc độc kia cấu kết với Ma môn. Bọn chúng chắc hẳn đã sản xuất một lượng không nhỏ. Như vậy lực lượng của chúng ta trong trận chiến này sẽ bị giảm trên diện rộng. Người cũng biết, hầu hết Tu Chân giả tu vị đều từ Kim Đan kỳ trở xuống, số lượng này lên tới hơn 1 triệu. Đó là tổn thất lớn cỡ nào a.

- Chẳng lẽ các người chưa từng nghĩ đến việc chế thuốc giải sao?

- Thuốc giải dĩ nhiên là có, nhưng thời gian hiệu lực là 1 ngày. Trong thời gian đó bọn hã có thể giết người không biết bao nhiêu lần rồi.

- Nếu vậy, các người cũng có thể hạ độc tu sĩ Trúc Cơ của đối phương.

- Tu sĩ có tu vị dưới Trúc Cơ của Ma môn cùng lắm cũng không hơn 1 vạn người. Người nói xem ai thiệt hại lớn hơn.

Dương Thiên chẳng mấy để tâm:

- Vậy xem như đây là cuộc chiến của Kim Đan kỳ đi. Mấy trăm tên Kim Đan vây công, dù là Nguyên Anh kỳ tu sĩ cũng chỉ có thể ôm hận nhắm mắt a.

- Ai, không biết lần này sẽ có bao nhiêu người phải chết đây.

Nhìn Diệp Vấn Thiên lo lắng, Dương Thiên cũng không định giúp đỡ. Đây là việc riêng của bọn hã, Dương Thiên sẽ không nhún tay vào.

- Đúng rồi, người nói xem, những kẻ đến tham dự hội nghị hôm nay có biết diện mạo của ta hay không?

Không hiểu vì sao Dương Thiên lại hỏi vấn đề này, Diệp Vấn Thiên lắc đầu:

- Không thể. Bọn hã chỉ nghe đến danh tiếng của người mới đến đây. Ngoài Âm tổ cùng tứ đại thế lực, không có ai biết diện mạo thực sự của người.

Dương Thiên thở phào nhẹ nhõm, nếu đám người kia biết mặt hã, chẳng phải đi đến đâu cũng sẽ bị người khác theo dõi sao. Nhiều người như vậy, hã cũng không thể giết hết bọn họ a.

Cả người rung nhẹ lên một cái, trước sự ngỡ ngàng của Diệp Vấn Thiên, Dương Thiên xuất hiện với một bộ dạng hoàn toàn mới. Gương mặt bình thường trông vẫn còn khá trẻ, nụ cười biến thái, dáng người hơi lùn, khiến người ngoài nhìn vào cảm thấy khá dễ chịu.

Diệp Vấn Thiên trợn mắt chỉ tay vào mặt Dương Thiên:

- Người tại sao phải làm như vậy.
- Chẳng lẽ người muốn tất cả mọi người đều biết diện mạo thực sự của ta sao?
- Nhưng người cũng không cần bày ra hình dạng như vậy.

Dương Thiên vừa rồi tùy tiện chỉnh sửa một chút mà thôi, hắn cũng không ro diện mạo hiện tại của mình thế nào. Nhưng vốn rất tự tin vào bản thân, hắn vẫn cười nói:

- Thế nào, rất đẹp trai phải không?

Diệp Vấn Thiên nuốt một ngụm nước miếng, gian nan gật đầu:

- Cũng có một chút, bất quá...
- Bất quá thế nào?
- Trông rất dễ chịu a.

...

Một lát sau, Diệp Vấn Thiên bước ra cùng một thanh niên trẻ tuổi. Gương mặt bình thường đến mức nếu không đặc biệt chú ý, người sẽ rất nhanh quên mất hắn. Bị Diệp Vấn Thiên nói là dễ chịu, điều này đã động chạm đến lòng tự ái của Dương Thiên sâu sắc. Đành phải đổi lại lần nữa.

Theo đề nghị của Diệp Vấn Thiên, Dương Thiên lựa chọn một gương mặt bình thường hết mức có thể. Hai người cùng đi đến một căn hầm bên dưới tòa biệt thự, hai bên có người canh gác rất nghiêm ngặt. Dù là có Diệp Vấn Thiên dẫn đến, hẳn vẫn bị người khác kiểm tra khá kỹ mới được bước qua.

Diệp Vấn Thiên cũng giải thích là để tránh kẻ gian trà trộn vào. Dù sao thì những Tu Chân giả biết thuật dịch dung cũng không ít. Dương Thiên lắc đầu:

- Nếu Ma môn đã không chế các đại gia tộc, cuộc hội nghị hôm nay của các người cũng sẽ không còn là bí mật.

- Không sao, chúng ta chỉ công bố một cách chung chung mà thôi. Những vấn đề chi tiết sẽ được Âm tổ cùng 3 Zjr9koz thế lực kia bàn luận riêng.

Cùng Diệp Vấn Thiên bước vào một hội trường rất lớn, bức tường làm bằng kim loại cứng, phía trên treo rất nhiều bóng điện khiến cả hội trường sáng rực. Dương Thiên được Diệp Vấn Thiên xếp cho ngồi kế Hội trưởng Âm tổ. Thấy Dương Thiên ngồi xuống bên cạnh, lão giả quay sang nhìn hẳn mỉm cười. Dương Thiên cùng Diệp Vấn Thiên cùng đến, lão giả nhận ra hẳn cũng không có gì lạ.

Dương Thiên không có hứng thú với một lão già, chỉ gật đầu chào lại rồi nhắm mắt lại. Lão giả thấy Dương Thiên không muốn nói chuyện cũng không tiếp tục làm phiền.

Người đến mỗi lúc một đông, khi ghế của tam đại thế lực đã được xếp đầy. Diệp Vấn Thiên liền bước lên nói:

- Chào tất cả mọi người, ta là Diệp Vấn Thiên, Phân hội trưởng của Âm tổ. Những người đến đây hẳn đều đã biết mục đích của hội nghị lần này nên

ta cũng sẽ không dài dòng nữa. Về những cử động đặc biệt của Ma môn gần đây...

Dương Thiên thực sự ngủ mất, hội nghị này với hãn quá mức nhàm chán. Đang ngủ ngon, Dương Thiên đột nhiên bị lão giả chạm nhẹ liền mở mắt thức dậy. Lúc này, Diệp Vấn Thiên đang nhìn vào Dương Thiên, ra hiệu cho hãn bước lên.

Biết đã đến lượt mình, Dương Thiên tiến lên vị trí của Diệp Vấn Thiên khi nãy. Hãn không dài dòng mà trực tiếp vào vấn đề:

- Ta biết hôm nay có rất nhiều người muốn đến đây để gặp ta. Nhưng ta khuyên các người nên một lòng tập trung đối phó với Ma môn cùng tên Huyết ma kia thì hơn. Việc này ta sẽ không can dự vào. Còn có, ta không có hứng thú với quyền lực, các người không cần ngày đêm lo lắng ta sẽ đoạt mất nó. Nếu ta có hứng thú, các người lo lắng cũng chỉ bằng thừa.

Trong lúc nói chuyện, trên người Dương Thiên tỏa ra khí thế kinh khủng. Mọi người trong hội trường lập tức có cảm giác mình như một chiếc thuyền nhỏ đang đối diện với một cơn sóng dữ. Tùy thời đều có thể bị đập vỡ. Nói xong, Dương Thiên thu hồi khí thế, cũng chẳng bận tâm bọn người kia nói gì mà quay lại chỗ ngồi.

Diệp Vấn Thiên nhìn qua Hội trưởng, lắc đầu cười khổ. Lão giả gật đầu, bước lên tiếp tục nói.

Dương Thiên quay lại chỗ xong liền phong kín lục thức, hãn cảm nhận được có rất nhiều người đang lén lút truyền âm cho hãn. Đúng là một đám người phiền phức. Tận đến khi Diệp Vấn Thiên bước lại vỗ vai Dương Thiên ra hiệu hội nghị đã kết thúc, Dương Thiên mới mở mắt đứng dậy theo hãn ra ngoài.

Bước ra khỏi hàng rào phòng vệ, theo Diệp Vấn Thiên trở lại căn phòng ban đầu. Dương Thiên lúc này mới nói:

- Mọi chuyện nơi này đều đã xong, ta hiện tại cũng nên trở về.

Thấy Dương Thiên định rời đi, Diệp Vãn Thiên vội vả ngăn lại:

- Khoan đã, vừa rồi chỉ là làm việc với các thể lực nhỏ mà thôi. Sau đây mới là phần chính, chúng ta còn phải bàn bạc cụ thể với tam đại thể lực còn lại.

- Không được, ta chỉ hứa với người tham gia hội nghị lần này thôi. Chuyện phía sau hoàn toàn không liên quan đến ta.

Diệp Vãn Thiên thấy Dương Thiên kiên quyết bỏ đi, biết chỉ còn cách sử dụng bí chiêu. Giả vờ thở dài:

- Người thực sự phải đi sao. Đáng tiếc a, vốn có chuyện tốt muốn bàn bạc với người.

Dương Thiên bĩu môi khinh thường:

- Không cần làm vẻ mặt đó với ta. Ta còn không rõ người sao. Từ khi gặp người tới giờ, người chỉ toàn mang đến phiền phức cho ta, có thể có chuyện tốt gì.

Diệp Vãn Thiên mặt già hơi xấu hổ:

- Người nói như vậy là sai rồi. Ta vốn định giới thiệu cho người một mối lương duyên. Nếu người không rãnh thì đành thôi vậy. Nàng thực sự rất đẹp, đáng tiếc a.

- Người có thể biết được mỹ nữ nào. Ta xem chỉ là nữ nhân trung niên nào đó thôi. Người nên để lại cho mình đi, nhưng người nhớ cẩn thận mẹ của Linh nhi a.

Đối với Dương Thiên không nể mặt công kích, Diệp Vãn Thiên cũng không để tâm:

- Nếu ta nói đó là tiểu thư của Nam Cung gia thì thế nào?

- Nam Cung gia nào. Khoan đã, người nói tiểu thư của Nam Cung gia, là Nam Cung Băng Vân sao?

Diệp Vấn Thiên cũng hơi bất ngờ:

- Người biết nàng?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Tình Thế Nguy Hiểm

Dương Thiên tỏ vẻ hiểu biết:

- Đương nhiên, một mỹ nữ như vậy ta sao có thể không biết. Nhưng ta nói Diệp Vấn Thiên người cũng không nên dùng nàng để dụ dỗ ta. Chuyện Nam Cung gia đem hôn sự của nàng làm phần thưởng cho Tranh Đoạt chiến ta cũng biết.

Thấy Dương Thiên biết nhiều như vậy, Diệp Vấn Thiên cũng không tiếp tục giấu giếm:

- Người nói không sai, nhưng đó chỉ là chuyện trước đây thôi. Phần thưởng của Tranh Đoạt chiến chỉ được công bố chính thức khi bắt đầu. Nghĩa là bọn ta vẫn có thể thay đổi được.

- Ý của người là?

Diệp Vấn Thiên nhìn Dương Thiên, ánh mắt đầy ẩn ý:

- Mục đích chính của Nam Cung gia chỉ là tìm kiếm nhân tài cho thế lực của họ. Nói đến nhân tài, có ai có thể tốt hơn người.

Lời nói của Diệp Vấn Thiên không khỏi khiến Dương Thiên phải suy nghĩ. Mục đích của Nam Cung gia khi đưa ra hôn sự đúng là như vậy. Chẳng lẽ bọn hắn đổi ý muốn đem hôn sự này tặng cho Dương Thiên luôn hay sao. Việc này hình như có chút không phù hợp a. Ít nhất phải để bọn hắn có thời gian tìm hiểu, ta cũng không phải người tùy tiện.

Dương Thiên tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng nụ cười trên miệng đã bán đứng hẳn. Thấy Diệp Vấn Thiên khinh bỉ nhìn hẳn, Dương Thiên vội lấy lại vẻ mặt nghiêm túc:

- Được rồi. Giữa ta và người cũng coi như có quan hệ không tệ. Ta sẽ nể mặt người đến tham dự.

Dương Thiên trở mặt nhanh hơn lật sách, bản lĩnh này Diệp Vấn Thiên cũng đã nhiều lần lĩnh giáo nên cũng không bất ngờ.

- Vậy chúng ta mau đi đi, cuộc họp hẳn là đã bắt đầu. Người cũng nên sử dụng diện mạo thực của mình đi, hầu hết bọn hắn đều đã biết mặt người rồi, không cần che dấu.

Cơ thể lại rung nhẹ một lần nữa, Dương Thiên trở lại diện mạo ban đầu. Theo Diệp Vấn Thiên đi đến phòng họp. Đứng trước cửa phòng, hắn chợt nhớ ra một vấn đề quan trọng:

- Đúng rồi, ta chợt nhớ ra một chuyện quan trọng.

Dương Thiên rất ít khi dùng từ quan trọng, vì vậy Diệp Vấn Thiên lập tức cảnh giác. Xác định xung quanh không có ai mới nhỏ giọng:

- Có việc gì, chẳng lẽ người phát hiện có gián điệp của Ma môn trà trộn vào đây sao.

Dương Thiên lắc đầu:

- Nếu chỉ là một tên gián điệp thì có gì đáng kể. Mười tên hay hai mươi tên ta cũng không quan tâm. Ta muốn biết Nam Cung Băng Vân có đến i8bcb2d hay không. Người cũng biết, mọi chuyện quá đột ngột, ta muốn cùng nàng làm quen trước một chút.

Một loại cảm giác vô lực hiện lên trong lòng Diệp Vấn Thiên. Nếu Dương Thiên quan tâm đến đại cuộc giống như hần quan tâm đến mỹ nữ. Không, chỉ cần một phần mười đã là phúc phận của người trong thiên hạ rồi. Đáng tiếc...

- Không có.

Diệp Vấn Thiên nói xong liền quay đầu bước vào trong. Tuy đã đoán trước nàng sẽ không đến nhưng Dương Thiên vẫn cảm thấy hơi thất vọng. Theo Diệp Vấn Thiên đi vào.

Căn phòng này khá nhỏ, được xây bằng Tử Mộc. Loại gỗ này ở Tu Chân giới chỉ là vật liệu bình thường, nhưng ở nơi này có thể lấy ra lượng lớn như vậy xem như cũng đã có tâm. Trong phòng có một chiếc bàn tròn, chung quanh có 5 cái ghế nhỏ. Bốn chiếc ghế khác đã có người ngồi vào. Diệp Vấn Thiên đưa Dương Thiên đến chỗ ngồi sau đó truyền âm cho Hội trưởng Âm tổ vài câu rồi đi ra ngoài.

Đại diện cho Ấn Long đảo là lão giả đã nhắc nhở Dương Thiên lần trước, Dương Thiên đối với hần cũng có chút ấn tượng. Phía Thiên Sơn Thánh Phong là một lão giả mặc áo màu bạc, trên áo có hình một ngọn núi với mây trắng lượn lờ. Nam Cung gia là một mỹ phụ trung niên, tuổi tác chắc hần đã cao nhưng nhìn như một thiếu phụ 30.

Mọi người thấy Dương Thiên ngồi xuống đều quay lại chào tỏ vẻ thân thiện. Hội trưởng ho nhẹ một tiếng gây chú ý rồi bắt đầu:

- Nếu mọi người đã đến đông đủ. Chúng ta sẽ bắt đầu. Vừa rồi tại hội nghị vẫn có nhiều vấn đề ta vẫn chưa nói đến, nguyên nhân chính là lo sợ có người Ma môn trà trộn vào.

- Theo nguồn tin mới nhất, Ma môn đã khống chế không dưới 20 đại gia tộc. Sự việc diễn biến đến mức này hoàn toàn là lỗi của Âm tổ bọn ta.

Nhưng hiện tại không phải lúc để chú trọng chuyện này, Huyết ma mới là kẻ nguy hiểm nhất.

Ẩn Long đảo lão giả liền lên tiếng:

- Nói như vậy, các người hẳn cũng đã nắm không ít thông tin về Huyết ma. Mau chia sẻ cùng với mọi người đi.

Hội trường nhìn qua phía Thiên Sơn Thánh Phong lão giả:

- Trường Mi, việc lần này có quan hệ mật thiết đến Thiên Sơn Thánh Phong các người. Ta nghĩ để người giải thích sẽ hợp lý hơn.

Ẩn Long đảo cùng Nam Cung gia nghe vậy liền tập trung về phía người được gọi là Trường Mi lão giả. Hẳn lắc đầu:

- Ẩn Mộc, Nam Cung Tuyết Mai, hai người các người không nên nhìn ta như vậy. Việc này ta không hề biết, tên Bạch Dạ kia là đang đổ thừa cho ta mà thôi.

Bạch Dạ cười cười:

- Vậy sao, vậy các người đã từng nghe qua trận chiến gần một ngàn năm trước chưa?

Nam Cung Tuyết Mai nghe vậy liền nhú mày:

- Bạch Dạ, người nói vậy là có ý gì. Trong số chúng ta, người lớn tuổi nhất cũng chỉ hơn 600 mà thôi. Chuyện một ngàn năm trước ai có thể biết được. Chẳng lẽ...

Dường như nhớ ra chuyện gì đó, Nam Cung Tuyết Mai thất thanh hô lên. Bạch Dạ gật đầu:

- Đúng vậy, chính là đại chiến Phong Ma của Ân Thế đại lục và Ma môn khi đó. Dẫn đầu là Thiên Sơn Thánh Phong.

Bọn họ đều là lão quái vật đã sống trên trăm năm, nếu đến bây giờ mà vẫn chưa hiểu Bạch Dạ muốn nói gì thì thật uổng phí đã sống lâu như vậy. Cả đám người yên lặng một lúc, Trường Mi mới lên tiếng:

- Người muốn nói Huyết ma chính là ma đầu Thiên Sơn Thánh Phong bọn ta phong ấn hơn một ngàn năm trước sao? Người có bằng chứng hay không?

- Tên Huyết ma này có tu vị Nguyên Anh kỳ, người nói xem không phải tên ma đầu kia thì có thể là ai.

Trường Mi nội tâm rung lên, nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh:

- Ân nói hồ đồ, nếu hắn là Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ, chúng ta còn có thể ngồi đây nói chuyện sao.

- Nếu ta nói hắn bị phong ấn nhiều năm, thương thế vẫn chưa hoàn toàn bình phục, đang cố thực hiện Huyết tế và tránh đối đầu trực diện với chúng ta thì sao.

- Tất cả chỉ là suy đoán của người mà thôi. Một tên Kim Đan hậu kỳ như người có thể nhìn ra tu vị của Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ sao.

Trường Mi lắc đầu nhìn qua Dương Thiên:

- Ta không thể, nhưng hắn thì có thể.

Ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn về phía Dương Thiên chờ đợi hắn giải thích. Dương Thiên nhận thấy ánh mắt tập trung về phía mình cũng gật đầu:

- Không sai, tu vị của hãn là Nguyên Anh kỳ nhưng đã bị trọng thương. Theo như ta dự đoán, nếu hãn Huyết tế thành công, tu vị không những không phục mà còn có thể đột phá.

Nghe được chính Dương Thiên xác nhận, bọn họ không thể không tin. Trường Mi lão giả vẻ mặt tái mét, lắp bắp:

- Không thể nào, tu vị của hãn trước khi phong ấn đã là Nguyên Anh trung kỳ. Nếu tiếp tục đột phá chẳng phải là Nguyên Anh hậu kỳ sao. Đến lúc đó, dù tất cả chúng ta cùng ra tay cũng không đủ cho hãn nhét kẻ rằng.

Mọi người chung quanh trầm ngâm, bọn họ hiểu rõ hơn ai hết sự đáng sợ của Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ. Những vũ khí nóng tầm thường không thể đã thương hãn chút nào, dù là vũ khí hạt nhân thì hãn cũng có thể dễ dàng cảm ứng được mà bỏ trốn. Đối đầu trực diện chỉ có một kết quả mà thôi.

Dương Thiên thấy đám người này chưa đánh đa nhứt chí, không khỏi lắc đầu:

- Các người không cần bi quan như vậy a. Ta chỉ nói là nếu hãn khôi phục thôi. Theo dự đoán của ta, gần một ngàn năm qua, thương thế của hãn cũng không tầm thường. Cần ít nhất một năm thực hiện Huyết tế mới có thể bình phục hoàn toàn. Nếu các người có thể làm chậm quá trình Huyết tế của hãn thì còn có thể kéo dài lâu hơn. Từ giờ đến lúc đó, các người chỉ cần tiêu diệt được hãn thì có thể giải quyết mọi chuyện

- Nhưng dù hãn trọng thương thì vẫn là Nguyên Anh trung kỳ đại tu sĩ a. Bọn ta...

- Yên tâm, theo tính toán của ta, các người chỉ cần vài trăm tên Kim Đan cùng vây công, hãn hãn phải chết không nghi ngờ.

Bạch Dạ hội trưởng nhìn về phía Dương Thiên, khẩn cầu:

- Người là thủ hộ giả, có thể giúp bọn ta lần này hay không. Bằng không thương vong sẽ không thể đếm được hết. Còn lỡ như bọn ta thất bại, địa cầu chẳng phải sẽ thành chỗ hãm nuôi nhốt người để thực hiện Huyết tế sao?

- Không được.

- Tại sao?

Đám người đồng thanh hô lên, Dương Thiên lắc đầu:

- Không có thời gian.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Nguyên Anh Kỳ Của Thiên Sơn Thánh Phong

Câu trả lời của Dương Thiên khiến mọi người chung quanh có một loại cảm giác như đánh vào bông vậy, vô cùng khó chịu nhưng lại không thể làm được gì. Trường Mi lão giả cố nén tức giận:

- Thân phận của ngươi là Ân Thế đại lục thủ hộ giả, tình huống nguy cấp như vậy chẳng lẽ ngươi còn không định đứng ra hay sao?

- Trận đại chiến gần ngàn năm trước ngươi đã từng thấy bọn ta xuất hiện hay chưa. Thủ hộ giả chỉ xuất hiện vào lúc tối quan trọng, tức là khi các ngươi không còn bất kỳ khả năng chống cự nào nữa. Còn có một chuyện hình như ngươi đã quên, ta hiện tại đã không còn là thủ hộ giả nữa.

Lý luận của Dương Thiên không thể phản bác, Trường Mi tức giận đập bàn đứng dậy. Bàn gỗ làm bằng Tử Mộc lập tức bị lõm xuống một lỗ sâu, cái đập này chỉ đơn thuần là lực lượng cơ thể chứ không có bất kỳ pháp lực nào khác. Mọi người đều hiểu hẳn đã tức giận đến mức nào.

Bạch Dạ vội can ngăn:

- Trường Mi, ngươi hãy bình tĩnh. Sự việc đúng là như Dương Thiên nói, chúng ta vẫn chưa bị dồn đến đường cùng. Không nên phụ thuộc quá nhiều vào hắn.

Trường Mi hét to:

- Cái gì mà chưa đến đường cùng, nếu tên kia khôi phục, tu vị đột phá đến Nguyên Anh hậu kỳ. Đến lúc đó dù hắn có ra mặt cũng chỉ có nạp

mạng mà thôi. Lúc đó, bao nhiêu sinh mệnh trong thiên hạ đều sẽ tùy ý Huyết ma xử lý. Tình thế nguy hiểm như RuooZEv vậy mà hắn lại nói là không có thời gian.

Biết vị lão giả Trường Mi này vì lo lắng cho đại cuộc nên mới như vậy, Dương Thiên cũng không so đo với hắn:

- Việc này ta đã quyết, các người cũng không cần nhiều lời nữa. Từ khi nào Ân Thế đại lục trở nên yếu đuối như vậy, chưa ra tay đã nghĩ đến việc cầu cứu người khác.

Bị Dương Thiên nói trúng điểm yếu, mọi người xung quanh cũng có chút xấu hổ. Trường Mi mặt bị ghen đến đỏ bừng, cắn răng ngồi xuống. Bạch Dạ cũng thở dài ra một hơi, tiếp tục nói:

- Bây giờ cách giải quyết tốt nhất chính là mau chóng tìm ra Huyết ma. Đồng thời tăng cường tu sĩ phòng vệ ở những nơi tập trung đông dân cư. Tránh cho bọn hắn thực hiện Huyết tế. Ta đề nghị mọi thế lực cùng thành lập một nhóm tu sĩ am hiểu về trận pháp, nhiệm vụ là tìm kiếm và phá hủy các Huyết trận do Ma môn tạo nên.

Ba người kia đều gật đầu:

- Việc này bọn ta đã biết.

Bạch Dạ tiếp tục:

- Còn có, các người có thể về bàn với thế lực tập trung những người có tu vị từ Kim Đan kỳ trở lên lại một chỗ. Chỉ cần phát hiện tung tích Huyết Ma chúng ta sẽ lập tức tấn công. Tránh cho hắn kịp có thời gian đào tẩu.

Ba người kia nghe nói cũng có điểm hợp lý liền gật đầu đồng ý. Dương Thiên lúc này mới lên tiếng:

- Các người làm như vậy thật là ngu ngốc. Suy nghĩ theo hướng ngược lại, nếu bọn hắc tìm được chỗ các người tập trung tu sĩ, chẳng phải có thể một lưới bắt gọn sao. Nhiều Kim Đan kỳ tu sĩ như vậy, tin tưởng tu vị của hắc hồi phục còn nhanh hơn dự kiến của ta.

- Không phải người đã nói hắc thương thế vẫn chưa bình phục sao. Bọn ta tập trung nhiều người như vậy chẳng lẽ còn sợ hắc sao?

Dương Thiên nhìn Bạch Dạ như một tên ngốc:

- Người có phải sống lâu quá nên đầu óc bị ngớ ngẩn hay không. Nếu hắc phát hiện ra người, không chỉ hắc mà sẽ có rất nhiều tu sĩ Ma môn cùng tấn công, hơn nữa bọn hắc còn có thể bố trí trận pháp. Nên nhớ bản thể của hắc là ai, ta chắc chắn những trận pháp có thể một lần giết hết các người trong tay hắc cũng không ít đâu.

Bốn người trên trán đã chảy đầy mồ hôi, may mắn có Dương Thiên nhắc nhở. Nếu không khả năng toàn quân bị diệt là rất lớn. Dù sao bọn hắc ở ngoài sáng còn Huyết ma ở trong tối, ai tìm được ai dễ hơn, không nói cũng biết.

Bốn người cùng lâm vào trầm tư, Bạch Dạ nhin không được quay lại hỏi Dương Thiên:

- Nhưng nếu lúc phát hiện hắc mới tập trung người, hắc chắc chắn đã chạy thoát trước khi bọn ta kịp đến. Vậy phải làm sao?

- Người không nên cái gì cũng hỏi ta a. Nhưng ta có thể cho các người một gợi ý. Ta từng nghe nói Thiên Sơn Thánh Phong có một tên Nguyên Anh kỳ còn chưa chết.

Dương Thiên nói đến đây thì quay sang nhìn Trường Mi, ý bảo hắc trả lời. Trường Mi bất đắc dĩ gật đầu:

- Không sai, Từ sư thúc đúng là Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ vẫn còn sống sót từ trận đại chiến khi ấy. Nhưng vết thương của hắn so với Huyết Ma còn nặng hơn rất nhiều. Hiện tại chỉ có thể ở trong trận pháp của Thiên Sơn Thánh Phong để kiềm chế ma khí, không thể rời đi.

Ba người kia trên mặt lộ rõ vẻ thất vọng. Vị Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ này của Thiên Sơn Thánh Phong bọn hắn đều đã từng nghe nói đến. Nếu thực sự có một vị Nguyên Anh kỳ nữa tham chiến, phần thắng đâu chỉ tăng lên một hai phần, nó có thể thay đổi cục diện trận chiến.

Dương Thiên lắc đầu, không biết từ đâu ném ra một viên đan dược màu đen nhánh về phía Trường Mi lão giả:

- Người đưa viên đan dược này cho hắn, ma khí sẽ được loại bỏ hoàn toàn. Khi đó các người có thể gọi hắn đến đây cùng săn đuổi Huyết ma. Ta làm như vậy xem như là đã tận nghĩa.

Trường Mi nghe vậy vội lấy ra một cái hộp ngọc, cẩn thận cất viên đan dược vào. Xong liền quay ra cảm tạ Dương Thiên. Mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, xem ra Dương Thiên cũng không thực sự bỏ rơi bọn họ.

Tiếp theo bốn người bắt đầu bàn bạc kế hoạch cụ thể. Dương Thiên cảm thấy nhàm chán nên không can dự vào. Nếu không phải vì chuyện Diệp Vấn Thiên nói lúc trước, Dương Thiên đã sớm bỏ về.

Cuộc họp không biết sẽ kéo dài đến lúc nào, Dương Thiên liền đứng dậy bỏ ra ngoài. Hắn quyết định đi tìm Bạch Khiết, khi nào cuộc họp kết thúc, Diệp Vấn Thiên sẽ gọi cho hắn.

Gọi điện thoại cho Bạch Khiết, nàng rất nhanh vui vẻ đồng ý dù đã là hơn 6 giờ tối. Khi Dương Thiên đến nơi, Bạch Khiết đã sớm thay một bộ váy trắng, gương mặt được trang điểm nhẹ, son môi màu hồng nhạt. Nhìn qua giống như một thiên sứ đáng yêu, Dương Thiên ưa thích bộ dạng như vậy của nàng.

- Người hôm nay trông thật xinh đẹp a.

Nghe được lời khen của Dương Thiên, Bạch Khiết mặt cười hơi đỏ lên, ngại ngần nói:

- Cảm ơn.

Dương Thiên cũng không biết, những thứ này Bạch Khiết đã chuẩn bị sẵn từ rất lâu để chờ đợi Dương Thiên hẹn nàng. Làm nhiều như vậy chỉ mong nhận được một lời khen từ Dương Thiên, nữ nhân tuy kỳ lạ nhưng cũng rất đáng yêu a.

Hai người quyết định đi ăn trước, Dương Thiên không biết nhiều về các quán ăn ngon ở kinh thành nên Bạch Khiết trở thành người dẫn đường. Bạch Khiết dẫn Dương Thiên đến một quán ăn nhỏ nằm ở góc đường. Bước vào trong quán, bài trí khá sơ sài, chỉ có vài ba bộ bàn ghế nhỏ. Chủ quán là một lão giả, gương mặt đầy nếp nhăn nhưng trên mặt luôn nở nụ cười. Quán cũng không quá đông khách, chỉ có 3 người đang ngồi ăn.

Bạch Khiết dẫn Dương Thiên vào trong, lựa chọn một chỗ ngồi, gọi mấy món rồi mới quay lại nói với Dương Thiên:

- Người đừng nhìn quán ăn này nhỏ như vậy nhưng đã có lịch sử lâu đời. Chủ quán là đầu bếp của một nhà hàng nổi tiếng. Không biết vì lý do gì mà bỏ việc trở về đây mở ra quán này. Tuy bài trí sơ sài nhưng đồ ăn rất ngon.

Dương Thiên mỉm cười:

- Người trước khi chọn quán ăn đều điều tra kỹ như vậy sao?

- Không có, ta do đến đây nhiều lần nên mới biết những chuyện này.

Bạch Khiết đã tìm hiểu rất kỹ, nhưng tất nhiên nàng sẽ không nói cho Dương Thiên biết. Món ăn được dọn lên, Dương Thiên ăn thử vài món

cũng phải gật đầu:

- Người nói không sai, món ăn tuy thanh đạm nhưng hương vị lại khiến người ta muốn ăn tiếp. Tuyệt phẩm a.

Lão giả nghe Dương Thiên nói vậy liền cười nói:

- Tiểu huynh đệ quá lời rồi, nếu người thích thì ăn nhiều một chút.

- Vậy ta không khách sáo nữa.

Bạch Khiết chỉ ăn một ít rồi buông đũa, nàng là nữ sinh, rất sợ mập. Dương Thiên không có nhiều lo lắng như vậy, hắn liên tục càn quét các món ăn trên bàn trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người chung quanh. Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên bước vào, nhìn xung quanh một lượt rồi bước lại chỗ Dương Thiên:

- Ta có thể ngồi ở đây được không?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Ma Môn Đề Nghị

- Tùy ý. Tiểu Khiết, người qua đây ngồi cạnh ta đi.

Bạch Khiết nhu thuận đứng lên nhường chỗ cho nam nhân kia, hình tượng so với lần trước ở quán bar kia là một trời một vực. Nam nhân kia cảm ơn một tiếng rồi ngồi xuống đối diện với Dương Thiên. Hắn gọi ra vài món cùng một bình rượu, thưởng thức một hồi rồi mới nhìn qua Dương Thiên:

- Tiểu huynh đệ, có muốn uống thử một chút không.

Dương Thiên cũng không khách khí cầm lấy ly rượu uống sạch, cười:

- Cũng không tệ. Ăn cũng đã ăn rồi, uống cũng đã uống rồi. Người có gì muốn nói thì mau nói đi.

Lão giả nhìn qua Bạch Khiết, lắc đầu:

- Có bạn gái của người ở đây không tiện, lát nữa chúng ta gặp lại sau.

Để lại một ít tiền trên bàn, lão giả đứng dậy bước ra ngoài. Bạch Khiết vẻ mặt tò mò hỏi Dương Thiên:

- Người và ông ta quen biết nhau sao?

Dương Thiên lắc đầu:

- Không biết, nhưng hắn đến đây là để tìm ta. Mặc kệ hắn, đừng để ảnh hưởng đến tâm trạng. Bây giờ chúng ta đi đâu tiếp đây?

- Hôm nay tất cả do ta quyết định đúng không?

- Phải, tất cả chiều theo ý người.

- Vậy chúng ta đi thôi.

Bạch Khiết vui vẻ đứng dậy đi ra ngoài. Lão chủ quán đứng dậy thu dọn bàn ăn, lúc hần chạm vào bình rượu, một tiếng nổ nhỏ vang lên. Bình rượu hóa thành bụi phấn rơi xuống đất. Sàn gỗ như bị thứ gì đó ăn mòn cực nhanh, chỉ để lại một lỗ sâu hoắm. Đây là kết quả của lần so chiêu vừa rồi của Dương Thiên và nam nhân kia. Vì có Bạch Khiết ở đây, Dương Thiên cũng đã nhẹ tay với hần.

Có Dương Thiên đi cùng khiến Bạch Khiết rất vui vẻ, nàng dẫn Dương Thiên đi khắp nơi. Lúc đầu Dương Thiên cảm thấy khá thoải mái, cho đến khi Bạch Khiết bước vào một khu mua sắm. Khi đó hần mới biết được sự đáng sợ của nơi này. Dương Thiên từ cùi chỏ đến bàn tay vác đầy túi xách. Thậm chí còn có một cái túi lớn đeo trên lưng hần. Khi Bạch Khiết bước vào nơi mua đồ dành riêng cho nữ nhân, Dương Thiên chỉ có thể cay đắng đứng ngoài đợi nàng.

Thảo nào trước giờ Dương Thiên vẫn nghe nói đưa nữ nhân đi mua sắm là một cực hình. Lúc đó hần chỉ cười khẩy, chỉ vài tiếng đồng hồ mà đã không chịu nổi. Bây giờ hần đã nhận ra, vài tiếng đồng hồ này so với vài ngày còn khó chịu hơn.

Buổi mua sắm kết thúc, thời gian cũng đã không còn sớm, Dương Thiên đưa Bạch Khiết trở về. Đặt hết đồ xuống trước cửa nhà nàng, Dương Thiên mới quay lại nhìn Bạch Khiết:

- Không cần ta mang tất cả vào trong sao?

- Không cần, ta có thể tự làm được.

- Tốt lắm, bây giờ cũng đã không còn sớm. Gặp lại sau.

- Khoan đã.

Bạch Khiết vội cầm lấy một cái túi xách, từ bên trong lấy ra một cái nón đưa cho Dương Thiên:

- Lần trước người tặng ta một cái vòng hộ mệnh, ta tặng lại người vật này xem như đáp lễ.

- Không cần như vậy a. Ta tặng quà đâu phải để nhận hồi báo.

Bạch Khiết tức giận dậm chân:

- Bảo người nhận thì mau nhận lấy đi, sao lại nhiều lời như vậy.

Dứt lời, Bạch Khiết vung người đội cái nón lên đầu Dương Thiên trong sự ngỡ ngàng của hắn. Sau đó, nàng cúi đầu hôn nhẹ lên má hắn. Không để Dương Thiên kịp nói gì, Bạch Khiết hai má đỏ lên, quay người mang theo mấy cái túi xách mở cửa chạy vào nhà.

Nhìn dáng vẻ của nàng, Dương Thiên không khỏi bật cười rồi rời đi. Đi được vài bước, thân hình hắn biến mất trong đêm tối.

Trong phút chốc, Dương Thiên xuất hiện trên đỉnh một tòa cao ốc. Từ nơi này nhìn xuống có thể ngắm nhìn được cả kinh thành:

- Nơi này không tệ a. Người muốn chọn chỗ này để an nghỉ sao?

Từ trong bóng tối đột nhiên bước ra một nam nhân, chính là người khi nãy uống rượu với Dương Thiên. Hắn đưa tay lên mặt vuốt nhẹ một cái, so với ban đầu thì già hơn không ít, gương mặt hiền lành nhưng có chút âm hiểm.

- Ta không đến đây để đánh nhau với người.

Dương Thiên bật cười:

- Vậy sao. Hình như khi này chính người ra tay với ta trước, chẳng lẽ ta nhớ nhầm rồi sao?

- Ta chỉ muốn xác nhận một chuyện thôi.

- Việc gì?

- Liệu người có thực sự là thủ hộ giả hay không.

Trung niên nhân nói đến đây thì dừng lại, ném cho Dương Thiên một bình rượu. Dương Thiên đưa tay tiếp lấy, đưa lên mũi hít lấy một hơi:

- Đây là vật để tạ lỗi sao. Không tệ.

- Tất nhiên, đây là rượu do Huyết Thần đại nhân tìm được do vị đại năng kia để lại, đã trải qua ngàn năm cất giữ. Hương vị đã đạt đến mức cao nhất.

- Tốt lắm. Ta nhận món quà này. Bây giờ người có thể đi rồi.

Trung niên nhân lắc đầu:

- Huyết Thần đại nhân còn nhờ ta chuyển lời đến người.

Dương Thiên vẻ mặt chẳng thêm để ý, đưa vò rượu lên uống xuống một hơi. Dựa vào nồng độ linh khí bên trong, loại rượu này có thể xếp vào linh tửu rồi. Thật lâu rồi không uống một loại rượu cao cấp như vậy.

Trung niên nhân vẫn tiếp tục nói:

- Huyết Thần đại nhân muốn người không nên can dự vào trận chiến lần này. Nếu người đồng ý, khi ngài giành chiến thắng có thể chia cho người một nửa thiên hạ.

Nghe đến đây, Dương Thiên suýt chút nữa bị sặc:

- Người nói cái gì, hã muốn chia một nửa cho ta?

Tuy giọng điệu của Dương Thiên không đúng lắm, trung niên nhân vẫn gật đầu:

- Đúng vậy. Nếu người đồng ý, ta sẽ lập tức trở về bẩm báo với ngài.

- Nói cho hã biết, ta đối với thiên hạ này không có hứng thú. Nhưng đối với loại rượu này thì khác. Mỗi một bình rượu hã cho ta, ta sẽ cho hã thời gian là một tháng.

Dương Thiên vốn không có ý định tham dự chuyện này, nhưng nhân cơ hội này kiếm một khoản cũng là ý tưởng không tệ.

Trung niên nhân có hơi chần chừ, hã cũng không biết Huyết Thần đại nhân có bao nhiêu rượu. Cuối cùng chỉ có thể gật đầu:

- Ta sẽ truyền đạt lại cho ngài.

Đi được vài bước lại quay lại:

- Đúng rồi, nếu Mị nhi có đến chỗ của người. Phiền người chuyển lời đến nó, nói là ta đang rất nhớ nó.

Nói xong liền từ trên cao nhảy thẳng xuống. Dương Thiên xoay nhẹ bình rượu trên tay, lăm lăm:

- Nói như vậy thì hã chính là cha của Liễu Mị sao. Vậy ma khí trên người nàng là do hã gây nên. Xem ra số của người không tốt, vốn định tha cho người một mạng.

Dương Thiên đưa tay lên, một tia kiếm khí màu trắng hiện ra. Lúc kiếm khí chuẩn bị phóng ra, Dương Thiên chợt dừng tay lại:

- Không được, lấy tính cách của Liễu Mị, tin rằng nàng sẽ muốn tự tay báo thù. Vậy ta nên để lại người này cho nàng.

Phất tay một cái, tia kiếm khí liền biến mất. Trung niên nhân cũng không biết hắn vừa dạo một vòng qua quỹ môn quan. Hắn đang bằng tốc độ nhanh nhất trở về báo cáo lại tin tức này cho Huyết Thần.

Dương Thiên trở về căn cứ của Âm tổ. Nghe Diệp Vấn Thiên thông báo cuộc họp vẫn chưa kết thúc cũng chỉ biết câm nín. Bốn người đều đã có tuổi, có phải già rồi nên bị lú lẫn, nói trước quên sau nên mới phải bàn bạc lâu như vậy không. Dương Thiên theo Diệp Vấn Thiên đến một căn phòng được chuẩn bị sẵn cho hắn, bên trong có lắp đặt sẵn một bộ máy vi tính hiện đại.

- Ngay cả chuyện này người cũng biết.

Diệp Vấn Thiên mỉm cười:

- Là Linh nhi nói cho ta biết, không phải người cùng nàng quen nhau qua một trò chơi trên mạng sao.

- Đúng vậy a.

Chờ Diệp Vấn Thiên rời đi, Dương Thiên bắt đầu ngồi vào máy bắt đầu chinh chiến. Hôm nay vận may của Dương Thiên không được tốt. Hắn đã đạt đến cấp 30, đã có thể bắt đầu đánh xếp hạng. Game đầu tiên Dương Thiên gặp phải hai tên tranh nhau đi đường giữa. Kết quả không mong đợi nhất xảy ra, cả hai kéo nhau ra giữa rồi chết liên tục. Dương Thiên ra sức gõ gánh nhưng cuối cùng chỉ có thể nhìn nhà chính tan vỡ.

Ván thứ hai, Dương Thiên bị đẩy đến một vị trí hắn không chơi bao giờ, hỗ trợ. Kết quả không cần đoán cũng biết, Dương Thiên chết liên tục khiến đồng đội không than trời. Hắn cũng không biết sau khi kết thúc ván đấu hắn có bị mấy phiếu tố cáo hay không.

Chưa gì đã thua 2 trong tổng số 10 trận xếp hạng đầu tiên, Dương Thiên tinh thần sa sút. Hắn ra đánh với máy một ván tìm kiếm cảm giác chiến thắng rồi tắt máy đi ngủ.

Cùng lúc này, trung niên nhân đã xuất hiện tại một bến cảng cách đó rất xa.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Hôn Sự?

Hắn xem xét kỹ xung quanh, khi xác định không có ai liền tiến vào một miệng cống gần đó, mở nắp cống ra rồi nhảy xuống. Men theo đường cống, trung QpBT9PG niên nhân tiến vào một ngõ hẻm khá tối, từ trên tay hắn phóng ra một tia ma khí màu đen vào bức tường đối diện. Ma khí chưa kịp chạm vào tường đã như bị một thứ gì đó cản lại, từ trong không trung xuất hiện từng tia gợn sóng.

Bức tường đột nhiên biến mất, trước mặt hắn là một trận pháp truyền tống cỡ nhỏ. Trung niên nhân lấy ra 4 viên ma thạch đặt vào các lỗ khảm trên trận pháp rồi bước vào trong. Trận pháp hiện lên một cột sáng màu đen, trung niên nhân cùng trận pháp đồng thời biến mất, chỉ để lại khung cảnh như lúc ban đầu.

Ở một nơi rất sâu dưới đáy biển, một cột sáng màu đen xuất hiện, trung niên nhân từ trong cột sáng bước ra. Hắn theo một phương hướng phóng đi, cuối cùng dừng lại trước một nơi tối đen như mực. Từ trên người lấy ra một khối lệnh bài ném về phía trước, một luồng khí đen từ trước mặt đột nhiên xuất hiện bao phủ lấy hắn rồi biến mất.

Trung niên nhân lại một lần nữa xuất hiện, trước mặt hắn là một Huyết Trì khổng lồ. Xung quanh Huyết Trì là những viên đá đỏ như máu đang không ngừng tỏ ra huyết khí bổ sung cho nó. Phía trên Huyết Trì là một khối cầu màu đỏ thẫm, huyết khí từ Huyết Trì không ngừng bốc lên, dung nhập vào bên trong.

Huyết Cầu rung động nhẹ lên, từ bên trong phát ra âm thanh ồm ồm:

- Kết quả như thế nào?

Trung niên nhân cúi đầu cung kính:

- Thưa Huyết Thần đại nhân. Dương Thiên có thể dễ dàng hóa giải pháp thuật của ta, theo ta đoán hẳn có thể dễ dàng giết chết ta.

- Nói như vậy, hẳn hẳn đã đạt đến Nguyên Anh kỳ. Vậy người đã chuyển lời của ta đến hẳn chưa.

- Thuộc hạ đã nói, nhưng hẳn không có hứng thú với việc chia sẻ thiên hạ. Hẳn đưa ra một yêu cầu khác.

- Nói đi.

Trung niên nhân có hơi chần chừ, yêu cầu kia có chút quá phận. Hẳn cũng có thể cảm nhận được linh khí mạnh mẽ từ loại rượu kia. Thấy trung niên nhân chần chừ không nói, Huyết Cầu lại phát ra âm thanh:

- Người mau nói đi, chỉ cần yêu cầu có thể làm được, ta sẽ không từ chối.

Trung niên nhân thấy Huyết Thần đại nhân không còn kiên nhẫn nữa, vội nói:

- Dương Thiên nói hẳn không có hứng thú với thiên hạ nhưng đối với linh tửu kia lại đặc biệt ưa thích. Mỗi một bình linh tửu hẳn sẽ cho chúng ta một tháng thời gian.

Không gian hoàn toàn yên lặng, trung niên nhân trên trán đã đầm mồ hôi. Hẳn rất lo sợ Huyết Thần đại nhân sẽ nổi giận. Cảnh tượng kia khủng khiếp đến mức một người dù hai tay đã đầm máu như hẳn khi nghĩ đến vẫn không nhìn được run rẩy. Không lâu sau, từ trong Huyết Cầu lại phát ra âm thanh:

- Không có vấn đề gì. Ta từ trong động phủ lấy được 30 bình, đã uống hết 2 bình cùng 1 bình tặng hẳn khi trước. Người đem hết 27 bình còn lại

tặng cho hắn đi.

Dứt lời, từ trong Huyết Cầu bay ra một chiếc hộp ngọc nhỏ. Đây cũng là một loại không gian trữ vật, chuyên dùng để chứa những vật có linh khí mạnh, tránh cho linh khí bị lãng phí. Trung niên nhân nhận lấy chiếc hộp, cảm thấy hơi bất ngờ:

- Huyết Thần đại nhân, chúng ta chỉ cần hơn một năm thời gian là đủ rồi. Không cần phải tặng hết cho hắn.

- Không cần, loại linh tửu này đối với chúng ta tác dụng không lớn. Hơn nữa lão già của Thiên Sơn Thánh Phong không biết có còn sống hay không. Nếu hắn vẫn chưa chết, kế hoạch có thể bị trì hoãn thêm một thời gian nữa.

- Thuộc hạ đã hiểu. Ta sẽ lập tức sai người mang đến cho hắn.

Trung niên nhân cúi đầu một cái rồi đi ra ngoài. Huyết cầu bỗng nhiên phát ra huyết quang, một thân ảnh từ trong đó bước ra:

- Người giả vờ trung thành như vậy, chẳng lẽ cho là ta không biết mưu đồ của người sao. Nếu không phải người vẫn còn có tác dụng, ta đã sớm giết chết người. Chỉ là một tên Kim Đan hậu kỳ còn con con mà cũng dám có ý đồ với ta.

Dứt lời, từ trong Huyết Trì bay ra vài khối Huyết Thạch, Huyết Thần đưa tay bóp nát toàn bộ. Từ trong Huyết Thạch tỏa ra những sợi khí màu xám nhìn qua rất rợn người. Huyết Thần biến mất, cả thế giới xung quanh lại trở lại thuần một màu đỏ như lúc đầu.

...

Sáng hôm sau, Dương Thiên được Diệp Vấn Thiên gọi dậy để ăn bữa sáng. Sau khi thưởng thức xong bữa sáng được làm khá công phu, Dương Thiên quay sang hỏi Diệp Vấn Thiên:

- Người đừng nói với ta đám lão già kia vẫn chưa họp xong a.

Diệp Vấn Thiên vẫn giữ mặt cười, trong lòng thì đang mắng thầm, việc có quan hệ đến vận mệnh của toàn bộ thế giới có thể bàn bạc một cách qua loa sao?

Dương Thiên thấy Diệp Vấn Thiên không nói gì, cũng đã đoán ra kết quả, có chút tức giận đứng dậy:

- Đã vậy ta sẽ về trước, khi nào kết thúc người bảo người của Nam Cung gia đến tìm ta.

Nếu mọi chuyện đã kết thúc, Diệp Vấn Thiên cũng không muốn giữ Dương Thiên lại làm gì. Nhưng hội trưởng đã có lệnh, hắn không dám không nghe. Nếu đề tên kia trở về, ai có thể lại gọi hắn đến. Đoán trước được Dương Thiên sẽ như vậy, Diệp Vấn Thiên cũng sớm đã có cách giải quyết:

- Người có thể đến Tần gia một chuyến a. Ta nghe nói gia chủ Tần gia có chuyện muốn gặp người.

- A, ta sao lại quên mất.

Dương Thiên đã hoàn toàn quên mất lời mời này. Hiện tại Diệp Vấn Thiên đã nhắc nhở, hắn tất nhiên phải đến. Ánh mắt thâm thúy nhìn Diệp Vấn Thiên:

- Người cũng biết rất nhiều a.

- Nhiệm vụ của ta làm kiềm chế tam đại gia tộc, tránh để bọn họ quá mức càn quấy. Đường nhiên sẽ có cài đặt gián điệp bên trong.

- Được rồi, nếu ta từ Tần gia trở về mà đám người kia vẫn chưa xong. Ta sẽ không tiếp tục đợi nữa.

Nhìn Dương Thiên đi xa, Diệp Vấn Thiên chỉ có thể thở dài. Dương Thiên tìm đến Tần gia cũng không gặp quá nhiều khó khăn. Để tránh mất nhiều thời gian, hắn trực tiếp truyền âm cho người có tu vị cao nhất để tên kia tiếp đón. Mọi chuyện diễn ra khá thuận lợi. Lúc này trước mặt Dương Thiên là một lão giả râu tóc bạc trắng. Lão giả rót một ly trà cho Dương Thiên rồi mới bắt đầu nói:

- Người khiến cho ta chờ đợi thật lâu a.

- Ta gần đây có khá nhiều việc, hiện tại mới có thời gian rảnh. Không biết lão gia chủ có việc gì?

Lão giả đánh giá Dương Thiên một lượt rồi nói:

- Lần trước A Đại chắc cũng đã nói với người rồi. Ta đến tìm người là muốn bàn về hôn sự của Tuyết nhi.

Nghe lão giả nói vậy, Dương Thiên vui vẻ cười:

- Ta tất nhiên không có vấn đề gì, chỉ cần Tuyết nhi đồng ý mà thôi.

- Quan hệ của người và nàng ta cũng đã nghe nói qua, chắc hẳn nàng sẽ không từ chối. Ta chỉ mong người hứa một việc, nhất định phải đối xử tốt với nàng.

Dương Thiên gật đầu khẳng định:

- Có Dương Thiên ta ở đây, không có bất kỳ ai có thể tổn thương nàng.

- Vậy sao. Ta lo nhất chính là người làm tổn thương nàng mà thôi.

Dương Thiên không ngốc, hắn đương nhiên biết lão giả muốn nói đến chuyện gì. Nhưng phong lưu đa tình vốn là bản tính của hắn, bảo hắn bỏ rơi bất kỳ ai hắn cũng sẽ không đồng ý.

Lão giả thấy Dương Thiên không nói gì cũng chỉ có thể thở dài:

- Đây là việc của lớp trẻ các người, ta cũng sẽ không xen vào. Người tự lo cho tốt là được rồi.

Cảm nhận được sự chân thành trong lời nói của lão giả, Dương Thiên đối với Tần gia thiện cảm tăng lên không ít. Vì chuyện hôn sự của Tần Tuyết và Lý Tường lần trước, Dương Thiên vốn cho rằng Tần gia chỉ lo đặt lợi ích lên đầu mà thôi.

Lão giả dường như hiểu được Dương Thiên nghĩ gì, nhấp một ngụm trà chậm rãi nói:

- Sinh ra trong một đại gia tộc, người rất khó có thể quyết định được số phận của mình. Hôn sự của Tần Tuyết và Lý Tường chính ta cũng không muốn, nhưng vào lúc đó lại là bắt buộc. Tần gia lúc đó tình trạng không tốt, Lý gia cùng Hoàng gia vẫn luôn tìm cách nuốt trọn bọn ta.

- Tuyết Nhi từ nhỏ ta đã kiểm tra thể chất của nàng, không thể tu luyện được. Vì vậy ta đã ra lệnh không cho phép bất kỳ ai nói cho nàng biết sự thật về Tần gia. Ta chỉ mong nàng được sống một cuộc sống vui vẻ mà thôi.

Lão giả giờ đây đang đứng ở góc độ của một gia gia nói về cháu gái của mình chứ không phải gia chủ Tần gia. Dương Thiên cũng gật đầu:

- Người không cần giải thích, chuyện này ta có thể hiểu.

- Người hiểu được là tốt rồi. Bây giờ, chúng ta cũng nên lựa chọn ngày thành hôn cho người và Tuyết nhi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Vấn Đề Lớn

Nếu như là một người bình thường, nghe nói như vậy hẳn là sẽ rất vui sướng. Đáng tiếc Dương Thiên lại không phải người bình thường. Không phải hẳn không muốn lấy Tần Tuyết, nhưng còn phải đợi đến khi mọi việc hoàn thành hết đã. Hiện tại lấy nàng, mối quan hệ với tất cả các nữ nhân khác sẽ có nguy cơ đứt gánh giữa đường. Ước mơ xây dựng hậu cung của hẳn cũng sẽ tan vỡ.

Lão giả thấy Dương Thiên không nói gì còn tưởng hẳn đang tập trung suy nghĩ:

- Người cũng không cần suy nghĩ nhiều, ta cũng đã lựa chọn được một vài ngày tốt. Người xem rồi chọn một ngày là được rồi. Theo như ta thấy...

Dương Thiên trợn mắt, vội vả ngăn cản lão giả tiếp tục “tự sướng”:

- Khoan đã, ta còn chưa nói rõ a. Hôn sự này ta hoàn toàn không phản đối nhưng người cũng phải biết, ta cùng Tuyết nhi vẫn mới chỉ đang học năm 2 đại học. Ta tin nàng cũng có nhiều chuyện muốn làm, kết hôn bây giờ không phải có hơi vội sao?

Lão giả ngẩn ra, hẳn cũng không ngờ Dương Thiên từ chối tiến hành hôn lễ.

- Cũng không còn sớm. Theo như pháp luật hiện hành, chỉ cần 18 tuổi là có thể đăng ký kết hôn. Sau khi kết hôn các người muốn làm gì có thể tùy ý. Khi ta bằng tuổi các người, đã có 2, 3 nữ nhân rồi.

Nhìn lão giả vẻ mặt đặc ý, Dương Thiên chỉ muốn đứng lên cho hắn một đấm. Người đây là đang khoe mẽ với ta sao. Vẫn quyết tâm từ chối:

- Không cần, hôn sự này chúng ta có thể định xuống ở đây. Còn hôn lễ cứ đợi đến khi bọn ta tốt nghiệp rồi hãy tính.

- Nhưng mà...

Thấy lão giả vẫn còn có ý, Dương Thiên dứt khoát nói luôn ra suy nghĩ của hắn:

- Ta biết các người muốn nhân cơ hội này mượn sức của ta. Yên tâm đi, chỉ bằng vào mối quan hệ hiện tại của ta và Tuyết nhi, ta sẽ không bỏ mặc Tần gia.

Nghe Dương Thiên nói vậy, tảng đá trong lòng lão giả cũng lặng lẽ buông xuống. Từ sau khi hủy bỏ hôn sự với Lý gia, quan hệ giữa hai bên cũng đã khá gay gắt. May mắn Lý gia vẫn còn e ngại Dương Thiên nên không dám ra tay trực tiếp. Nhưng một thời gian dài như vậy vẫn không có động tĩnh gì, Lý gia đã bắt đầu rục rịch. Đây mới là nguyên nhân chính khiến lão giả vội vã muốn tiến hành hôn sự của Tần Tuyết với Dương Thiên.

Dương Thiên thì không nghĩ được sâu như vậy nhưng cũng có thể đoán ra phần nào. Thấy lão giả cũng đã không còn gì để nói, Dương Thiên cũng đứng dậy cáo từ:

- Mọi chuyện cứ quyết định như vậy đi. Ta còn có việc phải đi trước. Cáo từ.

Lão giả cũng không giữ Dương Thiên lại, nhiệt tình tiễn hắn ra về. Vừa trở về trước cửa căn cứ Âm tổ, Dương Thiên bị một người áo đen chặn lại. Hắn một câu cũng không nói, đưa cho Dương Thiên một chiếc hộp ngọc rồi bỏ đi.

Thần thức quét qua, Dương Thiên cũng có chút vui mừng:

- Không nghĩ đến tên Huyết Thần kia hào phóng như vậy. Vốn ta chỉ định kiếm vài bình uống dần, hắn lại đưa đến 27 bình.

Vừa nói Dương Thiên vừa nhìn về phía căn cứ Âm tổ:

- Các người cũng không thể trách ta a. Ta là một tên tham quan, ai hối lộ nhiều hơn ta sẽ giúp đỡ người đó.

Cất hộp ngọc vào người, Dương Thiên tiêu sái đi vào trong. Diệp Văn Thiên đã sớm đợi hắn:

- Người đã trở về rồi sao. Cuộc họp vẫn chưa kết thúc, bất quá Hội trưởng có lời muốn chuyển đến người.

Diệp Văn Thiên lấy từ trong người ra một cái Truyền Âm phù đưa cho Dương Thiên. Bên trong là một đoạn tin ngắn:

- Cuộc họp sẽ tiến hành trong một thời gian khá lâu. Vì vậy ta cũng không tiện giữ người lại nữa. Trước khi người rời đi, ta có một việc muốn thỉnh giáo. Tu vị của ta đã đạt đến Kim Đan hậu kỳ đỉnh phong, nhờ công pháp của người đã bước thêm được một bước. Có dấu hiệu đột phá Nguyên Anh nhưng lại không có cảm giác sắp đột phá...

Dương Thiên lắc đầu, câu hỏi này hắn có câu trả lời nhưng nó quá tàn nhẫn. Người một đời truy cầu cảnh giới cao hơn với mong muốn có thể sống lâu hơn. Đến lúc sắp đạt được lại có người nói với người rằng đó chỉ là một giấc mơ mà thôi. Đó là cỡ nào tàn nhẫn cơ chứ. Dương Thiên chỉ để lại một đoạn tin ngắn:

- Nếu người chưa có cảm giác đột phá, như vậy chứng tỏ thời cơ chưa đến. Đột phá Nguyên Anh kỳ là một bước quan trọng trên con đường tu luyện. Không đơn giản như người nghĩ.

Đây là một lời nói dối, nhưng là một lời nói dối thiện ý. Dương Thiên đưa Truyền Âm phù cho Diệp Vấn Thiên rồi rời đi.

Khoảng thời gian tiếp theo của Dương Thiên diễn ra khá bình yên. Đặc biệt mối quan hệ giữa hắn cùng Tần Tuyết, Mộc Vũ Hàm đều có triển biến tốt đẹp. Tuy không có bên nào nói ra nhưng đều đã ngầm hiểu ý. Lý Bàn gọi đây là một bước đột phá lớn, hắn cho rằng chỉ cần Dương Thiên hoàn thành tốt bước này, con đường sau này sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Dương Thiên bây giờ đã sớm không còn quá tin tưởng vào những gì Lý Bàn nói. Sau nhiều lần tự mình trải nghiệm, hắn đã sớm có kinh nghiệm riêng của bản thân mình. Lý Tường sau nhiều lần thất bại cũng đã có dấu hiệu chán nản. Việc này Dương Thiên cũng không để tâm, ngay từ đầu hắn cũng chưa từng nghĩ mình sẽ thua tên kia. Đây là sự kiêu ngạo từ trong máu thịt của hắn.

Nhân sinh có biết bao nhiêu chuyện vui thú, cùng bằng hữu đàm đạo cũng là một trong số đó. Lúc này Dương Thiên cùng Lý Bàn đang đối diện với một vấn đề rất đau đầu: “Làm sao để những nữ nhân xung quanh hắn chấp nhận lẫn nhau”.

Lý Bàn cũng là lần đầu tiên đối mặt với vấn đề này, hắn trước giờ trong lòng chỉ có một mình Lý Vũ. Dương Thiên lại càng thâm trầm hơn, hắn đã sớm bỏ chuyện này qua một bên. Đến bây giờ Dương Thiên mới nhận ra một thực tế có phần phũ phàng:

- Phong tục của thế giới này không giống như Tu Chân giới.

Tại Tu Chân giới, chỉ cần tu sĩ đạt được tu vị đến một mức độ nhất định, tam thê tứ thiếp là chuyện hiển nhiên. Dù sao tu vị càng cao, tuổi thọ của Tu Chân giả ngày càng dài. Năm tháng dài đằng đằng, có nhiều người cùng làm bạn vẫn tốt hơn. Nữ nhân tại Tu Chân giới từ trước đến nay cũng đã

quen với quan điểm này. Còn có không ít người để bước đi xa hơn trên con đường Tu Chân mà tự nguyện làm thiếp cho những vị đại năng kia.

Dương Thiên mang theo tư tưởng đó đến địa cầu. Chuyện này hẳn đã từng nghĩ qua, nhưng khi đó Dương Thiên vẫn chưa có nữ nhân nào rõ ràng nên hẳn chỉ suy nghĩ qua loa rồi vứt sang một bên. Bây giờ nếu chỉ tính những người đã thành công thì cũng đã có không ít: Tần Tuyết, Mộc Vũ Hàm, Bạch Khiết, Đình Đình, thêm vào Hoa Thi Âm nữa thì đã là 5 người. Dương Thiên không thể không nghiêm túc suy nghĩ về chuyện này.

Nhìn Dương Thiên vẽ YiLx8BH mặt âu sầu, Lý Bàn đưa tay khuấy đều ly cafe:

- Chuyện này không phải chưa từng có tiền lệ. Ta nghe nói ở nước ngoài có một vài nơi cho phép có nhiều nữ nhân. Nghe nói có người có hơn 20 nữ nhân cùng cả trăm người con. Mạnh nhân a.

Dương Thiên nhìn Lý Bàn bằng ánh mắt khinh bỉ:

- Bàn tử, ta nói quả không sai. Trong những giây phút quan trọng người thật sự vô dụng, toàn nói ra phế thoại. Thứ nhất, đây là trong nước chứ không phải nước ngoài, rào cản lớn nhất chính là phong tục tập quán, không phải là pháp luật.

- Thứ hai, người nghĩ Tần Tuyết, Mộc Vũ Hàm giống như những nữ nhân kia hay sao?

Lý Bàn nghe Dương Thiên nói vậy, cũng chỉ xấu hổ cười cười. Đưa tay khuấy ly cafe càng nhanh hơn:

- Người cũng phải thông cảm cho ta. Đây là lần đầu ta đối mặt với loại chuyện như vậy. Tạm thời không nghĩ ra cách cũng là việc bình thường.

- Chờ người nghĩ ra cách, ta đã sớm bị các nàng đánh đến thương tích đầy mình.

Lý Bàn quyết định câm nín, hấn sợ Dương Thiên bị áp lực quá lớn phải dùng hấn để giải tỏa. Đến lúc đó ai sẽ hiểu cho nỗi khổ của hấn đây. May cho Lý Bàn, Dương Thiên còn chưa “tuyệt vọng” đến mức đó:

- Đúng rồi, Bàn tử. Người nói xem ta dùng các biện pháp trong những truyện đô thị trên mạng có được hay không?

- A, người nói nghe một chút. Những thể loại truyện đó ta rất ít đọc. Nhưng các thể loại truyện đó đều có phần hư cấu, người cũng không nên hoàn toàn tin vào chúng.

- Ít ra vào giờ phút này bọn chúng hữu dụng hơn người.

Lý Bàn cũng không tiếp tục phản bác. Dương Thiên lấy điện thoại ra, mở ra một trang web bắt đầu tìm kiếm lại các truyện đã từng đọc rồi đưa cho hấn.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Lý Tưởng Mời

Đợi Lý Bàn xem qua hết một lượt, Dương Thiên mới bắt đầu hỏi:

- Người cảm thấy thế nào? Có cái nào phù hợp hay không?

Lý Bàn gật gù:

- Không tệ, ta nghĩ có một số biện pháp có thể áp dụng được. Người xem, trước tiên người hãy khiến các nàng yêu người say đắm. Tốt nhất là khiến nàng có con với người. Đến khi đó, dù người có công khai có người khác, nàng cũng sẽ không thể bỏ người được. Sau đó người chỉ cần kiếm một nơi tổ chức một hôn lễ thật lớn là được.

Dương Thiên cũng không nghĩ đến Lý Bàn lại tìm ra được biện pháp này. Thoạt nghe qua thì rất có lý, nhưng chỉ là lý thuyết mà thôi. Ý kiến này lập tức bị bác bỏ:

- Lỡ như các nàng chịu không được làm ra chuyện gì đại dột thì sao. Hơn nữa, ta cũng không phải ngựa giống, sao có thể làm các nàng đồng thời mang con của ta được. Ta cũng không quá yêu thích trẻ con a.

Thấy Dương Thiên phủ nhận, Lý Bàn cũng tiếp tục tìm một biện pháp khác. Chính bản thân hắn cũng thấy biện pháp vừa rồi hơi hư cấu, chỉ phù hợp cho tiểu thuyết mà thôi.

- Có rồi, trong truyện này, nam chính hi sinh bản thân mình để cứu lấy những nhân vật nữ chính khác. Cuối cùng bọn họ cũng bỏ qua bất hòa, hợp sức cứu lấy nam chính. Sau đó tình cảm lẫn nhau tốt lên, chấp nhận nhau.

Dương Thiên suy nghĩ một chút rồi lắc đầu:

- Biện pháp này không khả thi, ta không nghĩ là có kẻ nào có thể đe dọa đến tính mạng của ta. Nếu kẻ đó có tồn tại, các nàng hợp lại cũng không làm gì được hắn.

- Người có thể giả vờ a.

- Không được, những việc này sớm muộn gì các nàng cũng sẽ biết. Khi đó hậu quả thế nào ta cũng không tưởng tượng ra được.

Đưa tay lên bóp trán một cái, Lý Bàn trực tiếp lắc đầu:

- Đây là hai biện pháp tốt nhất ta tìm thấy. Những thứ còn lại cơ bản chỉ là rác rưởi. Quyết định thế nào tùy thuộc vào người.

Cả hai bắt đầu yên lặng. Dương Thiên nhận ra một sự thật phũ phàng khác. Đôi khi thực lực quá mạnh cũng không phải là tốt. Hắn cũng muốn diễn khổ nhục kế, đáng tiếc không có tên phản diện nào xứng tầm.

Nhìn Dương Thiên vẻ mặt sầu khổ, Lý Bàn liền lảng tránh sang chuyện khác:

- Đúng rồi, trường chúng ta sắp tổ chức một chuyến đi chơi dã ngoại dành riêng cho năm 2 và năm 3. Nghe nói là có một công ty tài trợ. Người có dự định tham gia hay không.

- Không đi.

Dương Thiên trả lời vô cùng dứt khoát. Hắn hiện tại không có tâm trạng lo đến những chuyện vớ vẩn đó.

Hiếu người không ai hơn cha mẹ, nhưng Dương Thiên từ lâu đã không còn cha mẹ. Vì vậy, người hiếu hần nhất bây giờ chính là Lý Bàn. Tên kia vẻ mặt hèn mọn cười nói:

- Nghe nói lần này Triệu Vũ Hình lão sư cũng sẽ tham dự. Không phải người nói mối quan hệ của hai người đang lâm vào bế tắc hay sao. Đây là một cơ hội tốt để đột phá a.

Nghe Lý Bàn nói vậy, Dương Thiên cũng chú ý hơn một chút. Nhưng suy nghĩ cẩn thận hắt lại lắc đầu:

- Không được. Nếu là tổ chức cho cả trường, Tần Tuyết cùng Mộc Vũ Hàm cũng sẽ tham gia. Ta đi theo còn có thể dẫn đến xung đột giữa hai nàng thì sao?

- Mộc Vũ Hàm thì ta không rõ, nhưng Tần Tuyết đã nói nàng sẽ không tham dự. Nghe nói là vì phải đến kinh thành vài ngày có việc.

- Như vậy a.

Thấy Dương Thiên vẫn còn do dự, Lý Bàn tiếp tục ném thêm một miếng mồi lớn:

- Dương Thiên, người thử nghĩ xem. Nếu Tần Tuyết và Mộc Vũ Hàm gặp nhau, chắc chắn sẽ xảy ra chiến tranh. Nhưng Triệu Vũ Hình lão sư thì khác, nàng đã trưởng thành, hơn nữa đã từng trải qua đổ vỡ trong tình cảm. Suy nghĩ hẳn là đã chín chắn hơn nhiều. Người nên nhân cơ hội này tìm cách tạo mối quan hệ tốt cho hai nàng.

- Nếu hai người bọn họ chấp nhận được nhau thì mọi chuyện phía sau sẽ dễ dàng hơn nhiều. Cái gì cũng cần có tiền lệ, ta nghĩ người nên từ chỗ Triệu Vũ Hình lão sư cùng Mộc Vũ Hàm tạo ra tiền lệ đó. Dù sao tên của hai nàng đều có chung một chữ Vũ.

- Không liên quan.

Dương Thiên tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng cũng đa đồng ý với thuyết pháp của Lý Bàn. Có lẽ hẳn phải tạo đột phá ở chỗ này.

- Tốt, vậy chuyển đi lần này ta sẽ tham dự. Bất quá ta cảm thấy có một điểm kỳ lạ, tại sao người lại nhất quyết muốn ta cùng đi?

Lý Bàn lúc này vẻ mặt cũng chuyển sang chế độ nghiêm túc:

- Người có biết lần này công ty tài trợ cho trường chúng ta là của ai không?

Vẻ mặt của Lý Bàn cũng khiến Dương Thiên hơi cảnh giác, tên này rất ít khi dùng vẻ mặt như vậy:

- Là ai?

- Lý Tường.

- Là hần sao.

Gần đây Lý Tường dường như đã chán nản, không tiếp tục làm phiên Mộc Vũ Hàm nữa. Đây là báo hiệu cho chiến thắng của Dương Thiên. Vì vậy hần cũng không có ý định làm khó tên kia nữa. Lý Bàn lại tiếp tục:

- Người không cảm thấy chuyện này kỳ lạ sao. Tại sao Lý Tường đột nhiên muốn tổ chức một cuộc đi dã ngoại cho trường chúng ta. Lại chỉ cho năm 2 và năm 3. Ta thấy chín phần là nhằm vào người.

- Ý của người là hần muốn chia rẽ ta và Mộc Vũ Hàm?

Lý Bàn không nói gì, đưa tay khuấy đều cốc cafe rồi đưa lên miệng uống, bộ dạng như một vị cao nhân. Đáng tiếc hành động này phối hợp với hình dạng bề ngoài của hần chỉ khiến người khác buồn cười. Dương Thiên cũng bật cười, đưa tay vỗ đầu Lý Bàn một cái:

- Không cần ra vẻ thần bí trước mặt ta, có gì thì mau nói ra.

Thấy Dương Thiên không có hứng thú thưởng thức cảnh vui ý đẹp, Lý Bàn vẽ mặt đau khổ:

- Người không thấy bộ dạng vừa rồi của ta trong rất ngẫu sao. Ta...

Lại một tiếng bốp vang lên, Lý Bàn biết điều vội tiếp tục chủ đề:

- Ta đoán hẳn muốn nhắm vào người là chủ yếu. Với những gì ta được nghe về người này hẳn chắc chắn muốn tính mạng của người hơn bất kỳ thứ gì. Mỹ nữ tuy quan trọng, nhưng với hẳn địa vị còn trọng yếu hơn nhiều. Vì vậy chuyến dã ngoại này có thể nguy hiểm đến cả đoàn. Để giết người, ta tin Lý Tường không tiếc hi sinh vài người đâu.

- Thì ra mục đích chính của người là muốn ta đi theo bảo vệ cho người. Nghĩ rất tốt a.

Dương Thiên hoàn toàn không để tâm đến âm mưu của Lý Tường. Việc này vốn không đáng để hẳn tốn thời gian suy nghĩ. Một hạt bụi có thể lấp đầy đại dương hay sao, quả là suy nghĩ ngây thơ.

Lý Bàn cười cười:

- Một công đôi việc mà thôi. Người có thể lợi dụng cơ hội này để diễn một hồi khổ nhục kế. Biết đâu lại có thành công bất ngờ.

Cuối cùng Lý Bàn cũng nói đến thứ khiến Dương Thiên đặc biệt quan tâm. Đúng vậy, nếu tận dụng tốt cơ hội này, vấn đề khó nhằn kia không phải không thể giải quyết.

- Bàn tử, người rất không tệ.

- Quá khen, ta và người đều là một loại người.

- Vậy sao, có cần ta kiếm thêm cho người vài vị phu nhân nữa không?

Lý Bàn nghe đến đây không khỏi hốt hoảng. Nhớ tới tính cách hiền lành nhưng khi nổi nóng thì vô cùng đáng sợ của Lý Vũ, mồ hôi trên trán Lý Bàn lại chảy ra như tắm:

- Dương Thiên lão đại, ta van người đừng làm như vậy. Không nên phá vỡ hạnh phúc gia đình người khác.

Dương Thiên tỏ vẻ đắc ý:

- Không phải người nói ta và người giống nhau, đều là một loại người sao?

- Sao có thể, ta chỉ là một tiểu nhân vật. Đã có một nữ nhân xinh đẹp như Tiểu Vũ là được rồi. Nào dám mơ ước cao xa giống như Dương Thiên lão đại. Người là ánh trăng sáng trên bầu trời, ta chỉ là ánh đèn sau ô cửa sổ...

- Dừng.

Dương Thiên đã không chịu nổi nữa, tên Lý Bàn này có một kiểu nịnh bợ thật kinh dị khiến hằn nổi da gà. Hai người bàn tán thêm một vài chuyện vặt vãnh nữa rồi đứng dậy ra về.

Thời gian cũng không còn sớm, Dương Thiên ghé vào một tiệm để ăn tối sau đó mới trở về nhà.

Khi gần đến nhà, Dương Thiên nhìn thấy trước cửa nhà hắt có đậu một chiếc xe nhìn khá sang trọng. Thần thức quét ngang qua, Dương Thiên nhanh chóng xác định được người phía trong là ai.

Lý Tưởng từ trên xe bước xuống, cười vui vẻ nhìn Dương Thiên:

- Ta đợi người đã lâu. Thế nào, có hứng thú cùng ta uống một bữa hay không?

Dương Thiên hơi ngần ra:

- Uống rượu?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Phiên Toái Đến Từ Vu Tộc

Lý Tường gật đầu:

- Đúng vậy, ta mời người.

- Theo như ta nhớ thì mối quan hệ giữa chúng ta cũng không tốt như vậy a. Không phải, nên nói là kẻ thù thì đúng hơn.

- Không có kẻ thù vĩnh viễn mà chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Hôm qua ta và người là kẻ thù không có nghĩa là hôm nay cũng vậy. Hơn nữa, ai nói kẻ thù không thể ngồi cùng một bàn.

- Người nói rất có lý, tốt, ta cùng người uống.

Nếu Dương Thiên không biết Lý Tường có mưu đồ với mình thì mới là chuyện lạ. Nhưng với tính cách của Dương Thiên, hẳn sẽ không từ chối bất kỳ sự thách thức nào, đặc biệt là từ những kẻ yếu hơn mình.

Hai người cùng ngồi lên xe, Lý Tường chở Dương Thiên đến một quán bar mới mở. Nơi này được xây dựng khá sang trọng, các bàn được trải khăn trắng và một bình đựng hoa nhỏ. Chính giữa còn xây dựng một vũ nơi khá rộng để nhảy. Tổng thể mà nói, nơi này trông giống một vũ trường hơn là một quán bar.

Bước vào bên trong, hai người nhanh chóng được phục vụ dẫn đến một bàn tiệc lớn. Món ăn cùng rượu cũng đã được chuẩn bị sẵn. Lý Tường ra hiệu cho phục vụ ra ngoài rồi quay sang nói với Dương Thiên:

- Người cảm thấy nơi này thế nào.
- Không tệ, đây là quán bar người mở sao?
- Đúng vậy.

Lý Tường cũng không giải thích nhiều, nâng ly rượu lên hưởng về phía Dương Thiên:

- Thường thức một chút đi, đây là loại rượu ta vừa nhập từ nước ngoài về. Hương vị có thể nói là hiếm thấy.

Dương Thiên cũng đưa ly rượu lên miệng uống một hơi. Vị rượu thanh nhưng lại lưu giữ khá lâu trong miệng, không tệ a. Đặt ly rượu xuống bàn, Dương Thiên cười cười:

- Xem ra người cũng không dám hạ độc trong rượu a.
- Ta nào có gan làm như vậy. Nếu người muốn giết ta chẳng phải rất dễ dàng sao.

Dương Thiên cũng không định nói nhảm với hắn:

- Rượu cũng đã uống rồi, người có chuyện gì thì mau nói đi. Ta cũng không có nhiều thời gian rảnh rồi như vậy.

Đưa tay nâng ly rượu lên, Lý Tường một hơi uống hết. Loại rượu này tuy không mạnh nhưng người bình thường không có ai lại một hơi uống hết một ly lớn như vậy.

- Người đây là muốn tiếp thêm dũng khí cho mình sao.

Lý Tường mặt đã đỏ bừng lên:

- Đúng vậy. Ta chỉ muốn báo cho người biết, buổi dã ngoại lần này ta dự định sẽ bày tỏ với Vũ Hàm. Hi vọng người cũng sẽ tới chứng kiến và chúc mừng cho bọn ta.

Câu nói của Lý Tường khiến Dương Thiên nghếch mặt ra. Tên này có phải đầu óc có vấn đề hay không?

- Lý Tường, người có phải bỏ thuốc độc vào nhằm ly hay không. Nể tình người mời ta uống rượu, ta có thể cứu người một mạng.

Lý Tường dường như đã say, giọng nói có chút khó nghe:

- Ta hoàn toàn tỉnh táo, người tin cũng được mà không tin cũng được. Chuyện này ta đã quyết định. Bằng không người nghĩ ta thừa tiền tài trợ cho trường của người sao?

Dương Thiên cũng bị Lý Tường làm bật cười, tên này thật sự có đầu óc hài hước.

- Không nói đến việc người có dám bày tỏ hay không. Người nghĩ Vũ Hàm sẽ đồng ý sao?

- Nếu không thử làm sao có thể biết được. Người đang lo sợ phải không?

- Ta sợ sao?

Dứt lời, Dương Thiên đứng dậy đi về phía Lý Tường:

- Người nói xem ta sẽ phải sợ người sao? Nếu ta muốn, bây giờ ta có thể giết người ngay tại đây.

Lý Tường cố che dấu nội tâm đang khủng hoảng, giữ gương mặt bình tĩnh:

- Người muốn giết ta thì có thể ra tay ngay bây giờ. Điều đó chỉ chứng tỏ người thực sự sợ ta. Vậy cuộc đấu này ta đã thắng rồi. Có thể thắng một nhân vật như người, Lý Tưởng ta chết cũng mãn nguyện.

- Như vậy sao?

Dương Thiên mặt cười bỗng trở nên nghiêm túc, một tay vương về phía Lý Tưởng. Trong khoảng khắc thời gian như dừng lại, có thể nghe thấy tiếng trái tim đang đập mạnh. Lý Tưởng vẻ mặt vẫn bình tĩnh, dường như mọi thứ đúng như hắn nói, cái chết không hề làm hắn sợ hãi.

Tay của Dương Thiên cũng không làm chuyện gì đặc biệt, chỉ vỗ nhẹ vai Lý Tưởng:

- Yên tâm đi. Giết một kẻ như người ta hoàn toàn không có hứng thú. Nếu người đã muốn chơi như vậy, ta sẽ chiều người đến cùng.

Dương Thiên nói xong liền bước ra về, vẫn còn cầm ly rượu trên tay. Trong tai Lý Tưởng lại vang lên một âm thanh:

- Loại rượu này rất được, xem như nó đã cứu người một mạng đi.

Lưng áo Lý Tưởng lúc này đã sớm ướt đầm mồ hôi. Dương Thiên vừa rồi không sử dụng bất kỳ kỹ xảo nào, chỉ đơn thuần ánh mắt cử chỉ đã khiến hắn cảm thấy áp lực khủng khiếp. Cánh tay vẫn còn đang run rẩy của Lý Tưởng cầm lấy ly rượu đưa lên miệng. Do vẫn còn quá run nên phân nửa đã bị đổ ra ngoài làm ướt quần áo của hắn:

- Tu Chân giả qua nhiên lợi hại. Bất quá người càng lợi hại thì ta càng muốn giết chết người. Ta muốn mọi người biết rằng đặc tội Lý Tưởng ta sẽ không có kết quả tốt.

Dương Thiên bước ra ngoài, uống hết ly rượu rồi ném xuống đất:

- Chỉ bằng vào người cũng muốn tính kế với ta sao. Đã như vậy, ta sẽ giúp người hoàn tất vở diễn này. Có điều, kết quả là do ta viết chứ không phải là người.

Bằng vào trí tuệ cùng kinh nghiệm của hần sao lại không biết được mục đích thực sự của Lý Tường là gì. Bày tỏ với Mộc Vũ Hàm chẳng qua chỉ là cái cớ để dụ Dương Thiên tham gia buổi dã ngoại mà thôi. Mục đích chính không nghi ngờ gì là nhắm vào hần.

Dương Thiên chấp nhận chơi trò chơi này, đơn giản vì hần tin rằng Lý Tường không làm gì được mình. Một tên phàm nhân muốn hãm hại một vị Chân Tiên, dù là tên viết truyện cười hay nhất cũng không nghĩ ra được tình tiết như vậy. Quá phi thực tế rồi.

Lúc này Lý Tường cũng không biết Dương Thiên đã nhìn thấu kế hoạch của mình. Hần vẫn đang mơ màng về ngày Dương Thiên chết trong tay hần mà không biết mình đã đặt một chân đến hoàng tuyền rồi.

Dương Thiên trở về nhà, bây giờ cũng đã khá muộn. Vốn định lên giường ngủ một giấc, Dương Thiên phát hiện có kẻ đang ở bên ngoài theo dõi hần. Chính xác mà nói, có hàng trăm ánh mắt chú ý hần kể từ khi hần xuất hiện ở cửa nhà.

Từ khi nào lại xuất hiện nhiều người như vậy? Đáp án dĩ nhiên là phủ định, không có kẻ nào lại ngốc đến mức cử cả trăm người cùng theo dõi một người. Như vậy chỉ khiến người bị bại lộ tung tích mà thôi. Thứ đang nhìn chăm chăm Dương Thiên là những con côn trùng đang đậu trên tường, hàng rào và những cây cột điện xung quanh.

- Lại là đám người Vu tộc. Giết một tên lại đến một bầy. Chẳng lẽ ta phải đến tận nơi tiêu diệt toàn bộ các người hay sao?

Dương Thiên cảm thấy khó chịu. Hần khó chịu với luật lệ của Vu tộc. Tại Linh giới và Tiên giới, hần đã sớm sửa đổi lại những luật lệ này. Tiếc

rằng nơi đây chỉ là một nhánh nhỏ của Vu tộc vô tình lạc đến đây mà thôi, những luật lệ mới kia bọn hắc không biết.

Dương Thiên xòe nhẹ bàn tay ra, từ trong đó một lực hút phát ra. Tất cả côn trùng xung quanh lập tức bị hút lại thành một khối cầu đủ loại màu sắc. Một ngọn lửa bốc lên, khối cầu biến mất không một tiếng động nào. Dương Thiên thân hình biến mất trong đêm tối.

Ở một nơi cách đó rất xa, có ba người đang ngồi khoanh chân trong một căn nhà nhỏ. Từ cơ thể ba người tỏa ra một luồng khí màu xanh kết nối với nhau tạo thành một hình tam giác. Chính giữa là một khối cầu màu xanh, bên trong có một cái bóng màu đen. Từ trong thiên địa, linh khí không ngừng chảy khối cầu, sinh vật bên trong phát ra từng tiếng rè rè rất nhỏ.

Liên kết bất ngờ đứt gãy, dòng chảy linh khí lập tức biến mất. Khối cầu màu xanh vẫn còn lơ lửng trên không. Một người vội hỏi:

- Tam đệ, đã xảy ra chuyện gì.

Người được gọi là tam đệ ho nhẹ vài tiếng rồi nói:

- Đám côn trùng dùng để thăm dò của ta đã biệt diệt sạch.

- Diệt sạch?

- Không sai, một con cũng không thoát.

Một người nhíu mày, trầm giọng:

- Nói như vậy chúng đã bị phát hiện. Việc này cũng không nằm ngoài dự đoán. Nếu không thì hắc làm sao giết chết được thiếu chủ. Đại ca, việc tiếp theo phải làm là gì.

Người được gọi là Đại ca lắc đầu:

- Không vội, chúng ta chưa có nhiều thông tin về địch nhân. Không nên có hành động lỗ mảng. Trước tiên cứ chờ cho Tử Lan Trùng tiến hóa thành công đã.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Phóng Hỏa Giết Người

Trong lúc ba người vẫn đang bàn tán, bên ngoài bỗng nhiên có một tiếng động vang lên. Một người nhanh chóng đưa tay chụp lấy khối cầu rồi cất vào cơ thể. Lại một tiếng động phát ra, lần này cánh cửa bị mở tung ra.

Dương Thiên từ bên ngoài bước vào, không để ý đến ba người kia mà nhìn quanh đánh giá căn phòng.

- Vu sư các người thật là kỳ lạ, luôn ưa thích sống trong những nơi chật hẹp tối tăm như vậy.

Ba người đều đã thủ thế, dường như chỉ cần một lời không hợp là sẽ lao lên tấn công:

- Người là kẻ nào?

- Các người không phải đang theo dõi ta sao, vừa nãy ta còn tiện tay giải quyết một đám côn trùng quanh nhà. Còn có, lần trước còn lỡ tay giết chết một tên Vu sư. Hẳn so với các người còn tệ hại hơn, khi ta nhìn thấy hẳn, hẳn vẫn đang ở trên một bãi rác.

- Là người.

Ba người đã nhận ta người đến là ai, nhưng họ đều không lao lên tấn công. Không biết rõ thực lực của đối thủ mà đã tấn công là một quyết định ngu ngốc. Hơn nữa, Dương Thiên trong thời gian ngắn như vậy đã tìm được đến đây khiến cho bọn hắn vô cùng kiêng kị. Người trước mặt này sẽ không yếu hơn ba người bọn họ.

Thấy ba người chỉ giữ thế thủ mà không lao lên, Dương Thiên gật đầu tán thưởng:

- Không tệ, so với tên kia còn có đầu óc hơn nhiều.
- Tại sao người lại giết thiếu chủ của bọn ta?
- Hắn muốn giết ta, người nói ta phải tha cho hắn sao?

Ba người vẻ mặt hòa hoãn lại, người được gọi là Đại ca đứng ra chấp tay:

- Vậy sự việc lần này là do bọn ta có lỗi trước. Người giết chết hắn là do hắn đáng bị như vậy. Bây giờ chúng ta sẽ trở về báo cáo lên trên. Cáo từ.

Không chỉ Dương Thiên, hai người còn lại cũng ngẩn ra, Đại ca làm như vậy là có ý gì. Đại ca quay lại, thấy hai tên kia vẫn chưa có ý định bước tiếp liền lớn tiếng:

- Các người có nghe thấy những gì ta nói hay không?

Hai người kia tuy không hiểu vì sao, nhưng trước giờ bọn họ vẫn luôn tuyệt đối nghe lời người trước mặt. Vì vậy, không có một lời phản đối nào liền đi theo phía sau.

Ba người bước ra đến cửa nhưng vẫn bị Dương Thiên đứng chặn lại, Đại ca lại cúi đầu cung kính:

- Vị bằng hữu này, có thể tránh ra cho ta đi quá được không?

Dương Thiên nhìn tên Đại ca với ánh mắt thâm thúy:

- Người rất thông minh, chắc hẳn là người cầm đầu ở đây. Chẳng qua người nghĩ chỉ cần làm như vậy là có thể qua mặt được ta sao?

Đại ca ánh mắt lại lóe lên vẻ cảnh giác, Dương Thiên cảm nhận được côn trùng trên người hắn đang bắt đầu rục rịch. Hai người phía sau cũng có hành động tương tự.

- Nói đi, người muốn như thế nào mới đồng ý để bọn ta rời đi.

- Người khôn ngoan không nói lời thừa thãi. Ta muốn các người dẫn ta đến Vu tộc.

Ba người đồng thanh hô lên:

- Không được, Vu tộc là cấm địa, không cho phép ngoại tộc bước vào.

- Các người không cần vội vã như vậy, có thể từ từ suy nghĩ a.

Dương Thiên vừa nói, trên tay đã nâng lên một hỏa cầu. Côn trùng sợ nhất là lửa, Vu tộc sinh ra và lớn lên cùng các loại côn trùng, Cổ độc khác nhau đương nhiên cũng bị nhiễm đặc tính này. Hắn tuy vẻ ngoài tươi cười nhưng rõ ràng là đang uy hiếp trắng trợn.

Ba người nhìn hỏa cầu trên tay Dương Thiên, đều vô ý lùi lại phía sau một bước. Vẻ cảnh giác trong mắt càng đậm.

- Người quả nhiên là một Tu Chân giả.

- Không cần nhiều lời như vậy. Các người chỉ cần nói xem có đồng ý hay không?

Không một tiếng báo trước nào, cả ba người lập tức nhảy nhanh về phía sau, từ trong cơ thể có vô số loại côn trùng bắn ra. Dương Thiên cũng không tỏ ra ngoài ý muốn, hỏa cầu bay về phía trước rồi nổ tung. Căn phòng nhanh chóng ngập trong biển lửa, toàn bộ côn trùng trong nháy mắt biến thành tro bụi.

Dương Thiên phất nhẹ tay một cái, biển lửa lập tức tán đi, trên mặt đất chỉ còn lại ba người đã bị cháy đen vẫn còn đang hấp hối. Đây là Dương Thiên cố ý giữ lại mạng sống cho bọn hắn. Chậm rãi bước lại gần:

- Hiện tại, các người có câu trả lời khác rồi chứ.

Ba người ánh mắt âm trầm, dường như đã lựa chọn thỏa hiệp. Đột nhiên, một khối cầu màu xanh bất ngờ xuất hiện phía sau lưng Dương Thiên rồi phóng thẳng về phía hắn.

- Ngu ngốc.

Dương Thiên phát ra hai tiếng, từ trên người hắn tỏa ra vô số đạo kiếm khí. Khối cầu lập tức bị đánh tan, một con côn trùng bị cắt thành nhiều mảnh rơi xuống đất. Dương Thiên nhìn qua ba người kia, gương mặt ngịch ra. Ba người đều đã bị kiếm khí cắt thành thịt nát. So với thịt heo bán ngoài chợ còn chất lượng hơn.

- Cái này...

Vừa rồi Dương Thiên đã lỡ tay, nói đúng hơn hắn hơi tức giận trước hành động của ba người. Giết bọn hắn không khó, nhưng Dương Thiên chủ yếu là muốn tìm được Vu tộc a. Bằng không thì từ nay về sau hắn sẽ bị làm phiền rất nhiều. Dương Thiên thì lại không thích tên Vương Bào kia chút nào.

- Ai, từ khi nào khả năng kiểm chế của ta lại kém như vậy. Xem ra chỉ có thể tìm tên Vương Bào kia.

Nhìn khung cảnh hoang tàn, Dương Thiên nhanh chóng bỏ trốn. Hắn vừa mới phóng hỏa giết người, chính là một tên tội phạm không sai. Trước khi trở về, Dương Thiên ghé qua một quán bên đường mua mấy món quà rồi đóng gói cẩn thận. Ngày mai hắn muốn đến Vương gia, thời gian cũng đã khá lâu, chắc Vương Vận cũng đã bớt giận.

Khi đó, Dương Thiên chỉ cần an ủi nàng, cho nàng một chỗ dựa vững chắc, khiến nàng cảm thấy hạnh phúc là có thể đưa một vị đại mỹ nữ đến tay. Đáng tiếc, đó chỉ là trong trường hợp lý tưởng mà thôi. Thực tế phũ phàng hơn nhiều.

...

Lúc này Dương Thiên đang ngồi đối diện với Vương lão, hộp quà đã sớm bị hắt vứt sang một bên, gương mặt thất vọng:

- Người nói Vương Vận đã đi nước ngoài rồi sao?

Wang Lao nhìn qua hộp quà bị vứt ở một góc, thở dài:

- Đúng vậy. Nghe tin Vận nhi khỏi bệnh, cha mẹ nàng đã mau chóng trở lại. Để chắc chắn hơn, bọn hắc còn đưa Vận nhi sang nước ngoài kiểm tra. Vận nhi cũng có ước mơ của nàng nên cũng tiện đường qua đó để tiếp tục theo đuổi. 5 năm, 10 năm, không biết đến khi nào nàng mới có thể trở về.

- A, ước mơ của nàng là gì, trong nước không thể thực hiện sao?

Wang Lao lắc đầu:

- Nó muốn giống ta, trở thành một nhà khảo cổ học. Người cũng biết, các lăng mộ cổ, các cổ vật nằm rải rác ở nhiều nơi trên thế giới. Muốn tìm được bọn chúng rất khó khăn. Đây là một công việc vất vả, không phù hợp với một nữ nhân như nàng. Ta đã từng nhiều lần khuyên can nhưng nàng không nghe. Ai cũng có ước mơ của riêng mình, ta cũng chỉ có thể ủng hộ nàng.

Nghe Vương lão nói một hơi, Dương Thiên mặt đã nghệt ra. Trường hợp này hắc chưa tính đến a. Lỡ như Vương Vận đi 5 năm, 10 năm thì phải tính sao. Vương lão rót một ly trà rồi đẩy về phía Dương Thiên:

- Người thực sự thích cháu gái của ta sao?

Dương Thiên gãi đầu cười:

- Việc này còn cần phải hỏi sao, nàng xinh đẹp như vậy. Giữa bọn ta còn có mối quan hệ đặc biệt. Vì vậy, dù thế nào ta cũng sẽ không bỏ qua nàng.

- Như vậy sao?

Vương lão gật đầu, vẻ mặt có chút vui mừng. Lấy ra một phong thư đưa cho Dương Thiên:

- Vận nhi biết ta thích đọc thư tay chứ không thích dùng điện thoại nên mỗi khi đi đến một nơi mới nàng sẽ gửi cho ta một bức thư báo tin. Đây là bức thư mới nhất của nàng, địa chỉ có ghi ở phía trên. Nếu người thực sự có lòng thì hãy đến đó tìm nàng. Hữu duyên sẽ gặp lại.

Dương Thiên hiểu câu hữu duyên sẽ gặp của Vương lão có ý nghĩa gì. Rất đơn giản, bây giờ hẳn đến đó cũng chưa chắc có thể gặp được nàng, cũng có thể nàng đã đi đến một nơi khác. Tất cả tùy duyên. Nhìn kỹ địa chỉ ghi trên phong thư, Dương Thiên đứng dậy chào Vương lão:

- Mọi việc đã như vậy ta cũng sẽ không tiếp tục chậm trễ. Bây giờ ta sẽ đi tìm nàng.

- Ta sẽ chờ tin tốt của người.

Nhìn Dương Thiên đi xa, Vương lão thở dài:

- Vận nhi là một cô gái tốt, hi vọng người đối xử tốt với nó.

- Vận nhi, gia gia chỉ có thể giúp người đến đây thôi. Người phải nắm bắt tốt cơ hội a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Chủ Nhà Tham Tiên

Lần này ra nước ngoài của Dương Thiên cũng không khác lần trước là mấy. Cũng đều vội vã không có chuẩn bị gì. Chỉ khác một điểm hẳn đã có hộ chiếu nên không cần phải trốn trong khoan chứa hàng nữa. Từ sau lần trước, Dương Thiên đã sớm nhờ Diệp Vấn Thiên xử lý chuyện này rồi.

Nếu được lựa chọn, tất nhiên Dương Thiên sẽ muốn tự thân phi hành hơn là ngồi thứ phương tiện chậm chạp này. Nhưng hẳn không biết đường a.

Ngồi máy bay là một loại sự tình rất nhàm chán, may mắn những nữ tiếp viên hàng không cũng không tệ lắm. Trải qua một chuyến bay dài, Dương Thiên cuối cùng cũng đã đến nơi. Bắt một chiếc taxi rồi đi theo địa chỉ Vương lão đã đưa, Dương Thiên cũng đến được nhà của Vương Vận.

Đây là một khu nhà trọ gồm nhiều phòng san sát nhau. Có lẽ do đặc tính công việc là phải di chuyển nhiều nên Vương Vận cũng không quá để ý đến chỗ ở. Dương Thiên bước đến một căn phòng ở gần cuối dãy nhà trọ rồi gõ cửa. Không có tiếng trả lời nào. Thần thức quét qua một thoáng, trong phòng hoàn toàn trống trải, không có bất kỳ đồ đạc cá nhân nào.

Trong trường hợp này chỉ có 2 lý do, một là Vương Vận đã trả phòng, hai là Dương Thiên đã đến nhầm nơi. Dù Dương Thiên hi vọng là lý do thứ hai, nhưng hẳn cũng biết chuyện mình nhầm lẫn là không thể nào.

Đưa tay ném mạnh địa chỉ xuống đất, Dương Thiên chỉ tay lên trời mắng to:

- Vận Mệnh Chi Thần, là tên khốn nhà người chơi ta đúng không. Đừng để ta tìm được người, bằng không ta sẽ bắt người trả đủ.

Nếu có Vận Mệnh Chi Thần ở đây, hẳn chắc chắn sẽ phải khóc ròng nói rằng:

- Chân Tiên đại nhân cao quý của ta, vận mệnh của người ta có thể can dự vào sao. Người không khỏi đánh giá ta quá cao rồi.

Dương Thiên không phải không biết điều này, hẳn chỉ tìm một kẻ để trút giận mà thôi. Nghe tiếng Dương Thiên mắng, các nhà trọ xung quanh đã có người mở cửa ra xem. Lúc Dương Thiên đang định bỏ đi, một nữ nhân trung niên đã bước đến:

- Người biết nữ nhân ở trong phòng này sao?

Nghe thấy nữ nhân trung niên nói đến Vương Vận, Dương Thiên liền trả lời:

- Đúng vậy. Nàng đã đi khỏi đây bao lâu rồi?

- Cũng đã 2 ngày rồi. Nếu người muốn tìm nàng thì ta biết một chỗ. Trước khi đi nàng yuo781Y đã vô ý nói ra.

Dương Thiên lập tức mừng rỡ, như vậy việc tìm kiếm nàng sẽ đơn giản hơn nhiều. Khi này thiếu chút nữa hẳn đã định vận dụng Đại Thôi Diễn Thuật tìm nàng. Thứ kia ít vận dụng thì vẫn tốt hơn, tuy nó không ảnh hưởng gì đến Dương Thiên, nhưng có thể ảnh hưởng đến sự vận động của thế giới này.

- Vậy người mau nói cho ta biết, nàng rốt cuộc đã đi đâu?

Nữ nhân đánh giá Dương Thiên từ đầu đến chân rồi xòe bàn tay ra. Dương Thiên hơi ngẩn ra, cái này là có ý gì?

Nữ nhân thấy Dương Thiên không có hành động gì cũng biểu hiện thiếu kiên nhẫn:

- Người tốt cuộc có muốn biết hay không?

- Dương nhiên là muốn.

- 1000 USD.

Thì ra là đòi tiền, Dương Thiên không ngờ chỉ hỏi một câu mà bị lấy nhiều như vậy. Có điều hắn cũng không để ý, biết được tin tức của Vương Vận, 1 triệu USD cũng không phải vấn đề. Nhanh chóng lấy ra 1000 USD đưa cho nữ nhân trung niên kia, lúc này nàng mới biểu hiện hài lòng. Cất tiền vào trong người rồi mới nói:

- Ta nghe nàng nói ở tỉnh kế bên có một khu mộ cổ vừa được khai quật, nàng muốn đến đó tìm hiểu.

- Tỉnh kế bên?

- Không sai, nàng cũng không nói rõ là tỉnh nào. Nơi này cũng chỉ tiếp giáp 5 tỉnh mà thôi, người có thể từ từ tìm kiếm.

Nữ nhân trung niên nói xong vội quay người bỏ đi, dường như sợ Dương Thiên đòi lại tiền. Xung quanh vang lên tiếng xì xào bàn tán:

- Lại thêm một tên ngốc nữa. Người nói xem, đây là tên thứ mấy?

- Ta nghĩ là tên thứ 11. Nhìn bề ngoài thì nghèo hơn những tên phía trước nhưng ra tay lại rất hào phóng, 1000 USD a.

- Đúng vậy, hắn giàu nhưng ngu ngốc, sớm muộn cũng bị lừa hết.

Nghe mọi người bàn tán, Dương Thiên nhú mày, chẳng lẽ cái thông tin mơ hồ vừa rồi cũng là giả sao? Vội bắt lấy một người ở gần, dúi vào tay

hắn vài tờ 100 USD:

- Người có thể giải thích cho ta, việc người nói ta bị lừa là chuyện gì sao?

Bị Dương Thiên bắt lại khiến người kia hơi hoảng lên, bất quá khi thấy một xấp tiền liền tươi cười lấy lòng, nhỏ giọng nói:

- Ta nói cho người biết, vị mỹ nhân kia tuy chỉ đến đây vài ngày nhưng nàng thực sự rất nổi tiếng a. An ninh nơi đây không tốt lắm, vài hôm trước còn có một kẻ dùng súng xông vào muốn cướp giật đã bị nàng tự tay bắt giữ.

- Sao chuyện đó đã có phóng viên tới phỏng vấn nàng. Nàng xinh đẹp như vậy tất nhiên nhanh chóng nổi tiếng, có rất nhiều vị công tử đến đây tìm nàng. Đáng tiếc, vài ngày sau nàng đã bỏ đi mà không ai hay biết. Những vị công tử kia rất tiếc nổi, vội vã tìm kiếm. Bà chủ nhà, người người vừa gặp khi nãy nhân cơ hội này bán những tin tức cho những tên kia, kiếm được không ít a.

Vương Vận bây giờ đã là Kim Đan sơ kỳ Tu Chân giả, hơn nữa sở hữu Hàn Băng khí. Bắt vài tên cướp với nàng là chuyện đơn giản. Với sắc đẹp của nàng, có nhiều người theo đuổi cũng rất bình thường. Thứ khiến Dương Thiên bận tâm là một thứ khác.

- Nói như vậy, thông tin bà chủ nhà đưa cho ta đều là giả.

Người kia nghe vậy liền lắc đầu:

- Việc này ta cũng không rõ. Nghe nói khi nàng bỏ đi đã gặp qua bà chủ nhà để trả lại chìa khóa phòng. Không chừng bà ta thực sự biết.

Dương Thiên có một loại cảm xúc muốn đánh người, hắn lại vừa bị một người bình thường chơi một võ. Đi ra khỏi nhà trọ, Dương Thiên thần thức

bảo phủ lấy nơi này. Hắn nhanh chóng tìm được phòng ở của bà chủ nhà, thần thức lập tức tìm kiếm hết mọi góc ngách trong phòng. Dẫn Vật thuật được thi triển, trên tay Dương Thiên xuất hiện 3 cái hộp nhỏ cùng một xấp tiền mặt. Đây đều là tích trữ của bà chủ nhà.

Một ngọn lửa lóe lên, tất cả đều biến thành tro bụi. Dương Thiên rời đi, cũng mặc kệ bà chủ nhà thế nào. Nếu đã dám làm thì phải có tinh thần nhận lãnh hậu quả.

Năm tỉnh đối với Dương Thiên không phải vấn đề lớn, hắn chỉ cần đến nơi rồi cảm nhận khí tức của Vương Vận là được. Đến tỉnh thứ 3, Dương Thiên cũng đã cảm nhận được khí tức của nàng. Xem ra đã trách nhầm bà chủ nhà, Dương Thiên tuy nghĩ vậy nhưng lại không có chút áy náy nào. Hắn không thích có người lợi dụng hắn.

Tỉnh này nằm kế bên một ngọn núi lớn, địa thế khá giống Bắc Giang thành. Chỉ khác biệt là dãy núi này so với Bắc Giang tỉnh lớn hơn nhiều lắm. Một đường bay thẳng đến dãy núi, Dương Thiên phát hiện nơi này có một trận pháp Cấm Không cùng Ấn Thân. Hắn không khỏi nhíu mày:

- Xem ra nơi đây không phải mộ cổ mà là động phủ của cổ tu sĩ. Hơn nữa khí tức lưu lại còn có chút quen thuộc. Chẳng lẽ lại là tên kia.

Tu Chân giả có thể được Dương Thiên lưu ý không nhiều, đáng để hắn ghi nhớ khí tức lại càng ít. Tại địa cầu này, cũng chỉ có tên kia mà thôi. Dương Thiên cảm thấy khó hiểu, tên kia trước khi đi lưu lại nhiều động phủ như vậy để làm gì. Chẳng lẽ là chuẩn bị cho phân thân của hắn sao.

Mặc kệ là lý do gì, nếu là mưu đồ của tên kia, Dương Thiên sẽ vui lòng mà phá hoại. Tuy tên kia sớm đã bị hắn đánh thành cặn bã, nhưng mối hận trong lòng Dương Thiên vẫn chưa hoàn toàn tan hết.

Một tia kiếm khí dài đến hơn mười trượng đột nhiên phóng ra, trận pháp không một chút kháng cự nào liền tan vỡ. Dương Thiên cả người liền phi

vào trong. Vừa rồi bị trận pháp che dấu nên Dương Thiên chưa phát giác, Vương Vận đang xảy ra chuyện.

Khí tức của Vương Vận đang khá hỗn loạn, đoán chừng là đang chiến đấu với thứ gì đó. Tuy vẫn chưa nguy hiểm đến tính mạng nhưng khí thế của nàng đang yếu dần, không quá 3 giờ sẽ lâm vào nguy hiểm. Dương Thiên theo hướng của nàng vội phóng đến.

Vừa bước đến nơi, Dương Thiên bị một màn sáng bao phủ, sau đó cả người hắn đột nhiên xuất hiện ở một nơi khác, trên người hắn đang mặc một bộ âu phục màu trắng, đứng trên lễ đường.

Phía dưới là một đám mỹ nữ xinh đẹp đang lần lượt bước ra: Tần Tuyết, Mộc Vũ Hàm, Triệu Vũ Hình...Trên người các nàng đều đang diện những bộ áo cưới lộng lẫy. Đây không phải là thứ hắn vẫn luôn truy cầu sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Đại Trận Hấp Thu Sinh Mệnh

Từng cái mỹ nữ lần lượt bước lên, Lý Bàn đứng bên cạnh cầm một cái khay đựng nhẫn cưới. Dương Thiên lần lượt đeo cho từng người, không quên thề thốt những câu sến súa. Trao nhẫn kết thúc, cả lễ đường vỗ tay ầm ầm, chúc cho bọn họ hạnh phúc. Dương Thiên cũng nở nụ cười mãn nguyện:

- Xem như là tập luyện trước cho tương lai đi. Tên kia cũng thật kỳ lạ, trận pháp này tốn rất nhiều kỳ công kết hợp với mộng cảnh nhưng lại không bố trí sát trận. Chẳng lẽ hắn chỉ muốn vây khốn người vào thôi sao.

Trong các loại huyền trận, mộng cảnh là một trong những loại khó đối phó nhất. Một người đang nằm mơ thường không biết, mãi cho đến khi họ tỉnh dậy. Tên kia đã mất công một huyền trận cao cấp như vậy, lại không thêm vào sát trận để diệt sát người vào. Việc này không phù hợp với tính cách của hắn a.

Nói đi cũng phải nói lại, nếu hắn thêm vào sát trận, Vương Vận sớm đã mất mạng. Khí tức của nàng hỗn loạn như vậy, chắc hẳn loại huyền cảnh nàng và hắn gặp phải là khác nhau.

Nhẹ nhàng phất tay một cái, huyền trận lập tức tan biến. Vương Vận lúc này vẫn còn đang nằm trên mặt đất, tuy huyền trận đã bị phá nhưng nàng vẫn còn ở trong mộng cảnh. Gương mặt của nàng khó coi, đoán chừng là gặp phải ác mộng.

Một đạo khí màu xanh từ tay Dương Thiên phóng thẳng vào trán nàng. Vương Vận dần bình thường trở lại, hai mắt dần mở ra. Nhìn thấy Dương

Thiên đang đứng kể bên, nàng không khỏi ngẩn ngơ, nhỏ giọng:

- Thì ra này giờ chỉ là một giấc mơ thôi sao. Vậy nơi đây hẳn là một huyễn trận, không biết vị tu sĩ nào thiết kế.

Vương Vận được Dương Thiên truyền lại không ít thông tin về Tu Chân giả nên cũng có biết qua huyễn trận. Tuy lúc vừa bước vào nàng đã rất cảnh giác, nhưng huyễn trận cao cấp như vậy, chỉ bằng tu vị Kim Đan kỳ của nàng căn bản không có hi vọng gì.

Dương Thiên nghe Vương Vận nói không khỏi bật cười:

- Người nghĩ nhiều rồi, ta là thật, không phải là do huyễn cảnh dựng lên a.

- Đúng vậy, Dương Thiên thật sao lại có mặt ở đây được. Khoan đã, người nói người không phải do huyễn cảnh tạo nên.

Dương Thiên gật đầu:

- Đúng vậy. Ta theo địa chỉ Vương lão đưa cho đến đây để tìm người. May mắn đến kịp lúc, nếu không người có thể bị huyễn trận này vây khốn.

Nghe được Dương Thiên xác nhận, Vương Vận hai mắt lóe sáng nhưng rất nhanh lấy lại vẻ lạnh lùng. Đây cũng không phải do tính cách của nàng mà là ảnh hưởng của Hàn Băng Chi thể. Vương Vận nhìn khắp nơi một lượt rồi mới hỏi Dương Thiên:

- Từ lúc người bước vào đây còn phát hiện người nào khác hay không?

- Không có, ta chỉ cảm thấy khí tức của người hỗn loạn nên lập tức tìm đến đây.

- Vậy người thay ta dùng thần thức kiểm tra chung quanh đây xem có người nào không?

Nếu Vương Vận đã nhờ vả, Dương Thiên sẽ không từ chối. Thần thức của Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ mạnh mẽ phát ra. Cả dãy núi như hiện ra ngay trong tầm mắt hắn. Quan sát kỹ càng một hồi, Dương Thiên lắc đầu:

- Người sống thì không có, người chết thì lại có không ít.

- Vậy sao?

Dù đã sớm đoán được kết quả, Vương Vận cũng không khỏi cảm thấy bi thương. Những người này đều cùng nàng đến đây, không ngờ lại bị chết oan như vậy. Nhanh chóng lấy lại tinh thần, nàng nhìn qua Dương Thiên:

- Người có biết gì về động phủ này hay không?

- Cái này cần phải điều tra thêm một lần nữa. Ta kiến nghị người nên rời khỏi đây, nơi này đối với người quá nguy hiểm.

- Không được, những người kia đã hi sinh tính mạng. Ta sẽ không để mạng sống của họ mất đi một cách vô ích.

- Nếu người tiếp tục ở lại thì chính bản thân người cũng sẽ gặp nguy hiểm. Bí mật nơi này, để ta thay người tìm hiểu.

Tuy vẫn không muốn rời đi, bất quá Vương Vận vẫn phải chấp nhận thuyết pháp của Dương Thiên. Chỉ một cái huyền trận ở cửa vào đã khiến nàng không qua được, tiếp tục đi vào trong chỉ có thể trở thành gánh nặng cho hắn mà thôi.

- Nơi này nguy hiểm như vậy, người một mình đi vào không có vấn đề gì chứ.

Thấy Vương Vận quan tâm mình, nội tâm Dương Thiên rất vui vẻ:

- Không vấn đề gì, ta tuy không chắc có thể vượt qua toàn bộ, nhưng giữ mạng thì vẫn có niềm tin.

- Tốt lắm, vậy ta ở dưới chân núi đợi người.

Vương Vận cũng không tiếp tục nhiều lời mà xoay người rời đi. Dương Thiên chờ bóng nàng đi khuất mới quay đầu lại nhìn về phía động phủ phía xa:

- Để ta xem thử người rốt cuộc muốn giở trò gì.

Huyền trận vừa rồi Dương Thiên đã hiểu được mục đích chính của nó. Đơn giản chỉ là muốn khiến cho Tu Chân giả mất hết toàn bộ tu vị. Ở trong huyền trận, từng chút từng chút lực lượng của người sẽ bị huyền trận thôn tóm. Đây chính là lý do mà Vương Vận bị giam lại mà những người bình thường kia lại có thể tiếp tục đi vào trong.

Xác của bọn họ đều nằm ở sau núi, như vậy hẳn là bọn họ đều đã đi vào động phủ rồi mới bị giết chết, ném ra sau núi. Điểm kỳ lạ nhất chính là trên người bọn họ hoàn toàn không có vết thương, da dẻ máu huyết vẫn bình thường. Cứ như là sinh mệnh lực bị hút cạn mà chết.

Dương Thiên cũng không vội vã mà từ từ bước vào trong. Bên trong động phủ đơn giản hơn những gì hẳn tưởng tượng. Một chiếc giường đá, một chiếc bàn, cùng một bình hoa làm bằng ngọc quý. Một người bình thường bước vào đây, chắc hẳn sẽ chú ý đến bình ngọc trước tiên. Dương Thiên cũng không ngoại lệ, hẳn biết giường cùng bàn chỉ là để phân tán lực chú ý mà thôi. Nó khiến mọi người cảm thấy hang động này không có gì nguy hiểm. Nếu người chỉ đặt một chiếc bình duy nhất trong một hang động mới là chuyện kỳ lạ.

Đặt một tay lên chiếc bình, trận pháp đột nhiên khởi động. Từ bình ngọc, một vòng tròn sáng hình ngôi sao lục giác đột nhiên phóng ra bao phủ lấy cả động phủ. Dương Thiên lập tức chỉ tay hô nhỏ một tiếng:

- Tĩnh.

Trận pháp đang chuyển động liền dừng lại, Dương Thiên bắt đầu quan sát hết một lượt:

- Truyền tống trận, xem ra đám người kia sau khi bị giết đã bị trận pháp này truyền tống ra sau núi. Cửu Tượng trận, đây là một loại trận pháp phòng ngự cao cấp. Còn đây là...

Trận pháp này Dương Thiên mới nhìn thấy lần đầu, là một loại hợp trận. Bao gồm nhiều loại trận pháp với nhau. Truyền tống trận, Cửu Tượng trận Dương Thiên có thể hiểu, nhưng phần còn lại cần phải nghiên cứu một lúc.

Trận pháp còn lại này rất phức tạp, Dương Thiên tiêu tốn gần một giờ mới có thể suy diễn ra hoàn toàn. Hắn cảm thấy rất không hài lòng, đường đường một Chân Tiên như hắn lại bị một cái tiểu trận pháp làm khó. Dương Thiên cũng không biết, đây là bản giản lược một đại trận của Sinh Mệnh Chân Tiên. Hắn có thể hiểu được trong vòng một giờ đã là rất giỏi rồi.

- Không ngờ trận pháp này lại được dùng để hút sinh mệnh lực từ trong cơ thể người sống, sau đó thông qua truyền tống trận chuyển đến một nơi khác. Còn xác người sẽ được chuyển đi qua một truyền tống trận khác.

- Nói như vậy, mục đích chính của hắn là hấp thu sinh mệnh lực. Tuy loại sinh mệnh lực này so với Sinh Mệnh Tiên Lực còn thua kém rất nhiều nhưng để thu được cũng sẽ tốn không ít công sức. Việc này càng lúc càng khó hiểu, trước khi đi hắn còn tốn nhiều công sức thiết lập một đại trận như vậy để làm gì?

Nghĩ mãi cũng không ra, Dương Thiên quyết định mặc kệ. Dù tên kia có mục đích gì, hắn cũng đã sớm thần hồn câu diệt, cũng không phải là vấn đề lớn. Bước ra khỏi động phủ, một đạo kiếm khí khổng lồ từ trên không bất ngờ trảm xuống. Động phủ được trận pháp bảo vệ cũng không chịu được vỡ tan. Nếu không có trận pháp thừa nhận phần lớn uy lực, cả đỉnh núi cũng sẽ bị một kiếm kia phá vỡ hoàn toàn.

Dương Thiên phủ tay, xoay người rời đi. Vương Vận vẫn giữ lời hứa đợi Dương Thiên dưới chân núi. Vừa thấy hần bước xuống liền hỏi:

- Mọi chuyện thế nào?

- Bên trong động phủ là một loại trận pháp đặc biệt chuyên dùng để hấp thu sinh mạng người tiến vào. Huyền trận lúc trước mục đích chỉ để phân tán tu vị của Tu Chân giả, giúp cho trận pháp nhanh chóng hấp thu hơn mà thôi. Sinh mệnh lực sau khi hấp thu được chuyển đến nơi nào ta cũng không rõ.

Wang Yun nghe Dương Thiên nói xong, gương mặt vốn lạnh như băng càng thêm giá rét, có thể cảm thấy từng đợt hàn khí do nàng phát ra.

- Rốt cuộc là kẻ nào mà lại độc ác như vậy?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Mong Muốn Của Vương Vận

Chủ nhân của động phủ này là ai, Dương Thiên sẽ không nói cho Vương Vận biết. Hắn đã sớm không còn tồn tại trên thế giới này nữa rồi.

- Ta cũng không rõ. Người cũng đừng nghĩ nhiều nữa, người có thể thiết kế một trận pháp mạnh như vậy, không phải kẻ mà người có thể trêu chọc.

Dương Thiên cố ý nói như vậy để Vương Vận từ bỏ ý định. Không ngờ lại khiến Vương Vận hiểu lầm:

- Người muốn nói tu vị của ta quá thấp, căn bản không phải đối thủ của tên kia?

- Đúng vậy.

- Ta hiểu rồi.

Không để Dương Thiên kịp nói gì, Vương Vận đã tiếp:

- Ta muốn người giúp ta trở nên mạnh hơn, đủ sức để giết chết tên kia. Trả thù cho những kẻ bị hắn giết chết.

Dương Thiên nghe xong câu đó thì hơi ngẩn ra, nhúu mày:

- Bọn họ quan trọng với người như vậy sao?

- Bọn họ là những bằng hữu đầu tiên của ta.

Vương Vận không có bằng hữu. Nói đúng hơn là trước kia không có. Biết trước mình sớm muộn cũng sẽ chết nên nàng không muốn thân thiết với bất kỳ ai. Sau khi được Dương Thiên chữa khỏi, không chế được Hàn Băng Chi thể, những người kia là bằng hữu đầu tiên của nàng. Có cùng sở thích khám phá như nàng. Bọn họ bị một tu sĩ cường đại giết chết, dù vô tình hay cố ý thì Vương Vận cũng phải thay họ trả thù.

- Ta khuyên ngươi nên từ bỏ ý định đó đi. Động phủ này tồn tại đã từ rất lâu, tên kia chưa chắc đã còn sống. Nếu hắn còn sống, tu vị cũng đã sớm đạt đến một trình độ kinh khủng.

- Ta đã quyết, ngươi có giúp hay không thì mau nói đi.

Tính cách của Vương Vận rất cứng đầu, điểm này Dương Thiên lần đầu tiên được biết. Nàng đã nói đến như vậy, hắn còn có thể từ chối sao. Tên kia đã chết nhưng phân thân của hắn vẫn còn ở đây, để nàng giết hắn thay thế cũng không phải ý kiến tệ.

Huyết Thần cũng không biết, mạng sống của hắn được Dương Thiên quyết định một cách hời hợt như vậy.

- Giúp, đương nhiên ta sẽ giúp. Bất quá tu vị của ngươi thấp như vậy, muốn giết tên kia sẽ tiêu tốn không ít thời gian.

- Tu vị tên kia đạt đến mức nào?

- Theo dự đoán của ta, khi hắn kiến tạo động phủ hắn đã là Nguyên Anh trung kỳ. Nếu hắn còn sống tu vị chắc hắn cũng đã đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ.

Dương Thiên dứt khoát lấy tu vị của Huyết Thần nói ra. Hắn mới là kẻ Vương Vận sẽ giết.

Tuy đã sớm đoán được người kia tu vị rất cao, nhưng đạt đến mức này khiến Vương Vận hơi lo lắng:

- Người nói ta có cơ hội giết hắn hay không?

- Có Hàn Băng Chi thế, người sớm muộn gì cũng sẽ mạnh hơn hắn. Có điều sẽ cần thời gian khá lâu.

- Ta không chờ được lâu như vậy.

Dương Thiên méo mặt, hắn hiểu Vương Vận muốn nói gì. Câu nói đó đồng nghĩa với việc nàng sẽ tập trung tất cả khả năng để tăng cao tu vị. Khi tu sĩ muốn tập trung, không có gì khác ngoài việc bế quan. Nhưng Dương Thiên và nàng chỉ vừa mới gặp nhau, nàng lại quyết tâm bế quan thì hắn phải làm gì?

- Người muốn bế quan?

- Đúng vậy.

- Được rồi. Theo ta đi.

Đưa tay nắm lấy tay Vương Vận, cả người nàng hơi cứng lại rồi lập tức thả lỏng. Vương Vận chỉ cảm thấy mắt hoa lên một cái, cả hai đã xuất hiện ở một đỉnh núi xa lạ. Nhiệt độ nơi đây vô cùng thấp, dù sở hữu Hàn Băng Chi thế, đã quen với cái lạnh nhưng Vương Vận cũng có chút không chịu được.

Dương Thiên phất tay một cái, một phiến đá tròn màu xanh lam xuất hiện. Hơi lạnh từ nó phát ra so với xung quanh còn mạnh hơn vài phần. Tiếp theo hắn bắn ra vài đạo kiếm khí, đào trên vách núi ra một hang động rồi quay lại nhìn Vương Vận:

- Người trước tiên thích ứng với nơi tu luyện này một chút, ta sẽ lập tức trở lại.

Dương Thiên nói xong liền đi vào hang động hắc vừa mới tạo ra. Vương Vận hai chân xếp bằng ngồi lên phiến đá. Một luồng khí lạnh bốc lên khiến nàng rung mình, vội vàng vận chuyển công pháp để luyện hóa. Cửu Chuyển Hàn Băng Quyết là công pháp đỉnh cấp, tu vị của Vương Vận lâu nay không có tiến bộ, nguyên nhân chủ yếu là do nàng không thích tu luyện mà thôi.

Hiện tại có được thiên thời, địa lợi, nhân hòa, tu vị của nàng sẽ bạo tăng rất nhanh. Một cỗ lực xoáy linh khí hình cái phễu xuất hiện trên đầu Vương Vận. Thiên địa linh khí đi qua đó lần lượt được tinh lọc rồi cô đặc lại chảy vào người nàng.

Tu luyện không biết thời gian, không biết Vương Vận tu luyện trong bao lâu thì Dương Thiên một lần nữa xuất hiện đánh thức nàng.

- Động phủ ta đã thiết kế xong. Người khi nào tu luyện mệt mỏi có thể vào trong đó nghỉ ngơi. Còn đây là đan dược ta chuẩn bị cho người, luyện hóa toàn bộ, nếu may mắn người có thể đạt đến Nguyên Anh kỳ trong vòng hai năm. Đây là Băng Sương Kiếm, người có thể luyện hóa thành bản mệnh pháp bảo, còn đây là...

Dương Thiên một hơi ném ra một đồng đồ vật khiến Vương Vận nhất thời cảm thấy hoa mắt. Đành chớ hắc kết thúc mới gật đầu:

- Ta đã biết.

- Chỉ cần người đột phá Nguyên Anh kỳ cùng Hàn Băng Chi thể đệ nhị chuyển, bằng vào Băng Sương Kiếm cùng pháp thuật ta đưa người. Giết chết một tên Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ không phải không có hi vọng.

Trong vòng 2 năm từ Kim Đan sơ kỳ đột phá đến Nguyên Anh sơ kỳ. Không những vậy, còn phải ở Nguyên Anh sơ kỳ giết chết Nguyên Anh hậu kỳ. Hai chuyện này nếu nhắc đến ở Tu Chân giới chắc chắn sẽ thành trò hề lớn nhất từ trước đến nay. Vương Vận chưa tiếp xúc nhiều với tu luyện nên cũng chưa hiểu yêu cầu của mình vô lý đến cỡ nào, Dương Thiên chỉ là đang cố gắng chiều theo nàng mà thôi.

Bất quá có một chuyện hẳn nói là thật, nếu nàng thành công đột phá Nguyên EFvWLAG Anh sơ kỳ, có khả năng giết chết Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ.

Wong Vận cũng không nhận được hỏi một câu:

- Tu vị của người rốt cuộc đã đạt đến mức nào?

Dương Thiên tỏ ra thần bí:

- Chờ người đạt đến cảnh giới nhất định sẽ biết. Đúng rồi, nếu không còn chuyện gì nữa, ta sẽ đi trước.

- Người tại sao phải đối xử tốt với ta như vậy?

Nghe Vương Vận hỏi như vậy, Dương Thiên liền đưa tay ôm lấy nàng:

- Người là nữ nhân của ta, ta có thể không đối xử tốt với người sao?

Dứt lời, Dương Thiên buông Vương Vận ra, biến mất vào không trung. Cái ôm bất ngờ của Dương Thiên khiến nàng hơi ngỡ ngàng. Lấy lại tinh thần, Vương Vận bước vào động phủ Dương Thiên để lại. Bên trong được thiết kế tinh xảo, một loại đồ đạc có nhân đều đầy đủ. Còn có một tủ chứa đầy quần áo cùng một suối nước nóng cỡ nhỏ. Bên ngoài động phủ là một trận pháp, có tác dụng phòng ngự, đồng thời khiến cho nhiệt độ bên trong ấm hơn.

Gương mặt Vương Vận vẫn lạnh như băng, nhưng trong lòng nàng lại đang vô cùng ấm áp. Hẳn là nam nhân đầu tiên của nàng, cũng sẽ là nam nhân cuối cùng. Tắm rửa thay một bộ y phục, Vương Vận quay trở lại nơi tu luyện. Nàng quyết tâm đột phá Nguyên Anh kỳ trong vòng hai năm, không phụ sự kỳ vọng của hẳn.

...

Dương Thiên lúc này đã sớm trở về địa cầu. Đúng vậy, là trở về địa cầu. Pháp tắc của địa cầu không được, Dương Thiên đành phải đưa nàng đến một cái tiểu vị diện phù hợp hơn để nàng tu luyện. Nơi đó tràn ngập hàn băng khí, tin tưởng tu vị của nàng sẽ đột phá rất nhanh.

Hẳn vốn muốn thiết kế động phủ tiện lợi để Vương Vận nghỉ ngơi thư giãn. Sống sao cho thoải mái nhất mới là lý tưởng của Dương Thiên. Đáng tiếc hành động đó lại khiến Vương Vận hiểu lầm, càng thêm quyết tâm tu luyện, đột phá Nguyên Anh kỳ. Dương Thiên nếu biết được chắc chắn sẽ câm nín, nữ nhân thật kỳ lạ, luôn làm trái với những gì hẳn dự tính.

Tại Tu Chân giới, khi đối đầu cùng kẻ địch, Dương Thiên luôn đoán trước được tên kia muốn làm gì. Từ khi đến địa cầu, những dự đoán của hẳn hoàn toàn trật lất. Là do tư duy khác biệt hay nữ nhân tại đây khó chơi hơn những tu sĩ sống vô số năm tháng kia?

Dương Thiên tuy nói là hai năm thời gian, bất quá hẳn cũng không nghĩ nàng sẽ thành công đột phá. Đến lúc đó hẳn chỉ cần đánh Huyết Thần gần chết rồi đưa đến cho nàng là được. Chỉ một tên Nguyên Anh hậu kỳ mà thôi, coi như là số hẳn không may đi.

Mọi chuyện gác lại ở đó, chuyến đi này của Dương Thiên tuy không đạt được mục đích nhưng kết quả cũng không tệ lắm. Bây giờ còn có việc chờ hẳn giải quyết.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Sư Phụ Của Vương Bào

Sáng ngày hôm sau, Dương Thiên vẫn đi học như thường lệ. Hắc cùng Tần Tuyết vẫn ngồi chung một chỗ. Mặc kệ Lý Bàn đang ở sau lưng mắng hắc trọng sắc khinh bực. Lúc buổi học gần kết thúc, Dương Thiên mới hỏi Tần Tuyết:

- Tuyết nhi, nghe nói người không tham gia EN0IjmN chuyển dã ngoại lần này.

Tần Tuyết cũng đã quen với cách gọi này nên cũng không phản đối gì, gật đầu trả lời:

- Không sai, ngày đó trùng với lễ mừng thọ của gia gia ta. Mọi năm ta đều sẽ trở về vào ngày đó.

- Như vậy a, đáng tiếc. Ta còn muốn cùng người đi a.

- Sau này còn có nhiều cơ hội.

Dương Thiên cũng không hiểu ẩn ý trong câu nói của Tần Tuyết, hắc đang thở phào nhẹ nhõm. Tình tay ba đã khó giải quyết, tay bốn thì dù hắc là thánh nhân cũng bó tay. Lúc này Dương Thiên mới an lòng, nói ra mục đích chính:

- Đúng rồi, người có biết hiện tại Vương Bào đang ở đâu không. Ta có chuyện muốn tìm hắc.

Nghe Dương Thiên nói muốn tìm Vương Bào, Tần Tuyết lộ vẻ cảnh giác:

- Người muốn tìm Vương Bào đại ca để làm gì?

Nhìn bộ dáng cảnh giác của nàng, Dương Thiên bật cười:

- Người sao lại nhìn ta như vậy, ta và hắc vốn không có thù oán gì. Chỉ là có một vài việc cần phải gặp mặt hắc để hỏi thôi.

- Như vậy a. Vương Bào đại ca hiện đang ở nước ngoài. Nếu người có chuyện muốn hỏi hắc, ta có thể cho người số điện thoại của hắc.

- Tốt.

Chỉ là gọi điện thoại mà muốn Vương Bào nói ra tung tích Vu tộc là chuyện không thể nào. Vì vậy Dương Thiên chỉ có thể sử dụng biện pháp hơi thấp kém một chút. Không đúng, không có gì phải gọi là thấp kém. Theo như một vĩ nhân đã từng nói: “Trên thế giới này vốn không có đúng hay sai, người chiến thắng là người đúng”. Chỉ cần người đạt được mục đích tức là đã chiến thắng, khi đó có ai dám bảo làm sai.

Trở về nhà, Dương Thiên liền gọi điện thoại cho Vương Bào. Phải mất một lúc sau tên kia mới bắt máy:

- Xin chào, ta là Vương Bào, xin hỏi người là?

- Ta là Dương Thiên, chúng ta vừa gặp nhau không lâu a.

Đáp lại Dương Thiên là tiếng cúp điện thoại. Dương Thiên nhìn điện thoại trong tay, tình huống này là như thế nào, hắc sợ ta đến như vậy sao?

Tiếp tục dùng điện thoại gọi lại, Vương Bào vẫn không bắt máy. Thậm chí còn chặn số của Dương Thiên. Bất đắc dĩ, hắc đành dùng một số điện

thoại khác. Lần này Vương Bào cũng tốn một hồi lâu mới bắt máy, Dương Thiên vội nói:

- Ta nói Vương Bào, nếu người còn dám tắt máy, nếu gia đình người xảy ra chuyện gì. Ta sẽ không chịu trách nhiệm.

Cố nén xúc động muốn ném điện thoại xuống đất, Vương Bào hét to:

- Dương Thiên, người rốt cuộc muốn thế nào. Người cướp đi Tuyết nhi của ta, hại ta phế đi tu vị, bị sư phụ ruồng bỏ. Bây giờ người còn muốn hãm hại gia đình của ta sao.

Lời nói của Vương Bào khiến Dương Thiên hơi ngẩn ra. Cái này, hình như không sai a. Tên kia bị mình hại thảm đến như vậy sao. Dương Thiên hối hận trong một giây, sau đó vẫn giữ giọng điệu uy hiếp:

- Không cần nhiều lời, gia đình của người vẫn đang ở trong nước. Nếu người ngoan ngoãn nghe lời ta thì bọn họ sẽ không có chuyện gì. Bằng không mà nói...

Dương Thiên bỏ lỡ câu nói, Vương Bào cũng nhận rõ ý tứ của hắn, trầm giọng:

- Người rốt cuộc muốn gì?

- Chỉ là một việc nhỏ mà thôi. Lần trước người đã sử dụng Cổ độc, hắn là có liên quan đến Vu tộc. Ta muốn biết tung tích của Vu tộc.

- Ta không biết, ta chỉ là được một người của Vu tộc vô tình gặp phải rồi nhận làm đệ tử thôi. Dù người có giết chết ta, ta cũng sẽ trả lời như vậy.

Dương Thiên cũng không bất ngờ, câu trả lời này hắn đã sớm đoán được.

- Người không biết cũng không có nghĩa là sư phụ của người không biết.

Vương Bào lập tức cảnh giác:

- Người nói vậy là có ý gì, dù ta hỏi hắn cũng sẽ không nói cho ta biết. Hơn nữa do chuyện lần trước, hắn vẫn rất tức giận.

- Người chỉ cần nói muốn gặp mặt hắn, hẹn hắn đến đây gặp ta là được.

- Người muốn làm gì sư phụ ta. Ta nói cho người biết, sư phụ đối với ta có ơn lớn. Ta sẽ không để người làm hại hắn.

Tên Vương Bào này cũng là một người trọng tình trọng nghĩa a. Có điều việc đó cũng không khiến Dương Thiên động lòng trắc ẩn:

- Ta chỉ cần hắn nói ra tung tích Vu tộc mà thôi. Nếu hắn biết điều, ta cũng sẽ không làm khó hắn.

- Sư phụ ra rất trung thành với Vu tộc, hắn sẽ không nói cho người biết.

- Ta sẽ tự có biện pháp. Người nên lựa chọn đi, sư phụ người hay là gia đình của người.

Một khoảng lặng kéo dài, Vương Bào cuối cùng cũng lên tiếng:

- Ta đã biết. Ta sẽ hẹn hắn ra cho người.

- Tốt lắm. Người chỉ cần nói người đã về nước, hẹn hắn ra quán bar Hải Nam là được. Ta cũng không rảnh rồi chạy ra nước ngoài gặp hắn.

- Được.

Tắt điện thoại, sát khí trên người Vương Bào đã không thể kiềm chế mà bộc phát, gằn giọng:

- Dương Thiên, chính là người ép ta, cũng đừng trách ta độc ác.

Lấy điện thoại ra nhấn một dãy số, Vương Bào vội nói:

- Sư phụ, là ta, Vương Bào.

- Người tìm ta có việc gì?

Giọng nói có chút tức giận, sát ý của Vương Bào càng mạnh thêm một ít. Sư phụ đối xử với hắn như vậy đều là do Dương Thiên mà ra.

- Người đã phế bỏ tu vị của ta, hắn muốn gặp sư phụ.

Người bên kia to tiếng:

- Cái gì, ta chưa tìm đến hắn để trả thù mà hắn đã muốn gặp ta. Tốt lắm, hắn muốn gặp ở đâu.

Vương Bào lắc đầu, vị sư phụ này vẫn luôn nóng tính như vậy. Làm việc thiếu suy xét như hắn, nếu không có Vương Bào hỗ trợ, hắn đã chết không ít lần.

- Sư phụ, người bình tĩnh đi. Tên kia rất lợi hại, dù chúng ta hợp sức lại cũng chưa chắc là đối thủ của người.

Người bên kia thấy Vương Bào đề cao đối thủ mà hạ thấp mình cảm thấy khó chịu:

- Vương Bào, ta không biết hắn đã làm gì khiến người sợ hãi như vậy. Nhưng nếu người không có tâm cường giả, mãi mãi cũng sẽ không thể trở thành cường giả.

“Người chết có thể trở thành cường giả sao”, Vương Bào tuy nghĩ trong lòng như vậy nhưng cũng không nói thẳng ra.

- Cần thận vẫn tốt hơn. Nghe nói hắn muốn tìm tới Vu tộc. Chúng ta có thể lợi dụng chuyện này giết chết hắn.

- Không được. Không phải ta đã sớm nói với người sao, Vu tộc là cấm địa. Không cho phép ngoại nhân bước vào.

- Người nghe ta nói rồi hãy quyết định. Đúng là Vu tộc không cho phép ngoại nhân bước vào. Nếu là người chết thì sao, chúng ta chỉ cần dẫn dụ hắn đến đó rồi giăng bẫy giết chết hắn. Như vậy cũng không vi phạm quy tắc của Vu tộc.

Người bên kia trầm ngâm một chút rồi đồng ý:

- Người nói không sai, làm như vậy sẽ không tính là phạm luật. Người đã hẹn gặp hắn ở đâu?

- Tại quê nhà của ta, quán bar Hải Nam. Khi đó ta sẽ đến cùng người. Bây giờ ta sẽ lập tức lên máy bay về nước. Sáng mai sẽ đến nơi.

- Tốt lắm, ta cũng đang ở gần đó. Sáng mai chúng ta gặp lại sẽ bàn bạc kỹ hơn.

Tắt điện thoại, Vương Bào thở dài. Sư phụ của hắn là kẻ hữu dũng vô mưu, nếu để hắn một mình đến gặp Dương Thiên, sợ rằng sẽ bị tên kia chơi chết. Thực lực của hắn khá cao, nhưng có cao hơn Dương Thiên hay không thì Dương Bào cũng không chắc. Một màn kia của Dương Thiên đã khiến Vương Bào bị ám ảnh. Hắn biết rõ tên kia chỉ đang chơi đùa với mình mà thôi.

...

Dương Thiên nhận được điện thoại xác nhận của Vương Bào xong chỉ lắc đầu. Vương Bào hẹn gặp vào tối mai, còn nói hắn cũng sẽ đến. Cái gì mà sợ Dương Thiên sẽ hại sư phụ hắn. Rõ vớ vẩn, một tên Vu sư vừa bị phế đi như hắn, dù trùng tu thì tu vị có thể đạt đến mức nào. Đến khi đó không làm gánh nặng cho tên sư phụ kia đã là tốt lắm rồi.

Mặc dù không đoán ra được Vương Bào có mưu đồ gì, bất quả khẳng định là không phải chuyện gì tốt. Vốn Dương Thiên nể mặt Tần Tuyết nên lần trước đã không làm gì quá đáng. Lần này Vương Bào muốn chết thì hẳn sẽ thành toàn cho.

Tối hôm sau, Dương Thiên ăn mặc lịch sự đến quán bar Hải Nam. Hẳn muốn đến Vu tộc, sẽ không tránh khỏi một trận giết chóc. Xem như là tôn trọng những kẻ sắp chết oan vì cái luật lệ vợ vẫn kia đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Đến Vu Tộc

Không để Dương Thiên đợi quá lâu, Vương Bào dẫn theo một lão nhân ăn mặc rách rưới đi vào. Nếu không phải có Vương Bào dẫn vào, Dương Thiên tin chắc hẳn sẽ bị bảo vệ chặn lại bên ngoài.

Dương Thiên trước giờ không ưa những tên Vu sư này. Bọn hắn tự nhận mình là người hòa hợp với thiên nhiên, sinh sống chung với những loại côn trùng nên ăn mặc lôi thôi, bẩn thỉu. Chỉ là lý do mà thôi, Vu sư mạnh nhất mà Dương Thiên từng gặp vô cùng để ý vẻ bề ngoài. Những loại côn trùng, cổ độc hẳn sử dụng cũng rất bắt mắt.

Chờ hai người ngồi vào xong, Dương Thiên liền nói:

- Vương Bào, người thay ta giới thiệu một chút đi.

Wương Bào gật đầu:

- Sư phụ, đây là Dương Thiên.

- Dương Thiên, đây là sư phụ ta.

Nghe Vương Bào giới thiệu, Dương Thiên thật không biết nói gì cho phải. Bảo người giới thiệu, ai cần người nói những điều mà ai cũng biết. Lão nhân kia cũng cảm thấy như vậy, nói thêm:

- Ta gọi là Từ Lạc. Nghe Vương Bào nói người muốn gọi ta ra đây có việc?

- Không sai. Người chắc là một Vu sư của Vu tộc, ta muốn người dẫn ta đến Vu tộc.

Lão nhân giả vờ suy ngẫm rồi nói:

- Người cũng biết dẫn ngoại tộc đến địa bàn của Vu tộc là vi phạm tộc quy. Hình phạt sẽ rất nặng. Người muốn ta dẫn người đi thì cũng phải trả cái giá tương tự.

Dương Thiên bật cười, nhanh chóng đồng ý như vậy, người muốn lừa dối ta cũng phải diễn thật hơn chứ.

Vương Bào cũng cảm thấy Từ Lạc đồng ý quá nhanh, thầm mắng hăn ngu ngốc. Vội vàng chữa lỗi:

- Chuyện này ta cũng đã nói qua với sư phụ. Người đồng ý dẫn người đi, bất quá người phải trả một cái giá tương ứng.

- Như vậy a.

Lấy trong người ra một viên đan dược, đưa cho Từ Lạc:

- Tu vị của người dừng ở Trúc Cơ sơ kỳ đã lâu. Chỉ cần luyện hóa viên đan dược này thì có thể đột phá Trúc Cơ trung kỳ. Đã đủ chưa.

Từ Lạc nghe vậy hai mắt sáng rực, vội cầm lấy viên đan dược nhìn ngẫm như một đại mỹ nữ. Thiếu chút nữa đã cho vào miệng nuốt xuống. Thấy hăn không cần kiểm chứng mà đã tin tưởng Dương Thiên đưa đan dược là thật, Dương Thiên lắc đầu, tên này ngốc như vậy, có thể sống đến bây giờ đã là điều may mắn.

Lão nhân nuốt ve viên đan dược một lúc rồi cất vào trong người, như là sợ Dương Thiên đoạt lại. Ánh mắt hèn mọn nhìn Dương Thiên:

- Đã đủ rồi. Người khi nào muốn đến Vu tộc, ta sẽ dẫn người đi.

Dương Thiên nhìn qua thời gian, bây giờ đã là 7 giờ đêm:

- Cũng không còn sớm, chúng ta khởi hành đi.

- Cái gì?

Cả hai người đồng thanh hô lên, câu nói của Dương Thiên khiến bọn hắc kinh ngạc. Vương Bào lắp bắp:

- Dương Thiên, người xác định là đi ngay bây giờ sao?

- Có vấn đề gì sao?

Từ Lạc vội lắc đầu:

- Không có, chúng ta lập tức khởi hành.

Hành động vừa rồi của Dương Thiên đã khiến Từ Lạc động lòng tham. Tùy tiện lấy ra một viên đan dược cao cấp như vậy, trên người Dương Thiên chắc chắn có nhiều thứ còn giá trị hơn. Nhưng việc đó cũng đồng nghĩa là tu vị Dương Thiên rất cao. Nhiều tài nguyên như vậy, dù là phế vật cũng có thể trở thành đại năng. Hắc bây giờ chỉ mong mau chóng đưa Dương Thiên đến Vu tộc để giết chết hắc rồi cướp đoạt toàn bộ.

Nhìn qua thì thấy hắc đang nhiệt tình muốn mời Dương Thiên đến Vu tộc làm khách. Dương Thiên sống lâu như vậy, một kẻ tâm cơ thấp kém như Từ Lạc, hắc sao lại không nhận ra.

Cả ba người đi ra khỏi quán bar, Dương Thiên dẫn bọn họ vào một chỗ vắng người rồi lấy ra một chiếc thuyền nhỏ bằng bàn tay. Từ Lạc cùng Vương Bào nhìn nhau, không hiểu Dương Thiên muốn làm gì.

Dương Thiên ném mạnh chiếc thuyền lên trên không. Tiểu thuyền lập tức hóa lớn lên nhiều lần, lơ lửng giữa không trung. Quay lại nhìn hai người phía sau:

- Mau lên đi thôi.

Dương Thiên cả người bay lên trên phi thuyền, Từ Lạc thì một tay giữ lấy Vương Bào rồi cùng bay lên. Bên trong thuyền bài trí khá sang trọng. Những thứ này Từ Lạc không rõ, bất quá từ linh khí phát ra, chắc chắn không phải phàm vật.

- Đây chính là pháp bảo phi hành trong truyền thuyết sao?

Vương Bào một chữ cũng không hiểu, pháp bảo phi hành, danh từ này đối với hắn vô cùng xa lạ. Thấy Dương Thiên không nói gì, Từ Lạc càng thêm tin chắc với dự đoán của mình. Về tham lam trong mắt càng đậm, trong mắt hắn lúc này, Dương Thiên chính là một con dê béo đang chờ được làm thịt.

Dương Thiên chỉ tay về phía trận pháp ở mũi thuyền:

- Người chỉ cần ngồi vào trong đó rồi suy nghĩ phương hướng muốn đi, nó sẽ đưa người đến nơi. Tốc độ thứ này so với máy bay phải nhanh hơn gấp 10 lần.

Đây là Dương Thiên đã nói giảm đi nhiều, phi thuyền này là thứ trước kia Dương Thiên thường dùng để đi qua các vị diện khác nhau. Nói ra cũng chẳng có ai tin.

Từ Lạc hào hứng ngồi vào trận pháp, suy nghĩ vừa hiện lên, phi thuyền lập tức phóng đi. Phi thuyền đã được trang bị đầy đủ các loại trận pháp từ Phòng Ngự đến Ẩn Thân, không lo bị người khác phát hiện.

Dù đã giảm tốc độ nhưng Từ Lạc vẫn không theo kịp, hắn đi lạc đến vài lần mới đến đúng chỗ. Cuối cùng phi thuyền đáp xuống ở một bãi đất trống tại một nơi hoang vu. Ba người bước xuống, Dương Thiên thu lại phi thuyền rồi cất vào trong ánh mắt tiếc nuối của Từ Lạc.

- Bây giờ tiếp tục đi đâu đây.

- Chờ một lát.

Từ trên người Từ Lạc có một bầy côn trùng nhỏ như kiến bay ra. Bầy kiến phân tán khắp nơi, Từ Lạc nhắm mắt lại cảm nhận, một hồi lâu sau tay hắn chỉ về một hướng:

- Chính là hướng này, đi theo ta.

Hai người theo Từ Lạc đi về hướng hắn chỉ tay, Dương Thiên thần thức tỏ ra để quan sát chung quanh, lăm bằm:

- Là một loại Bát Quái trận sơ đẳng, xem ra là dùng để thay đổi vị trí lối vào hằng ngày. Với trình độ trận pháp kém cỏi của Vu tộc, làm được như vậy đã không tệ.

Từ Lạc không biết Dương Thiên đã phát hiện ra một trong những bí mật lớn nhất của Vu tộc, hơn nữa còn khinh thường. Đến một vị trí nhất định, Từ Lạc một chương đánh xuống, đất đá bị đánh bay tán loạn, để lộ ra một cái cửa đá nằm trên mặt đất.

Phía sau cửa đá là một đường hầm nhỏ đi sâu vào trong lòng đất. Một đường đi thẳng qua đường hầm mà không gặp nguy hiểm bất ngờ nào. Trước mặt ba người là một cửa động đã phủ đầy lá cây cùng dây leo. Từ Lạc cẩn thận lấy ra một mũi lửa ném về phía trước, từng đám côn trùng màu xanh liền tản ra, để lại một cánh cửa. Dương Thiên nhìn qua Từ Lạc:

- Vu tộc của các người làm việc cũng khá cẩn thận a.

Từ Lạc cười cười:

- Điều cần thiết mà thôi.

Đi qua cánh cửa, nhìn về phía xa là một ngôi làng lớn. Những ngôi nhà bằng gỗ được xây dựng cách xa nhau. Đủ loại côn trùng đầy màu sắc rực rỡ bay khắp nơi, sắp xếp thành những hình dạng kỳ lạ. Còn có không ít người đang sử dụng côn trùng để giao đấu, những âm thanh xì xào phát ra. Dương Thiên không khỏi suy nghĩ:

- Một nơi xinh đẹp như vậy, hủy đi cũng thật đáng tiếc a.

Từ Lạc dẫn Dương Thiên cùng Vương Bào đi vào trong, đến trước cổng làng, hắn thả ra một con bọ truyền tin bay vào trong. Một lúc sau liền có một đám người bước ra. Từ Lạc vội túm lấy Vương Bào rồi nhảy vào trong đám người:

- Hắn là một tên ngoại tộc. Chính hắn đã ép buộc ta dẫn hắn đến đây.

Đám người nghe vậy liền mau chóng bao vây Dương Thiên, sẵn sàng động thủ. Tình huống phát sinh cũng không khiến Dương Thiên ngạc nhiên, bật cười:

- Người trở mặt nhanh như vậy sao. Không phải người nhận đồ của ta nên mới đưa ta đến đây sao?

Từ Lạc nói dối không chớp mắt:

- Hắn nói dối, ta sao có thể phản bội Vu tộc. Mau giết chết hắn.

Người cầm đầu đám người bước ra đánh giá Dương Thiên rồi nói:

- Không cần vội, đưa hắn đến gặp tộc trưởng để người giải quyết.

Nói xong nhìn qua Từ Lạc:

- Còn người, dám vi phạm tộc quy. Cũng đến gặp tộc trưởng chờ xử lý đi. Tiểu tử đi cùng người tuy có dấu vết luyện cổ nhưng không phải người Vu tộc, mang hắn theo.

Đám người liền chia thành 3 tốp áp giải Dương Thiên cùng hai thầy trò Vương Bào vào trong. Dương Thiên cũng không phản kháng gì, mục đích của hắn đến đây vốn là để gặp tên tộc trưởng kia.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Vu Khống

Đám người “hộ tống” Dương Thiên, Từ Lạc, Vương Bào đến một căn nhà lớn. Phải nói là một đền thờ thì đúng hơn. Phía trước được xây hai pho tượng lớn của một nam, một nữ. Nam nhân trong tay cầm một cái tháp 3 tầng, vẻ mặt uy nghiêm. Nữ nhân đeo một cái khăn che mặt, tay cầm một cây đèn nhìn về phía xa.

Hai pho tượng này Dương Thiên đều biết rõ, là tả hữu hộ pháp của Vu tộc tại Tiên giới. Đừng nhìn bề ngoài bọn hăn uy nghiêm trang trọng như vậy mà lầm tưởng. Tên nam nhân kia là một ma đầu giết người không chớp mắt, đã đồ sát vô số sinh linh để nuôi dưỡng Cổ độc. Nữ nhân thì là một kẻ lăng lợ, Dương Thiên dùng một từ hiện đại để diễn tả nàng, gọi là “Mẹ thiên hạ”.

Hai pho tượng xuất hiện ở đây khiến Dương Thiên cảm thấy nao nao. Chẳng lẽ Vu tộc này là một nhánh của tộc Đại Vu trên Tiên giới. Nói như vậy, trong kia chẳng phải là bức tượng của “nàng” sao?

Mọi chuyện không khác lắm so với suy nghĩ của Dương Thiên, chỉ là không phải là một bức tranh. Trong tranh là một nữ nhân đứng quay mặt, đưa lưng lại. Đầu của nàng ngẩng lên trời, nhìn về phía xa. Dưới chân nàng là vô số những con bướm nhỏ màu đen tuyền. Tại đây có thể nhiều người không biết, nhưng nếu tại Linh giới thậm chí Tiên giới, loài bướm này hung danh rất khủng khiếp, Mãn Nguyệt Điệp.

Truyền thuyết nói rằng, một con Mãn Nguyệt Điệp trưởng thành có thể sánh ngang với Độ Kiếp kỳ tu chân giả. Một đàn lớn như vậy, dù là tu sĩ đạt

đến Thánh Thể, thậm chí Hoàn Vũ cảnh cũng chỉ có thể bỏ chạy.

Những việc đó Dương Thiên không bận tâm, thứ khiến hắn để ý chỉ có nữ nhân trong bức ảnh mà thôi. Tuy không nhìn thấy được gương mặt của nàng, Dương Thiên có thể chắc chắn nó vẫn lạnh như băng, mang theo một sự cô đơn nhàn nhạt. Khiến bất cứ ai nhìn thấy đều cảm thấy một nỗi tiếc thương vô hạn.

- Hàn Sương.

Đám người kia thấy Dương Thiên đứng ngẩn ngơ không chịu đi tiếp liền tức giận. Một người cầm một cây gậy đập mạnh vào lưng hắn. Cây gậy còn chưa kịp chạm vào người Dương Thiên, người kia lập tức biến thành một bãi máu. Nhẹ nhàng, yên tĩnh không một tiếng động nào.

Đám người kia lập tức trợn trừng mắt, nhảy lùi về phía sau, tư thế chuẩn bị tấn công. Trên người vẫn còn hơi run rẩy. Một màn vừa rồi quá kinh khủng.

Dương Thiên cũng đã tỉnh lại từ trong hồi ức, thấy mọi người xung quanh đang hoảng sợ cùng tức giận nhìn hắn thì không khỏi tò mò. Quay lại nhìn thấy một bãi máu đang nằm trên mặt đất, Dương Thiên liền cười:

- Ai, thật xin lỗi. Vừa này là do phản xạ của thân thể mà thôi. Ta cũng không cố ý giết hắn. Có điều, các người cũng không nên tự tiện tấn công ta như vậy.

Trong lúc đám người vẫn đang do dự không dám tấn công, một giọng nói vang lên:

- Khách quý đến nơi, sao các người lại tiếp đón thiếu chu đáo như vậy. Mau mời hắn lên đây.

Dương Thiên nhìn lên, là một tên nhóc khoảng 8, 9 tuổi đang nói chuyện. Chỉ một cái liếc mắt, Dương Thiên đã nhìn ra đây là một tên Kim Đan sơ kỳ tu sĩ, còn tuổi tác thực sự cũng đã hơn 400.

Từ động ngồi xuống một cái ghế, Dương Thiên nhìn đứa trẻ kia:

- Người chính là tộc trưởng của Vu tộc sao?

- Không sai, lão phu là Bạch Đồng Tử. Còn người là?

Một đứa trẻ mở mồm tự xưng là lão phu, chuyện này thực sự buồn cười. Có điều chung quanh không có ai tỏ ý đó, chỉ có vẻ mặt cung kính trước Bạch Đồng Tử.

- Ta là Dương Thiên. Lý do ta đến đây người có thể hỏi hai người bọn hắn.

Bạch Đồng Tử gật đầu, quay sang nhìn hai người Từ Lạc:

- Người dẫn vị đạo hữu này đến đây là có việc gì?

Từ Lạc cũng bị một màn vừa rồi kinh sợ, thầm hô may mắn. Nếu không có kế hoạch của Vương Bào, hắn đã tìm cách giết chết Dương Thiên từ sớm rồi. Từ Lạc quỳ xuống, kể lại bằng một giọng thảm thiết:

- Bẩm tộc trưởng, hắn gọi là Dương Thiên. Chính hắn đã hủy đi tu vị của đệ tử ta, cưỡng hiếp vợ của ta, giết chết con trai của ta. Không những vậy, hắn còn dùng chất độc uy hiếp ta, muốn ta dẫn hắn đến Vu tộc để trộm bảo vật...

Ngụm trà đang uống xuống của Dương Thiên suýt nữa phun hết ra, những chuyện xấu đó hắn làm từ khi nào a? Lão già này vừa già vừa bẩn, vợ của hắn chắc chắn cũng không phải thứ tốt lành gì, Dương Thiên có thể

ham muốn sao. Hắn không sợ mang tiếng giết người cướp của, nhưng tội “Đói quá nên ăn tạp” lại là chuyện không thể chấp nhận được.

Từ Lạc vẫn đang nhiệt tình kể tội Dương Thiên. Đến lúc cao trào, hắn đứng dậy, một tay chỉ vào mặt Dương Thiên:

- Dương Thiên, người không ngờ ta dám nói ra chuyện này đúng không. Chất độc của người ta đã sớm tìm ra biện pháp hóa giải rồi. Bây giờ người đang ở trong Vu tộc, dù người có lợi Yg34oZp hại hơn nữa cũng chỉ có một con đường chết.

Nói xong liền quỳ xuống trước mặt Bạch Đồng Tử một lần nữa:

- Tộc trưởng, xin người làm chủ cho ta. Cả nhà ta chết rất thê thảm. Tình cảnh lúc đó...

Không đợi Từ Lạc nói hết câu, giọng nói của hắn lập tức im bặt. Cả người giống như người kia, yên lặng mà hóa thành một bãi máu. Dương Thiên lắc đầu:

- Người phạm hai cái sai. Thứ nhất, người đổ cho ta tội lỗi nào ta cũng không quan tâm, nhưng không được nói ta cưỡng hiếp vợ người làm ảnh hưởng đến danh dự của ta. Thứ hai, không nên chỉ tay vào mặt ta.

Bạch Đồng Tử không ngờ Dương Thiên lại dám ra tay trước mặt hắn, khuôn mặt trắng trẻo biến thành đỏ bừng. Đưa tay đập mạnh xuống bàn một cái, chiếc bàn làm bằng gỗ quý lập tức chia năm xẻ bảy. Nếu không phải hắn cũng bị một chiêu của Dương Thiên làm kinh sợ, không chừng đã trực tiếp động thủ rồi.

- Dương Thiên, người làm như vậy là có ý gì. Dám ở trước mặt ta giết người diệt khẩu, chẳng lẽ người nghĩ Vu tộc bọn ta không có người hay sao?

- A, đừng nóng như vậy. Lý do ta giết hắc không phải ta đã nói rồi sao. Hơn nữa, không phải vẫn còn một người sao?

Dương Thiên nhìn qua Vương Bào mỉm cười. Đây là Dương Thiên cho hắc một cơ hội lựa chọn. Nếu hắc biết điều, Dương Thiên có thể nể mặt Tần Tuyết mà tha cho hắc một mạng.

Vương Bào bị nhìn như vậy cảm thấy sờn gai ốc. Bạch Đồng Tử cũng chú ý đến hắc, gằn giọng:

- Người chính là tên đệ tử Từ Lạc nhận ở bên ngoài sao. Vậy người xác nhận xem những gì hắc nói có phải là thật hay không?

Đây không phải là một câu hỏi khó, giống như người đi thi trắc nghiệm lựa chọn giữa đúng hay sai mà thôi. Kết quả mới là thứ khiến người bận tâm, chọn sai người sẽ thi trượt. Vương Bào đang ở trong tình huống như vậy, trả lời sai, hắc chắc chắn sẽ mất mạng.

Thấy Vương Bào yên lặng không nói gì, Bạch Đồng Tử liền phóng ra uy áp. Một phàm nhân như Vương Bào sao có thể chịu nổi uy áp của Kim Đan kỳ tu chân giả, cả người nằm gục xuống đất, hai mắt trợn trừng lên.

Bạch Đồng Tử thu hồi uy áp, lạnh giọng:

- Cho người một cơ hội cuối cùng, mau nói đi.

Tự thân thể nghiệm sự cường đại của Bạch Đồng Tử, Vương Bào đã có quyết định. Bạch Đồng Tử lợi hại như vậy, hơn nữa đây lại là địa bàn của Vu tộc, Dương Thiên có mạnh hơn cũng không thể thắng được. Nếu Dương Thiên chết đi, báu vật trên người hắc sẽ bị Bạch Đồng Tử đoạt lấy, Vương Bào là công thần, dĩ nhiên sẽ không thiếu phần của hắc.

Tất cả cũng chỉ vì lòng tham của con người, Vương Bào đứng dậy, hai dòng nước mắt chảy dài:

- Thừa Tộc trưởng, những gì sư phụ nói không sai. Tên Dương Thiên này tán tận lương tâm, không có việc xấu gì là không làm. Hôm nay hắn đến đây chính là để đoạt lấy bảo vật của Vu tộc. Sư phụ ta tìm mọi cách ngăn cản nhưng đã bị hắn giết chết. Hắn còn lấy gia đình để đe dọa ta, không cho ta nói ra sự thật. Mong người làm chủ, lấy lại công bằng, để sư phụ ta được yên lòng nhắm mắt.

Nhìn thấy sự lựa chọn của Vương Bào, Dương Thiên thở dài một hơi:

- Tuyệt nhiên, không phải là ta không cho hắn cơ hội. Là do hắn không biết nắm lấy mà thôi.

Vương Bào nói xong, quay lại trừng mắt nhìn Dương Thiên, trong mắt tràn đầy hận ý. Tên này, kỹ thuật diễn xuất cao hơn sư phụ của hắn nhiều, tâm cơ cũng đồng dạng như vậy. Là một nhân tài a, đáng tiếc...

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Nhân Diệt

Đúng lúc Vương Bào đang định mắng Dương Thiên thì cổ họng hắt như bị nghẹn lại. Hai mắt như sắp lồi ra, cả người đỏ lên, từng sợi tơ máu nổi rõ trên da. Sự hoảng sợ cùng hối hận tột độ là những tia ý thức cuối cùng của hắn. Thân thể Vương Bào căng lên như một trái bóng rồi nổ tung, máu bắn tung tóe khắp nơi nhưng tuyệt nhiên không có một giọt nào dính lên người Dương Thiên.

Vương Bào nhiều lần tính kế hắt như vậy, để hắt chết một cách nhẹ nhàng thì không phù hợp với tính cách của Dương Thiên.

Bạch Đồng Tử cũng đã không nhìn được nữa, Dương Thiên hai lần giết chết nhân chứng trước mặt hắn. Mặc kệ Dương Thiên lợi hại đến mức nào, nếu không giết hắt sẽ ảnh hưởng đến lòng tin của tộc nhân. Bạch Đồng Tử phát ra ám hiệu, lập tức đám người Vu tộc phía sau xếp thành loại hình, từng loại côn trùng khác nhau tấn công Dương Thiên.

Bạch Đồng Tử từ trong người lấy ra một cái chuông rồi ném lên không trung. Từng tiếng chuông phát ra, các loại côn trùng như được tăng thêm sức mạnh. Dương Thiên bị bao vây trong đủ loại khói độc, độc châm. Bất ngờ, một ngọn lửa lóe lên, bằng một tốc độ kinh khủng quét ngang qua. Không kịp đợi đám người kịp hiểu ra chuyện gì, đám côn trùng đã biến mất không để lại dấu vết.

Từ trong đám khói đầy màu sắc, Dương Thiên xuất hiện. Trên người hắt không bị nhiễm chút bụi bẩn nào, cái ghế vẫn còn nguyên vẹn. Dương Thiên cười nói:

- Không cần nóng vội, mục đích chính của ta đến đây còn chưa nói. Đợi ta nói xong động thủ cũng không muộn.

Bạch Đồng Tử liền ra hiệu cho mọi người dừng tay. Vu tộc bọn hắn sợ nhất là gặp người sử dụng hỏa linh lực vì đa số các loại côn trùng đều sợ lửa. Tu vị Dương Thiên rất mạnh lại sử dụng hỏa linh lực, dù bọn hắn giết được Dương Thiên cũng sẽ phải trả một cái giá rất lớn.

- Người còn có chuyện gì thì mau nói đi.

- Có một chuyện, vài ngày trước ta “lỡ tay” giết chết một tên Vu sư của các người. Sau đó các người lại cử tới 3 kẻ lạ mặt đến, ta cũng lại “lỡ tay” một lần nữa. Ừm, chỉ là lỡ tay mà thôi. Ta cũng biết luật lệ của Vu tộc các người, con người ta không thích phiền phức. Vì vậy ta đến đây để thay các người sửa lại luật lệ.

Một luồng sát khí mạnh mẽ phóng lên, Bạch Đồng Tử hai tay nắm chặt, gần giọng:

- Chính người là kẻ giết chết con trai ta. Lại còn giết 3 vị chấp pháp giả của Vu tộc?

- Vậy sao, ta cũng không rõ lắm, có lẽ là vậy a. Ta nói, luật lệ của Vu tộc các người không được tốt lắm. Cứ cố gắng trả thù để làm gì, nếu như kẻ thù quá mạnh chẳng phải sẽ liên lụy đến toàn bộ Vu tộc sao. Như ta chẳng hạn, vì thế ta đề nghị...

- Chịu chết đi.

Không đợi Dương Thiên nói hết câu, Bạch Đồng Tử đã hét to một tiếng. Cả người của hắn dần lớn lên, cuối cùng trở thành một lão già râu tóc bạc trắng. Bạch Đồng Tử cũng mặc kệ công pháp phản phệ, trực tiếp sử dụng bí thuật.

Một con côn trùng màu đỏ từ cơ thể hắt bay ra rồi lớn lên. Con côn trùng này giống như một con ong lai với ruồi, trên mặt có một cái vòi lớn. Ong ruồi lớn đến hơn một thước liền dừng lại, tỏ vẻ ra ánh sáng màu đỏ bao lấy Bạch Đồng Tử.

Ánh sáng dần tán đi, để lại một người có gương mặt dị dạng, trên mặt có thêm một cái vòi dài. Sau lưng mọc ra một đôi cánh màu đen, ai cánh vung lên, từng cơn gió mạnh thổi qua. Đám người Vu tộc hoảng sợ, vội vã bỏ chạy thật xa. Đây là bí thuật dung hợp của Vu tộc, tuy của Bạch Đồng tử sử dụng chỉ là loại thấp kém nhất nhưng cũng khiến tu vị của hắn tăng lên đến Kim Đan trung kỳ.

Dương Thiên nhìn sinh vật trước mặt, lắc đầu khinh thường. Hắn từng gặp người của Vu tộc sử dụng, tên kia sử dụng bí pháp xong sau lưng chỉ xuất hiện một cặp cánh. Không những không xấu xí mà nhìn rất hào hoa phong nhã. Còn tên Bạch Đồng Tử này, đoán chừng hắn hiện tại không thể nói được tiếng người nữa rồi.

Dương Thiên đoán không sai, Bạch Đồng Tử chỉ phát ra vài âm thanh rè rè rồi phóng ra một đợt kim độc về phía Dương Thiên. Sau đó, hai cánh phía sau hắn vung mạnh, cả người hóa thành một bóng đen rồi xuất hiện phía sau lưng Dương Thiên. Cái vòi cố gắng đâm mạnh vào cổ Dương Thiên để hút hết não tủy của hắn.

Kế hoạch tác chiến tốt, triển khai cũng tốt. Đáng tiếc tu vị của hai người chênh lệch quá lớn. Tất cả kim độc chưa kịp chạm vào người Dương Thiên đã vỡ thành từng mảnh vụn rơi xuống đất. Hai đạo kiếm khí từ trong hư không bất ngờ xuất hiện. Kiếm khí lướt qua, cái vòi cùng cặp cánh của Bạch Đồng Tử liền bị chém xuống. Bạch Đồng Tử vội mở miệng ra, một luồng khí độc màu đen phóng thẳng về phía Dương Thiên.

Hắc khí còn chưa kịp chạm đến người Dương Thiên đã bị một ngọn lửa thiêu đốt. Ngọn lửa cũng không dừng lại ở đó, bao vây lấy cả người Bạch

Đồng Tử. Một tiếng hét to vang lên, từ trong ngọn lửa có hai bóng đen lao về hai phía. Con ong ruồi kia nhanh chóng bị thiêu đốt thành hư vô, Bạch Đồng Tử cả người cháy đen, nằm trên mặt đất thoi thóp.

Nhìn thấy Dương Thiên từ từ bước lại, Bạch Đồng Tử vẻ mặt không lộ ra chút sợ hãi nào:

- Mau giết ta đi.

Dương Thiên hơi ngạc nhiên:

- Người không cầu xin ta tha mạng sao?

- Không cần, người là kẻ thù giết con trai ta, chúng ta sẽ không đội trời chung. Hôm nay không phải người chết thì là ta chết. Chỉ tiếc tài nghệ ta không bằng người, không thể báo thù cho con của ta.

- Người là một đối thủ đáng tôn trọng.

Bạch Đồng Tử nhận được sự tôn trọng của Dương Thiên. Tu Chân mục đích cuối cùng là gì, chính là mưu cầu trường sinh. Tại sao lại muốn trường sinh, hỏi nhảm, đương nhiên là vì bọn họ không muốn chết. Chính vì vậy, Tu Chân giả so với phàm nhân đều sợ chết hơn rất nhiều. Thậm chí có thể vứt bỏ tình thân, tôn nghiêm để cầu được sống. Vì vậy, không nói đến tu vị, chỉ bằng vào điểm này, Bạch Đồng Tử xứng đáng được Dương Thiên tôn trọng.

Tuy vậy cũng không có nghĩa là Dương Thiên sẽ tha mạng cho hắn. Không gian đột nhiên chấn động, sau đó mở ra một vết nứt màu đen. Từ trong vết nứt bay ra một thanh kiếm. Dương Thiên đưa tay vuốt ve thanh kiếm:

- Đây là Nhân Diệt, một phần bản mệnh pháp bảo của ta. Để thể hiện sự tôn trọng với người, ta sẽ để người chết dưới kiếm này.

Dương Thiên vung kiếm lên rồi chém xuống, nhẹ nhàng không một tiếng động. Bạch Đồng Tử liền biến mất, nhưng trên mặt đất không để lại bất kỳ vết kiếm nào. Đây là sự đáng sợ của Nhân Diệt, thanh kiếm này chỉ dùng để giết người mà thôi.

Quay trở lại đền thờ, lúc này chỉ còn lại một đồng đồ nát, Dương Thiên hai mắt tập trung vào một hang động sâu trong núi:

- Ta là Dương Thiên, người đã giết chết tộc trưởng của các ngươi. Ta biết ngươi mới là người đứng đầu Vu tộc, ta cho ngươi một phút thời gian để xuất hiện.

Dương Thiên dùng Truyền Âm phát một mệnh lệnh cho người đang bế quan bên trong hang động. Không để hẵn đợi lâu, một bà lão xuất hiện trước mặt hẵn, quan sát xung quanh rồi trầm giọng:

- Là người giết chết tộc trưởng rồi phá hủy đền thờ.
- Không có, đền thờ bị phá hủy trong lúc chiến đấu.
- Như vậy có gì khác nhau.
- Người bị ngốc hay sao. Ý ta là nó bị phá hủy trong lúc chiến đấu chứ không phải chiến đấu xong mới bị phá hủy.

Bà lão trợn mắt, Dương Thiên là đang bắt bẻ câu chữ để trêu chọc nàng.

- Mặc kệ là trước hay sau, người đã giết tộc trưởng của bọn ta. Mau đền mạng.

Bà lão đưa cây gậy lên cao, nhưng nàng chưa kịp ra tay thì hai chân đã quỳ xuống. Cơ thể nàng bị một áp lực cực lớn đè mạnh, không thể cử động được mấy may. Dương Thiên lúc này mới nói:

- Ta cũng không ngại giết thêm người, nhưng làm vậy Vu tộc sẽ như răn mắt đầu. Ai biết bọn hãn sẽ làm chuyện gì.

- Đại nhân, người có chuyện gì sai bảo, ta sẽ lập tức thực hiện.

Bị áp lực đè nặng, bà lão đã biết người trước mặt là đối thủ mà nàng không có hi vọng chống lại nên liền lựa chọn phục tùng. Dương Thiên thu hồi uy áp, hài lòng nói:

- Cũng không có gì nhiều, người giải thích về cái chết của tộc trưởng cho mọi người, cứ nói hãn chiến đấu bị trọng thương nên phải dưỡng thương là được. Còn có, luật lệ của các người cũng cần sửa lại một chút, chỗ này...

Dương Thiên nói hết một hồi rồi phất tay:

- Tạm thời cứ như vậy đi, khi nào ta nghĩ ra thứ gì hay hơn sẽ tiếp tục đến để sửa lại.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Lý Bàn Kinh Doanh

Bà lão mặt cười khó coi hơn khóc, luật lệ hơn ngàn năm của Vu tộc Dương Thiên nói dối là dối. Còn nói lúc nào nghĩ ra thứ gì hay lại đến. Thực sự quá khinh người. Bất quá nàng chỉ nghĩ trong lòng như vậy chứ cũng không nói ra.

Dương Thiên nói xong hết các luật lệ, hài lòng:

- Được rồi, người bây giờ đi truyền đạt lại cho mọi người đi. Ta không muốn bị một tên Vu tộc nào đến tìm ta gây thêm phiền phức nữa.

- Mọi thứ sẽ theo lời của đại nhân.

Mọi việc đã xong, Dương Thiên cũng không tiếp tục ở lại lâu. Hắn đến đây để phóng hỏa giết người, làm xong thì phải đi cho nhanh. Đi ngược lại đường hầm sau đó dùng pháp khí phi hành quay ngược hành trình trở về, bây giờ mới 10 giờ đêm. Lúc ở Vu tộc, thời gian là khoảng 7 giờ sáng, như vậy Vu tộc cách nơi này gần nửa vòng trái đất.

Thời gian không sai biệt lắm so với dự kiến của Dương Thiên. Chỉ là hắn đang suy nghĩ làm sao giải thích với Tần Tuyết về sự biến mất của Vương Bào. Hắn vừa hỏi số điện thoại xong thì 8FueJnR vài ngày sau tên kia đã biến mất, Tần Tuyết chắc chắn sẽ nghi ngờ hắn.

Nghĩ được lý do hợp lý, Dương Thiên am tâm lên giường đi ngủ. Nhưng hắn đã lo hơi xa, những ngày tiếp theo Tần Tuyết cũng không dả động gì đến chuyện này. Có lẽ thông tin Vương Bào mất tích vẫn chưa truyền đến tai nàng.

Hôm nay là ngày nhà trường tổ chức dã ngoại, Tần Tuyết thì đã đến kinh thành từ ngày hôm qua. Dương Thiên yên tâm tham dự, hẳn có cảm giác mình đang lén vợ ra ngoài ăn vụng. Không những không có cảm giác tội lỗi, Dương Thiên còn thấy việc này thật thú vị.

Dương Thiên nhìn quanh, Lý Bàn vẫn chưa đến. Có điều hẳn cũng không phải đợi lâu, Lý Bàn vác theo một cái valy lớn, loại chuyên dùng để đi du lịch nước ngoài. Dương Thiên nhìn Lý Bàn đang thở hồng hộc lôi kéo liền tiến lại chào hỏi:

- Lý Bàn, người đây là muốn chuyển nhà hay sao?

Lý Bàn đặt valy xuống đất, vuốt mồ hôi trên trán, ánh mắt hèn mọn nhìn Dương Thiên:

- Người không biết gì cả, những đồ vật cá nhân chỉ là thứ phụ thôi. Ta hôm nay mang theo rất nhiều bảo vật khác nhau, nếu thành công tiếp xúc với những sinh viên năm 3. Ta sẽ kiếm được một khoảng lời không nhỏ.

Nghe gian thương Lý Bàn giới thiệu, Dương Thiên cũng bị hấp dẫn:

- Bàn Tử, là huynh đệ tốt, người cũng nên chia sẻ cho ta xem một lần chứ.

Lý Bàn vội lắc đầu:

- Không được, trong kinh doanh để lộ thông tin là điều đại kỵ. Nếu người tiết lộ với người khác có thể ảnh hưởng đến ta.

Dương Thiên hai mắt nhìn về phía xa, giả vờ nói vu vơ cho Lý Bàn nghe được:

- Hình như hôm trước Lý gia có mời ta đến để nói chuyện, vốn định nói tốt cho người vài câu. Xem ra ta phải đổi ý rồi.

Lý Bàn trợn mắt tức giận, tên Dương Thiên này luôn dùng Lý gia để chèn ép, bắt chẹt hằn. Nếu nói Lý Bàn là một tên gian thương, Dương Thiên chính là tên chuyên ăn hối lộ điển hình. Lôi kéo Dương Thiên ra một góc kín đáo, Lý Bàn mở valy, lấy ra những vật khác nhau. Phía trên còn có đính giới thiệu chi tiết:

- Tượng của Tần Tuyết làm bằng chất liệu đặc biệt, chạm vào có 6, 7 phần cảm giác thực tế. Thích hợp cho những anh em tương tư nàng đã lâu thỏa nỗi mong nhớ.

- Bộ ảnh Mộc Vũ Hàm tung tăng trên sân tập thể dục. Góc chụp đẹp mắt, nhiều “tư thế”, xứng đáng là tuyệt tác.

- Đây là mẫu quần áo phỏng theo đồ mà Lăng Nhã Kỳ mặc khi biểu diễn tối hôm trước. Bán kèm tặng phẩm là một bức ảnh có chữ ký của nàng. Người chỉ cần nhìn ảnh nàng sau đó ôm lấy bộ quần áo này...Cảm giác thật tuyệt.

- Cái nón Triệu Vũ Hình lão sư từng đội, đây là vật thật, trên đó còn lưu lại mùi hương của nàng. Do mức độ nguy hiểm cùng khó khăn để có được vật phẩm này, thứ này sẽ được dùng để đấu giá.

Trên đây chỉ là vài món nổi bật, còn có vô số những thứ tạp nham khác. Lý Bàn thấy Dương Thiên chăm chú vào những thứ đó, trong lòng hiện lên vẻ bất an.

- Dương Thiên, người không nên suy nghĩ nhiều. Ta chỉ muốn kiếm chút ít tiền mà thôi, không có ác ý gì.

Dương Thiên mỉm cười:

- Lý Bàn a, người rất tốt. Những thứ liên quan đến mục tiêu của ta người cũng dám bán.

Cảm thấy nộ cười tà ác của Dương Thiên, Lý Bàn vội quay đầu bỏ chạy. Hắn có thể chạy thoát sao? Đáp án đương nhiên là phủ định. Một lúc sau, Dương Thiên cùng Lý Bàn đi ra, trên mặt Lý Bàn đã có vài chỗ bị sưng lên. Dương Thiên vừa đi vừa nói:

- Bàn tử, ta cảnh cáo ngươi. Sau này không được bán những thứ như vậy nữa.

Lý Bàn mặt đã đầy lệ:

- Nhưng đây mới là nguồn thu chính của ta. Ngươi phải biết, Tần Tuyết các nàng là người trong mộng của đa số nam nhân trong trường. Lăng Nhã Kỳ là đại minh tinh thì càng không cần phải nói...

- Dừng, không cần kể lễ trước mặt ta. Sau này ngươi kiếm những thứ của mỹ nữ khác là được, không được có chủ ý với những người bên cạnh ta. Những thứ này ta sẽ tịch thu làm gương.

Lý Bàn câm nín, Dương Thiên là điển hình của giai cấp bóc lột. Nếu muốn lấy thì cứ nói, cần gì phải làm ra vẻ đàn hoàng như vậy. Thật đáng khinh bỉ. Dương Thiên không biết Lý Bàn đang nghĩ gì, nếu không tên kia sẽ phải chịu thêm một trận nữa.

- Những thứ kia ngươi hãy cất giữ kỹ càng, khi trở về ta sẽ lấy. Bây giờ đưa bộ ảnh của Mộc Vũ Hàm cho ta đi.

- Ngươi muốn ảnh của nàng để làm gì.

- Việc này là bí mật.

Nhìn Dương Thiên nở nụ cười hèn mọn, Lý Bàn biết tên này cũng không có ý tốt. Chẳng lẽ hắn muốn dùng ảnh của Mộc Vũ Hàm để tự sướng sao. Nhận lấy một xấp ảnh từ tay Lý Bàn, Dương Thiên nhét vào trong người, hài lòng nói:

- Đúng rồi, Bàn tử. Người có biết lớp của Mộc Vũ Hàm sẽ đi xe nào không?

Hôm nay trường tổ chức dã ngoại miễn phí cho cả hai khối, số lượng người tham dự là khá lớn. Mỗi lớp sẽ có một chiếc xe riêng, mục đích của Dương Thiên đương nhiên là ngồi cùng xe với Mộc Vũ Hàm rồi. Lý Bàn cảnh giác nhìn Dương Thiên:

- Người lại có mưu đồ gì. Ta nói cho người biết, nhà trường đã quy định mỗi sinh viên phải ngồi đúng xe của mình.

- Người nghĩ những quy định đó có tác dụng với ta sao?

Lý Bàn lắc đầu, Dương Thiên nói không sai, nếu hắn muốn làm, ai có thể cản được. Lý Bàn nhanh chóng chỉ cho Dương Thiên vị trí xe của Mộc Vũ Hàm.

- Mọi chuyện còn lại giao cho người.

- Được.

Việc Dương Thiên nói cũng không có gì lớn, chỉ là thay hắn điểm danh mà thôi. Dương Thiên nhảy lên xe, nhanh chóng tìm thấy Mộc Vũ Hàm. Lúc này nàng đang ngồi một mình ở ghế nằm giữa xe, cạnh cửa sổ. Một tay đang chống lên cạnh cửa, nhìn ra ngoài xa.

Dương Thiên bỏ qua ánh mắt kỳ quái của mọi người đang nhìn, đi lại ngồi xuống cạnh Mộc Vũ Hàm. Bị tiếng động làm giật mình, Mộc Vũ Hàm quay lại, nhìn thấy Dương Thiên liền tỏ vẻ kinh ngạc cùng vui mừng:

- Sao người lại có mặt ở đây?

- Xe của ta đã hết chỗ nên ta đi nhờ một xe khác, may mắn lên đúng xe của người.

Dù biết Dương Thiên đang nói dối, Mộc Vũ Hàm cũng vui vẻ chấp nhận mà không hỏi gì thêm. Dương Thiên nhìn quanh một lúc rồi hỏi Mộc Vũ Hàm:

- Tại sao ta có cảm giác bọn hã rất sợ ta, hình như ta không có làm gì bọn họ a.

- Còn không phải là do chuyện người làm ầm ỷ ở ban Báo Chí lần trước sao. Nghe nói tên đó bị người đánh một trận thê thảm, thậm chí báo cả công an đến mà người vẫn bình an vô sự. Sau đó, cả ban Báo Chí lại không dám hé nửa lời về vụ việc này. Đúng lúc đó có người đi qua nhìn thấy nên chuyện này đã được lan truyền khắp trường. Người bây giờ được bọn hã gọi là Tiểu Bá Vương, không kẻ nào dám trêu chọc người. Đúng rồi, là việc gì mà khiến người tức giận như vậy?

Câu hỏi này Dương Thiên không thể nói thật. Đầu óc hã nhanh chóng xoay chuyển:

- Là như vậy, tên kia không biết từ đâu chụp được một bức ảnh của ta. Sau đó ghép vào một cảnh nhà vệ sinh nữ trong chuyên mục truyện cười. Người nghĩ xem, một nam nhân chân chính như ta sao có thể làm chuyện hạ lưu như vậy. Tất nhiên phải cho hã một trận nhớ đời.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Côn Đồ Và Tiểu Bá Vương

Lý do này rất vớ vẩn, Mộc Vũ Hàm rõ ràng không tin nhưng cũng không hỏi gì thêm. Nàng là một nữ nhân thông minh, hiểu được nam nhân đều có bí mật của riêng mình. Dương Thiên vẫn tưởng mình lừa được nàng, trong lòng bội phục bí kỹ Trảm Phong Quyết của mình.

Một lúc lâu sau, trên xe đã bắt đầu đông người. Một nam sinh mặc áo cụt tay, có xăm hình một con hổ bước đến chỗ ngồi của Dương Thiên:

- Vị đồng học này, đây là chỗ của ta. Phiền người đứng lên.

Xung quanh thấy nam sinh đứng ở chỗ đó liền bàn tán:

- A, côn đồ của lớp chúng ta gây sự với Tiểu Bá Vương. Có trò hay để xem rồi.

- Đúng vậy. Người nói xem ai sẽ thắng. Ta nghĩ Tiểu Bá Vương sẽ thắng, đến cảnh sát còn không làm gì được hắn a.

- Người thì biết cái gì, cha của côn đồ là một tên đại ca xã hội đen. Nghe nói ở trong một bang phái lớn. Như vậy thực lực của hắn rất mạnh. Tiểu Bá Vương cùng lắm chỉ có bối cảnh thôi, đánh nhau thì hắn không phải đối thủ của côn đồ.

Côn đồ và Tiểu Bá Vương, mọi người chung quanh đều dùng biệt danh chứ không phải tên thật để gọi bọn hắn. Có lẽ tên thật của Dương Thiên bọn hắn cũng không biết.

Dương Thiên ngấn đầu lên nhìn nam sinh kia, ngáp nhẹ một cái. Từ trước đến giờ đều là hăn bắt nạt người khác, hôm nay lại có một tên định bắt nạt hăn. Đúng là người hiền thì dễ bị khinh thường.

- Cút.

Nam sinh vẫn giữ nụ cười:

- Người không muốn suy nghĩ lại sao?

Dương Thiên quyết định mặc kệ hăn, dù sao thì cũng đang ở trước mặt Mộc Vũ Hàm, không nên làm cho nàng sợ. Thấy Dương Thiên lơ mình, nụ cười trên mặt nam sinh kia cứng lại.

- Là người ép ta. Ta vốn không muốn ở trước mặt Vũ Hàm có những hành vi bạo lực.

Nói xong, một tay đưa lên định nắm lấy vai Dương Thiên. Đúng lúc cánh tay chỉ còn cách Dương Thiên một chút, nam sinh hét to lên một tiếng. Cả người nằm dưới đất như một con tôm, ôm lấy cánh tay kêu gào thảm thiết.

Mộc Vũ Hàm trợn mắt nhìn Dương Thiên:

- Người làm gì vậy, hăn dù sao cũng là bạn cùng lớp của ta, không nên nặng tay như vậy.

Nàng có thể chắc chắn việc này là do Dương Thiên làm. Dương Thiên rất lợi hại, điểm này Mộc Vũ Hàm luôn tin tưởng không nghi ngờ. Vì vậy lúc nam sinh kia đến tìm Dương Thiên gây phiền phức, Mộc Vũ Hàm cũng chẳng để tâm.

Dương Thiên vẽ mặt vô tội:

- Không phải ta làm a. Người xem, mọi người đều có thể làm chứng, hai tay ta vẫn luôn đặt ở đây không cử động. Có thể hăn bị một căn bệnh lạ nào

đó, bây giờ bất ngờ tái phát thì sao.

Biết Dương Thiên có chết cũng không nhận, Mộc Vũ Hàm cũng không bắt ép hẳn. Nghe được tiếng kêu gào, các vị lão sư vội chạy đến. Nhìn thấy nam sinh nằm dưới đất kêu gào cũng không dám lại gần mà hỏi những người xung quanh:

- Các người có ai biết hẳn rốt cuộc bị làm sao không?

Cả đám học sinh đều lắc đầu, bọn hắn không nhìn thấy Dương Thiên ra tay, cũng chỉ có thể đoán là do nam sinh kia phát bệnh mà thôi. Không hỏi được kết quả, các lão sư cũng chỉ có thể chờ nhân viên y tế đến khiên nam sinh kia đi. Đến lúc đặt lên cáng, cánh tay của nam sinh kia mới lộ ra, từ khuỷu tay đến bàn tay đã khô quắt lại. Còn nam sinh đã sớm không chịu nổi mà bất tỉnh.

Một màn này Dương Thiên cố tình che lại không cho Mộc Vũ Hàm nhìn thấy. Nếu không thì hẳn cũng không biết giải thích thế nào với nàng.

Một hồi lâu sau, khi sự bàn tán của mọi người đã dần lắng xuống, một vị lão sư bước lên xe bắt đầu điểm danh. Sau khi đánh dấu vào danh sách và kiểm tra số người, lão sư ngấn đầu lên nói:

- Danh sách cùng số người thực tế có chênh lệch một người. Có ai ngồi nhầm xe hay không?

Dương Thiên biết là nói đến mình liền đứng dậy:

- Là ta, xe của ta đã hết chỗ. Ta nghe nói xe này vẫn còn chỗ trống nên đến đây ngồi nhờ.

Lão sư đẩy gọng kính lên nhìn hẳn:

- Người là?

- Ta là Dương Thiên.

Lão sư nhớ đến trong danh sách sinh viên đặc biệt có một người tên là Dương Thiên. Danh sách này của nhà trường lập ra để ám để các vị lão sư biết đến những sinh viên có bối cảnh lớn. Bọn hăn đến trường chỉ để cho vui, chỉ cần không làm những việc vi phạm pháp luật thì không cần làm khó bọn hăn.

- Dương Thiên? Là Dương Thiên năm 2 khối ngành Kinh Tế sao?

- Đúng vậy.

- Vậy được, người ngồi ở đây, ta sẽ đi thông báo với lão sư của lớp các người.

Dương Thiên quay sang tươi cười nhìn Mộc Vũ Hàm, nàng chỉ liếc lại hăn:

- Xem ra người có nhiều việc còn dẫu ta. Nếu người chỉ là một đứa trẻ mồ côi không có gia thế, tự mở một công ty thì không thể khiến nhiều người kinh sợ như vậy.

- Là chuyện này a. Từ từ ta sẽ kể cho người. Có điều những việc ta nói trước kia đều là sự thật, nhưng chỉ là một phần mà thôi. Tất cả những gì ta có đều là do ta một tay tạo nên.

Dương Thiên không nói dối, cha mẹ cùng người thân của hăn đã bị giết hơn ngàn năm trước. Mọi thứ hăn có ngày hôm nay đều là do sự cố gắng của hăn. Dương Thiên cùng Mộc Vũ Hàm trò chuyện vui vẻ suốt dọc đường, mặc kệ những ánh mắt ganh tị và ghen ghét của những người xung quanh.

Lần này địa điểm dã ngoại sẽ là dưới chân núi của Bắc Giang thành. Do số lượng sinh viên tham dự quá lớn, nhà trường không thể tổ chức chuyến

đi chơi xa được. Đến nơi, Dương Thiên phải về lớp để tập trung làm trại. Trước khi đi hẳn đưa cho Mộc Vũ Hàm tập ảnh hẳn vừa cướp đoạt từ chỗ Lý Bàn. Mộc Vũ Hàm nhận tập ảnh, hai má hơi đỏ lên:

- Từ đâu mà người có những tấm ảnh này?

- Không phải là ta lén chụp người sao? Thế nào, rất đẹp đúng không, ta đã tốn nhiều công sức để chỉnh sửa để tặng cho người.

Dương Thiên lúc này phát huy sự vô sỉ đến mức tận cùng. Nếu Lý Bàn ở đây nhất định sẽ phải khóc ròng, tên này đã cướp đồ của hẳn thì thôi, lại còn cướp luôn công lao của hẳn.

Làm những việc này Dương Thiên không cảm thấy chút xấu hổ nào. Tán gái mà không có thủ đoạn, người xác định sẽ độc thân dài dài đi.

Quả nhiên, Mộc Vũ Hàm cười rất vui vẻ. Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, nàng kiễng chân lên hôn nhẹ vào má Dương Thiên rồi bỏ chạy. Dương Thiên đưa tay xoa má, nhìn Mộc Vũ Hàm bỏ chạy mỉm cười. Đại thành công a.

Quay trở lại lớp để điểm danh. Kết thúc điểm danh, Dương Thiên cùng Lý Bàn được phân công đi kiểm củi để đốt lửa trại. Đối với loại công việc nhàm chán và thiếu chất xám này, Dương Thiên hoàn toàn không có hứng thú, vì vậy chỉ đành cực khổ cho Lý Bàn.

- Bàn tử, người đi nhặt củi đi, ta đi dạo một lát sẽ trở về.

- Không được, đây là công việc phân cho cả hai ta. Người không thể để một mình ta gánh hết.

Dương Thiên lấy ra vài tờ tiền mệnh giá lớn đưa cho Lý Bàn. Tên kia liền bộc lộ bản chất gian thương:

- Tốt a. Chúng ta là huynh đệ tốt, nếu người có việc bận cứ đi trước. Ta sẽ thay người kiểm củi.

Nhìn bộ dạng tham tài của Lý Bàn, Dương Thiên lắc đầu. Tốt xấu gì người cũng đã trở lại Lý gia làm Lý gia công tử, không nên vì tiền mà mất mặt như vậy.

Dương Thiên cũng không biết, Lý Bàn tuy được trở lại Lý gia nhưng vì không thể tu luyện nên chỉ có thể ở lại ngoại tộc, chuyên lo về tiền bạc và kinh doanh. Nhưng hãn vẫn chưa tốt nghiệp, Lý gia đường nhiên không thể giao công việc kinh doanh hay quản lý tiền bạc cho hãn. Vì vậy Lý Bàn tuy không nghèo khó như xưa nhưng cũng không dư giả gì. Hơn nữa, Lý Vũ là tiểu thư Lý gia, đã quen ăn sung mặc sướng, Lý Bàn còn phải tích góp rất nhiều tiền để chi trả các khoản tình phí.

Gác lại chuyện Lý Bàn, Dương Thiên bắt đầu đi dạo. Mục đích chính của hãn là để xem tên Lý Tường kia đang muốn bày trò gì. Đi một vòng quan sát quanh dãy núi, Dương Thiên phát hiện ra một hang động được che đậy rất kĩ dưới những cành cây và dây leo. Thần thức đi sâu vào trong, Dương Thiên nhìn thấy một cánh cửa lớn bằng sắt, ngay sau cánh cửa đang có hai người cầm súng canh giữ:

- Quả nhiên là đã có chuẩn bị kĩ a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Lửa Trại

Dương Thiên quyết định không tiếp tục thăm dò nữa mà trở về. Đây là vở kịch cuối cùng của Lý Tường, cũng nên để hắc diễn cho xong. Dương Thiên chưa bao giờ xem Lý Tường là đối thủ, đơn giản chỉ là một kẻ mua vui cho hắc mà thôi.

Tiếp tục đi dạo trong rừng, đến khi sắc trời đã tối Dương Thiên mới trở về. Lúc này lều trại đã được dựng xong, phía trước còn sắp một đồng củi lớn chuẩn bị đốt lên. Lý Bàn nhìn thấy Dương Thiên trở về liền vỗ tay:

- Dương Thiên, ở đây.

Dương Thiên tiến lại ngồi xuống, Lý Bàn nhìn ngó xung quanh kĩ càng rồi nói:

- Ta vừa qua chỗ của các lão sư nghỉ ngơi và nghe lén được một bí mật.

Nghe giọng điệu mờ ám của Lý Bàn, Dương Thiên cảm thấy chắc hẳn không phải là chuyện gì tốt lành. Vì vậy hắc cảm thấy rất YzWbTEw hứng thú.

- Có chuyện gì mau nói đi.

- Ta nghe nói tối nay sẽ tổ chức trò chơi lớn. Đầu tiên là tụ tập tại trại chính để ăn uống, ca hát. Sau đó các sinh viên sẽ chia thành từng cặp băng qua khu rừng theo một lộ tuyến đã định sẵn.

Dương Thiên nghe đến đây liền cắt hứng, chỉ là trò trẻ con, có gì thú vị cơ chứ. Lý Bàn thấy Dương Thiên không quan tâm gì, vội bổ sung thêm:

- Ta nghe nói người tài trợ cho chuyến đi này, tức là Lý Tường cũng sẽ tham gia.

- Người muốn nói hẳn có ý đồ với Mộc Vũ Hàm?

- Không phải, với địa vị của hẳn hẳn sẽ bắt cặp với các lão sư khác. Ta đoán mục tiêu của hẳn là Triệu Vũ Hình lão sư.

Nếu Lý Tường thực sự định làm như vậy, Dương Thiên cũng không nghĩ ra hẳn rốt cuộc muốn làm gì.

- Bàn tử, người đoán thử xem tên Lý Tường này rốt cuộc đang mưu tính chuyện gì?

- Có lẽ hẳn cảm thấy mình không có hi vọng với Mộc Vũ Hàm nên chuyển đối tượng theo đuổi sang Triệu Vũ Hình lão sư.

Dương Thiên lắc đầu:

- Mọi chuyện không đơn giản như vậy, Lý Tường đã đến tìm ta. Tuyên bố hẳn sẽ nhân cơ hội lần này tỏ tình với Mộc Vũ Hàm. Vì vậy ta mới cho hẳn sống thêm một lúc.

Đến lượt Lý Bàn cảm thấy khó hiểu:

- Hẳn có ý đồ với Mộc Vũ Hàm, tại sao người lại tha cho hẳn?

- Người quả là ngu ngốc. Hẳn làm như vậy mục đích cũng chỉ là để nhằm vào ta mà thôi. Nếu một con kiến nhảy múa trong tay người, người sẽ giết nó hay để nói nhảy tiếp?

Lý Bàn hiểu ra, từ đầu đến cuối Dương Thiên chỉ coi Lý Tường là một kẻ mua vui cho hân mà thôi. Loại cảm giác của thượng vị giả nhìn xuống chúng sinh này Lý Bàn không biết, nhưng hân có thể hiểu.

- Như vậy, chúng ta cùng xem hân diễn kịch đi.

- Đúng là chỉ có người hiểu ta.

Hai người tiếp tục trò chuyện thêm một lúc. Một vị lão sư cầm theo một cái loa tay nói to:

- Các sinh viên nghe rõ, bây giờ mau chóng đốt lửa trại lên rồi tập trung tại trại chính. Chúng ta sẽ ăn tối, sau đó chơi trò chơi lớn.

Mọi người nghe vậy liền tưới xăng lên từng đồng củi rồi châm lửa đốt. Sau đó tiến về trại chính để nhập tiệc. Lý Bàn quay lại định tìm kiếm Dương Thiên nhưng hân đã sớm mất dạng. Ném cành cây đang cầm trên tay xuống đất, Lý Bàn tức giận mắng:

- Đúng là một tên trọng sắc khinh bạn. Chắc chắn là lại đi tìm Mộc Vũ Hàm.

Lý Bàn nói không sai, lúc này Dương Thiên đang đứng trước trại của lớp Mộc Vũ Hàm, nói với một nữ sinh:

- Người giúp ta gọi Mộc Vũ Hàm ra đây, cứ nói là Dương Thiên đến tìm nàng là được.

Nữ sinh dường như hơi sợ hãi Dương Thiên, vội gật đầu rồi chạy nhanh vào trong. Dương Thiên ngẩn ra:

- Ta trông đáng sợ như vậy sao. Không thể nào, ta đẹp trai hào hoa phong độ như vậy a. Hiểu lầm, chắc chắn là hiểu lầm.

Trong lúc Dương Thiên đang tự kỷ, Mộc Vũ Hàm đã bước ra:

- Người đang làm gì vậy?

Nhìn thấy Mộc Vũ Hàm, Dương Thiên đã vớt chuyện khi này qua một bên:

- Ta đến mời người cùng đến trại chính ăn tối.

Mộc Vũ Hàm gật đầu:

- Được rồi, đi thôi.

Hai người cùng nhau đi đến trại chính. Vì số lượng sinh viên tham dự rất đông nên nhà trường không chuẩn bị đủ số lượng ghế ngồi. Không ít sinh viên cố ý đến sớm để tranh giành ghế. Dương Thiên quay sang nhìn Mộc Vũ Hàm:

- Người đứng đây đợi ta một lát.

Nói xong, Dương Thiên cả người lao vào đám đông. Đông người như vậy nên cũng không ai để ý đến Dương Thiên, cả người hẫng biến mất, sau đó xuất hiện với một chông ghế trên tay. Dương Thiên cũng không định lấy nhiều như vậy, nhưng ghế nằm thành từng chông, hẫng cũng không rãnh gỡ nó ra.

Mang theo chông ghế đến trước mặt Mộc Vũ Hàm, nàng không khỏi trợn mắt:

- Người lấy nhiều ghế như vậy, là lấy cho cả lớp của người sao?

- Không có, chỉ là tiện tay mà thôi. Chúng ta lấy 2 cái, số còn lại vứt đi đâu cũng được.

Đúng lúc này, phía sau lưng Mộc Vũ Hàm liền vang lên tiếng kêu:

- Vũ Hàm, người đã đến rồi sao. Thảo nào bọn ta tìm người mãi mà không thấy.

Nghe tiếng gọi, Mộc Vũ Hàm quay lưng lại thì nhìn thấy một đám nữ sinh đang đứng. Dương Thiên cũng tiến lại hỏi:

- Đây là?

- Đây là bạn học cùng lớp của ta.

Dương Thiên quay ra mỉm cười, thân thiện chào:

- Chào mọi người, ta là Dương Thiên, hân hạnh được làm quen. Đúng rồi, ta đã lấy ghế cho tất cả mọi người, mau đến đây ngồi đi.

Khi vừa nhìn thấy Dương Thiên, đám nữ sinh có hơi lo lắng. Nhưng thấy hẳn thân thiện như vậy mọi người cũng an tâm trở lại, dù sao những thứ kia cũng chỉ là lời đồn mà thôi. Dương Thiên lần lượt phát ghế cho từng người. Cả đám cùng ngồi xuống, một nữ sinh mạnh dạn hỏi Dương Thiên:

- Dương Thiên, người chính là bạn trái bí mật của Vũ Hàm sao?

- Bạn trai bí mật?

- Đúng vậy a. Người không biết, ta cùng Vũ Hàm học chung từ thời cấp 3, nàng không chịu đến gần bất kỳ nam nhân nào. Bọn ta đều cho rằng nàng đã sớm có người trong mộng nhưng không chịu nói ra mà thôi.

Dương Thiên lắc đầu:

- Không phải a, ta cùng Vũ Hàm cũng chỉ vừa mới quen nhau trong năm nay thôi.

- Quen nhau?

Từ quen nhau có thể sử dụng theo nhiều nghĩa, hai người vừa mới làm quen nhau hoặc là chính thức yêu nhau đều có thể sử dụng từ này. Trong trường hợp này, mọi người đều lựa chọn hiểu theo nghĩa thứ hai. Mộc Vũ Hàm gương mặt đã đỏ bừng, đưa tay véo nhẹ vào hông Dương Thiên:

- Người nói vậy bạ gì đó.

- Ta không có nói vậy a, chúng ta đúng là chỉ vừa mới quen nhau trong năm nay.

Dương Thiên không có ẩn ý gì, hay nói đúng hơn hẳn cũng không hiểu ẩn ý của hai từ này. Đám nữ sinh xung quanh cười to, một người nắm lấy tay Mộc Vũ Hàm:

- Vũ Hàm, người còn muốn che dấu bọn ta nữa hay sao. Mau mau thành thật khai ra.

Một nữ sinh khác cũng nắm lấy tay còn lại của Mộc Vũ Hàm:

- Đúng vậy, mau khai hết ra. Hoa khôi của chúng ta đã có người trong mộng, biết bao nhiêu nam nhân sẽ phải khóc thầm đây.

Mộc Vũ Hàm gương mặt đã đỏ như máu, không nói được lời nào. Dương Thiên cũng cảm thấy bọn họ đã hiểu lầm ý của hẳn, vội giải thích:

- Các người đã hiểu lầm rồi, ý của ta là...

Không đợi hẳn nói hết câu, đám nữ sinh đã chặn lại:

- Đây là chuyện riêng của nữ nhân bọn ta, nam nhân các người không nên xen vào.

- Đúng vậy. Bữa tối đã bắt đầu, người là nam nhân, mau đến đằng kia lấy đồ ăn đi.

...

Dương Thiên cảm nín, thái độ này là sao đây. Vừa nãy không phải bọn họ rất chào đón hẳn hay sao. Bây giờ lại trở mặt 180 độ, nữ nhân đúng là sinh vật khó hiểu.

Nghĩ vậy nhưng Dương Thiên vẫn đứng lên đi lấy đồ ăn. Hẳn cũng định đi lấy cho Mộc Vũ Hàm, lại lấy nhiều thêm vài phần cũng không phải vấn đề gì lớn.

Lý Tường đứng ra tài trợ chuyến đi này cũng khá chu đáo. Mời cả đầu bếp của một nhà hàng lớn để nấu ăn. Từng chiếc bàn lớn bày đầy các loại thức ăn đã được nấu nướng kỹ lưỡng, đáng chú ý nhất là một con lợn rừng nướng được tẩm gia vị đầy đủ được bày trên một chiếc mâm.

Đã không lấy thì thôi, đã lấy thì phải chọn thứ tốt nhất. Dương Thiên sau khi gom đủ chén đĩa cùng nhiều loại đồ ăn khác nhau nhét vào không gian trữ vật, hai mắt nhìn về con lợn rừng kia:

- Đến lượt người rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Trò Chơi Lớn

Đúng lúc Dương Thiên chuẩn bị ra tay, hắn đã thấy Lý Tường cùng Triệu Vũ Hình đang đứng gần đó. Lý Tường đang phát huy khả năng ăn nói khiến Triệu Vũ Hình che miệng cười khúc khích. Dương Thiên cũng không cảm thấy khó chịu gì, hắn không rảnh đến mức ganh tị với một kẻ sắp chết.

Tuy vậy, Dương Thiên vẫn tiến đến phá đám một phen:

- A, Triệu lão sư, còn có Lý Tường. Các người đang ở đây sao.

Triệu Vũ Hình thấy Dương Thiên, khuôn mặt hơi cứng lại, cười gật đầu:

- Dương Thiên, người cũng tham gia chuyến dã ngoại này sao?

- Có Lý Tường tài trợ, chuyến đi miễn phí ta sao có thể không tham gia được.

Lý Tường cũng biết Dương Thiên đang nói đùa hắn, vẫn tươi cười:

- Cũng không có gì, sinh viên là nguyên khí của quốc gia. Ta tạo điều kiện cho bọn họ vui chơi giải trí cũng là chuyện nên làm.

- Đúng vậy, lần này phải cảm ơn người rồi. Tổ chức một chuyến đi vui như vậy.

Triệu Vũ Hình nhú mày, hai người này cười nói vui vẻ, nhưng nàng lại cảm thấy bọn hắn đang có địch ý với nhau. Đang định tiến lên ngăn cản thì Dương Thiên đã vội nói:

- Lý Tường, hi vọng kế hoạch của người thành công, ta rất mong chờ a.

- Triệu lão sư, ta còn có việc đi trước, gặp lại sau.

Dương Thiên nói xong liền bỏ đi. Triệu Vũ Hình còn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, quay lại hỏi Lý Tường:

- Người và hãn quen biết nhau sao?

Lý Tường thu lại ánh mắt đầy hận ý, gật đầu:

- Đã từng gặp nhau, quan hệ cũng không tốt lắm. Hãn hình như rất chán ghét ta.

- Chắc là hiểu lầm nhỏ mà thôi. Ta thấy Dương Thiên là một người tốt, hãn đã giúp đỡ ta rất nhiều lần.

- Vậy sao?

Nghe Triệu Vũ Hình một lòng nói tốt cho Dương Thiên, hận ý trong lòng Lý Tường càng tăng mạnh. Nghĩ đến Fu89AUY những chuyện sắp xảy ra với Dương Thiên, lại cảm thấy thoải mái: “Càng có nhiều người yêu quý người, ta càng cảm thấy thích thú khi nhìn người và bọn họ đau khổ”.

Vừa rồi Dương Thiên cố ý đến để khiêu khích Lý Tường để xem hãn sẽ làm gì. Nếu hãn nhịn không được là tốt nhất, Dương Thiên sẽ tiện tay xử lý hãn một lần cho xong. Đáng tiếc tên kia vẫn chịu được, đành chờ thêm một thời gian vậy.

Trong lúc đi ngang qua bàn ăn, Dương Thiên tiện tay lấy luôn con rường nướng đang nằm trên bàn rồi quay lại chỗ Mộc Vũ Hàm. Hãn chọn một chỗ gần đó, trải thảm rồi mang hết đồ ăn, bát đĩa cùng con lợn rừng lần lượt bày ra. Sau đó, Dương Thiên đi lại gọi mọi người nhập tiệc.

Lúc này, Mộc Vũ Hàm khuôn mặt đỏ bừng, cúi đầu cảm chịu trước từng đợt công kích. Thấy Dương Thiên quay trở lại, nàng như tìm được cọng cỏ cứu mạng, vội la lên:

- Có đồ ăn rồi, chúng ta mau cùng ăn đi.

Nghe thấy đồ ăn đã về, những nữ sinh kia cũng không tiếp tục làm khó Mộc Vũ Hàm. Dù sao thời gian cũng đã không còn sớm, ai cũng đều đã đói bụng. Nhìn thấy đồng đồ ăn bày đầy trên thảm, đám nữ sinh liền hoan hô:

- Dương Thiên, không ngờ người làm tốt như vậy, trong thời gian ngắn lại có thể mang về cả đồng đồ ăn.

- Tốt a, Vũ Hàm, người xem. Nếu sau này hắn cũng làm tốt như vậy, người cũng sẽ không lo bị đói.

- Oa, đây không phải là nguyên con lợn rừng nướng sao. Làm sao người lại lấy được, ta nghe nói nó là phần làm riêng cho các vị lão sư với nhau mà.

Chuyện đó Dương Thiên không biết, dù biết hắn cũng sẽ vẫn lấy nó. Nếu có gì thì chỉ cần để tên Lý Tường kia giải quyết là được.

- Cũng không còn sớm, mọi người mau ăn đi. Trò chơi lớn cũng sắp bắt đầu rồi.

Mọi người tập trung vào ăn uống, vì sự có mặt của Dương Thiên ở đây nên các nàng ăn uống khá từ tốn. Dương Thiên thì không có nhiều cố kị như vậy, chia phần thịt lợn cho các nàng xong, một mình hắn càn quét hơn một nửa con lợn còn lại. Trong sự ngỡ ngàng của mọi người, Dương Thiên ăn hết nửa con lợn xong liền quay sang ăn sạch những món còn sót lại.

Một nữ sinh vội vỗ vai Mộc Vũ Hàm, thì thầm:

- Ta rút lại lời đã nói. Vũ Hàm, người phải suy nghĩ thật kĩ. Hẳn ăn nhiều như vậy, sau này cưới nhau về, tiền do các người làm ra có thể bị hăn ăn hết.

Dương Thiên đang uống nước suýt nữa bị phun ra, hăn chỉ mới ăn một ít đã bị nói như vậy. Nếu các nàng biết đến bữa ăn hàng triệu đô hăn đã từng ăn thì không biết sẽ nghĩ gì.

Ăn uống kết thúc, mọi người đang nghĩ ngợi thì tiếng loa lại vang lên:

- Bây giờ mọi người hãy tập trung tại lửa trại chính, chúng ta sẽ tiến hành bốc thăm chia cặp để tham gia trò chơi lớn.

Dương Thiên nhìn qua Mộc Vũ Hàm:

- Bốc thăm?

- Đúng vậy, đây là cơ hội để các sinh viên giao lưu với nhau. Chẳng lẽ người nghĩ mình sẽ được tự lựa chọn cặp hay sao?

- Chẳng lẽ người không muốn đi chung với ta?

- Ta...

Nhìn Mộc Vũ Hàm ngượng ngùng không trả lời được, Dương Thiên bật cười:

- Yên tâm đi, chúng ta chắc chắn sẽ bốc được chung một cặp.

Mộc Vũ Hàm cho rằng Dương Thiên chỉ nói đại vậy thôi, nhiều sinh viên như vậy. Bốc trúng 2 lá thăm cùng số không dễ dàng gì.

Nàng suy nghĩ không sai, nhưng chuyện này chỉ áp dụng với người bình thường mà thôi. Với một người có thần thức như Dương Thiên, đây là một vấn đề không có tí độ khó nào.

Chờ Mộc Vũ Hàm bốc xong, Dương Thiên hỏi:

- Người là số bao nhiêu?

Mộc Vũ Hàm nhìn xuống lá thăm trong tay:

- 93.

- Đợi ta một chút.

Dương Thiên nói xong liền chạy lại thùng thăm, đẩy những kẻ đang chen lấn ra. Thần thức của hắn tìm lá thăm số 93 nhưng không thấy, xem ra đã có người bốc được trước. Thần thức Dương Thiên lập tức bao trùm lên toàn bộ những sinh viên có mặt ở đây, hắn nhanh chóng tìm được người giữ lá thăm số 93.

Bốc đại một lá thăm trong thùng, trong chớp mắt Dương Thiên đã đánh tráo lá thăm số 93 rồi trở lại bên cạnh Mộc Vũ Hàm:

- Người xem, ta cũng là số 93. Chúng ta rất có duyên a.

Mộc Vũ Hàm nhìn thấy lá thăm trong tay Dương Thiên thì không khỏi kinh ngạc:

- Người làm sao có được nó.

- Ta đã nói rồi, đây là ý trời. Người đã định trước phải là một cặp với ta.

Từ một cặp này cũng có nhiều nghĩa, là một cặp cùng chơi trò chơi hay là một cặp tình nhân đều được. Lần này Dương Thiên đã tiến bộ hơn, hắn cố ý dùng theo nghĩa thứ hai. Mộc Vũ Hàm quay lưng lại che giấu nụ cười của nàng.

Sau khi bốc thăm kết thúc, từng cặp lần lượt bắt đầu tham gia trò chơi. Gần đến lượt Dương Thiên và Mộc Vũ Hàm, hắn quay lại hỏi nàng:

- Người có sợ ma hay không?

Mộc Vũ Hàm tỏ vẻ e ngại:

- Cũng có một chút.

- Như vậy đi, người nắm chặt lấy tay ta. Nếu bọn hắc nháy ta hù người thì lập tức ôm chặt lấy ta. Ta sẽ tiếp thêm can đảm cho người.

- Hừ, người nghĩ hay lắm.

Tuy Mộc Vũ Hàm kiên quyết không chịu, nhưng cuối cùng nàng cũng không vượt qua được nỗi sợ. Mỗi lần có kẻ xuất hiện hù dọa, nàng liền ôm chặt lấy Dương Thiên, cả mặt cúi vào ngực của hắn. Dương Thiên tất nhiên nhân cơ hội này để hưởng thụ mỹ nhân trong lòng. Hắn còn giơ ngón tay cái tán thưởng người giả làm ma kia:

- Khá lắm, người diễn xuất rất đạt, nên đi làm diễn viên a.

Người đang giả ma kia ngêch mặt ra, hắn đang hù dọa mọi người, tại sao lại có kẻ khích lệ hắn. Nhìn thấy Mộc Vũ Hàm đang ôm chặt lấy Dương Thiên, người anh em kia cũng đã hiểu ra, giơ ngón tay cái tán phục.

Chặn đầu tiên kết thúc trong sự vui sướng của Dương Thiên, Mộc Vũ Hàm ôm chặt lấy hắn từ đầu đến cuối, không dám mở mắt ra. Chống cự không được thì đành nằm im hưởng thụ, Dương Thiên đành ôm chặt nàng tiếp tục bước đi. Đến chặn thứ hai, đây là một căn hầm được đào sẵn từ trước. Có nhiều cặp đôi đã đứng đợi sẵn ở trên.

Trước căn hầm có một người giả ma đang đeo bảng hướng dẫn:

- Muốn tiếp tục cuộc hành trình phải giao nộp bảo vật cho người dẫn đường, báu vật ở phía trong căn hầm ma quái kia.

Dương Thiên ra hiệu cho Mộc Vũ Hàm buông hẳn ra, chỉ về hướng căn hầm:

- Thế nào, chúng ta cùng xuống chứ?

Mộc Vũ Hàm nhìn quanh, thấy cũng có nhiều người đang lo sợ chưa dám xuống thì cũng an tâm hơn, lắc đầu:

- Không cần, một mình người xuống lấy là được rồi.

Dương Thiên cảm thấy hơi đáng tiếc, cũng đành đồng ý:

- Được rồi, người đợi ở đây một lát.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Phần Nộ

Dương Thiên bước xuống cầu thang trong sự cổ vũ của Mộc Vũ Hàm. Dấu vết vẫn còn khá mới, xem tra được đào chưa bao lâu. Trên tường được sơn phết những vết màu đỏ như vết máu. Thịnh thoảng có những bộ xương hay một bộ quần áo màu trắng đột nhiên xuất hiện. Dương Thiên vừa đi vừa ngáp, nếu có thời gian, hẳn muốn chỉ cho ban tổ chức ma quỷ thực sự là như thế nào.

Cuối cầu thang là một căn phòng chất đầy những chiếc hộp đủ loại màu sắc. Dương Thiên lấy đại hai cái rồi dự định bỏ lên. Như một thói quen, thần thức của Dương Thiên đảo qua căn phòng một lần, vô tình phát hiện một cái đường hầm dẫn đến chỗ khác. Hẳn cũng không quá để ý, có lẽ là do ban tổ chức thiết kế thêm mà thôi.

Vừa bước ra khỏi hang động, Mộc Vũ Hàm đã chạy lại hỏi thăm:

- Người có bị làm sao không?

Dương Thiên bật cười:

- Những thứ kia chỉ là do người khác tạo ra để hù dọa những kẻ nhút nhát mà thôi, sao có thể làm gì được ta.

- Ý người nói là ta nhút nhát sao?

- Ấc, ta không phải có ý đó, người đừng hiểu lầm.

- Hừ, người dám có ý đó sao. Mau đi thôi.

Đưa hai cái hộp cho người đang cầm biển hướng dẫn, Dương Thiên cùng Mộc Vũ Hàm nhận được một cái bản đồ nhỏ cùng một cái đèn pin. Bây giờ bọn hắn sẽ đi một vòng quanh núi theo con đường đã định sẵn trong bản đồ. Mộc Vũ Hàm biết mình chuẩn bị phải đi một con đường còn dài hơn khi này không khỏi run lên. Dương Thiên vội trấn an nàng:

- Đừng lo, có ta ở đây. Người chỉ cần ôm chặt ta như khi này là được.

Nhắc tới việc lúc này Mộc Vũ Hàm lại càng xấu hổ hơn, nhưng lúc đó thân thể của nàng lại không chịu nghe lời.

- Không được, bây giờ người phải công ta đi qua đó.

- Tốt a.

Dương Thiên đồng ý mà không do dự chút nào, có ngu mới từ chối. Mộc Vũ Hàm cũng không lập tức để Dương Thiên công mà chờ khi đã đi đến một đoạn vắng người. Cảm nhận một khối mềm mại trên lưng, Dương Thiên vui vẻ tận hưởng. Mộc Vũ Hàm gắt nhẹ:

- Người còn không mau đi.

- Đúng, đúng. Lập tức đi ngay.

Dọc đường tiếp theo tuy có nhiều trò mới lạ hơn những cũng chỉ xoay quanh những con ma giả cùng những quả cầu lửa được treo lên. Mộc Vũ Hàm không dám ngẩng mặt lên, cúi đầu vào lưng Dương Thiên đến hết cả chặn đường. Đến nơi, Dương Thiên mới ra hiệu cho nàng leo xuống:

- Đã về đến nơi.

- Đến rồi sao. Dương Thiên, người cố ý đi chậm để hù dọa ta đúng không.

Dương Thiên so với Đậu Nga còn oan hơn, hắn vẫn đi với tốc độ bình thường a.

- Không có, là do người quá sợ hãi nên mới cảm thấy như vậy thôi.
- Thật sao?
- Đúng vậy, người phải tin tưởng nhân phẩm của ta.
- Quý mới tin tưởng nhân phẩm của người.

Trời cũng gần sáng, hầu hết mọi người cũng đã hoàn thành quản đường. Dương Thiên chia tay Mộc Vũ Hàm để nàng trở về trại ngủ. Hắn cũng tìm một chỗ thoải mái để đặt lưng xuống làm một giấc.

Trong lúc Dương Thiên đang ngủ ngon, mơ một giấc mơ đẹp thì Lý Bàn không biết từ đâu chạy đến, gọi to:

- Dương Thiên, có chuyện không ổn rồi.

Đáp lại Lý Bàn là một chiếc dép bay đến, không phải của Dương Thiên mà là của tên đang nằm cạnh hắn. Lý Bàn biết điều ngậm miệng, đi lại gần vồ vai Dương Thiên:

- Dương Thiên, mau tỉnh dậy, có đại sự xảy ra rồi.

Một tiếng bộp vang lên, lần này chính là Dương Thiên ra tay. Dương Thiên tỉnh dậy, vương vai ngáp một cái:

- Bàn tử, ta đã nói với người không nên đánh thức lúc ta đang ngủ rồi đúng không.

Lý Bàn mặt méo xệch, tỏ vẻ oan ức:

- Nhưng thực sự có chuyện quan trọng.

- Dù trời có sập xuống cũng phải đợi ta thức dậy mới được sập, việc này ta cũng đã từng nói rồi, không phải sao?

- Nhưng...

- Không có nhưng.

Lý Bàn thấy Dương Thiên liên tục chặn họng hần liền hét to:

- Ta nói là có chuyện lớn, Triệu lão sư mất tích rồi.

Đồng loạt có hơn mười mấy chiếc dép ném về phía Lý Bàn, nhưng hần cùng Dương Thiên đã biến mất. Xuất hiện bên ngoài trại, Dương Thiên mới hỏi Lý Bàn:

- Người nói rõ mọi chuyện đi.

Đến lượt Lý Bàn tỏ vẻ chơi nhây:

- Không phải khi này người nói dù trời sập xuống cũng phải đợi người ngủ dậy sao. Không cần vội, bây giờ vẫn còn sớm, chúng ta vào trong ngủ một lát nữa đi.

Dương Thiên xoa mắt nhắm, tươi cười:

- Bàn tử, có vẻ gần đây ta hơi dễ dãi với người thì phải. Lỗi là của ta, ta sẽ sửa chữa.

Lý Bàn vội lùi lại phía sau, đưa hai tay lên che chắn:

- Dương Thiên, là lỗi của ta, ta lập tức nói không được sao. Không nên manh động.

- Vậy người mau nói, nếu có ý định câu giờ đừng trách ta.

Lý Bàn thở dài, tên này vẫn luôn bạo lực như vậy:

- Sau khi tất cả sinh viên kết thúc trò chơi lớn, các vị lão sư cũng bắt đầu tham gia. Ta không biết tên Lý Tường kia bằng cách nào bốc thăm chung cặp với Triệu Vũ Hình lão sư. Nghe một thành viên trong ban tổ chức nói, khi Lý Tường cùng Triệu lão sư tiếng vào căn hầm ma quái thì không thấy trở ra nữa.

- Như vậy sao.

Lý Bàn tiếp tục đưa ra ý kiến của mình:

- Chuyến đi này là do Lý Tường tài trợ, nơi này cũng là do hắn chọn. Ta nghĩ căn hầm đó có điểm bất ổn, có thể trong đó có một căn phòng bí mật nào đó.

Dương Thiên lắc đầu:

- Không phải căn phòng bí mật mà là một đường hầm dẫn đến một nơi khác.

Nghe Dương Thiên chắc chắn như vậy, Lý Bàn không khỏi ngạc nhiên:

- Người biết sao?

- Đúng vậy, lúc đi vào đó ta đã phát hiện ra. Ta cứ nghĩ nó cũng dùng để trò chơi thêm phần thú vị mà thôi.

- Người sao có thể bất cẩn như vậy.

- Mục tiêu của Lý Tường là ta, Triệu Vũ Hình lão sư sẽ không gặp phải nguy hiểm.

- Nhưng nàng có thể bị hắn làm cho hoảng sợ.

Dương Thiên lắc đầu:

- Ta hiểu tính cách của Triệu Vũ Hinh, nàng rất mạnh mẽ, sẽ không bị những thứ như vậy hù dọa. Chúng ta đi tìm Mộc Vũ Hàm trước đã.

- Mộc Vũ Hàm?

- Đúng vậy.

Hai người cùng đi đến trại của lớp Mộc Vũ Hàm, Lý Bàn vừa đi vừa hỏi:

- Triệu Vũ Hinh lão sư bị mất tích, người tại sao không đi tìm nàng mà lại tìm Mộc Vũ Hàm?

- Triệu Vũ Hinh bị bắt, tất nhiên ta sẽ cứu nàng. Nhưng ta cảm thấy Lý Tường có mưu đồ với Mộc Vũ Hàm. Nếu ta đoán không sai, hẳn cũng có ý định bắt cóc nàng. Trước tiên ta phải đảm bảo an toàn của nàng rồi mới đi cứu Triệu Vũ Hinh được.

Đến trước trại của Mộc Vũ Hinh, hẳn đứng ngoài gọi mấy tiếng không thấy ai đáp lại. Cảm thấy có chuyện không ổn, thần thức lập tức quét qua, không phát hiện được Mộc Vũ Hàm. Lý Bàn nhăn mũi:

- Ta cảm thấy trong không khí có mùi lạ, giống như mùi thuốc trong bệnh viện.

Dương Thiên gật đầu:

- Đúng vậy, là mùi thuốc mê. Chúng ta đến chậm một bước rồi.

Gương mặt Dương Thiên vẫn tỏ vẻ bình thường, Lý Bàn lại cảm thấy một cảm giác đáng sợ chạy dọc sống lưng.

- Lý Tường sao, rất tốt. Ta vẫn đã đánh giá thấp người. Người đã thành công chọc giận ta, bây giờ người có thể vui vẻ xuống hoàng tuyền rồi.

Dứt lời, Dương Thiên liền biến mất, để lại Lý Bàn vẫn còn đang run lên.

Lúc này, trong một hang động đã được ngụy trang khá kỹ, có người canh gác cẩn thận. Lý Tưởng đang nhìn vào màn hình quan sát, trong đó chiếu cảnh chung quanh cửa động cùng những nơi trọng yếu bên trong. Tại màn hình lớn nhất là hình ảnh hai nữ nhân phân biệt nhất trong hai cái lồng khác nhau được treo lên cao, đúng là Mộc Vũ Hàm cùng Triệu Vũ Hình.

- Dương Thiên, mau đến đây đi. Đừng để ta chờ đợi quá lâu.

Đúng lúc này, Dương Thiên đã xuất hiện trước cửa động, từ từ bước vào. Hắn bước đi không nhanh nhưng mỗi người trong hang động đều cảm nhận được một áp lực đang đè nặng trên cơ thể họ.

Một tay Dương Thiên đặt lên cửa sắt, cánh cửa liền bị tan chảy rơi xuống. Hai tên bảo vệ bị một màn này làm hoảng sợ, vội đưa súng lên. Đáng tiếc, bọn hắn chưa kịp bóp cò thì hai mắt đã tối sầm lại, biến thành một bãi máu.

- Kiếp sau các người nên lựa chọn chủ nhân tốt hơn.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Căn Cứ Bí Mật

Dương Thiên một đường tiến vào, nơi hắn đi qua không có một tiếng động nào, chỉ để lại những bãi máu tươi vô cùng rùng rợn. Dương Thiên từ khi trở lại địa cầu đã an tĩnh hơn xưa nhiều. Lý Tường một lần nữa kích phát bản tính hiếu sát của hắn.

Phát tiết một hồi, cơn giận của Dương Thiên cũng đã suy giảm, tự cười bản thân:

- Ta cũng hơi quá tay rồi. Dù sao hắn cũng sẽ không làm nên trò trống gì, sao ta lại phải tức giận.

Nhìn qua cảnh tượng phía sau, Dương Thiên lắc đầu, tự làm tự chịu a. Lý Tường ở trong phòng quan sát qua màn hình, cả người không nhin được run rẩy. Dương Thiên quá đáng sợ, con người này, không, là ác ma này so với hắn nghĩ còn đáng sợ hơn nhiều.

Dương Thiên bình tâm trở lại, đứng ở một chỗ dùng linh lực gọi to:

- Lý Tường, không phải người muốn dụ ta đến đây sao. Ta đã đến, người cũng nên xuất hiện để đón tiếp chứ.

Thanh âm mang theo linh lực truyền qua những bức tường đá đến tay Lý Tường. Hắn cố kiềm chế nỗi hoảng sợ trong lòng:

- Không cần hoảng sợ, ta đã chuẩn bị kỹ càng như vậy, trong tay còn có 2 con tin. Dương Thiên chắc chắn phải chết trong tay ta. Hắn càng lợi hại, ta càng phải vui mừng mới đúng.

Tự trấn an mình xong, Lý Tường đứng dậy đi ra ngoài. Bên ngoài đã sớm có một đám người đang đợi hắn. Lý Tường ra lệnh:

- Các người trở lại vị trí mai phục, còn những người còn lại theo ra đi gặp hắn. Nhớ kĩ, trông chừng cẩn thận hai con tin của chúng ta.

Đám người đã được huấn luyện kĩ, đồng thanh nói:

- Tuân lệnh.

- Tốt lắm, đi thôi.

Lý Tường hùng hổ như vậy nhưng cũng không dám đối mặt trực tiếp với Dương Thiên, chỉ dám lén lút đứng ở một nơi dùng loa nói ra:

- Dương Thiên, người đã đến. Ân oán lâu nay của chúng ta cũng nên kết thúc rồi.

- Người nói không sai. Có điều, nếu muốn kết thúc cũng nên gấp gờ lần cuối chứ.

Dứt lời, Dương Thiên biến mất, trong vòng chưa đến một giây, hắn đã xuất hiện trước mặt Lý Tường. Mọi người đều hoảng sợ lùi lại một bước, bất quá rất nhanh liền kịp phản ứng lại, bước lên che chắn cho Lý Tường. Bọn hắn đều là những kẻ được huấn luyện bài bản, đã sớm không màn đến cái chết.

Cơ hoảng sợ của Lý Tường cố gắng áp chế lại bùng lên, giọng hắn run run:

- Người xuất hiện ở đây bằng cách nào?

- Ta đi đến a, không phải từ lúc ta bước vào chỗ nào người đã quan sát ta sao?

Tuy Dương Thiên không rành về công nghệ, hẳn vẫn có thể cảm nhận được có người đang theo dõi mình. Lý Tưởng quát to, cố giữ bình tĩnh:

- Dương Thiên, ta cảnh cáo ngươi, không được bước lại đây. Nếu không ta sẽ không đảm bảo an toàn cho hai nữ nhân kia.

Dương Thiên dừng lại, cười nói:

- A, nói ra điều kiện của ngươi đi.

Thấy hai con tin quả thật có tác dụng áp chế Dương Thiên, Lý Tưởng cũng đã an tâm không ít:

- Ta muốn cái mạng của ngươi.

- Không được a. Mạng của ta dù đưa cho ngươi, ngươi cũng không lấy nổi.

- Vậy sao, thứ càng khó có được ta càng muốn lấy.

Lý Tưởng vẫy tay ra hiệu, một người tiến lại gần từng bấm một cái nút. Bức tường phía sau lưng Lý Tưởng rung chuyển rồi dần hạ xuống. Một tấm kính dày xuất hiện, Mộc Vũ Hàm cùng Triệu Vũ Hình đang bị nhốt trong lồng sắt xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Hai nàng vẫn còn chưa tỉnh lại do tác dụng của thuốc mê.

Nhìn thấy hai nàng vẫn còn đang ngủ, Dương Thiên cũng an tâm. Xem ra hai nàng bị Lý Tưởng đánh thuốc mê rồi mới bắt đi. Như vậy hai nàng cũng sẽ không bị ám ảnh bởi chuyện này.

- Ngươi chuẩn bị căn cứ này từ khi nào?

Từ lần đầu Lý Tưởng gặp Dương Thiên cách đây cũng không quá lâu. Hẳn có thể dựng VhNeFhd lên một căn cứ được trang bị hiện đại đến mức này cũng khiến Dương Thiên hơi bất ngờ. Lý Tưởng lắc đầu:

- Không phải, đây là một trong những căn cứ bí mật của Lý gia. Người có biết ta phải trả cái giá lớn như thế nào để sử dụng nó không. Tất cả là để trả lại mối thù của ta với người.

- Người nói một chút đi.

- Nói cái gì?

- Nói người đã trả cái giá lớn như thế nào. Người chỉ nói mình đã trả một cái giá rất lớn, làm sao ta biết được người đã trả cái gì.

- Người.

Lý Tường nắm chặt hai tay, hẳn biết Dương Thiên đang cố ý khinh thường mình. Hắn hận, hắn hận những kẻ được thượng thiên ưu ái, từ khi sinh ra đã có tư chất để tu luyện. Bọn người đó luôn dùng ánh mắt của thượng vị giả để nhìn hắn. Đám con cháu trong nội tộc kia là thế, Dương Thiên cũng là như thế.

- Không cần nói nhảm, ta biết hai nàng rất quan trọng đối với người. Ta cho phép người lựa chọn cứu một trong hai người. Thế nào, dù là kẻ thù nhưng ta vẫn rất nhân từ đúng không.

Sự hài hước của Lý Tường khiến Dương Thiên bật cười:

- Người khá là vui tính a. Người nghĩ tấm kính cùng hai cái lồng sắt kia có thể cản ta cứu hai nàng sao?

- Nếu người muốn thì có thể thử. Đừng trách ta không cảnh báo người trước, khi tấm kính bị phá vỡ, quả bom treo ở trục sẽ lập tức phát nổ. Đồng thời, những khẩu súng chung quanh cũng sẽ đồng loạt bắn vào.

- Rất nguy hiểm a. Để ta thử một chút.

Nói xong, Dương Thiên từng bước tiếng lại gần tấm kính. Lý Tường cùng đám người vội lùi ra xa, đóng cánh cửa sắt lại. Không lâu sau, từng tiếng động khủng khiếp rung chuyển cả dãy núi vang lên. Lý Bàn lúc này vội ôm lấy một cái cây lớn, trong lòng không ngừng mắng chửi Dương Thiên:

- Tên khốn kiếp, không phải chỉ cần cứu người là xong sao. Cần gì phải gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Lý Bàn vẫn một mực ôm chặt lấy cây đại thụ, chung quanh hẳn, những cái trại được dựng lên tối qua đã sụp đổ. Những sinh viên nghe tiếng động cũng đã tỉnh dậy, nháo nhào tìm chỗ trốn. Khung cảnh vô cùng hỗn loạn.

Lý Tường ở trong phòng kín cũng đã nằm gục xuống đất, chờ tiếng động kết thúc mới đứng lên, vuốt mồ hôi trên trán:

- May mắn ta chỉ dùng loại bom cỡ vừa, nếu không đến chính bản thân ta cũng có thể gặp nguy hiểm.

Do lo sợ sẽ gây hại đến bản thân, Lý Tường chỉ sử dụng những loại bom cỡ vừa và nhỏ. Thứ để hẳn dựa vào là một loại súng công nghệ cao vừa được nghiên cứu ra. Hẳn đã phải trả một cái giá khá cao để mua lại. Loại súng này không dùng đạn mà phóng ra năng lượng với tốc độ nhanh hơn tốc độ âm thanh.

Lý Tường đã từng nghe các vị tiền bối trong gia tộc nói tốc độ của Trúc Cơ kỳ tu sĩ có thể đạt đến tốc độ âm thanh, tin tưởng Dương Thiên không thể tránh được. Đối với Lý Tường mà nói, Trúc Cơ kỳ chính là chí cao tồn tại rồi.

Để cho cẩn thận, Lý Tường đợi một lúc cho hơi nóng tản ra hết rồi mới tiến vào kiểm tra. Dương Thiên lúc này đã sớm rời đi, hẳn mang theo Mộc Vũ Hàm cùng Triệu Vũ Hình về lại khu trại. Để tránh kinh động đến hai

nàng, trước khi bom nổ, súng bắn, Dương Thiên đã dựng một kết giới cách âm quanh người các nàng.

Trở lại lều trại, nhìn thấy Lý Bàn đang ôm lấy một đại thụ, Dương Thiên không khỏi bật cười trêu chọc:

- Bàn tử, người làm gì mà lại giống như một con heo sắp chết bị buộc chặt vào cây như vậy.

Nghe thấy tiếng của Dương Thiên, phản ứng đầu tiên của Lý Bàn là vui vẻ rồi chuyển sang phần nộ, mắng to:

- Tên khốn kiếp. Không phải người nói là đi cứu người sao. Tại sao lại có bom nổ khiến cả dãy núi bị rung chuyển như vậy. Là người cố ý đúng không.

- Không có a. Người xem, lúc đi ta làm gì có mang theo quả bom nào. Đây là do Lý Tường sắp đặt để giết ta mà thôi.

Lý Bàn bình tĩnh trở lại:

- Vậy mọi chuyện thế nào rồi.

Trong sự kinh ngạc của Lý Bàn, Dương Thiên nhẹ nhàng ôm lấy Mộc Vũ Hàm cùng Triệu Vũ Hình từ trong không gian trữ vật. Nhìn qua Lý Bàn:

- Ta tạm thời giao hai nàng cho người. Chờ hai nàng tỉnh dậy, người tìm cách giải thích. Nhớ là không được nói gì về mối quan hệ của ta và Lý Tường.

Lý Bàn đưa tay đỡ lấy hai mỹ nữ, trong lòng hẳn không có chút tà tâm nào mà lo lắng hỏi:

- Vậy còn người?

Dương Thiên nhìn về hang động ở phía xa:

- Ta phải đi giải quyết ân oán với Lý Tường. Trò chơi của hãn ta cũng đã chơi chán rồi, cũng nên kết thúc thôi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Lý Tường Chết

Lý Tường mở cửa bước vào, bên trong là một đồng đồ nát, đất đá văng khắp nơi, lộ ra những bức tường làm bằng kim loại. Đây mới là hình dạng thực sự của căn cứ này. Không nhìn thấy bóng dáng của Dương Thiên, Lý Tường bắt đầu cười như điên:

- Ha ha, không phải đám Tu Chân giả các người vẫn luôn cao cao tại thượng, xem bọn ta như giun dế hay sao. Không phải đến cuối cùng vẫn chết trong tay ta sao. Người cũng nên cảm ơn ta đã cho người được chết chung với nữ nhân của mình. Còn Tần Tuyết ta sẽ thay người chăm sóc. Nàng không nghe lời, ta sẽ từ từ dạy dỗ.

Nhìn Lý Tường cười điên cuồng như vậy, đám lính xung quanh chỉ biết lắc đầu. Đúng lúc này, từ phía trên vang lên một âm thanh:

- Ta nghĩ như vậy không ổn, một kẻ sắp chết như người không hợp với nàng đâu. Hơn nữa, người lấy tư cách gì mà dạy dỗ nàng.

Thanh âm bình thản, nghe khá vui vẻ nhưng đến tai Lý Tường lại không khác gì tiếng ác quỷ gọi hồn.

- Dương Thiên?

- Là ta.

Đám lính lập tức phản ứng lại, bao vây lấy Lý Tường vào giữa, giờ cao súng cảnh giác. Dương Thiên từ trên không đáp xuống, mỉm cười:

- Rất ngạc nhiên sao?

- Người không chết?

Dương Thiên vẫy tay một cái, từ trong người hắn rơi ra một khẩu súng lớn được thiết kế với hình dạng kỳ lạ. Khi này hắn thấy loại súng này nhìn khá lạ mắt nên tiện tay lấy một khẩu để chơi. Cầm khẩu súng ngó qua ngó lại, Dương Thiên nhìn Lý Tường:

- Người muốn nói thứ đồ chơi này có thể giết được ta sao. Không tệ, uy lực có thể làm tổn thương Trúc Cơ hậu kỳ Tu Chân giả. Với ta lại hoàn toàn vô dụng.

Lý Tường gần như phát điên:

- Không thể nào. Trúc Cơ kỳ không phải là tối cao rồi sao, bằng cách nào người vẫn có thể sống sót.

Khẩu súng trên tay Dương Thiên hóa thành chất lỏng chảy xuống đất. Hắn từng bước đi lại:

- Chỉ bằng vào mười mấy khẩu súng này cùng vài loại bom vớ vẩn nào đó mà người muốn giết ta sao. Thật là quá xem thường ta rồi. Hơn nữa, ai nói với người Trúc Cơ kỳ đã là tối cao, xem ra địa vị của người ở Lý gia còn thấp hơn ta nghĩ.

Dương Thiên một lần nữa chạm vào nỗi đau của Lý Tường. Hắn không có tư chất, không thể tu luyện. Dù nhờ vào địa vị của cha mình để được ở trong nội tộc nhưng vẫn luôn bị những kẻ kia xem thường. Từ lúc gặp Dương Thiên, hắn bị trục xuất ra ngoại tộc, địa vị của hắn lại càng tuột dốc thê thảm. Lý Tường gào to:

- Các người còn nhìn cái gì, mau giết hắn cho ta.

Đám lính vẫn đứng yên tại chỗ, không có bất kỳ hành động nào. Lý Tưởng càng gấp hơn:

- Mau tấn công, giết chết hắn đi. Các người không nghe thấy ta nói gì sao.

Dương Thiên lúc này đã bước đến trước mặt Lý Tưởng, vỗ vai hắn:

- Không cần la to như vậy, bọn hắn sẽ không nghe thấy người nói gì. Vì bọn hắn không thể nghe được nữa.

Dứt lời, cả đám lính lần lượt ngã xuống. Dương Thiên cũng không còn tức giận như lúc đầu nên cũng không tiếp tục dùng thủ đoạn huyết tinh kia. Có điều, hành động xem như nhẹ nhàng này lại càng làm Lý Tưởng lâm vào khủng hoảng. Cái gì mà thù oán, cái gì mà trả thù, khôi phục địa vị, Lý Tưởng đã sớm vứt hết qua một bên.

Hai chân quỳ xuống đất, Lý Tưởng ôm chặt lấy chân Dương Thiên:

- Dương Thiên, tha mạng cho ta. Ta sẽ lên máy bay ra nước ngoài ngay bây giờ. Từ nay về sau người sẽ không bao giờ nhìn thấy ta nữa.

Dương Thiên đẩy hắn ra, lắc đầu:

- Từ lúc người mời ta tham dự buổi dã ngoại này, đã định sẵn người chắc chắn sẽ chết. Kế hoạch của người ngay từ đầu ra đã đoán ra. Người có biết vì sao ta vẫn để người thực hiện không?

Lý Tưởng biết Dương Thiên chắc chắn sẽ không tha cho mình, cũng không tiếp tục cầu xin. Hắn cũng muốn chết một cách minh bạch:

- Vì sao?

- Để ta hỏi người một câu. Nếu có một con kiến đang nhảy múa trong lòng bàn tay của người, người sẽ làm gì?

Cơn giận trong người Lý Tường lại bộc phát:

- Ngay từ đầu, người đã xem ta như một con kiến đúng không?

- Trả lời câu hỏi của ta.

Giọng nói của Dương Thiên vẫn bình thường nhưng Lý Tường lại cảm thấy thân thể bị đè nặng. Hắn nằm gục xuống đất, gian nan nói:

- Ta, ta sẽ giết chết nó.

Dương Thiên lắc đầu:

- Sai rồi. Người phải để nó nhảy xong rồi mới giết chết nó. Dù sao nó cũng đã cố gắng biểu diễn mua vui cho người.

Nghe Dương Thiên nói, trong lòng Lý Tường nổi lên tư vị khó hiểu. Mọi việc hắn làm, mọi cố gắng của hắn trong mắt Dương Thiên chỉ là trò tiêu khiển thôi sao. Hắn không can tâm, hắn hận ông trời bất công, cũng là con người như nhau, tại sao địa vị lại đối lập như vậy.

- Ta không cam lòng, ta cố gắng hơn bất kỳ ai. Tại sao lại có kết cục như vậy.

- Công bằng, người đòi hỏi công bằng sao. Trên thế giới này vốn không có công bằng. Tất cả đều là do kẻ mạnh quyết định, hắn nói đó là công bằng thì đó chính là công bằng. Sao người không nhìn lại những kẻ đã từng bị người dùng thế lực của Lý gia ức hiếp. Lúc đó ai cho họ công bằng?

Lý Tường im lặng, Dương Thiên nói không sai. Hắn đã không ít lần sử dụng thế lực của Lý gia để đạt được điều hắn muốn. Những người kia chắc chắn cũng giống hắn bây giờ, than trách ông trời. Vết đau khổ trên khuôn mặt Lý Tường biến mất, thay vào đó là một sự dửng dưng:

- Giết ta đi.

- Vì những chuyện người đã làm. Ta sẽ cho người biết cảm giác U Hỏa Luyện Hồn.

Từ trên tay Dương Thiên, một ngọn lửa màu xám bốc lên. Dù đã chuẩn bị tư tưởng, Lý Tường cũng không nhịn được mà bỏ chạy. Dương Thiên phất tay một cái, ngọn lửa lập tức đuổi theo. Làm xong, Dương Thiên quay mặt bỏ đi, để lại Lý Tường kêu gào thảm thiết.

Bước ra khỏi căn cứ, Dương Thiên phóng ra vài đạo kiếm khí tiêu diệt nốt những kẻ còn sót lại. Sau đó thi triển một loại Thổ thuật. Đất đá bắt đầu dựng thẳng lên che kín lối vào căn cứ. Bên trong căn cứ, xác của Lý Tường cùng những người còn lại cũng dần bị đất đá lấp kín.

Hoàn thành mọi việc, Dương Thiên trở về lều trại. Lúc này mọi người đang thu dọn đồ đạc để ra về. Sự kiện kia được cho là động đất, không có ai dám tiếp tục ở lại. Lý Bàn đã hoàn thành tốt nhiệm vụ, hãnh đưa Mộc Vũ Hàm trở về trại như chưa từng biến mất. Sau đó nói là phát hiện Triệu Vũ Hình lão sư bị ngất đi ở gần đó.

Lý do này tuy có hơi gượng ép nhưng cũng không ai hỏi thêm điều gì, Triệu Vũ Hình vẫn an toàn là tốt rồi. Triệu Vũ Hình đã tỉnh dậy, nằm yên nghỉ ngơi trong trại. Dương Thiên liền đến hỏi thăm nàng:

- Triệu Vũ Hình lão sư, người không sao chứ.

Thấy Dương Thiên đến hỏi thăm, Triệu Vũ Hình tỏ ra vui mừng:

- Ta không sao, nhưng nghe nói Lý Tường vẫn còn mất tích.

Dương Thiên giả vờ bất ngờ:

- Không phải người đi cũng hãnh sao?

Triệu Vũ Hình lắc đầu:

- Lúc đi vào căn hầm ma quái, đầu óc ta đột nhiên choáng váng, bất tỉnh cho tới bây giờ. Cũng không biết Lý Tường đã đi đâu.

- Người không sao là tốt rồi, sẽ có người đi tìm Lý Tường. Bây giờ đang có động đất nên rất nguy hiểm, chúng ta nên trở về trước.

- Đúng vậy.

Triệu Vũ Hình định đứng lên đi về phía xe chở, do tác dụng của thuốc mê chưa tan hết nên nàng lão đảo muốn ngã. Dương Thiên nhanh chóng tiến lại đỡ lấy nàng.

- Triệu lão sư, ta thấy người vẫn còn hơi mệt mỏi. Để ta đỡ người.

- Cảm ơn.

Đỡ Triệu Vũ Hình lên xe xong, Dương Thiên cũng ngồi xuống bên cạnh. Triệu Vũ Hình ngạc nhiên:

- Đây là xe dành riêng cho lão sư a. Sao người lại ngồi ở đây?

- Ta sợ người không khỏe, có mặt ta ở đây sẽ an toàn hơn.

- Không được, đây là xe dành riêng cho các vị lão sư, người sẽ bị đuổi xuống.

Dương Thiên tỏ vẻ không quan tâm:

- Bọn hăn không dám đuổi ta. Người cứ yên tâm.

Triệu Vũ Hình cũng đã nghe chuyện về Dương Thiên, khi đó nàng chỉ nghĩ là do sự đồn thổi quá mức mà thôi. Xem ra gia thế của Dương Thiên thật sự không đơn giản. Bất quá nàng vẫn phải từ chối ý tốt của hăn.

- Nếu người ở đây, vậy còn bạn gái của người thì sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Nam Cung Bằng Vân

Câu hỏi của Triệu Vũ Hình làm Dương Thiên nhất thời không biết trả lời thế nào. Triệu Vũ Hình thấy vậy liền tiếp:

- Không cần ngạc nhiên, ta là lão sư của các người. Biết một vài chuyện cũng không có gì kỳ quái. Với tư cách lão sư ta vẫn muốn có lời khuyên với người. Người bây giờ còn trẻ, có thể yêu nhiều người. Nhưng sau này người lại chỉ có thể cưới một người mà thôi. Vì vậy người phải lựa chọn thật kĩ.

Dương Thiên biết câu nói này của Triệu Vũ Hình là muốn nhắm vào cái gì, lắc đầu:

- Ai nói với người ta chỉ có thể cưới một người.

Triệu Vũ Hình giật mình:

- Phát luật của quốc gia...

- Thứ đó chỉ áp dụng với những người bình thường mà thôi. Đối với ta hoàn toàn vô dụng. Ta có thể chuyển quốc tịch qua các quốc gia mà luật pháp cho phép. Đơn giản nhất là ta sẽ mua một khu tư nhân tự mình làm chủ. Đến lúc đó ta muốn làm gì, ai có thể cản được.

Nghe Dương Thiên phát biểu một cách hùng hồn, Triệu Vũ Hình trợn mắt:

- Việc này người đã sớm suy tính kĩ?

- Đúng vậy, bản tính ta phong lưu. Đã định trước cả đời này sẽ không thể chung tình với một người. Bất quá người yên tâm, những chuyện này với ta không phải vấn đề lớn. Chỉ là một khu vực tư nhân mà thôi, ta thích liền có thể mua được.

- Không phải chuyện đó...

Triệu Vũ Hình đưa tay xoa trán. Nàng sau khi biết được Dương Thiên có quan hệ với nhiều nữ nhân, hơn nữa còn đều là mỹ nữ thì cảm thấy rất khó chịu. Cho rằng hắn cũng chỉ muốn đùa giỡn với tình cảm mà thôi. Nhưng theo như Dương Thiên nói, hắn không có ý định đùa giỡn mà còn có ý định cưới tất cả. Nhất thời Triệu Vũ Hình cảm thấy khó tiếp thu.

Thấy nàng xoa trán, Dương Thiên còn tưởng là do ảnh hưởng của thuốc mê:

- Nếu người không được khoe thì cứ nghỉ ngơi đi. Ta sẽ không làm phiền nữa. Có một chuyện ta vẫn phải nói, nữ nhân ta yêu thích thì ta nhất định sẽ không từ bỏ. Người cũng là một trong số đó.

Dương Thiên nói xong câu đó liền đi khỏi xe. Hắn cũng không có ý định ở lại xem Triệu Vũ Hình phản ứng thế nào. Tất nhiên, Chân Tiên đại nhân sẽ không thừa nhận hắn lo sợ nên mới bỏ chạy.

Triệu Vũ Hình bị câu nói của Dương Thiên làm ngẩn ngơ một hồi lâu. Nàng cũng cảm giác được Dương Thiên có ý với mình nhưng hắn trực tiếp như vậy là lần đầu tiên.

- Ta phải làm sao đây. Tại sao khi hắn nói vậy ta lại cảm thấy vui vẻ. Không đúng, là nhầm lẫn, nhất định là nhầm lẫn mà thôi.

Trở về trại, Dương Thiên thông báo cho Lý Bàn một tiếng rồi tiếp tục nhảy lên xe của lớp Mộc Vũ Hàm. Do Lý Tường dùng thuốc mê nồng độ không cao lắm nên hầu hết đã tỉnh lại. Do di chứng của thuốc, nhìn cả lớp

vẫn còn khá đuối. Dương Thiên bước lại chỗ của Mộc Vũ Hàm rồi ngồi xuống. Mộc Vũ Hàm thấy Dương Thiên tới cũng không nói gì, dựa vào vai hắn, an tâm ngủ ngon.

Khi mọi người đã tập trung đông đủ, ban lãnh đạo nhà trường quyết định rời đi. Tuy vẫn chưa tìm thấy Lý Tường nhưng bây giờ đang có động đất, tiếp tục ở lại sẽ nguy hiểm cho sinh viên. Trước tiên cứ trở về rồi sẽ có người đến tìm Lý Tường sau.

Tất cả xe lần lượt khởi hành quay về. Đến nơi, Dương Thiên một mình đưa Mộc Vũ Hàm về nhà. Do nàng vẫn còn khá mệt mỏi nên Dương Thiên chỉ nói vài câu rồi để nàng vào nhà nghỉ ngơi.

Khi Dương Thiên vừa đặt chân vào nhà, hắn phát hiện có một người sử dụng thần thức quét qua. Xác nhận người trước cửa đúng là Dương Thiên, từ bên trong, giọng của một nữ nhân vang lên:

- Người đã trở về, mau vào đây đi. Ta đợi người đã lâu.

Nghe giọng nói này, Dương Thiên đã biết người tới là ai. Bước vào ngồi đối diện với nàng:

- Người tới trẻ hơn ta dự tính.

Nữ nhân ngạc nhiên:

- Người biết ta sẽ đến.

- Cuộc họp của các người kéo dài như vậy sao?

Nữ nhân này đúng là một trong bốn vị Kim Đan hậu kỳ tham gia cuộc họp lần trước, Nam Cung Mai. Nghe Dương Thiên hỏi, Nam Cung Mai lắc đầu:

- Cuộc họp đã kết thúc từ lâu, bọn ta phải tiến hành bố trí lực lượng trên toàn thế giới. Sau đó liên lạc với các thế lực đáng tin cậy thiết lập trận pháp ở những nơi đông dân... Rất nhiều việc. May mắn có một vị trưởng lão của Nam Cung gia đến phụ giúp, nếu không ta cũng chưa có thời gian đến đây.

- Được rồi, nói lý do người đến đây đi.

- Không phải người đã biết rồi sao?

Nữ nhân này rất thông minh, đây là suy nghĩ đầu tiên của Dương Thiên:

- Không sai, ta đã nghe một người của Âm tổ nói qua. Người muốn bàn về chuyện hôn nhân giữa ta và Nam Cung Băng Vân?

- Đúng vậy, không biết ý của Dương thiếu gia thế nào?

- Gọi ta là Dương Thiên là được rồi. Chuyện này ta nghĩ cần phải có thời gian, ta và nàng vẫn chưa gặp nhau lần nào, sao có thể nói lập hôn sự là lập được.

Nam Cung Mai cũng đồng ý:

- Đây là ý của gia chủ, lúc đầu ta cũng không đồng ý. Nhưng hiện tại ta lại tán thành.

- Tại sao?

Nam Cung Mai thở dài:

- Trận đại chiến lần này với Ma môn không biết sẽ phải chịu tổn thất lớn đến thế nào. Nhiều thế lực có thể sẽ bị tiêu diệt. Nam Cung gia tuy cũng là một trong tứ đại thế lực nhưng chỉ vừa mới phát triển trong 100 năm nay thôi. So với các thế lực còn lại vẫn thua kém khá nhiều.

- Với tư cách một trong tứ đại thế lực, tất nhiên bọn ta sẽ phải đi đầu, dẫn dắt các thế lực khác chống lại Ma môn. Khả năng Nam Cung gia bị tổn thương nghiêm trọng, thậm chí bị tiêu diệt cũng không nhỏ. Nguy cơ to lớn như vậy, không có ai trong Nam Cung gia dám đánh cược. Vì vậy, bọn ta cần một thứ để bảo hiểm.

Rót một ly trà đưa cho nàng, Dương Thiên mỉm cười:

- Người muốn dùng ta làm bảo hiểm cho Nam Cung gia.

- Đúng vậy.

- Vậy người có từng nghĩ đến cảm nhận của nàng không. Một cuộc hôn nhân bị người khác sắp đặt, nàng có thể vui vẻ sao?

Bị Dương Thiên hỏi ngược, Nam Cung Mai hai mắt cũng hiện lên vẻ thống khổ:

- Ta biết, nàng là cháu gái mà ta thương yêu nhất. Ta sao có thể không muốn nàng có được hạnh phúc. Nhưng đánh đổi “nàng” vì tính mạng hàng ngàn người của Nam Cung gia. Ta chỉ có thể quyết định như vậy.

Dương Thiên cũng không tiếp tục làm khó nàng, hẩn hiểu tình trạng của Nam Cung gia. Nếu phải đánh đổi một người để cứu toàn bộ gia tộc, ai cũng chỉ có một lựa chọn mà thôi.

Từ trong người lấy một bộ trận pháp đưa cho Nam Cung Mai:

- Người bày trận pháp này bên ngoài Nam Cung gia. Dù đại quân Ma môn có tiến đến, các người cũng sẽ được nó bảo vệ an toàn.

Nhận lấy trận pháp từ tay Dương Thiên, Nam Cung Mai mừng rỡ như điên:

- Dương Thiên, đa tạ người. Ta sẽ lập tức trở về nói với gia chủ về chuyện hôn sự lần này.

- Không cần. Người chuyển lời của ta đến Nam Cung Băng Vân, hôn sự này ta sẽ không ép buộc nàng. Nàng có thể lựa chọn người mà mình yêu thích. Đây xem như là lễ vật mà ta dùng làm quà mừng đi.

Câu nói của Dương Thiên làm Nam Cung Mai kinh ngạc. Nàng có thể chắc chắn Dương Thiên cũng không phải người tốt. Nếu không hẳn cũng đã không bỏ mặc chuyện của Huyết Ma cùng Ma môn mà không quản. Nhưng đây là có ý gì.

- Không cần nhìn ta như vậy. Ta thích mỹ nữ không sai, nhưng mọi thứ đều cần có tình cảm làm trụ cột. Ta sẽ không ép buộc nàng.

Nam Cung Mai cảm động:

- Dương Thiên, cảm ơn người. Ta sẽ truyền đạt lại lời nói của người cho Băng Vân. Mọi chuyện sẽ do nàng tự quyết định.

Chờ Nam Cung Mai rời đi, hẳn cũng chỉ biết thở dài. Tuy cảm thấy hơi tiếc nuối, Dương Thiên vẫn cho là mình làm không sai. Thứ khiến hẳn thích mỹ nữ chính là sắc đẹp của các nàng. Từ cái thích đó, qua một thời gian tiếp xúc hẳn cũng sẽ thích luôn tính cách của các nàng. Rồi từ thích sẽ chuyển thành yêu.

Dương Thiên không chắc nếu hẳn gặp Nam Cung Băng Vân thì sẽ như thế nào. Có điều bây giờ nàng và hẳn vẫn chưa gặp mặt, nói chuyện hôn sự thì quá vớ vẩn. Dương Thiên vẫn luôn phản đối chuyện trưởng bối áp đặt hôn sự cho hậu bối của mình.

Suy nghĩ vu vơ một hồi, Dương Thiên lên giường đi ngủ. Nhiều chuyện xảy ra như vậy, hẳn cũng có chút mệt mỏi rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Diệp Linh Bị Bắt Cóc

Trong lúc Dương Thiên đang say giấc nồng, có hai bóng đen xuất hiện tại dãy núi nơi trường của hắn vừa tổ chức dã ngoại. Hai người này toàn thân đều mặc một bộ quần áo màu đen, trên mặt đeo mặt nạ, dường như là sợ người khác nhận ra. Tốc độ hai người rất nhanh, thoáng chốc đã đứng trước vị trí hang động mà Dương Thiên đã lấp đi.

Đứng trước hang động một hồi, một người mới quay sang hỏi:

- Người có chắc là chỗ này không?
- Không sai, ta đã đến đây không dưới 10 lần, sao có thể nhầm được.
- Vậy kiểm tra một chút đi.

Hai người đi lại xung quanh kiểm tra hết một lượt nhưng vẫn không phát hiện ra có chỗ nào lạ. Một người lên tiếng:

- Người lùi lại, ta muốn thử ở chỗ này.

Người kia nghe vậy lập tức lùi lại phía sau. Người còn lại liền niệm chú, mười mấy quả cầu màu xanh xuất hiện từ trong không khí. Quát to một tiếng:

- Đi.

Mười mấy khối cầu lập tức phóng đi, va mạnh vào vách núi, đúng ngay vị trí cửa căn cứ ban đầu. Khói bụi bốc lên mù mịt, đợi khói bụi tán đi, vách núi vẫn hoàn hảo không có dấu vết bị tấn công.

- Quả nhiên.

Người còn lại vội tiến lên hỏi:

- Người đã phát hiện ra được cái gì?

- Căn cứ này đã bị một vị tiên bối dùng một loại Thổ hệ pháp thuật rất mạnh lấp đi.

- Ý của người là, Lý Tường đắc tội với một vị tiên bối nào đó nên đã bị giết. Sau đó căn cứ này cũng bị hủy diệt theo.

- Không sai, sự việc lần này rất hệ trọng. Người chết dù sao cũng là con trai của hãn. Không những vậy còn đắc tội với một vị tiên bối lợi hại, ta đoán người này tu vi có thể đạt đến Kim Đan kỳ. Chúng ta cần báo cho gia chủ biết ngay lập tức.

- Cái gì, Kim Đan kỳ. Người có nhầm lẫn hay không. Một tên phế vật như Lý Tường làm sao có thể đắc tội với đại nhân vật như vậy.

- Có thể sử dụng pháp thuật mạnh như vậy, dù là gia chủ cũng không làm được. Được rồi, không nhiều lời nữa, mau trở về đi thôi.

Sự việc của Lý Tường cũng dần lắng xuống, Lý gia thông báo đã tìm được hãn và đưa ra nước ngoài để trị liệu. Dương Thiên khi biết tin này cũng chỉ lắc đầu, hãn biết Lý gia lo sợ có người tìm đến trả thù. Hãn cũng không rồi hơi như vậy a.

Hôm nay Dương Thiên lại trốn học, một phần vì Tần Tuyết vẫn chưa trở về. Còn có một chuyện quan trọng hơn, trưa nay Diệp Linh sẽ đến đây. Hãn phải đi đón nàng.

Ra đến sân bay, Dương Thiên tìm một hàng ghế rồi lấy điện thoại ra chơi game. Đến lúc hãn hoàn thành game thứ 15, nhìn lại đồng hồ đã gần 1 giờ

chiều, vẫn không thấy bóng dáng Diệp Linh. Gọi điện thoại cho nàng thì không có người bắt máy.

- Chẳng lẽ ta nhớ nhầm ngày sao?

Dương Thiên lắc đầu, hẳn sao có thể nhớ nhầm được. Bấm số điện thoại của Diệp Vấn Thiên, lần này rất nhanh kết nối thành công:

- Dương Thiên, thật hiếm khi người mới gọi cho ta a. Có chuyện gì cần trợ giúp sao?

Dương Thiên cũng không nhiều lời, trực tiếp hỏi:

- Có phải sáng nay Diệp Linh sẽ đáp chuyến bay đến Bắc Giang thành hay không?

- Đúng vậy a. Giờ này chắc nàng cũng đã đến nơi rồi.

Giọng của Diệp Vấn Thiên đột nhiên gấp lên:

- Người vẫn chưa gặp Linh nhi sao, chẳng lẽ nàng đã xảy ra chuyện gì?

- Không cần lo lắng. Ta sẽ lập tức đi tìm nàng.

Tắt điện thoại, Dương Thiên cau mày. Lần này hẳn cũng quá bất cẩn rồi. Diệp Vấn Thiên đã xác nhận Diệp Linh đã rời đi, vậy chuyến bay của nàng hẳn là không có vấn đề gì. Vậy mọi chuyện chỉ có thể xảy ra tại sân bay này thôi. Cũng là do hắn quá mải mê chơi game mà không để ý đến thời gian.

Thần thức quét qua toàn bộ sân bay, Dương Thiên vẫn không phát hiện tung tích của Diệp Linh. Lúc này hẳn có thể khẳng định, nàng đã bị kẻ khác bắt cóc. Tuy hắn không rõ lý do là gì, nhưng ai dám đụng đến nàng, kết quả chỉ có một mà thôi. Đúng lúc này, điện thoại của Dương Thiên lại vang lên.

Tô Lịch, người này Dương Thiên cũng có một chút ấn tượng, là thành viên của Âm tổ hoạt động tại đây:

- Có việc gì?

- Là thủ trưởng gọi điện báo cho ta. Ta sẽ lập tức tới sân bay để hỗ trợ người.

- Được rồi. Ta bây giờ sẽ đi tìm nàng, người đến sân bay điều tra thử xem có phát hiện được gì hay không.

Dương Thiên cũng không cần người trợ giúp, có điều nếu đã có lòng thì hẳn cũng vui vẻ nhận lấy. Xòe tay ra, một con hạc giấy nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay Dương Thiên. Hắn đưa tay búng nhẹ một luồng khí màu xanh vào trán, con hạc hai cánh liền đập mạnh rồi bay lên.

Đây là một loại Truy Tung phù, Dương Thiên mô phỏng khí tức của Diệp Linh, sau đó hạ lệnh cho nó tìm kiếm. Truy Tung phù tự có năng lực ẩn thân, ngoài Dương Thiên ra, không ai có thể nhìn thấy.

Hạc giấy lần theo khí tức của Diệp Linh, phóng ra ngoài sân bay. Dương Thiên nhanh chóng thi triển Ẩn Thân thuật theo sát phía sau. yhAbOUt Đến một ngôi nhà, hạc giấy đậu lượn vài vòng rồi quay trở lại tay Dương Thiên. Thần thức Dương Thiên phát ra, từng chi tiết trong căn nhà nhanh chóng hiện lên trong đầu hắn.

Diệp Linh đang bị nhốt trong một căn phòng nhỏ, nhắm mắt ngủ say. Trên người nàng cũng không có dây trói, hẳn là bị đánh thuốc mê rồi đưa đến đây. Thân hình Dương Thiên lóe lên rồi xuất hiện ngay trong phòng, một đạo Thanh Tâm chú thanh lọc toàn bộ được lực trong cơ thể nàng.

Hai mắt Diệp Linh từ từ mở ra, vươn vai ngáp một cái. Nhìn thấy Dương Thiên đang đứng bên cạnh liền ngạc nhiên hỏi:

- Dương Thiên, tại sao người lại có mặt ở đây.

- Là ta hỏi người mới đúng, tại sao người lại bị bắt cóc đến đây.

- Ta bị bắt cóc?

Diệp Linh cau mày, cố nhớ ra mọi chuyện.

- A, ta sau khi xuống máy bay liền muốn gọi điện thoại cho người. Nhưng đúng lúc đó bụng ta lại kêu lên, ta đánh đến máy bán thức ăn nhanh mua vài món rồi tìm một chỗ để ăn trước. Những chuyện sau đó ta hoàn toàn không nhớ.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên âm thanh:

- Đại ca, ta cảm thấy chuyện này không ổn đâu. Bắt cóc có thể ở tù a.

Một giọng nói khác cũng vang lên:

- Không nghĩ nhiều được như vậy. Bệnh tình của mẹ đã trở nặng, nếu chúng ta không có tiền để người thực hiện phẫu thuật. Có thể nguy hiểm đến tính mạng.

- Nhưng mẹ luôn dạy chúng ta dù nghèo khó cũng không được làm việc xấu.

- Để có thể cứu mẹ, ta chấp nhận làm người xấu. Ở tù vài năm thì có gì to tát.

Cánh cửa đột nhiên mở ra, Dương Thiên xuất hiện trong sự kinh ngạc của hai người. Cả hai vội lùi lại, nhìn hẩn cảnh giác. Hai người trước mặt hẩn tuổi cũng không lớn, đoán chừng một người là học sinh cấp 3, người còn lại lớn hơn, có thể là sinh viên đại học như hẩn. Dương Thiên mỉm cười nhìn cả hai:

- Không cần lo lắng, các người sẽ không phải vào tù đâu.

Người được gọi là đại ca lên tiếng:

- Người là ai, người nói vậy là có ý gì?

- Người còn không hiểu sao, đâu có kẻ ngốc nào muốn bỏ tù người chết.

Dứt lời, Dương Thiên đưa tay lên. Nhưng hắn chưa kịp ra tay, Diệp Linh đã nhảy đến trước mặt hắn, ngăn cản:

- Dương Thiên, mau dừng tay. Người muốn làm gì bọn họ.

- Bọn hắn muốn bắt cóc người để tống tiền. Ta sao có thể tha cho bọn hắn. Yên tâm đi, nể tình bọn hắn vì cứu mẹ mới làm như vậy, ta sẽ cho hai người một cái chết nhẹ nhàng.

- Hai người bọn họ vẫn chưa làm gì xấu, ta cũng không bị tổn thương gì. Người hãy tha cho họ đi.

Dương Thiên kiên quyết lắc đầu:

- Không được, bất kỳ ai dám làm hại người, bất kể là vì mục đích gì ta cũng sẽ không tha thứ.

Diệp Linh nghe Dương Thiên nói vậy, trong lòng thấy rất cảm động. Tiến lên ôm lấy Dương Thiên. Đồng thời đưa tay ra hiệu cho hai người kia chạy đi. Hai người này tuổi cũng còn khá trẻ, thấy một người đòi giết mình cũng đã bị hù dọa không nhỏ, vội chạy ra ngoài.

Dương Thiên đương nhiên hiểu dụng ý của Diệp Linh. Hắn nói những lời kia cũng chỉ là để lấy lòng nàng cùng hù dọa hai người kia thôi. Dù sao có mặt Diệp Linh ở đây, Dương Thiên cũng không thể ra tay được. Đưa tay vuốt nhẹ lưng Diệp Linh:

- Người quá nhân từ a. Sau này sẽ chịu nhiều thiệt thòi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Lại Là Được Nam

- Ta không sợ, có người bảo vệ ta. Ai dám ăn hiếp ta cơ chứ.

Câu nói của Diệp Linh làm Dương Thiên hơi khó hiểu. Hắn gHFLAQe cảm thấy câu nói này có ẩn ý gì đó, nhưng cụ thể lại không thể nghĩ ra được.

- Tốt, ta sẽ bảo vệ người.

Diệp Linh trở lại phòng để lấy valy hành lý của nàng. Đồ đạc vẫn còn nguyên vẹn, chỉ có tiền mặt là đã mất sạch. Nàng cũng không để tâm, làm vẻ mặt đáng yêu nhìn Dương Thiên:

- Dương Thiên, ta có chuyện muốn nói với người.

Vẻ mặt kỳ lạ này của Diệp Linh khiến Dương Thiên cảnh giác. Tuy vẻ mặt nàng rất đáng yêu, Dương Thiên cũng rất thích. Nhưng chín trên mười lần Diệp Linh làm vẻ mặt này đều sẽ không có ý gì tốt.

- Người có gì mau nói. Nếu có thể làm được ta sẽ không từ chối.

Dương Thiên quyết định thỏa hiệp, dù sao sức đề kháng của hắn với những tình huống như vậy vẫn còn khá thấp.

- Người có tiền mặt ở đây hay không?

- Không nhiều lắm, chỉ có khoảng mấy chục vạn thôi.

Diệp Linh trợn mắt, cái gì mà không nhiều lắm, lương một công nhân viên chức bình thường một tháng cũng chỉ 3000 đến 5000 mà thôi.

- Vậy người có thể cho ta mượn tạm hay không?

Cảm thấy vấn đề chính là ở chỗ này, Dương Thiên lập tức cảnh giác:

- Người mượn để làm gì. Bây giờ ta đưa người trở về khách sạn của cha người, chỉ cần người gọi điện cho hân, tiền sẽ được chuyển đến tài khoản của người ngay.

Diệp Linh nắm lấy một cánh tay của Dương Thiên, lắc nhẹ:

- Người ta cần tiền ngay bây giờ mà. Một đại phú hào như người sao lại keo kiệt như vậy.

- Hừ, đừng cho là ta không biết. Người muốn để lại tiền cho hai tên kia đúng không. Chuyện này ta không đồng ý, ta tha mạng cho đã hân đã là quá nhân từ rồi. Còn về phần giúp đỡ thì miễn đi.

- Người không thấy hai người bọn họ rất đáng thương sao. Mẹ của bọn họ bị bệnh nặng cần tiền phẫu thuật nên họ mới phải làm như vậy.

- Trong thiên hạ này người bị bệnh cần chữa trị vốn không thiếu. Nếu ai cũng như bọn hân xã hội đã sớm loạn rồi. Tại sao không tìm cách kiếm tiền chân chính hay cầm cố nhà đất. Tất cả chỉ là ngụy biện mà thôi.

...

Một cuộc tranh luận dài diễn ra, người giành chiến thắng cũng không quá khó để dự đoán. Dương Thiên cắn răng lấy ra hơn 10 vạn để lại trên bàn trong phòng khách. Dưới sự làm nũng của Diệp Linh, hân chỉ có thể chiều theo ý nàng. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân a.

Đưa Diệp Linh trở về khách sạn xong, Dương Thiên còn hứa ngày mai sẽ dẫn nàng đi tham quan trường rồi mới quay về. Đến nhà, Dương Thiên lấy điện thoại ra mới phát hiện mấy cuộc gọi nhỡ của Tô Lịch cùng Diệp Vấn Thiên. Vô nhẹ đầu, hắn quên thông báo đã tìm thấy Diệp Linh a. Nhận được điện thoại của Dương Thiên, Diệp Vấn Thiên vội hỏi:

- Tình hình thế nào rồi, có tìm thấy Linh nhi hay chưa?

- Yên tâm đi, ta đã ra tay đương nhiên sẽ thành công. Ta đã đưa nàng trở về khách sạn, điện thoại của nàng đã hết pin, lát nữa sẽ gọi cho người sau.

- Vậy là được rồi.

Diệp Vấn Thiên nhanh chóng tắt máy, nghe được Diệp Linh an toàn hắn đã yên tâm rồi. Những ngày nàng hắn rất bận rộn, không chỉ riêng hắn, tất cả trưởng lão của Ám tổ đều đã được huy động để tăng cường kiểm soát. Cố gắng ngăn chặn Ma môn tiến hành Huyết tế thành công, làm chậm quá trình hồi phục của Huyết Ma.

Việc điều động Tô Lịch đi tìm kiếm Diệp Linh khi này cũng là quyết định cá nhân của hắn mà thôi. Ám tổ hiện tại đang thiếu nhân lực trầm trọng. Bọn hắn còn phải cho người lén lén vào các nước dưới quyền kiểm soát của Ma môn để giám sát. Tuy chiến sự chưa diễn ra nhưng không khí cũng đang vô cùng căng thẳng. Mà nguyên nhân chủ yếu là bắt nguồn từ Dương Thiên, đáng tiếc tên này lại không có ý dính dáng đến chuyện này.

Dương Thiên không can dự vào, hắn đã quyết định để tên Huyết Thần kia lại cho Vương Vận rồi.

Đúng lúc hắn định gọi điện thông báo cho Tô Lịch thì tên kia đã gọi đến:

- Dương Thiên, ta đã kiểm tra máy quay lắp đặt tại sân bay. Có hai kẻ khả nghi đã dẫn theo một nữ nhân đang bất tỉnh ra ngoài. Ta đoán đó có thể là Diệp Linh tiểu thư, ta lập tức sẽ truy tìm theo biển số xe.

- A, người làm rất tốt, vậy là được rồi. Ta đã đưa Diệp Linh trở về khách sạn an toàn rồi. Người có thể trở về tiếp tục công việc.

- Nhanh như vậy a.

Tô Lịch tắt máy, cười khố. Không hổ danh là Giám Sát sứ, tu vị của Dương Thiên có lẽ đã sớm vượt khỏi sự hiểu biết của hắn. Mọi việc trong mắt Dương Thiên chỉ như một trò đùa mà thôi.

Dương Thiên đang định lên mạng đọc tin tức thì nghe thấy có tiếng chuông cửa, không biết là ai mà đến đúng lúc như vậy. Vừa bước ra mở cửa, Dương Thiên liền méo mặt. Thất sách a, lần sau nhất định phải dùng thần thức quan sát cẩn thận trước.

Người đến chính là Dưộc Nam, hắn trông thấy Dương Thiên mở cửa vội lách người tiến vào như sợ Dương Thiên đổi ý. Đóng cửa lại, Dương Thiên bước tới ngồi đối diện với Dưộc Nam mà không nói gì. Hắn biết tên này chỉ luôn mang đến phiền phức chứ không có thứ gì tốt.

Dưộc Nam đánh giá căn biệt thự một hồi rồi khen gợi:

- Biệt thự này được thiết kế rất đẹp, bài trí cũng không tệ. Một căn biệt thự rộng lớn như vậy, dọn dẹp hắn là rất vất vả a.

- Việc đó không phiền người bận tâm. Có việc gì mau nói đi.

Thấy Dương Thiên khó chịu với mình, Dưộc Nam cũng chỉ đành thờ dài. Mỗi lần hắn tìm Dương Thiên đều chỉ mang lại phiền phức, tên này có thể vui vẻ chào đón hắn mới là lạ.

- Ta có chuyện muốn nhờ người giúp đỡ.

- Ngưng, ta nói Dưộc Nam người. Tại sao có việc gì người cũng tìm đến ta. Người nghĩ ta có nhiều thời gian lắm hay sao mà suốt ngày cứ phải giúp

đỡ người.

- Nhưng ca bệnh lần này...

- Người bệnh ngoài kia nhiều vô số, người chết cũng không ít. Chẳng lẽ cứ có một ca bệnh các người không chữa được là lại tìm đến ta. Lần này người đừng hòng đem Dược Lăng ra để dụ dỗ ta. Ta nói trước, không có cửa đâu.

Dược Nam lại thở dài, hẳn cũng không muốn làm phiền Dương Thiên. Nhưng ca bệnh lần này thực sự cần hẳn giúp, bệnh viện đều đã hoàn toàn bó tay a.

- Dương Thiên, chỉ cần người giúp đỡ ta một lần này. Sau này ta sẽ không tìm đến người nữa.

Dương Thiên khinh thường nhìn Dược Nam:

- Người chắc chắn. Nếu sau này gia gia hay cha mẹ của người ra đường bị tai nạn giao thông. Bệnh viện không thể chữa được, người hứa sẽ không đến tìm ta?

- Cái này...

Câu hỏi của Dương Thiên khiến Dược Nam cứng họng. Quả thực là vậy, nếu gia gia hay cha mẹ của hẳn bị bệnh nặng không qua khỏi, Dược Nam sẽ bất chấp tất cả cầu cứu Dương Thiên.

- Dược Lăng nàng nói...

Nghe đến Dược Lăng, Dương Thiên trực tiếp cắt đứt:

- Không cần dụ dỗ, ta sẽ không mắc mưu của người.

Hết cách, Được Nam chỉ còn cách cáo từ ra về. Khi ra đến cửa, hăn đường như nhớ ra chuyện gì đó, giả vờ ngẩn mặt lên trời thở dài:

- Thật đáng tiếc a. Lưu lão đầu là người tốt, không ngờ số mệnh lại khổ như vậy. Để lại một người vợ cùng con gái xinh đẹp như vậy. Không có nam nhân trong nhà, ai sẽ bảo vệ bọn họ đây.

Dương Thiên vẫn làm như không nghe thấy:

- Người còn không mau đi ra, ta còn phải đóng cửa.

Được Nam ngạc nhiên:

- Người không động lòng sao?

Dương Thiên cười:

- Người ta còn chưa gặp mặt, người chỉ nói nàng là mỹ nhân ta liền tin tưởng sao. Người có khi cũng chưa gặp mặt nàng a. Được rồi, đừng nhiều lời, mau đi đi.

Cái này Dương Thiên nói không sai, Được Nam quả thực chỉ nghe Lưu lão đầu kể lại là mình có một người con gái rất xinh đẹp chứ chưa từng gặp mặt qua. Lúc nàng đến thăm bệnh hăn lại không có mặt ở đó. Cố gắng níu kéo chút hi vọng còn sót lại:

- Dương Thiên, người nghĩ kĩ một chút. Biết đâu nàng thực sự là mỹ nữ, người cứu cha nàng, nàng sẽ lấy thân báo đáp người.

- Không cần dùng sắc dụ đối với ta. Dù nàng thực sự là mỹ nữ ta cũng sẽ không quan tâm. Trừ khi ta đã lỡ gặp mặt nàng.

Dương Thiên nói là sự thật, dù nàng có là mỹ nữ nhưng Dương Thiên bây giờ còn có rất nhiều mục tiêu cần theo đuổi. Không có thời gian để vướng vào nữa a.

- Ta nghe nói nàng là hoa khôi của cục cảnh sát.

- Mặc kệ...A, người nói cái gì, hoa khôi của cục cảnh sát?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Khối U

Vốn cho rằng không còn hi vọng gì, thái độ của Dương Thiên lại cho Được Nam lóe lên hi vọng. Vội gật đầu:

- Đúng vậy, Lưu lão đầu đã nói với ta, chắc chắn không sai.

Lưu lão đầu, cũng là họ Lưu, còn là hoa khôi cục cảnh sát, ngoài Lưu Ly ra Dương Thiên không nghĩ ra người nào khác. Được Nam thấy Dương Thiên suy nghĩ, liền hỏi:

- Người biết nàng sao?

- Nếu người mà người nói và người mà ta nghĩ là cũng một người thì đúng vậy, ta có quen biết nàng.

- Vậy...

- Còn phải hỏi sao. Cứu, đương nhiên phải cứu. Nhưng ta cũng phải nói cho người biết, sau này không được tìm đến ta nữa. Người thực sự quá phiền phức.

Được Nam cười, không để tâm câu nói của Dương Thiên trong lòng. Hắn chỉ quan tâm là bệnh tình của Lưu lão đầu có hi vọng rồi. Nhìn bộ dạng của Được Nam, Dương Thiên quyết tâm, sau này phải tránh xa tên này, nếu hắn đến nhà cũng sẽ không mở cửa. Nghĩ là làm, Dương Thiên liền lấy điện thoại ra chặn số của Được Nam.

Trên đường đi đến bệnh viện, Dược Nam cũng nói qua với Dương Thiên về bệnh tình của bệnh nhân:

- Lưu lão đầu năm nay 52 tuổi, trong nhà không khá giả gì. Lại có một khối u ở não. Do phát hiện quá trễ, khối u quá to, vượt qua khả năng xử lý của bọn ta. Viện trưởng đã nói dù có đưa ra nước ngoài cũng vô ích. Ta chỉ còn cách cầu cứu người.

- Nói như vậy, tình trạng của bệnh nhân hiện đang rất nguy kịch.

- Bọn ta đã dùng mọi biện pháp có thể. Nhưng nếu không có biện pháp tốt hơn, bệnh nhân sẽ không sống quá 3 ngày nữa.

- Đã thông báo cho người nhà bệnh nhân chưa.

- Trước khi tìm người ta đã nói chuyện với vợ của nạn nhân. Nàng nói số mệnh do trời, chỉ cần cố hết sức là được rồi.

- Không phải, ý ta là người đã thông báo cho con gái của bệnh nhân đến chưa.

Tay lái của Dược Nam đảo mạnh một cái, xuýt nữa đã đâm vào lề. Hắn thấy thế giới này thật sự rất bất công, tại sao một kẻ tài giỏi như Dương Thiên lại chẳng quan tâm gì đến người khác, chỉ muốn ăn chơi, tán gái. Còn một kẻ luôn muốn chữa bệnh cứu giúp mọi người như hắn lại chỉ có thể lực bất tòng tâm.

- Sao vậy, ta đang hỏi người đã thông báo cho nàng hay chưa?

- Cha nàng sắp không qua khỏi, ta tin mẹ nàng sẽ nói cho nàng biết.

Dược Nam ngoài miệng nói vậy, trong lòng thầm cầu khẩn con gái của Lưu lão đầu đã đến. Nếu không khi đó Dương Thiên lại đổi ý thì phải làm sao?

Lần này Dược Nam đã nghĩ nhiều, Dương Thiên chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi. Đây là cha của Lưu Ly, hẳn đương nhiên sẽ không bỏ mặc không cứu.

Đến bệnh viện, đứng trước cửa phòng, Dương Thiên nghe được tiếng khóc nức nở từ phía trong phát ra. Một giọng nói nghẹn ngào khác an ủi:

- Mẹ, người yên tâm đi. Cha cả đời làm người tốt, không làm việc gì có lỗi với người khác. Sẽ được ông trời phù hộ.

- Người không cần an ủi ta. Bác sĩ Dược Nam đã nói rất rõ ràng, bệnh tình phát hiện quá trễ. Cha của người chỉ còn sống tối đa 3 ngày mà thôi.

- Không phải bác sĩ cũng đã nói hẳn sẽ đi cầu cứu một vị cao nhân y thuật cao thâm sao. Chỉ cần người kia đồng ý, bệnh tình của cha có thể chữa khỏi.

Bên trong phát ra một tiếng thở dài:

- Lưu Ly, đây chỉ là bác sĩ Dược Nam cho chúng ta chút hi vọng mà thôi. Người cũng không cần tin là thật. Cha người bị bệnh gì không phải người không biết a.

Đúng lúc này, Dược Nam mở cửa bước vào:

- Hai người không cần tuyệt vọng như vậy, vị cao nhân kia ta đã đồng ý chữa cho Lưu lão đầu. Bệnh nhân chắc chắn sẽ được hẳn chữa khỏi.

Lưu mẫu nghe vậy vội đứng lên, nắm lấy tay Dược Nam:

- Hẳn đang ở đâu, người mau mời hẳn đến đây. Lão Lưu hẳn sắp không chịu được nữa rồi.

Dương Thiên vẫn đang đứng ngoài cửa, hẳn đang nghĩ xem mình phải xuất hiện thế nào cho giống một vị cao nhân. Những lần trước của hẳn trước mặt Lưu Ly đều không được tốt lắm. Công tử ăn chơi trác táng, học

sinh lưu manh đánh bạn, lần cuối cùng là tệ nhất, sát nhân giết người không ghê tay. Phải tìm cách thay đổi hình tượng của mình trong lòng nàng.

Thấy Dương Thiên vẫn chưa bước vào, Dược Nam liền gọi:

- Dương Thiên, người mau vào đi.

Thầm mắng Dược Nam vài câu, Dương Thiên làm mặt cười bước vào trong sự kinh ngạc của Lưu Ly. Lưu mẫu thấy Dương Thiên còn trẻ như vậy cũng có hơi e ngại:

- Bác sĩ Dược Nam, đây chính là cao nhân mà người nói sao?

- Không sai. Các người đừng nhìn hẵn trẻ tuổi mà nhận định sai về hẵn. Dương Thiên đã 3 lần chữa khỏi những ca bệnh khó mà các bác sĩ trong bệnh viện cũng như nước ngoài bó tay. Viện trưởng cũng rất bái phục y thuật của hẵn.

Dương Thiên bước tới, chào hai người:

- Lưu bá mẫu, người tốt. Lưu Ly, đã lâu không gặp a.

Lưu mẫu ngạc nhiên nhìn qua Lưu Ly cùng Dương Thiên:

- Các người quen biết nhau.

Lưu Ly gật đầu:

- Đã từng gặp qua vài lần.

- Dương Thiên, bệnh tình của cha ta người có thể trị khỏi được không?

Dương Thiên tỏ vẻ khiêm tốn:

- Ta còn chưa xem bệnh kĩ cho hẵn nên chưa biết được. Có điều Dược Nam đã nói sơ qua, ta có tám phần nắm chắc.

Ba người nghe Dương Thiên nói vậy vô cùng vui mừng, Lưu mẫu kiểm chế kích động nắm lấy tay Dương Thiên:

- Thật sự.

- Đúng vậy. Người RwWBCS0 yên tâm, dựa vào mối quan hệ giữa ta và Lưu Ly. Ta chắc chắn sẽ cứu được Lưu bá phụ.

Lúc này Lưu mẫu mới để ý đến cách gọi của Dương Thiên. Hẳn gọi nàng là Lưu bá mẫu, Lưu lão đầu là Lưu bá phụ. Chẳng lẽ quan hệ của hã và Lưu Ly là...

Việc này lại càng khiến nàng cảm thấy khó hiểu. Không phải Lưu Ly từng nói nàng có hảo cảm với một nam cảnh sát cùng chỗ làm sao.

Lưu Ly biết đây là do Dương Thiên cố ý giở trò, dù sao việc hã nói chuyện mờ ám như vậy cũng không phải lần đầu. Bây giờ mạng sống của cha nàng đang nằm trong tay hã, Lưu Ly cũng đành cam chịu.

- Được rồi, các người mau ra ngoài đi. Ta muốn tiến hành chữa trị cho bệnh nhân.

Ba người nghe vậy vội vã đi ra ngoài, bệnh tình của Lưu lão đầu mới là thứ quan trọng nhất. Những chuyện kia để sau hã nói.

Chờ ba người đi ra xong, Dương Thiên đóng cửa phòng bệnh lại. Sau đó, hã dùng thần thức kiểm tra bệnh tình của Lưu lão đầu. Khối u so với dự đoán của hã còn lớn hơn. Lưu lão đầu còn sống đến lúc này có lẽ là do chấp niệm của hã với thế giới này mà thôi.

Nếu là y học thông thường, bác sĩ sẽ tìm cách cắt bỏ khối u. Không những phải giảm tổn thương đến mức tối thiểu, đồng thời phải tránh khối u di căn. Dương Thiên không hiểu gì về y thuật, hã cũng không muốn lựa chọn cách rắc rối như vậy.

Lấy ra một viên đan dược màu trắng, từ đan dược tỏa ra mùi dược liệu êm nhẹ. Hít thở một hơi có thể khiến tinh thần thoải mái. Loại đan dược này dù ở Tu Chân giới cũng có tiếng tăm rất lớn, Phục Hoạt Đan. Tu Chân giả có tu vị từ Kim Đan kỳ trở xuống, chỉ cần thương thế không quá nặng, uống vào một viên lập tức sẽ bình phục. Được xưng là thành dược chữa thương của tu sĩ cấp thấp.

Một viên đan dược tốt như vậy dùng cho phạm nhân như Lưu lão đầu thì hơi uổng phí. Nhưng bây giờ Dương Thiên sẽ tiến hành xóa bỏ khối u ở nào, cần phải có dược lực đủ mạnh để phục hồi thương tổn nhanh chóng, bằng không Lưu lão đầu có thể chết trước khi điều trị xong. Hơn nữa, viên đan dược này trong mắt Dương Thiên cũng không đáng một xu.

Nhét Phục Hoạt Đan vào miệng Lưu lão đầu, Dương Thiên đặt tay lên đỉnh đầu lão, dùng linh lực hòa tan viên thuốc. Làm xong, hắc dẫn toàn bộ dược lực đến bên cạnh não bộ Lưu lão đầu. Một luồng hỏa linh lực đồng thời xuất hiện. Hai loại lực lượng thuộc tính khác nhau cùng lúc được Dương Thiên đưa vào não của Lưu lão đầu.

Hỏa linh lực dưới sự khống chế của Dương Thiên không ngừng thiêu cháy khối u, còn dược lực tiến hành khôi phục sự thương tổn do hỏa linh lực gây ra. Cứ như vậy, quá trình nhâm chán tiếp diễn trong vòng hơn 15 phút đồng hồ. Dương Thiên đứng dậy, nhìn thời gian tổn thất, lắc đầu thở dài:

- Không ngờ y thuật của ta kém như vậy. Chỉ một căn bệnh của phạm nhân lại hao phí chừng đó thời gian. Sau này rảnh rồi phải học thêm một ít y thuật mới được.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Lưu Ly Cảm Tạ

Lưu mẫu lúc này đang nắm chặt lấy tay Lưu Ly, khuôn mặt lo lắng nhìn Dược Nam:

- Bác sĩ, người nói xem Dương Thiên có thể chữa khỏi cho lão Lưu hay không.

Dược Nam gật đầu chắc chắn:

- Với y học thế giới hiện tại, căn bệnh đến mức này đã không còn biện pháp cứu chữa. Nhưng Dương Thiên luôn tạo ra kỳ tích, ta tin hẳn sẽ làm được.

Cửa phòng mở ra, ba người nín thở chờ đợi. Dương Thiên bước ra, trông thấy gương mặt đầy tính hình sự của ba người liền bật cười:

- Các người đang làm gì vậy, đây là bệnh viện chứ không phải cục cảnh sát a.

Hai mẹ còn Lưu Ly vội vàng chạy đến:

- Dương Thiên, tình hình thế nào rồi, cha của ta có qua khỏi hay không.

- Còn phải hỏi sao, Dương Thiên ta là ai cơ chứ. Ta đã ra tay thì chỉ có thể...

Không đợi Dương Thiên nói hết câu, hai người đã mặc kệ hẳn mà lao vào phòng bệnh. Dương Thiên nghech mặt ra, quay sang Dược Nam:

- Người xem, đây có thể gọi là ăn cháo đá bát hay không.

Hắn mất công chạy đến đây cứu chữa cho cha nàng, vậy mà một câu nói của hắn nàng cũng không thèm nghe cho hết. Thực sự quá khinh người mà. Được Nam nhìn dáng vẻ đáng thương của Dương Thiên, không hiểu tại sao lại cảm thấy rất thoải mái. Hắn giả vờ cảm thông, bước đến vỗ vai Dương Thiên:

- Không sao. Ta tin họ sẽ không quên ơn người. Chỉ là vui mừng quá nên tạm thời không chú ý mà thôi.

Nghe vậy, Dương Thiên cũng được an ủi phần nào. Không để Dương Thiên đợi lâu, Lưu Ly đã chạy ra:

- Dương Thiên, tại sao cha ta vẫn chưa tỉnh lại.

Dương Thiên trợn mắt:

- Người xem đây là phẫu thuật lấy một mẫu kim bị găm trong ngón tay ra hay sao. Ta vừa mới chữa trị xong, hắn sao có thể tỉnh lại ngay được.

Lưu Ly thấy Dương Thiên tức giận, biết mình hơi kích động quá nên điều đơn giản như vậy cũng quên mất, tỏ vẻ hối lỗi:

- Thật xin lỗi, là do ta kích động quá nên không nghĩ được nhiều như vậy.

- Được rồi. Được Nam, người kêu người đến kiểm tra tình hình bệnh nhân rồi thông báo cho hai mẹ con nàng. Ta về trước.

Vừa đi được vài bước, Dương Thiên đã bị Lưu Ly gọi lại. Trong lòng hắn không khỏi dắc ý, như vậy mới đúng kịch bản a. Vừa rồi chỉ là một sai sót nhỏ mà thôi. Giả vờ làm mặt lạnh đi tới:

- Người gọi ta có việc gì?

- Ta muốn cảm ơn người đã cứu phụ thân ta.

- Chỉ như vậy?

Đến lượt Lưu Ly giả vờ ngạc nhiên:

- Vậy người còn muốn thế nào?

Mặt Dương Thiên đen lại, tình huống này hình như không giống như hắn dự tính. Nữ nhân a, thật sự không thể hiểu được.

Đúng lúc này, Lưu Ly bật cười:

- Đúng rồi, ta quên mất. Chờ kiểm tra cho cha ta xong, để ta mời người một bữa cơm để cảm ơn.

- A, quyết định như vậy đi.

Nhìn bộ dáng vui vẻ của Dương Thiên, Lưu Ly cảm thấy hắn cũng có chút đáng yêu chứ không đáng sợ như lần trước. Chẳng lẽ lại là chứng đa nhân cách sao?

Dương Thiên tâm trạng rất tốt, vì vậy hắn kiên nhẫn chờ Dược Nam cùng những bác sĩ kiểm tra xong. Lão viện trưởng xem qua các kết quả kiểm tra, ánh mắt sáng rực nhìn Dương Thiên khiến hắn rung mình một cái.

- Dương Thiên, người làm cách nào mà có thể loại bỏ hoàn toàn khối u mà không cần phẫu thuật. Lại không ảnh hưởng tới não bộ và các dây thần kinh xung quanh.

- Cái này a, ta dùng một loại kỹ thuật châm cứu đặc biệt, đem toàn bộ các chất độc hại thải ra ngoài theo lỗ chân lông.

Dương Thiên không biết y thuật, biện pháp của hắn chỉ là phá hủy rồi khôi phục lại mà thôi. Biện pháp này có nói ra đám bác sĩ này cũng không

làm được.

Viện trưởng cùng đám người trợn mắt há mồm. Nếu không phải bệnh nhân đã hoàn toàn khỏi bệnh, bọn hắn nhất định sẽ cho là Dương Thiên đang nói nhảm. Châm cứu có thể loại bỏ khối u ở não sao. Hơn nữa dù có thể loại bỏ độc tố, sao có thể bài xuất qua lỗ chân lông. Chỉ có những kẻ không có tí kiến thức y học nào mới có thể nói những lời như vậy. Nhưng Dương Thiên đã chữa trị thành công, bọn hắn cũng chỉ đành tin tưởng.

Bất ngờ đi qua, hai mắt lão viện trưởng càng nồng nhiệt hơn:

- Người có thể dạy ta phương pháp châm cứu đó hay không.

Dương Thiên đành tìm một cái cốc qua loa để từ chối:

- Đây là phương pháp gia truyền, chỉ truyền cho con cháu trong dòng họ. QkZZpIB Ta dù muốn cũng không thể chỉ dạy cho người được.

Lão viện trưởng tỏ vẻ tiếc nuối:

- Thật đáng tiếc a. Nếu phương pháp này được phát triển rộng rãi, sẽ có hàng triệu người được cứu sống.

Thấy tên này bắt đầu giở trò, Dương Thiên liền tìm cốc chuồn thẳng:

- Đúng rồi, ta còn có hẹn phải đi trước. Gặp lại sau.

Nói gặp lại sau nhưng Dương Thiên không hề có ý định quay lại bệnh viện này một lần nào nữa. Hắn chạy lại chỗ của Lưu Ly:

- Kiểm tra đã xong, chúng ta đi được chưa?

- A, ta còn đang đợi người đây. Nếu đã xong việc, chúng ta liền đi thôi.

Không đợi Dương Thiên vui mừng, Lưu mẫu cũng đã bước ra:

- Dương Thiên, người đã xong rồi sao, chúng ta đi ăn trưa thôi.

Biết có nói gì cũng bằng thừa, Dương Thiên cũng đành mặc kệ. Lưu mẫu đi ở phía trước, Dương Thiên nhỏ giọng nói với Lưu Ly:

- Sao mẹ của người cũng đi cùng?

Lưu Ly nén cười nhìn hắn:

- Bây giờ cũng đã trễ, chẳng lẽ người bảo mẹ ta nhịn đói hay sao?

- Không phải trong phim thường để một người ở lại trông người bệnh, còn một người đi ăn rồi mua về sao?

Lưu Ly đã không nhịn được nữa, cười to. Mọi người chung quanh lập tức quay lại nhìn nàng. Biết mình hơi quá lỗ, Lưu Ly cố gắng kiềm lại khiến mặt nàng đỏ lên. Lưu mẫu quay lại:

- Hai người các người nói gì mà lại cười to như vậy?

- Mẹ, không có gì đâu, người đừng để ý.

Lưu mẫu gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, tiếp tục bước đi. Lưu Ly lúc này mới nói:

- Dương Thiên, người xem phim ảnh quá nhiều rồi. Bây giờ đã có nhiều bác sĩ ở đó chăm sóc cha ta, hai mẹ con ta đi ăn rồi quay về cũng không có vấn đề gì a.

Mọi chuyện đã như vậy, Dương Thiên cũng không tiếp tục hỏi nữa. Có Lưu mẫu ở đây, mọi kế hoạch của hắn hoàn toàn đổ bể. Thôi thì đến đâu thì đến vậy.

Lưu mẫu muốn đến nhà ăn bên trong bệnh viện thì bị Lưu Ly từ chối. Bữa ăn này là để cảm ơn Dương Thiên, phải lựa chọn nơi nào sang trọng

một chút. Thấy Lưu Ly nói có lý, Lưu mẫu cũng không phản đối. May mắn trước cổng bệnh viện vừa mở một nhà hàng khá sang trọng, ba người không cần phải đi xa.

Do còn mới nên khách đến không đông lắm, ba người Dương Thiên nhanh chóng được xếp một vị trí đẹp ở lầu 3, có thể ngồi từ đây nhìn ngắm đường phố. Lưu Ly gọi vài món rồi cầm lấy thực đơn đưa cho Dương Thiên:

- Bữa ăn hôm nay ta đãi khách, người muốn ăn gì cứ tùy tiện gọi. Không cần khách sáo.

- Thật sao?

- Chỉ một bữa ăn mà thôi, ta cũng không keo kiệt như vậy.

- Tốt.

Đã không có cơ hội phát triển tình cảm, vậy hẳn nhất định phải ăn thật thỏa thích để bù vào. Dương Thiên xem qua thực đơn, gọi nhân viên phục vụ đến:

- Người xem, món này, món này, còn có món này. Trừ bỏ ra, còn lại tất cả đều mang lên cho ta. Còn nữa, loại rượu ngon nhất ở đây, mang cho ta mười chai đi.

Nhân viên phục vụ đang ghi chép liền dừng lại:

- Xin lỗi, vừa rồi hình như ta nghe nhầm, ngài nói là tất cả?

- Phải, trừ bỏ những món kia ra, còn lại đều mang lên đi.

- Vâng, ta đã biết. Thức ăn sẽ nhanh chóng được mang lên. Mong các vị đợi một lát.

Chờ nhân viên phục vụ rời đi, Lưu Ly tức giận nói:

- Dương Thiên, người cố ý đúng không?

Dương Thiên vẻ mặt vô tội:

- Không phải người đã nói ta không cần khách sáo sao, nếu không để ta gọi hẳn lại đổi món.

Lưu mẫu lập tức cản ngăn:

- Dương Thiên, không cần. Người muốn ăn bao nhiêu thì cứ gọi. Lưu Ly chỉ nói đùa mà thôi.

Vừa rồi nàng đã xem qua thực đơn, giá cả cao hơn mức bình dân một chút nhưng vẫn có thể trả được. Đáng tiếc, các nàng còn chưa lật qua những trang tiếp theo, bằng không Lưu mẫu chắc chắn không nói được những lời như vậy. Giá của mỗi món ở đó đều bằng vài tháng lương của Lưu Ly a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Tần Minh Ngu Ngốc

Các món ăn từ từ được mang lên, sắp xếp kín cả bàn. Lưu Ly cùng Lưu mẫu hai người bắt đầu cảm thấy có điểm không ổn. Những món ăn được đưa lên đều khá cầu kỳ, bắt mắt. Có những món Lưu Ly còn chưa từng thấy qua. Dương Thiên thì không để ý nhiều như vậy:

- Lưu Ly, Lưu bá mẫu. Các người mau cũng ăn. Không nên để nguội mất ngon.

Dương Thiên tập trung càn quét các món ăn trên bàn. Hắn ăn hết một món lập tức có người dọn dẹp và đưa món tiếp theo lên. Đến lúc hai người Lưu Ly thấy hơi no bụng, Dương Thiên đã ăn hết hơn hai mươi món. Lưu Ly không nhịn được:

- Người thực sự ăn được nhiều như vậy sao?

- Không nhiều a, dù ăn hết cũng chỉ miễn cưỡng no bụng mà thôi.

Lưu Ly không nói gì nữa, chỉ trắng mắt ngồi nhìn Dương Thiên ăn hết món này đến món khác. Trong lòng thầm lo lắng không biết có đem đủ tiền hay không. Tuy nàng đã vay mượn khá nhiều tiền mặt để trả viện phí cho cha nàng, nhưng hắn ăn nhiều như vậy. Tổng giá trị sẽ không dưới 10 vạn a.

Ăn hết tất cả các món ăn, Dương Thiên mở nắp một chai rượu:

- Lưu Ly, bá mẫu, các người có muốn uống một ít không?

Lưu bá mẫu đã câm nín khá lâu, thấy Dương Thiên hỏi cũng chỉ gượng cười:

- Không cần, chúng ta không uống rượu.

Dương Thiên thấy hai người từ chối, đánh một mình uống. Loại rượu này so với rượu của Hoa Thi Âm còn kém xe chừ đừng nói là Linh tửu của Huyết Thần tặng. Đã lỡ gọi ra, Dương Thiên đành cắn răng uống hết 10 chai. Lắc đầu:

- Miễn cưỡng chấp nhận được.

Những nhân viên phục vụ đứng xung quanh nghe vậy thiếu chút ngã ra đất, cái gì mà miễn cưỡng chấp nhận được. Đây là loại rượu đắt nhất ở đây, một chai có giá 10 vạn a.

Lưu Ly thấy Dương Thiên cuối cùng cũng đã xong, lén thở dài một hơi.

- Được rồi, bây giờ cũng đã không còn sớm. Ta còn phải trở lại bệnh viện.

Dương Thiên gật đầu:

- Phục vụ, mau tính tiền đi. Đưa hóa đơn cho nàng a.

Nghe Dương Thiên đồng dục gọi to, những nhân viên phục vụ gần đó che miệng cười. Hình tượng của Dương Thiên hiện tại không khác gì một tên mặt trắng đang được bao nuôi. Một lát sau, một người mang một cái hóa đơn khá dài đưa cho Lưu Ly. Nàng xem qua hóa đơn, miệng dần mở to ra, quay sang nhìn nhân viên phục vụ:

- Các người không đưa nhầm hóa đơn chứ?

- Không có, quanh đây cũng chỉ có ba vị là ăn nhiều như vậy thôi.

- Không nhầm thì tại sao giá có thể cao như vậy. Vừa rồi ta đã nhìn qua thực đơn, món cao nhất cũng không quá 500 a.

Nhân viên phục vụ vẫn kiên nhẫn giải thích:

- Trang đầu tiên là những món bình dân, các trang còn lại mới là thực đơn chính của nhà hàng. Hơn nữa, mười chai rượu kia, giá của mỗi chai đều là 10 vạn.

Lưu Ly cùng Lưu mẫu nhìn nhau, vừa rồi các nàng cũng không để ý. Hóa đơn trị giá hơn 200 vạn, nàng biết lấy đâu ra tiền mà trả, đây thực sự là ăn cướp mà.

- Tại sao các người không đi ăn cướp đi, một món ăn mà có giá mấy vạn, một chai rượu 10 vạn. Lương một tháng của ta cũng chỉ có 5000. Ta không có tiền trả, dù bán ta đi cũng không đủ.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên:

- Vậy bán cho ta đi, ta ra giá 200 vạn.

Một thanh niên ăn mặc lịch sự, gương mặt cũng khá đẹp trai xuất hiện. Lưu Ly cau mày:

- Người là ai?

- Ta là chủ của nhà này. Vừa nãy người nói bán người cũng không đủ sao. Ta nói là đủ, ta trả 200 vạn, phần còn dư có thể bỏ qua, thế nào?

Lưu Ly tức giận, tên này thực sự nghĩ nàng muốn bán thân để trả nợ sao?

- Người nói vớ vẩn cái gì đó. Ai nói với người là ta định bán thân trả nợ.

- Vậy sao, là ta hiểu lầm a. Chỉ cần người trả tiền xong, ta sẽ lập tức xin lỗi người.

Thanh niên rất tự tin, nhìn quần áo của nàng, hẳn không phải là người có tiền. Còn vì sao lại ăn nhiều như vậy hẳn cũng không bận tâm. Còn về phần Dương Thiên, hẳn đã sớm không xem ra gì.

Lưu mẫu hơi lo sợ cầm điện thoại lên để tìm người giúp đỡ. Một lúc sau cũng không tìm được số này phù hợp. Hơn 200 vạn, ai có thể cho nàng vay đây.

Lưu Ly giận đến cả người run rẩy, hung hăng nhìn qua Dương Thiên. Tất cả đều là tại hắn nên nàng mới bị tên kia sỉ nhục. Dương Thiên nhún vai:

- Không phải là lỗi của ta a, đều là do người nói muốn mời ta. Còn nói muốn ăn gì thì có thể tự nhiên.

- Ta không quan tâm, chuyện lần này người không giải quyết cho tốt thì đừng trách ta.

Nàng chột nhó ra lần đầu tiên gặp Dương Thiên, hẳn đang đi trên một chiếc xe rất sang trọng. Chắc chắn là một tên công tử nhà giàu. Chuyện là do hắn gây ra vậy thì để hắn giải quyết đi. Nghĩ vậy, Lưu Ly cũng mặc kệ, quay lại trấn an mẹ mình.

Dương Thiên méo mặt, nữ nhân a, đều không chịu nói lý. Hắn từ đầu cũng không có ý định để nàng trả, chỉ là trêu chọc nàng một chút mà thôi. Thanh niên kia xem như là gặp xui xẻo. Dương Thiên không thích những tên đẹp trai đạo đức đòi bại như tên đó. Hắn cũng không nhận ra rằng mình cũng không khá hơn là mấy.

Dương Thiên đứng dậy, bước lại kể thanh niên kia, cười nói:

- Người muốn mua nàng với giá 200 vạn sao?

Thanh niên kia nhìn Dương Thiên khinh thường:

- Đúng vậy, người có ý kiến gì sao?

- Không có. Ta chỉ hơi tò mò một chút, hình như người rất giàu có a.

Thanh niên nghe có người khen mình, vẻ tự cao càng tăng lên:

- Đương nhiên, ta là Tần Minh. Người hiểu cái tên này có ý nghĩa gì không? Là Tần gia a.

Thì ra là con cháu Tần gia, tên này không có khả năng tu luyện, xem ra cũng chỉ là ngoại tộc mà thôi.

- A, thì ra là công tử của Tần thiếu gia. Không biết người có biết Tần Tuyệt hay không?

- Tần Tuyệt, người muốn nói biểu tỷ của ta. Chẳng lẽ người có ý với nàng. Ta nói cho người biết, nàng đã đính hôn với một người vô cùng lợi hại. Nếu người không bỏ ý định đó đi, không chừng lại chết mà không rõ nguyên nhân.

Nghe thấy có người khen mình, Dương Thiên tất nhiên không khách sáo:

- Ta biết. Ta nghe nói hẳn không những lợi hại mà còn ngọc thụ phong lâm, mỹ nữ vờn quanh. Là thần tượng của tất cả mọi nam nhân trong thiên hạ, là tình nhân trong mộng của tất cả nữ nhân trong thiên hạ.

Tự khen mình, Dương Thiên sẽ không tiếc lời. Thanh niên nghe vậy cũng hơi ngẩn ra:

- Lợi hại như vậy. Ta cũng chỉ mới nghe qua chứ chưa từng gặp mặt hẳn.

- Không sai, so với ta nói còn lợi hại hơn nhiều.

Lưu Ly thấy Dương Thiên cùng Tần Minh nói nhảm, dậm chân:

- Dương Thiên, người làm gì vậy. Còn không mau trả tiền. Ta còn phải về bệnh viện.

Thấy Lưu Ly đã nhịn không được, Dương Thiên cũng không tiếp tục đùa giỡn nữa. Vốn hẳn muốn cho thanh niên này một trận thật nặng, nhưng tên này là người hâm mộ mình, phải nhẹ tay một chút.

Một tiếng bụp vang lên, cả người thanh niên bay thẳng ra phía sau, đập mạnh vào tường. Một thiếu gia như hắn chưa bao giờ chịu một đòn mạnh như vậy, lập tức ngã ra đất bất tỉnh. Mọi người vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, Dương Thiên đã lấy thẻ tín dụng ném cho nhân viên phục vụ:

- Dùng thẻ của ta đi. Nhanh lên, bọn ta còn có việc.

Mọi người vội chạy lại xem Tần Minh gặp phải chuyện gì, nhân viên phục vụ kia cầm thẻ, vẫn còn đang ngần ra. Dương Thiên nhìn hắn, gằn giọng:

- Còn không mau nhanh lên, người cũng muốn giống như hắn.

Câu nói này cũng giống như thừa nhận Tần Minh là do hắn đánh. Có điều Dương Thiên cũng không bận tâm, Tần Chính biết chuyện còn phải đến xin lỗi hắn. Đây là do Tần Minh gây chuyện trước, hắn đã nhẹ tay rồi.

Nhân viên kia nghe vậy liền sợ hãi, vội chạy đi tính tiền cho Dương Thiên, lúc trở lại còn cầm theo một tấm thẻ màu vàng:

- Đây là thẻ khách quý...

Dương Thiên cầm lấy tấm thẻ, bật cười:

- Ta đánh ông chủ của các người, các người còn xem ta là khách quý.

- Đây là quy định...

- Được rồi, Lưu Ly, cho người.

Dương Thiên ném tấm thẻ cho Lưu Ly, nàng đưa tay chụp lấy. Tiện tay vứt qua một bên.

- Còn không mau đi.

Lưu Ly đỡ lấy Lưu mẫu, nói với Dương Thiên một câu rồi đi nhanh ra ngoài. Dương Thiên hiểu ý nàng, bọn người kia hẳn là đã báo cảnh sát. Không có chuyện gì Dương Thiên cũng lười đến nơi đó.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Buổi Biểu Diễn

Ba người rời đi không bao lâu thì xe cứu thương cùng xe cảnh sát đã đồng thời chạy đến. Tần Minh nhanh chóng được xe cứu thương đưa đi. Một tên cảnh sát hỏi nhân viên phục vụ:

- Các người báo án, vậy hung thủ đáng người đâu?
- Hắn vừa mới rời đi không bao lâu.
- Cái gì, hắn đánh người nặng như vậy. Các người phải tạm giữ hắn lại rồi chờ bọn ta đến giải quyết.

Nhân viên phục vụ vẫn còn kinh hãi, lắc đầu liên tục:

- Người không có ở đó nên mới dám nói như vậy. Người có biết ông chủ của ta vì sao bị thương nặng như vậy không. Chỉ một đòn của người kia, ông chủ từ đây bay thẳng vào bức tường đằng kia.

Nhân viên phục vụ vừa nói vừa chỉ vị trí đứng của Tần Minh ban đầu.

- Người như vậy, người dám cản hắn sao?

Cảnh sát nghe vậy cũng giật mình, lực đạo mạnh như vậy a. Dù là người đã được huấn luyện trong quân đội cũng không thể một đòn đánh bay một người nặng hơn 60kg được. Tên kia là quái vật sao. Nghĩ vậy nhưng hắn cũng không sợ sệt, người có mạnh hơn nữa thì có thể chống lại súng ống sao?

- Được rồi, người theo ta đến cục cảnh sát lấy lời khai cùng phát họa lại chân dung người kia. Bọn ta sẽ nhanh chóng bắt được hắn.

...

Ba người về đến bệnh viện, Dương Thiên cũng không có lý do gì để tiếp tục ở lại đành ra về.

- Mọi chuyện đã xong, ta cũng nên trở về. Lưu Ly, bá mẫu, gặp lại sau.

- Gặp lại.

Chờ Dương Thiên đi xa, Lưu mẫu vuốt tóc của Lưu Ly:

- Lưu Ly, người thấy hắn thế nào?

Câu hỏi có chút đột ngột, Lưu Ly chưa kịp hiểu ra:

- Thế nào?

- Đúng vậy.

- Không tệ a. Đẹp trai, giàu có, y thuật lợi hại, thân thủ lại rất mạnh, có thể bảo vệ người khác.

Lưu NCuXsGk mẫu chưa từng thấy Lưu Ly khen ai nhiều như vậy. Chính nàng cũng không phủ định sự vượt trội của Dương Thiên.

- Nói như vậy, người ưa thích hắn sao?

Lưu Ly đã hiểu mẫu thân muốn nói gì, hai má đỏ lên:

- Mẹ, người nói gì vậy. Bọn ta chỉ mới gặp gỡ vài lần, nhiều lắm chỉ tính là bằng hữu mà thôi. Hơn nữa ta đã có người để thích rồi.

- Lưu Ly, ta còn không hiểu người sao. Người chưa từng khen một nam nhân nào như vậy trước mặt ta. Còn cái tên làm cùng cục cảnh sát kia, người chỉ là ngưỡng mộ hân mà thôi. Ta đã từng trải nhiều, có gì mà không hiểu chứ.

Nghe lời của Lưu mẫu, Lưu Ly đang định phản bác cũng dừng lại. Chuyện tình cảm, người ngoài cuộc luôn sáng suốt hơn người trong cuộc. Lưu Ly rất tin tưởng mẹ mình, nàng chưa bao giờ nói sai về những chuyện này.

- Những điều người vừa nói đều là thật sao?

Lưu mẫu bật cười:

- Đương nhiên, ta sao phải lừa dối người. Chuyện này rất bình thường, hân suất sắc như vậy, nếu trẻ đi vài chục tuổi, nhất định cũng sẽ yêu hân.

- Nam nhân xuất sắc quá cũng không tốt. Những người như vậy thường rất phong lưu.

Lưu Ly cũng không hiểu vì sao mình lại nói một câu như vậy. Có lẽ là do linh cảm của nàng nhắc nhở mà thôi. Lưu mẫu cũng đồng ý:

- Người nói không sai, nam nhân như vậy sẽ có rất nhiều nữ nhân ưa thích hân. Nhưng ta tin tưởng người sẽ giành chiến thắng. Người dung mạo, dáng người, tính cách, tài nghệ nấu nướng đều do ta một lòng vun đắp lên, còn có ai xuất sắc hơn người.

- Thật sao?

- Đương nhiên, người là con gái của ai cơ chứ.

Lưu Ly vui vẻ ôm lấy mẹ mình. Trong mắt cha mẹ, con cái của họ sẽ luôn là tuyệt vời nhất.

Dương Thiên trở về nhà, thấy thời gian vẫn còn sớm, không có gì làm dành mở mạng lên đọc tin tức. Vừa vào trang web xong, hần lập tức chú ý đến hai tin tức có lượt đọc cao nhất. Tin đầu tiên là thông báo Lăng Nhã Kỳ chính thức trở thành người mẫu đại diện cho công ty thời trang mới thành lập Lạc Nhật Phi Thiên.

Phía dưới là những bình luận đánh giá, nhiều người cho rằng đây là một bước đi sai lầm của Lăng Nhã Kỳ và quản lý của nàng. Lạc Nhật Phi Thiên chỉ là một công ty mới thành lập, chưa có danh tiếng gì. Nếu không may xảy ra vấn đề sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng của Lăng Nhã Kỳ. Có người còn trích dẫn vài vụ việc đã từng xảy ra trước đây.

Những bình luận này Dương Thiên chỉ đọc lướt qua. Hần đối với những bình luận này cũng rất tán đồng, hơn nữa còn hi vọng nó thật sự xảy ra chuyện. Nghe qua thì khá buồn cười nhưng Dương Thiên thật sự không thích Lăng Nhã Kỳ làm trong ngành giải trí. Có điều đây cũng là suy nghĩ của hần mà thôi, với thế lực của Tiêu Chính Long cùng sự trợ giúp của cha nàng, dù có vấn đề bọn hần cũng sẽ dễ dàng giải quyết tốt. Dương Thiên cũng không rảnh đến mức tự đi phá đám công ty của chính mình.

Chuyển qua tin tức thứ hai, Dương Thiên thấy đây mới là chuyện đáng chú ý. Lăng Nhã Kỳ sẽ tổ chức một buổi biểu diễn tại đây vào tối mai. Nhìn theo một chiều hướng tốt, Dương Thiên sẽ có cơ hội gặp nàng.

Đáng tiếc, điểm tốt thì ít, điểm xấu lại vô cùng lớn. Mộc Vũ Hàm, Diệp Linh, Tần Tuyết đều đã từng nói các nàng yêu thích Lăng Nhã Kỳ. Buổi biểu diễn tổ chức ngay tại đây, Dương Thiên không thể không mời các nàng. Tần Tuyết còn chưa trở về, có thể tạm thời bỏ qua. Nếu để Mộc Vũ Hàm, Diệp Linh, Lăng Nhã Kỳ gặp nhau sẽ có phiền phức lớn.

Hơn nữa, Triệu Vũ Hình lão sư, Dư Lạc các nàng cũng có hứng thú đi xem thì thế nào? Dương Thiên còn chưa có biện pháp giải quyết cho cuộc tình tay ba chứ đừng nói tay bốn, tay năm...

Nghĩ đến đây, Dương Thiên lại vò đầu, chuyện này rốt cuộc phải làm thế nào mới ổn thỏa. Đột nhiên, Dương Thiên nhớ ra pháp thuật hẳn rất ít khi sử dụng, Phân Tách thuật. Không giống như Phân Thân thuật được chia làm bản tôn và phân thân, tất cả những nhân ảnh do Phân Tách thuật tạo ra đều là bản thể, chỉ là tu vị bị giảm sút theo số lượng mà thôi. Hơn nữa, các bản thể có thể không ngừng truyền tin tức cho nhau, tránh các tình huống không kịp xử lý.

Trong trường hợp này, đây là biện pháp hợp lý nhất. Nghĩ vậy, Dương Thiên liền lấy điện thoại gọi cho Tiêu Chính Long:

- Thiếu gia, người có việc gì cần, ta sẽ lập tức hoàn thành.

Lâu ngày không gọi, Tiêu Chính Long vẫn luôn nghiêm túc như vậy. Dương Thiên khá hài lòng:

- Cũng không có việc gì lớn, nghe nói tối mai có buổi biểu diễn của Lăng Nhã Kỳ, người thay ta chuẩn bị vé vào xem. Khoản 20 vé đi, nhưng nhớ là phải chia thành từng cặp ngồi cách xa nhau.

Tuy không hiểu vì sao Dương Thiên lại có yêu cầu lạ như vậy, Tiêu Chính Long cũng không hỏi nhiều:

- Không thành vấn đề. Ta sẽ chuẩn bị ngay rồi cho người mang đến cho thiếu gia.

- Tốt.

Dương Thiên bắt đầu lấy điện thoại gọi cho từng người, đầu tiên là Diệp Linh:

- Linh nhi, ta nghe nói tối mai sẽ có một buổi biểu diễn của Lăng Nhã Kỳ. Người có muốn cùng ta tham dự không?

- Thật tốt quá, ta cũng đang định rủ người cùng đi. Người đã có vé vào cổng chưa, ta nghe nói rất khó mua được.

- Yên tâm, ta đã nhờ một người bạn đặt mua hai vé rồi.

- Tốt a. Vậy tối mai gặp lại.

Lần lượt gọi cho những nữ nhân còn lại, Mộc Vũ Hàm cũng vui vẻ nhận lời, còn hẹn Dương Thiên đến nhà đón mình. “Đây không phải là bật đèn xanh cho hẵn sao”, Dương Thiên hưng phấn nghĩ.

Triệu Vũ Hinh gần đây khá bận, nghe Dương Thiên mời thì hơi chần chừ nhưng cũng đồng ý. Nàng tự nhủ trong lòng đây chỉ là một cuộc đi chơi bình thường. Dù vậy, tối hôm đó Triệu Vũ Hinh vẫn bị mất ngủ.

Một điều hơi đáng tiếc, khi Dương Thiên gọi điện thoại cho Dưộc Lăng thì nàng không bắt máy. Đến khi hẵn gọi cho Dưộc Nam thì nhận được thông báo Dưộc Lăng đã đi nước ngoài có chuyện. Trong tình huống này, cũng không tính là xui xẻo, ít người một chút thì sẽ an toàn hơn. Nghĩ vậy nhưng Dương Thiên vẫn cảm thấy tiếc nuối.

Để công bằng, Dương Thiên cũng gọi cho Tần Tuyết. Đương nhiên chỉ nhận được lời từ chối, Tần Tuyết thông báo Tần gia đang có vài việc, nàng còn cần ở lại đó vài ngày.

Hết thầy hoàn thành xong, Dương Thiên tắt điện thoại, cả người biến mất. Hẵn xuất hiện ở một vùng không gian tối đen như mực. Phân Tách thuật có một điểm hơi bất tiện là khi sử dụng khí tức sẽ hoàn toàn bộc lộ ra trong thoáng chốc. Tuy không lâu nhưng khí tức của Chân Tiên phát ra có thể trong chốc lát tiêu diệt mọi sinh mệnh tại địa cầu. Mà Dương Thiên thì không muốn chuyện đó xảy ra a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Tiến Hành Kế Hoạch

Thân ảnh Dương Thiên đột nhiên biến lớn, phảng phất như có thể bao phủ thiên địa. Trong không gian, từng vết nứt kéo dài vô tận xuất hiện. Không gian như bị một lực mạnh mẽ tác động, vỡ vụn thành từng mảnh. Thân ảnh khổng lồ của Dương Thiên tan vỡ thành 5 mảnh rồi thu nhỏ lại.

Không gian từ từ liền lại, cái vết nứt cũng khép lại. Năm tên Dương Thiên xuất hiện, nhìn nhau cười:

- Hiếm khi nào ta tự nhìn ngắm khuôn mặt của mình, rất đẹp trai a. Ăn đứt những tên mặt trắng ngoài kia.

- Không sai, ta vừa đẹp trai vừa phong độ. Sao có thể sánh đồng với những tên đó được.

- Các người đúng là có tinh thần tự sướng a.

Năm người lại cười to, một người lại nói:

- Được rồi, không đùa giỡn nữa. Chúng ta bàn chính sự đi. Để thuận tiện, ta sẽ phân công, ta là số 1, người là số 2, người là...

- Ta sẽ không tham dự mà ở phía trên quan sát để phòng biến cố phát sinh. Buổi biểu diễn sẽ bắt đầu lúc 8 giờ tối. Số 2, người sẽ đến khách sạn đón Diệp Linh lúc 7 giờ, nói là muốn gặp nàng nên đến sớm. Số 3, người đến nhà đón Mộc Vũ Hàm lúc 7 giờ 30 phút đúng theo đã hẹn. Số 4, người đến chỗ hẹn với Triệu Vũ Hình lúc 8 giờ kém 5 phút, nói với nàng là người có việc đột xuất nên đến hơi trễ.

- Còn số 5, nhiệm vụ của người rất quan trọng. Ở gần sân khấu, chờ Lăng Nhã Kỳ biểu diễn xong liền tìm cách mời nàng đi chơi. Một là không để cho nàng gặp mặt những người khác. Ta đoán Linh nhi các nàng sẽ tìm cách để gặp Lăng Nhã Kỳ xin chữ ký. Việc này số 2, số 3, số 4 cũng phải lưu ý. Hai là nhân cơ hội này bồi dưỡng tốt tình cảm với nàng.

- Còn về việc sau buổi biểu diễn, ta nghĩ là...

Dương Thiên số 1 phân tích khá cụ thể, bốn người còn lại cũng gật đầu tán đồng. Bọn hắc vốn là một thể, suy nghĩ đồng nhất, không có gì để tranh luận. Dương Thiên số 1 gật đầu hài lòng:

- Tốt lắm, chúng ta trở về. Tối mai cứ theo đúng kế hoạch mà làm.

Hắc vừa dứt lời, cả năm thân ảnh lập tức biến mất.

Lúc này, tại hư không xa xôi, một vị mỹ nữ màu trắng đang lao đi. Nói lao đi cũng không đúng, nàng chỉ đứng yên, sau đó liền xuất hiện tại một nơi rất xa theo một phương hướng nhất định. Cảm nhận được thứ gì đó, mỹ nữ dừng lại, nhìn về hư không vô tận:

- Khí tức chỉ thoáng qua nhưng mạnh hơn lần trước rất nhiều. Bán Tiên không thể nào phát ra khí tức như vậy. Không sai, chính là hắc rồi. Tên kia hắc cũng đã cảm nhận được, nhất định không được để hắc đến trước.

Nói xong, cả người lại biến mất, lần này tốc độ dịch chuyển còn nhanh hơn lúc trước.

...

Sáng sớm, Dương Thiên đang dùng bữa sáng thì có tiếng gõ cửa vang lên. Số 1 nhìn 4 người còn lại:

- Ta ra ngoài mở cửa, các người không được ăn hết phần của ta.

- Bọn ta chính là người, ai ăn cũng như nhau mà thôi.

Số 1 lắc đầu:

- Chúng ta ăn để thưởng thức chứ không ăn để sống, dù đều là một người nhưng khi phân tách ra thì sẽ không cùng thưởng thức.

- Hừ, keo kiệt.

Số 1 đi ra ngoài, người tới là Tiêu Chính Long. Thấy Dương Thiên, hần liền lấy trong người ra một chồng vé lớn:

- Thiếu gia, đây là 40 vé. Ta lấy hết cho người phòng trường hợp cần đến.

Cầm chồng vé trên tay, Dương Thiên cảm thấy người này cẩn thận hơi quá rồi. Hần vốn chỉ cần 7, 8 vé mà thôi. 20 vé chỉ là đề phòng mà thôi, ai nghĩ đến tên này còn đem tới những 40 vé. Chắc chắn ngoài kia có những kẻ đang khóc ròng vì không mua được vé. Mặc kệ, không xài thì vứt đi, cũng không ảnh hưởng gì đến hần.

- Tốt lắm. Còn có việc gì nữa không?

Tiêu Chính Long gật đầu:

- Thiếu gia, Đoạn Mạch Chỉ của ta đã có thành tựu. Nhưng lại không thể tiến vào giai đoạn tiếp theo.

- Người thi triển một lượt cho ta xem.

- Được.

Tiêu Chính Long thủ thế, ngón tay của hần phản phát có một dòng khí mạnh bao phủ, phát ra ánh sáng màu trắng nhạt. Hần hét to một tiếng, ngón tay đâm mạnh về phía Dương Thiên.

Phất tay chặn đứng thế công của Tiêu Chính Long, Dương Thiên nói:

- Không cần la to như vậy, nó không giúp cho đòn tấn công của người mạnh hơn a. Đoạn Mạch Chỉ của người tu luyện khá tốt, không đến được tầng tiếp theo là do giới hạn về thân thể mà thôi. Người sử dụng viên đan dược này rồi tiếp tục tu luyện là được.

Dương Thiên lấy ra một viên đan dược đưa cho Tiêu Chính Long khiến hắn cảm động đến rơi nước mắt. Đan dược quý hiếm như vậy mà thiếu gia lại tùy tiện đưa cho hắn.

- Thiếu gia, cảm ơn...

- Không cần, ta còn đang ăn sáng, người trở về trước đi.

Đóng cửa đi vào nhà, Dương Thiên số 1 phát hiện thức ăn trên bàn đã bị ăn sạch. Hắn chỉ biết thở dài, tính cách của chính mình hắn có thể không hiểu rõ sao?

Tối hôm đó, Dương Thiên theo đúng kế hoạch tiến hành. Bọn hắn dùng tâm linh liên hệ để truyền thông tin với tốc độ nhanh nhất để tránh biến cố bất ngờ. 7 giờ tối, Dương Thiên số 2 đang đứng dưới khách sạn của Diệp Linh, lấy điện thoại ra gọi cho nàng:

- Linh nhi, người đã chuẩn bị xong chưa. Ta đang đứng ở dưới đợi người.

- A, người đến sớm như vậy sao. Ta còn chưa kịp trang điểm.

- Ta muốn gặp người nên mới đến sớm. Không cần trang điểm, trong mắt ta Linh nhi lúc nào cũng xin đẹp.

- Hừ, người chỉ giỏi nói lời đường mật dụ dỗ con gái nhà lạnh. Người đợi một lát, ta sẽ xuống ngay.

Nói là vậy nhưng Diệp Linh cũng cho Dương Thiên đợi hơn 15 phút. Nhìn thấy nàng diện váy màu xanh nhạt đi xuống, Dương Thiên thầm vuốt mồ hôi. May mắn hẳn đã trừ hao trước, nếu không nàng và Mộc Vũ Hàm đã có thể gặp nhau rồi.

- Người mặc bộ váy này thật xinh đẹp a.

- Váy bình thường ta không xinh đẹp sao?

- Không có, ý ta là bộ váy này rất hợp với người. Nó làm tôn lên dáng người...

Dương Thiên không tiếc lời khen ngợi khiến Diệp Linh cười tít mắt.

- Người thật biết nói chuyện a.

Cùng Diệp Linh rời đi, Dương Thiên số 2 liền truyền âm cho số 1:

- Ta đã mời được Diệp Linh. Hiện tại bắt đầu khởi hành. Sẽ vào trong nhà hát lúc 7 giờ 30 phút.

- Tốt lắm, ta sẽ thông báo cho những người còn lại.

Nhận được thông báo từ số 1, số 3 cũng hành động. Dương Thiên số 3 cũng không phải đợi lâu, Mộc Vũ Yg34oZp Hàm đã sớm đứng trước cửa đợi hẳn. Dương Thiên bước đến, vui vẻ nhìn nàng:

- Vị cô nương xinh đẹp này, không biết ta có cơ hội mời nàng đi dự dạ hội đêm nay hay không.

Mộc Vũ Hàm nghe Dương Thiên nói vậy, ôm bụng cười đến run rẩy:

- Dương Thiên, người học đâu ra những câu nói sến như vậy chứ.

- Cô nương sao lại nói như vậy, bản công tử là thật lòng. Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta đã bị say mê trước sắc đẹp của nàng, không biết...

- Dừng, ta đồng ý là được chứ gì. Không cần nói nữa.

Dương Thiên số 3 mời xong Mộc Vũ Hàm, thông báo cho số 1:

- Ta đã mời được Mộc Vũ Hàm. Bọn ta sẽ đến nhà hát lúc 8 giờ 40 phút.

- Tốt lắm, ta vẫn đang trông chừng Triệu Vũ Hinh, nàng vẫn chưa ra khỏi nhà. Chắc là sẽ không đi sớm.

- Còn có một chuyện.

Số 1 nghe vậy hơi lo lắng, chẳng lẽ có biến cố gì sao.

- Chuyện gì?

- Những câu nói trong truyện ngôn tình kia, thật sự hữu dụng a.

- Đây là chuyện mà người muốn nói sao? Đương nhiên là hữu dụng rồi, nếu không ta đâu cần cố gắng nuốt hết nhiều truyện như vậy. Mỗi lần đọc xong đều nổi cả da gà.

- Ta chính là người, không cần nói những lời vô ích như vậy.

Chờ nhận được thông báo đã đến của số 3, số 1 liền thông báo cho số 4 hành động. Dương Thiên số 4 lúc này vội cầm một bó hoa đứng đợi trước nhà hát.

- Nàng đã đến hay chưa?

- Người chờ một chút, nàng đã bắt đầu khởi hành?

- Cái gì, người vừa hỏi ta mau chóng đi ra.

- Nam nhân đương nhiên phải chờ đợi nữ nhân, làm như vậy sẽ khiến nàng cảm động a.

- Đúng vậy, ta quên mất. Số 1, xem ra người là kẻ nắm giữ nhiều trí tuệ nhất trong 5 người.

- Vậy nên ta mới làm lãnh đạo của các người.

Phân Tách thuật không những chia tu vị mà còn chia linh hồn, chia trí tuệ. Nghe thì yếu hơn Phân Thân thuật hay Nhất Khí Hóa Tam Thanh nhiều, nhưng điểm nổi bật chính là sẽ không bao giờ phản bội, tùy thời đều có thể dung hợp trở lại.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Đánh Người

Theo lời của số 1, Dương Thiên số 4 tìm một chỗ đứng mà mọi người đi vào đều dễ dàng nhìn thấy. Hắn cố ý làm ra dáng vẻ mệt mỏi do chờ đợi quá lâu. Đáng tiếc, người đầu tiên tìm đến Dương Thiên không phải là Triệu Vũ Hình mà là một thanh niên lạ mặt:

- Huynh đệ, người chờ đợi cũng đã lâu rồi đúng không?

Thấy người lạ mặt, Dương Thiên cũng không thêm để ý. Người kia tưởng hắn không nghe được, bước tới trước mặt:

- Huynh đệ, là ta đang nói chuyện với người.

Dương Thiên hơi khó chịu:

- Có việc gì?

- A, ta thấy sắp đến giờ biểu diễn mà người vẫn còn cầm hoa đứng đây. Tám chín phần là bị cho leo cây rồi. Không bằng bán lại vé cho ta đi, ta mua với giá gấp đôi.

Nếu tên này tử tế hơn một chút, Dương Thiên có thể cho hắn một cặp, thậm chí vài cặp cũng không có vấn đề gì. Dù sao hắn cũng còn dư lại khá nhiều. Nhưng tên kia lại nói Dương Thiên bị Triệu Vũ Hình cho leo cây, đúng là tự tìm chết mà.

- Người UwUFxTX nói ai bị cho leo cây?

- Còn vài phút nữa là đến buổi biểu diễn. Người đã đợi lâu như vậy, rõ ràng là nàng cố ý không đến.

Một tiếng bốp vang lên, thanh niên ôm bụng nằm gục xuống đất. Dương Thiên cũng không tiếp tục để ý đến hắn, định đi tìm chỗ khác tiếp tục đợi. Đúng lúc này, một nữ nhân từ đâu chạy đến:

- Rain, người có sao không?

Thanh niên đau đến nói không thành tiếng, cố gắng chỉ tay về phía Dương Thiên:

- Là hắn đánh ta, mau gọi điện cho người của ta đến. Ta muốn hắn hối hận...

Nói chưa hết câu đã bất tỉnh.

- Được, người đợi ta một chút. Người cố gắng đợi một lát.

Nữ nhân dường như rất nghe lời thanh niên kia, vội lấy điện thoại ra gọi điện cho người đến. Không bao lâu sau, một đám người mặc áo đen chạy đến. Trông thấy thanh niên đang nằm ôm bụng vội hỏi:

- Là kẻ nào dám đánh thiếu gia. Người mau nói cho ta biết.

Nữ nhân chỉ tay về phía Dương Thiên:

- Là hắn. Do ta có đột nhiên muốn đi nghe nhạc nên Rain đến tìm người kia thương lượng mua lại vé. Không ngờ hắn không nói câu nào liền động thủ đánh người.

Nữ nhân kia cũng không biết rõ mọi chuyện, nàng chỉ nói đại mà thôi. Sự việc tuy không đúng như vậy nhưng cũng không sai biệt nhiều. Đám người nghe vậy vô cùng tức giận cùng sợ hãi. Thiếu gia vừa mới đến đây

chưa được mấy ngày đã bị người khác đánh, bọn hăn bảo vệ không tốt cũng sẽ bị vạ lây.

Thủ lĩnh đám người liền nói:

- Các người đưa thiếu gia đến bệnh viện trước đi. Ở đây đã có ta giải quyết. Ta sẽ sớm đưa hăn đến trước mặt thiếu gia để tạ lỗi.

Không có một lời dị nghị nào, đám người lập tức chấp hành.

Chờ thanh niên được đưa đi xong, tên thủ lĩnh bước lại chỗ Dương Thiên:

- Huynh đệ, chúng ta tìm chỗ vắng người bàn chuyện một chút đi.

Xung đột này giờ cũng đã gây sự chú ý của nhiều người, hăn không muốn bị người khác nhận ra. Bọn họ là người của một đại gia tộc nước ngoài, theo thiếu gia đến đây du lịch mà thôi. Nếu bị các thế lực khác chú ý có thể gây ra những hiểu lầm không cần thiết. Trước khi đi gia chủ cũng đã căn dặn kĩ càng chuyện này.

- Được rồi, nhanh một chút. Bạn gái của ta sắp đến rồi a.

Dương Thiên cũng không định dây dưa lâu, số 1 vừa thông báo Triệu Vũ Hình trong khoảng 5 phút nữa sẽ đến nơi. Không nên để bọn người này quấy rầy. Rạp hát là một nơi đông người, tên thủ lĩnh cùng Dương Thiên phải ra đến cuối bãi giữ xe để mới không có ai chú ý.

Đến nơi, tên kia liền đổi giọng:

- Tiểu tử, lần này ngươi gặp rắc rối lớn. Trên thế giới này có vài người người không bao giờ được động đến. Đáng tiếc ngươi không có cơ hội sửa sai rồi.

- Người muốn giết ta.

Tên thủ lĩnh lắc đầu:

- Việc này không phải do ta quyết định. Nhưng với tính cách của thiếu gia, kết quả sẽ không khác là mấy đâu.

Dương Thiên bật cười, lại một kẻ muốn giết hắn. Từ khi nào hắn yếu đuối đến mức ai cũng có ý đồ với hắn như vậy.

Tên thủ lĩnh nhíu mày:

- Người cười cái gì?

- Không có gì. Vốn định giết chết người nhưng ta đã đổi ý. Tha cho người một mạng, về nói với tên kia, ta sẽ sớm đến tìm hắn.

Dứt lời, Dương Thiên xoay mặt rời đi. Tên thủ lĩnh định làm động tác ngăn lại thì cả người cứng lại, phun ra một ngụm máu tươi. Trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ:

- Không thể nào, ta là tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ a, sao hắn có thể dễ dàng đánh trọng thương ta như vậy. Chẳng lẽ...

Nghĩ đến một chuyện gì đó, tên thủ lĩnh vội ôm ngực bỏ đi. Hắn cần phải nhanh chóng báo cáo lại chuyện này.

Lúc Dương Thiên trở lại, người trước cửa rạp hát cũng đã thừa thốt nên không ai chú ý đến hắn. Hắn tiếp tục chọn một chỗ ngồi đợi Triệu Vũ Hình.

Dương Thiên cũng không phải đợi lâu, Triệu Vũ Hình đã xuất hiện trong một quần áo bình thường. Trên mặt nàng cũng có trang điểm nhẹ qua. Dương Thiên bước tới đặt bó hoa vào tay nàng:

- Triệu lão sư, hôm nay trông người thật xinh đẹp.

- Người rất biết cách lấy lòng nữ nhân a, ta là nạn nhân thứ bao nhiêu của người?

Quả nhiên, Triệu Vũ Hình là người đã có kinh nghiệm, không dễ lừa gạt như Diệp Linh, Mộc Vũ Hàm. Dương Thiên cũng chỉ cười lấy lệ:

- Cũng đã trễ giờ rồi, chúng ta mau vào trong đi.

Thấy Dương Thiên cố ý né tránh, Triệu Vũ Hình cũng không tiếp tục truy hỏi. Dương Thiên và Triệu Vũ Hình đưa vé cho nhân viên, được hướng dẫn vào đến tận chỗ ngồi. Mọi việc diễn ra khá suôn sẻ. Số 2 cùng Diệp Linh đến sớm nên ngồi ở dãy ghế thứ 3, vị trí chính giữa. Số 3 cùng Mộc Vũ Hàm ngồi ở dãy số 9, góc bên trái. Số 4 cùng Triệu Vũ Hình ngồi dãy số 12, góc bên phải.

Dương Thiên có đến 20 cặp vé khác nhau nên rất dễ lựa chọn chỗ ngồi phù hợp. Số 5 lúc này đang ngồi ở dãy đầu tiên, dự định của hắn là chờ Lăng Nhã Kỳ biểu diễn xong lập tức mời nàng đi chơi, tránh cho Diệp Linh, Mộc Vũ Hàm tìm cách xin chữ ký.

Đúng 8 giờ, ánh sáng trong nhà hát tắt đi, chỉ để lại ánh đèn mờ. Lăng Nhã Kỳ từ phía sau màn che bước ra. Hôm nay nàng mặc một bộ váy màu hồng nhạt, hướng về phía khán giả vẫy tay:

- Chào tất cả mọi người. Không biết mọi người đợi ta có lâu không?

Những người hâm mộ liền la to:

- Không có, bọn ta đợi người cả ngày cũng không cảm thấy lâu.

- Lăng Nhã Kỳ, ta yêu người.

- Người là nữ thần trong lòng ta.

Dương Thiên nhìn đám đông đang phấn khích, bĩu môi:

- Nàng là của ta, các người không có cửa đâu.

Lăng Nhã Kỳ chờ đám đông hưng phấn đến một mức nhất định mới tiếp tục:

- Mọi người đã ủng hộ ta như vậy, ta cũng sẽ cố hết sức đáp lại. Hôm nay chúng ta hãy cùng hát thật vui vẻ.

Nói xong, vài ánh đèn cứ sáng lên rồi lại tắt đi để tạo hiệu ứng. Lăng Nhã Kỳ bắt đầu cất giọng hát. Dương Thiên cũng phải gật đầu tán thưởng, hẳn ít khi nghe nhạc, nhưng giọng hát của nàng quả thực rất hay.

Diệp Linh đứng dậy phấn khích hô to:

- Lăng Nhã Kỳ, người là nhất. Ta yêu người chết đi được.

Dương Thiên số 2 ngồi một bên câm nín. Trong lòng hẳn đang cảm thấy hơi ganh tị, Diệp Linh còn chưa một lần nói thích hẳn. May mắn Lăng Nhã Kỳ là một nữ nhân, nếu là một nam nhân thì mộ của hẳn sẽ sớm xanh cỏ mà thôi.

- Linh nhi, người còn chưa một lần nói yêu thích ta a.

Diệp Linh đang hưng phấn, cũng không để ý Dương Thiên:

- Ai thích người chứ.

- Ấc.

...

Mộc Vũ Hàm cùng Triệu Vũ Hình chỉ ngồi yên thưởng thức, thỉnh thoảng lại nhìn qua Dương Thiên bàn luận vài câu. Dương Thiên vốn không hiểu gì về âm nhạc. Cái gì mà nhạc lý, âm điệu hẳn hoàn toàn mù tịt. Chỉ có thể đáp lại bằng Trảm Phong thuật:

- Ta cảm thấy đoạn này nàng hát khá tốt. Người xem, chỗ này lên giọng đúng lúc. Còn có, khi này lúc này luyện âm thật khiến cho ta cảm thấy rung động.

- Dương Thiên, người thật vui tính a.

- Dương Thiên, người ta nói không biết thì nên im lặng. Đừng nói ra để người khác biết mình ngu ngốc.

Câu đầu là của Mộc Vũ Hàm, câu sau là của Triệu Vũ Hình. Dương Thiên nghe xong liền biết Trảm Phong thuật lần này không phát huy được hiệu quả vốn có, biết điều im miệng lại tránh cho các nàng tiếp tục cười hân.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Chặn Giết

Trong bệnh viện, thanh niên lúc này cũng đã tỉnh lại. Tên thủ lĩnh khi này Dương Thiên đánh trọng thương cũng đã trở về.

- Bác sĩ, tình trạng của thiếu gia bọn ta thế nào?

Vị bác sĩ trung niên nâng gọng kính, nhìn vào kết quả chuẩn đoán trong tay:

- Bị gãy vài chiếc xương sườn, còn lại đều ổn. Chỉ cần nằm viện điều trị một thời gian là sẽ bình phục.

- Cảm ơn bác sĩ.

Chờ bác sĩ đi ra ngoài, nam thanh niên ho mấy tiếng. Nữ nhân vội vàng vuốt ngực cho hần:

- Rain, người thấy chỗ nào không khỏe?

- Ta không sao. A Cửu, người đã đem tên kia đến đây cho ta chữa. Ta muốn hần sống không bằng chết. A...

Thanh niên nổi giận khiến vết thương đau nhói, đau đến hít hà. Cố gắng giữ bình tĩnh trở lại. A Cửu khi trở lại thấy Rain vẫn chưa tỉnh lại nên không báo lại chuyện của Dương Thiên.

- Thiếu gia. Chuyện này có điểm không ổn.

- Đương nhiên là không ổn. Ta bị hấn đánh thành như vậy, người nói xem có chỗ nào ổn chứ.

A Cửu thở dài, vị thiếu gia này bình thường tỏ ra khá hiền lành. Nhưng động chạm đến hấn liền trở mặt thành người khác.

- Thiếu gia, ý của ta là ta không mang được hấn đến đây.

Rain cau mày, hấn hơi hiểu ra A Cửu muốn nói gì.

- Ý của người là?

- Thực lực người kia mạnh hơn ta rất nhiều. Ta hoàn toàn không có chuẩn bị gì đã bị hấn đánh trọng thương. Đến bây giờ ta vẫn chưa nghĩ ra hấn đã thương ta bằng cách nào. Ta cũng đã đạt đến Luyện Khí hậu kỳ, người kia chắc chắn đã là tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

- Người chắc chắn?

- Không sai.

- Hừ, Trúc Cơ kỳ thì sao, trong gia tộc của chúng ta cũng không thiếu Trúc Cơ. Tên kia tối đa cũng chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ mà thôi. Nếu không phải tu vị của ta bị đại bá phong ấn, ta đã sớm đánh chết hấn.

A Cửu thở dài, thiếu gia vẫn luôn canh cánh chuyện này trong lòng.

- Thiếu gia, chuyện này cũng không thể trách gia chủ. Tu vị của người là do cha của người truyền lại. Nếu không phong ấn lại, người đã sớm bị bạo thể mà chết rồi.

Thanh niên im lặng một lúc, hấn cũng biết những gì A Cửu nói là sự thật. Có điều việc bị người khác đánh khiến hấn cảm thấy rất khó chịu.

- Việc này ta biết. Nhưng cũng không thể để tên kia thoải mái như vậy, ta phải bắt hắn trả giá.

- Việc này chờ chúng ta trở về gia tộc sẽ hồi báo lại. Còn bây giờ chúng ta nên chuẩn bị đồ đạc, lập tức rời đi.

Thanh niên nghe vậy, hơi tức giận:

- Người nói vậy là có ý gì. Người không nghe bác sĩ nói ta cần nằm lại tĩnh dưỡng vài ngày sao?

- Thiếu gia, người kia đã nói hắn sẽ đến tìm chúng ta. Với thực lực của chúng ta hiện tại, kết quả sẽ không tốt đẹp gì.

- Cái gì, sao người không nói sớm. Mau chuẩn bị đồ đạc, chúng ta sẽ rời đi ngay.

Rain là một người như vậy, tuy hung ác nhưng lại chỉ ăn hiếp kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh. Dương Thiên mạnh hơn hắn, đương nhiên hắn phải bỏ chạy. A Cửu lấy ra một viên thuốc nhỏ:

- Thiếu gia, người uống cái này. Có thể tạm thời kiềm chế vết thương của người.

...

Đến gần 10 giờ tối, buổi biểu diễn cũng đã đến lúc kết thúc. Hát xong bài hát cuối cùng, Lăng Nhã Kỳ cúi chào khán giả:

- Cảm ơn mọi người đã đến xem ta biểu diễn. Hi vọng lần sau sẽ tiếp tục được gặp lại mọi người. Tạm biệt.

Nàng vừa dứt lời, đám đông phía dưới đã kêu gào phản đối. Thậm chí có vài người kích động chạy lên sân khấu. Lăng Nhã Kỳ đã sớm quen với những chuyện này, quay đầu rời đi, nhường sân khấu cho người dẫn

chương trình. Những người hâm mộ cuồng nhiệt kia đều đã bị bảo vệ giữ lại.

- Đến lúc rồi.

Từ những thông tin trên mạng, Dương Thiên biết được Lăng Nhã Kỳ sẽ có một buổi gặp mặt với những người hâm mộ có số vé may mắn sau buổi biểu diễn. Hắn lập tức chớp lấy thời cơ, khoát một chiếc áo che kín người. Chờ Lăng Nhã Kỳ vừa biến mất sau màn che, Dương Thiên liền xuất hiện bên cạnh nàng.

Không đợi Lăng Nhã Kỳ kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, Dương Thiên đã nắm tay nàng chạy thẳng ra cửa sau. Lăng Nhã Kỳ đang định hét to Dương Thiên đã vội nói:

- Đừng hét, là ta.

- Dương Thiên?

- Còn có thể là người khác sao?

Biết được là Dương Thiên, Lăng Nhã Kỳ chỉ nói nhỏ:

- Người làm gì vậy, mau thả ta ra. Lát nữa ta còn có cuộc gặp gỡ với người hâm mộ.

- Không cần, ta đến để giải vây cho người. Người cứ xem ta là người hâm mộ của người cũng được.

- Người rốt cuộc muốn làm gì a?

- Mời người đi chơi.

Dương Thiên bá đạo, Lăng Nhã Kỳ cũng chỉ có thể cam chịu. Hai người chạy đến một nơi cách nhà hát khá xa, Dương Thiên lúc này mới thả tay

Lăng Nhã Kỳ ra. Nàng nhìn hân giận dữ:

- Đây là cách mời nữ nhân đi chơi của người hay sao?

Dương Thiên hơi ngạc nhiên:

- Không phải nữ nhân đều thích nam nhân mạnh mẽ, chủ động hay sao?

- Cái đó còn tùy tình huống. Được rồi, người đợi một lát. Ta gọi điện báo cho quản lý.

Dương Thiên khá vui vẻ, tuy Lăng Nhã Kỳ tỏ ra khó chịu nhưng nàng lại không từ chối lời mời của hân. Vị nữ quản lý nhận được điện thoại của Lăng Nhã Kỳ, vội nói:

- Nhã Kỳ, người đã đi đâu. Tại sao ta khi này ta không nhìn thấy người đi xuống?

Khi này Dương Thiên đã dùng thuật che mắt để không ai phát hiện ra. Lăng Nhã Kỳ không biết việc này, nàng chỉ cho rằng do đông người nên không ai chú ý mà thôi.

- Ta có việc gấp phải đi trước, người thông báo lại là sẽ không có buổi gặp mặt người hâm mộ nữa.

- Cái này...Không được đâu. Đang có rất nhiều người muốn gặp người. Nếu ta thông báo như vậy sẽ xảy ra bạo động mất.

- Ta tin tưởng người. Cố lên, ta có việc rồi. Tạm biệt.

Lăng Nhã Kỳ vội tắt máy. Nữ quản lý nghe thấy những tiếng tút tút chỉ biết lắc đầu cười khố. Lăng Nhã Kỳ lúc nào cũng làm nàng đau tim a. Một người chạy đến:

- Quản lý, ta đã chuẩn bị xong, bây giờ có thể tiến hành bốc thăm rồi. Người có muốn tự mình chủ trì không?

- Không cần. Thông báo Nhã Kỳ do biểu diễn lâu nên bị chóng mặt. Buổi gặp mặt sẽ bị hủy bỏ.

- Nhưng...

- Cứ làm theo lời ta nói.

- Được rồi.

Nghe được thông báo, mọi người cũng không có bạo động như lo sợ. Nhiều người tỏ ra lo lắng cho sức khỏe của Lăng Nhã Kỳ, mong nàng sớm khỏe lại. Số 2, số 3, số 4 lần lượt mời Diệp Linh, Mộc Vũ Hàm, Triệu Vũ Hình đi chơi. Đáng tiếc không có một ai đồng ý.

- Dương Thiên, cha ta đã dặn không được đi chơi quá khuya với nam nhân. Nếu không sẽ có hậu quả nghiêm trọng.

Diệp Linh vẫn rất nghe lời Diệp Vấn Thiên. Dương Thiên thầm rửa hân không ngớt, đây không phải là cố ý phá hoại chuyện tốt của hân hay sao?

- Ta đã nói với mẹ sẽ về đúng giờ. Ta không thể để nàng ở nhà một mình vào đêm khuya a.

Lý do của Mộc Vũ Hàm làm Dương Thiên vô pháp phản đối. Nàng đã nói vậy hân còn biết nói gì đây.

- Ngày mai ta còn có tiết dạy, phải trở về sớm để nghỉ ngơi.

Kế hoạch thất bại gần hết, Dương Thiên đành đưa từng người về đến nhà sau đó quay lại tụ họp với số 1. Dương Thiên số 1 nghe kể lại xong liền mắng to:

- Các người thật ngu ngốc, trong tình huống như vậy phải thử cố gắng nài nỉ nàng. Biết đâu sẽ có cơ hội thành công.

- Người đang tự mắng chính mình sao?

- Ta đang mắng các người.

- Bọn ta cũng chính là người.

...

Không còn việc gì, từ số 1 đến số một tiến hành hợp nhất trở lại. Việc này so với phân tách đơn giản hơn nhiều, chỉ tốn vài giây công phu.

- Tốt lắm, bây giờ phải giải quyết tên thiếu gia kia rồi mau chóng trở lại. Chỗ tốt không thể để một mình số 5 hưởng hết được.

...

Rain đang cùng với nữ nhân kia ngồi trên một chiếc xe hơi sang trọng chạy trốn khỏi thành phố. Quanh xe của hắn còn có 3 chiếc xe hơi khác chạy kế bên để bảo vệ. Đến lúc ra khỏi Bắc Giang thành, Rain mới yên tâm, dừng xe bước xuống. A Cửu cùng những người còn lại cũng dừng lại theo.

- Thiếu gia, có chuyện gì sao?

- Không có, chúng ta đã ra khỏi Bắc Giang thành. Tên kia có muốn đuổi theo thì cũng đã muộn. Khốn kiếp, ta lại bị một người đuổi chạy như cho nhà tang vậy. Chờ đó, lần sau ta trở lại sẽ là ngày dỡ của người.

- Không có lần sau a. Hôm nay người phải nằm lại ở đây rồi. Người chọn chỗ rất tốt, phong cảnh quanh đây không tệ. Đáng tiếc ta sẽ không giúp người làm bia mộ.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Lực Lượng Bị Phong Ấn

Âm thanh đột nhiên vang lên làm cả đám người giật mình. Khi nhìn thấy người đến là Dương Thiên, Rain lập tức chạy nhanh ra phía sau đám người A Cửu. Cảm giác được sự an toàn, hân mới dám lên tiếng:

- Người tìm ra bọn ta bằng cách nào?

- Ta đi bộ theo a. Người xem, quanh đây ngoài xe của người làm gì có chiếc xe nào khác.

Biết Dương Thiên giả vờ ngạc nhiên, Rain càng cảm thấy bất an:

- Người lại đến tìm ta để làm gì. Người đã đánh ta bị thương nặng như vậy còn chưa đủ hay sao?

- A, ta chỉ là đi ngang qua. Nghe có người nói muốn giết ta nên dừng lại để gặp mặt mà thôi.

- Cái này...

Cả đám người ngẩn ra, bọn hân đều cho rằng Dương Thiên là Trúc Cơ kỳ tu sĩ. Nơi này đã là một tỉnh khác, bọn hân cũng không tin Dương Thiên có thể tìm đến được. Nếu sự thật đúng như Dương Thiên nói, gc0f5lt đây là xui xẻo đến mức nào mới có thể gặp phải. Tình cờ dừng xe tại chỗ này mắng hân, tình cờ hân đi ngang qua, tình cờ nghe được. Bao nhiêu cái tình cờ cùng xảy ra dẫn đến tình huống hiện tại.

A Cửu thờ dài, hắn cũng không thực sự ngây thơ mà cho là Dương Thiên nói thật. Dương Thiên đã sớm nói là sẽ đến tìm Rain, chắc hắn trên người hắn đã bị để lại ám hiệu truy tung rồi.

Bước đến trước mặt Dương Thiên, A Cửu cố giữ không cho thân thể run rẩy. Đối mặt với hắn, A Cửu cảm giác áp lực như một quả núi đè nặng. Đây là trong tình trạng Dương Thiên không sử dụng bất kỳ áp lực gì, chỉ là cảm nhận cá nhân của A Cửu mà thôi.

- Huynh đệ, chuyện khi nãy là do thiếu gia của bọn ta sai. Ta thay mặt hắn xin lỗi người. Hắn là người của gia tộc Roll, người không nên làm quá mức.

Câu đầu là xin lỗi, câu sau là uy hiếp. Dương Thiên cũng chẳng bận tâm, hắn không biết gia tộc Roll là gia tộc gì, cũng không có hứng thú biết.

- Chuyện đó thì có liên quan gì đến ta. Nếu có một người muốn giết chết người, người sẽ tha cho hắn sao?

Trong lòng A Cửu thầm mắng Rain không ngớt lời, chỉ tại tên kia không biết giữ mồm giữ miệng. Hắn quên mất chính hắn mới là người đầu tiên đòi giết chết Dương Thiên. Bằng không tên này cũng không rảnh mà tìm đến đây. Hắn còn đang có một cuộc hẹn với đại minh tinh Lăng Nhã Kỳ a.

Chợt nhớ đến số 5 đang vui vẻ với Lăng Nhã Kỳ, Dương Thiên quyết định kết thúc nhanh chuyện này. Không thể để chỗ tốt cho số 5 được.

- Việc này là do thiếu gia của bọn ta lỡ lời mà thôi. Ta sẽ báo lại với gia tộc bồi thường cho người.

Dương Thiên mỉm cười:

- Không cần nhiều lời như vậy, ta đã đến đây, đương nhiên sẽ không có ý định tha cho các người. Yên tâm, ta cũng không phải kẻ hiếu sát. Chỉ có

người và hãn muốn giết ta nên ta sẽ tha mạng cho những người còn lại.

Dương Thiên nói xong, đưa tay lên búng nhẹ một cái. Nữ nhân cùng những người còn lại đều ngã lăn ra đất bất tỉnh. A Cửu thấy tình hình không ổn vội lùi lại phía sau, nắm lấy Rain rồi quay đầu bỏ chạy. Hãn nhớ tới mệnh lệnh của gia chủ, bằng mọi giá phải bảo vệ an toàn cho Rain. Tu sĩ Trúc Cơ kỳ, bọn hãn hoàn toàn không có hi vọng chiến thắng.

- Ai, cố gắng vô ích. Nếu các người có thể chạy thoát, ta sẽ đâm đầu vào gối mà tự sát mất.

Một tia sáng từ trong người Dương Thiên bắn ra, A Cửu đang chạy liên hét lên một tiếng rồi ngã xuống. Rain cũng bị ngã đau, cả người nằm trên mặt đất, lấp bắp nói:

- Tha mạng cho ta. Ta cái gì cũng không biết. Ta lập tức trở về nước, không bao giờ quay lại đây nữa.

- Khi này không phải người nói sau khi trở về sẽ cho người đến tìm ta sao. Lời đã nói ra không thể sửa lại a, kiếp sau nên học cách sống an phận một chút.

Ánh mắt của Rain sắc lại, hung dữ nhìn Dương Thiên:

- Đều là do người ép ta, chúng ta cùng xuống địa ngục đi.

Nói xong, khí thể trên người của hãn bạo phát. Luyện Khí sơ kỳ, Luyện Khí trung kỳ...Thẳng đến Trúc Cơ trung kỳ mới dừng lại.

Dương Thiên trông thấy một màn trước mắt, cũng hơi bất ngờ:

- Có kẻ phong ấn tu vị của người. Không đúng, luồng lực lượng này vốn không thuộc về người. Có người hi sinh toàn bộ tu vị, phong ấn lực lượng này vào cơ thể người.

- Không sai, là cha ta trước khi chết phong ấn toàn bộ tu vị của người vào cơ thể ta.

Dương Thiên lắc đầu:

- Ngu ngốc, làm như vậy tu vị của người cả đời cũng chỉ có thể dừng lại ở Trúc Cơ trung kỳ mà thôi. Hơn nữa, người tự ý giải khai phong ấn, sẽ sớm bạo thể mà chết.

Hai mắt của Rain đỏ lên, hắn đã sớm biết được hậu quả. Phần nộ nhìn Dương Thiên:

- Tất cả đều là do người ép ta. Nếu không phải vì người ta cũng không bị ép đến mức này. Bây giờ ta đã là Trúc Cơ trung kỳ tu sĩ, người có thể chết được rồi.

Rain chưa từng tu tập qua bất kỳ pháp thuật nào, chỉ có thể bằng vào lực lượng mà trực tiếp lao tới. Dương Thiên dễ dàng né qua một bên, lắc đầu:

- Đối với một kẻ sắp chết, ta không có hứng thú ra tay. Để ta tiễn người đi nhanh một chút vậy.

Từ trong tay Dương Thiên bắn ra một luồng khí màu vàng. Đây là linh lực tinh khiết, đối với tu sĩ bình thường có thể nói là vật đại bổ. Chỉ cần có được, luyện hóa trong thời gian ngắn có thể tăng cao tu vị. Nhưng đối với Rain mà nói thì nó không khác gì độc dược cực mạnh. Thân thể hắn đã sắp chịu đựng không nổi, đứng bên bờ vực tan vỡ rồi. Dương Thiên thêm vào một đạo linh lực tinh khiết như vậy, hắn có thể hấp thu sao?

Câu trả lời đương nhiên là phủ định. Đây là đạo lý ăn nhiều mà không tiêu hóa được tất nhiên sẽ phản tác dụng.

Luồng linh lực màu vàng bắn vào trong cơ thể Rain, mọi cử động của hắn đột nhiên dừng lại. Cả người như một khối thịt rớt xuống mặt đất. Hai

mắt hần trợn trắng lên, da dẻ bắt đầu xuất hiện những vết nứt. Vết nứt ngày càng lan rộng bao phủ lấy thân thể. Trông giống như một mảnh đất khô cằn bị hạn hán lâu dài.

Rain bắt đầu hối hận, hần hối hận vì đã đến đây, hối hận vì đã đến gặp Dương Thiên để mua lại vé, hối hận vì đã có ý nghĩ trả thù, hối hận...

Đáng tiếc, nếu trên đời này làm sai có thể làm lại thì đã không có nhiều người phải chết như vậy.

Một tiếng nổ to vang lên, chỉ thấy máu thịt văng khắp nơi nhưng tuyệt nhiên không có một giọt máu nào chạm vào người Dương Thiên. Để tránh có người phát hiện ra linh lực bạo động, Dương Thiên đã sớm dựng lên một kết giới cách âm. Trên tay Dương Thiên xuất hiện một hỏa cầu nhỏ. Hỏa cầu từ tay hần bay lên không trung, càng lên cao kích thước càng lớn hơn.

Đến khi kích thước hỏa cầu to bằng một cái bình chứa nước nóng, hỏa cầu trờ trên không trung rơi xuống. Mọi khu vực bên trong kết giới lập tức chìm trong biển lửa. Ngọn lửa mạnh mẽ lại vụt tắt trong khoảnh khắc, để lại một cái hố màu đen. Dương Thiên giải trừ kết giới, bước lại chỗ những người còn đang hôn mê. Tuy hần không muốn giết bọn họ nhưng xóa ký ức là điều cần thiết.

Những người này tu vị khá thấp, phần lớn chỉ là Luyện Khí sơ kỳ, nữ nhân thậm chí còn đang trong giai đoạn dẫn khí nhập thể. Đối với tu sĩ cao cấp, xóa ký ức của những người này rất dễ dàng.

Xóa ký ức toàn bộ đám người xong, Dương Thiên cũng vội vã rời đi. Hần biết mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy. Trúc Cơ kỳ tu sĩ đều là thành viên trung tâm trong mỗi đại gia tộc. Một người chắc chắn có thể đạt đến Trúc Cơ trung kỳ cũng có thể coi là Trúc Cơ kỳ tu sĩ.

Hần giết một người như vậy, đại gia tộc kia chắc chắn sẽ không bỏ qua như vậy. Xung đột diễn ra ngay trước cửa rạp hát, khi đó có rất nhiều người

trông thấy, thậm chí có người chụp hình lại. Điều tra ra Dương Thiên là điều không khó.

Dương Thiên lúc đầu cũng không chú ý đến lực lượng bị phong ấn trong cơ thể thanh niên kia. Nhưng dù biết hắc vẫn sẽ không ngần ngại mà ra tay, hắc chưa bao giờ tha cho kẻ có ý đồ muốn giết mình. Dương Thiên không sợ gia tộc kia, hắc chỉ không muốn dính vào phiền phức mà thôi. Gần đây có khá nhiều chuyện xảy ra, từ Vu tộc đến Lý Tưởng, Dương Thiên muốn giành thời gian để thực hiện ước mơ hơn a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Sinh Nhật

Sau khi gọi điện báo cho quản lý xong, Lăng Nhã Kỳ đi đến chỗ Dương Thiên:

- Được rồi, bây giờ người muốn mời ta đi nơi nào? Đừng nói với ta là lại tiếp tục đến một tiệm game nữa a.

Dương Thiên có hơi xấu hổ, lần trước hẳn bất đắc dĩ mới phải mời nàng đến đó để tham dự sự kiện kia. Hiện tại thì không cần nữa rồi.

- Hôm nay là ngày đặc biệt. Người muốn đi đến đâu, làm gì, ta đều sẽ chiều theo ý của người.

Lăng Nhã Kỳ vô cùng kinh ngạc:

- Làm sao người lại biết được?

Đến rs4f4Gp lướt Dương Thiên ngạc nhiên, hẳn biết cái gì? Hẳn chỉ đang tạo dựng một tình huống như trong tiểu thuyết ngôn tình mà thôi. Đại ý sẽ là thế này, nữ chính sẽ hỏi nam chính:

- Bây giờ người muốn mời ta đi đâu?

- Hôm nay là một ngày đặc biệt, người muốn đi đâu, làm gì, ta đều chiều theo ý người?

Nữ chính sẽ tò mò hỏi:

- Ngày đặc biệt? Là ngày gì vậy?

Nam chính sẽ nhìn nàng bằng ánh mắt yêu thương:

- Đối với ta, ngày nào được ở bên cạnh người đều sẽ là ngày đặc biệt.

Đến lúc đó, nữ chính sẽ cảm động phát khóc mà ôm lấy nam chính. Đây là kịch bản mà số một viết sẵn cho số 5, có điều hình như thực tế có hơi khác biệt. Bất quá Dương Thiên vẫn kịp phản ứng lại:

- Ta đương nhiên biết, đây là do ta quan tâm đến người a.

Lăng Nhã Kỳ bật cười:

- Cũng không phải việc gì bí mật. Mọi năm vào ngày sinh nhật đều chỉ có ta và quản lý mà thôi. Năm nay có người nhớ đến ngày này, ta cũng có chút cảm động a.

Thì ra là sinh nhật nàng, may mắn Dương Thiên vẫn luôn có quà để sẵn trong người. Mỗi nữ nhân của mình, hẳn đều vì các nàng làm một món như vậy.

- Mọi năm? Vậy cha mẹ của người ở đâu?

Lăng Nhã Kỳ dừng cười, nét mặt có chút cô đơn:

- Bọn hắn chỉ lo kiếm tiền thôi, làm gì có thời gian để ý đến ta. Bọn họ luôn nghĩ rằng cứ cố gắng kiếm thật nhiều tiền cho ta thoải mái tiêu xài thì ta sẽ hạnh phúc. Họ không biết rằng ta vốn không cần tiền của họ. Tiền do ta làm ra, ta cũng tiêu không hết.

Chuyện này Dương Thiên có thể hiểu. Đây là tư tưởng của đa số người trong xã hội hiện nay. Họ lấy tiền là thước đo của mọi thứ, cho rằng chỉ cần có thật nhiều tiền là sẽ có được hạnh phúc. Nghĩ như vậy hoàn toàn không sai, nhưng chỉ phù hợp với một bộ phận mà thôi. Mỗi người có mộng tưởng khác nhau, thứ mà họ mong muốn cũng khác nhau. Người cho rằng có tiền

là hạnh phúc, điều đó có thể đúng với người nhưng lại sai với người khác. Trên đời vốn không có đúng hay sai tuyệt đối, những người khác nhau thì cách nhìn nhận vấn đề sẽ khác nhau.

Thấy nàng không vui, Dương Thiên liền đổi chủ đề:

- Bỏ chuyện đó qua một bên đi, hôm nay là sinh nhật người. Trước tiên ta có một món quà muốn tặng người.

- Mau lấy ra đây.

- Ấc, người đòi quà trắng trợn như vậy sao?

- Hừ, quà của ta đương nhiên ta có quyền đòi. Thế nào, có đưa ra hay không.

- Có, tất nhiên là có.

Dương Thiên lấy từ trong người ra một hộp quà đã được trang trí kĩ càng, phía trên có buộc một cái nơ màu đỏ rất đẹp. Từ lần bị Tô Nguyệt Nhi chê cười, Dương Thiên đã rút kinh nghiệm. Mọi món quà đều được hẩn gọi trong một chiếc hộp cẩn thận.

Lăng Nhã Kỳ cầm lấy hộp quà, tươi cười:

- Cảm ơn.

Hắn có thể nhìn thấy sự cảm động và vui mừng trong mắt nàng. Xem ra những năm gần đây nàng rất cô đơn a. Hắn phải giúp nàng lấp đầy nỗi trống trải trong lòng mới được.

Trong lúc Dương Thiên đang suy nghĩ phải làm thế nào tiếp theo, Lăng Nhã Kỳ đã đưa tay kéo đứt cái nơ rồi ném xuống đất trong sự ngỡ ngàng của Dương Thiên. Hắn lắp bắp nói:

- Người...

- Ta làm sao?

- Không, không có gì. Nhưng không phải quà sinh nhật phải đợi về đến nhà mới mở ra hay sao?

- Cần gì phiền phức như vậy, người đã tặng cho ta thì nó là của ta. Ta thích mở ở đâu cũng là quyền của ta. Yên tâm đi, dù nó là thứ gì ta cũng sẽ trân trọng nó.

Nghe được câu nói này, Dương Thiên cảm thấy được an ủi phần nào. Lăng Nhã Kỳ mở hộp quà ra, bên trong là một chiếc vòng tay. Tên Dương Thiên này quả thực không có nhiều ý tưởng lắm trong chuyện tặng quà. Mỗi nữ nhân hân đều chỉ có một món quà duy nhất, may mà kiểu dáng cùng màu sắc đều khác biệt. Nếu không khi các nàng gặp nhau, người chịu khổ chỉ có thể là hân thôi.

Cầm chiếc vòng ngắm một hồi, Lăng Nhã Kỳ cảm thấy rất yêu thích chiếc vòng tay này liền đeo vào tay, nó khiến nàng cảm thấy thoải mái.

- Cảm ơn người, ta rất thích chiếc vòng tay này.

- Không có gì a.

Vừa nãy nghe Lăng Nhã Kỳ nói về nỗi buồn của nàng, Dương Thiên đã lén thêm một đạo Thanh Tâm chú có tác dụng thanh lọc tâm hồn cho chiếc vòng.

Lăng Nhã Kỳ nhìn qua Dương Thiên:

- Người nói hôm nay sẽ chiều theo ý ta đúng không?

- Đúng vậy.

- Được, ta muốn đến một quán bar.

- Quán bar? Người chắc chắn? Nơi đó loại người nào cũng có, không thích hợp cho một đại minh tinh như người.

- Từ nhỏ đến lớn ta luôn sống trong sự quản chế của cha mẹ, có nhiều thứ ta muốn tự mình trải nghiệm. Lần đua xe trước kia cũng là một trải nghiệm không tệ.

- Người không sợ bị người khác phát hiện ra thân phận sao?

Lăng Nhã Kỳ lắc đầu:

- Ta có thể trang điểm khác đi, đeo kính cùng đội mũ để che khuất khuôn mặt. Hơn nữa không phải còn có người ở đây sao, người đưa ta đi đường nhiên phải bảo vệ ta.

- Được, không thành vấn đề. Ta sẽ đưa người đến nơi náo nhiệt nhất.

Dương Thiên đưa Lăng Nhã Kỳ đến quán bar lớn nhất trong Thanh Lâm quận. Nơi này có nhiều vị tai to mặt lớn thường xuyên lui đến, hoạt động thâu đêm suốt sáng cũng không có ai dám đến làm phiền. Đây cũng là lần đầu tiên hần đến nơi này.

Đứng ở nói đối diện quán bar, Dương Thiên ra hiệu cho Lăng Nhã Kỳ dừng lại:

- Người ở lại đây chờ ta một lát?

- Có chuyện gì sao?

- Trên đời có 3 việc trọng đại người không biết sao?

Nghe Dương Thiên nói là việc trọng đại, Lăng Nhã Kỳ lập tức có hứng thú:

- Việc gì, mau nói cho ta biết?

Dương Thiên tỏ vẻ xấu hổ:

- Việc này không tiện lắm a.

- Hừ, nếu không nói thì người cũng không cần đi rồi.

Dương Thiên giả vờ khó xử:

- Ta nói, nhưng người cũng phải hứa là không được tức giận.

- Chuyện riêng của người sao ta lại phải tức giận, mau nói đi.

- Trên đời này, con người có ba việc hệ trọng: Ăn, ngủ và đi vệ sinh. Người đoán xem ta phải làm việc nào?

Mặt Lăng Nhã Kỳ đỏ lên, nếu biết việc trọng đại của hần là chuyện này, nàng sao có thể hỏi chứ:

- Người, người mau đi. Về sau những chuyện như vậy không cần nói cho ta.

Dương Thiên vẻ mặt vô tội:

- Ta chỉ nói là đi có việc, là người ép ta nói a.

- Còn không mau đi.

Nghe vậy, Dương Thiên vội quay người đi vào một ngõ hẻm gần đó. Hần chỉ định trêu chọc Lăng Nhã Kỳ một chút mà thôi. Số 5 vừa nhận được tin tức từ Dương Thiên vừa đi giết người trở về.

- Mọi chuyện thế nào?

- Còn có thể thế nào, ta đã ra tay, hần tất nhiên phải chết.

- Lời thừa, ta muốn hỏi người đã xử lý tốt hiện trường hay chưa.

- Có chút phiền phức. Ban đầu chúng ta không để ý đến lực lượng bị phong ấn trong người hắn. Xem ra địa vị của hắn trong đại gia tộc cũng không thấp. Ta giết hắn, sớm muộn cũng sẽ có người tìm đến.

- Mặc kệ, chỉ là việc nhỏ mà thôi. Mau chóng hợp thể lại, để lâu sẽ khiến nàng chú ý.

- Được.

Dương Thiên búng tay một cái, một kết giới màu đen liền bao phủ hai người lại. Hai tên Dương Thiên nhanh chóng sát nhập vào nhau, toàn bộ ký ức quy nhất. Dương Thiên gật đầu hài lòng:

- Không tệ, pháp thuật này từ trước đến nay vẫn bị cho là phế pháp. Chỉ là bọn hắn không hiểu nhiều về nó thôi.

Trở lại chỗ Lăng Nhã Kỳ, nàng nhìn hắn:

- Đi lâu như vậy?

- Việc trọng đại không thể vội a.

Mặt Lăng Nhã Kỳ lại đỏ lên, nói sang chuyện khác:

- Cũng không còn sớm, chúng ta mau vào trong đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Khách Quý

Lăng Nhã Kỳ không tiếp tục truy hỏi, Dương Thiên tất nhiên sẽ không dây dưa vấn đề này. Cả hai bước vào quán bar, nhưng vừa đến cửa đã bị bảo vệ chặn lại:

- Không biết hai vị có thẻ khách quý hay không?

Dương Thiên hơi ngần ra, lần đầu tiên hắn nghe nói muốn vào một quán bar cần có Z5t76Pt thẻ khách quý.

- Muốn vào đây cần có thẻ khách quý sao?

Nhân viên bảo vệ lịch sự đáp:

- Ban ngày thì không cần, sau 11 giờ đêm thì phải có thẻ khách quý mới vào được. Nếu hai vị không có, xin mời đến vào ngày mai.

Thì ra là vậy, Dương Thiên cũng đã hiểu ra, sau 11 giờ đêm sẽ diễn ra các hoạt động “bí mật”. Dương nhiên không thể để người bình thường biết được. Hắn quay sang hỏi Lăng Nhã Kỳ:

- Nhã Kỳ, nếu người thật sự muốn vào ta có thể gọi người mang thẻ đến. Có điều trong đó có thể có những cảnh không được hay ho cho lắm a.

Lăng Nhã Kỳ do dự một lúc, gật đầu:

- Yên tâm đi. Ta cũng không còn nhỏ nữa, cũng có những hiểu biết về thế giới ngầm. Ta muốn tận mắt chứng kiến nó.

- Được rồi.

Thấy nàng vẫn muốn đi vào, Dương Thiên không tiếp tục ngăn cản. Hắn đã hứa dẫn nàng đến bất kỳ đâu tất nhiên sẽ không nuốt lời. Hơn nữa dù có xảy ra chuyện gì Dương Thiên vẫn có khả năng bảo vệ cho nàng.

Dương Thiên lấy điện thoại ra bấm một dãy số. Muốn vào những nơi như thế này, không có ai thích hợp hơn Tiêu Chính Long. Bây giờ cũng đã khá trễ, Tiêu Chính Long đang vui vẻ bên tình nhân của hắn. Hắn đang có một cuộc vận động kịch liệt trên giường. Nghe điện thoại phát ra âm thanh, Tiêu Chính Long đang thở hồng hộc liền dừng lại:

- Chờ ta một lát.

Một giọng nói nũng nịu vang lên:

- Mặc kệ nó a, Long ca, chúng ta mau tiếp tục đi.

Tiêu Chính Long vỗ mông nữ nhân một cái:

- Tiểu yêu tinh nhà người luôn không biết đủ. Đợi ta nghe điện thoại xong sẽ cho người ăn no.

- Ta đợi người a.

Tiêu Chính Long vươn người với lấy điện thoại, thấy người gọi tới là Dương Thiên vội ra hiệu cho nữ nhân im lặng:

- Thiếu gia, người tìm ta có việc gì sao?

- Nga, làm phiền người một chút. Quán bar lớn nhất mà lần trước người nói với ta muốn vào cần có thẻ khách quý. Bây giờ người có thể mang đến cho ta hay không?

- Ta sẽ lập tức đến ngay.

Tắt điện thoại, Tiêu Chính Long đứng dậy mặc quần áo. Nữ nhân nhìn hắn u oán:

- Không phải người nói nghe điện thoại xong sẽ tiếp tục sao?
- Ta có việc gấp, người nếu không đợi được có thể đi ngủ trước.

Nữ nhân bĩu môi, nàng cũng nghe được đoạn hội thoại khi này:

- Chỉ là nhờ mang đồ đến thôi mà, có cần vội vã như vậy không?
- Nữ nhân như người sao có thể hiểu được. Địa vị của thiếu gia cao quý đến cỡ nào. Ngoài kia biết bao nhiêu người muốn làm thuộc hạ cho hắn mà không được.

Nói xong, Tiêu Chính Long liền đi ra ngoài, để lại nữ nhân vẫn chưa hết kinh ngạc. Tiêu Chính Long địa vị lớn như thế nào sao nàng có thể không biết. Có thể được hắn gọi là thiếu gia, còn cung kính như vậy, người kia là thần thánh phương nào a?

Tiêu Chính Long rất sùng bái Dương Thiên. Sự sùng bái này phát ra từ nội tâm của hắn. Hắn xuất thân là một tên mãnh phu, dùng vũ lực để leo lên vị trí hiện tại. Tuy nói vậy, không có nghĩa hắn không biết dùng đầu óc. Bằng không hắn đã sớm bỏ mạng rồi. Dương Thiên chính là hình tượng mà Tiêu Chính Long theo đuổi. Trong mắt Tiêu Chính Long, Dương Thiên chính là sự kết hợp hoàn mỹ giữa sức mạnh và trí tuệ. Hoàn mỹ vô khuyết.

Thực ra Tiêu Chính Long nghĩ như vậy cũng không sai, Dương Thiên chỉ ngu ngốc khi đối diện với mỹ nữ mà thôi. Dù sao trong những chuyện như vậy, càng thông minh thì sẽ càng cảm thấy mọi thứ nhàm chán.

Dương Thiên cùng Lăng Nhã Kỳ cũng không phải đợi lâu, Tiêu Chính Long đã lái xe đến nơi. Nhìn thấy Lăng Nhã Kỳ cũng có mặt ở đây, hắn hơi ngạc nhiên rồi tỏ vẻ đã hiểu.

- Đây là thẻ khách quý của ta. Các người có thể dẫn theo bao nhiêu người tùy ý. Nhã Kỳ, bên trong có rất nhiều thứ không tốt đẹp gì, người nên chuẩn bị trước.

- Ta đã biết. Cảm ơn Tiêu thúc thúc.

- Tốt lắm. Người có thể về rồi.

Thấy Dương Thiên hạ lệnh trục khách, Tiêu Chính Long hiểu ý cáo từ. Hắn vừa đi được vài bước đã nghe Dương Thiên gọi theo:

- Người cũng đã có tuổi, buổi tối nên vận động vừa phải. Không tốt cho sức khỏe đâu.

Tiêu Chính Long loạn choạng suýt ngã, Dương Thiên nói như vậy là đã biết trước khi đến đây hắn đang làm gì. Trong lòng càng thêm kính phục Dương Thiên. Nhưng hắn cũng không cần nói lớn như vậy trước mặt Lăng Nhã Kỳ a, thật là mất mặt trường bối mà.

Đợi Tiêu Chính Long đi khuất, Lăng Nhã Kỳ mới cười to.

- Dương Thiên, làm sao người biết được?

Dương Thiên tỏ vẻ thần bí:

- Đây là bí mật.

- Không nói thì thôi. Có điều ta cảm thấy mối quan hệ của người và Tiêu thúc thúc không đơn giản như các người nói ban đầu?

- Ý của người là?

- Ta cảm thấy giống quan hệ chủ tớ. Hình như Tiêu thúc thúc rất tôn kính người.

- Việc này người sớm muộn cũng sẽ biết. Cũng đã trễ, chúng ta mau vào đi.

Hai người bước vào trong, nhân viên bảo vệ lúc này tỏ thái độ cung kính. Khi này hần vô tình nhìn thấy người đến là ai, Tiêu Chính Long, Tiêu lão đại a. Tiếng tăm của hần trong giới hắc đạo vô cùng lớn. Đến chủ tịch thành phố gặp hần cũng phải nể mặt vài phần. Người thanh niên trước mắt có thể gọi Tiêu lão đại đến đây chỉ bằng một cuộc điện thoại, địa vị phải cao đến mức nào chứ. Hần không mong có thể tạo mối quan hệ gì, chỉ mong Dương Thiên đừng ghi hận chuyện khi này.

- Công tử, chuyện vừa này thật xin lỗi, ta chỉ làm đúng theo quy định mà thôi.

Dương Thiên không có nhỏ mọn như vậy, chỉ gật đầu:

- Ta biết, bây giờ ta đã có thẻ khách quý, có thể vào được rồi chứ?

Dương Thiên lấy thẻ khách quý đưa ra, nhân viên bảo vệ vội từ chối:

- Không cần a. Không biết công tử muốn chọn một chỗ như thế nào, ta sẽ dẫn đường cho hai người.

Lăng Nhã Kỳ liền nói:

- Cho ta một nơi có thể quan sát được toàn bộ khung cảnh quán bar này, ít tiếng ồn là tốt nhất.

- Cái này...

Nơi có thể quan sát toàn bộ khung cảnh quán bar chỉ có phòng giám sát mà thôi, nơi đó cũng khá yên tĩnh. Nhưng hần không thể dẫn hai người này đến chỗ đó được. Dương Thiên cười:

- Đưa bọn ta đến một nơi yên tĩnh là được.

- Được.

Nhân viên bảo vệ liền đưa hai người đi vào. Bên trong là một quầy rượu lớn, phía trước quầy có xếp một hàng ghế dài cho khách ngồi. Xung quanh còn có khá nhiều bàn được bày biện. Chính giữa phòng là một sàn nhảy lớn. Quán bar chia làm nhiều tầng, tầng hai là một sòng bài lớn. Tầng ba trở lên là nơi cho những người khách quý muốn ngủ lại qua đêm. Nơi đây mang tiếng là quán bar nhưng lại là một khu vui chơi tổng hợp, chuyên giành cho giới trung, thượng lưu đến giải khuây.

Dương Thiên cùng Lăng Nhã Kỳ được đưa đến một chỗ ban công ở tầng hai. Từ nơi này nhìn xuống có thể nhìn thấy gần như toàn bộ vũ trường. Chung quanh cũng chỉ có vài ba người ngồi, không khí khá yên tĩnh. Xem ra phải là người có địa vị mới được ngồi ở nơi này.

Bảo vệ đưa hai người đến tận nơi rồi lập tức rời đi. Hắc phải báo cáo lại với cấp trên.

Lúc này, một nam nhân đang đứng trên lầu cao quan sát. Hắc là quản lý của quán bar này. Nhân viên bảo vệ tiến đến, cúi đầu cung kính:

- Hạo ca, vừa có một vị khách quý đến chỗ của chúng ta.

Khách quý ở đây khác với những người có thể khách quý. Đây là những người có quyền cao chức trọng đáng để kết giao.

- Là ai?

- Ta cũng không rõ.

- Người đang đùa giỡn ta.

Bảo vệ hoảng sợ nói:

- Không có, ta sao dám đùa giỡn Hạo ca chứ. Tuy ta không biết hã là ai, nhưng chỉ một cuộc điện thoại của hã đã khiến Tiêu lão đại đến tận đây đưa thẻ khách quý cho hã. Thái độ còn rất cung kính.

- Tiêu lão đại, người nói Tiêu Chính Long?

- Đúng vậy.

- Tốt lắm, người lui ra đi. Vị khách này, người được thưởng 2 vạn.

Bảo vệ lập bắp:

- 2, 2 vạn.

- Đúng vậy. Mau đi đi.

- Đa tạ Hạo ca.

Quán bar có một quy định, ai đưa được khách quý đến sẽ được thưởng. Tiền thưởng tùy theo địa vị của người này. Số tiền từ 1 vạn trở lên trước giờ chỉ có 4 người mà thôi. Những người kia đều là nhân vật có địa vị rất lớn. Như vậy có thể thấy rõ sự xem trọng của Hạo ca đối với Dương Thiên.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Tổ Chức Bí Mật

- Chỗ này không tệ chứ?

Lăng Nhã Kỳ bước lại, nhìn xuống vũ trường đang sôi động dưới kia:

- Đây chính là không khí của một quán bar sao?

- Cũng không hẳn. Nơi đây là kết hợp giữa quán bar, vũ trường, sòng bài cùng nhiều hoạt động khác. Quán bar bình thường sẽ không nhộn nhịp như vậy.

- Vậy nơi này có tên là gì? Khi bước vào ta không nhìn thấy biển hiệu.

- Ta nghe Tiêu Chính Long nói nó không có tên. Những người đến đây đều gọi nó là quán bar Vô Danh.

Lăng Nhã Kỳ cảm thấy hơi kỳ lạ:

- Nếu không có tên làm sao nó có thể đăng ký giấy phép kinh doanh?

Dương Thiên cười, Lăng Nhã Kỳ chỉ biết những kiến thức lý thuyết. Thực tế khác với nàng tưởng tượng nhiều lắm. Hắn đang định trả lời thì có một giọng nói từ phía sau vang lên:

- Nơi này do một vị đại nhân có địa vị rất cao mở ra. Khách hàng đều là những người quyền thế, từ chủ tịch thành phố, bí thư huyện ủy đều có. Dù không đăng ký giấy phép chính thức cũng không có ai dám đến đây kiểm tra.

Một nam nhân từ trong sông bài bước ra, mỉm cười cúi chào hai người:

- Chào hai vị, ta là quản lý của nơi này. Mọi người thường gọi ta là Hạo ca.

Lăng Nhã Kỳ cũng lễ phép chào lại:

- Xin chào.

- Người là ai ta không cần biết, mau đi đi.

Sự xuất hiện của người này khiến Dương Thiên khó chịu. Hắn cùng Lăng Nhã Kỳ đang bàn luận lại có kẻ đến phá đám. May mắn là hôm nay Dương Thiên tâm trạng không tệ nên không trực tiếp trở mặt.

Đáng tiếc, Hạo ca vẫn làm như không biết, đi lại gần kéo một cái ghế ngồi xuống:

- Không biết ta ngồi đây một lát có được hay không?

- Không...

- Tất nhiên là được rồi.

Người lên tiếng là Lăng Nhã Kỳ, Dương Thiên quay sang nhìn nàng tỏ vẻ khó hiểu. Gương mặt Lăng Nhã Kỳ đã bị kính mắt cùng nón che đầy nên hắn cũng không thấy rõ biểu cảm của nàng. Nàng đã nói như vậy, hắn đành phải đồng ý cho tên kia ngồi lại. Trên mặt thể hiện rõ sự bức bối.

Nhìn thấy Dương Thiên khó chịu, không hiểu sao Lăng Nhã Kỳ cảm thấy rất vui vẻ. Hắn đây là đang ghen sao?

Hạo ca ngồi xuống, định lấy tay rót một ly rượu liền bị Dương Thiên nhanh tay đoạt lại.

- Rượu này khá đắt, người không thể tự tiện uống a.

- Ta sẽ trả tiền.

- Không được, bình rượu này đối với ta là vô giá. Người muốn uống có thể gọi một chai khác. Người có chuyện gì mau nói nhanh đi, đừng lãng phí thời gian của ta.

Hắn đã sớm biết tên này không phải đến đưa chỉ để uống rượu, ngắm cảnh. Mục đích chính cũng là vì tiếp cận hắn và Lăng Nhã Kỳ mà thôi. Hạo ca gật đầu:

- Đã như vậy ta cũng không dài dòng nữa. Ta muốn mời người làm hội viên của bọn ta.

- Hội viên? Ý của người là làm thẻ khách quý cho ta sao. Việc này không cần hỏi qua ta, các người cứ làm rồi đưa cho ta là được. Đồ miễn phí ta chưa bao giờ từ chối.

- Không phải, người sở hữu thẻ khách quý chỉ là những vị khách tương đối có địa vị mà thôi. Có thể hội viên chính là một thành viên của bọn ta.

Nghe Hạo ca nói xong, Dương Thiên hoàn toàn không có hứng thú. Hắn nhìn qua Lăng Nhã Kỳ:

- Người có muốn làm hội viên hay không?

Lăng Nhã Kỳ lắc đầu:

- Ta chỉ ở đây hết ngày mai, cũng không có ý định trở lại nơi này. Không cần thiết a.

Thấy Dương Thiên chuẩn bị từ chối, Hạo ca vội nói:

- Khoan vội từ chối. Người nghe ta giới thiệu một chút về tổ chức rồi hẳn quyết định.

- Tổ chức?

Hạo ca bắt đầu giảng giải:

- Quán bar này chỉ là một chi nhánh của chúng ta mà thôi. Tổ chức có rất nhiều chi nhánh xây dựng trên toàn thế giới. Thành viên đông đảo, đều là những người có quyền thế. Làm thành viên người sẽ được nhận nhiều ưu ái. Có nhiều đóng góp còn có thể thăng chức để nhận nhiều đặc quyền hơn...

Dương Thiên ngắt lời:

- Ta hiểu, người muốn nói tới một tổ chức bí mật dành cho người có quyền. Vậy sao người không nói cho ta các người kinh doanh những thứ gì, hoạt động cụ thể như thế nào. Tin rằng quán bar này chỉ là bề nổi đúng không?

- Thật xin lỗi, đây đều là tin mật. Chỉ khi nào người trở thành hội viên, ta mới có thể nói cho người biết.

- Được rồi, ta sẽ suy nghĩ lại sau.

Hạo ca hiểu ý, đứng dậy cúi chào rồi đi ra ngoài. Lăng Nhã Kỳ lo lắng hỏi Dương Thiên:

- Người muốn tham gia sao?

- Ta có nói mình sẽ tham gia sao?

Lăng Nhã Kỳ lắc đầu:

- Ta chỉ đoán mà thôi. Đối với những chuyện người không thích, người chắc chắn sẽ từ chối ngay lập tức. Người có câu trả lời lấp lửng như vậy,

hắn là đã có ý muốn tham gia rồi.

- Người rất hiểu ta a.

Không sai, Dương Thiên quả thực có ý định tham gia tổ chức này. Không vì lý do gì đặc biệt, chỉ là hắn đột nhiên có hứng thú mà thôi. Tiếp xúc với những mặt đen tối của thế giới này cũng là một trải nghiệm thú vị, có thể làm cho nhân sinh của hắn càng thêm đặc sắc. Sở dĩ hắn chưa đồng ý ngay là vì có Lăng Nhã Kỳ bên cạnh.

Không ngoài dự liệu của Dương Thiên, Lăng Nhã Kỳ đã phản đối:

- Nghe tên kia nói như vậy, tổ chức này hắn là rất lớn nhưng lại chỉ hoạt động trong bóng tối. Chắc chắn sẽ không có việc gì tốt đẹp. Người không nên tham dự vào, lỡ như...

- Không cần lo lắng, trên thế giới này, kẻ có thể gây nguy hiểm cho ta vẫn chưa ra đời.

Dương Thiên tự tin, hắn tự tin là có cơ sở. Chỉ một tổ chức ngầm mà thôi, có thể gây nên sóng gió gì cơ chứ. Lăng Nhã Kỳ thấy Dương Thiên đã quyết, cũng không tiếp tục khuyên bảo. Trực giác của nàng tin tưởng Dương Thiên sẽ không có chuyện gì. Chỉ là nỗi lo lắng tự nhiên thôi. Dương Thiên đổi đề tài:

- Người có muốn xuống vũ trường dưới kia thử không?

- ZIbE24Z Ta không muốn bị người khác nhận ra.

- Vậy thử vào sòng bài đi. Thời gian dài như vậy, người không định ngồi ở đây mãi chứ.

Hai người đã quyết định sẽ đi qua đêm, hôm nay là sinh nhật nàng, để nàng tự ý buông thả một lần đi. Lăng Nhã Kỳ không từ chối, đến nơi này

mà chỉ ngồi ở một nơi thực sự rất nhàm chán.

Dương Thiên đổi 1 triệu tiền sò đưa cho Lăng Nhã Kỳ. Nàng chỉ lắc đầu:

- Ta không biết chơi bài.
- Không biết có thể học a.
- Không cần, người cứ chơi đi, ta ngồi ở một bên xem là được rồi.

Nàng đã không muốn chơi, Dương Thiên đành chơi một mình. Đây cũng là lần đầu Dương Thiên chơi bài, đành chọn một trò rút bài cổ điển. Nhân viên chia bài thấy Dương Thiên ngồi xuống liền nói:

- Tiền đặt cược mỗi ván không được dưới 10 vạn.
- A, vậy ta đặt 1 triệu đi. Nếu thua thì trở về ngủ sớm vậy.

Vốn định chơi cho vui, thấy ánh mắt khinh thường của tên chia bài, Dương Thiên quyết định cho hẳn một bài học. Phát bài xong, tên kia hỏi:

- Muốn rút hay không?
- Tiếp tục, rút cho ta ba lá đi.

Chung quanh đã phát lên tiếng cười, việc Dương Thiên đặt 1 triệu đã khiến nhiều người chú ý. Còn tưởng là thần bài, thì ra chỉ là một tên Newbie không biết gì. Có ai lại dám một lần rút ba lá, phải biết quá 21 điểm người sẽ mất hết tiền.

- Nhìn xem, quả nhiên chỉ là một thằng nhóc con học đòi người khác đến sòng bài.
- Đừng xem thường, hẳn cũng có thể khách quý a.

- Vậy thì thế nào, có thể đến đây vào giờ này, ai mà không có thẻ khách quý chứ. Ta nghĩ hẳn chỉ trộm thẻ của cha hẳn rồi trốn đến đây thôi.

Nhân viên chia bài hỏi lại:

- Người chắc chắn?

- Nhanh lên một chút, các người làm ăn đều chậm chạp như vậy sao?

- Được.

Nhân viên chia bài rút liền ba lá đưa cho Dương Thiên. Hẳn tùy tiện cầm năm lá bài mở lên:

- Linh, bồi tiền đi.

Chung quanh liền có tiếng ồn ào phát ra:

- Linh, thực sự là linh.

- Không thể nào, chỉ là may mắn mà thôi.

- Đúng vậy, ở đây có máy ghi hình, hẳn không thể nào ăn gian được.

Tên chia bài hơi nhú mào, hẳn cũng là người trong nghề. Xác định vừa rồi Dương Thiên quả thực không có ăn gian. Đơn giản chỉ là may mắn mà thôi. Hẳn không tin Dương Thiên sẽ tiếp tục may mắn như vậy.

- Tiếp tục đi.

Sự thật chứng minh hẳn sai rồi, Dương Thiên liên thắng hơn 10 ván, tiền đã sớm chất thành đống. Há miệng ngáp dài:

- Trò chơi này thật nhàm chán. Ta nhắm mắt cũng có thể thắng được. Mau đổi tất cả thành tiền mặt để ta còn đi ngủ.

- Khoản đã.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Thắng Lớn

- Có chuyện gì sao?

Nhân viên chia bài vẻ mặt tức giận:

- Người thắng nhiều như vậy, nói đi là đi hay sao?

Dương Thiên nhìn qua mọi người xung quanh:

- Chẳng lẽ ta phải thua mới được đi hay sao?

Một câu nói của Dương Thiên khiến tên chia bài câm nín. Nếu hắn nói đồng ý tức là tự đập chiêu bài của quán. Còn nếu phủ định thì lấy lý do gì để tiếp tục giữ Dương Thiên lại đây?

Thực tế người đến đây đều thua nhiều hơn thắng. Bọn hắn đều là người có tiền, chỉ muốn tìm kiếm ít niềm vui mà thôi. Nhưng Dương Thiên thắng nhiều như vậy, để hắn đi nhân viên chia bài chắc chắn sẽ bị đuổi việc.

- Thế nào, không có việc gì thì ta đi đây.

- Đợi một chút.

Đúng lúc này, Hạo ca bước ra. Hắn trừng mắt nhìn tên chia bài:

- Người cút ra phía sau, lát nữa ta sẽ hỏi đến người.

Tên kia lập tức lùi lại phía sau, dường như rất sợ hãi Hạo ca. Hạo ca nhìn qua Dương Thiên:

- Thật xin lỗi, là do ta quản lý nhân viên không tốt. Không bằng chúng ta cùng chơi một ván nữa, dù thắng hay thua toàn bộ số tiền này đều sẽ là của người.

- Nga, thắng thua đều giống nhau vậy ta còn chơi làm gì.

- Nếu ta thắng người phải đồng ý lời mời của ta khi này. Nếu ta thua số tiền kia sẽ được nhân gấp năm lần.

Câu nói của Hạo ca khiến mọi người xung quanh vô cùng kinh ngạc. Phải biết Dương Thiên khi này đã thắng hơn 1 tỷ a. Gấp năm lần chính là 5 tỷ, dù là bọn họ cũng ít ai được nhìn thấy số tiền lớn như vậy chứ đừng nói là sở hữu.

- Người có 5 tỷ sao?

- Chỉ là một YtbwR8s ít tiền mà thôi, không phải vấn đề lớn.

Hạo ca chỉ đang mạnh miệng mà thôi. Năm tỷ tương đương với nửa tỷ USD, tất cả gia tài của hắn cũng chỉ có bấy nhiêu mà thôi. Có điều hắn cũng không bận tâm, Hạo ca tin tưởng vào kỹ thuật của mình, hắn chưa từng thua trận trong một ván bài bao giờ.

- Tốt, vậy ta và người chơi thêm 1 ván nữa. Lần này muốn chơi trò gì ta sẽ để người quyết định.

- Đơn giản thôi, chúng ta rút 5 lá. Ai lớn hơn sẽ thắng.

Lăng Nhã Kỳ cũng không ngăn cản Dương Thiên, dù sao hắn cũng có ý định gia nhập tổ chức này. Thắng hay thua cũng không quan trọng, thắng thì hắn sẽ có thêm nhiều tiền mà thôi. Lăng Nhã Kỳ giống Dương Thiên, tiền bạc với họ chỉ là vật ngoài thân, không quan trọng.

Hai người ngồi vào bàn, mọi người lập tức xúm lại xem. Ván bài trị giá lớn như vậy, tất nhiên sẽ rất kịch tính. Hạo ca ra hiệu cho một lão giả đứng ra chia bài:

- Vị này là Tả Từ, chắc các vị đều đã từng nghe qua. Để hãn chia bài không có vấn đề gì chứ?

Xung quanh liền có tiếng bình luận:

- Đương nhiên không có, Tả đại sư làm việc ai dám nghi ngờ.

...

Tả Từ nghe lời khen từ xung quanh, gương mặt thỏa mãn. Hãn là một người ưa chuộng hư vinh. Dương Thiên lại chẳng bận tâm:

- Ta cần gì biết hãn là ai. Mau chia bài đi.

- Người...

- Tả Từ.

Hạo ca đã lên tiếng, Tả Từ chỉ tức giận nhìn Dương Thiên một cái rồi bắt đầu xào bài. Rất nhanh hai lá bài được đưa tới trước mặt mỗi người. Tiếp theo, Tả Từ lần lượt rút từng lá bài rồi lật ngửa lên đưa về phía hai người. Của Dương Thiên là hai con K cùng một con 8. Còn Hạo ca là 3 lá 10, J, Q đều là bích.

Nhìn qua thì Dương Thiên đang có lợi hơn, nhưng nếu 2 lá còn lại của Hạo là K bích cùng A bích, Dương Thiên đương nhiên sẽ thất bại. Đây là nhóm bài lớn nhất a. Không khí lúc này rất căng thẳng, mọi người đều hồi hộp nhìn vào 4 lá bài đang úp trên bàn. Dương Thiên che miệng ngáp 1 cái:

- Mau mở bài ra đi, ta còn phải đi ngủ sớm a. Người xem, nàng cũng đã buồn ngủ lắm rồi.

Lăng Nhã Kỳ hai mắt đã nhúu lại, nàng chưa bao giờ thức khuya như vậy, đã sắp chịu không nổi rồi. Hạo ca thấy vậy cũng gật đầu:

- Mở bài đi.

Tả Từ nghe lệnh liền mở một lá bài của Dương Thiên lên, lại là một con K khác. Của Hạo ca là một con A bích. Tả Từ quay mặt lại nhìn Hạo ca, hắn gật đầu một cái. Tả Từ đồng thời mở hai lá bài lên. Lần này của Dương Thiên là con K bích, Hạo ca là một con 8.

Hạo ca đập bàn đứng dậy:

- Không thể nào, người ăn gian.

Dương Thiên nhún vai:

- Ta không hề đụng tay vào bàn một lần nào a. Các người cũng có thể kiểm tra lại máy quay phim.

Hạo ca im lặng một hồi lâu, vừa rồi chỉ là xúc động nhất thời của hắn mà thôi. Dương Thiên quả thực không có ăn gian, hay ít nhất là hắn không phát hiện được.

- Tốt, ta sẽ sớm chuyển 5 tỷ cho người.

- Không phải ngay bây giờ sao?

- Hiện tại ta không có nhiều tiền mặt như vậy. Người yên tâm, Hạo ca ta trước giờ nói được làm được.

- Đây là số tài khoản của ta. Khi nào có tiền người có thể chuyển vào đây, không cần vội, ta cũng không thiếu tiền.

Hạo ca cảm kích nhìn Dương Thiên, nếu Dương Thiên một mực đòi tiền, vì uy tín hắn sẽ phải mượn của cấp trên. Làm vậy không những tiền bạc mà

địa vị của hần đều sẽ tuột dốc không phanh.

Dương Thiên không tốt bụng như vậy, chỉ là hần thấy Lăng Nhã Kỳ buồn ngủ nên không định đông dài nữa mà thôi.

- Chuẩn bị cho ta một phòng ngủ lớn nhất ở đây.

Lăng Nhã Kỳ vội đính chính:

- Là 2 phòng.

Hạo ca liền lên tiếng:

- Không cần, ta sẽ chuẩn bị cho các người một phòng tốt nhất. Bên trong có rất nhiều phòng ngủ. 3, 4 người cũng không có việc gì.

Nói xong, hần quay lại phía sau:

- Các người dẫn hần đến tầng 6, phòng đầu tiên.

Người kia ngăn ra:

- Đó là phòng tổng thống, chỉ dành cho...

- Đừng nhiều lời, người không nghe thấy ta nói gì sao. Có chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm.

Vốn Dương Thiên không có tư cách vào phòng tổng thống. Đây là Hạo ca trả ơn hần. Người kia vội dẫn Dương Thiên lên lầu 6. Những người xung quanh định đến làm quen đều bị Dương Thiên đuổi đi. Có kẻ quá phiền phức, hần tiện tay cho một cái bạt tai. Tên kia hoảng sợ vội vàng bỏ chạy. Mọi người thấy vậy cũng không dám tiếp tục tiến đến.

Người kia đưa Lăng Nhã Kỳ cùng Dương Thiên đến phòng, đưa chìa khóa cho hần rồi liền cáo từ. Vừa mở cửa phòng, Lăng Nhã Kỳ liền tiếng

vào trong nhà tắm cạnh cửa ra vào. Nữ nhân a, không tắm rửa sạch sẽ thì sẽ không chịu được. Trước khi bước vào nàng còn ném lại một câu:

- Nếu người dám nhìn trộm thì đừng trách ta độc ác.

Dương Thiên mặt đen lại, nhân cách của hắn kém như vậy sao. Dù nàng không nói Dương Thiên cũng sẽ không làm. Trong tư tưởng của hắn, Lăng Nhã Kỳ sớm muộn gì cũng là nữ nhân của hắn. Dụng tốc bất đạt a.

Dương Thiên đi vào phía bên trong. Phòng tổng thống đương nhiên vô cùng sang trọng, không những diện tích lớn mà còn trang bị nhiều vật dụng đắt tiền. Phòng được chia làm 4 phòng nhỏ hơn, gồm một phòng khách cùng 3 phòng ngủ. Hạo ca nói không sai, nơi này cho 3, 4 người ở cũng không vấn đề gì.

Mở truyền hình lên xem tin tức, Dương Thiên muốn chờ Lăng Nhã Kỳ tắm xong để đến lượt hắn. Từ khi đến địa cầu Dương Thiên đã quen ăn ở sạch sẽ, không tắm hắn cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Bây giờ đã khá khuya, truyền hình cũng không có gì đặc sắc. Dương Thiên đang định tắt đi thì bên ngoài vang lên một tiếng ầm nhỏ, bức tường run nhẹ lên. Do phòng tổng thống cách âm tốt nên âm thanh truyền đến rất khó nghe được. Bằng kinh nghiệm đánh người bao nhiêu năm, Dương Thiên nhanh chóng nhận ra đây là tiếng một người bị đánh văng vào tường.

Hắn trước giờ không có ý định xen vào chuyện của người khác, đành giả vờ như không biết.

Lăng Nhã Kỳ tắm xong, bước lại ghế ngồi xuống:

- Ta nghe thấy bên ngoài có tiếng động lạ.

- Không có gì đâu, chỉ là xích xích nhỏ nên bị đánh mà thôi.

- Có phải không. Nơi này cách âm rất tốt, ta nghĩ người kia bị đánh khá nặng. Không bằng người ra xem một chút đi.

- Ta?

- Đúng vậy. Lỡ như xảy ra án mạng thì sao.

- Việc đó thì có liên quan gì đến ta?

Lăng Nhã Kỳ tức giận:

- Hừ, người không muốn đi thì ta sẽ đi.

Dương Thiên thở dài, nữ nhân a, người nào cũng như người nào, luôn thích dùng trò này để ép buộc hã. Nàng đi thì có thể giải quyết vấn đề sao?

- Được rồi, ta đi không phải là được sao.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Sở Vũ

Dương Thiên lười biếng đứng dậy:

- Người có muốn ra xem không?

Lăng Nhã Kỳ ngáp dài:

- Không cần, ta đi ngủ trước. Ta cảnh cáo người, không được có bất kỳ ý đồ gì với ta.

Nàng ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng lại tin tưởng Dương Thiên, nếu không cũng sẽ không đồng ý ở cùng phòng với hắn. Dương Thiên đành một mình bước ra ngoài. Mở cửa phòng ra, một loạt âm thanh đấm đá nhanh chóng truyền đến tai hắn:

- A, đánh mạnh như vậy, tên kia không biết còn sống hay không?

Theo âm thanh bước vào phòng bên cạnh, Dương Thiên nhìn thấy một thanh niên bị hai người nắm tay nâng lên, một người đang đứng trước mặt không ngừng đấm đá, chửi mắng:

- Khốn kiếp, người nghĩ mình là ai mà dám cùng ta tranh giành nữ nhân. Dám phá hỏng chuyện tốt của ta, lão tử đánh chết người.

Từng tiếng bóp liên tục vang lên, thanh niên kia đã sớm bất tỉnh, cả người hắn tràn đầy máu me. Dương Thiên hơi nhíu mày, hắn có cảm giác quen biết người kia, chỉ là nhất thời không nhớ ra được.

- Dừng tay.

Nghe được âm thanh phát ra, nam nhân liền dừng tay lại, cảnh giác hỏi:

- Người là ai?

Dương Thiên nhún vai:

- Chuyện đó người không cần biết. Ta đang ở phòng bên cạnh, các người làm ồn khiến ta không ngủ được nên phải qua xem. Đánh người cũng phải nhớ đóng cửa lại a.

Nam nhân nghe Dương Thiên nói mình ở phòng bên cạnh liền biết người này địa vị không tầm thường. Có thể ở trong phòng tổng thống, có người nào mà không phải nhân vật quyền thế ngấp trời chứ.

- Thật xin lỗi, chuyện này ta sẽ nhanh chóng giải quyết. Không làm phiền đến người nữa.

- Không sao, chỉ là người mà các người đang đánh ta hình như cũng quen biết hẳn. Người nên thả hẵn ra đi.

Nam nhân vẫn còn đang tức giận, nghe Dương Thiên nói liền không nhịn được:

- Đừng thấy ta cho người chút mặt mũi đã nghĩ mình hơn người. Ta cho người biết, hôm nay dù Thiên Vương lão tử đến cũng không cứu được hẵn. Người biết điều thì mau rút đi, bằng không cả người ta cũng sẽ đánh.

- Xem ra chuyện này không thể dùng miệng mà giải quyết. Ta đã sớm nói, dù thế giới khác nhau nhưng quy luật chỉ có một, năm đấm lớn hơn chính là người quyết định.

Câu nói lạc đề của Dương Thiên khiến cả ba người ngẩn ra, bọn hẵn còn chưa kịp hiểu chuyện gì Dương Thiên đã phóng lên. Một cước thật mạnh

vào bụng nam nhân khiến hắn bay về phía sau. Cả người đập vào bình hoa ở góc tường. Một tiếng xoảng vang lên, bình hoa vỡ nát.

Hai tên thuộc hạ lập tức buông thanh niên kia xuống, xông tới chỗ Dương Thiên. Hai người này phối hợp rất tốt, một người đâm mạnh vào mặt hắn, người còn lại cúi xuống, đưa chân muốn gạt ngã Dương Thiên.

Dương Thiên đưa tay lên che miệng, ngáp dài một cái. Hai người đang lao đến bị khựng lại, giữ nguyên tư thế bất động.

- Các người đánh nhau kém như vậy mà cũng muốn động đến ta sao. Để ta chỉ cho các người biết phải đánh thế nào. Trước tiên phải ghi nhớ, dù làm gì cũng cần xem trọng hình thức. Tư thế của các người quá xấu rồi.

Trêu chọc hai người vài câu, Dương Thiên đưa tay lên tùy ý đánh “nhẹ” vào mặt hai người. Cả hai giống con diều đứt dây bay vào thẳng tường.

Dương Thiên bước lại chỗ thanh niên đang nằm bất tỉnh. Lúc này hắn mới nhìn rõ người này là ai.

- Sở Vũ, sao lại là hắn?

Người nằm trên mặt đất đúng là Sở Vũ, kể từ chuyện đua xe lần trước, Dương Thiên đã không gặp lại hắn. Dương Thiên ngồi xuống, đặt tay lên trán Sở Vũ. Một luồng khí lạnh từ tay hắn chảy vào trong, vết thương mau chóng hồi phục. Sở Vũ dần mở mắt ra, nhìn thấy Dương Thiên liền ngạc nhiên:

- Dương Thiên, là người sao. Tại sao người lại có mặt ở đây?

- Câu này phải để ta hỏi a. Tại sao người lại đến đây, còn bị người khác đánh cho thê thảm như vậy.

Nghe Dương Thiên hỏi, Sở Vũ dường như đã nhớ ra chuyện gì, vội bật dậy chạy thẳng vào trong nhà. Dương Thiên làm vẻ mặt đã hiểu:

- Sao ta lại quên mất câu nói của tên kia khi nãy. Thì ra là tranh giành nữ nhân a. Tên Sở Vũ này thật quá kém, không có chút phong phạm nào của ta. Nếu đã tranh giành nữ nhân thì hẳn phải ở vị trí đánh người mới đúng.

Dương Thiên vừa lăm bắm vừa đi vào trong phòng ngủ. Một nữ nhân đang nằm ở trên giường, gương mặt khá xinh đẹp, mang theo chút thành thực. Nàng hiện tại đang nửa tỉnh nửa mê, không cần nói cũng biết là bị nam nhân kia cho uống một loại thuốc đặc biệt. Sở Vũ chạy lại ôm lấy nữ nhân, hai tay lay nhẹ vai nàng:

- Kiều Kiều, người mau tỉnh dậy a. Là lỗi của ta, ta không nên mời người đến nơi này.

Bước đến bên cạnh Sở Vũ, Dương Thiên đánh giá nữ nhân một hồi rồi hỏi:

- Nàng là bạn gái của người?

Nghe thấy giọng của Dương Thiên, Sở Vũ chợt nhớ ra sự có mặt của hắn. Khi nãy hắn quá lo lắng mà quên mất, vội quay lại cầu xin:

- Dương Thiên, làm ơn cứu lấy Kiều Kiều đi. Người muốn ta làm gì ta đều sẽ đồng ý.

- Chỉ là bị uống một ít thuốc mà thôi, người để nàng nghỉ ngơi một đêm. Đến sáng mai tỉnh lại thì sẽ không có việc gì?

- Thật sao?

- Người lần đầu bước vào những nơi thế này sao? Những thứ thuốc này trên mạng cũng đã nói qua khá nhiều a.

Sở Vũ tỏ ra hối hận:

- Là lỗi của ta, ta không nên lên trộm thẻ khách quý của cha rồi mời nàng đến đây.

Dương Thiên ngồi xuống một bên:

- Bây giờ bên ngoài cũng đã đóng cửa, các người cứ ngủ lại đây một đêm. Sáng mai hãy trở về.

- Nhưng...

Dương Thiên biết hẳn lo sợ điều gì:

- Yên tâm đi, đám người kia đến sáng mai cũng chưa tỉnh lại được. Mọi chuyện ta sẽ thay người giải quyết.

Sở Vũ cảm động:

- Cảm ơn người, Dương Thiên.

- Không có gì, nếu nàng là bạn gái người. Người có muốn nhân cơ hội này...

Nghe Dương Thiên kích động, Sở Vũ cũng có hơi phấn khích. Bất quá hẳn vẫn nhận được, lắc đầu:

- Không được, ta tôn trọng nàng. Nếu ta muốn cũng phải chờ nàng tỉnh táo trở lại.

Câu trả lời của Sở Vũ khiến Dương Thiên hài lòng. Tên này làm người cũng không tệ, đáng để hẳn giúp đỡ.

- Người làm không sai. Nếu người thực sự có ý định làm vậy, ta sẽ để người ở đây cho đám người kia xử lý rồi dẫn nàng đi. Nam nhân a, vô sỉ là

tốt nhưng không được vứt bỏ nhân cách của chính mình.

Dương Thiên nói xong liền quay người rời đi. Hãn cũng không muốn ở lại lâu. Dương Thiên đang suy nghĩ xem phải làm cách nào dụ dỗ Lăng Nhã Kỳ.

Trên trán Sở Vũ đã chảy đầy mồ hôi, may mắn hãn kiềm chế được thú tính trong người, bằng không thì thảm rồi. Tuy Sở Vũ không biết nam nhân kia cùng phòng tổng thống có ý nghĩa như thế nào. Nhưng tại quán bar Vô Danh, người ở trên tầng càng cao thì địa vị càng lớn. Dù cha hãn đến đây cũng chỉ có thể ngủ lại tầng 3 mà thôi.

Những người tại tầng 6 không phải Sở Vũ có thể đắc tội được. Nam nhân kia là vậy, Dương Thiên cũng là như vậy. Chuyện lần này hoàn toàn là lỗi của nam nhân kia, nhưng có ai sẽ chịu nghe hãn giải thích. Nếu Dương Thiên không chịu ra mặt thay hãn giải quyết, đừng nói Sở Vũ, cha hãn Sở A cũng sẽ bị liên lụy.

Nhìn Kiều Kiều đang nửa tỉnh nửa mê bên cạnh, Sở Vũ thở dài. Kéo chăn đắp cho nàng rồi đứng dậy đi sang phòng kế bên.

Trở về phòng, Dương Thiên thấy Lăng Nhã Kỳ đã sớm khóa trái cửa phòng ngủ. Suy nghĩ kỹ, Dương Thiên tiến tới gõ nhẹ:

- Nhã Kỳ, người đã ngủ chưa? Ta bị thương rồi a.

Bên trong vẫn yên lặng không phát ra tiếng động. Dương Thiên dùng thần thức xem qua phát hiện nàng chưa ngủ mà đang ôm một cái gối, cố gắng không phát ra tiếng cười. Hãn giả giọng rên rỉ:

- Nhã Kỳ, ta vì làm theo yêu cầu của người nên bị người khác đánh. Người sao có thể vô tình như vậy, không chịu ra gặp mặt ta một lần. Lỡ như ta bị thương nặng không qua khỏi, sau này xin hãy nhớ là đã có một nam nhân vì người mà chết.

Lăng Nhã Kỳ rất cuộc không nhin được cười to:

- Người bị thương nặng sao. Có ai bị thương nặng lại không lo chữa trị mà lén chạy đến phòng ngủ của nữ nhân không?

- Không phải ta lo lắng mình không qua khỏi nên muốn đến gặp người lần cuối sao?

- Hừ, đừng tưởng ta ngây thơ đến mức bị trò có nít đó lừa gạt. Ta sẽ không mở cửa người mau trở về đi.

Biết cố gắng cũng không có kết quả, Dương Thiên đành quay người trở về, trước khi đi còn để lại một câu:

- Nữ nhân a, lúc nhờ ta giúp đỡ rất ngọt ngào. Xong việc đều trở mặt không nhận người quên. Phận làm nam nhân thật khổ.

Đáp lại Dương Thiên là tràng cười đến run rẩy của Lăng Nhã Kỳ.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Xông Vào

Sáng hôm sau, khi Dương Thiên còn đang ngon giấc thì bên ngoài đã có tiếng chuông cửa. Mặc kệ người đến là ai, Dương Thiên kéo chăn trùm đầu tiếp tục ngủ. Tiếng chuông vang lên vài lần nữa rồi dừng lại, thay vào đó là tiếng mở cửa.

Lăng Nhã Kỳ có thói quen dậy sớm, dù tối hôm qua nàng đi ngủ khá trễ nhưng cứ đến giờ này nàng không thể nào tiếp tục ngủ được. Nghe thấy có tiếng chuông cửa, Lăng Nhã Kỳ nhú mào:

- Chúng ta lần đầu tiên đến nơi này, hình như không có quen biết ai a. Chẳng lẽ là nhân viên trực phòng?

Bước ra mở cửa, Lăng Nhã Kỳ nhìn thấy hai người, một nam một nữ. Gương mặt nữ nhân còn hơi tái nhợt do sợ hãi, nam nhân trấn tĩnh hơn, thấy Lăng Nhã Kỳ mở cửa hẳn hơi bất ngờ:

- Lăng Nhã Kỳ, là người sao?

Lăng Nhã Kỳ cũng vừa thức dậy nên chưa kịp hóa trang, có người nhận ra cũng là điều bình thường.

- Người đến tìm ta sao?

- Người không nhớ ta sao, lần trước chúng ta cùng ngồi trên chiếc Roll Royce của Dương Thiên...

Sở Vũ nói đến đây, Lăng Nhã Kỳ cũng đã nhớ ra:

- Thì ra là người, mau vào trong đi.

Chờ hai người đi vào trong, Lăng Nhã Kỳ đóng cửa lại. Ngồi xuống bàn, Lăng Nhã Kỳ mới hỏi:

- Các người đến đây để tìm Dương Thiên sao, có chuyện gì?

- Tối hôm qua...

- Tối hôm qua, người chính là kẻ bị đánh tối qua sao?

Bây giờ Lăng Nhã Kỳ mới để ý thấy trên đầu Sở Vũ có quần băng. Khi này hãn đội mũ che mắt, phải để ý kĩ mới thấy được. Sở Vũ cười khố:

- May mắn có Dương Thiên giúp đỡ, bằng không ta đã bị tên kia đánh chết. Hiện tại tên kia cũng sắp tỉnh lại, ta muốn nhờ Dương Thiên giúp đỡ.

Lăng Nhã Kỳ nhìn về hướng phòng Dương Thiên:

- Hãn vẫn còn đang ngủ. Các người yên tâm, ở đây không có ai có thể làm hại các người.

Hai người cùng nhìn về phía phòng Dương Thiên, tỏ vẻ đã hiểu. Mặt Lăng Nhã Kỳ hơi đỏ lên:

- Các người nghĩ đi đâu vậy, ta cùng hãn ngủ ở hai phòng khác nhau. Kia mới là phòng của ta. Được rồi, các người kể cho ta nghe, hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Kiều Kiêu gật đầu:

- Tối hôm qua là kỉ niệm một năm ngày ta và Sở Từ quen nhau nên hãn mời ta đến đây chơi. Tên kia không biết vì sao lại chú ý đến ta, nhân lúc Sở Từ đi vệ sinh đã lén đánh thuốc ta rồi mang ta lên phòng.

Sở Vũ tiếp lời:

- Chuyện phía sau để ta kể đi.

- Sau wKtBQfN khi ta trở lại không tìm được Kiều Kiều liền tìm khắp nơi mà không được. Ta đến phòng bảo vệ để xin xem máy quay, cuối cùng phải trả một khoản tiền kha khá mới được xem. Biết được Kiều Kiều bị người khác bắt đi, ta lập tức đi cứu nàng. Đáng tiếc tên kia mang theo bên người hai tên bảo vệ thân thủ rất tốt. Ta không phải đối thủ của bọn chúng. Nếu không phải Dương Thiên đột nhiên đi qua, ta đã sớm bị hấn đánh chết.

Lăng Nhã Kỳ nghe xong vô cùng tức giận:

- Bọn họ dám bắt cóc nữ nhân như vậy, chẳng lẽ không sợ bị pháp luật trừng trị sao?

Sở Vũ cười khổ:

- Người như bọn hấn, pháp luật bình thường đã sớm không có tác dụng gì. Người có biết dù là Thị trưởng thành phố cũng chỉ có thể ở tại lầu 5 hay không? Hấn có thể ở lại lầu 6, điều này đại biểu sau lưng hấn còn có một thế lực vô cùng kinh khủng.

Nói xong, hai mắt Sở Vũ sáng lên nhìn Lăng Nhã Kỳ, không phải nàng và Dương Thiên cũng đang ở tại lầu 6 hay sao?

Lăng Nhã Kỳ bị nhìn cũng hơi xấu hổ:

- Người tại sao lại nhìn ta, ta là do Dương Thiên mời đến đây. Các người cần gì có thể tự mình tìm hấn.

Sở Vũ lập tức kéo tay Kiều Kiều quỳ xuống:

- Lăng Nhã Kỳ, chúng ta cầu xin người nói với Dương Thiên giúp đỡ bọn ta.

Tuy tối qua Dương Thiên đã hứa sẽ giúp đỡ bọn họ, nhưng lỡ như hắc bất ngờ đổi ý thì sao? Hậu quả Sở Vũ không dám tưởng tượng, hắc tin chỉ cần Lăng Nhã Kỳ đồng ý giúp đỡ, Dương Thiên chắc chắn sẽ không đổi ý.

Lăng Nhã Kỳ vội đỡ hai người dậy:

- Các người làm gì vậy, mau đứng lên.
- Người hãy hứa là sẽ giúp đỡ bọn ta đi. Bằng không thì không những tình mạng bọn ta khó đảm bảo mà người thân cũng sẽ bị liên lụy.
- Giúp, ta đương nhiên sẽ giúp. Bọn hắc dám bắt người tùy tiện, nhất định phải bị pháp luật trừng trị.

Sở Vũ lắc đầu, Lăng Nhã Kỳ thật sự rất ngây thơ. Nếu pháp luật có thể trừng trị bọn hắc, hai người đã không cần đến đây cầu xin. Có điều nàng cũng đã đồng ý giúp đỡ, Sở Vũ cùng Kiều Kiều cũng an tâm đứng lên.

Đúng lúc này, bên ngoài lại vang lên tiếng chuông cửa. Kiều Kiều hoảng sợ, nắm chặt lấy tay Sở Vũ. Lăng Nhã Kỳ đứng lên:

- Yên tâm đi, có ta ở đây. Bọn hắc sẽ không làm gì được các người.

Nói ra câu này, chính Lăng Nhã Kỳ cũng không tin tưởng mình. Chỗ dựa của nàng là Dương Thiên vẫn còn đang ngủ say như chết ở trong kia. Vốn định đánh thức hắc, tiếng chuông cửa lại vang lên, Lăng Nhã Kỳ bước lại nhìn qua lỗ nhỏ trên cửa. Là nhân viên trực phòng.

Thấy vậy Lăng Nhã Kỳ an tâm mở cửa:

- Không cần dọn dẹp. Lát nữa bọn ta trả phòng người lại đến sau.

Nhân viên trực phòng chưa kịp nói gì, một nam nhân đã chạy đến đây nàng qua một bên, một tay chặn cửa lại. Ánh mắt hắc đánh giá qua Lăng Nhã Kỳ:

- Đây không phải đại minh tinh Lăng Nhã Kỳ sao, tại sao lại đến đây thuê phòng cùng nam nhân. Thật là thất vọng, trong lòng ta trước giờ người vẫn là một nữ nhân hoàn mĩ a.

Lăng Nhã Kỳ vội lùi lại phía sau, cảnh giác nhìn nam nhân:

- Người là ai, ta làm gì cũng không cần đến sự cho phép của người.

- Ta? Hôm qua có một kẻ xông vào phòng ta, đánh ta một trận đến giờ mới tỉnh lại. Ta nghe nói hắc ở phòng này nên đặc biệt dẫn người đến tìm hắc đàm đạo.

Thanh niên nói xong liền quay lại phía sau ngoắc tay, hơn mười nam nhan thân hình to lớn lần lượt đi vào. Lăng Nhã Kỳ bị bọn họ ép lùi dần đến phòng khách. Nhìn thấy Sở Vũ cùng Kiều Kiều đang ngồi trên ghế, thanh niên ngồi xuống ghế đối diện, mỉm cười:

- Xem ra hôm qua ta vẫn còn nhẹ tay với người, ta sẽ hảo hảo giáo huấn người một chút. Yên tâm, ta xưa nay chưa từng giết người, cùng lắm cũng chỉ đánh gãy hết tứ chi của người rồi vứt xuống biển thôi.

- Mỹ nữ, tối qua lỡ hẹn với người. Ta sẽ bồi thường đầy đủ.

Ánh mắt đê tiện của thanh niên lại lướt qua Lăng Nhã Kỳ:

- Còn có đại minh tinh Lăng Nhã Kỳ, lát nữa chúng ta sẽ chơi song phi a. Tuy người cũng không còn trong trắng như ta nghĩ, nhưng được ngủ với người là một trong những mục tiêu của ta.

Sở Vũ cố gắng giữ bình tĩnh, Kiều Kiều đang ôm chặt lấy hắc để kiềm chế nỗi sợ. Lăng Nhã Kỳ tức giận đến tái mặt:

- Người vừa nói ai không còn trong trắng?

Thanh niên lười biếng nói:

- Ta nói người a. Qua đêm cùng với nam nhân ở đây, người nghĩ không có ai biết sao. Đã là kĩ nữ còn muốn lập đền thờ trình tiết. Người cũng yên tâm, ta sẽ không vội giết hắn, ta còn muốn hắn xem cảnh ta làm nhục người.

Nói xong, thanh niên ra lệnh:

- Trói tất cả lại cho ta.

Đám người lập tức hành động, bao vây lấy Lăng Nhã Kỳ cùng hai người Sở Vũ. Sở Vũ thấy tình hình không ổn vội với lấy cây phoi đồ ở góc phòng hét to:

- Các người mau tránh ra, nếu không đừng trách ta độc ác.

Đám người không chút để ý đến hắn, càng lao đến nhanh hơn. Sở Vũ giơ cao cây phoi đồ quật mạnh xuống một người. Người kia lách nhẹ người qua một bên liền né được. Hắn giơ tay lên đâm mạnh một đòn vào mặt Sở Vũ. Máu từ mũi cùng miệng Sở Vũ trào ra. Gương mặt vốn đã có vài vết sẹo bây giờ đã máu me bê bết. Sở Vũ bị một người đè lên, dùng dây buộc chặt.

Kiều Kiều hét to lên:

- Sở Vũ.

Không đợi nàng kịp lao đến đã bị hai nam nhân khống chế. Một người nhanh tay trói nàng lại, còn một người nhét một miếng vải đã chuẩn bị sẵn vào miệng nàng. Kiều Kiều chỉ còn phát ra những tiếng ô ô nhỏ.

Đám người còn lại cũng lao nhanh về phía Lăng Nhã Kỳ. Nàng chỉ là một ca sĩ, hoàn toàn không có chút chống cự nào, chỉ có thể chạy lùi về phía sau. Đến lúc chạm vào bức tường, Lăng Nhã Kỳ hoảng sợ la lên:

- Dương Thiên, tên khốn kiếp. Người còn chưa chịu tình lại sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Địa Ngục Lửa

Không có bất kỳ âm thanh nào đáp lại nàng. Dương Thiên quả thực không nghe thấy, nếu hắn nghe thấy, đám người kia đã sớm chết từ lúc bọn hắn bước vào đây chứ đừng nói là có cơ hội sỉ nhục Lăng Nhã Kỳ.

Nguyên nhân đều là do Sở Vũ, hắn bấm chuông liên tục khiến Dương Thiên khó chịu, liền dựng lên một kết giới cách âm sau đó ngủ ngon lành.

Nam nhân thấy Lăng Nhã Kỳ bị ép đến góc tường, vui vẻ tiếng lại:

- Người tiếp tục la đi, la càng to ta càng thích. Hắn sẽ không đến cứu người đâu. Ta mang theo nhiều người như vậy, đoán chừng hắn đã sớm biết, chỉ là quá sợ hãi không dám ra mà thôi. Chỉ là một kẻ hèn nhát, đáng để người hi vọng sao?

Lăng Nhã Kỳ tức giận chỉ tay vào mặt nam nhân kia:

- Người im miệng, hắn so với người ưu tú hơn vô số lần. Đom đóm thì đừng cố so sánh với ánh trăng. Người không xứng.

Bị Lăng Nhã Kỳ khinh thường, nam nhân vẻ mặt âm trầm:

- Lát nữa ta sẽ lôi hắn ra đây, đập hắn dưới chân. Đến lúc đó xem người sẽ nói gì, ta rất chờ mong a. Bắt nàng lại.

Dứt lời, đám người liền lao vào định khống chế Lăng Nhã Kỳ. Khi tên đầu tiên gần chạm đến nàng, chiếc vòng đang đeo trên tay Lăng Nhã Kỳ phát ra một màn sáng. Năm, sáu người gần nhất bị màn sáng va phải, cả

người bay ngược về phía sau, miệng trào máu tươi. Màn sáng chỉ lóe lên trong chốc lát rồi biến mất, để lại những người vẫn còn đang ngẩn ngơ, chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Dương Thiên cũng đã bị đánh thức, những chiếc vòng này đều có chứa ấn ký của hắn. Khi bị kích hoạt sẽ lập tức báo động cho hắn biết.

Kinh ngạc đi qua, nam nhân vội nhảy ra phía sau, giữ khoảng cách với Lăng Nhã Kỳ:

- Người đã làm gì người của ta?

Chính Lăng Nhã Kỳ cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra, ngẩn ngơ nhìn chiếc vòng đang đeo trên tay. Chẳng lẽ là nó?

Nam nhân thấy Lăng Nhã Kỳ không đáp lời mình liền hét to:

- Ta hỏi người đã làm gì...

Hắn chưa kịp nói hết câu, một tiếng bốp đã vang lên. Nam nhân bị đánh văng một đoạn, ngã trên mặt đất, trong miệng không ngừng có máu tươi trào ra. Dương Thiên lắc đầu:

- Còn sớm như vậy, không nên làm ồn ào ảnh hưởng đến người khác. Tối hôm qua ta đã nhắc với người chuyện này a. Hình như người không quan tâm đến lời ta nói.

Đám người vội chạy lại đỡ hắn, Lăng Nhã Kỳ thấy Dương Thiên xuất hiện cũng thở phào nhẹ nhõm, quay mặt qua một bên không thèm nhìn hắn. Dương Thiên ngẩn ra, ta hình như không có làm gì sai a.

Thi triển một đạo Định Thân thuật lên tất cả những người trong phòng, Dương Thiên mới tiến lại gần nàng:

- Nhã Kỳ, người xem, sáng nay thời tiết thật đẹp.

Lăng Nhã Kỳ vẫn không để ý đến Dương Thiên, hần đành hỏi nàng:

- Ta hình như không có làm gì người a. Tối hôm qua ta chỉ đùa giỡn mà thôi.

Dương Thiên cho rằng Lăng Nhã Kỳ đang giận vì chuyện hần làm phiền tối qua, đáng tiếc hần đoán sai rồi. Lăng Nhã Kỳ còn tức giận chuyện khi này hần không xuất hiện.

- Tại sao khi này người không xuất hiện. Người có biết ta suýt nữa bị hần làm nhục hay không?

- Cái gì, hần dám làm vậy sao?

Lúc này Dương Thiên mới để ý đến khung cảnh xung quanh. Sở Vũ cùng Kiều Kiều đã bị trói chặt trên mặt đất, còn có hai người áo đen đang khống chế họ. Trong phòng là một đám người lạ mặt, trừ những tên bị đánh bất tỉnh, còn lại đều đang bao quanh nam nhân kia. Dương Thiên sắc mặt lạnh lẽo, nếu không phải hần đã tặng vòng tay cho Lăng Nhã Kỳ, không chừng nàng thực sự đã bị làm nhục.

Một giọng nói lạnh lẽo như từ địa ngục phát ra:

- Các người nếu đã đến đây thì không cần đi nữa.

Lăng Nhã Kỳ lần đầu tiên thấy bộ mặt này của Dương Thiên, vội tiến lại nắm lấy tay hần:

- Dương Thiên, có chuyện gì từ từ nói. Giết người là phạm pháp, người không cần vì bọn cặn bã này mà...

- Yên tâm đi, ta không có việc gì.

Dương Thiên tiến lại cởi trói cho Sở Vũ cùng Kiều Kiều:

- Ba người các người vào phòng trước đi. Lát nữa xong việc ta sẽ gọi các người cùng trở về.

Sở Vũ hiểu ý, nắm tay Kiều Kiều đi vào trong. Thấy Lăng Nhã Kỳ Nhã Kỳ không muốn đi, Dương Thiên nở nụ cười:

- Tin tưởng ở ta, những tên này sao có thể làm gì được ta. Bọn hã không xứng.

Lăng Nhã Kỳ gật đầu:

- Được, ta ở phía trong chờ người.

Đợi Lăng Nhã Kỳ đi vào trong, Dương Thiên giải trừ Định Thân thuật trên cả đám người. Hã mở ra kết giới bao quanh căn phòng cùng kết giới cách âm để ngăn cách với ngoại giới rồi từng bước đi lại gần. Vài người đã kịp phản ứng lại, lao lên tấn công hã. Dương Thiên mặc kệ bọn hã, tiếp tục bước lại chỗ nam nhân vẫn còn đang nằm trên mặt đất. Những người kia thấy Dương Thiên khinh thường bọn hã, ánh mắt ẩn hiện sát khí, tấn công vào những chỗ hiểm trên người Dương Thiên.

Đáng tiếc không có một đòn tấn công nào chạm được vào người hã, những người này lần lượt bốc cháy trong ánh mắt kinh hãi của những tên còn lại. Nam nhân lúc này bất chấp máu đang chảy trên mặt hã, hoảng sợ chỉ tay về phía Dương Thiên:

- Các người còn đứng đó làm gì, mau giết hã cho ta.

Những người còn lại nhìn nhau, không có một ai dám lao lên. Nói đùa, một màn rùng rợn như vậy diễn ra ngay trước mặt, có ai còn dám tự mình thử nghiệm. Không may cho bọn hã, Dương Thiên vốn không có ý định tha cho bất kỳ ai. Từng người lần lượt hét thảm rồi bốc cháy như những ngọn đuốc sống. Khung cảnh không khác gì một địa ngục lửa.

Điều kì lạ là nam nhân kia trên người vẫn hoàn hảo, những ngọn lửa kia dường như đang né tránh hắn. Những ngọn lửa lần lượt tắt đi, chỉ để lại những vết màu đen trên sàn và tường nhà. Nam nhân đã sớm sợ hãi mà bất tỉnh. Đây là Dương Thiên cố ý để cho hắn sống. Kẻ có ý đồ với nữ nhân của Dương Thiên, đương nhiên không thể để hắn chết thoải mái như vậy.

Dương Thiên ngồi xuống, vỗ nhẹ vào mặt nam nhân để hắn tỉnh lại. Nam nhân mở mắt ra, thấy Dương Thiên đang ngồi cạnh mình liền dùng cả tứ chi quay đầu bỏ chạy. Bốn đạo kiếm khí từ tay Dương Thiên nhanh chóng bay đến, xuyên thủng hai tay cùng hai chân nam nhân. Tên này lại bất tỉnh một lần nữa. Dương Thiên thở dài:

- Yếu như vậy a. Kẻ như ngươi cũng dám có ý đồ với nữ nhân của ta sao?

Dương Thiên đánh ra hai đạo ánh sáng, đạo màu xanh là Thanh Thần phù, giữ cho nam nhân không tiếp tục bất tỉnh. Đạo màu xám là U Hỏa Luyện Hồn, nỗi đau khổ nó mang lại, Lý Tường đã từng nếm thử. So với các hình phạt tại Địa Ngục còn khủng khiếp hơn.

Từng âm thanh gào thét vô cùng thê thảm vang lên. Dương Thiên vẻ mặt vẫn không thay đổi, hờ hững nhìn nam nhân hai mắt lồi ra, từng sợi gân hắn rõ trên người. Tiếng gào thét kéo dài trong khoảng 5 phút rồi dừng hẳn, nam nhân hoàn toàn biến mất, trên sàn nhà chỉ còn lưu lại chút tro bụi.

U Hỏa Luyện Hồn, chính là một loại hỏa diễm đặc biệt chuyên dùng để thiêu đốt linh hồn. Đau khổ đến từ linh hồn so với thể xác mạnh hơn rất nhiều lần. Sau khi linh hồn bị thiêu cháy thành hư vô, thân thể cũng sẽ tan biến. Dương Thiên đã khống chế U Hỏa ở mức yếu nhất. Đáng tiếc linh hồn tên kia quá yếu, chỉ có thể chịu được 5 phút.

Dương Thiên phất tay một cái, tất cả dấu vết trong phòng đều biến mất, căn phòng trở lại như lúc đầu. Giải trừ kết giới cách âm, Dương Thiên mới

gọi to:

- Mọi chuyện đã xong, các người có thể ra đây được rồi.

Hắn vừa dứt lời, cánh cửa phòng ngủ mở ra. Ba người lập tức xuất hiện. Bọn hắn đã sớm túc trực tại cửa, chỉ cần Dương Thiên kêu một tiếng sẽ đi ra.

Lăng Nhã Kỳ nhìn quanh căn phòng, dấu vết đánh nhau đã hoàn toàn biến mất. Điều này khiến nàng càng thêm lo lắng:

- Người đã làm gì bọn hắn?

Dương Thiên không muốn để nàng lo lắng:

- Ta chỉ dạy dỗ bọn hắn một bài học. Sau đó bắt bọn họ dọn dẹp lại phòng rồi tha về.

Ánh mắt Lăng Nhã Kỳ hiện rõ hai chữ không tin, sát khí của Dương Thiên khi nãy, một người bình thường như nàng cũng có thể dễ dàng cảm nhận được.

- Thật sự?

- Đương nhiên, nếu không căn phòng sao có thể ngăn nắp như vậy. Chẳng lẽ người nghĩ ta đánh bọn hắn xong nhàm chán dọn dẹp lại phòng ố sao?

- Không muốn nói thì thôi.

Lăng Nhã Kỳ vẫn không tin, có điều nàng cũng không tiếp tục truy hỏi. Dương Thiên không định tiếp tục chủ đề này, quay sang nhìn hai người Sở Vũ:

- Mọi việc đã xong, chúng ta cũng nên trở về.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Mượn Danh

Hai người Sở Vũ không có ý kiến gì, bọn họ còn mong được rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Đối với những người đã quen sống trong thế giới màu hồng như bọn họ, những chuyện vừa rồi thực sự quá khủng khiếp.

Lăng Nhã Kỳ cũng gật đầu:

- Các người đợi ta một lát.

Nói xong, Lăng Nhã Kỳ liền đi vào trong, Dương Thiên biết nàng không muốn để người khác nhận diện. Hơn 10 phút sau, Lăng Nhã Kỳ xuất hiện trong bộ dạng một thiếu phụ, lớp trang điểm trên mặt khá dày, đeo cặp mắt kính dày cộp cùng cái nón che hết nửa khuôn mặt. Dương Thiên lắc đầu:

- Ta vẫn nghĩ người nên từ bỏ nghề ca sĩ để sống một cuộc sống bình thường thì tốt hơn.

- Chuyện này ta cũng đã từng nghĩ qua. Ta sẽ dừng lại khi nào cảm thấy mệt mỏi.

- Đến lúc đó hãy tìm ta.

- Hừ, ai cần ngươi chứ.

Nụ cười của Lăng Nhã Kỳ đã bán đứng nàng. Sở Vũ đứng một bên thầm dựng ngón tay cái. Quả không hổ danh là Dương Thiên, kỹ thuật tán gái cao như vậy. Sở Vũ không biết, hẳn chỉ vừa tiến bộ thôi. Nếu là vào khoảng vài tháng trước, Sở Vũ sẽ hiểu phần nào tâm trạng tuyệt vọng của Lý Bàn.

Đi đến cửa ra, Dương Thiên giải trừ kết giới bảo vệ hẵn dựng lên khi này. Đúng lúc này, một cảm giác đặc biệt xuất hiện. Cánh cửa đột nhiên nổ tung, Dương Thiên nhanh chóng dựng lên một vòng sáng bảo vệ mọi người. Chờ khói bụi tan đi, Lăng Nhã Kỳ mới bình tĩnh hỏi:

- Có chuyện gì?

Dương Thiên lắc đầu:

- Ta cũng không rõ, có người dùng một loại bom mini để phá cửa.

Những người còn lại còn chưa kịp nói gì, Hạo ca cùng một đám người trên tay trang bị sẵn súng ống đã xuất hiện. Nhìn thấy bốn người Dương Thiên, vẻ mặt Hạo ca càng thêm nặng nề:

- Người kia đang ở đâu?

Dù biết Hạo ca đang muốn hỏi người nào, Dương Thiên vẫn giả ngu:

- Người muốn nói đến người nào?

Hạo ca gần như hét lên:

- Đương nhiên là Văn Lâm, tam thiếu gia của Văn gia.

Dương Thiên không trực tiếp trả lời hẵn, quay lại nhìn ba người Lăng Nhã Kỳ:

- Các người trở về trước, chuyện ở đây ta sẽ giải quyết. Sở Vũ, người nhất định phải đưa nàng về nhà an toàn.

Ba người không phản đối, bọn họ biết mình ở lại cũng không giúp được gì, còn làm liên lụy đến Dương Thiên. Lăng Nhã Kỳ chỉ nói hai chữ: “Bảo trọng” rồi xoay người rời đi. Ba người đi được vài bước đã bị chặn lại, đám người nhìn về phía Hạo ca chờ lệnh.

Hạo ca phất tay ra hiệu cho qua, ba người Lăng Nhã Kỳ mới thở phào nhẹ nhõm. Chờ bọn họ rời đi, Dương Thiên lúc này mới nói:

- Có chuyện gì vào trong nói đi.

Hạo ca gật đầu, quay lại phía sau:

- Các người đợi ta ở ngoài.

- Không được, lỡ như...

- Không sao, có chuyện gì mà Hạo ca ta chưa từng trải qua.

Bước vào trong phòng, Hạo ca quan sát kỹ những dấu vết trên tường và sàn nhà. Không phát hiện được điểm nào bất ổn, Hạo ca chỉ có thể thở dài ngồi xuống:

- Nếu không phải có người nhìn thấy Văn Lâm bước vào đây, ta thiếu chút nữa cũng đã bị nơi này đánh lừa.

- Chỉ là giết chết một tên rác rưởi mà thôi. Không phải vấn đề gì to tát.

Dương Thiên tùy ý nói, dường như chuyện vừa rồi chỉ là việc vặt vãnh, không đáng để hấn bận tâm. Hạo ca dù chắc chắn Dương Thiên đã giết Vũ Lâm nhưng khi thấy hấn thoải mái thừa nhận cũng không khỏi ngạc nhiên.

- Người còn gì muốn hỏi hay không, ta còn có việc phải đi a.

- Người có biết Vũ Lâm là ai không?

Dương Thiên lắc đầu:

- Ta cần gì phải biết hấn là ai, kẻ động đến nữ nhân của ta đều chỉ có một kết cục.

Hạo ca cho rằng Dương Thiên vẫn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Hắn quyết định giải thích rõ ràng cho Dương Thiên, coi như trả ơn hắn tối qua. Để hắn chết cũng không trở thành oan hồn.

- Người không biết mình đã gây ra chuyện gì sao? Vũ Lâm chính là tam thiếu gia của Vũ gia, hắn bất tài, vô dụng, cả ngày chỉ nghĩ đến tử sắc. Một kẻ như hắn vốn không có điểm nào để tổ chức xem trọng, nhưng hắn lại được đặc cách trở thành thành viên cấp 3, người có hiểu chuyện đó có ý nghĩa gì không?

Dương Thiên chẳng bận tâm, tùy tiện nói:

- Người muốn nói thế lực phía sau của hắn rất lớn?

- Vô cùng lớn. Văn gia là một đại gia tộc nước ngoài. Lý gia trong nước có thể làm mưa làm gió, trong mắt Văn gia chẳng qua chỉ là trò hề mà thôi. Ta không biết rõ thực lực Văn gia mạnh thế nào, tin tưởng bọn hắn có thể xếp vào top 10 gia tộc mạnh nhất thế giới. Địa vị của Văn gia trong tổ chức cũng rất cao, có 3 vị trưởng lão cùng không ít thành viên cấp 1.

- Hình như là rất mạnh a.

Hạo ca không biết nói gì hơn, Dương Thiên không chút để ý đến Văn gia. Chẳng lẽ? Đến lúc này, Hạo ca mới suy nghĩ nghiêm túc về thân phận thực sự của Dương Thiên. Ban đầu hắn cho rằng Dương Thiên là người của một trong tam đại gia tộc, địa vị như vậy được Tiêu Chính Long cung kính là chuyện dễ hiểu.

Bây giờ xem ra không phải, Dương Thiên hoàn toàn không để Văn gia vào mắt. Chỉ có 2 lý do, một là Dương Thiên là một tên ngốc, vẫn chưa hiểu mình đang gặp rắc rối lớn. Hai là thế lực sau lưng hắn còn mạnh hơn Văn gia. Lý do thứ nhất hiển nhiên bị phủ định. Suy nghĩ của Hạo ca hơi mông lung, trên thế giới này có bao nhiêu thế lực có thể coi thường Văn gia?

Dương Thiên không biết Hạo ca đang nghĩ gì. Hắn chợt nhớ ra một chuyện liền hỏi:

- Người có biết gia tộc Roll hay không?

Ly trà trên bàn bị Hạo ca run tay làm rơi xuống đất. Miệng lắp bắp không nói rõ:

- Người, người nói gia tộc, tộc Roll?

- Đúng vậy?

Vẻ mặt Hạo ca lập tức chuyển thành cung kính:

- Ta không biết thiếu gia đến từ gia tộc Roll, mong người tha lỗi.

Nghe câu hỏi của Dương Thiên, Hạo ca liền xác định người này đến từ gia tộc Roll. Trên thế giới này có thể xem thường Văn gia không có mấy, gia tộc Roll chính là một trong số đó. Từ trước đến nay nó vẫn sừng sững đứng ở vị trí đệ nhất gia tộc, địa vị chưa một lần bị lay động.

- Đừng gọi ta là thiếu gia, Dương Thiên là được rồi. Còn nữa, ta không phải đến từ gia tộc Roll, người không nên hiểu lầm.

- Dương thiếu khiêm tốn rồi.

Thấy Hạo ca một mực khẳng định mình là người của gia tộc Roll, Dương Thiên cảm thấy hơi khó chịu.

- Ta đã nói là không phải. Ta chỉ tùy tiện hỏi thôi.

- Dương Thiếu yên tâm, chuyện này ta sẽ giữ bí mật. Sự việc lần này ta sẽ thay người giải quyết. Tin tưởng chỉ cần báo danh gia tộc Roll, Văn gia sẽ không dám có hành động lỗ mảng.

Dương Thiên đang định tiếp tục phản bác, nghe Hạo ca nói vậy hắn liền đổi chủ ý. Tên kia đã chết, hắn mượn danh tiếng làm vậy một chút cũng không phải chuyện gì lớn. Nghĩ xong, Dương Thiên nói:

- Được rồi, người đã biết mọi chuyện, ta đúng là đến từ gia tộc Roll. Chuyện này ta sẽ giao lại cho người. Để cảm ơn, ta đồng ý gia nhập tổ chức của các người.

- Thật sự.

Hạo ca vô cùng vui mừng, lần này hắn được thưởng lớn rồi. Tổ chức có quy định giống quán bar, chỉ cần mời chào được thành viên tham gia, bối cảnh càng mạnh phần thưởng càng lớn. Phần thưởng này không chỉ là tiền bạc mà là điểm cống hiến, từ đó có thể đổi những thứ mình muốn. Tổ chức có một tôn chỉ: Chỉ cần người có đủ điểm cống hiến, muốn trở thành hoàng đế một quốc gia cũng là chuyện nhỏ.

Thế lực phía sau Dương Thiên càng mạnh, điểm cống hiến Hạo ca đạt được sẽ càng cao. Gia tộc Roll a, mỗi thành viên đều sẽ mang đến một số điểm đáng kinh ngạc.

Nhìn vẻ mặt vui mừng đến phát điên của Hạo ca, Dương Thiên lắc đầu:

- Người có cần vui mừng đến mức như vậy không?

Hạo ca cười to:

- Vui, ta có thể không vui sao. Chỉ cần người gia nhập, ta sẽ đạt được một số điểm cống hiến rất lớn. Đến khi đó chuyện cầu hôn nàng cũng không phải không thể a.

Dương Thiên mơ hồ hiểu ra, thầm nghĩ:

- Không biết dùng thân phận Giám Sát sứ của ta có thể đổi được bao nhiêu điểm công hiến? Chắc hẳn là không thấp, kém nhất cũng phải cao hơn gia tộc Roll kia vài lần.

Dương Thiên không biết, thân phận Giám Sát sứ của hắn so với người đứng đầu tổ chức cũng không chút thua kém a.

- Người cười xong chưa. Nếu cười xong thì mau ngồi xuống giải thích cho ta về tổ chức của người đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Tổ Chức Khai Quang

Hạo ca dừng cười:

- Người muốn biết về mặt nào?
- Toàn bộ. Nói cho ta tất cả những gì người biết.

Trực giác của Dương Thiên nói cho hắn biết tổ chức này không đơn giản. Cụ thể là ở điểm nào thì hắn vẫn chưa xác định được.

- Ta chỉ là thành viên cấp 7, đối với tổ chức cũng không hiểu biết nhiều. Chỉ biết tổ chức này chuyên mời chào thành viên là những người có địa vị, thế lực cao trong xã hội. Thành viên được phân thành 9 cấp bậc, phía trên còn có trưởng lão. Người đứng đầu tổ chức là ai ta hoàn toàn chưa từng nghe nói.

- Tổ chức hoạt động khá tự do, mỗi người có thể ra các nhiệm vụ với một số điểm cống hiến kèm theo. Ai hoàn thành nhiệm vụ sẽ đạt được điểm cống hiến của nhiệm vụ đó.

- Điểm cống hiến lấy được bằng nhiều cách, trong đó cơ bản nhất là giới thiệu thành viên mới và hoàn thành nhiệm vụ. Thành viên thực lực càng mạnh, nhiệm vụ đẳng cấp càng cao, điểm cống hiến càng nhiều.

Dương Thiên ngắt lời:

- Theo lời người nói, vậy chức vụ cao hay thấp có gì khác biệt?

- Khác biệt rất lớn, cấp cao hơn có quyền chỉ định nhiệm vụ bắt buộc cho cấp dưới. Tuy sẽ phải trả số điểm cống hiến cao hơn nhiều lần nhưng nếu muốn hãm hại người nào đều vô cùng dễ dàng.

- Vậy tại sao người còn tham gia tổ chức này?

Hạo ca thở dài:

- Ta vốn không muốn tham gia. Nhưng chỉ có tổ chức này mới có thể cho ta thứ mà ta mong muốn.

- Ý của người là cầu hôn nữ nhân kia sao?

Hạo ca giật mình hoảng hốt:

- Làm sao người biết được?

- Chính người nói cho ta biết a.

Chợt nhớ ra chính mình khi này vui quá nên lỡ miệng, Hạo ca hơi xấu hổ:

- Chuyện này a. Thế lực phía sau lưng nàng rất lớn, bọn hãn yêu cầu ta ít nhất phải đạt đến thành viên cấp 4 mới xem là hợp cách. Nếu ta mời được người tham dự, số điểm cống hiến đó sẽ đủ để ta tăng lên cấp 4.

- Nhiều vậy sao, để tăng 1 cấp cần bao nhiêu điểm cống hiến?

- Từ cấp 9 lên cấp 8 cần 1000 điểm, cấp 8 lên cấp 7 cần 2000 điểm. Mỗi cấp sẽ nhân đôi số điểm.

Dương Thiên nhắm tính, 28000 điểm a. Hãn có chút không hài lòng với con số này. Từ khi nào mà Dương Thiên ta lại mất giá như vậy chứ?

- Ý của người là ta chỉ đáng giá 28000 điểm thôi sao?

- Với thành viên của gia tộc Roll, khi người gia nhập sẽ trực tiếp trở thành thành viên cấp 3 hoặc cấp 2. Ta nghĩ số điểm sẽ dao động từ 26000 đến 40000. Với số điểm sẵn có của ta, đã đủ lên cấp 4 rồi.

- Người nói xem, giữa tổ chức này và Âm tổ, cái nào mạnh hơn?

Tuy không hiểu vì sao Dương Thiên đột nhiên lại hỏi vấn đề này, Hạo ca vẫn trả lời:

- Âm tổ là một tổ chức khá bí ẩn, hầu hết những người có quyền lực đều biết về nó nhưng lại không hiểu nhiều. Có điều ta có thể khẳng định, Âm tổ hẳn sẽ không yếu hơn tổ chức này.

Dương Thiên gật đầu hài lòng, Âm tổ lớn hơn tổ chức này, hẳn lại là người có quyền lực lớn nhất Âm tổ. Địa vị so với tên đứng đầu kia còn cao hơn.

- Đúng rồi, tổ chức của các người gọi là gì?

- Khai Quang.

Ngụm trà đang uống vào của Dương Thiên bị phun ra, may mắn không trúng vào người Hạo ca. Quang và Âm, cái này không phải trực tiếp chống đối với Âm tổ hay sao?

Hạo ca thấy Dương Thiên bị sặc, vội hỏi:

- Có chuyện gì sao?

- Không sao, ta còn một câu hỏi cuối cùng. Người thực sự tin ta là người của gia tộc Roll sao?

Hạo ca khẳng định:

- Không sai, ta trước đó có nhận được tin tức một thành viên của gia tộc Roll vừa đến đây không lâu. Vốn còn định tìm người, không ngờ người đã xuất hiện ở đây.

Mọi chuyện đã rõ ràng, Dương Thiên cũng không tiếp tục ở lại:

- Ta còn có việc phải đi trước, mọi việc giao lại cho người. Đây là số điện thoại của ta, không có việc gì đừng làm phiền ta.

- Đã biết.

...

Trở về nhà, Dương Thiên lập tức gọi điện cho Lăng Nhã Kỳ thì nhận được thông báo nàng đang trên đường đến nơi khác biểu diễn.

- Dương Thiên, thật xin lỗi a. Vì chuyện tối qua, quản lý của ta đã bị khiển trách khá nhiều. Ta không thể để nàng bị trách mắng thêm nữa.

- Thật đáng tiếc a, vậy người lo việc của mình trước đi. Ta sẽ không làm phiền nữa, gặp lại sau.

- Gặp lại sau.

Tắt máy, Lăng Nhã Kỳ nhìn ra ngoài cửa xe, thở dài:

- Dù biết là không có kết quả tốt, tại sao ta vẫn bị cuốn vào. Chẳng lẽ đúng như người xưa thường nói, đứng trước mặt tình yêu, không có chỗ cho lý trí sao?

Gọi cho Lăng Nhã Kỳ xong, Dương Thiên tiếp tục ấn số của Diệp Văn Thiên. Đợi gần 30 giây sau tên kia mới bắt máy, giọng nói khá mệt mỏi:

- Có chuyện gì sao?

Dương Thiên cũng không dài dòng:

- Người đã từng nghe đến một tổ chức gọi là Khai Quang hay chưa?

Diệp Vấn Thiên nghe thấy hai từ này liền nhú mày:

- Người hỏi chuyện này để làm gì?

- Trả lời ta trước.

Diệp Vấn Thiên gõ một cụm từ vào máy tính trước mặt, rất nhanh một tập tài liệu hiện ra:

- Tổ chức này thành lập cách đây khoảng 300 năm, là do một đám con nhà quý tộc không có việc gì tạo nên. Mục đích ban đầu chỉ là một nơi để bọn họ thỏa mãn các sở thích kỳ quái. Về sau phát triển dần, càng ngày càng có nhiều người tham dự. Đến bây giờ thế lực đã trải rộng trên khắp thế giới. Đa số thành viên đều là những nhân vật có quyền lực.

- Chỉ có vậy thôi sao?

- Ý của người là?

- Chẳng lẽ người thực sự nghĩ bọn hầy tập hợp lại chỉ để thỏa mãn sở thích hay sao?

Tiếp tục kéo xuống dưới, Diệp Vấn Thiên đọc lên:

- Tổ chức hiện tại hoạt động trên rất nhiều lĩnh vực, dùng điểm cống hiến làm đơn vị tiền tệ. QFyOnW0 Chỉ cần có điểm cống hiến, có thể đổi được bất kỳ thứ gì người muốn. Cái này...

- Khá giống với Âm tổ các người đúng không?

- Đúng vậy, cách thức tổ chức không sai biệt lắm. Thế lực những năm gần đây cũng đã vượt qua dự liệu của bọn ta.

- Theo ta đoán, bọn hắc đã sớm vượt khỏi khống chế của các người.

Diệp Vấn Thiên khá tự tin vào thực lực của Âm tổ:

- Một tổ chức cón con mà thôi. Chờ giải quyết xong tên Huyết ma kia, chúng ta sẽ thanh trừ bọn hắc.

Dương Thiên lắc đầu:

- Xem ra Âm tổ các người đã đứng trên đỉnh cao quá lâu nên những việc đơn giản như vậy cũng không nhìn ra được. Tại sao bọn hắc lớn mạnh đến mức này mà chưa từng có ai để chú ý?

- Người muốn nói...

- Không sai, ta đoán có người đã tìm cách che mắt các người để tổ chức Khai Quang này phát triển đến mức này. Theo ta được biết, có không ít thành viên của đại gia tộc tham gia vào tổ chức này. Nếu Ma môn lợi dụng được nguồn lực này...

Diệp Vấn Thiên đứng dậy, trầm giọng:

- Ta sẽ lập tức báo với Hội trưởng, nhanh chóng xóa sổ thế lực này. Không để cho Ma môn có cơ hội ra tay.

- Đã muộn, ta nghĩ Ma môn đã sớm khống chế tổ chức này rồi. Không chừng chính bọn hắc đã lén lút tạo nên tổ chức này. Mục đích là gì chắc người cũng đã biết?

- Để chống lại Âm tổ?

- Kết hợp với sự việc loại thuốc bí mật của các người bị truyền ra ngoài lần trước. Chắc chắn đã có không ít đại gia tộc đã tham gia vào tổ chức này. Bọn hãn đều đã trở thành thuộc hạ của Ma môn. Đến khi chiến sự diễn ra, sẽ đâm sau lưng các người một nhát trí mạng.

Diệp Vấn Thiên lau mồ hôi trên trán, sự việc này nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của bọn hãn nhiều. Rốt cuộc có bao nhiêu gia tộc đã bị Ma môn âm thầm khống chế. 10, 20 thậm chí 50, đây là tổn thất chiến lực lớn đến cỡ nào. Từ chuyện loại thuốc đặc biệt lần trước, Âm tổ đã phái người điều tra nhưng vẫn chưa có chứng cứ cụ thể nào.

Hiện tại đang là lúc dầu sôi lửa bỏng, cứ để yên chuyện này thì hậu quả khó lường. Nếu nói ra sẽ khiến lòng người dao động, mất niềm tin lẫn nhau, không đánh mà tự bại. Bố cục vài trăm năm do Ma môn dựng ra, vốn không có cách nào giải quyết trọn vẹn.

Diệp Vấn Thiên dùng một giọng mềm mỏng nói:

- Dương Thiên, ta có một chuyện muốn nói.

Nghe thấy Diệp Vấn Thiên đổi giọng, Dương Thiên dùng mông suy nghĩ cũng biết hãn đang muốn làm gì.

- Người muốn ta thay các người giải quyết chuyện này?

- Người rất thông minh, chính là chuyện này.

- Có trả công hay không?

- Không phải ta đã cho Linh nhi đến chỗ của người sao?

Nói ra câu này, Diệp Vấn Thiên cảm thấy có lỗi với Diệp Linh. Bất quá vì an nguy của tất cả mọi người, hãn chấp nhận hi sinh. Đáng tiếc, phản ứng của Dương Thiên hoàn toàn trái ngược dự đoán của Diệp Vấn Thiên.

- Người còn dám nói đến chuyện đó sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Lời Mời Từ Thiên Sơn Thánh Phong

Sớm đã quen với tính khí thất thường của Dương Thiên, Diệp Vấn Thiên bình tĩnh hỏi:

- Các người lại xảy ra chuyện gì, cãi nhau sao?

- Chính người nói với nàng là không được đi chơi khuya với nam nhân. Ngoài ta ra, nàng còn đi với ai khác sao. Đây rõ ràng là cố ý nhắm vào ta.

Diệp Vấn Thiên ho nhẹ vài tiếng, đúng là hẳn có ý nhắm vào Dương Thiên, chỉ là chuyện này không tiện nói ra a.

- Chuyện này để sau hẳn nói, đề nghị vừa rồi của ta người nghĩ thế nào?

Đây cũng là ý định của Dương Thiên ngay từ đầu. Tuy hẳn nói không quan tâm đến Huyết Thần nhưng cũng không thể để tên kia phá hủy thế giới này. Trước lúc Vương Vận xuất quan, Dương Thiên có thể chơi đùa với bọn hẳn một chút. Chuyện này cũng không đến nỗi tệ.

Nghĩ thì nghĩ vậy, Dương Thiên vẫn muốn kiếm chút lợi ích từ chỗ Diệp Vấn Thiên. Hẳn không thích làm việc không công.

- Cái này. Người xem, gần đây ta thực sự rất bận.

- Người muốn cái gì mới đồng ý giúp ta?

Dương Thiên ra vẻ suy tư:

- Người bảo Diệp Linh đồng ý đến ở chung với ta là được. Người thử nghĩ xem, nàng một thân một mình ở một nơi xa lạ, sẽ có rất nhiều nguy hiểm. Đến sống chung với ta sẽ an toàn hơn.

Diệp Vấn Thiên lập tức bác bỏ, đây không phải là đưa dê vào miệng sói sao.

- Không được. Linh nhi vẫn còn nhỏ, chuyện đó đối với nó vẫn còn quá sớm.

- Người đang nghĩ chuyện xấu xa gì vậy, ta chỉ muốn mời nàng đến ở cùng để bảo vệ an toàn cho nàng thôi.

Lần này Diệp Vấn Thiên đã nghĩ oan cho Dương Thiên, hẳn dù có hơi vô sỉ nhưng là một người có nguyên tắc. Đáng tiếc, Diệp Vấn Thiên không chịu hiểu:

- An toàn của Linh nhi ta đã có sự chuẩn bị, không cần người bận tâm. Đổi điều kiện khác đi.

Ngoài việc này ra, Dương Thiên chẳng cần thứ gì từ Diệp Vấn Thiên. Hẳn đành để dành lại cho lần sau:

- Chuyện này coi như xong, người thiếu nợ ta một cái nhân tình. Sau này nếu ta có lời, người không được phép từ chối.

- Không thành vấn đề.

Diệp Vấn Thiên đáp ứng không chút do dự. Nói đùa, nhân tình của hắn so với chuyện này có đáng là gì. Dù 10 cái, 20 cái hắn cũng sẽ lập tức đồng ý, đây là chuyện liên quan đến vô số sinh mạng a.

Lo sợ Dương Thiên đổi ý, Diệp Vấn Thiên mượn cớ bận mà tắt máy. Dương Thiên ngao ngán lắc đầu:

- Chẳng lẽ sợ ta đòi hỏi thêm cái gì, người thì có thử gì để khiến ta bận tâm chứ.

...

Cùng lúc này, tại một nơi rất xa, trong một căn biệt thự xây dựng theo phong cách cổ điển. Một người đang ở trong một căn phòng treo đầy những khối cầu nhỏ. Trong mỗi khối cầu có một ngọn lửa nhỏ màu trắng đang cháy, khiến cho người nhìn một cảm giác huyền bí.

Người này chăm chú kiểm tra cẩn thận từng khối một. Cuối cùng lấy xuống hơn 3 khối, bên trong đều không có ngọn lửa nào. Hắn lẩm bẩm:

- Lại chết đến 3 người. Đây là mệnh châu của một tên Luyện Khi sơ kỳ đang thí luyện tại cấm địa. Tu vị thấp như vậy cũng dám bước vào, tự tìm chết. Còn đây...

Người này trừng mắt nhìn thẳng vào hai khối mệnh châu còn lại, thần sắc lộ vẻ kinh hãi cùng không tin được:

- Đây là mệnh châu của Rain thiếu gia và thuộc hạ thân cận của hắn. Không được, ta phải nhanh chóng báo lại cho gia chủ biết chuyện này.

Rời khỏi căn phòng, người này lập tức đi đến trước một căn phòng khá lớn, phía trên còn khắc hình một đồ án kì lạ. Hắn không làm bất kì động tác nào, chỉ chắp tay yên lặng đứng đó. Từ trên cánh cửa, ánh sáng đột nhiên xuất hiện quét ngang qua. Một âm thanh từ trong phòng vang lên:

- Vào đi.

- Vâng.

Bước vào trong phòng, một người đang ngồi quay lưng lại, nhìn về phía cửa sổ đang rộng mở.

- Có chuyện gì?

- Bẩm gia chủ, mệnh châu của Rain thiếu gia cùng một tên thuộc hạ thân cận của hắn đều đã tắt.

Giọng nói vẫn bình thản, không chứa đựng chút cảm xúc nào:

- Người phát hiện chuyện này khi nào?

- Ta vừa mới phát hiện ra, lập tức bẩm báo.

- Tốt lắm, người đi ra ngoài, truyền quản gia vào đây cho ta.

- Vâng.

Người này tuân lệnh lui ra ngoài. Khoảng 5 phút sau, một lão giả áo xám bước vào, cúi đầu:

- Gia chủ, người tìm ta có chuyện quan trọng gì sao?

- Rain chết rồi.

- Cái gì, không phải hắn nói chỉ muốn đi du lịch một chuyến, sao lại bị người khác giết chết. Chẳng lẽ hắn đắc tội với người nào sao?

- Muốn biết, chỉ cần điều tra không phải là sẽ rõ sao. Thời gian chết của hắn là từ sáng hôm qua đến bây giờ. Người theo lịch trình của hắn đến tận nơi điều tra. Còn nữa, chỉ có hắn và một người nữa chết đi. Nói như vậy, những người còn lại đã chạy thoát hoặc bị bắt giam lại. Người đến nơi đó tìm được bones thì có thể thu được thêm thông tin. Đương nhiên, trong điều kiện bones không bị xóa hết kí ức mà thôi.

Quản gia nghe gia chủ phân tích, trong lòng không khỏi bội phục. Chỉ nói vài câu, gia chủ đã phân tích vấn đề một cách rõ ràng và đưa ra phương hướng giải quyết cụ thể. Hắn cũng biết đây là do công pháp gia chủ tu

luyện, vứt bỏ tất cả mọi cảm xúc, khiến cho mọi suy nghĩ và quyết định của hắn lúc nào cũng chính xác tuyệt đối.

- Ta sẽ lập tức phái người điều tra.

- Người tự mình đi đi, có thể giết chết Rain. Nếu tên kia vẫn còn sống, tu vị chắc chắn sẽ không thấp. Không cần lãng phí nhân lực vô ích, cuộc chiến cũng đã gần kề.

- Tuân lệnh.

Quản gia tuân lệnh lui ra. Trở về phòng, hắn liền điều tra lịch trình của Rain rồi lên trực thăng riêng, khởi hành đến Bắc Giang tỉnh.

...

Trong quán bar Vô Danh, Hạo ca đang đứng trước mặt một người đàn ông trung niên, vẻ mặt cung kính. Người kia hít một hơi thuốc dài, phun ra một ngụm khói, giọng nói khàn khàn:

- Những chuyện người vừa kể đều là sự thật?

- Đúng vậy.

- Người dựa vào cái gì để xác định hắn đến từ gia tộc Roll?

- Tổ chức đã thông báo với ta sẽ có một thành viên của gia tộc Roll đến đây. Ra lệnh cho ta bằng mọi giá phải mời được hắn gia nhập. Thêm vào thái độ của hắn khi đó, ta chắc chắn hắn đến từ một đại gia tộc.

- Tất cả đều chỉ là suy đoán của người.

- Ta...

- Không cần giải thích. Việc này ta sẽ báo cáo cho trưởng lão của Văn gia. Nêu tên kia đúng là người của gia tộc Roll thì đương nhiên sẽ không có chuyện gì. Người cũng thuận lợi đạt được điểm cống hiến. Còn nếu không phải...

Nam nhân trung niên bỏ dở câu nói, ý tứ uy hiếp rất rõ ràng. Hạo ca cũng hiểu được, tính mạng của hắn và Dương Thiên đã bị buộc vào một chỗ. Không, phải nói là tính mạng của hắn đã hoàn toàn phụ thuộc vào Dương Thiên. Văn Lâm chết ở chỗ của hắn, dưới lửa giận của Văn gia, Hạo ca chỉ có một hi vọng duy nhất là Dương Thiên mà thôi.

...

Sáng nay Dương Thiên trốn học, lúc hắn kết thúc cuộc gọi với Diệp Văn Thiên đã là hơn 8 giờ sáng. Bây giờ đi học cũng đã trễ gần 2 tiết, là một học sinh gương mẫu, Dương Thiên không muốn làm gián đoạn tiết dạy của lão sư. Thử nghĩ xem, người đang hăng say giảng bài, liên tục có người đi ra, đi vào, người có cảm thấy khó chịu hay không?

Hiểu được cảm giác của lão sư, Dương Thiên dứt khoát nghỉ ở nhà. Đang định ngủ thêm một giấc nữa, bên ngoài lại vang lên tiếng chuông cửa.

- Không phải lại là tên Dược Nam kia chứ?

Để cẩn thận, Dương Thiên dùng thần thức kiểm tra trước. Người đến không phải Dược Nam mà là người Dương Thiên đã lâu không gặp, Tô Nguyệt Nhi.

- Nàng đến đây làm gì. Chẳng lẽ nhớ ta không chịu được nên tìm đến đây.

Dương Thiên tự sướng vài câu, dù trong lòng hắn cũng biết lý do này hơi hư cấu. Tô Nguyệt Nhi ấn chuông đến lần thứ 3 thì Dương Thiên cũng đã bước ra đến cửa. Hắn giả vờ bất ngờ:

- Nguyệt Nhi, là người sao. Mau vào đi.

Tô Nguyệt Nhi lắc đầu:

- Không cần, ta không có ý định ở lại lâu. Dương Thiên, ta muốn người cùng ta đi một chuyến.

Dương Thiên hơi ngần ra, vừa mới gặp gỡ nàng đã mời hẳn đi. Đây chính là đưa nhau đi trốn trong truyền thuyết sao. Không được tốt lắm a.

- Nguyệt Nhi, chúng ta đã lâu không gặp. Người làm vậy có phải là đã đốt cháy hơi nhiều giai đoạn không.

- Người nói nhăng nói cuội gì vậy. Ta muốn mời người đến Thiên Sơn Thánh Phong một chuyến.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Dụ Dỗ- Chấp Nhận

Lại là hiểu lầm, Dương Thiên tỏ vẻ thất vọng, thẳng thừng từ chối:

- Không đi.

- Tại sao?

- Không thích.

Câu trả lời vô thường vô phạt của Dương Thiên khiến Tô Nguyệt Nhi nhất thời không biết nói gì cho phải. Nàng đã nhận được lệnh, bằng mọi giá phải mời Dương Thiên đến Thiên Sơn Thánh Phong. Tô Nguyệt Nhi không phải người của Ma môn, cách làm của nàng sẽ không giống Liễu Mị.

Bất quá có một điểm Liễu Mị làm không sai, sự phụ của nàng cũng đã nói qua. Đối với Dương Thiên mà nói, trên thế giới này đã không còn nhiều thứ có thể khiến hắn cảm thấy có hứng thú. Mỹ nữ là một trong số đó, vậy nên dùng sắc dụ là biện pháp khả dĩ nhất.

Tô Nguyệt Nhi suy nghĩ kỹ càng, cắn răng nói:

- Dương Thiên, ngươi không muốn cùng ta ở chung một chỗ sao?

Dương Thiên vẫn bình tĩnh:

- Ngươi nghĩ ta là kẻ ngốc sao. Đến Thiên Sơn Thánh Phong phần lớn thời gian ta sẽ phải ngồi nói nhảm với những lão già đã gần đất xa trời. Xong việc phải lập tức trở về, làm gì có thời gian làm chuyện khác. Hơn

nữa ta biết người đang tu luyện Bách Kiếm Quyết đến giai đoạn quan trọng, vốn không có thời gian để dành cho ta.

Bách Kiếm Quyết của nàng tu luyện đến giai đoạn nào, Dương Thiên liếc qua là nhận biết được. Không thể phủ nhận Tô Nguyệt Nhi là một thiên tài, trong thời gian ngắn có thể đạt đến mức này. Không đến một năm, nàng có khả năng tu luyện thành công, nắm giữ Bách Kiếm lực.

Dương Thiên đã nói rõ ràng, Tô Nguyệt Nhi biết mình không thể dùng lý do này để lừa gạt hẳn, chỉ có thể sử dụng thủ đoạn cuối cùng.

- Người chắc chắn không đi sao?

- Không đi.

Nói đùa gì vậy, nơi này mỹ nữ nhiều như vậy, Dương Thiên sao lại chạy đến một cái đại lục xa xôi nào đó nói chuyện với mấy lão già. Trừ khi đầu của hắn bị lừa đá.

Tô Nguyệt Nhi tỏ vẻ tiếc nuối:

- Thật đáng tiếc a, ta nghe nói có một vị mỹ nữ đang muốn tìm người. Người là một đại nam nhân, chẳng lẽ lại để nàng tự mình tìm đến đây sao?

- Không cần giờ trò này với ta. Ngoài người và Liễu Mị, ta không quen biết bất kỳ mỹ nữ nào khác tại Ấn Thế đại lục.

- Nam Cung Băng Vân, người đã từng nghe nói chưa?

- Nam Cung, ta không biết ai có họ Nam Cung... Khoan đã, người nói là Nam Cung Băng Vân muốn tìm ta sao?

Tô Nguyệt Nhi thấy cá đã cắn câu liền giật dây:

- Không biết có một tên khốn kiếp nào đó đã giúp Nam Cung gia làm chuyện gì đó khiến nàng cảm động. Muốn tìm tên khốn đó để nói lời cảm tạ.

Nghe giọng điệu có chút tức giận của Tô Nguyệt Nhi, Dương Thiên cười trừ:

- Nguyệt Nhi, người cũng không cần mượn cớ mắng ta a. Đúng rồi, chuyện này người nghe được từ nơi nào?

- Là sư phụ nói cho ta biết, chắc chắn không sai. Các thế lực lớn luôn cài nội gián lẫn nhau để đề phòng bất trắc.

Nếu đúng như lời Tô Nguyệt Nhi nói, chuyện này hẳn là sự thật. Có cho tiền lão già kia cũng không có gan lừa gạt hẳn. Mỹ nữ có ý, dù biết là bẫy thì hẳn vẫn đạp vào. Dương Thiên bộ dạng chính khí ngất trời:

- Nữ nhân chỉ là việc phụ mà thôi. Lần này Thiên Sơn Thánh Phong mời ta đến chắc hẳn là vì an nguy của thiên hạ. Ta đương nhiên sẽ không từ chối.

Thấy Dương Thiên trở mặt còn nhanh hơn lật sách, Tô Nguyệt Nhi khinh bỉ nói:

- Nếu vậy sao người không đồng ý ngay từ đầu?

- Ta muốn xem thành ý của Thiên Sơn Thánh Phong các người. Nếu các người thực sự có thành ý, ta cũng không ngại đi một chuyến.

Tô Nguyệt Nhi cũng không tiếp tục nói về vấn đề này, nàng muốn mau chóng hoàn thành nhiệm vụ để tiếp tục bế quan tu luyện Bách Kiếm Quyết.

- Người đã đồng ý, vậy chúng ta lập tức khởi hành.

Dương Thiên hơi bất ngờ:

- Khoan đã. Người chỉ vừa mới đến đây, vào nhà uống trà nghỉ ngơi một lát. Sau đó ta sẽ dẫn người đi chơi vài ngày rồi hẵng trở về.

- Không cần thiết.

- Nguyệt Nhi, người thử nghĩ xem. Người còn trẻ, không nên cả ngày vùi đầu vào tu luyện. Tu Chân mục đích cuối cùng là gì, chính là cầu trường sinh. Trường sinh để làm gì, đương nhiên là để có thời gian thực hiện điều người mong ước. Vậy tại sao người không tận hưởng ngay từ lúc này...

Một bài thuyết trình dài của Dương Thiên khiến Tô Nguyệt Nhi đau đầu, đưa tay ra hiệu cho hẵng dừng lại:

- Người rốt cuộc có định đi hay không?

- Đi, tất nhiên sẽ đi, có điều...

- Vậy bây giờ chúng ta lập tức khởi hành.

Để tránh Dương Thiên tiếp tục nhiều lời, Tô Nguyệt Nhi xoay người rời đi. Dương Thiên biết không thể giữ nàng lại, hẵng trở lại phòng chuẩn bị đồ đạc trong chốc lát rồi đuổi theo nàng.

Tô Nguyệt Nhi cũng không đi ngay mà đứng đợi Dương Thiên trước cổng. Hai người không thuê xe mà đi bộ đến một ngôi nhà cách đó không xa. Dương Thiên lấy điện thoại lần lượt thông báo với từng người hẵng có việc gấp. Sẽ không đi học trong vài ngày tới.

Mọi người đều không hỏi gì nhiều, chỉ dặn hẵng một câu cẩn thận. Riêng Diệp Linh, Dương Thiên hẹn nàng sau khi trở về sẽ dẫn nàng đi tham quan trường. Diệp Linh chỉ nói một câu không sao, nàng có thể tự đi được. Thấy các nàng đều bình thường, Dương Thiên cũng an tâm. Từ khi nhận lời Tô Nguyệt Nhi, Dương Thiên có một loại cảm giác đang trốn vợ đi ăn vụng. Không tốt lắm a.

Tô Nguyệt Nhi chờ Dương Thiên gọi điện xong mới mỉm cười hỏi hân:

- Đã xong rồi sao?

Giọng của nàng vẫn bình tĩnh nhưng lại khiến hân cảm thấy lạnh gáy. Đây không phải là sát khí, so với sát khí thì còn đáng sợ hơn. Ít nhất, sát khí không thể khiến hân lo lắng. Gượng cười nhìn Tô Nguyệt Nhi:

- Đã xong a.

- Điều là mỹ nữ sao?

Dương Thiên biết sắp có chuyện không ổn, máy móc trả lời:

- Đúng vậy.

- Người từ lúc nào quen được nhiều mỹ nữ như vậy?

- Đây là cố gắng của ta trong thời gian gần đây.

- Rất tự hào sao?

- Có một chút. Dừng, Nguyệt Nhi, tại sao ta lại có cảm giác người giống như vợ cả đang tra hỏi chồng về những cô bồ nhí bên ngoài.

Mặt Tô Nguyệt Nhi hơi đỏ lên:

- Ai là vợ của người. Ta chỉ hi vọng người hiểu, tình hình lúc này đang rất nguy hiểm, một bước đi sai cũng có thể lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục. Với tư cách là người thủ hộ, người nên đặt tâm tư vào đây hơn là những mỹ nữ kia.

Dương Thiên lắc đầu:

- Nguyệt Nhi, ta đã từng nói, ta không còn là thủ hộ giả của các người nữa. Chuyện này sẽ do các người một mình giải quyết. Không phải Nguyên

Anh kỳ đại năng của các người đã khôi phục rồi sao. Cứ để hấn ra mặt đi.

Biết mình có nói gì cũng vô ích, Tô Nguyệt Nhi thở dài:

- Chuyện này người đến Thiên Sơn Thánh Phong sẽ rõ.

Đến nơi, Dương Thiên cùng Tô Nguyệt Nhi được một người đón tiếp. Người này dùng một chiếc xe hơi trông khá cũ kĩ đưa hai người ra đến bến cảng sau đó đưa mỗi người một chiếc vé tàu.

- Các người dùng thân phận một du khách lên tàu. Đến nơi sẽ có người đón tiếp, đưa các người đến truyền tống trận.

- Phiền phức như vậy. Ta cùng Nguyệt Nhi phi hành đến đó không phải nhanh hơn sao?

Tô Nguyệt Nhi véo vào hông hấn một cái, gật đầu với người kia:

- Tốt lắm, chuyện này bọn ta đã biết. Người có thể trở về.

Đợi người kia rời đi xong, Dương Thiên khó hiểu hỏi nàng:

- Người làm vậy là có ý gì?

Tô Nguyệt Nhi tức giận nói:

- Người cho rằng Ma môn không cài nội gián vào Thiên Sơn Thánh Phong như bọn ta sao. Nhiệm vụ lần này của ta là bí mật, những người này đều không biết diện mạo thật của ta và người. Lúc ta đến đây là dùng thân phận của một tên Luyện Khí hậu kỳ đệ tử, người nói chúng ta có thể phi hành, không phải sẽ khiến hấn nghi ngờ sao?

Biết mình sơ suất, Dương Thiên cố chống chế:

- Hẳn chưa chắc là gián điệp do Ma môn gài vào, người cần gì phải tức giận.

- Dù xác xuất chỉ là một phần FxtZgiz ngàn cũng không được bỏ qua. Người có biết...

Thấy Tô Nguyệt Nhi lại chuẩn bị một bài thuyết trình dài vài trang A4, Dương Thiên vội nói:

- Người xem, tàu đã đến rồi. Chúng ta mau lên đi.

Nói xong liền co chân chạy thẳng, mặc cho Tô Nguyệt Nhi gọi theo:

- Khoan đã, ta còn chưa nói xong. Người mau quay lại đây cho ta.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Tra Tấn

Chạy thẳng một mạch đến dưới cầu thang lên tàu, Dương Thiên mới dừng lại đợi Tô Nguyệt Nhi.

Tô Nguyệt Nhi đến nơi, đang định nói thêm cái gì thì đã bị Dương Thiên chặn lại.

- Mau lên tàu a.

Thấy Dương Thiên cố ý lảng tránh, Tô Nguyệt Nhi đành nhịn xuống. Trước cầu thang là hai nhân viên soát vé. Vé của hai người đều là loại VIP nên được tiếp đón rất nhiệt tình, thậm chí cho một nhân viên phục vụ đến tận nơi dẫn đường.

Đặt chân lên tàu, một cảm giác đặc biệt đột nhiên xuất hiện trong lòng Dương Thiên. Dường như mọi thứ xung quanh đang bốc cháy, tan vỡ rồi biến mất. Cảm giác này chỉ xuất hiện trong chốc lát khiến Dương Thiên đờ ra vài giây. Tô Nguyệt Nhi phát hiện thái độ của hắn có chút biến hóa, liền hỏi:

- Có chuyện gì sao?

- Lúc bước lên tàu, người có cảm giác gì lạ không?

Tô Nguyệt Nhi nhíu mày suy tư:

- Không có, nhưng từ khi đến bến tàu này, trong lòng ta luôn có một cảm giác bất an.

Đây đơn thuần là trực giác của nữ nhân mà thôi. Nàng mơ hồ cảm nhận được có chuyện không ổn nhưng lại không biết là chuyện gì.

Dương Thiên thì khác, đây là trực giác của hắn được rèn luyện qua vô số trận chiến. Dựa vào cảm giác khi này, Dương Thiên có thể chắc chắn chiếc tàu này sẽ tan vỡ do một vụ nổ. Thấy Dương Thiên không nói gì, Tô Nguyệt nhi lo lắng:

- Chẳng lẽ người cảm nhận được chuyện gì?

- Không có, có lẽ là do ta bị say sóng thôi.

Tô Nguyệt Nhi bĩu môi, Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ bị say sóng. Đây là loại trò đùa gì vậy. Hơn nữa, tàu còn chưa bắt đầu khởi hành a. Lý do vớ vẩn khiến nỗi lo của Tô Nguyệt Nhi càng lớn, chẳng lẽ thật sự có nguy hiểm gì mà đến Dương Thiên cũng bất an, không dám nói cho nàng biết.

Lần này Tô Nguyệt Nhi đã nghĩ nhiều, Dương Thiên không nói cho nàng biết vì hắn vốn không để chuyện này trong lòng. Hai người được đưa đến phòng riêng, Tô Nguyệt Nhi vội vã đóng cửa tiếp tục tu luyện để lại Dương Thiên chỉ biết thở dài:

- Tu luyện có gì thú vị chứ.

Trở về phòng, Dương Thiên xem qua tờ thông báo lịch trình ở trên bàn. Tàu sẽ đến nơi vào sáng mai, buổi tối sẽ có một buổi dạ tiệc được tổ chức. Không có việc gì, Dương Thiên liền lấy laptop ra chơi game giết thời gian.

Tại một nơi cách Bắc Giang thành không xa, một trung niên nhân đang ngồi trong một căn nhà gỗ đã mục nát. Hắn nhàn nhã ngồi uống trà, phía trước là một đám người đang thống khổ kêu gào.

- Quản gia, người tha cho chúng ta đi. Chuyện này bọn ta thực sự không biết gì cả.

Đặt tách trà xuống, trung niên nhân mỉm cười:

- Xem ra các người không chịu hợp tác, vậy cũng đừng trách ta độc ác.

Trung niên nhân đưa tay ra, một người lập tức bị hút lại chỗ hắn. Một tay đặt lên đầu người kia, hắn nói nhỏ hai chữ:

- Sư Hồn.

Khuôn mặt người kia vặn vẹo đến mức không còn giữ được hình dạng nguyên thủy. Miệng há to không phát ra được bất kì âm thanh nào. Đợi một thời gian qua đi, trung niên nhân thở dài thả tay ra. Người kia rơi xuống đất, hai mắt vô hồn, đã sớm không chịu nổi đau khổ mà chết đi.

- Bọn hắn thực sự không biết? Không thể nào, bọn hắn đều đi cùng với thiếu gia, sao lại đột nhiên mất tích. Xem ra thủ pháp xóa kí ức của người này rất cao, ta không tìm được sơ hở nào. Bắt đầu với kẻ có xung đột với thiếu gia ngay trước rạp hát đi, ta có linh cảm hắn và người giết chết thiếu gia có liên quan đến nhau.

Trung niên nhân không cho rằng chính Dương Thiên đã giết Rain, ít nhất hắn tin tu vị của Dương Thiên không đủ. Vì vậy, chắc hẳn là thế lực phía sau lưng Dương Thiên đã ra tay.

- Dám giết người của gia tộc Roll, các người chờ bị diệt tộc đi.

Nói xong, trung niên nhân nhìn qua đám người vẫn còn đang lẫn lộn dưới đất:

- Thiếu gia đã chết, các người cũng đi theo hầu hạ hắn đi.

Đáp lại là những tiếng kêu gào:

- Không, đừng giết ta. Ta một lòng trung thành với gia tộc Roll.

-Ta là nữ nhân Rain thiếu gia yêu thích nhất, người không thể giết ta.

- Ta nguyên rủa gia tộc Roll...

Từng tiếng cầu xin cùng chửi mắng vang lên, trung niên nhân không chút động lòng. Miệng lẩm bẩm niệm chú, mặt đất bỗng nhiên dậy sóng, nuốt tất cả những người đang có mặt trong căn phòng vào. Một lát sau, khung cảnh trở lại bình thường, trung niên nhân cũng không ở lại lâu, nhanh chóng biến mất khỏi căn phòng.

...

Cùng lúc này, Hạo ca cả người đầy máu, bị treo lên một cây cột. Một người không ngừng dùng roi sắt vọt vào hắn. Đến lúc Hạo ca bất tỉnh, một người khác vội ngăn lại:

- Người mau dừng tay, lỡ đánh chết hắn thì sao?

- Loại rác rưởi này, đánh chết 10 tên, 20 tên cũng không có vấn đề gì.

- Hắn là manh mối duy nhất để điều tra về cái chết của Văn Lâm thiếu gia. Bây giờ không thể giết hắn.

Người kia nghe xong, hung hăng ném roi da xuống đất. Đi lại lấy một thùng nước ớt đặt dưới mặt đất rồi dội thẳng vào người Hạo ca.

Vốn đã bất tỉnh do không chịu nổi, Hạo ca một lần nữa bị cơn đau làm tỉnh lại. Đau đớn thấm thấu vào từng thớ thịt khiến hắn chỉ phát ra được những tiếng kêu gào thảm thiết. Chờ đau đớn qua đi, một người mới tiến lên hỏi:

- Hiện tại có thể nói cho ta nghe về kẻ đã giết chết Văn Lâm thiếu gia chưa?

Hạo ca cả người run lên, nói một câu không liên mạch:

- Không, không phải ta, ta đã nói rồi, rồi sao?

- Hừ, nói rõ ràng, không thì đừng trách ta. Người nói hản đến từ gia tộc Roll, có bằng chứng gì hay không?

- Không, không có.

Một tiếng bộp vang lên, 2 cái răng của Hạo ca theo máu bay ra ngoài.

- Ta bảo người nói chuyện cho rõ ràng, có nghe thấy hay không?

Cố gắng không tiếp tục nói lắp, Hạo ca trả lời:

- Đã rõ.

Thấy Hạo ca không nói lắp nữa, người này tiếp tục truy hỏi:

- Người không có bằng chứng, làm sao xác định được hản là người của gia tộc Roll?

- Trước đó ta có nhận được thông báo một vị thiếu gia của gia tộc Roll sẽ đến đây. Cộng thêm biểu hiện bình tĩnh của hản, ta đoán hản chính là vị thiếu gia kia.

Nghe Hạo ca trả lời, người này quay sang hỏi người bên cạnh:

- Có chuyện này sao?

- Ta cũng có nghe nói qua, không trùng hợp như vậy chứ?

- Nếu thực sự là người của gia tộc Roll, chúng ta không thể làm gì bọn hản a.

- Chỉ còn cách bấm báo chuyện này lên trên. Mọi tội lỗi cứ để tên này gánh chịu hết đi.

Nghe thấy câu nói đó, Hạo ca biết hai người này đang muốn đem toàn bộ tội lỗi đổ lên đầu của hắn. Bất ngờ là trong lúc này đầu óc Hạo ca đột nhiên thanh tĩnh, dường như những đau khổ xác thịt kia không có ảnh hưởng gì đến hắn.

- Khoan đã, ta còn có một chuyện chưa nói?

Hai người liền EN0IjmN chú ý đến Hạo ca, một người vẻ mặt hung ác:

- Khá lắm, trước mặt chúng ta mà vẫn có chuyện muốn dấu giếm.

- Không phải, chỉ là nhất thời chưa nhớ ra.

- Không cần dài dòng, có chuyện gì mau nói ra. Nếu thực sự có ích, ta có thể suy nghĩ lại, tha cho người một mạng.

Hạo ca thấy được hi vọng, mừng rỡ nói:

- Thật sự?

- Đúng vậy, mau nói đi.

- Trước khi hắn đến đây đã được một người gọi là Tiêu Chính Long đến đưa thẻ khách quý. Dựa vào thái độ của bọn hắn, ta nghĩ quan hệ cũng sẽ không kém. Còn có một nữ nhân che mặt đi theo hắn, các người có thể điều tra từ chỗ của nàng.

Hạo ca không nói ra hai người Sở Từ, hắn còn mong chờ Dương Thiên đến cứu mạng. Tiêu Chính Long còn có năng lực phản kháng, còn Sở Từ chắc chắn sẽ chết oan a.

Không có một tiếng khen thưởng nào, đáp lại Hạo ca là những tiếng đánh đập vang lên cùng tiếng kêu gào của hắn.

- Tại sao, ta đã nói tất cả những gì ta biết?

- Khốn kiếp, chi tiết quan trọng như vậy mà người không nói sớm. Hai bạn ta lo lắng. Tên Tiêu Chính Long kia là ai? Còn nữ nhân kia lại là ai?

- Hẳn là lão đại hắc bang 3 tỉnh phía Nam, tổ chức đã vài lần mời hẳn tham gia nhưng bị từ chối. Nữ nhân kia luôn che mặt, ta cũng không biết nàng là ai.

- Tốt lắm, bạn ta sẽ điều tra chuyện này. Người cứ tiếp tục ở lại nơi này một thời gian đi.

Hai người bước ra ngoài, bỏ mặc Hạo ca cả người đầy máu vẫn đang bị treo lơ lửng. Một người lúc này mới lên tiếng:

- Chúng ta nên làm gì tiếp theo?

- Đối phương là người hắc đạo, rất có thể là Võ giả. Chúng ta chỉ là hai tên Luyện Khí kỳ. Phần thắng không cao lắm.

- Đã nhiều năm như vậy, Thiên cấp Võ giả chưa từng xuất hiện qua. Chúng ta đều đã là Luyện Khí hậu kỳ, còn phải sợ hãi sao?

- Người nói không sai, vậy mau đi tìm người gọi là Tiêu Chính Long kia đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Hồng Nhan Họa Thủy

Kết thúc bằng một chiến thắng, Dương Thiên hài lòng đứng dậy vươn vai. Gần đây tỉ lệ thắng của hắn ngày càng lớn, tin tưởng trước khi Đình Đình tỉnh lại, hắn có thể đạt đến thách đấu. Nhìn lên đồng hồ, bây giờ là 6 giờ 30 phút, Dương Thiên tắm rửa ăn mặc sạch sẽ rồi gõ cửa phòng Tô Nguyệt Nhi.

Đến lần thứ 3 vẫn không thấy trả lời, đoán nàng đã dựng trận pháp cách âm, Dương Thiên cong tay búng nhẹ một đạo kiếm khí vào cửa phòng. Một tiếng nổ vang lên, trên cửa phòng xuất hiện một vết chém to. Dương Thiên đưa tay lau mồ hôi trên trán:

- Không thể trách ta a, ai biết trận pháp người tạo lên lại yếu như vậy.

Bị tiếng nổ làm thức tỉnh, Tô Nguyệt Nhi thu công đứng dậy rồi phóng ra ngoài. Nhìn thấy Dương Thiên đang đưa tay qua vết chém để mở khóa, không khỏi tức giận:

- Dương Thiên, người đang làm gì? Vết chém này là sao?

Dương Thiên vội rút tay lại, cười làm lành:

- Lỡ tay mà thôi, khi này ta gõ cửa phòng không thấy người đáp lại. Biết người đã dựng trận pháp cách âm nên mới dùng kiếm khí phá bỏ. Ai biết trận pháp của người lại yếu như vậy.

- Người nói cái gì, trận pháp của ta yếu sao?

Thật sự quá khinh người, nàng chỉ là Kim Đan sơ kỳ, tạo nghệ về trận pháp cũng không cao. Hơn nữa đây chỉ là trận pháp cách âm cùng phòng ngự cấp thấp, sao có thể ngăn cản được công kích của Dương Thiên.

Thấy Tô Nguyệt Nhi chuẩn bị nổi bão, Dương Thiên vội lấy ra một cái ngọc giản chuộc lỗi:

- Không nên tức giận, ta bồi thường cho người vật này không phải là được sao.

Nhìn miếng ngọc giản trên tay Dương Thiên, Tô Nguyệt Nhi không khỏi tò mò. Từ lần Dương Thiên đưa cho nàng Bách Kiếm quyết, Tô Nguyệt Nhi đã biết hắn tàn trữ rất nhiều đồ tốt.

- Đây là cái gì?

- Người tự xem thử không phải sẽ biết sao?

Dương Thiên ném miếng ngọc giản về phía Tô Nguyệt Nhi. Chộp lấy ngọc giản, thần thức của Tô Nguyệt Nhi lập tức truyền vào phía trong. Về mặt nàng liên tục thay đổi, từ bất ngờ đến hoảng hốt, mừng rỡ. Dương Thiên vui vẻ giải thích:

- Đây là phương pháp sử dụng các loại cấm chế cùng phong ấn sơ cấp. So với trận pháp dễ sử dụng hơn nhiều, ưu điểm là chỉ tiêu hao pháp lực, không cần các dụng cụ để bố trí như trận pháp. Tốc độ thi triển cũng nhanh hơn.

Tô Nguyệt Nhi vội cất ngọc giản vào trong người, gật đầu hài lòng:

- Tốt lắm, đây xem như là bồi thường cho cánh cửa này đi. Lần sau không được tái phạm, người có thấy ai đến gặp mỹ nữ mà lại phá cửa xông vào như người chưa?

- Lỡ tay, lỡ tay mà thôi.

- Phải rồi, cấm chế cùng phong ấn không phải chỉ có Vu tộc mới sở hữu sao, người là từ đâu lấy được đến tay?

- May mắn có được.

Dương Thiên không nói cho nàng biết, tại Tu Chân giới cấm chế không phải thứ gì quá đặc biệt. Ai cũng tu luyện một ít để tiện sử dụng. Có lẽ tại Ẩn Thế đại lục đã sớm thất truyền nên mới có tin đồn như vậy. Dương Thiên đáp qua loa, Tô Nguyệt Nhi liền đổi đề tài:

- Nói đi, người đến tìm ta có việc gì?

Chợt nhớ ra mục đích đến đây, Dương Thiên vuốt lại cổ áo:

- Ta nghe nói tối nay trên thuyền sẽ có tổ chức một buổi yến tiệc. Không biết người có nhã hứng tham dự hay không?

Đến lúc này Tô Nguyệt Nhi mới để ý đến quần áo Dương Thiên đang mặc trên người. Đây rõ ràng là đồ để dự dạ hội. Nàng định từ chối, chợt nhớ ra Dương Thiên vừa tặng mình một lễ vật lớn, làm vậy không được tốt lắm a.

- Người ở đây chờ ta một lát. Nhớ kĩ, không được đi vào, bằng không đừng trách ta.

Biết Tô Nguyệt Nhi lo sợ mình nhìn lén, Dương Thiên liền lùi ra xa. Thầm than nhân cách của mình quá kém. Hơn 15 phút sau, Dương Thiên nhàm chán trở về phòng lấy ra một chai nước. 30 phút sau, hắn dứt khoát mang một cái ghế từ phòng qua đặt trước cửa.

Hơn 1 tiếng sau, Dương Thiên hai mắt nhắm lại, nửa tỉnh nửa mê thì nghe thấy tiếng gọi:

- Người làm gì vậy, mau tỉnh dậy đi. Ta đã chuẩn bị xong.

Hai mắt mở ra nhìn mỹ nữ trước mặt, Dương Thiên ngẩn ra trong 3 giây. Tô Nguyệt Nhi bình thường đã rất xinh đẹp, hôm nay nàng diện một bộ váy màu trắng, trang điểm nhẹ trên khuôn mặt, đôi môi cũng thoa một ít son môi. Dừng từ chim sa cá lạng cũng không quá đáng.

Thấy Dương Thiên ngẩn ngơ, Tô Nguyệt Nhi cảm thấy rất vui vẻ.

- Còn không mau đi, đã trễ giờ rồi a.

Dương Thiên vội đáp:

- Đúng, lập tức đi ngay.

Hai người vừa bước vào nơi tổ chức dạ yến lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Một người đẹp trai, ăn mặc lịch lãm cùng một mỹ nữ tựa như thiên tiên, nhanh chóng trở thành tâm điểm. Tô Nguyệt Nhi dường như có chút không thích ứng khi có nhiều người nhìn mình, cả người hơi nấp vào phía sau Dương Thiên.

- Không cần ngại. Người nên thấy tự hào về mị lực của mình mới đúng.

Tô Nguyệt Nhi được khích lệ, mạnh dạn hơn một chút, chỉ một chút mà thôi. Nàng vội tìm một chỗ cho ít người ngồi xuống. Đáng tiếc, đám sắc lang ngoài kia không để nàng được như ý, Tô Nguyệt Nhi vừa ngồi xuống đã có 4, 5 tên bước qua. Với tư cách hộ hoa sứ giả, Dương Thiên đương nhiên phải thực hiện chức trách của mình.

Những tên sắc lang còn chưa kịp lại gần Tô Nguyệt Nhi đều đã bị Dương Thiên chặn lại, ánh mắt khó chịu nhìn hẳn:

- Huynh đệ, người làm vậy là có ý gì?

Dương Thiên tươi cười:

- Còn không rõ ràng sao. Nàng là của ta, các người mau rút đi.

Những người được mời tham dự dạ yến đều là kẻ có tiền, hiếm khi bị người khác chửi mắng. Bị Dương Thiên đuổi đi liền phẫn nộ. Một thanh niên vẻ mặt thư sinh nho nhã bước ra:

- Huynh đệ, có đồ tốt không nên hưởng một mình. Đôi khi phải biết chia sẻ cho người khác. Làm vậy đôi bên sẽ cùng có lợi.

Dương Thiên giả vờ ngu:

- Người nói nghe rất có lý, nhưng ta không thấy mình có lợi ở điểm nào a.

Thanh niên thấy Dương Thiên thỏa riiójMX hiệp, vẻ mặt vui mừng, lấy từ trong người ra một xấp tiền đưa cho hắn:

- Đây chính là lợi ích.

Nhìn xấp tiền, Dương Thiên lắc đầu khinh thường:

- Ít như vậy, người đang đuổi ăn mày sao?

Thanh niên trợn mắt, nhiều đây ít nhất cũng 5, 6000 USD, hắn còn chê ít sao. Bất quá nhìn sang Tô Nguyệt Nhi phía sau Dương Thiên, thanh niên cũng cảm thấy số tiền này không đủ. Mỹ nữ hắn đã thấy qua không ít nhưng chưa từng có ai khiến hắn cảm thấy kinh diễm như nàng. Nữ nhân này, tối nay hắn nhất định phải có được.

Vẫn giữ gương mặt tươi cười, thanh niên lấy một tấm thẻ đưa cho Dương Thiên:

- Đây là thẻ của ta, mật khẩu là 1234, bên trong có 100000 USD, đã đủ rồi chứ?

Dương Thiên vẫn lắc đầu, vỗ vai thanh niên an ủi:

- Xem ra người cũng không giàu có gì lắm, ta khuyên người một câu, để lại số tiền đó chữa bệnh đi.

Đến lúc này nếu thanh niên vẫn chưa biết Dương Thiên đang cố ý trêu đùa hân thì hân quá ngốc rồi. Thanh niên tức giận chỉ tay vào mặt Dương Thiên:

- Người cố ý đùa giỡn ta? Ta cho người một cơ hội cuối cùng, mang nữ nhân này đến phòng của ta, bảo nàng ngoan ngoãn hầu hạ ta một đêm. Ta sẽ tha tội cho người.

Tô Nguyệt Nhi nghe xong câu nói đó, khí tức trên người thay đổi. Dương Thiên vội truyền âm:

- Việc này để ta xử lý, người không tin tưởng ta sao?

- Hừ, người giải quyết cho tốt.

Dương Thiên nhìn thanh niên:

- Người có rất nhiều tiền sao?

Thanh niên không hiểu vì sao Dương Thiên đột nhiên hỏi vấn đề này, vẻ mặt cao ngạo:

- Đương nhiên, nếu muốn, ta có thể mua mười chiếc thuyền như thế này?

Dương Thiên ngạc nhiên:

- Là bao nhiêu a?

- Một chiếc du thuyền cỡ này có giá không dưới 20 triệu USD, người nói 10 chiếc sẽ có giá bao nhiêu?

- 200 triệu USD, cũng không tệ. Đáng tiếc, người không có cơ hội sử dụng chúng rồi.

Thanh niên còn chưa kịp hiểu ý Dương Thiên, đột nhiên ngã lăn ra đất, cả người đã co rút lại. Những người chung quanh vội vây quanh hắn, bác sĩ trực trên tàu cũng mau chóng đến nơi. Một tên đồng bọn của thanh niên nhìn Dương Thiên quát to:

- Người đã làm gì hắn?

Dương Thiên tỏ vẻ vô tội:

- Các người cũng nhìn thấy, ta còn chưa chạm bất kỳ ngón tay nào vào người hắn. Chắc là do bệnh cũ tái phát a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Tu Chân Lộ

Tên kia cứng miệng, Dương Thiên quả thực không có cử động gì. Bọn hắn đứng ngay gần đó, là những người rõ nhất. Nhưng nếu Dương Thiên không làm thì là ai làm?

Cố thử một vài phương pháp sơ cứu không thành công, vị bác sĩ thở dài đứng lên:

- Ta đã cố gắng hết sức, tim bệnh nhân đã ngừng đập. Các người hãy tìm cách thông báo tin dữ cho người nhà bệnh nhân đi.

Lời bác sĩ vừa nói ra khiến tâm trạng mọi người chùn xuống, vốn là một buổi dạ yến vui vẻ lại mang theo không khí chết chóc. Một người nhịn không được hỏi:

- Bác sĩ, người có thể nói cho bọn ta biết nguyên nhân cái chết không?

Bác sĩ lắc đầu:

- Cái này ta cũng chưa xác định rõ, cần trở về đất liền để kiểm tra kỹ hơn. Nguyên nhân chuẩn đoán ban đầu của ta là do hoảng sợ quá độ.

- Hoảng sợ quá độ?

- Đúng vậy, trên người nạn nhân không có bất kỳ vết thương nào, chỉ có tim ngừng đập. Đồng tử giãn mạnh, các cơ thịt cứng. Đây đều là dấu hiệu của việc bị hù dọa.

- Hoảng sợ cũng có thể chết người sao?

- Người chưa từng nghe nói có người bị hù dọa khiến tim ngừng đập mà chết sao?

Kinh ngạc qua đi, một vài người nhìn Dương Thiên với ánh mắt dè chừng. Hắn chỉ cười:

- Các người đừng nhìn ta như vậy, chẳng lẽ ta nói chơi vài câu có thể khiến hã sợ chết khiếp sao?

Không có bằng chứng, mọi người cũng không có lý do buộc tội Dương Thiên. Đưa thanh niên ra ngoài xong, dạ tiệc lại tiếp tục bắt đầu. Do ảnh hưởng của vụ án mạng, không khí yên ắng hơn hẳn. Không một kẻ nào dám tiếp tục bén mảng đến gần Tô Nguyệt Nhi nữa.

Dương Thiên ngồi xuống cạnh Tô Nguyệt Nhi, rót một ly rượu từ từ thưởng thức. Một lúc sau, Tô Nguyệt Nhi không nhịn được quay sang hỏi hã:

- Chính người giết chết tên đó?

Dương Thiên gật đầu:

- Quanh đây còn có ai khác ngoài ta sao.

- Người dùng thủ đoạn gì, tại sao ta hoàn toàn không cảm nhận được?

- Chỉ là một ít huyền thuật thôi.

- Huyền thuật cũng có thể giết người?

Câu hỏi có phần ngây thơ của Tô Nguyệt Nhi khiến Dương Thiên không biết trả lời từ đâu. Qua hơn ngàn năm, tri thức về công pháp và pháp thuật của Ấn Thế đại lục lại tụt dốc đến mức này.

Có điều Dương Thiên không biết, từ khi đến địa cầu, bị ảnh hưởng bởi phương thức chiến đấu tại nơi đây. Hầu hết tu sĩ chỉ một lòng nâng cao tu vị bản thân, những thứ phụ trợ như trận pháp hay đan dược đã bị quên lãng. Một phần là do nguyên liệu thiếu thốn, những người có hiểu biết lần lượt chết đi mà không kịp truyền lại cho hậu bối... Mặc kệ là nguyên nhân nào, trình độ tu chân tại Ấn Thế đại lục so với ngàn năm trước đã kém hơn rất nhiều.

Thấy Dương Thiên không trả lời câu hỏi của mình, Tô Nguyệt Nhi nhắc lại:

- Dương Thiên, ta đang hỏi người a. Tại sao người không trả lời?
- A, nói đến vấn đề này, người hiểu được bao nhiêu về trận pháp.
- Trận pháp? Ta chỉ học sơ qua những thứ căn bản, sư phụ nói thực lực mới là thứ quan trọng. Trận pháp chỉ là phụ trợ mà thôi.

Dương Thiên tán thành:

- Hẳn nói không sai. Nhưng người có từng nghĩ, trên còn đường tu luyện dài đằng đẵng, không có đan dược, trận pháp, pháp bảo phụ trợ, các người có thể đi được bao xa. Thiên Sơn Thần kiếm của người là ví dụ cụ thể nhất. Có nó thực lực của người được đề cao hơn rất nhiều.

- Người nói không sai. Bất quá chuyện đó thì có liên quan gì đến câu hỏi của ta?

- Ý của ta là các người đã bỏ qua quá nhiều thứ nên những tri thức hiện tại có nhiều lỗ hổng. Nếu không bổ sung sẽ gặp khó khăn cho việc tu luyện sau này.

Tô Nguyệt Nhi hiểu ý Dương Thiên, nàng cũng cảm giác được hiểu biết của mình quá hạn hẹp. Sau Nguyên Anh kỳ sẽ đến cảnh giới nào, con

đường tu chân sẽ kết thúc ở đâu. Đây đều là câu hỏi canh cánh trong lòng Tô Nguyệt Nhi từ lâu. Trong đầu nàng chợt lóe lên một ý nghĩ, liền nói ra:

- Những thứ này người nói cho ta biết không phải là được sao.

Dương Thiên không phản đối, hẳn vốn có ý định này:

- Hiện tại còn khá sớm. Ta sẽ trả lời các câu hỏi của người. Trước tiên là câu khi nãy đi. Trận pháp trong thiên hạ thiên biến vạn hóa, từ thấp đến cao. Trận pháp công kích mạnh nhất có uy lực hủy thiên diệt địa. Phòng ngự mạnh nhất vô kiên bất toái. Huyền trận cũng giống như vậy, có thể đưa con người vào ảo cảnh, ngàn vạn năm không thoát ra được. Như huyền thuật ta thi triển khi này là một loại đơn giản của huyền trận, khiến tên kia nhìn thấy một cảnh tượng khủng khiếp, linh hồn không chịu nổi mà trực tiếp tan vỡ.

Tô Nguyệt Nhi hai mắt mở to, những thứ này đối với nàng mà nói còn quá mới lạ. Kim Đan kỳ giao đấu có thể phá núi, uy lực không thể nói là yếu. Nhưng để nói đến hủy thiên diệt địa thì thật sự xa vời, dù là Nguyên Anh kỳ cũng không chắc có thể làm được chuyện đó.

- Dương Thiên, người mau nói cho ta biết. Tu Chân giả cảnh giới phân chia như thế nào, đâu mới là điểm cuối?

- Tu Chân giả bắt đầu từ việc ngưng khí, ngưng khí thành công sẽ bước vào Luyện Khí kỳ. Sau đó sẽ đi tiếp qua 11 đại cảnh giới: Trúc Cơ cải tạo thân thể. Kim Đan kết thành kim đan. Nguyên Anh phá đan thành Anh. Phân Thần nguyên thần phân chia. Hợp thể nguyên thần hợp nhất. Đại Thừa thân thể, linh hồn, pháp lực đạt đến cực hạn. Độ Kiếp chính là dùng lôi kiếp tôi luyện, đột phá cực hạn. Độ kiếp thành công đạt đến Thánh Thể, thân thể cùng linh hồn đại biến, có thể luyện hóa được cao cấp linh lực. Hoàn Vũ cảnh, đã hoàn toàn khống chế một loại cao cấp linh lực, lại một lần nữa đạt đến cực hạn. Lúc này, người phải có sự cho phép của một vị

Chân Tiên, điều động tiên lực thối luyện. Thối luyện thành công, bước vào Bán Tiên cảnh, thối luyện thất bại, thần hồn câu diệt. Sau Bán Tiên chính là Chân Tiên, chân chính chí cao vô thượng.

Nghe Dương Thiên giảng giải, Tô Nguyệt Nhi cảm thấy mình chỉ như một con cá trong một con mương nhỏ, không hiểu biết gì về biển lớn ngoài kia. Nàng vẫn luôn cho rằng mình đạt đến Kim Đan kỳ đã vô cùng lợi hại. Nhưng so với những người đạt đến những cảnh giới kia, làm giun dế cũng không xứng.

Thấy Tô Nguyệt Nhi tâm trạng sa sút, Dương Thiên vội an ủi:

- Nguyệt Nhi, ngươi không cần vội. Còn trẻ tuổi như ngươi có thể đạt đến Kim Đan kỳ đã là rất tốt. Những cảnh giới kia ngươi sẽ sớm tiếp xúc mà thôi.

Tô Nguyệt Nhi cười khố:

- Thiên Sơn Thánh Phong từ khi theo Ân Thế đại lục trôi dạt đến đây, thiên tài như ta cũng không ít. Đừng nói đến những cảnh giới kia, Nguyên Anh kỳ một người cũng chưa từng đột phá. Ngươi nói ta phải dựa vào thứ gì để tin tưởng?

- Dựa vào ta.

Tâm hồn Tô Nguyệt Nhi run lên, ngẩng đầu lên nhìn Dương Thiên. Hẳn không có gì đổi khác nhưng hình tượng trong lòng nàng đã mạnh mẽ cải biến. Tô Nguyệt Nhi nhất thời có cảm giác dù có thiên địa có sụp đổ hẳn cũng có 8KxuSbm thể một tay chống đỡ.

Hai má Tô Nguyệt Nhi đỏ lên, vội vã quay mặt đi che dấu sự bối rối.

- Không nói đến chuyện đó nữa, những thứ đó với ta quá xa vời.

Dương Thiên tưởng rằng tâm trạng Tô Nguyệt Nhi đã khá lên, đồng ý:

- Không sai, bây giờ người tiếp xúc với những thứ này vẫn còn quá sớm. Chi bằng tìm hiểu về Nguyên Anh kỳ...

Hai người tiếp tục đề tài, Tô Nguyệt Nhi không ngừng hỏi. Về các điểm khó khăn trong quá trình tu luyện, về những tri thức cần biết. Dương Thiên kiên nhẫn trả lời nàng. Hẳn biết Tô Nguyệt Nhi rất đam mê với việc tu luyện, có thể giúp đỡ nàng cũng là niềm vui đối với hắn.

Đến tận lúc giữa đêm, những người dự dạ tiệc đã dần trở về phòng nghỉ ngơi, Tô Nguyệt Nhi mới dừng hỏi.

- Dương Thiên, hôm nay thực sự cảm ơn người. Buổi nói chuyện này so với nghe sư phụ ta giảng một năm còn tốt hơn.

Tô Nguyệt Nhi không hề nói quá, những vấn đề nàng hỏi, sư phụ của nàng căn bản không thể trả lời.

Dương Thiên mỉm cười:

- Không cần cảm ơn. Nếu có việc gì người có thể hỏi ta. Ta sẽ luôn sẵn lòng giải đáp cho người.

Tô Nguyệt Nhi không nói gì, xoay người rời đi, Dương Thiên không để ý đến hai má nàng đã đỏ rực lên.

Trở về đến phòng ngủ, Tô Nguyệt Nhi mới quay lại nhìn Dương Thiên:

- Chúng ta đổi phòng đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Đại Bí Ẩn

- Đổi phòng?

Lời đề nghị đột ngột của Tô Nguyệt Nhi khiến Dương Thiên bất ngờ. Đến lúc hắn nhìn thấy vết chém trên cánh cửa liền hiểu ra vấn đề.

- Nguyệt Nhi, chúng ta ở cùng một phòng được không. Người xem, mỗi phòng đều chia ra làm hai phòng nhỏ, hai người ở cũng không thành vấn đề.

- Không được, cửa là do người phá, người phải tự chịu trách nhiệm.

Năn nỉ vô ích, Dương Thiên đành phải đổi phòng với Tô Nguyệt Nhi. Trước khi vào phòng, Tô Nguyệt Nhi chợt hỏi một câu nàng vẫn canh cánh trong lòng:

- Dương Thiên, người nói Chân Tiên có phải là điểm cuối cùng hay không?

- Đương nhiên, Chân Tiên chính là tồn tại chí cao trong thiên địa này. Bọn hắn đã thoát khỏi phạm thai, có được Tiên Thể, thọ cùng tuế nguyệt, mang theo lực lượng vô tận. Chẳng lẽ người nghĩ phía sau Chân Tiên còn có cảnh giới khác cao hơn?

Tô Nguyệt Nhi lắc đầu:

- Chỉ là câu hỏi nhất thời của ta thôi. Người không cần để tâm.

Tô Nguyệt Nhi trở về phòng, Dương Thiên không vội trở về phòng ngủ mà bước lên mũi thuyền ngắm trăng.

Trời đã khá khuya, xung quanh không có bất kì một ai. Dương Thiên chọn một chiếc ghế nằm xuống. Nhìn bầu trời đen kịt, không gian mênh mông rộng lớn, tâm hồn hẳn lại treo lên câu hỏi của Tô Nguyệt Nhi:

- Chân Tiên có phải là điểm cuối cùng hay không?

Câu hỏi này Dương Thiên chưa từng nghĩ đến, hay nói đúng hơn là trong suy nghĩ của hắn, Chân Tiên đã là đích đến mà mọi Tu Chân giả mong muốn. Nhưng đó có thực sự là điểm cuối cùng, phía sau Chân Tiên liệu còn có cảnh giới cao hơn hay không?

Suy nghĩ mông lung, linh hồn hắn hòa vào thiên địa, ngao du giữa các vị diện rồi lạc vào một nơi lạ lẫm. Dương Thiên còn chưa kịp nhận ra mình đang ở đâu, một âm thanh tang thương, mang theo hương vị hoài cổ đã truyền đến tai hắn:

- Hồn Độn, người đã đến rồi sao?

Giật mình, Dương Thiên vội quay lại phía sau, một thân ảnh mờ ảo đang ngồi ở gần đó. Dương Thiên chưa từng gặp qua nam nhân nào hoàn mỹ như vậy. Dáng người cao ráo, da trắng, hai đồng tử màu đen, gương mặt toát ra vẻ yêu mị.

Từ trên người nam tử này, Dương Thiên cảm nhận được một sự áp chế. Mặc dù đối phương chỉ là một mảnh tàn hồn, nhưng Dương Thiên có thể chắc chắn, người này lúc còn sống vô cùng cường đại. So với hắn còn mạnh hơn rất nhiều.

Câu hỏi chưa có lời giải của hắn đã có câu trả lời, Chân Tiên quả nhiên vẫn chưa phải điểm cuối cùng. Trong đầu Dương Thiên lại xuất hiện thêm một nghi vấn khác, nam tử này mạnh như vậy, ai có thể giết được hắn đây?

Nam tử thấy Dương Thiên đứng một hồi vẫn chưa chịu tiến lại liền gọi:

- Hồn Độn, còn không mau đến đây để vì sư nhìn người một cái.

Dương Thiên ngẩn ra, người này vừa tự nhận hần là cái gì? Vì sư? Dương Thiên không nhớ mình có một vị sư phụ cường đại đến mức này.

Có điều đây chỉ là suy nghĩ của hần mà thôi, tâm linh Dương Thiên cảm giác được người trước mặt rất gần gũi với hần. Thân thể không tự chủ được, tự động bước lại gần.

Ngồi xuống trước mặt mỹ nam tử, Dương Thiên ổn định lại tâm thần, bắt đầu đặt câu hỏi:

- Người là ai, tại sao ta lại có cảm giác rất thân thiết. Loại cảm giác này phát ra từ trong máu thịt, không thể nào giả tạo được.

Linh hồn mỹ nam tử đặt một tay lên trán Dương Thiên. Ý thức hần muốn kháng cự nhưng thân thể dường như lại rất hưởng thụ cảm giác này. Một luồng khí lạnh chảy vào đầu Dương Thiên, thân thể của hần buông lỏng, mặc kệ mỹ nam tử muốn làm gì.

Chỉ một thoáng chốc, mỹ nam tử rút tay lại, ánh mắt nhìn hần trù mẫn, như trường bối đang nhìn hài tử của mình:

- Hài tử, vất vả cho người rồi. Trọng trách cứu lấy mảnh thiên địa này, vì sư cũng chỉ có thể để lại cho người gánh vác. Thật xin lỗi.

Dứt lời, linh hồn Dương Thiên bị một lực hút mạnh mẽ kéo trở về, hần chỉ kịp hét to:

- Khoan đã, người nói như vậy là có ý gì?

Không có tiếng đáp lại, linh hồn Dương Thiên nhanh chóng trở về thân thể. Hai mắt hần đột nhiên mở ra, ngẩn đầu nhìn về phía trời cao:

- Chuyện này là như thế nào. Nơi này đang gặp nguy hiểm gì? Tại sao người không nói rõ một chút.

Chuyện vừa rồi để lại cho Dương Thiên rất nhiều câu hỏi lớn. Mỹ nam tử kia rốt cuộc là ai? Hắn nói mảnh thiên địa này đang gặp nguy hiểm là có ý gì?

Quá nhiều nghi vấn không có lời giải, Dương Thiên đành phải bỏ qua một bên. Hắn tin tưởng, mỹ nam tử đã nói như vậy, sớm muộn hắn cũng sẽ tiếp xúc với bí mật này.

Trở về phòng, Dương Thiên vừa nằm xuống giường đã phát hiện có người đang đi đến. Thần thức nhanh chóng tỏa ra, phát hiện một người mặc áo đen đang đứng trước cửa phòng hắn, mang theo một vật hình thù kì dị.

Dương Thiên không vội hành động, hắn muốn chờ xem tên kia muốn làm gì.

Người áo đen nhìn thấy vết chém trên cửa phòng, hơi khựng lại một chút rồi lấy ra một mảnh giấy. Xác định không đến nhầm phòng, hắn nhẹ nhàng đặt vật kia xuống rồi lùi xa ra.

Vật này vừa chạm đất đã xuất hiện những vết nứt. Vết nứt từ từ lan dần ra rồi tan vỡ. Một con rắn nhỏ, toàn thân màu đỏ, dài khoảng 3cm xuất hiện, hướng về phòng ngủ của Dương Thiên bò vào.

Tiểu xà vừa chui qua khe cửa, Dương Thiên đã một tay bắt lấy, đánh giá qua một lần:

- Đây là loại rắn gì, ta chưa từng thấy qua a. Kịch đột rất mạnh, dù là Kim Đan kỳ tu sĩ cũng sẽ bị tê liệt trong một thời gian ngắn. Đây ban đầu là phòng của Nguyệt Nhi, chẳng lẽ có người muốn đối phó với nàng?

Tiểu xà thấy uốn éo không có tác dụng, miệng mở to ra cắn mạnh vào tay Dương Thiên. Hắn nhìn sinh vật bé nhỏ trong tay, lắc đầu:

- Muốn chết đến vậy sao, để ta thành toàn cho ngươi.

Một ngọn lửa bốc lên, tiểu xà lập tức biến mất như chưa từng tồn tại. Dương Thiên quay lại giường nằm xuống kiên nhẫn chờ đợi. Hắn tin tên kia sẽ sớm bước vào.

Không phụ sự mong đợi của Dương Thiên, người áo đen đứng bên ngoài đợi 5 phút không nghe thấy tiếng động phát ra. Cho rằng kế hoạch đã thành công, vội vã tiến vào.

Cửa phòng mở ra, Dương Thiên vẫn nằm nhắm mắt bất động. Người áo đen nhìn thấy hắn liền ngẩn ra:

- Đây là, không phải trên kia đã nói rõ đây là phòng của Tô Nguyệt Nhi sao? Chẳng lẽ...

Biết mình nhầm lẫn, người áo đen vội vã rút lui. Hắn vừa xoay người định rời đi, Dương Thiên đã lười biếng đứng dậy:

- Đã đến đây rồi, cũng nên nói cho ta nghe một chút, là kẻ nào đã phái ngươi đến đây ám sát Tô Nguyệt Nhi?

Không quay mặt lại, như một phản xạ, người áo đen ném ra ba cái phi tiêu về phía Dương Thiên rồi chạy nhanh ra ngoài. Thân ảnh Dương Thiên đột nhiên biến mất, xuất hiện ngay trước mặt người áo đen. Một cước đạp nhẹ vào bụng, tên kia cả người bay ngược về phía sau, phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn ngẩn đầu lên nhìn Dương Thiên, hai mắt không hề có chút cảm xúc nào:

- Người là ai? Tại sao lại ở trong phòng Tô Nguyệt Nhi?

- A, hình như ta mới là người có quyền đặt câu hỏi, không phải là người.

Ánh mắt người áo đen thay đổi, vẻ mặt hung ác:

- Đã như vậy, chúng ta cùng chết đi.

Không đợi hãn kịp hành động, Dương Thiên đã đứng ở phía sau lưng hãn, đặt một tay lên đầu. Hỏi nhiều cũng chỉ phí lời, Dương Thiên trực tiếp thi triển Sưu Hồn thuật.

Rất nhanh hãn đã có được đáp án. Ngoài tên này ra còn có một kẻ khác cũng đến đây. Hai người đều là sát thủ đặc biệt được cử đến để giết Tô Nguyệt Nhi. Người này được ra lệnh ra tay trước, nếu thành công thì cả hai sẽ cùng rời đi. Còn nếu thất bại, người còn lại sẽ kích hoạt quả bom đã cài sẵn trên thuyền, chôn vùi Tô Nguyệt Nhi cùng tất cả hành khách trên tàu. Đương nhiên hai người bọn hãn cũng không ngoại lệ.

Cả hai tên sát thủ đều là người bình thường, không phải Tu Chân giả. Lý do bọn người kia thuê hãn Dương Thiên có thể hiểu được. Tu Chân giả luôn xem thường phàm nhân, vì vậy mức độ cảnh giác cũng sẽ nằm ở mức tối thiểu.

Bọn hãn làm vậy hoàn toàn không sai, nếu không phải có linh cảm từ trước, Dương Thiên và Tô Nguyệt Nhi sẽ không để tâm đến những người này.

Chỉ có một điểm hơi đáng tiếc, người này không biết vị trí của tên còn lại ở đâu. Dương Thiên vừa định sử dụng thần thức để tìm kiếm, một tiếng cảnh báo đã phát ra trong lòng hãn.

- Không kịp rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Bạo Tạc

Tô Nguyệt Nhi ngồi trên giường, hai chân xếp bằng, mắt nhắm chặt lại. Trên người nàng chỉ mặc bộ quần áo mỏng, xuân quanh ẩn hiện. Trên đầu nàng có một thanh kiếm màu xanh đang không ngừng tỏa ra khí tức sắc bén. Lưỡi kiếm còn nhiều chỗ sứt mẻ nhưng nhìn chung đã khá hoàn thiện.

Từng luồng khí lưu đang chảy vào, lấp đầy những vết mẻ, thân kiếm càng ngày càng sáng lên, đây là dấu hiệu Bách Kiếm quyết sắp đại thành.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, Tô Nguyệt Nhi còn chưa kịp phản ứng lại đã bị một người ôm lấy kéo ra ngoài. Nàng đang định phản kháng thì nghe được tiếng của Dương Thiên:

- Đừng cử động, là ta.

Tô Nguyệt Nhi nằm yên không cử động, không hiểu Dương Thiên đang muốn làm gì. Rất nhanh nàng đã có câu trả lời, một tiếng nổ khủng khiếp phát ra, cả vùng biển rộng lớn nhanh chóng bị một ngọn lửa khổng lồ bao phủ.

Dương Thiên cùng Tô Nguyệt Nhi đã đứng xa khỏi tầm ảnh hưởng của vụ nổ. Nhìn từ chỗ này, ngọn lửa giống như một cây nấm màu đỏ xinh đẹp.

Đáng tiếc, Tô Nguyệt Nhi không có tâm trạng thưởng thức khung cảnh trước mắt. Gương mặt nàng có một giọt mồ hôi chảy xuống, trong lòng thầm hô may mắn. Nếu không có Dương Thiên, chỉ bằng vào tu vị Kim Đan sơ kỳ của nàng, phải chết là điều không thể nghi ngờ.

Dương Thiên thấy Tô Nguyệt Nhi còn đang hoảng sợ, liền nói một cách hài hước:

- Nguyệt Nhi, vụ nổ lớn như vậy, đây chắc chắn không phải loại bom tầm thường. Ta đoán đây là bom nguyên tử hoặc là một loại bom phản vật chất nào đó.

- Làm sao người biết?

- Đoán a, trong hiểu biết của ta, không có nhiều loại bom có sức công phá lớn đến mức này. Uy lực cỡ này, tu sĩ Kim Đan hậu kỳ cũng chỉ có thể nuốt hận nhắm mắt.

Tô Nguyệt Nhi lắc đầu:

- Là do hiểu biết của người hạn hẹp mà thôi. Tuy ta không hiểu lắm về những loại bom do khoa học kỹ thuật tạo ra, nhưng sức công phá đạt đến mức này không dưới 10 loại.

Dương Thiên câm nín, vốn đang định khoe khoang chút kiến thức ít ỏi về khoa học lại bị nàng xem thường. Cái này cũng không trách được hẳn, ai bảo Dương Thiên theo học ngành kinh tế cơ chứ. Tô Nguyệt Nhi chỉ tùy tiện nói vậy, nàng không quan tâm bọn họ sử dụng loại vũ khí gì. Quan trọng chính là kẻ nào đã ra tay nhắm vào con tàu này.

- Dương Thiên, người biết mục đích của kẻ đánh bom lần này là gì không?

- Còn phải hỏi sao, đương nhiên là nhắm vào người rồi.

- Nhắm vào ta?

- Không sai, việc người hạ sơn hẳn đã bị người khác phát hiện. Nếu ta đoán đúng, người đứng sau chuyện này chắc chắn là Ma môn.

Thần thức tỏa ra, Tô Nguyệt Nhi cố gắng tìm kiếm thật kỹ càng:

- Ta không hề cảm nhận được chút ma khí nào.

- Dĩ nhiên rồi. Nếu bọn hăn sử dụng người của mình chẳng phải sẽ vị chúng ta dễ U3gEXOm dàng phát hiện sao. Vừa nãy đã có một tên sát thủ muốn giết chết ta, từ hăn ta biết được bọn họ gồm có hai người. Cả hai đều là phạm nhân được người khác thuê đến. Mục đích lần này đến đây là để giết người.

Câu nói của Dương Thiên khiến Tô Nguyệt Nhi càng thêm lo lắng. Nếu đối phương là tu sĩ, nàng có thể dễ dàng đề phòng. Còn đối thủ là phạm nhân sử dụng công nghệ khoa học kỹ thuật tiên tiến, Tô Nguyệt Nhi đành bất lực. Hiểu biết của nàng về những thứ này quá ít. Uy lực lại quá mức kinh khủng, không nói đâu xa, chỉ riêng quả bom trước mặt, không có Dương Thiên, Tô Nguyệt Nhi đã không trốn thoát được.

Hiểu được sự lo lắng của Tô Nguyệt Nhi, Dương Thiên an ủi nàng:

- Không cần lo lắng. Ta sẽ bảo vệ người. Những thứ này uy lực tuy không tệ, bất quá trong mắt ta chỉ là rác rưởi mà thôi.

Tô Nguyệt Nhi cười khố:

- Người có thể bảo vệ ta một lần, hai lần. Nếu là 10 lần, 20 lần thì sao? Người có thể bảo vệ ta cả đời được không?

- Ta có thể.

Không để Tô Nguyệt Nhi kịp đáp lại, Dương Thiên đã tiến lại ôm nàng vào lòng:

- Nguyệt Nhi, ta sẽ bảo vệ người cả đời. Có Dương Thiên ta ở đây, không kẻ nào có thể chạm vào một cọng tóc của người.

Lần này Tô Nguyệt Nhi không đẩy Dương Thiên ra, để mặc cho hắn ôm nàng. Chờ một lúc sau, Tô Nguyệt Nhi gương mặt đỏ bừng, đẩy Dương Thiên ra. Hướng về một phía bay đi.

- Thời gian không còn sớm, chúng ta phi hành theo hướng này, sẽ đến nơi trước sáng mai.

Tốc độ phi hành của Kim Đan kỳ tu sĩ nhanh hơn đi thuyền rất nhiều. Nếu không phải lo lắng bị người khác để ý, hai người đã sớm đến được truyền tống trận. Dương Thiên không biết đường, đành theo sát Tô Nguyệt Nhi. Cảm giác khi này thực sự rất tuyệt, bất quá Dương Thiên không dám thử lại. Nhìn vẻ mặt ngưng ngóng của nàng khi này, có thể thẹn quá hóa giận cho hắn vài kiểm a.

Hai người một đường phi hành, đến khi trông thấy một hòn đảo mới dừng lại. Tô Nguyệt Nhi cẩn thận quan sát một chút mới quay lại nói:

- Chính là nơi này. Bây giờ chúng ta chờ một chiếc thuyền đi qua rồi trốn vào đó để lên vào trong. Tránh cho người khác chú ý.

Dương Thiên không đồng ý:

- Quá phiền phức, để ta thi triển Ẩn Thân thuật mang người đi vào.

- An toàn sao?

- Yên tâm đi, Ẩn Thân thuật của ta, so với các người thường sử dụng khác nhau một trời một vực.

- Được, vậy theo ý của người.

Tô Nguyệt Nhi tiến lại gần Dương Thiên, hắn đưa tay kéo nàng lại sát người, giả vờ nói:

- Loại Ẩn Thân thuật này rất thần diệu, chỉ là phạm vi ẩn thân không lớn. Chúng ta phải đứng sát một chút.

- Người chắc chắn?

- Đúng vậy.

Tô Nguyệt Nhi đẩy hẳn ra:

- Vậy thì chúng ta đợi thuyền tới đi, bây giờ vẫn chưa đến giờ hẹn.

Biết mảnh của mình đã bị Tô Nguyệt Nhi nhìn thấu, Dương Thiên đành đổi ý:

- Ta chợt nhớ ra nó có thể sử dụng trong phạm vi lớn. Chỉ là hao phí nhiều pháp lực hơn so với bình thường.

Tô Nguyệt Nhi mỉm cười:

- Bây giờ người mới nhớ ra sao?

Dương Thiên cảm thấy có gì đó không ổn, cố chống chế:

- Đúng vậy. Khi này ta bị vụ nổ làm kinh hãi, nhất thời bị quên đi nhiều thứ.

- Ta nhớ có người nói quả bom đó trong mắt hẳn chỉ là rác rưởi.

Trên trán Dương Thiên đã chảy mồ hôi, lần này hẳn sai thật rồi. Sử dụng một chiêu lộ liễu như vậy. Hình tượng xây dựng từ tối qua đến giờ có nguy cơ bị sụp đổ. Vội vã chuyển sang chủ đề khác:

- Nguyệt Nhi, chúng ta mau lên đảo đi. Tuy bây giờ vẫn còn sớm, nhưng không phải người nói đây là hòn đảo được xây dựng để nghỉ dưỡng, vui chơi sao. Trên đó chắc chắn có nhiều thứ thú vị.

- Đi thôi.

Tô Nguyệt Nhi cũng không muốn ép hẳn vào đường cùng. Dưới sự bao phủ của Ẩn Thân thuật, hai người thuận lợi tiến vào trong. Đáp xuống một nơi vắng vẻ, Dương Thiên nhìn mọi thứ xung quanh, hồ hởi nói:

- Người muốn chơi trò gì trước tiên, khi này ta đã nhìn qua, có không ít thứ thú vị a.

- Tùy người.

Những thứ này Tô Nguyệt Nhi chỉ nghe qua chứ chưa từng tiếp xúc. Nàng đối với chúng hứng thú không lớn, chủ yếu là vì Dương Thiên mời nên mới tham gia.

Đi vào sâu bên trong, Tô Nguyệt Nhi rất nhanh bị thu hút. Một người đang biểu diễn ảo thuật với những lá bài. Hẳn tung hứng, phi bài vô cùng đẹp mắt. Thấy nàng chăm chú quan sát, Dương Thiên khinh thường:

- Có gì đặc sắc, người muốn xem, ta sẽ làm cho người xem. Bảo đảm hay hơn tên kia vô số lần.

Dương Thiên nói khá lớn, nhanh chóng thu hút sự chú ý của nhiều người, kể cả vị ảo thuật gia kia. Có ai lại muốn bị người khác khinh thường, vị ảo thuật gia này cũng không ngoại lệ. Hẳn tức giận nhìn Dương Thiên, nói bằng một thứ tiếng Anh khó nghe:

- Vị bằng hữu này, người nói màn ảo thuật của ta không có gì đặc sắc sao?

- Không phải sao?

- Vậy người thử nói xem không đặc sắc ở điểm nào?

- Vậy người nói xem đặc sắc ở điểm nào?

Bị Dương Thiên hỏi người, vị ảo thuật gia này nhất thời cứng họng. Đúng lúc hẵn đang định trả lời, Dương Thiên liền tiếp:

- Xem ra người cũng không biết, vậy để ta thay người giải thích. Trò tung bài khi này, chẳng qua là dùng một loại dây chỉ nhỏ nối những lá bài lại với nhau nên dù người tung thành nhiều hình dạng thế nào cũng không có lá bài nào bị văng ra ngoài.

Trò phi bài cũng tương tự. Còn trò đoán bài, đầu ngón tay người có chứa một mùi hương lạ, chắc là một loại nước hoa. Mặc kệ người ta chọn lá bài nào, người chỉ cần theo mùi hương sẽ dễ dàng tìm ra được.

- Thế nào, còn có trò nào cứ biểu diễn, ta sẵn sàng giải đáp khuấy mắt cho mọi người được biết.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Truyền Tống Trận

Ảo thuật gia tỏ ra vui vẻ, bước lại vỗ vai Dương Thiên, thì thầm vào tai hắn:

- Huynh đệ, đều là người trong nghề. Hôm nay người muốn tới đập bản hiệu sao?

Giọng nói lạnh lùng mang theo uy hiếp, trên mặt vẫn nở nụ cười thân thiện. Kỹ thuật diễn xuất của người này rất cao, không làm diễn viên là phạm một nhân tài.

Dương Thiên không để ý đến giọng điệu uy hiếp của hắn:

- Ta chỉ cảm thấy trò ảo thuật của người quá nhàm chán, bạn gái của ta sẽ không thích.

- Nhàm chán? Nói như vậy huynh đệ hắn là biết những thứ cao siêu hơn, có thể để ta mở rộng tầm mắt hay không?

Ra vẻ suy tư, cuối cùng Dương Thiên gật đầu:

- Để ta cho người mở rộng tầm mắt, thế nào mới được gọi là ảo thuật.

Hắn nhìn qua Tô Nguyệt Nhi, nháy mắt một cái. Nàng lập tức hiểu tên này muốn ra tay, liền kiếm một cái ghế gần đó ngồi xuống. Dương Thiên tiến lại bàn, cầm lấy bộ bài, nhìn mọi người đang đứng xem gần đó, hô to:

- Các vị, do màn ảo thuật vừa rồi không có gì đặc sắc. Chắc hẳn các vị cũng không có nhiều hứng thú. Ta sẽ cho mọi người xem một thứ đặc sắc

hơn nhiều.

Nói xong, Dương Thiên đưa cao bộ bài lên, từng lá bài dần tách ra khỏi bộ, bay lượn quanh hắn. Sau khi 52 lá bài hoàn toàn rời khỏi tay Dương Thiên, chúng bắt đầu xếp thành đủ loại hình dạng khác nhau, từ tháp cho đến cầu.

Màn biểu diễn nhanh chóng thu hút được nhiều người đến xem. Tiếng tán thưởng phát ra không ngớt:

- Thực sự quá thần kỳ a, sao hắn có thể làm được như vậy.
- Đây là màn ảo thuật hay nhất ta từng xem.

Dương Thiên nhìn về phía Tô Nguyệt Nhi, vẻ mặt đặc ý như đang muốn nói: “Ta rất giỏi đúng không?”

Tô Nguyệt Nhi bĩu môi, trò này trong mắt phàm nhân đương nhiên rất đặc biệt. Nhưng đối với Tu Chân giả như nàng, chỉ là múa rìu qua mắt thợ. Dương Thiên đơn giản chỉ dùng Khống Vật thuật khống chế những lá bài này. Tu sĩ đặt đến Luyện Khí sơ kỳ đều dễ dàng làm được a.

Thấy Tô Nguyệt Nhi không có hứng thú gì, Dương Thiên quyết định kết thúc. Từng lá bài xoay nhanh rồi phóng thẳng về một cây đại thụ trồng gần đó thành hình chữ “Thiên”. Dương Thiên chào khán giả:

- Buổi biểu diễn kết thúc.

Mọi người lập tức vỗ tay reo hò. Dương Thiên bước lại vỗ vai ảo thuật gia:

- Hay hơn của người nhiều, đúng không?

Ảo thuật gia vẫn còn chưa tin vào mắt mình, nắm lấy tay áo Dương Thiên:

- Người mau nói cho ta biết, người làm vậy bằng cách nào?

- Người phải biết đây là bí mật riêng của mỗi ảo thuật gia sao. Không thể tiết lộ.

Ảo thuật gia cuồng nhiệt, nắm lấy tay áo hắn không chịu buông ra:

- Nói cho ta biết, ta sẽ dạy người tất cả những trò ảo thuật của ta. Còn có, tất cả tiền ta kiếm được từ trước đến nay đều là của người.

Hắn biết chỉ cần mình biết được bí quyết của màn ảo thuật này, số tiền hắn kiếm được so với từ trước đến nay còn nhiều hơn vô số lần. Đáng tiếc, Dương Thiên không có cách nào nói cho hắn biết, mà dù có thể, hắn cũng không nói.

- Không hứng thú.

Dứt lời, Dương Thiên kéo mạnh tay tên kia ra rồi dẫn theo Tô Nguyệt Nhi chạy ra ngoài theo lối cửa sau. Đây là phản xạ tự nhiên của hắn mỗi khi biểu diễn ở chỗ đông người để tránh đám đông đang hưng phấn quá mức.

Ra đến bên ngoài, Tô Nguyệt Nhi mới hỏi Dương Thiên:

- Chỉ là ảo thuật để mua vui, người có cần thiết phải phá hắn như vậy không?

- Nguyệt Nhi, người có điều còn chưa biết. Đây là một trong những thú vui tiêu khiển ưa thích của ta.

- Thú vui của người sẽ ảnh hưởng đến người khác, người có từng nghĩ đến chuyện đó chưa?

Nhận thấy Tô Nguyệt Nhi đang nghiêm trọng hóa vấn đề, Dương Thiên liền đổi chủ đề:

- Một trò đùa thôi, người không cần quá bận tâm. Cũng đã đến giờ, chúng ta mau đến điểm hẹn thôi.

Bỏ qua chủ đề này, Tô Nguyệt Nhi dẫn Dương Thiên đến chỗ hẹn. Không giống như Dương Thiên tưởng tượng, Tô Nguyệt Nhi đưa hân đến một cái hẻm nhỏ. Bên trong là một vị lão giả đang đợi sẵn.

- Các người đến trễ.

Tô Nguyệt Nhi lễ phép:

- Trưởng lão, bọn ta trên đường đến đây bị người khác ám toán. Thuyền bị đánh bom, may mắn trốn thoát được, nếu không ta đã sớm bỏ mạng.

Lão giả nghe xong, khuôn mặt già nua dần ngưng trọng, hân ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Tô Nguyệt Nhi là Thiên Sơn Thánh nữ, là truyền nhân chính thức của Thiên Sơn Thánh Phong, địa vị cao quý. Ám sát nàng tức là đối đầu với Thiên Sơn Thánh Phong, ngoại trừ Ma môn ra, hân không nghĩ ra đáp án khác.

Chuyện này chứng tỏ trong Thiên Sơn Thánh Phong có nội gián của Ma môn, hơn nữa còn là vị trí cao tầng. Lần này Tô Nguyệt Nhi rời Thiên Sơn Thánh Phong, chỉ có chức vụ trưởng lão trở lên biết được.

Còn việc nàng hạ sơn làm gì, ngoài Tô Nguyệt Nhi cùng sư phụ nàng, chỉ có vị Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ kia biết.

Lão giả chú ý đến Dương Thiên đang ở bên cạnh Tô Nguyệt Nhi, cảnh giác hỏi:

- Người này là?

- Trưởng lão, đây là “nhiệm vụ” lần này.

Lão giả gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Trong tình hình căng thẳng này, việc Thiên Sơn Thánh nữ hạ sơn là một chuyện đại sự. Trừ khi có việc quan trọng, bằng không bọn hắn sẽ tránh làm việc này. Người có thể khiến Tô Nguyệt Nhi đích thân đi mời, lại còn trẻ tuổi như vậy, trừ vị thủ hộ giả danh tiếng lẫy lừng kia, hắn không nghĩ ra được người thứ hai.

Dương Thiên thấy nàng gọi hắn là nhiệm vụ liền phản đối:

- Ta không phải là đồ vật a.

Tô Nguyệt Nhi không đáp lại hắn, lấy ra một cái lệnh bài ném cho lão giả:

- Tuân lệnh chương môn, ta muốn sử dụng truyền tống trận.

Lão giả cầm lấy lệnh bài, tay còn lại bắn ra một đạo khí màu xanh. Lệnh bài lóe lên ánh sáng rồi tắt đi. Lão giả ném lệnh bài trở lại, xoay người bước đi:

- Theo ta.

Theo sau lão giả, Dương Thiên khó hiểu:

- Không phải hắn đã nhận biết người sao, hà cớ gì phải làm những chuyện phiền phức như vậy?

Tô Nguyệt Nhi thở dài:

- Từ hơn ngàn năm trước, trận pháp truyền tống trận đã bị thất truyền. Những truyền tống trận còn sót lại đều là bí mật của môn phái, do các vị Kim Đan kỳ trưởng lão canh giữ. Mỗi lần truyền tống đều sẽ hao phí một lượng tài nguyên lớn, vì vậy thông thường đến Ấn Thế đại lục đều là bằng đường thủy, hiếm khi nào sử dụng truyền tống trận.

- Hơn nữa, tình thế hiện tại đang khá căng thẳng, việc kiểm soát truyền tông trận càng diễn ra nghiêm ngặt. Bất cứ ai muốn sử dụng đều phải có lệnh bài chương môn, dù là ta cũng không được ngoại lệ.

Dương Thiên nhìn mặt tỏ vẻ đã hiểu, truyền tông trận tại Tu Chân giới không hiếm có, hao phí một ít linh thạch là có thể sử dụng. Không ngờ Ân Thế đại lục lại đi xuống đến mức này, đến trận pháp truyền tông cũng bị thất truyền, linh thạch thì cạn kiệt. Trong vòng vài trăm năm nữa, tu sĩ sẽ không còn cơ hội nhìn thấy linh thạch nữa rồi.

Hắn từ bỏ ý định đưa trận pháp truyền tông cho Tô Nguyệt Nhi. Bọn hắn không có nguyên liệu, lấy động cơ về thì có tác dụng gì.

Lão giả đưa hai người đến một khu rừng nhỏ phía sau hòn đảo mới quay lại dặn dò:

- Các người theo sát ta, nếu để bị lạc ta sẽ không chịu trách nhiệm.

Dương Thiên cười:

- Nếu bị lạc ta chỉ cần phá vỡ trận pháp này là được. Một trận pháp kết hợp giữa huyền trận cùng sát trận cấp thấp mà thôi.

- Dương Thiên.

Tô Nguyệt Nhi vội ngăn hắn nói tiếp, quay sang nhìn lão giả:

- Trưởng lão, tính cách hắn là vậy, mong người không để bụng.

Lão giả cười ha hả:

- Hắn nói không sai, có gì phải tức giận. Trận pháp này vậy khốn tu sĩ Kim Đan kỳ thì không thành vấn đề. Gặp phải Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ, nói khó nghe chính là không chịu nổi một kích. Đi thôi.

Theo sát lão giả, Dương Thiên hơi khó chịu:

- Hình như người rất tôn kính hẳn?

Tô Nguyệt Nhi có chút buồn bã:

- Ta vốn là một đứa trẻ mồ côi, may mắn gặp sư phụ, được người nuôi dưỡng từ nhỏ. Ta luôn xem các vị trưởng lão ở đây trưởng bối trong gia đình. Tôn kính trưởng bối là điều tất nhiên.

Tô Nguyệt Nhi là trẻ mồ côi, đây là lần đầu tiên Dương Thiên nghe chuyện này. Hắn đưa tay nắm lấy tay nàng, gwy92d siết chặt:

- Có ta là người thân của người a.

Bật cười, Tô Nguyệt Nhi rút tay ra khỏi tay Dương Thiên:

- Cái đó còn phải xem biểu hiện của người.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Xung Đột

Sau nhiều lần tự thân trải nghiệm, Dương Thiên đối với suy nghĩ của nữ nhân cũng đã hiểu không ít. Tô Nguyệt Nhi chính là đã bật đèn xanh cho hắn. Dương Thiên vui mừng nói:

- Biểu hiện của ta trước giờ rất tốt a. Chẳng lẽ còn chưa đủ sao?
- Còn thiếu nhiều lắm.
- Thiếu chỗ nào?

Mặc cho Dương Thiên dò hỏi, Tô Nguyệt Nhi không hé răng nửa lời. Đây là do một chút ngu ngốc còn sót lại của hắn. Nên hiểu rằng, nữ nhân đã nói như vậy thì 8, 9 phần đã đồng ý rồi.

Theo lão giả đi xuyên qua trận pháp, trước mặt ba người là một bệ đá lớn, phía trên chính là truyền tống trận. Đợi hai người đứng vào, lão giả lấy ra một đồng linh thạch ném vào trong, khởi động truyền tống trận. Một cột sáng lóe lên bao phủ lấy cả hai.

Chỉ trong chốc lát, Dương Thiên cùng Tô Nguyệt Nhi đã xuất hiện tại một bệ đá khác. Hai tên đệ tử canh gác thấy nàng liền cúi người cung kính:

- Chào mừng Thánh nữ trở về.

Tô Nguyệt Nhi nhìn quanh, không thấy có ai khác mới hỏi:

- Văn trưởng lão đâu, sao chỉ có hai người các người canh giữ truyền tống trận.

- Bẩm Thánh nữ, Văn trưởng lão nói là đi vệ sinh một lát, vẫn chưa quay lại.

- Hẳn đi vệ sinh từ lúc nào?

Hai tên đệ tử cau mày, hình như đã phát hiện ra chỗ không đúng:

- Là hơn 2 tiếng trước.

Tô Nguyệt Nhi thở dài:

- Các người chỉ là tu sĩ Luyện Khí kỳ, có điều chưa biết. Bằng vào tu vị Kim Đan kỳ của Văn trưởng lão, vốn không cần làm chuyện đó. 9 phần là hẳn đang tìm chỗ nào lén lút uống rượu mà thôi.

- Thánh nữ, bọn ta...

- Yên tâm, đây không phải lỗi của các người. Chuyện này ta sẽ bẩm báo lại với sư phụ. Các người đi làm việc tiếp đi.

- Tuân lệnh.

Cùng Tô Nguyệt Nhi rời đi, Dương Thiên mới trêu chọc nàng:

- Bọn họ dường như rất sợ người, Thánh nữ đại nhân?

- Đừng gọi ta như vậy. Thiên Sơn Thánh Phong là môn phái truyền thừa từ lâu đời, vẫn còn giữ lại các quy tắc cổ xưa nên địa vị của mỗi tu sĩ đều phân chia theo thực lực. Từ khi ta đạt đến Kim Đan kỳ, chính thức trở thành Thiên Sơn Thánh nữ, bọn họ cũng bắt đầu có khoảng cách với ta.

Dương Thiên biết Tô Nguyệt Nhi muốn nói về chuyện gì. Tu vị càng cao, người càng cảm nhận thứ này rõ hơn, sự cô độc của kẻ mạnh. Câu nói làm bạn với vua cũng như làm bạn với hổ cũng là ý này. Người có muốn làm bạn với một người mà hẳn có thể giết chết người bất cứ lúc nào không?

- Người không cần quá để tâm, ta đã quen với chuyện này. Chúng ta mau đi thôi, đừng để sự phụ đợi lâu.

Toàn bộ Thiên Sơn Thánh Phong được xây dựng theo phong cách cổ xưa, từng dãy nhà cách nhau trên các đỉnh núi. Trong núi có không ít các động phủ được thiết lập trận wRNX1NK pháp phòng ngự. Tô Nguyệt Nhi giải thích là do có vài vị khố tu sĩ một lòng tu luyện. Bọn hắc cho rằng vinh hoa phú quý sẽ làm tâm tính tu sĩ thay đổi, ảnh hưởng đến việc tu luyện.

Dương Thiên phủ nhận:

- Tu hành tại tâm, chỉ cần tâm của người vẫn còn muốn truy cầu cảnh giới cao hơn là được. Việc sống khắc khổ hay thoải mái không quan trọng.

- Sự phụ ta cũng cho là như vậy, đáng tiếc bọn họ không chịu nghe. Hơn nữa, trong số các khố tu sĩ có không ít người đạt đến Kim Đan hậu kỳ, điều đó càng khẳng định lòng tin của những người còn lại.

- Không phải ta chính là tồn tại phản bác mọi nhận định của bọn hắc sao?

Một câu nói của Dương Thiên đã nói đúng trọng tâm, bọn hắc chỉ là Kim Đan hậu kỳ, tu hành khắc khổ. Dương Thiên cả ngày vui vẻ, ăn chơi tán gái, tu vị lại đạt đến Nguyên Anh kỳ.

- Nếu đám người đó biết đến sự tồn tại của người, tâm tính hắc sẽ bị lung lay.

- Ha ha, ta chỉ đùa thôi. Bọn hắc cũng không làm sai, con đường tu hành do chính người lựa chọn. Đi được đến đâu phụ thuộc vào nhiều yếu tố, không phải chỉ có tu luyện quyết định.

Bàn tán một hồi, hai người đã đi đến chính điện. Tô Nguyệt Nhi đưa tay ném lệnh bài chuông môn vào phía trong, rất nhanh có một âm thanh

truyền ra:

- Vào đi.

Bước vào trong đại điện, một lão giả râu tóc bạc trắng đang ngồi ngay giữa, đối mặt với hai người. Hai hàng ghế hai bên cũng đều đã có người ngồi, tất cả đều có thực lực Kim Đan trung kỳ trở lên. Đây mới là bề nổi thực lực của Thiên Sơn Thánh Phong, không hổ danh là một trong tứ đại thế lực.

Lão giả cười hòa ái:

- Nguyệt Nhi, vất vả cho người. Ta nghe sư đệ nói người bị người khác ám toán.

- Sư phụ, ta không sao. Nhưng việc lần này cần điều tra rõ ràng, trong cao tầng của chúng ta có nội gián.

Người trong đại điện lập tức xôn xao. Tuy nói mỗi môn phái đều có nội gián của môn phái khác, nhưng nội gián là Kim Đan kỳ cao thủ lại vô cùng khó khăn. Mỗi vị Kim Đan kỳ trưởng lão đều đã gắn bó với môn phái vài trăm năm. Chinh chiến lập nhiều chiến công, ngã xuống cũng không ít. Ai có thể là nội gián đây?

Một vị trưởng lão lên tiếng chất vấn:

- Nguyệt Nhi, chuyện này không có chứng cứ đừng nói bậy.

- Ta không nói bậy, hành tung của ta bị người khác tiết lộ. Lúc ta rời đi đã dùng đường thủy chứ không phải truyền tống trận. Ngoài những vị có mặt tại đây ra, không ai có thể biết được.

Người kia cứng miệng, điểm này Tô Nguyệt Nhi nói hoàn toàn đúng. Giữa các vị trưởng lão bắt đầu có sự cảnh giác, chia thành từng nhóm riêng

bàn luận. Đây là sự đáng sợ của một gián điệp, trước lúc bị phát hiện, hẳn có thể lấy trộm thông tin, chia rẽ nội bộ. Một tổ chức không đoàn kết, không đánh cũng sẽ tự động thất bại.

Chưởng môn im lặng một hồi lâu mới lên tiếng:

- Các vị sư đệ, sư muội, chúng ta cùng tu luyện tại Thiên Sơn Thánh Phong ít cũng đã trăm năm, nhiều thì cũng đã hơn 500 năm. Ta hoàn toàn tin tưởng các người. Việc lần này chắc chắn có ẩn tình khác, ta sẽ điều tra rõ ràng, các người không cần lo lắng.

Nghe Chưởng môn nói, mọi người cũng dần bình tĩnh lại, tâm đề phòng giảm bớt. Tô Nguyệt Nhi không phục:

- Sư phụ, ta nghĩ...

Lão Chưởng môn liền ngắt lời nàng:

- Nguyệt Nhi, việc này ta đã có chủ kiến, người không cần nhiều lời. Người đi xa hẳn đã mệt mỏi, mau trở về nghỉ ngơi đi.

Tô Nguyệt Nhi cắn răng, vẻ mặt ủy khuất. Dương Thiên biết lý do lão giả làm như vậy, hẳn cũng đồng ý đây là biện pháp tốt nhất trong tình huống này. Nhưng làm Tô Nguyệt Nhi ủy khuất là sai lầm của lão.

Dương Thiên đứng ra an ủi Tô Nguyệt Nhi:

- Nguyệt Nhi, đi thôi. Ta cùng người tìm một chỗ tâm tình. Nơi này không khí ngột ngạt, ta không ưa thích.

Lão Chưởng môn thấy Dương Thiên cũng định rời đi vội ngăn lại:

- Dương Thiên tiểu hữu, đợi một chút. Chúng ta còn có việc muốn nói với người.

Dương Thiên chẳng bận tâm, kéo tay Tô Nguyệt Nhi rời đi. Nàng biết Dương Thiên vì mình mới làm vậy, nội tâm rất cảm động. Nhưng đại sự trước mắt, nàng không thể chỉ vì thỏa mãn chút ích kỉ trẻ con của mình:

- Dương Thiên, cảm ơn người. Ta nghĩ người nên ở lại bàn việc với sư phụ cùng các vị trưởng lão khác. Không nên vì ta mà bất hòa với bọn họ.

Dương Thiên lắc đầu:

- Ta đến đây vì người, không phải bọn họ.

Một vị trưởng lão tức giận:

- Dương Thiên, đừng nghĩ mình là Nguyên Anh kỳ tu sĩ liền có thể khinh thường người khác. Tại đây có hơn 100 Kim Đan kỳ của Thiên Sơn Thánh Phong, người nên biết điều một chút.

Lão Chương môn cùng Tô Nguyệt Nhi thầm hô một tiếng không ổn. Đáng tiếc đã chậm, bọn hắn chưa kịp nói gì, Dương Thiên thân hình đã biến mất. Hắn xuất hiện ngay vị trí của tên trưởng lão kia, một tay nắm lấy cổ nâng cao lên, giọng nói lạnh lùng:

- Người đang uy hiếp ta sao?

Mọi người đồng loạt hét lên:

- Dừng tay.

Có vài người đã lấy pháp bảo ra, chuẩn bị động thủ. Dương Thiên khinh thường nhìn lão Chương môn:

- Đây là đạo đài khách của các người sao?

Lão Chương môn cười khố, nhìn qua đám người trưởng lão:

- Các người mau cất pháp bảo vào.

- Chương môn...

- Đây là mệnh lệnh của Chương môn Thiên Sơn Thánh Phong.

Nhiều người không phục nhưng vẫn phải căn rǎng làm theo. Chương môn lệnh tại Thiên Sơn Thánh Phong có uy quyền gần như tối cao. Đương nhiên so với mệnh lệnh của vị Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ kia còn kém một ít. Bọn hǎn không thể không nghe.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Ta Đồng Ý

Chờ mọi người cất pháp bảo vào xong, lão giả mỉm cười hòa ái nhìn Dương Thiên:

- Dương Thiên tiểu hữu, vừa rồi là lỗi của bọn ta. Ta thay mặt bọn hăn nhận lỗi với người. Không biết người có thể tha vạ trưởng lão kia ra được hay không?

- Người nghĩ một câu xin lỗi là có thể giải quyết mọi chuyện sao. Thế này đi, ta giết hăn xong sẽ lại xin lỗi các người.

Dương Thiên tỏa ra sát ý nhẹ nhẹ, nhiệt độ trong đại điện nháy mắt giảm xuống. Tô Nguyệt Nhi vội hét to:

- Dương Thiên, mau dừng lại.

- Trước giờ ta chưa bao giờ tha cho kẻ uy hiếp mình.

Tô Nguyệt Nhi gấp đến rồi tinh rồi mù, nàng biết nếu Dương Thiên giết chết vị trưởng lão này, song phương sẽ lập tức trở mặt thành thù. Thiên Sơn Thánh Phong tồn tại hơn ngàn năm, thực lực vô cùng mạnh mẽ. Dương Thiên càng không cần bàn cãi, Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ. Đến lúc đó, dù vị Từ sư tổ kia ra mặt giảng hòa, thiệt hại vẫn không thể ước tính nổi.

Mắt thấy Dương Thiên đang muốn ra tay, Tô Nguyệt Nhi liền nói:

- Dương Thiên, mau thả hăn ra, ta đồng ý với người.

Dương Thiên khựng lại, hắn không nhớ mình có yêu cầu gì với Tô Nguyệt Nhi a. Nàng nói đồng ý nghĩa là gì?

Tuy không hiểu lắm, nhưng Tô Nguyệt Nhi đã nói như vậy chắc hẳn là chuyện tốt. Tên trưởng lão này, tạm thời tha cho hắn. Nghĩ kĩ, Dương Thiên hỏi lại Tô Nguyệt Nhi:

- Nguyệt Nhi, người chắc chắn?

Phong lao thì phải theo lao, Tô Nguyệt Nhi gật đầu:

- Đúng vậy, chỉ cần người tha cho hắn.

- Tốt lắm.

Dương Thiên vung tay, tên trưởng lão kia như một bao cát bị ném mạnh vào tường, phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống đất. Hắn làm vẻ mặt vô tội:

- Lỡ tay, là lỡ tay. Ta không biết hắn yếu như vậy, lần đầu tiên ta gặp một tên Kim Đan kỳ tu sĩ yếu như hắn a.

Cố ý trêu chọc vài câu, một vài người lén dựng ngón tay giữa với Dương Thiên, người này tốt xấu gì cũng là Kim Đan trung kỳ, có thể yếu sao. Cách giải thích duy nhất chính là Dương Thiên quá cường đại, người này hoàn toàn không có năng lực phản kháng.

Bọn hắn suy nghĩ không sai, lúc ném tên kia ra, Dương Thiên đã tạm thời phong bế tu vị của hắn. Tuy chỉ trong khoảnh khắc nhưng cũng đủ để hắn nếm đau khổ. Không những vậy, Dương Thiên còn để lại một ít Thái Dương chi lực trong kinh mạch của hắn. Nếu tên này tiếp tục tu luyện, trong vòng một tháng sẽ kích phát hỏa diễm, chết không toàn thay.

Người xưa có câu, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn. Dương Thiên không đồng ý với câu nói này, quân tử sao lại thù dai như vậy, giải quyết triệt để vấn đề mới là chính đạo. Từ khi tên trưởng lão này nói ra câu kia, hắn đã không có cơ hội sống nữa rồi.

Tô Nguyệt Nhi không biết nói gì cho phải, nàng biết Dương Thiên làm vậy đã là nhượng bộ hết mức. Tu Chân giả tu vị càng cao, tôn nghiêm càng lớn. Nguyên Anh kỳ như Dương Thiên, chạm đến tôn nghiêm của hắn, còn sống đã là điều may mắn, chút ít đau đớn da thịt có là gì.

Lắc người trở lại bên cạnh Tô Nguyệt Nhi, vẻ mặt hắn trở lại bình thường, đẹp trai, phong độ pha chút vô sỉ.

- Nguyệt Nhi, chúng ta tìm một chỗ vắng người bàn luận chuyện nhân sinh. Mặc kệ đám lão già này.

Dương Thiên muốn hỏi Tô Nguyệt Nhi đã đồng ý chuyện gì, có điều hắn biết nếu hỏi trực tiếp Tô Nguyệt Nhi nhất định sẽ không nói. đành nhân lúc nói chuyện dụ cho nàng lỡ miệng nói ra.

Lần này không có bất kì ai dám lên tiếng ngăn cản Dương Thiên. Một màn khi nãy đã khiến bọn hắn biết điều không ít. Lão Chương môn nhìn Tô Nguyệt Nhi, ánh mắt cầu cứu. Tô Nguyệt Nhi hiểu ý, gật đầu với hắn rồi quay lại nói với Dương Thiên:

- Có chuyện gì để sau hắn nói, chúng ta còn nhiều thời gian. Bây giờ người ở lại đây bàn chuyện với sư phụ của ta cùng các vị trưởng lão. Đây mới là mục đích chính của chuyến đi này.

- Có gì để bàn, bọn hắn 9 phần là muốn nhờ vả ta chuyện gì đó. Những lão già này luôn mang đến phiền phức a.

Lão Chương môn vẻ mặt xấu hổ, ho khan vài tiếng:

- Dương Thiên tiểu hữu, lần này ta để Nguyệt Nhi gọi người đến đây xác thực là có chuyện quan trọng.

Đây là người nuôi dạy Tô Nguyệt Nhi từ nhỏ, nàng xem hẳn như cha của mình, Dương Thiên đương nhiên phải nể mặt hẳn một chút, đành gật đầu:

- Tốt lắm, có chuyện gì mau nói đi.

Lão Chương môn ra hiệu cho Tô Nguyệt Nhi, nàng nhanh chóng hiểu ý đi ra ngoài. Chờ Tô Nguyệt Nhi rời đi xong, cánh cửa đại điện đóng lại, lão Chương môn liền bắt đầu:

- Dương Thiên tiểu hữu, ta có một vấn đề muốn hỏi người.

- Khoan đã.

Lão Chương môn hơi khựng lại, tên này lại muốn làm gì nữa?

- Không có gì, người không có ý định bắt ta đứng đây chứ?

- Là chuyện này a.

Hắn phất tay một cái, một cái ghế từ đâu bay đến đáp xuống sau lưng Dương Thiên.

- Dương Thiên tiểu hữu, chúng ta bắt đầu được rồi chứ.

Đặt người ngồi xuống, Dương Thiên cũng không tiếp tục làm khó dễ:

- Có chuyện gì người mau hỏi đi.

Lão Chương môn thở dài một hơi, hẳn sợ Dương Thiên tiếp tục đưa ra điều kiện. Những trưởng lão kia cũng đã nhịn rất nhiều rồi, bọn họ từ trước đến nay chưa từng bị người nào áp bức đến mức này.

- Người thật sự không định tham dự vào cuộc chiến lần này sao? Người phải biết, nếu Ma môn giành chiến thắng, thế giới này sẽ hoàn toàn bị hắc không chế. Gọi là nơi nuôi nhốt để Huyết ma tiến hành huyết tế cũng không sai. Đến khi đó, cuộc sống của người mong muốn cũng sẽ không còn nữa.

Dương Thiên không cho là đúng:

- Cuộc sống của ta? Người yên tâm, nếu tên Huyết ma kia cố ý gây hấn với ta, ta không ngại ra tay tiêu diệt hắc. Hiện tại hắc vẫn chưa làm gì, ta không rảnh tìm đến hắc gây sự.

- Nhưng nếu để Huyết ma hoàn toàn khôi phục, hắc sẽ đột phá, trở thành Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ. Chuyện này chính là do người nói. Đến lúc đó, người còn có cơ hội chiến thắng sao?

Dương Thiên là Nguyên Anh kỳ, bọn hắc không có ai phản đối. Sự cường đại của hắc đã được chứng minh. Nhưng không một ai cho rằng Dương Thiên có thể chống lại Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ. Dương Thiên nhiều nhất cũng chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ mà thôi.

Hiện tại Huyết ma đang bị trọng thương, tu vị chưa khôi phục. Nếu Dương Thiên hợp lực với bọn họ, chắc chắn có thể tiêu diệt hắc trước khi hắc kịp khôi phục trở lại.

Đáng tiếc, Dương Thiên vẫn làm lơ không quan tâm.

- Có cơ hội hay không không cần các người bận tâm. Đó là chuyện của ta.

Dương Thiên chắc chắn sẽ không ra tay, Huyết ma là của Vương Vận, đương nhiên hắc phải nhường lại cho nàng. Nếu tên kia bình phục trước khi Vương Vận xuất quan, Dương Thiên đánh hắc trọng thương một lần nữa là

được. Với hần, tên kia chưa bao giờ là một thứ đáng để bận tâm, cùng lắm chỉ là một hạt bụi, khi nào cần thì quét đi mà thôi.

Lão Chương môn cũng không tiếp tục khuyên ngăn, dường như hần đã đoán trước được Dương Thiên sẽ nói như vậy. Hai tay chống vào thành ghế, đứng dậy:

- Dương Thiên tiểu hữu, người đã nói như vậy, bọn ta cũng sẽ không tiếp tục miễn cưỡng.

Nghe được câu này, Dương Thiên vui mừng:

- Đã xong rồi sao, vậy ta cáo từ trước.

Nói xong, hần vội đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài. Nhưng chưa kịp quay người đã bị lão Chương môn gọi yYmxJmO lại:

- Khoan đã.

- Còn có chuyện gì?

Dương Thiên hơi khó chịu, đám người này sao lại phiền phức đến mức này, không thể nói luôn mỗi lần cho xong sao?

- Bọn ta đã không còn việc gì, nhưng Từ sư thúc muốn gặp người.

Có thể để lão Chương môn gọi là sư thúc, ngoài vị Nguyên Anh kỳ bí ẩn kia thì còn có thể là ai.

- Không phải ta đã cho hần đan dược chữa thương rồi sao, hần lại muốn tìm ta làm gì?

Lão Chương môn lắc đầu:

- Chuyện này ta cũng không rõ, ta chỉ làm theo lời dặn của Từ sư thúc mà thôi.

- Được rồi, vậy mau dẫn ta đến gặp hắc đi. Thật là phiền phức a.

Lão Chương môn không để ý đến sự khó chịu của Dương Thiên. Nói một câu:

- Người đi theo ta.

Hai người đi phi hành đến một ngọn núi nhỏ, linh khí mỏng manh, xung quanh không có bất kỳ động phủ của một tu sĩ nào. Lão Chương môn lẩm bẩm niệm chú ngữ rồi ném ra một miếng ngọc bội vào vách núi. Không gian trước mặt lập tức gợn sóng như mặt hồ bị ném một viên sỏi vào. Một lát sau, không gian bình thường trở lại, một con đường xuất hiện trước mặt hai người.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Đoạt Xá

Lão Chưởng môn nhìn về phía con đường:

- Người đi theo con đường này sẽ đến được chỗ của Từ sư thúc.

- Người không cùng đi sao?

Lắc đầu, lão Chưởng môn thở dài:

- Kể từ trận đại chiến, Từ sư thúc vẫn luôn bế quan tại đây, không cho bất kỳ người nào đi vào. Kể cả lần đưa đan dược lúc trước cũng là đưa qua con đường này.

Dương Thiên gật đầu:

- Ta đã biết, người có thể trở về.

Chờ hẩn bước vào phía trong, lão Chưởng môn lẩm bẩm niệm chú. Ngọc bội từ trong bay ra, cửa vào lập tức khép kín lại. Hẩn không tiếp tục ở lại lâu, nhanh chóng trở về đại điện.

Lão Chưởng môn vừa trở về, đám người trưởng lão lập tức vây quanh hẩn:

- Chưởng môn, tại sao người không cho chúng ta động thủ. Bọn ta nhiều người như vậy, toàn bộ đều là Kim Đan trung kỳ trở lên, dù hẩn là Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ thì cũng phải cúi đầu xưng thần. Người xem Tả trưởng lão, chỉ vì một câu nói liền bị hẩn đánh trọng thương.

- Đúng vậy, Chương môn, ta đề nghị cho hãn một bài học.

...

Nhiều tiếng nghị luận liên tục vang lên, lão Chương môn ra hiệu cho mọi người yên lặng:

- Có ý kiến gì, từng người nói là được. Trước tiên ta sẽ giải thích lý do các người không được động đến hãn.

- Thứ nhất, Từ sư thúc đã có lệnh đưa hãn đến gặp người. Trước đó, không được làm hao tổn một cọng tóc của hãn.

- Thứ hai, qua chuyện vừa nãy, các người vẫn chưa hiểu được sự chênh lệch giữa Nguyên Anh và Kim Đan sao? Ta đoán hãn còn chưa sử dụng đến 3 thành thực lực. Tuy nói tất cả chúng ta hợp lực có thể áp chế hãn, nhưng đến lúc đó, số Kim Đan kỳ trưởng lão ngã xuống chắc chắn không dưới 50 người. Cái giá lớn như vậy, các người có dám bỏ ra hay không?

- Thứ ba, chúng ta đang cần sức mạnh của hãn để chống lại Ma môn cùng Huyết ma. Nếu là người một nhà, không nên vì những hiểu lầm nhất thời mà làm ảnh hưởng đến hòa khí. Nếu để Huyết ma đột phá thành công, tất cả chúng ta đều không có kết cục tốt.

Mọi người nhất thời lâm vào yên lặng, Chương môn nói không sai. Vấn đề quan trọng nhất hiện tại chính là làm sao đối phó với Ma môn, không có thời gian cho ân oán cá nhân.

Còn có, bọn hãn chưa bao giờ nghĩ đến Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ lại mạnh đến mức đó. Chỉ dùng một chút sức đã dễ dàng khống chế một tên Kim Đan trung kỳ. Dưới sự vây công của hơn một trăm tên Kim Đan vẫn có thể giết hơn 50 người. Đó là thực lực kinh khủng đến mức nào. Nguyên Anh và Kim Đan thực sự chênh lệch nhiều như vậy sao?

Lão Chương môn thấy tâm tình mọi người sa sút, cũng không biết phải nói thế nào. Chính bản thân hắn cũng không tránh khỏi ghen ghét. Tu luyện hơn 200 năm đã đạt đến Kim Đan hậu kỳ, có thể dùng hai từ thiên tài để hình dung, đáng tiếc lại bị mắc kẹt tại cảnh giới này hơn 400 năm. Dương Thiên chỉ hơn 20 tuổi đã là Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ, nếu không phải tận mắt chứng kiến, đánh chết hắn cũng không tin, đây là sự bất công của ông trời hay sao?

Cùng lúc này, Dương Thiên đang theo con đường đi sâu xuống dưới ngọn núi. Bước ra khỏi thông đạo, hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao vị Từ sư thúc kia lại chọn nơi này để bế quan. Hắn muốn dùng hỏa linh lực nồng đậm ở đây để kiểm chế ma khí.

Ngọn núi này vốn là một ngọn núi lửa được dùng thổ hệ pháp thuật phong bế lại. Sâu trong lòng núi là một biển dung nham nóng chảy. Cả không gian nhuộm một màu đỏ rực. Một thanh niên trẻ tuổi đang ngồi trên một tảng đá giữa biển dung nham, từng dòng chảy màu đỏ không ngừng uồn lượn qua thân thể hắn.

Cảm nhận được sự xuất hiện của Dương Thiên, hai mắt thanh niên mở ra. Con ngươi xoẹt qua một tia kinh dị. Hắn không nhìn thấu Dương Thiên. Việc này có hai lý do, một là tu vị Dương Thiên đã sớm siêu việt hắn, lý do này có phần miễn cưỡng. Vậy chỉ có thể là do Dương Thiên tu luyện một loại pháp thuật có tác dụng ẩn giấu khí tức cao siêu.

Hắn vươn người đứng dậy, đi về phía Dương Thiên. Không gian dường như xuất hiện các bậc thang vô hình, thanh niên từng bước đạp lên.

Dương Thiên biết tên này đang muốn khoe khoang thực lực, cũng chẳng để tâm. Ngồi xuống một cái bàn làm bằng một loại gỗ màu đỏ rực:

- Ly Hỏa Thụ, người rất biết hưởng thụ a. Nhiều như vậy, nếu dùng để luyện chế pháp bảo cũng được 3 đến 5 món không tệ.

Ly Hỏa Thụ, hỏa thuộc tính linh thụ, ẩn chứa hỏa hệ linh lực. Luyện chế pháp bảo thêm vào Ly Hỏa Thụ có thể tăng sức mạnh công kích hỏa hệ. Trong thời đại tại nguyên tu luyện ngày càng thiếu thốn, chiếc bàn này là bảo vật vô giá. Đáng tiếc nó lại được thanh niên đem ra làm bàn uống trà. Sự xa hoa của đại tu sĩ thật khiến các tiểu tu sĩ cảm phẫn.

Thanh niên bước đến bên cạnh, ngồi xuống nói:

- Ta cô độc vài trăm năm, chỉ có nó làm bạn. Từ khi Ẩn Thế đại lục bị một kiếm của vị đại năng kia chém rơi khỏi Tu Chân giới, nó đã theo ta cho đến bây giờ.

Dương Thiên tỏ vẻ đáng tiếc:

- Nếu người luyện chế nó thành linh bảo, không chừng bây giờ đã xuất hiện khí linh.

Thanh niên lắc đầu:

- Khí linh dễ xuất hiện như vậy sao?

- Chỉ cần biết cách, tạo ra khí linh không khó.

Thanh niên cười ha hả, hãnh cho là Dương Thiên đang nói giỡn. Dừng cười, thanh niên vẻ mặt chuyển sang nghiêm nghị:

- Người biết hôm nay ta gọi người đến đây là có việc gì sao?

Dương Thiên trợn mắt, sao đám lão già này đều có thói quen hỏi một câu vô nghĩa như vậy. Bọn hãnh muốn gì, hãnh làm sao biết được, rõ ràng là phế thoại.

- Có chuyện gì mau nói đi.

- Ta muốn mượn thân xác của người để tiêu diệt tên Huyết ma kia.

Nói đến đây, hai mắt thanh niên lóe lên hận ý sâu đậm. Dường như giữa hai người bọn hắn có thù hận vô cùng sâu.

- Người nói muốn mượn thân xác ta là có ý gì?

- Chuyện này không phải đã rõ ràng sao?

Dứt lời, trên đỉnh đầu thanh niên xuất hiện một vật nhỏ màu trắng, bề ngoài so với thanh niên giống y như đúc, chính là Nguyên anh của hắn. Anh thể bằng một tốc độ kinh khủng lao nhanh về phía mi tâm Dương Thiên.

Dương Thiên không mấy bận tâm, đưa tay quạt nhẹ một cái, Anh thể lập tức bay ngược trở ra, đập mạnh vào chiếc bàn. Thân hình mờ nhạt đi không ít. Một tay cầm lấy tách trà trên bàn, một tay nắm chặt lấy anh thể đang thoi thóp, Dương Thiên uống một ngụm trà rồi nói:

- Làm trò gì vậy, người không biết Nguyên Anh ly thể sẽ rất nguy hiểm sao. Không có thân thể bảo vệ, sức phòng thủ sẽ đại giảm, chỉ cần một tên Kim Đan kỳ hậu kỳ tu sĩ hơi lợi hại một chút cũng có thể tiêu diệt người.

Anh thể cố gắng dấy giụa nhưng không có tác dụng, gào to:

- Mau thả ta ra, ta làm vậy đều là vì tương lai của thế giới này.

Dương Thiên bật cười, tên này, sắp chết vẫn còn hài hước như vậy:

- Ý của người là đoạt xá ta để cứu lấy thế giới này sao?

- Đúng vậy, người chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ chắc chắn không thể thắng được tên Huyết ma kia. Nếu để cho ta đoạt xá, băng vào Thôn Thiên quyết, chắc chắn ta có thể bước vào Nguyên Anh hậu kỳ. Đến lúc đó, Huyết ma chắc chắn phải chết.

- Người có bằng chứng gì?

Thấy Dương Thiên có vẻ do dự, Anh thế vội nói:

- Không gian giới chỉ đang đeo trên ngón tay của ta, người từ trong đó lấy ra xem sẽ hiểu.

Một chiếc không gian giới chỉ từ trên tay thanh niên bay về phía Dương Thiên. Hắn nhẹ nhàng chụp lấy rồi dễ dàng xóa bỏ ấn ký trong ánh mắt kinh dị của Anh thế. Phải biết ấn ký lưu lại trong không gian giới chỉ là linh hồn ấn ký. Trừ khi có công pháp đặc biệt tu luyện linh hồn, bằng không linh hồn sẽ chỉ theo cảnh giới tăng trưởng mà lớn mạnh.

Dương Thiên dễ dàng xóa bỏ ấn ký của hắn như vậy, nói rõ cường độ linh hồn đã siêu việt hắn. Rất có thể đã tương đương với Nguyên Anh hậu kỳ. Chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ mà linh hồn lại cường đại đến mức này, dù là công pháp cao cấp cũng không làm được. Chắc chắn còn hao tổn rất nhiều tài nguyên đổ vào. Thế lực sau lưng Dương Thiên rốt cuộc lớn đến mức nào?

Hắn bắt đầu hoài nghi tin tức do Dương Thiên truyền ra lúc trước. Một thế lực lớn mạnh đến mức này chỉ còn lại một mình Dương Thiên sao? Nói vậy, chỉ có thể là do Dương Thiên cố ý đánh lạc hướng mọi người. Vậy chuyện hắn thờ ơ không để ý đến Huyết ma cũng đã có lời giải đáp, hắn ngay từ đầu đã không để Huyết ma trong lòng.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Thông Linh Khôi Lỗi

Trong khi Anh thể còn đang suy nghĩ mông lung, Dương Thiên đã lấy từ trong không gian giới chỉ ra một quyển trục phong cách cổ xưa. Từ quyển trục tỏa ra hương vị của năm tháng, chứng tỏ sự tồn tại của nó đã rất lâu đời.

Phía trên quyển trục là 3 chữ to: “Thôn Thiên Quyết”. Thần thức Dương Thiên nhanh chóng xâm nhập vào trong, hần xuất hiện trong một không gian bao la rộng lớn. Thiên địa hư vô mờ mịt, không nhìn thấy điểm cuối. Hai sinh vật khổng lồ xuất hiện trên bầu trời, gào thét xông vào nhau. Không gian bị xé thành từng vết rách kéo dài, mặt đất tan vỡ.

Sau một đòn va chạm mạnh, một đầu cự thú lùi về phía sau, há to cái miệng đỏ như bể máu ra. Từ trong miệng cự thú xuất hiện một vòng xoáy, tương tự hình ảnh hố đen vũ trụ. Đầu cự thú còn lại thét gào, hoảng sợ bỏ chạy nhưng vẫn bị lực hút kinh khủng hút vào trong. Không gian liên tục chấn động dữ dội, một hồi lâu sau mới dần yên tĩnh lại.

Cự thú biến mất, một nam nhân bất ngờ xuất hiện giữa không trung. Hai mắt đỏ như máu, mi tâm có một khắc hình một đốm huyết liên. Hắn đáp không nhàn nhã bước đi, không gian như bị kéo gần lại, mỗi bước đặt xuống, nam nhân lại xuất hiện tại một khoảng cách rất xa.

Nam nhân nhìn về phía Dương Thiên, âm thanh vang vọng:

- Thôn Thiên Quyết, UKc7jVz do bản tọa lĩnh ngộ từ thần thông bản mệnh của Thôn Thiên Thú. Có uy năng thôn thiên phệ địa, không ngừng

tăng cao tu vị bản thân. Thôn Thiên quyết được chia làm ba tầng, tầng thứ nhất là...

Dương Thiên không có hứng thú nghe tiếp, thần thức lập tức thoát khỏi quyền trục. Hắn nhìn Anh thể trước mặt:

- Người lấy thứ này từ nơi nào?

Anh thể trong mắt xoay chuyển, nghĩ cách thoát thân. Từ khi suy đoán ra thân phận của Dương Thiên, hắn đã biết người này chắc chắn sẽ không vì đại nghĩa mà tha mạng cho mình. Theo tình thế hiện tại, hắn không có biện pháp trốn thoát, chỉ bằng câu kéo thêm thời gian.

- Đây là do đám đệ tử của Thiên Sơn Thánh Phong đoạt được từ một động phủ dâng lên cho ta.

- Quả nhiên là hắn.

Dương Thiên khẳng định được suy đoán của mình. Bản công pháp này chắc chắn được đặt trong động phủ của tên kia, cũng chính là nơi Diệp Vấn Thiên đạt được Linh Điển. Điểm này khiến hắn hơi khó hiểu, Linh Điển thì không nói, đối với tên kia nó chỉ như gân gà mà thôi. Còn Thôn Thiên Quyết thì khác, khả năng thu nạp vạn vật của nó, dù là đối với tên kia, đây cũng là một công pháp không tệ.

Vậy câu trả lời cũng chỉ có một mà thôi, hắn để lại cho tên Huyết Thần kia. Xem ra dự đoán ban đầu của tất cả mọi người đều đã sai lầm. Huyết Thần vốn không có ý định nuôi nấng bọn họ để tiến hành huyết tế mà muốn sử dụng Thôn Thiên Quyết để luyện hóa toàn bộ. May mắn đã bị Thiên Sơn Thánh Phong đoạt mất, bằng không, dựa vào Thôn Thiên quyết, tu vị của hắn đã sớm khôi phục.

Biết được câu trả lời, Dương Thiên lại càng lâm vào trầm tư. Tại sao tên kia lại hao tổn nhiều công sức như vậy vì một khối phân thân cấp thấp. Tên

kia trước đây là đại năng, mạnh đến mức nào Dương Thiên hiểu rõ. Phân thân tu vị chỉ có Nguyên Anh kỳ, gọi là phế phẩm cũng không sai.

Đây chỉ là một chút tò mò của hắn thôi, đừng nói là phân thân, dù tên kia sống lại, tu vị đại tiến thì trong mắt hắn vẫn không chịu nổi một đòn. Trước thực lực tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế chỉ là phù du. Dương Thiên luôn tin tưởng vào câu nói này.

Tạm thời để chuyện này sang một bên, Dương Thiên nhìn Anh thể đang thoi thóp trên tay.

- Để ta tiễn người đi trước một đoạn.

Anh thể vội vàng la lên:

- Khoan đã, không phải người đã hứa sẽ tha mạng cho ta sao?

Dương Thiên ngêch mặt ra, hắn nói như vậy từ khi nào?

- Người có phải sợ quá nên bị lú lẫn hay không, ta chưa từng nói sẽ tha mạng cho người a.

Biết mình nói sai, Anh thể vội sửa lại:

- Ta đã dâng Thôn Thiên quyết cho người. Hơn nữa người cũng đã đánh ta trọng thương, không có 100 năm sẽ không thể hoàn toàn bình phục. Chúng ta bỏ qua mọi chuyện, thế nào?

- Người nói không sai, nhưng ta không có thói quen thả hổ về rừng. Hiện tại giết người mọi việc sẽ kết thúc, thuận tiện hơn nhiều.

- Nếu người giết chết ta, người và Thiên Sơn Thánh Phong sẽ trở mặt thành thù, khi đó sẽ không ai có lợi.

- Người nói quá nhiều.

Dương Thiên không rảnh nghe hắc nói nhảm, trực tiếp thi triển phát ra một ngọn lửa màu xanh lá bao vây Anh thể. Anh thể đang định nói thêm điều gì đó liền lâm vào hôn mê. Đặt Anh thể qua một bên, nhìn qua thân thể còn sót lại, Dương Thiên quyết định luyện chế một khối Thông Linh khôi lỗi.

Hắc không quan tâm đến Thiên Sơn Thánh Phong nghĩ gì, hắc chỉ không muốn Tô Nguyệt Nhi khó xử mà thôi. Dương Thiên đưa tay về phía trước, thân xác thanh niên lập tức được nhắc bổng lên. Một ngọn lửa màu xanh khác nhanh chóng bao phủ lấy. Bằng vào thực lực của Dương Thiên, việc luyện hóa diễn ra rất nhanh.

Sau khi Nguyên Anh cùng thân thể hợp nhất, thanh niên từ trên không rơi xuống, quỳ trước mặt Dương Thiên:

- Chủ nhân, Từ Thanh có mặt.

Thanh niên so với lúc đầu không có chút khác biệt nào, tu vị đã đạt đến Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong. Thảo nào hắc lại vội vã gọi Dương Thiên đến đây như vậy. Bằng vào Thôn Thiên Quyết, hấp thu một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ có thể đột phá đến Nguyên Anh hậu kỳ. Đáng tiếc, Dương Thiên không phải là Nguyên Anh sơ kỳ. Dù hắc để mặc tên kia hấp thu, tin rằng Từ Thanh cũng sẽ bạo thể mà chết.

Thông Linh khôi lỗi là một loại khôi lỗi cao cấp, để luyện chế, tu vị của nguyên liệu tối thiểu cũng phải đạt đến Nguyên Anh kỳ. Thông Linh khôi lỗi có tất cả ký ức cùng thần thông, tu vị của tu sĩ ban đầu, hắc có thể qua đó điều tra chuyện trước kia. Hơn nữa có thể tiếp tục tu luyện công pháp để tăng tiến tu vị. Hạn chế duy nhất chính là tu vị không thể vượt qua chủ nhân.

Nhìn khôi lỗi Từ Thanh đang quỳ dưới mặt đất, Dương Thiên lập tức ra lệnh:

- Kể cho ra nghe những chuyện xảy ra khi tên đại năng kia bỏ đi. Ấn Thế đại lục rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khôi lỗi Từ Thanh cung kính đáp:

- Bẩm chủ nhân. Trước khi vị đại năng kia rời đi, không hiểu vì cái gì thực hiện một cuộc thăm sát. Toàn bộ tu sĩ có tu vị từ Nguyên Anh kỳ trở lên đều bị hãm giết chết. Thiên Sơn Thánh Phong may mắn được truyền thừa một bộ Phong Thiên trận giản lược, thành công tránh khỏi một kiếp.

Phong Thiên trận, một trong thượng cổ thập đại kỳ trận, uy năng phong bế thiên địa. Dù là bản giản lược của nó, che dấu khí tức vài tên Nguyên Anh kỳ cũng không phải chuyện gì lạ.

Dương Thiên gật đầu:

- Tiếp tục đi.

- Vâng, sau khi giết hết tất cả tu sĩ Nguyên Anh kỳ, vị đại năng kia ở lại thêm khoảng 1 tháng rồi mới bỏ đi. Sau đó...

- Dừng lại, người nói hãm dừng lại 1 tháng?

- Không sai, điểm này ta có thể chắc chắn.

Dương Thiên suy tư, với tính cách của tên kia, xong việc chắc chắn sẽ bỏ đi ngay, không có lý do gì ở lại a. Chẳng lẽ là để thiết lập trận pháp kia. Lý giải này rất hợp lý. Nhưng rốt cuộc là để làm gì?

Suy nghĩ một hồi lâu không có kết quả, Dương Thiên tiếp tục hỏi:

- Sau đó thế nào?

- Sau khi hãm rời đi, không bao lâu sau Huyết ma, hãm tự nhận mình là Huyết Thần, phân thân của vị đại năng kia. Ra lệnh cho toàn bộ Ấn Thế đại

lục phục tùng mệnh lệnh của hắn. Bọn ta khi đó vẫn e ngại vị đại năng kia chưa rời đi hẳn nên không dám xuất đầu lộ diện.

- Trong suốt khoảng thời gian đó, Ma môn dưới sự lãnh đạo của Huyết ma làm mưa làm gió. Tiêu diệt vô số môn phái lớn nhỏ. Mọi loại tài nguyên, công pháp, pháp bảo đều bị hắn cướp đoạt. Chờ một thời gian qua đi, bọn ta chắc chắn tên kia đã rời đi mới xuất hiện, lập tức tập hợp lực lượng chống lại.

- Đại chiến diễn ra, kéo dài hàng trăm năm, cuối cùng bọn ta dẫn dụ được Ma môn vào bẫy. Tiến hành vây công hắn cùng toàn bộ Nguyên Anh kỳ tu sĩ của Ma môn. Đáng tiếc bọn ta đã tính sai. Huyết ma tu vị chỉ là Nguyên Anh trung kỳ nhưng thân mang vô thượng thần thông. Cuối cùng bọn ta hi sinh tính mạng, may mắn phong ấn được hắn. Hơn mười vị Nguyên Anh kỳ của Thiên Sơn Thánh Phong chỉ có ta trọng thương mà tránh thoát một kiếp.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Tiêu Chính Long Đáng Thương

Mọi chuyện không khác nhiều so với những gì Dương Thiên nghe được trước kia. Hắn chỉ hiểu thêm được lý do vì sao trình VLDcmmx độ tu luyện tại Ấn Thế đại lục lại bị mai một tới mức này.

- Còn có chuyện gì khác không?

Khôi lỗi Từ Thanh tiếp tục nói:

- Còn có một chuyện, trong khi Huyết ma hoành hành, ta nghe tình báo nói rằng hắn đang muốn tìm kiếm một động phủ nào đó. Khi có được Thôn Thiên Quyết, ta đã chắc rằng đây chính là động phủ hắn tìm kiếm.

- Chuyện này ta đã biết. Bây giờ người tiếp tục tu luyện ở đây. Nếu đám lão già của Thiên Sơn Thánh Phong yêu cầu trợ giúp truy tìm Huyết ma, người hãy ra tay giúp đỡ bọn hắn.

- Tuân lệnh.

Bàn giao cho khôi lỗi Từ Thanh xong, Dương Thiên đứng dậy rời đi. Hắn định đi tìm Tô Nguyệt Nhi, đáng tiếc đã bị một đám lão già đợi sẵn. Vừa phi hành chưa được bao xa, Dương Thiên đã bị chặn lại. Lão Chương môn vội hỏi:

- Dương Thiên tiểu hữu, tình hình Từ sư thúc thế nào rồi?

Sau khi nhận được đan dược của Dương Thiên, Từ Thanh vẫn một mực bế quan không lộ diện. Bọn họ cũng không rõ thương thế của Từ Thanh đã

khỏi hẳn hay chưa. Dương Thiên trả lời:

- Hẳn đã hoàn toàn bình phục, hiện đang tu luyện một loại công pháp đặc biệt. Một thời gian nữa các người hãy đến tìm hẳn.

Cả đám người kích động, lão Chương môn mừng đến mức hai mắt hơi đỏ lên. Có Từ sư thúc, bọn hẳn đã không cần lo sợ Huyết ma nữa, đây chính là một vị Nguyên Anh trung kỳ đại tu sĩ a.

- Được rồi, nếu không còn việc gì, ta đi trước.

Lão Chương môn không quản Dương Thiên, tùy ý để hẳn đi. Vốn lo lắng thương thế Từ Thanh chưa bình phục, bọn hẳn mới phải hạ mình mời gọi Dương Thiên, hiện tại không cần nữa rồi.

Đối với hành động ăn cháo đá bát này của Thiên Sơn Thánh Phong, Dương Thiên không hề cảm thấy khó chịu. Đây là chuyện rất thường gặp tại Tu Chân giới, kể cả trên địa cầu cũng là như vậy. Hơn nữa, chỉ cần bọn hẳn không tiếp tục làm phiền, Dương Thiên vui vẻ còn không kịp, sao có thể khó chịu.

Rời khỏi đám người, Dương Thiên đến tìm Tô Nguyệt Nhi. Sau một thời gian lạc đường, cuối cùng Dương Thiên đành dùng thần thức tìm nơi ở của Tô Nguyệt Nhi. Nàng sống tại một ngọn núi khá lớn, linh khí nồng đậm. Xung quanh không có bất kỳ động phủ của tu sĩ nào khác. Đây là đãi ngộ đặc biệt đối với Thiên Sơn Thánh Nữ.

Tô Nguyệt Nhi cũng đã sớm đợi sẵn, sai người hầu chuẩn bị một bàn thức ăn. Tại Thiên Sơn Thánh Phong, ngoài tu sĩ còn có một số lượng lớn phàm nhân chuyên làm công quét dọn, nấu ăn. Bọn họ đều là người của Ẩn Thế đại lục, hoàn toàn không biết những thay đổi của Tu Chân giới hơn ngàn năm qua.

Vừa bước vào trong nhà, thấy một bàn mỹ thực linh đình, Dương Thiên vui vẻ ngồi xuống. Khi hần bước vào đã chạm phải một trận pháp cảm ứng, Tô Nguyệt Nhi nhanh chóng xuất hiện đón tiếp. Ngồi xuống đối diện với Dương Thiên, dùng một hỏa hệ sơ đẳng pháp thuật hâm nóng đồ ăn xong, Tô Nguyệt Nhi mới hỏi:

- Mọi chuyện thế nào rồi, Từ sư tổ muốn gặp ngươi là có chuyện gì?

Dương Thiên đã sớm chuẩn bị sẵn, nói dối lưu loát:

- Hần muốn ta cùng hợp sức tiêu diệt Huyết ma, ta không có hứng thú nên đã từ chối. Tên kia không ngừng đưa ra các món bảo vật để dụ dỗ nhưng không được đành để ta trở về.

Tô Nguyệt Nhi cau mày, tuy nàng hiểu tính cách của Dương Thiên, nhưng chuyện này có liên quan đến vận mệnh của thế giới này, nàng không thể không nói:

- Dương Thiên, ngươi thật sự bỏ mặc chuyện này không quản sao?

Hiểu được điều Tô Nguyệt Nhi lo lắng, Dương Thiên gấp một miếng đồ ăn cho nàng rồi nói:

- Chuyện này ngươi không cần lo lắng, ta đã có dự liệu. Ngươi cũng biết, ta chắc chắn sẽ không để hần làm ảnh hưởng đến cuộc sống của ta?

- Nếu lỡ tên kia đột phá thành công...

- Yên tâm, binh đến tướng ngăn. Ngươi đã từng thấy ta thất bại lần nào chưa?

Tô Nguyệt Nhi lắc đầu, mặc kệ mọi người nói Dương Thiên chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, nàng vẫn luôn cảm thấy hần không đơn giản như vậy. Có tên Nguyên Anh sơ kỳ nào đối mặt với một mối nguy cơ đến từ Nguyên

Anh hậu kỳ đại tu sĩ vẫn có thể bình thản như hắc sao. Tô Nguyệt Nhi chắc rằng Dương Thiên so với Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ còn cường đại hơn nhiều.

Nếu có ai biết được chắc chắn sẽ nói nàng đầu óc có vấn đề. Dương Thiên chỉ mới hơn 20 tuổi, Nguyên Anh sơ kỳ đã là một điều thần kỳ vượt quá nhận thức của mọi người. Còn về phần vượt qua Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ, người bị điên hay sao?

Không có bằng chứng gì, đây là trực giác của Tô Nguyệt Nhi mà thôi. Trực giác của nữ nhân là một thứ hư vô mờ mịt, không thể lý giải được. Đôi khi lại chính xác đến mức không ngờ. Trong trường hợp này, Tô Nguyệt Nhi đoán đúng rồi.

Tô Nguyệt Nhi gật đầu:

- Ta tin tưởng người.

Có thể khiến nữ nhân nói ra câu này, chín phần là đã thành công. Có điều Dương Thiên lại không hiểu, hắc cho rằng việc này là đương nhiên. Bằng vào nhân phẩm (có phần vô sỉ) của hắc, ai lại không tin tưởng?

- Không nói đến chuyện này nữa, chúng ta mau ăn thôi.

- Được.

...

Hiện tại đang là giữa đêm, Tiêu Chính Long đang say giấc bên cạnh nhân tình của hắc. Mặc kệ tuổi tác không còn nhỏ, Tiêu Chính Long có đến 5 cô bồ nhí. Nhưng lại không có lấy một người vợ. Theo quan điểm của hắc, nữ nhân đôi khi rất phiền phức, đừng gần bó với bất kỳ người nào. Tiêu Chính Long chưa từng yêu ai, hắc chỉ muốn thỏa mãn nhu cầu cá nhân mà thôi.

Đang ngủ say, hai mắt Tiêu Chính Long đột nhiên mở ra, đánh thức nữ nhân bên cạnh. Nàng mở mắt ra nhìn hắn, giọng nói vẫn còn ngái ngủ:

- Tiêu lão đại, người còn muốn nữa sao. Hôm nay đã là 3 lần rồi, tha cho ta đi.

Tiêu Chính Long gắt nhẹ:

- Nhiều lời, nghe kĩ lời ta nói. Bây giờ người lập tức chui xuống gầm giường. Dù có nghe được bất kỳ âm thanh gì cũng không được đi ra.

Nữ nhân ngẩn ra:

- Tại sao, ta phải làm như vậy trong bao lâu.

- Mau làm theo lời ta nói.

Nữ nhân chưa bao giờ thấy qua vẻ mặt này của Tiêu Chính Long, biết điều im miệng chui xuống gầm giường. Chờ nàng trốn xong, Tiêu Chính Long quần áo chỉnh tề bước ra ngoài.

Khi này hắn cảm nhận được có người đang nhắm vào mình. Dựa trên khí thế, đối phương đều là cao thủ, tu vị còn cao hơn hắn một bậc. Biết không tránh được, Tiêu Chính Long vội ra lệnh cho nữ nhân kia trốn đi. Hai người không có tình thì cũng có nghĩa, hắn không thể để nàng chết một cách oan uổng.

Đi xuống dưới lầu, hai người đang ngồi sẵn đợi hắn. Một người nhìn thấy Tiêu Chính Long mới lên giọng nói:

- Người chính là Tiêu Chính Long, Tiêu lão đại?

- Không sai, các người tìm ta có chuyện gì?

- Ta muốn biết, người mà người đã đưa thẻ khách quý vào quán bar Vô Danh lần trước là ai?

Mồ hôi trên trán Tiêu Chính Long chảy xuống, lại là do Dương Thiên gây chuyện rồi để hậu quả lại cho hắn. Những lần trước không tính, đều là lũ tép tiu. Lần này lại trêu chọc một cường địch khiến người ta tìm đến tận cửa. Thầm than một câu: "Dương đại thần, ta biết người cường đại. Những đối thủ mạnh thế này tại sao người không giải quyết gọn gàng mà lại để bọn hắn tìm đến ta a."

Thấy Tiêu Chính Long yên lặng không đáp, một người gầm lên:

- Ta đang hỏi người, mau trả lời câu hỏi của ta.

Biết sự tình không thể cứu vãn, Tiêu Chính Long cũng không nhiều lời.

- Muốn biết thì đến đây đi. Nếu các người có thể đánh thắng ta, ta sẽ nói cho các người biết.

Nhìn qua người vẫn đang yên lặng nãy giờ, tên kia nói:

- Ta đã nói với người, vũ lực mới là cách giải quyết đúng đắn. Người lại muốn dùng cách đàm phán.

Người còn lại thở dài:

- Ta nghĩ hắn dù sao cũng là lão đại một bang phái lớn, không ngờ lại ngu ngốc như vậy. Ai, mau ra tay đi, chúng ta còn phải trở về báo cáo kết quả.

- Được.

Dứt lời, tên kia lao nhanh về phía Tiêu Chính Long, một quyền nhắm thẳng vào ngực hắn. Tốc độ cùng sức mạnh này đều vượt trội so với hắn.

Biết không thể nào đón đỡ, Tiêu Chính Long lập tức lách người sang một bên tránh né, giọng nói có chút kinh dị:

- Địa cấp hậu kỳ.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Đoạn Mạch Chỉ Phát Uy

Người kia dừng tay, cười ha hả:

- Người xem, hửn nói ta là Địa cấp hậu kỳ. Thực là thiếu hiểu biết.

Người còn lại đồng tình:

- Đúng vậy, một võ giả nhỏ nhoi lại dám đánh đồng chúng ta với bọn hửn.

Võ giả ai cũng có thể tu luyện, Tu Chân giả cần điều kiện rất hà khắc. Vì vậy tự bản thân mỗi Tu Chân giả đều luôn cho rằng mình ưu việt hơn người khác, người bình thường chỉ là giun dế. Đây là lý do mà bọn họ vẫn gọi những người khác là phàm nhân, tự cho mình là thượng vị giả.

Nghे hai người nói chuyện, Tiêu Chính Long ngấn ra, vẻ mặt kinh hãi:

- Chẳng lẽ hai người các ngươi là Tu Chân giả?

Người này tỏ ra hơi ngạc nhiên:

- Người cũng biết đến Tu Chân giả sao, không tậ.

Cả người Tiêu Chính Long run lên, Dương Thiên đã từng nói qua. Địa cấp võ giả thực lực tương đương với Luyện Khí kỳ Tu Chân giả. Ở cùng một cảnh giới, Tu Chân giả so với võ giả mạnh hơn nhiều. Dựa vào lực lượng vừa rồi, người này hửn là Luyện Khí hậu kỳ. Hửn hoàn toàn không phải đối thủ.

Tiêu Chính Long cũng không biết, Dương Thiên nói Tu Chân giả ở đây là những người tu tập công pháp cùng pháp thuật phù hợp. Không phải là hai tên Tu Chân giả nửa mùa trước mặt hắn, ngoại trừ cảnh giới ra thì chẳng có gì.

Trận chiến tiếp tục diễn ra, mang theo tâm lý lo sợ, Tiêu Chính Long không ngừng bại lui. Bị một quyền nện thẳng vào ngực, Tiêu Chính Long phun ra một ngụm máu tươi, một chân quỳ xuống đất. Tên kia tươi cười, từ từ bước lại gần:

- Chỉ là giun dế, nên biết thân biết phận của mình đi.

Vốn định đầu hàng, câu nói này đã khiến Tiêu Chính Long phẫn nộ. Hắn sinh ra trong tầng đáy của xã hội, luôn bị người khác khinh thường. Sau bao năm lăn lộn mới có được vị trí hiện tại, từ đó về sau không có một ai dám khinh thường hắn. Thái độ của người này đã khiến hắn phẫn nộ. Tu Chân giả thì sao, Tu Chân giả rất lợi hại sao?

- Các người xem ra là giun dế, vậy hãy để con giun dế này khiến các người sợ hãi đi.

Dứt lời, Tiêu Chính Long cả người lao lên, ngón tay phát ra ánh sáng nhẹ. Đây là dấu hiệu Đoạn Mạch Chỉ đã đại thành. Tên kia vẫn không để hắn trong lòng, hơi hợt vung quyền lên đón đỡ.

Tiêu Chính Long biết cơ hội đến rồi, lập tức biến chiêu, một chỉ đâm thẳng về phía bụng của đối thủ. Tên này chỉ kịp hét to lên một tiếng rồi ngã ra đất bất tỉnh. Chớp lấy thời cơ, Tiêu Chính Long phá cửa sổ nhảy ra ngoài.

Dường như chưa kịp thích ứng với những gì đang diễn ra, tên còn lại ngẩn ra hết vài giây mới hét to:

- Mau đứng lại.

Câu nói ngu ngốc thường xuất hiện trong phim ảnh. Nếu một kẻ đang muốn chạy trốn dừng lại vì câu nói đó, trừ khi đầu óc hắn có vấn đề. Tiêu Chính Long đương nhiên không nằm trong số đó, lúc này đầu óc hắn rất bình tĩnh, mau chóng nghĩ ra cách giải quyết. Đây là thứ rèn đúc được sau bao nhiêu năm cố gắng phấn đấu, thứ mà đám Tu Chân giả cao cao tại thượng kia không thể có được.

Tên còn lại cũng không tiếp tục đuổi theo Tiêu Chính Long mà chạy đến xem đồng bọn đang bất tỉnh dưới đất. Kiểm tra tình hình thương thế xong, gương mặt hắn đã tối sầm lại:

- Kinh mạch toàn thân đang bị một luồng khí lạ không ngừng tàn phá. Đây rốt cuộc là công phu gì, tại sao lại có thể lợi hại như vậy?

Hắn không biết, đây là võ công Dương Thiên trong lúc nhàn chán sáng tạo ra để làm phần thưởng khích lệ Tiêu Chính Long. Tuy Dương Thiên chỉ tốn 5 phút đồng hồ để hoàn thiện nhưng uy lực vẫn không thua kém các loại pháp thuật bình thường. Đặc biệt nếu sử dụng trong cận chiến, sức công phá vô cùng đáng sợ. May mắn Tiêu QsMW0Rp Chính Long vẫn chưa hoàn toàn khống chế tốt, nếu không một chỉ này đã trực tiếp biến tên kia thành phế nhân. Từ nay về sau đừng nghĩ đến việc tiếp tục tu luyện nữa.

- Không được, nếu hắn có mệnh hệ gì, ta phải báo cáo lên phía trên như thế nào? Phải nhanh chóng đưa hắn về chữa trị. Tiêu Chính Long, dám dả thương người của Văn gia, người chết chắc.

Chửi mắng xong, hắn công tên còn lại trên lưng, cấp tốc trở về.

Lúc này Tiêu Chính Long đã kịp bỏ chạy khá xa, cả người dựa lưng vào tường thở hổn hển. Đòn tấn công vừa rồi đã rút đi toàn bộ sức lực của hắn. Lần đầu tiên Tiêu Chính Long biết được uy lực thật sự của Đoạn Mạch Chỉ, quả nhiên không làm hắn thất vọng. Đáng tiếc hao tổn quá lớn, bằng vào tu

vị Địa cấp sơ kỳ của hắn, chỉ sử dụng một lần đã tiêu hao hết chân khí trong cơ thể.

Võ công Dương Thiên tùy ý nghĩ ra, dù thế nào vẫn là quá cao so với tu vị của Tiêu Chính Long. Đoạn Mạch Chỉ tự thân nó vốn là võ công dành cho Tiên Thiên cao thủ, Tiêu Chính Long có thể sử dụng là nhờ đan dược Dương Thiên cho hắn mà thôi.

Thở dốc một hồi, Tiêu Chính Long không phát hiện có người đuổi theo, yên tâm ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

- Tên kia thực lực đạt đến Luyện Khí hậu kỳ không sai, nhưng hình như không mạnh như lời Dương Thiên nói. Từ đầu đến cuối hắn chỉ sử dụng vài bộ quyền pháp bình thường, không có gì đặc biệt. Ta nhớ Dương Thiên đã từng một lần biểu diễn hỏa cầu thuật, uy lực rất kinh khủng a.

Hỏa cầu thuật tuy chỉ là loại pháp thuật cấp thấp nhất, trong mắt Tiêu Chính Long lại vô cùng lợi hại. Điều này cũng không thể trách hắn, nếu khi này tên kia sử dụng hỏa cầu thuật, Tiêu Chính Long đã sớm đại bại.

Nghỉ ngơi một lúc, Tiêu Chính Long đứng dậy rời đi. Hắn biết hiện tại Dương Thiên không có mặt ở đây nên quyết định đến kinh thành tìm Sở Từ. Bây giờ chỉ có Sở Từ là có năng lực bảo vệ hắn.

Nghĩ là làm, Tiêu Chính Long tìm đến một tên thuộc hạ thân tín, dặn dò vài chuyện rồi lấy xe rời đi ngay trong đêm.

...

Dương Thiên cùng Tô Nguyệt Nhi ăn uống, trò chuyện rất vui vẻ. Mọi chuyện đều diễn ra theo ý hắn cho đến khi bữa ăn kết thúc, Tô Nguyệt Nhi hạ lệnh trục khách:

- Cơm đã ăn no, rượu đã uống đủ, người cũng nên rời đi rồi.

Vốn đang có kế hoạch tâm tình đêm khuya với Tô Nguyệt Nhi, mặt Dương Thiên so với ăn mướp đắng còn khó coi hơn.

- Nguyệt Nhi, người không thể tuyệt tình như vậy a. Ta vì người mà đi đến một nơi xa xôi, bị một đám lão già làm phiền, còn tiện tay giết chết...

Dương Thiên biết mình lỡ miệng, vội dừng lại. Nhưng Tô Nguyệt Nhi đã kịp chú ý:

- Người nói cái gì? Người đã giết chết ai?

May mắn đầu óc của hắn kịp phản ứng lại:

- A, sao người lại quên nhanh như vậy, chính là kẻ làm phiền người trên chiếc du thuyền kia.

Tô Nguyệt Nhi lén thở ra một hơi, nàng thực sự lo lắng Dương Thiên giết chết một vị trưởng lão nào đó. Đến lúc đó, Tô Nguyệt Nhi sẽ không biết phải đứng về phía ai.

Không phải nàng không muốn Dương Thiên ở lại, chỉ là Bách Kiếm Quyết đang trong giai đoạn quan trọng, tiếp tục trì hoãn sẽ khiến nó không hoàn chỉnh, uy lực đại giảm.

- Ta còn có việc phải làm. Không phải người còn muốn đi tìm nữ nhân tên Nam Cung Băng Vân kia sao. Hiện tại có thể đến tìm nàng a.

Dương Thiên đương nhiên không quên Nam Cung Băng Vân, hắn chỉ muốn ở cùng Tô Nguyệt Nhi thêm vài ngày mà thôi. Thấy giọng nói của Tô Nguyệt Nhi vẫn bình thường, Dương Thiên hơi e ngại hỏi nàng:

- Nguyệt Nhi, người không cảm thấy khó chịu sao?

- Khó chịu? Tại sao ta phải cảm thấy khó chịu?

- Ý của ta là, người không thấy khó chịu khi ta đi tìm Nam Cung Băng Vân sao?

Tô Nguyệt Nhi lắc đầu, tại Thiên Sơn Thánh Phong, trừ các vị khổ tu sĩ, mỗi vị trưởng lão đều có tam thể tứ thiếp. Bị ảnh hưởng bởi tư tưởng giáo dục tại đây, Tô Nguyệt Nhi luôn cho đây là chuyện bình thường.

- Không có, nam nhân các người kẻ nào cũng đều phong lưu thành tình. Ta không quản được.

Dương Thiên vui mừng ôm lấy Tô Nguyệt Nhi, nếu những nữ nhân khác cũng suy nghĩ được như nàng, cuộc sống sau này của hắn sẽ hạnh phúc đến mức nào. Đáng tiếc a, giáo dục tư tưởng của địa cầu rất tốt, chỉ có điểm này là không được, cần phải cải cách.

Bất ngờ bị Dương Thiên ôm lấy, Tô Nguyệt Nhi vội đẩy hắn ra:

- Người làm gì vậy?

Dương Thiên vẻ mặt vô tội:

- Ta đang yêu thương người a.

- Ai cần người yêu thương, còn không mau đi cho ta.

Thấy Tô Nguyệt Nhi thẹn quá hóa giận, Dương Thiên vội cong chân bỏ chạy. Hắn còn nói với lại một câu:

- Nguyệt Nhi, người yên tâm. Ta sẽ lại đến tìm người.

Hắn nói xong cả người liền biến mất, không kịp nhìn thấy nụ cười tươi như hoa của nàng.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Tham Lam Là Bản Tính

Rời khỏi Thiên Sơn Thánh Phong, Dương Thiên mới chợt nhớ ra một chuyện quan trọng, hẳn không biết đường đến Nam Cung gia. Nhưng lòng tự tôn của một vị Chân Tiên không cho phép hẳn quay lại hỏi Tô Nguyệt Nhi.

Ấn Thế đại lục diện tích rất lớn, bằng vào thần thức Nguyên Anh hậu kỳ hiện tại của Dương Thiên đương nhiên không thể bao phủ được.

- Nam Cung gia là một đại thế lực, chắc chắn rất nổi tiếng. Ta chỉ cần tìm một tòa thành để hỏi thăm là được.

Suy nghĩ kỹ càng, Dương Thiên nhanh chóng phi hành về tòa thành gần nhất. Bước vào một tửu lâu, Dương Thiên tiến lại ngồi xuống bàn của 3 tên tu sĩ Luyện Khí kỳ. Thấy Dương Thiên ngồi xuống, cả 3 lập tức cảnh giác, tư thế sẵn sàng chiến đấu. Một người hỏi Dương Thiên:

- Đạo hữu, người tìm bọn ta có việc gì sao?

Dương Thiên nghe vậy hơi tưởng niệm, đã lâu không có người gọi hẳn là đạo hữu.

- Ta có vài việc không biết muốn hỏi qua các vị, không biết có được hay không?

Vừa nói, Dương Thiên vừa lấy ra mấy khối hạ phẩm linh thạch. Mắt của 3 người sáng lên, linh thạch tại Ấn Thế đại lục bây giờ vô cùng khan hiếm.

Tu sĩ Kim Đan kỳ cũng chỉ có một ít, tu sĩ cấp thấp như bọn hân đến gặp cũng chưa từng gặp qua.

Thái độ ba người lập tức thay đổi, bằng một tốc độ kinh khủng đưa tay vớ lấy linh thạch nhét vào người như sợ Dương Thiên đổi ý. Sau đó mới quay ra nhìn hân:

- Đạo hữu, có gì cứ hỏi. Chỉ cần ta biết, chắc chắn sẽ không dấu giếm.

- Cũng không phải vấn đề gì phức tạp. Ta muốn hỏi các người vị trí của Nam Cung gia?

- Nam Cung gia? Trong thành có 2 Nam Cung gia, một cái là tiểu gia tộc Tu Chân giả, còn một cái là một gia tộc của phàm nhân. Không biết đạo hữu muốn tìm cái nào?

Dương Thiên lắc đầu:

- Không phải, ta muốn tìm Nam Cung gia, một trong tứ đại thế lực.

Ba người trợn mắt, nhìn Dương Thiên trân trời. Một người nuốt nước bọt hỏi hân:

- Đạo hữu, có phải người là khố tu sĩ vừa xuất quan hay không?

- Có ý gì?

- Đạo hữu đừng hiểu lầm. Ta chỉ hơi hiểu kì một chút thôi. Trong tứ đại thế lực, Nam Cung gia có chính sách ngoại giao rộng mở nhất, giao thiệp với tất cả mọi người. Có thể nói mọi người đều biết đến Nam Cung gia. Bọn RentNOL hân có khá nhiều chi nhánh gia tộc, tổng bộ tọa lạc tại Thiên An thành. Người rời khỏi thành này, đi theo hướng Bắc, khoảng 1 tháng sẽ đến nơi.

- Đa tạ.

Dương Thiên không có ý định ở lại lâu, biết được phương hướng hần liền vội vã cáo từ. Một người cố nói với theo:

- Đạo hữu, sau này có chuyện gì cứ đến tìm ta. Ta được mọi người là Bách Sự Thông, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý.

- Không cần, ta có câu này muốn khuyên các người. Làm người phải biết đủ, tham lam quá sẽ chỉ tự chuốc lấy diệt vong.

Dương Thiên nói xong, thân hình đã bước ra khỏi cửa. Ba người mặt cười thay đổi, nhìn nhau:

- Hần nói như vậy là có ý gì, chẳng lẽ đã nhận ra ý định của bọn ta?

- Mặc kệ thế nào, một đại phú hào đưa đến miệng, nếu bỏ qua thật có lỗi với sự sắp đặt của ông trời.

- Đúng vậy, hần đã trúng hương truy tung chuyên dụng của ta. Đợi lát nữa chúng ta hần đuổi theo để tránh có người nghi ngờ. Chỉ cần giết được hần, Trúc Cơ kỳ không còn là giấc mơ nữa.

- Tốt, cạm chén, chúc mừng cho tương lai huynh đệ chúng ta.

Không giống 3 người dự đoán, Dương Thiên chưa rời đi mà thi triển Ẩn Thân Thuật đứng ở một nơi vắng người. Toàn bộ mùi của hương truy tung bị hần xua hết vào không khí, kiên nhẫn chờ đợi. Tuy 3 người kia chỉ là tiểu tu sĩ, vốn không đáng để bận tâm, nhưng những kẻ có ý đồ với hần đều phải chết.

Hơn nữa, có một thứ mà khiến Dương Thiên muốn nán lại nhìn xem, một thứ vẫn luôn hiện hữu trong mỗi con người.

Hần cũng không phải chờ lâu, 3 người dường như sợ Dương Thiên đi mất, nhanh chóng đuổi theo. Đi đến nơi này, cả ba dừng lại, cố gắng cảm

nhận phương hướng.

- Tam đệ, người tại sao không đi tiếp?

- Đại ca, mùi của hương truy tung đến đây là kết thúc. Có 2 lý do, một là tên kia đang có mặt ở quanh đây, hai là hắc đã phát hiện ra nên đã khử sạch mùi rồi rời đi.

- Mau lục soát cho ta.

Ba người chia ra, lật tung mọi thứ xung quanh để tìm kiếm. Thậm chí đến cái chuồng gà cũng bị bọn hắc phá tan. Không phát hiện được gì, một người tức giận lấy ra một con dao nhỏ chém vào lỗ gà đang chạy. Nơi này nhanh chóng nhuộm đỏ màu máu.

Vị đại ca tức giận mắng to:

- Khốn kiếp, biết thế ta sẽ mặc kệ tất cả mà giết người cướp của. Sau đó cùng lắm là trốn khỏi thành là được. Với lượng tài phú đó, vô số đại môn phái sẵn lòng thu nhận ta.

Tam đệ vội nói:

- Đại ca, nhị ca, các người đừng lo lắng, ta còn lưu lại hậu chước.

Nghe tam đệ nói, hai người lập tức mừng rỡ như điên.

- Tam đệ, người đừng làm ta đau tim. Mau, còn biện pháp gì mau chóng thực hiện, tránh cho tên kia chạy thoát.

Tam đệ tỏ vẻ bí mật:

- Hai người lại gần đệ một chút. Đây là con bài bí mật, trường hợp cấp bách đệ mới dám sử dụng.

Hai người không chút nghi ngờ tiến lại gần. Khi khoảng cách 3 người chỉ còn cách nhau vài bước, tam đệ từ trong tay tung ra một nắm bột phấn về phía hai người rồi lùi mạnh về phía sau. Hai người còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, toàn thân đã mềm nhũn ra, ngã xuống đất.

Đại ca hai mắt phẫn nộ nhìn tam đệ:

- Tại sao?

Tam đệ tươi cười:

- Đại ca, tên kia đã trốn thoát. Chúng ta đương nhiên không có khả năng tìm được hắn. Hơn nữa hắn giàu có như vậy, chẳng lẽ tu vị lại thua kém chúng ta. Việc giết người cướp của là vô cùng ngu ngốc.

- Ngay từ đầu người đã không có ý định cướp đoạt?

- Đúng vậy, ta vẫn sử dụng hương truy tung để tránh các người nghi ngờ. Nhưng ta không nói dối, mùi hương đến đây thì kết thúc, đoán chừng tên kia đã phát hiện ra.

Gương mặt đại ca run lên, giọng nói ghen ngào cùng phẫn nộ:

- Tại sao người phải làm vậy, không phải chúng ta là huynh đệ ruột thịt sao?

- Đại ca, huynh ngây thơ như vậy, sớm muộn cũng sẽ chết, chỉ bằng chết trong tay ta. Chúng ta đều là tán tu, từ khi bước lên con đường tu luyện, đã sớm cắt đứt mọi mối quan hệ, một lòng truy cầu trường sinh. Bằng vào số linh thạch ít ỏi kia, vốn chỉ đủ cho một người đi tiếp. Các người đã sống đủ rồi, nên nhường lại cho ta. Yên tâm, ta sẽ thay các người sống tốt, trở thành một vị đại năng, tiêu dao thiên địa.

Nói xong, hắc không để đại ca nói thêm gì nữa, lập tức phóng lại. Con dao trên tay kéo nhẹ qua cổ, một tia máu bắn ra, hai mắt đại ca tối mở to, chết không nhắm mắt.

Đưa tay vuốt mắt đại ca xuống, tam đệ quay sang nhìn nhị ca:

- Nhị ca, ta biết ngươi là người câm, không thể để lại di ngôn. Từ nhỏ người là người quan tâm đến ta nhất, ta để người sống đến bây giờ đã là hậu tạ.

Nhị ca khước miệng nở một nụ cười khó hiểu, ánh mắt chứa đựng nhiều loại cảm xúc. Có phần nộ, có bi thương, có tiếc nuối, có hối hận. Tam đệ cũng cảm nhận được ánh mắt đó, hỏi thêm một câu:

- Nhị ca, ngươi còn gì tiếc nuối, ta sẽ thay ngươi thực hiện.

Nhị ca lắc đầu, nhắm mắt lại. Tam đệ nhanh chóng giết chết hắc. Nhìn hai người gục trong vũng máu, gương mặt hắc xoẹt qua một chút thống khổ, dường như đang thương tiếc cho chút tình thân cuối cùng vừa chấm dứt.

Thống khổ qua đi, hắc ngẩng đầu lên trời cười to:

- Tình thân là thứ gì, ta không cần. Chỉ cần có sổ linh thạch này, ta sẽ trở thành đệ tử của một đại môn phái, sống tiêu điều tự tại.

Lấy toàn bộ linh thạch cùng bảo vật trong người hai người, tam đệ vội vã rời đi, tránh để cho người khác phát hiện. Hắc vừa đi được vài bước, cả người đã khựng lại, ngã xuống đất. Giọng nói chứa đầy phần nộ cùng không cam lòng:

- Đây là độc của nhị ca. Hắc hạ độc ta lúc nào, chẳng lẽ là khi đang uống rượu sao?

- Ha ha, nhị ca, cuối cùng ta cũng hiểu được ánh mắt phức tạp của người rồi. Người đang tiếc nuối vì không thể độc chiếm số linh thạch này mà đã phải bỏ mạng đúng không.

- Huynh đệ tốt a, chúng ta là huynh đệ tốt a. Đến suy nghĩ cũng giống nhau như vậy.

- Ta không cam tâm, ta muốn trở thành đại tu sĩ, ta muốn ngạo thị chúng sinh, tiêu dao thiên địa.

Tam đệ kêu gào một hồi rồi im bật, để lại không khí một mùi máu tươi, hương vị chết chóc bao trùm.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Thân Tại Thế Gia

Dương Thiên xuất hiện, từ trên không đáp xuống đất, nhìn ba người đã chết trên mặt đất. Mặc dù đoán được chuyện sẽ xảy ra nhưng việc cả ba người đều chết nằm ngoài dự liệu của hắn. Câu nói kia của hắn không phải để khuyên bọn họ đừng nhắm vào hắn mà là muốn chính bọn hắn đừng vì tham lam mà hãm hại lẫn nhau. Đáng tiếc, chẳng người nào hiểu được hàm ý đó.

Búng ra một ngọn lửa, xác ba người nhanh chóng biến thành tro bụi. Nguyên nhân của cảnh tượng thê lương này là do lòng tham của chính bọn họ, có điều cũng có một phần là do lỗi của Dương Thiên. Hắn chưa ý thức được sự quý giá của linh thạch. Sau này phải cẩn thận hơn a.

Rời đi, Dương Thiên theo hướng ba người chỉ dẫn một đường phi hành. Một tháng của tiểu tu sĩ, Dương Thiên chỉ tốn khoảng một phút. Nhìn thấy tòa thành hùng vĩ trước mắt, phía trên treo một bảng vàng có khắc 3 chữ rực rỡ: “Thiên An thành”, Dương Thiên mới hạ xuống.

Trước cổng thành có hai tên lính gác canh giữ, khung cảnh rất giống với những bộ phim kiếm hiệp cổ trang. Để tránh phiền phức không cần thiết, Dương Thiên giả làm một người dân thường đi vào thành. Vừa chuẩn bị đi vào trong, Dương Thiên đã bị lính canh cản lại.

- Khoan đã. Ta nhìn ngươi rất lạ mắt.

Dương Thiên giả vờ ngây thơ:

- Vị đại nhân này, ta là lần đầu tiên đến đây.

- Có giấy thông hành hay không?

- Cần có giấy thông hành mới được vào hay sao?

- Đúng vậy, gần đây thành chủ ra lệnh thắt chặt an ninh, phải có giấy thông hành mới được phép ra vào thành. Đặc biệt là người mới càng cần phải điều tra kỹ lưỡng.

Đây là thể loại lý luận gì, những người lần đầu đến đây thì lấy đâu ra giấy thông hành. Dương Thiên trong lòng thầm nghĩ, tên thành chủ kia đầu óc chắc chắn có vấn đề.

- Quan nhân, người xem, ta lần đầu tiên đến đây. Phải làm sao mới được vào thành?

Lính gác nhòm ngó xung quanh, xác định không có ai để ý liền móc ra một mảnh giấy, phía trên có đóng mộc đỏ.

- Ta xem quần áo của người rất lạ mắt, hẳn là từ phương xa tới. Ta cũng tốt bụng giúp đỡ người một lần. Đây là giấy thông hành, mang theo nói là có thể vào thành. 500 lượng bạc.

Dương Thiên không biết 500 lượng bạc là nhiều hay ít, đã rất lâu rồi hẳn mới nghe nhắc lại đơn vị này. Nhưng dù là bao nhiêu đi chăng nữa, trên người hẳn cũng không có một đồng nào. Nói đùa, là một Chân Tiên, linh thạch đối với hẳn cũng là phế vật, nói gì đến ngân lượng.

Thấy Dương Thiên không nói gì, vẻ mặt tươi cười của tên lính gác thay đổi. Nhét giấy thông hành vào người, hẳn nhìn Dương Thiên với vẻ khinh bỉ:

- Hừ, thì ra chỉ là một tên khố rách áo ôn. Mau cút đi, đừng cản trở quan gia làm việc.

Đối với thái độ của người này, Dương Thiên không cảm thấy khó chịu, hẳn cho rằng đây là chuyện hiển nhiên. Bất cứ ở đâu, người nghèo, kẻ yếu đều sẽ nhận được sự xem thường.

Nghĩ thì nghĩ vậy, bất quá hẳn vẫn phải vào thành, xem như hai tên lính gác này xui xẻo đi. Dương Thiên lách người qua một bên, thông thả bước vào thành. Hai tên lính gác cả người mềm oặt ngã xuống đất bất tỉnh. Đối với phàm nhân, chỉ cần sử dụng một chút thủ đoạn bất kỳ là được rồi. Tin rằng sẽ sớm có lệnh truy nã Dương Thiên được phát ra. Nếu biết sẽ có phiền phức thế này, hẳn đã sớm thi triển Ẩn Thân thuật lên vào. Chỉ là Dương Thiên cảm thấy, đến gặp mỹ nhân, hành động như vậy thực sự rất mất mặt.

Nam Cung gia là chủ nhân của Thiên An thành, Dương Thiên tùy tiện hỏi một người đi đường là có thể tìm đến được. Trước mặt hẳn lúc này là một tòa nhà được xây dựng theo lối kiến trúc cung đình, trông không khác gì một hoàng cung thu nhỏ. Cứ cách tầm 2 mét lại có một người đứng canh gác.

Cửa chính cao hơn 5 mét, phía dưới có gần 10 người đứng gác, mỗi người đều là Tu Chân giả Luyện Khí hậu kỳ, còn có một tên là Trúc Cơ sơ kỳ. Để Trúc Cơ kỳ tu sĩ canh cửa, đây chắc là hành động muốn phô trương thực lực của Nam Cung gia.

Dương Thiên biết, nếu hẳn để lộ thân phận, đi vào trong sẽ không có vấn đề gì. Nhưng mục đích chính của hẳn là đến gặp Nam Cung Băng Vân. Rút kinh nghiệm từ chuyện khi nãy, Dương Thiên thi triển Ẩn Thân thuật lên vào trong.

Thần thức của hẳn nhanh chóng bao phủ Nam Cung gia, ngoại trừ vài nơi có trận pháp che dấu, toàn bộ Nam Cung gia đều hiện lên trong tầm mắt Dương Thiên. Đây là hạn chế của thần thức Nguyên Anh kỳ, nếu đạt đến

Phân Thần kỳ, thần thức sẽ có biến hóa về chất. Khi đó, Dương Thiên có thể nhẹ nhàng xuyên qua những trận pháp kia mà không bị phát hiện.

Có điều, vào lúc này, việc đó là không cần thiết. Nam Cung Băng Vân chỉ là phàm nhân, không thể tu luyện. Có kẻ nào lại rảnh rỗi bố trí trận pháp tại nơi nàng ở chứ?

Dương Thiên không biết mặt nàng, nhưng Tô Nguyệt Nhi cũng đã xác định nàng là một đại mỹ nữ, chỉ cần chú ý một chút hẳn là sẽ phát hiện được. Tốn một ít công phu, Dương Thiên phát hiện ra một tòa biệt viện nằm ở góc Nam Cung phủ.

Có 2 nữ nhân đang ngồi trên một chiếc bàn đá ngay giữa hồ nước. Một trong hai người này Dương Thiên đã từng gặp mà qua, chính là người lần trước đến xin hẳn giúp đỡ, Nam Cung Mai.

Lúc này nàng vẽ mặt phức tạp, nhìn về phía nữ nhân trước mặt:

- ry7pGIR Băng Vân, người thực sự đã suy nghĩ kĩ càng chưa. Không phải người luôn nói muốn nắm giữ vận mệnh của mình trong tay sao, đây là cơ hội khó có được a.

Thần thức tập trung vào nữ nhân còn lại, Dương Thiên ngăn người ra trong giây lát. Quá đẹp, nữ nhân này đã đẹp đến mức tận cùng của nhân loại. Da trắng như tuyết, đôi môi hồng phớt, sống mũi cao, hai mắt hút hồn. Cả người tỏa ra một loại khí chất yếu đuối, nhu nhược khiến nam nhân muốn che chở, bảo vệ. Nàng là nữ nhân đẹp nhất hẳn từng gặp qua. Dương Thiên không tính đến nữ nhân hẳn gặp trong mộng, nàng đã không còn thuộc phạm trù nhân loại nữa rồi. Dương Thiên bắt đầu tính toán, đưa ra số điểm hợp lý. 96, đây là do hẳn đã xem xét kĩ càng từng chi tiết, gần như hoàn mỹ a.

Nam Cung Băng Vân vẫn bình tĩnh trả lời:

- Cô cô, ta hiểu ý tốt của người. Nhưng người nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy sao. Tuy ra không phải Tu Chân giả, ta vẫn hiểu được vài thứ. Tu Chân giả so với phạm nhân còn ích kỷ, tàn nhẫn hơn rất nhiều. Người nói hẳn sẽ dễ dàng cho Nam Cung gia chúng ta bộ trận pháp lợi hại đó mà không đòi hỏi điều gì sao?

Nam Cung Mai thở dài:

- Băng Vân, chuyện này người đã nói nhiều lần. Bản thân ta đã tiếp xúc với hẳn, ta tin vào mắt nhìn người của mình.

Nam Cung Băng Vân không trả lời, nàng nhìn ra mặt hồ, ánh mắt ưu buồn. Sinh ra trong đại gia tộc tu chân, không thể tu luyện chính là đau khổ lớn nhất. Nàng từ khi sinh ra đã vô cùng xinh đẹp, nhưng đối với đám người kia, thực lực mới là thứ quan trọng nhất. Với vẻ đẹp của mình, rất nhiều tu sĩ đã nảy ý muốn lấy nàng về làm thiếp. Nam Cung gia thấy nàng có giá trị lợi dụng nên chưa vội đồng ý, bọn hắn đang chờ con cá to cắn mồi mà thôi.

Sự xuất hiện của Dương Thiên không nghi ngờ gì, đã đáp ứng tất cả yêu cầu của bọn hắn. Tu vị vô cùng cao, bản tính lại háo sắc. Chỉ cần gả Nam Cung Băng Vân cho hắn, Nam Cung gia sẽ có một chỗ dựa vững chắc. Từ đầu đến cuối, bọn hắn chỉ xem nàng là một con cờ chứ không phải một thành viên trong gia tộc.

Nam Cung Băng Vân hiểu được, nếu nàng không được gả cho Dương Thiên, gia tộc cũng sẽ tìm kiếm một người khác. Chỉ bằng đánh cược một lần, tin tưởng vào nam nhân có ý giúp đỡ mình dù chưa một lần gặp mặt. Suy nghĩ này nàng chỉ giữ trong lòng, dù người thân thiết nhất là cô cô, nàng cũng chưa một lần nói ra.

Nhìn những con cá đang bơi lội dưới hồ nước, Nam Cung Băng Vân cảm thấy bọn chúng thật hạnh phúc. Tuy có hơi hạn chế về tự do nhưng lại tiêu

diều tự tại, được làm bất cứ điều gì mình thích.

Thấy nàng lại tiếp tục im lặng không trả lời, Nam Cung Mai đành thở dài một hơi, đứng dậy:

- Theo tin tình báo, Dương Thiên đã rời đi khỏi nhà vài ngày chưa trở lại. Khi hắn về, ta sẽ sắp xếp người đưa người đến gặp hắn.

- Cảm tạ cô cô.

Chờ Nam Cung Mai bỏ đi, Dương Thiên quyết định hiện thân. Cơ hội tốt như vậy, còn muốn chờ đến khi nào?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Ta Sẽ Giúp Người

Nhân lúc Nam Cung Băng Vân không để ý, Dương Thiên nhẹ nhàng bước lại gần nàng. Bộ dáng của hắn giống hệt với những tên hái hoa tặc trong những bộ phim cổ trang. Chậm rãi mà chắc chắn, Dương Thiên ngồi vào vị trí của Nam Cung Mai khi nãy, tự tay rót cho mình một ly trà.

- Ta có hơi khát, mong cô nương cho xin nhờ một chén nước.

Câu nói này Dương Thiên đọc được trong một bộ truyện ngôn tình, hắn cảm thấy sử dụng trong tình huống này rất hợp lý. Đáng tiếc, phản ứng của Nam Cung Băng Vân không giống nhân vật nữ chính kia.

Vốn đang tập trung ngắm bày cá bơi lượn trong hồ, Nam Cung Băng Vân bị tiếng nói vang lên sau lưng làm giật mình. Quay mặt lại nhìn, trông thấy người đến là một nam nhân lạ mặt, nàng có hơi hoảng sợ.

- Người là ai, tại sao lại có mặt ở nơi này?

Chợt nhớ ra nàng vốn không biết mặt mình, Dương Thiên thầm chửi mình ngu ngốc rồi tươi cười:

- Ta đi ngang qua đây, thấy người ngồi đây một mình nên bước lại xem.

Nghe Dương Thiên nói, Nam Cung Băng Vân lập tức biết người trước mặt là ngoại nhân. Người của Nam Cung gia đều biết nàng được chú định là người của Dương Thiên, biệt viện này từ khi đó đã cấm không cho phép nam nhân đến gần. Hơn nữa, Nam Cung gia đối ngoại tuyên bố nàng đã là

nữ nhân của Dương Thiên, để cho những tên kia từ bỏ ý đồ với nàng. Chỉ cần là tu sĩ có chút danh tiếng đều sẽ biết chuyện này.

Biết được Dương Thiên là ngoại nhân, thậm chí còn thiếu hiểu biết, Nam Cung Băng Vân lo lắng hẳn bị người của Nam Cung gia phát hiện, vội nói:

- Người mau rời đi, nếu bị người khác phát hiện, người có thể bị bọn họ giết chết.

Do quá lo lắng, Nam Cung Băng Vân quên mất một chi tiết quan trọng. Nếu Dương Thiên là người bình thường, sao có thể vượt qua những tên lính gác ngoài kia để bước vào đây.

Dương Thiên hiểu Nam Cung Băng Vân đang lo lắng điều gì, có chút cảm động. Bản tính của nàng thiện lương như vậy, lo lắng cho một kẻ mới gặp mặt lần đầu như hắn, không thích hợp với Tu Chân giới đầy máu tanh.

Về phần đám người ở trong bóng tối quan sát nàng, Dương Thiên đã để bọn hắn ngủ ngon hết rồi. Trong quá trình tán gái, tối kỵ nhất chính là bị làm phiền.

- Không cần lo lắng, ta thấy người có nhiều tâm sự, có thể nói cho ta biết. Biết đâu ta sẽ giúp được người.

Thấy Dương Thiên không linh tinh, Nam Cung Băng Vân càng gấp hơn:

- Người mau đi đi, bằng không sẽ không kịp nữa.

- Người yên tâm, ta có thể vào đây mà không ai hay biết, tất nhiên có biện pháp toàn thân trở ra. Người xem, yjqdsW7 đã lâu như vậy mà vẫn không có ai đến, đám người kia đã sớm bị ta dẫn dụ đi chỗ khác, rất lâu mới quay lại được.

Xác định những gì Dương Thiên nói là đúng, Nam Cung Băng Vân thở ra một hơi. Gương mặt nhìn hẳn cảnh giác:

- Tránh qua được lính gác vào Nam Cung phủ mà không ai hay biết, người chắc chắn là một tu sĩ có tu vị rất cao. Rồi cuộc người có ý đồ gì?

Mặc dù Nam Cung gia đối xử với nàng không tốt, đó vẫn là nơi sinh ra và nuôi lớn nàng, Nam Cung Băng Vân không thể bỏ mặc không lo. Nữ nhân này, quá thiện lương rồi.

- Ta chỉ muốn nghe người tâm sự.

- Thật vậy sao?

- Nếu ta có ý đồ gì, đã sớm thực hiện, cần gì phải tốn nhiều thời gian như vậy?

Nam Cung Băng Vân im lặng, nàng không phủ nhận lời Dương Thiên nói hoàn toàn là sự thật. đành lựa chọn tin tưởng hẳn.

- Người muốn nghe?

- Đúng vậy.

- Được, ta kể cho người nghe.

Những chuyện thế này để ở trong lòng cũng không tốt. Nàng đã sớm muốn tìm một người lạ mặt để tâm sự. Đáng tiếc Nam Cung gia không cho nàng cơ hội tiếp xúc với người ngoài. Lúc này, Dương Thiên là lựa chọn duy nhất, cũng là phù hợp nhất.

Cố gắng nhớ lại những chuyện từ rất lâu về trước, Nam Cung Băng Vân bắt đầu kể bằng một giọng buồn bã:

- Mẹ của ta là chính thất của gia chủ Nam Cung gia hiện nay, hạ sinh cho hẳn hai người con. Một người là đại ca ta, cũng chính là thiên tài của Nam Cung gia hiện nay, Nam Cung Thiên. Người còn lại là ta.

- Lúc mang thai ta, mẹ ta bị người khác đả thương, dẫn đến ta từ khi sinh ra thể chất yếu ớt, lại không thể tu luyện nên bị mọi người khinh ghét. Cha ta thậm chí còn không nhớ là có người con gái này. Mẹ ta một thời gian sau thì qua đời do thương thể quá nặng. Ta bị đẩy đến một khu nhà nhỏ với một người vú nuôi. May mắn có cô cô quan tâm đến.

- Khi ta lớn lên, trong một lần hẳn vô tình đi qua biệt viện gặp được ta. Nhận thấy nhan sắc của ta có thể giúp hẳn đạt được lợi ích, hẳn liền cho người đưa ta đến biệt viện này. Cho người canh gác, không để ta tiếp xúc với ngoại nhân.

- Từ đó ta rất ít khi xuất hiện trước mặt người khác. Chỉ trong các buổi lễ lớn của gia tộc, hẳn mới để ta lộ diện, như một món hàng dùng để thu hút sự chú ý. Không sai, trong mắt hẳn, ta chỉ là một món hàng hóa, không hơn không kém.

Nói đến đây, Nam Cung Băng Vân đã không thể kiềm được nước mắt, khóc rất đau khổ. Dương Thiên muốn tiến lên ôm lấy nàng, chợt nhớ hẳn và nàng chỉ là người lạ vừa quen đành yên lặng ngồi đó.

Chờ Nam Cung Băng Vân khóc xong, Dương Thiên từ trong người lấy ra một cái khăn tay đưa cho nàng:

- Khóc xong rồi, người đã cảm thấy thoải mái hơn chưa?

Nhận lấy khăn tay từ tay Dương Thiên, Nam Cung Băng Vân lau hết nước mắt trên mặt, cúi đầu:

- Xin lỗi, đã khiến người nhìn thấy cảnh tượng không đẹp.

Dương Thiên lắc đầu:

- Một đại mỹ nữ như người, dù là khóc vẫn trông rất xinh đẹp.

Nói xong, Dương Thiên đứng lên vươn vai:

- Người đã kể xong, cũng đã đến lượt của ta rồi.

Nam Cung Băng Vân ngạc nhiên:

- Đến lượt người? Người muốn làm gì?

- Ta hỏi người, mong ước của người là gì?

Bị câu hỏi của Dương Thiên làm bất ngờ, Nam Cung Băng Vân ngẩn ngơ. Nàng mong ước điều gì?

Từ nhỏ đã bị người khác coi thường, lớn lên thì bị quản chế gay gắt. Mong ước của nàng đương nhiên là muốn được tự do, làm những điều mình muốn, khám phá thế giới ngoài kia. Suy nghĩ kỹ càng, Nam Cung Băng Vân trả lời chắc chắn:

- Ta muốn được tự do, ta muốn bước ra bên ngoài, nhìn ngắm thế giới tràn đầy màu sắc. Muốn được tự mình lựa chọn người đàn ông tương lai, muốn cùng hắn sinh con đẻ cái, sống một cuộc sống hạnh phúc.

Dương Thiên gật đầu:

- Mong ước của người, ta sẽ giúp người thực hiện.

- Người muốn giúp ta?

- Đúng vậy, không phải ta đã nói ngay từ đầu rồi sao. Người kể câu chuyện của người cho ta nghe, ta sẽ giúp người. Người đã kể xong, đến lượt ta giúp người thực hiện.

Hai mắt Nam Cung Băng Vân lại có nước mắt muốn tràn ra. Hơn 20 năm, đây là lần đầu tiên có người nói muốn giúp đỡ nàng. Cô cô Nam Cung Mai đối với nàng rất tốt nhưng lại rất trung thành với gia tộc, vốn không thể làm chuyện chống lại ý của cha nàng.

Lần này, một nam nhân lạ mặt, vừa mới gặp mặt chưa được bao lâu lại nói sẽ vì nàng mà chống lại Nam Cung gia.

- Ta cảm ơn vì ý tốt của người. Nhưng người không biết Nam Cung gia đáng sợ đến mức nào. Chống lại bọn họ, vốn không có hi vọng.

- Ta có thể tùy ý vào đây, tất nhiên cũng có thể đưa theo người cùng trốn ra ngoài. Bất quá ta không có ý định đó.

Nam Cung Băng Vân cười khổ, quả nhiên, dưới uy thế của Nam Cung gia, hẳn cũng chỉ đến mức này mà thôi.

- Ta hiểu, người mau đi đi. Đã lâu như vậy, những người kia sắp trở lại rồi. Đến khi đó dù bản lĩnh của người lợi hại đến đâu cũng khó mà thoát được.

Dương Thiên cười, nắm lấy tay nàng:

- Người đã hiểu lầm ý của ta. Ta muốn nói, trước khi dẫn người rời đi, ta muốn cha người cúi đầu nói xin lỗi.

- Người thực sự muốn dẫn ta rời đi?

- Đương nhiên.

Gương mặt nàng chợt quyết liệt:

- Đưa ta đi, càng nhanh càng tốt. Ta không muốn gặp lại hẳn thêm một lần nào nữa.

- Nhiều năm trôi qua như vậy, người không hận hấn chút nào sao?

- Không có?

Dương Thiên lắc đầu:

- Ánh mắt của người trái ngược với lời nói. Người ta nói, đôi mắt không biết nói dối. Nếu mối hận này không bỏ xuống được, người sẽ không thể tận hưởng cuộc sống.

Nói xong, Dương Thiên nắm tay lôi kéo Nam Cung Băng Vân đi về hướng trung tâm Nam Cung gia.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Thiên Tài- Phế Vật

Nam Cung Băng Vân không tiếp tục phản đối, để mặc cho hắn dẫn đi. Mặc kệ có thành công hay không, có một nam nhân dám vì nàng mà chống lại Nam Cung gia, điều này đã khiến nàng cảm thấy mãn nguyện rồi.

Đi được một đoạn, hai người gặp một thanh niên, gương mặt bình thường, tuổi còn khá trẻ, khoảng chừng 23, 24. Nam Cung Băng Vân trông thấy thanh niên cả người hơi rụt lại, vội vàng rút tay ra.

Thanh niên trông thấy Nam Cung Băng Vân đi cùng một nam nhân lạ mặt, trầm giọng hỏi:

- Băng Vân, hắn là ai? Người và hắn đang muốn đi đâu?

- Hắn là...

Nam Cung Băng Vân khựng lại, nàng chợt nhớ ra một chuyện quan trọng, nàng còn chưa biết tên của hắn a. Dương Thiên nhìn thanh niên:

- Trước khi hỏi người khác, người nên tự giới thiệu bản thân mình. Đây là phép lịch sự tối thiểu, chẳng lẽ người không biết?

Thông thường hắn không quan tâm đến những tiểu tiết vặt vãnh, nhưng thanh niên này đột nhiên xuất hiện phá hỏng chuyện tốt của hắn, Dương Thiên đương nhiên phải trả thù một chút.

Thanh niên thiên tư tuyệt thế, địa vị cao quý, xưa nay chưa từng có ai dám nói như vậy trước mặt hắn. Tức giận chỉ tay về phía Dương Thiên:

- Bằng Vân, hắn ta là thuộc hạ của người, tại sao lại không có giáo đường như vậy. Một chút lễ phép cũng không hiểu.

Nam Cung Bằng Vân run lên, nàng cùng vị ca ca này từ nhỏ quan hệ đã không tốt. Hắn luôn cho rằng cái chết của mẹ là do lỗi của nàng. Nhưng Dương Thiên vì nàng mà đến, bất cứ giá nào nàng cũng sẽ bảo vệ hắn. Nam Cung Bằng Vân định bước ra chặn trước mặt Dương Thiên thì bị hắn kéo lại phía sau:

- Ta là nam nhân, người muốn ta trốn ở phía sau một nữ nhân sao?

Không đợi nàng trả lời, Dương Thiên lạnh lùng nhìn qua thanh niên:

- Bằng vào người cũng dám nói đến lễ phép với ta sao. Tuổi đã hơn 20, tu vị còn chưa đạt đến Kim Đan kỳ, chân chính là một cái phế vật. Biết điều thì nên ngoan ngoãn trốn trong nhà tu luyện, đừng làm mất mặt Nam Cung gia. Dù sao bọn hắn cũng là một trong tứ đại gia tộc a.

Dựa vào tu vị của thanh niên, Dương Thiên đã đoán ra được người này là ai. Còn trẻ tuổi như vậy mà đã đạt đến Giả Đan kỳ, chỉ có thể là đại ca của Nam Cung Bằng Vân, Nam Cung Thiên. Mặc kệ hắn là ai, khiến cho nàng hoảng sợ, Dương Thiên sẽ cho hắn một bài học nhớ đời. Giết chết là không có khả năng, chút ít đau đớn da thịt lại là chuyện nhỏ.

Nam Cung Thiên là thiên tài không sai, nhưng hắn chỉ luôn ở trong gia tộc tập trung tu luyện, ít khi ra ngoài lịch lãm. Tâm tính còn khá non trẻ, dễ dàng bị mắc bẫy khích tướng của Dương Thiên.

Nói đúng hơn, Dương Thiên đã chạm vào nỗi đau của hắn. Hắn là thiên tài của Nam Cung gia, nhưng chỉ giới hạn ở Nam Cung gia mà thôi, so với các đại thế lực khác thì còn thua kém nhiều lắm. Thiên Sơn Thánh Nữ Tô Nguyệt Nhi, Ma môn Ma nữ Liễu Mị đều đã đạt đến Kim Đan kỳ, hắn lại mới đạt đến Giả Đan.

Thấy ánh mắt như muốn giết người của Nam Cung Thiên, Dương Thiên trong lòng mừng thầm, cá cắn câu rồi, cần thêm ít xúc tác nữa.

- Uy, sao người lại nhìn ta như vậy, ta nói sai chỗ nào? Loại công tử chỉ biết ở trong gia tộc, tự cho mình là số một như người nên ra ngoài để mở mang kiến thức. Nếu không sẽ có ngày chết vì thiếu hiểu biết. Không nói đâu xa, truyền nhân của Thiên Sơn Thánh Phong...

Nam Cung Băng Vân muốn tiến lên ngăn Dương Thiên lại, tiếc là đã không kịp. Nam Cung Thiên không nói một lời, lấy từ trong người ra một lá cờ ném lên trời. Lá cờ đón gió to lên, từ bên trong xuất hiện vô số những tia sáng màu vàng rực rỡ, phóng thẳng về phía Dương Thiên.

Dương Thiên lùi lại phía sau một bước, che chắn trước mặt Nam Cung Băng Vân, tránh cho nàng bị cảnh tượng trước mắt làm kinh hãi. Một màn sáng xuất hiện, bao phủ lấy hai người, tất cả các tia sáng đều bị chặn lại, vang lên tiếng động như kim loại va chạm vào nhau.

Nam Cung Thiên là một tu sĩ tu luyện kim hệ linh lực. Lực công phá cường đại bậc nhất trong các loại sơ cấp linh lực. Đáng tiếc, trong mắt Dương Thiên, chỉ là một trò chơi, không hơn không kém. Đợt công kích qua đi, Dương Thiên đưa tay che miệng ngáp dài:

- Xong rồi sao, thật xin lỗi. Đòn tấn công của người quá nhàm chán, ta có hơi buồn ngủ một chút. Ta không có ý khinh thường người nhưng người thực sự quá yếu. Người có chắc mình là tu sĩ Giả Đan không, ta nghĩ người cao nhất chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ thôi, không đúng, là Trúc Cơ trung kỳ, hậu kỳ còn mạnh hơn người a.

Sử dụng võ mồm một cách nhuần nhuyễn, Dương Thiên thành công trong việc khiến Nam Cung Thiên hoàn toàn mất kiểm soát. Hắn há miệng ra, phun một ngụm máu tươi vào là cờ. Lá cờ đón máu, từ màu vàng rực rỡ

hiện lên thêm các đường màu đỏ như mạch máu. Lá cờ cấp tốc xoay tròn thành một mũi nhọn rồi đâm thẳng vào người Dương Thiên.

Dương Thiên đưa tay ra, một ngón tay chạm vào mũi cờ ngăn chặn đòn tấn công. Đòn tấn công V3Fc4DR này uy lực không tệ, Nam Cung Thiên đã sử dụng đến bản mệnh tinh huyết kích phát lực công kích mạnh nhất, uy lực đã tiếp cận Kim Đan kỳ. Tất nhiên, chỉ là tiếp cận thôi, so với Kim Đan kỳ vẫn còn thua kém chút ít. Dù sao đây cũng là chênh lệch một đại cảnh giới, rất khó để vượt qua.

Vốn định trêu chọc Nam Cung Thiên thêm vài câu, Dương Thiên phát hiện có mấy người đang cấp tốc phi hành về phía này. Những người này tu vị đều đã đạt đến Kim Đan kỳ, chắc là các trưởng lão của Nam Cung gia, phát hiện có tu sĩ đấu pháp nên tìm đến. Hẳn tỏ vẻ tiếc nuối:

- Ai, vốn định chơi đùa với người thêm một lát, xem ra không được rồi.

Dứt lời, Dương Thiên phóng lên, một cước đạp mạnh vào bụng Nam Cung Thiên. Tên kia vẫn còn đang ngẩn ngơ vì đòn tấn công mạnh nhất của mình bị Dương Thiên dùng một ngón tay phá giải, không có bất kỳ phản ứng nào, phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược về phía sau.

Hắn chưa kịp chạm đến bức tường, Dương Thiên bằng vào một tốc độ kinh khủng đã xuất hiện sau lưng hắn, một quyền đâm mạnh vào lưng Nam Cung Thiên. Dương Thiên liên tục xuất thủ, Nam Cung Thiên như một cái bao cát bay qua bay lại giữa không trung.

Nam Cung Băng Vân nhìn một màn đang diễn ra trước mắt, cả người ngẩn ra. Không thể tu luyện, từ nhỏ nàng có một năng lực đặc biệt, đó là có thể nắm bắt được chuyển động của những vật di chuyển tốc độ cao. Tuy hai người trước mặt vô cùng nhanh, Nam Cung Băng Vân vẫn có thể thấy được một hai.

Đưa tay lên véo nhẹ, cảm giác đau nhói phát ra khiến nàng chắc chắn không phải đang mơ. Nhưng nếu không phải giấc mơ, ai lại có thể đánh Nam Cung Thiên thành ra thế này.

Mặc dù quan hệ giữa hai người không tốt, trong lòng Nam Cung Băng Vân, Nam Cung Thiên luôn là thần tượng của nàng. Tuổi còn rất trẻ, tu vị lại cao siêu, trưởng lão gia tộc không ngớt lời tán dương hãnh. Kể cả người cha lạnh lùng kia cũng tỏ ra tự hào về hãnh. Nàng muốn được giống Nam Cung Thiên, được người đàn ông kia khen ngợi, được hãnh công nhận.

Nhưng hôm nay, hình tượng bất bại của Nam Cung Thiên trong lòng nàng hoàn toàn sụp đổ. Hãnh bị một thanh niên trẻ tuổi đánh cho không có lực hoàn thủ, bây giờ bị người ta nắm cổ nhấc lên như một miếng giẻ rách. Nam nhân này rốt cuộc là ai mà lợi hại đến mức này?

Nhìn Nam Cung Thiên bị đánh tơi tả, quần áo vỡ nát, trên người đầy vết thương. Gương mặt toàn là máu tươi, vô cùng thảm. Lúc này hãnh đã hoàn toàn bất tỉnh, Dương Thiên đang định ném hãnh qua một bên thì trên trời vang lên âm thanh phản nộ:

- Người dám.

Theo đó, một đạo kiếm khí mạnh mẽ chém xuống, hướng về phía Dương Thiên. Kiếm khí chưa kịp chạm vào người hãnh liền bị khựng lại, lơ lửng giữa không trung. Nhìn từ xa giống như thời gian đang dừng lại.

Do tập trung vào Nam Cung Thiên, Dương Thiên không để ý là đám người kia đã đến. Hãnh bị đạo kiếm khí làm bất ngờ, sử dụng một loại pháp thuật cấp cao gọi là “Vật Ảo Ngưng Thật”. Pháp thuật bậc này, tu vị đạt đến Đại Thừa kỳ mới có thể sử dụng. Hiện tại, bất kỳ ai cũng có thể cầm lấy tia kiếm khí kia như một vật bình thường. Chém xuống có thể đạt được uy lực công kích tương tự. Dương Thiên thở dài:

- Từ khi đến địa cầu, tính cảnh giác của ta ngày càng kém a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Lừa Dối

Xung quanh yên lặng, mọi người bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây ngốc. Dương Thiên khẽ động, tia kiếm khí phía sau lập tức tán đi, hắn quay lại nhìn đám người vừa đến, đặc biệt là kẻ vừa đánh lén:

- Các người đều là danh môn vọng tộc, đánh lén như vậy, có cảm thấy mất mặt hay không?

Đám người như từ trong mộng tỉnh lại, đáp xuống đất. Lão giả đánh lén Dương Thiên khi nãy cuối đầu:

- Tiên bối, Thiên nhi có điểm nào mạo phạm, mong người tha thứ. Ta thay mặt hắn xin lỗi người.

Có thực lực sẽ được người khác cung kính, hành động của lão giả chứng tỏ hắn đã công nhận thực lực của Dương Thiên. Những người chung quanh cũng không ai phản đối, một chiêu kia đủ để chứng minh tất cả.

Dương Thiên có chút chán nản, hắn còn đang chờ đám người này phần nộ lao vào tấn công. Tình hình diễn ra thế này thực sự bất đắc dĩ a.

Nam Cung Băng Vân cũng vội nói:

- Đúng vậy, người hãy tha cho đại ca của ta đi. Hắn đã biết lỗi rồi.

Nàng đã mở lời, Dương Thiên cũng đành dừng tay. Nam Cung Thiên bị hắn tùy tiện ném qua một bên, lão giả đứng đầu vội vã tiến đến đỡ hắn. Dương Thiên nói:

- Chuyện của ta và hắc xem như xong, hôm nay ta đến đây vì một lý do khác. Các người đưa hắc đi chữa thương đi, ai là gia chủ Nam Cung gia thì ở lại đây. Nhớ, đừng cố gắng nghe lén, bằng không, đừng trách ta độc ác.

Lời nói của Dương Thiên như thánh chỉ, một người lập tức thực hiện. Một lát sau, chỉ còn 3 người, Dương Thiên, Nam Cung Băng Vân và lão giả kia.

Lão giả nhìn hai người, dường như đoán ra được chuyện gì đó, xoay người bước đi:

- Các người theo ta, đây không phải là nơi để nói chuyện.

Theo sau lão giả, ba người đi đến một đình viện có phần tương tự nơi ở của Nam Cung Băng Vân, được xây dựng ở giữa một hồ nước. Điểm khác biệt duy nhất là những vật dụng nơi này để là đồ vật đắt tiền. Trên bàn là các loại linh quả, được trồng trong điều kiện linh khí sung túc, bên trong nội ẩn một ít linh khí. Có tác dụng thanh tâm an thần, giá trị khá cao.

Ba người cùng ngồi xuống, Dương Thiên đánh giá:

- Xem ra người rất biết hưởng thụ a.

Lão giả không để ý đến câu nói đùa của hắc, trầm giọng:

- Nói đi, một đại nhân vật như người đến đây là vì mục đích gì?

Đang cầm linh quả định đưa lên miệng, Dương Thiên dừng lại, có hơi ngạc nhiên hỏi:

- Người biết ta?

- Tuổi tác, thực lực của người. Trên thế giới này, ngoài người đó ra, ta không nghĩ ra đáp án thứ hai. Ta nói đúng chứ, Dương Thiên, hay phải gọi Thủ Hộ giả đại nhân.

Nam Cung Băng Vân kinh ngạc đến tột độ, trên đường đi đến đây, nàng đã suy nghĩ rất nhiều về thân phận của hắc nhưng chưa tìm được câu trả lời. Không ngờ hắc lại chính là người nàng đang muốn đi tìm, vị hôn phu tương lai của nàng, Dương Thiên.

Nhìn vẻ mặt của Nam Cung Băng Vân, Dương Thiên bật cười:

- Rất bất ngờ sao, ta còn cho rằng người sẽ sớm nhận ra a.
- Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, ta chưa kịp suy nghĩ kín kẽ.

Nam Cung Băng Vân đang nói thật, với đầu óc của nàng, đoán ra thân phận của hắc là chuyện vô cùng đơn giản. Chỉ là hôm nay mọi việc diễn ra quá đột ngột, nàng từ cung bậc cảm xúc này đi đến cung bậc cảm xúc khác, vốn không có thời gian cùng sự tập trung để suy nghĩ chuyện này.

- Chuyện đó để sau hắc nói. Ta đã thay người đưa hắc đến đây, người có gì muốn nói thì mau nói hết ra. Còn nếu người muốn cho hắc một trận, ta cũng có thể giúp người.

Lão giả nhìn về phía Nam Cung Băng Vân:

- Thì ra là vì nàng sao. Băng Vân, nói đi, người có chuyện gì muốn nói với ta?

Có sự ủng hộ của Dương Thiên, Nam Cung Băng Vân mới nói:

- Ta muốn rời khỏi Nam Cung gia.
- Không được.

Nhận thấy mình có chút quá khích, lão giả vội kiềm chế lại:

- Băng Vân, đây là nhà của người, người thân và bằng hữu của người đều ở đây. Tại sao lại muốn rời đi. Người cảm thấy khó chịu chỗ nào có thể nói

với ta, ta sẽ thay người giải quyết.

Nhìn thái độ của lão giả, người ngoài sẽ cho là hẳn rất yêu thương Nam Cung Băng Vân. Nhưng chính hẳn biết rõ, mục đích cũng chỉ là vì lợi ích mà thôi. Tận mắt chứng kiến thực lực khủng bố của Dương Thiên, mong muốn khiến cho hẳn gia nhập Nam Cung gia của lão giả càng lớn. Nếu để Nam Cung Băng Vân bỏ đi, hẳn sẽ không còn thứ gì để níu giữ Dương Thiên lại. Đến khi đó, Nam Cung gia bọn hẳn lấy gì để chống lại Thiên Sơn Thánh Phong, lấy gì để làm bá chủ Ấn Thế đại lục.

Dương Thiên nhú mày, hẳn biết lão già này sẽ không đột nhiên thiên tính làm cha bạo phát mà yêu thương Nam Cung Băng Vân. Chắc chắn là có vấn đề, Dương Thiên lo lắng Nam Cung Băng Vân trúng kế của hẳn.

Quả nhiên, Nam Cung Băng Vân hai mắt đỏ lên, cố kiềm chế nước mắt:

- Người còn giữ ta ở lại làm gì, người đã bao giờ xem ta là nữ nhi của người hay chưa? Từ khi còn nhỏ, người chưa từng một lần đến thăm ta, xem ta ở chỗ nào, sống tốt hay không. Lớn lên, người xem ta như một món hàng hóa để đạt được lợi ích. Trong ngôi nhà này, có ai xem ta là bằng hữu, là người thân? Người nói đi, ta ở lại một nơi như thế này để làm gì?

Lão giả tỏ vẻ đau khổ, khuôn mặt già nua nhăn lại, cố gắng ép cho nước mắt chảy ra:

- Băng Vân, là ta sai, là ta có lỗi với người. Người có biết, người thực sự rất giống mẹ của người. Mỗi lần nhìn thấy người lại khiến ta nhớ đến nàng. Ta đã tự dặn mình nhiều lần rằng cái chết của nàng không phải là lỗi của người nhưng ta không làm được. Là lỗi của ta...

Lão giả quay đầu đi, che dấu giọt nước mắt đang chảy trên mặt hẳn. Dương Thiên ở một bên nghếch mặt ra, lão già này diễn kỹ thật quá cao đi. Bây giờ đến hẳn cũng không phân biệt được lời nào là thật, lời nào là giả

nữa rồi. May mắn hẳn đã có ý đề phòng từ trước, nếu không hẳn thực sự đã bị mắc lừa.

Nam Cung Băng Vân không được như Dương Thiên, nàng bị lời nói của lão giả làm cảm động, khóc to:

- Vậy tại sao không để ta rời đi, ta đi rồi người sẽ vui vẻ hơn, không phải sao?

Lão giả quay lại, bước tới ôm chầm lấy nàng:

- Băng Vân, tất cả đều là lỗi của ta. Người đừng đi, hãy để ta có thời gian bù đắp cho người.

Nhìn những thứ diễn ra trước mắt, Dương Thiên đang suy nghĩ xem có nên giết quách lão già này đi cho đỡ phiền phức hay không. Suy nghĩ kỹ càng, Dương Thiên quyết định từ bỏ. Nói đùa, người giết cha nàng ngay trước mặt nàng, nàng không hận chết người mới là lạ.

Hai người ôm nhau khóc một hồi, lão giả mới nói:

- Băng Vân, người ở lại đi. Ta sẽ không ép người làm bất cứ chuyện gì người không thích. Nếu người muốn, ta có thể thay người từ hôn với hẳn.

Dương Thiên trợn mắt, lão già này muốn dùng hẳn làm bàn đạp sao. Có phải lão già này diễn sâu quá nên lú lẫn hay không?

Hẳn cũng không biết, lão giả đang đánh cược, hẳn nói vậy mục đích là để Nam Cung Băng Vân tin tưởng hẳn mà ở lại đây. Nếu nàng thực sự muốn từ hôn, vậy ván cược này hẳn thua đậm rồi.

Nam Cung Băng Vân vội nói:

- Không cần, chuyện này ta đồng ý.

Lão giả thành công, hay ít nhất là mị lực của Dương Thiên đủ lớn. Dương Thiên giúp đỡ nàng nhiều như vậy, một mình chống lại cả Nam Cung gia vì nàng. Với một người bị mọi người xa lánh như Nam Cung Băng Vân, động lòng với Dương Thiên cũng là điều dễ hiểu.

Lão giả cùng Dương Thiên đồng thời thở ra một hơi nhẹ nhõm. Dương Thiên trợn mắt nhìn hắn, lòng thầm nghĩ: "Nếu nàng thực sự từ chối, ta sẽ đánh cho người 10 năm không xuống giường được".

Mọi chuyện diễn ra không đúng như dự tính của hắn, với tình hình này, nàng đương nhiên sẽ không thể theo hắn rời đi. Dương Thiên chán nản đứng lên, hỏi lại một câu:

- Băng Vân, người đã quyết định chưa?

Nam Cung Băng Vân có chút ngại ngùng nhìn hắn:

- Xin lỗi, Dương Thiên. Ta sẽ ở lại Nam Cung gia thêm một thời gian nữa. Người yên tâm, ta sẽ nhanh chóng đến tìm người.

Nói xong câu này, Nam Cung Băng Vân vội quay mặt đi. Nàng không muốn để hắn nhìn thấy gương mặt ửng hồng của mình.

Dương Thiên thở dài một hơi:

- Nếu đã như vậy, ta cũng nên đi rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Luân Hồi Giả

- Đợi đã.

Hai âm thanh vang lên đồng thời, Nam Cung Băng Vân ngạc nhiên nhìn cha mình. Lão giả tươi cười nói với Dương Thiên:

- Dương Thiên, đã đến đây thì là khách của Nam Cung gia, cần gì vội vàng như vậy. Ta sẽ sai người làm một buổi yến tiệc để tiếp đãi người.

Tuy biết lão giả này không có ý đồ gì tốt đẹp, Dương Thiên cũng giả vờ vui vẻ nhận lời. Hắn vẫn chưa an tâm về Nam Cung Băng Vân a.

Lão giả thấy Dương Thiên nhận lời thì rất vui mừng, vội nói:

- Người cùng Băng Vân tiếp tục ở lại đây nói chuyện, ta đi sai người chuẩn bị. Buổi tiệc diễn ra vào buổi tối, khi đó ta sẽ sai người đến mời các người.

Chờ lão giả rời đi, Dương Thiên mới lại ngồi xuống hỏi nàng:

- Người tin lời hắn nói sao?

Nam Cung Băng Vân thở dài, lắc đầu:

- Ta biết mục đích chính của hắn là vì níu kéo mối quan hệ với người mà thôi. Nhưng hắn là cha ta, ta muốn trả hết mọi thứ cho hắn.

Câu trả lời của nàng khiến Dương Thiên hơi bất ngờ. Xem ra Nam Cung Băng Vân cũng hiểu được lý do lão giả giữ nàng lại.

Dương Thiên lấy từ trong người ra một chiếc vòng tây đưa cho nàng:

- Nếu người đã quyết định, ta sẽ ủng hộ người. Đây là quà gặp mặt, người hãy giữ kĩ bên người. Nó sẽ thay ta bảo vệ cho người.

Nhận lấy chiếc vòng từ tay Dương Thiên, Nam Cung Băng Vân vui vẻ đeo vào.

- Ta sẽ trân trọng nó.

Hai người trò chuyện một lúc, Nam Cung Băng Vân mới nhắc lại chuyện khi nãy:

- Dương Thiên, vừa rồi người đánh đại ca mạnh như vậy, hẳn sẽ không sao chứ?

Đương nhiên là không sao, cùng lắm chỉ nằm trên giường vài tháng là khỏe. Đây là ý nghĩ trong đầu Dương Thiên, có điều hẳn không nói cho Nam Cung Băng Vân biết mà giả vờ:

- Ta chỉ dạy hẳn một bài học nhẹ nhàng thôi, người đừng lo lắng.

- Thật sao, ta thấy người đánh hẳn bay lại giữa không trung trong một thời gian dài, hình như rất nặng a.

Dương Thiên bật dậy:

- Người nói gì, người nhìn thấy ta đánh hẳn?

- Đúng vậy.

- Tốc độ của ta nhanh như vậy, người bình thường vốn không thể nhìn thấy được.

- Thì ra người muốn nói chuyện này. Từ khi còn nhỏ thị lực của ta đã tốt hơn người bình thường. Ta có thể nhìn thấy rõ ràng những thứ ở xung quanh mình. Các vật di chuyển với tốc độ cao cũng vậy. Bí mật này ta chưa từng tiết lộ với ai, chỉ có mình người biết.

Dương Thiên cau mày suy nghĩ, đây không phải vấn đề về thị lực. Thị lực của phàm nhân dù có mạnh đến mấy cũng không thể theo kịp tốc độ của Dương Thiên khi đó. Phải biết hẳn đã dùng tốc độ của Kim Đan hậu kỳ để tấn công Nam Cung Thiên a.

Chuyện này quá mức kỳ lạ, nàng nói mình có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ xung quanh, chẳng lẽ...

- Băng Vân, khi người nhắm mắt lại, vẫn còn nhìn rõ mọi thứ xung quanh chứ?

- A, việc này ta chưa từng thử qua, người đợi ta một chút.

Nam Cung Băng Vân nhắm mắt lại, từng sự vật hiện ra rõ ràng trong mắt nàng, từ con cá đang bơi dưới hồ cho đến một con kiến đang bò trên tảng đá gần đó. Nàng mở mắt ra nhìn Dương Thiên, không che dấu nổi sự kinh ngạc:

- Dương Thiên, ta nhìn thấy, hơn nữa còn rõ hơn lúc mở mắt. Thực sự quá thần kỳ.

Trong khi Nam Cung Băng Vân ngạc nhiên cùng mừng rỡ, vẻ mặt Dương Thiên đã chuyển sang nghiêm túc. Hẳn đã hiểu vì sao nàng sinh ra trong gia tộc tu chân mà lại không thể tu luyện. Tuy nói sinh ra trong gia tộc Tu Chân giả cũng chưa chắc có thể tu luyện nhưng xác suất sẽ cao hơn so với người bình thường nhiều lần.

Trường hợp của Nam Cung Băng Vân thì khác, không phải nàng không thể tu luyện mà là nàng vốn không cần tu luyện. Người bình thường, trời

sinh linh hồn mạnh mẽ tuy hiếm nhưng vẫn có không ít trường hợp. Còn Nam Cung Băng Vân thì lại có thần thức, đây là thứ chỉ có Tu Chân giả mới có được.

Điều này đại biểu tu vị của Nam Cung Băng Vân ít nhất đã đạt đến Trúc Cơ kỳ. Nhưng nàng chưa từng tu luyện, tiếp xúc với công pháp tu chân. Ngoài lý do đó ra, hẳn không nghĩ ra được câu trả lời thích hợp hơn.

- Luân Hồi Giả.

Ba chữ này hiện lên khiến Dương Thiên cảm thấy khó chịu. Tu Chân giả chết đi tiến vào Luân Hồi là chuyện bình thường. Nhưng có thể giữ lại tu vị, chắc chắn cảnh giới đã rất cao, đủ sức tạo ra Luân Hồi Lạc Ấn truyền thừa lại một phần tu vị cùng ký ức kiếp trước.

Dương Thiên không lo sợ nàng cường đại, nàng càng mạnh đương nhiên hẳn sẽ càng vui mừng. Vấn đề là mỗi vị Luân Hồi Giả khi thức tỉnh sẽ bị ký ức cùng tính cách kiếp trước ảnh hưởng, tâm tính sẽ hoàn toàn thay đổi.

Kiếp trước của Nam Cung Băng Vân thế nào hẳn không biết, là một băng mỹ nhân hay một ma đầu giết người không ghê tay. Hẳn không muốn nàng thay đổi, hẳn thích Nam Cung Băng Vân nhu nhược, yếu đuối cần được hẳn che chở như bây giờ.

- Dương Thiên, người làm sao vậy?

Bị Nam Cung Băng Vân đánh thức khỏi dòng suy nghĩ, Dương Thiên nhìn nàng, nghiêm túc nói:

- Băng Vân, ta có một chuyện muốn nói với người. Hi vọng người chuẩn bị tâm ký thật tốt.

Thấy thái độ của Dương Thiên, Nam Cung Băng Vân cũng cảm giác được chuyện này không bình thường, gật đầu:

- Người nói đi.

Dương Thiên bắt đầu kể cho Nam Cung Băng Vân nghe về Luân Hồi, Luân Hồi Giả và Luân Hồi Lạc Ấn. Hắn cố ý nói một cách đơn giản nhất để nàng dễ dàng hiểu được.

Nghe Dương Thiên nói xong, Nam Cung Băng Vân chỉ tay vào mình:

- Người muốn nói ta là Luân Hồi Giả?

- Tuy chưa chắc chắn nhưng chín phần mười là vậy. Người có muốn ta giúp người kiểm tra hay không?

Nam Cung Băng Vân có chút lo sợ, nếu thực sự như Dương Thiên nói, vậy tính cách của nàng sẽ thay đổi. Nàng sẽ không còn là chính mình nữa. Suy nghĩ một hồi, Nam Cung Băng Vân đồng ý:

- Ta không sao, người mau giúp ta kiểm tra đi.

- Được.

Dương Thiên tiến đến ngồi xuống bên cạnh Nam Cung Băng Vân, một tay đặt lên trán nàng, nhắm mắt lại. Linh hồn hắn lập tức xuất hiện tại một không gian tối đen, linh hồn Nam Cung Băng Vân xuất hiện ngay giữa không gian. Trên trán nàng là một khối ấn ký hình lục giác, tỏa ra Luân Hồi Chi Lực.

- Quả nhiên.

Than thở một câu, linh hồn Dương Thiên rời đi. Hai mắt q2NUxK hắn mở ra, Nam Cung Băng Vân vội hỏi:

- Thế nào?

- Không sai, người đúng là Luân Hồi Giả.

- Vậy sao.

Gương mặt nàng không thể hiện rõ ràng là vui mừng hay lo lắng, Dương Thiên hơi khó hiểu:

- Người không muốn nói gì sao?

Nam Cung Băng Vân lắc đầu:

- Nếu mọi chuyện đã như vậy, ta chỉ có thể chấp nhận nó mà thôi. Theo như người nói, đây chưa hẳn là việc xấu. Sau khi thức tỉnh, ta sẽ có được một phần tu vị của kiếp trước cùng toàn bộ ký ức tu luyện. Đến khi đó ta sẽ trở thành đại tu sĩ được mọi người ngưỡng mộ, không cần sống trong cảnh bị người khác xem thường.

- Nhưng nếu để linh hồn kiếp trước làm chủ, người sẽ không còn là chính mình nữa. Nam Cung Băng Vân sẽ chết đi, thay vào đó là một vị Luân Hồi giả cao cao tại thượng. Tất cả ký ức kiếp này đối với người chỉ còn là một giấc mơ, người chấp nhận điều đó sao?

Nam Cung Băng Vân đã không giữ được bình tĩnh, hai mắt đỏ lên:

- Vậy người nói ta phải làm sao. Ta bây giờ chỉ là một phạm nhân không thể tu luyện, dựa vào cái gì để chống lại “nàng”.

- Dựa vào ta.

Câu nói này Dương Thiên đã từng nói với Tô Nguyệt Nhi. Không chỉ riêng hai nàng, Dương Thiên muốn nói với tất cả nữ nhân của hắn, mọi chuyện đều dựa vào hắn đi. Dù trời có sập xuống, hắn sẽ thay các nàng nâng nó lên. Chỉ cần các nàng sống vui vẻ, hạnh phúc là đủ rồi.

Nam Cung Băng Vân nhìn Dương Thiên, ánh mắt đã có tia hi vọng len lỏi:

- Người thực sự giúp được ta.

- Đương nhiên, chút chuyện nhỏ này có là gì. Hiện tại ta cho người hai lựa chọn. Một là ta sẽ thay người phá hủy Luân Hồi Lạc Ấn, tên kia sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này, người không cần phải bận tâm về nàng nữa. Điểm bất lợi duy nhất chính là ký ức, cùng tu vị cũng theo đó mà biến mất, người không thể tu luyện được nữa.

- Vậy còn lựa chọn thứ hai?

Dương Thiên mỉm cười, đây mới chính là biện pháp tốt nhất hẳn nghĩ ra cho nàng:

- Thôn phệ nó.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Hấp Thu Thành Công

- Thôn phệ? Người muốn ta ăn nó sao? Chuyện này...

Biết Nam Cung Băng Vân hiểu sai, Dương Thiên liền giải thích:

- Thôn phệ ở đây có nghĩa là hấp thu. Chỉ cần người hấp thu Luân Hồi Lạc Ấn, người sẽ có một phần thực lực cũng công pháp tu luyện kiếp trước mà tính cách kiếp này vẫn làm chủ đạo. Chỉ là quá trình sẽ diễn ra khá lâu, so với dung hợp đồng nhất sẽ tốn nhiều thời gian hơn.

- A, vậy người mau bắt đầu đi.

Nam Cung Băng Vân rất muốn nhanh chóng hấp thu Luân Hồi Lạc Ấn. Ước mơ từ nhỏ của nàng là có thể trở thành Tu Chân giả, nắm giữ vận mệnh trong tay mình.

- Trước tiên, người hãy nhắm mắt lại.

Chờ nàng nhắm mắt xong, Dương Thiên dựng một kết giới ngăn cách với ngoại giới. Hắn không biết Luân Hồi Lạc Ấn ẩn chứa bao nhiêu sức mạnh kiếp trước của nàng, cẩn thận vẫn hơn.

Dương Thiên đưa tay lên, một luồng khí màu vàng từ tay hắn chui thẳng vào đầu Nam Cung Băng Vân, tìm đến thần thức hải của nàng. Hoàng khí nhanh chóng tìm đến Luân Hồi Lạc Ấn, bao phủ lấy nó. Cảm nhận được uy hiếp, Luân Hồi Lạc Ấn liên tục phóng thích ra lực lượng phá vỡ vòng vây.

Hoàng khí do Dương Thiên điều khiển vô cùng bá đạo, bất cứ tia lực lượng nào thoát ra từ Luân Hồi Lạc Ẩn đều trực tiếp bị nó hủy diệt. Chờ sự chống cự của Luân Hồi Lạc Ẩn yếu đi, Dương Thiên phất tay một cái, hoàng khí lóe sáng rực rỡ, bằng một phương thức thô bạo kéo Luân Hồi Lạc Ẩn ra khỏi thần thức hải của Nam Cung Băng Vân.

Thoát khỏi thần thức hải, Luân Hồi Lạc Ẩn không còn bị kiềm chế, lập tức bạo phát. Lực lượng tuôn trào, thế giới bên trong kết giới đỏ rực. Nhiệt độ bên trong nhanh chóng tăng cao, hỏa linh lực VFvqFTb bá đạo vô cùng, dường như muốn thiêu đốt mọi sinh vật tồn tại.

Dựng lên một rào chắn cách âm bảo vệ Nam Cung Băng Vân xong, Dương Thiên đứng trong biển lửa màu đỏ, đánh giá:

- Ta nghe nói Luân Hồi Lạc Ẩn có khả năng lưu giữ một phần mười lực lượng của một người trước khi tiến vào Luân Hồi. Lực lượng bậc này, kiếp trước nàng hẳn đã đạt đến Đại Thừa kỳ, rất mạnh a. Nếu thành công hấp thu toàn bộ, chắc chắn sẽ đạt đến Hợp Thể kỳ.

- Rất tốt, nên bắt đầu rồi.

Dứt lời, hoàng khí từ trong người hắn mạnh mẽ phát ra, hỏa linh lực đang tràn ngập trong kết giới từng bước bị ép lui, rút dần vào trong Luân Hồi Lạc Ẩn. Đợi hỏa linh lực hoàn toàn trở lại, Dương Thiên đưa tay lên nắm lấy, Luân Hồi Lạc Ẩn cố gắng phản kháng một cách vô ích rồi rơi vào trong tay hắn.

Đặt lên Luân Hồi Lạc Ẩn 9 tầng phong ấn xong, Dương Thiên để nó treo lơ lửng trước mặt Nam Cung Băng Vân. Truyền vào trong đầu nàng phương pháp hấp thu, Nam Cung Băng Vân dưới sự giúp đỡ của Dương Thiên, Lạc Ẩn thành công một lần nữa tiến vào trong thần thức hải.

Giải trừ kết giới, Dương Thiên hài lòng gật đầu:

- Người theo phương pháp của ta tiến hành hấp thu Luân Hồi Lạc Ấn, rất nhanh sẽ có thể hấp thu toàn bộ.

Nam Cung Băng Vân mở mắt ra:

- Cần tiêu tốn bao nhiêu thời gian?

- Theo tính toán của ta, cần khoảng 500 năm.

- Cái gì, Dương Thiên, người đang đùa giỡn với ta hay sao?

Dương Thiên khẳng định:

- Ta nói đều là sự thật. Người có biết sau khi hấp thụ Luân Hồi Lạc Ấn thực lực của người sẽ đạt đến cảnh giới nào không? Chính là Hợp Thể kỳ, Tu Chân giả bình thường đừng mơ đạt đến. Thiên tài dưới sự bồi dưỡng của vô số thiên tài địa bảo cũng cần đến hàng vạn năm a.

Nam Cung Băng Vân ngẩn người, nàng vốn không biết gì về Tu Chân giả. Bọn họ thực sự sống lâu đến như vậy sao?

- Dương Thiên, người mau giải thích cho ta biết thêm về Tu Chân giả đi.

- Được.

Đối với một người mới như nàng, Dương Thiên phải bắt đầu từ những thứ căn bản nhất. Đến tận khi trời đã tối mịt, lão giả cho người đến gọi cả hai đến dự tiệc, Dương Thiên mới dừng lại.

- Người đi nói với hã, lát nữa bọn ta sẽ đến.

Chờ người kia đi rồi, Dương Thiên đứng dậy nhìn Nam Cung Băng Vân:

- Buổi tiệc này ta sẽ không tham dự.

- Tại sao?

- Ta biết lý do hãn muốn mời ta ở lại dự tiệc là gì, chắc chắn là để mời các thế lực khác đến để thị uy mà thôi. Ta có hơi lo lắng cho người nên mới ở lại. Nhưng bây giờ thì không cần thiết nữa, chỉ cần người tập trung tu luyện, một thời gian nữa, trong Nam Cung gia sẽ không có ai là đối thủ của người.

Nam Cung Băng Vân có chút lưu luyến:

- Có thể ở lại thêm vài ngày được không? Người giúp đỡ ra nhiều như vậy, ta vẫn chưa làm được gì để cảm tạ người.

Dương Thiên bật cười, đưa tay vuốt tóc nàng:

- Giữa hai chúng ta, cần phải nói những lời đó sao. Khi nào người không còn lưu luyến với Nam Cung gia nữa thì hãy đến tìm ta. Đến khi đó, chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian để bàn luận chuyện nhân sinh a.

Nam Cung Băng Vân không ngốc, nàng hiểu chuyện nhân sinh Dương Thiên nói ở đây là có ý gì. Vợ quay mặt đi che dấu sự thẹn thùng. Khi nàng quay lại, Dương Thiên đã không còn ở chỗ đó nữa, hãn đã sớm rời đi. Nam Cung Băng Vân thở dài một hơi:

- Cần gì vợ vả như vậy chứ.

...

Mỹ nhân có lời mời, trong trường hợp bình thường, Dương Thiên vui mừng còn không kịp, lý nào lại từ chối. Chỉ là vừa rồi trong lòng hãn nổi lên một cảm giác bất an, linh cảm nói cho hãn biết, có một nữ nhân của hãn đang gặp nguy hiểm.

Người có được vòng tay hộ mệnh của Dương Thiên đương nhiên sẽ có báo động khác, theo đó, số trường hợp xảy ra bị hãn thu hẹp nhanh chóng.

Vượt qua kết giới của Ấn Thế đại lục, Dương Thiên trong phút chốc xuất hiện tại nhà Triệu Vũ Hình.

Từ trên cao nhìn xuống, một lão già mặc áo xám, đang đứng trước của nhà nàng bấm chuông cửa. Hai mắt Dương Thiên xoẹt qua một tia sát khí:

- Kim Đan sơ kỳ, hần đến nhà của Triệu Vũ Hình là có mục đích gì? Mặc kệ, chắc chắn không phải chuyện tốt. Nếu đã đến rồi thì nên vĩnh viễn ở lại đây đi.

Thân hình Dương Thiên lóe lên rồi xuất hiện ngay phía sau lưng lão già, nhẹ nhàng điểm một ngón tay vào cổ hần. Lão già hai mắt tối sầm lại, cả người mềm oặt như một cọng bún ngã xuống đất. Dương Thiên đưa tay đỡ lấy hần, cả hai lập tức biến mất.

Triệu Vũ Hình nghe thấy bên ngoài có tiếng chuông cửa vội vàng chạy ra. Nhìn quanh một hồi không phát hiện ai, nàng nhú mào:

- Chẳng lẽ lại là bọn trẻ con trong sớm phá phách sao?

Lúc này, Dương Thiên đã trở về nhà, hần tiện tay ném lão già xuống sân nhà. Cong ngón tay búng nhẹ một cái, lão già từ trong cơn mê tỉnh lại. Còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, cả người lão già đã co rúm lại, từng thớ thịt hần lên từng vết nhăn như bị một thứ gì đó bóp chặt. Hần cố mở miệng để nói nhưng không được.

Dương Thiên tiến lại tủ lạnh rót một ly nước rồi kéo ghế lại ngồi trước mặt lão già.

- Nói, người tìm đến nhà của Triệu Vũ Hình là có mục đích gì?

Lão già miệng há to, không phát ra được âm thanh nào. Dương Thiên đưa tai lại gần:

- Người nói gì, ta nghe không rõ. Nói lớn tiếng một chút.

Lão giả hai mắt trợn trắng lên, bất tỉnh. Dương Thiên lắc đầu, sức chịu đựng kém như vậy, chơi đùa với hãn không thú vị chút nào. Giải trừ tra tấn, Dương Thiên một lần nữa đánh thức hãn dậy:

- Bây giờ người đã có thể trả lời câu hỏi của ta chưa? Ta muốn nghe sự thật, nếu người có ý định lừa dối, phía sau sẽ còn nhiều trò đặc sắc hơn đang chờ đợi người.

Hai mắt vừa mở ra, cả người hãn bắn mạnh lên, một quyền nhắm thẳng vào mặt Dương Thiên nện tới. Dương Thiên che miệng ngáp một cái, đưa tay vẫy nhẹ vào không khí, lão giả cả người như bị đánh trúng, rơi thẳng xuống đất.

- Mang tiếng là Kim Đan kỳ Tu Chân giả lại chỉ biết dùng võ thuật vớ vẩn, thật sự mất mặt a.

Lão giả cả người run lên, hai mắt hoảng sợ nhìn hãn:

- Người rốt cuộc là ai?

- Chuyện này người không cần biết, mau trả lời câu hỏi của ta?

Vừa nói, hãn vừa đưa tay lên như muốn động thủ. Dưới sự hù dọa của Dương Thiên cùng nỗi sợ trước màn tra tấn khi nãy, lão giả đành thành thật trả lời. Thanh niên trước mặt này mạnh hơn hãn rất nhiều, người đứng dưới mái hiên phải cúi đầu, hãn hiểu rõ câu nói này hơn ai hết.

- Ta là người của gia tộc Roll, đến đây để điều tra về cái chết của thiếu gia Rain.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Tiêu Chính Long Trọng Thương

Dương Thiên đang đưa ly nước lên miệng uống liền dừng lại, đặt ly nước lên bàn. Hắn biết sớm muộn đám người này cũng sẽ tìm đến, không ngờ lại nhanh đến vậy. Bọn hắn muốn xuống địa ngục nhanh như vậy, chẳng lẽ lão Diêm Vương đang muốn chốt sổ Sinh Tử sớm để đi nghỉ mát?

- Kẻ giết thiếu gia các người là ta. Tại sao lại tìm đến Triệu Vũ Hình?

- Là người?

Lão giả gian nan ngấn đầu lên, từ đầu đến giờ hắn vẫn cảm thấy Dương Thiên rất quen, chỉ là chưa kịp nhớ ra mà thôi. Khi nghe hắn nói, nhớ lại hình ảnh thu thập được từ những người đến dự buổi biểu diễn xa nhạc đó, hoàn toàn trùng khít với nhau.

Biết người trước mặt là ai, nổi sợ lại một lần nữa bao trùm lấy hắn. Rốt cuộc Rain đã làm gì mà đặc tội một nhân vật đáng sợ đến bậc này.

Dương Thiên mất kiên nhẫn:

- Mau trả lời câu hỏi của ta.

- Vâng, ta điều tra ra được người là thủ phạm nhưng lại không phát hiện được tung tích của người. Dựa theo ảnh chụp của những người đến dự, ta phát hiện ra người cùng một nữ nhân đi vào trong rạp hát. Ta dựa vào đó tìm tới nàng để bức người ra mặt.

- A, rất hợp lý. Vì sự hợp tác của người, ta cho người một cơ hội.

Lão giả nghe thấy mình có cơ hội được sống, vội vả đáp ứng:

- Đại nhân, ngài có yêu cầu gì, dù lên núi đao, xuống biển lửa ta cũng sẽ hoàn thành.

- Rất đơn giản, tìm cách triệu tập tất cả các thành viên chủ chốt của gia tộc Roll lại một nơi rồi đưa ta đến gặp bọn họ.

- Ý của ngài là...

Dương Thiên uống hết ly nước, đặt xuống bàn:

- Cái gai khiến người khó chịu thì nên nhổ nó ra, không phải sao?

Lão giả dùng hết chút sức còn lại, cố gắng quỳ xuống, đập đầu liên tục:

- Đại nhân, xin ngài độ lượng bỏ qua, chuyện này là lỗi của Rain, là do hấn đắc tội với ngài, dù chết hàng ngàn lần cũng không hết tội. Mong ngài tha cho gia tộc Roll một con đường sống.

Nhìn lão giả đập đầu xuống đất đến chảy máu, Dương Thiên thở dài một hơi. Việc giết người vô tội hấn cũng không muốn làm. Nhưng nếu không giết tất cả bọn hấn, cứ vài ngày lại có một tên tìm đến làm phiền, Dương Thiên sao có thể yên tâm được.

- Người nói, chuyện lần này có bao nhiêu người biết?

- Bẩm đại nhân, chuyện của Rain thiếu gia, chỉ có ta và gia chủ được biết. Để tránh ảnh hưởng đến danh tiếng, gia chủ sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài.

- Tốt lắm, người trở về, bảo hấn đến đây gặp ta.

- Ngài muốn làm gì?

- Nhiều lời, cứ làm theo lời ta nói.

Dương Thiên lấy từ trong người ra một viên đan dược màu đen đưa cho lão giả.

- Uống nó vào, trong vòng một tháng đưa hãn đến gặp ta. Người sẽ bình yên vô sự, ngược lại...

Hãn bỏ lửng câu nói, hai mắt nhìn lão giả. Chỉ cần lão từ chối, Dương Thiên sẽ đưa tiễn hãn đi một đoạn.

Lão giả là người từng trải, hiểu rõ tình thế của mình hiện tại, không chút do dự cầm lấy viên đan dược nuốt xuống.

Xong xuôi, lão giả đứng lên, cúi đầu cung kính:

- Đại nhân, ta có thể đi được hay chưa?

Dương Thiên phát tay:

- Mau đi đi. Hãy nhớ, người chỉ có thời gian một tháng, đừng làm ta thất vọng.

Cười khố một tiếng, lão giả xoay người, mở cửa bước ra rồi biến mất dạng trong đêm tối.

Nhìn lão giả đi mất, Dương Thiên tiến ra khóa cửa lại. Đây là cơ hội cuối cùng hãn để lại cho gia tộc Roll, nếu còn không biết tận dụng thì đừng trách hãn nhẫn tâm. Dù sao việc tiêu diệt cả một đại gia tộc Dương Thiên đã từng làm qua, lại thêm một lần cũng rất bình thường.

Từ khi đến nơi này, cuộc sống bình yên, hằng ngày đến trường, thỉnh thoảng trốn học tán gái. Dương Thiên yêu thích cuộc sống như vậy, hãn không thích để tay mình nhuộm máu tanh một lần nữa mà thôi. Những kẻ

như Lý Tường, Vương Bào đều là tự làm tự chịu, Dương Thiên chưa từng có ý định làm gì người nhà của bọn họ.

Chuyện hôm nay cũng đã cảnh tỉnh hẳn, đám người kia nhắm vào hẳn cũng không vấn đề gì, nhưng những nữ nhân của hẳn lại rất nguy hiểm. Để chắc chắn, Dương Thiên liền chạy ra siêu thị gần nhà mua mấy chiếc hộp đựng quà. Cố gắng viết vài lá thiệp với nội dung sến sẩm, Dương Thiên ngăn cho mình không nôn mửa, mãi mới viết xong. Bước khó nhất qua đi, Dương Thiên đặt các chiếc vòng bảo hộ vào từng hộp quà rồi gửi đến trước cửa nhà tất cả các nữ nhân chưa có.

Ngoại trừ Được Lăng đã đi nước ngoài, Liễu Mị đang bế quan tu luyện ở một đất nước xa xôi nào đó, các nàng đều đã được bảo hộ kĩ càng. Chiếc vòng này nhìn từ bên ngoài chỉ là một món bảo vật bình thường nhưng lực phòng ngự đã đạt đến một trình độ kinh khủng. Dù là tu sĩ Độ Kiếp kỳ cũng phải tiêu tốn một canh giờ mới có thể công phá thành công. Còn những tên Nguyên Anh kỳ như Huyết Thần hay Từ Thanh, thật xin lỗi, các nàng sống hết một đời, con đàn cháu đống người vẫn chưa làm nó sút mẻ được chút nào.

Xong việc, Dương Thiên an tâm trở về nhà, bây giờ hẳn mới nhớ đến việc xem qua điện thoại của mình. Mấy ngày qua đã xảy ra khá nhiều chuyện, Dương Thiên đã quên mất nó. Điện thoại đã sớm hết pin, Dương Thiên liền cắm nó vào ổ điện cạnh bàn tại phòng khách. Cắm sạc xong, hẳn dự định kiểm cái gì đó ăn tối thì điện thoại run lên liên tục.

Mở điện thoại lên, Dương Thiên nhận được một loạt tin nhắn, cuộc hội thoại... Không biết là ai mà lại “nhớ nhung” đến hẳn nhiều như vậy. Nếu là một vị mỹ nữ nào thì tốt biết mấy.

Dương Thiên rất nhanh thất vọng, trừ một vài tin nhắn hỏi thăm, bảo hẳn giữ gìn sức khỏe của Tần Tuyết, Mộc Vũ Hàm... Còn lại đều là đến từ Tiêu

Chính Long cùng Sở Từ. Chẳng lẽ bọn hăn lại vướng vào rắc rối nào nữa hay sao?

Vứt máy sang một bên, Dương Thiên không có ý định gọi lại. Sở Từ tốt xấu gì cũng đã là Trúc Cơ trung kỳ Tu Chân giả, với lợi thế về thể chất, Trúc Cơ hậu kỳ cũng không phải đối thủ của hăn. Nếu như có chuyện gì cũng phải chờ Dương Thiên giải quyết, vậy hăn tu luyện để làm gì nữa, quá vô dụng rồi.

...

Lúc này, trong biệt thự của Hoa Thi Âm, bốn nam nhân mặc quần áo của những năm thập niên 70 đang bao vây Sở Từ. Tiêu Chính Long cả người đầy máu, đang nằm bất tỉnh ở một bên, Hoa Thi Âm dùng hơn 4, 5 loại thuốc khác nhau để cầm máu cho hăn.

Mọi chuyện ra nông nổi này đều là do lỗi của nàng. Mấy hôm trước Tiêu Chính Long thân mang thương thế đến cầu cứu, biết hăn là thuộc hạ của Dương Thiên, Hoa Thi Âm không do dự mà đồng ý. Cả ba quyết định không rời khỏi biệt thự để dễ dàng phòng thủ, theo Tiêu Chính Long nói, đám người đó đều là Tu Chân giả, thực lực rất mạnh, cần phải đề phòng.

Hoa Thi Âm không biết Tu Chân giả là thứ gì. Nhớ lại một màn lẫn xả dưới mưa đạn của Sở Từ lần trước, Hoa Thi Âm thầm dự đoán, Sở Từ chính là Tu Chân giả. Nếu dự đoán của nàng là đúng, vậy kẻ thù của Tiêu Chính Long thật sự quá mạnh, cẩn thận là điều hiển nhiên. Hoa Thi Âm muốn gọi hộ vệ đến đều bị Sở Từ ngăn cản, súng ống đúng là có thể đả thương Tu Chân giả cấp thấp, nhưng đó là trong điều kiện người bắn trúng bọn hăn mà thôi. Nếu có một Tu Chân giả cấp cao dẫn dắt, thuộc hạ của Hoa Thi Âm sẽ không chịu nổi một kích, hi sinh vô ích.

Kể từ hôm đó, ba người bọn hăn liên tục bị những kẻ lạ mặt tìm đến. Đỉnh điểm là vào sáng nay, một tên tự nhận là Trúc Cơ kỳ tu sĩ muốn đến

bắt Tiêu Chính Long đi. Là một người kiêu lời, Sở Từ nhanh chóng cho tên kia một bài học. Tên kia bị đánh cho không có lực hoàn thủ, cuối cùng bị Sở Từ một cước đạp bay ra khỏi cửa sổ. Đáng tiếc cuối cùng lại để hãn được đồng bọn cứu thoát.

Biết rõ sự lợi hại của Sở Từ, Hoa Thi Âm rất yên tâm. Nàng quyết định ra ngoài, một phần vì phải ở lâu trong căn biệt thự rất khó chịu, phần còn lại là để thuê người đến sửa chữa căn biệt thự đã có nhiều hư hỏng do sự tấn công của đám người kia. Tuy Sở Từ đã cố gắng hạn chế thiệt hại đến mức tối đa, nhưng của sổ vẫn bị vỡ nát, trên tường có vài lỗ hổng hình người, mái nhà có một cái lỗ to cho mưa lọt qua. Là một nữ nhân, yêu thích sạch sẽ, gọn gàng là thiên tính của nàng, Sở Từ ngăn cản không thành đành phải chiều theo nàng.

Đây là mệnh lệnh Dương Thiên giao cho hãn, bằng mọi giá phải bảo vệ sự an toàn của Hoa Thi Âm. Còn có một lý do đặc biệt hơn nữa, tạm thời không tiện nói ra.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Bẫy Rập

Mọi chuyện sau đó không khó để đoán ra, khi hai người trở về đã phát hiện Tiêu Chính Long nằm gục trong vũng máu. Hoa Thi Âm lập tức chạy về phía hắc, Sở Từ cảnh giác quan sát xung quanh. Khi hắc bước được vài bước, lập tức có bốn bóng người từ bốn phía xuất hiện, bao vây hắc vào giữa. Bốn người đã có dự tính từ trước, lập tức ném ra trận pháp, ngăn cách với ngoại giới, tránh cho chấn động từ trận chiến bị người khác chú ý.

Biết mình bị phục kích, Sở Từ vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, ra hiệu cho Hoa Thi Âm bỏ chạy. Bốn người này đều là Trúc Cơ kỳ, trong đó có đến hai tên Trúc Cơ trung kỳ, một tên Trúc Cơ hậu kỳ. Xem ra lần này bọn hắc đã chuẩn bị kỹ càng. Người bình thường như Hoa Thi Âm ở lại đây cũng chỉ thêm vướng bận mà thôi.

Hoa Thi Âm không để ý tới cử động của Sở Từ, vội chạy vào trong nhà lấy các vật dụng để sơ cứu cho Tiêu Chính Long. Bốn người kia không ngăn cản nàng, đối thủ của bọn hắc là Sở Từ trước mặt. Tuy tu vị của Sở Từ chỉ là Trúc Cơ trung kỳ nhưng mỗi người bọn họ đều cảm thấy áp lực rất lớn.

Lúc RVJndUR này, tên Trúc Cơ hậu kỳ đứng đầu trầm giọng hỏi Sở Từ:

- Người là người của gia tộc nào? Tại sao lại cản trở việc của Văn gia bọn ta?
- Văn gia? Ta không biết Văn gia các người là ai, nhưng ta có thể cho các người biết, các người chết chắc rồi.

Bốn người bật cười ha hả. Tên đứng đầu nói:

- Ta công nhận ngươi rất lợi hại, chỉ một mình ta chưa chắc đánh lại ngươi. Nhưng chúng ta có đến bốn người, lại am hiểu kỹ thuật phối hợp. Ngươi chắc chắn sẽ thất bại. Chỉ là ta có chút tò mò, tại sao một tên Trúc Cơ trung kỳ như ngươi lại lợi hại đến vậy.

Sở Từ tìm cách câu giờ, ra hiệu cho Hoa Thi Âm mau chóng bỏ trốn. Hẳn bị bốn người vây công, không thể chiêu cố cho nàng.

- Ta nói các ngươi chết chắc, không có nghĩa là do ta ra tay. Các ngươi chưa hiểu vì sao ta lại lợi hại như vậy. Ta có thể nói cho các ngươi biết, bởi vì thiếu gia của ta vô cùng cường đại. Đối đầu với hắn, Văn gia các ngươi chỉ tự chuốc lấy diệt vong thôi.

Bốn người nhìn nhau, có thể thấy rõ sự lo lắng hiện trên gương mặt bọn họ. Sở Từ vừa nói ra điểm khiến bọn hắn lo lắng chưa dám động thủ. Dù Sở Từ lại hại đến thế nào, dưới sự vây công của bốn người, tin tưởng sẽ dễ dàng thắng lợi. Bọn hắn nói nhiều như vậy mục đích chính là muốn tìm được thể lực đứng đằng sau Sở Từ. Văn gia tuy mạnh nhưng không phải là vô địch, trên thế giới có rất nhiều thể lực khiến bọn hắn dè chừng.

Điều tra cho thấy người đã giết Văn Lâm không phải thiếu gia của gia tộc Roll, Văn gia mới yên tâm hành động. Giữa đường lại xuất hiện một cao thủ mạnh như Sở Từ khiến bọn hắn bắt đầu nghi ngờ tin nào mới là thật, tin nào là giả.

Tên đứng đầu cảnh giác hỏi:

- Các ngươi thực sự đến từ gia tộc Roll?

Sở Từ cau mày, hắn cũng đã nhiều lần suy nghĩ về thân phận của Dương Thiên. Gia tộc Roll hẳn đã từng nghe nói qua, thực lực đứng đầu trên toàn thế giới. Bất quá cũng chỉ đến mức đó mà thôi, so với Âm tổ quả thực là

một trời một vực. Dương Thiên là Giám Sát Sứ của Âm tổ, nếu chỉ xét về mặt quyền lực, hẳn không thua kém gì hội trưởng. Nhân vật bậc này, gia tộc Roll có thể đào tạo ra hay sao?

Câu trả lời tất nhiên là phủ định, Sở Từ tự tin trả lời:

- Gia tộc Roll thì tính là thứ gì. Thiếu gia của ta là cao tăng Âm tổ, mệnh lệnh của người có thể triệu tập mọi thành viên của Âm tổ thi hành. Đừng nói là Văn gia các người, dù thập đại gia tộc đứng đầu cũng chẳng là gì trong mắt hẳn.

Sở Từ không sợ bốn người này, hẳn lo sợ bọn hắn đánh thua mà chuyển hướng qua Hoa Thi Âm. Đến lúc đó hẳn không có biện pháp bảo hộ nàng nên đành phải dùng danh tiếng của Âm tổ để đẩy lui bọn họ trước.

Đáng tiếc, việc Sở Từ làm lại gây phản tác dụng. Biết Dương Thiên là cao tăng Âm tổ, cả bốn người như lọt vào hầm băng, tâm hồn phút chốc nguội lạnh. Âm tổ kinh khủng đến mức nào, không ai có thể hiểu rõ chuyện này hơn các đại gia tộc.

Qua vô số năm tháng, các đại gia tộc dần hình thành, phát triển mở rộng thế lực. Một số lại là do các tiểu gia tộc từ Ấn Thế đại lục đến địa cầu để xây dựng thế lực. Đáng lẽ bọn hắn đã có một cơ hội rộng mở để phát triển, nhưng Âm tổ vẫn luôn ở nơi đó, nắm giữ địa vị độc tôn. Các đại gia tộc bị Âm tổ kiềm chế gắt gao, hạn chế ở một mức nhất định.

Bị áp bức tất sẽ có phản kháng, thập đại gia tộc đứng đầu cách đây trăm năm đã một lần tổ chức tấn công căn cứ Âm tổ. Trận đại chiến năm đó không ai biết nó diễn ra như thế nào, chỉ biết là Âm tổ toàn thắng. Thập đại gia tộc kia bị truy cùng diệt tận, cuối cùng biến mất trong dòng chảy lịch sử.

Hậu bối không rõ những chuyện này, đối với Âm tổ chỉ có những hiểu biết sơ sài. Bốn người bọn hắn thì khác, Văn gia cũng theo lệnh của Âm tổ

tham gia trận đại chiến này. Khi đó Văn gia chỉ là một gia tộc nhỏ, tư cách để tiến vào top 100 cũng không, bọn hắc lại chỉ là Luyện Khí kỳ tiểu tu sĩ.

Khung cảnh chiến đấu đó, ai có cơ hội nhìn thấy sẽ không bao giờ quên được. Pháp bảo bay đầy trời, các loại pháp thuật khác nhau, muôn màu muôn vẻ, mang theo uy lực hủy thiên diệt địa tàn phá khắp nơi. Thập đại gia tộc ban đầu dưới sự trợ giúp của vũ khí nóng có được chút lợi thế. Vào thời khắc mấu chốt, gần 50 tên Kim Đan kỳ tu sĩ không biết từ đâu xuất hiện, cuộc chiến kết thúc trong tích tắc. Binh lực chủ chốt của thập đại gia tộc bị hủy diệt không chút kháng cự. Với tư cách là những kẻ may mắn sống sót, bọn hắc nhận được phần thưởng, nhờ đó mà đột phá Trúc Cơ, sống đến bây giờ.

Bốn người một lần nữa nhìn nhau, gật đầu chắc chắn. Bọn hắc đã cùng nhau chiến đấu hơn trăm năm, đã có thể thông qua ánh mắt thấu hiểu suy nghĩ của nhau. Ba người động loạt xuất thủ tấn công về phía Sở Từ, tên Trúc Cơ sơ kỳ chuyển hướng qua Hoa Thi Âm cách đó không xa. Ý định rất rõ ràng, giết người diệt khẩu.

- Các người muốn chết.

Hét to một tiếng, Sở Từ vội xông về phía Hoa Thi Âm, bất chấp đòn tấn công của ba người kia. Một quyền của hắc trực tiếp đập mạnh vào lưng tên Trúc Cơ sơ kỳ kia khiến tên kia đập mạnh xuống sàn nhà, tạo thành một cái hố sâu.

Cùng lúc này, đòn tấn công của ba người cũng đã đến, ba viên ngọc châu màu sắc khác nhau đồng thời đập mạnh lên lưng Sở Từ khiến hắc phun ra một ngụm máu tươi, rơi xuống trước mặt Hoa Thi Âm.

- Sở Từ.

- Tứ đệ.

Ba người lập tức phóng đến, đỡ tên Trúc Cơ sơ kỳ từ dưới hố lên. Bọn hắn không ngờ Sở Từ dám bỏ mặc công kích của ba người bọn họ mà tấn công tứ đệ. Kiểm tra thương thế tứ đệ, sắc mặt tên Trúc Cơ hậu kỳ ngày càng tối lại. Xương cốt hoàn toàn vỡ nát, không có dấu hiệu linh lực tàn phá, đơn thuần là lực lượng cuồng bạo.

- Đại ca, tứ đệ hắn.

- Để đệ ấy an nghỉ, dù chết ta cũng sẽ báo thù cho đệ.

Bốn người cùng nhau chiến đấu trăm năm, so với huynh đệ ruột thịt còn thân thiết hơn. Hôm nay một người ngã xuống ở đây đã khiến bọn họ triệt để phản nộ. Mặc kệ Ám tổ, trong đầu ba người bây giờ chỉ còn lại ý nghĩ báo thù. Đặt tứ đệ xuống, Trúc Cơ hậu kỳ đại ca nhìn Sở Từ đang nằm trên mặt đất, điều động ngọc châu đập mạnh xuống.

Sở Từ vốn vẫn nằm yên bất động, bất ngờ mở mắt ra, lách sang một bên né tránh công kích. Ngọc châu đập mạnh vào sàn nhà, một tiếng nổ khổng lồ vang lên, trên sàn nhà lại có thêm một cái hố sâu. Sở Từ thở dài tiếc nuối, hắn định giả vờ bất tỉnh để dẫn dụ ba người vào trong tầm công kích để tung đòn quyết định nhưng không thành.

Ba người vẻ mặt vẫn lạnh băng, dường như cái chết của tứ đệ đã nuốt mất cảm xúc của bọn họ. Tên Trúc Cơ hậu kỳ đại ca lên tiếng:

- Tu vị chỉ là Trúc Cơ trung kỳ lại lợi hại như vậy. Ta đã luôn nghi ngờ, hiện tại đã có thể xác định. Không ngờ người lại là Tu Chân giả vờ người có một, Luyện Thể giả.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Sở Từ Chiến Tam Đại Trúc Cơ

Luyện Thể giả là một nhánh của Tu Chân giả, số lượng người lựa chọn con người này ít đến mức đáng thương. Lý do cũng không có gì đặc biệt, chỉ gói gọn trong một chữ mà thôi, KHÓ, vô cùng khó.

Trong khi Tu Chân giả không ngừng hấp thu thiên địa linh khí, lực lượng lớn mạnh dẫn đến thay đổi về chất, dùng nó để cường hóa thân thể, Luyện Thể giả lại chú trọng việc luyện thể. Thân thể trải qua tôi luyện dần mạnh mẽ lên, tự động hấp thu các loại linh khí mạnh hơn.

Một ví dụ minh họa đơn giản, Tu Chân giả giống như một quả bóng, không ngừng hóa chất đặc biệt vào trong để nó phình to ra. Đến một mức độ nhất định, hóa chất co lại, dẫn đến sự thay đổi về chất, cường hóa vỏ của quả bóng rắn chắc hơn. Luyện Thể giả thì ngược lại, dùng các loại hóa chất khác nhau để tạo lên một vỏ bóng rắn chắc rồi hấp thu hóa chất mạnh sẵn vào trong.

Hai quá trình ngược nhau, khác biệt vô cùng lớn. Tu Chân giả dùng linh lực do mình đã luyện hóa để luyện thể, quá trình này không có nguy hiểm gì. Luyện Thể giả thì khác, họ từng bước từng bước đều khó khăn vô cùng. Để đạt được đẳng cấp ngày càng cao, Luyện Thể giả phải dùng thiên lôi luyện thể, thiên hỏa tôi thể, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

Thiên rất công bằng, sự trả giá của Luyện Thể giả luôn có bù đắp xứng đáng. Trong tình trạng tu vị ngang nhau, Luyện Thể giả mạnh hơn Tu Chân giả rất nhiều, vượt cấp khiêu chiến thấy mãi thành quen. Nhưng những chuyện này đều là trong sách có ghi lại, đây là lần đầu bọn họ tận mắt nhìn

thấy một Luyện Thể giả, quả nhiên cường đại đến mức khó tin. Dưới công kích toàn lực của ba người vẫn còn đứng lên được, hơn nữa một quyền đánh chết tứ đệ, xương cốt nát vụn.

Sở Từ không phải Luyện Thể giả, hẳn chưa từng thử qua nỗi khổ luyện thể như các Luyện Thể giả thông thường khác. Man Chi thể, nói theo ý nghĩa nào đó, rất giống với Luyện Thể giả. Nếu có sự khác biệt, chính là Man Chi thể so với Luyện Thể giả cường đại hơn rất nhiều, hơn nữa không cần chịu đựng nỗi khổ luyện thể.

Thần thể là ví dụ điển hình của sự bất công trên thế giới này, không cần bỏ ra quá nhiều công sức, thứ người thu được lại nhiều hơn người khác.

Sở Từ không biết về Luyện Thể giả, nhưng hẳn có thể chắc chắn mình không phải. Thực lực của hắn là do thể chất đặc biệt mang lại mà thôi. Đến Sở Từ cũng bị bất ngờ về lực lượng của mình, một quyền đánh chết Trúc Cơ sơ kỳ, dưới sự công kích của 3 tên Trúc Cơ kỳ chỉ bị thương nhẹ. Tự tin trong lòng Sở Từ bành trướng đến cực điểm, hắn ngoắc ngón tay:

- Ba người các người cùng lên đi, đừng nói ta cậy trẻ hiếp già.

Ba người vẻ mặt vẫn lạnh băng, cái chết của tứ đệ đã khiến bọn hắn phần nộ đến mức cao nhất, sao có thể phần nộ hơn nữa. Trúc Cơ hậu kỳ đại ca ra lệnh:

- Giữ khoảng cách, tấn công từ phía xa. Đừng để hắn áp sát.

Ba người nhanh chóng lùi xa khỏi Sở Từ, xếp thành hình tam giác. Ngọc châu xoay tròn tấn công. Sở Từ cả người phóng lên, một quyền đâm văng ngọc châu, dùng tốc độ nhanh nhất tấn công người gần nhất.

Quyền chưa kịp chạm người, hai viên ngọc châu còn lại đã đập mạnh vào lưng hắn, Sở Từ một lần nữa bị đánh rơi xuống đất. Hắn chưa kịp ổn định thân hình, ba viên ngọc châu lại chính tề xếp hàng phóng thẳng xuống.

Vội vàng lách người né tránh, hai quyền đầu đâm mạnh vào ngọc châu, một cước đạp bay viên ngọc châu còn lại. Sở Từ lui về phía sau vài bước.

Giao thủ chỉ diễn ra trong chớp mắt, bất lợi rõ ràng là Sở Từ. Tuy nói thân thể cùng lực lượng của hắn rất mạnh, nhưng mưa dầm thấm lâu, vết thương tích tụ liên tục, sẽ đến một lúc hắn không chịu nổi nữa. Ba người này phối hợp thực sự rất ăn ý, một người hi sinh tạo khoảng trống để hai người kia tấn công, hai người còn lại canh thời gian chuẩn xác vừa kịp cứu viện cho người đó. 100 năm kể vai tác chiến, quả nhiên rất lợi hại.

Vấn đề hiện tại của Sở Từ là không có kỹ năng viên trình công kích. Lực lượng của hắn chủ yếu đến từ thân thể, Man Chi lực hắn vẫn không sử dụng được mấy may. Đây là một điểm yếu chí mạng của thân thể, tu vị quá yếu, hiệu quả sẽ không rõ rệt.

Biết kéo dài thời gian chỉ khiến bản thân lâm vào bất lợi, Sở Từ đành đưa ra hạ sách cuối cùng. Hắn canh góc độ chuẩn xác, một lần nữa lao lên tấn công. Ba người đã có chuẩn bị từ trước, lập tức lùi lại một nhịp, huy động ngọc châu tấn công từ ba góc độ khác nhau.

Dựa vào mức độ hiểu biết lẫn nhau giữa ba người, góc độ tấn công của ngọc châu đều là góc chết, tầm mắt không quan sát thấy được. Hơn nữa dù né tránh tốt thế nào thì đều ít nhất phải trúng một viên.

Đúng lúc này, Sở Từ quay mặt lại, đưa tay chụp lấy một viên ngọc châu, mặc kệ hai viên còn lại đập lên người hắn. Do sớm đã có chuẩn bị, Sở Từ chỉ bị đập văng vào tường chứ không ngã xuống. Bức tường bị cự lực va chạm, sụp đổ một mảng lớn. Ho ra vài ngụm máu tươi, Sở Từ đặc ý nhìn ba người:

- Thiếu một viên, ta xem các người tiếp tục phối hợp như thế nào.

Tên Trúc Cơ kỳ bị cướp mất ngọc châu chỉ nói một tiếng: “Ngu ngốc”. Ngọc châu trong tay Sở Từ cấp tốc xoay tròn, dường như muốn vọt ra khỏi

tay hấn. Đã làm đến bước này, Sở Từ sao có thể cam tâm từ bỏ. Một tay hấn nắm chặt ngọc châu, tay còn lại tập trung toàn bộ lực lượng cơ thể, một quyền nện mạnh xuống.

Một tiếng nổ đình tai nhức óc vang lên, khói bụi quét qua Hoa Thi Âm dù lôi kéo Tiêu Chính Long ra xa khỏi biệt thự cũng vội bịt tai lại. Dù vậy, tai nàng vẫn nghe thấy tiếng ong ong, đầu óc chấn động một hồi.

Chờ khói bụi tan đi, Sở Từ một lần nữa hiện ra, trên tay hấn còn lại là những mảnh vụn của ngọc châu. Nụ cười trên mặt càng đậm:

- Muốn đoạt lại sao, đừng hòng.

Ba người cũng đã không thể giữ được vẻ mặt bình tĩnh nữa. Ngọc châu này là phần thưởng do cống hiến nhiều năm của bọn hấn với Văn gia, là một món pháp bảo rất có đẳng cấp. Phải qua tế luyện mới sử dụng được. Loại pháp bảo này so với pháp bảo thông thường còn trân quý hơn một bậc, uy lực đương nhiên cũng mạnh hơn.

Pháp bảo mạnh như vậy bị Sở Từ một quyền đấm nát, rốt cuộc lực lượng của hấn mạnh đến mức nào. Trong lòng ba người nổi lên một cảm giác hối hận, hối hận vì đã đến nơi này. Bây giờ, tứ đệ đã bỏ mình, ba người thân mình chưa chắc lo được, nói gì đến việc báo thù.

Trong chiến đấu, phân tâm là điều tối kỵ, Sở Từ lập tức nắm bắt được cơ hội này. Một quyền vung mạnh về mặt tên Trúc Cơ trung kỳ gần nhất. Hai người còn lại kịp nhận ra thì đã quá muộn, một quyền nện thẳng vào mặt. Đứng gần có thể nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn.

Đắc thủ, Sở Từ vội lách người tránh né công kích ập đến từ phía sau. Thiếu đi một viên ngọc châu, việc né tránh của hấn là khá dễ dàng.

- Lại thêm một tên nữa. Các người nếu đã dám đến đây thì cũng đừng rời đi nữa.

Hai người còn lại mặc kệ xác người kia từ trên không rơi xuống. Bọn hắn biết, vào lúc này, chỉ cần một giây phút lơ là thì sẽ có kết cục tương tự.

Tên Trúc Cơ hậu kỳ đại ca dùng ngón tay ra hiệu, người còn lại nhanh chóng hiểu ý, thân hình phóng đi theo một hướng khác. Sở Từ nắm chắc chiến thắng trong tay, cũng không vội vàng ra tay. Đây là trận chiến đầu tiên khiến hắn cảm thấy vui vẻ từ khi đạt đến Trúc Cơ kỳ, nên tận hưởng một chút a.

Thời gian tận hưởng của Sở Từ rất ngắn, hắn phát hiện ra mục đích tên kia muốn nhắm đến là ai. Sở Từ giận dữ hét to:

- Các người dám.

Vội vàng phóng về hướng Hoa Thi Âm, nàng là nữ nhân của Dương Thiên, Sở Từ nhất định không để nàng bị bất kỳ tổn hại nào. Đoán trước được hành động của hắn, Trúc Cơ hậu kỳ đại ca đã xuất hiện trước mặt cản đường. Sở Từ một quyền vung lên:

- Mau tránh ra.

Tên kia một quyền đối cứng với Sở Từ đương nhiên không có kết cục tốt. Cánh tay nát thành thịt rơi xuống đất. Miệng tràn máu tươi, ánh mắt hiện lên một tia quyết liệt, nở nụ cười:

- Ha ha, ta biết bọn ta khó có thể giết được người. Nhưng dù chết, bọn ta cũng phải kéo các người theo cùng.

Nói xong, hắn dùng chút sức lực còn sót ôm chặt lấy Sở Từ, cả người cắn phồng lên rồi nổ tung. Lực lượng phá hoại tràn lan, trận pháp bao phủ rung lên dữ dội rồi ổn định trở lại.

Tên Trúc Cơ trung kỳ còn sót quay lại nhìn về phía yjqdsW7 vụ nổ, trên mắt chảy dài hai hàng nước mắt. Rất nhanh ánh mắt hắn lại hiện lên vẻ

hung ác, lao về phía Hoa Thi Âm cùng Tiêu Chính Long, một quyền tấn công thẳng vào nàng.

Đúng lúc này, chiếc vòng trên tay Hoa Thi Âm phát ra ánh sáng. Một vòng sáng bao phủ hai người, tên Trúc Cơ trung kỳ kia bị vòng sáng đập mạnh, bay ngược về phía sau.

Dương Thiên lúc này đang yên giấc trên giường, hai mắt hăn đột nhiên mở ra, giọng nói lạnh lùng:

- Lại có kẻ muốn tìm chết sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Thu Dọn Tàn Cuộc

Trước mặt Dương Thiên, một tấm bảng dính đầy những viên ngọc nhiều màu sắc khác nhau hiện ra. Một viên trong số đó đang không ngừng nhấp nháy, báo hiệu nguy hiểm. Dương Thiên lăm bắm:

- Là Hoa Thi Âm, không phải nàng đã có Sở Từ làm hộ vệ sao, chẳng lẽ đối thủ là Tu Chân giả?

Dứt lời, thân hình Dương Thiên biến mất, xuất hiện ngay đúng vị trí trận chiến. Hắn nhẹ nhàng xuyên qua trận pháp bước vào. Bên trong là một đồng hoang tàn đổ nát, ba bốn ngôi nhà nằm trong phạm vi trận pháp đều sụp đổ, những người vô tội gần đó không may bị cuốn vào chết oan. Tu sĩ giao thủ, phạm nhân chịu tội oan a.

Thần thức Dương Thiên nhanh chóng tìm thấy Sở Từ cùng Hoa Thi Âm, Tiêu Chính Long. Sở Từ cả người đầy máu, đang không ngừng nôn ra từng ngụm máu tươi. Thân thể hắn tuy rằng cường đại, nhưng một tên Trúc Cơ hậu kỳ tự bạo ở khoảng cách gần như vậy cũng khiến hắn trọng thương. Còn sống được đến bây giờ đã chứng tỏ sự cường hãn của Man Chi thể rồi.

Hoa Thi Âm vẫn bình an vô sự, trên người nàng ngoại trừ chút bụi thì không có chuyện gì. Điều khiến Dương Thiên ngạc nhiên là Tiêu Chính Long đang ở bên cạnh nàng, vết thương dường như không nhẹ. Lấy một viên đan dược đưa cho Sở Từ rồi đỡ hắn bay lại chỗ Hoa Thi Âm, Dương Thiên lúc này mới hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi ăn đan dược của Dương Thiên, thương thế của Sở Từ lập tức khôi phục tám phần, ánh mắt nhìn về tên Trúc Cơ trung kỳ đang bất tỉnh đằng xa, tức giận nói:

- Chuyện này ra cũng không rõ, từ đâu xuất hiện một đám người tự nhận mình là người của Văn gia, nói là muốn bắt Tiêu Chính Long về để tra hỏi về thiếu gia. Tiêu Chính Long tìm đến ta để nhờ sự trợ giúp. Không ngờ hôm nay bọn hắn mang đến bốn tên Trúc Cơ kỳ, hơn nữa còn chuẩn bị sẵn trận pháp để tránh bị Âm tổ phát hiện. Mọi chuyện sau đó chắc người cũng đã rõ.

Hoa Thi Âm tự trách:

- Tất cả đều là lỗi của ta. Nếu ta không nhất quyết ra ngoài mua đồ, Tiêu Chính Long cũng sẽ không bị bọn người kia đánh ra nông nỗi này, Sở Từ cũng không bị bốn tên kia ám toán.

Dương Thiên ngồi xuống cạnh bên, ôm lấy bờ vai nàng:

- Hắn sẽ không sao, chỉ là một chút nội thương mà thôi. Có ta ở đây, mọi chuyện sẽ nhanh chóng kết thúc.

Nói xong, Dương Thiên bước lại chỗ Tiêu Chính Long, một tay đặt lên lưng hắn. Một luồng khí lạnh từ tay Dương Thiên truyền thẳng vào người Tiêu Chính Long. Hắn khẽ rên nhẹ một tiếng, từ trong miệng phun ra một ngụm máu màu đen. Hai mắt dần mở ra, nhìn thấy Dương Thiên liền vội nói:

- Thiếu gia, đám người kia...

Dương Thiên ra hiệu cho hắn dừng lại:

- Mọi chuyện ta đều đã biết, các người nghỉ ngơi một lát, mọi chuyện còn lại ta sẽ giải quyết.

Người Văn gia muốn tìm là hãn, chuyện này Dương Thiên cũng sớm đoán biết được. Dù sao danh nghĩa người của gia tộc Roll kia hãn chỉ lấy đại thôi, không có tác dụng lâu dài.

Vốn hãn nghĩ rằng khi đám người kia tìm đến, cho bọn hãn một trận là xong. Không ngờ lại bất ngờ bị Tô Nguyệt Nhi mời đi, khiến đám người này tìm đến Tiêu Chính Long. Đây là lỗi của Dương Thiên khi quên tính đến chuyện này.

- Văn gia a, các người đã lựa chọn diệt vong, đừng trách ta độc ác.

Dám động vào những người bên cạnh hãn, kết cục chỉ có một. Đối với loại kẻ thù này, Dương Thiên chưa từng nương tay.

Tên Trúc Cơ trung kỳ kia lúc này cũng đã tỉnh lại. Hãn bị lực phản chấn từ chiếc vòng trên tay Hoa Thi Âm làm bất tỉnh. Chiếc vòng này là pháp bảo đặc biệt do Dương Thiên chế tác, ngoài năng lực phòng ngự khủng khiếp còn có tác dụng phản hồi công kích với lực lượng gấp bội.

May mắn tên Trúc Cơ trung kỳ này cho rằng Hoa Thi Âm chỉ là phạm nhân, hãn muốn tiết kiệm lực lượng để giết Sở Từ để phòng tên này còn sống sót sau vụ nổ. Vì vậy, lực phản chấn chỉ khiến hãn trọng thương chứ không mất mạng.

Không để hãn có bất kỳ động tác gì, Dương Thiên tiến lại, một tay tóm cổ nâng cao lên:

- Cho người một cơ hội cuối cùng, đưa ta đến Văn gia.

Bị Dương Thiên nhắc bổng trên không, tên Trúc Cơ trung kỳ cả người vô lực, không điều động được bất kỳ một tia lực lượng nào để phản kháng. Trong lòng âm thầm kinh hãi, đây chính là thiếu gia mà Sở Từ đã nói khi nãy sao. Quả nhiên cường đại đến không hợp lẽ thường, đặc tội một nhân vật như vậy, Văn gia khó có thể yên bình.

Không điều động được lực lượng, bây giờ đến việc tự sát cũng nằm ngoài tầm với của hắn. Hai mắt hắn nhắm lại, chuẩn bị tinh thần đối mặt với mọi loại cực hình, quyết tâm không nói cho đối thủ bất cứ thông tin gì, hi vọng Văn gia sớm nhận được tin tức để có kế hoạch ứng phó.

- Là người không biết tận dụng, đừng trách ta độc ác.

Dứt lời, hắn lập tức sử dụng Sưu Hồn thuật. Dương Thiên hạ thấp người tên Trúc Cơ trung kỳ kia xuống, lấy thân mình che khuất hắn lại, tránh cho ba người nhìn thấy cảnh tượng không hay.

Sưu Hồn thuật kết thúc, Dương Thiên vút tên kia xuống đất. Lúc này hắn cả người co nhúm lại như một cái túi da nhàu nát, hai mắt trợn trắng nhìn rất kinh khủng.

Dương Thiên sắp xếp lại những tin tức thu xếp được, quyết định mau chóng rời đi để giải quyết. Loại phiền phức này, làm sớm lúc nào thì sẽ khỏe lúc ấy. Nếu để thêm một khoản thời gian, ai biết bọn hắn có phải ra thêm tên Kim Đan kỳ nào đến nữa không.

Lúc này, Hoa Thi Âm cũng đã gọi thuộc hạ đến nơi. Nhìn thấy khung cảnh đổ nát, đám người hoảng hốt hỏi:

- Bang chủ, là kẻ nào dám ra tay. Mau nói cho ta biết, ta giết cả nhà hắn.

- Đúng vậy, dám động thủ với bang chủ Ngự Long bang, bọn hắn chán sống rồi sao?

Hoa Thi Âm ra hiệu cho mọi người yên tĩnh:

- Chuyện hôm nay ta đã có biện pháp giải quyết, các người để xe lại rồi về trước đi.

- Nhưng...

- Đây là lệnh.

Thấy giọng điệu quyết đoán của Hoa Thi Âm, đám người biết điều trở về. Chờ bọn hăn rời đi, Dương Thiên bước lại bên cạnh nàng:

- Các người trở về trước, ta giải quyết xong chuyện này sẽ quay lại.

Hoa Thi Âm ngạc nhiên:

- Bọn hăn đều đã chết, người còn muốn làm gì nữa?

Dương Thiên lắc đầu:

- Bọn hăn chỉ là làm theo lệnh người khác. Ta cần chấm dứt chuyện này một lần và mãi mãi.

Hoa Thi Âm là người thông minh, nàng đương nhiên hiểu Dương Thiên muốn nói gì. Hăn muốn tìm đến kẻ đứng đằng sau đám người kia. Hoa Thi Âm lập tức phản đối, nàng chưa rõ Dương Thiên mạnh đến mức nào nhưng trận chiến vừa diễn ra đã để lại trong lòng nàng một bóng đen rất lớn.

Con người có thể đạt đến trình độ như vậy sao? Chỉ bằng lực lượng tự thân, không có bất kỳ ngoại lực nào, tạo ra một vụ nổ phá hủy gần mười ngôi nhà. Nếu không phải tận mắt chứng kiến, Hoa Thi Âm sẽ cho rằng những thứ này chỉ có trên phim ảnh. Màn xông qua mưa đạn của Sở Từ lần trước cũng rất ấn tượng, bất quá so với lần này thì không đáng kể chút nào.

- Không được, đám người kia rất nguy hiểm. Người một mình đi tìm bọn hăn...

Dương Thiên cười:

- Người đang lo lắng cho ta sao?

- Phải, ta lo lắng cho người.

Hoa Thi Âm trực tiếp thừa nhận, nàng không có thói quen ngại ngùng như nữ nhân bình thường. Từ sau chuyện lần trước, Hoa Thi Âm đã chắc chắn, đây chính là nam nhân của cuộc đời nàng.

Dương Thiên đưa tay ôm Hoa Thi Âm vào lòng:

- Yên tâm đi. Người xem, cả bốn tên kia cũng không làm gì được Sở Từ. Ta là thiếu gia của hắc, đương nhiên lợi hại hơn nhiều. Dù bọn hắc sử dụng tất cả mọi thứ, có thể làm tổn thương một cọng tóc của ta đã là chuyện phi thường.

Sở Từ cũng đã đỡ Tiêu Chính Long bước lại gần:

- Đúng vậy. Thực lực của thiếu gia so với ta mạnh hơn rất nhiều lần. Nếu bốn tên kia gặp hắc, một chút lực hoàn thủ cũng không có, trực tiếp đến trước mặt Diêm Vương báo danh nhập sổ rồi.

Lời nói của Sở Từ làm ba người bật cười, nghe có vẻ hư cấu nhưng đó thật sự là điều mà hắc nghĩ. Trong mắt Sở Từ, Dương Thiên là vô địch, không ai có thể làm gì được hắc. Sự cuồng nhiệt so với Tiêu Chính Long còn lớn hơn. Hắc là Tu Chân giả, hiểu biết về Tu Chân giả vượt trội hơn Tiêu Chính Long là điều dễ hiểu.

- Thi Âm, người đã nghe hắc nói rồi chứ. Người chỉ cần ở lại đây chờ đợi, ta sẽ mang tin tốt trở về.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Tâm Tư Phức Tạp

Hoa Thi Âm vẫn còn hơi lo lắng:

- Để ta đi cùng người.

Đề nghị của nàng khiến Dương Thiên bất ngờ, suy nghĩ kỹ một lát hăn liền từ chối. Hăn không muốn nàng nhìn thấy những cảnh tượng đẫm máu kia.

- Đợi ta trở về.

Thấy Dương Thiên từ chối, Hoa Thi Âm tỏ vẻ thất vọng. Nhưng nàng rất nhanh lấy lại tinh thần, là một nữ nhân thông minh, Hoa Thi Âm biết mình có đi theo cũng chỉ là gánh nặng cho hăn, chi bằng ở lại đây đợi hăn trở về.

- Dương Thiên, ta đợi người trở về. Ta đã ly hôn cùng tên kia, chúng ta...

Hoa Thi Âm bỏ dở câu nói, xoay người bước lên xe. Dương Thiên biết nàng đang muốn tiếp thêm sức mạnh cho hăn, chỉ biết bật cười. Giết vài tên tiểu tu sĩ mà thôi, hăn không yếu đến mức gặp nguy hiểm a.

Sở Từ cùng Tiêu Chính Long bước lại gần:

- Thiếu gia, nhất định phải cho bọn hăn một bài học nhớ đời.

- Ta biết, các người trở về đi.

Chờ hai người lên xe, chiếc xe bắt đầu lăn bánh rồi đi. Dương Thiên lấy điện thoại ra gọi cho Diệp Vấn Thiên, hẳn muốn tìm người đến bảo vệ cho Hoa Thi Âm trong thời gian hẳn vắng mặt, tránh cho Văn gia có cơ hội động thủ lần nữa.

Đầu dây bên kia rất nhanh thông suốt, Diệp Vấn Thiên giọng nói chứa đầy sự mệt mỏi:

- Dương Thiên, có chuyện gì sao?

- Người hình như rất mệt mỏi?

- Chiến sự đã bắt đầu diễn ra ở một vài nơi nhỏ lẻ, tin rằng rất nhanh sẽ bùng phát với quy mô lớn. Vì thế gần đây ta luôn chìm trong công việc.

- Vì vậy nên các người bỏ mặc cho đám đại gia tộc kia làm càn?

Diệp Vấn Thiên ngạc nhiên, hẳn không hiểu lắm câu hỏi của Dương Thiên:

- Người nói vậy là có ý gì?

Dương Thiên giả vờ tức giận để tăng tính nghiêm trọng của vấn đề:

- Có ý gì sao? Người có biết Văn gia không?

- Văn gia? Người nói Văn gia, xếp hàng thứ 7 trong 100 đại gia tộc mạnh nhất thế giới, bọn hắn đã gây ra chuyện gì?

- Không nhiều lắm, chỉ kéo bốn tên Trúc Cơ kỳ cùng một đám Luyện Khí kỳ đến kinh thành gây rối, phá hủy vài chục ngôi nhà, giết chết gần 100 người mà thôi.

Hắn cố ý nói quá lên để thu hút sự chú ý của Diệp Vấn Thiên. Thành công vượt quá mong đợi:

- Cái gì, bọn hắc dám làm như vậy. Âm tổ đã hạ lệnh các đại gia tộc án binh bất động, giữ gìn lực lượng chuẩn bị cho cuộc chiến. Văn gia sao, rất tốt, ta sẽ lập tức xin chỉ thị cấp trên, phải cho bọn hắc hiểu được, chống lại mệnh lệnh của Âm tổ sẽ có hậu quả như thế nào.

Diệp Văn Thiên rất tức giận, đám người của các đại gia tộc bề ngoài luôn phục tùng mệnh lệnh của Âm tổ, phía sau lại luôn tìm cách chống đối. Khi Âm tổ muốn mượn lực lượng của Âm tổ để phối hợp, bọn hắc đã tìm lý do thoái thác. Vậy mà dám điều động lực lượng đến phá hủy nhà dân, giết người, thực sự không để Âm tổ vào mắt sao?

Sự tức giận của Diệp Văn Thiên vượt qua dự liệu của Dương Thiên, hắc vội nói:

- Chuyện này ta sẽ giải quyết, không cần người bạn tâm. Ta chỉ cần người cho vài người đến đây bảo hộ vài người của ta, đang bị bọn hắc nhắm tới là được.

Diệp Văn Thiên chần chừ:

- Chuyện này...

- Có vấn đề gì sao?

- Dương Thiên, người không thấy lạ sao. Bọn hắc gây ra chuyện lớn như vậy, Âm tổ lại mặc kệ không để ý đến?

Nghe Diệp Văn Thiên nói, Dương Thiên mới để ý đến. Ban đầu hắc cho là do có trận pháp ngăn cản nên Âm tổ mới không phát hiện ra. Nhưng hiện trường vụ nổ rất lớn, trận pháp đã bị hư hỏng khá nhiều, không có lý nào Âm tổ lại không phát hiện ra có tu sĩ giao chiến. Trong đầu Dương Thiên hiện lên một lời giải thích:

- Người muốn nói, các người không còn người nào ở trong nước?

Diệp Vấn Thiên gật đầu:

- Không chỉ trong nước, người của Âm tổ trong những nước gần đó, toàn bộ đã bị điều động đi.

- Tại sao?

- Là vì người.

- Vì ta?

Câu trả lời của Diệp Vấn Thiên làm Dương Thiên nghếch mặt ra, chuyện này thì có liên quan gì đến hắn?

- Ta không nhớ mình có ra lệnh cho các người rời đi a.

- Không phải chuyện đó. Âm tổ hiện tại đang lâm vào tình trạng thiếu thốn nhân lực trầm trọng. Bọn ta phải tìm cách tiết kiệm hết mức có thể. Các vị hội trưởng thông qua bàn bạc đã thống nhất rằng tên Huyết ma kia sẽ không dám ra tay ở nơi người đang sống để tránh việc người can thiệp, thậm chí ra tay tham chiến. Nội gián bọn ta cài vào bên trong cũng đưa ra tin tức, phía trên đã ra lệnh cho bọn hắn không được có bất kỳ hành động nào trong khu vực đó. Xác định chắc chắn, bọn ta đã điều động toàn bộ nhân lực rời đi.

Dương Thiên câm nín, nhất thời không biết nói gì cho phải. Chần chờ một lúc mới hỏi:

- Người hiện tại đang ở nơi nào?

- Ta đang ở một đất nước nhỏ ở châu Âu, có chuyện gì sao?

- A, không có. Người cứ làm nhiệm vụ của mình, ta có việc bận. Cáo từ.

Tắt máy, Dương Thiên cau mày suy nghĩ. Nếu không tìm được người trợ giúp, đành phải tự tăng lực lượng của người mình lên vậy. Suy nghĩ xong, Dương Thiên quyết định rời đi tìm Sở Từ. Trước khi đi, hắn tiện tay phá vỡ trận pháp còn sót lại. Khốn trận đã sớm bị uy lực của vụ nổ phá hủy, chỉ còn lại huyền trận cùng trận pháp cách âm mà thôi.

Dương Thiên cong tay búng nhẹ một cái, một tia sáng bay thẳng lên bầu trời. Bầu trời đêm xuất hiện những gợn sóng nhỏ rồi tan vỡ. Làm xong, Dương Thiên rời đi, tin rằng sẽ sớm có người phát hiện ra khung cảnh đồ nát này.

Ba người lúc này đã đến một ngôi nhà khác của Hoa Thi Âm. So với biệt thự trước kia thì nơi này đơn giản hơn nhiều, diện tích khá rộng lớn, xây dựng ở góc kinh thành. Cấu trúc đơn giản, giống những ngôi nhà cổ xưa được xây dựng từ thập niên 60, 70. Nơi này là căn cứ bí mật dùng trong trường hợp trốn tránh kẻ thù của Hoa Thất. Hoa Thi Âm trở thành người thừa kế của hắn nên tất nhiên trở thành chủ nhân của nơi này. Nàng muốn tạm lánh ở đây một thời gian, chờ Dương Thiên trở về.

Dương Thiên không đi vào trong mà dùng Truyền Âm thuật gọi Sở Từ đi ra:

- Sở Từ, mau ra ngoài. Ta đang đợi người, đừng nói cho người khác biết.

Sở Từ lúc này đang được ý tá riêng do Hoa Thi Âm sắp xếp để băng bó vết thương. Thương thế hắn đã khôi phục tám, chín phần, chỉ băng bó vài vết thương ngoài da mà thôi. Nhận được truyền âm của Dương Thiên, Sở Từ ra hiệu cho y tá dừng lại:

- Tốt rồi. Ta có việc phải ra ngoài một lát. Người có thể đi.

Đợi y tá rời đi, Sở Từ lấy một cái áo khoác có sẵn trong tủ cùng một cái wfPaV0 nón đội lên đầu. Hình tượng khá giống một tên thám tử tư trong

các bộ phim trinh thám. Bước xuống dưới lầu, hắn lại gặp Hoa Thi Âm đang ngồi uống trà. Thấy Sở Từ, Hoa Thi Âm liền nói:

- Đã bằng bó xong rồi sao. Lại đây uống trà với ta đi.

Sở Từ vội từ chối:

- Ta có chút việc phải ra ngoài.

Hoa Thi Âm hơi ngạc nhiên:

- Có chuyện gì có thể nói với người làm. Người phải biết bây giờ ra ngoài rất nguy hiểm, ai biết bọn hắn có còn để lại hậu thủ hay không?

- Có thiếu gia ở đây, bọn hắn có kéo đến đông gấp trăm ngàn lần cũng vô dụng.

- Người nói cái gì, Dương Thiên đang ở đây?

Biết mình lỡ lời, Sở Từ vội chữa lại:

- Ý của ta là thiếu gia hắn là chưa rời đi xa, nếu bọn hắn có hành động gì hắn sẽ sớm phát hiện ta. Không cần lo lắng.

- A, vậy người đi sớm về sớm.

- Tốt.

Bước ra ngoài cửa, Sở Từ thở dài, có chút luyến tiếc. Từ nhỏ đã được đưa đến Âm tổ, Sở Từ rất ít khi tiếp xúc với nữ nhân. Thời gian qua hắn luôn ở bên cạnh Hoa Thi Âm, âm thầm bảo hộ nàng, nảy sinh tình cảm là điều dễ hiểu. Hắn biết tình cảm này sẽ không có kết quả, người Hoa Thi Âm thích là Dương Thiên. Hắn không có điểm nào có thể so sánh với Dương Thiên, chỉ đành chôn giấu tình cảm này trong lòng. Nghĩ vậy,

những mỗi lần nhìn thấy nàng, Sở Từ lại không nhịn được mà muốn bước lại gần. Chỉ cần nói chuyện với nàng vài câu cũng đủ khiến hần hạnh phúc.

Dương Thiên đứng từ xa, trông thấy cảnh này, trong lòng nổi lên một tư vị khó hiểu. Dương Thiên không ngốc, ít nhất là trong tình huống này, hần nhận ra Sở Từ nghĩ gì. Hần luôn xem Sở Từ là huynh đệ, bây giờ huynh đệ lại yêu thích nữ nhân của mình, phải giải quyết thế nào mới đúng đây?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 187: Huỳnh Đệ

Chờ Sở Từ bước đến phía sau, Dương Thiên không hề quay mặt lại nhìn hần, chỉ nói một câu: “Theo ta” rồi bỏ đi. Sở từ cảm thấy hơi khó hiểu nhưng vẫn theo sát Dương Thiên.

Bay lên tầng thượng của một tòa cao ốc, nơi đó có đặt sẵn một bộ bàn ghế, chắc là có người thường xuyên đến nơi này uống trà thư giãn. Ngồi xuống ghế xong, Dương Thiên ra hiệu cho Sở Từ ngồi đối diện mình.

Hai người ngồi đối diện nhau, Sở Từ lúc này mới hỏi:

- Thiếu gia, người gọi ta ra đây có chuyện gì?

- Đừng gọi ta là thiếu gia, ta luôn xem ngươi là huynh đệ. Đến, chúng ta cùng uống rượu đi.

Dương Thiên lấy ra hai bình rượu, đều là linh tửu quý hiếm lần trước hần lừa được từ tay Huyết Thần. Thấy Dương Thiên rất bất thường, Sở Từ vội hỏi:

- Thiếu gia, có chuyện gì sao. Chẳng lẽ đám người kia lợi hại hơn chúng ta tưởng tượng?

- A, bọn hần sao. Chỉ là chuyện vặt vãnh, ngươi không cần bận tâm. Uống.

Nhận lấy bình rượu từ tay Dương Thiên, Sở Từ đưa lên miệng làm một ngụm lớn. Một luồng khí nóng theo đó chạy thẳng đến bụng hần, linh lực

mạnh mẽ trào dâng. Đúng lúc này, từ trong cơ thể Sở Từ, một lực lượng kỳ lạ xuất hiện, hấp thu toàn bộ năng lượng kia. Sở Từ kiểm tra lại thân thể, nhận thấy tu vi tăng tiến, hai mắt hân sáng rực lên:

- Thiếu gia, đây là loại rượu gì. Bên trong ẩn chứa linh lực thật mạnh, chỉ một ngụm đã khiến tu vi của ta tăng lên.

Nếu tu sĩ bình thường uống loại linh tửu này sẽ không chịu được năng lượng ẩn chứa trong đó, dẫn đến việc bạo thể mà chết. Nhưng Sở Từ là Man Chi thể, ẩn chứa lực lượng vô cùng cường đại. So với nó, chút linh lực nhỏ bé trong rượu có đáng là gì. Dương Thiên đương nhiên biết chuyện đó, hân quả thực chỉ muốn cùng Sở Từ uống mà thôi. Vì sau đêm nay, hai người có thể không còn là huynh đệ nữa. Tất cả phụ thuộc vào câu trả lời của Sở Từ.

- Chỉ là chút linh tửu, nếu người thích, lát nữa ta lại cho người vài bình là được.

Sở Từ vội từ chối:

- Không được, thứ này quý giá như vậy, ta sao có thể lấy nhiều chứ.

- Thứ này đối với ta vô dụng. Hơn nữa, ta xem người là huynh đệ, chút linh tửu này có đáng là gì.

Nghe Dương Thiên nói vậy, Sở Từ cảm động đến rơi nước mắt. Một cảm giác có lỗi bất ngờ xuất hiện, xâm chiếm con người hân. Sở Từ gian nan nói:

- Thiếu gia, ta có chuyện muốn nói với người.

Dương Thiên giả vờ không biết:

- Chuyện gì?

- Trong thời gian qua, người muốn ta bảo hộ an toàn cho Hoa Thi Âm. Ta, ta...

Dương Thiên ngắt lời:

- Được rồi, ta hiểu người muốn nói gì. Sở Từ, người thực sự thích nàng sao?

Sở Từ bất ngờ bị Dương Thiên hỏi một câu như vậy, nhất thời không biết trả lời thế nào cho phải. Thấy hần ấp úng, Dương Thiên liền nói:

- Mau nói đi, rất khó để trả lời ta sao?

- Thiếu gia, xin lỗi.

- Chuyện này có gì mà phải xin lỗi. Thích một người không phải là thứ người có thể quyết định được. Vậy nói cho ta biết, người muốn làm gì?

Sở Từ đưa bình rượu lên miệng, một hơi uống hết gần nửa bình như để tiếp thêm dũng khí:

- Thiếu gia, ta quyết định sẽ rời đi. Người nàng thích là người, người lại có ơn với ta. Từ nay về sau ta sẽ không bao giờ gặp lại nàng nữa.

- Nếu người bỏ đi, ai sẽ thay ta bảo vệ nàng?

- Thiếu gia, có người ở đây...

- Người nên biết, ta có rất nhiều việc, không thể ở bên cạnh nàng mọi lúc mọi nơi. Nàng lại là thủ lĩnh hắc bang, mỗi ngày đều có nguy cơ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Sở Từ đã ngà ngà say, tuy nói hần không đến chuyện bạo thể mà chết nhưng uống say lại là chuyện khác. Hơi men lẫn vào đầu óc, Sở Từ bộc phát toàn bộ suy nghĩ trong lòng:

- Vậy người nói đi, ta phải làm sao. Hàng ngày kề cận nàng, âm thầm theo dõi nàng. Mỗi mỗi chỉ có thể đứng phía sau. Người có biết, ta khao khát được một lần bước đến trước mặt nàng, che chở cho nàng khỏi những sóng gió kia. Nhưng ta biết, người nàng cần không phải là ta, người có thể đứng trước nàng che chắn cho nàng cũng không phải là ta. Người mà ta thích là một bông hoa không thể hái, chỉ có thể đứng từ xa nhìn nàng. Ta phải làm thế nào cho đúng đây.

Nghe Sở Từ bộc bạch, Dương Thiên nhất thời yên lặng. Hắn chưa từng đặt mình vào vị trí của Sở Từ để suy nghĩ. UO8C49N Nếu là hắn vào vai Sở Từ trong trường hợp này, nếu người hắn yêu lại yêu một người khác. Mà hắn hoàn toàn không có khả năng tranh giành với người kia thì sao?

Một câu hỏi khó, Dương Thiên không trả lời được.

- Sở Từ, chúng ta tạm thời bỏ qua chuyện đó. Hôm nay, hãy uống một lần cho thật sảng khoái đi.

Sở Từ không nói gì, đưa bình rượu lên miệng uống xuống. Dương Thiên lấy ra thêm gần 10 bình nữa, cả hai không nói với nhau câu nào, lần lượt uống hết bình này đến bình khác.

Sáng sớm hôm sau, nhân viên vệ sinh lên tầng thượng dọn vệ sinh thì trông thấy hai nam nhân đang nằm ngủ trên đất. Xung quanh là rất nhiều bình rượu vứt lăn lóc. Hắn vội đi xuống dưới lầu gọi bảo vệ, khi lên đến nơi đã không thấy bóng dáng một ai. Bàn ghế lại sắp xếp rất ngăn nắp.

- Không thể nào, lúc này rõ ràng là có hai người uống rượu say ngủ ở đây. Ta còn nhớ rõ mặt của họ.

Bảo vệ bật cười:

- Vậy ý của người là bọn hắn tỉnh dậy rồi nhảy xuống sao. Ta nghĩ tối qua người ngủ chưa đủ giấc, đến bây giờ vẫn còn mơ ngủ. Ta đi làm việc

tiếp, người cũng lo việc quét dọn của mình đi.

Tên bảo vệ rời đi, nhân viên vệ sinh lăm bắm:

- Chẳng lẽ ta thực sự nhìn nhầm. Ai, tối qua không nên uống nhiều rượu như vậy.

Dương Thiên cùng Sở Từ đã sớm rời đi, cả hai xuất hiện trước nhà của Hoa Thi Âm vài trăm mét. Sở Từ nhìn Dương Thiên, gật đầu cảm tạ:

- Dương Thiên, cảm tạ người. Ta đã biết phải làm như thế nào?

Dương Thiên ngẩn ra, hẳn không nhớ là mình có cho Sở Từ lời khuyên nào bổ ích a.

- Vậy người định làm gì?

- Ta sẽ tiếp tục ở bên bảo hộ cho nàng. Trong lúc đó, ta sẽ đi tìm một tình yêu mới, tin rằng sớm muộn ta cũng tìm được một người phù hợp cho mình.

- Nói vậy, người muốn từ bỏ sao?

- Ha ha, ngay từ đầu ta đã từ bỏ, những chuyện biết trước không có kết quả, cố gắng để làm gì.

- Người nghĩ được vậy là tốt. Ta còn sợ người chấp nhất không muốn buông tay.

...

Chờ Sở Từ đi vào trong, Dương Thiên thở ra một hơi, may mắn, hai bọn hắn không đến mức trở mặt thành thù. Sở Từ có thể suy nghĩ thông suốt như vậy, thật sự rất tốt.

Mọi chuyện thu xếp ổn thỏa, Dương Thiên an tâm rời đi. Trước tiên hắn về nhà tắm rửa, thay một bộ quần áo mới. Là một người yêu thích sự sạch sẽ, nằm ngủ dưới đất một đêm khiến hắn cảm thấy khó chịu. Mang theo vài đồ vật cho một chuyến đi dài ngày, Dương Thiên bắt đầu lên đường.

Vốn định giải quyết chuyện này nhanh gọn, đáng tiếc tên Trúc Cơ trung kỳ kia cũng không biết kẻ ra lệnh cho hắn truy bắt Tiêu Chính Long hiện đang ở đâu. Ai làm người đó chịu, Dương Thiên tất nhiên sẽ không tìm đến rồi giết sạch tất cả tộc nhân Văn gia.

Vậy nên mọi chuyện phiền phức hơn một chút. Hắn phải dựa theo tin tức thu được từ Sư Hồn, xâm nhập Văn gia, tìm kiếm rồi giết chết tên kia. Đối với việc này, Dương Thiên thấy nó khá thú vị, giống như khi hắn chơi một tựa game ám sát nổi tiếng. Dương Thiên quyết định không nhờ đến sự trợ giúp của Âm tổ, đám người kia hiện giờ đang thiếu thốn nhân lực trầm trọng, hắn cũng không tiện làm phiền.

Dựa theo ký ức của tên Trúc Cơ trung kỳ, Dương Thiên đến sân bay, mua vé đến một đất nước nhỏ. Nghe nói đất nước này thành lập chưa lâu, là do Văn gia dùng tài lực xây dựng thành căn cứ cho riêng mình. Không có chuyến bay thẳng đến đó, Dương Thiên đành mua vé đến một nước lân cận.

Hành trình khá nhàm chán, không có những vụ cướp máy bay hay gặp mỹ nữ tiếp viên như trong tiểu thuyết. Các nàng tuy không tệ, bất quá so với tiêu chuẩn của Dương Thiên thì còn kém một ít.

Lấy máy tính ra chơi Warcraft, Dương Thiên lại nhớ tới Đình Đình, lần đầu tiên hắn và nàng gặp gỡ cũng là trên một chuyến bay. Giọng nói của hắn mang theo chút nhớ nhung:

- Đình Đình, đến khi nào người mới tỉnh lại a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Thanh Vũ Gặp Chuyện

Máy bay đáp xuống một sân bay nhỏ, Dương Thiên mang theo hành lý đi ra ngoài. Vốn định tìm một tài xế để hỏi đường, Dương Thiên nhận ra một sự thật phũ phàng: “Nơi này sử dụng thứ ngôn ngữ mà hắn không biết”. Những lần trước đến các quốc gia khác đều là nói tiếng Anh khiến hắn lơ là mà quên mất chuyện này.

May mắn cho hắn, những tài xế ở đây đã quen với việc có du khách đến, có thể nói tiếng Anh khá rành mạch. Dương Thiên thuê một chiếc đưa hắn đến một tỉnh nhỏ nằm gần biên giới. Đến nơi, Dương Thiên vui vẻ thưởng cho tên tài xế xe khá nhiều tiền khiến hắn cảm ơn rồi rút.

Chờ tài xế rời đi, Dương Thiên dựa theo ký ức thu được, trong đầu bắt đầu soạn thảo lên một kế hoạch tiếp cận. Đây là lãnh địa của Văn gia, bọn hắn canh gác biên giới rất cẩn thận. Những người từ bên ngoài đi vào đều phải có dấu mộc xác nhận, nếu không sẽ bị trục xuất ngay lập tức. Bước vào bất kỳ nhà hàng hay khách sạn nào cũng đều phải xuất trình.

Để tránh xuất hiện N99ZLm biến cố phá hỏng việc, Dương Thiên tìm đến bộ phận hải quan lo lót một lượng tiền lớn. Hắn dễ dàng có được con dấu cùng một giấy chứng nhận thân phận xa lạ. Một quốc gia dù pháp luật có nghiêm minh đến mức nào cũng không tránh được tình trạng cấp dưới quan liêu, tham nhũng. Dựa vào điểm này, Dương Thiên thuận lợi lọt qua trạm kiểm soát đầu tiên.

Quốc gia này diện tích không lớn, chỉ bao gồm một thành phố và ba tỉnh nhỏ lân cận. Do được Dương Thiên đưa cho nhiều tiền, nhân viên cán bộ

hải quan còn nhiệt tình thuê cho hắn một chiếc xe đi đến tận trung tâm. Nơi này sử dụng nhiều loại ngôn ngữ khác nhau nhưng phần lớn là tiếng Anh. Dương Thiên thở ra một hơi, thiếu chút nữa hắn đã dự định đi tìm một tên thông dịch viên.

Dù sao mục đích của hắn là điều tra thông tin chứ không phải giết tất cả mọi người. Không hiểu bọn hắn nói gì thì điều tra bằng cách nào?

Để tránh thu hút sự chú ý, Dương Thiên tìm một nhà trọ, án binh bất động vài ngày. Nói là án binh bất động, thật ra hắn đang dành thời gian vui chơi, giải trí. Quốc gia này là tập hợp của nhiều nền văn hóa, từ trò chơi đến ẩm thực đều rất phong phú, đa dạng. Đã mất công đến nơi này, tất nhiên phải tận hưởng một chút.

Đến ngày thứ 4, khi Dương Thiên đang ngồi ăn món súp trộn trong một quán ăn nằm trong hẻm thì bất ngờ gặp phải người quen.

Nhìn đám súp đang bò trong chiếc đĩa trước mặt, trộn lẫn với ít rau và nước chấm, mồ hôi trên trán Dương Thiên chảy ròng. Chưa cần biết mùi vị thế nào, chỉ cần nhìn món ăn đã khiến hắn có chút buồn nôn. Theo lời giới thiệu ghi trên thực đơn, đây là món ăn học được từ một bộ lạc ít người sống trong núi. Chủ quán đến tận nơi nếm thử rồi dùng rất nhiều vật quý đổi lấy phương pháp chế biến.

Mặc kệ giới thiệu có đúng sự thật hay không, món ăn này đúng là đặc sản địa phương. Dương Thiên cắn răng, dùng đũa gắp một con súp vẫn còn đang uốn éo cho vào miệng. Mùi vị béo ngậy pha trộn với vị cay, mặn của nước sốt khiến hắn lâng lâng. Không khỏi vỗ tay tán thưởng:

- Tuyệt, không ngờ súp bộ lạc cũng có thể làm ra món ăn ngon như vậy. Sau này có dịp nhất định phải đến vụ tộc, đám linh trùng kia mùi vị nhất định rất tốt.

Nếu Vu sư của Vu tộc biết được ý định của Dương Thiên nhất định sẽ khóc thét. Cổ độc mà người mất hàng chục năm bồi dưỡng lại bị người khác xem là món ăn, người có cười nổi hay không?

Ăn hết đĩa sấu trộn, Dương Thiên ngẩn đầu lên định gọi thêm vài đĩa nữa thì thấy một thân ảnh quen thuộc đi lướt qua cửa. Xác định mình không có nhìn lầm, Dương Thiên liền sử dụng Truyền Âm thuật cho nàng:

- Vô tình gặp gỡ tức là hữu duyên, có muốn uống chút rượu, cùng ta nói chuyện hay không?

Thân ảnh kia khựng lại, nhìn vào trong quán thì thấy Dương Thiên đang mỉm cười, vẫy tay với nàng. Ngẩn ngơ trong chốc lát, người này bước vào, ngồi đối diện với Dương Thiên, nói:

- Thật không ngờ lại có thể gặp người ở đây.

Dương Thiên đã sớm vớt phần còn lại của đĩa sấu trộn xuống đất. Dù món ăn này có ngon đến mức nào, nữ nhân trông thấy chắc chắn sẽ nôn ra hết. Đây là Dương Thiên muốn giúp nàng cũng như giữ gìn hình tượng thân sĩ của hã.

- Ta có vài việc cần phải giải quyết ở đây. Từ sau trận chiến tại tổng bộ Thiên Sát, người đã bỏ đi nơi nào?

Nữ nhân này chính là người cùng Dương Thiên phá nát tổng bộ của Thiên Sát, Thanh Vũ. Thật ra Thanh Vũ chỉ cứu người rồi trốn ra ngoài, kẻ hủy diệt Thiên Sát chỉ có một mình Dương Thiên mà thôi. Từ sau chuyện đó, Thanh Vũ bỏ đi không một lời từ biệt, Dương Thiên cũng chưa một lần có ý định tìm nàng. Theo suy nghĩ của hã, nếu nàng muốn gặp hã thì sẽ đến tìm hã, còn nếu nàng không muốn, hã đi tìm nàng thì có lợi ích gì.

Sự xuất hiện của Thanh Vũ tại đây cũng khiến Dương Thiên khá bất ngờ. Tại sao nàng lại tốn công chạy đến một đất nước xa xôi, pháp luật lại hà

khắc như vậy. Chẳng lẽ ở trong đó có ẩn tình gì sao?

Thanh Vũ không trả lời câu hỏi của Dương Thiên mà nói lảng sang truyện khác:

- Lần trước nhờ có người giúp đỡ ta mới thành công cứu được mẹ và đệ đệ. Khi đó chưa có dịp gặp mặt người để cảm tạ. Bây giờ ta kính người một ly, mong người chấp nhận.

Nói xong, Thanh Vũ đưa ly rượu lên miệng, một hơi uống cạn. Bỗng vào trực giác, Dương Thiên nhận ra nàng đang có chuyện không ổn. Hắn tìm cách dò hỏi:

- Chỉ có như vậy thôi sao?

- A, người còn muốn thứ gì. Nếu ta có thể, nhất định sẽ không từ chối.

- Nếu ta muốn người thì sao?

Người Thanh Vũ hơi cứng lại nhưng rất nhanh thả lỏng ra:

- Không thành vấn đề, nếu người muốn thân thể ta, ta sẽ cho người. Người muốn ngay bây giờ hay đợi đến buổi tối, ta biết ở gần đây có một khách sạn chuyên dụng cho việc này.

Quả nhiên là có việc, hẳn hiểu tính cách của Thanh Vũ, nàng là một nữ nhân rất bảo thủ trong những chuyện này.

- Người ngồi yên, ta có một chuyện muốn kiểm tra.

Không đợi Thanh Vũ trả lời, thần thức Dương Thiên đã thâm nhập vào bên trong người nàng. Đảo qua thức hải, linh hồn, đến khi chắc chắn không có vấn đề gì bất thường, Dương Thiên mới thu lại thần thức.

Hắn thở dài một hơi, cau mày:

- Bên trong hoàn toàn bình thường, không có dấu hiệu bị khống chế hay thay đổi ký ức. Rốt cuộc là đã có chuyện gì?

Thiên Sát đã từng dùng thủ đoạn này lừa gạt Dương Thiên một lần, hẳn đương nhiên phải cẩn thận hơn. Biết Thanh Vũ vẫn bình thường, Dương Thiên mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. Một nữ nhân mạnh mẽ như nàng, chuyện phải lớn đến mức nào mới có thể khiến nàng buông bỏ tất cả như vậy?

Thanh Vũ không biết Dương Thiên đang muốn làm gì, tò mò hỏi:

- Người muốn kiểm tra chuyện gì, chẳng lẽ người nghĩ có kẻ giả mạo ta sao?

Dương Thiên lắc đầu, ánh mắt nghiêm túc nhìn nàng:

- Thanh Vũ, mau nói cho ta biết. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Thanh Vũ vội quay mặt qua một bên, không cho Dương Thiên nhìn thấy mặt nàng.

- Người đang nói về chuyện gì. Ta vẫn bình thường, không có chuyện gì a.

- Nói dối, ta biết người đã xảy ra chuyện. Chỉ cần người nói ra, ta chắc chắn sẽ giúp người.

- Ta đã nói là không có. Nếu người không muốn làm, ta có việc phải đi trước. Cáo từ.

Dứt lời, Thanh Vũ vội đứng dậy bước ra ngoài. Nhận thấy quán ăn có khá nhiều người chú ý đến mình, Dương Thiên quyết định chọn một địa điểm khác để nói chuyện. Đặt tiền ăn trên bàn, Dương Thiên đứng lên đuổi theo Thanh Vũ.

Chờ nàng bước ra khỏi quán được một đoạn, Dương Thiên từ phía sau chạy đến, kéo nàng vào một con hẻm nhỏ vắng người. Thanh Vũ dấy giữa muốn thoát ra:

- Người làm gì vậy, mau thả ta ra.

Dương Thiên dùng hai tay giữ chắc vai, lúc này hắn mới nhìn thẳng vào gương mặt đã đầm nước mắt của nàng.

- Thanh Vũ, nghe kĩ những lời ta nói. Bất kể người gặp khó khăn gì, hãy đến tìm ta. Ta nhất định có thể giúp được cho người. Dù trời có sập xuống, ta sẽ thay người nâng nó lên.

Thanh Vũ dường như đã không kìm nén được nữa, nói bằng giọng nghẹn ngào:

- Bây giờ người mới xuất hiện và nói những lời đó thì có lợi ích gì. Mẹ cùng đệ đệ của ta đều đã bị bọn hắn giết chết. Trên thế giới này ta đã không còn người thân nào nữa. Mục đích của ta bây giờ chỉ có một, đó là giết chết tất cả đám người kia.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Theo Dõi

Dương Thiên im lặng, không biết phải nói gì cho đúng. Sự tình còn nghiêm trọng hơn hẳn nghĩ rất nhiều. Mẹ cùng đệ đệ của nàng đều đã bị người khác giết chết. Dựa theo hành động và lời nói của nàng, Dương Thiên chắc chắn Thanh Vũ có ý định đồng vu quy tận với đám người kia.

Có mặt Dương Thiên ở đây, đương nhiên sẽ ngăn cản nàng làm chuyện đó. Nhưng dù hẳn có ngăn cản một lần, hai lần thậm chí mười lần thì có thể ngăn cản nàng cả đời sao. Một người tâm đã chết so với cái chết thật sự không khác nhau nhiều lắm. Trước tiên, Dương Thiên phải cho nàng một lý do để tiếp tục sống đã.

- Thanh Vũ, chuyện báo thù, ta sẽ giúp ngươi.

Hai mắt Thanh Vũ sáng lên, thể hiện sự vui mừng. Nàng biết bằng vào thực lực Trúc Cơ sơ kỳ của mình, dù liều mạng cũng không có hi vọng báo thù. Nếu Dương Thiên đồng ý hỗ trợ, vậy cơ hội thành công sẽ lớn hơn rất nhiều.

- Dương Thiên, cảm ơn ngươi. Ngươi đã giúp ta nhiều lần như vậy, ta cũng chỉ có cách này để báo đáp ngươi.

Vừa nói, Thanh Vũ vừa đưa tay lên cởi nút áo. Thấy cử động của nàng, Dương Thiên vội ngăn lại:

- Ngươi nghĩ ta là người bSlxh1d như vậy sao. Đây đơn thuần là ta muốn giúp đỡ ngươi, không phải vì thân thể của ngươi. Mỹ nhân trong thiên hạ,

nói nhiều không nhiều, nói ít không ít. Người nói, dựa vào thực lực của ta không thể có được các nàng sao?

Động tác của Thanh Vũ dừng lại, gương mặt đau khổ:

- Ngoài nó ra, ta không còn thứ gì để trả ơn cho người.

- Giữa ta và người còn phải nói chuyện ơn nghĩa hay sao. Ta giúp người nhiều lần như vậy, đã có lần nào yêu cầu người trả ơn hay chưa?

Dương Thiên nói câu nói đó, ý tứ bên trong rất rõ ràng. Ta và người là người một nhà, đừng nên nói chuyện ơn nghĩa với nhau. Hắn không có ý chiếm tiện nghi của nàng, chỉ muốn nàng hiểu, trên thế giới này, nàng vẫn còn một người thân là hắn.

- Vậy sao. Người đi theo ta.

Thanh Vũ đột ngột nói một câu rồi xoay người rời đi. Dương Thiên chưa kịp thích ứng với sự thay đổi 180 độ của nàng, hơi khựng lại một nhịp mới bước theo sau. Trong lòng hắn lại vang lên câu than thở quen thuộc: “Nữ nhân thật khó hiểu a”.

Một đường đi theo phía sau Thanh Vũ, Dương Thiên nhiều lần muốn tiến lên hỏi nàng nhưng lại thôi. Thanh Vũ đi dạo hết nơi này đến nơi khác, dường như nàng muốn đi tham quan hết toàn thành phố. Thỉnh thoảng lại dừng lại ở một vài cửa hàng đồ lưu niệm, mua vài thứ đồ vớ vẩn khiến Dương Thiên thở dài ngao ngán.

Đến lúc này, hắn đã hiểu Thanh Vũ muốn làm gì. Có điều Dương Thiên vẫn phải nói, đã tốn công đi một vòng như vậy, tại sao không dừng lại chơi đùa một chút. Dù sao cũng chẳng mất mát thứ gì.

Thanh Vũ đương nhiên không biết Dương Thiên đang nghĩ gì, nếu biết nàng cũng sẽ từ chối. Nàng đến đây để trả thù, không phải để vui chơi.

Tháp tùng Thanh Vũ đi hết một ngày, Dương Thiên mới chán nản hỏi:

- Đã xong?

Thanh Vũ lấy từ trong người ra một mảnh giấy, bên trong là những nét vẽ nguệch ngoạc về các tuyến đường. Một vài nơi được nàng đánh dấu X màu đỏ, biểu thị các trạm kiểm soát hay đồn công an. Thanh Vũ cầm bút vẽ thêm các đường nối những điểm kia lại thành một bản đồ hoàn chỉnh. Nhìn bản đồ một hồi lâu, Thanh Vũ gật đầu hài lòng:

- Tốt, bản đồ thành phố này ta đã vẽ xong, hành động sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Bây giờ, chúng ta trở về đi.

Nhìn những con đường quanh co uốn lượn như giun trong bản đồ, Dương Thiên cố nén cười. Nữ nhân như Thanh Vũ, không có năng khiếu làm họa sĩ a. Dương Thiên tự nhận mình tài hoa hơn người, dù hội họa hẳn không được tốt lắm, nhưng chắc chắn ăn đứt được nàng.

Thấy Dương Thiên mặt mày cau có, Thanh Vũ cảnh giác nhìn xung quanh:

- Người làm sao vậy, có người theo dõi chúng ta hay sao?

Dương Thiên đương nhiên sẽ không nhận là hấn do nín cười nên vẻ mặt thay đổi, thở ra một hơi, tìm một cái cớ lấp liếm:

- Từ khi chúng ta bước vào đây, đã luôn có người theo dõi. Theo ta dự đoán, bất cứ vị khách du lịch nào vừa đến đây cũng sẽ chịu tình cảnh này. Không cần quá lo lắng, bọn hấn chưa có động tĩnh gì chứng tỏ chúng ta vẫn chưa bị lộ.

Những điều Dương Thiên vừa nói chính là luật lệ ngầm của đất nước này. Tất cả những người vừa đến đây đều sẽ phải chịu sự giám sát trong một tuần. Nếu không có vấn đề gì thì sẽ được phép tự do sinh sống. Thanh

Vũ nghe Dương Thiên nói vậy, thầm kêu may mắn. Những ngày qua nàng điều tra rất kín đáo nên chưa để lộ sơ hở gì khiến bọn họ chú ý. Nàng không lợi hại như Dương Thiên, có thể phát hiện ra kẻ theo dõi mình. Nhưng dù sao đi nữa, cảm giác bị người khác theo dõi thực sự rất khó chịu.

- A, hiện tại chúng ta đi đâu, hay là đến chỗ của ta đi.

Dương Thiên nói bằng quơ một câu để thu hút sự chú ý của nàng. Thanh Vũ suy nghĩ trong chốc lát rồi gật đầu:

- Được, mau đi thôi. Ta không thích cảm giác bị người khác nhìn chăm chăm.

Thấy nàng dễ dàng đồng ý, Dương Thiên cũng hơi bất ngờ. Hắn thấy Thanh Vũ lo lắng hơi quá nên muốn đánh lạc hướng nàng mà thôi. Không ngờ lại đạt được hiệu quả ngoài mong đợi. Chỉ cần là người trong Sắc Lang giới đều sẽ biết, mời được mỹ nhân về phòng riêng có ý nghĩa như thế nào. Đây là bước cuối cùng trong cuộc cách mạng, bước qua được tức là đã thành công.

Có điều, đây chỉ là nghi tự sướng của hắn thôi. Thanh Vũ đơn giản chỉ muốn tìm một nơi an toàn để bàn bạc kế hoạch. Với tình trạng của nàng bây giờ, không có nơi nào an toàn hơn chỗ của Dương Thiên.

Hào hứng đưa Thanh Vũ về khách sạn, nhân viên trông thấy cũng không ngăn cản mà nhìn hai người bằng một ánh mắt lạ lùng. Dương Thiên cũng không giải thích, lấy chìa khóa phòng rồi cùng Thanh Vũ đi vào trong thang máy. Lúc này Thanh Vũ mới quay sang hỏi Dương Thiên:

- Tại sao tên nhân viên kia lại nhìn ta bằng ánh mắt lạ như vậy?

Dương Thiên bật cười:

- Người đoán.

- Ta làm sao biết được.

- A, để ta gợi ý cho người một chút. Ta đến ở khách sạn này đã được vài ngày với tư cách là khách du lịch. Mấy ngày qua ta buổi sáng đi ra ngoài, đến chiều tối lại trở về một mình. Hôm nay bất ngờ dắt theo một vị mỹ nữ trở về, người nói xem, bọn họ sẽ nghĩ gì?

Thanh Vũ không ngốc, nếu nàng còn chưa hiểu Dương Thiên muốn nói gì thì nàng không xứng là một sát thủ rồi.

- Người nói hăn nghĩ ta là kĩ nữ sao?

- Đừng dùng từ ngữ khó nghe như vậy, gọi là gái bán hoa a. Còn ta xem như là một tên khách làng chơi.

Dương Thiên vừa nói, vừa đánh giá bản thân từ đầu đến chân:

- Ủm, trông khá giống. Hăn nghĩ vậy cũng không sai.

Thanh Vũ hai mắt trừng to, tức giận mắng:

- Người nói cái gì?

Phát hiện bên trong thang máy còn có một người khác, nàng vội nhỏ giọng lại:

- Người nói ai là gái bán hoa. Còn có, ta thấy người rất tự hào khi được hăn xem là khách làng chơi.

Dương Thiên tỏ vẻ chẳng bận tâm, đưa tay ôm lấy eo của nàng:

- Vũ nhi, quan hệ của chúng ta cũng không khác biệt lắm a. Đêm nay người nhất định là của ta.

Bất ngờ bị Dương Thiên ôm lấy, Thanh Vũ vội dùng lực đẩy hắn ra. Dương Thiên nhẹ nhàng hóa giải, vẫn giữ tư thế ôm chặt lấy nàng. Thanh Vũ há miệng định mắng to thì bị Dương Thiên ra hiệu ngăn lại. Trông thấy gương mặt đùa giỡn ẩn chứa một tia nghiêm túc của Dương Thiên, Thanh Vũ lập tức không làm ra động tác gì nữa.

Đợi thang máy lên đến nơi, Dương Thiên ôm eo Thanh Vũ đi ra trở về phòng xong mới thả nàng ra. Thanh Vũ gương mặt lạnh lùng pha chút tức giận nhìn Dương Thiên:

- Dương Thiên, chuyện này nếu người không giải thích rõ, nhất định sẽ không xong với ta đâu.

Dương Thiên đóng cửa, bước vào ngồi lên ghế, nói:

- Người mau ngồi xuống đây.

Thanh Vũ cho rằng Dương Thiên lại định giở trò gì, ánh mắt cảnh giác, không hề có ý tứ bước lại. Dương Thiên dờ khóc dờ cười:

- Người xem ta là hạng người nào. Nếu ta muốn dùng vũ lực với người, người có thể chạy thoát được sao?

Thanh Vũ hơi khựng lại, lời Dương Thiên nói có hơi khó nghe nhưng đều là sự thật. Nếu hắn thật sự muốn ép buộc nàng, nàng hoàn toàn không có năng lực phản kháng. Tất cả chỉ vì một lý do duy nhất, nàng quá yếu. Gia đình nàng bị giết hại cũng là vì lý do này.

Lặng lẽ bước lại gần, ngồi xuống bên cạnh Dương Thiên, Thanh Vũ nói:

- Bây giờ có thể giải thích được rồi chứ?

Dương Thiên vẽ mặt nghiêm túc:

- Người bị người khác theo dõi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 190: Âm Mưu

- Người nói vậy là có ý gì. Không phải chúng ta luôn bị theo dõi từ khi đến đây hay sao?

Dương Thiên lắc đầu:

- Ta không nói đến chuyện đó. Theo ta đoán mỗi người đến đất nước này đều sẽ bị theo dõi. Nhưng chỉ là đứng từ xa hoặc dùng thiết bị quan sát mà thôi. Lần này thì khác, bọn hắc tiếp cận lại gần tìm cách nghe lén cuộc nói chuyện của chúng ta. Điều này có nghĩa là một trong hai chúng ta đã khiến bọn hắc chú ý.

Thanh Vũ gương mặt cũng chuyển sang vẻ nghiêm trọng, nàng đang bắt đầu lo lắng. Nếu đám người kia biết nàng đến đây trả thù và có kế hoạch chuẩn bị trước. Với sự chênh lệch lớn như vậy, cơ hội báo thù của nàng chính là con số 0 tròn trĩnh.

- Người muốn nói người đàn ông trong thang máy kia chính là người của bọn hắc?

- Đúng vậy, thủ đoạn của người này rất tinh vi nhưng làm sao qua mắt được ta. Kể từ khi hắc bắt đầu nghe lén ta đã phát hiện ra. Vì vậy ta mới dùng người để diễn một vở kịch lừa gạt hắc.

Để tránh cho Thanh Vũ hiểu lầm, Dương Thiên giải thích khó rõ ràng. Tên này chẳng qua chỉ muốn biện hộ cho hành động chiếm tiện nghi vừa rồi mà thôi. Trên thực tế, hắc có hàng trăm cách để khiến tên kia thu được thông tin sai lệch như điều khiển trí óc hay chỉnh sửa âm thanh truyền đến.

Có điều cổ nhân đã nói, đứng trước nhiều lựa chọn, cái nào tốt nhất thì làm. Trong trường hợp này, Dương Thiên ngu gì mà không chọn một phương pháp có lợi cho mình.

Thanh Vũ thì không nghĩ xa được đến mức đó. Trong lòng nàng đang lo lắng thân phận bị phát hiện:

- Vậy chúng ta phải làm sao. Lỡ bọn hắc phát hiện ra thân phận của ta...
- Người đến dung mạo của mình cũng không thay đổi. Ta nghĩ bọn hắc không phát hiện ra mới thật là ngu ngốc.
- Bọn hắc không biết dung mạo thực của ta. Hồ sơ của sát thủ Thiên Sát đều không có đính kèm ảnh, mọi tư liệu đều đã bị xóa sạch kể từ khi ta bị trục xuất. Còn đám người được phái đến giết chết mẹ và đệ đệ của ta đều đã bị ta giết chết.

Có chút không biết nói gì, Dương Thiên đưa tay lên xoa trán:

- Người thực sự suy nghĩ đơn giản như vậy sao. Bọn hắc phái người đến ám sát gia đình người mà lại không biết dung mạo của người?

Thanh Vũ vẻ mặt đại biến, giọng nói có chút run lên:

- Người muốn nói, bọn hắc đã sớm biết đến sự có mặt của ta ở đây.

Việc này cũng không thể trách được nàng, người thân bị đám người kia giết chết, trong lòng nàng chỉ mang theo một ý nghĩ duy nhất đó chính là trả thù mà lao thẳng đến đây. Vốn không có kế hoạch cụ thể hay suy tính nào cụ thể, mắc những lỗi lầm sơ đẳng như vậy cũng là điều bình thường.

Dương Thiên thì khác, Văn gia vốn không biết dung mạo của hắc. Mà dù có biết đi chăng nữa thì đã sao. Hắc đến đây điều tra, điều tra không ra thì đập phá, đe dọa để bọn hắc phải nói hết ra. Nói đi cũng phải nói lại, khác

biệt rõ ràng nhất của hai người chính là do thực lực mà thôi. Thực lực người mạnh, vốn không cần lo lắng hay suy nghĩ nhiều đến những chuyện vặt vãnh kia.

- Đúng vậy. Ta nghĩ bọn hắc đã sớm biết chuyện người đến đây nhưng chỉ âm thầm theo dõi chờ người ra tay để tóm gọn. Có điều sự xuất hiện của ta bên cạnh người khiến bọn họ nghi hoặc nên phải người đến để nghe trộm kế hoạch. Trong căn phòng này, máy nghe lén không dưới 10 cái, có lẽ bọn hắc đã lén lút cài đặt trong lúc chúng ta đang đi dạo phố.

- Vậy những gì chúng ta nói này giờ đều đã truyền đến tai bọn chúng rồi sao?

Dương Thiên một lần nữa cầm nín, gian nan mãi mới nói được một câu:

- Thanh Vũ, người mau bình tĩnh trở lại. Lo lắng chỉ làm hỏng việc mà thôi. Người nghĩ xem, nếu ta sớm phát hiện được máy nghe lén, chẳng lẽ để bọn hắc tiếp tục nghe trộm sao?

Thực tế, từ lúc bước vào phòng, Dương Thiên đã phá hủy hết máy nghe lén. Làm vậy sẽ khiến đám người kia càng cảnh giác hơn. Bất quá cảnh giác hơn nữa thì thế nào, có thể chống lại hắc sao, mơ mộng hảo huyền.

Không cần Thanh Vũ nói ra, hắc cũng đoán được kẻ thù của nàng chính là Văn gia như hắc. Từ khi biết chuyện của Thanh Vũ, ý định vui chơi của Dương Thiên đã dừng lại, hắc quyết định sẽ dùng biện pháp nhanh gọn nhất để giải quyết vấn đề. Có những thứ, kết thúc sớm, nỗi đau giảm bớt đi phần nào.

Chờ Thanh Vũ bình tĩnh trở lại, Dương Thiên mới tiếp tục nói:

- Những chuyện đó cứ bỏ sang một bên đi, ta sẽ thay người giải quyết. Bây giờ hãy nói cho ta biết, từ sau lần chia tay tại tổng bộ Thiên Sát, rốt

cuộc đã xảy ra chuyện gì. Tại sao Văn gia lại phái người đến thăm hại các người?

Nghe Dương Thiên nhắc đến Văn gia, Thanh Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Người cũng biết đến Văn gia?

- Chẳng lẽ người thực sự nghĩ ta rảnh rỗi đến mức mò đến một đất nước bé tí xa xôi nào đó để đi du lịch sao?

- Thì ra là vậy, bọn hắc đã làm gì đắc tội với người?

- Chuyện đó để sau hắc nói, kể chuyện của người trước đi.

Thanh Vũ chần chừ, nàng không muốn nhắc đến chuyện này. Có những nỗi đau lớn đến mức con người ta không dám nhắc lại thêm bất cứ một lần nào nữa. Đối với nàng, ngày hôm đó thế giới dường như đã sụp đổ kể từ khi nàng bước vào mảnh sân ấy.

- Ta biết nói ra chuyện này rất khó khăn với người. Nhưng có những thứ cứ giữ trong lòng sẽ trở thành nỗi ám ảnh với người suốt cả cuộc đời này. Nó vẫn cứ nằm đó, âm ỉ, người sẽ không thể tự rút ra được, phải sống hết phần đời còn lại trong dày vò, đau khổ. Vậy chi bằng nói ra, chia sẻ cho người khác biết. Ta tin tưởng người sẽ sớm vượt qua được.

Câu nói này là đúc kết của Dương Thiên, là kinh nghiệm của chính bản thân hắc. Mang theo mối thù diệt tộc bước vào Tu Chân giới, hơn ngàn năm chỉ sống nhờ một ý niệm duy nhất, báo thù. Làm hại vô số sinh linh vô tội, dẫm đạp lên núi xương cốt, làm phụ lỗ biết bao nhiêu tấm chân tình. Hiểu rõ nỗi đau mấy người thân, Dương Thiên không muốn Thanh Vũ giống như mình. Dù sao thì nàng cũng không có cơ hội trở thành Chân Tiên như hắc, được một lần nữa sống lại một cuộc sống mà mình mong muốn.

Thanh Vũ hai mắt đã đỏ lên, nàng vẫn luôn là một nữ nhân mạnh mẽ. Nhưng một nữ nhân dù mạnh mẽ đến mấy, đứng trước chuyện này chắc hẳn đều sụp đổ, cần một nam nhân để dựa vào.

- Người thực sự muốn nghe chuyện của ta sao?

- Phải, ta muốn cùng người chia sẻ, giúp người vượt qua nỗi đau này.

Đưa tay lau đi nước mắt trên mặt, Thanh Vũ gật đầu:

- Mọi chuyện bắt đầu từ khi chúng ta chia tay tại tổng bộ Thiên Sát. Để tránh bị bọn hắc truy sát, ZJkDomk ta đưa mẹ và đệ đệ đến một đất nước nhỏ ở châu Phi sinh sống tạm một khoản thời gian. Cuộc sống tuy có chút thiếu thốn nhưng bọn ta sống rất vui vẻ. Chỉ là đệ đệ nói hắc không ưa thích cuộc sống ở đây, thiếu thốn các công nghệ, tiện ích cộng đồng khác.

- Ta thông qua một người bạn cũ biết được tin Thiên Sát đã bị hủy diệt, toàn bộ căn cứ đã biến mất. Đoán chắc là do người làm, ta yên tâm cùng với gia đình trở về. Mọi việc diễn ra khá thuận lợi cho đến khi người bạn kia mời bọn ta đến chỗ của hắc chơi vài ngày. Đệ đệ nghe nói nơi đó là có rất nhiều địa điểm du lịch nổi tiếng thế giới liền kêu mẹ ta dẫn hắc đến.

- Mẹ ta vốn rất cưng chiều đệ đệ, ta nghĩ Thiên Sát đã bị diệt, chắc không có nguy hiểm gì nên đã chấp nhận lời mời đó. Ta chưa từng nghĩ đến, quyết định ngày hôm đó lại khiến ta phải hối hận cả đời. Bị bạn bè lừa dối, mẹ cùng đệ đệ mất mạng. Ta phải tự tay giết chết người bạn duy nhất của mình.

Nói đến đây, Thanh Vũ đã không thể tiếp tục kiềm chế, hai hàng nước mắt chảy dài trên má. Nghẹn ngào không nói nên lời. Dương Thiên vội đặt tay lên tay nàng, một đạo Thanh Tâm chú theo tay hắc truyền vào cơ thể nàng. Thủ pháp thuật này so với thuốc an thần còn tốt hơn nhiều, tâm tình Thanh Vũ dần ổn định trở lại. Trên mặt vẫn còn hai vệt nước mắt mang theo vẻ bi thương nồng đậm, nàng tiếp tục kể:

- Mọi chuyện bắt đầu kể từ khi ta bước vào đất nước đó mà không biết có một cái bẫy được sắp đặt ra sẵn để chờ đợi bọn ta...

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Thiên Sứ Chi Lệ

- Khi đến nơi, hắc tiếp đại bọn ta rất chu đáo. Đến ngày thứ hai, hắc lén lút bỏ thuốc mê mẹ và đệ đệ khiến hai người bọn họ ngủ say, còn nói đó là một mồi do việc di chuyển bằng máy bay. Ta ngu ngốc tin tưởng hắc mà không mảy may nghi ngờ, để mẹ và đệ đệ ở nhà, cùng hắc đi mua sắm những thứ gọi là đặc sản về để nấu ăn.

- Mọi chuyện diễn ra sau đó hoàn toàn nằm trong kế hoạch của tên kia. Ta bị dẫn dụ đến một nơi vắng người để tiêu diệt. May mắn, loại thuốc độc mà Thiên Sát cho ta trong lần ám sát Diệp Văn Thiên kia vẫn còn sót lại một ít. Ta sử dụng nó giết chết hết đám người phục kích cùng tên bạn thân kia rồi vội vã trở về. Khi về đến nơi...

Cảm nhận được tâm tình Thanh Vũ lại có dấu hiệu bất ổn, Dương Thiên vội ra hiệu cho nàng dừng lại. Những chuyện tiếp sau đó, hắc có thể đoán ra được. Đối với một nữ nhân như nàng, chuyện này thực sự rất tàn khốc. Hiện thực chính là như vậy, kể cả người bạn thân nhất của người cũng sẽ bán đứng người khi cho hắc đầy đủ lợi ích.

Thanh Vũ nói về chuyện nàng giết tên kia rất đơn giản nhưng Dương Thiên nhìn thấy ánh mắt thống khổ của nàng khi cố gắng lướt nhanh qua tình tiết đó. Chắc hắc khi xuống tay với tên này, Thanh Vũ đã rất đau lòng.

- Người hãy khóc thỏa thích một lần đi, đừng cố tiếp tục kiềm nén.

- Khóc thì có lợi ích gì, có thể thay đổi được những chuyện đã xảy ra hay sao?

- Không thể, nhưng nó có thể khiến tâm hồn người nhẹ nhõm. Chuyện đã kể ra rồi, hãy khóc một lần rồi mạnh mẽ sống tiếp. Con người phải tự tập cách đứng dậy sau những đổ vỡ mất mát. Đừng vì những chuyện trong quá khứ mà bỏ lỡ một tương lai còn đang ở phía trước.

- Ta còn có tương lai sao?

Dương Thiên vội nói:

- Còn, đương nhiên còn. Người còn trẻ như vậy, tương lai phía trước đang rộng mở. Muốn sống thế nào là do người lựa chọn. Nếu người muốn có người thân, ta chính là người thân của người. Chỉ cần người cần, bất cứ khi nào ta đều sẽ có mặt ở bên cạnh người, che chở cho người.

Từ ngữ, câu nói Dương Thiên sử dụng khá vụng về. Vào giây phút này, hắn chỉ đang cố gắng diễn đạt hết những thứ cần thiết để Thanh Vũ cảm thấy tốt hơn. Dương Thiên thành công, ít nhất là hắn khiến Thanh Vũ òa khóc sau câu nói đó.

Dương Thiên ôm nàng vào lòng, cho nàng một chỗ dựa. Thanh Vũ khóc rất nhiều, mãi cho đến khi nàng mệt mỏi ngủ thiếp đi. Dương Thiên nhẹ nhàng bế nàng về phòng rồi quay trở lại phòng khách. Yên tĩnh suy nghĩ, Dương Thiên mới chợt nhớ ra một điểm kỳ lạ:

- Khoan đã, ta nhớ mình đã tặng vòng bảo hộ cho Thanh Vũ kể từ lần tấn công tổng bộ Thiên Sát. Tại sao khi nàng bị tấn công ta lại không cảm giác được.

Thần thức Dương Thiên vội quét qua, cẩn thận quan sát hành lý của Thanh Vũ. Nàng chỉ mang theo một chiếc túi xách nhỏ cùng một chiếc túi màu đen đựng bản đồ. Kiểm tra kỹ càng, Dương Thiên lắc đầu ngao ngán:

- Chẳng lẽ là trên đường chạy trốn bị rơi mất sao. Không được, ta phải đi tìm lại nó.

Vòng tay là do Dương Thiên tạo ra, phía trên có lưu lại ấn ký của hắn. Chỉ cần Dương Thiên muốn, hắn có thể cảm nhận được vị trí của chiếc vòng. Rồi khỏi khách sạn, Dương Thiên thi triển Ấn Thân thuật, một đường phi hành theo hướng phát ra tín hiệu. Tốc độ của hắn chỉ tương đương với Nguyên Anh hậu kỳ. Dù sao chuyện này cũng không cần vội vã, thứ gì là của hắn, bất kỳ ai cũng đừng mơ cướp được.

Mất khoảng 15 phút, Dương Thiên xuất hiện trong một thủ đô sầm uất tại một quốc gia khác. Trước mặt hắn là một tòa nhà rất lớn, phía trước có treo ruy băng, biển hiệu quảng cáo về buổi bán đấu giá diễn ra vào tối mai. Dương Thiên thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ bọn hắn định bán đấu giá vòng tay của ta. Không tệ, rất có ánh mắt thẩm mỹ, vòng tay do ta đích thân chế tác, giá trị nghệ thuật đã đạt đến mức cao nhất. Bất quá, thực xin lỗi, thứ này chỉ lưu hành nội bộ trong gia đình. Mà ta cũng không rảnh đến mức ngày mai U4PXFz lại đến đây tham dự buổi đấu giá nhằm chán này.

Tự sướng về bản thân xong, Dương Thiên quyết định trộm chiếc vòng trở về. Đây là đồ vật hắn tặng cho Thanh Vũ, dù vì lý do gì mà lại lạc đến nơi này trở thành vật phẩm đấu giá thì cũng đã đến lúc trở về với nàng rồi.

Dương Thiên cong chân lại, nhẹ nhàng búng người nhảy lên nóc của tòa nhà. Theo chân các trộm chuyên nghiệp, hắn chọn đường này để tiến vào. Vừa tránh được bảo vệ, máy quay các loại, lại cảm giác được sự chuyên nghiệp trong hành động của mình.

Bẻ khóa cửa, Dương Thiên đi vào bên trong tòa nhà. Thần thức của hắn lập tức bao phủ toàn bộ tòa nhà, từng đường đi nước bước, số lượng người, vị trí mỗi người xuất hiện trong tầm mắt Dương Thiên.

Để tránh bị phát hiện, hắn thi triển một loại Ấn Thân thuật đẳng cấp cao hơn, dễ dàng bước qua trước mặt đám người canh gác và máy quay mà

không một ai hay biết. Dương Thiên dừng lại trước một căn phòng làm bằng hợp kim rắn chắc. Bên trên là cái máy dùng để quét vân tay cùng tấm bảng số để nhập mật mã.

Chạm vào cánh cửa, Dương Thiên đoán chất liệu này có thể chịu đựng được 1, 2 đòn công kích của Kim Đan sơ kỳ. Với những loại vật liệu không có chứa linh lực, có sức phòng ngự lớn đến mức này đã là rất tốt. Dương Thiên cảm thán một hơi, đúng là dừng nên xem thường phạm nhân, bọn họ không thể tu luyện nhưng lại dùng trí não để bù đắp. Thực sự đáng quý a.

Vốn không rành về công nghệ, Dương Thiên chẳng biết phá hủy bộ phận nào để chuông báo động dừng vang lên.

- Xem ra ta không thể trở thành tên trộm chuyên nghiệp được rồi. Làm gì có tên trộm chuyên nghiệp nào bị một cánh cửa làm khó cơ chứ.

Dương Thiên cũng không biết, cánh cửa trước mặt là công nghệ chống trộm tiên tiến bậc nhất hiện nay. Số lượng người có thể dựa vào kỹ thuật mở nó chắc chắn không vượt quá 5 người. Đương nhiên, trong 5 người này, không có một tên Newbie vừa có ý định trở thành siêu trộm vài phút trước như hắn.

Thi triển Kim Độn thuật, Dương Thiên vượt qua cánh cửa mà không bị phát hiện. Bên trong là hơn 20 cái lồng kính, mỗi lồng đều có một món vật phẩm kèm theo lời giới thiệu về nguồn gốc xuất xứ. Thứ khiến Dương Thiên chú ý đến đầu tiên không phải chiếc vòng của hắn mà là một sợi dây chuyền đặt ở góc bên phải. Lời giới thiệu đính kèm ngay phía dưới:

- Thiên Sứ Chi Lệ, được tìm thấy dưới đáy biển từ thế kỉ 17. Một vị thợ thủ công nổi tiếng bậc nhất thời bấy giờ đã tiến hành gia công lên một sợi dây chuyền, đính kèm thêm 50 viên kim cương loại tốt nhất. Nữ hoàng vương quốc đó say mê nó đến mức bỏ bê triều chính, cả ngày ngẩn ngơ ngắm nhìn dẫn đến việc quốc gia bị xâm lược. Thiên Sứ Chi Lệ đến tay

một vị thương nhân khiến hần si mê. Bỏ mặc vợ con, gia đình và công việc. Cuối cùng bị người con cả giết chết. Thiên Sứ Chi Lệ lại một lần nữa lưu lạc. Vừa được một nhà khảo cổ tìm thấy cách đây không bao lâu trong một ngôi mộ vô danh.

Đọc xong phần giới thiệu, Dương Thiên không biết phải nói gì với bên bán đấu giá. Hần giới thiệu như vậy, còn ai dám mua sợi dây chuyền này. Dương Thiên không dám nói những lời giới thiệu kia là thật hay giả, nhưng hần biết chuyện sợi dây chuyền này mang lại tai họa cho chủ sở hữu là đúng.

Viên ngọc hình giọt nước mắt được đính trên sợi dây chuyền này được gọi là Quỷ Lệ. Được sinh ra tại nơi có âm khí rất nặng, thường là những chiến trường có số lượng người chết khổng lồ. Trải qua một thời gian dài, âm khí, tử khí tích tụ tạo thành một viên ngọc châu. Đối với những kẻ tu luyện ma công, thứ này chính là vô thượng chí bảo. Dung nhập một viên Quỷ Lệ vào pháp bảo sẽ khiến uy lực đại tăng. Hơn nữa còn có tác dụng mê hoặc kẻ thù. Bản tâm không kiên định sẽ bị dẫn dắt vào các suy nghĩ tà ác.

Đối với phàm nhân mà nói, thứ này chính là chất độc chết người. Sở hữu nó trong tay, con cháu giết chết cha mẹ đoạt tài sản. Quần thần làm phản, giết vua đoạt ngôi. Thứ này vốn không nên xuất hiện tại nhân gian, ít nhất, phàm nhân nên tránh xa. Đồ vật này, đem ra đấu giá chỉ để hại người khác mà thôi, chi bằng để hần phá hủy nó đi.

Suy nghĩ kỹ càng, Dương Thiên đưa tay về phía lồng kính, dự định đoạt lấy Thiên Sứ Chi Lệ.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 192: Liễu Diệp Ma Vân Đảo

Chưa kịp chạm tay vào lồng kính, Dương Thiên đã hơi chững lại. Dự cảm nói cho hắn biết rằng, chỉ cần tiến thêm một chút nữa, tiếng chuông báo động sẽ vang lên. Mở thần thức ra, Dương Thiên phát hiện một lớp màng sáng vô hình đang bảo vệ mỗi chiếc lồng.

- Chỉ là vài món trang sức vớ vẩn, có cần bảo vệ kĩ lưỡng như vậy hay không.

Trong khi than thở, bàn tay của Dương Thiên dường như hóa thành không khí. Mờ ảo như một hình chiếu, có thể nhìn xuyên qua được. Tay hắn nhanh nhẹn đưa vào trong chiếc lồng kính lấy sợi dây chuyền a. Sau đó dùng Ngưng Khí Thuật tạo thành một chiếc dây chuyền y hệt đặt vào vị trí cũ. Hắn phát hiện dưới bề đỡ sợi dây chuyền có một công tắc nhỏ, chỉ cần dây chuyền vừa rời khỏi sẽ được khởi động. Chắc hẳn là biện pháp bảo vệ cuối cùng.

Ngưng Khí Thuật chẳng qua là một loại pháp thuật để lừa bịp thiên hạ. Dem một đoàn khí ngưng tụ thành một vật bất kỳ, thời gian tồn tại trong vòng 24 tiếng đồng hồ. Đối với Tu Chân giả hoàn toàn vô dụng, bất quá dùng để lừa đảo phạm nhân như trong trường hợp này lại đạt được hiệu quả to lớn. 24 tiếng sau, Dương Thiên đã ở một nơi rất xa, bọn hắn có tìm đến hết kiếp cũng đừng mong tìm được.

Cầm Thiên Sứ Chi Lệ trong tay, Dương Thiên phát ra một luồng khí màu vàng bao vây lại, ý định phá hủy nó đi. Cảm nhận được sự uy hiếp, Thiên

Sứ Chi Lệ lập tức phản kháng. Một luồng khí màu xám đen, mang theo mùi vị tử vong phóng thích ra, đối chọi gay gắt với hoàng khí của Dương Thiên.

- A, Tử Vong chi khí, Âm khí, còn có Ma khí. Lại có thể hòa trộn vào nhau, đạt được trạng thái cân bằng khiến uy lực tăng lên. Phá hủy đi thì thật đáng tiếc.

Dương Thiên có chút suy tư, Quỷ Lệ đối với hắn chỉ là rác rưởi, phá hủy 10 viên, 20 viên cũng không có gì khác nhau. Nhưng viên Quỷ Lệ này lại có hơi đặc biệt, hẳn là do hình thành trong điều kiện đặc thù, lưu giữ làm vật trưng bày kể cũng không đến nỗi tệ.

Chợt nhớ đến Liễu Mị cũng là người tu luyện Ma công, Dương Thiên liền thay đổi chủ ý. Bát Ma Bàn là một món pháp bảo rất mạnh, bất quá trong tay nàng lại chỉ là phòng chế phẩm. Uy lực đến một phần triệu cũng chưa đạt tới. Hơn nữa trong đó chứa đựng linh hồn tu sĩ Trúc Cơ kỳ, dù chín loại linh lực cùng dung hợp đều sẽ lấy linh lực Kim Đan kỳ của nàng làm chủ. Không có sức mạnh điệp gia như pháp bảo chính gốc. Nếu hắn thay nàng tìm đến linh hồn của Kim Đan kỳ để thay thế, chỉ sợ Bát Ma Bàn không chịu nổi mà vỡ tung.

Vấn đề này Dương Thiên đã từng nghĩ qua nhưng nhanh chóng bị hắn vứt qua một bên. Nàng mạnh hay yếu vốn chẳng phải chuyện gì quan trọng, có hắn bảo vệ nàng là được rồi. Hôm nay Quỷ Lệ xuất hiện khiến Dương Thiên lóe lên một ý nghĩ. Nếu đem Quỷ Lệ luyện chế thành một món pháp bảo tặng cho nàng, biết đâu sẽ ôm được mỹ nhân vào lòng.

Không chần chờ thêm nữa, Dương Thiên trực tiếp lấy ra tám pho tượng hình rồng ném thành một vòng tròn trên mặt đất. Sau đó, hắn lấy ra vài loại nguyên liệu cấp thấp ném vào trong. Dương Thiên bảo vật rất nhiều, lấy ra vài trăm món cao cấp cũng là chuyện nhỏ. Hắn chỉ lo nếu luyện chế một món pháp bảo quá cao cấp, Liễu Mị sẽ không sử dụng được. Vậy chỉ bằng luyện chế một món có khả năng tiến hóa, như vậy sẽ phù hợp với nàng hơn.

Nguyên liệu được ném ra giữa không trung. Tám pho tượng hình rồng lập tức mở miệng phun ra một ngọn lửa màu xám đen. Tám pho tượng hình rồng này gọi là Bát Long Đỉnh, là lò luyện chế đan dược, pháp bảo Dương Thiên ưa thích nhất. Bát Long đỉnh sẽ tùy theo thuộc tính của pháp bảo mà phun ra các loại hỏa diễm khác nhau để luyện chế. Do Dương Thiên sử dụng nguyên liệu đều ẩn chứa Ma khí, Bát Long Đỉnh tự động phun ra U Minh hỏa để luyện chế.

Dưới sức mạnh của U Minh hỏa, tất cả nguyên liệu nhanh chóng tan chảy thành nước, hòa quyện vào nhau. Dương Thiên lúc này lại đối mặt với một vấn đề đau đầu. Hắn không biết sở thích của Liễu Mị ra sao, phải luyện chế loại hình pháp bảo nào mới phù hợp đây. Nữ nhân a, luôn chú trọng hình thức bề ngoài.

Lục tìm lại trong đầu, Dương Thiên nhớ ra khi hắn còn là một tiểu tu sĩ đã giết chết một tên ma tu thu được vài bản phương pháp luyện chế ma bảo. Trong đó có một món pháp bảo nhìn khá đẹp mắt, uy lực cũng không tệ, gọi là Liễu Diệp Ma Vân Dao. Gọi là đao nhưng hình dáng lại rất thon gọn, lưỡi đao mỏng như lá liễu, sức sát thương lại không cần bàn cãi. Nếu dung hợp thêm viên Quỷ Lệ biến dị này vào, tuyệt không thua kém Thiên Sơn Thần Kiếm của Tô Nguyệt Nhi.

Chọn lựa được món ưng ý, Dương Thiên bắt đầu điều khiển hỏa diễm tiến hành ngưng hình. Trong khi quá trình diễn ra, thỉnh thoảng Dương Thiên lại ném vào vài nguyên liệu của Liễu Diệp Ma Vân Dao vào. Dưới hơi nóng của U Minh hỏa, từng dòng nước màu sắc khác nhau dung nhập vào trong thân đao.

Bước tạo hình hoàn tất, Dương Thiên gỡ lấy Quỷ Lệ từ sợi dây chuyền rồi ném vào lỗ khảm ở chui đao. U Minh hỏa đột nhiên biến mạnh, một ít chất lỏng màu đen từ chui đao chảy ra, bao phủ lấy một phần Quỷ Lệ. Lửa từ Bát Long Đỉnh dần yếu lại, một chuôi đao màu đen xuất hiện, phía trên

ẩn chứa các đường ma văn thần bí. Nhưng ma văn này Dương Thiên thêm vào để tăng độ bắt mắt mà thôi, không có tác dụng gia tăng uy lực gì.

Quỷ lệ dính ở chuôi đao lúc này trông không khác gì một viên gZ9RiPC ngọc trai thông thường. Chỉ khi nào phát động công kích, uy lực mới được thi triển ra toàn bộ. Liễu Diệp Ma Vân Đao là pháp bảo có thể tiến hóa. Đợi tu vị Liễu Mị tăng lên, Dương Thiên tiếp tục thay nòng gia trì thêm các loại nguyên liệu quý hiếm khác, lực công kích sẽ không thua kém so với Bát Ma Bàn nguyên bản. Nhưng chuyện đó cũng không quan trọng, mục đích chính của Dương Thiên khi chế tạo Liễu Diệp Ma Vân Đao là để tán gái mà thôi.

Cất Liễu Diệp Ma Vân Đao vào không gian trữ vật, Dương Thiên lúc này mới tiến lại chiếc lồng chứa vòng tay của mình. Đọc những dòng giới thiệu, gương mặt của hắn so với khi ăn ột còn khó coi hơn:

- Vòng tay Linh Vũ, bắt nguồn từ một khối ngọc được một đám thám hiểm gia phát hiện trong núi từ thế kỉ thứ 13. Nhận thấy đây là loại ngọc quý, có một không hai trên đời, mười người thợ giỏi nhất thời bấy giờ đã chung tay chế tác thành chiếc vòng này. Chiếc vòng tượng trưng cho sự cao quý, mang lại quyền lực cho người sở hữu nó. Nghe đồn một vị Thân Vương khi có nó đã thành công đăng ngôi trở thành Hoàng Đế. Tất cả đều chỉ là tin đồn nhưng giá trị của chiếc vòng là không thể phủ nhận. Những chuyên gia về ngọc hàng đầu trên thế giới cũng đều đã xác nhận, loại ngọc này chưa từng được phát hiện ở bất kỳ nơi nào khác. Bất kể chất liệu, độ bền, độ tinh xảo, vẻ đẹp đều là độc nhất vô nhị.

Đọc đến những dòng cuối cùng, Dương Thiên cảm thấy an ủi được phần nào. Đám người này lấy vòng tay của hắn còn gán cho nó một cái tiêu sử chẳng ra gì. Bất quá vì những lời khen ngợi cuối phần giới thiệu, Dương Thiên sẽ bỏ qua cho bọn hắn.

Thu hồi chiếc vòng, Dương Thiên tiếp tục để lại một chiếc vòng giả ở lại rồi rời đi. Đoán chừng Thanh Vũ vẫn chưa tỉnh dậy, Dương Thiên quyết định đi tham quan nơi này một chuyến. Dù sao cũng đã mất công đến nơi này, không đi du lịch thật sự rất đáng tiếc.

Lượn qua hết thấy các quán ăn, nhưng khu vui chơi, cảnh đẹp nổi tiếng, cho vài tên móc túi một bài học nho nhỏ, Dương Thiên tâm trạng vui vẻ trở về. Đến khách sạn, để tránh đám người kia phát hiện, Dương Thiên thi triển động thuật, không một tiếng động tiến vào trong phòng.

Thanh Vũ lúc này đã tỉnh lại, ngồi ngẩn ngơ trên ghế, vẻ mặt thay đổi liên tục. Kể hết mọi chuyện ra, khóc một hơi rồi ngủ một giấc dài khiến tâm trạng nàng nhẹ nhõm đi rất nhiều. Đến khi thức dậy lại thấy mình cơ đơn một mình trong căn phòng rộng lớn, Thanh Vũ gần như muốn phát điên lên. Nhận thấy biểu hiện bất thường của nàng, Dương Thiên vội chạy lại, lo lắng hỏi:

- Thanh Vũ, người làm sao vậy, có chỗ nào không được khỏe sao?

Vừa trông thấy Dương Thiên, Thanh Vũ lập tức nhào đến, ôm chặt lấy hắn:

- Người đã đi đâu. Khi ta tỉnh dậy không nhìn thấy người, ta đã sợ người bỏ rơi ta.

Biết tâm trạng nàng vẫn chưa hoàn toàn ổn định, Dương Thiên liền ôm lấy nàng, trấn an:

- Yên tâm đi, ta sẽ luôn ở bên cạnh người dù cho có bất cứ chuyện gì xảy ra.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Đột Nhập Phủ Tổng Thống

An ủi một hồi lâu, Thanh Vũ cũng đã an tĩnh trở lại. Nàng vẫn chưa hoàn toàn vượt qua được cú sốc quá lớn, chuyện này cần có thời gian, không phải một sớm một chiều là xong được.

Dương Thiên lấy từ trong người ra chiếc vòng tay đưa cho nàng:

- Đây là quà ta tặng ngươi, lần sau đừng làm mất nữa. Chắc hẳn ngươi cũng nhận ra nó là một món linh bảo, không chỉ đơn thuần là vật để trang trí làm đẹp.

Nhìn thấy vòng tay trên tay Dương Thiên, Thanh Vũ vẻ mặt kinh ngạc:

- Ngươi tìm thấy nó ở đâu, không phải ta đã bán nó cho một tên thương nhân rồi sao?

Mặt Dương Thiên đen lại, vòng tay hắc sắt vảo chế tạo để tặng cho nữ nhân của mình lại bị các nàng đem bán đi kiếm tiền, cảm giác tương đối khó chịu a. Trông thấy vẻ mặt khó coi của Dương Thiên, Thanh Vũ vội giải thích:

- Do tránh sự truy đuổi của Thiên Sát, bọn ta vội vã rời đi mà không mang đủ lộ phí. Trên người ta lúc đó người chiếc vòng tay này ra thì không có thứ gì giá trị, vì vậy đành phải...

- Ngươi bán nó với giá bao nhiêu?

Thanh Vũ có chút rụt rè, chìa ra 2 ngón tay. Dương Thiên liền nói:

- 2 tỷ USD, cũng không tệ a.

Thanh Vũ lắc đầu, mặt Dương Thiên lại nhăn lại:

- Chỉ có 200 triệu, đám người kia thực không có mắt nhìn. Một món linh bảo vô giá mà bọn hắn lại định giá rẻ như vậy.

Nàng vẫn tiếp tục lắc đầu, nhẹ nhàng nói:

- Chỉ có 2000 USD mà thôi.

Dương Thiên dựa người vào lưng ghế, cảm nín. Món linh bảo này nếu đặt ở Tu Chân giới, 10 cái linh mạch thượng phẩm cũng đừng mong đổi được. Vậy mà Thanh Vũ lại đem bán nó với giá 2000 USD. Dương Thiên cảm thấy mình thực sự quá thất bại.

Nhìn vẻ chán chường của Dương Thiên, Thanh Vũ vội an ủi:

- Đừng buồn, tuy ta chỉ bán với giá 2000 USD nhưng hắn còn đồng ý cho bọn ta đi nhờ xe một quãng đường dài. Tính tổng chi phí hắn là phải đến 3000 USD a.

Dương Thiên đưa tay ôm đầu:

- Vậy người có biết, chiếc vòng này ta từ nơi nào đoạt về hay không. Là từ một nơi đang tổ chức bán đấu giá. Giá khởi điểm của nó là 10 triệu USD, tuy so với giá trị thực tế thì không đáng vào đâu nhưng nếu so với 3000 USD kia thì tốt hơn rất nhiều. Hơn nữa, ta đã mất công khắc lên đó nhiều chi tiết đẹp như vậy, bỏ qua chất liệu thì giá trị cũng không dưới 1 triệu USD a.

Thanh Vũ hiểu ra, không phải Dương Thiên trách nàng vì việc bán vòng tay của hắn mà là hắn cảm thấy bị tổn thương khi nàng bán nó quá rẻ. Suy

nghĩ của tên này quả thực không thể dùng tư duy của người bình thường mà đánh giá được.

Than thở một hồi, Dương Thiên đặt vòng tay cùng tấm thẻ vào tay Thanh Vũ:

- Nhớ giữ gìn nó thật kĩ, đây là thẻ tài khoản của ta, bên trong có 100 triệu USD, người cứ thoải mái tiêu xài. Khi nào cần lại nói với ta. Dương Thiên ta có thể thiếu thốn nhiều thứ, duy chỉ có điều kiện là không thiếu mà thôi.

Thanh Vũ đang định nói gì thì Dương Thiên liền tiếp:

- Còn bây giờ, chúng ta tiến hành đột nhập vào Văn gia đi.

Dương Thiên muốn giải quyết chuyện này một cách nhanh gọn, hẳn không muốn Thanh Vũ tiếp tục bị chuyện cũ giày vò.

Nghe Dương Thiên nói vậy, Thanh Vũ liền phản đối:

- Không được, thực lực Văn gia so với Thiên Sát mạnh hơn rất nhiều. Nếu không có kế hoạch cụ thể mà tùy tiện xông vào thì chỉ có một con đường chết. Có chuyện này người còn chưa biết, Thiên Sát chẳng qua chỉ là một thế lực do Văn gia lập ra để thu lấy tài chính. Bọn hắc truy sát ta cũng là vì chuyện đó.

- Chuyện này ta cũng đã sớm đoán ra được. Nhưng Thiên Sát bị ta hủy diệt, tại sao bọn hắc lại phải truy sát người?

Chuyện Thiên Sát là tổ chức do Văn gia lập ra, chỉ cần xâu chuỗi sự kiện là có thể dễ dàng đoán ra. Có điều Dương Thiên chưa hiểu, vì lý do gì bọn hắc lại hao tổn tâm trí truy sát Thanh Vũ.

- Thiên Sát là tổ chức do Văn gia bí mật lập ra, vì vậy mối liên hệ của nó và Văn gia là thứ không được phép tiết lộ cho người ngoài biết. Nếu Thiên Sát đã bị phá hủy, tất cả các thành viên đều phải bị tiêu diệt để mang theo bí mật này vĩnh viễn chôn sâu vào trong lòng đất. Đây là quy tắc ngầm của mọi tổ chức bí mật trên thế giới. Sinh mệnh mỗi thành viên đều phụ thuộc vào sự tồn vong của tổ chức đó.

Dương Thiên gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Đứng ở góc độ ngoài cuộc, hẳn thấy việc Văn gia làm là hoàn toàn đúng. Loại tổ chức như Thiên Sát, nếu bị tiết lộ ra bên ngoài mối quan hệ của nó với Văn gia, bọn hắn sẽ phải đối mặt với vô số kẻ thù. Vì vậy, giết người diệt khẩu là chuyện nên làm.

Đáng tiếc, hiện tại Dương Thiên đang đứng dưới góc độ người bị hại. Gia đình của nữ nhân hắn bị Văn gia giết hại, Dương Thiên đương nhiên sẽ thay nàng báo thù. Sự tồn vong của Văn gia, để cho Thanh Vũ quyết định đi.

- Đám người Văn gia kia ta sẽ thay người giải quyết. Bất quá kẻ đứng đằng sau Thiên Sát là ai, người đã xác định được hay chưa.

Thanh Vũ nói bằng giọng nói chứa đầy thù hận:

- Ta trước đây là phó thủ lĩnh Thiên Sát, đã từng diện kiến tên kia một lần. Dung mạo của hắn, suốt đời này ta cũng sẽ không quên được. Đúng rồi, ta có một chuyện muốn hỏi người.

- Là chuyện gì?

- Dương Thiên, thân phận thực sự của người là gì. Tuổi còn trẻ mà lại đạt được một tu vị kinh khủng đến mức này. Ta đã suy nghĩ rất nhiều về vấn đề này mà chưa tìm được câu trả lời.

Dương Thiên cũng không biết phải giải thích với nàng thế nào, đành dùng một giọng điệu thần bí:

- Thế giới này rộng lớn lắm, có nhiều thế lực ẩn mình mà người chưa từng nghe đến. Văn gia trong mắt bọn họ chỉ là giun dế mà thôi.

Thanh Vũ trừng mắt kinh ngạc:

- Vậy người đến từ một đại thế lực ẩn mình sao?

- Thiên cơ không thể tiết lộ, bất quá ta có thể nói cho người biết. Văn gia dốc toàn lực cũng không làm ta hao tổn được một sợi tóc. Vì vậy người nên yên tâm, có ta ở đây, người chắc chắn bảo được thù.

Thanh Vũ yên lặng không nói, tin tức này đối với nàng còn rất mới mẻ. Còn có thế lực mạnh hơn các đại gia tộc nhiều lần sao?

Trong suy nghĩ của Thanh Vũ, Âm tổ thực lực quả thật vượt xa Thiên Sát, nhưng tối đa cũng chỉ ngang hàng so với Văn gia mà thôi. Đây là thông tin mà bọn họ bị cao tầng cố tình lừa gạt để an tâm thực hiện nhiệm vụ. Cũng là nguyên nhân Thanh Vũ dám liều mình ám sát Diệp Văn Thiên. Phải biết, nếu không nhờ có Dương Thiên, Âm tổ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Thanh Vũ dễ dàng như vậy. Ám sát trưởng lão, tương đương với ám sát tổng thống của một quốc gia, chính là tội tử hình a.

- Người còn ngần ngại ở đó làm gì, chúng ta mau hành động thôi.

Hai người không có chuẩn bị gì, một đường thẳng tiến đến phủ tổng thống. Văn gia là người điều hành đất nước này, vậy người đứng đầu đất nước tất nhiên là người của bọn hắn. Cứ trực tiếp đến đây điều tra là được.

Bên ngoài phủ tổng thống canh phòng rất nghiêm ngặt, có đến 3 vòng bảo vệ khác nhau. Từ những thứ đơn sơ như hộ vệ, chó canh phòng cho đến các thiết bị hiện đại như máy ghi hình, cảm ứng nhiệt.

Dù có Dương Thiên làm hậu thuẫn, Thanh Vũ vẫn rất cẩn thận. Lấy ra một thiết bị có tác dụng làm nhiễu sóng máy ghi hình rồi mới bắt đầu đột nhập vào trong. Dương Thiên thi triển ẩn thân thuật bao phủ hai người lại rồi phi hành thẳng về hướng chính điện.

Dưới ẩn thân thuật cao minh của Dương Thiên, hai người dễ dàng tiến vào bên trong. Đứng trước cửa phòng tổng thống, Dương Thiên ra hiệu cho Thanh Vũ dừng lại. Thần thức của hắn phát hiện có hai người đang trò chuyện với nhau. Dương Thiên quyết định nghe lén một chút xem bọn họ đang nói gì. Thanh Vũ chưa mở ra thần thức, thấy Dương Thiên ra hiệu liền ngoan ngoãn đứng yên lặng ở một bên.

Trong phòng tổng thống, hai nam nhân ăn mặc lịch sự đang ngồi đối diện với nhau. Một người nhin không được hỏi:

- Người gọi ta đến đây đã lâu, tại sao lại không nói gì?

Người còn lại lắc đầu, gương mặt vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại trước mặt. Hơn 15 phút sau, điện thoại phát ra âm thanh, hắn mới đưa tay cầm lấy, bấm nút. Một âm thanh ồm ồm từ bên trong phát ra:

- Đã bước đầu điều chế thành công thuốc giải. Cần có mẫu vật để tiến hành thí nghiệm thực tiễn.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 194: Thuốc Giải

- Ta đã biết. Mẫu vật thí nghiệm sẽ lập tức được đưa đến.

Nói xong, người này nhanh chóng tắt máy, nhìn qua người còn lại:

- Thủ tướng, người đã nghe thấy rồi chứ, mau đi chuẩn bị mẫu vật thí nghiệm đi.

- Tổng thống, chẳng lẽ thí nghiệm kia sắp thành công rồi sao.

Tổng thống đưa điều thuốc lên miệng hút một hơi, thở ra một làn khói trắng, gật đầu:

- Chuyện này diễn ra nhanh hơn dự kiến của chúng ta. Dựa theo tiến độ này, trong vòng một tháng nữa, lô thuốc giải chính thức đầu tiên sẽ được điều chế xong.

- Ha ha, rất tốt. Người đợi ta một lát.

Thủ tướng để lại một câu nói rồi bước ra ngoài cửa. Dương Thiên cùng Thanh Vũ vẫn đứng một bên lắng nghe. Hắn lấy điện thoại ra bấm một dãy số. Bên kia rất nhanh vang lên âm thanh đáp lại:

- Thanh Phong.

- Huyết Vũ.

- Bát phương thiên địa.

- Văn gia độc tôn.

- Âm điệu, khẩu lệnh trùng khớp. Lực lượng đặc vệ Văn gia kính chào thủ tướng. Không biết ngài gọi bọn ta là có việc gì?

- Lập tức đưa một mẫu vật thí nghiệm đến phòng nghiên cứu. Lần này nhớ lựa chọn mẫu vật cao cấp. Tu vị ít nhất phải đạt đến Trúc Cơ sơ kỳ.

Bên kia dừng lại một lúc mới hồi đáp:

- Việc này có điểm khó khăn. Hiện tại trong căn cứ không còn lưu lại bất kỳ mẫu vật thí nghiệm nào có tu vị đạt đến Luyện Khí hậu kỳ chứ đừng nói đến Trúc Cơ kỳ. Có thể tạm thời sử dụng vài tên Luyện Khí trung kỳ được hay không?

Thủ tướng dứt khoát nói:

- Bắt lấy một tên Trúc Cơ kỳ yếu nhất, cho hắn uống thuốc độc rồi chuyển đến phòng thí nghiệm.

Đầu dây bên kia lập tức phản đối:

- Không được, Trúc Cơ kỳ là lực lượng nòng cốt của gia tộc. Dù là người yếu nhất cũng không được tùy tiện động vào. Nếu gây nên sự bất ổn trong tâm lý của bọn họ, Văn gia chúng ta sẽ mất nhiều hơn được.

- Người chỉ biết một mà không biết hai. Phương pháp điều chế thuốc giải đã sắp thành công. Hắn tối đa cũng chỉ bị mất hết tu vị trong một khoảng thời gian ngắn. Ta lại để cho hắn vài lợi ích, tin tưởng sẽ có nhiều kẻ tranh nhau đến thử thuốc.

Đầu dây bên kia bán tín bán nghi, dò hỏi:

- Thật vậy sao?

- Dương nhiên. Nếu không ta làm sao dám sử dụng Trúc Cơ kỳ của gia tộc để đem ra thử thuốc. Nào ta còn chưa có bị úng nước a.

- Được. Vì lợi ích gia tộc, ta sẽ nhanh chóng mang mẫu vật đến phòng thí nghiệm.

Tắt máy, thủ tướng vui vẻ đi vào trong. Quá trình nghiên cứu này do hãn và tổng thống đồng thực hiện, chỉ cần điều chế thuốc giải thành công, bọn họ sẽ nhận được trọng thưởng của gia tộc, tu vị lại có thể một lần đại tiến a.

Dương Thiên vẫn chưa vội hành động, hãn đã hơi hiểu ra thứ gì đó nhưng vẫn cần thông tin xác thực hơn.

Thủ tướng quay trở lại phòng, tổng thống đã sớm chuẩn bị sẵn một chai rượu, rót sẵn ra để mời hãn. Cả hai nâng ly chúc mừng:

- Khi quá trình nghiên cứu thành công, ta và người cũng nên lùi lại, nhường chức vị hiện tại cho đám trẻ trong gia tộc rồi.

- Không sai, nắm giữ quyền lực tuy rằng không tệ, nhưng đối với Tu Chân giả chúng ta mà nói thì đạt được tu vị càng cao, sống càng lâu mới là chuyện quan trọng nhất. Những năm qua ta và người đã qua hao tâm khổ tứ trong việc phát triển quốc gia này khiến cho tu vị đỉnh trệ không tiến thêm được. Đại hạn sắp đến, cũng đã đến lúc lui về rồi.

Thủ tướng gật đầu đồng tình:

- Người nói đúng, chúng ta vất vả quá nhiều rồi. May mắn khi còn tại vị hoàn thành được nghiên cứu quan trọng này. Dựa theo quy định của gia tộc, phần thưởng đạt được đủ để tu vị chúng ta tiến thêm một bước nữa.

Tu vị hai người đều là Trúc Cơ Trung kỳ, tuổi thọ 200 năm. Tiến thêm một bước nữa chính là Trúc Cơ hậu kỳ, có thể sống đến 300 năm. 100 năm thọ nguyên a, ai mà không vui mừng.

Dương Thiên đứng ngoài đợi lâu mà hai lão già này vẫn chưa nói vào chuyện chính. Hắn mất kiên nhẫn mở cửa bước vào. Trước ánh mắt bất ngờ của hai người, Dương Thiên đi lại cầm lấy chai rượu trên bàn, một hơi uống cạn rồi nói với bọn họ:

- Hai lão già các người nói chuyện thực quá dài dòng. Chính sự không nói mà chỉ lo đến việc tăng cao tu vị an hưởng tuổi già. Có cần ta giúp các người đoàn tụ với tổ tiên sớm một chút hay không.

Hai lão nhân vẫn giữ bình tĩnh, tên tổng thống lấy thêm một chai rượu dưới chân bàn đặt lên trước mặt Dương Thiên:

- Tiểu huynh đệ, đã đến đây thì là khách của bọn ta. Loại rượu này ta có rất nhiều, người muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Thái độ của hai lão già này khiến Dương Thiên hơi bất ngờ. Theo suy nghĩ của hắn, trước tiên bọn hắn sẽ hỏi Dương Thiên là ai rồi lao lên tấn công mới đúng. Quả nhiên là lão quái vật đã sống nhiều năm, suy nghĩ và hành động cũng kín kẽ hơn nhiều so với đám người trẻ tuổi ngoài kia.

Dương Thiên ngồi xuống, ra hiệu cho Thanh Vũ cùng tiến vào:

- Ta có mời thêm một người bạn, không có vấn đề gì chứ?

- Đương nhiên không có, các người cứ tùy tiện.

- Vậy tại sao người còn chưa chịu đứng lên nhường chỗ cho nàng?

- Thất lễ, là do ta tuổi đã cao, tay chân có chút chậm chạp.

Thủ tướng ngoan ngoãn đứng dậy theo lời của Dương Thiên, bước qua ngồi cùng một ghế với tổng thống. Thanh Vũ gương mặt lạnh lùng, chứa đầy sát khí tiến vào ngồi cạnh Dương Thiên. Đối với nàng, bất cứ tộc nhân

nào của Văn gia đều là kẻ đáng chết. Năm tay Thanh Vũ để trấn an nàng, Dương Thiên quay lại hỏi hai người kia:

- Chắc các người đã biết lý do bọn ta đến đây rồi phải không?

- Tiểu huynh đệ, bọn ta và người chưa từng một lần gặp mặt. Sao có thể biết được lý do người xuất hiện ở đây.

Dương Thiên bật cười, hai lão già này, diễn kỹ rất tốt. Chuyện này rất bình thường, thân là nguyên thủ quốc gia, hàng ngày đối mặt với đủ mọi loại người, diễn kỹ là một trong những thứ bọn họ am hiểu nhất.

- Người không biết bọn ta là ai mà vẫn tiếp đón nhiệt tình như vậy sao?

Tổng thống hiền từ gật đầu:

- Bọn ta là lãnh đạo của quốc gia này. Tiếp đón khách quý là việc phải làm. Các người vượt qua được tầng bảo vệ ngoài kia đã chứng tỏ được các người không tầm thường. Đáng để bọn ta tiếp đón.

- Là vậy sao. Tốt, chúng ta cùng uống đi.

Dương Thiên cùng hai lão già bắt đầu uống rượu, hai bên cười nói vui vẻ như bạn thân đã quen biết lâu năm. Thanh Vũ vẫn ngồi lạnh lùng ở một bên, chỉ chờ Dương Thiên ra hiệu sẽ lập tức động thủ.

Uống hết vài chai rượu ngoại, lão tổng thống đứng dậy nói:

- Các người đợi ta một lát, ta vẫn còn cất dấu khá nhiều loại rượu quý hiếm ở đằng kia. Đêm nay chúng ta nhất định phải uống cho thật sảng khoái.

Thủ tướng cười:

- Lão già nhà người, quen biết nhiều năm như vậy. Người chưa một lần mời ta được một bữa sáng khoái như hôm nay. Hai tiểu tử các người thật có phúc a.

Tổng thống cười ha hả rồi tiến lại phía bàn làm việc, cả người cúi xuống như đang cố lấy vật ở dưới gầm bàn ra. Đúng lúc này, thủ tướng cả người phóng nhanh về phía tổng thống. Một tấm kính bảo vệ bật lên ngăn cách bọn họ với hai người Dương Thiên. Ngay vị trí đứng của tổng thống và thủ tướng xuất hiện một cái lỗ hình tròn. Hai người vừa biến mất, cái lỗ trên mặt đất nhanh chóng đóng lại. Tiếng còi báo động vang lên in ỏi.

Thanh Vũ tu vị so với hai người kia còn kém hơn một ít, đương nhiên không kịp phản ứng lại. Thấy hai lão giả bỏ trốn, nàng cả người phóng lên, một quyền nện mạnh vào tấm kính. Một tiếng nổ mạnh vang lên, trên kính xuất hiện vài vết nứt. Thanh Vũ đang gấp, liên tục tung ra mười mấy quyền, vết nứt trên kính ngày càng lan rộng. Cuối cùng vỡ thành từng mảnh vụn rơi xuống đất.

Phá vỡ kính bảo vệ xong, Thanh Vũ lao nhanh về phía hai lão giả kia biến mất, một quyền nện mạnh lên sàn nhà. Âm thanh phát ra so với khi này còn kinh khủng s45JV9 hơn, đáng tiếc hiệu quả không lớn. Sàn nhà làm bằng một loại hợp kim rất cứng. Một quyền toàn lực của nàng chỉ để lại một đạo quyền ấn sâu khoảng 1 mm mà thôi.

Dương Thiên vẫn thong thả uống hết ly rượu còn sót rồi bước lại gần, nhìn xuống dưới bàn làm việc. Phát hiện ra một cái nút màu đỏ, hắn đưa tay bấm thử vài cái. Không có chuyện gì xảy ra:

- Là loại cơ quan khởi động một lần. Đám người này thật sự rất cẩn thận a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Bị Lừa

Lúc này cửa phòng bị đập mạnh ra, một đám đặc vụ trên người vũ trang đầy đủ xông vào. Chĩa súng vào hai người hét to:

- Lập tức bỏ vũ khí xuống, buông tha chống cự.

Thanh Vũ không chút để ý đến đám đặc vụ, lo lắng hỏi Dương Thiên:

- Bọn hã đã trốn thoát, chúng ta phải tìm manh mối tiếp theo ở đâu?

- Trốn thoát, trước mặt ta, không ai có thể trốn đi mà chưa có sự cho phép của ta.

Thấy hai người không thêm để ý tới mình, tên chỉ huy liền ra lệnh:

- Xông lên, bắt giữ hai người bọn họ.

Đám người này chỉ là phàm nhân, Dương Thiên không có thời gian chơi đùa với bọn họ. Hã nhìn Thanh Vũ:

- Ta sẽ mở ra thông đạo, người theo sát ta.

Nói xong, Dương Thiên đưa tay lên mặt đất vẽ thành hình một vòng tròn. Sau đó hai ngón tay của hã xuyên thùng sàn nhà, lấy lên một miếng kim loại hình trụ khá dày. Thông đạo lại xuất hiện trong mắt hai người.

Đám đặc vụ phản ứng rất nhanh, phát hiện có chuyện không ổn liền nổ súng. Hàng trăm viên đạn bay về phía hai người. Trong không khí bất ngờ

xuất hiện một vòng sáng màu trắng nhạt ngăn cản tất cả đạn đang bay đến. Thậm chí một ít còn bị phản xạ ngược lại khiến đám đặc vụ bị thương.

- Thật phiền phức.

Dương Thiên đưa tay lên nắm nhẹ một cái, súng trên tay đám đặc vụ đồng thời vỡ nát. Những viên đạn nằm rơi mặt đất bay lên, hướng về đám người phóng xuất. Mặc cho những tiếng kêu gào thảm thiết vang lên, Dương Thiên lập tức nhảy xuống. Thanh Vũ cũng nhanh chóng theo sát hẳn.

Đây là một hệ thống ống trượt khá dài, cả đường ống tối đen như mực, hai người tốn đến gần 10 phút đồng mới nhìn thấy ánh sáng nơi lối ra. Nhảy ra khỏi đường ống, Dương Thiên nhẹ nhàng tiếp đất, một tay đỡ lấy Thanh Vũ.

Nhìn rõ cảnh vật xung quanh, Dương Thiên bật cười nói với nàng:

- Người xem, chúng ta lại lần nữa mắc bẫy của bọn chúng.

Nơi hai người đến hoàn toàn không có bóng dáng hai lão già kia mà là một căn phòng màu trắng. Xung quanh không có bất kì vật gì ngoài 4 bức tường, cả hai như bị nhốt trong một cái hộp kín.

Thanh Vũ có chút tức giận cùng lo lắng hỏi Dương Thiên:

- Hiện tại phải làm như thế nào. Tất cả đều là tại người, ra táy bắt bọn họ lại tra khảo ngay từ đầu thì đã không có chuyện này xảy ra.

- Người có điểm còn chưa biết. Ta cố tình làm như vậy, nếu ta đoán không sai, nơi này chính là chỗ giam giữ vật phẩm thí nghiệm của Văn gia. Chúng ta đã thuận lợi đột nhập vào đây, người nên vui mừng mới đúng.

Trong phòng đột nhiên vang lên âm thanh, không xác định được vị trí phát ra:

- Không phải các người đột nhập mà là bị bắt vào đây mới đúng. Phòng giam này được xây dựng bằng vật liệu và công nghệ tiên tiến nhất hiện nay. Xung quanh 4 bức tường còn có điện thế cao áp, các người đừng hi vọng có thể trốn thoát ra ngoài.

Biết được âm thanh này là do hai lão già kia phát ra, Dương Thiên quyết định giả vờ yếu thế để tìm hiểu thêm chút thông tin. Nếu mọi thứ đúng như hẳn dự đoán, lần này hẳn lại mang về một món lễ vật lớn cho Diệp Văn Thiên rồi.

- Hừ, bây giờ ta đã rơi vào tay các người, muốn làm gì cứ tùy ý. Nhưng ta vẫn còn vài chuyện chưa rõ ràng.

- Ha ha. Vậy người mau hỏi đi. Đối mặt với người sắp chết, ta vẫn luôn rất nhân từ.

- Chẳng lẽ ngay từ lúc bọn ta bước vào phòng, các người đã biết bọn ta là ai. Còn nữa, thứ thuốc giải các người đang muốn nghiên cứu là gì.

Bên kia yên lặng trong chốc lát mới nói:

- Xem ra các người đã nghe lén được không ít. Kỹ thuật ẩn thân rất cao minh a.

- Chút tiểu xảo vặt vãnh mà thôi. Không đáng nhắc đến.

- Được. Nếu người đã muốn biết. Vậy ta càng không cho các người biết, cùng xuống địa ngục làm quỷ hồ đồ đi. Có mỹ nữ như vậy bồi tiếp người xuống suối vàng, yên tâm mà đi đi.

Dứt lời, tia lửa điện từ khắp mọi nơi phóng đến vị trí hai người. Cả căn phòng phát sáng dữ dội, từng tiếng nổ đin đing tai nhức óc liên tục vang lên.

Thủ tướng vui vẻ nâng ly rượu hướng về phía tổng thống:

- Hôm nay chúng ta tiêu diệt được tàn dư của Thiên Sát. Thật đúng là song hỷ lâm môn. Đến, ta kính người một ly.

Tổng thống nâng ly đáp lại, khước miệng nở nụ cười đắc ý:

- Chỉ là chút việc vặt, không dám nói là công to a.

- Sao có thể nói như vậy. Tu vị của ngài là Trúc Cơ sơ kỳ, hơn nữa một thân độc thuật vô cùng lợi hại. Hai người chúng ta tuy là Trúc Cơ trung kỳ nhưng chiến lực lại rất thấp, liên thủ cũng chưa chắc đã là đối thủ của ngài. Đặc biệt là thanh niên kia, không biết ngài tìm đến từ đâu một trợ thủ lợi hại đến vậy, khi đối mặt với hắn, trong lòng ta có một cảm giác vô lực. Rất giống khi đối mặt với lão tổ.

Tổng thống liền phủ nhận hLyZhY:

- Ta thừa nhận hắn rất lợi hại nhưng còn xa xa không bằng được lão tổ. Người phải biết lão tổ đã đạt đến Kim Đan kỳ hơn 100 năm, một thằng nhóc mới hơn 20 tuổi có thể so sánh với người sao?

- Đúng vậy, bất quá nói đi cũng phải nói lại. Hắn lợi hại như vậy, có khí nào là do Âm tổ bí mật phái đến điều tra chúng ta hay không?

- Suy đoán này của người rất hợp lý, ngoài nguyên nhân này ra, tạm thời ta chưa tìm được đáp án khác.

Thủ tướng mặt cười cứng lại, chuyển sang lo lắng:

- Nếu hắn thật sự là thành viên của Âm tổ, lần này chúng ta động phải tổ kiến lửa rồi.

Tổng thống nhìn thủ tướng, khinh thường nói:

- Ta nghĩ người sống càng lâu, lá gan càng ngày càng nhỏ đi rồi. Hẳn là người của Ấm tổ thì sao chứ, bọn họ không có bằng chứng, dựa vào cái gì để đổ tội cho chúng ta. Chưa kể đến việc Ấm tổ phái người điều tra Văn gia là chuyện cấm kị, nếu đưa ra ánh sáng sẽ khiến các đại gia tộc khác bất mãn. Chúng ta chỉ cần nhìn nhục qua thời gian này, đợi đến khi đại nhân hoàn toàn khôi phục. Bất kể là Ấm tổ hay tam đại thế lực, đều chỉ là đá lót đường cho ngài mà thôi.

Nghe nói đến đại nhân, vẻ mặt hai người đều hiện lên kính ý. Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ a, trong mắt bọn họ chính là thần linh, là cảnh giới mọi tu sĩ tha thiết đạt tới.

Trong khi hai người đang thi nhau tán thưởng vị đại nhân kia, cửa phòng đột nhiên mở bật ra. Dương Thiên cùng Thanh Vũ bước vào bên trong. Chỉ cần là người quen biết với Dương Thiên, nhìn thấy gương mặt của hắn lúc này đều hiểu, hắn thực sự tức giận rồi.

Lần đầu tiên giả vờ yếu thế để lấy thông tin kẻ địch lại thất bại. Không những vậy còn bị hai lão già này chơi một vỏ đầu, bảo sao hắn lại không tức giận cho được.

Trông thấy Dương Thiên cùng Thanh Vũ, hai lão già rất nhanh làm ra động tác. Không may cho bọn hắn, thông thường Dương Thiên có thói quen cho đối thủ thực hiện xong hết mọi chiêu trò rồi mới ra tay. Đáng tiếc, lần này Dương Thiên không có tâm trạng để xem.

Hai lão già cả người bị nâng cao lên giữa không trung, lực lượng toàn thân bị khóa chặt, cố gắng hết sức cũng không nhúc nhích nổi một đầu ngón tay. Dương Thiên trầm giọng:

- Ta cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, mau trả lời câu hỏi của ta khi này.

Thủ tướng bị sự cường đại của Dương Thiên hù dọa, suýt chút nữa tè ra quần, vội nói:

- Ta nói, ta sẽ nói hết những gì ta biết. Mong người tha cho ta một con đường sống.

Tổng thống gương mặt phần nộ, quát to:

- Văn Hành, tên khốn kiếp nhà ngươi. Người quên mình là người Văn gia rồi sao. Ta cảnh cáo ngươi, dù chết cũng không được tiết lộ bí mật. Nếu không dù ngươi có trốn đến chân trời góc bể, Văn gia cũng sẽ cho ngươi biết kết cục của kẻ phản bội.

Dương Thiên nhú mày, ngón tay khẽ động, lão tổng thống cả người bị cự lực bóp chặt, máu thịt, xương cốt bị co chặt lại thành một viên cầu rơi xuống đất.

- Ta chợt nhớ ra, tra khảo chỉ cần một người là đủ rồi. Hai người là hơi dư thừa.

Văn Hành trông thấy một màn diễn ra ngay trước mắt, sợ hãi đã lên đến mức tột cùng:

- Đại nhân, cầu xin người tha cho ta. Người muốn biết điều gì ta đều sẽ khai hết, không dám dấu giếm chút nào.

- Tốt lắm, mau nói ra tất cả những gì người biết. Nếu tâm trạng ta khá hơn một chút, biết đâu lại thưởng cho người vài thứ tốt thì sao.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 196: Tra Khảo

Biện pháp Dương Thiên đang sử dụng gọi là “Cây gậy và củ cà rốt”. Một bên đe dọa tinh thần hấn đến bờ vực khủng hoảng, một bên đưa ra phần thưởng lớn nếu hấn chịu nghe lời. Đây là thứ Dương Thiên học được trong sách kinh tế tại trường đại học. Hiện tại áp dụng, hiệu quả vượt qua mong đợi của hấn. Văn Hàng lập tức nói ra tất cả những gì hấn biết được.

- Sau khi nghe tin Thiên Sát bị tiêu diệt, để tránh bị người ngoài tra xét được gây bất lợi, Văn gia đã tiến hành một cuộc thanh trừ. Toàn bộ thành viên còn hoạt động cũng như đã về hưu, gia đình và người thân của họ đều nằm trong danh sách thanh trừ.

Thanh Vũ cả người run lên, Dương Thiên vội nắm lấy tay nàng trấn an.

- Tại sao các người lại phải làm như vậy, gia đình của bọn họ đã làm gì ảnh hưởng đến các người sao?

Văn Hàng lo sợ Thanh Vũ sẽ nhịn không được mà ra tay, vội nói:

- Đây không phải là ý của ta mà là do tộc trưởng hạ lệnh. Hấn nói vì Văn gia, một chút nguy cơ dù là nhỏ nhoi cũng phải tận diệt.

Dương Thiên nhìn qua Thanh Vũ:

- Người ra ngoài trước đi. Chuyện ở nơi này cứ để ta lo liệu.

- Nhưng...

- Nghe lời, tâm trạng của người không được ổn. Có những chuyện không nên biết thì tốt hơn.

Thanh Vũ gật đầu, xoay người đi ra ngoài. Nàng biết Dương Thiên nói đúng, nếu tiếp tục ở lại đây, nàng sẽ không nhịn được mà giết chết lão già này.

Chờ Thanh Vũ rời đi, Dương Thiên mới nói:

- Tiếp tục đi, kể chi tiết cho ta. Một chỗ cũng không được bỏ sót.

Văn Hàng đã yên tâm hơn không ít, tiếp tục kể:

- Mệnh lệnh được ban bố, bọn ta liền ra quyết định thi hành. Với tư cách là phó thủ lĩnh cũ của Thiên Sát, nàng là một trong những mục tiêu hàng đầu cần phải tiêu diệt. Tuy nàng ẩn nấp rất kĩ nhưng bọn ta qua điều tra đã phát hiện được một người có quan hệ rất tốt với nàng...

Dương Thiên ngắt lời:

- Những chuyện sau đó ta đã biết. Bất quá có một điểm kì quái, chắc hẳn các người đã phát hiện ra Thanh Vũ ngay từ lúc nàng bước vào quốc gia này. Tại sao không lập tức ra tay?

Văn Hàng hơi khựng lại, không biết phải nói thế nào. Dương Thiên khẽ động nhẹ ngón tay, tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên. Văn Hàng gào to xin tha:

- Mau dừng lại, ta nói, ta sẽ nói hết.

- Hừ, sớm biết điều một chút có phải đã tránh được đau đớn thể xác rồi hay không.

Bị nếm thử mùi vị cực hình, Văn Hàng cũng không dám dấu giếm điều gì:

- Là do ta ham mê sắc đẹp của nàng. Khi nàng bước vào trong đất nước này, bọn ta đều đã xem nàng là cá nằm trong giỏ. Ta muốn chờ nàng sơ hở để bắt sống, sau đó...

Lại một tiếng rắc vang lên, tay của Văn Hàng gãy lìa ra. Hắn la lên một tiếng rồi bất tỉnh. Dương Thiên đưa tay lên vuốt mũi, ngại ngùng nói:

- Thật ngại quá, là do ta không kiềm chế được. Coi như là sự trừng phạt vì người dám có ý đồ với nữ nhân của ta đi.

Đánh ra một đạo Thanh Tâm chú gọi hắn tỉnh lại, Dương Thiên an ủi:

- Vừa rồi chỉ là lỡ tay mà thôi. Người ngoan ngoãn trả lời tiếp, ta sẽ không tùy tiện ra tay.

Trong lòng Văn Hàng đã sớm hỏi thăm qua 18 đời tổ tông của Dương Thiên. Cái gì mà lỡ tay, rõ ràng là hắn cố ý muốn lấy cái mạng già của ta. Bất quá Văn Hàng chỉ dám nghĩ trong đầu chứ không nói ra.

- Sau khi theo dõi nàng một thời gian, người đột ngột xuất hiện khiến bọn ta lưu ý. Có quan hệ với Thanh Vũ chắc chắn không phải là người tầm thường. Vì vậy bọn ta đã đặc biệt phái người đến điều tra, nhưng chưa kịp thu được thông tin gì thì các người đã tìm đến nơi đây.

- Tốt lắm, ta cơ bản đã hiểu rõ. Nói về loại thuốc giải kia đi.

- Việc này là bí mật trọng yếu của Văn gia. Lão tổ Văn gia không biết từ nơi nào mang về một loại thuốc độc rất mạnh. Tu vị dưới Kim Đan trúng phải đều bị mất hết tu vị trong một thời gian dài. Văn gia theo lệnh của hắn nghiên cứu điều chế số lượng lớn thuốc độc cũng như thuốc giải độc để chuẩn bị cho cuộc chiến.

Suy đoán của Dương Thiên hoàn toàn chính xác, Văn gia chính là một trong những thế lực đã bị Ma môn khống chế. Thứ thuốc bí mật của Âm Tổ

bị Văn gia lén lút trộm mất. Hơn nữa còn sắp điều chế thành công thuốc giải. Khi đại chiến xảy ra, chỉ có tu sĩ của Âm tổ và tam đại thế lực bị ảnh hưởng, tổng chiến lực sẽ bị giảm mạnh.

Vốn không có ý định tham gia chuyện này, nhưng đã lỡ phát hiện ra thì mang về làm quà cho Diệp Vấn Thiên cũng là chuyện tốt. Biết đâu hẳn quá vui mừng mà đồng ý gả Linh nhi cho ta thì sao.

Dương Thiên trong đầu đang tự sướng, Văn Hàng đã lên tiếng:

- Mọi chuyện ta đều đã nói ra, người có thể tuân thủ ước hẹn tha cho ta hay không?

- Đừng vội. Ta còn một chuyện muốn biết. Vài ngày trước, Văn gia có một vị thiếu gia gọi là Văn Lâm bị giết ở nước ngoài, người đã nghe qua chuyện này hay chưa?

- Đương nhiên là biết, Văn Lâm tuy chỉ là một tên phế vật nhưng đại ca của hắn lại là thiên tài bậc nhất của Văn gia. Quan hệ của hai người rất tốt. Hắn lại là con thứ của tộc trưởng, chính hắn hạ lệnh cho Tứ Hung đi bắt hung thủ trở về chịu tội. Lẽ nào...

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Văn Hàng, ánh mắt hắn kinh dị nhìn Dương Thiên.

- Đừng nhìn ta như vậy. Không sai, Văn Lâm là do ta giết. Ban đầu ta đến tìm các người cũng là vì chuyện này. Có vấn đề gì sao?

- Không, người giết hắn là đúng. Chỉ là một tên phế vật, lại thích cáo mượn oai hùm, hống hách không coi ai ra gì. Loại cận bã như hắn chết hàng ngàn lần cũng chưa hết tội. Người ra tay nghĩa hiệp, giúp Văn gia trừ đi tên cận bã này, bọn hắn phải tìm người tạ ơn mới đúng.

Công phu trở mặt của tên này đúng là nhất tuyệt. Câu trước còn nói truy sát Dương Thiên, câu sau đã tán dương hẳn thành đại anh hùng.

- Hiện tại người đưa ta đến phòng nghiên cứu và nơi tập trung cao tầng của Văn gia. Sau khi xong việc ta sẽ thả người ra.

Văn Hàng trợn mắt, vội lắc đầu từ chối:

- Đưa người đến phòng nghiên cứu chỉ là chuyện nhỏ nhưng Văn phủ thì không được. Tộc nhân Văn gia mắc tội phản nghịch, hình phạt so với cái chết còn đáng sợ hơn.

- Vậy người không sợ ta giết người sao?

Hai mắt Văn Hàng hiện lên vẻ oán độc:

- Người mau giết chết ta đi. Chết trong tay người so với hình phạt của Văn gia còn tốt hơn rất nhiều.

Dương Thiên thở dài:

- Nếu người đã lựa chọn như vậy, ta đành thành toàn cho người.

Dương Thiên bước lại gần, đặt tay lên đầu Văn Hàng định tiến hành Sư Hồn. Đúng lúc này, Văn Hàng há miệng phun ra một ngụm máu màu xanh vào mặt Dương Thiên rồi cười to:

- Ha ha, muốn giết chết ta rồi Sư Hồn sao. Ném thử Bản Mệnh Huyết Độc của ta trước đã.

Bản Mệnh Huyết Độc là loại máu độc, được chuyển hóa từ Bản Mệnh Tinh Huyết nhờ vào công pháp độc môn của Văn gia. Độc lực vô cùng mạnh, tu sĩ Kim Đan không cẩn thận dính phải cũng gặp phiền phức lớn. Bất cứ đệ tử nào của Văn gia đều phải tu luyện. Đây là chiêu thức giết địch một ngàn, tổn hại tám trăm. Người thi triển sẽ tiêu hao chín phần mười bản

mệnh tinh huyết, thọ nguyên đại giảm. Đối với những kẻ thọ nguyên sắp hết như Văn Hàng, phải chết cùng kẻ địch là điều không thể nghi ngờ.

Từ lúc rơi vào tay Dương Thiên, Văn Hàng đã có ý định sử dụng Bản Mệnh Huyết Độc để liều mạng. Hắn chắc chắn rằng Dương Thiên sẽ không bỏ qua cho mình. Sư Hồn thuật chỉ có thể lấy được một phần ký ức nên Dương Thiên sẽ tìm cách tra hỏi để thu được thông tin đầy đủ. Hắn cố ý giả vờ sợ sệt nói ra hết để giảm sự phòng bị của Dương Thiên đến mức thấp nhất. Vào lúc Dương Thiên xuống tay, hai bên sẽ cùng chết. Tâm cơ của người này, so với tên tổng thống vô dụng kia còn đáng sợ hơn rất nhiều.

Đáng tiếc, lần này hắn tính sai rồi. Chỉ cần hắn ngoan ngoãn hợp tác, Dương Thiên thật sự sẽ tha cho hắn một con đường sống. Một tên Trúc Cơ trung kỳ tàn phế, giết hay tha cũng không phải chuyện gì quan trọng.

Bản Mệnh Huyết Độc tưởng chừng đã chạm vào mặt Dương Thiên liền phát ra tiếng xèo xèo nho nhỏ. Đến lúc Văn Hàng kịp nhận ra có điều không ổn, Bản Mệnh Huyết Độc đã sôi lên rồi tan biến trong không trung. Dương EGLjBZs Thiên đặt tay lên đầu Văn Hàng, giọng nói điềm tĩnh:

- Yên tâm mà ra đi. Người của Văn gia sẽ sớm xuống dưới đó đoàn tụ với người.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 197: Khu Nghiên Cứu

Sửu Hồn thuật của Dương Thiên đương nhiên không thể so với các loại Sửu Hồn thuật của tiểu tu sĩ. Hẳn có thể thu lại được nguyên vẹn ký ức của người bị Sửu Hồn. Lý do Dương Thiên không sử dụng nó ngay từ đầu cũng rất đơn giản, hẳn không thích. Thứ pháp thuật này quá mức độc ác, người bị Sửu Hồn không những phải chịu đau khổ kinh khủng mà linh hồn còn bị vỡ vụn, hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này. Trừ khi trong tình huống bắt buộc, hạn chế sử dụng thì tốt hơn.

Lấy được đầy đủ thông tin cần thiết cùng miếng huy hiệu trên người Văn Hàng, Dương Thiên phóng ra một ngọn lửa thiêu cháy hai khối thịt trên mặt đất rồi đi ra ngoài. Thanh Vũ vẫn luôn túc trực tại cửa đợi hẳn:

- Mọi chuyện thế nào rồi?

- Trước tiên chúng ta đến phòng nghiên cứu cướp lấy loại thuốc giải kia. Sau đó ta sẽ đưa người đến Văn phủ báo thù.

Thanh Vũ không phản đối, mọi chuyện lúc này nàng đều để cho Dương Thiên quyết định.

Phòng nghiên cứu được xây dựng dưới lòng đất, tại một ngôi nhà nhỏ nằm trong khu ổ chuột vùng ngoại ô thành phố. Hai người phi hành đến nơi, Thanh Vũ nhìn khung cảnh xung quanh, có chút nghi ngờ hỏi Dương Thiên:

- Người có chắc là đã đến đúng chỗ hay không?

Khó trách nàng lại hỏi như vậy, nơi này bao gồm vài trăm ngôi nhà nhỏ san sát nhau. Diện tích mỗi căn đều không vượt quá 10 mét vuông. Chỉ có một con đường nhỏ để đi vào bên trong. Người dân ăn mặc thô sơ, người thì đang dùng chày giã lúa, có người lại ngồi dệt vải bên khung cửi. Người bước vào nơi này đều có cảm giác như đang trở lại những năm thập niên 60, 70.

Nếu không phải nắm giữ trí nhớ của Văn Hàng, Dương Thiên dù lục tung đất nước lên cũng sẽ không tìm đến nơi này. Hai người đi sâu vào trong, người dân hai bên đường nhìn họ với ánh mắt cảnh giác. Dương Thiên tiến lại gõ cửa một nhà dân ở chính giữa. Một tiếng cạch vang lên, cánh cửa mở ra, một đứa trẻ thân hình gầy gò, gương mặt gầy, hai má móp lại xuất hiện.

- Các người là ai, đến đây có việc gì?

Đưa miếng huy hiệu lấy được khi nãy ra, Dương Thiên nói lại ám hiệu lấy được trong kí ức của Văn Hàng:

- Đi ngang qua thấy cảnh cơ nhờ. Đưa đến ít lương thực cứu đói trong mùa đông.

Đứa trẻ thò đầu ra ngoài, nhìn ngó hai phía xung quanh, xác định không còn người nào khác mới gật đầu:

- Mau vào đi. Viện trưởng đợi các người đã lâu.

Đứa trẻ dẫn hai người đi vào trong nhà, nhắc tấm thảm nằm trên mặt đất lên, một tấm bảng chi chít các kí tự kì lạ hiện lên. Đứa trẻ nhập mật mã bằng một tốc độ chóng mặt, sàn nhà rung chuyển, mở ra thông đạo nằm dưới lòng đất.

Dương Thiên đã chuẩn bị từ trước, bước xuống thông đạo, đi sâu vào bên trong. Thanh Vũ vẫn theo sát hần. Hai người đi mất một khoảng thời

gian khá lâu mới bước vào phòng tiết trùng. Theo Dương Thiên ước tính, nơi này được xây dựng phía dưới ngôi làng hơn 300 mét. Hơn nữa còn đi qua vài lớp kim loại và từ trường cực mạnh. Dù là thần thức của Kim Đan kỳ tu sĩ cũng không cách nào dò xét ra được.

Tiết trùng xong, hai người được dẫn tới khu trung tâm bằng xe điện. Trên đường đi, Dương Thiên dùng thần thức cẩn thận quan sát kỹ lưỡng nơi này. Cả khu nghiên cứu rộng hơn trăm ngàn mét vuông, được bao bọc bởi một lớp hợp kim cứng dày đến hơn 10 mét. Mô hình xây dựng giống như một viện nghiên cứu kết hợp với bệnh viện. Có hẳn một khu dành riêng cho các bệnh nhân đang nằm điều trị. Chẳng cần suy nghĩ nhiều, Dương Thiên dễ dàng nhận ra được bọn họ chính là các mẫu vật thí nghiệm thất bại, tu vị bị ảnh hưởng cần tìm cách phục hồi để tái sử dụng.

Dựa vào độ tuổi của lớp hợp kim ngoài kia, Dương Thiên xác định căn cứ này được xây dựng cách đây ít nhất 200 năm. Nói như vậy, Văn gia đã sớm bị Ma môn khống chế, trở thành thuộc hạ của bọn hắn từ rất lâu rồi.

Bất quá đây chỉ là chút hiếu kỳ của Dương Thiên mà thôi, việc này chẳng liên quan gì đến hắn. Hai người được đưa đến phòng của viện trưởng. Trong phòng là một người đàn ông trung niên, gương mặt cau có đang chăm chăm vào tập tài liệu trước mặt.

- Khốn kiếp, làm việc kém như vậy cũng dám tự xưng là nhà khoa học hàng đầu trên thế giới. Đến nồng độ thuốc trong ngưỡng chịu đựng cũng tính sai, làm hại chết một mẫu vật thí nghiệm của ta.

Nghe tiếng gõ cửa vang lên, lão viện trưởng bình tĩnh trở lại, trầm giọng:

- Vào đi.

Đưa hai người vào trong, người dẫn đường cuối đầu chào rồi bước ra ngoài. Lão viện trưởng đánh giá hai người từ đầu đến chân, hỏi:

- Trong hai người các người, ai là mẫu vật thí nghiệm mới.

Dương Thiên lắc đầu tiến lại gần hẳn, đặt hai tay lên bàn:

- Vật thí nghiệm sẽ được đưa đến sau, bọn ta đến đây để lấy mẫu thuốc giải.

Viện trưởng cau mày, suy nghĩ một lát rồi từ chối:

- Việc này các người đã từng đề cập qua. Nhưng mẫu thuốc vẫn chưa hoàn chỉnh, cần phải làm thêm vài thí nghiệm để chắc chắn. Đến khi có sản phẩm hoàn hảo sẽ đưa cho các người.

Tên viện trưởng này vẫn chưa biết Dương Thiên là người bên ngoài trà trộn vào trong. Thấy tình huống diễn ra đúng kế hoạch, Dương Thiên giả vờ tức giận:

- Hừ, thành phẩm là chuyện sau này. Phía trên gia tộc ra lệnh mang mẫu thuốc giải hiện tại về để tiện cho việc theo dõi tiến độ. Mệnh lệnh của gia tộc, người dám chống lại sao?

Nghe nói đến gia tộc, khóe môi lão viện trưởng run nhẹ, cắn răng gạt đầu:

- Nếu đã là vậy, hai người các người đi theo ta.

Phía sau phòng của lão viện trưởng là một cánh cửa dẫn đến căn phòng chứa đầy các loại chai lọ và ống nghiệm. Hắn đi đến cuối phòng, mở khóa tủ lấy ra một cái ống nhỏ đưa cho hai người.

- Các người cầm về đi. Nói với bọn hắn đừng đến làm phiền ta vì những chuyện thế này nữa.

Cầm thuốc giải trên tay, Dương Thiên cau mày:

- Ít như vậy.

- Ít! Người có biết thuốc trong ống đủ để tiến hành 20 cuộc thí nghiệm hay không? Người có biết bọn ta tốn bao nhiêu công sức mới điều chế được bằng này thuốc hay không?

- Ấc, thất lễ, chuyện này ta thật không biết. Mọi việc đã xong, ta phải lập tức trở về báo cáo lên gia tộc. Cáo từ.

Dương Thiên nói xong liền kéo tay Thanh Vũ đi ra ngoài. Lão viện trưởng nhìn theo hai người, ánh mắt hoài nghi:

- Kì lạ, nếu chỉ muốn đến lấy mẫu thuốc, cần gì đi đến hai người. Hẳn lại còn không có chút hiểu biết gì về thuốc giải, tại sao gia tộc lại cử hẳn đến đây?

Nghi ngờ là vậy nhưng chuyện này rất nhanh bị hắt ném ra sau đầu. Với hẳn việc nghiên cứu mới là quan trọng nhất, những chuyện còn lại ai thích quản thì quản. Hẳn không có thời gian mà bận tâm đến.

Người dẫn đường đã chờ sẵn hai người ở ngoài, thấy bọn họ bước ra liền tiến đến hỏi:

- Hai vị, tiếp theo hai vị muốn đến nơi nào?

- Chúng ta có hơi mệt mỏi, người đưa bọn ta đến phòng nghỉ dưỡng. Khi nào có việc sẽ gọi cho người.

- Được.

Những người này đã được huấn luyện kĩ càng, chỉ tuân theo mệnh lệnh để thực hiện mà không có bất kỳ ý kiến gì. Đến phòng nghỉ dưỡng, Dương Thiên khóa cửa cẩn thận, chắc chắn không có thiết bị nghe lén nào mới ngồi lên ghế, hỏi Thanh Vũ:

- Hiện tại người muốn thế nào?

Thanh Vũ hơi ngạc nhiên, từ đầu đến giờ mọi chuyện đều là ý của Dương Thiên. Hắn đột nhiên hỏi một câu lạ như vậy khiến nàng không biết trả lời thế nào.

- Ý của người là gì?

- Ta muốn nói, nơi này là khu nghiên cứu bí mật của Văn gia, chắc hẳn rất trọng yếu. Bây giờ thuốc giải đã đến tay, người có muốn ta thay người hủy diệt nó để báo thù hay không?

Trong lúc nhất thời, Thanh Vũ hơi ngần ra. Nàng hận Văn gia, hận đến thấu xương. Nhưng người ở nơi này đều chỉ là những nhà khoa học. Vốn không liên quan gì đến cái chết của mẹ và đệ đệ nàng. Vậy thì giết bọn họ có lợi ích gì?

Suy nghĩ kĩ càng, Thanh Vũ lắc đầu:

- Ta muốn giết chính là đám cao tăng đã ra lệnh truy sát gia đình ta, không phải những nhà khoa học vô tội này.

Dương Thiên vỗ tay tán thưởng:

- Quyết định rất đúng. Ta còn sợ người bị thù hận làm mờ mắt, làm ra những chuyện thương thiên hại lý.

Thanh Vũ bật cười:

- Người yên tâm. Ta vẫn phân biệt được ai mới là kẻ đáng chết. Chắc chắn sẽ không tàn sát người vô tội.

Dương Thiên đứng dậy:

- Tuy nói là như vậy nhưng loại nghiên cứu sử dụng con người để làm vật thí nghiệm, nên phá hủy đi thì tốt hơn.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Văn Phủ

- Ý của người là?

- Ta sẽ phá hủy căn cứ này. Yên tâm đi, ta đã quan sát rất kỹ, nơi này có khá nhiều lối thoát hiểm, đám người kia sẽ vẫn giữ được an toàn tính mạng. Người đợi ta ở đây, xong việc ta sẽ quay lại đón người.

Thanh Vũ gật đầu, không nói gì thêm. Dương Thiên biến mất trong phòng nghỉ dưỡng, thân hình xuất hiện trước một loại máy móc khổng lồ. Dây điện từ chiếc máy này tỏa ra khắp mọi phương hướng. Đây chắc chắn là trung tâm mạng lưới điện và máy tính của khu nghiên cứu này. Chỉ cần phá hủy nó, mọi dữ liệu thí nghiệm, thông tin về thuốc giải đều sẽ mất hết.

Dương Thiên phóng ra một tia linh lực màu vang nhạt vào chiếc máy. Linh lực theo đường dây di chuyển đến khắp mọi nơi trong căn cứ. Xong việc, Dương Thiên trở lại phòng nghỉ dưỡng:

- Mọi việc đã xong, chúng ta có thể rời đi được rồi.

Ôm lấy Thanh Vũ, Dương Thiên trực tiếp thi triển Thổ Động thuật rời khỏi khu nghiên cứu. Hắn vừa rời đi không bao lâu, phía trong căn cứ liên tục phát ra tiếng nổ, các bóng đèn điện vụt tắt, hoa lửa nổ tung tóe khắp nơi. Khung cảnh hỗn loạn, mọi người chen lấn, giẫm đạp lên nhau mà chạy đến các lối thoát hiểm.

...

Mang theo Thanh Vũ phi hánh đến trước Văn phủ, Dương Thiên mới hạ xuống. Để tránh sự chú ý của các thế lực khác, Văn phủ tồn tại dưới hình dạng một khu biệt thự san sát nhau. Bên ngoài nhìn vào thì trông giống như các tòa biệt thự tách biệt nhưng bên trong lại có lối thông qua lẫn nhau, hình thành nên một ngôi nhà cực kì rộng lớn.

- Thanh Vũ, hôm nay chúng ta đến đây là để đòi lại công đạo cho người thân của người. Không cần phải trốn tránh hay lén lút gì cả, cứ trực tiếp từ cửa chính tiến vào. Mọi việc ta sẽ thay người lo liệu.

Thanh Vũ có hơi e ngại nhìn qua Dương Thiên, trông thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn, nàng như được tiếp thêm tự tin, mạnh mẽ gật đầu. Văn gia thì sao, một trong ZwEKHbH thập đại gia tộc thì có gì lợi hại. Chỉ bằng một câu nói của Dương Thiên, Thanh Vũ đã vứt những thứ này ra khỏi đầu.

Hai người song song bước vào tòa biệt thự lớn nhất trong cả dãy biệt thự. Đây chính là nơi cư ngụ của tộc trưởng Văn gia, cũng là mục tiêu mà Dương Thiên cùng Thanh Vũ nhắm tới.

Không có những hành động lịch sự như bấm chuông hay gõ cửa, Dương Thiên đưa tay chạm nhẹ một cái, cánh cửa lập tức vỡ tan thành từng mảnh vụn rơi xuống. Mười bốn người mặc áo khoác trùm kính đầu xuất hiện trước mặt hai người, giọng nói khàn khàn không nghe rõ được tuổi tác:

- Các người là ai?

- Bọn ta đến tìm tộc trưởng của các người, Văn Lương. Mau gọi hắn ra đây.

- To gan. Dám xông vào Văn gia còn gọi tên thật của tộc trưởng, lập tức bắt hai người bọn họ, đưa lên cho tộc trưởng xử trí.

Nghe được mệnh lệnh, mười người phối hợp nhuần nhuyễn, bao vây Dương Thiên cùng Thanh Vũ vào giữa rồi đồng thời ra tay. Thân hình

Dương Thiên biến mất trong tích tắc rồi trở lại vị trí cũ, bình thản nói:

- Tiếp tục tiến lên. Ta muốn xem hắn còn dự định trốn tránh đến khi nào.

Bỏ qua mười tên hộ vệ, hai người đi sâu vào trong nhà. Mười tên hộ vệ bất động một hồi lâu rồi phun ra vài ngụm máu tươi, bên trong ẩn chứa các mảnh vỡ nhỏ của nội tạng, toàn thân vô lực ngã xuống đất.

Thần thức Dương Thiên bảo phủ toàn bộ khu biệt thự, trừ bỏ tên lão tổ đang bế quan tại mật thất dưới lòng đất, hắn mang Thanh Vũ tìm đến một lão giả tu vị Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh phong đang ngồi trên bàn làm việc. Trên đường đến, không ngừng có người xuất hiện ngăn cản hai người. Từ các loại ám khí, vũ khí nóng cho đến pháp bảo, trận pháp lần lượt được tung ra. Dương Thiên không quá để tâm, tất cả đều dùng một chiêu giải quyết.

Đến trước cửa phòng, Dương Thiên đánh định phá cửa thì bên trong vang ra âm thanh:

- Tiểu huynh đệ, cửa không khóa, người có thể tùy tiện đi vào a.

Nghe người bên trong “nhắc nhở”, Dương Thiên cũng không động thủ mà đưa tay nắm lấy ổ khóa xoay nhẹ một cái. Cánh cửa mở bật ra, Dương Thiên hài lòng bước vào trong.

- Người chính là tộc trưởng Văn gia, Văn Lương.

Lão giả khuôn mặt hiền lành, gật đầu cười nói:

- Chính là ta. Tiểu huynh đệ, lần sau nếu muốn gặp ta, người chỉ cần gọi người thông báo một tiếng. Không cần gây ra nhiều thương tích như vậy cho tộc nhân Văn gia.

- Lần sau? Không có lần sau, bọn ta đến tìm người vì chuyện gì, chắc hắn người đã sớm biết.

- Đây là lần đầu tiên ta gặp hai người các người, sao có thể biết được lý do các người đến đây.

Thanh Vũ đã không nhìn được, bước lên chỉ tay vào mặt Văn Lương:

- Người còn dám nói là không nhận ra ta sao. Chính người là kẻ đã ra lệnh giết chết mẹ và đệ đệ của ta.

Văn Lương cố dấu bàn tay đang run rẩy xuống dưới gầm bàn, sao hắn lại có thể không biết Thanh Vũ. Mệnh lệnh thanh trừ toàn bộ thành viên còn sót lại của Thiên Sát là do hắn đích thân chỉ thị. Nếu chỉ có một mình Thanh Vũ tìm đến đây, Văn Lương đã sớm một chưởng đánh chết nàng. Nhưng Dương Thiên mới là người khiến hắn kiên kị.

Từ lúc Dương Thiên bước vào trong biệt thự, Văn Lương đã sớm phát hiện ra hai người, ra lệnh cho tộc nhân dùng một biện pháp tiêu diệt. Bất quá Dương Thiên lại cường đại đến mức vượt ra khỏi hiểu biết của bọn họ. Từ các loại vũ khí bí mật Văn gia cất trữ đến trận pháp mạnh nhất, trước mặt Dương Thiên lại yếu ớt đến đáng thương.

Văn Lương tin rằng dù là Kim Đan kỳ lão tổ của bọn hắn cũng không thể đạt đến trình độ này. Trong đầu Văn Lương xuất hiện một ý nghĩ, tuổi tác chỉ khoảng 20 tuổi lại có tu vị đạt đến mức này, ngoại trừ Dương Thiên, thủ hộ giả của Ấn Thế đại lực ra thì không còn người thứ hai.

Tuy lần tham dự đại hội kia hắn đã tận mắt nhìn thấy Dương Thiên nhưng các đại gia tộc đều thống nhất với nhau rằng đó không phải là dung mạo thực sự của hắn. Có tin đồn rằng Dương Thiên là một kẻ vô cùng hào sắc. Sắc đẹp của Thanh Vũ đương nhiên không cần phải bàn cãi nên chuyện Dương Thiên vì hồng nhan giận dữ tìm đến đây là hoàn toàn có thể xảy ra.

Khi các thông tin rời rạc bất ngờ trùng khớp với nhau, đáp án đó khiến Văn Lương thiếu chút nữa sụp đổ. Bản năng không ngừng gào thét kêu hắn

bỏ chạy nhưng lý trí đã ngăn cản hẳn lại. Nếu người này thực sự là Dương Thiên, trước mặt Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ, bỏ chạy chỉ có con đường chết mà thôi. Ở lại biết đâu sẽ tìm được một đường sinh cơ.

Do sớm đã có sự chuẩn bị, Văn Lương lập tức chối bỏ trách nhiệm:

- Người đang nói đến chuyện gì, ta thực sự nghe không hiểu. Có phải các người đã có hiểu lầm gì đó hay không?

Thanh Vũ xúc động đến gương mặt đỏ bừng, gào to:

- Hiểu lầm, mẹ và đệ đệ của ta chính là bị người của Văn gia các người giết chết. Thân là tộc trưởng Văn gia người lại dám nói không biết gì sao?

Văn Lương giả vờ ngạc nhiên, trầm tư suy nghĩ rồi nói:

- Tiểu cô nương, chuyện gia đình người bị truy sát quả thực không liên quan gì đến ta. Ta vừa có một chuyến đi đến nước ngoài cách đây hơn một tháng, chỉ vừa trở về vào tối hôm qua. Ở đây còn lưu lại vé máy bay và hộ chiếu. Để ta lấy cho các người xem.

Nói xong, Văn Lương cúi người xuống, lấy ra một sấp giấy rồi từ trong đó lấy ra hộ chiếu và vé máy bay đưa cho Thanh Vũ.

Cầm bằng chứng trong tay, suy nghĩ trong đầu Thanh Vũ có chút rối loạn. Chẳng lẽ kẻ đứng đằng sau ra lệnh thực sự không phải là hắn?

- Nếu không phải là người, rốt cuộc là kẻ nào đã ra lệnh tiêu diệt toàn bộ tàn dư của Thiên Sát.

Thấy Thanh Vũ đã có điểm tin tưởng mình, Văn Lương vội nói:

- Ta vừa trở về nên có nhiều điểm chưa kịp nắm bắt. Người đợi ta điều tra một lát sẽ lập tức có câu trả lời cho hai người.

- Không cần.

Dương Thiên bất ngờ lên tiếng, bước lại cầm lấy vé máy bay và hộ chiếu trên tay Thanh Vũ. Một ngọn lửa từ tay hắt bốc lên, vé máy bay và hộ chiếu biến thành một đám tro tàn bay khắp phòng. Dương Thiên từ từ tiến lại, nhìn thẳng vào mắt Văn Lương:

- Kỹ thuật diễn xuất của người rất khá. Nhưng người thực sự cho rằng có thể lừa được ta hay sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 199: Tham Sợ Sợ Chết

Văn Lương vẫn giữ gương mặt bình tĩnh:

- Tiểu huynh đệ, chuyện này người thực sự đã hiểu lầm. Ta hoàn toàn không biết gì cả.

- Vậy những gì hai tên kia nói đều là dối trá hay sao?

- Hai tên nào? Tiểu huynh đệ, đừng nên tin lời những kẻ khác. Người ganh ghét Văn gia bọn ta rất nhiều, mục đích của bọn hăn chính là muốn chúng ta xung đột, tiêu diệt lẫn nhau mà thôi.

- Vậy thì càng lạ rồi, hai người bọn hăn đều là người Văn gia, chẳng lẽ Văn gia các người có chia rẽ nội bộ sao?

Mồ hôi trên trán Văn Lương đã chảy ròng nhưng hăn không dám đưa tay lên vuốt, sợ bị Dương Thiên chú ý. Ngoài miệng cố giữ nụ cười:

- Ta là Văn gia tộc trưởng, người muốn nhắm đến vị trí này rất nhiều. Bọn hăn tìm cách hãm hại ta để cướp đoạt chiếc ghế này a. Người mau nói cho ta biết hai kẻ đó là ai, ta nhất định sẽ trừng trị nghiêm khắc.

- Vậy thì không cần, ta đã sớm tiễn bọn hăn xuống suối vàng thay người rồi. Một tên là tổng thống, gọi là Văn Lịch, tên còn lại là thủ tướng, gọi là Văn Hàng. Nghe rất quen thuộc đúng không?

Văn Lương đã không còn giữ được bình tĩnh nữa, ngồi bịch xuống ghế, gương mặt tái nhợt. Những người khác thì không nói, Văn Lịch và Văn

Hàng chính là hai người trực tiếp nhận chỉ thị từ hắn. Nếu đối phương đã giết hai người, vậy rất có thể đã sớm thi triển Sư Hồn thuật. Thảo nào ngay từ đầu Dương Thiên đã không tin hắn. Văn Lương giọng nói run rẩy:

- Người thực sự đã giết chết hai người bọn họ?
- Chút việc vặt mà thôi. Mọi chuyện đều đã rõ ràng, người còn điều gì để nói hay không?
- Còn có một việc.
- Việc gì?
- Các người đi chết đi.

Dứt lời, Trên bức tường đột nhiên mở ra một thông đạo, chiếc ghế sau lưng Văn Lương chạy ngược về phía sau, tiến vào bên trong. Trên tường xuất hiện một đám súng ống cỡ lớn, phát ra những tia chớp lửa phóng thẳng về phía hai người.

Văn Lương không hi vọng những thứ vũ khí này giết chết được hai người Dương Thiên. Hắn chỉ muốn tranh thủ một chút thời gian để bỏ trốn mà thôi. Đối mặt với nguy hiểm tính mạng, ai còn quan tâm đến Văn gia sống chết thế nào chứ.

Hắn tính toán rất tốt, nhưng có một điểm hắn không tính ra được, đó là sự cường đại của Dương Thiên đã vượt qua mọi hiểu biết thông thường. Văn Lương bỏ chạy chưa được bao xa thì chiếc ghế đã dừng lại. Hắn bị một cỗ cự lực nhắc lên không trung, bay ngược về vị trí ban đầu.

Bị kéo ra khỏi thông đạo, cảnh tượng trước mắt lần nữa khiến hắn sợ chết khiếp. Mọi đồ vật xung quanh đã bị vũ khí phá hỏng nhưng bán kính một mét quanh Dương Thiên lại hoàn hảo vô khuyết. Tất cả các loại súng

gắn trên tường toàn bộ đều đã vỡ nát. Dương Thiên gương mặt tràn đầy ý cười nhìn Văn Lương:

- Người cho rằng có thể chạy thoát được dưới tay của ta sao?

- Dương Thiên, người bình tĩnh, đừng làm bậy. Ta là tộc trưởng Văn gia, nếu người giết chết ta sẽ trở thành kẻ thù của Văn gia.

Dương Thiên tỏ vẻ chẳng thêm bận tâm:

- Nếu vậy, ta tiêu diệt toàn bộ Văn gia là được, cũng không phải vấn đề gì quan trọng.

Văn Lương cố níu kéo hi vọng cuối cùng:

- Khoan đã, người phải nghĩ đến trận đại chiến sắp đến. Thiếu đi Văn gia, thực lực của Âm tổ sẽ suy giảm một mảng lớn. Chúng ta chính là nguồn cung cấp vũ khí nóng chủ yếu cho cuộc chiến lần này.

Những gì Văn Lương nói tuy không hoàn toàn đúng nhưng toàn bộ lại là sự thật, thực lực Văn gia so với các gia tộc còn lại trong Thập đại gia tộc không có gì nổi trội nhưng các đại gia tộc khác đều phải cho bọn hãn mặt mũi. Nguyên nhân là do Văn gia từ xa xưa khởi nguồn là một gia tộc thương nhân, bọn hãn chính là gia tộc giàu có nhất trên toàn thế giới. Chi phối một lượng lớn vũ khí nóng, công nghệ hiện đại.

Tuy nói vũ khí nóng không có tác dụng với Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ nhưng những người tham gia trận chiến tu vị đa số chỉ là Kim Đan kỳ trở xuống. Hơn nữa, đối mặt với vũ khí hạt nhân, Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ cũng phải kiêng nể một phần. Tất nhiên, nếu có người đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ, vũ khí hạt nhân cũng sẽ không đủ thương được hãn.

Văn Lương không nói dối, bất quả vào tai Dương Thiên lại trở thành phế thoại. Thứ nhất, cuộc chiến này đã sớm có kết quả ngay từ lúc nó bắt đầu.

Mặc kệ diễn biến thế nào đi chẳng nữa, đến cuối cùng Huyết Thần cũng sẽ bị Vương Vận giết chết. Đây là điều Dương Thiên đã hứa với nàng, tất nhiên sẽ không thay đổi. Thứ hai, Văn gia là thế lực của Ma môn, để bọn hăn tồn tại mới đúng là mối nguy hiểm.

Phong ấn tu vị của Văn Lương lại, Dương Thiên tiện tay ném hăn xuống trước mặt Thanh Vũ:

- Ta giao hăn cho người. Muốn làm như thế nào, người tự quyết định đi.

Thanh Vũ gật đầu, lấy từ trong người ra một thanh trủy thủ, từng bước tiến lại chỗ của Văn Lương. Cảm giác được tử thần ngày càng đến gần, Văn Lương van xin thảm thiết:

- Tất cả là lỗi của ta, ta không nên ra lệnh truy sát người. Nhưng đây là luật lệ của gia tộc, thân là tộc trưởng ta bắt buộc phải làm theo. Cầu xin người tha mạng cho ta có được không, ta sẽ từ chức, rời khỏi Văn gia, từ này về sau sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt người nữa.

Gương mặt Thanh Vũ vẫn lạnh như băng, kẻ thù đang ở ngay trước mặt, nàng sao lại có thể dễ dàng tha cho hăn như vậy. Đúng lúc này, một bóng đen từ phía sau xông tới. Trên tay hăn phóng ra mười mấy quả bom khói cỡ nhỏ. Cả căn phòng trong phút chốc tràn ngập khói mù, đứng cách nhau trong gang tấc cũng khó nhìn thấy rõ mặt.

Bóng đen xuất hiện ngay bên cạnh Văn Lương, hai tay đỡ lấy hăn rồi phóng nhanh ra ngoài. Vừa ra đến cửa, thân thể cả hai người bị cự lực đè nặng, rơi xuống đất. Dương Thiên đưa tay quơ một vòng trong không khí, tất cả khói mù tụ lại thành một khối cầu nhỏ màu xám lơ lửng trên tay hăn.

Khói mù biến mất, lộ ra hình dạng một thanh niên, tuổi tác khoảng chừng 26, 27. Tu vị rất khá, đã đạt đến Trúc Cơ sơ kỳ đỉnh phong, còn cách Trúc Cơ trung kỳ một bước nhỏ. Hai người bị đè nặng trên đất, không nhúc nhích được mảy may. Dương Thiên bước tới gần, cúi xuống hỏi:

- Người nghĩ bằng vào chút trò vật vãnh này là có thể thoát khỏi tay ta sao?

Thanh niên hừ một tiếng, quay đầu không thèm trả lời. Văn Lương nhận ra người đến là ai, vội hét to:

- Văn Vương, tại sao người lại đến đây. Mau đi đi, chuyện này không liên quan đến người.

Lão nhìn qua Dương Thiên, cầu xin:

- Dương Thiên, con trai ta hoàn toàn không liên quan đến việc này. Mọi chuyện là do một mình ta gây ra. người có thể tha cho nó một con đường sống được không?

Văn Vương hai mắt phẫn nộ nhìn Dương Thiên:

- Muốn chém muốn giết cứ tùy ý. Ta thà chết cũng không muốn làm một con rùa rụt đầu như đám người Văn gia kia.

Dương Thiên hơi ngẩn ra, hắn ta vừa mới nói Văn gia là một đám rùa rụt đầu sao. Đây không phải là tự cầm đá đập chân mình sao?

- Người nói Văn gia là một đám rùa rụt đầu?

- Không sai, tộc trưởng sắp bị ngoại nhân giết chết mà lại hạ lệnh án binh bất động. Uổng công cha ta vất vả vì bọn hăn xây dựng Văn gia hùng mạnh như bây giờ. Đây chính là cách bọn hăn trả ơn cha ta sao. Ta cảm thấy mất mặt thay cho bọn hăn.

Văn Lương nước mắt đã chảy dài, quả nhiên chỉ đến khi có chuyện mới biết ai là người thật lòng quan tâm đến mình. Đến giây phút cuối cùng, có con trai hăn ở đây cùng hăn, chết thì có gì đáng sợ?

- Tiểu Vương, người không sợ chết hay sao?

- Chết thì có gì đáng sợ, sống trong nhục nhã mới đáng sợ.

- Ha ha, NN5NmRN không hồ là con trai của ta. Đúng vậy, chúng ta thà chết chứ cũng không muốn sống một cách nhục nhã như đám người kia. Dương Thiên, mau đến đây giết chết hai người bọn ta đi. Ta chắc chắn sẽ không cầu xin người nữa lời.

Hai cha con tên này xem như có chút cốt khí, bất quá Dương Thiên sẽ không vì chuyện này mà tha mạng cho bọn hắn.

- Thanh Vũ, giết hay tha, mọi chuyện đều do người quyết định.

Thanh Vũ cũng bị tình cảm của hai cha con kia làm cảm động, trong lúc nhất thời không xuống tay được. Dương Thiên đặt tay lên vai nàng:

- Đôi khi chuyện giết hay tha không phải là vấn đề trọng yếu. Quan trọng là người cảm thấy tâm hồn mình được thanh thản mà thôi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 200: Văn Gia Kinh Sợ

Bờ vai Thanh Vũ run nhẹ, giọng nói có chút nghẹn ngào:

- Vậy người nói ra phải làm sao mới đúng đây?

Dương Thiên ngấn đầu lên, mái nhà bị hấn đánh nát một lỗ hổng lớn, mở ra một khoảng trời rộng mênh mông. Hấn nói bằng một giọng nói cô đơn:

- Ta cũng đã từng như người, luôn xem chuyện trả thù là mục đích sống. Đến khi giết được địch nhân, quay đầu nhìn lại mới biết mình đã bỏ lỡ rất nhiều những thứ đáng trân trọng. Nữ nhân, bằng hữu, từng người từng người rời bỏ ta.

Thấy Thanh Vũ ngấn ra nhìn hấn, Dương Thiên bật cười:

- A, vừa rồi có hơi hoài niệm về quá khứ, người đừng bận tâm. Dù người quyết định như thế nào, ta cũng sẽ ủng hộ người.

Thanh Vũ gật đầu, tiến lại gần hai cha con Văn Lương, một chưởng vỗ mạnh vào bụng bọn họ. Hai tiếng hét thảm vang lên rồi yên lặng, hai người phun ra vài ngụm máu tươi rồi bất tỉnh. Thanh Vũ gương mặt nhẹ nhõm, mỉm cười nhìn Dương Thiên:

- Đối với Tu Chân giả, bị phế đi tu vị còn khó chịu hơn là cái chết. Từ nay địa vị của bọn hấn tại Văn gia sẽ tụt dốc, bị đuổi ra khỏi giả tộc, kẻ thù không ngừng tìm đến. Ta nghĩ mọi chuyện dừng ở đây là được rồi.

Nhìn thấy nụ cười của nàng, Dương Thiên nhẹ nhõm thở ra một hơi. Hắn chỉ sợ nàng giết xong hai người mà vẫn không thể thoát ra khỏi qua khứ. May mắn, Thanh Vũ không làm hắn thất vọng.

- Tốt, người đã làm xong những chuyện cần làm, chúng ta mau đi thôi. Không khí nơi này quá ngột ngạt, ta không thích.

Thanh Vũ vẫn còn e ngại Văn gia:

- Nếu lỡ bọn hắn trả thù người thì sao?

Dương Thiên tỏ vẻ chẳng quan tâm:

- Yên tâm, bọn hắn không dám. Hơn nữa, ta còn để lại cho bọn hắn một món quà nhỏ.

Thanh Vũ không tiếp tục hỏi nữa, nàng tin tưởng những gì Dương Thiên nói. Vào lúc này, Dương Thiên có nói hắn là thiên thần do ông trời phái xuống để giúp đỡ nàng, Thanh Vũ cũng sẽ tin tưởng mà không chút nghi ngờ.

Đợi hai người rời đi một hồi lâu, người của Văn gia mới bước lại chỗ hai cha con Văn Lương. Dẫn đầu là một nam nhân tóc bạc nhưng gương mặt lại là một thanh niên khoảng tầm 20 tuổi. Sự kết hợp đặc biệt này khiến người nhìn có cảm giác yêu mị, thu hút. Nam nhân nhìn hai người đang nằm bất tỉnh trên mặt đất, thở dài một hơi.

Một người béo ục ịch, thân hình phải lên đến hai trăm kg, mặc một bộ đồ màu vàng từ trên xuống dưới bước đến trước mặt nam nhân, cung kính nói:

- Lão tổ, người để bọn hắn rời đi như vậy sao?

Nam nhân không tỏ thái độ, lạnh lùng nói:

- Vậy theo ý của người, ta phải làm gì?

Tên béo ú nhìn về hướng Dương Thiên cùng Thanh Vũ rời đi, vẻ mặt hung ác, gằn giọng:

- Dám đến Văn gia làm loạn, phế đi tộc trưởng Văn gia. Ta đề nghị sử dụng tên lửa đạn đạo và bom siêu hạch tiêu diệt bọn hăn.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, cả người tên béo bay ngược về phía sau, đâm sập 3, 4 bức tường mới dừng lại. Hăn cả người lão đảo đứng dậy, lấy từ trong người ra một viên thuốc nhét vào miệng rồi loạn choạng đi lại phía nam nhân tóc bạc.

Nam nhân kia không nhìn qua hăn một lần, trầm giọng hỏi:

- Có biết vì sao ta lại đánh người hay không?

Dù trong lòng không phục, tên béo vẫn phải nhẫn nhịn. Hai chân quỳ xuống đất xin lỗi:

- Là lỗi của ta. Lão tổ, ta ngu ngốc không hiểu được, mong lão tổ chỉ dạy.

- Người không phải ngu ngốc mà là vô cùng ngu ngốc. Ngốc đến mức không thể dạy được. Vốn ta còn muốn chỉ định người làm tộc trưởng kế nhiệm, xem ra phải tìm người thích hợp hơn.

Nghe thấy chức vị mình hằng mơ ước vừa đến lại bay mất, tên béo vội dập đầu liên tục:

- Là ta ngu muội, xin lão tổ tha tội.

- Vậy người nói xem, người làm sai ở chỗ nào?

- Ta...

Nam nhân tóc trắng tức giận, ném ra một viên ngọc châu. Đây là Ảnh Châu, tác dụng chính là ghi lại những chuyện đã xảy ra. Vật này cùng chức năng với máy quay phim hiện đại nhưng giá trị lại vượt xa vô số lần. Không nói đến mức độ quý hiếm của nó, chất lượng về hình ảnh của nó chân thật hơn máy quay phim hiện đại rất nhiều.

Phía trên Ảnh Châu đang chiếu lại một màn từ lúc Dương Thiên và Thanh Vũ đến Văn gia RncjYT4 cho đến khi bọn họ rời đi. Nhìn cảnh Dương Thiên nhẹ nhàng phá vỡ từng lớp rào chắn bảo vệ, tộc nhân Văn gia kinh hãi gần chết. Trong lòng thầm hô may mắn, nếu không phải có lão tổ ra lệnh án binh bất động, có lẽ bọn hắn cũng đã nằm trong những người kia.

Thu hồi Ảnh Châu, nam nhân nhìn qua tên béo:

- Đã hiểu chưa?

Tên béo đưa tay lên vuốt mồ hôi trên trán, hắn bị lão tổ ngăn lại từ sớm nên cũng không hiểu rõ sự tình phát sinh. Chỉ muốn thể hiện trước mặt người, không ngờ đối phương lại đáng sợ đến như vậy.

- Lão tổ, người thanh niên kia rốt cuộc là ai, sao lại lợi hại đến như vậy?

Nam nhân vẻ mặt nghiêm trọng:

- Nếu như ta đoán không sai, hắn chính là nhân vật khiến tất cả các đại thế lực đứng ngồi không yên. Người mà chỉ bằng một câu nói có thể khiến tình thế hiện tại của Tu Chân giới xoay chuyển, Ấn Thế đại lục thủ hộ giả, Dương Thiên.

Một câu nói của nam nhân tóc trắng có tính chất bạo tạc như một quả bom ném vào mặt hồ đang tĩnh lặng. Những người có mặt ở đây lúc này đều là cao tăng của Văn gia, tu vị tối thiểu đều đã đạt đến Trúc Cơ sơ kỳ. Truyền thuyết về Dương Thiên bọn hắn đương nhiên đã được nghe nói đến. Tuy Dương Thiên chưa từng làm ra cử động gì quá mức, nhưng chỉ riêng tu

vị kinh thiên của hắn đã khiến mọi thế lực dè chừng. Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ, đó là tồn tại mạnh mẽ đến bậc nào. Đây chính là đại năng chỉ tồn tại trong truyền thuyết, tu sĩ Nguyên Anh kỳ cuối cùng bọn họ được nghe kể lại chính là từ trận đại chiến hơn 800 trước.

Nhìn vẻ mặt kinh hãi của đám người Văn gia, nam nhân tóc trắng thờ dài. Lúc hắn nhận ra người đến là Dương Thiên, biểu hiện cũng không khác đám người này là bao. Trúc Cơ hay Kim Đan, trong mắt Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ vốn không có gì khác biệt, chỉ là con sâu cái kiến mà thôi.

Tên béo đưa tay lên mặt không ngừng tát mạnh đến rướm máu:

- Là tại người nói bậy, suýt chút nữa đã đắc tội với một đại nhân vật khiến Văn gia bị hủy diệt.

- Được rồi, dừng lại đi. May là người vẫn chưa động thủ, bằng không chính tay ta sẽ giết chết người.

Nghe được lời của nam nhân, tên béo vội dừng lại, hắn cũng đã đau đến sắp ngất đi rồi. Chờ mọi người yên tĩnh lại, tên béo mới nhỏ giọng hỏi:

- Lão tổ, Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ thực sự lợi hại đến mức nào. Chẳng lẽ tên lửa hay vũ khí hạt nhân cũng không thể làm gì được hắn sao?

Nam nhân nhìn tên béo, ánh mắt khinh thường:

- Một tên Trúc Cơ hậu kỳ nhỏ bé như ngươi làm sao hiểu được sự cường đại của Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ. Tên lửa đối với Kim Đan sơ kỳ như ta còn có thể đánh trọng thương, nhưng đối mặt với Kim Đan trung kỳ hay Kim Đan hậu kỳ, gây ra được một vết xước trên người bọn hắn đã tính là thành công rồi.

- Còn vũ khí hạt nhân, quả thực có khả năng tiêu diệt Kim Đan hậu kỳ, nhưng người nghĩ bọn hắn sẽ đứng yên cho người bắn sao. Bằng vào tốc độ

của bọn hắn, bắn trúng là chuyện không thể xảy ra. Vậy người nói xem, cường đại hơn Kim Đan hậu kỳ nhiều lần, Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ có thể bị người giết chết bằng những thứ vũ khí đó sao.

Tên béo vẫn không phục:

- Nhưng ngoài những thứ đó, chúng ta còn có vũ khí bí mật.

- Vũ khí bí mật? Thứ đó quả thực là đồ tốt. Nếu may mắn có khả năng tiêu diệt vài tên Kim Đan hậu kỳ, bất quá uy lực cũng chỉ đến mức đó mà thôi. Theo như ta suy tính, dùng loại bom mạnh nhất thế giới hiện nay mới đủ sức tiêu diệt Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn phải đứng yên cho người tấn công.

Tất cả đám người vẻ mặt so với ăn ớt còn khó coi hơn. Văn gia đột nhiên xuất hiện một kẻ thù mạnh đến mức vô lý khiến cảm giác bất lực lan tỏa khắp con người bọn họ. Ai lại không cảm thấy khó chịu?

Nam nhân tóc trắng thì khác, Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ càng hùng mang hắn lại càng vui sướng. Phía sau lưng Văn gia chính là một vị Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ, hơn nữa còn là Nguyên Anh trung kỳ. Nếu Huyết Thần hoàn toàn khôi phục, thành công đột phá Nguyên Anh hậu kỳ, thế giới này sẽ nằm trong tay của hắn. Khi đó Văn gia với tư cách công thần, lợi ích thu được không cần phải bàn cãi. Chuyện Văn gia là thế lực của Ma môn chỉ có hắn và tộc trưởng Văn gia biết, hiện tại tên kia đã bị phế tu vị, cần phải giết người diệt khẩu.

Có điều nam nhân tóc trắng cũng không vội vã ra tay. Nếu giết Văn Lương trước mặt bao nhiêu người Văn gia sẽ khiến lòng người dao động. Văn Lương đối với Văn gia cống hiến rất nhiều, trước mắt tạm thời giữ hắn lại đã. Nam nhân ra lệnh:

- Người đâu, mau mang Văn Lương cùng con trai hắn xuống phía sau chữa trị. Văn Lương đối với Văn gia lập nhiều công lớn nhưng lại đắc tội

với một đại nhân vật. Khiến cho Văn gia tổn thương nghiêm trọng. Công không đủ bù tội, sau khi chữa trị xong lập tức trục xuất khỏi Văn gia.

- Cần tuân pháp lệnh của Lão tổ.

Bốn người vội tiến lại đỡ lấy hai cha con Văn Lương. Nhưng bọn hăn chưa kịp chạm vào, một người lửa đã bốc lên. Ngọn lửa chỉ xuất hiện trong tích tắc rồi biến mất, để lại sàn nhà bị cháy đen một lỗ lớn.

Cả đám người lại một lần nữa bị hù dọa bởi chuyện vừa xảy ra. Nam nhân tóc trắng lớn giọng quát:

- Ở đây không còn chuyện của các người. Mau trở về đi. Nhớ kỹ, chuyện ngày hôm nay nhất định không được nói cho bất kỳ người nào biết. Nếu không sẽ mang tội phản tộc, trừng trị theo gia pháp. Đã nghe rõ hay chưa?

- Đã rõ.

Đám người đồng thanh lên tiếng rồi vội trở về phòng. Những chuyện xảy ra hôm nay đối với bọn đã đủ kích động rồi, cần có thời gian tiêu hóa để bình tâm trở lại.

Đến khi chỉ còn lại nam nhân tóc trắng cùng tên béo, hăn mới nói:

- Người đi kêu người sửa chữa, quét dọn lại nơi này đi.

- Vâng.

Đợi tay béo rời đi, nam nhân tóc trắng mới đưa hai tay đang chấp sau lưng ra trước mặt. Hai tay hăn vẫn còn đang run rẩy không dừng lại được. Đưa tay vuốt hết mồ hôi trên trán, nam nhân tóc trắng nói bằng giọng kính sợ:

- Nguyên Anh kỳ, quả nhiên đáng sợ.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 201: Trở Về

Ngay từ đầu Dương Thiên đã không có ý định bỏ qua cho hai cha con Văn Lương. Những lời hăn nói với Thanh Vũ mục đích chỉ là muốn nàng buồn bỏ thù hận, tiếp tục cuộc sống phía trước mà thôi.

Văn Lương không phải tiểu nhân vật như Vương Bào hay Lý Tường, hăn làm tộc trưởng Văn gia đã nhiều năm, trong tay nắm giữ rất nhiều thế lực bí mật. Tuy tu vị đã bị phế bỏ, có thể bị trục xuất ra ngoại tộc, nhưng nguy cơ hăn mang lại lớn hơn nhiều so với hai tên kia. Nguy cơ dù là nhỏ nhất cũng phải bóp vỡ từ khi còn trong trứng, tránh để lại hậu quả về sau.

Lần này trở ra, Dương Thiên thi triển Ẩn Thân thuật mang theo Thanh Vũ vượt qua biên giới của quốc gia này, trở về nơi ban đầu hăn đặt chân đến. Lúc này, Dương Thiên mới hỏi nàng:

- Mọi chuyện đã giải quyết xong, người sẽ cùng ta trở về chứ?

Vốn cho rằng chắc chắn Thanh Vũ sẽ gật đầu e then đồng ý, không ngờ nàng chỉ nhìn hăn một hồi rồi lắc đầu. Dương Thiên có một loại xúc động muốn mắng to lên, hăn mắng từ tên Lý Bàn đang ngồi học trong lớp đến những tên tác giả viết tiểu thuyết ngôn tình trên mạng mà hăn chưa từng gặp.

Dương Thiên có thể chắc chắn, dù trong bất kỳ tiểu thuyết ngôn tình nào, nếu nam chính giúp đỡ nữ chính nhiều như vậy, nàng sẽ không từ chối yêu cầu của nam chính. Đáng tiếc, đây là thực tại, và hiện thực thì luôn luôn phủ phàng hơn nhiều so với tiểu thuyết. Ít nhất, lúc này Thanh Vũ đã từ chối lời mời của hăn.

Nhìn thấy gương mặt khó coi của Dương Thiên, Thanh Vũ bật cười:

- Người làm sao vậy?

- Bị nữ nhân từ chối, ai có thể vui vẻ được.

Thanh Vũ nhìn về bầu trời phía đằng xa, nói bằng một giọng đượm buồn:

- Ta phải đưa mẹ và đệ đệ trở về quê hương để an táng, sau đó chịu tang hai người một năm. Đây là tập tục ở quê hương ta. Sau 1 năm, nếu người vẫn còn cần đến ta, ta sẽ trở về bên cạnh người.

Thái độ của Dương Thiên lập tức thay đổi 180 độ. Thanh Vũ nói vậy chẳng khác nào đồng ý với lời mời của hắn. Hiểu theo một khía cạnh nào đó, mời người về nhà ở cùng chính là một lời cầu hôn a.

- Thật sự?

- Đúng vậy, chúng ta chia tay tại đây đi. Gặp lại sau.

Dứt lời, Thanh Vũ phóng lên rồi biến mất, nàng sợ nếu mình tiếp tục ở lại sẽ không thể rời đi được nữa. Dương Thiên thì không có tâm trạng ly biệt lâm ly bi đát như vậy, hai người chỉ là tạm thời chia tay một thời gian, không phải là mãi mãi a.

Kết thúc ân oán với Văn gia, Dương Thiên trở về lại kinh thành. Hắn không định sử dụng máy bay, thứ đó tốc độ vừa chậm chạp lại phiền phức. Trừ khi không biết đường đi, bằng không hắn tự thân phi hành sẽ tốt hơn rất nhiều.

Dương Thiên về đến kinh thành, lúc này đã là hơn 9 giờ tối. Từ khi hắn rời đi đã trôi qua vài ngày, mọi người chắc hẳn đã vì hắn mà lo lắng rất

nhieu. Trái ngược với suy nghĩ của Dương Thiên, vừa bước vào trong nhà của Hoa Thi Âm, hẳn đã nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ.

Hoa Thi Âm nâng ly rượu trong tay, hướng về phía Tiêu Chính Long:

- Tiêu lão đại, ta kính người một ly. Kế sách của người quả là tuyệt diệu, chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi, ta đã làm chủ được thêm 20% thế lực của Ngự Long bang. Dựa vào tốc độ này, không quá hai tháng, toàn bộ Ngự Long bang sẽ do ta nắm giữ.

Tiêu Chính Long mặt cười đắc ý nhưng vẫn giả vờ khiêm tốn:

- Đâu có, kế sách của ta chỉ là một phần. Quan trọng là nhờ phong cách làm việc quyết đoán của người và thực lực của tiểu Từ mà thôi.

Nói đến đây, hai người đồng loạt nhìn qua Sở Từ vẫn đang yên lặng uống rượu. Nếu không nhờ có hẳn, kế sách của Tiêu Chính Long từ diệu kế sẽ trở thành một đồng rác rưởi. Chung quy lại mà nói, chẳng qua là dựa vào sức mạnh áp đảo tuyệt đối của Sở Từ, tiến hành uy hiếp cùng dụ dỗ đám lão già kia mà thôi.

Thấy Sở Từ chỉ chăm chú uống rượu mà không để ý đến mình, Hoa Thi Âm liền hỏi:

- Sở Từ, người có chuyện gì sao. Mấy ngày qua ta cảm thấy người rất kỳ lạ.

Sở Từ vội phủ nhận:

- Không có gì, chẳng wKtBQfN qua là tu luyện có chút vướng mắc khiến cho suy nghĩ không được thông suốt thôi.

- Như vậy a. Chuyện tu luyện tuy quan trọng nhưng người cũng cần phải chú ý nghĩ ngơi. Cái gì làm quá cũng không tốt.

Hoa Thi Âm quan tâm đến Sở Từ như một người bằng hữu khiến tim hần hơ nhói lên, đáp trả một tiếng rồi tiếp tục uống.

Không khí yên lặng một hồi, Tiêu Chính Long mới lên tiếng:

- Các người nói xem, thiếu gia nói đây chỉ là chút việc nhỏ, tại sao lâu như vậy vẫn chưa thấy trở về?

Nghe nhắc đến Dương Thiên, Hoa Thi Âm cũng vội hỏi:

- Đúng vậy, Sở Từ, người nói xem có phải hần đã xảy ra chuyện bất trắc gì hay không.

Sở Từ nói bằng một giọng sùng bái:

- Trên thế giới này, không ai có thể làm thương tổn được hần.

- Sở Từ, câu nói này người đã lặp đi lặp lại không dưới một trăm lần rồi. Thứ ta muốn biết là tình trạng của Dương Thiên a.

- Không phải đã quá rõ ràng rồi sao. Nếu thiếu gia vẫn chưa trở về, chứng tỏ hần đang muốn chơi đùa với Văn gia. Bằng vào thực lực của hần, tiêu diệt Văn gia chỉ cần một ý nghĩ là đủ rồi.

Dương Thiên đứng ở bên ngoài rất cảm động, không ngờ Sở Từ lại hiểu rõ hần đến vậy. Hảo huynh đệ a. Mở cửa bước vào trong ánh mắt kinh ngạc của ba người, Dương Thiên vui vẻ nói:

- Sao vậy, không chào đón ta trở về sao?

Người phản ứng nhanh nhất không ai ngoài Hoa Thi Âm, nàng nhào thẳng vào trong lòng hần, nhẹ nhàng nói:

- Dương Thiên, cuối cùng người cũng đã trở về. Làm hại ta lo lắng mấy ngày qua.

- Trên đường đi có chút biến cố nên trở về muộn hơn dự tính. Nhưng không quan trọng, chuyện của Văn gia ta đã giải quyết xong, tin tưởng bọn hắc sẽ không dám tiếp tục đến đây gây rối.

Hai người trở về chỗ ngồi, Dương Thiên lúc này mới để ý đến sự biến hóa của Sở Từ, trong lòng thầm than nhẹ. Thần thể chính là biểu hiện rõ ràng nhất của sự bất công trên thế giới này. Hắc vừa rời đi được có vài ngày Sở Từ lại có dấu hiệu chuẩn bị đột phá Trúc Cơ hậu kỳ. Phải biết từ lúc hắc bắt đầu tu tập công pháp đến nay cũng chỉ trong vòng vài tháng ngắn ngủi. Người bình thường muốn đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ cần đến hàng trăm năm. Thiên tư tốt hơn một chút cũng phải tiêu tốn 30, 40 năm a.

- Người lại chuẩn bị đột phá sao, tốc độ thật sự khiến người ta phải kinh ngạc.

Sở Từ khiêm tốn nói:

- May mắn chạm đến bình cảnh. So với người hoàn toàn không đáng nhắc đến.

Có một chuyện Sở Từ không nói đến, lý do khiến hắc chạm đến bình cảnh nhanh như vậy là vì Hoa Thi Âm. Quyết tâm cắt đứt mọi tình cảm với nàng khiến Sở Từ vui mừng vào tu luyện và chiến đấu. Thành công kích phát một tia Man lực trong cơ thể khiến tu vi một đường bạo tăng.

Dương Thiên lấy ra một cái ngọc giản đưa cho Sở Từ:

- Người là Man Chi thể, loại thể chất này vốn không cần bảo vật gì phụ trợ. Chính thân thể người là món bảo vật mạnh nhất. Đây là Cửu Tượng Quyền, một loại pháp thuật giúp đem lực lượng trong cơ thể phóng xuất ra, đạt được viễn trình công kích. Đến khi người đột phá Kim Đan kỳ, uy lực của nó phần nào người sẽ được kiểm chứng. Hiện tại nghiên cứu trước một ít cũng không tệ.

Nhận lấy ngọc giản từ tay Dương Thiên, Sở Từ không nhiều lời, nhét nó vào trong ngực. Dương Thiên từng nói hắn xem Sở Từ là huynh đệ, giữa huynh đệ cần gì phải nói những lời thừa thãi.

Tiếp theo, Dương Thiên đưa cho Tiêu Chính Long một viên thuốc màu trắng:

- Đây là Luyện Thể đan, người uống nó vào, luyện hóa thành công sẽ khiến cường độ thân thể tăng mạnh. Đột phá Thiên cấp võ giả cũng sẽ không chạm phải bình cảnh.

Tiêu Chính Long cầm lấy đan dược, cảm ơn rồi rút. Dương Thiên phát tay:

- Dựa vào mối quan hệ của chúng ta, không cần nói những lời thừa thãi như vậy. Hiếm khi có cơ hội cùng nhau, cùng uống một lần cho thỏa thích đi.

- Được.

Ba nam nhân say sưa chè chén, uống hết ly này đến ly khác. Hoa Thi Âm ở một bên không ngừng lấy thêm rượu ra, thỉnh thoảng uống được một ít. Đến hơn nửa đêm, Sở Từ cùng Tiêu Chính Long đã say đến mức không nhớ nổi mình là ai, Dương Thiên mới đưa bọn hắn trở về phòng. Mọi việc xong xuôi, Dương Thiên mới bước lại gần Hoa Thi Âm, mặt cười vô sỉ nói:

- Đêm đã khuya rồi, chúng ta cũng nên làm những việc cần làm a.

(Cắt bỏ 3000 từ, cảm thư chỉ để mình ta đọc. ^.^)

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 202: Ngụy Linh Căn

Sáng sớm hôm sau, bốn người cùng ngồi ăn sáng. Tiêu Chính Long tỏ ra hiểu ý, cố gắng ăn thật nhanh rồi lôi kéo Sở Từ rời đi. Chờ hai người đi xa, Hoa Thi Âm mới nói:

- Dương Thiên, ta có một chuyện muốn nhờ người giúp đỡ.
- Giữa hai chúng ta cần gì phải nói lời khách sáo như vậy, cần gì cứ nói a.
- Ta muốn tu luyện.

Dương Thiên hơi khựng lại:

- Tu luyện?
- Đúng vậy, ta muốn có thực lực để tự bảo vệ lấy mình, không nên suốt ngày dựa dẫm vào người. Ta đã nghe Sở Từ nói qua, Tu Chân giả cần có tư chất phù hợp mới có thể tu luyện. Người giúp ta kiểm tra một chút, nếu không được ta sẽ luyện võ giống như Tiêu Chính Long.

Dương Thiên đánh giá Hoa Thi Âm rồi lắc đầu:

- Người không có tư chất tu chân.

Nghe Dương Thiên trả lời, Hoa Thi Âm tỏ ra thất vọng. Tuy nói không thể tu chân vẫn có thể tu võ, nhưng nhìn sự chênh lệch giữa Sở Từ và Tiêu Chính Long, ai cũng dễ dàng thấy được Tu Chân cường đại hơn vô số lần.

Sở Từ cũng đã từng kể cho nàng nghe về các đại thế lực trên thế giới này, Tu Chân giả mới chân chính là chưởng khống giả, nắm giữ mọi thứ trong tay mình. Lúc đó Hoa Thi Âm cảm thấy mình thật là nhỏ bé. Nàng dùng mọi thủ đoạn khống chế Ngự Long bang mà không biết rằng đối với những Tu Chân giả ngoài kia, Ngự Long bang chỉ là một thế lực tép riu. Tiềm tàng là có thể phá hủy được.

Biết về Tu Chân giả, tầm mắt của Hoa Thi Âm nâng cao hơn rất nhiều. Nàng muốn nắm trong tay một thế lực của Tu Chân giả, sánh vai cùng các thế lực cực mạnh trên thế giới. Đây là suy nghĩ mà Hoa Thất đã nhồi nhét vào trong đầu của nàng từ khi còn nhỏ, phải luôn đứng trên tất cả mọi người.

Nhưng hi vọng của Hoa Thi Âm nhanh chóng tan vỡ sau một câu nói của Dương Thiên. Bản thân nàng không thể trở thành Tu Chân giả, có thể tạo dựng một thế lực tu chân hay sao?

Nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Hoa Thi Âm, Dương Thiên thở dài một hơi. Hẳn hiểu tính cách của nàng, là một nữ cường nhân, luôn coi thực lực là trên hết. Tuy Dương Thiên không thích nữ nhân của mình tranh giành quyền thế, nhưng nếu nàng đã muốn, hẳn đương nhiên sẽ giúp đỡ nàng.

Dương Thiên lấy từ trong người ra một thứ có hình rễ cây:

- Đây là Ngự Căn, chuyên dùng để tạo ra Ngự linh căn cho phàm nhân. Chỉ cần người uống nó vào thì có thể tu SD1x2f8 luyện. Bất quá tốc độ so với tu sĩ bình thường sẽ chậm hơn rất nhiều. Chuyện này cũng không phải vấn đề lớn, ta sẽ dùng đan dược để bù đắp thiếu sót này.

Ngự linh căn chỉ là phương pháp tạm thời, Dương Thiên vẫn còn Linh Điển lấy được từ tay Diệp Vấn Thiên. Bất quá hiện tại hẳn chưa có thời gian đến Tu Chân giới để lựa chọn những loại linh căn phù hợp. Trước mắt để Hoa Thi Âm sử dụng thứ này là được rồi.

Nhận lấy Ngụy Căn từ tay Dương Thiên, Hoa Thi Âm vui mừng nói:

- Người mau chỉ tay cách nào để sử dụng thứ này đi.

Dương Thiên gật đầu, đi lại bên cạnh Hoa Thi Âm:

- Trước tiên người hãy bỏ nó vào trong miệng, sau đó nhắm mắt lại và làm theo sự chỉ dẫn của ta.

- Tốt.

Hoa Thi Âm đem Ngụy Căn bỏ vào trong miệng, Ngụy Căn lập tức biến thành một dòng nước ấm chảy xuống cổ họng của nàng. Dương Thiên đặt một tay lên trán Hoa Thi Âm, dùng linh lực điều khiển lộ tuyến di chuyển của Ngụy Căn. Dưới sự trợ giúp của Dương Thiên, Ngụy Căn nhanh chóng được luyện hóa xong. Hắn truyền vào đầu Hoa Thi Âm một môn công pháp rồi thu tay trở về.

Trong đầu Hoa Thi Âm xuất hiện một quỹ tích vận chuyển kỳ lạ khiến nàng không tự chủ mà làm theo. Từng dòng linh lực theo hóa thành dòng chảy tiến nhập vào trong người nàng. Thấy Hoa Thi Âm chìm đắm trong tu luyện, Dương Thiên cũng không ở lại làm phiền nàng. Hắn để lại vài lọ đan dược và một mảnh giấy rồi đi ra ngoài.

Vừa bước ra cửa, Dương Thiên đã gặp Sở Từ và Tiêu Chính Long đang đứng đợi sẵn, hắn liền hiểu ra:

- Là các người bảo nàng đến tìm ta?

Tiêu Chính Long trả lời:

- Dựa vào tính cách của Hoa Thi Âm, nguy hiểm mà nàng phải đối mặt trong tương lai rất nhiều. Ta sắp phải trở về Bắc Giang thành, Sở Từ cũng

không thể theo bên cạnh nàng cả đời. Nếu nàng tu luyện, có được thực lực tự bảo vệ lấy mình thì tốt hơn.

Dương Thiên câm nín. Người ta nói ngu ngốc cộng với nhiệt tình bằng phá hoại quả không sai. Có vòng tay của hắn, trên thế giới này có người nào có thể làm tổn thương Hoa Thi Âm.

Bất quá bọn hắn xuất phát từ ý tốt, Dương Thiên cũng không có lý do để trách phạt, chỉ đành nói sang chuyện khác:

- Người đang định trở về Bắc Giang thành sao, vậy thì cùng đi đi.

Dương Thiên vốn định đi thăm Bạch Khiết một lát, chợt nhớ đến cô gái nhỏ kia đang trong một kỳ thi nên đành chờ lần sau vậy. Từ kinh thành đến Bắc Giang thành chỉ tiêu tốn vài giây, không phải vấn đề lớn a.

Tiêu Chính Long hơi chần chờ:

- Thiếu gia, việc này...

Sở Từ ngăn hắn lại, bước lên nói:

- Thiếu gia, người ở nơi này còn có chuyện cần giải quyết.

Dương Thiên cau mày:

- Là chuyện khống chế Ngự Long bang sao, chẳng lẽ bọn hắn tìm đến được Kim Đan kỳ cao thủ trợ giúp?

Nói xong câu này, chính Dương Thiên cũng cảm thấy là mình đang nói nhảm. Ngoại trừ tứ đại thế lực, Kim Đan kỳ cao thủ của thập đại gia tộc đứng đầu cũng chỉ có 1, 2 vị. Ai lại rồi hơi chạy đến nơi này tham dự vào chuyện tranh giành của một thế lực nhỏ bé.

Sở Từ vội phủ nhận:

- Không phải là chuyện của Ngự Long bang. Hôm qua ta vừa nhận được tin tức, Tần gia xảy ra nội chiến.

- Là Tần gia sao, người nói rõ một chút đi.

- Là thế này. Tối hôm qua ta nhận được tin tình báo, nội bộ Tần gia xảy ra lục đục. Có một dòng thứ thực lực lớn mạnh muốn phế bỏ tộc trưởng hiện tại, giành quyền khống chế Tần gia.

- Dòng thứ?

Sở Từ thấy Dương Thiên vẫn chưa biết về cấu trúc của Tần gia, liền giảng giải một hồi:

- Tần gia là một gia tộc Tu Chân, vốn dĩ vị trí tộc trưởng sẽ được truyền đời qua các tộc nhân thuộc dòng chính. Nhưng theo sự phát triển và ảnh hưởng của xã hội hiện đại, quy định về tộc trưởng kế nhiệm đã thay đổi. Vào mỗi năm, Tần gia sẽ tổ chức một lần họp kín dành riêng cho những người có địa vị cao trong tộc, tập hợp lại để bàn luận các vấn đề quan trọng.

- Trong cuộc họp này, nếu ai có điểm nào bất mãn với tộc trưởng, muốn phế hãn cũng có quyền nói ra. Gia tộc sẽ dựa theo số lượng người ủng hộ mà đưa ra quyết định.

Dương Thiên tán thưởng:

- Rất dân chủ, tiến bộ.

- Không đơn giản như vậy. Luật này được đặt ra đã lâu nhưng vẫn chưa có một lần nào thành công phế bỏ tộc trưởng. Dù sao tộc trưởng là người được rất nhiều người ủng hộ, không thể nói bỏ là bỏ được. Chỉ là lần này có chút khác biệt, số lượng người đứng về phe đối lập ngang bằng nhau. Vì vậy Tần gia phải đem chuyện này ra để toàn thể tộc nhân cùng cho ý kiến...

- Khoan, dừng ở đây. Những chuyện người vừa nói ta đều hiểu, có điều chuyện này có liên quan gì đến ta. Đây là chuyện riêng của bọn họ a.

Sở Từ hơi khựng lại:

- Không phải người đã từng hứa với Tần lão gia chủ sẽ giúp đỡ Tần gia sao?

- Ta chỉ hứa giúp hãn phát triển Tần gia, chống lại các thế lực khác. Chuyện nội bộ lục đục không liên quan đến ta.

- Ta nghe nói biến cố lần này là do Lý gia âm thầm tác động.

- Người nghe được thông tin này từ đâu?

Sở Từ lấy từ trong người ra vài tờ giấy nhỏ đưa cho Dương Thiên:

- Đây là tin tức bọn ta thu thập được, xác nhận trong thời gian gần đây đám người muốn phế bỏ tộc trưởng có qua lại rất nhiều với người của Lý gia. Nếu không phải có Lý gia lên động tay, làm sao lại có nhiều người ủng hộ như vậy.

Xem qua những thông tin tình báo, Dương Thiên suy nghĩ một lát rồi lắc đầu:

- Đây cũng chỉ là suy đoán, chưa có bằng chứng xác thực. Hơn nữa, dù thực sự là do Lý gia tác động, đây vẫn là chuyện riêng của Tần gia. Quản lý không tốt tộc nhân của mình, mọi hậu quả hãn phải tự gánh chịu.

Sở Từ biết đây là Dương Thiên muốn mượn cớ thoái thác. Nguyên nhân chính là do hãn lười quản loại chuyện này. Nếu chuyện chỉ có như vậy, Sở Từ cũng sẽ không nói với Dương Thiên. Bất quá, còn có một điểm, Sở Từ tin chắc Dương Thiên sẽ động tâm:

- Ta nghe nói, Tần Tuyệt tiêu thư cũng sẽ đến kinh thành trong ngày hôm nay.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 203: Đến Tần Gia

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Sở Từ, hai chữ “Tần Tuyết” đã lôi kéo được sự chú ý của Dương Thiên:

- Người nói Tần Tuyết cũng đến? Theo ta được biết nàng là tộc nhân thuộc ngoại tộc, vốn không thể tham gia những chuyện như thế này.

Sở Từ ánh mắt đầy thâm ý nhìn Dương Thiên:

- Trước kia thì đúng là như vậy. Nhưng không biết vì sao gần đây địa vị của nàng tại Tần gia tăng mạnh. Đến tộc trưởng Tần gia cũng phải nể mặt vài phần. Trong chuyện này, lời nói của nàng sẽ có ý nghĩa rất quan trọng.

Dương Thiên sao lại không hiểu ý của Sở Từ, địa vị của Tần Tuyết tại Tần gia là do nàng đã có hôn ước với Dương Thiên. Tần gia đương nhiên không dám xem thường lời nói của nàng. Nếu Tần Tuyết đã đến, chuyện này Dương Thiên không muốn quản cũng phải quản.

- Đã như vậy, chúng ta đến Tần gia một chuyến đi. Tiêu Chính Long, người trở về lo chuyện tại Bắc giang thành trước đi.

- Đã rõ.

Tiêu Chính Long rời đi khỏi Bắc Giang thành đã lâu. Hắn phải nhanh chóng trở về để ổn định thế lực, tránh cho kẻ xấu thừa cơ làm loạn. Chờ Tiêu Chính Long rời đi, Dương Thiên mới hỏi Sở Từ:

- Người có cùng ta đi đến Tần gia hay không?

Sở Từ lắc đầu:

- Ta ở chỗ này còn có việc, người đi một mình là được rồi.

- Được rồi, bất quá ta còn một chuyện muốn hỏi, dường như người rất quan tâm đến chuyện của Tần gia?

- Tần lão gia chủ có quan hệ hợp tác với Ngự Long bang, nếu hấn thất thế, địa vị của Ngự Long bang sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

- Là như vậy a.

...

Dương Thiên đi đến một quán cafe cách Tần gia không xa, gọi một ly Caramen rồi bình tĩnh ngồi đợi Tần Tuyết. Tính toán thời gian sai lệch, Dương Thiên ngồi một hơi từ 8h sáng đến gần 11h trưa, thở dài ngao ngán:

- Sở Từ, không phải người nói Tần Tuyết sáng nay sẽ đến sao, tại sao giờ này vẫn chưa thấy bóng dáng của nàng.

Hắn quên mất một chuyện quan trọng, Tần Tuyết sáng nay mới bắt đầu khởi hành đến đây. Từ Bắc Giang thành đến kinh thành tốn hơn 3 giờ đồng hồ, hiện tại chưa đến nơi là điều dễ hiểu.

Uống cạn ly Caramen thứ 6, cuối cùng Dương Thiên cũng trông thấy 3 chiếc xe sang trọng chạy qua. Hắn cảm nhận được khí tức chiếc vòng của Tần Tuyết trong chiếc xe ở giữa. Đứng dậy thanh toán tiền xong, Dương Thiên thông thả bước về phía Tần gia.

Tần Tuyết vừa bước xuống xe, chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã thấy Dương Thiên cầm theo hai bông hoa đứng trước mặt mình, làm bộ dạng thân sĩ nói:

- Hoa đẹp tặng mỹ nữ.

Nhận lấy hai bông hoa từ tay Dương Thiên, Tần Tuyết vui vẻ trả lời:

- Dương Thiên, người nói có việc bận, sao lại xuất hiện ở chỗ này?
- Ta vì nhớ người nên mới chạy đến nơi này tìm người.

Dù biết Dương Thiên chỉ là đang lẻo mép, Tần Tuyết vẫn cảm rất vui.

Nhìn Tần Tuyết cầm hai bông hoa cười tươi, Dương Thiên lén thở ra một hơi. Hai bông hoa này là do hắn trộm từ quán cafe khi nãy chứ không phải chuẩn bị từ trước. Mặc kệ, chỉ cần làm nàng vui vẻ, làm một tên tiểu đạo chích thì có làm sao?

Một tên vệ sĩ tiến lên nhắc nhở:

- Tiểu thư, bây giờ cũng không còn sớm, đừng để lão gia chủ đợi lâu.
- Ta đã biết. Dương Thiên, chúng ta vào trong hắn nói.

Dương Thiên gật đầu, cùng Tần Tuyết đi vào Tần gia. Đám vệ sĩ cùng tộc nhân Tần gia thấy Dương Thiên có quan hệ với Tần Tuyết nên cũng không ngăn cản.

Đi vào trong nhà, lão quản gia đã đợi sẵn, vội bước ra nghênh đón:

- Tần Tuyết, lão gia chủ chờ người đã lâu, mau đi theo ta. Vị này là?

Tần Tuyết trả lời:

- Đây là Dương Thiên, chắc người đã từng nghe nói qua.

Quản gia nghe Tần Tuyết nhắc đến Dương Thiên, hai mắt sáng rực đánh giá hắn thật kĩ rồi hỏi:

- Người đúng là Dương Thiên sao?

- Chẳng lẽ ngoài ta ra, có kẻ nào khác dám mạo danh Dương Thiên?

Lão quản gia lắc đầu:

- Không phải, vài ngày trước bọn ta nhận được tin người đã rời đi. Vì lẽ đó đám người kia mới dám làm loạn. Hiện tại người đã trở về, thật tốt quá rồi.

“Đám người kia” trong lời của quản gia đương nhiên là nói đến những kẻ muốn đoạt quyền của lão gia chủ. Nghe lão quản gia nói, Dương Thiên bật cười:

- Các người “quan tâm” ta thật kĩ a.

Lão quản gia thở dài:

- Tần gia hiện tại đã chính diện chống đối với Lý gia, tất cả là nhờ có danh tiếng của người. Bằng không, dựa vào thực lực của bọn ta, vốn chưa đủ tư cách đối kháng với bọn hắn.

- Được rồi, dẫn bọn ta đến gặp lão gia chủ để bàn chuyện đi.

- A, người xem, ta quá vui mừng mà quên mất chính sự, đi thôi.

Hắn quả thực quá vui mừng, chỉ cần Dương Thiên có mặt ở đây, mọi chuyện đã có kết quả rồi.

Lúc này lão gia chủ đang ngồi trong phòng, trên tay cầm một sấp giấy, mặt mày cau có. Hắn tức giận ném sấp giấy xuống bàn, mắng to:

- Lũ khốn kiếp, xem ra các người đã sớm muốn lật đổ ta. Lần này còn dám mượn sự giúp đỡ của kẻ thù. Một lũ công rắn cắn gà nhà, đều đáng chết như nhau...

Chửi một hơi, lão gia chủ đưa tay cầm lại sấp tài liệu lên định đọc tiếp thì bên ngoài có tiếng gõ cửa:

- Lão gia, Tần Tuyết đã đến.
- Cửa không khóa, các người vào đi.

Ba người mở cửa bước vào, sắc mặt của lão gia chủ chuyển từ tức giận sang ngạc nhiên rồi mừng rỡ như điên:

- Dương Thiên, người trở về từ lúc nào?

Ngồi xuống cái ghế ngay gần lão gia chủ, Dương Thiên nói:

- Vừa mới trở về vào sáng nay. Bất quá ta phải nói trước, ta vì Tuyết nhi mới đến đây. Chuyện lục đục nội bộ của các người ta sẽ không xen vào.

- Dương Thiên...

Tần Tuyết tưởng rằng Dương Thiên không muốn quản, vừa định mở lời liền bị lão gia chủ ngăn lại. Là một người đã lăn lộn nhiều năm, hẳn biết Dương Thiên chỉ đang nói cứng vậy thôi. Chỉ cần sự có mặt của Dương Thiên ở đây là có thể giải quyết mọi vấn đề rồi.

Lão gia chủ chấp tay cảm tạ:

- Việc này cứ để ta lo liệu, đến khi đó người và Tuyết nhi có mặt “góp vui” là được.

Dương Thiên hiểu lão gia chủ đang tạo cơ hội cho hai người, hẳn hài lòng trả lời:

- Vậy bọn ta cáo từ trước.

Dương Thiên đứng dậy, nắm tay Tần Tuyết kéo ra ngoài. Tần Tuyết vẫn còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, mặc cho hẫng lồi đi.

Lão quản gia chờ hai người đi xa mới tiến lại gần:

- Gia chủ, tiếp theo phải làm như thế nào?

- Triều tập toàn bộ cao tăng của Tần gia. Đám người kia không phải rất nóng lòng rồi sao. Ta sẽ thành toàn cho bọn hã.

- Đã biết, ta lập tức sẽ thông báo cho bọn hã biết.

...

Một đường nắm tay Tần Tuyết lôi kéo đến hoa viên của Tần YFyMPfK gia, Dương Thiên mới buông tay nàng ra. Cả hai ngồi xuống chiếc bàn ngay bên cạnh hồ cá, Tần Tuyết hai tay chống cằm đánh giá hã. Bị nàng nhìn một hồi lâu, Dương Thiên vô sỉ hỏi:

- Thế nào? Nhìn ta rất đẹp trai đúng không?

Tần Tuyết bĩu môi:

- Quỷ mới khen người đẹp trai. Dương Thiên, ta phát hiện bệnh tự luyện của người càng ngày càng nặng a.

- Ta là một người rất giàu tình thương người. Dương nhiên phải yêu lấy chính bản thân của mình. Nhưng người cũng công nhân ta thực sự rất đẹp trai...

Tần Tuyết không chịu nổi sự vô sỉ của Dương Thiên, vội ngăn cản hã lại:

- Ngừng, chúng ta không tiếp tục nói đến vấn đề này. Ta có một chuyện khác muốn hỏi người.

- Là chuyện gì?

Tần Tuyết suy nghĩ thật kĩ rồi hỏi:

- Dương Thiên, thân phận thực sự của người là gì. Ta đã suy nghĩ rất lâu về chuyện này nhưng vẫn chưa có đáp án. Có điều ta chắc chắn người không phải một sinh viên bình thường.

Đầu óc Dương Thiên xoay chuyển, nhanh chóng tìm một lý do hợp lý. Không phải Dương Thiên muốn lừa gạt Tần Tuyết, hẳn chỉ không muốn nàng tiếp xúc với Tu Chân giả mà thôi. Thế giới của Tu Chân giả so với xã hội đen còn đen tối hơn rất nhiều. Một nữ nhân như Tần Tuyết, tránh xa cái thế giới đó thì tốt hơn.

Tuy nói sớm muộn gì hẳn cũng sẽ tìm cho nàng một linh căn thích hợp để tu luyện, nhưng đó là chuyện của sau này. Hiện tại vẫn còn quá sớm.

- Tuyết nhi, người nghĩ xem, tại sao gia gia của người lại xem trọng ta như vậy?

- Đây cũng là một điểm khiến ta khó hiểu. Với địa vị của hẳn, dù là gia chủ của lý gia cũng chỉ là bình đẳng đối đãi. Ta cảm thấy hẳn có phần cung kính người.

- Vậy ta nói cho người biết. Ta là thiếu gia của một đại gia tộc, thực lực so với Tần gia hay Lý gia đều mạnh hơn rất nhiều. Bọn họ không phải sợ ta mà là sợ thế lực phía sau của ta.

Tần Tuyết cười mà như không cười:

- Thật vậy sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 204: Kỳ Hoa

Nụ cười của Tần Tuyết khiến Dương Thiên nhận thấy có chuyện không ổn. Nhưng còn không ổn ở điểm nào thì hẳn nghĩ mãi vẫn chưa có đáp án.

- Tuyết nhi, người nói như vậy là có ý gì, chẳng lẽ không tin những gì ta nói hay sao?

Tần Tuyết lắc đầu:

- Trực giác của ta nói rằng người đang nói dối. Nếu người có điều gì khó nói thì không cần nói ra chứ đừng nói dối như vậy.

Tần Tuyết nói xong, xoay người đi dạo quanh hồ cá. Dương Thiên căn cứ theo sau nàng, tìm cách dỗ dành. Đôi khi Dương Thiên cảm thấy muốn làm người tốt thật khó a.

May mắn, Tần Tuyết cũng không giận dữ quá lâu. Dưới Trảm Phong thuật của Dương Thiên, nàng rất nhanh vui vẻ trở lại. Cả hai nói chuyện, uống trà, thưởng thức cảnh đẹp đến gần 5 giờ chiều thì lão quản gia tìm đến:

- Tất cả các thành viên cao tầng của Tần gia đã tập trung đầy đủ. Đại hội gia tộc sẽ lập tức bắt đầu, gia chủ ra lệnh cho ta mời hai người đến tham dự.

Dương Thiên khó chịu vì bị quấy rầy, đang định làm khó lão quản gia một chút thì Tần Tuyết đã lên tiếng:

- Bọn ta sẽ đến ngay. Quản gia, người mau dẫn đường đi.

- Được, hai người đi theo ta.

Hai người theo sau lão quản gia đến nghị sự đường. Trước khi bước vào, lão quản gia liền căn dặn:

- Tần Tuyết, người đi theo ta. Dương Thiên, người tùy tiện kiếm một chỗ ở phía dưới ngòi đi.

Dương Thiên bất mãn nói:

- Các người thực sự rất phiền phức a.

Miệng nói vậy nhưng hắn vẫn làm theo những gì lão quản gia nói. Dương Thiên làm sao lại không hiểu ý của lão gia chủ, chẳng qua là muốn cho đám người kia một ít bất ngờ mà thôi.

Tần Tuyết được sắp xếp ngồi ngay cạnh lão gia chủ, Dương Thiên nhàm chán chọn một chiếc ghế ở gần cuối, nhắm mắt dưỡng thần. Người đến mỗi lúc một đông, nghị sự đường rất nhanh đã chật kín người. Trong đó có không ít người còn rất trẻ tuổi. Một vài người lân la có ý làm quen với Dương Thiên nhưng đều bị hắn cự tuyệt không đáp lại.

Thấy hắn nhắm mắt không trả lời, đám người kia cũng mặc kệ, chia thành từng nhóm bàn tán xôn xao. Hôm nay được mời đến nơi này không chỉ có cao tầng mà còn có trung tầng. Bọn họ đều là những kẻ còn trẻ vừa được cất nhắc lên nắm giữ vài vị trí trọng yếu, còn nhiều chuyện chưa hiểu rõ.

Tần gia tuy là đại gia tộc nhưng cũng có rất nhiều tộc nhân bị Lý gia mua chuộc làm gián điệp cho bọn hắn. Mục đích chính của lão gia chủ chính là cho những tên phản bội này thấy được sự hậu thuẫn của mình.

Nhìn nghị sự đường đã chật kín người, lão gia chủ mới đứng dậy ra hiệu cho mọi người yên lặng rồi nói:

- Hôm nay ta gọi mọi người đến nơi này là muốn bàn một chuyện quan trọng, ảnh hưởng đến toàn bộ tộc nhân Tần gia.

- Vài ngày trước trong cuộc họp giữa cao tầng Tần gia, đã có vài vị trưởng lão đề xuất việc thay đổi tộc trưởng, cũng chính là gia chủ ta đây. Do số lượng biểu quyết hai bên là ngang nhau, ta muốn đưa việc này ra để tất cả mọi người cùng bàn bạc thảo luận rồi đưa ra quyết định cuối cùng.

Lão gia chủ vừa nói, ánh mắt vừa liếc qua đám lão già đang ngồi phía bên tay trái để ám chỉ. Những người phía dưới nghe xong liền ồ lên, tiếng bàn tán, nghị luận không ngừng vang lên. Thay đổi tộc trưởng giữa chừng là một việc trước nay chưa từng có tiền lệ. Tộc trưởng chỉ bị thay thế khi tự động lui lại nhường chỗ cho con cháu mà thôi.

- Tất cả yên lặng.

Phía bên trái nghị sự đường, âm thanh vang lên thu hút sự chú ý của mọi người. Phát ra âm thanh này là một người đàn ông trung niên, mái tóc hoa râm, gương mặt khắc khổ, ánh mắt nghiêm nghị. Chờ mọi người yên tĩnh trở lại, người này mới đứng lên nói:

- Đều là những người có địa vị, lão nháo như vậy còn ra thể thống gì nữa. Chắc các người đã từng nghe nói về cuộc họp kín mỗi năm một lần của Tần gia. Trong cuộc họp này, mọi người có quyền nêu ra ý kiến thay đổi tộc trưởng nếu cảm thấy tộc trưởng hiện tại không phù hợp. Cuộc họp đó vừa diễn ra cách đây vài ngày, do số người đồng thuận và phản đối bằng nhau nên mới tập trung các người ở đây để lấy ý kiến.

Hắn nói đến đây, dừng lại một chút nhìn qua lão gia chủ:

- Gia chủ, hiện tại mọi người đều đã đến, chúng ta bắt đầu lấy ý kiến biểu quyết được rồi.

Lão gia chủ mỉm cười nhàn nhạt nói:

- Người có vẻ rất tự tin a. Người cho rằng có thể thắng được ta hay sao?

Trung niên nhân không chút sợ sệt:

- Chuyện này hãy để mọi người quyết định đi. Lão gia chủ, người ngồi ở vị trí này đã nhiều năm, nên nhường lại cho người khác thôi.

Lão gia chủ vỗ nhẹ vào cái ghế đang ngồi, than thở:

- Vị trí này ta cũng đã sớm muốn rời đi, đáng tiếc chưa có người nào xứng đáng ngồi vào. Người, càng không xứng.

- Có xứng hay không, không phải chỉ bằng lời nói của người mà quyết định được.

Tộc nhân phía dưới thấy hai người đứng đầu Tần gia đối chọi gay gắt, trong lòng run lên. Bọn họ biết, hôm nay nếu lựa chọn sai, địa vị của mình từ này về sau sẽ tụt dốc thê thảm. Tất nhiên chỉ có những người ở vị trí trung lập suy nghĩ như vậy, người thuộc hai phe của trung niên nhân và lão tộc trưởng đều đã có lựa chọn ngay từ đầu.

Đúng lúc này, lão tộc trưởng lại nói to:

- Trước khi bắt đầu biểu quyết, ta có một chuyện khác muốn công bố. Chuyện này chắc hẳn các người đã từng nghe nói qua, hôn sự giữa Tần Tuyết và Dương Thiên sẽ được tổ chức vào giữa tháng sau.

Dương Thiên đang nhắm mắt định thần phía dưới giật mình suýt chút nữa ngã khỏi ghế. Tên ngồi cạnh nhìn thấy Dương Thiên như vậy cũng tỏ vẻ đồng cảm:

- Ta hiểu tâm trạng của người lúc này. Tần Tuyết tuy không thể tu luyện nhưng dung mạo lại vô cùng xinh đẹp, là nữ nhân trong mộng của rất nhiều nam nhân Tần gia. Ta cũng nhiều lần ngó ý, đáng tiếc nàng lại từ chối. Một

kẻ phong lưu tiêu sái, ngọc thụ phong lâm, người gặp người yêu như ta sao có thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy. Ta đã soạn thảo ra một kế hoạch cửa đồ nàg dài hơn 100 trang giấy A4. Vốn đã chắc chắn thành công, không ngờ...

Giọng nói của hã đột nhiên chuyển sang tức giận:

- Chẳng biết từ nơi nào xuất hiện một tên Dương Thiên cướp mất nàg. Ta vẫn tưởng đó chỉ là tin đồn, không ngờ hôm nay lão gia chủ lại chính miệng xác nhận chuyện này. Còn nói rõ hôn lễ sẽ được cử hành vào giữa tháng sau.

Hã lại thở dài một SXYHS5d hơi:

- Có điều đều là người Tần gia, ta khuyên người hãy giữ chuyện này trong lòng chứ đừng nên nói ra. Nghe nói tên Dương Thiên kia vô cùng lợi hại, gia chủ Lý gia trước mặt hã không dám phản bác một câu. Ài, nếu ta lợi hại được một phần của hã, hôm nay có khi người đang ở trên kia tranh giành chức vị gia chủ là ta mới đúng.

- Hừ, tên kia ngoài việc tu vị lợi hại hơn ta. Còn lại có điểm nào so sánh được với bốn thiếu gia cơ chứ.

Dương Thiên trợn mắt nhìn người trước mắt đang đau buồn, tiếc nuối, mặt của hã so với đáy nồi còn khó coi hơn. Tần gia từ khi nào lại xuất hiện một đóa kỳ hoa như tên này, tự luyện vô địch, có ý đoạt nữ nhân của hã, hơn nữa còn không chút dấu giếm ý định tranh giành ngôi vị gia chủ.

Tên kia thấy Dương Thiên nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ, biết đã lỡ lời vội quay mặt qua một bên, giả vờ ngây thơ vô tội.

May mắn cho hã, Dương Thiên hiện tại cũng không rảnh đi chấp nhận những chuyện này. Nhìn lão gia chủ đang đặc ý đứng trên kia, Dương Thiên chửi thầm một câu:

- Lão già, người cố ý muốn hỡ ta đúng không?

Tuy rất muốn cho lão già này một trận, nhưng Tần Tuyết vẫn còn đang ngồi trên kia, Dương Thiên làm vậy chẳng phải là muốn từ chối hôn sự này hay sao? Chuyện ngu ngốc như vậy, có chết hãn cũng không làm.

Kiểm nén xúc động, Dương Thiên vỗ vai tên ngồi bên cạnh khi nãy. Tên kia nhìn ngó chung quanh, chắc chắn không có ai chú ý đến mình mới nhỏ giọng nói:

- Huynh đệ, vừa rồi ta trong cơn đau buồn mà lỡ lời, người đừng nên để ý. Chúc vị gia chủ Tần gia không phải một kẻ như ta có thể làm được.

Dương Thiên cười lạnh:

- Vậy sao, để ta bẩm báo lên lão gia chủ, xem người sẽ nói gì.

Tên kia hoảng sợ, vội ôm lấy tay Dương Thiên:

- Huynh đệ, chúng ta mới gặp mà như đã quen biết từ lâu, người đừng nhần tâm như vậy a.

Lần đầu tiên bị một nam nhân ôm lấy, Dương Thiên cảm thấy cả người phát lạnh, da gà nổi lên, lập tức đẩy hãn ra:

- Người ngồi yên đó, đừng động vào ta.

Tên kia biết mình xúc động hơi quá, cười làm lành:

- Là do người hù dọa ta a.

- Dừng, chuyện này ta sẽ không bẩm báo lên, bất quá người phải trả một cái giá khiến ta hài lòng.

Tên kia tỏ vẻ đã hiểu, lấy trong người ra một tấm thẻ tín dụng:

- Mật mã là 1234, người tùy tiện sử dụng.

Dương Thiên lắc đầu:

- Không phải thứ này.

- Vậy người muốn thứ gì. Tần Chiến ta ngoài đẹp trai, nhiều tiền thì cái gì cũng không có. Chẳng lẽ...

Tần Chiến cả người co rụt, đưa hai tay ôm trước ngực:

- Ta dù chết cũng sẽ không làm loại chuyện đó với một tên nam nhân a. Mặc dù ta thực sự rất đẹp trai...

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 205: Ra Mặt

Dương Thiên cố nhịn cảm xúc muốn đánh người xuống, gằn giọng:

- Cút, ta không có ham mê đặc thù như vậy. Nếu người muốn thì có thể ra ngoài kia tìm kiếm.

Tần Chiến nghe vậy cũng đã an tâm, dò hỏi:

- Huynh đệ, người muốn gì mới chịu bỏ qua cho ta?

Dương Thiên nở nụ cười bị ối:

- Vừa rồi ta nghe nói người đã soạn ra một kế hoạch dài hơn 100 trang A4, ta muốn...

Vừa nghe Dương Thiên nói đến bản kế hoạch, Tần Chiến dứt khoát:

- Không được, bất cứ thứ gì, trừ nó ra.

- Tại sao?

- Huynh đệ, người có biết ta cùng hơn 10 vị chuyên gia đào sâu nghiên cứu trong nhiều tháng liền mới soạn lên một kế hoạch chi tiết như vậy. Tin tưởng bất kỳ kỳ mỹ nữ nào đều sẽ gục ngã trước nó. Gọi là Thần Thư cũng không sai. Thứ này rất quý giá, nếu để lộ ra bên ngoài...

- Người đã không đồng ý, ta đành nói với lão gia chủ. Đáng tiếc a.

Tần Chiến mếu máo:

- Huỳnh đệ, đừng tuyệt tình như vậy, ta đồng ý không phải là được rồi sao.

Dưới sự uy hiếp của Dương Thiên, Tần Chiến ngoan ngoãn lấy ra một cái USB 8GB đưa cho hắn. Làm xong, Tần Chiến quay mặt qua đi, tựa như đang giận dữ. Nhìn Tần Chiến, Dương Thiên lắc đầu thở dài, tên này thực sự là một đóa kỳ hoa a.

...

Lão gia chủ chờ mọi người bàn tán một lúc mới ra hiệu cho bọn họ yên lặng, tiếp tục nói:

- Về vị hôn phu của Tần Tuyết, ta nghĩ các người chắc đều đã từng nghe nói qua. Tin rằng với sự trợ giúp của hắn, chúng ta rất nhanh sẽ vượt qua Lý gia, trở thành đệ nhất gia tộc.

Lão gia chủ quay lại đánh mắt với Tần Tuyết, ý bảo nàng đừng dậy nói vài câu. Bất quá Tần Tuyết lúc này không có tâm trí chú ý đến hắn. Nàng cũng giống như Dương Thiên, bị tin tức này làm bất ngờ đến ngây ngẩn. Trong đầu Tần Tuyết cứ quẩn quanh một câu nói: “Ta và hắn giữa tháng sau sẽ thành hôn”. Câu nói này cứ lặp đi lặp lại, Tần Tuyết bật thốt lên:

- Không được.

Âm thanh khá nhỏ, ngoài lão gia chủ đang ngồi gần nhất ra thì không có người nào khác nghe thấy. Lão gia chủ vội trấn an:

- Tần Tuyết, người mau đứng lên nói vài câu. Chuyện hôn lễ chỉ là do ta bịa ra để hù dọa bọn hắn mà thôi. Người đừng quá để ý.

Nghe lão gia chủ giải thích, Tần Tuyết đã yên tâm không ít. Tuy cảm thấy có chút thất vọng nhưng chuyện hôn lễ đối với nàng lúc này không

phải là một tin tức tốt. Nàng chỉ mới sắp học hết năm 2 đại học, còn rất nhiều chuyện chưa làm, nói đến hôn nhân thực sự là quá sớm.

Yên tâm trở lại, Tần Tuyết đứng lên nói:

- Dương Thiên rất lợi hại, ta sẽ nhờ hắn giúp đỡ lão gia chủ chống lại Lý gia và Hoàng gia. Tần gia chúng ta sẽ sớm vượt qua hai đại gia tộc kia để trở thành gia tộc mạnh nhất. Hi vọng mọi người có lựa chọn đúng đắn.

Ý của Tần Tuyết rất rõ ràng, nàng chỉ nói trợ giúp lão gia chủ chứ không nói trợ giúp Tần gia. Những người ở nơi này đương nhiên có thể dễ dàng hiểu được. Bây giờ bọn họ phải lựa chọn giữa lợi ích cá nhân và cơ hội để gia tộc phát triển mạnh mẽ.

Trung niên nhân gương mặt âm trầm nhìn những người có mặt ở nơi này, hắn có thể thấy được không ít người đã vì những lời Tần Tuyết nói mà thay đổi chủ ý.

- Tần Tuyết, ta cũng đã từng nghe qua về sự lợi hại của người tên Dương Thiên kia. Không biết khi nào mới có cơ hội được diện kiến hắn.

- Thúc thúc, người đang nghi ngờ lời ta nói hay sao?

- Đương nhiên không phải, chỉ là sự hiếu kỳ của ta thôi. Ta tin rằng tất cả tộc nhân của Tần gia đều muốn một lần diện kiến đại nhân vật này.

Lão gia chủ cùng Tần Tuyết mỉm cười, tên này vẫn cho rằng Dương Thiên chưa trở về, người không có mặt ở đây, những lời lão gia chủ cùng Tần Tuyết nói chỉ là lời nói phiến diện, không đáng tin.

Lão gia chủ hỏi:

- Các người đều muốn nhìn thấy hắn sao?

Phía dưới vang lên rất nhiều âm thanh đáp lại:

- Đúng vậy, ta đã từng nghe nói hãn một mình đến dự đại hội gia tộc Lý gia quây phá. Không có một ai dám đứng ra ngăn cản.

- Ta cũng đã nghe qua vài chuyện về hãn, Lý gia vì đắc tội hãn đã phải chi một khoản tiền lớn, mua một chiếc Roll Royce phiên bản hạn chế để đền tội.

- Còn có...

Lão gia chủ ra hiệu cho bọn hãn dừng lại, gật đầu:

- Tốt, vậy để ta mời hãn đến đây gặp gỡ các người một lần. Dương Thiên, mau ra đây đi.

Lão gia chủ vừa dứt lời, cả nghị sự đường lập tức im bật, nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng Dương Thiên. Trung niên nhân cả người run lên, nếu quả thực Dương Thiên đang có mặt ở đây, thất bại chắc chắn sẽ thuộc về hãn. Đến lúc đó lão gia chủ tiến hành trả thù, điều tra được mối quan hệ giữa hãn và Lý gia. Phản bội gia tộc chính là tội chết.

Trung niên nhân lén vuốt mồ hôi trên trán, đưa mắt nhìn quanh. Hơn 5 phút trôi qua, vẫn chưa thấy Dương Thiên xuất hiện, trung niên nhân trong lòng vui mừng. Xác nhận được tin tức Dương Thiên đã rời đi là đúng, hãn nở nụ cười trêu chọc:

- Lão gia chủ, Dương Thiên đang ở đâu. Mau mời hãn ra để ta có cơ hội gặp mặt vị đại nhân vật này a.

Lão gia chủ cau mày, cố gắng tìm kiếm Dương Thiên trong đám đông mà không được. Một phần là vì hãn vẫn chưa mở ra thần thức, một phần là do Dương Thiên đang kéo Tần Chiến ngồi thấp xuống để bàn bạc những kỹ năng và cách xử lý tình huống nên không để ý đến lão nói gì.

Tần Tuyết thấy tình hình không ổn, vội đứng dậy gọi:

- Dương Thiên, người mau ra đây đi.

Giọng nói nhẹ nhàng của nàng so với giọng ồm ồm của lão gia chủ hiệu qua hơn rất nhiều. Dương Thiên vỗ vai Tần Chiến:

- Huynh đệ, ta cảm thấy tính cách của người rất hợp với ta. Sau này lại tiếp tục thảo luận. Bây giờ gộp lại ta có việc phải đi trước.

Nói xong, Dương Thiên luồn qua đám người đang ngồi, bước đến bậc cao nhất trên nghị sự đường, ngồi ngay bên cạnh Tần Tuyết. Tần Chiến ngơ ngác chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra, liền hỏi tên ngồi phía trước:

- Huynh đệ, đang xảy ra chuyện gì vậy?

Tên kia nhìn Tần Chiến như một tên ngốc:

- Chuyện quan trọng như vậy mà người không chú ý lắng nghe sao?

- Thật ngại quá, huynh đệ lâu ngày gặp mặt, có nhiều chuyện cũ để ôn lại.

- Huynh đệ của người đâu?

Tần Chiến lấy tay chỉ về phía Dương Thiên:

- Hắn đang ngồi trên kia, không biết lão gia chủ gọi hắn lên có việc gì.

Vẻ mặt khinh bỉ càng đậm, tên kia thở dài:

- Huynh đệ, cùng là tộc nhân Tần gia, ta có chuyện muốn nhắc nhở người. Trèo cao thì té đau, đừng nên thấy người sang bắt quàng làm họ.

- Người muốn nói gì, ta và hắn thực sự là huynh đệ.

- Huynh đệ? Người còn muốn gạt ta, hắn chính là Dương Thiên danh tiếng lẫy lừng, chẳng lẽ người là huynh đệ của hắn mà lại không biết.

Nói xong, tên kia quay người lại vị trí ban đầu, bỏ mặc Tần Chiến khuôn mặt ngốc trệ.

Dương Thiên bước lên ngồi cạnh Tần Tuyết, nói chuyện với nàng một cách rất tự nhiên, mặc kệ những người xung quanh đang nhìn chăm chăm vào hắn. Lão gia chủ không nhận được nhắc nhở:

- Dương Thiên, mau nói với bọn hắn vài câu.

Dương Thiên nhàn nhạt nói:

- Từ lúc đầu ta đã nói là sẽ không tham gia vào chuyện của Tần gia, xuất hiện ở nơi này đã là sự nhượng bộ lớn nhất rồi. Người đừng kéo ta vào vũng nước lầy này.

Dương Thiên cố ý nói vậy, hắn vẫn chưa quên chuyện lão già này vừa làm. Dù đã sớm hiểu rõ nguyên nhân, nhưng nếu cứ để yên mọi chuyện cho lão già này sắp đặt, hắn cảm thấy rất không thoải mái.

- Người hiểu lầm, ta chỉ muốn người đứng lên xác nhận mình là vị hôn phu của Tần Tuyết. Còn đám người kia sẽ do ta xử lý, chẳng lẽ người hôn sự này cũng không liên quan đến người sao?

Dương Thiên nghe đến đây liền trở mặt:

- Người còn dám nói. Ta nể mặt người là gia gia của Tuyết nhi, đối đãi với người tử tế, người lại dám hống ta.

- Ta hống người?

- Đúng vậy, chuyện hôn sự lần này, người đã từng hỏi qua ý của ta và Tuyết nhi hay chưa?

Lão gia chủ đánh mắt, ý bảo Tần Tuyết giải thích hộ. Tần Tuyết vội nói:

- Dương Thiên, chuyện này ta sẽ giải thích với người sau. Mau làm theo lời gia gia nói đi.

Thấy Tần Tuyết làm vẻ mặt đáng thương cầu xin, Dương Thiên chỉ còn cách thở dài chấp nhận. Là một nam nhân bình thường, sức chống cự của hắn với mỹ nữ thực sự rất kém.

- Được rồi. Sau khi xong chuyện phải giải thích rõ ràng cho ta.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Bạo Lực

Dương Thiên hai tay vuốt lại cổ áo rồi đứng dậy vẫy tay, trông giống hết một ca sĩ đang chào người hâm mộ:

- Chào mọi người, ta là Dương Thiên, vị hôn phu của Tần Tuyết. Ủm, chuyện cần nói ta đều đã nói, tạm biệt.

Không để mọi người kịp phản ứng, Dương Thiên đã quay lại chỗ ngồi. Hắn làm vậy là để chọc tức lão gia chủ. Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của lão và mọi người, hắn cảm thấy trong lòng vô cùng thoải mái.

Lão gia chủ che miệng ho nhẹ vài tiếng:

- Dương Thiên, người nói nhiều hơn một chút sẽ chết sao?

- Vậy người nói đi, cần gì phải nhờ ta.

Lão gia chủ chưa kịp đáp lại, trung niên nhân phía dưới đã lên tiếng:

- Đã người danh tiếng của người từ lâu, hôm nay có dịp gặp mặt. Có thể biểu diễn một chút cho mọi người được biết hay không?

Trung niên nhân đã bị dồn vào đường cùng, bây giờ hắn chỉ còn một tia hi vọng duy nhất, đó là tên Dương Thiên trước mặt là do lão gia chủ cho người giả dạng. Ôm lấy tia hi vọng này, trung niên nhân có đủ dũng khí để đối mặt với nhân vật mà Lý gia cũng phải sợ hãi này.

Lão gia chủ vội quát to:

- Tần Tiêu, người đừng quá đáng.

Tần Tiêu một dạng gà chết không sợ nước sôi:

- Sao vậy, hăn lợi hại như vậy, chẳng lẽ biểu diễn một chút cũng không được sao? Trừ khí...

Hiếu được Tần Tiêu đang nghĩ cái gì, Dương Thiên bật cười:

- Người muốn nói, ta là kẻ giả mạo?

Tần Tiêu chối bay:

- Là người nói, không phải ta.

- A, vậy để ta cho các người xem một ít. Bất quá cần có người phụ diễn. Ta xem người rất nhiệt tình. Vậy thì chọn người đi.

Tần Tiêu nghe vậy thì do dự, nếu tên trước mặt chỉ là kẻ giả mạo thì không sao. Nhưng nếu hăn thực sự là Dương Thiên, với hành động vô lễ vừa rồi, bị hăn giả vờ vô ý đánh chết cũng là chuyện dễ hiểu. Địa vị trong Tu Chân giới được quy định rất nghiêm ngặt, tu sĩ cấp thấp dám vô lễ với tu sĩ cấp cao, bị giết chết cũng sẽ không có ai vì hăn mà đòi lại công đạo.

Dương Thiên tỏ vẻ khó hiểu hỏi:

- Làm sao vậy, URPrEMb mau bước ra. Chính miệng người nói muốn xem ta biểu diễn, bây giờ có cơ hội làm bạn diễn của ta, người nên vui mừng mới đúng a.

Bị Dương Thiên khinh thường, máu nóng trong người Tần Tiêu nổi lên, mạnh mẽ bước ra:

- Có gì mà không dám. Ta, Tần gia Tần Tiêu, hôm nay xin được lĩnh giáo bản lĩnh của Dương Thiên người.

- Được, vậy ta đến đây. Mọi người từ từ thưởng thức.

Dứt lời, Dương Thiên đạp chân lên sàng nhà, nhảy xuống đối diện với Tần Tiêu, một quyền chậm rãi nện thẳng vào mặt hắn. Tốc độ ra đòn của Dương Thiên vô cùng chậm, động tác lại không khác gì so với đám côn đồ đánh nhau ngoài đường.

Mọi người nhìn thấy một màn này không khỏi thất vọng, cái gì mà tiền bối, chẳng qua chỉ là một tên lừa bịp mà thôi. Những tưởng Tần Tiêu sẽ dễ dàng tránh được, không ngờ hắn đứng yên như một bức tượng, mặc cho quyền đầu nện thẳng vào mặt. Tần Tiêu hét to một tiếng, ngã lăn ra đất, phun ra một ngụm máu tươi kèm theo vài chiếc răng trong sự ngỡ ngàng của mọi người.

Xoa xoa năm tay, Dương Thiên nở nụ cười:

- Thế nào, có muốn tiếp tục nữa không?

Tần Tiêu miệng đầy máu, cố gắng nói nhưng không phát ra được âm thanh nào rõ ràng. Dương Thiên đưa tai kề sát mặt hắn, giả vờ gật đầu:

- Người nói chỉ bằng nhiều đó còn chưa đủ, muốn cho tộc nhân Tần gia có cơ hội thưởng thức nhiều hơn. Quả không hổ danh là thành viên nòng cốt của Tần gia, vì đại nghĩa mà không tiếc hi sinh bản thân mình. Rất tốt, ta sẽ cố hết sức biểu diễn để sự hi sinh của người không trở nên vô ích. Mọi người nhờ tập trung, đừng bỏ lỡ giây phút nào, đây là Tần trưởng lão dùng máu của mình mà đổi lấy.

Sau đó, Dương Thiên một tay nâng Tần Tiêu lên, mặc kệ hắn kêu gào, từng quyền nện xuống. Cảm thấy dùng tay chưa đủ, Dương Thiên dùng đủ mọi động tác lên gối, xuống chỏ, phối hợp nhịp nhàng, không cho Tần Tiêu bất kỳ cơ hội nghỉ ngơi nào.

Mọi người xung quanh căn mắt, cố gắng nhìn ra sự thần kỳ trong động tác của Dương Thiên. Bất quá bọn hắn có cố đến mức nào đi nữa cũng không nhìn ra điểm gì đặc biệt. Tốc độ chậm chạp, động tác tùy tiện. Với tốc độ tấn công này, một tên Luyện Khí sơ kỳ cũng dễ dàng tránh né được. Điều khiến bọn hắn không hiểu là tại sao một tên Trúc Cơ trung kỳ như Tần Tiêu lại chỉ biết ôm đầu chịu trận. Hơn nữa mỗi đòn tấn công trông như không có sức lực kia lại gây cho hắn thương tổn rất lớn.

Trên thực tế, Dương Thiên quả thực chẳng biểu diễn thứ gì ra hồn. Hắn đang đánh người, không, chính xác mà nói là đang đánh bao cát. Dù là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, bị phong ấn tu vị cùng Định Thân thuật thì cũng yếu đuối như bất kỳ lão già bình thường nào khác.

Có mặt Tần Tuyết tại đây, chuyện về Tu Chân giả đương nhiên không được để cho nàng biết. Vì vậy chỉ có thể bắt Tần Tiêu chịu ủy khuất. Nếu là trong tình huống khác, Dương Thiên cũng không ngại cho hắn thể hiện một ít khả năng. Tuy kết quả vẫn sẽ tương tự, nhưng ít nhất hắn cũng đánh trả được vài đòn chứ không đến mức bị đánh đập tàn nhẫn như bây giờ.

Đánh đấm chán chê, Dương Thiên vứt Tần Tiêu qua một bên, cười hỏi mọi người xung quanh:

- Thế nào, xem có đã mắt hay chưa?

Không có bất kỳ ai đáp lại hắn, bọn họ vẫn còn bị choáng vàng. Tần Tiêu tốt xấu gì cũng là cao thủ hàng đầu Tần gia, sao có thể dễ dàng bị đánh tơi tả như vậy. Dương Thiên nhìn quanh, tiếp tục nói:

- Hình như các người còn muốn xem tiếp. Ta cũng không muốn làm các người thất vọng. Có điều Tần lão gia đã không chịu được nữa, phải thay người a.

Dương Thiên đưa tay lên, chỉ về một tên béo mập đang ngồi trong góc:

- Người đáng người rất tốt. Mỡ trên người lại nhiều, bị đánh vài đòn chắc hẳn là không có vấn đề gì. Chọn người đi.

Tên béo nghe Dương Thiên đang nói mình, vội hô to:

- Ta tối qua ăn hơi nhiều, hiện tại bụng đang rất đau, hay là người tìm người khác đi.

Nói đùa, Tần Tiêu là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ còn bị đánh đến mức này, hẳn đến Trúc Cơ sơ kỳ còn chưa đạt tới, ra đó chẳng phải là tự sát hay sao?

Dương Thiên tiếp tục chỉ vài người, bọn họ đều tìm có thái thác. Trừ phi là kẻ ngốc, có ai muốn đứng ra ăn đòn để người khác học hỏi cơ chứ. Hơn nữa, những thứ Dương Thiên làm chỉ là đâm đá lung tung, có thể học hỏi được cái gì?

Sau vài lần từ chối, Dương Thiên giả vờ tiếc nuối:

- Các người thật đáng thất vọng. Vốn ta còn vài bí kỹ muốn biểu diễn, xem ra các người không có duyên được chiêm ngưỡng rồi. Hay là như thế này đi, Tần trưởng lão, người ráng chịu thêm một lần nữa, ta sẽ biểu diễn bí kỹ cho tất cả cùng xem. Người yên tâm, ta sẽ nhẹ tay hết mức, cùng lắm chỉ nằm liệt giường vài năm mà thôi.

Tần Tiêu đã sớm bất tỉnh, bằng không, nếu nghe được lời này của Dương Thiên chắc hẳn sẽ phun ra thêm vài ngụm máu tươi. Tần Tuyệt đã sắp không nhịn nổi, Tần Tiêu tốt xấu gì cũng là trưởng bối của nàng, Dương Thiên lại đánh hẳn ra nông nổi này.

Lão gia chủ lên tiếng can ngăn:

- Dương Thiên, biểu diễn như vậy là được rồi. Tộc nhân Tần gia đều đã tin tưởng vào thực lực của người.

- Thật nhàm chán.

Dương Thiên vừa nói, một tay nhắc bổng Tần Tiêu ném về chỗ ngồi của hắn. Tần Tiêu bay theo quỹ đạo hình vòng cung, chuẩn xác đáp xuống ghế. Trở về chỗ ngồi ban đầu, Dương Thiên quay sang Tần Tuyết, vẻ mặt đặc ý:

- Thế nào, ta rất lợi hại đúng không?

Tần Tuyết dờ khóc dờ cười:

- Dương Thiên, hắn dù nói thế nào cũng là trưởng bối của ta, tuổi tác đã cao, người nặng tay như vậy...

- Yên tâm đi, ta tự có chừng mực. Nhìn từ bên ngoài vào thì rất kinh khủng, thực tế chỉ là vết thương ngoài da. Nghỉ dưỡng vài ngày là khỏi.

Dương Thiên bề ngoài nói vậy, trong lòng lại thầm tính toán. Vừa rồi hắn đánh Tần Tiêu gãy hơn 20 khúc xương khác nhau, phổi và lá lách đều bị dập. Nếu là người bình thường đã sớm mất mạng. Tần Tiêu là Trúc Cơ trung kỳ tuy không chết nhưng đã mất nửa cái mạng. Ít nhất 3 năm sẽ không thể bước xuống giường được.

Tần Tuyết nghe vậy liền an tâm, không tiếp tục làm khó hắn.

Lão gia chủ lúc này mới đứng lên, bình tĩnh nói:

- Đã xong, hiện tại là lúc bắt đầu chính sự, các người được quyền biểu quyết lựa chọn tộc trưởng Tần gia.

Nói đến đây, giọng nói của lão thay đổi:

- Nên nhớ, phải lựa chọn cho chính xác, lỡ như chọn nhầm...

Lão gia chủ dừng lại, ánh mắt giả vờ vô tình lướt qua Tần Tiêu đang hôn mê bất tỉnh trên ghế.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 207: Thiếu Niên Lạ Mặt

Ý tứ của lão gia chủ rất rõ ràng, ai có ý định thay đổi tộc trưởng sẽ có kết cục tương tự Tần Tiêu. Dưới sự uy hiếp trắng trợn của lão, kết quả rất nhanh đã có. Hơn 90% số tộc nhân lựa chọn phản đối, còn lại 10% lựa chọn trung lập. Không ít người thuộc phe Tần Tiêu thái độ xoay chuyển 180 độ, lựa chọn phản đối.

Đối với kết quả này, Dương Thiên không cảm thấy có gì ngoài ý muốn. Chờ hội nghị kết thúc, Dương Thiên vốn định cùng Tần Tuyết trở về thì bị lão gia chủ cản lại:

- Dương Thiên, nếu người có việc thì hãy đi trước. Tần Tuyết còn phải ở lại Tần gia vài ngày.

Dương Thiên cau mày:

- Người lại muốn làm khó dễ ta, chuyện hôn sự khi này ta đã định bỏ qua cho người. Hiện tại liền đem ra tính luôn một lượt đi.

Lão gia chủ cười khố, đánh mắt qua Tần Tuyết, tỏ ý xin sự giúp đỡ. Tần Tuyết vội nói:

- Ta quả thực có chuyện quan trọng cần phải ở lại, người về Thanh Lâm quận trước đi. Vài ngày sau gặp lại.

- Tuyết nhi, người nữ nhẫn tâm để lại ta bơ vơ...

Tần Tuyết trợn mắt:

- Đừng đóng kịch nữa, người bỏ đi mấy ngày trước không nói với ta tiếng nào, ta còn chưa tính sổ với người...

- A, Tuyệt nhiên, ta chợt nhớ ra có hẹn gặp một người bạn. Gặp lại sau.

Nữ nhân hỏi tội là một sự tình rất đau đầu, Dương Thiên tất nhiên sẽ tìm cách bỏ trốn. Tần Tuyết nhìn Dương Thiên rời đi, trong lòng dâng lên tư vị khó hiểu. Nàng có một chuyện rất muốn hỏi hắn, nhưng lời nói cứ lên đến miệng lại bị nuốt xuống, không cách nào thốt ra được.

...

Dương Thiên rời khỏi Tần gia, hai mắt nhìn quanh tìm kiếm Tần Chiến. Hắn định cùng tên kia thảo luận vấn đề nhân sinh. Đáng tiếc, tên kia nghe thấy danh tiếng của Dương Thiên, sợ đắc tội hắn nên đã sớm bỏ trốn. Dương Thiên thở dài một hơi, sống trên đời, gặp được người cùng lý tưởng, cùng hắn đàm đạo là chuyện rất vui vẻ a.

Trở về Thanh Lâm quận, Dương Thiên chưa kịp mở cửa vào nhà thì một cái lưới liềm từ đằng sau đã phóng thẳng về phía cổ hắn. Không cần quay người lại, Dương Thiên một tay nắm lấy lưới liềm, một tay tra chìa khóa vào cửa để mở. Xong xuôi, hắn bước vào nhà, để lại một câu nói:

- Vào trong đi.

Dương Thiên đi vào trong nhà, theo sau hắn là một thiếu niên. Người này còn rất trẻ, nhìn qua chỉ khoảng 16, 17, gương mặt lạnh lùng, không nhìn ra được bất kỳ một tia cảm xúc nào từ đó. Dương Thiên nhíu mày:

- Vô Tình Đạo?

Thiếu niên đáp lại bằng giọng nói bình thản:

- Đúng vậy.

- Dám bước trên con đường này, nghị lực rất lớn a. Nói đi, người đến tìm ta có việc gì?

- Ta chính là gia chủ của gia tộc Roll.

Dương Thiên hơi khựng lại:

- Là người. Đến đây tạ lỗi mà lại tấn công ta?

Thiếu niên lắc đầu:

- Ta chỉ cúi đầu trước người mạnh hơn mình. Nếu người yếu hơn ta, không có tư cách để ta xin lỗi.

Dương Thiên gật đầu:

- Nói không sai. Trả lại cho người.

Dương Thiên vung tay, lưỡi liềm hóa thành một tia sáng bay về phía thiếu niên. Hắn lập ném ra bảy tấm hộ thuẫn màu vàng nhạt ngăn trở trước mặt, chống đỡ công kích. Dương Thiên nhếch môi, tấm thuẫn này tuy là một loại pháp bảo phòng ngự không tệ, nhưng có thể đỡ được công kích của hắn sao?

Đừng nói đến việc lưỡi liềm kia cũng là pháp bảo, dù chỉ là một hòn đá Dương Thiên cũng ném chết được hắn.

Lưỡi liềm nhẹ nhàng cắt đứt bảy miếng hộ thuẫn, bay đến trước mặt thiếu niên. Gương mặt hắn vẫn không lộ ra chút sợ hãi nào, đưa tay lên đón đỡ. Lưỡi liềm lách qua, để lại một vết máu dài trên ngực thiếu niên rồi cắm xuống đất. Đây là do Dương Thiên đã nương tay, nếu ban đầu lưỡi liềm tên kia ẩn chứa sát khí, dù chỉ là một chút thì bây giờ hắn đã là một xác chết không đầu.

Thiếu niên lấy ra một lọ thuốc bột rắc lên ngực, máu tươi đang chảy thành dòng nhanh chóng đông cứng lại. Hắn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì vết thương lại nứt toạc ra, xung quanh vết chém kéo ra từng đường chần chịt như lưới nhện. Dương Thiên cười nói:

- Thế nào, Bách Kiếm lực rất lợi hại phải không?

Thiếu niên chấp tay.

- Quả nhiên lợi hại, đã thụ giáo qua.

- Được rồi, người lại đây ngồi xuống nói chuyện đi. Vết thương đó hiện tại không thể cầm máu, đến sáng mai sẽ ổn. Dù sao cũng là Kim Đan trung kỳ, chảy máu một đêm sẽ không chết được.

Thiếu niên gương mặt tái nhợt, miễn cưỡng ngồi xuống. Mọi chuyện đâu có đơn giản như Dương Thiên nói, Bách Kiếm lực không ngừng tàn phá trong cơ thể hắn, đau đớn đến muốn ngất đi.

Chờ thiếu niên ngồi xuống, Dương Thiên nói tiếp:

- Chào hỏi đã xong, nói đến chính sự đi. Tên kia là do ta giết, không có vấn đề gì chứ?

- Hắn tài nghệ không bằng người, bị giết cũng đáng.

Dương Thiên lắc đầu, kẻ tu luyện Vô Tình đạo đều như vậy, không còn sót lại chút cảm xúc nào. Vì vậy hắn trước giờ chưa từng có thiện cảm với đám người này.

- Chuyện này coi như xong. Lần trước người phái người đến làm hại nữ nhân của ta, phải tính toán thế nào đây?

- Việc đó là do lão quản gia tự mình chủ trương. Ta chỉ sai hắn đến đây tìm người. Nếu cần, ta có thể thay người giết chết hắn.

Nhìn xuống cảm giác muốn đập chết tên khốn trước mặt, Dương Thiên gần giọng:

- Hắn vì người làm việc, bây giờ người lại muốn tự tay giết hắn?

- Hi sinh tính mạng một người để bảo hộ gia tộc, hắn có chết 100 lần cũng đáng.

Thiếu niên vừa nói hết câu liền hét lên một tiếng, vết nứt lại càng lan rộng, máu chảy lênh láng khắp nơi. Hắn vội lấy ra từ trong người mấy loại thuốc, lần lượt uống vào. Nhắm mắt, vận chuyển linh lực wLM9anC để hóa giải Bách Kiếm lực.

Dương Thiên ngồi yên bên cạnh không nói gì. Vừa rồi hắn có hơi xúc động khiến tia kiếm khi trong cơ thể thiếu niên bạo động. Suýt chút nữa đã giết chết tên này. May mắn, người tu luyện Vô Tình Đạo so với tu sĩ cùng cấp thì cường đại hơn, bằng không trước mặt hắn hiện giờ đã là một xác chết. Dương Thiên vẫn cần tên này làm cho hắn vài việc, tạm thời tha cho hắn một mạng đi. Lén búng ra vài tia sáng màu trắng giúp thiếu niên áp chế Bách Kiếm lực xong, Dương Thiên đi pha một bình trà ngồi đợi.

Gần nửa tiếng sau, thiếu niên mở mắt ra, Bách Kiếm lực tạm thời đã bị hắn áp chế. Dương Thiên đưa ly trà lên miệng uống hết rồi nói:

- Những chuyện kia không nói đến nữa. Ta cần người trợ giúp vài chuyện, xong việc chúng ta coi như xí xóa, ta sẽ không tiếp tục làm phiền gia tộc Roll của người nữa.

- Nói đi, nếu có thể làm được, ta sẽ không từ chối.

Thiếu niên vẫn có chút cảnh giác, việc mà một người mạnh như Dương Thiên còn không làm được, hắn có thể giúp được gì?

- Tốt lắm. Ta nghĩ chắc người cũng đã đoán ra được thân phận thực sự của ta nên không cần giới thiệu lại nữa.

Người tu luyện Vô Tình Đạo, vứt bỏ thất tình lục dục. Đầu óc thành tỉnh, tốc độ tu luyện cùng sự nhạy bén đạt đến mức tối đa. Chính một tay hãn gây dựng lên gia tộc Roll hùng mạnh, trở thành đệ nhất gia tộc. Trí tuệ của hãn là điều không cần bàn cãi. Một người tài giỏi như vậy mà đến lúc này vẫn chưa nhận ra thân phận của Dương Thiên thì nên tìm một miếng đậu hủ đập đầu vào mà chết đi.

Trên thực tế, hãn đã lờ mờ đoán ra thân phận của Dương Thiên từ khi lão quản gia trở về báo cáo lại. Sau khi nhận một trăm của Dương Thiên, hãn đã đoán chắc được người trước mặt là ai. Bằng không, người có địa vị cao như hãn sao lại có thể dễ dàng khuất phục.

Dương Thiên tiếp:

- Ủm, gần đây ta cảm thấy rất nhàm chán, vừa hay lại biết đến một tổ chức gọi là Khai Quang. Nghe đồn quy mô của bọn hãn rất lớn, chắc chắn sẽ có nhiều thứ thú vị. Người hãy dẫn ta đến tổng bộ của bọn hãn chơi đùa một lát. Không có vấn đề gì chứ?

Dương Thiên nói theo kiểu một lời đề nghị, trên thực tế lại chính là ra lệnh. Thiếu niên gật đầu:

- Tổ chức này ta đã từng nghe qua, bên trong gia tộc Roll cũng có không ít trưởng lão tham dự, nắm giữ vị trí trọng yếu. Ta sẽ ra lệnh cho bọn hãn đến đây đưa người đi. Đã được rồi chứ?

Thiếu niên có câu trả lời nhanh như vậy khiến Dương Thiên hơi bất ngờ. Lấy ra một viên thuốc màu trắng đưa cho thiếu niên:

- Cầm lấy đưa cho lão quản gia. Hãn đã hoàn thành nhiệm vụ, ta đương nhiên sẽ không nuốt lời. Còn có, tia kiếm khí kia người chỉ có thể tạm thời

áp chế, trong vòng nửa tháng phải đến đây gặp ta. Nếu không thì tự nhận lấy hậu quả.

Thiếu niên gật đầu, cầm lấy đan dược, bước ra đến cửa rồi nhún người bay đi, biến mất trong màn đêm.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 208: Quà Tặng

Chờ thiếu niên rời đi, Dương Thiên đóng cửa lại rồi lấy điện thoại ra gọi cho Diệp Vấn Thiên. Phải đợi một lúc lâu, đầu dây bên kia mới có người bắt máy:

- Dương Thiên, người tìm ta có việc gì?

- Người bị thương?

Diệp Vấn Thiên ho nhẹ vài tiếng, đáp:

- Âm tổ đã chính diện va chạm với Ma môn ở vài nơi. Không cẩn thận bị một tên trưởng lão ám toán. Chút thương thế mà thôi, qua vài ngày sẽ tốt.

Bằng vào giọng điệu, hơi thở đứt quãng của Diệp Vấn Thiên, Dương Thiên biết chắc thương thế của hắn rất nghiêm trọng. Đây là cha của Diệp Linh, cũng là bằng hữu của hắn, Dương Thiên đương nhiên sẽ giúp đỡ.

- Ta gọi cho người là muốn thông báo một chuyện quan trọng. Vừa rồi ta có làm một chuyến “du lịch” nước ngoài, tình cờ đến Văn gia lấy được thuốc giải?

Diệp Vấn Thiên khó hiểu hỏi:

- Văn gia của thập đại gia tộc sao? Thuốc giải nào?

- Là Văn gia của thập đại gia tộc. Thuốc giải của loại thuốc đặc biệt các người bí mật điều chế. Thiên Sát chính là tổ chức bí mật dưới tay Văn gia,

lần trước nữ sát thủ kia sử dụng cũng là từ bọn hắc mà ra. Người hiểu rồi chứ?

- Khốn kiếp.

Diệp Vấn Thiên mắng to một tiếng rồi liên tục ho khan:

- Văn gia dám phản bội Âm tổ, đầu nhập Ma môn. Ta nhất định phải báo cáo lên hội trưởng, ra lệnh diệt tộc để làm gương cho kẻ khác.

- Đó là việc của các người, không cần nói cho ta biết. Bây giờ người đích thân đến đây lấy thuốc giải về điều chế để sử dụng đi. Tuy ta đã phá hủy nên nghiên cứu thuốc của Văn gia, nhưng ai biết bọn hắc có còn cơ sở hay lưu trữ dữ liệu ở nơi nào khác hay không.

- Ta lập tức phái người đến.

Diệp Vấn Thiên hiểu rõ số thuốc giải Dương Thiên mang về có ý nghĩa thế nào. Nếu cuộc chiến nổ ra, chỉ có Ma môn sở hữu thuốc giải, khi đó toàn bộ tu sĩ dưới Kim Đan kỳ của các đại thế lực sẽ bị vô hiệu. Đây là tổn thất to lớn đến mức nào?

- Người tự mình đến đi, ta sẽ không đưa cho người khác.

Dù cảm thấy khó hiểu, Diệp Vấn Thiên vẫn đồng ý. Chuyện quan trọng như vậy, để chính hắc làm sẽ yên tâm hơn.

- Không thành vấn đề, ta sẽ tự mình đến.

Mục đích Dương Thiên gọi Diệp Vấn Thiên đến là để chữa trị thương thế cho hắc. Diệp Vấn Thiên đã đồng ý, Dương Thiên cũng không tiếp tục nói nữa. Tắt máy, Dương Thiên lại lấy máy tính ra chơi game. Đã nhiều ngày không động vào, hắc có chút nhớ nhung a.

Dương Thiên lên mạng, mời Diệp Linh cùng chơi Liên Minh. May mắn, Diệp Linh cũng rất thích tựa game này, tài khoản đã lên đến cấp 30, đủ điều kiện tham gia đấu xếp hạng. Cùng tham gia vào hàng chờ với vị trí lựa chọn là hỗ trợ và xạ thủ, hai người nhanh chóng tìm được trận đấu.

Kỹ năng chơi game của Diệp Linh không cần phải bàn cãi, chỉ qua vài pha xử lý của nàng đã thể hiện rõ điều đó. Cả hai cùng đánh, thắng liên tục 3 trận thì Diệp Linh nói lời tạm biệt để đi ngủ.

Dương Thiên tiếp tục chơi thêm 2 trận nữa, nhìn đồng hồ đã qua 1 giờ sáng, hắn mới tắt máy, leo lên giường làm một giấc dài.

Sáng sớm hôm sau, Dương Thiên thay đồ chuẩn bị đi học, vừa bước ra khỏi cửa đã thấy một bóng người lén lút nhìn ngò vào trong. Trong đầu hắn hiện lên hai từ: “ăn trộm”. Đúng, chỉ có ăn trộm mới có hành động kỳ lạ như vậy, nếu là khách đã sớm mở cổng đi vào.

Dương Thiên vòng ra phía sau bóng người, từ từ bước đến. Khi nhìn thấy rõ người đến là ai, hắn hơi khựng lại. Người này một thân mặc quần áo cảnh sát, trên đầu đội chiếc mũ có đính ngôi sao. Mái tóc dài đến ngang lưng. Không phải Lưu Ly thì còn có thể là ai?

- Sao nàng lại đến nơi này, là vì nhớ ta sao?

Lưu Ly lúc này vẫn chưa biết Dương Thiên đang đứng phía sau mình, cầm hộp cơm trên tay do dự không dám mở cổng. Tối qua nàng vô tình đi ngang qua đây, thấy bên trong sáng đèn. Biết Dương Thiên đã trở về, sáng nay Lưu Ly đã thức dậy sớm, làm một hộp cơm tặng cho hắn để cảm ơn về chiếc vòng tay.

- Ta chỉ đến để cảm ơn, có gì phải lo lắng.

Tự trấn an mình xong, Lưu Ly đưa tay lên định mở cổng thì từ phía sau vang lên tiếng nói:

- Người đã đến thì cứ tùy tiện đi vào, ta sẽ không ăn thịt người a.

Bị Dương Thiên làm giật mình, Lưu Ly lùi nhanh về phía sau vài bước rồi xoay người lại. Nhìn thấy rõ người nói là Dương Thiên, Lưu Ly thở ra một hơi, sẵn giọng:

- Người muốn hù chết ta sao?

Dương Thiên tỏ vẻ vô tội, nhún vai:

- Ta làm sao biết được là người đến. Thấy bóng người lén lút đứng ngoài cổng, ta còn tưởng là ăn trộm, định vòng ra đằng sau tóm lấy hắn.

Lưu Ly gật đầu:

- Như vậy a, đúng rồi, thứ này cho người.

Lưu Ly đưa chiếc hộp cầm trên tay về phía Dương Thiên khiến hắn có chút nghi ngại. Nữ nhân đột nhiên đến tặng quà, theo lý thuyết thì đây không phải là 8iipA8H việc tốt. Lưu Ly thấy Dương Thiên mãi chưa chịu đưa tay ra nhận, đã bắt đầu mất kiên nhẫn:

- Người làm gì mà đứng ở đó, mau tới đây cầm lấy.

Dương Thiên vẫn cảnh giác:

- Đây là thứ gì?

Lưu Ly méo mặt, nàng cố kiềm nén xúc động muốn đánh người xuống. Khó khăn lắm mới có đủ dũng khí đến tặng quà cho hắn, hắn lại lo sợ ta hãm hại.

- Chỉ là bữa ăn sáng, người cần gì phải sợ như vậy.

- Sao người không chịu nói sớm.

Dương Thiên vui vẻ bước lên, cầm lấy chiếc hộp mở ra. Bên trong là cơm cùng đồ ăn được bài trí tinh xảo. Hắn đóng hộp lại, cười nói:

- Cảm ơn người, mau vào trong đi. Chúng ta cùng ăn.

Lưu Ly hừ lạnh:

- Vừa rồi hình như có kẻ lo lắng ta hãm hại hắn thì phải?

Biết nàng đang cố ý làm khó, Dương Thiên đành nhẫn nhịn. Là do hắn sai trước, hiểu lầm ý tốt của nàng. Dương Thiên đưa tay lên gãi đầu, vẻ mặt tỏ vẻ ăn năn:

- Thật xin lỗi. Người đột nhiên mang quà đến, ta đương nhiên phải cảnh giác.

- Cảnh giác, người lo sợ ta hạ độc hay sao?

Dương Thiên lắc đầu:

- Không có loại độc nào có thể ảnh hưởng đến ta. Ta nhớ đã từng đọc trong một bộ truyện, nhân vật nữ chính đột nhiên mang quà đến tặng cho nhân vật nam chính, sau đó hai người mãi mãi không gặp lại nhau nữa. Cho nên...

Lưu Ly bật cười:

- Người nghĩ ta tặng quà từ biệt sao?

- Ai mà biết được, cẩn thận vẫn hơn.

Dương Thiên ngoài miệng nói vậy, trong lòng thở phào. Hắn biết nàng đã hết giận, phải nhân cơ hội tiếng thêm một bước nữa:

- Chúng ta mau vào trong cùng ăn. Người làm trông rất đẹp mắt, nhất định sẽ rất ngon.

Lưu Ly từ chối:

- Ta đến là để báo với người, rắc rối ở quán ăn lần trước ta đã thay người giải quyết. Tên Tần thiếu gia kia nghe thấy tên người đường như rất hoảng sợ. Cũng sắp đến giờ làm, ta phải đi ngay bây giờ. Bữa sáng ta cũng đã ăn rồi. Người cứ thường thức một mình đi.

Chuyện tại quán ăn Dương Thiên đã sớm vút ra khỏi đầu, đang định nói thêm cái gì thì Lưu Ly đã xoay người đi đến bên chiếc xe máy đậu gần đó. Nàng đội nón bảo hiểm lên rồi nói tiếp:

- Hộp cơm này là quà cảm ơn vì chiếc vòng tay người tặng ta hôm trước. Ta rất ưa thích.

Nói xong liền nổ máy xe rời đi. Dương Thiên cầm hộp cơm trong tay, đầu óc suy nghĩ:

- Đều là nữ nhân, tại sao khi nhận được vòng tay ta tặng thì phản ứng lại khác nhau. Tô Nguyệt Nhi tỏ ý khinh thường, Tần Tuyết, Mộc Vũ Hàm thì bình thản đón nhận, Lưu Ly lại đích thân làm một hộp cơm đến để cảm ơn. Chẳng lẽ là do kiểu dáng?

- Không đúng, tuy hình dạng khác nhau nhưng đều do ta tỉ mỉ luyện chế, điêu khắc đồ họa. Xứng đáng là kiệt tác nhân loại.

- Ai, mặc kệ đi. Chờ xem phản ứng của Triệu Vũ Hình sẽ thế nào, chắc chắn rất thú vị a. Đi ăn sáng trước đã.

Dương Thiên bình tĩnh trở lại trong nhà ăn sáng. Giờ này đã sắp đến giờ học, bất quá hẳn không bận tâm, nghĩ nhiều như vậy, đi trễ một bữa thì có làm sao.

Mở hộp cơm do Lưu Ly làm, Dương Thiên một lần nữa khen:

- Rất đẹp mắt, chắc chắn sẽ rất ngon. Trong đám lão bà chỉ cần vài người nấu ăn ngon là được, sau này không sợ...

Nói đến đây, Dương Thiên nhớ đến bữa ăn kinh khủng do Tô Nguyệt Nhi làm. Dương Thiên tự trấn an mình, mỗi người mỗi vẻ, không phải ai cũng có tài nấu nướng. Gắp một miếng thức ăn cho vào miệng, hắn lập tức phun ra, gương mặt khó coi hơn khóc. Một hồi lâu sau, Dương Thiên xúc động đóng hộp cơm lại, thở dài:

- Đúng là đánh giá bất cứ thứ gì không thể chỉ xem ở vẻ bề ngoài. Trang trí đẹp mắt chưa chắc đã ngon miệng. So với món ăn Tô Nguyệt Nhi làm, kẻ tám lạng, người nửa cân a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 209: Bàn Bạc Kế Sách

Mang theo tâm trạng buồn bực đến trường, Dương Thiên tìm đến quán cafe đối diện, ngồi chờ đến ra chơi mới vào lớp. Trông thấy Dương Thiên, Lý Bàn liền vỗ tay:

- Dương Thiên, mau lại đây.

Ngồi xuống bên cạnh Lý Bàn, nhìn nụ cười nham hiểm của hắn, Dương Thiên thâm ý nói:

- Lại có thứ gì tốt sao, nhanh chóng giao nộp, bằng không...

Nụ cười của Lý Bàn vụt tắt, so với ăn ột còn khó coi hơn, rên rỉ nói:

- Dương Thiên, lâu ngày không gặp, đừng tuyệt tình như vậy.

Dương Thiên mặt không đổi sắc:

- Đây là thỏa thuận từ lúc đầu giữa chúng ta. Ta đã hoàn thành nghĩa vụ của mình, bây giờ đến phiên người.

- Đúng là ban đầu chúng ta đã thỏa thuận, nhưng người cũng nên thông cảm cho ta. Lúc trước ta vốn không khá giả gì lắm, hiện tại còn phải chịu thêm một khoản tình phí rất lớn. Tiểu Vũ, nàng nói thế nào cũng là tiểu thư của Lý gia, quà tặng tất nhiên phải là đồ hiệu...

Nghe Lý Bàn than thở, Dương Thiên cũng phần nào thông cảm. Nam nhân đi chơi với bạn gái, chuyện móc ví chi tiền là hiển nhiên. Trong

trường hợp không đủ tiền còn phải đi vay, làm thêm trả nợ, thực sự đáng thương.

Lấy từ trong người ra một tấm thẻ màu đen đưa cho Lý Bàn, Dương Thiên dặn dò:

- Mật mã là 9999, bên trong thẻ có 1 tỷ, người cứ thoải mái tiêu xài. Là bằng hữu của Dương Thiên ta mà đến tiền để đi chơi cùng bạn gái cũng không có. Thật mất mặt a.

Lý Bàn mừng rỡ như điên, chớp lấy tấm thẻ bằng một tốc độ khó tin. Về mặt vui mừng, hồ hởi, khác hẳn 180 độ so với sự đau khổ hằn bày ra khi này. Hắn chỉ muốn kiếm chút ít để trang trải tình phí, ai ngờ Dương Thiên lại rộng rãi như vậy. Dương Thiên câm nín, vừa rồi tên này cố ý diễn kịch để lừa hắn sao?

Cất tấm thẻ vào trong người xong, Lý Bàn cười hì hì:

- Dương Thiên, người đúng là bằng hữu tốt nhất của ta. Chúng ta có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, có tiền cùng tiêu xài, có vợ cùng...

Một tiếng bộp vang lên, cả phòng học đồng loạt nhìn về phía góc lớp. Nhận thấy người ra tay là Dương Thiên, tất cả biết điều xoay người về vị trí cũ. Tiểu Bá Vương Dương Thiên, ai dám trêu chọc hắn.

Lý Bàn hai tay ôm đầu, mếu máo:

- Ta đã nói gì sai, tại sao lại mạnh tay như vậy?

Dương Thiên trừng mắt:

- Người còn dám nói. Vừa rồi người nói câu: “Có vợ cùng...” cái gì hả?

Biết mình lỡ mồm, Lý Bàn vội chữa lại:

- Ta muốn nói là có vợ cùng vui, là người đầu óc đen tối, chưa nghe hết câu đã vội ra tay.

Dương Thiên xoa xoa nắm tay:

- Xem ra vừa rồi ta vẫn còn nhẹ tay, cần thêm chút lực đạo để người thật thà hơn mới được.

- Đừng, đừng mà. Ta đã biết lỗi rồi. Chúng ta là bằng hữu tốt, cổ nhân có câu: “đánh kẻ chạy đi chứ không ai đánh người chạy lại”. Ta...

Biết Lý Bàn đang thi triển Trảm Phong Thuật gia truyền, Dương Thiên liền ngăn hãm lại:

- Dừng, còn tiếp tục nói ta sẽ cho người một trận. Mau nói đi, có thứ gì muốn đưa cho ta.

Lý Bàn nhìn ngó chung quanh, chắc chắn không có người nào để ý mới lấy ra vài bức ảnh đưa cho Dương Thiên, miệng liên tục nói:

- Vị mỹ nữ này ta gặp ở sân bay, khi đó ta bận đón Tiểu Vũ nên không có nhiều thời gian quan sát cẩn thận, chỉ kịp chụp lại vài bức hình. Đến khi về nhà xem kĩ, đây quả thực là một đại mỹ nữ. Thế nào, có hứng thú hay không, ta giúp người điều tra.

Dương Thiên xem qua một lượt rồi bình thản nói:

- Vị mỹ nữ này ta biết, nàng gọi là Dược Lăng. Bất quá nàng hiện tại nằm ngoài tầm với. Cần thêm một thời gian nữa.

Lý Bàn nhìn Dương Thiên với ánh mắt thán phục:

- Dương Thiên, ta ngày càng sùng bái người hơn. Bất kỳ vị mỹ nữ nào ta gặp đều có dính dáng đến người.

- Biết thì có ích lợi gì, ta đối với nàng hoàn toàn bó tay.

- Vậy người kể cho ta nghe, biết đâu ta lại đưa ra được biện pháp hữu ích.

Nhớ lại những “cao kiến” của Lý Bàn, Dương Thiên cắn răng. Cho hẳn thêm một cơ hội, nếu lần này lại thất bại, từ nay về sau nhất định sẽ không tin lời tên này nói nữa.

- Được rồi, ta kể cho người nghe.

Dương Thiên chậm rãi kể lại, Lý Bàn ngồi bên cạnh gật gù, tỏ vẻ am hiểu. Đôi khi nhíu mày như đang suy nghĩ chuyện gì đó rất quan trọng. Kể xong, Dương Thiên hỏi:

- Thế nào, có biện pháp nào hay không?

Lý Bàn dứt khoát trả lời:

- Không có.

- Cái gì, không phải lúc bình thường người hay khoe khoang bản lĩnh lắm hay sao. Còn nói cái gì mà: “Tất cả mỹ nữ trên thế giới này, không có bất kỳ ai làm khó được ta”.

Bị Dương Thiên khinh bỉ, Lý Bàn liền chữa thẹn:

- Vấn đề ở chỗ này là do người. Thứ nhất, người đấu khẩu không lại nàng, nàng sẽ cho là mình giỏi hơn người. Nữ nhân, bọn họ luôn chọn cho mình một người nam nhân mạnh hơn mình để che chở. Chẳng ai lại chọn một kẻ thua kém mình.

Dương Thiên đang định phản bác nhưng lại thôi. Võ mồm của hắn so đối mặt với các loại mỹ nữ như Diệp Linh, Tô Nguyệt Nhi thì dư xài. Với Hoa Thi Âm hay Thanh Vũ thì chỉ cần biểu hiện cường thế, bảo hộ cho các

nàng. Riêng Được Lãng, nàng sống trong cuộc sống yên bình, có Được gia là chỗ trống lưng, căn bản không có kẻ nào dám đến tìm nàng sinh sự. Miệng lưỡi hăn lại không phải đối thủ của nàng. Dương Thiên trước kia đối diện với kẻ thù đều trực tiếp chém giết nên công phu miệng lưỡi còn khá yếu kém.

Thấy Dương Thiên im lặng, Lý Bàn phấn khởi nói tiếp:

- Thứ hai, là do người quá ngu ngốc.

Lần này là một tiếng bụp nhẹ nhàng vang lên, Lý Bàn ôm bụng, cả người co gập lại. Dương Thiên mặt đen lại, tức giận nói:

- Người nói ai ngu ngốc?

Cố nén cơn đau, Lý Bàn thanh minh:

- Ta nói nhầm, là sơ suất. người quá sơ suất. Trước mặt nàng lại để lộ ra mối quan hệ với các nữ nhân khác. Nếu nàng đã thích người thì còn đỡ, đằng này quan hệ giữa hai người vẫn chưa đến đâu. Nàng nhất định sẽ đề phòng người, cho người là một tên hoa hoa công tử, thích tán tỉnh mỹ nữ.

Mặt Dương Thiên dần ra, Lý Bàn phân tích rất chính xác, là do hăn sơ suất.

- Vậy người nói ta phải làm thế nào?

- Chuyện này nói khó không khó, nói dễ không dễ...

- Đừng dài dòng nữa. Đạo lý nhận tiền của người phải làm việc cho người, chẳng lẽ người đã quên rồi?

Lý Bàn khựng lại, vốn hăn định kiểm soát thêm một ít từ chỗ Dương Thiên, chợt nhớ tên này vừa xuất thủ đã ném ra 1 tỷ, tương đương với 100 triệu USD. Chỉ cần đừng ngu ngốc đâm đầu vào bài bạc hay chứng khoán,

số tiền này đủ để Lý Bàn và Tiểu Vũ ăn chơi trác táng vài đời chưa hết. Lý Bàn nghĩ đến đây, liền cười làm lành:

- Người nghĩ ta là loại người như vậy sao. Ta nói cho người biết, người là bằng hữu của ta, dù không có tiền ta vẫn sẽ dùng hết khả năng để giúp đỡ người.

Dương Thiên cố gắng kiềm nén:

- Người có thói nói những câu vô dụng đó đi hay không. Mau nói điểm chính, nói những thứ ta muốn nghe.

- Được, lập tức nói. Quan hệ của người và nàng lúc này đang bế tắc. Tức là không thể tiến triển thêm nữa. Cần phải có một sự kiện mang tính đột phá.

- Sự kiện gì?

- Ta không biết?

Dương Thiên trợn mắt:

- Người đùa giỡn ta?

- Ta nói đều là sự thật. Sự kiện này có thể do ông trời sắp đặt, cũng có thể do người tạo ra. Tất cả phụ thuộc vào người.

Dường như năm bắt được điểm gì đó, Dương Thiên lặng yên suy nghĩ. Chân Tiên Dương Thiên, trên đời không gì làm khó được hắn, mọi việc chỉ cần phất tay là giải quyết được. Nếu hắn làm việc gì mất nhiều thời gian, đơn giản là do hắn cảm thấy nhàm chán, muốn chơi đùa mà thôi. Nhưng nữ nhân thì ngoại lệ, dù Dương Thiên nghiêm túc hay chơi đùa, hắn vẫn không có cách nào nắm bắt, không có cách nào hiểu được.

Lý Bàn thấy Dương Thiên suy tư cũng liên mặc kệ hẳn. Lấy ra vài cuốn tập xếp thành một chồng cao rồi gối đầu lên ngủ ngon lành. Khoảng 10 phút sau, Dương 8pftHjb Thiên vỗ vai hẳn, hưng phấn nói:

- Tìm ra rồi, ta biết sự kiện gì có thể rút ngắn khoảng cách giữa ta với Được Lãng.

Lý Bàn chưa kịp trả lời, vị lão sư trên bảng đã nói to vào Micro:

- Hai sinh viên ở phía dưới, các em không muốn học có thể đi ra ngoài. Đừng làm ảnh hưởng đến không khí giảng đường trang nghiêm.

Bị nhiều cặp mắt chú ý, Dương Thiên đành yên lặng trong giây lát. Chờ mọi người quay đi, Lý Bàn mới lên tiếng:

- Sự kiện gì?

Dương Thiên ra vẻ cao nhân:

- Thứ này đã cũ, người chắc đã từng nghe qua nhiều lần, nhưng chưa bao giờ mất đi sự hiệu quả. Nó gọi là: “Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân”.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 210: Miếu Sát Ba Vị Kim Đan Kỳ

- Anh hùng cứu mỹ nhân? Người định dàn xếp một đám người đến dọa nạt nàng rồi đứng ra cứu giúp như trong những cuốn tiểu thuyết ngôn tình sao?

- Người nghĩ ta là loại người nào, sao có thể làm loại chuyện hạ lưu như vậy?

Lý Bàn khó hiểu:

- Vậy người muốn thế nào?

- Ta chỉ nói sự kiện phù hợp nhất chính là anh hùng cứu mỹ nhân. Còn khi nào diễn ra, cứ để mọi thứ thuận theo tự nhiên. Sống ở trên đời này, ai mà chẳng có lúc gặp bất trắc, cần người khác giúp đỡ.

Lý Bàn cố gắng nín cười đến chảy nước mắt:

- Ta nói cho người biết, chẳng lẽ người không sợ nàng chưa cần đến người giúp đỡ đã tìm được người mình thích sao. Còn nữa, lần trước ta gặp nàng ở sân bay, chín phần mười là ra nước ngoài, người ngồi ở đây chờ có ích lợi gì sao?

Vẫn giữ vẻ mặt bình thản, Dương Thiên nhìn ra phía cửa sổ, giả vờ triết lý:

- Thứ gì là của mình, sớm muộn cũng sẽ trở về bên mình. Thứ gì không phải của mình, đừng cố gắng cưỡng cầu.

Lý Bàn cầm nín...

Tiết học tiếp theo là của Triệu Vũ Hình, Dương Thiên làm bộ nghiêm túc, hai mắt mở to, nghe như đang nuốt lấy từng lời. Gần cuối tiết, Triệu Vũ Hình ra vài bài tập cho cả lớp làm rồi nộp lại sau đó nhờ Dương Thiên giúp nàng mang xuống phòng làm việc.

Biết Triệu Vũ Hình có ý muốn gặp riêng mình, Dương Thiên tạm gác chuyện đi tìm Mộc Vũ Hàm lại, ôm sấp bài kiểm tra đi xuống khu làm việc dành riêng cho lão sư.

Đại học Thanh Hoa là trường đứng trong top 3 trường đại học hàng đầu cả nước. Diện tích rộng lớn, cơ sở vật chất xây dựng khang trang, xung quanh đường đi đến trồng hai hàng cây xanh che mát. Nơi làm việc của lão sư là một tòa nhà khá lớn, nằm cách các dãy phòng học hơn 300 mét. Với nguồn lực tài chính dồi dào, một vị lão sư đều có phòng làm việc của riêng mình.

Phòng làm việc của Triệu Vũ Hình nằm ở cuối lầu 2. Cửa phòng mở ra, Dương Thiên đặt sấp bài kiểm tra xuống bàn rồi ngồi xuống một cái ghế gần đó:

- Triệu lão sư, người tìm ta có việc?

Triệu Vũ Hình ngồi vào bàn làm việc, lấy ra mấy bảng danh sách ghi tên sinh viên:

- Người được đặc cách qua môn, không cần tham dự học tập hay thi cử vẫn có điểm số rất cao. Nhưng vẫn có những quy định cần phải thực hiện, đây là danh sách thi, danh sách sự kiện bắt buộc. Người ký tên vào tất cả là được.

Cầm bút lướt qua vài cái, Dương Thiên mỉm cười nhìn Triệu Vũ Hình:

- Đã xong, còn có việc gì nữa không?

Triệu Vũ Hình xem qua hết đồng danh sách, gật đầu hài lòng:

- Tốt, lát nữa ta sẽ đem những thứ này đưa lên cho hiệu trưởng. Giờ người có thể ra về.

Dương Thiên nghếch mặt ra:

- Chỉ như vậy?

- Vậy người còn muốn làm gì? Dạy kèm? Ta vốn không còn thứ gì để dạy cho người nữa.

- Ai, Triệu lão sư, gặp lại sau.

Mang theo vẻ mặt thất vọng đi ra, vừa bước ra đến cửa đã nghe Triệu Vũ Hình nói với theo:

- Cảm ơn về món quà của người, ta rất ưa thích. Hôm nay có việc bận, lần sau ta nhất định sẽ mời người một bữa để cảm ơn.

“Vậy mới đúng a”, Dương Thiên trong lòng thầm nói, giữ vẻ mặt bình thản quay đầu lại:

- Ta tặng quà cho người không phải mong muốn được cảm ơn.

Dừng lại một chút, Dương Thiên nói tiếp:

- Nhưng có cảm ơn thì vẫn tốt hơn. Một bữa ăn thì hơi ít, hai bữa, à không, mười bữa có được không?

Triệu Vũ Hình nghiêng răng:

- Người xem ta là cái thùng cơm bao nuôi người sao?

Dương Thiên cười khan vài tiếng, xoay người đi ra khỏi cửa. Triệu Vũ Hình vội gọi theo:

- Dương Thiên, chậm đã...

- Còn có chuyện gì, có phải nhớ ta, muốn ta ở lại. Chỉ cần người nói một câu, ta sẽ...

- Đóng giúp ta cánh cửa lại.

- Ặc...

Đưa tay khép cánh cửa lại, Dương Thiên một mạch đi thẳng không quay đầu lại, phía sau lưng là tiếng cười của Triệu Vũ Hình như đang trêu chọc hắn.

...

Cùng lúc này, trong đại điện của Thiên Sơn Thành Phong, một thanh niên đang ngồi ngay chính giữa. Trên tay hắn cầm hai mảnh pháp bảo hình kiếm đã đứt đoạn. Phía trên linh kiêu còn ẩn chứa linh khí chưa tiêu tán, cho thấy đây là một món pháp bảo không tồi. Thanh niên trầm mặc khá lâu mới lên tiếng:

- Người nói Hồn Đăng của ba vị trưởng lão được phái đi trinh sát phía nam Thái Bình Dương đột nhiên vụt tắt. Đến nơi chỉ còn sót lại thứ này?

Lão Chương môn đứng bên cạnh, cung kính đáp:

- Thừa sự thúc, lời ta nói đều là sự thật. Trong ba người bọn họ có hai người là Kim Đan trung kỳ, người còn lại càng đặc biệt hơn, là Kim Đan hậu kỳ, sở tu Xích Luyện Kiếm Pháp. Lực công kích mạnh vô cùng, dù đối mặt với Môn chủ Ma môn cũng thừa khả năng bỏ chạy.

- Nhưng ở nơi ta phát hiện mảnh vỡ của Xích Luyện Kiếm lại không có bất kỳ dấu vết đánh nhau nào. Theo suy đoán của ta, nguyên nhân chỉ có một, bọn họ bỏ người khác giết chết trong tích tắc, hoàn toàn không có chút cơ hội phản kháng.

Nói đến đây, lão Chương môn dừng lại để thanh niên tiếp tục suy nghĩ. Thanh niên ném hai mảnh của Xích Luyện Kiếm lên không trung, đầu ngón tay phóng ra một ngọn lửa màu hồng nhạt. Xích Luyện Kiếm kháng cự yếu ớt rồi tan thành một bãi chất lỏng. Từ trong bãi chất lỏng, huyết khí hòa lẫn ma khí mờ ảo thoát ra.

Những người trong đại điện nhìn thấy một màn này thì đều tỏ vẻ hoảng sợ. Đáp án họ đã sớm đoán ra, nhưng lại không có ai dám tin tưởng. Tự cho là mình hồ đồ để ôm lấy chút hi vọng còn sót lại. Bây giờ sự thật rành rành trước mắt, không muốn tin cũng phải tin.

Thanh niên thu tay lại, bãi chất lỏng rơi xuống mặt đất. Hắn nhìn đám người đang hoảng sợ dưới kia, cười lạnh nói:

- Chỉ mới như vậy các người đã hoảng sợ, mất hết dũng khí chiến đấu. Âu Phong, người làm chương môn thật tốt, khiến cho Thiên Sơn Thánh Phong suy đồi đến mức này.

Lão Chương môn Âu Phong nghe vậy vội quỳ xuống đất:

- Từ sư thúc, chuyện này là lỗi của ta. Thiên Sơn Thánh Phong mấy trăm năm qua quá yên bình đã khiến bọn họ ỷ lại.

Từ Thanh thở dài, Âu Phong nói không sai. Người đang đứng trên đỉnh cao, bất ngờ xuất hiện những người có khả năng giết người trong nháy mắt, ai mà không hoảng sợ.

- Đứng lên đi.

- Vâng, sư thúc.

Chờ Âu Phong đứng lên xong, Từ Thanh mới nói:

- Các người không cần quá lo lắng, ba vị trưởng lão bị giết kia đúng là bị Huyết Ma giết chết. Bất quá thông qua huyết ma khí lưu lại trên thân Xích Luyện Kiếm, ta đoán chắc hẳn chỉ mới hồi phục chưa đến ba phần tu vị.

Mọi người xung quanh hít một ngụm hơi lạnh. Chưa đến ba phần đã tiện tay miếu sát Kim Đan hậu kỳ, nếu là hoàn toàn bình phục thì sẽ kinh khủng đến mức nào?

Từ Thanh hiểu đám người này nghĩ gì, tiếp tục nói:

- Tu vị chưa hoàn toàn khôi phục đã phải động thủ. Chắc chắn ba vị trưởng lão đã khiến hẳn phải tạm thời áp chế thương thế mà ra tay. Theo suy đoán của ta, vị trí Huyết Ma dưỡng thương nằm trong phạm vi này.

Từ Thanh ném ra một tấm bản đồ, dùng tay vẽ một vòng đỏ lên khu vực ba vị trưởng lão ngã xuống.

- Các người phái người điều tra nơi này, tin rằng rất nhanh sẽ tìm được tung tích của Huyết Ma.

Mọi người vội hòa theo:

- Từ sư thúc nói chí phải, lần này Huyết Ma chắc chắn phải chết.

- Đúng vậy, nhất định phải báo thù cho ba vị sư huynh.

...

Từ Thanh ra hiệu cho bọn hắn yên lặng:

- Được rồi, nhiệm vụ điều tra lần này rất nguy hiểm. Ai sẽ đứng ra nhận lãnh nhiệm vụ?

Đám người im bật, không có tiếng động nào thoát ra. Nói đùa, ba tên Kim Đan kỳ còn bị hấn dễ dàng giết chết, nếu bị hấn phát hiện còn có cơ hội sống sao. Nhiệm vụ lần này có thể nói cửu tử nhất sinh nên không một ai dám đứng ra nhận lãnh.

Nhìn đám người hô gào báo thù khi này im lặng, Từ Thanh tức giận vỗ mạnh xuống. Chiếc ghế ngay bên cạnh hấn vỡ nát thành bụi phấn. Từ Thanh mở miệng mắng to:

- Một đám lão già, bình thường sử dụng tài nguyên của Thiên Sơn Thánh Phong. Chỉ tay ra lệnh cho người khác. Đến khi có việc tên nào tên nấy đều trốn tránh, các người có xứng đáng làm trưởng lão nữa hay không?

Mọi người 8370dcC xấu hổ cuối đầu, đều là những kẻ đã sống hơn trăm năm, bị mắng như vậy quả thực rất nhục nhã. Nhưng so với nỗi nhục đó, tính mạng mới là thứ quan trọng hơn.

Thấy mọi người vẫn không có ý định tiếp nhận nhiệm vụ, Âu Phong thở dài một hơi, đứng ra chấp tay:

- Sư thúc, nhiệm vụ lần này, Âu Phong ta xin nhận.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 211: Lựa Chọn Tân Chưởng Môn

Cuối cùng cũng có người dám đứng ra nhận lãnh nhiệm vụ. Nộ hỏa trong người Từ Thanh hạ xuống, suy nghĩ một lát rồi lắc đầu:

- Người là Chưởng môn của Thiên Sơn Thánh Phong, nhiệm vụ nguy hiểm như vậy, vẫn là để cho người khác làm thì tốt hơn.

Âu Phong lắc đầu:

- Luận về Ấn Thân thuật và tốc độ, ngoại trừ sư thúc, tại Thiên Sơn Thánh Phong này không có ai vượt qua được ta. Nếu cũng không vượt qua được, người khác đi căn bản chỉ là nộp mạng mà thôi. Ta làm Chưởng môn Thiên Sơn Thánh Phong đã mấy trăm năm, đã đến lúc cần nghỉ ngơi. Dù nhiệm vụ này thành công hay thất bại, ta vẫn sẽ rút lui, nhường lại chức vị này cho người khác.

Nghe Âu Phong nói, đám Kim Đan kỳ hai mắt sáng lên, chức vị Chưởng môn a. Tuy nói làm chức vụ này phải xử lý rất nhiều vụ sự, thời gian tu hành bị rút ngắn, nhưng bù lại, lượng tài nguyên được phân phối vượt xa những trưởng lão khác. Chỉ cần nhìn tu vị của Âu Phong là có thể dễ dàng nhận thấy, hắn nằm trong top 3 nhân vật mạnh nhất Thiên Sơn Thánh Phong. Hơn nữa, Chưởng môn nắm quyền lực gần như tuyệt đối tại Thiên Sơn Thánh Phong, dưới một người mà đứng trên vạn người, ai lại không ham muốn?

Cảm thấy lời nói của Âu Phong rất hợp lý, Từ Thanh không tiếp tục phản đối. Hắn lấy từ trong người ra một chiếc hộp nhỏ đưa cho Âu Phong:

- Trong này có ba tấm phù triệu do ta đích thân luyện chế. Tấm màu đen là Yểm Khí Phù, chỉ cần dán nó lên người, dù là Nguyên Anh kỳ cũng khó phát hiện được người. Tấm màu xanh là Tật Phong Phù, có thể tăng gấp đôi tốc độ phi hành. Còn tấm màu đỏ là Hỏa Bạo Phù, ẩn chứa một chiêu Bạo Hỏa của ta. Người cầm lấy hết đi.

Âu Phong cung kính, đưa hai tay tiếp nhận chiếc hộp. Ánh mắt đám trưởng lão xung quanh trở nên nóng bỏng, ba tấm phù này đối với bọn họ đều là bảo vật vô giá, trong chiến đấu nhất định sẽ phát huy hiệu quả bất ngờ. Thèm muốn là vậy nhưng không có bất kỳ ai dám bước lên, chỉ cảm thấy đáng tiếc. Trong mắt bọn họ, Âu Phong chín phần mười là phải chết, thật là lãng phí ba tấm phù triệu này.

Từ Thanh đưa cho Âu Phong ba tấm phù triệu xong, ánh mắt nhìn về phía những người đang ngồi phía dưới:

- Âu Phong đã nói như vậy, ta nghĩ chúng ta bây giờ nên chọn ta một vị Chương môn mới, xử lý vụ sự của Thiên Sơn Thánh Phong. Các người có ý kiến gì thì cứ nói ra.

Phía dưới lập tức có người đứng dậy:

- Thừa sự thúc, những năm gần đây Đại trưởng lão cống hiến cho môn phái chỉ dưới Âu Phong Chương môn một ít, ta nghĩ chức vụ này để hẳn làm là phù hợp nhất.

Người này còn chưa kịp ngồi xuống, đã có người khác đứng lên:

- Thừa sự thúc, Tam trưởng lão nhiều lần lập được đại công, trong một lần làm nhiệm vụ đã hi sinh cánh tay của mình. Chức vụ Chương môn Thiên Sơn Thánh Phong, hẳn chính là lựa chọn tốt nhất.

- Ta nghĩ là Nhị trưởng lão...

Từ Thanh nhìn đám người tranh giành lẫn nhau, trong lòng tức giận. Thiên Sơn Thánh Phong ngày xưa là một tập thể đoàn kết, cùng tiến cùng lùi, không tiếc hi sinh tính mạng, tạo nên một đại thế lực được nhiều người ngưỡng mộ. Không biết từ khi nào lại mục nát như thế này, chia bè kéo cánh, tất cả chỉ vì mục đích cá nhân.

Hắn hiện tại không còn là Từ Thanh trước kia, chỉ là một Thông Linh Khôi Lỗi do Dương Thiên luyện chế. Dưới thủ pháp luyện chế thần kỳ, Từ Thanh bây giờ so với quá khứ chỉ khác biệt một điểm duy nhất, đó là tuyệt đối trung thành với Dương Thiên. Nhìn Thiên Sơn Thánh Phong suy đồi, hắn có thể không đau lòng cùng phần nộ sao?

Âu Phong đứng gần cạnh, quan sát vẻ mặt biến ảo của Từ Thanh liền đoán được hắn đang nghĩ gì. Việc này một phần là lỗi của hắn, chỉ tập trung phát triển thực lực, đưa Thiên Sơn Thánh Phong thành thế lực mạnh nhất Ẩn Thế đại lục mà quên để ý đến nội bộ chia bè kéo phái. Từ Thanh bất ngờ quay sang hỏi Âu Phong, cố ý lớn giọng cho mọi người cùng nghe thấy:

- Âu Phong, chức vị Chương môn là của ngươi, lần này ngươi vì cả Tu Chân giới mà tiếp nhận nhiệm vụ nguy hiểm. Ta cho ngươi quyền lựa chọn Chương môn đời tiếp theo của Thiên Sơn Thánh Phong.

Nghe được lời của Từ Thanh, ánh mắt mọi người đổ dồn về phía Âu Phong, nín thở chờ xem quyết định của hắn. Âu Phong cũng bị lời nói của Từ Thanh làm bất ngờ, ngẩn ra trong giây lát rồi chấp tay:

- Từ sư thúc, nếu người đồng ý, ta muốn chọn Nguyệt Nhi làm Chương môn đời tiếp theo của Thiên Sơn Thánh Phong.

Không đợi Từ Thanh trả lời, Đại trưởng lão đã đứng lên phản đối:

- Không được, Tô Nguyệt Nhi còn trẻ, tu vị lại mới chỉ đạt đến Kim Đan sơ kỳ, lấy cái gì để khiến người khác nghe theo. Nàng rèn luyện còn ít, lấy

đâu ra kinh nghiệm để xử lý chuyện trong môn phái.

Một vị trưởng lão khác tiếp lời:

- Đúng vậy, Âu Phong Chương môn, ta biết Tô Nguyệt Nhi là đồ đệ thân truyền của người. Người muốn chọn nàng kế nhiệm cũng là điều dễ hiểu, nhưng nàng quả thực không được.

Âu Phong bình thản đáp:

- Trước kia lúc ta tiếp nhận chức vị Chương môn, tu vị cũng chỉ có Kim Đan sơ kỳ, lại chỉ một lòng tu luyện, vốn không có chút kinh nghiệm quản lý môn phái. Hiện tại Thiên Sơn Thánh Phong không phải là môn phái đứng đầu Ấn Thế đại lục sao? Kinh nghiệm là thứ có thể từ từ tích lũy, ai dám nói mình vừa sinh ra đã biết làm mọi thứ.

Các vị trưởng lão vẫn không phục:

- Khi đó là sau trận đại chiến với Ma môn, tiền nhiệm Chương môn thương thế quá nặng. Trước khi qua đời mới bất đắc dĩ chọn người làm người kế nhiệm. Bây giờ có nhiều nhân tuyển phù hợp hơn, người lại chọn một tiểu nha đầu mới hơn 20 tuổi, tu vị thấp kém. Thử hỏi có ai tin phục?

Âu Phong chậm rãi đáp:

- Nàng có gì sai sót, các người có thể ở bên cạnh giúp đỡ nàng. Thế giới bây giờ là của những người trẻ tuổi, đám lão già chúng ta cũng nên quy ẩn rồi. Còn nói về tu vị của nàng, tại thời điểm các người 20 tuổi, có ai đạt đến tu vị đó chưa?

Từ Thanh vẫn ngồi yên lặng lắng nghe lúc này mới lên tiếng:

- Chuyện ta đã nói, tất nhiên sẽ không nuốt lời. Tô Nguyệt Nhi sẽ trở thành tân Chương môn đời tiếp theo của Thiên Sơn Thánh Phong.

Tất cả mọi người nhìn nhau, trao đổi qua ánh mắt rồi đồng thời bước ra chính giữa đại điện quỳ xuống:

- Mong sư thúc suy xét lại.

Từ Thanh tức giận, uy áp do Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ toàn bộ phóng thích, ép cho cả đám người ở dưới hít thở khó khăn:

- Các người đang uy hiếp ta?

- Đệ tử không dám, chỉ mong sư thúc suy nghĩ kĩ, chuyện này liên quan đến vận mệnh của Thiên Sơn Thánh Phong. Tùy tiện quyết định...

- Người nói ta tùy tiện?

- Ta...

Mắt thấy Từ Phong chuẩn bị động thủ, Âu Phong vội đứng ra ngăn cản:

- Sư thúc, khoan đã, ta có ý này.

Khí tức trên người Từ Thanh dịu xuống, trầm giọng hỏi:

- Mau nói đi.

- Chúng trưởng lão không chịu chọn Nguyệt Nhi làm tân Chương môn là vì nghi ngờ thực lực của nàng, vậy ta để nàng và Đại trưởng lão đấu pháp. Nếu nàng chiến thắng, chức vị Chương môn sẽ là của nàng, còn nếu nàng thất bại, chúng ta sẽ biểu quyết chọn Chương môn đời tiếp theo.

Từ Thanh trợn mắt:

- Âu Phong, ngươi bị điên rồi sao. Nàng chỉ mới đạt đến Kim Đan sơ kỳ, Đại trưởng lão đã là Kim Đan hậu kỳ hơn 100 năm. Chênh lệch vô cùng lớn.

- Sư thúc, ta nói đấu pháp, quy định là Đại trưởng lão phải áp chế tu vị xuống Kim Đan sơ kỳ.

- Vẫn không được, hẳn là Kim Đan hậu kỳ thành danh hơn 100 năm nay, kinh nghiệm đối chiến, pháp thuật tu luyện đều vượt xa nàng.

- Sư thúc, có một chuyện người còn không biết.

Âu Phong dùng Truyền Âm thuật nói với Từ Thanh vài câu khiến hẳn vui mừng hỏi lại:

- Người nói thật sao?

- Đúng vậy, chính miệng nàng đã nói với ta.

Từ Thanh nói to:

- Được, quyết định như vậy đi. Để Đại trưởng lão đấu pháp với Tô Nguyệt Nhi, các người không có ý kiến gì chứ?

Đám trưởng lão này giờ đã nghe rõ cuộc trò chuyện, tuy không biết Âu Phong đã truyền âm những gì cho Từ Thanh, nhưng bọn hắn vẫn tin chắc Đại trưởng lão sẽ chắc thắng. Dù cho tu vị bị áp chế, lợi thế về kinh nghiệm, pháp thuật vẫn còn đó a. Tất cả đồng thanh đáp:

- Cần tuân pháp lệnh của sư thúc.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 212: Đấu Pháp

Khi Âu Phong tìm đến, Tô Nguyệt Nhi đã hoàn tất việc bế quan, thành công lĩnh ngộ Bách Kiếm Vx3ke50 lực, đang ngồi uống trà ngắm cảnh. Trông thấy Âu Phong đi vào, Tô Nguyệt Nhi vội đứng dậy cúi chào:

- Sư phụ, người đích thân đến đây tìm ta là có việc gì.
- Ngồi xuống, rót cho sư phụ một ly trà, chúng ta từ từ nói.

Tô Nguyệt Nhi rót trà cho Âu Phong xong, yên lặng ngồi nghe hẩn thuật lại mọi chuyện. Âu Phong một mạch tường thuật lại, chỉ nói là hẩn có nhiệm vụ chứ không nói rõ là gì, tránh cho Tô Nguyệt Nhi lo lắng. Nghe đến đoạn kế thừa chức vị Chưởng môn cùng đấu pháp với Đại trưởng lão, Tô Nguyệt Nhi lập tức lắc đầu từ chối:

- Sư phụ, người cũng biết ta chỉ muốn một lòng nâng cao tu vị, đối với quyền lực không hề có chút hứng thú. Bọn họ nói không sai, ta chưa có kinh nghiệm, ai sẽ tin tưởng ta đây?

Âu Phong thở dài:

- Ta biết chuyện này quả thực làm khó người. Nhưng có điều người còn chưa biết, đám trưởng lão gần đây chia bè kéo phái, chỉ quan tâm đến lợi ích của mình. Nếu để bọn họ lên nắm quyền, Thiên Sơn Thánh Phong do lịch đại tổ tông xây dựng hơn vạn năm quá sẽ bị suy thoái, biến chất. Nguyệt Nhi, người không có tâm cơ, một lòng vì Thiên Sơn Thánh Phong, ta tin tưởng Thiên Sơn Thánh Phong dưới sự dẫn dắt của người sẽ phát dương quang đại, ngày càng lớn mạnh hơn.

Tô Nguyệt Nhi cau mày suy nghĩ, chuyện này đối với nàng quá bất ngờ, vẫn chưa kịp chuẩn bị tâm lý.

- Sư phụ, ta thấy hay là thôi đi, chẳng lẽ trong cả trăm vị trưởng lão, không có người nào hết lòng vì môn phái sao?

- Có thì có, nhưng bọn hăn không hợp. Ài, như vậy đi, người chỉ cần nhận chức Chương môn này cho đến khi đại chiến kết thúc, sau đó nếu người muốn từ chức, ta sẽ không tiếp tục ép buộc người.

Âu Phong nuôi dạy Tô Nguyệt Nhi từ nhỏ, hăn đã hạ mình cầu xin đến mức này, nàng không tìm ra được lý do nào để từ chối, đành bất đắc dĩ nhận lời:

- Sư phụ, ta đồng ý.

Âu Phong gương mặt hiện lên nét vui mừng, đứng lên nói:

- Tốt, chúng ta mau đi thôi, đám người kia chờ người cũng đã lâu rồi.

Hai người đồng thời phi hành, chỉ trong phút chốc đã đến được đại điện. Đại trưởng lão thấy Tô Nguyệt Nhi đi tới, lạnh lùng nói:

- Nguyệt Nhi, người thực sự muốn tranh giành vị trí này với ta sao?

- Đại trưởng lão, lệnh sư khó cãi, mong người thông cảm.

Đại trưởng lão hừ lạnh, phất tay:

- Đã như vậy còn nói nhiều làm gì, mau bắt đầu đi.

Từ Thanh ra hiệu cho mọi người đi theo hăn đến lôi đài. Nơi này là một khu đất rộng lớn với nhiều sân đấu có diện tích phân chia từ nhỏ đến lớn tùy theo tu vị của người tham dự. Bên ngoài mỗi cái lôi đài đều có trận

pháp phòng ngự, tránh cho trong lúc giao thủ lỡ tay phá hỏng các kiến trúc xung quanh.

Chọn lấy lôi đài chuyên dụng cho Kim Đan kỳ tu sĩ, Từ Thanh trầm giọng nói:

- Ta sẽ nhắc lại điều kiện quyết đấu lần này. Đại trưởng lão sẽ áp chế tu vị xuống mức Kim Đan sơ kỳ để giao thủ với Tô Nguyệt Nhi, pháp bảo cùng pháp thuật đều không bị hạn chế. Nếu Tô Nguyệt Nhi chiến thắng, nàng sẽ trở thành tân nhiệm Chương môn của Thiên Sơn Thánh Phong. Nếu Đại trưởng lão chiến thắng, chức vị Chương môn sẽ do những người có mặt ở đây tiến hành bầu chọn. Không ai có ý kiến gì chứ?

Không có âm thanh phản bác nào vang lên, Từ Thanh gật đầu hài lòng:

- Tốt lắm, Tô Nguyệt Nhi, Đại trưởng lão, hai người bước lên lôi đài đi.

Hai người cùng lúc nhún người, đáp xuống vị trí đối diện nhau trên lôi đài. Từ Thanh lập tức khởi động trận pháp phòng ngự, một màn sáng màu lục nhạt lóe lên rồi biến mất.

- Bắt đầu đi, nhớ kỹ, Đại trưởng lão chỉ có thể sử dụng Kim Đan sơ kỳ thực lực. Nếu dám làm trái, đừng trách ta không nể tình.

Lời này nói ra, bề ngoài là để chứng tỏ tính công bằng của trận chiến, nguyên nhân bên trong chính là bảo đảm sự an toàn cho Tô Nguyệt Nhi. Nàng là nữ nhân của Dương Thiên, Từ Thanh đương nhiên phải bằng mọi giá bảo vệ an toàn cho nàng.

Đại trưởng lão đứng đối diện Tô Nguyệt Nhi, bình thản nói:

- Người nghĩ rằng ta áp chế tu vị xuống Kim Đan sơ kỳ thì người sẽ có cơ hội đánh bại ta sao, quá ngây thơ rồi. Bắt đầu đi.

Vừa dứt lời, Đại trưởng lão cả người phóng lên không trung, hai đạo hỏa long từ trong tay hãn phóng thẳng về hướng Tô Nguyệt Nhi đang đứng.

Từ Thanh nhú mày, có chút lo lắng:

- Vừa ra tay đã sử dụng Song Long Bạo, tên này đang lo sợ điều gì sao?

Song Long Bạo, một trong những pháp thuật đỉnh cấp của Thiên Sơn Thánh Phong, uy lực công phá cực mạnh. Đại trưởng lão vừa ra tay đã sử dụng nó, chứng tỏ hãn không hề khinh thị Tô Nguyệt Nhi như trong lời nói của hãn. Bỏ qua bí mật mà Âu Phong truyền âm cho Từ Thanh, Thiên Sơn Thần Kiếm của Tô Nguyệt Nhi chính là Chí bảo của Thiên Sơn Thánh Phong, hãn sao dám khinh thường.

Đối mặt với pháp thuật đỉnh cấp Song Long Bạo, gương mặt Tô Nguyệt Nhi ngưng trọng. Tay phải đưa cao Thiên Sơn Thần Kiếm, vẩy nhẹ xuống ba cái. Ba đạo kiếm khí đồng thời xuất hiện, hợp nhất lại thành một đạo kiếm khí khổng lồ phóng đi.

Tam Kiếm Quy Nhất, pháp thuật thành danh của Âu Phong chân truyền cho Tô Nguyệt Nhi.

Hỏa long cùng kiếm khí va chạm, một tiếng nổ khổng lồ vang lên, hỏa diễm cùng kiếm phí bắn tung tóe khắp nơi. Mỗi người lùi lại phía sau vài bước. Lần giao phong này, không ai chiếm được ưu thế. Đại trưởng lão chấp hai tay sau lưng, mỉm cười:

- Không ngờ người lại có thể luyện được Tam Kiếm Quy Nhất đến đại thành. Quả không hổ danh kỳ tài ngàn năm hiếm thấy của Thiên Sơn Thánh Phong. Nếu cho người thêm trăm năm nữa, ta cũng chỉ có cách nhượng bộ lui binh.

Tô Nguyệt Nhi gương mặt ngưng trọng, đối mặt với một vị Kim Đan hậu kỳ thành danh đã lâu, dù tu vị bị áp chế, nàng vẫn cảm thấy áp lực rất lớn.

- Đại trưởng lão quá lời, Tam Kiếm Quy Nhất là do ta may mắn luyện thành, so với Song Long Bạo của người thật không đáng nhắc đến.

Đại trưởng lão cho rằng Tô Nguyệt Nhi đang trêu đùa mình, tức giận nói:

- Ý của người là Tam Kiếm Quy Nhất do người tùy tiện luyện thành đã sánh ngang được với Song Long Bạo do ta khổ luyện nhiều năm sao?

- Đại trưởng lão đừng hiểu lầm, ta không phải có ý đó.

- Nhiều lời, tiếp chiêu đi.

Đại trưởng lão bị chọc giận, từ trong người hắt bay ra hai món pháp bảo, một dải lụa màu đỏ quấn quanh một chiếc vòng màu vàng. Đây là bốn mạng pháp bảo của Đại trưởng lão, Hồng Lăng Hoàn.

Vừa rời khỏi người Đại trưởng lão, dải lụa đỏ cùng chiếc vòng vàng tách nhau ra. Dải lụa đỏ hướng Tô Nguyệt Nhi bay đến, phát động một đợt công kích mạnh mẽ. Chiếc vòng màu vàng bay lên cao, xoay tròn rồi phóng ra từng chùm sáng. Tô Nguyệt Nhi đối mặt với công kích lợi hại, lập tức đưa cao Thiên Sơn Thần Kiếm chống đỡ công kích của dải lụa đỏ. Cả người không ngừng bay lượn, tránh bị chùm tia sáng bắn trúng.

Đại trưởng lão chấp hai tay sau lưng, nhàn nhã đứng quan chiến. Hai mắt khép mờ như đang ngủ, còn trận chiến trước mặt không liên quan đến hắn.

Tô Nguyệt Nhi bị hai món pháp bảo liên tục ép lui, thay đổi vị trí liên tục, không biết từ lúc nào đã đến gần Đại trưởng lão. Đúng lúc này, hai mắt đang khép của Đại trưởng lão đột nhiên mở ra, một hỏa chương to hơn 10 mét chạng đường lui của nàng.

Đường lui không còn, hai mắt Tô Nguyệt Nhi hiện lên vẻ kiên quyết, Thiên Sơn Thần Kiếm phát ra ánh sáng màu trắng, tỏa sáng khắp lân đài.

Từng ngọn gió lốc xuất hiện xung quanh Tô Nguyệt Nhi, nàng chỉ Thiên Sơn Thần Kiếm về Đại trưởng lão, hét to:

- Phá Phong Trảm.

Một đạo kiếm khí dài hơn 8 mét cắt đứt gió lốc, đánh nát hỏa chương cùng thể công của Hồng Lăng Hoàn rồi bay về phía Đại trưởng lão.

Đại trưởng lão bị một kiếm này làm hoảng hốt, nhưng với kinh nghiệm đấu pháp nhiều năm, hắn lập tức lấy lại bình tĩnh. Ném ra một cái hộ thuẫn màu trắng che trước mặt. Để cẩn thận hơn, Đại trưởng lão còn dùng linh lực ngưng tụ ba lớp rào chắn trước người.

Kiếm khí bay đến nơi, trong ánh mắt ngỡ ngàng của một người nhẹ nhàng cắt đứt hộ thuẫn thành hai mảnh, chấn nát ba lớp rào chắn phòng ngự rồi chém lên người Đại trưởng lão.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 213: Vòng Tay

Đại trưởng lão kêu thảm một tiếng, máu tươi từ trên người bắn ra, như con diều đứt dây rơi xuống đất. Từ Thanh vội giải trừ trận pháp phòng ngự, lao vào đỡ lấy hấn.

Trên ngực Đại trưởng lão, một vết chém kéo dài từ vai bên phải đến hông bên trái. Kinh khủng hơn, da thịt xung quanh vết chém không ngừng xuất hiện từng vết nứt, kiếm khí từ đó lan tràn ra, tiếp tục phá hủy khu vực phụ cận.

Lòng bàn tay Từ Thanh phóng ra ánh sáng màu đỏ, theo vết thương chui vào bên trong cơ thể Đại trưởng lão. Mọi người nín thở quan sát chuyện Từ Thanh chữa thương, chỉ có Âu Phong bay về phía Tô Nguyệt Nhi, quan tâm hỏi:

- Nguyệt Nhi, có bị thương chỗ nào hay không?

Tô Nguyệt Nhi gương mặt hơi tái, lắc đầu:

- Kiếm chiêu vừa rồi tuy mạnh nhưng lại tiêu hao quá nhiều linh lực, tạm thời có chút mệt mỏi mà thôi. Sư phụ đừng lo lắng.

Âu Phong nghe vậy liền vui vẻ cười nói:

- Không ngờ Phá Phong Trảm ta truyền cho người dùng Bách Kiếm lực thi triển lại lợi hại đến như vậy. Đến ta nhìn thấy còn có cảm giác kinh hãi, thực sự đáng sợ.

- Sư phụ, người quá lời rồi. Ta có thể thắng được chẳng qua là do Đại trưởng lão đã áp chế tu vị xuống Kim Đan sơ kỳ cùng lợi thế có Thiên Sơn Thần Kiếm thôi.

Âu Phong lắc đầu:

- Thiên Sơn Thần Kiếm wrLI8l4 rất mạnh, bất quá nếu không có Bách Kiếm lực, uy lực có đạt đến một nửa kiếm vừa rồi hay không còn rất khó nói. Bách Kiếm Quyết, thứ này so với công pháp thất truyền của lịch đại tổ sư Thiên Sơn Thánh Phong còn mạnh hơn a.

Nhận thấy được sự cuồng nhiệt từ hai mắt Âu Phong, Tô Nguyệt Nhi cảm thấy khó xử. Đây là công pháp Dương Thiên tặng cho nàng, không thể tùy tiện tặng lại cho người khác.

Nếu Dương Thiên có mặt ở đây, hẳn thậm chí sẽ chẳng bận tâm đến chuyện này. Tô Nguyệt Nhi muốn tặng cho ai thì cứ theo ý của nàng. Công pháp cao cấp hẳn có rất nhiều, phía trên Bách Kiếm Quyết còn có Thiên Kiếm Quyết, Vạn Kiếm Quyết, Thánh Kiếm Quyết... Bọn hắn còn lâu mới lĩnh hội hết được.

Âu Phong thấy Tô Nguyệt Nhi đang khó xử, biết vừa rồi mình có hơi thất thố liền nói:

- Nguyệt Nhi, vừa rồi chỉ là hứng thú nhất thời của ta, người đừng để tâm. Bách Kiếm Quyết tuy rất mạnh nhưng ta tin công pháp của Thiên Sơn Thánh Phong luyện đến đại thành sẽ không thua kém chút nào.

Đúng lúc này, Đại trưởng lão hét lên, một đạo kiếm khí rất nhỏ từ ngực hắn bay ra, đánh thẳng về phía tay Từ Thanh. Tự phụ mình là Nguyên Anh kỳ, Từ Thanh đưa tay đỡ lấy. Kiếm khí va vào bàn tay hắn, không một tiếng động liền biến mất. Từ Thanh cau mày, xòe lòng bàn tay ra, phía trong là một vết đứt nhỏ, trong lòng thầm cảm thán:

- Công pháp chủ nhân tặng, quả nhiên lợi hại.

Trục xuất kiếm khí về sau, Đại trưởng lão uống thuốc chữa thương dần khôi phục lại, nhờ người đỡ đi về hướng Tô Nguyệt Nhi.

- Nguyệt Nhi, kiếm chiêu vừa rồi người từ đâu học được?

- Đó là Phá Phong Trảm của sư phụ. Đại trưởng lão, ta nghĩ người cũng đã từng được ném thử nhiều lần.

Đại trưởng lão ôm ngực, khó khăn nói ra:

- Ta và sư phụ người giao đấu đã nhiều năm, Phá Phong Trảm đương nhiên thử qua không ít. Nhưng Phá Phong Trảm lần này của người lại rất khác biệt. Dựa vào Thiên Sơn Thần Kiếm cũng không thể nào phát ra được kiếm khí mạnh đến như vậy. Người đã tu luyện loại linh lực gì?

Chuyện này là bí mật, Tô Nguyệt Nhi sẽ không nói cho hẳn biết:

- Đại trưởng lão, hỏi về công pháp của người khác, hình như là điều đại kỵ của Tu Chân giới a.

Biết mình thất thố, Đại trưởng lão thở dài một hơi, xoay người lại nói to:

- Trận đấu lần này, ta là người thua cuộc. Kể từ hôm nay, Tô Nguyệt Nhi sẽ trở thành tân nhiệm Chương môn của Thiên Sơn Thánh Phong. Nếu kẻ nào phản đối thì chính là kẻ thù của ta.

Đám trưởng lão đều tán thành, không có ai phản đối. Đây là luật do Từ sư thúc đưa ra, bọn họ đã chấp nhận, dựa vào cái gì mà phản đối. Hơn nữa chỉ bằng một kiếm kia cũng đã đủ chứng minh thực lực của nàng rồi.

Âu Phong nhìn thấy cảnh này, gánh nặng trong lòng hạ xuống:

- Nguyệt Nhi, chuyện đã xong. Người theo bọn họ về đại điện thực hiện nghi lễ nhậm chức Chương môn đi. Đại lễ đã có Từ sư thúc chủ trì, ta có chút việc phải đi trước.

- Sư phụ, khoan đã.

Tô Nguyệt Nhi tháo từ trên tay xuống một chiếc vòng ngọc đưa cho Âu Phong, hần khó hiểu hỏi:

- Thứ này là?

- Đây là vòng tay do Dương Thiên tặng ta, ban đầu ta chỉ cho rằng nó là một vật để làm đẹp. Có điều bây giờ ta đã nghĩ khác, không có thứ nào từ người hần xuất ra lại là vật đơn giản.

- Đây là vật hần tặng người, đưa cho ta...

- Sư phụ, người cầm lấy đi, có chuyện gì ta sẽ nói lại với hần sau.

- Được rồi.

Âu Phong tiếp nhận lấy vòng tay, cảm nhận được đây là một món linh bảo tốt, tự tin trong lòng hần tăng thêm không ít. Dặn dò Tô Nguyệt Nhi vài câu rồi âm thầm bỏ đi.

...

Dương Thiên không biết rằng mình sắp bị Âu Phong kéo vào một đồng rắc rối. Lúc này tâm trạng của hần đang khá vui vẻ. Mộc Vũ Hàm chẳng những không hỏi gì về sự vắng mặt của hần mấy ngày qua mà còn bỏ qua ba tiết học buổi chiều để cùng hần đi xem phim. Đối với một học sinh gương mẫu như nàng, đây có thể xem là một bước tiến lớn.

Trở về từ rạp phim, Dương Thiên mua vài hộp bắp rang bơ cùng hai chai nước ngọt cỡ lớn, dự định xem lại các phần trước. Vừa xem đến tập thứ 3,

bên ngoài đã có tiếng chuông cửa. Chợt nhớ hôm qua đã có hẹn với Diệp Vấn Thiên, Dương Thiên tắt máy đi xuống.

Diệp Vấn Thiên gương mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc, mệt mỏi đứng bấm chuông cửa. Dương Thiên thấy vậy cũng chỉ biết thở dài. Người này trung thành với Âm tổ như vậy, cũng không biết là đúng hay sai a.

Lấy từ trong người ra một viên đan dược đưa cho Diệp Vấn Thiên:

- Uống vào đi, thứ này có thể hóa giải Ma khí trên người ngươi, đồng thời chữa lành thương thể.

Diệp Vấn Thiên nghe vậy liền vui mừng nhận lấy, một hơi nuốt xuống. Thương thể của hắn rất nặng, chỗ nguy hiểm nhất chính là Ma khí bám trong người không trục xuất ra được. Tiếp tục một thời gian nữa, Ma khí sẽ gây nguy hiểm đến tính mạng của hắn.

Cảm giác được Ma khí trong cơ thể đang dần biến mất, Diệp Vấn Thiên định cúi đầu cảm ơn thì Dương Thiên đã đưa tay ngăn cản:

- Ngươi là cha của Linh nhi, ta giúp đỡ ngươi là chuyện nên làm. Có chuyện gì vào trong hắn nói.

Theo Dương Thiên đi vào trong nhà, Diệp Vấn Thiên lập tức hỏi đến chuyện thuốc giải:

- Dương Thiên, người để thuốc giải ở nơi nào, mau đưa cho ta.

- Vội vã như vậy?

Diệp Vấn Thiên tỏ vẻ lo lắng, trầm giọng đáp:

- Ma môn ngày càng quá đáng, đã giết hại không biết bao nhiêu mạng người. Âm tổ và tam đại thế lực đã quyết định tập trung toàn bộ lực lượng

cần quét. Ma môn hiện tại đang lâm vào thế bị động, liên tục thoái lui. Với tình hình này, đại chiến sẽ rất nhanh xảy ra. Ta phải mang thuốc giải về thật nhanh để nghiên cứu điều chế số lượng lớn, tránh cho lúc gặp đại chiến lâm vào tình cảnh bất lợi.

Dương Thiên gật đầu, lấy thuốc giải ra đưa cho Diệp Văn Thiên:

- Còn chuyện của Văn gia, các người xử lý như thế nào?

Hai mắt Diệp Văn Thiên hiện lên sát khí, tức giận mắng:

- Lũ khốn kiếp, nếu không có Âm tổ giúp đỡ, bọn hăn đừng mơ có chỗ đứng trong thập đại gia tộc. Vậy mà bọn chúng dám đầu nhập Ma môn chống lại chúng ta. Bọn chúng không biết nếu Ma môn chiến thắng thì hậu quả nghiêm trọng đến mức nào sao.

- Dừng, ta hiểu sự phẫn nộ của người. Nhưng hình như câu hỏi của ta không phải có ý này a.

Diệp Văn Thiên khựng lại, cười khố:

- Xin lỗi, là do ta quá xúc động nên không kiềm chế được. Sau khi nhận được tin của người, ta đã thông báo lên cho Hội trưởng. Hăn lập tức điều động lực lượng của Âm tổ gần đó, ra lệnh bắt giữ toàn bộ tộc nhân Văn gia. Đáng tiếc, dường như bọn hăn đã dự đoán được trước chuyện này, bỏ lại tất cả những thứ không cần thiết mà bỏ trốn. Khi bọn ta đến nơi thì chẳng còn lại thứ gì có giá trị. Giá như người...

Diệp Văn Thiên ngừng lại nhìn Dương Thiên khiến hăn hơi khó chịu:

- Người nhìn ta làm gì, ta chỉ đến nơi đó du lịch, tình cờ phát hiện bí mật của bọn hăn. Chẳng lẽ người muốn ta thay các người tiêu diệt Văn gia sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Bữa Tối

- Ta nhờ người đã từng hỏi ta về Văn gia?

- Vậy người nhớ nhầm rồi, ta chưa từng nhắc về Văn gia.

Biết Dương Thiên cố ý trốn tránh, Diệp Vấn Thiên thở dài:

- Dương Thiên, ta biết chuyện này với người chỉ là việc nhỏ. Đừng nói một cái Văn gia, nhiều thêm vài cái người cũng có thể dễ dàng tiêu diệt.

Dương Thiên lắc đầu:

- Ta chỉ giết kẻ nào đáng chết, người đừng biến ta thành một tên sát nhân máu lạnh giết người không ghê tay. Chuyện này cũng đã qua, đừng nhắc đến nữa. Mọi chuyện đã xong, người đi được rồi.

Diệp Vấn Thiên gật đầu, đứng dậy bước ra về. Hắn phải mau chóng mang thứ thuốc này trở về nghiên cứu điều chế, tránh cho khi đại chiến xảy ra không kịp đáp ứng. Khi hắn bước ra đến cửa, Dương Thiên đã gọi với theo:

- Trước khi về nhớ ghé thăm Linh nhi một lát, ta nghĩ nàng nhất định sẽ rất vui mừng.

Câu nói tưởng như tùy tiện của Dương Thiên lại khiến lòng Diệp Vấn Thiên đau nhói. Diệp Linh là con gái của hắn, vậy mà hắn lại không thể dành nhiều thời gian cho nàng. Diệp Vấn Thiên đã quyết định, sau khi cuộc

chiến kết thúc hẳn sẽ lui về ở ẩn, sống bên gia đình. Điều kiện tiên quyết là hẳn còn sống sót sau cuộc chiến.

Diệp Vấn Thiên quay lại hỏi Dương Thiên:

- Cùng đi chứ?

Từ khi trở về, Dương Thiên vẫn chưa đến thăm Diệp Linh nên liền đồng ý:

- Được, cùng đi đi.

Để tránh bị người khác phát hiện, lần này Diệp Vấn Thiên trở về nước chỉ có Hội trưởng được biết. Hẳn đến nhà Dương Thiên bằng một chiếc xe hơi đời cũ, nhìn qua khá là tan nát. Dương Thiên vừa ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh tay lái, chiếc ghế đã lọt xuống một lỗ. Hẳn khó chịu hỏi Diệp Vấn Thiên:

- Người tốt xấu gì cũng là trưởng lão Âm tổ, chẳng lẽ không thể kiếm một chiếc xe tốt hơn một chút sao?

- Càng xấu thì càng ít người để ý. Ta nghĩ chiếc xe này rất phù hợp.

- Phù hợp? Người lái chiếc xe từ thập niên 70 ra đường, chắc chắn sẽ rất nổi tiếng.

Diệp Vấn Thiên nhún vai, đạp chân ga. Chiếc chậm chạp nổ máy chạy đi. Gần 30 phút sau mới đến được nơi ở của Diệp Linh, Dương Thiên ngán ngẩm nói:

- Lần sau người nên đi bộ, ta nghĩ tốc độ cũng sẽ không kém là bao so với chiếc xe này.

Diệp Vấn Thiên cười cười, đưa xe vào bãi rồi cùng Dương Thiên tìm đến phòng của Diệp Linh.

Bây giờ cũng đã vào giờ ăn tối, Diệp Linh đang bày biện món ăn ra bàn. Mỗi bữa nàng đều ăn rất ít nhưng do thói quen nên vẫn làm đến 3, 4 món khác nhau. Nghe thấy tiếng chuông, Diệp Linh liền tiếng ra mở cửa. Trông thấy Dương Thiên cùng Diệp Vấn Thiên, Diệp Linh vui mừng nói:

- Cha, không phải người nói có việc bận, vài tháng nữa mới đến thăm ta sao? Còn mẹ ở đâu, không đến cùng với người sao?

Diệp Vấn Thiên đưa tay lên xoa đầu nàng, yêu thương nói:

- Mẹ người còn có việc nên không đến được. Ta vì nhớ người nên mới tạm gác lại công việc đến đây gặp người. Thế nào, ta là một người cha tốt phải không?

Diệp Linh vui vẻ nắm lấy tay hân nũng nịu khiến Dương Thiên đứng ở một bên có hơi ganh tị. Tên Diệp Vấn Thiên này rõ ràng là do hân gọi đến, vậy mà dám một tay phủi sạch công lao của hân, còn khiến Diệp Linh không thềm nhìn mặt hân lần nào. Làm người tốt thật khổ a.

Diệp Linh sức nhớ ra Dương Thiên đang đứng bên cạnh, có chút xấu hổ cúi đầu:

- Dương Thiên, xin lỗi, vừa nãy ta vui mừng quá mà không để ý đến người.

Đối mặt với Diệp Linh đáng yêu như vậy, cơn giận của Dương Thiên trong phút chốc tan biến, cười nói:

- Ta mới là người phải xin lỗi. Cha con người gặp nhau, ta là người ngoài lại đến làm phiền.

- Người không phải người ngoài a.

Diệp Linh biết mình lỡ lời, che mặt xấu hổ chạy vào trong. Diệp Vấn Thiên nhìn theo nàng, trầm giọng nói:

- Dương Thiên, Linh nhi thực sự rất thích người. Nếu người dám phụ nàng, ta dù liều cái mạng già này cũng sẽ bắt người phải trả giá.

Dương Thiên bình thản đáp:

- Việc này không cần người bận tâm, ta nhất định sẽ đối xử tốt với nàng.

Diệp Vấn Thiên hài lòng:

- Nghe được lời này của người, ta đã yên tâm rồi.

Dương Thiên trợn mắt:

- Người đang muốn để lại di chúc sao?

- Trận chiến sắp đến nguy hiểm rất lớn, ai biết ta có thể sống qua hay không. Lúc này Diệp Linh là người khiến ta lo lắng nhiều nhất, đành nhờ người chăm sóc cho nàng.

Dương Thiên đang định nói thêm gì nữa thì đã nghe tiếng Diệp Linh gọi ra:

- Hai người còn đứng ngoài đó làm gì, mau vào đây ăn tối. Hôm nay ta có làm rất nhiều món ngon, nhất định phải ăn hết.

Hai người nhìn nhau rồi bật cười ha hả đi vào. Ba người cùng ăn tối, nói cười vui vẻ. Dương Thiên trong lòng vui vẻ, đây mới là thứ hắn vẫn luôn tìm kiếm, không khí hạnh phúc, ấm áp của một gia đình. Chỉ là cuộc sống này tạm thời hắn chưa thể có được, vì gia đình của hắn sẽ lớn hơn của người bình thường một chút.

Bữa tối kết thúc, Diệp Vấn Thiên vội đứng dậy từ biệt. Hắn thân mang việc lớn, dành ra ít thời gian ăn tối đã là quá nhiều. Diệp Linh có chút không nỡ giữ lại:

- Cha, người ngủ lại đây một đêm, sáng mai hẳn đi.

Diệp Vấn Thiên từ chối:

- Còn nhiều việc cần ta xử lý, hôm nay đến đây cùng người ăn tối đã rút hết quỹ thời gian còn lại. Hiện tại phải trở về ngay lập tức.

Diệp Linh bướng bỉnh nói:

- Những công việc nguy hiểm đó, người không làm thì sẽ có người khác làm. Chúng ta cũng không thiếu tiền. Hay là người xin nghỉ việc, về đây tìm một việc nào đó nhàn hạ hơn sinh sống. Dương Thiên, người nói có đúng không?

Diệp Linh trợn mắt nhìn Dương Thiên thị uy, ý bảo chống đối sẽ chết. Trước sự đáng yêu của nàng, Dương Thiên đương nhiên tán thành:

- Linh nhi nói rất đúng. Người nên bỏ việc về sống chung với gia đình đi.

Diệp Vấn Thiên vẫn lắc đầu, đưa tay lên xoa đầu Diệp Linh:

- Linh nhi, có những việc nếu ta không làm thì sẽ không có ai làm. Quyền lực càng lớn, trách nhiệm càng cao. Ta hứa với người, chờ chuyện này kết thúc, ta sẽ rời khỏi Ám tổ, dọn đến Thanh Lâm quận, sống một cuộc sống bình thường.

Diệp Linh tuy ngây thơ nhưng không ngốc nghếch, nàng nhận ra được sự khác thường trong lời nói của Diệp Vấn Thiên:

- Cha, nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm sao?

- Nào có, chỉ là nhiệm vụ bình thường mà trước giờ ta vẫn làm thôi.

- Không phải, nhiệm vụ lần này chắc chắn khác biệt, ta có thể cảm nhận được giọng nói của người có điểm không giống với bình thường. Cha, mau nói cho ta biết đi?

Biết không thể tiếp tục dấu giếm, Diệp Vấn Thiên thở dài:

- Nhiệm vụ lần này quả thực rất nguy hiểm, nói là cử tử nhất sinh cũng không sai. Nhưng chuyện này liên quan đến tồn vong của tất cả mọi người trên thế giới, bất cứ giá nào cũng phải hoàn thành nó.

Diệp Linh vô cùng kinh ngạc, nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, không ngờ vẫn chưa đánh giá đúng tính nghiêm trọng của chuyện này. Nàng nắm lấy tay của Diệp Vấn Thiên, bắt đầu làm nũng:

- Người nghe ta một lần, bỏ đi có được không?

Diệp Vấn Thiên hiền từ nói:

- Linh nhi, người hiểu ta nhất, những chuyện ta mà ta phải làm, ta nhất định sẽ không từ bỏ.

Diệp Linh quay wHg8uht qua Dương Thiên cầu cứu:

- Dương Thiên, người mau nói giúp ta vài câu.

Lần này thì khác, Dương Thiên chọn đứng về phía Diệp Vấn Thiên:

- Linh nhi, cha của người nói không sai. Nam nhân có những việc bắt buộc phải làm. Chỉ có kẻ hèn nhát mới trốn tránh trách nhiệm. Người muốn cha của mình là một kẻ hèn nhát sao?

Biết không thể khuyên bảo Diệp Vấn Thiên, Diệp Linh gương mặt thất vọng sắp khóc. Bất ngờ nàng nhớ đến một chuyện, chạy đến nắm tay

Dương Thiên:

- Dương Thiên, không phải người rất lợi hại sao. Có món pháp bảo lợi hại nào thì mau đưa cho cha ta đi.

Diệp Vấn Thiên quát to:

- Linh nhi, đừng làm rộn. Pháp bảo đối với mỗi Tu Chân giả là thứ vô cùng trọng yếu, sao có thể tùy tiện cho người khác.

- Nhưng mà...

Diệp Linh hai tay càng nắm chặt lấy cánh tay Dương Thiên, hai mắt tròn, nước mắt chực chờ nơi khóe mắt nhìn hằm. Dương Thiên bật cười:

- Cần gì phải làm vẻ mặt đó. Chỉ cần người muốn, đừng nói một món, mười món, một trăm món ta cũng sẽ đưa cho hằm.

Dương Thiên nói xong lấy từ trong người ra hai vật, một tấm phù triện cùng một viên ngọc châu:

- Tấm phù này gọi là Hư Vô Phù, thân thể hóa thành hư vô, lúc nguy hiểm chỉ cần khởi động nó, mọi công kích từ Nguyên Anh kỳ trở xuống đều sẽ không thể thương tổn đến người, sau đó tìm một nơi an toàn trốn hay ở lại phản kích là tùy người. Còn đây là Ngự Long Châu, bên trong ẩn chứa tinh hồn một con Hồng Long, có chức năng tự động hộ chủ. Chỉ cần người gặp nguy hiểm sẽ tạo hóa thành Long Giáp bảo vệ, dù là công kích của Nguyên Anh kỳ cũng không làm gì được. Tác dụng đến khi tinh hồn Hồng Long hoàn toàn tiêu hao hết.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 215: Khiên Phế Liệu

Diệp Vấn Thiên chưa kịp cầm lấy hai món bảo vật, Diệp Linh cả người đã ép lên cánh tay Dương Thiên làm nũng:

- Dương Thiên, người nói mười món, trăm món đều có thể đưa ra. Tại sao bây giờ lại chỉ có hai món. Mau mau lấy thêm ra vài ba chục món đưa cho cha ta a.

Lần này Diệp Vấn Thiên không tiếp tục ngăn cản, vẻ mặt vô tội nhìn Dương Thiên. Tên này tùy tiện đã lấy ra hai món bảo vật nghịch thiên như vậy, có trời mới biết hắn còn cất giữ bao nhiêu bảo vật quý R1QU2Gf hiểm. Nếu đã là một đại phú hào, Diệp Vấn Thiên sẽ không ngại mặt dày xin thêm vài món.

Dương Thiên méo mặt nhìn qua Diệp Linh đang làm nũng, ngẩn đầu lại thấy Diệp Vấn Thiên đang trưng ra bộ mặt như muốn nói “Chuyện này không liên quan đến ta”. Hắn có cảm giác hai người trước mặt này đang tìm cách hớ mình.

Nghĩ là vậy nhưng Dương Thiên vẫn không nói ra. Hắn đường đường là một vị Chân Tiên, sao có thể nuốt lời với nữ nhân của mình. Chỉ là...

Dương Thiên giả vờ ho khan vài tiếng:

- Khụ, các người nghe ta nói. Không phải ta không muốn đưa cho hắn nhiều hơn. Nhưng những loại pháp bảo cấp thấp này ta thực sự có rất ít, hầu hết đều đã vứt đi cho trống chỗ, hai món này là những thứ cuối cùng còn sót lại.

Những lời Dương Thiên nói đều là sự thật, loại pháp bảo cấp thấp này hẳn giữ lại có tác dụng gì. Nếu không phải vậy, lần trước hẳn cũng không cần đoạt lấy Huyết Ma Kiếm từ tay Tô Nguyệt Nhi để xài tạm.

Diệp Vấn Thiên trừng mắt, miệng há to không khép lại được. Hẳn còn tưởng là mình đã nghe lầm. Dương Thiên vừa nói cái gì, pháp bảo cấp thấp? Vứt đi cho trống chỗ? Chỉ còn hai món?

Một tấm phù lục có khả năng né tránh mọi công kích, một viên Ngự Long Châu có thể ngăn cản công kích của Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ. Đừng nói Ám tổ, dù là tại Ấn Thế đại lục cũng đừng mong kiếm được. Nếu có thì chắc chắn là bảo vật trấn phái, ngày đêm có đại năng canh giữ. Vậy mà trong mắt Dương Thiên lại là thứ đồ vứt đi, tùy tiện liền ném ra.

Thời gian Diệp Linh tiếp xúc với Tu Chân giới khá ngắn, nàng còn chưa hiểu rõ được sự trân quý của hai món bảo vật này nên tiếp tục nói:

- Người nói thừa này chỉ là bảo vật cấp thấp, vậy mau lấy ra vài món cấp cao đi. Tốt nhất là một chiêu diệt sát kẻ thù, tránh cho cha ta gặp nguy hiểm.

Dương Thiên có chút không biết nói gì, pháp bảo cấp cao, Diệp Vấn Thiên có thể sử dụng sao. Bỏ mặc chuyện đó qua một bên, với thực lực Kim Đan sơ kỳ của hẳn, khởi động pháp bảo có sức công phá lớn, chín phần mười là chết chung với kẻ địch.

Thấy Dương Thiên khó xử, Diệp Vấn Thiên liền nói:

- Linh nhi, đừng làm khó hẳn nữa. Hai món bảo vật này đã là cực phẩm trong cực phẩm. Làm người phải biết đủ a.

Diệp Linh vẫn còn chưa hài lòng:

- Nhưng...

Dương Thiên ngắt lời nàng:

- Được rồi, ta đã hứa tất nhiên sẽ giữ lời. Không có thì sao, ta đi luyện chế vài món là được.

Nói xong, Dương Thiên trong sự ngỡ ngàng của hai người, ném ra một đồng nguyên liệu cùng Bát Long Đỉnh. Dương Thiên không giữ lại bảo vật, nhưng số lượng nguyên liệu hẵn lại tích trữ lại đạt tới một con số kinh khủng. Theo quan niệm của hẵn, nếu cần thứ gì cứ trực tiếp luyện chế, như vậy sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Quan điểm này không sai, bất quá nó chỉ phù hợp với rất ít người mà thôi. Dù sao thì không phải ai cũng có khả năng luyện chế pháp bảo với tốc độ nhanh như Dương Thiên.

Luyện chế pháp bảo cho Diệp Vấn Thiên nên Dương Thiên rất tùy tiện, tìm những loại nguyên liệu cứng rắn ném vào ngọn lửa do Bát Long Đỉnh phun ra. Từng dòng chất lỏng dưới ngọn lửa của Bát Long Đỉnh hòa trộn vào nhau rồi hình thành lên một tấm khiên hình tròn.

Lửa từ Bát Long Đỉnh dần yếu đi rồi tắt hẵn, tấm khiên vững vàng rơi trên tay Dương Thiên. Hẵn gạt đầu hài lòng, đưa nó cho Diệp Vấn Thiên. Nhận lấy pháp bảo từ tay Dương Thiên, Diệp Vấn Thiên mặt cười khó coi hơn khóc. Tấm khiên này bề mặt lồi lõm, méo mó, thậm chí nhiều nơi còn bị sứt mẻ. Trên khiên còn có một vết nứt kéo dài gần một nửa diện tích. Người ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ cho rằng thứ này vừa được đào lên từ một chiến trường thời trung cổ nào đó.

Vẻ mặt khó coi của Diệp Vấn Thiên khiến Dương Thiên rất thoải mái, tên này khi này dám có ý đồ với tài nguyên của hẵn. Tuy ta thực sự là một đại phú hào, nhưng điều đó không có nghĩa là người có thể tùy tiện cướp đoạt a.

Diệp Linh cũng nhận thấy tấm khiên này có điểm không ổn, tức giận nói với Dương Thiên:

- Người cố ý làm như vậy đúng không?

Dương Thiên liền phủ nhận:

- Linh nhi, người nghĩ vậy là oan uổng cho ta. Người phải biết, trên chiến trường thì yếu tố bất ngờ là quan trọng nhất. Nếu đối thủ nhìn thấy hộ thuẫn của hãn có hình dạng như vậy tất sẽ khinh thường. Khi đó cha người có thể tận dụng cơ hội để phản công giành phần thắng. Tấm khiên này tuy có vẻ bề ngoài xấu xí nhưng năng lực phòng ngự so với Ngự Long Châu còn mạnh hơn một bậc. Hơn nữa còn được ta gia trì thêm tác dụng phản đòn. Mang theo nó bên người, cha người chắc chắn sẽ bình an vô sự. Ta thấy thứ này rất tốt, gọi nó là Khiên Phế Liệu đi.

Lời nói của Dương Thiên nghe rất có lý, tên cũng khá hay, Diệp Linh hai mắt sáng rực, vui vẻ nhìn qua Diệp Vấn Thiên:

- Cha, Dương Thiên nói rất đúng, người đừng nên chỉ chú trọng vẻ bề ngoài.

Diệp Vấn Thiên là người từng trải, hãn sao lại không nhìn thấu suy nghĩ của Dương Thiên. Có điều hãn cũng chỉ giữ lại trong lòng chứ không nói ra, tấm khiên này có lực phòng ngự vượt qua cả Ngự Long Châu, pháp bảo lợi hại như vậy, xấu xí một chút thì có làm sao?

Cất món pháp bảo này vào nhẫn trữ vật, Diệp Vấn Thiên vẫn chưa rời đi mà tiếp tục nhìn Dương Thiên khiến hãn khó hiểu hỏi:

- Người còn muốn thứ gì nữa?

Diệp Vấn Thiên xoa xoa hai tay:

- Hai món bảo vật khi này, người còn chưa đưa cho ta.

Dương Thiên cau mày:

- Không cần, tấm khiên kia đã đủ để đảm bảo, dù là tên kia ra tay cũng không làm gì được người.

- Ta không dùng thì sẽ có người khác dùng. Thứ này đối với người chỉ là vật vô dụng, đưa cho ta thì tốt hơn.

Dương Thiên đang định dứt khoát từ chối thì nhớ đến Diệp Linh vẫn đang đứng kể bên và lời hứa khi này đành nuốt mất lấy hai món bảo vật ném ra, nói bằng một giọng tức giận:

- Người hài lòng rồi chứ?

Nhét tất cả bảo vật vào người, Diệp Vấn Thiên mới nở nụ cười:

- Hài lòng, rất hài lòng. Linh nhi, ta đi trước, chờ một thời gian nữa sẽ lại đến thăm người.

Dứt lời, Diệp Vấn Thiên vội vã xoay người rời đi như sợ Dương Thiên sẽ đòi lại đồ vật từ tay hắn.

Chờ Diệp Vấn Thiên khuất dạng, Dương Thiên làm vẻ mặt đáng thương nói với Diệp Linh:

- Linh nhi, cha của người lấy đi của ta nhiều bảo vật như vậy, người nhất định phải bồi thường cho ta a.

Diệp Linh bối rối, khuôn mặt ửng hồng nói:

- Vậy người muốn thế nào?

Nhận thấy đây là thời cơ tốt, Dương Thiên lập tức chớp lấy:

- Linh nhi, người nói vậy tức là đồng ý với mọi yêu cầu của ta sao?

Diệp Linh cúi đầu sát xuống, gương mặt đã muốm nhỏ máu, nói bằng một giọng rất khế:

- Chỉ cần không đi quá giới hạn, ta...

Không đợi Diệp Linh nói hết câu, Dương Thiên đã ôm lấy nàng, đặt một nụ hôn lên môi. Diệp Linh cả người cứng đờ, không có chút phản kháng nào, để mặc cho hắn muốm làm gì tùy ý.

Gần 5 phút sau, Diệp Linh đẩy mạnh Dương Thiên ra, thở mạnh:

- Dương Thiên, người muốm làm ta ngạt thở mà chết hay sao?

Dương Thiên đưa tay lên vuốt mũi:

- Sơ xuất, vừa rồi thật quá thoải mái. Linh nhi, môi của người thật mềm mại a.

Diệp Linh đột nhiên nổi giận:

- Người còn dám nói. Mau đi ra ngoài cho ta.

- Ặc, ta đã nói gì sai?

- Đi, mau đi ra ngoài, nếu không từ nay về sau ta sẽ không nhìn mặt người nữa.

Dưới sự uy hiếp của Diệp Linh, Dương Thiên không còn cách nào khác, đau khổ bước ra khỏi cửa. Hắn vừa đặt chân ra ngoài đã nghe tiếng cửa đóng sầm lại, chỉ còn biết lắc đầu thở dài:

- Nữ nhân a, trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn.

Diệp Linh đang đứng dựa lưng vào cửa, một tay vuốt ngực, cố gắng tự trấn an mình. Nàng đương nhiên không thực sự tức giận, chỉ là do quá xấu hổ nên mới phải đuổi hăn đi mà thôi.

Chờ tâm trạng ổn định trở lại, Diệp Linh vệ sinh cá nhân rồi bước lên giường trùm chăn kín đầu nhưng không thể nào ngủ được. Đêm nay sẽ là một đêm dài.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 216: Rượu Quý

Diệp Vấn Thiên ngồi trong khoan riêng của máy bay, trên tay hắn là chiếc Khiên Phế Liệu mà Dương Thiên vừa luyện chế. Hắn đưa tay lên cao, dùng ba phần thực lực nện xuống một quyền.

- Âm.

Một tiếng nổ to vang lên, máy bay rung lắc dữ dội. Cơ trưởng cố gắng cầm lái, giúp máy bay lấy lại thăng bằng rồi nói qua loa:

- Diệp thủ trưởng, chuyện gì vừa xảy ra vậy?

- Không có gì, tập trung lo việc của người đi.

- Tuân lệnh.

Diệp Vấn Thiên đưa cánh tay vừa ra đòn lên trước mặt, lực phản chấn khiến tay của hắn vẫn còn hơi run rẩy. Còn chiếc Khiên Phế Liệu tưởng chừng sẽ vỡ nát kia lại chẳng có thêm bất kỳ dấu vết nào. Thu hồi Khiên Phế liệu vào trong người, Diệp Vấn Thiên nhìn qua cửa kính máy bay, thở dài:

- Dương Thiên, rốt cuộc tu vị của người đã đạt tới cảnh giới gì mà lại có thể tùy tiện luyện chế một món pháp bảo lợi hại đến mức này. Trước giờ ta vẫn luôn cảm thấy khó hiểu, tại sao người không tham gia cùng bọn ta chống lại Huyết Ma. Câu hỏi này bây giờ có lẽ hơi thừa thãi, có lẽ từ đầu đến cuối, người chưa từng xem hắn là đối thủ xứng tầm.

Suy nghĩ thông suốt, tâm trạng Diệp Vấn Thiên chuyển sang vui mừng. Dương Thiên lợi hại đến mức khó có thể tưởng tượng, vậy trận chiến này đã có kết cục từ trước khi nó bắt đầu. Diệp Vấn Thiên quyết định không báo cáo chuyện này lại cho cấp trên, tin rằng đây cũng chính là ý muốn của Dương Thiên.

...

Sáng ngày hôm sau, Dương Thiên đang chuẩn bị đi học thì nhận được điện thoại của Bạch Khiết. “Chẳng lẽ nàng đã thi xong hết các môn học nên muốn mời ta đi chơi?”. Ấn nút nghe máy, đầu dây bên kia vang lên giọng nói trong trẻo và có phần trẻ con:

- Dương Thiên, người đang ở nơi nào, hôm nay có rảnh hay không?
- Ta đang ở nhà, cũng khá rảnh rồi, có chuyện gì sao?

Nghe Dương Thiên nói, Bạch Khiết vui mừng trả lời:

- Ta vừa thi xong, các bạn học trong lớp muốn tụ tập lại để ăn mừng. Bọn hăn đều muốn gặp mặt người.

Dương Thiên khó hiểu:

- Gặp ta? Hình như ta và bọn hăn chưa từng gặp mặt, tại sao lại muốn gặp ta?

Bạch Khiết hơi khựng lại, vội tìm một cái cớ để lăm liếm đi:

- Ta đã kể cho bọn hăn nghe về người, nói rằng người rất lợi hại, một mình có thể đánh lại cả trăm người. Bọn hăn nhất quyết không tin nên tối nay ta muốn mời người đến để chứng minh.

Nói đến đây, Bạch Khiết dừng lại một chút, chuyển qua giọng cầu khẩn:

- Dương Thiên, người nhất định phải đến. Ta đã nói với bọn hăn là người sẽ đến, nếu người không đến ta sẽ rất mất mặt a.

Dương Thiên bật cười, Bạch Khiết tuổi còn nhỏ nên tính cách khá là trẻ con, rất để ý đến những chuyện thế này. Nếu nàng đã thích như vậy, hăn đương nhiên sẽ chiều theo ý của nàng.

- Được, vậy khi nào bữa tiệc bắt đầu, ta sẽ đến đón người.

- Người có thể đến nhà ta dùng bữa vào trưa nay không? Cha mẹ ta cũng rất muốn gặp mặt người.

Dương Thiên ngêch mặt ra, cái này...

- Dùng xong bữa trưa, người ở lại nhà ta nghỉ ngơi, sau đó chúng ta cùng đi dự tiệc vào lúc 7 giờ tối. Thế nào, ta tính toán rất hay phải không?

- Phải, hay, rất hay...

Dương Thiên có chút không biết nói gì, thì ra đây mới là ý định ban đầu của Bạch Khiết. Nàng cố ý nói về bữa tiệc để đánh lạc hướng hăn rồi bất ngờ mời hăn đến nhà ăn trưa. Làm vậy sẽ khiến Dương Thiên không có cách nào từ chối.

Thấy Dương Thiên đồng ý, Bạch Khiết vui vẻ, dặn dò kĩ càng vài điều rồi tắt máy.

Đã hứa sẽ đến nhà Bạch Khiết dùng cơm, Dương Thiên vứt sách vở qua một bên, thay một bộ đồ khác rồi theo lời dặn của nàng tìm đến một quán rượu khá nổi tiếng trong tỉnh. Nghe nói cha của Bạch Khiết rất thích uống rượu, Dương Thiên vốn định đến nhà Hoa Thi Âm lấy vài chai nhưng lại cảm thấy không ổn. Lấy rượu của một nữ nhân để tặng cha của một nữ nhân khác, chuyện này hình như không được tốt lắm.

Cửa hàng rượu Đông Lai, nằm tại một ngã tư gần trụ sở hành chính của Bắc Giang thành. Nghe nói đã tồn tại hơn 200 năm kể từ trước khi xảy ra các cuộc chiến tranh thế giới. Nơi này chuyên buôn bán các loại rượu quý hiếm, có thời gian lâu đời, số lượng hạn chế. Đây là lời giới thiệu Dương Thiên đọc được ở trên mạng giới thiệu về.

Giới thiệu nghe rất hay nên Dương Thiên quyết định đến nơi này chọn rượu. Khi hăng đến nơi mới nhận ra mình đã sai lầm. Trước mắt Dương Thiên là một cửa hàng rất lớn chia làm nhiều tầng, khách nhàn ra vào đông đúc. Nếu thật sự là các loại rượu quý hiếm, số lượng có hạn thì lấy đâu ra mà cung cấp cho nhiều khách hàng như vậy.

Dương Thiên đang định xoay người rời đi thì bị một nhân viên tiếp thị bán hàng dừng ngoài cửa giữ lại:

- Quý khách tại sao lại vội vã rời đi như vậy, có điểm nào không vừa lòng với Đông Lai quán sao?

Dương Thiên nhìn hăng rồi chỉ tay vào đám người đang ra vào tấp nập đằng kia:

- Các người giới thiệu mình có những loại rượu quý, số lượng hạn chế. Với số lượng khách hàng đông như vậy, những loại rượu đó hăng đã sớm hết.

Nhân viên tiếp thị bán hàng liền giải thích:

- Quý khách nói vậy là sai rồi, Đông Lai quán chúng ta quả thực chuyên bán các loại rượu quý, nhưng từ lâu đã mở rộng kinh doanh, buôn bán thêm các loại rượu bình thường khác. Nếu quý khách thực sự có nhu cầu về mặt hàng đặc biệt này, ta sẽ dẫn quý khách lên lầu 5 để mua.

Dương Thiên cảm thấy hơi xấu hổ, chỉ một vấn đề đơn giản mà hăng lại quên mất. Vội chữa thẹn:

- Vậy người mau dẫn ta lên đó đi.

- Được rồi.

Theo sau nhân viên tiếp thị bán hàng, Dương Thiên lên đến lầu năm. Nơi này là căn phòng rộng lớn, được bài trí xa hoa. Từng chai rượu hình dạng khác nhau được đặt lên các kệ riêng biệt, phía dưới là biển báo giá với một con số trên trời. Trong phòng chỉ có lác đác hơn chục người đang cầm trong tay những ly rượu nhỏ, chia thành từng nhóm bàn luận.

Thấy Dương Thiên bước vào, những người kia chỉ liếc qua hẩn một cái rồi mặc kệ. Dương Thiên cũng chẳng bận tâm, quay lại nói với nhân viên tiếp thị khách hàng:

- Người giới thiệu cho ta xem một vài loại rượu đi. Nếu có loại nào ưng ý, ta sẽ không bạc đãi người.

Nhân viên tiếp thị khách hàng nghe vậy gương mặt liền sáng lên, trên người Dương Thiên ăn mặc toàn hàng hiệu, chắc chắn là một đại thiếu gia giàu có. Hẩn đi đến một quầy rượu đang có ba người đứng xem, phía trên là một chai rượu cỡ nhỏ, xung quanh mạ vàng, thiết kế cầu kì trông rất bắt mắt. Nhân viên tiếp thị đứng một bên giới thiệu

- Loại rượu này được khai quật tại một lăng mộ cổ của người Isla, một bộ tộc ít người đã biến mất hơn 300 năm trước. Theo những gì các nhà khoa học tìm hiểu được, bộ tộc Isla rất yêu rượu, dành phần lớn thời gian để nghiên cứu các loại rượu ngon nên kỹ thuật cùng nguyên liệu ủ rượu đã đạt tới trình độ rất cao. Cho đến nay vẫn chưa tìm ra cách thức cùng nguyên liệu điều chế loại rượu này. Rượu Isla có hương vị thơm nồng, dư vị đọng lại trong cổ họng, khiến người uống thử qua một lần sẽ nhớ mãi về sau.

- Loại rượu này Đông Lai quán cũng chỉ mua được hơn 10 chai, trong đó 5 chai đã dùng để biếu tặng các vị lãnh đạo, 1 chai do chủ quán cất riêng để

thường thức, 2 chai đã được thương nhân mua lại. Chỉ còn lại một chai đang trưng bày ở đây và một chai dùng làm tiếp thị.

Dương Thiên đưa tay cầm lấy ly rượu “hàng thử” bên dưới, một hơi uống cạn. Loại rượu này tuy kém xa linh tửu nhưng quả thực không thua kém các loại rượu quý của Hoa Thi Âm, thậm chí về độ nồng còn hơn một ít. Dương Thiên gật đầu hài lòng:

- Tạm được, lấy cho ta chai rượu này đi.

Nhân viên tiếp thị bán hàng ngỡ ngàng, nhắc nhở Dương Thiên:

- Quý khách, loại rượu này chỉ còn lại một chai nên ông chủ ra lệnh chia ra thành nhiều phần để bán lại. Hơn nữa giá thành lại rất đắt đỏ...

- Chia làm nhiều phần? Vậy ta mua tất cả các phần đó là được, giá cả không thành vấn đề.

- Chai rượu này quá đắt, ta sẽ lập tức mời ông chủ đến đây.

Biết mình gặp được đại phú hào, nhân viên tiếp thị bán hàng vội nói một câu rồi chạy lên lầu 6. Dương Thiên đang UWS26e định đi vài vòng quan sát một chút thì một người đang đứng gần đó đột nhiên lên tiếng:

- Tiểu huynh đệ, loại rượu này thực sự rất tuyệt, một mình người muốn độc chiếm, hình như không được tốt lắm.

Dương Thiên bĩu môi:

- Cái gì mà không được tốt lắm, các người thấy giá cả đắt đỏ nên lưỡng lự không dám mua. Bây giờ thấy ta mua hết lại bắt đầu cảm thấy tiếc nổi hay sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 217: Chiêu Trò Lừa Đảo

Bị Dương Thiên nói trúng, người kia có chút xấu hổ, dùng nụ cười để che dấu:

- Tiểu huynh đệ, loại rượu Isla này nếu mua nguyên một chai chính là 500 ngàn USD, giá cả quá cao nên mới được chia thành năm phần để bán. Chi bằng người chia cho ta một phần, ta trả người 120 ngàn USD, cả hai bên cùng vui, thế nào?

Nói ra câu này, người kia cũng cảm thấy xót của, chỉ vì một chút chán chừ lại để mất thêm 20 ngàn USD, đáng tiếc a.

Dương Thiên là một đại phú hào, cần gì để ý đến 20 ngàn USD ít ỏi đó, bình thản nói:

- Ai nói với người là hai bên cùng vui, ta có nói vui khi nào sao?

Người kia ngạc nhiên:

- Tiểu huynh đệ, người có nghe rõ những lời ta nói hay không, ta tình nguyện trả thêm 20 ngàn USD nữa để lấy một phần rượu.

Dương Thiên phất tay:

- Được rồi, đừng làm phiền ta nữa. Người đã từng thấy ai mua rượu đi biểu nhạc phụ đại nhân tương lai mà lại chia bớt cho người khác hay chưa?

Tên kia vẫn chưa chịu bỏ cuộc:

- Người suy nghĩ kĩ lại, chai rượu này thực sự rất đắt, hay là ta mua tặng người một chai rượu khác để người làm quà biếu tặng nhạc phụ đại nhân của người. Người xem, chai 8wfcKfZ Felix 1936 này...

Dương Thiên dứt khoát mặc kệ hẳn, đứng chờ nhân viên tiếp thị khách hàng mời ông chủ đến. Khoảng 5 phút sau, một người đàn ông trung niên bụng phệ, mái tóc hoa râm, gương mặt cá trê tươi cười bước lại gần hẳn:

- Là người muốn mua chai rượu Isla này sao?

Dương Thiên chưa kịp trả lời, tên kia đã vội lên tiếng:

- Khoan đã, ta cũng muốn mua chai rượu này.

Lão cá trê nhìn qua nhân viên:

- Là người nào muốn mua?

Nhân viên tiếp thị khách hàng chỉ tay về hướng Dương Thiên:

- Là vị khách hàng trẻ tuổi này.

Tên kia vội bước lên nói:

- Lão bản, ta là khách quen của Đông Lai quán, hiểu rõ quy tắc của nơi này. Nếu có hai vị khách đồng thời muốn mua một mặt hàng mà chỉ còn lại một món thì sẽ tổ chức đấu giá, có đúng không?

Lão cá trê gật đầu:

- Đúng là có quy tắc như vậy, nhưng đã lâu không xảy ra chuyện này vì giá những chai rượu ở đây vốn đã rất cao, không có ai lại muốn nó tiếp tục tăng lên nữa.

Tên kia trầm giọng:

- Ta và hân đều muốn mua chai rượu này, vì vậy ta yêu cầu tổ chức đấu giá.

Lão cá trê nhìn qua Dương Thiên:

- Quý khách, người có đồng ý với yêu cầu của vị này hay không? Nếu không đồng ý, vậy Đông Lai quán sẽ ưu tiên bán chai rượu này cho hân.

Dương Thiên nãy giờ vẫn chưa nói gì, trong lòng cảm thấy khá buồn cười với tên trước mặt. Hân tiếc 100 ngàn USD không dám mua rượu, bây giờ lại yêu cầu đấu giá chai rượu hơn 500 ngàn USD, đây rõ cuộc là phải ngu ngốc đến mức nào mới đưa ra quyết định thế này.

Mặc kệ vì lý do gì, nếu tên kia đã muốn, Dương Thiên sẽ chiều đến cùng. Trong tất cả mọi thứ, Dương Thiên cảm thấy tiền là thứ vô nghĩa nhất. Hân có quá nhiều tiền, còn chưa biết làm sao để xài cho hết, chơi với tên này một lần cũng không tệ a.

- Có gì mà không dám đồng ý. Hân đã muốn tổ chức đấu giá, vậy cứ chiều theo ý hân đi.

Lão cá trê nghe vậy thì rất vui mừng, đấu giá thương phẩm giá cả chắc chắn sẽ vượt qua giá trị được định sẵn ban đầu, khoản tiền vượt qua càng lớn hân càng lời nhiều.

Lão cá trê bước ra chính giữa, nói to:

- Các vị khách nhân, hôm nay Đông Lai quán có một cuộc đấu giá chai rượu Isla quý hiếm, mời các vị đến xem, nếu ai có hứng thú cũng có thể ra giá.

Mọi người chung quanh cũng đã sớm chú ý đến chỗ này, nghe lão cá trê nói liền tụ tập lại xem. Những người bước lên đến tầng này mua rượu đều là những kẻ có tiền, quen biết nhau nên hiếm khi xảy ra tranh chấp đến mức

phải đưa ra hình thức đấu giá. Chuyện càng ít xảy ra, càng khiến người ta có hứng thú.

Chờ mọi người tụ tập lại, lão cá trê bắt đầu đọc luật:

- Hôm nay Đông Lai quán sẽ tiến hành đấu giá chai rượu Isla này, giá khởi điểm là giá gốc ghi trên chai, 500 ngàn USD. Mỗi lần tăng giá không được ít hơn 1% giá trị, tức là 5000 USD, mọi người có ý kiến gì có thể nói ngay lúc này.

Dương Thiên ra vẻ trầm tư rồi lên tiếng:

- Người ra hạn mức dưới mỗi lần tăng giá phải cao hơn 5000 USD, vậy còn hạn mức trên thì sao?

Lão cá trê mỉm cười:

- Không có hạn mức trên, các vị muốn tăng cao bao nhiêu tùy ý.

- Rất tốt, bắt đầu đi.

Lão cá trê to giọng:

- Đấu giá bắt đầu, mời 2 bên cùng ra giá.

Tên kia cau mày suy nghĩ, cố gắng tìm một cái giá hợp lý, vừa mua được chai rượu quý, vừa giảm thiểu tổn thất đến mức thấp nhất. Suy nghĩ một hồi, hần cấn rằng:

- Ta ra giá năm trăm...

- Ta ra 1 triệu USD.

Đám người kinh hãi, đồng loạt nhìn về hướng phát ra âm thanh. Kẻ dám ra giá tùy ý như vậy, ngoài Dương Thiên thì còn có ai?

Dương Thiên thấy đám người tập trung vào mình, tỏ vẻ khó chịu nói:

- Các người nhìn ta làm gì, không phải nói mọi người được quyền tùy ý tăng giá hay sao?

Lão cá trê bình tĩnh, vui vẻ cười to:

- Đúng, đúng. Mọi người đều có quyền tùy ý ra giá. Vị thiếu gia này ra giá 1 triệu USD, còn có ai ra giá cao hơn hay không?

Hắn rất vui vẻ, chỉ sau một lượt, giá trị của chai rượu đã tăng lên gấp đôi, đây là một khoản lợi nhuận vô cùng lớn. Trong lòng đang thầm đắc ý âm mưu thành công, Dương Thiên đã lên tiếng nhắc nhở:

- Không còn ai ra giá, mau công bố người thắng cuộc đi.

Lão cá trê nhìn quanh, làm theo đúng trình tự:

- Vị thiếu gia này ra giá 1 triệu USD, còn có ai ra mức giá cao hơn hay không?

Chung quanh im lặng, bọn họ tuy đều là những người có tiền nhưng chưa điên đến mức bỏ ra 1 triệu USD chỉ để mua một chai rượu. Tên kia gương mặt đã vô cùng khó coi, nhưng trong lòng lại đang cười thầm. Biết hôm nay đụng phải một tên đại thiếu phá gia chi tử, tên này giả vờ cười lấy lòng:

- Nếu đại thiếu đã ưa thích chai rượu này như vậy, ta tiếp tục tranh đoạt sẽ là thất kính. Đỗ Hùng ta xin bỏ cuộc.

Tên này rõ ràng đang tìm một cái cớ để rút lui. Dương Thiên đương nhiên sẽ không cho hắn rút một cách dễ dàng như vậy. Tuy hắn không để tiền vào mắt, nhưng hắn cũng không thích chịu thiệt trong tay người khác.

- Cái gì mà thất kính bỏ cuộc, không có tiền thì cứ nói là không có tiền. Đừng tự bôi vàng lên mặt mình.

Đỗ Hùng vẽ mặt trầm xuống, tức giận:

- Người cần gì phải ép người khác vào đường cùng. Làm người phải biết chừa lại đường lui, sau này gặp mặt...

Dương Thiên cắt lời:

- Dừng, ta không có ý định gặp lại người, đừng nói chuyện sau này với ta. Ta chỉ để ý đến cái trước mắt, một kẻ không có tiền cũng đòi tham gia đấu giá. Tốt nhất người nên biết thân biết phận một chút đi.

- Tiền không bằng người là lỗi của ta, hi vọng ngày sau gặp lại người vẫn có thể nói lại câu này.

Đỗ Hùng ném lại một câu rồi xoay người bỏ đi. Mọi người xung quanh nhìn theo hắn, có đồng cảm, có thương hại. Đấu với một tên đại thiếu xem tiền như rác, quả thực là tự chuốc lấy nhục nhã. Bất quá bọn hắn cũng tin tưởng điều Đỗ Hùng vừa nói, một tên công tử ăn chơi trác táng như hắn, có thể giàu được trong bao lâu, lần sau gặp lại, có lẽ vị thế cả hai đã đổi ngược.

Dương Thiên thanh toán bằng thẻ ngân hàng rồi nhận lấy chai rượu. Lão cá trê biết hắn định dùng chai rượu này tặng cho nhạc phụ đại nhân tương lai đã sai người gói lại bằng giấy mạ vàng, trông rất đẹp mắt. Lão cá trê còn đích thân ra cửa tiễn hắn, hẹn lần sau gặp lại.

Dương Thiên rời đi được khoản nửa tiếng, Đỗ Hùng bằng một lối đi bí mật đã xuất hiện trên tầng 6, cầm một ly rượu hướng về phía lão cá trê:

- Lần đầu thành công, đây là dấu hiệu của một tương lai tốt đẹp.

Lão cá trê đưa ly lên chạm nhẹ, cười to:

- Đúng vậy, kế hoạch diễn ra khá thuận lợi. Hơn nữa phải cảm ơn ông trời, lần đầu thử nghiệm đã đưa tới cho chúng ta một con cá to như vậy. Phải biết chai rượu đó ta mua chỉ mất 300 ngàn USD, thu lại 1 triệu USD a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 218: Trả Giá

Đỗ Hùng gương mặt khinh bỉ:

- Chỉ là một tên phá gia chi tử mà thôi, có được chút tiền thì ngon lắm sao? Sớm muộn gì cũng bị người khác lừa hết.

Hắn xuất thân từ một gia đình nghèo khó, hàng ngày lang thang đầu đường xó chợ kiếm ăn. Được như ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ vào lừa đảo người khác. Lão già trước mặt cũng là một trong những khách hàng, thuê hắn để cùng nhau trục lợi. Vì vậy, hắn luôn có ác cảm với đám thiếu gia nhà giàu tiêu tiền như rác.

Lão cá trê khó hiểu:

- Hùng lão đệ, người có vẻ không được vui?

- Ta hơi khó chịu với lời nói của thằng nhóc kia, nhưng ngẫm lại lừa được của hắn thêm 500 ngàn USD lại cảm thấy thật sướng khoái. Đến, chúng ta cùng uống đi. Thêm vài chục lần thế này, toàn bộ khoản nợ của ta cũng sẽ được thanh toán hết.

Lão cá trê ban đầu vốn là một thương nhân chân chính. Gần đây bị bạn bè dụ dỗ, dính vào trò chơi chứng khoán, vay rất nhiều tiền để tham gia. Chứng khoán tụt giảm, đồng cổ phiếu kia bây giờ không khác gì một mớ giấy lộn. Lão cá trê mới đành cắn răng mời Đỗ Hùng đến đây, tìm cách lừa đảo khách hàng, trang trả nợ nần. Vừa bắt đầu đã lừa được một khách hàng lớn như Dương Thiên, lão cá trê thậm chí có ý định hợp tác lâu dài với Đỗ Hùng.

Hai người rót đầy ly rượu, chưa kịp nâng ly thì đã nghe tiếng gõ cửa dồn dập từ bên ngoài, lão cá trê vội nói:

- Hùng lão đệ, người mau trốn đi, tránh để cho người khác nhìn thấy.

- Lão ca yên tâm, ta đã làm nghề này bao nhiêu năm, chút chuyện nhỏ này sao lại không biết.

Chờ Đỗ Hùng trốn vào trong xong, lão cá trê tiếng ra mở cửa. Một người đàn ông trung niên mặc trang phục lịch sự, gương mặt hoảng hốt nói:

- Lão bản, có chuyện không ổn rồi.

Lão cá trê cau mày:

- Quản lý, có chuyện gì. Có phải nhân viên làm vỡ rượu hay không? Nhất định phải phạt nặng, để bọn hăn không dám tiếp tục tái phạm.

Quản lý lắc đầu, có chút khó nói:

- Không phải, hay là người đích thân xuống lầu 5 xem đi.

Lão cá trê có linh cảm không tốt, vội vã bước xuống tầng 5. Đến nơi, nhìn những kệ rượu trống không, hai mắt lão cá trê phún lửa, đưa tay tóm lấy cổ áo quản lý:

- Người nói, những chai rượu quý để ở đây đâu hết rồi, đừng nói với ta là đã có người mua đi mất.

Quản lý đã đoán được trước chuyện này, bình tĩnh trả lời:

- Lão bản, trong phòng có lắp máy quay, chúng ta cùng đi xem không phải sẽ rõ sao?

Lão cá trê buông tay ra:

- Đúng vậy, là ta nóng vội.

Hai người đi đến phòng giám sát, nhân viên trực kĩ thuật đã chờ sẵn, mở máy băng ghi hình lên. Đoạn phim chiếu lại tình hình tầng 5 khoảng 8 phút trước, từng cái kệ chứa rượu vẫn bình thường. Bất ngờ, tất cả rượu bày trên kệ đồng loạt biến mất. Phải, chính là biến mất, trong vòng chưa đầy một giây. Quản lý nhìn về mặt ngơ ngác của lão cá trê liền nói:

- Lúc xem băng ghi hình, vẻ mặt của ta cũng giống như người lúc này. Ta chưa từng tin thế giới này có ma, nhưng hiện tại...

Lão cá trê gào to:

- Ma quỷ gì chứ, rõ ràng là có kẻ giở trò. Mau tua băng ngược lại, giảm tốc độ xuống mức chậm nhất.

Nhân viên kĩ thuật vội vả làm theo, tốc độ tua chậm x64. Một giây được kéo dài thành 64 giây, mọi người nín thở chờ đợi. Kết quả vẫn không có gì khác biệt, những chai rượu trên kệ đồng loạt biến mất, dường như là tan biến vào trong hư vô.

Lão cá trê vẫn chưa tin vào mắt mình:

- Chậm hơn nữa.

Nhân viên kĩ thuật lắc đầu:

- Đây đã là tốc độ tua chậm nhất rồi.

- Khốn kiếp, rốt cuộc là ai muốn chơi ta.

Nói đến đây, lão cá trê khựng lại, dường như nhớ ra thứ gì đó, xoay người bỏ chạy lên tầng 6. Quản lý thấy vậy liền vội chạy theo sau. Lên đến nơi, lão cá trê lấy từ trong người ra một cái chìa khóa nhỏ bằng ngón tay út, mở cánh cửa bí mật trên tường ra. Bên trong là rất nhiều chiếc kệ được thiết

kế với kiểu cách đặc biệt, vô cùng đẹp mắt. Điểm giống nhau duy nhất của những chiếc kệ này là bên trên đều trống trải, không có vật gì được bày biện.

Lão cá trê hai chân lão đảo, bước về từng chiếc kệ, luôn miệng than khóc:

- Rượu Natta của Ý, ta phải bỏ ra 100 ngàn USD mới mua lại được 5 chai. Felix 1936, được lưu giữ bởi một nơi sản xuất rượu quý, ta phải đến tận nơi, đàm phán nhiều ngày mới mua được 20 chai, mỗi chai đều có giá 120 ngàn USD. Còn đây là...

Lão cá trê lần lượt kể ra nguồn gốc của từng chai rượu khiến quản lý ngẩn ra, chẳng lẽ đây là phòng cất giữ rượu bí mật của lão bản, đến nơi này cũng bị tên trộm thần bí kia ghé qua sao?

Đúng lúc này, một nhân viên từ phía dưới chạy lên, thấy cửa phòng không đóng liền chạy đến chỗ lão cá trê:

- Lão bản, có chuyện không ổn.

Lão cá trê hét to:

- Đương nhiên là không ổn, rượu quý của ta bị trộm hết, người có biết tổng giá trị của chúng là bao nhiêu không. Gần 10 triệu USD, là 10 triệu USD, không phải 10 ngàn hay 10 vạn.

Nhân viên kia không biết lão cá trê đang muốn nói gì, vội nói ra chuyện của mình trước:

- Lão bản, tất cả rượu chúng ta để từ tầng 1 đến tầng 4 đột nhiên đồng thời sủi bọt rồi phát nổ. Bọn ta xuống kiểm tra tầng hầm thì cũng gặp tình trạng tương tự. Cho nên...

Lão cá trê gần như điên lên, nắm lấy vai tên nhân viên:

- Cho nên làm sao?

Nhân viên hơi hoảng, rụt người lại, lắp bắp nói:

- Cho nên toàn bộ rượu đều đã hỏng hết.

Lão cá trê hai chân khuyu xuống, nhìn lên sàng nhà khóc:

- Hết rồi, tất cả đã hết thật rồi.

Tên nhân viên kia tìm cách an ủi:

- Lão bản, người đừng đau buồn, trong cái rủi vẫn có cái may...

- Đã mất hết rồi, còn có cái gì may mắn?

- Không có bất kỳ nhận viên hay khách hàng nào bị các chai rượu nổ làm bị thương. Ta thấy chuyện này vô cùng thần kỳ a.

Lão cá trê: ...

Đỗ Hùng vốn đang núp trong một căn phòng khác gần đó, thấy sự tình không ổn liền lén lút bỏ đi. Tổn thất 250 ngàn USD tiền hợp đồng, nhưng hẳn biết dù có ở lại đòi, lão cá trê cũng sẽ không đưa ra. Xem như đây là một phi vụ thất bại đi.

...

Dương Thiên đang ngồi trên đỉnh của một tòa cao ốc, hai chân đưa ra giữa không trung, tay cầm một chai rượu quý, bộ dạng thoải mái. Phía sau lưng hắn là rất nhiều chai rượu đã được uống cạn, nằm la liệt khắp nơi.

- Dám bày trò lừa gạt ta. Đây xem như là một bài học cho các người đi. Kể ra các người cũng thật may mắn, sau khi trùng sinh tâm tính của ta đã thay đổi khá nhiều. Nếu là trước đây, bất cứ kẻ nào lừa gạt ta cũng đều có một kết cục.

Một hơi uống cạn chai rượu trên tay, Dương Thiên tiện tay vứt chai rượu rỗng ra phía sau. Chai rượu bay thành hình vòng cung rồi vững vàng đáp xuống. Dương Thiên đứng dậy, phúi sạch quần áo, lẩm bẩm nói:

- Cũng đã hơn 11 giờ, ta nên đi thôi. Lần đầu gặp mặt, đến trễ thì không được tốt lắm.

Dương Thiên cầm lấy chai rượu Isla đã được gói kĩ trong hộp, cả người phóng lên rồi biến mất.

...

Bạch Khiết lúc này đang đứng đợi sẵn ngoài cửa, đi qua đi lại, trong miệng liên tục lẩm bẩm:

- Tại sao hắn vẫn chưa đến, chẳng lẽ trên đường đến đây gặp phải bất trắc gì sao? Không đúng, với năng lực của hắn, có thể gặp phải chuyện gì. Hay là hắn đang giận ta vì đã không nói rõ mọi chuyện ngay từ đầu. Người ta cũng đâu có muốn, người đừng nhỏ nhen như vậy a.

Từ phía sau Bạch Khiết bất ngờ vang lên âm thanh:

- Tiểu Khiết, người không ở trong nhà, ra ngoài đây để làm gì?

Bạch Khiết ngẩn đầu lên, nhìn thấy người đến là Dương Thiên liền vui mừng chạy đến ôm chầm lấy hắn:

- Dương Thiên, tại sao giờ này người mới xuất hiện, ta còn sợ người không đến.

Dương Thiên nhìn đồng hồ, đúng 11 giờ 30 phút, hăn canh thời gian rất chính xác, sao lại nói là đến trễ được.

- Ta đã hứa với người đương nhiên phải giữ lời. Người mời ta đến nhà ăn trưa, bây giờ vừa đúng 11 giờ 30 phút không phải sao?

Bạch Khiết tỏ vẻ biết lỗi:

- Là lỗi của ta, không nói cho người biết. Nhà của ta luôn ăn trưa vào lúc 11 giờ, cha mẹ ta đã đợi người trong đó hơn nửa tiếng đồng hồ.

- Ấc, tại sao người không nói sớm, còn đứng ngoài đây làm gì, mau dẫn ta vào trong a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 219: Rượu Giả, Rượu Thật

Bạch Khiết cũng chợt nhớ ra cha mẹ nàng đợi ở bên trong đã lâu, vội vàng dẫn Dương Thiên vào nhà. Cha của Bạch Khiết là một doanh nhân thành đạt, gia đình giàu có nên ngôi nhà được xây dựng khá rộng rãi. Dương Thiên theo Bạch Khiết đi qua phòng khách cùng 3, 4 cái phòng ngủ mới đến phòng ăn. Phía trong phòng ăn, Bạch mẫu đang dùng tay xoay xoay chén cơm trên tay, mắt hướng về phía truyền hình xem bản tin nấu ăn. Bạch phụ cầm một tờ báo, chăm chú đọc.

Nghe tiếng người đi vào, hai người đồng thời ngẩng đầu lên. Thấy Bạch Khiết dẫn theo một nam nhân lạ mặt, Bạch mẫu liền đưa tay bấm tắt truyền hình, mỉm cười nói:

- Đã đến rồi sau, mau ngồi xuống đây đi.

Bạch phụ hơi khó chịu, chỉ hừ nhẹ một tiếng rồi không nói gì. Dương Thiên biết đây là do lỗi của mình nên cũng chỉ cười trừ, ngồi xuống bàn, đưa chai rượu đã được gói trong hộp quà về phía Bạch mẫu:

- Bá phụ, bá mẫu, hôm nay ta có chút việc đột xuất nên đến hơi muộn. Mong hai người đừng để bụng.

Bạch mẫu đưa tên nhận lấy hộp quà, tươi cười nói:

- Không sao, là do gia đình ta ăn trưa hơi sớm. Đây là thứ gì?

Dương Thiên tỏ ra khiêm tốn:

- Đây là một chai rượu Isla, ta biết bá phụ thích uống rượu nên đặc biệt mua đến đây tặng hẳn.

Bạch phụ vốn vẫn đang lạnh nhạt ngồi kể bên hai mắt liền sáng lên, hỏi dồn:

- Người nói cái gì, rượu Isla sao?

Dương Thiên hơi ngạc nhiên:

- Đúng vậy, bá phụ, người cũng biết loại rượu này sao?

- Dương nhiên là biết. Người tên Dương Thiên đúng không, vậy ta gọi người một tiếng tiểu Thiên. Tiểu Thiên, người bị người khác lừa rồi.

Dương Thiên cau mày, hẳn ghét nhất là bị người khác lừa dối, chẳng lẽ có kẻ nào lừa hẳn chuyện gì sao?

- Bá phụ, người nói rõ một chút, ta bị ai lừa, lừa cái gì?

Bạch phụ cầm lấy hộp quà từ tay Bạch mẫu, xé bỏ lớp giấy gói bên ngoài ra, quan sát chai rượu một lượt rồi nói:

- Người này làm giả rất tinh vi, đến ta cũng khó tìm ra chỗ sơ hở.

- Ý người muốn nói, chai rượu này là đồ giả?

Bạch phụ gật đầu:

- Không sai.

- Khoan đã, chính người cũng nói mình không tìm ra được chỗ sơ hở, dựa vào cái gì để nói đây là đồ giả.

Bạch phụ nhìn Dương Thiên bằng ánh mắt khinh thường:

- Tiểu Thiên, người còn trẻ, hiểu biết chưa nhiều nên rất dễ bị người khác lừa gạt. Người có biết, loại rượu Isla này trên thế giới chỉ có hơn 1000 chai, được bán với số lượng hạn chế. Theo ta được biết, nhập khẩu vào nước ta là 35 chai, trong đó phân nửa là được dùng để biếu tặng các vị quan chức cấp cao. Số còn lại được đem bán với giá cắt cổ, không dưới 400 ngàn USD một chai. Loại rượu quý như vậy, người có thể mua được hay sao?

Biết Bạch phụ đang muốn nói gì, Dương Thiên trong lòng cười thầm. Chẳng qua là cho rằng Dương Thiên không có đủ tiền mua chai rượu này.

- Bá phụ, người hình như hiểu rất rõ về loại rượu này.

Bạch phụ tỏ vẻ đắc ý mỉm cười:

- Đầu chỉ là hiểu rõ, 10 loại rượu có giá trị lớn nhất thế giới ta đều am hiểu. Loại rượu Isla này đứng thứ 5, ta đã từng nếm thử loại đứng thứ 7, hương vị đó, thực sự muốn được thưởng thức một lần nữa.

Bạch Khiết thấy cha mình nói rượu của Dương Thiên là đồ giả liền lên tiếng bảo vệ:

- Cha, người còn chưa uống thử, sao lại biết đây là đồ giả?

- Còn cần phải uống thử sao?

- Đúng vậy, phải uống mới biết được.

- Được, vậy để ta mở ra cho mọi người cùng thử.

Bạch phụ rất cưng chiều Bạch Khiết, dù trong lòng đã chắc chắn đây là đồ giả, hắn vẫn đồng ý thử. Nhìn kĩ nắp của chai rượu Isla, Bạch phụ đi lại tủ kính, chọn món đồ mở nắp phù hợp cùng 4 cái ly nhỏ. Các loại rượu cao cấp đều có thiết kế nắp đặc biệt, cần sử dụng đồ mở khóa chuyên dụng.

Trong lòng Bạch phụ thầm tán dương tên làm giả chai rượu này, quả thực rất tinh vi.

Dùng khóa mở nắp chai rượu xong, Bạch phụ đưa chai rượu lại gần, hít một hơi rồi gật đầu:

- Mùi hương rất thơm, xem ra đây cũng là một loại rượu cao cấp. Uống một ít hẳn là không sao.

Lần lượt rót rượu vào ly rồi đẩy đến trước mặt mỗi người, Bạch phụ hài lòng nói:

- Đây dù sao cũng là một loại rượu ngon, mọi người cùng uống đi.

Ba người Bạch gia đồng thời đưa ly rượu lên miệng nhấp nhẹ, từ từ thưởng thức. Dương Thiên thì không có thói quen đó, hẳn một hơi uống cạn rồi đặt ly xuống bàn. Nếu là bình thường, Bạch phụ nhất định sẽ phê bình thái độ uống rượu của Dương Thiên. Nhưng hiện tại hẳn đang ngây ngất, không nhận được uống thêm vài ngụm nữa.

Hai mẹ YìLx8BH con Bạch Khiết không hiểu nhiều về rượu, các nàng chỉ cảm thấy loại rượu này uống rất ngon. Bạch Khiết đặt ly rượu xuống bàn, nói:

- Cha, ta cảm thấy loại rượu này uống rất ngon, chắc hẳn không phải là đồ giả.

Biết Bạch Khiết đang muốn bảo vệ mình, Dương Thiên quay sang cười với nàng rồi nhìn Bạch phụ:

- Bá phụ, người cảm thấy loại rượu này thế nào, có hơn loại rượu xếp thứ 7 người đã từng uống hay không?

Bạch phụ nhấp thêm vài cái đến khi ly rượu trên tay khô cạn. Đặt ly rượu xuống bàn, vẻ mặt ngạc nhiên pha lẫn vui mừng nhìn Dương Thiên:

- Đây thực sự là rượu Isla sao, người từ nơi nào có được?

- Ta từ một nơi gọi là Đông Lai quán, bỏ ra 500 ngàn USD mua được, hẳn không phải là đồ giả chứ?

- Đông Lai quán, tại sao người không nói sớm. Hàng do Đông Lai quán xuất ra tất nhiên là thật, đây là quán rượu nổi tiếng nhất cả nước. Tuy quy mô cùng địa bàn hoạt động nhỏ, nhưng lại có rất nhiều loại rượu quý hiếm, chất lượng thì càng không cần phải bàn cãi.

Dương Thiên tỏ vẻ chẳng bận tâm, lạnh lùng nói:

- A, vậy sao. Đồ thật là được rồi. Chai rượu Isla này ta tặng cho người, không cần phải ngày đêm nhung nhớ loại rượu xếp thứ 7 kia nữa.

Bạch phụ không có tâm tư để ý đến sự châm chọc của Dương Thiên. Cẩn thận dùng nắp đậy kĩ lại, đem chai rượu cất kĩ vào tủ kính, lấy ra vài chai rượu khác đặt lên bàn. Làm xong, hẳn quay lại ngồi xuống, thái độ đối với Dương Thiên xoay chuyển 180 độ:

- Tiểu Thiên, này giờ chắc người cũng đã đói rồi. Mau ăn đi. Hôm nay vợ ta đích thân xuống bếp làm nhiều món ngon để chiêu đãi người, đừng bỏ phí. Còn đây là vài chai rượu quý do ta sưu tầm, tuy kém xa chai rượu Isla kia, nhưng hương vị cũng không tệ lắm.

Đối mặt với tốc độ thay đổi chóng mặt của Bạch phụ, Dương Thiên cũng không tiếp tục lạnh lùng. Dù sao người này cũng là nhạc phụ tương lai, để lại cho hẳn chút ít mặt mũi, sau này còn dễ nói chuyện. Khi này hẳn còn định đem linh tửu quý giá mà Huyết Thần tặng ra cho Bạch phụ uống thử. Bất quá suy nghĩ một hồi lại thôi, phạm nhân như Bạch phụ, uống loại linh tửu đó vào, không bị bạo thể mà chết mới là chuyện lạ.

Bạch Khiết thấy Dương Thiên cùng Bạch phụ trò chuyện vui vẻ, trong lòng thầm thở ra một hơi. Nàng hiểu tính khí của cha mình, hẳn từ hai bàn tay trắng lập nghiệp, có được cơ ngơi như ngày hôm nay nên luôn tự phụ, coi thường người nghèo. Bạch Khiết biết Dương Thiên rất tài giỏi, nhưng đó chỉ là thân thủ của hắn, còn về gia cảnh thì nàng lại không có chút thông tin gì. May mắn, Dương Thiên có rất nhiều tiền, mọi thứ xem như thuận lợi vượt qua.

Bạch phụ lúc này đã xem Dương Thiên như rể quý. Tất cả gia sản của hắn bán đi cũng chỉ khoản 1 đến 2 triệu USD mà thôi. Dương Thiên tùy ý bỏ ra 500 ngàn USD để mua một chai rượu biếu tặng, điều này đã nói rõ Dương Thiên so với hắn giàu hơn rất nhiều lần. Nếu Bạch Khiết có thể lấy Dương Thiên làm chồng, đây là chuyện không thể nào tốt hơn được. Nếu Bạch phụ biết Dương Thiên bỏ ra 1 triệu USD để mua chai rượu Isla này, sau đó uống sạch những chai rượu có tổng giá trị vài chục triệu USD của Đông Lai quán, không biết biểu cảm của hắn sẽ đặc sắc đến mức nào.

Bữa ăn kết thúc, Bạch Khiết dẫn Dương Thiên đến một căn phòng trống để nghỉ trưa. Cơm no, rượu say, có một chiếc giường êm ái để nằm ngủ. Người sống trên đời, chỉ cần như vậy là đủ để thỏa mãn rồi.

Bạch Khiết cho rằng Dương Thiên đã uống say nên không làm phiền hắn. Dương Thiên một giấc ngủ thẳng đến gần 5 giờ chiều, nếu không có Bạch Khiết gõ cửa, hắn còn chưa tỉnh lại.

- Dương Thiên, đã hơn 5 giờ chiều, người mau thức dậy chuẩn bị cùng ta đi dự tiệc a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 220: Lỡ Lỗi

Mở miệng ngáp dài một cái, Dương Thiên từ trên giường nhảy xuống, bước ra mở cửa:

- Tiểu Khiết, không phải 7 giờ bữa tiệc mới bắt đầu sao. Người cần gì phải vội vã như vậy.

Bạch Khiết chạy ra phía sau lưng Dương Thiên, dùng hai tay đẩy hăn đi ra cửa, vừa đi vừa nói:

- Ta muốn mua cho người vài bộ đồ. Người nhất định phải xuất hiện thật lộng lẫy, chứng minh những gì ta nói là đúng.

Trong lòng Dương Thiên nổi lên dự cảm không ổn:

- Người đã nói gì với bọn hăn?

Đã đến nước này, Bạch Khiết cũng không tiếp tục dấu giếm:

- Ta nói với bọn hăn người chính là Bạch Mã hoàng tử của thời hiện đại, ăn mặc đồ vest trắng, lái một chiếc xe hơi đắt tiền màu trắng. Người yên tâm, xe ta đã hỏi mượn của cha, hăn đã đồng ý. Chỉ còn thiếu một bộ vest trắng nữa là phù hợp.

Mặt Dương Thiên so với ăn ốt còn khó coi hơn. Tuy trên người hăn mặc toàn hàng hiệu đắt tiền, nhưng tất cả đều có vẻ khá bình thường. Dương Thiên thích mặc những loại đồ rộng rãi thoải mái, mặc vest thực sự rất gò bó khó chịu.

- Tiểu Khiết, người có thể thay đổi chủ ý hay không, ta cảm thấy đồ vest thì có hơi...

Bạch Khiết dừng lại, giọng nói đáng thương:

- Dương Thiên, hiếm khi nào người mới cùng ta đi chơi, không thể chiều ta một lần sao?

Biết Bạch Khiết đang diễn kịch, bất quá hăn cũng không tiện lật tẩy, đành cắn răng nói:

- Được rồi, chiều theo ý của người. Nhưng ta nói trước, nhất định phải chọn cho ta một bộ thật rộng rãi, thoải mái.

Thấy Dương Thiên đồng ý, Bạch Khiết vui mừng đến nhảy lên, vỗ tay nói:

- Yên tâm, ta đã thay người đặt hàng, chắc chắn sẽ rất hợp với người.

Dương Thiên hơi ngạc nhiên:

- Người biết số đo của ta?

- Đoán.

Một chữ này lại khiến cảm giác bất an lần nữa nổi lên trong lòng hăn.

Nhân loại qua bao nhiêu năm tồn tại và phát triển đã đưa ra một định lý không cần phải chứng minh: “Lời nói của nữ nhân không đáng tin”. Điều này một lần nữa đặc biệt chính xác đối với Dương Thiên, hiện giờ hăn đang bị bó chặt trong một bộ đồ vest, chiếc áo sơ mi bên trong ôm chặt lấy cơ thể, di chuyển khó khăn. Bạch Khiết thì đang đứng gần đó, khiêu nại với chủ tiệm:

- Ta đã dặn dò kĩ các người phải may đúng số đo, tại sao lại thành ra thế này?

- Chúng ta đã làm đúng theo yêu cầu, nếu quý khách không tin thì có thể tự mình kiểm tra.

- Hừ, cần gì phải kiểm tra, bạn trai ta mặc không vừa, chắc chắn là do các người may sai kích cỡ.

Chủ tiệm vẫn bình tĩnh, đây không phải là lần đầu tiên nàng gặp loại khách hàng không chịu nói lý như Bạch Khiết:

- Vậy ta sẽ mời bạn trai của quý khách lại đây, cởi bộ đồ ra để nhân viên đo thử ngay trước mặt quý khách.

Dương Thiên thay đồ ra, mặc lại bộ đồ cũ khiến hắn rất thoải mái. Lúc này Dương Thiên mới chú ý đến Bạch Khiết vẻ mặt đang tức giận, tiến lại hỏi:

- Có chuyện gì?

- Ta nói bọn họ may sai số đo ta đã đưa, bọn họ lại nói là do lỗi của ta. Đồ mặc chật như vậy, chắc chắn là do bọn họ may sai.

Dương Thiên im lặng không nói gì, hắn biết tính cách của Bạch Khiết, là một đại tiểu thư con nhà giàu danh đá, kiêu ngạo. Vẻ dịu dàng đáng yêu kia chỉ dành riêng cho hắn mà thôi.

Chuyện này hắn quyết định đứng ở vị trí trung gian, ai đúng ai sai sẽ sớm rõ ràng. Nhân viên mang bộ đồ Dương Thiên vừa mặc ra, dùng thước đo lại ngay trước mặt Bạch Khiết. Sau đó chủ tiệm đưa tờ giấy do chính tay Bạch Khiết ghi chú lại trước đây cho nàng:

- Quý khách xem kĩ lại, bọn ta đã may đúng theo yêu cầu ghi trên tờ giấy này.

Bạch Khiết cầm tờ giấy trên tay, gương mặt ngượng ngùng nói:

- Ta đã quan sát rất kĩ, tại sao có thể tính sai được.

Dương Thiên bật cười:

- Chỉ dựa vào quan sát, tính toán sai là chuyện bình thường. Bộ đồ này chúng ta vẫn sẽ trả tiền, nếu người muốn thì cứ mang về nhà làm kỉ niệm.

Đã đến nước này, Bạch Khiết đành nghe theo lời Dương Thiên. Tốn thêm gần nửa tiếng đồng hồ, Dương Thiên cuối cùng chọn được một chiếc áo sơ mi trắng mặc khá thoải mái. Thanh toán tiền xong, Bạch Khiết vội vã hối hã lái xe đi đến nơi tổ chức buổi tiệc.

Bạn của Bạch Khiết đa số thuộc tầng lớp bình dân, trong nhà không có nhiều tiền. Vì vậy hầu hết các cuộc ăn chơi đều là do nàng bỏ tiền ra chi trả. Việc này khiến Dương Thiên cảm thấy hơi khó chịu:

- Tiểu Khiết, người làm vậy bọn hã sẽ chỉ chơi với người vì tiền. Nếu như đến một ngày người không còn tiền nữa, bọn hã sẽ bỏ mặc người.

Bạch Khiết nhìn ra cửa sổ xe, vẻ mặt trầm xuống:

- Ta biết, bọn hã đi chơi với ta, gọi ta là Bạch Khiết tỷ cũng chỉ để ta thay bọn hã trả tiền. Nhưng nếu không làm vậy ta thật không biết làm cách nào để có bạn.

Dương Thiên khó hiểu hỏi:

- Người xinh đẹp như vậy, sao lại lo lắng không tìm được bạn?

- Là lỗi của ta. Ngày xưa, khi vừa mới vào trường, ta cùng hai người bạn nhà giàu khác luôn đi chung với nhau, khinh thường những bạn không có tiền trong lớp. Vì vậy bọn hăn cũng từ đó mà chán ghét ta, tìm mọi biện pháp để cách ly ba người bọn ta. Sau đó hai người bạn kia đi du học, để lại ta bơ vơ một mình. Nếu không dùng tiền, những người bạn trong lớp đến giờ có lẽ còn chưa thèm nhìn mặt ta.

Miệng Dương Thiên há ra, định nói cái gì nhưng lại thôi. Chuyện này ban đầu là lỗi của nàng, không trách những người kia được. Đợi một lúc sau, Dương Thiên mới lên tiếng:

- Chờ người học xong cấp 3, lên đại học sẽ có nhiều bạn mới. Không cần phải tiếp tục dùng tiền mua lấy loại tình bạn giả tạo này.

Bạch Khiết quay lại nhìn Dương Thiên, mỉm cười rồi tựa đầu vào vai hăn. Khung cảnh đang rất lãng mạn thì Dương Thiên đột ngột thắng xe lại, có chút xấu hổ nói:

- Hình như đã đến nơi rồi.

Bạch Khiết tỏ vẻ không quan tâm:

- Thời gian vẫn còn sớm, chúng ta cứ ngồi yên thế này thêm một lúc nữa đi.

Dương Thiên thở dài ra một hơi, có lẽ bản tính đanh đá của nàng chỉ là để che đậy sự yếu đuối và cô đơn trong lòng. Hai người ngồi yên lặng gần 30 phút, Bạch Khiết mới nhìn đồng hồ, hoảng hốt kêu lên:

- A, Dương Thiên, sao người không nhắc nhở ta. Đã hơn 7 giờ rồi.

Dương Thiên bật cười:

- Khi này thấy người đang “so deep”, ta không nỡ phá hỏng a.

Bạch Khiết đánh nhẹ vào vai hắn:

- Người còn dám trêu chọc ta, đã trễ giờ, chúng ta mau vào trong thôi.

Nơi tổ chức bữa tiệc lần này Bạch Khiết chọn là một nhà hàng nhỏ nằm ven con sông chảy qua kinh thành. Nhà hàng này không lớn, chỉ cao hai tầng. Bài trí bên trong khá đơn giản, gồm những chiếc bàn gỗ nhỏ cùng ghế đơn. Lên đến lầu hai, Dương Thiên trong thấy một đám học sinh đang xếp nhiều chiếc bàn lại với nhau, tụ tập ngồi ngay cạnh cửa sổ nhìn thẳng ra con sông.

Thấy Bạch Khiết đến, lập tức có hai ba người chạy ra đón nàng:

- Bạch Khiết tử, người bình thường đến rất sớm, sao hôm nay lại đến muộn, nhất định phải phạt a.

- Đúng vậy, lát nữa người phải uống với mỗi người một ly để tạ lỗi.

Bạch Khiết tươi cười:

- Được, lát nữa ta cùng các người uống thỏa thích.

Một người chợt để ý đến Dương Thiên đang đứng phía sau, chạy lại trước mặt hắn, nhìn ngăm như đang đánh giá một món hàng hóa:

- Bạch Khiết tử, đây chính là Bạch Mã hoàng tử, tài năng hơn người, đẹp trai phong độ, không gì không làm được mà người vẫn hay kể đúng không. Rất đẹp trai a.

Nghe được lời nói của nữ sinh kia, lại có thêm vài nữ sinh chạy đến vây quanh Dương Thiên, trầm trồ suýt xoa:

- Quả thực rất đẹp trai a, nhưng không biết có lợi hại như những gì Bạch Khiết tử nói hay không?

- Đẹp trai là đủ rồi, cần gì biết hắn có lợi hại hay không.
- Hừ, lại một cái hoa si, đẹp trai thì sao chứ, có thể mài ra ăn hay sao?
- Đương nhiên có thể, người không biết trai bao cấp cao bây giờ rất giàu sao?

Dương Thiên mặt đen lại, cố nén cảm xúc muốn đánh người. Những người này đều là bạn của Bạch Khiết, tuổi còn nhỏ, hơn nữa đều là nữ nhân. Nếu là một tên nam nhân lạ mặt nào đó, Dương Thiên đã sớm cho hắn đi gặp tổ tiên.

Bạch Khiết đứng ở một bên, nghe được những lời này cũng vô cùng tức giận:

- Là ai vừa nói ra câu đó, mau bước ra đây cho ta.

Cả đám nữ sinh đang ồn ào bỗng nhiên im bật, liếc mắt nhìn nhau. Bạch Khiết gằn giọng:

- Ta nói lại lần nữa, ai vừa nói thì mau bước ra đây.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 221: Biểu Diễn Khí Công

Không khí trở nên nặng nề, một nữ sinh sợ hãi bước ra, cúi đầu nhìn xuống đất:

- Bạch Khiết tỷ, xin lỗi, vừa nãy ta chỉ lỡ miệng nói ra, không phải cố ý làm nhục hẳn.

- Người nói gì, lỡ miệng nói ra sao? Dương Thiên là do ta mời đến đây, người lại dám nói là trai bao, người xem ta là cái gì?

Dương Thiên thấy tình hình không ổn liền bước ra. Những nữ sinh này còn nhỏ, ăn nói còn chưa được chừng mực, lỡ miệng nói vài câu là chuyện bình thường. Hẳn sẽ không để bụng loại chuyện vặt vãnh này.

- Tiểu Khiết, nàng chỉ là lỡ lời thôi. Đều là bạn bè, người hãy bỏ qua đi.

- Nhưng nàng...

Dương Thiên lắc đầu cười:

- Loại chuyện này, ta sẽ không để bụng.

Bạch Khiết nghe Dương Thiên nói vậy, ưng thuận gật đầu, nhìn qua nữ sinh kia:

- Nếu Dương Thiên đã nói như vậy, ta sẽ bỏ qua chuyện này. Các người chơi với ta đã lâu, chắc hẳn đã hiểu rõ tính của ta, loại chuyện thế này, ta không muốn xảy ra một lần nào nữa.

Đám nữ sinh vội nói:

- Bạch Khiết tỷ, bọn ta đã biết, lần sau nhất định sẽ không tái phạm nữa.

Bạch Khiết hài lòng, quay người đi lại chỗ bàn tiệc. Dương Thiên liếc nhìn những nữ sinh kia, hẳn có thể thấy được sự tức giận, khinh bỉ trong mắt các nàng. Thở dài một hơi, Dương Thiên cũng đành mặc kệ, xem ra tình bạn giả tạo này của Bạch Khiết cũng sắp đi đến hồi kết.

Khi tất cả mọi người ngồi vào bàn, những nam sinh kia cũng lần lượt đứng lên chào Dương Thiên và giới thiệu về bản thân mình. Dương Thiên cũng nhận ra đám nam sinh này không thích hẳn. “Có lẽ do ta quá đẹp trai khiến cho bọn hắn ghen ghét. Ai, hoàn hảo quá cũng là một cái tội”, Dương Thiên thầm tự sướng.

Dương Thiên không biết, ganh tỵ chỉ là một phần nhỏ, nguyên nhân chính là do trong đám nữ sinh bị Bạch Khiết mắng khi nãy có vài người là bạn gái của bọn hắn. Bạn gái vì Dương Thiên mà bị mắng, bọn hắn tất nhiên sẽ căm ghét Dương Thiên.

Bạch Khiết thì không nhận ra chuyện đó, nàng vẫn cho rằng Dương Thiên được chào đón nồng nhiệt. Chờ món ăn được dọn lên đầy đủ, Bạch Khiết đứng lên nói:

- Bữa tiệc hôm nay có hai mục đích chính. Một là ăn mừng chúng ta đã hoàn thành tốt kỳ thi vừa qua. Hai là để giới thiệu với mọi người bạn trai của ta, Dương Thiên.

Trong khi đám học sinh vỗ tay hưởng ứng, mặt Dương Thiên nghếch ra, hẳn đồng ý làm bạn trai của nàng khi nào? Cố gắng mãi vẫn chưa nhớ ra được, Dương Thiên liền mặc kệ, đây là chuyện tốt a.

Bạch Khiết nhìn qua Dương Thiên nháy mắt, ý bảo hắn nói vài lời. Dương Thiên hiểu ý, đưa tay chỉnh lại cổ áo, lịch sự nói:

- Chào mọi người, ta là Dương Thiên, năm này 20 tuổi, là sinh viên đại học Thanh Hoa.

Cả đám người ồ lên:

- Sinh viên đại học, hình như lần trước Bạch Khiết tử nói hăn là một doanh nhân thành đạt.

- Ta lại nhớ Bạch Khiết tử nói hăn là một công tử của gia đình giàu có, vừa đi du học nước ngoài về.

- Ta còn nghe nói...

Bạch Khiết xấu hổ nói nhỏ vào tai hăn:

- Là do người chưa từng nói cho ta biết về thân thế của mình nên ta đành tự suy đoán.

Dương Thiên có chút không biết nói gì, nếu người đã tự suy đoán thì đừng nên nói ra mới đúng.

Bạch Khiết nói to:

- Các người nói bậy bạ gì vậy, ta chưa nói gì về thân thế của Dương Thiên. Là do các người tự mình suy đoán.

Một nữ sinh đang định nói gì đó thì bị Bạch Khiết trừng mắt nhìn, nàng liền biết điều im lặng. Dương Thiên bật cười, đưa cao ly rượu trong tay:

- Giới thiệu đã xong, mọi người cùng uống một ly để chúc mừng kỳ thi tốt đẹp a.

Các ly rượu lần lượt chạm vào nhau, Dương Thiên cụng ly với vài người ở gần rồi đưa ly rượu lên miệng. Rượu chưa kịp chạm đến môi, hăn đã khựng lại, nhìn ra phía đằng sau. Một người chậm rãi từ dưới lầu bước lên.

Hắn trên người mặc một chiếc áo khoác màu đen che kín đầu, miệng đeo khẩu trang, gương mặt chỉ thấy được một hai phần. Người này liếc qua Dương Thiên một cái rồi chọn chiếc bàn nhỏ gần đó ngồi xuống.

Bạch Khiết uống xong, đặt ly rượu xuống, thấy Dương Thiên vẫn đang cầm ly rượu trên tay liền hỏi:

- Sao vậy, có phải rượu ở nơi đây không hợp khẩu vị của người?
- Có chút lạ miệng mà thôi.

Dương Thiên nói xong, đưa ly rượu lên miệng uống cạn. Tên mặc áo khoác đen kia rõ ràng là đang nhắm vào hắn. Điều làm Dương Thiên cảm thấy kỳ lạ là tại sao hắn không trực tiếp đi đến đây mà lại chọn một chiếc bàn gần đó để ngồi xuống. Chẳng lẽ muốn đợi ta ăn tối xong hay sao?

Rượu đã uống xong, mọi người bắt đầu nhập tiệc. Những món ăn nơi đây khá dân dã, được làm từ nguyên liệu bình thường. Nhưng qua tay của đầu bếp chuyên nghiệp, hương vị trở nên thật đặc biệt. Những học sinh này cũng là lần đầu đến nơi này nên ăn uống rất nhiệt tình. Bạch Khiết tỏ ra rộng rãi, món ăn nào vừa hết nàng lập tức gọi thêm.

Trong khi ăn, Bạch Khiết gấp một miếng mực nướng bỏ vào chén của Dương Thiên:

- Người thấy đồ ăn ở đây thế nào?

Dương Thiên bỏ miếng mực nướng vào miệng, tỏ vẻ hài lòng:

- Nguyên liệu đơn giản được chế biến rất tinh tế. Chắc người đã tốn rất nhiều công sức mới tìm được nơi này.

- Nơi đây được chính cha ta giới thiệu, ông ấy là một người sành ăn, hầu như mọi quán ăn nổi tiếng tại kinh thành đều đã từng nếm thử qua. Ngoài

nơi này ra, còn có vài chỗ khác, khi nào có cơ hội ta sẽ dẫn người đến.

- Tốt, khi nào có dịp, ta nhất định phải thưởng thức hết những quán ăn nổi tiếng ở kinh thành,

- Một lời đã định.

Đã tìm được cơ để hẹn gặp Dương Thiên, Bạch Khiết rất vui vẻ. Vung tay càng hào phóng hơn. Kết thúc bữa tiệc nàng gọi một chai rượu đắt tiền nhất trong nhà hàng, chia cho mọi người uống để ăn mừng. Khi chuẩn bị thanh toán ra về, một nam sinh đột nhiên nói:

- Ta nghe Bạch Khiết tỷ nói Dương Thiên ca võ công cao cường, hôm nay mới được gặp mặt, hi vọng được chiêm ngưỡng một chút cái gọi là võ công trong truyền thuyết này.

Dương Thiên nhìn qua Bạch Khiết, thấy nàng nhún vai, tỏ vẻ chuyện này không liên quan gì đến ta. Những thứ khác không nói, riêng thân thủ của Dương Thiên, Bạch Khiết có thể khẳng định hẳn vô cùng lợi hại. Nàng cũng mong được xem hãn biểu diễn.

Bất quá lúc này Dương Thiên vốn không có ý định diễn trò cho đám nhóc này xem. Tên kia đợi hãn đã lâu, đối với loại địch nhân “lịch sự” này, Dương Thiên tất nhiên phải “lễ phép” đáp lại.

- Các người đừng nghe tiểu Khiết nói bậy, võ công chỉ là thứ có trong phim ảnh, ta sao có thể biết được.

Nam sinh kia thấy Dương Thiên nói vậy, cho rằng hẳn thực sự không biết võ công, càng tỏ ra đắc ý:

- Không thể nào, Bạch Khiết tỷ nói người rất lợi hại, một quyền có thể đập nát vài bức tường lớn, nhún chân một cái liền nhảy cao vài chục mét. Chẳng lẽ đều là nói giỡn sao?

Từ “nói giỡn” này hân cố ý kéo dài ra để trêu chọc Bạch Khiết khiến nàng tức giận, tỏ vẻ đáng thương nắm lấy tay Dương Thiên:

- Dương Thiên, ta biết người không thích biểu diễn cho người khác xem. Nhưng hôm nay có thể vì ta phá lệ một lần được không? Người xem, bọn hân đang cùng nhau ăn hiếp ta a.

Dường như những tiểu mỹ nữ như Diệp Linh hay Bạch Khiết đều rất thích dùng một chiêu này để cầu xin hân. Đối diện với chiêu thức “kinh khủng” thế này, Dương Thiên chỉ biết đưa tay đầu hàng. Ai bảo sức phòng ngự của hân đối với mỹ nữ yếu như vậy chứ.

- Được rồi, biểu diễn thì biểu diễn. Các người muốn xem cái gì?

Cho rằng Dương Thiên đang giả vờ mạnh miệng, một nam sinh khác chỉ tay vào cái ghế bên cạnh:

- Chiếc ghế này so với vài bức tường thì kém hơn nhiều, một đòn đập vỡ nó hân là không có vấn đề gì chứ?

Dương Thiên đánh giá chiếc ghế, lắc đầu nói:

- Đây là đồ vật của tiệm, đập phá sẽ phải bồi thường. Hơn nữa đập vỡ một chiếc ghế thì chứng minh được cái gì chứ, tìm thứ gì đó có tính thách thức hơn một chút đi.

Cả đám nhìn nhau, cho rằng Dương Thiên nói rất có lý. Chụm lại suy nghĩ xem nên để Dương Thiên làm gì mới hợp lý. Dương Thiên thấy cảnh đó liền bật cười, vỗ tay vài cái lấy sự chú ý:

- Đừng thảo luận nữa, dùng lực đập vỡ vài món đồ vốn chẳng chứng minh được gì. Hôm nay ta sẽ biểu diễn cho các người xem một thứ gọi là khí công. Nhìn cho kĩ đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 222: Thi Đấu Quyền Anh

Hai chữ khí công vừa phát ra lập tức khiến đám học sinh xôn xao:

- Khí công, chẳng lẽ chính là nội công giống như các vị cao thủ trong phim kiếm hiệp sao?

Dương Thiên tỏ ra am hiểu:

- Người luyện võ chia làm 2 loại, một loại tu luyện ngoại công, rèn luyện thân thể, tăng cường sức mạnh cơ bắp. Loại thứ hai tu luyện khí công, hay còn gọi là nội công, tích tụ chân khí trong người, khi chiến đấu thông qua phương pháp đặc biệt sử dụng nội công đả thương địch nhân, cách không thủ vật.

Dương Thiên một hơi chém ra tất cả những gì hắn biết được từ phim ảnh khiến đám học sinh đã có chút tin tưởng:

- Những thứ này bọn ta cũng đã từng nghe nói qua. Nhưng không phải chúng chỉ có trong phim ảnh thôi sao?

- Phim ảnh cũng là dựa trên thực tế mà biến hóa. Nếu không có thực tế, các vị đạo diễn, tiểu thuyết gia dựa trên cái gì để viết ra. Đừng nói nhiều nữa, các người có muốn xem hay là không?

- Muốn, đương nhiên là muốn.

Dương Thiên gật đầu, hài lòng nói:

- Được, ta sẽ biểu diễn cho các người xem một lần để mở mang tầm mắt.

Nói xong, Dương Thiên đưa tay nhặt một chiếc đũa trên bàn. Đám học sinh ngừng thở, chăm chú nhìn xem, bọn hắn thực sự rất muốn tận mắt chứng kiến cái gọi là nội công trong truyền thuyết kia.

Dương Thiên cố gắng làm vẻ mặt nghiêm túc, cầm chiếc đũa nhìn ngắm một hồi rồi từ từ ấn nhẹ xuống bàn. Chiếc đũa yên lặng không một tiếng động xuyên qua chiếc bàn gỗ dày, đến khi chỉ còn lộ ra chưa đến 3 cm thì dừng lại. Cả đám học sinh mắt tròn to, miệng há hốc nhìn chăm chăm vào phần còn lại của chiếc đũa cắm trên bàn. Dương Thiên đưa tay lên trán, giả vờ vuốt mồ hôi, mệt mỏi nói:

- Thế nào, các người đã cảm thấy hài lòng chưa?

Từng tiếng vỗ tay lần lượt vang lên rồi kéo thành một tràng vỗ tay lớn. Bạch Khiết nhìn Dương Thiên với ánh mắt sùng bái:

- Dương Thiên, ta biết người lợi hại nhất mà.

Những học sinh kia rất nhanh chạy lại vây quanh hắn. Vài tên nam sinh khăng khăng muốn Dương Thiên nhận hắn làm đồ đệ. Nữ sinh thì then thùng làm dáng để khiến hắn chú ý. Trong lúc Dương Thiên còn chưa biết làm thế nào để thoát khỏi đám nhóc này, Bạch Khiết đã xông vào đẩy bọn hắn ra:

- Biểu diễn đã kết thúc, Dương Thiên hắn là cảm thấy rất mệt mỏi, các người mau tránh ra để ta đưa hắn về nhà nghỉ ngơi.

Tìm được đường thoát thân, Dương Thiên vội gật đầu lia lịa:

- Đúng vậy, biểu diễn so với đánh nhau tốn sức hơn rất nhiều. Ta hiện tại đã kiệt sức, có gì hôm khác hắn nói.

- Nhưng lần sau bọn ta biết phải tìm người ở nơi nào?

- Các người xem phim nhiều như vậy, chẳng lẽ không biết câu “hữu duyên thiên lý năng tương ngộ”. Nếu chúng ta có duyên tất sẽ gặp lại, nếu vô duyên thì đừng cố cưỡng cầu làm gì.

Nói ra một câu mang đầy tính triết lý, Dương Thiên xoay người rời đi. Lúc đang đi còn giả vờ ho nhẹ vài tiếng, đưa tay lên ôm ngực. Bạch Khiết vội vàng chạy đến đỡ hắt. Hai người thanh toán tiền xong liền đi nhanh ra xe, mặc kệ đám học sinh đang đi theo phía sau.

Lái xe được một đoạn ngắn, Bạch Khiết tắt xe vào lề, gục đầu vào tay lái cười như điên. Dương Thiên khó hiểu:

- Tiểu Khiết, người làm sao vậy?

- Dương Thiên, vừa nãy người diễn rất tốt, nhưng có một sai sót lớn.

- Sai sót?

Dương Thiên cau mày, kỹ thuật biểu diễn của hắt có thể nói là trác tuyệt, sao lại có sai sót được.

- Sai sót chỗ nào?

Bạch Khiết cố gắng nhịn cười:

- Chính là lúc người ra về. Người quên rồi sao, người bản thân chỉ là một mồi do dùng nội công quá mức chứ không phải bị người khác đánh trọng thương a. Khi nãy người vừa ho nhẹ, lại ôm ngực bước đi loạn choạng, ta đã biết là người đang diễn kịch.

Bạch Khiết nói xong lại ôm bụng cười. Dương Thiên yên lặng ngồi một bên, hắt đang tự kiểm điểm bản thân, lần sau nhất định không được mắc những sai lầm cơ bản như vậy nữa.

Đợi Bạch Khiết dừng cười, Dương Thiên mới lên tiếng:

- Bây giờ cũng không còn sớm, mau trở về đi.

- Về? Không được, mới hơn 8 giờ tối, chúng ta tìm chỗ nào đó chơi tiếp đi. Khó khăn lắm cha ta mới cho phép ta đi chơi đêm, đừng bỏ lỡ cơ hội này.

Vốn định đi gặp tên mặc áo khoác đen kia, Dương Thiên lập tức ném suy nghĩ đó ra phía sau đầu. Giữa một nam nhân và một mỹ nữ, chỉ cần không ngốc thì đương nhiên sẽ đều có chung một lựa chọn.

- Vậy bây giờ ngươi muốn đến chỗ nào?

Bạch Khiết nháy mắt:

- Cứ tin tưởng ở ta, ta biết một nơi rất thú vị, ngươi nhất định sẽ rất thích.

Từ trong ánh mắt của nàng, Dương Thiên cảm nhận được điều gì đó không ổn:

- Khoan đã, trước tiên phải nói rõ là đi đâu. Ngươi làm cho ta có cảm giác bất an.

- Ngươi đường đường là một đại nam nhân, võ công cao cường. Chẳng lẽ lại sợ một tiểu nữ nhân như ta sao?

Dương Thiên trầm tư suy nghĩ rồi lắc đầu:

- Cổ nhân từ xưa đã để lại khá nhiều lời khuyên: Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, độc ác nhất là lòng dạ đàn bà, trong thiên hạ có hai loại người đừng nên đắc tội là nữ nhân và tiểu nhân... Và còn nhiều câu nói khác nữa. Qua đó có thể thấy được sự đáng sợ của nữ nhân, ta nghĩ vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.

- Dương Thiên...

- Hả, làm sao?

- Người đi chết đi.

...

Cuối cùng Dương Thiên vẫn chấp nhận theo Bạch Khiết, trên thế giới này, có nơi nào mà hắn không dám đến chứ.

Bạch Khiết lái xe đến một tòa nhà cao tầng. Sau khi gửi xe xong, hai người cùng đi vào. Ở ngay giữa đại sảnh lớn là quầy tiếp tân, Bạch Khiết bước đến thì nhân viên lập tức niềm nở chào đón:

- Chào quý khách. Quý khách đến đây là để mua sắm thì hãy lên lầu 2, 3, 4. Để xem phim thì hãy đến lầu 5. Còn...

Bạch Khiết lấy từ trong người ra một tấm thẻ giống thẻ ngân hàng nhưng có màu đỏ sẫm, phía trên là hình một nắm đấm. Nhân viên tiếp tân nhận lấy tấm thẻ, xoay người lại phía sau gật đầu một cái rồi nhìn Bạch Khiết, cười nói:

- Mời quý khách đi theo ta.

Theo sau nhân viên tiếp tân, Dương Thiên đã hơi hiểu ra điều gì đó, hỏi:

- Tiểu Khiết, tấm thẻ đó là để dẫn đến nơi nào?

Bạch Khiết vẫn cố tỏ vẻ thần bí:

- Lên đến nơi không phải sẽ biết sao?

- Người đừng nói với ta đó là nơi thi đấu hắc quyền a.

- Hắc quyền?

- Là nơi những võ sĩ dùng mạng để đánh nhau, chung quanh là đám nhà giàu reo hò cổ vũ và đặt cược.

Bạch Khiết ôm bụng cười to, nhân viên tiếp tân vội quay lại hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Dương Thiên lắc đầu:

- Không có, bạn gái ta tâm trạng thất thường, đôi khi cười to, giống như là...

- Dương Thiên, người đang nói cái gì?

Dương Thiên chối bay:

- Ta nào có nói gì, chỉ là đang thay người giải thích.

Bạch Khiết tức giận:

- Người muốn nói đầu óc ta có vấn đề đúng không?

- Đầu có, ta chỉ không biết người đang cười vì chuyện gì mà thôi.

Bạch Khiết chợt nhớ đến những gì Dương Thiên vừa nói, lại cười khúc khích:

- Dương Thiên, ta nói người xem phim quá nhiều rồi. Hắc quyền là thứ chỉ có trong phim ảnh. Chúng ta bây giờ là đi xem thi đấu quyền anh.

- Thi đấu quyền anh?

Bạch Khiết tỏ ra hiểu biết, giải thích:

- Đây là thú vui của giới thượng lưu. Bọn hắc thuê các tuyển thủ quyền anh từ nước ngoài về để thi đấu để thưởng thức và đặt cược. Khác với hắc

quyền trong phim ảnh là hành động phi pháp, đây được xem như là một môn thể thao nên không bị cấm. Ta nghe cha nói, đám nhà giàu kia lợi dụng các võ sĩ để bài bạc và thực hiện các hành động rửa tiền khác.

- Người hình như rất ưa thích loại chuyện đánh đấm bạo lực này?

- Ta rất thích, người không cảm thấy nam nhân khi giao thủ nhìn rất đẹp trai sao?

- Đẹp, đẹp lắm...

Dương Thiên méo mặt, đáp đại vài câu qua loa. Nữ nhân yêu thích bạo lực như Bạch Khiết hẳn đúng là lần đầu gặp.

Nhân viên tiếp tân thấy hai người nói chuyện với nhau, cho rằng bọn họ đang tán tỉnh lẫn nhau nên không để ý, tiếp tục dẫn hai người đến một cái thang máy nằm trong góc khuất. Đến nơi, nhân viên tiếp tân bấm công tắc mở cửa thang máy rồi đứng ngoài, ra hiệu cho hai người đi vào. Chờ Dương Thiên cùng Bạch Khiết bước vào gA2ZRl0 thang máy, nhân viên tiếp tân bấm công tắc đóng cửa, nói theo:

- Chúc quý khách có một buổi tối vui vẻ.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 223: Thách Thức

Bên trong thang máy chỉ có duy nhất một nút bấm để chọn tầng cùng bản mặt mã kế bên. Bạch Khiết nhanh tay nhập vài số vào bảng để xác nhận rồi gKxzwnz ấn nút. Thang máy đóng lại, bắt đầu chuyển động hướng lên trên. Dương Thiên thấy động tác của nàng, tò mò hỏi:

- Người thường xuyên đến nơi này?

- Không có, một tháng ta chỉ đến nơi này hai lần, do cha ta dẫn đi cùng. Hôm nay nhờ sự có mặt của người nên ta mới lấy được thẻ thành viên từ chỗ của ông ấy.

Thang máy lên đến nơi, Bạch Khiết dẫn Dương Thiên đi đến phòng ngay phía đối diện, có hai tên bảo vệ đang đứng canh gác. Nhìn thấy thẻ thành viên, một tên đưa tay ra mở cửa, tên còn lại làm tư thế mời vào. Vào đến bên trong là một hội trường hình vòng cung rộng lớn như trong các cuộc họp lớn. Khác biệt duy nhất là ở chính giữa không phải một người đang đứng nói mà có hai võ sĩ quyền anh đang thi đấu.

Mọi người chung quanh không có ai để ý đến Bạch Khiết và Dương Thiên, tập trung hô hào cổ vũ cho hai người đang thi đấu trên kia. Dương Thiên quan sát hội trường rồi lôi kéo Bạch Khiết đi lại chỗ hai cái ghế trống. Phía trên mỗi ghế có gắn bàn phím và màn hình nhỏ. Bạch Khiết giải thích:

- Đây là công cụ dùng để đặt cược, người đặt thẻ thành viên lên đây. Máy sẽ quét xem người còn lại bao nhiêu tiền, tùy theo loại thẻ mà số tiền có thể

vượt quá hạn mức trong thẻ. Như thế của cho ta là thẻ cấp 2, được phép mang theo tối đa hai người đi cùng, đặt cược vượt quá 10% giá trị thẻ.

Tên tổ chức thứ này thật là có đầu óc kinh doanh, làm ăn rất chuyên nghiệp.

- Vậy nếu đặt cược thua mà không có tiền trả nợ?

- Nếu không trả được, thẻ sẽ bị tịch thu. Người phải biết, số tiền cần bỏ ra để mua tấm thẻ này rất lớn. Ta nghe cha ta vô tình nói ra, hình như khoảng 50 ngàn USD. Thẻ cấp 1 thì rẻ hơn, chỉ có 10 ngàn USD.

Dương Thiên gật đầu, không tiếp tục hỏi nữa. Hắn không có hứng thú với môn thể thao này. Tu Chân giả cấp thấp giao thủ còn thú vị hơn. Đúng lúc này, trong đầu Dương Thiên vang lên tiếng truyền âm:

- Người, ta, gặp nhau trên võ đài.

Người truyền âm cho Dương Thiên chính là tên tu sĩ mặc áo khoác đen kia, xem ra hắn đã có chút không nhịn được nữa. Dương Thiên quay sang hỏi Bạch Khiết:

- Người đến xem có được quyền tham gia thi đấu hay không?

Bạch Khiết bấm vài cái lên bàn phím, màn hình liền hiện ra quy tắc của nơi này. Trong đó có một dòng chữ được in đậm bằng mực đỏ:

- Nếu người đến xem thi đấu ngựa tay muốn tham gia có thể bỏ ra 10 ngàn USD đăng ký làm tuyển thủ. Nhưng ban tổ chức cảnh báo, nếu người tham dự có mệnh hệ gì, ban tổ chức sẽ không chịu trách nhiệm. Vì vậy người đăng ký sẽ phải ký giấy xác nhận trước khi thi đấu.

Đọc xong dòng chữ này, Bạch Khiết hai mắt tròn to nhìn Dương Thiên:

- Dương Thiên, đừng nói với ta là người cũng muốn tham gia?

Dương Thiên bật cười:

- Sao vậy, không phải người rất muốn xem ta biểu diễn sao? Khi này chỉ là chút trò đùa lừa con nít, lúc này ta sẽ biểu diễn cho người xem những thứ đẹp mắt hơn.

Bạch Khiết nghe Dương Thiên muốn vì mình mà thi đấu thì rất vui mừng. Bất quá trong lòng vẫn có chút lo lắng:

- Nhưng ta nghe nói thi đấu quyền anh rất nguy hiểm. Đã từng có người chết a.

Dương Thiên đưa ta xoa đầu nàng:

- Người vẫn luôn nói ta rất lợi hại, tại sao bây giờ lại không tin tưởng ta?

- Người còn nói vậy, là ta lo lắng cho người a.

- Đừng lo, ta chỉ vui đùa chút thôi. Những thứ này, muốn làm ta bị thương thì còn kém xa lắm.

- Thật sao?

- Yên tâm đi. Người thay ta đăng ký một suất đi.

Bạch Khiết vẫn còn hơi chần chừ. Thấy vẻ mặt tự tin của Dương Thiên, nàng đành cắn răng bấm vài nút lên màn hình. Vài phút sau, một người mặc áo đen, đeo cặp kính mát rất lớn che kín hai mắt đi đến, cầm theo vài tờ giấy và một cây viết. Khi thấy Bạch Khiết, hắn kinh ngạc hỏi:

- Vị tiểu thư này, là người đăng ký tham gia thi đấu võ đài.

Bạch Khiết chỉ tay về phía Dương Thiên:

- Không phải ta, là hắn.

Người này nghe thấy không phải Bạch Khiết đã hơi an tâm, nhìn qua Dương Thiên lại lắc đầu:

- Tiểu huynh đệ, ta xem người chắc chỉ 20, 21 tuổi. Thân hình lại nhỏ con, có thể làm được gì những tên tuyển thủ kia. Ta khuyên người nên suy nghĩ lại.

- Không cần, ta đã quyết định, tiền cùng đã đóng. Lý nào lại nuốt lời.

Tên kia nghe vậy cũng không tiếp tục khuyên bảo, đưa cho Dương Thiên sấp giấy kèm lời giải thích:

- Đây là giấy xác nhận đăng ký thi đấu, còn đây là giấy tự nhận trách nhiệm, nếu có bị thương hay nguy hiểm đến tính mạng, bọn ta cũng sẽ không chịu trách nhiệm...

Dương Thiên nhìn đồng giấy cũng lười đọc, tùy tiện cầm bút ký hết rồi đưa cho tên kia, hỏi:

- Nếu có một người khác cũng tham dự, có phải ta sẽ được xếp thi đấu với hắn không?

Tên kia gật đầu:

- Đúng vậy, nhưng đã lâu không có vị khách nào dám đăng ký. Lần trước có một tên muốn khoe mẽ trước mặt bạn gái, kết cục bị đánh nứt hộp sọ. Hiện tại nghe nói vẫn còn đang nằm trong bệnh viện, sống đời sống thực vật.

Nói xong, tên này liếc nhìn qua Bạch Khiết một cái, ý bảo nàng nói gì. Bạch Khiết lo lắng nắm tay Dương Thiên:

- Dương Thiên, ta thấy hay là thôi đi. Chỉ cần ta biết người lợi hại là đủ rồi.

Dương Thiên vuốt tay nàng:

- Chỉ là việc vặt, người đừng lo lắng. Khi này đã nói rõ ràng, tin tưởng ở ta.

Bạch Khiết đành gật đầu, không nói thêm gì nữa. Tên kia thấy Dương Thiên kiên quyết như vậy, thờ dài rồi rời đi.

Các trận đấu vẫn tiếp tục diễn ra, Dương Thiên ngồi xem được khoảng 15 phút đầu đã bắt đầu ngáp ngủ. Hắn sở thử lưng ghế phía sau, chiếc ghế được bọc da thú rất mềm mại. Dương Thiên hài lòng ngả người ra, ngủ một giấc ngon lành.

Bạch Khiết thì trái ngược với hắn, hai mắt mở to, cố gắng không bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào. Thịnh thoảng còn hét to cổ vũ tuyên thủ nàng ưa thích. Trận đấu kết thúc, phấn khích qua đi, Bạch Khiết quay người lại mới phát hiện Dương Thiên đã sớm ngon giấc. Bạch Khiết tức giận, đang muốn gọi hắn dậy thì trong lòng lóe lên một chủ ý.

Bạch Khiết nhìn kỹ xung quanh, xác nhận không có ai chú ý mới lấy từ trong túi xách ra một chiếc bút kẻ mắt, chậm rãi đưa lại gần Dương Thiên, thay hắn vẽ lông mi. Bạch Khiết cố ý vẽ dài ra, khiến người nhìn có cảm tưởng lông mi Dương Thiên dài đến tận vị trí hai thái dương. Vẽ xong, nàng lại thay bút kẻ mắt bằng hai miếng đánh phấn cùng một cái son môi, thay hắn to son trát phấn.

Dương Thiên biết Bạch Khiết đang chơi đùa nên cũng mặc kệ nàng.

Trang điểm hoàn tất, Bạch Khiết ngăm nhìn tác phẩm của mình, tỏ ra hết sức hài lòng. Dương Thiên lúc này lông mi kéo dài, mặt trắng, đôi môi đỏ hồng. Bạch Khiết đang định gọi Dương Thiên dậy để hắn chứng kiến thành quả thử MC phía dưới đã nói qua loa:

- Chào tất cả mọi người, hôm nay là một ngày rất đặc biệt, có hai vị khách muốn tham dự thi đấu võ đài. Ban tổ chức đã sắp cho họ vào cùng một cặp đấu. Tiếp theo đây chính là trận đấu vô cùng đặc biệt này. Mời hai tuyển thủ cùng bước lên sàn đấu.

Dương Thiên hai mắt mở ra, mỉm cười:

- Đến lượt ta rồi sao?

Dứt lời, hắn vươn vai một cái rồi đứng dậy. Bạch Khiết vội đưa tay kéo hắn lại. Dương Thiên cười hỏi:

- Sao vậy?

Bạch Khiết ấp úng, muốn nói vết trang điểm trên mặt Dương Thiên nhưng mãi không nói nên lời:

- Ta, ta...

- Đừng lo lắng, ta sẽ hạ hắn dễ dàng cho người xem.

Bạch Khiết chưa kịp phản ứng lại, Dương Thiên đã lách người, theo đường thẳng đi bước lên sân khấu. Theo từng bước chân hắn đi, dấu vết trang điểm trên khuôn mặt dần dần biến mất. Để Bạch Khiết vui vẻ thì được, Dương Thiên không muốn làm trò cười cho người khác a.

Ở một góc khác, tên mặc áo khoác đen kia cũng đồng thời đi xuống. Gần đến nơi, hắn nhún chân một cái, nhẹ nhàng đáp xuống sàn đấu. Hành động đó khiến khán giả vỗ tay phấn khích. Dương Thiên lắc đầu, chỉ là tiểu tạp kỹ, tên này muốn khoe mẽ cái gì chứ. Hắn từ tốn theo lối cầu thang đi lên sàn đấu, đối mặt với tên mặc áo khoác đen. Bốn góc sàn đấu liền có pháo hoa bắn lên, cả khán phòng kêu gào phấn khích.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 224: Kịch Chiến

Hai vị khách cùng lúc đăng ký tham dự, chuyện này xưa nay rất hiếm thấy. Tuy nói tính chuyên môn kém xa so với các võ sĩ chuyên nghiệp nhưng tính giải trí lại cao hơn nhiều. Có thể mua thẻ thành viên để vào đây, ai cũng là kẻ có tiền. Mà càng có nhiều tiền thì lại càng quý trọng sinh mạng của mình, chẳng ai lại muốn lên võ đài chịu đòn, thậm chí mất mạng cho người khác xem. Vì lý do này, Dương Thiên cùng tên mặc áo khoác đen rất được mọi người hoan nghênh.

Trọng tài bước ra chính giữa hai người, bắt đầu giới thiệu:

- Phía bên trái ta là một tuyển thủ trẻ tuổi, Dương Thiên, năm nay 20 tuổi. Còn bên phải là ta Hắc Lô, năm nay 35 tuổi.

Hai người điền vào phiếu thông tin đều rất sơ sài nên trọng tài cũng chỉ nói qua loa. Giới thiệu xong, trọng tài rYQPLAY nhắc lại luật thi đấu, nhấn mạnh là phải biết điểm dừng, hạn chế làm thương tổn đối thủ. Do Dương Thiên cùng Hắc Lô đều từ chối mặc đồ bảo hộ thi đấu quyền anh nên trọng tài mặc định đây là trận đấu võ tự do. Hai bên được phép sử dụng bất kỳ kỹ năng hay binh khí gì, trừ những đòn cấm đánh vào chỗ hiểm.

Giới thiệu xong, hai người tiến lại gần trọng tài, ký vào giấy xác nhận điều lệ rồi lùi lại vị trí cũ. Trọng tài xác nhận không có gì sai sót, ra hiệu lệnh bắt đầu xong liền rời khỏi sàn đấu theo yêu cầu của hai người. Chờ trọng tài rời khỏi, Dương Thiên cong tay búng một cái, toàn bộ sàn đấu lập tức được bao vây bởi một lớp màn chắn phòng ngự cùng huyền trận. Người bên ngoài nhìn vào sẽ chỉ thấy cả hai đang giao thủ bình thường. Đối thủ là

Tu Chân giả, tất nhiên không được để đám người kia biết được. Tên kia cũng làm điều tương tự, ném ra vài vật dụng tạo thành trận pháp phòng ngự.

Hắc Lôì vứt bỏ áo khoác cùng chiếc áo đang mặc trên người, để lộ ra gương mặt một người đàn ông trung niên. Trên mặt và người có rất nhiều các vết sẹo ngang dọc, cơ bắp cuộn cuộn. Dấu trong lớp áo khoác màu đen là một cây đại đao dài hơn 2 mét. Giọng nói khàn khàn:

- Người chính là Dương Thiên lừng danh?

Dương Thiên ngạc nhiên:

- Người đến tìm ta khiêu chiến mà không biết ta là ai sao?

- Chỉ là để xác nhận một chút thôi. Đã nghe danh người từ lâu, hôm nay ta muốn cùng người đánh một trận thỏa thích, đồng thời chứng minh cho mọi người biết rằng, Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ cũng không phải là bất bại.

- A, nói vậy, người rất tự tin rằng mình sẽ đánh bại được ta?

- Đương nhiên.

- Thật không biết người dựa vào cái gì để tự tin như vậy, bất quá vì hành động lịch sự của người khi này, ra sẽ nhẹ tay, chỉ đánh cho người nằm liệt giường vài năm là đủ rồi.

Hắc Lôì cau mày:

- Hành động lịch sự?

- Người chờ đến lúc này mới ra tay, không giữa đường phá hỏng chuyện tốt của ta, rất lịch sự a.

Hắc Lôì lắc đầu:

- Với một kẻ sắp chết, ta vẫn luôn rất nhân từ.

Dứt lời, Hắc Lôì cả người phóng lên cao, đại đao từ trên lưng bay đến trước mặt khí thế Kim Đan đỉnh phong hoàn toàn phóng thích. Đại đao nằm chắc trong tay, đao ảnh kéo dài chém mạnh xuống. Do không gian sàn đấu quyền anh khá hẹp, tầng lầu cũng chỉ cao có hơn 20 mét, Dương Thiên không có chỗ để tránh né, đành đưa tay lên chặn lấy đao ảnh. Đao ảnh từ trên không đập xuống, vô cùng hung hãn, nhưng vừa chạm vào tay Dương Thiên thì lập tức tan vỡ, biến mất không thấy dấu vết. Dương Thiên xoa xoa bàn tay, thần thức phóng thích, bao phủ lấy Hắc Lôì. Dường như hiểu được chuyện gì, khóe miệng hắc nhếch lên nụ cười bí ẩn:

- Thì ra là vậy, đây là thứ khiến người tự tin chiến thắng ta sao?

Thần thức của Hắc Lôì chỉ là Kim Đan hậu kỳ, vốn không phát hiện vừa bị Dương Thiên quét qua. Hắc còn đang kinh hãi vì một đao kia bị hóa giải quá dễ dàng, theo quán tính hỏi lại:

- Người đang muốn nói cái gì?

Dương Thiên vẫn tỏ ra thần bí:

- Công pháp người tu luyện rất đặc biệt, là từ nơi nào mà có được?

Ánh mắt Hắc Lôì xoẹt qua một tia hoảng hốt, vội chối:

- Người nói vớ vẩn gì đó, công pháp mỗi người mỗi khác, của ta đương nhiên không giống của người.

- Vậy sao, đòn tấn công của người khi nãy đã tương đương với Nguyên Anh sơ kỳ. Trong khi đó khí tức người phát ra lại chỉ là Kim Đan hậu kỳ, người giải thích thế nào đây?

Đáp lại Dương Thiên là ba đao liên tục chém xuống nối tiếp nhau, mỗi đao đều không hề thua kém đao đầu tiên. Đao đao chú trọng sức mạnh, công phá hủy diệt mục tiêu, kiếm chú trọng sự tinh tế, chính xác. Dương Thiên hai ngón tay khép lại, một tia kiếm khí nhỏ bằng hai đầu ngón tay bắn ra, nhẹ nhàng xuyên qua ba cái đao ảnh. Đao ảnh tan biến, kiếm khí xuyên qua tay của Hắc Lôì bắn về phía phong ấn.

Phong ấn rung nhẹ lên rồi bình thường trở lại, Hắc Lôì từ trên không trung rớt xuống, đại đao rơi ngay cạnh bên. Dương Thiên bước đến, cầm lấy đại đao:

- Hình như kiếm của ta mạnh hơn đao của người a.

Hắc Lôì đưa tay che chỗ vết thương, cố gắng đứng dậy, thân hình xiêu vẹo, giọng nói run rẩy:

- Vừa rồi là do ta bất cẩn mới bị người đánh trọng thương. Nếu người là anh hùng hảo hán thì hãy trả đao lại cho ta, chúng ta tiếp tục phân thắng bại.

Dương Thiên nhìn Hắc Lôì như một tên ngốc:

- Phân thắng bại? Người đứng còn không vững, dựa vào cái gì để đánh tiếp với ta. Chưa kể...

Dương Thiên chưa kịp nói hết câu, Hắc Lôì đã kêu thảm một tiếng, máu từ cánh tay phun ra, từ chỗ vết thương, từng vết nứt đang lan tỏa ra các nơi khác. Cố gắng áp chế thương thế, Hắc Lôì lấy từ trong người ra một viên thuốc nuốt vào rồi ngồi xuống tĩnh tọa. Dương Thiên đưa cao thanh đao trong tay, định một đao giải quyết, chợt nhớ lại Hắc Lôì khi này đã kiên nhẫn chờ hãn đàn hạ đao xuống. Hãn xưa nay không thích nợ người khác thứ gì.

Búng tay một cái, tia sáng màu xanh từ tay Dương Thiên bay thẳng vào vết thương trên người Hắc Lô. Bách Kiếm lực tích tụ trong người lập tức bị hóa giải. Dương Thiên ném thanh đao trong tay ra, đại đao bay thành hình vòng cung rồi cắm xuống ngay dưới chân Hắc Lô:

- Kiếm lực ta đã thay người hóa giải, thương thế ta cũng đã thay người áp chế. Hiện tại ta cho người một cơ hội, cầm lấy thanh đại đao này, ra đòn mạnh nhất của người đi.

Hắc Lô hai mắt mở to, trong mắt ánh lên vẻ thù hận. Là một người cuồng chiến, hành động thương hại của Dương Thiên chính là đang sỉ nhục hắn.

Thương thế đã được áp chế, Hắc Lô một tay nhắc bổng đại đao, chỉ về phía Dương Thiên:

- Dương Thiên, người sẽ phải hối hận vì đã cho ta cơ hội ta chém ra một đao này.

Dương Thiên tùy tiện nói:

- Nói đánh thì đánh nhanh lên, còn có người đang đợi ta trên kia.

Hắc Lô thu hồi vẻ mặt thù hận, đưa tay vuốt ve thanh đại đao:

- Thanh đao này gọi là Khấp Huyết, đã theo ta chinh chiến nhiều năm, giết chết vô số kẻ thù. Nhờ vào nó ta mới lĩnh ngộ được một chiêu kia. Ta biết, nếu ta chém ra 1 chiêu này, Khấp Huyết sẽ tan vỡ. Nhưng hiện tại nó đang kêu gào với ta rằng hãy chiến một lần cho sáng khoái, hãy chém ra một đao cực mạnh khiến kẻ thù run sợ.

Dương Thiên hơi ngẩn ra, hắn đã hiểu ra điều gì đó:

- Khoan đã, người dường như không phải đến đây để giết ta?

Hắc Lôì gật đầu:

- Ta và người không thù không oán. Ta chỉ muốn cùng người đánh một trận cho thật sản khoái, bỏ mặc chuyện sống chết qua một bên.

Gần đây Dương Thiên gây thù chuốc oán nhiều nơi nên có rất nhiều kẻ thù. Hắc vẫn tưởng Hắc Lôì là do một thế lực nào đó phái đến để tiêu diệt hắc. Hiện tại xem ra không phải vậy, tu sĩ Kim Đan hậu kỳ mà thực lực ngang ngửa Nguyên Anh sơ kỳ như Hắc Lôì, không có bất kỳ thế lực nào có khả năng sở hữu. Vậy chỉ còn lại một lời giải thích duy nhất, Hắc Lôì chính là tán tu, hơn nữa đã tồn tại từ rất lâu đời.

Chỉ là tán tu mà lại có thể tu luyện đến mức này, thật sự là một nhân tài. Giữa hai người lại không có thù oán sâu nặng gì, Dương Thiên có chút không nỡ xuống tay:

- Đã như vậy, một đao này người không cần đánh ra nữa. Ta và người vốn không cần đến mức người sống kẻ chết.

Hắc Lôì hai mắt hiện lên sự kiên nghị, giọng nói đầy bá khí:

- Ta Đao Vương Hắc Lôì. Lời đã nói ra sẽ không rút lại, một đao này ta lần đầu chém ra, hi vọng người sẽ vượt qua được.

Đao là bá giả, bá đao tuyệt luân, người luyện đao đều có ngạo khí của riêng mình. Hắc Lôì đã quyết tâm liều mạng, Dương Thiên liền chiều theo ý hắc, thân hình lùi về góc sàn đầu:

- Nơi này đã được màn chắn của ta bảo hộ, người cứ yên tâm chém ra một đao mạnh nhất của mình đi.

- Được.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 225: Pháp Diệt

Hắc Lô một lần nữa tung người bay lên không trung, khí thế liên tục tăng mạnh. Nhìn qua biểu hiện vẫn chỉ là Kim Đan hậu kỳ nhưng đã không chút thua kém Nguyên Anh sơ kỳ.

Sau lưng Dương Thiên xuất hiện một vết nứt không gian rất nhỏ, một chuôi kiếm từ đó hiện ra. Kiếm chỉ mới hiện ra một phần nhỏ đã khiến không gian chấn động kịch liệt. Dương Thiên lập tức đưa tay nắm lấy chuôi kiếm, áp chế sức mạnh khủng khiếp kia. Không gian yên tĩnh trở lại, trên RrPzko4 tay Dương Thiên là một thanh trường kiếm, thân kiếm khắc vô số các loại pháp ấn chằng chịt che phủ lên nhau.

Kiếm gọi Pháp Diệt, là một phần bản mệnh pháp bảo của Dương Thiên. Có khả năng phá mọi loại pháp thuật, công kích của đối thủ. Sử dụng kiếm này chứng tỏ Dương Thiên không có ý định giết chết Hắc Lô. Chỉ là muốn đánh một trận sáng khoái, cần gì phải người sống ta chết. Sử dụng thứ này là để chứng tỏ sự tôn trọng đối thủ mà thôi

Hắc Lô thấy trên tay Dương Thiên đột nhiên xuất hiện một cây kiếm cổ quái, gương mặt cũng tỏ vẻ ngưng trọng. Khi này Dương Thiên chỉ tùy ý phát tay đã đủ đánh hấn trọng thương. Hiện tại Dương Thiên đã lấy ra pháp bảo, dù dùng một đao mạnh nhất kia, Hắc Lô vẫn không có chút tự tin nào.

Ánh mắt Hắc Lô hiện lên vẻ quyết liệt, khí tức toàn thân một lần nữa tăng mạnh. Dường như phá vỡ giới hạn Nguyên Anh sơ kỳ, bước vào Nguyên Anh trung kỳ. Mãi đến Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong mới dừng lại.

Dương Thiên là Chân Tiên, tình huống trước mắt là gì hắc dương nhiên hiểu rõ, thở dài một hơi:

- Ta không có ý định giết người, cần gì phải khổ như vậy.

Hắc Lôi cười to:

- Ha ha, người nói vậy chứng tỏ đã biết ta đang muốn làm gì. Những gì người nói từ đầu đến giờ đều đúng. Không sai, tu vị của ta đích thực chỉ là Kim Đan hậu kỳ, hơn nữa mãi mãi không thể tấn cấp Nguyên Anh kỳ. Nguyên nhân là do một bộ công pháp đặc biệt ta thu được từ động phủ cổ tu sĩ, gọi là Cửu Chuyển Kim Đan Quyết.

- Người tu luyện công pháp này mỗi lần đạt đến Kim Đan hậu kỳ sẽ phong ấn Kim Đan của mình lại, tiến hành tu luyện lại từ đầu. Trải qua chín lần, công pháp đại thành, trong cơ thể xuất hiện đồng thời 9 cái Kim Đan, sức mạnh sẽ không kém gì Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ. Cái giá phải trả chính là cả đời chỉ có thể dừng lại ở Kim Đan hậu kỳ, vô pháp đột phá. Thọ nguyên không thể tăng lên.

- Hắc Lôi ta từ một tiểu tu sĩ, may mắn lấy được công pháp này, đến nay cũng đã gần 800 tuổi, thọ nguyên sắp tiêu hao hết. Vốn nghĩ rằng trên đời này không còn đối thủ, nào ngờ trước khi thọ nguyên tiêu hao hết, người lại xuất hiện, thật là không uổng công ta cực khổ tu luyện đến bước này.

Dương Thiên im lặng không nói gì. Hắc Lôi nói không thể đột phá Nguyên Anh kỳ, chuyện này tuy không hoàn toàn đúng nhưng cũng gần như vậy. Kim Đan hậu kỳ đột phá Nguyên Anh kỳ tỉ lệ chưa đến 2%, tu luyện Cửu Chuyển Kim Đan Quyết khi đột phá Nguyên Anh kỳ cần 9 viên Kim Đan đồng thời lột xác, trở thành Nguyên Anh. Tức là 0,02 mũ 9 lần khả năng thành công, thấp đến đáng thương. Hơn nữa khi Nguyên Anh đại thành sẽ phải tiếp nhận Thiên Kiếp mạnh gấp hàng trăm lần bình thường.

Đó là chưa kể pháp tắc thế giới này không cho phép tu sĩ đột phá Nguyên Anh kỳ.

Nhiều yếu tố gộp lại, Hắc Lôi chắc chắn sẽ không thể đột phá, thọ nguyên sắp chết, hẳn muốn liều mạng đánh một trận cũng là điều dễ hiểu. Hắc Lôi giống như đang để lại di ngôn, Dương Thiên sẽ không ngăn cản.

Hắc Lôi vẫn tiếp tục nói:

- Vừa nãy khi người tùy ý phá nát đòn tấn công của ta, ta đã biết chênh lệch của chúng ta lớn đến thế nào. Người chắc chắn không phải Nguyên Anh sơ kỳ tu sĩ như tên kia đã nói.

- Khoan đã, tên kia mà người nói là ai?

Hắc Lôi từ chối cho biết:

- Ta đã hứa là sẽ không tiết lộ danh tính của hẳn. Chuyện đó bỏ qua một bên đi. Người đã lấy ra binh khí, chứng tỏ đã muốn nghiêm túc tiếp một đao của ta đúng không?

Dương Thiên lắc đầu:

- Chỉ là để thể hiện sự tôn trọng mà thôi, người còn chưa xứng đáng là đối thủ của ta.

Hắc Lôi lại cười to, trong nụ cười chứa đựng sự tức giận:

- Đám Nguyên Anh kỳ các người đều tự cao như vậy. Ta nói cho người biết, ta vừa mới sử dụng một bí pháp được ghi lại trong Cửu Chuyển Kim Đan Quyết, chỉ được dùng khi muốn tử chiến với đối thủ, gọi là Toái Đan. Ta cùng lúc phá vỡ 9 viên Kim Đan, thiêu đốt bản mệnh tinh huyết, tạm thời đạt đến Nguyên Anh Trung kỳ đỉnh phong. Thêm vào một đao kia, dù là Nguyên Anh hậu kỳ cũng phải cẩn thận đón đỡ.

Dương Thiên vẫn tỏ vẻ chẳng để trong lòng:

- Đây là di ngôn của người sao, còn gì thì nói một lần cho hết đi.

- Cuồng vọng.

Hắc Lô hét to, đưa đao qua cao hơn đầu:

- Đây là một đao mạnh nhất đời ta, Vạn Đao Phá.

Dứt lời, hai tay Hắc Lô vung mạnh, Khấp Huyết đao thuận thế chém xuống. Đao chém được nửa đường thì tang vỡ thành vô số mảnh vụn. Mỗi mảnh vụn được bao bọc trong đao khí như những thanh tiểu phi đao. Hàng nghìn, hàng vạn tiểu phi đao theo tiếng hét của Hắc Lô lao về phía Dương Thiên.

Trái ngược với sự bá đạo của Hắc Lô, Dương Thiên bày ra tư thế trang nhã. Kiếm là vương giả, chú trọng kỹ thuật, sự tinh túy của kiếm Dương Thiên đã sớm hoàn toàn nắm giữ. Hắc đưa Pháp Diệt kiếm lên, nhẹ nhàng phẩy nhẹ, động tác vô cùng ưu mỹ, nhìn rất đẹp mắt.

Không có khí thế hùng hực, không có âm thanh gào thét. Từng điểm sáng xếp thành một dòng sông màu xanh (Thanh Hà) trôi một cách chậm chạp, va chạm vào vô số tiểu phi đao kia.

Va chạm tưởng chừng rất mãnh liệt lại không vang lên bất kì tiếng động nào. Nơi các điểm sáng màu xanh đi qua, tiểu phi đao lần lượt biến mất, hóa thành những mảnh sắt vụn rơi xuống đất. Thanh Hà vẫn nguyên vẹn không chút hao tổn, xuyên qua người Hắc Lô rồi va chạm vào màn chắn biến mất.

Dương Thiên thu Pháp Diệt trở về, mỉm cười nói:

- Đây là một phần bản mệnh pháp bảo của ta, Pháp Diệt, diệt trừ vạn pháp, xóa bỏ mọi loại công kích. Ngoài ra thì không có năng lực sát thương bất cứ thứ gì.

Hắc Lôi từ trên không hạ xuống, cười một cách điên cuồng:

- Hay cho một thanh Pháp Diệt kiếm. Hắc Lôi ta đánh hơn ngàn trận toàn thắng, không ngờ hôm nay lại bại trong tay một thanh kiếm không hề có lực sát thương. Thật sự là trò cười...

Nói đến đây, Hắc Lôi phun ra một ngụm máu tươi. Pháp Diệt không tổn hại hãn, nhưng sử dụng Toái Đan cùng thiêu đốt bản mệnh tinh huyết thì chắc chắn sẽ chết.

Dương Thiên lãnh đạm nói:

- Không có lực sát thương không có nghĩa sẽ thất bại. Như những kẻ tu luyện Tịnh Hóa lực, tịnh hóa kẻ thù, không đánh mà thắng. Người đã là kẻ sắp chết, có muốn biết vì sao lại thất bại hay không?

Hai mắt Hắc Lôi lại hiện lên vẻ điên cuồng, sử dụng cả bí pháp, tính mạng, hi sinh bảo đao Khấp Huyết chinh chiến nhiều năm, cuối cùng vẫn thất bại thảm hại. Hãn không cam tâm a.

- Mau nói cho ta biết, ta không tin là do thanh Pháp Diệt kiếm kia. Tu vị của ngươi rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào?

Dương Thiên bật cười:

- Chuyện này có nói người cũng sẽ không tin, chỉ cần biết rằng, Nguyên Anh kỳ trong mắt ta yếu đến mức đáng thương, dùng một ngón ta cũng có thể giết chết được.

Nói xong, Dương Thiên xoay người rời đi. Hắc Lô hai mắt vô hồn, lăm lăm:

- Chẳng lẽ là Phân Thần kỳ, không thể nào, dù tại Tu Chân giới, Phân Thần kỳ cũng là tối cao tồn tại. Một mảnh đại lực bị vứt bỏ như Ấn Thế đại lực sao có thể xuất hiện đại năng bậc này.

Câu hỏi của hắn không có câu trả lời. Hai mắt Hắc Lô trừng to, cả người căn phòng lên rồi nổ tung. Xương cốt, huyết nhục văng khắp nơi. Đột nhiên, giữa sàn đấu xuất hiện một chấm đen, mọi thứ xung quanh liền bị hút vào trong đó. Những mảnh vỡ vụn của Khấp Huyết cũng theo lực hút tiến vào trong lỗ đen. Sàn đấu sạch sẽ, lỗ đen cũng biến mất.

Dương Thiên búng tay, một đạo thân ảnh tương tự Hắc Lô xuất hiện. Trên người hắn vẫn mặc chiếc áo khoác đen, chỉ chút vết thương, khoe miệng rỉ máu. HÀi lòng với hình tượng mình vừa tạo ra, Dương Thiên chỉ tay lên trần nhà, tia sáng màu xanh theo đó bắn ra, màn chắn, huyền trận, trận pháp do Hắc Lô ném ra đồng loạt biến mất. Dương Thiên vuốt thẳng lại cổ áo rồi đưa tay ra hiệu cho trọng tài:

- Trận đấu đã xong, người mau lên đây tuyên bố kết quả đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 226: Lại Bị Nhắm Đến

Trọng tài vẫn còn chưa hết bất ngờ nên không để ý tới lời của Dương Thiên nói. Tuy Dương Thiên đã dùng huyền trận che mắt, trận đấu mà mọi người được xem chẳng qua là do hăn tự dựng lên mà thôi. Nhưng để thêm phần hấp dẫn, trận đánh ảo đó cũng có rất nhiều pha võ thuật đẹp mắt, so với những màn trình diễn quyền anh thì hay hơn rất nhiều. Chỉ là hai vị khách lại có một trận đấu hay như vậy, người xem đều tỏ ra vô cùng hào hứng, đến cả trọng tài và ban tổ chức cũng bị kinh ngạc không ít.

Dương Thiên nhắc lại một lần nữa:

- Trọng tài, mau lên đây công bố kết quả đi.

Trọng tài cuối cùng cũng nghe thấy lời nói của Dương Thiên, gật đầu bước lên. Dương Thiên và Hắc Lôì đứng ở hai bên, trọng tài nắm tay Dương Thiên đưa cao lên trời, nói to:

- Ta xin tuyên bố, người thắng cuộc trong trận đấu này là Dương Thiên.

Cả khán phòng vang lên tràng pháo tay cùng tiếng reo hò mãnh liệt. Đã lâu rồi bọn họ mới được xem một trận đấu thú vị và kịch tính đến vậy.

Trận đấu kết thúc, Dương Thiên cùng Hắc Lôì theo hướng dẫn đi vào căn phòng phía sau màn che kị vài loại giấy tờ. Dương Thiên là người thắng, được trả 10000 USD. Còn Hắc Lôì chỉ được trả 2000 USD. Thanh toán xong xuôi, Hắc Lôì theo lối cửa sau rời đi còn Dương Thiên trở về chỗ của Bạch Khiết.

Vừa thấy Dương Thiên đi lại, Bạch Khiết đã vui mừng vỗ tay, reo to:

- Dương Thiên, người quả thực rất lợi hại a. Lão già kia ra đòn rất đẹp mắt nhưng lại không chạm được vào người người một lần nào.

- Đó là hiển nhiên, ngay từ đầu ta đã nói ở đây chẳng có ai là đối thủ của ta. Lão già kia so với đám võ sĩ quyền anh thì mạnh hơn một ít, bất quá còn kém xa ta.

Bạch Khiết nhìn Dương Thiên bằng ánh mắt sùng bái:

- Thật lợi hại. Dương Thiên, ta muốn học, ta muốn lợi hại như người.

- Ấc, cái này...

- Sao vậy, người không muốn dạy ta hay sao?

Dương Thiên vội lắc đầu:

- Thứ này không phải một sớm một chiều là có thể học được. Muốn lợi hại như ta cần phải có ít nhất 10 năm khổ luyện. Đó là trong trường hợp tư chất của người rất tốt, bằng không, tiêu tốn 15, 20 năm là chuyện bình thường.

Bạch Khiết nghe xong liền tỏ vẻ thất vọng. 15, 20 năm, khi đó nàng đã già rồi, võ công cao cường để làm gì a. Dương Thiên biết Trảm Phong thuật đã có hiệu quả, liền an ủi nàng:

- Tiểu Khiết, người đừng nghĩ đến chuyện này nữa. Nếu kẻ nào dám có ý đồ với người, ta sẽ thay người giải quyết bọn hắn.

Hai mắt Bạch Khiết lại sáng lên:

- Người nói thật chứ?

- Đương nhiên, ta đã lừa dối người lần nào chưa?

Bạch Khiết bĩu môi:

- Nếu người lừa dối ta, làm sao ta biết được chứ.

Dương Thiên gãi đầu, cô nàng này cũng không dễ bị gạt như hân nghĩ a.

- Vậy phải làm thế nào người mới tin tưởng?

- Chúng ta móc tay đi, ai làm trái sẽ là con rùa rụt đầu.

- Nhưng hình như chỉ có ta bị thiệt thì phải?

Bạch Khiết làm vẻ mặt đáng thương:

- Người không muốn sao. Dương Thiên, chẳng lẽ ngay từ đầu người đã chủ tâm lừa dối ta?

- Dừng, tiểu Khiết, trò này người đã diễn nhiều lần lắm rồi. Ta đồng ý móc tay là được chứ gì.

Bạch Khiết cười hì hì, đưa tay ra trước mặt hân:

- Là tại người nên ta mới phải làm như vậy.

Hai người móc tay xong, Bạch Khiết ôm lấy tay Dương Thiên:

- Người đã hứa rồi, từ này về sau nhất định không được vứt bỏ ta.

- Dương Thiên ta xưa nay chưa từng nuốt lời.

- Được, chúng ta mau trở về đi.

Dương Thiên hơi ngạc nhiên:

- Không phải người rất thích xem thi đấu quyền anh sao?

Bạch Khiết cười:

- Đó là trước kia, sau khi xem người thi đấu một trận, ta liền cảm thấy quyền anh thực sự quá nhàm chán.

- A, vậy thì trở về thôi.

Hai người rời khỏi khán phòng, vừa bước ra đến xe, Dương Thiên phát hiện có một thứ gì đó đang quan sát hẩn. Thần Thức tỏa ra, trong đầu Dương Thiên xuất hiện hình ảnh của hơn 10 con chuồn chuồn đang bay gần đó. Điểm khác biệt của những con chuồn chuồn này là hai mắt bọn chúng có màu đỏ nhạt. Thần thức tiến sâu vào trong có thể nhìn thấy vài chi tiết máy móc đang hoạt động.

Loại máy theo dõi này thực sự rất tinh vi, đến vỏ bọc cũng làm bằng lớp vỏ của chuồn chuồn thực. Máy quay được sắp đặt trong hai mắt, rất khó để phát hiện.

Bạch Khiết lên xe nổ máy, thấy Dương Thiên vẫn chưa chịu vào liền gọi:

- Dương Thiên, người còn đứng đó làm gì, mau lên xe đi.

- Ta biết rồi.

Dương Thiên ngồi vào trong, Bạch Khiết liền kéo tay lái phóng đi, để lại dưới đất là một đồng mảnh vụn hình xác chuồn chuồn. Không cần nói Dương Thiên cũng có thể đoán ra được, đây là do kẻ đã nói với Hắc Lôi về hẩn để dụ dỗ tên kia tìm đến. Nếu Dương Thiên chỉ là tu sĩ Nguyên Anh kỳ thông thường, hẩn đã phải chết không nghi ngờ. Kẻ dám tính kế hẩn đều sẽ không có kết quả tốt đẹp. Chỉ là hiện tại chưa có manh mối cụ thể, Dương Thiên tạm thời tha cho hẩn một thời gian. Tin rằng tên kia sẽ sớm tìm đến một lần nữa.

...

Phân thân Hắc Lôi rời khỏi một thời gian thì tan biến, hơn 30 phút sau mới có vài bóng đen xuất hiện. Đám người này làm việc rất cẩn thận, không dám tùy tiện hiện hình. Chỉ đến khi chắc chắn an toàn mới dám ra mặt. Một người áo đen, trên đầu có gắn một món trang sức hình ác quỷ, yên lặng không nói lời nào đi lại kiểm tra vị trí Hắc Lôi biến mất.

Hơn 20 phút sau, xác định là không có dấu vết gì còn sót lại, người này làm các thủ thế kỳ lạ. Những người phía sau hiểu ý, lập tức tản ra theo nhiều hướng khác nhau. Tên thủ lĩnh chờ đám người rời đi, ném xuống đất một cái tiêu ký hình giọt máu rất nhỏ rồi biến mất trong màn đêm.

Theo Bạch Khiết về đến nhà an toàn, Dương Thiên mới nói:

- Cũng đã trễ rồi, người mau vào nhà đi.

Bạch Khiết ngăn ra:

- Người không cùng ta vào sao?

Dương Thiên lắc đầu:

- Không cần, bây giờ cũng đã trễ, ta cũng nên trở về rồi.

Bạch Khiết có chút không nỡ:

- Dương Thiên, đã hơn 10h tối, hay là người ngủ lại nhà ta một đêm, sáng mai hẳn về.

- Chúng ta còn chưa kết hôn mà người đã muốn ta đến ở rể rồi sao?

Bạch Khiết đỏ mặt, sẵn giọng để che dấu sự xấu hổ:

- Người nói bậy bạ gì đó, ai muốn kết hôn với người chứ.

Một tay ôm lấy ngực, Dương Thiên làm bộ dạng buồn bã:

- Ai, nữ nhân các ngươi đều là kẻ phụ bạc, chơi chán rồi vứt bỏ. Làm nam nhân, chọn sai người phụ nữ của đời mình là điều đáng buồn nhất a.

Bạch Khiết mặt lúc xanh lúc đỏ, há to miệng không nói lên lời. Nàng không ngờ Dương Thiên còn có một bộ mặt như thế này. Nhìn biểu lộ của Bạch Khiết, Dương Thiên cười to:

- Ha ha, không đùa giỡn nữa. Người vào nhà trước đi, ta cũng phải ra về rồi.

Có hơi thất vọng một chút, Bạch Khiết định làm cái gì đó nhưng lại thôi, xoay người đi vào trong nhà. Dương Thiên bây giờ cũng tính là người từng trải, kinh nghiệm tình trường khá nhiều, hẳn dễ dàng nhận ra Bạch Khiết muốn làm gì. Hắn đưa tay nắm lấy tay của Bạch Khiết, kéo nàng xoay người lại, hôn lên môi nàng.

Bạch Khiết bị bất ngờ, hai mắt tròn to, không kịp phản ứng lại. Đến khi đầu óc nàng hoạt động trở lại, Dương Thiên đã sớm mất dạng, chỉ để lại một tròng cười dài. Bạch Khiết mặt đỏ bừng, tức giận đến dậm chân:

- Hừ, cần gì phải chạy nhanh như vậy chứ, ta cũng sẽ không ăn thịt người. Cùng lắm, cùng lắm chỉ bắt người đứng yên để ta hôn lại một cái thôi mà.

Dương Thiên đã sớm chạy xa, nếu hắn nghe được câu này chắc chắn sẽ tiếc đứt ruột. Hắn lo sợ Bạch Khiết sẽ giống Diệp Linh, then quá hóa giận nên nhanh chân chạy trước. Bạch Khiết tính cách bề ngoài rất giống với Diệp Linh, đều rất trẻ con và ham vui. Nhưng giữa 2 nàng vẫn có sự khác biệt lớn, Diệp Linh dễ ngượng ngùng, Bạch Khiết lại ưa thích chủ động. Hiểu được điểm này đối với một kẻ vừa mới năm giữ chút kinh nghiệm tình trường như Dương Thiên vẫn còn quá xa vời.

Trở về biệt thự, Dương Thiên đối với những gì diễn ra hôm nay rất RwWBCS0 hài lòng. Bạch Khiết xem như chính thức trở thành nữ nhân của hắn, kế hoạch xây dựng đại hậu cung bắt đầu đạt được những thành công to lớn. Mang theo giấc mơ 3000 phi tần mỹ nữ, Dương Thiên chìm vào giấc ngủ sâu.

...

Tại một nơi rất sâu dưới đáy biển phía nam Thái Bình Dương, một nam nhân đang ngồi lơ lửng giữa không trung. Phía dưới là một bể máu màu đỏ tươi, từng sợi huyết khi bốc lên chảy vào trong người của hắn. Nam nhân đang nhắm mắt tĩnh tọa, đột nhiên hai mắt hắn mở to ra, giọng nói băng lãnh vang lên:

- Vào đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 227: Huyết Thần Kinh Sợ

Bên ngoài không vang lên tiếng động nào, một bóng đến như ma quỷ xuất hiện ngay gần Huyết Hồ, cúi đầu nói:

- Huyết Thần đại nhân, ta vừa thu được tin tức về trận chiến giữa Dương Thiên và Đao Vương Hắc Lôi.

Huyết Thần từ trên không nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt bóng đen, lãnh đạm nói:

- Kết quả thế nào?

Bóng đen hơi chần chừ:

- Cái này...

- Liễu Hạc, người dù sao cũng là môn chủ của Ma môn, hành sự phải dứt khoát. có chuyện gì mau nói thẳng ra.

Liễu Hạc vội cung kính nói:

- Bẩm Huyết Thần đại nhân, chuyện này thực sự rất kỳ lạ. Ta cũng không biết phải nói thế nào cho phải.

- Vậy thì kể lại cụ thể chi tiết cho ta nghe đi.

Liễu Hạc sắp xếp lại câu chuyện trong đầu, bắt đầu kể:

- Ta đã cho người dùng công nghệ hiện đại nhất để theo dõi Đạo Vương Hắc Lôi. Đáng tiếc cả Hắc Lôi và Dương Thiên đều rất thận trọng, bày ra huyền trận cùng trận pháp phòng ngự để che dấu trận đấu đó.

- Nói điềm chính.

Liễu Hạc thầm chửi trong lòng: “Không phải người bắt ta kể cụ thể chi tiết hay sao”. Nghĩ vậy nhưng hắn chỉ để trong lòng, tiếp tục kể:

- Kết quả vô cùng bất ngờ, Dương Thiên dành chiến thắng mà không bị bất kỳ vết thương nào trên người. Hắc Lôi tuy trên người bị thương tích khá nặng nhưng lại không chết như chúng ta dự kiến. Sau khi Hắc Lôi rời khỏi sàn đấu, đi được một đoạn thì liền biến mất không thấy dấu vết. Người của ta đã điều tra kĩ càng mà không thu được gì, giống như hắn đã bốc hơi khỏi thế giới này.

Huyết Thần cau mày:

- Người chắc chắn là hắn đã biến mất, có thể là do tốc độ quá nhanh nên đám thuộc hạ của người không phát hiện được.

Liễu Hạc lắc đầu:

- Chuyện này chắc chắn không thể xảy ra. Hắc Lôi tuy mạnh nhưng chỉ chủ tu đao pháp, hung mãnh, bá đạo chứ không tập trung vào tốc độ. Tốc độ phi hành của hắn so với Nguyên Anh kỳ đại kỳ tu sĩ còn kém xa. Người ta cử đi theo dõi lần này là một vị Kim Đan hậu kỳ chủ tu phong hệ linh lực, tốc độ so với Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ chỉ kém có một đường.

Huyết Thần hù lạnh:

- Người đã từng thấy Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ phi hành bao giờ chưa. Kim Đan hậu kỳ có thể so sánh được hay sao?

Bị mắng vô cớ, Liễu Hạc trong lòng tức giận. Bất quá hắn vẫn không mở miệng phản bác lại, Huyết Thần nói đúng, Liễu Hạc chưa từng nhìn thấy Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ toàn lực phi hành. Những điều vừa nói chỉ là suy đoán của hắn mà thôi.

Huyết Thần nói xong cũng ra vẻ trầm ngâm, một hồi lâu sau mới lên tiếng:

- Điều người nói cũng có điểm đúng, tốc độ của Hắc Lôi xác thực rất kém, cùng lắm chỉ ngang với tên Kim Đan hậu kỳ tu luyện phong hệ linh lực kia. Vậy thì chuyện này chỉ có một câu trả lời duy nhất.

- Là gì?

Liễu Hạc vội hỏi, từ khi nhận được tin tức để đến đây báo cho Huyết Thần, hắn đã không ngừng suy nghĩ vấn đề này. Đáng tiếc vẫn chưa tìm được câu trả lời thích hợp.

Huyết Thần vẻ mặt ngưng trọng:

- Hắc Lôi đã bị Dương Thiên giết chết từ trên sàn đấu.

- Cái gì? Không thể nào, Huyết Thần đại nhân, đáp án này ta đã từng nghĩ đến. Nhưng so với việc tốc độ của Hắc Lôi nhanh đến mức tên Kim Đan hậu kỳ kia không thể phát hiện được còn khó tin hơn.

- Vậy sao? Người nói rõ hơn một chút đi.

- Đại nhân. Chính miệng ngài đã nói Hắc Lôi tu luyện chính là Cửu Chuyển Kim Đan Quyết do bản thể của ngài để lại, thực lực đã tương đương với Nguyên Anh sơ kỳ. Chưa kể đến trong đó còn có bí pháp Toái Đan, dù Dương Thiên có là Nguyên Anh trung kỳ cũng chắc chắn phải bỏ mình. Chẳng lẽ lời nói trước đó có gì sai sót hay sao?

Huyết Thần lắc đầu:

- Đây là ký ức của bản tôn để lại, đương nhiên không thể sai được.
- Đại nhân muốn nói là tu vị Dương Thiên đã đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ rồi sao?

Thở dài một hơi, Huyết Thần trầm giọng nói:

- Đúng vậy.

Đạt được câu trả lời chắc chắn, tâm trạng của Liễu Hạc như rơi vào hầm băng. Nguyên Anh hậu kỳ, đây là đại nhân vật mà cho dù Huyết Thần khôi phục cũng không phải đối thủ. Liễu Hạc cả người run rẩy, lắp bắp nói:

- Chuyện này, chuyện này không thể nào...
- Khó tin nhưng lại là sự thật. Ngoài đáp án này ra ta không còn lời giải nào khác cho cái chết khó hiểu của Hắc Lô. Theo suy đoán của ta, Hắc Lô đã sớm chết trên sàn đấu, thứ mà đám thuộc hạ của người theo dõi chẳng qua là một phân thân do Dương Thiên dùng linh lực ngưng tụ thôi.
- Linh lực ngưng tụ?
- Thần thông của Nguyên Anh kỳ, không phải là thứ mà người có thể hiểu được.

Còn một chuyện Huyết Thần vẫn chưa nói ra, đó là muốn RyhYVqz dùng linh lực ngưng tụ phân thân thì tu vị ít nhất đã phải tiếp cận Phân Thần kỳ. Có được linh lực tinh khiết, Nguyên Thần đủ mạnh mẽ điều khiển phân thân. Có thể nói, dù là trong hàng ngũ Nguyên Anh hậu kỳ đại tu sĩ, Dương Thiên vẫn là một trong những người mạnh nhất.

Im lặng, không khí chung quanh trở nên nặng nề. Phải hơn 15 phút sau, Liễu Hạc mới lại lên tiếng:

- Chính miệng ngài đã từng nói, pháp tắc của thế giới này không cho phép Kim Đan kỳ tu sĩ đột phá Nguyên Anh kỳ. Dù tên Dương Thiên kia có sử dụng Chuyển Anh đại pháp thì cả đời này cũng chỉ dừng lại ở Nguyên Anh sơ kỳ, tại sao bây giờ...

Huyết Thần cắt lời:

- Đúng là ta đã từng nói như vậy, đây là do chính miệng bản tôn nói ra, chắc chắn không sai. Thật ra nếu suy xét kỹ càng, chuyện này cũng không quá khó để giải thích.

- Ý của đại nhân là?

- Ta nghĩ Dương Thiên là Nguyên Anh kỳ tu sĩ tồn tại từ rất lâu, trước khi bản thể chém đứt Tu Chân giới, mang theo mảnh vỡ sát nhập vào thế giới này.

Liễu Hạc lâm vào trầm tư, đây đúng là câu trả lời duy nhất cho sự cường đại của Dương Thiên, có điều hẳn vẫn có điểm thắc mắc:

- Bản thể của đại nhân trước khi rời khỏi đây không phải đã tiêu diệt toàn bộ tu sĩ Nguyên Anh kỳ trở lên sao?

- Hừ, người quên rồi sao. Đám Nguyên Anh kỳ của Thiên Sơn Thánh Phong đã dùng một phương pháp bí mật nào đó để che dấu được bản tôn. Dương Thiên làm được chuyện này cũng không phải điều gì lạ. Dù sao khi đó bản tôn đang rất vội, bỏ lỡ vài tên là chuyện bình thường.

- Nói vậy Dương Thiên là lão quái vật đã sống vài ngàn năm, tại sao trận đại chiến trước đó hẳn không tham dự vào?

- Có khả năng khi đó hẳn đang đột phá bình cảnh. Nguyên Anh sơ kỳ tuổi thọ lên đến 2 ngàn, trung kỳ 3 ngàn, hậu kỳ 5 ngàn. Công pháp có công

dụng trú nhan tại Tu Chân giới cũng không thiếu. Tập hợp tất cả các yếu tố, đây chính là câu trả lời cho nguồn gốc bí ẩn của Dương Thiên.

Liễu Hạc tâm trạng sa sút:

- Hắn đã ẩn mình lâu như vậy, tại sao lại xuất hiện ngay đúng vào lúc này. Chẳng lẽ kế hoạch Ma môn ta suy tính hàng trăm năm lại đổ sông đổ biển hết hay sao?

- Nguyên nhân hắn đến lúc này mới đột nhiên xuất hiện, có lẽ là do gặp phải bình cảnh, bị pháp tắc cản trở, không thể bước vào Phân Thần kỳ nên đi tìm cuộc sống khoái lạc. Bất quá người cũng đừng lo lắng, Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong tuy rất lợi hại nhưng không phải là vô địch. Ta có cách để tiêu diệt hắn.

Nghe thấy được hi vọng, Liễu Hạc vội hỏi:

- Huyết Thần đại nhân, ngài mau nói đi, bất kể phải trả giá như thế nào ta cũng sẽ làm được.

Huyết Thần khá hài lòng với thái độ của Liễu Hạc, tán dương:

- Không tồi, nếu chuyện này thành công ngươi sẽ là đại công thần, đứng dưới một người mà trên vạn người. Người còn nhớ tên Nguyên Anh kỳ của Thiên Sơn Thánh Phong hay không?

Liễu Hạc không hiểu Huyết Thần nhắc tới chuyện này để làm gì, gật đầu trả lời:

- Theo tin tình báo của ta, hắn đã khôi phục tu vị. Chẳng lẽ muốn giết chết Dương Thiên cần sự hợp tác của hắn, chuyện này...

- Chỉ là một tên Nguyên Anh trung kỳ, cùng hắn hợp tác có lợi ích gì. Hơn nữa người nghĩ hắn đồng ý hợp tác với ta hay sao?

- Vậy đại nhân muốn...

- Chờ khi ta khôi phục tu vị, đột phá Nguyên Anh hậu kỳ. Người tìm cách dụ dỗ hắn đến đây. Chỉ cần giết chết người này, sử dụng Nguyên Anh của hắn, dựng lên Huyết Anh Sát Trận, Dương Thiên chắc chắn phải chết.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 228: Huyết Anh Sát Trận

- Huyết Anh Sát Trận? Là trận pháp vị đại nhân kia để lại?

- Phải, đây chỉ là một trận pháp cấp thấp, nhưng lại đặc biệt có hiệu quả với tu sĩ Nguyên Anh kỳ. Lấy Nguyên Anh làm vật dẫn, luyện chế Huyết Anh. Huyết Anh sẽ xâm nhập vào cơ thể tu sĩ, phá hủy Nguyên Anh. Nếu chưa đạt đến Phân Thần kỳ, chắc chắn chỉ có một con đường chết. Điểm yếu của Huyết Anh Sát Trận là thời gian tồn tại của Huyết Anh rất ngắn, cần phải dẫn dụ kẻ thù vào trong trận pháp mới bắt đầu khởi động được.

Liễu Hạc tỏ ra hiểu biết:

- Dẫn dụ tên Nguyên Anh kỳ kia không phải vấn đề lớn. Gần đây ngài vừa ra tay tiêu diệt 3 tên Kim Đan kỳ của Thiên Sơn Thánh Phong, tin rằng hẳn sẽ rất nhanh tìm đến đây. Chỉ cần ngài đột phá Nguyên Anh hậu kỳ trước lúc đó...

Huyết Thần hừ lạnh:

- Người nghi ngờ ta? Bản tôn đã đột phá Nguyên Anh từ rất lâu, ta có kinh nghiệm do hẳn để lại, cộng thêm khối thân thể này, trở thành Nguyên Anh hậu kỳ chỉ là chuyện nhỏ. Ước chừng trong vòng vài tháng nữa là có thể bắt đầu bế quan. Vấn đề là phải tìm được cách dẫn dụ Dương Thiên rơi vào trận pháp. Thần thức của Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh vô cùng mạnh, đã tiếp cận Phân Thần kỳ. Nếu để hẳn phát hiện ra kế hoạch của chúng ta sẽ đổ bể hết.

- Chuyện này đại nhân không cần lo lắng, ta biết phải làm thế nào.

Huyết Thần nhướng mày:

- Người biết?

Lần đầu chiếm được thể chủ động, Liễu Hạc đặc ý nói:

- Từ khi Dương Thiên xuất hiện, bọn ta đã phân tích rất nhiều về hắn. Tu vị cực cao, công pháp, pháp thuật, pháp bảo đều rất mạnh. Hắn dường như là một kẻ bất bại, cao ngạo, không để bất kỳ ai vào trong mắt. Nhưng hắn lại có một điểm yếu rất rõ ràng.

- Người REtKyK8 muốn nói bản tính phong lưu của hắn?

- Không sai, chính là điểm này. Dương Thiên bản tính phong lưu, hơn nữa lại rất yêu thương nữ nhân của mình. Chúng ta chỉ cần bắt được nữ nhân của hắn, dù biết đó là bẫy hắn cũng sẽ lao vào.

Huyết Thần hai mắt sáng lên, kế hoạch của Liễu Hạc rất hay.

- Vậy người nghĩ xem chúng ta nên bắt nữ nhân của hắn bằng cách nào. Ta nghe nói mỗi người đều có một món pháp bảo lợi hại bảo vệ. Dù là ta ra tay cũng chưa chắc phá được trong thời gian ngắn. Dương Thiên lại ngay lập tức cảm ứng được mà tìm đến.

Liễu Hạc lạnh lùng nói:

- Con gái của ta, Liễu Mị cũng là một trong những mục tiêu của Dương Thiên. Trên người nàng không có pháp bảo của hắn, vậy thì lựa chọn nàng đi. Vị trí nàng bế quan ta đã sớm điều tra được, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

- Nàng là con gái người.

- Người làm chuyện lớn không được câu nệ tiểu tiết. Bỏ đi 1 đứa con gái mà giết chết được một tên Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, rất lời a.

Huyết Thần cười to, tán thưởng:

- Nói rất hay, đây là bí pháp Huyết Bạo, ban cho người. Xem như là để thưởng cho sự hi sinh của người.

- Ta ơn Huyết Thần đại nhân.

Liễu Hạc vui mừng như điên, không chút buồn bã nhận lấy bí pháp. Đường như Liễu Mị chỉ là một con tốt trên bàn cờ, lúc cần thiết thì hi sinh. Tình phụ tử trong mắt hắn là một thứ vớ vẩn. Kể cả Huyết Thần cũng chỉ là hòn đá kê chân của hắn mà thôi.

Nhìn Liễu Hạc vui mừng, trong lòng Huyết Thần cười thầm. Liễu Hạc có âm mưu khổng chế hắn, để cho tên này tiêu diêu tự tại là vì Liễu Hạc còn giá trị lợi dụng. Sớm muộn gì Huyết Thần cũng sẽ tự tay giết chết tên phản bội này.

Hai người ngoài mặt vui vẻ, trong lòng vẫn luôn tính kế hãm hại đối phương. Đây là hiện thực tàn khốc của giới Tu Chân, tình cảm không đáng giá một xu, chỉ có lợi ích mới là thứ mọi người theo đuổi.

Đúng lúc này, từ bên ngoài bên vào một đạo Truyền Âm Phù. Liễu Hạc đưa tay tiếp lấy, thần thức tiến vào bên trong xem xét, gương mặt không ngừng biến ảo. Huyết Ma liền hỏi:

- Có chuyện gì?

Liễu Hạc phát tay, Truyền Âm Phù hóa thành một đám bụi rơi xuống.

- Ta nhận được tin báo, Âu Phong đang trên đường đến đây?

- Âu Phong?

- Hắn là Chương môn của Thiên Sơn Thánh Phong, lần này đến đây để điều tra về cái chết của 3 tên Kim Đan kỳ kia.

Huyết Thần vui vẻ cười to:

- Quá tốt rồi, chỉ cần bắt được hắc đến đây chắc chắn sẽ dẫn dụ được tên Nguyên Anh kỳ của Thiên Sơn Thánh Phong đến giải cứu. Đến lúc đó, cứ một mẻ tóm gọn là được.

- Nhưng tu vị của ngài còn chưa có đột phá Nguyên Anh hậu kỳ, lỡ như hắc tì đến quá sớm...

- Chuyện này ta đã có dự tính. Trước tiên người lên thủ cùng vài tên cao thủ trong Ma môn, tìm cách bắt sống Âu Phong. Tên Nguyên Anh kỳ kia của Thiên Sơn Thánh Phong sẽ tìm cách cứu. Có điều hắc lại chưa biết rõ ràng là thực lực của ta đã khôi phục hay chưa nên chắc chắn sẽ phái người đến thăm dò trước. Trong thời gian này, ta sẽ tiến hành đột phá Nguyên Anh hậu kỳ.

Nghe Huyết Thần nói, Liễu Hạc há hốc mồm:

- Đại nhân, chuyện này hình như có điểm không ổn. Dù chúng ta cố gắng kéo dài thời gian cũng sẽ không vượt quá một tháng. Đột phá Nguyên Anh hậu kỳ trong thời gian ngắn như vậy...

Huyết Thần hừ lạnh:

- Người không tin tưởng ta sao?

Liễu Hạc vội cúi đầu:

- Thuộc hạ không dám.

- Yên tâm đi, ta đột phá không giống với tu sĩ bình thường. Dựa vào ký ức và kinh nghiệm của bản tôn, chỉ cần cung cấp đầy đủ tài nguyên, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến hành trùng kích bình cảnh. Vốn lúc đầu dự tính là trong vòng vài tháng nữa, xem ra cần phải sớm hơn...

Gương mặt Liễu Hạc trầm xuống, hắn cảm thấy trong lời nói của Huyết Thần có điểm gì đó không ổn.

Huyết Thần nói tiếp:

- Để làm được việc này, người phải lập tức phát động chiến tranh với Âm tổ và các đại thế lực kia. Nhân đó thu thập máu huyết của tu sĩ cho ta, càng nhiều càng tốt. Đồng thời, cần phải hiến tế thêm Kim Đan kỳ trưởng lão của Ma môn hoặc các thế lực khác để cho ta nhanh chóng khôi phục.

Nói đến đây, Huyết Thần dừng lại liếc nhìn Liễu Hạc, đợi câu trả lời của hắn. Liễu Hạc trong lòng vô cùng khó chịu, thế lực do hắn bồi dưỡng bao nhiêu năm, hiện tại lại bị Huyết Thần sử dụng hiến tế để tăng tiến tu vị. Bất quá hắn cũng không dám mở miệng phản đối.

- Đại nhân, toàn bộ Ma môn được xây dựng là để phục vụ cho ngài. Hi sinh vài tên Kim Đan kỳ trưởng lão có đáng là gì.

- Tốt lắm, kế hoạch cụ thể người cứ tùy theo tình hình mà làm. Đi đi, nhớ, mỗi ngày phải đưa đến đây một tên Kim Đan kỳ còn sống, là trưởng lão Ma môn hay là của kẻ thù thì phải xem bản sự của người.

- Ta sẽ đi làm ngay.

Dứt lời, thân hình Liễu Hạc biến mất. Huyết Thần cười lạnh:

- Chỉ là một con tốt mà lại muốn làm vua. Ta sẽ để cho người biết vị trí của mình là ở đâu.

...

Chủ nhật, Dương Thiên nhàn chán ở nhà chơi game. Vốn hắn định rủ các vị mỹ nữ đi dạo chơi, mua sắm, đáng tiếc các nàng đều lấy có bận mà

từ chối. Năm học đã trôi qua được một nửa, đại đa số đều phải chuẩn bị cho các bài thi kết thúc môn, ai có thời gian rảnh rỗi đi chơi với hắc chứ.

Thua liên tục 3 ván game, Dương Thiên tức giận tắt máy. Hắc suýt chút nữa gọi điện lên nhà phát hành yêu cầu hạn chế độ tuổi chơi game phải trên 18 tuổi. Đối thủ đánh hay thì không nói, đẳng này đồng đội liên tục chết ở khắp mọi nơi trên bản đồ. Sau đó đổ thừa rằng team đánh quá tệ rồi rời trận.

Uống một ly nước lạnh hạ hỏa, Dương Thiên mở truyền hình lên coi tin tức. Lướt qua vài kênh thời sự, Dương Thiên lập tức chú ý đến chương trình trực tiếp một vụ khủng bố đánh cướp, bắt giữ con tin.

Nếu chỉ là khủng bố bình thường, Dương Thiên tất nhiên sẽ chẳng bận tâm. Nhưng vụ khủng bố này lại xảy ngay tại Đông Lai quán, nơi mà Dương Thiên vừa tiện tay khoăn sạch không còn lại chút gì. Đáng chú ý hơn, hắc nhìn thấy qua máy quay của phóng viên hình ảnh Lưu Ly vô tình lướt qua ống kính.

Đặt ly nước xuống bàn, Dương Thiên thở dài một hơi:

- Cô nàng này, làm cảnh sát thì cũng thôi đi. Tại sao cứ thích đâm đầu vào các vụ khủng bố, bắt cóc nguy hiểm. Mà thôi, ta cũng đã cướp sạch của tên cá trê kia, coi như đền bù cho hắc một chút đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 229: Chuyên Viên Thôi Miên

Khi Dương Thiên đến, nơi này đã sớm bị cảnh sát phong tỏa. Người dân đã bị đẩy lùi rất xa khỏi khu vực nguy hiểm. Dù vậy vẫn có vài người tìm cách lại gần. Tại một đất nước bình yên thế này, khủng bố cướp bóc là chuyện rất thú vị chứ không phải khiến mọi người sợ hãi.

Phóng viên đang cố chen vào để lấy được những cảnh quay sinh động nhất. Cảnh sát phần thì phải ngăn chặn người dân vượt rào, phần phải chặn đứng các phóng viên, dẫn đến nhân lực thiếu thốn.

Lưu Ly lúc này bị đẩy ra ngoài chặn một đám phóng viên đến từ đài truyền hình thành phố. Dẫn đầu là một nữ nhân mặc đồ công sở, đeo thẻ đang tranh luận với nàng:

- Ta là phóng viên đến từ đài truyền hình thành phố, mau cho bọn ta vào trong quay phim.

- Không được, Thanh Lâm quận chưa từng xảy ra sự việc tương tự. Kinh nghiệm để đối phó với việc này là chưa hề có. Bọn ta không chắc là có khả năng bảo vệ cho sự an toàn của các người.

- Chính vì vậy các người càng phải để ta vào trong. Chuyện này mọi người cần phải được tận mắt chứng kiến. Đã chọn nghề phóng viên, chúng ta đều đã sớm chuẩn bị tinh thần để đối mặt với những nguy hiểm này.

- Vậy sao?

Phía sau lưng nữ phóng viên vang lên âm thanh của Dương Thiên. Hắn từ từ bước đến, đứng bên cạnh Lưu Ly. Thấy Dương Thiên đến, Lưu Ly có chút kinh ngạc cùng vui mừng:

- Dương Thiên, người cũng đến xem hay sao?

Dương Thiên cười cười:

- Ta thấy trên truyền hình tin tức này đang được phát trực tiếp nên đến đây xem thử. Còn người chỉ là một nữ nhân, đến nơi này để làm gì?

Lưu Ly đưa thẻ cảnh sát ra trước mặt Dương Thiên:

- Ta là cảnh sát thuộc phòng hình sự, những vụ nghiêm trọng như khủng bố, trang bị vũ khí nóng đều nằm trong chức trách của ta.

- Cái gì, là kẻ nào dám cho người làm những việc nguy hiểm này. Không được, để ta gọi điện cho cục trưởng của các người để hăn sắp xếp người vào bộ phận khác.

Thấy Dương Thiên lo lắng cho mình, trong lòng Lưu Ly rất vui vẻ. Nhưng đây là công việc yêu thích của nàng, là do chính nàng chọn lấy.

- Dương Thiên, cảm ơn người đã lo lắng cho ta. Đây là do ta tự chọn, người đừng nói với cục trưởng.

Dương Thiên chỉ nói vậy để lấy được hảo cảm của nàng mà thôi. Lưu Ly có vòng tay của hắn bảo vệ, tất nhiên sẽ không gặp phải bất kỳ nguy hiểm gì.

Hai người đang trong một bầu không khí lãng mạn thì âm thanh của nữ phóng viên vang lên:

- Tình hình đang nguy cấp mà các người còn ở đó liếc mắt đưa tình. Mau để bọn ta vào trong, lỡ như có chuyện gì xảy ra, mọi người cần phải được

tận mắt chứng kiến.

Dương Thiên quay đầu lại nhìn nữ phóng viên:

- Người không sợ chết sao?

Nữ phóng viên bình tĩnh:

- Ta không có thời gian nói nhảm với người, mau tránh đường.

- Ta hỏi, người không sợ chết hay sao?

Nữ phóng viên tức giận:

- Đã chọn nghề này, bằng mọi giá ta cũng phải lấy được tin tức nóng hổi nhất. Những chuyện khác ta đã sớm bỏ qua một bên.

Dương Thiên nhìn thẳng vào hai mắt nữ phóng viên, nói bằng một giọng chỉ mình nàng nghe được:

- Những kẻ chưa từng đối mặt với cái chết đều nói như vậy. Để ta cho người tự mình thể nghiệm một chút, xem cái chết đáng sợ đến mức nào.

Nói xong, hai tròng mắt hằn lóe lên ánh sáng màu xanh nhẹ trong phút chốc rồi biến mất. Nữ phóng viên ngẩn ra, cả người đứng yên như tượng. Khung cảnh trước mặt nàng hoàn toàn thay đổi. Xung quanh nàng là cảnh sát và đám khủng bố đang liên tục nả súng vào nhau. Nữ phóng viên đang đứng ngay giữa vị trí trung tâm. Một viên cảnh sát hét to vào loa, kêu nàng mau chạy.

Nữ phóng viên vội hướng về nơi an toàn, dùng toàn lực chạy đến. Đột nhiên, nữ phóng viên khựng lại, trên ngực nàng xuất hiện một vết R8bmFwk máu màu đỏ tươi. Máu đỏ dần chảy ra, ướt đầm cả khu vực trước ngực. Nữ phóng viên cảm thấy toàn thân vô lực, hai chân ngã khuỵu xuống. Hai mắt nàng cố gắng mở to nhưng mí mắt cứ dè nặng xuống. Cơ

thể nàng nhẹ đi, hóa thành linh hồn bay lên. Phía dưới là một đám cảnh sát bắt đầu ném bom mù, cầm cán cứu hộ chạy lại bao vây quanh xác của nàng, cố gắng chữa trị trong vô vọng.

- Aaaaaa.

Nữ phóng viên bừng tỉnh từ trong cơn mê, hét to một tiếng rồi xoay người bỏ chạy. Đám người cầm máy quay, thiết bị phía sau lưng nàng ngẩn ra rồi vội vã đuổi theo.

Trình độ huyền thuật của Dương Thiên rất kém. Trong trường hợp không sử dụng bất kỳ pháp bảo, trận pháp nào để trợ giúp, hẳn chỉ có thể mê hoặc tu sĩ có tu vị từ Thánh Thể cảnh trở xuống. Nghe qua thì có vẻ rất lợi hại, nhưng đối với một kẻ đạt đến Chân Tiên như hẳn thì thực sự rất mất mặt. Dương Thiên trước giờ một lòng hướng đến đỉnh phong, những thứ phụ trợ như trận pháp, đan đạo hẳn chỉ luyện đến một mức độ vừa đủ sử dụng thôi.

Bỏ qua chuyện đó, Dương Thiên đặc ý nhìn sang Lưu Ly:

- Thế nào, ta giải quyết loại chuyện này rất đơn giản phải không?

Lưu Ly vốn không nghe thấy Dương Thiên nói gì với nữ phóng viên, cau mày:

- Người đã làm gì nàng?

- Người cũng thấy hết mọi chuyện a, ta chẳng làm gì cả, là nàng tự mình hoảng sợ bỏ chạy. Chắc là sợ chết.

Lưu Ly lắc đầu:

- Không thể nào. Ta nói chuyện với nàng đã gần 10 phút, nàng chưa 1 lần tỏ vẻ sợ hãi hay lùi bước. Người chắc chắn đã làm gì đó. Chẳng lẽ người đã thôi miên nàng?

- Thôi miên? Lưu Ly, người nghe được điều này từ đâu?

- Trước đây khi ta đi tập huấn đã từng nghe huấn luyện viên nhắc đến. Ông ấy còn biểu diễn kỹ thuật này cho chúng ta xem, quả thực rất thần kỳ. Sau đó, huấn luyện viên nói rằng trên thế giới này có những chuyên gia thôi miên, chỉ cần nhìn vào mắt của đối tượng là có khả năng điều khiển tư tưởng của người đó.

Nếu Lưu Ly đã thay hăn nghĩ ra một lời giải thích hợp lý, Dương Thiên tự nhiên sẽ thuận theo ý nàng:

- Đúng vậy, ta là chuyên viên thôi miên cao cấp, chỉ cần dùng ánh mắt là thôi miên được người khác. Có cần ta giúp người giải quyết đám phóng viên còn lại hay không?

- Không cần, chỉ có những phóng viên đến từ đài truyền hình thành phố là phiền phức nhất. Những người khác bọn ta tự có cách giải quyết. Dương Thiên, thân thủ của người rất lợi hại, lại là chuyên gia thôi miên, có thể giúp ta giải cứu đám con tin đang bị bắt giữ bên trong được không?

Dương Thiên gật đầu:

- Ta đã đến nơi này, đương nhiên sẽ giúp người giải quyết. Người cứ ở đây đợi tin tốt của ta đi.

- Khoan đã, người còn chưa nắm được thông tin về số lượng tên cướp, con tin, vũ khí bọn chúng sử dụng...

- Ta sẽ tự có cách.

Dương Thiên vừa tiến vào chưa được bao xa đã bị hai tên cảnh sát ngăn lại:

- Người là ai, khu vực này rất nguy hiểm. Người ngoài không được phép lại gần.

Lưu Ly vội chạy lại:

- Đây là người do ta mời đến, các người mau cho hắn vào trong đi.

- Lưu cảnh quan, đây là quy định, bọn ta không được phép làm trái.

Dương Thiên vội cùng bọn họ giải thích, lấy điện thoại ra gọi cho Sở A. Thấy người gọi đến là Dương Thiên, Sở A vội bắt máy:

- Là Dương Thiên sao. Ta đã nghe Sở Vũ nói qua, cảm ơn người đã cứu con trai ta. Có việc gì cần Sở A ta trợ giúp xin cứ nói.

- Ta đang thay người giải quyết vụ cướp tại Đông Lai quán, nhưng bị thuộc hạ của người ngăn cản. Trong vòng 5 phút nữa nếu ta còn chưa được vào trong, mọi hậu quả người tự mình nhận lấy.

- Người mau đưa điện thoại cho bọn họ.

Dương Thiên đưa điện thoại ra, một tên cảnh sát liền tiếp lấy. Không biết Sở A nói gì trong điện thoại mà tên cảnh sát không ngừng gật đầu như gà mổ thóc. Tên này rất nhanh quay lại đưa trả điện thoại cho Dương Thiên, cúi đầu xin lỗi:

- Dương lãnh đạo, thật sự rất xin lỗi, làm ảnh hưởng đến ngài thi hành công vụ. Để ta dẫn ngài vào trong.

Đối với tốc độ xử lý của Sở A, Dương Thiên rất hài lòng, phất tay:

- Ta tự mình vào là được rồi, các người đợi ở ngoài đi. Nhớ kỹ, nếu bọn cướp có yêu cầu gì cứ giả vờ đáp ứng, tránh cho bọn hắn làm hại con tin.

- Tuân lệnh.

Dương Thiên quay sang Lưu Ly làm một cái biểu tượng chiến thắng rồi chạy vào trong, được vài bước thân ảnh của hắn liền biến mất. Hai tên cảnh sát ngẩn người ra, một tên hỏi Lưu Ly:

- Lưu cảnh quan, vị Dương lãnh đạo này là ai. Thân thủ vô cùng lợi hại a.

Lưu Ly mỉm cười thần bí:

- Các người sẽ sớm được biết.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 230: Chuyện Cũ Của Nalno

Thân hình Dương Thiên vừa xuất hiện trên sân thượng của Đông Lai quán, thần thức của hắn lập tức tỏa ra. Trong phút chốc, tình hình phía trong lần lượt hiện lên trong đầu hắn.

Trong đại sảnh tầng 1 là 10 người đầu trùm kín, trên tay cầm đủ các loại vũ khí từ súng ngắn đến súng trường. Thắt lưng mỗi người còn kèm theo vài ba quả bom cỡ nhỏ. Trong góc là một đám người ăn mặc lịch sự, hai tay đặt ra sau đầu, hoảng sợ cúi gằm mặt xuống đất. Tình cảnh ở các tầng còn lại cũng tương tự, chỉ khác là nhân số ít hơn.

Phía trước Đông Lai quán là một tên trên người mang đầy bom đang thương lượng giá cả với cảnh sát. Đáng chú ý nhất là tầng trên cùng, lão cá trê không bị bọn cướp khống chế mà đang người uống rượu với một tên da đen. Người này tay áo xắn cao để lộ cơ bắp lực lưỡng, trên mặt và tay có nhiều vết sẹo ngang dọc. Râu quai nón che phủ miệng khiến mỗi lần đưa ly rượu đến đều khiến không ít rượu bị đổ lên râu của hắn.

Lão cá trê rót rượu cho người này, thái độ khúm núm:

- Nalno tiên sinh, ta thấy cái giá 100 ngàn một người đã rất cao rồi. Người muốn 500 ngàn một người hình như có hơi...

Người gọi là Nalno cất tiếng, giọng ồm ồm như một chiếc xe đang khởi động:

- Người nói những kẻ đến đây mua rượu đều là người giàu có. 500 ngàn đổi lấy 1 mạng, rất xứng đáng.

Lão cá trê vuốt mồ hôi trên trán:

- Đó là những người ở tầng trên, những tầng dưới đều là tầng lớp trung lưu. 500 ngàn thực sự quá nhiều.

Nalno mắng to:

- Ngu ngốc, ta không đòi từng người mà đòi tất cả 1 lần. Bọn hăn muốn tự cứu mình thì tất nhiên phải bỏ tiền chuộc cả những kẻ còn lại. Người đã hiểu chưa?

Lão cá trê hai mắt sáng lên, vỗ tay tán dương:

- Nalno tiên sinh quả không hổ là Hắc Hồ Nam Phi. Suy tính thật cẩn thận, tỉ mỉ.

Nalno đắc ý cười to:

- Những chuyện bắt cóc, đánh cướp, khủng bố như thế này ta đã làm không dưới một trăm lần. Chỉ là chút việc vặt. Nói đi, tiểu tử người cũng xem như một kẻ có tiền, tại sao phải cầu xin ta đến tận đây giúp đỡ. Lần trước ta nghe nói người thua nợ một khoản tiền RQ8izGO kha khá. Nhưng hình như không đến mức thê thảm thế này?

Nghe Nalno hỏi đến, vẻ mặt lão cá trê, giọng nói đầy căm hận:

- Có một kẻ nào đó nhắm vào ta, không những cướp hết những chai rượu quý ta cả đòi tích góp mà còn phá sạch những cửa hàng rượu của ta. Ta muốn dựng lên vụ cướp này để lấy cơ khôi nợ, đồng thời kiếm thêm một khoản kha khá rồi bỏ trốn ra nước ngoài.

Nalno nghe lão cá trê nói, lập tức nổi lên hứng thú:

- A, người kể rõ một chút đi.

- Nalno tiên sinh đã muốn nghe, ta tự nhiên sẽ kể. Chuyện là thế này...

Lão cá trê kể lại bằng một giọng bi thảm. Hắn kể hoàn toàn sự thật, không thêm bớt chút gì. Bởi vì bản thân câu chuyện đã rất phi lý rồi. Nalno yên lặng lắng nghe toàn bộ câu chuyện, hai mắt ánh lên vẻ sợ hãi:

- Chẳng lẽ là bọn họ?

Lão cá trê vội hỏi:

- Nalno tiên sinh, người biết kẻ gây ra chuyện này là ai sao. Mau nói cho ta biết, ta nhất định sẽ khiến hắn sống không bằng chết.

Nalno nhìn lão cá trê bằng ánh mắt khinh thường:

- Chỉ bằng vào người? Đừng trách ta nói người không tự lượng sức. Bọn hắn chỉ cướp vài chai rượu, đập phá quán rượu đã là rất nhẹ tay rồi. Nếu bọn hắn muốn, giết 100 kẻ như người cũng chỉ là trò đùa.

- Cái này...

Lão cá trê há hốc mồm, tên Nalno này lão gặp trong một chuyến ra nước ngoài mua rượu hiếm. Bản tính cao ngạo, độc ác, coi trời bằng vung. Rốt cuộc là ai mà lại khiến hắn kinh sợ cùng ngưỡng mộ đến mức này.

- Người có muốn nghe một đoạn cổ sự hay không?

Lão cá trê cảm giác chuyện Nalno đang muốn kể có liên quan đến đám người kia. Chính bản thân hắn cũng rất muốn biết nên vội hỏi:

- Nalno tiên sinh, người mau nói đi. Đừng làm ta tò mò thêm nữa.

Nalno nhắm mắt, hồi tưởng lại rồi bắt đầu kể:

- Ta sinh sống ở Nam Phi, thành lập lên một thế lực quân sự nhỏ, chuyên tổ chức đánh cướp của nhà giàu hay các tên địa chủ sở hữu nhiều đất đai. Trong một lần cao hứng, ta và các huynh đệ quyết định tấn công vào ngân hàng nhà nước của một quốc gia nhỏ. Mọi chuyện diễn ra khá thuận lợi, quốc gia này chỉ mới thành lập chưa lâu, quân sự còn yếu kém, cộng thêm yếu tố bất ngờ, bọn ta cướp được một khoản tiền khá lớn.

- Cứ tưởng mọi chuyện đến đây là kết thúc, không ngờ bọn ta rời đi chưa được bao xa đã bị một lão già mặc áo trắng chặn đường. Hắn một cước đạp nát một chiếc xe cơ giới hạng nặng. Mọi loại vũ khí của bọn ta đều vô dụng. Huynh đệ của ta bị hắn giết hết. May mắn, khi hắn chuẩn bị ra tay với ta thì dường như nhận được tín hiệu thông báo gì đó nên vội vã bỏ đi. Ta vẫn còn nhớ ánh mắt của hắn trước khi rời đi, không có một chút cảm xúc nào. Bọn ta chẳng qua chỉ là con sâu cái kiến để hắn tùy ý chà đạp.

Nói đến đây, cả người của Nalno run lên, chẳng biết là do phần nộ hay sợ hãi. Lão cá trê mồ hôi đã chảy ướt hết cả lưng áo, lắp bắp nói:

- Nalno tiên sinh, loại người kinh khủng như vậy ta làm sao dám đắc tội. Hơn nữa, cao thủ bậc này trên thế giới chắc chỉ có vài người, đều là đại nhân vật. Thời gian đâu mà lại đi phá hoại một tên chủ quán rượu như ta.

Nalno là người đã trải qua nhiều trận chiến, rất nhanh lấy lại bình tĩnh:

- Trước khi rời đi hắn còn để lại một câu: "May cho ngươi là gặp phải ta, nếu là những tên kia, dù trên người có bận công vụ cũng nhất định sẽ giết cho sạch đám rác rưởi các ngươi. Nhớ, trên thế giới này có quy tắc ngầm, bọn ta tồn tại ở mọi nơi, là người chế định các quy tắc đó, tuyệt đối không được vi phạm.

- Theo suy đoán của ta, những người này đều thuộc một tổ chức. Số lượng thành viên chắc chắn không ít, giữ gìn trật tự thế giới này. Đó là lý

do mà từ đó về sau, ta không bao giờ tham gia bất kỳ vụ cướp nào liên quan đến nhà nước hay chính phủ nữa.

Lão cá trê toàn thân vô lực, ngồi bệch xuống:

- Chẳng lẽ ta sắp phải chết sao?

Nalno khinh thường:

- Nếu những người kia thực sự muốn giết người, người hiện tại đã sớm là một cái xác khô. Ta nghĩ hẳn chỉ muốn dạy cho người một bài học thôi.

- Hi vọng là vậy.

Lão cá trê tâm thần bất định, suy nghĩ lung tung rồi chợt thốt ra:

- Chẳng lẽ là hẳn?

Nalno liền gấp:

- Người nhớ ra được cái gì sao?

- Cái này, ta cũng không chắc. Người này còn khá trẻ, chỉ khoảng 20 tuổi, hình như không có chút gì lợi hại.

Nalno chửi thề:

- ***, người thì biết cái gì, lão già chặn giết ta khi đó trông như ông cụ 90 tuổi, gần đất xa trời. Nếu hẳn không ra tay, ta còn tưởng đó là một lão ăn mày sắp chết đói. Mau kể cho ta nghe.

Lão cá trê thấy Nalno tức giận, vội kể lại quá trình Dương Thiên đến mua rượu. Sau khi kể xong, hẳn nhìn sự biến hóa trên khuôn mặt Nalno để tìm ra chút thông tin gì đó nhưng thất bại. Vẻ mặt Nalno tràn đầy sự hưng phấn:

- Chắc chắn là hắc, vì người lừa tiền hắc nên hắc mới cướp phá toàn bộ rượu của người, vì tuổi của hắc còn trẻ, hành sự thiếu quyết đoán nên người mới còn sống đến lúc này.

- Nalno tiên sinh, người dường như không sợ hãi mà còn rất hưng phấn.

- Hưng phấn? Ta vui mừng muốn phát điên rồi, mau kêu người về lại chân dung người đó cho ta. Ta nhất định phải bái hắc là sư phụ, ta muốn trở nên lợi hại như lão già kia.

- Ngưng ảo tưởng. Ai thêm nhận loại người như người là đồ đệ.

Âm thanh đột ngột vang lên khiến hai người giật mình. Nalno theo phản xạ rút súng chỉ ra phía sau quát to:

- Ai?

Dương Thiên nhẹ nhàng từ trên trần nhà đáp xuống, phúi sạch quần áo. Hắc đã ở đó nghe lén câu chuyện của hai người khá lâu. Ban đầu khá thú vị, nhưng đến chỗ Nalno muốn nhận hắc là sư phụ thì Dương Thiên thực sự không nhìn được nữa. Tên này vừa già vừa xấu, trên người đầy vết thương, còn làm nhiều chuyện ác. Hơn nữa lại không có tư chất tu luyện. Hồ sơ lý lịch kém như vậy mà muốn nhận Dương Thiên làm sư phụ, đang mơ tưởng hay sao?

- Ta chính là người mà người muốn nhận làm sư phụ. Dù hơi bất lịch sự nhưng ta vẫn phải nói, không có cửa đâu.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 231: Nalno Chết

Không đợi Nalno kịp trấn tĩnh lại, lão cá trê đã đứng dậy kinh hô:

- Nalno tiên sinh, là hãn. Ta nghi ngờ hãn chính là người đã phá hoại Đông Lai quán.

Nalno kinh ngạc đến trợn mắt, người hãn đang muốn tìm đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt. Nhưng hình như có điểm nào đó không đúng. Dương Thiên mặc một bộ đồ thun bình thường, tuổi tác khoảng 20, đeo một cái đồng hồ đắt tiền. Đây là hình tượng tiêu biểu của một tên công tử nhà giàu chứ không phải võ lâm cao thủ a.

Trong sự ngỡ ngàng của hai người, Dương Thiên bước lại kéo ghế ngồi xuống, ánh mắt âm trầm nhìn lão cá trê:

- Lần trước cho người một bài học nhỏ, xem ra vẫn chưa thấm vào đâu. Không ngờ người lại dám dựng lên vụ cướp bóc tổng tiền này.

Lão cá trê cả người run rẩy, ngồi bệch xuống ghế:

- Chuyện đó là do người làm?

Dương Thiên nhún vai:

- Ngoài ta ra thì còn có kẻ nào khác. Là gan của người rất lớn, từ trước đến nay, những kẻ dám bày mưu tính kế với ta đều phải chết.

Lão cá trê đang định nói thêm gì đó thì Nalno đã ngăn trước mặt hãn:

- Thật xin lỗi, ta muốn hỏi vị đại nhân đây vài câu có được không?

- Không được.

- Ta muốn hỏi... Cái gì?

Nalno khựng lại, hẳn đã chuẩn bị một loạt câu hỏi trong đầu, không ngờ Dương Thiên lại thẳng thừng từ chối.

- Tại sao?

Dương Thiên nhướng mày:

- Người là tội phạm, ta đến đây để bắt người. Giữa chúng ta vốn không có gì để nói. Đừng nhiều lời nữa, ta cho người một cơ hội, gọi hết đám thuộc hạ kia lên đây đi. Một mình người vốn không đủ cho ta nhét kẻ rằng.

Câu nói của Dương Thiên khiến Nalno phẫn nộ, hẳn được mọi người đặt cho danh xưng là Hắc Hồ Nam Phi. Đã đối mặt với cái chết vô số lần. Bây giờ lại bị một tên nhóc miệng còn hôi sữa coi thường, sao có thể nhịn nhục được nữa. Quan trọng hơn hết, Nalno không tin Dương Thiên giống với lão già kia. Từ khi nhìn thấy Dương Thiên, hẳn đã nhận định là lão cá trê đang nói quá lên nên mới tìm cách thăm dò. Thậm chí có chút nghi ngờ hai người này đang hợp tác diễn kịch để lừa bịp tiền công của hẳn.

Suy nghĩ cùng hành động liền mạch, Nalno dậm mạnh chân nhảy lùi ra phía sau. Rút thêm một khẩu súng ngắn nữa ở thắt lưng ra, hướng về phía Dương Thiên bóp cò.

Loại súng Nalno sử dụng là loại vừa được cải tiến, một lần bóp cò có thể bắn ra ba viên đạn với quỹ tích sát nhau, sức công phá mạnh hơn loại súng bình thường rất nhiều.

Đáng tiếc, không có cảnh máu óc bắn tung tóe như hăn dự kiến. Dương Thiên vẫn nhàn nhai ngồi đó, cầm lấy bình rượu trên bàn uống cạn. Sáu viên đạn lơ lửng gần đó, như bị một bức tường vô hình chặn lại, có hết sức cũng không thể bay tiếp.

Dương Thiên thỉnh thoảng có xem vài bộ phim hành động siêu năng lực trên máy tính của mình. Trong đó có hai kiểu đỡ đạn nổi bật nhất là tay không bắt lấy đạn thả rơi trước mặt kẻ thù và làm những viên đạn lơ lửng trên không trung. Để đoán, hăn ưa thích kiểu thứ hai hơn.

Nalno cùng lão cá trê mồm há to ra, không thốt lên được lời nào. Dương Thiên thấy vậy liền lắc đầu:

- Tổ chất tâm lý kém như vậy mà muốn làm đệ tử của ta sao. Ta khuyên người nên buông tha chống cự, vào tù vài ba chục năm, sau đó lại trở về quê nhà tác nghiệp. Nói thật, chuyện này ta cũng chẳng muốn quản, nhưng có người nhờ cậy. Để cho nàng được vui vẻ, đành thiệt thòi cho các người vậy.

Hai người vẫn còn chưa hết kinh ngạc nên không nghe được Dương Thiên đang nói gì. Bất đắc dĩ, Dương Thiên đưa tay gom hết 6 viên đạn trên không, vo lại rồi bắn lên một cây cột gần đó.

- Ầm.

Cây cột bị nổ tung, Nalno cùng lão cá trê bưng tỉnh, nhìn Dương Thiên như một con quái vật.

- Lựa chọn đi, tiếp tục chống cự hay đầu hàng.

Nalno còn chưa nói gì, dưới lầu đã vang lên tiếng bước chân. Hai tên trùm mũ đen, trên tay cầm súng trường mở cửa xông vào. Thấy Nalno hai súng vẫn đang chĩa về phía Dương Thiên liền nhận định đây là kẻ thù. Hai người không nói lời nào liền hướng hăn nổ súng.

Sự kiên nhẫn của Dương Thiên cũng chỉ có giới hạn, hắn đưa tay chỉ nhẹ một cái. Hai tên kia đồng loạt hét thảm rồi ngã xuống đất. Nalno gào to:

- Eren, Niel.

Chạy nhanh về phía hai người, Nalno vội sử dụng những động tác sơ cứu trên chiến trường. Một hồi sau, hắn đặt thi thể hai đồng bạn xuống, ánh mắt căm hận nhìn Dương Thiên:

- Ta mặc kệ người là ai. Kẻ nào dám động đến huynh đệ của Nalno ta đều phải chết.

Những người này sinh ra ở Châu Phi, do hoàn cảnh đưa đẩy mà tiến vào con đường tội ác. Ban đầu có hơn vài trăm người, sau nhiều lần đấu súng với cảnh sát chỉ còn sót lại hơn hai mươi người, tình cảm vô cùng gắn bó, so với huynh đệ ruột thịt còn thân thiết hơn. Dương Thiên ra tay sát hại hai người đã triệt để kích thích bản tính điên cuồng của Nalno. Hiện tại, dù trước mặt là mưa bom bão đạn hắn cũng sẽ không ngần ngại lao vào báo thù.

Dương Thiên không phải kẻ hiếu sát, nhưng khi cần thiết, hắn vẫn luôn ra tay rất dứt khoát. Đám cướp này đã giết hại không ít người, có chết cũng xứng đáng. Vốn ban đầu hắn định bắt sống giao cho Lưu Ly lập công, bất quá bọn hắn đã lựa chọn cái chết, Dương Thiên cũng không ngại thành toàn cho.

Nalno đã sớm vứt bỏ hai khẩu súng ngắn kia qua một bên. Hắn biết súng ống đối với Dương Thiên chỉ là đồ bỏ. Rút lấy hai thanh đoản đao giấu dưới chân, Nalno làm thủ thế, như con hổ rình mồi chờ đợi sơ hở để tấn công.

Dương Thiên chống tay xuống ghế đứng lên, cầm theo ly rượu, vừa đi vừa uống. Dường như Nalno trước mắt chẳng đáng để hắn bận tâm. Dương Thiên càng lại gần, từng tế bào trên người Nalno càng rung mạnh hơn. Từ

thể di chuyển của Dương Thiên tràn đầy sơ hở nhưng Nalno lại có cảm giác, chỉ cần hấn tấn công sẽ lập tức bị giết chết. Đây là trực giác do bao năm chiến đấu trên chiến trường mài giũa mà thành.

Thấy Nalno gồng cứng người, Dương Thiên bật cười:

- Người làm gì vậy, mau tấn công đi. Nếu để ta ra tay, người một chút cơ hội phản kháng cũng không có.

Nalno mặc kệ Dương Thiên nói gì, hấn nín thở theo dõi, cố gắng không bỏ qua bất kỳ cử động nào dù là nhỏ nhất. Đúng lúc này, phía sau lưng Dương Thiên vang lên một tiếng động nhỏ.

Lão cá trê đã sớm bị những thủ đoạn của Dương Thiên dọa cho sợ mất mật. Cái gì tiền chuộc, nợ nần, rượu quý đã sớm bị hấn ném thật xa ra khỏi đầu. Nhân lúc hai người kia đang đối đầu căng thẳng, lão liền lén mở ra đường hầm bí mật trong căn phòng, tìm cách bỏ trốn. Do quá sợ hãi, lão cá trê trong lúc mở cửa vô tình làm rơi chìa khóa xuống sàn nhà.

Nghe thấy tiếng động phát ra từ phía sau, Dương Thiên theo quán tính quay đầu lại nhìn. Nhận ra đây là cơ hội ngàn năm có một, Nalno cả người như một con hổ, bằng tốc độ nhanh nhất lao về phía Dương Thiên.

Tay trái Nalno vung đao chém ngang mặt Dương Thiên, đồng thời chân phải hướng bụng quét ngang. Dương Thiên một tay đưa lên ngang mặt chặn thanh đao đang chém tới, tay còn lại chặn ngang bụng. Đột nhiên, chân phải Nalno như bị gắn một khối sắt nặng, từ giữa lưng chừng không trung rơi xuống đất. Tư thế của hấn lập tức thay đổi, chân phải làm trụ, cả người hướng về phía trước, tay phải mang theo đoản đao chém thẳng xuống giữa trán Dương Thiên.

Đây là tất sát kỹ nổi danh của Nalno, Trảm Thủ. Những chiêu thức phía trước chỉ là hư chiêu, nhất chém cuối cùng mới là thứ đòi mạng. Tuyệt kỹ

này trước giờ chưa từng thất bại, vô số cao thủ đã nằm xuống dưới lưỡi đao này. Vị sư phụ truyền thụ chiêu thức này cho hắn đã từng nói rằng:

- Trảm Thủ vừa ra, địch nhân tất sẽ mất mạng. Nếu thất bại, người phải chết chính là người.

Vị sư phụ này nói hoàn toàn đúng, đoản đao còn chưa kịp chạm vào trán Dương Thiên, cả người Nalno đã, nhìn xuống phía dưới. Lúc này, một ngón tay của Dương Thiên đã xuyên thẳng qua vị trí ngực trái của hắn. Hai thanh đoản đao đều đã bị chặt gãy làm hai, mảnh vỡ rơi xuống đất.

Dương Thiên cũng không làm động tác gì quá mức phức tạp. Khi đao của Nalno sắp chạm vào trán hắn, bàn tay đang xòe ra liền biến thành tư thế chỉ tay. Lần lượt lướt qua chuôi hai thanh đao rồi đâm thẳng vào ngực Nalno.

- Ta đã cho người cơ hội sử dụng tuyệt chiêu mạnh nhất. Có thể an lòng mà ra đi được rồi.

Nalno ngẩn đầu lên trời, há miệng muốn cười mà không phát ra được âm thanh nào. Vẫn giữ tư thế miệng há to, cả người Nalno ngã về phía sau, chết không nhắm mắt. Tất sát kỹ bao nhiêu năm tu luyện bị người khác tùy ý phá giải, hắn sao có thể ra đi thanh thản được?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 232: Đầu Thú

Chuyện nói thì dài nhưng chỉ diễn ra trong khoảnh khắc, lão cá trê trông thấy Nalno gục ngã thì hai chân vội quỳ xuống, liên tục dập đầu:

- Dương Thiên đại nhân, Dương Thiên lão tổ tông, xin người tha mạng cho ta. Ta sẽ lập tức ra ngoài đầu thú. Mọi tội lỗi ta đều nhận hết, chỉ xin người ta mạng cho ta, tha cho ta đi.

Lão cá trê liên tục nhắc đi nhắc lại từ “tha cho ta” thể hiện sự sợ hãi đến cực độ của hắn. Dương Thiên ngay từ đầu đã không có ý định giết hắn, tên này làm việc tuy có chút quá đáng nhưng cũng chưa đến mức phải chết. Để hắn ra tự thú, ngồi tù vài ba chục năm là được rồi.

- Tốt lắm, theo ta đi ra ngoài nhận tội. Ta sẽ tha mạng cho người.

Nghe thấy Dương Thiên nói tha cho mình, lão cá trê dập đầu càng nhanh hơn:

- Cảm ơn, cảm ơn... Ta sẽ đi đầu thú, sẽ đi đầu thú...

Lão cá trê nói năng lộn xộn, Dương Thiên cũng lười cùng hắn nói tiếp:

- Còn ở đó nhiều lời làm gì, mau đứng dậy theo ta đi ra ngoài.

Lão cá trê ngoan ngoãn đứng dậy, đi theo sau lưng Dương Thiên. Những tên cướp phía dưới thấy trên lầu vang lên tiếng súng rồi im bất không còn động tĩnh gì cũng đã rất gấp. Nếu không phải số lượng người hạn chế, phải

phân chia ra để canh giữ con tin, bọn hắn đã sớm đi lên lầu kiểm tra tình hình.

Một tên nhện không được hỏi:

- Đội phó, ta nghi ngờ tình hình có biến, đề nghị được lên trên đó kiểm tra.

Tên đội phó lắc đầu:

- Không cần, khi này đã có Eren, Niel lên kiểm tra. Hơn nữa còn có đội trưởng trên đó, chúng ta đã sát cánh chiến đấu qua vô số trận, chẳng lẽ người không tin vào năng lực của bọn họ sao?

- Ta...

- Đừng nhiều lời. Tập trung làm tốt nhiệm vụ của mình. Sau phi vụ này, chúng ta sẽ được nghỉ ngơi một thời gian dài.

- Đúng vậy, các người sẽ được nghỉ ngơi một thời gian rất dài. Chỉ là địa điểm có chút thay đổi mà thôi.

Cả đám cướp đồng thời quay về hướng phát ra âm thanh. Chưa kịp mở miệng nói câu nào thì hai mắt đã tối sầm lại, ngã gục xuống đất. Lần này Dương Thiên không tiếp tục chơi đùa nữa, nếu giết sạch đám cướp này, hắn sẽ tốn rất nhiều công sức để giải thích với Lưu Ly. Lần trước thay nàng giải quyết đám người kia, hắn đã một lần được chứng kiến tinh thần chính nghĩa của nàng. Lần này nhất định phải rút kinh nghiệm.

Dương Thiên không chỉ ra tay với bọn cướp, kể cả những con tin kia cũng bất tỉnh nằm trên mặt đất. Hắn không thích được tung hô như anh hùng, danh tiếng trước nay chỉ mang đến phiền phức, đáng tiếc trên thế giới rất ít người hiểu được điều này.

Sau khi tất cả mọi người E56FXit trong Đông Lai quán đều bất tỉnh, Dương Thiên đưa lão cá trê ra đến gần cửa ra vào, dặn dò:

- Lát nữa người ra ngoài, thừa nhận mọi việc với cảnh sát theo đúng những gì ta đã nói trên đường đi.

Lão cá trê gật đầu:

- Ta biết, ta sẽ làm đúng theo những gì đại nhân đã căn dặn.

Dương Thiên hài lòng:

- Tốt lắm, nếu ta biết lời khai của người có chỗ nào không đúng, đừng trách ta độc ác. Người mà Dương Thiên ra muốn giết, trên thế giới này không ai có thể bảo vệ hắn.

Để những lời đe dọa này tăng thêm tính thuyết phục, Dương Thiên đưa tay về hướng kệ rượu gần đó rồi nắm lại. Kệ rượu bị cự lực bóp mạnh, vỡ nát thành những mảnh vụn rơi xuống đất. Lần này lão cá trê bình tĩnh đến lạ lùng, từ đầu đến giờ hắn đã hù dọa đến trơ cảm xúc:

- Đại nhân yên tâm, ta còn muốn giữ cái mạng già này thêm vài chục năm nữa.

- Được rồi, chờ tên ngoài kia ngã xuống, người cứ theo lối cửa chính mà đi ra.

Tên cướp còn sót lại vẫn đang hăng say đứng bên ngoài trả giá, hoàn toàn không hay biết gì về những chuyện đã xảy ra bên trong. Cảnh sát cũng đang cố tìm cách thương lượng, khuyên nhủ. Cái giá Nalno đề ra ban đầu thực sự quá cao, số lượng con tin lại lớn, trong thời gian ngắn, cảnh sát vẫn chưa kịp huy động đủ tiền.

- Ta nói một lần cuối, 500 ngàn một người. Bên trong có tất cả 123 con tin, tổng cộng là 61 triệu 500 ngàn. Bớt cho các người 1 triệu 500 ngàn, chỉ lấy 60 triệu. Thế nào, đội trưởng của bọn ta rất rộng rãi có đúng không?

Những cảnh sát trong lòng không ngừng rửa thầm bọn cướp. Cái gì mà rộng rãi, 60 triệu, tính theo USD chính là 6 triệu USD, số tiền lớn như vậy, ai có thể lấy ra trong thời gian ngắn. Tên cảnh sát chịu trách nhiệm đàm phán đang cố gắng câu giờ chờ đội đặc nhiệm đến.

Lưu Ly cũng đã rất gấp, không ngừng đi qua đi lại, Dương Thiên vào trong đã lâu, thỉnh thoảng lại có vài tiếng súng phát ra rồi im bật. Nếu hắn có xảy ra chuyện gì bất trắc, nàng sẽ phải hối hận cả đời. Tuy Lưu Ly đã từng được chứng kiến sự lợi hại của Dương Thiên nhưng vẫn không tránh khỏi suy nghĩ lung tung.

Đột nhiên, tên cướp im bật, cả người ngã về phía trước. Đám cảnh sát ngẩn ra, không một ai dám tiếng lên. Những tên cướp này làm việc rất chuyên nghiệp, ai biết bọn hắn có âm mưu quỷ kế gì, cẩn thận đề phòng thì tốt hơn. Mang theo suy nghĩ đó, cảnh sát người này nhìn qua người kia đánh mắt rồi cùng đứng yên tại chỗ.

Lão cá trê vừa thấy tên kia ngã xuống, nhanh chóng làm theo đúng những gì Dương Thiên căn dặn. Mở cửa, đưa hai tay lên trời, vừa đi vừa la to:

- Đừng bắn, ta chính là chủ của Đông Lai quán. Đừng bắn...

Hắn cứ liên tục la to những lời đó, vừa la vừa bước đi. Cảnh sát vẫn đưa súng lên nhắm về phía lão cá trê. Đến khi có vài tên đã từng đến đây mua rượu xác nhận người kia đúng là chủ của Đông Lai quán, mọi người mới yên tâm hạ vũ khí xuống. Tuy vậy vẫn có những người giữ súng ở độ cao nhất định, đề phòng xảy ra biến cố bất ngờ.

Chờ lão cá trê bước vào vùng an toàn, lập tức có hai tên cảnh sát chạy đến đỡ lấy hắn ra phía sau xe. Một người mặc quần áo công sở, trên vai có gắn biểu tượng thiếu tá bước lên, làm động tác chào rồi hỏi:

- Ta là cục trưởng cục cảnh sát, Sở A. Người chính là chủ của Đông Lai quán?

- Đúng vậy, chính là ta.

Sở A nhìn qua người bên cạnh gật đầu. Người kia hiểu ý lấy ra một cái biên bản cùng một cây bút để ghi chép.

- Bọn cướp thả người ra ngoài là có mục đích gì?

- Không phải bọn chúng thả ta, là ta tự mình đi ra đây?

Sở A dường như hiểu ra điều gì, gương mặt đang căng thẳng liền buông lỏng, giả vờ tức giận hỏi:

- Nói dối, bọn cướp giữ con tin để đòi tiền chuộc. Sao có thể sơ ý để người trốn thoát.

- Cục trưởng, ta muốn đầu thú.

Sở A ngạc nhiên:

- Đầu thú?

- Đúng vậy. Chuyện này đều là do ta chủ mưu. Do mắc nợ quá nhiều không có tiền trả, ta đã thuê một băng cướp chuyên nghiệp từ nước ngoài, thực hiện vụ cướp này để kiếm tiền trả nợ.

Cả đám cảnh sát ồ lên, chuyện này đã nằm ngoài suy đoán về nguyên nhân vụ cướp của bọn họ. Sở A trầm giọng:

- Những lời người nói đều là sự thật. Người có biết tội này nặng đến mức nào hay không? Gây ảnh hưởng đến tính mạng của hàng trăm người, bây giờ còn rất nhiều con tin bị khống chế bên trong.

Lão cá trê vội phủ nhận:

- Không có, toàn bộ con tin cùng bọn cướp đều đã bất tỉnh nhân sự. Chỉ còn mình ta còn tỉnh táo nên mới đi ra ngoài được.

- Cái gì?

Chuyện này so với việc lão cá trê đầu thú còn có tác dụng mạnh mẽ hơn. Mọi người nhìn nhau không nói lên lời, đến cả Sở A cũng mất vài phút mới trấn tĩnh lại được. Hẳn đoán chắc việc này là do Dương Thiên làm, chỉ là không ngờ Dương Thiên lại kinh khủng đến vậy. Ám tố a, những người thuộc tổ chức đó quả nhiên không thể dùng lẽ thường để suy xét.

Sở A đang định cho qua chuyện này thì một nhân viên cảnh sát không nhìn được hỏi:

- Là ai đã làm chuyện này?

Sở A quay lại trừng mắt khiến tên kia giật thót, không biết mình đã làm sai chuyện gì khiến cho cục trưởng tức giận. Đã có người hỏi, Sở A cũng không có cách nào lấp liếm chuyện này:

- Nói đi, là ai đã làm chuyện này?

Lão cá trê đã nhận được hướng dẫn của Dương Thiên, đáp lại:

- Là một người bịt mặt, toàn thân mặc một bộ đồ đen. Ta cùng đội trưởng của đám cướp đang uống rượu thì hắn xông vào trong. Giết chết tên đội trưởng cùng hai thuộc hạ rồi bỏ đi. Trước khi đi, hắn còn bắt ta phải ra đầu thú, nếu không nhất định sẽ giết chết ta.

- Ta bị thủ đoạn của hủ hủ dọa, đành phải nghe theo. Trên đường đi xuống thì phát hiện bọn cướp và con tin đều đã nằm gục dưới đất, không rõ sống chết.

Lão cá trê nói chuyện rất lưu loát. Trong nhất thời, không ai nhìn ra được sơ hở gì. Sở A nghe đến đây liền ra hiệu cho lão cá trê dừng lại, đưa ra chỉ đạo:

- Các người còn đứng ở đây làm gì, mau vào trong kiểm tra tình hình con tin và bọn cướp. Hai người các người, giải người này về cục cảnh sát, ta sẽ đích thân thẩm tra hủ hủ càng hơn.

- Đã rõ.

Đám cảnh sát nhanh chóng chia nhau ra hành động theo chỉ thị của Sở A. Lão cá trê cũng bị hai người còng tay, lên xe cảnh sát để đưa về sở thẩm vấn. Sở A thấy vậy cũng lén thở dài một hơi, hủ hủ nếu tiếp tục hỏi nữa sẽ để lộ ra những thông tin bí mật. Âm tổ trước giờ có một quy tắc ngầm, mọi việc bọn họ làm, người ngoài không được phép tìm hiểu, nếu không...

Sở A làm cục trưởng đã được nhiều năm, hủ hủ hiểu được rằng sự hiếu kỳ chỉ hại chết người, cái gì cần biết thì biết, cái gì không cần biết thì tốt nhất đừng xen vào. Người nào hiểu được điều này mới có thể tồn tại lâu dài được.

Khi cảnh sát vẫn đang bận rộn đưa những con tin cùng bọn cướp đến bệnh viện kiểm tra, Dương Thiên đã sớm thoát ra ngoài, tìm đến chỗ Lưu Ly. Tuy nói nàng thuộc phòng hình sự, nhưng lại chỉ là nữ nhân, lại rất xinh đẹp nên thường được đẩy cho những việc nhẹ nhàng. Sau khi giải quyết xong những phóng viên kia, Lưu Ly được sắp xếp ở hàng rào an toàn bên ngoài. Nói là để đề phòng bọn cướp chạy trốn, thực tế là đi qua đi lại và... lo lắng cho Dương Thiên mà thôi.

Tâm trạng đang không tốt, bất ngờ có một cánh tay vỗ nhẹ vào vai nàng khiến Lưu Ly giật mình. Quay lại phía sau, thấy gương mặt tươi cười của Dương Thiên liền thở phào nhẹ nhõm. Bất quá Lưu Ly vẫn sẵn giọng:

- Người làm gì vậy, muốn hù chết ta sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 233: Lần Đầu Chạy Xe Máy

Dương Thiên nhún vai, lăm bầm:

- Người tốt xấu gì cũng là cảnh sát hình sự, tại sao tố chất tâm lý lại kém như vậy?

Lưu Ly trợn mắt, tức giận hỏi:

- Người nói ai tố chất tâm lý kém?

- Người nghe nhầm rồi, ta vừa mới nói ly sinh tố kia chất lượng thật kém.

- Ta có nghe thấy hai chữ “tâm lý”.

- Chắc chắn lỗi tai của người có vấn đề rồi, có cần ta xem bệnh cho hay không?

- Tai của người mới có vấn đề.

Đùa giỡn một hồi, Lưu Ly mới nói vào chuyện chính:

- Tình hình bên trong ra sao, người vừa vào trong xem xét, chắc đã nắm rõ rồi đúng hay không?

- Xem xét? Ta có nói là sẽ đi vào trong xem xét sao?

Lưu Ly ngẩn ra:

- Vậy này giờ người đã đi đâu? Người biến mất đã hơn 10 phút rồi a.

Dương Thiên mặt mày nhăn nhó:

- Mọi chuyện bên trong ta đã giải quyết xong.
- Cái gì? Chỉ mới hơn 10 phút, người đang nói đùa có đúng không?

Dương Thiên có chút không biết nói gì:

- Người có thể xem trọng ta hơn một chút hay không. Chỉ là chuyện vặt vãnh, nếu không phải ta chơi đùa hơi quá, 1 phút là đủ rồi.

Lưu Ly câm nín, trong thâm tâm cho rằng Dương Thiên đang mạnh mẽ. Trong vòng 1 phút, đột nhập được vào hay không còn khó nói, đừng nghĩ đến chuyện bắt cướp, giải cứu con tin. Nghĩ thì nghĩ vậy, nàng vẫn vô cùng sùng bái Dương Thiên, chỉ trong vòng 10 phút đã giải quyết được hết bọn cướp, so với sự kiện trong rừng kia còn chấn động hơn nhiều. Lưu Ly rất muốn biết, giới hạn của hắn nằm ở đâu, người này đã không còn thuộc phạm trù nhân loại bình thường nữa rồi.

Dương Thiên hơi khó chịu:

- Đừng nhìn VXY08Bp ta như vậy, chẳng lẽ người không tin những gì ta nói sao?

Lưu Ly đương nhiên sẽ không thừa nhận:

- Người nói thế nào thì chính là như thế a.
- Cái gì mà như thế, ta đã làm cho toàn bộ bọn họ bất tỉnh. Nếu người muốn, ta sẽ để bọn hắn tỉnh lại rồi làm lại một lần. Chỉ còn 1 phút, không, vài giây là đủ.

Lưu Ly trân trối nhìn Dương Thiên vài giây rồi bật cười. Tên này không ngờ còn có một mặt trẻ con như vậy.

- Ta tin, không cần phải chứng minh gì cả. Nếu mọi việc đã xong, ta mời người đến nhà ăn một bữa để cảm ơn. Có được không?

- Tất nhiên là...

Đang định nói được, Dương Thiên khựng lại, nhìn Lưu Ly với ánh mắt dè chừng:

- Về nhà người ăn cơm? Người muốn tự mình xuống bếp sao?

Lưu Ly gật đầu:

- Phải. Đúng rồi, hộp cơm lần trước ta mang đến cho người hương vị thế nào? Mẹ ta nói trang trí đẹp mắt như vậy nhất định rất ngon miệng. Ta còn chưa nếm thử đã bị bắt đưa hết cho người.

Thì ra là chưa kịp nếm thử, nếu nàng nếm thử, nhất định sẽ hiểu được cảm giác lo sợ của Dương Thiên lúc này. Bất quá Dương Thiên sẽ không ngu ngốc nói ra chuyện này, kinh nghiệm tình trường của hắn cũng đã có được kha khá. Những sai lầm cơ bản thế này đương nhiên sẽ không dễ dàng mắc phải.

- Hương vị rất khá, có điều vẫn cần phải cải thiện. Ta đề nghị người nên để mẹ của người nếm thử để có nhận xét cụ thể hơn.

Dương Thiên cố ý nói đến mẹ của Lưu Ly, hi vọng vị nhạc mẫu đại nhân này nhanh chóng nhận ra để cứu vớt hắn. Còn bữa cơm trước mắt, vẫn nên tìm cách thoái thác thì tốt hơn.

Lưu Ly còn tưởng Dương Thiên đang khen món ăn của mình, cười rất vui vẻ:

- Đây là lần đầu ta nấu ăn, còn có sơ sót là chuyện bình thường. Bây giờ người đến nhà ta dùng bữa, có điểm nào chưa được cứ nói rõ ràng, ta sẽ từ

từ khắc phục.

Dương Thiên vội tìm cớ:

- Ta rất muốn đi, nhưng chợt nhớ hôm nay còn có việc phải lên trường. Hay là để hôm khác đi.

- Đừng nói dối, hôm nay là chủ nhật, trường đại học cũng không có làm việc. Hơn nữa ta biết thân phận của người không tầm thường, đến trường chỉ là vì nhiệm vụ bí mật mà thôi.

- Ai nói với người chuyện này?

Lưu Ly lắc đầu:

- Là suy đoán của ta. Thân thủ cùng khả năng thôi miên của người, sao có thể là học sinh bình thường được. Còn có, Sở cục trưởng dường như rất nghe lời người, người giải thích chuyện này thế nào?

- Lưu Ly, người nghĩ nhiều. Ta nhận mình là chuyên viên thôi miên cấp cao, đó là bằng cấp chứ không phải chức vụ. Thân thủ của ta cũng là do luyện tập từ nhỏ. Ta thực sự chỉ là một học sinh bình thường, không có liên quan gì đến các tổ chức bí mật. Còn về Sở A, là do hấn e sợ gia thế của ta.

- Trực giác của ta nói cho ta biết là người đang nói dối.

Dương Thiên im lặng, lại là trực giác nữ nhân. Tuy hư vô mờ mịt nhưng các nàng đều lựa chọn tin vào nó thay vì tin lời hấn nói. Có điều vẫn phải nói, trực giác của Lưu Ly quả thực rất chính xác.

- Chuyện đó để sau hấn nói. Chúng ta đến nhà người đi.

Nghe thấy Dương Thiên nhận lời, Lưu Ly cũng không tiếp tục tra hỏi hấn. Lấy điện thoại ra xin phép Sở A. Đây chỉ là thủ tục, Sở A lúc này đang bận rộn kiểm tra để cứu các con tin trong Đông Lai quán. Hơn nữa nghe

Lưu Ly nói là đi với Dương Thiên liền trực tiếp đồng ý, không hỏi thêm gì nữa.

Ra đến xe máy của Lưu Ly, nàng liền ngồi lên phía trước, lấy một cái nón bảo hiểm treo trên xe đưa cho Dương Thiên. Cầm nón trong tay, Dương Thiên vội nói:

- Để ta lái xe, người ngồi phía sau đi.

- Tại sao? Đây là xe của ta a.

- Ta là nam nhân, để một nữ nhân chở đi có chút không tiện. Người yên tâm đi, loại xe phân khối lớn này còn chưa làm khó được ta.

Lưu Ly hơi e dè:

- Người chắc chứ?

- Chắc chắn.

Nhìn vẻ mặt tự tin của Dương Thiên, Lưu Ly đã hơi an tâm, lùi lại phía sau nhường vị trí tay lái cho hẳn.

Dương Thiên không biết đi loại xe này. Hắn loay hoay mãi mà không tìm được cần gạt số như trên xe hơi. Thấy Dương Thiên ngó nghiêng một hồi lâu mà chưa khởi động máy, Lưu Ly liền hỏi:

- Có vấn đề gì sao?

Dương Thiên quay lại cười ngượng gạo:

- Loại xe này rất đẹp, ta muốn nhìn ngắm kỹ một chút.

Lưu Ly nghe vậy cũng không hỏi gì thêm. Mò mẫm một hồi, cuối cùng Dương Thiên cũng tìm được nơi nổ ga. Đè nhẹ xuống, chiếc xe liền nổ

máy. Dương Thiên thuận tay kéo ga đến mức tối đa, chiếc xe bốc đầu lên, ngã về phía sau. Lưu Ly hoảng sợ nhắm mắt, hai tay ôm chặt lấy Dương Thiên.

Đột nhiên, đầu chiếc xe như bị một lực đè mạnh, nặng nề hạ xuống đất, lao thẳng về ngôi nhà ở phía đối diện. Lưu Ly mắt hơi mở ra, trông thấy liền hét to. Đột nhiên, chiếc xe quay đầu 90 độ, theo hướng đường lộ phóng đi với một tốc độ kinh khủng. Dương Thiên quay lại nói:

- Lưu Ly, người đừng sợ. Vừa rồi chỉ là chút sự cố nhỏ.

Lưu Ly lần nữa mở mắt ra, trong mắt nàng là cảnh tượng chiếc xe đang lao đi với tốc độ chóng mặt. Cảnh vật hai bên đường nhòe đi, Lưu Ly hai tay ôm chặt lấy bụng Dương Thiên để giữ bình tĩnh. Nàng cũng đã từng lái xe với tốc độ cao, nhưng chưa một lần nào lại nhanh đến mức này. Chưa kịp nói Dương Thiên giảm tốc độ xuống, Lưu Ly đã kinh hô:

- Dương Thiên, mau tránh ra.

Chiếc xe đang lao thẳng vào một chiếc xe hơi chạy ngược chiều. Tài xế xe hơi cũng vô cùng hoảng sợ, vội vàng bẻ lái sang một bên. Không may, cả hai chiếc xe đang lao với tốc độ cao, trong thời gian ngắn không kịp chuyển hướng. Đúng lúc này, đầu xe máy bất ngờ bốc lên, cả chiếc xe theo đó bay lên, phóng qua đầu xe hơi rồi đáp xuống ngay phía sau. Dương Thiên cười to:

- Yên tâm đi, ta đã nói là phải tin vào kỹ thuật của ta. Vừa này là để biểu diễn cho người xem mà thôi.

Dương Thiên chỉ là đang mạnh mẽ, hẳn chưa quen với cách vận hành của loại xe này. Từ đầu đến giờ đều là dùng linh lực điều khiển. Bằng không, dựa vào năng lực nội tại, chiếc xe này còn lâu mới có thể đạt đến tốc độ kinh khủng như vậy.

Lưu Ly không quan tâm hẳn nói gì, tức giận mắng:

- Người còn dám nói là biểu diễn. Người có biết chạy với tốc độ đó sẽ gây nguy hiểm cho rất nhiều người hay không? May mắn đoạn đường khi này có rất ít phương tiện lưu thông, nếu là những khu đông dân cư thì phải làm sao? Mau dừng xe lại cho ta.

Dương Thiên biết tinh thần nghĩa hiệp của nàng lại nổi lên. Nghĩ lại hành động vừa rồi cũng có hơi quá đáng, đành giảm tốc độ tấp xe vào lề.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 234: Thiên Phách Kiếm Đấu Trảm Quỷ Dao

Xe dừng hẳn, Lưu Ly bước xuống, bộ dạng hùng hổ như muốn ăn tươi nuốt sống Dương Thiên. Trong tình huống này, tốt nhất là tìm một cách gì đó tránh đi. Dương Thiên đầu óc xoay chuyển, đang tìm một lý do hợp lý thì tín hiệu cảnh báo đột nhiên vang lên. Hắn hai tay đặt lên vai Lưu Ly, trầm giọng:

- Lưu Ly, ta có việc đột xuất phải đi trước. Có gì để sau hắn nói.

Dứt lời, Dương Thiên lập tức biến mất, để lại Lưu Ly một mình đứng ngơ ngác, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra. Một hồi lâu sau, Lưu Ly tức giận dậm chân xuống đất, mắng nhỏ:

- Dương Thiên khốn kiếp, lại dám lừa gạt ta. Lần sau gặp lại, nhất định phải cho người đẹp mặt. Đừng mơ tưởng được ăn thức ăn do ta làm nữa.

Mắng xong, Lưu Ly lên xe, nổ máy rời đi.

Dương Thiên lúc này đã ở rất xa, nếu hắn biết hành động vừa rồi khiến Lưu Ly “ân xá” khỏi những bữa ăn kinh khủng trong tương lai, chắc chắn sẽ mừng đến rơi nước mắt.

Đến một nơi vắng vẻ, Dương Thiên mới mở bảng báo hiệu lên, tín hiệu đang không ngừng chớp, cảnh báo nguy hiểm. Dương Thiên hơi nghi ngờ:

- Là Tô Nguyệt Nhi, nàng không ở Thiên Sơn Thánh Phong tu luyện, chạy đến nơi xa xôi đó để làm gì?

...

Âu Phong lúc này đang chột vạt né tránh công kích từ đám trưởng lão của Ma môn phía sau, trong lòng vô cùng khó chịu. Hắn bí mật đến nơi này điều tra về tung tích của Huyết Ma, lộ trình và thời gian đều là tuyệt đối bí mật. Nhưng vừa đến nơi này chưa được bao lâu đã bị tu sĩ của Ma môn phát hiện. Ban đầu chỉ là những tên đệ tử cấp thấp, Âu Phong dùng tốc độ nhanh nhất tiêu diệt bọn họ để che dấu tung tích. Không hiểu vì lý do gì Ma môn vẫn dễ dàng tìm ra tung tích của hắn, liên tục phái người truy sát.

Đám người này như ruồi trông thấy mỡ, giết hết đám này đến đám này lại có đám khác tìm đến. Cho đến hiện tại, phía sau lưng Âu Phong là 5 vị trưởng lão Kim Đan kỳ của Ma môn. Nguy hiểm hơn nữa chính là Ma môn Môn chủ Liễu Hạc cũng đang đuổi tới.

- Khốn kiếp, nhất định là do trong hàng ngũ trưởng lão có nội gián. Lần này ta trở về, nhất định sẽ băm báo lên Từ sư thúc, quyết không tha cho bất kỳ kẻ nào...

Một thanh quý đầu đao từ phía trước bất ngờ chém tới, cắt đứt lời nói của Âu Phong. Âu Phong kinh nghiệm chiến đấu phong phú, đối mặt với nguy hiểm vẫn giữ được bình tĩnh. Từ trong người hắn xuất hiện một thanh kiếm dài, hình dáng đẹp mắt. Âu Phong vung mạnh trường kiếm, hét to:

- Tam Kiếm Quy Nhất.

Tức thì, ba đạo kiếm quang phát ra, nhanh chóng hợp lại làm một rồi va chạm với quý đầu đao. Một tiếng nổ khổng lồ vang lên, Âu Phong bị lực phản chấn đẩy lùi vài chục bước. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía thanh quý đầu đao vẫn đang lơ lửng trên không trung, gương mặt có chút khó coi.

Hắn và Ma môn Môn chủ Liễu Hạc giao đấu với nhau đã hơn trăm trận, bản mệnh pháp bảo của tên kia, Âu Phong sao có thể không nhận ra. Trảm Quỷ Đao, thứ này luận về lực công kích, so với bảo kiếm của hắn còn mạnh

hơn một bậc. Âu Phong còn đang nghĩ làm cách nào để trốn thoát, đằng xa đã vang đến tiếng cười to:

- Ha ha, Âu Phong, không ngờ người lại đích thân tìm đến đây. Thiên Sơn Thánh Phong cao cao tại thượng, luôn đứng đầu Ấn Thế đại lục, tại sao lúc này đến Chưởng môn cũng phải phải ra làm trinh sát dò đường. Chẳng lẽ các người chỉ có cái vẻ bề ngoài thôi sao?

Liễu Hạc người chưa đến nơi đã buông lời châm chọc. Ma môn của hắn bị Thiên Sơn Thánh Phong chèn ép mấy trăm năm qua. Với tư cách là Môn chủ, hắn sao có thể nuốt trôi cục tức này.

Âu Phong tỏ vẻ không để ý đến lời trêu chọc của Liễu Hạc:

- Ta đã không còn là Chưởng môn của Thiên Sơn Thánh Phong nữa. Vốn chỉ muốn dùng những năm tháng cuối đời để đi du lịch đó đây, nào ngờ bị Ma môn các người vây giết. Đúng là “ta không muốn cắn chó thì chó vẫn sẽ cắn ta” a.

Liễu Hạc đã bay đến nơi, thân hình dừng lại cách Âu Phong khá xa. Trảm Quỷ Dao lắc nhẹ rồi phóng đến chỗ Liễu Hạc, biến mất trong người của hắn. Liễu Hạc nhìn Âu Phong, cười lạnh:

- Lão câu tặc, bao nhiêu năm trôi qua, công phu mồm mép của người vẫn lợi hại như vậy.

Âu Phong tỏ vẻ khiêm tốn:

- Đâu có, đâu có. Công phu của ta rất tầm thường, chẳng qua là do người kém cỏi mà thôi.

Liễu Hạc mặt cười chợt biến:

- Âu Phong, người cứ tiếp tục miệng đi. Ta nói cho người biết, người lúc này đã là cá nằm trên thớt, muốn sống hay chết đều là do ta quyết định.

Như để minh chứng cho lời Liễu Hạc vừa nói, năm tên trưởng lão Kim Đan kỳ đã từ phía sau đuổi tới, hình thành thế vòng vây, không để cho Âu Phong bất kỳ lối thoát nào.

Âu Phong vẫn giữ vẻ bình tĩnh, trong lòng không ngừng suy tính. Liễu Hạc nói không sai, tình thế của hắn bây giờ đã là thập tử nhất sinh, chỉ còn hi vọng kỳ tích xuất hiện.

- Liễu Hạc, có dám cùng ta quyết một trận sinh tử hay không?

Đề nghị bất ngờ của Âu Phong khiến Liễu Hạc ngạc nhiên:

- Người nói cái gì, muốn cùng ta quyết chiến? Âu Phong, xung quanh đây đều là người của Ma môn, chỉ cần ta ra lệnh liền có thể dễ dàng bắt được người. Quyết chiến với người chỉ làm tốn thời gian mà thôi.

Âu Phong cười:

- Chúng ta giao đấu đã nhiều năm, chẳng lẽ người không muốn biết, rốt cuộc là Trảm Quỷ Dao của người lợi hại hay là Thiên Phách Kiếm của ta mạnh hơn sao?

Liễu Hạc suy tư trong phút chốc, gật đầu:

- Dù sao người cũng đã là một kẻ sắp chết. Trước lúc đó, ta sẽ cho người biết sự lợi hại của Trảm Quỷ Dao.

Liễu Hạc ra hiệu, năm tên Kim Đan kỳ trưởng lão liền lùi lại phía xa, giữ khoảng cách nhất định. Vừa tránh bị ảnh hưởng bởi trận chiến, lại không để cho Âu Phong thừa cơ bỏ trốn.

Trảm Quỷ Dao lần nữa xuất hiện trong tay Liễu Hạc. Hắc nâng cao thanh đao, hướng về phía Âu Phong:

- Đến đây đi.

- Được.

Chữ “được” vừa dứt, Thiên Phách Kiếm trong tay Âu Phong không ngừng chém mạnh. Kiếm khí tung hoành, từ bốn phương tám hướng đổ về phía Liễu Hạc.

Liễu Hạc một tay cầm đao, tay còn lại tỏa ra ma khí đen kịt, không ngừng vẽ từng đạo ma văn lên trên thân đao. Ma văn hoàn thành, ma khí từ trên thân Trảm Quỷ Dao bạo phát, hóa thành vô số ma quỷ hình thù khác nhau, lao lên thôn phệ kiếm khí.

Âu Phong gương mặt ngưng trọng, Ma môn siêu cấp bí kỹ Âm Ma Chú, hắc đương nhiên biết rõ. Không ngờ Liễu Hạc ngay chiêu đầu tiên đã sử dụng thứ này, xem ra là muốn nhanh chóng kết thúc trận chiến.

Âm Ma Chú là bí pháp kêu gọi ra những oan hồn ma quỷ bị phong ấn bên trong pháp bảo, sau đó cường hóa bọn chúng để chiến đấu. Số lượng tu sĩ đã ngã xuống dưới Trảm Quỷ Dao của Liễu Hạc không ít hơn vài ngàn. Tuy tu vị so với khi còn sống chỉ còn lại chưa đến một phần trăm, nhưng thông qua Âm Ma Chú cường hóa, thấp nhất đều đã đạt đến Luyện Khí sơ kỳ, mạnh nhất là Trúc Cơ hậu kỳ. Số lượng lại đạt đến vài ngàn, thực sự là quá mức kinh khủng.

Những lần giao chiến trước đây, Liễu Hạc chưa bao giờ gọi ra quá một ngàn oan hồn, lần này hắc thực sự muốn chơi lớn a. Nghĩ vậy, Âu Phong cũng không tiếp tục dấn bài, miệng bắt đầu niệm chú ngữ. Phía sau lưng Âu Phong xuất hiện một pho tượng Phật, tỏa ra ánh sáng màu vàng chiếu lên người những oán linh do Âm Ma Chú triệu hồi khiến bọn chúng kêu gào thảm thiết.

Nhìn thấy một màn này, Liễu Hạc ngẩn ngơ, chiêu thức này của Âu Phong hẳn lần đầu nhìn thấy. Âu Phong cười to đặc ý:

- Thế nào, đây là Phật Quang Kiếm, ta bí mật tu luyện, chỉ dùng để đối phó với một mình ngươi. Ngươi lẽ ra nên cảm thấy tự hào mới đúng.

Âu Phong cầm Thiên Phách Kiếm chém mạnh xuống, pho tượng Phật phía sau cũng theo đó đưa tay đập về phía những oán linh đang kêu gào kia. Bị Phật Quang làm suy yếu, oán linh tốc độ chậm chạp, bị Phật Thủ do vô số tia kiếm khí hợp lại tạo thành đánh cho tan tác. Chỉ sau một chiêu, vài ngàn oán linh chỉ còn sót lại không đến năm trăm.

Liễu Hạc lòng như đang nhỏ máu, oán linh do hắn mất nhiều năm thu thập, hôm nay bị Âu Phong một kiếm diệt gần hết, hẳn có thể không đau lòng hay sao. Hai tay cầm lấy Trảm Quỷ Đao, Liễu Hạc cả người lao thẳng về Âu Phong, hét to:

- Lão cẩu tặc, chịu chết đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 235: Ngũ Linh Phong Thiên Tiểu Trận

Âu Phong thấy Liễu Hạc lao đến, hai mắt lóe lên sự vui mừng. Hắn biết hôm nay dù có dốc hết vốn liếng chiến thắng được Liễu Hạc cũng không thể thoát được sự vây công của đám trưởng lão Kim Đan kỳ kia. Cách duy nhất mà Âu Phong nghĩ ra lúc này là bắt Liễu Hạc làm con tin, dùng hắn để bức lui đám người kia.

Hai người chênh lệch không lớn, phân thắng bại còn khó huống gì nói đến việc khống chế, bắt giữ. Âu Phong chỉ còn hi vọng vào tấm Hỏa Bạo Phù của Từ Thanh phát huy tác dụng.

Liễu Hạc hùng hổ lao đến, Trảm Quỷ Dao vung mạnh. Một con ác quỷ do ma khí ngưng tụ, hai tay cầm song đao, SrABTrX phát ra âm thanh ghê rợn từ thân đao thoát ra. Âu Phong cau mày, đây là một bí thuật khác của Ma môn, Ma Môn Quỷ Sai. Hiện tại Liễu Hạc vẫn chưa đến khoảng cách tất thắng, hắn vẫn còn phải nhẫn nhịn.

Đối diện với đại sát chiêu, không phải nói nhịn là sẽ nhịn được. Quỷ Sai vung mạnh song đao, tầng tầng lớp lớp đao ảnh che kín thân ảnh Âu Phong. Liễu Hạc trong lúc phóng tới cũng liên tục chém ra hàng trăm đạo đao khí đen kịt. Nhân ma cùng chiến, Âu Phong chống đỡ rất chật vật.

Thiên Phách Kiếm đỡ trái, cản phải. Âu Phong cố gắng giữ mình không lùi bước, dần thu hẹp khoảng cách với Liễu Hạc. Nhìn thấy trên người Âu Phong đã ướt đẫm máu, Liễu Hạc cười to:

- Ha ha, một chiêu Phật Quang Trảm vừa rồi rất hay, giết đi không ít oán linh của ta. Có điều pháp thuật lợi hại như vậy, người có thể sử dụng hai lần

liên tục sao. Ngoan ngoan chịu chết đi.

Đúng lúc này, từ trên tay Âu Phong không biết từ đâu xuất hiện một tấm phù lục màu đỏ. Phù lục vừa hiện ra đã bốc cháy, hóa thành vô số điểm sáng màu đỏ bao phủ cả Quỷ Sai lẫn Liễu Hạc.

Một cảm giác nguy hiểm tột cùng hiện lên trong lòng khiến Liễu Hạc hét to:

- Lão cầu tặc, người lừa ta...

Âu Phong cười lạnh, đưa tay điểm một cái vào không trung:

- Bạo.

Vô số điểm sáng đồng loạt nổ tung, Âu Phong, Liễu Hạc, Quỷ Sai đều bị ngọn lửa khổng lồ bao phủ. Năm tên Kim Đan kỳ trưởng lão thấy vậy liền gấp:

- Sư huynh, môn chủ gặp nguy hiểm, chúng ta có cần tiếp ứng hay không?

Lão giả dừng đầu cau mày suy nghĩ rồi lắc đầu:

- Không cần, mau chóng hoàn thành trận pháp, tránh cho tên kia trốn thoát.

- Được.

Biến lửa dần tan đi, thân ảnh Âu Phong từ phía trong lao ra. Trên người hắn có vài chỗ bị lửa làm cháy sém, bất quá chỉ là vết thương ngoài da, hoàn toàn không đáng ngại. Uy lực của Hỏa Bạo Phù này vượt qua dự kiến của Âu Phong khiến hắn cũng bị cuốn vào rìa khu vực ảnh hưởng. Âu Phong có chút lo lắng, uy lực Hỏa Bạo Phù mạnh như vậy, lỡ như Liễu Hạc chết đi, hắn làm cách nào để trốn thoát đám Kim Đan kỳ trưởng lão kia.

Rất nhanh, Âu Phong nhận ra mình lo lắng hơi thừa. Biển lửa hoàn toàn tan đi hết, Quỷ Sai lẫn Liễu Hạc đã biến mất, chỉ còn lại một quả cầu đen kịt do ma khí cô đặc ngưng tụ lơ lửng giữa không trung. Liễu Hạc từ trong hắc cầu xuất hiện, phía trên tay hắn là một viên cầu màu trắng trong suốt. Viên cầu phát ra âm thanh nhỏ, xuất hiện rất nhiều vết nứt bắt đầu chạy dài rồi vỡ vụn. Hắn nhìn về phía Âu Phong đang đứng cách đó không xa, giọng nói không lộ cảm xúc:

- Hòa Bạo Phù sao, quả nhiên rất mạnh. Nhưng bảo vật của Nguyên Anh kỳ, không phải chỉ mình ngươi mới có.

Âu Phong cười khố:

- Ta đã xem thường ngươi rồi.

Liễu Hạc bật cười:

- Ngươi xem thường thực lực của ta, đồng thời xem thường trí tuệ của ta. Vậy nên hôm nay, ngươi thất bại không oan.

Âu Phong vẻ mặt ngạc nhiên:

- Ngươi nói như vậy là có ý gì?

- Ngươi đã bị bọn ta bao vây, vốn là cá nằm trên thớt. Chẳng lẽ ngươi thực sự cho rằng ta bị vài câu khích tướng của ngươi liền đồng ý đơn đao độc đấu với ngươi hay sao?

- Vậy...

Liễu Hạc cắt lời, đưa tay chỉ lên phía trên. Theo hướng tay của hắn, năm vị Kim Đan kỳ trưởng lão đang kết lại thành một trận pháp, bao bọc phương viên trận chiến của hai người vào trong. Âu Phong hai mắt chăm chú đánh giá một hồi, lắc đầu:

- Đây là trận pháp gì, tại sao ta chưa từng thấy qua.

Liễu Hạc châm chọc nói:

- Trận pháp trong thiên hạ bác đại tinh thâm, chỉ một tên Kim Đan hậu kỳ như ngươi có thể biết được bao nhiêu.

Âu Phong chẳng bận tâm đến giọng điệu của hắn:

- Vậy phiền Liễu Hạc huynh thay ta giải mê.

Hai người giao đấu nhiều năm, Âu Phong vẫn luôn tỏ ra vượt trội hơn hắn một bậc. Điều này như cái gai, khiến trong lòng Liễu Hạc rất khó chịu. Hôm nay Âu Phong tỏ ra yếu thế, Liễu Hạc thỏa mãn được chút háo thắng, giải thích rõ ràng:

- Đây là Ngũ Linh Phong Thiên Tiểu Trận, bản giản lược từ Ngũ Linh Phong Tiên Trận. Dùng 5 người có tu vị ngang nhau từ Kim Đan kỳ trở lên, thông qua một bộ trận pháp, tiến hành phong ấn một mảnh không gian. Người bị phong ấn bên trong sẽ không thể sử dụng bất kỳ loại phù lục hay pháp thuật nào. Điểm đặc biệt của trận pháp này là có thể lựa chọn mục tiêu. Trận pháp này của bọn ta vẫn còn có khuyết điểm nên người mới có thể đứng vững ở đây nói chuyện với ta.

- Ủm, bố trí trận pháp tốn khá nhiều thời gian, đã để người kịp thời sử dụng Hỏa Bạo Phù, làm hao phí một viên Ma Châu của ta, lát nữa sẽ bắt người trả đủ.

Âu Phong hiểu Liễu Hạc muốn nói gì, nếu trận pháp hoàn hảo, kể của Phi Hành thuật của hắn cũng sẽ không thể tiếp tục sử dụng.

- Ta đã bị các người bao vây, vốn không cần hao tâm tốn sức đến vậy để bắt ta.

Liễu Hạc lắc đầu:

- Đừng cho là ta không biết, trong tay người có 3 tấm phù lục do tên Từ sư thúc kia đưa cho. Nếu người sử dụng nó, bọn ta muốn bắt được người cũng sẽ gặp nhiều khó khăn.

Nghe Liễu Hạc nói, từ trên người Âu Phong phát ra sát khí mãnh liệt:

- Người đã sớm cài nội gián vào trong hàng ngũ trưởng lão của Thiên Sơn Thánh Phong.

Liễu Hạc trêu tức:

- Chuyện đơn giản này, chẳng lẽ đến bây giờ người mới biết?

Âu Phong thở dài:

- Ta đã sớm biết, chỉ là ta không muốn tin. Huynh đệ vào sinh ra tử cùng nhau hơn trăm năm lại vì lợi ích mà phản bội lẫn nhau.

- Thế sự vô thường, người mà hôm nay là huynh đệ, ngày mai có thể đã trở thành kẻ thù, âm thầm ở sau lưng đâm người một nhát. Sống nhiều năm như vậy, đạo lý đơn giản này lẽ nào người vẫn không hiểu?

Âu Phong đột nhiên cười to:

- Nội gián là ai, Từ sư thúc đã đích thân điều tra, tin rằng hẳn sẽ nhanh chóng phải trả giá cho hành động phản bội của mình.

- Vậy người cười là vì cái gì?

- Ta cười vì các người quá ngu ngốc.

- Ngu ngốc?

Liễu Hạc tâm thần bất định, hẳn biết người trước mặt sẽ không bắn tên mà không có đích đến.

- Người nói vậy là có ý gì?

- Ý gì sao? Người có từng nghĩ, nếu có cả 3 tấm phù lục ngay từ đầu, tại sao ta không lập tức sử dụng để thoát đi mà lại để cho các người có thời gian bố trí trận pháp Ngũ Linh Phong Thiên Tiểu Trận?

Được Âu Phong nhắc nhở, Liễu Hạc cũng nhận ra điểm này. Tuy nói là hẳn cố ý không truy sát quá gắt gao tránh cho Âu Phong buộc phải dùng phù lục thoát đi, nhưng với tính cách cẩn trọng của Âu Phong, hẳn sẽ không vì tiếc một tấm phù lục mà nguy hại đến tính mạng của mình.

Thấy Liễu Hạc cau có, Âu Phong lại cười to, cười đến sáng khoái:

- Không biết sao, để ta cho người thấy.

Trên tay Âu Phong hiện ra hai tấm phù lục, một đen một xanh, đúng là Yểm Khí Phù cùng Tật Phong Phù mà Từ Thanh đưa cho hắn trước đây. Âu Phong vung tay ném mạnh, hai tấm phù bay lên trên cao rồi vỡ nát. Không có dấu hiệu linh lực dao động, chứng tỏ nguyên nhân không phải là do Ngũ Linh Phong Thiên Tiểu Trận áp chế. Liễu Hạc nhìn hai tấm phù lục rơi xuống đất như mảnh giấy vụn, dường như đã hiểu ra được điều gì.

- Thì ra là vậy.

Âu Phong cười:

- Thứ này ta đã sớm thử kích hoạt nhưng không được. Ban đầu ta còn nghĩ rằng trong đó có ẩn chứa huyền cơ. Đến gần đây ta mới nhận ra, trừ tấm Hỏa Bạo Phù kia, hai tấm phù lục này chỉ là để tiếp thêm lòng tin cho ta mà thôi. Từ sư thúc bề quan hàng trăm năm chữa thương, nếu còn lưu

giữ phù lục đã sớm hết hiệu lực. Hẳn xuất quan chưa được bao lâu, thời gian đâu mà luyện chế những loại phù lục cao cấp này.

- Đáng tiếc, lúc ta phát hiện sự thật đơn giản này thì đã quá muộn rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 236: Tuyệt Vọng

Liễu Hạc trong nhất thời cũng yên lặng, đối thủ cả đời của hắn lâm vào tình cảnh thế này, trong lòng hắn lại nhiều thêm một phần khó chịu. Nếu có cơ hội, Liễu Hạc muốn chiến thắng Âu Phong một cách toàn diện.

Nhưng đó chỉ là nếu mà thôi, Liễu Hạc nhận được mệnh lệnh của Huyết Thần nhất định phải bắt sống Âu Phong để dẫn dụ tên Nguyên Anh trung kỳ Từ sư thúc kia đến. Mục tiêu ngay trước mắt, Liễu Hạc nhất định sẽ không nường tay, khi này chỉ là xúc động nhất thời của hắn thôi.

Liễu Hạc từ trong người lấy ra một cái lưới màu đen, ném về phía Âu Phong. Chiếc lưới bay lên cao liền biến lớn, chụp thẳng xuống dưới. Âu Phong hai mắt chợt quyết liệt:

- Không sử được pháp thuật thì sao. Âu Phong ta dù gì cũng từng là Chưởng môn của Thiên Sơn Thánh Phong, há có thể để các người tùy tiện bắt giữ.

Chiến ý trên người Âu Phong tăng vọt, Phách Thiên Kiếm không ngừng chém về phía trước. Đáng tiếc, do phong ấn của Ngũ Linh Phong Thiên Tiểu Trận, Phách Thiên Kiếm lúc này không khác gì một thanh kiếm bình thường.

Vài lần vung kiếm thất bại, Âu Phong không vì vậy mà khuất phục, hắn mở ra không gian giới chỉ. Từ bên trong, rất nhiều linh khí, pháp bảo như dòng nước phóng ra. Kết quả vẫn không có gì khác biệt, bị lực phong ấn của Ngũ Linh Phong Thiên Tiểu Trận áp chế, tất cả pháp bảo đều trở thành đồ vật bình thường, va vào lưới đen rồi rơi rụng xuống đất.

Đúng vào thời điểm chiếc lưới màu đen đã sắp bắt lấy Âu Phong khiến hắn tuyệt vọng, từ trong không gian giới chỉ, chiếc vòng tay do Tô Nguyệt Nhi tặng hắn theo ySXn15B dòng pháp bảo lao ra. Vòng tay vừa chạm vào lưới đen liền bạo phát ánh sáng chói mắt. Lưới đen nổ tung thành nhiều mảnh, vòng tay bay ngược trở lại, vũng vàng rơi trên tay Âu Phong. Biến cố bất ngờ khiến cả Âu Phong, Liễu Hạc lẫn 5 tên Kim Đan kỳ trưởng lão gần người, không kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Nhìn chiếc vòng trên tay, Âu Phong chợt nhớ đến những lời Tô Nguyệt Nhi đã nói, thứ này là linh bảo do Dương Thiên tặng cho nàng. Khi đó hắn không quá để ý, cho rằng đây chẳng qua là một món trang sức làm đẹp. Hiện tại xem ra hắn đã lầm, những thứ do Dương Thiên đưa ra, không có thứ nào là đơn giản.

Chiếc vòng trong tay Âu Phong lúc này đã không còn phát ra ánh sáng, trông giống hệt một chiếc vòng tay bình thường. Liễu Hạc cảnh giác nhìn chiếc vòng rồi la lên thất thanh:

- Âu Phong, chiếc vòng tay đó là thứ gì, tại sao lại không bị ảnh hưởng bởi Ngũ Linh Phong Thiên Tiểu Trận?

Âu Phong như được tiếp thêm niềm tin, đắc ý cười to:

- Ha ha, Liễu Hạc, bằng vào trí tuệ của người, chẳng lẽ vẫn chưa đoán ra đây là thứ gì sao?

Liễu Hạc trầm ngâm suy nghĩ, vài giây sau, hắn như giật mình nhớ ra điều gì đó, giọng nói có chút hoảng hốt:

- Đây lẽ nào là pháp bảo vòng tay hộ mệnh của Dương Thiên. Không thể nào, ta nghe nói thứ này chỉ có nữ nhân của hắn mới được quyền sở hữu.

- Người cũng biết?

- Đương nhiên, Ma môn chúng ta nghiên cứu về Dương Thiên kỹ càng hơn Thiên Sơn Thánh Phong các người rất nhiều. Hiểu biết của ta về hắc cũng đã sớm vượt xa người.

Những gì Liễu Hạc nói đều là sự thật. Tuy Dương Thiên nói hắc không có ý định tham gia trận chiến này, nhưng nếu xét kỹ, hắc vẫn đứng về phía Âm tổ và tam đại thế lực còn lại. Nói thế nào cũng là đồng minh, các đại thế lực không tiện điều tra quá kỹ, tránh cho Dương Thiên phản cảm.

Ma môn thì khác, đối với bọn hắc, Dương Thiên mới là mối đe dọa nguy hiểm nhất. Biết được càng nhiều về hắc, cơ hội chiến thắng càng cao. Hơn nữa, hiểu biết của Huyết Thần vô cùng phong phú nên những nhận định hắc đưa ra so với các đại thế lực còn lại chính xác hơn rất nhiều. Còn về phần Từ Thanh, hắc là khôi lỗi trong tay Dương Thiên, tất nhiên sẽ không dám bình luận hay điều tra cái gì.

Vì vậy, nói Ma môn hiểu về Dương Thiên vượt xa những thế lực còn lại hoàn toàn là sự thật. Âu Phong nghe Liễu Hạc nói cũng không phản bác:

- Uy lực của thứ này ta cũng không rõ ràng. Bất quá tình hình trước mắt cho thấy, các người không thể làm gì được ta. Hay là mỗi bên lui lại một bước, các người để cho ta rời đi, thế nào?

- Mơ tưởng, hôm nay dù phải trả cái giá cao đến đâu, ta cũng nhất định bắt người về cho Huyết Thần đại nhân xử lý.

Liễu Hạc thân mang trọng lệnh của Huyết Thần, dù biết là khó nhưng hắc nhất định sẽ không chịu bó tay. Lực phòng hộ của chiếc vòng này hắc không phá nổi, chỉ có thể đặt hết hi vọng vào Ngũ Linh Phong Thiên Tiểu Trận.

- Năm vị trưởng lão nghe lệnh, dùng Bản Mệnh Tinh Huyết, kích phát sức mạnh của Ngũ Linh Phong Thiên Tiểu Trận đến mức cao nhất.

Năm tên trưởng lão nhìn nhau, trong mắt mỗi người hiện lên sự do dự rõ ràng. Đại trận bậc này, nếu dùng Bản Mệnh Tinh Huyết kích hoạt, hao tổn sẽ vô cùng lớn, thọ nguyên suy giảm, không biết đến khi nào mới khôi phục được.

Liễu Hạc thấy bọn họ do dự liền quát to:

- Đây là mệnh lệnh của Môn chủ, lẽ nào các người muốn chống lệnh. Yên tâm đi, bản môn chủ sẽ không bạc đãi các người. Chỉ cần bắt được Âu Phong, sau khi trở về ta sẽ xin Huyết Thần đại nhân ban thưởng. Không những thương tổn sẽ nhanh chóng khôi phục mà còn khiến tu vị của các người sẽ tinh tiến thêm.

Nghe được lời của Liễu Hạc, năm vị trưởng lão đồng thời truyền âm cho nhau:

- Sư huynh, người thấy việc này thế nào?
- Liễu Hạc là người rất gian xảo, lời của hắn không đáng tin.
- Nhưng phía sau lưng hắn là Huyết Thần, nếu chúng ta không nghe theo, nhất định sẽ khiến tên kia tức giận. Khi đó hậu quả...

Người lớn nhất trong năm tên Kim Đan kỳ trưởng lão lúc này mới lên tiếng:

- Cứ làm theo lời của hắn đi. Hắn có Huyết Thần chống lưng, chống lại hắn là hành động ngu ngốc. Chỉ là hao tổn chút nguyên khí và vài năm thọ nguyên, không phải vấn đề gì quá lớn.

Bốn người còn lại nghe vậy, suy nghĩ trong chốc lát liền đáp ứng:

- Được, chúng ta nghe lời huynh.

Cuộc thảo luận diễn ra chỉ trong vài giây, năm người đồng thời phun ra một ngụm máu tươi về phía các mắt trận. Nhận được Bản Mệnh Tinh Huyết kích hoạt, các pháp bảo tại mắt trận phát ra ánh sáng màu đỏ thẫm, uy lực bạo tăng.

Âu Phong đang đứng giữa không trung, bất ngờ cảm giác pháp lực toàn thân bị giam cầm, không thể điều động dù chỉ là một chút. Biến cố này khiến hắn trong nhất thời không kịp phản ứng lại, từ trên không trung rơi xuống đất.

Liễu Hạc thấy vậy, đặc ý nói:

- Có vòng tay hộ mệnh thì đã làm sao, dưới sức mạnh của Ngũ Linh Phong Thiên Tiểu Trận, người đừng mong có khả năng trốn thoát.

Trong khi Âu Phong đang rơi xuống, vòng tay lại lóe lên ánh sáng, lực phong ấn từ Ngũ Linh Phong Thiên Tiểu Trận lên người Âu Phong lập tức bị đẩy lui. Pháp lực toàn thân trở lại, Âu Phong liền lấy lại thăng bằng, trong lòng thở phào một hơi.

Liễu Hạc gần như phát điên, hét to:

- Tiếp tục, ta không tin năm tên Kim Đan hậu kỳ lại thua một chiếc vòng tay hộ mệnh.

Nhận được lệnh, năm người tiếp tục phun ra thêm vài ngụm máu tươi vào mắt trận. Do hao tổn quá nhiều Bản Mệnh Tinh Huyết, sắc mặt năm người đều đã trắng bệch, thân hình lão đảo giữa không trung, khó khăn lắm mới lấy lại được thăng bằng.

Lực phong ấn lại một lần nữa tăng lên, ánh sáng từ vòng tay tỏa ra càng mạnh, không chút nhân nhượng chống lại lực phong ấn. Lực phong ấn không làm gì được vòng tay, vòng tay tự thân không có năng lực công kích, chỉ thụ động phòng ngự. Trong thời gian ngắn, cả hai lâm vào thế dẫn co.

Liễu Hạc hai mắt đỏ ngầu, Trảm Quỷ Dao trong tay lại vung lên. Một luồng đao khí màu đen khổng lồ, kéo dài hơn 10 mét hướng về phía vòng sáng đánh tới. Tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc vang lên, đao khí bị phản chấn ngược trở lại. Liễu Hạc vội vàng vung đao ngăn cản.

Lần này hấn tính sai, đao khí phản chấn so với đòn tấn công của hắn còn mạnh hơn vài phần. Liễu Hạc bị chấn bay hơn 100 mét mới dừng lại. Nhìn cánh tay bị đao khí cắt đứt, máu tươi chảy dài, Liễu Hạc hai mắt vô hồn, lâm bầm:

- Dùng Ngũ Linh Phong Thiên Tiểu Trận cường độ mạnh nhất cũng không phong ấn được, đòn tấn công lại bị phản lại với uy lực còn mạnh hơn ban đầu. Đây rốt cuộc là pháp bảo cấp bậc nào, tại sao lại có thể lợi hại đến vậy?

Đúng lúc này, một âm thanh không rõ từ đâu phát ra, vang vọng khắp nơi:

- Chỉ là một cái phá trận pháp không hoàn chỉnh cũng muốn phong ấn pháp bảo của ta. Ta phải nói các ngươi là quá ngây thơ hay là quá ngu ngốc đây?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 237: Đe Dọa

Âm thanh rất bình thường, không có chút gì đặc biệt. Nhưng lọt vào tai những người ở đây lại giống như sét đánh, khiến sắc mặt tất cả đều thay đổi.

Dương Thiên không một tiếng động nào, xuất hiện ngay kế bên cạnh Âu Phong, nhìn chăm chăm vào chiếc vòng tay đang nằm trên tay hắn. Dương như nghĩ ra điều gì, Dương Thiên chỉ biết thở dài một hơi:

- Lần sau gặp lại nhất định phải dặn kỹ các nàng, thứ này không được tùy tiện đưa cho người khác. Nếu không chẳng phải là một chết ta sao?

Âu Phong biết Dương Thiên đang châm chọc hắn, đành cười làm hòa. Dù nói thế nào đi nữa, có sự xuất hiện của Dương Thiên ở đây, hắn đã chính thức được an toàn. Liễu Hạc sắc mặt liên tục thay đổi, lúc xanh lúc trắng, có phần nộ, nhiều hơn nữa lại là sự bất lực.

Tuy hắn đã nhận được thông tin là V5xK1jY khi chủ sở hữu chiếc vòng gặp nguy hiểm, Dương Thiên sẽ lập tức cảm ứng được mà tìm đến. Nhưng tốc độ nhanh đến mức này thì...

Phải biết, nơi Dương Thiên đang sống cách nơi này gần nửa vòng trái đất. Liễu Hạc phi hành toàn lực ít nhất phải mất vài ngày mới đến được. Kể cả Huyết Thần cũng phải tiêu tốn ít nhất vài giờ đồng hồ, Dương Thiên lại chỉ mất vài phút. Nguyên Anh trung kỳ và Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong chênh lệch lớn đến vậy sao. Trong nhất thời, Lòng tin của Liễu Hạc vào Huyết Thần lung lay mãnh liệt.

Nếu Liễu Hạc biết Dương Thiên chỉ trong tích tắc liền có thể đến được nơi này, biểu lộ của hắn sẽ đặc sắc đến mức nào a?

Dương Thiên xoay người nhìn về phía Ngũ Linh Phong Thiên Tiểu Trận, tay chỉ hư không điểm nhẹ một cái. Năm pháp cụ ở mắt trận phát ra tiếng rắc giòn tan rồi vỡ vụn thành nhiều mảnh. Năm tên Kim Đan kỳ trường lão cũng theo đó chịu ảnh hưởng, máu tươi phun ra như suối, rơi xuống phía dưới. Liễu Hạc thấy tình hình không ổn, cả người liền phóng đến che chắn trước mặt Dương Thiên:

- Dương Thiên, ngươi định làm gì. Chẳng phải giữa chúng ta đã có giao ước, trận chiến này ngươi không được phép tham dự vào.

Dương Thiên nhún vai:

- Ta đâu có tham dự vào. Có điều trận pháp của các người thật sự quá tệ, ta nhìn nó không hợp mắt nên tiện tay hủy đi thôi. Đúng rồi, tên của trận pháp này là gì?

Liễu Hạc lặng im, nhìn từng mảnh trận pháp rơi rụng, cảm giác bất lực xâm chiếm trong con người hắn. Dương Thiên nhắc lại lần nữa:

- Đây, ta đang hỏi ngươi, tên của cái phá trận này là gì?

Âu Phong đứng bên cạnh, mở miệng trả lời:

- Đây là Ngũ Linh Phong Thiên Tiểu Trận, nghe nói là bản trận pháp giản lược từ Ngũ Linh Phong Tiên Trận. Có khả năng phong bế phù lục, pháp bảo và pháp lực của người bị giam giữ ở bên trong.

Dương Thiên nghe xong liền bật cười, càng cười càng to, cười đến run rẩy cả người. Liễu Hạc trầm giọng:

- Ngươi cười cái gì?

- Ta cười các người vô tri, cuồng vọng. Phong Tiên Trận? Trận pháp có thể phong ấn Tiên Nhân? Thực sự quá mức cuồng vọng rồi.

- Hừ, đây chẳng qua chỉ là trận pháp giản lược từ Ngũ Linh Phong Tiên Trận, hơn nữa còn chưa hoàn hảo. Nếu ta có Ngũ Linh Phong Tiên trận ở đây, để xem người còn dám mạnh miệng như vậy hay không?

Dương Thiên giả vờ ngạc nhiên:

- Lợi hại vậy sao, người có thể lấy ra để ta tự mình thử nghiệm uy lực của cái gọi là Phong Tiên Trận được không?

Liễu Hạc lại im lặng, dù hẳn có Ngũ Linh Phong Tiên Trận trong tay, dựa vào tu vị của 5 tên Kim Đan kỳ trưởng lão cũng vô pháp khởi động được.

Thấy Liễu Hạc không nói gì, Dương Thiên cũng lười trêu chọc hẳn:

- Mọi chuyện xem như đã xong, bọn ta đi được rồi chứ?

Vốn Liễu Hạc cũng không có ý định ngăn cản, nhưng nhìn thấy vẻ mặt châm chọc của Âu Phong cùng khinh thường của Dương Thiên, máu trong người hẳn lại sôi lên.

- Không được.

Câu trả lời của Liễu Hạc khiến hai người đồng thời ngạc nhiên, Dương Thiên suýt chút nữa tưởng mình đã nghe nhầm:

- Khoan đã, vừa rồi có chút không để ý, hình như người vừa nói là “không được”?

- Đúng vậy. Dương Thiên, người đã quên giao ước giữa chúng ta rồi sao?

Dương Thiên làm bộ nghiến ngấm, gật đầu:

- Đúng là ta có hứa không tham dự vào, nhưng các người có thể làm gì được hẳn?

Trong khi đang nói, Dương Thiên cố ý đánh mắt về phía chiếc vòng trên tay Âu Phong để Liễu Hạc thấy khó mà rút lui. Quả nhiên, Liễu Hạc nhìn qua chiếc vòng, chiến ý vừa nổi lên lại tắt ngúm. Có Ngũ Linh Phong Thiên Tiểu Trận cùng 5 tên Kim Đan hậu kỳ trưởng lão trợ giúp vẫn không thể phá nổi phòng ngự của chiếc vòng này. Còn lại một mình hẳn thì làm được gì?

Hiểu rõ thiệt hơn, Liễu Hạc cũng không tiếp tục làm khó dễ, lùi lại đằng xa nhường đường. Hiện tại việc cấp bách trước mắt lên kiểm tra thương thế của năm tên Kim Đan kỳ trưởng lão. Cả 5 người đều là Kim Đan hậu kỳ, là chiến lực chủ chốt trong cuộc chiến sắp tới.

Dương Thiên hóa thành một luồng sáng phóng đi, Âu Phong cũng nhanh chóng theo sát đằng sau.

Năm tên Kim Đan hậu kỳ trưởng lão bị Dương Thiên phá hủy trận pháp làm ảnh hưởng, lại thêm hao phí quá nhiều Bản Mệnh Tinh Huyết cho Ngũ Linh Phong Thiên Tiểu Trận nên thương thế trên người vô cùng nghiêm trọng. Liễu Hạc dùng không vật thuật nắm giữ cả 5 người, theo hướng căn cứ bí mật trở về. Thương thế bậc này hẳn cũng không dám tùy tiện chữa trị, tránh để lại di chứng về sau. Chuyện này để cho Huyết Thần lo liệu sẽ tốt hơn.

Rời đi xa khỏi nơi xảy ra trận chiến, Dương Thiên mới dừng lại ở một hòn đảo nhỏ vắng người.

- Chia tay ở đây đi, người trở về trả lại vòng tay cho Nguyệt Nhi. Nói với nàng đừng tùy tiện đưa thứ này cho bất kỳ ai. Chuyện như thế này ta không muốn tiếp tục tái diễn, đã hiểu hay chưa?

Lời nói của Dương Thiên mang theo ý tứ uy hiếp rất rõ ràng. Âu Phong là lão cáo già, đương nhiên hiểu được điều đó. Cái này cũng không thể trách Dương Thiên, hắn muốn một cuộc sống bình yên, tự tại. Siêng thì đến trường, lười thì trốn học, rảnh rỗi thì tán tỉnh mỹ nữ, tiêu dao khoái lạc. Nếu lúc nào cũng bị đám người này làm phiền, cuộc sống trong mơ của hắn sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều.

Đã có những lúc Dương Thiên muốn giết quách tên Huyết Thần kia đi cho mọi chuyện đỡ phiền phức, lại nhớ đến Vương Vận đang kiên trì bế quan tăng cường tu vi để trả thù liên thôi. Huyết Thần trong mắt hắn vốn chẳng đáng bận tâm, để hắn sống thêm vài ngày cũng không phải vấn đề gì lớn.

Vấn đề ở đây là đám người của Âm tổ và tam đại thế lực còn lại luôn mượn chuyện của tên Huyết Thần này để làm phiền hắn. Một hai lần thì thôi đi, đằng này cứ dăm bữa nửa tháng lại đến một lần, thực sự cho rằng hắn là culi của bọn họ hay sao?

Vì vậy, lần này Dương Thiên quyết định dứt khoát, dù kẻ nào đến cầu xin hắn cũng sẽ mặc kệ. Tốt nhất là cảnh cáo bọn họ, tên Âu Phong trước mặt là nhân tuyển tốt, dựa vào hắn truyền tin cho đám người kia sẽ rất hiệu quả.

Âu Phong thấy Dương Thiên tức giận, gật đầu ứng phó:

- Đã biết, lần này trở về ta nhất định sẽ trả lại chiếc vòng tay hộ mệnh cho Nguyệt Nhi.

- Nhớ nói với nàng chiếc vòng này chỉ có chức năng làm đẹp, hoàn toàn không còn công dụng gì khác. Còn nữa, người giúp ta thông cáo với các thế lực khác rằng, ta đã đạt thành hiệp nghị với Ma môn, sẽ không tham dự vào bất kỳ chuyện gì liên quan đến cuộc chiến. Nếu có kẻ nào đến làm phiền ta vì chuyện này, giết không tha.

Vừa nói, Dương Thiên tỏa ra sát khí mãnh liệt. Âu Phong cảm thấy trước mắt tối đen như mực, ngũ giác dừng hoạt động, hắn không phân biệt được trước mắt là đêm hay ngày, không cảm nhận được sự tồn tại của mình là thực hay ảo.

May mắn, Dương Thiên phát ra sát khí chỉ trong vài giây liền thu hồi lại. Lưng áo Âu Phong đã ướt đầm mồ hôi, hắn thiếu chút nữa đã bị sát khí kia giết chết.

Một người đến lúc nào sẽ thật sự chết đi? Đó là khi chính bản thân hắn cũng công nhận rằng mình không tồn tại. Sát khí của Dương Thiên đã tu luyện đến mức cao nhất, có thể khiến người khác quên mất sự tồn tại của mình, từ đó chân chính chết đi. Không cần lực công kích, giết người chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

- Người đã nhớ kỹ lời ta nói chưa?

Âu Phong vội cung kính đáp:

- Đã rõ, ta sẽ thông cáo cho toàn bộ các thế lực tham gia trận chiến biết chuyện này. Sẽ không có kẻ nào dám đến làm phiền người nữa.

Cuối cùng cũng thoát được gánh nặng, Dương Thiên hài lòng nói:

- Tốt lắm, trở về nói với Nguyệt Nhi truyền thụ Bách Kiếm Quyết cho người, xem như trả công đi. Ta có việc còn phải đi trước, cáo từ.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 238: Thiên Thư- Truy Mỹ Bảo Điển

Giải quyết xong đồng phiền phức do Âu Phong gây ra, Dương Thiên nhanh chóng trở về. Vốn hẳn dự định đi tìm Lưu Ly nhưng lại nhớ đến tay nghề nấu nướng của nàng liền vứt bỏ ý định này lên tám tầng mây. Suy đi tính lại, chỉ có tìm Lý Bàn cùng chơi game là hợp lý nhất. Dương Thiên đang là sinh viên, cũng nên làm những việc mà một sinh viên bình thường hay làm.

Về đến trước cửa nhà, Dương Thiên chưa kịp gọi điện cho Lý Bàn đã thấy hẳn đứng sẵn ở cửa, mặt mày lấm la lấm lét như một tên trộm. Lặng lẽ tiếng đến phía sau, Dương Thiên vừa đặt tay lên vai Lý Bàn, tên này đã hoảng hốt là to, suýt chút nữa đâm đầu vào cổng nhà. Nhận ra người đứng phía sau là Dương Thiên, Lý Bàn bình tĩnh trở lại, đưa tay vuốt ngực:

- Dương Thiên, người muốn hù chết ta sao?

Dương Thiên bật cười:

- Ta nói Bàn Tử, người muốn tìm ta thì cứ việc mở cổng đi vào. Cần gì phải lén lút giống như một tên trộm vậy.

Lý Bàn vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng:

- YPOldl9 Ta đến đây là có một chuyện vô cùng quan trọng muốn nhờ người giúp đỡ.

- Không được.

- Chuyện là... Ặc.

Lý Bàn không nghĩ tới Dương Thiên lại dứt khoát từ chối như vậy, lời chưa kịp ra đến miệng đã nghẹn ứ lại. Vài giây sau, gương mặt nghiêm túc của Lý Bàn trở lại bình thường, cười cầu hòa:

- Dương Thiên, có gì từ từ hần nói. Người còn chưa biết ta định nhờ vả chuyện gì, đừng vội vả quyết định.

Dương Thiên hừ nhẹ:

- Hiếm khi nào Bàn Tử người trưng ra bộ mặt nghiêm túc, chắc chắn không phải việc gì tốt lành. Quen biết nhau đã lâu, tôn chỉ làm việc của ta, người hần đã hiểu rõ?

Lần này Lý Bàn bị Dương Thiên làm ngạc nhiên, cái gì “tôn chỉ làm việc”, tại sao hần chưa từng nghe nói đến việc này bao giờ?

- Người nói rõ một chút đi, cái “tôn chỉ làm việc” đó, ta hình như chưa từng nghe qua a.

Dương Thiên đưa ra ba ngón tay, cố giữ vẻ mặt nghiêm túc:

- Thứ nhất, việc không có lợi không làm. Thứ hai, việc ta không thích, có lợi cũng không làm. Thứ ba, việc không liên quan đến mỹ nữ, ta không có hứng thú.

- Là cái này sao?

- Đúng vậy.

Lý Bàn mặt cười đề tiện:

- Chuyện này đơn giản, ta đã sớm đoán được nên đã mang theo một thứ có giá trị đặc biệt đến đây. Tin rằng người sẽ rất thích.

Lời nói của Lý Bàn khiến Dương Thiên cảm thấy có chút hứng thú:

- Là thứ gì?

Lý Bàn tỏ vẻ thần bí:

- Thứ này không tiện để người ngoài nhìn thấy, chúng ta vào trong rồi nói.

- Được.

Đi vào trong nhà, Dương Thiên ngồi xuống đối diện với Lý Bàn. Nhìn tên kia trưng ra cái bộ dáng “ta đang nắm giữ bảo vật tuyệt thế”, Dương Thiên thiếu chút nữa đã cho hắn vài sự hỏi thăm nho nhỏ.

- Bàn Tử, có thứ gì quý thì mau đưa ra, còn không người có thể lượn.

Lý Bàn gật đầu:

- Trước tiên, người nghe về chuyện mà ta muốn nhờ...

Dương Thiên cắt lời:

- Ta chỉ nhận vật, không nhận người. Đưa cái gọi là “bảo vật” kia ra đây, chỉ cần nó thực sự đáng giá, ta sẽ giúp người.

- A, được thôi.

Lý Bàn đưa tay vào trong người, lấy ra một quyển sách nhỏ. Quyển sách này khá mỏng, số trang chưa đến 100. Lý Bàn đặt quyển sách lên bàn rồi đẩy lên trước mặt Dương Thiên.

Liếc qua quyển sách một cái, Dương Thiên không vội cầm lấy mà hỏi:

- Đây là thứ gì?

Lý Bàn cười nói:

- Người nhìn xem qua chẳng phải sẽ rõ hay sao?

Cầm quyển sách lên tay, Dương Thiên đọc qua bìa sách. Bìa sách được thiết kế khá đẹp mắt, tựa sách được để màu vàng, rắc thêm kim tuyến nhìn rất nổi bật. Tên quyển sách là “Thiên Thư”, cái tên này nghe qua thì rất hoành tráng nhưng thực ra chẳng có gì đặc biệt. Thứ gọi là “Thánh Thư”, “Thần Thư” Dương Thiên cũng đã đọc qua không ít.

Mở ra trang tiếp theo là lời mở đầu, vừa nhìn qua những dòng đầu tiên, Dương Thiên đã hiểu ra đây rốt cuộc là thứ gì. Hắn ngấn đầu lên nhìn Lý Bàn:

- Bàn Tử, người từ đâu có được thứ này. Nếu là mua ngoài hiệu sách thì ta không cần, loại sách này trên mạng quả thực có rất nhiều.

Lý Bàn bĩu môi:

- Sách trên mạng so với nó chỉ là rác rưởi. Đây là do ta cùng một nhóm các anh em có tâm huyết, là thành quả của những đêm thức trắng, cùng nhau đàm luận, bỏ ra gần một năm trời để biên soạn. Đặc biệt chỉ xuất bản 18 cuốn dành cho 18 người trong team. Sách vừa mới ra mắt, ta chưa kịp đọc đã căn răng mang đến cho người.

- Dừng, đừng kể công trước mặt ta. Nói đi, quyển sách này có gì khác những thứ vứt đầy trên mạng kia?

- Người đọc qua lời mở đầu thì sẽ hiểu rõ.

Dương Thiên hơi nghi hoặc, cuối cùng vẫn cúi xuống đọc thử. Lời mở đầu được đầu tư khá kĩ, mở đầu là lời chúc sức khỏe đến các anh em trong team rồi mới nói đến nội dung của sách:

“Tên của quyển sách này, chúng ta phải rất vất vả mới nghĩ ra được, gọi nó là Thiên Thư. Tại sao lại gọi nó là Thiên Thư?”

Nếu như sắc hiệp giới, dẫn đầu là “Râm Trùng Team” có Thánh Thư do chính mình biên soạn, bọn ta, “Phong Lưu Hội” cũng có Thiên Thư cho riêng mình. Đây không phải thứ để thỏa mãn cảm xúc, nhu cầu về phần con trong mỗi con người như Thánh Thư, mà là để tạo dựng lên một cuộc sống trong mơ cho mỗi thành viên trong Phong Lưu Hội. Nói dài không bằng nói ngắn, thật ra nó là một “Truy mỹ bảo điển”.

Thế giới hơn 7 tỷ người, trong đó mỹ nhân vô số. Mỗi người là một đóa hoa với những nét riêng biệt, là thứ mà chúng ta phải trân trọng, nâng niu. Nhưng dù các nàng dịu hiền hay cá tính, gia cảnh giàu sang hay khốn khó, cường thế hay nhu nhược, đoan trang mỹ phụ hay thanh xuân thiếu nữ, ngự tử hay tiểu loli... Tất cả đều có những điểm chung nhất định. Quyển sách này viết lên là để tìm hiểu, nắm bắt những điểm chung, từ đó đưa ra một phương pháp tổng quát cho tất cả mỹ nhân trong thiên hạ.

Ngoạn gia chỉ biết chơi đùa, bọn họ không hiểu rõ những thứ này, nên tình chóng đến cũng chóng tan. Bọn ta thì khác, không chơi đùa, tất cả đều là thật lòng.

Bọn ta góp nhặt từ chính bản thân kinh nghiệm cùng với những hiểu biết tự tìm hiểu thêm bên ngoài mà viết lên cuốn sách này. Hi vọng những ai đọc được hãy trân trọng, giữ gìn để lưu truyền cho hậu thế.

Sau cùng, chúc các người nhanh chóng tìm được người trong mộng, càng nhiều càng tốt, hoàn thành ước mơ xây dựng hậu cung của mọi nam nhân trên thế giới này.

Tình Thánh cùng 17 anh em trong Phong Lưu Hội kính bút.”

Gấp lại Thiên Thư, Dương Thiên cười nhìn Lý Bàn:

- Lời giới thiệu viết rất hay, nhưng nội dung ra sao, chất lượng thế nào thì cần phải xem xét kỹ càng. Trên thế giới này, có rất nhiều thứ mục nát được bao bọc bởi vẻ ngoài hào nhoáng. Không cần thận một chút liền bị đánh lừa.

Lý Bàn như bị chạm vào điểm yếu, giãy nảy lên phản kích:

- Người nói thứ này là vật vô dụng, chỉ có vẻ bề ngoài? Dương Thiên, để ta nói cho người biết về lịch sử hình thành của nó. Trước tiên là những thành viên viết lên nó, Phong Lưu Hội, gồm 18 thành viên. Trừ ta ra, tất cả đều đã trải qua không dưới 5 mối tình. Mọi người đều mang trong người kinh nghiệm phong phú. Đặc biệt là người biên soạn quyển sách này, Tình Thánh. Mỹ nữ qua tay hẵn không phải 1000 thì cũng 800. Tuy không có người nào đạt đến cấp bậc như Tần Tuyết hay Mộc Vũ Hàm, nhưng số lượng đã đủ nói lên tất cả.

- Tiếp theo là về quá trình hình thành lên cuốn sách này...

Nghe Lý Bàn dẫn chứng lý luận hùng hồn, Dương Thiên cũng đã hơi tin tưởng. Hắn đặt Thiên Thư qua một bên, để lát nữa sẽ từ từ nghiên cứu rồi một tay cầm ly trà, đưa lên miệng uống xuống một hơi, hỏi Lý Bàn:

- Được rồi, ta tạm tin lời người nói. Có chuyện gì cần giúp đỡ thì cứ nói ra. Nếu tình bạn bè, ta sẽ thay người giải quyết.

“Bạn bè con khỉ mốc”, Lý Bàn trong lòng thầm chửi Dương Thiên không ngớt. Tên này chỉ nhìn vật chứ không nhìn người, nếu Lý Bàn không đưa ra Thiên Thư, chưa chắc Dương Thiên đã đồng ý giúp đỡ.

Lý Bàn không biết, Dương Thiên chỉ muốn đùa giỡn với hắn mà thôi. Nếu Lý Bàn thực sự gặp khó khăn, Dương Thiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Thiên Thư chẳng qua là chút lợi tức thu về thêm. Có lợi tức, chỉ có đồ ngốc mới không nhận.

Lý Bàn lựa lời kĩ càng rồi mới nói:

- Hôm nay ta đến đây tìm người là do nhận được sự ủy thác từ Lý gia.
Chắc người cũng đã đoán ra được phần nào.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 239: Đưa Lý Vũ Về Ở Cùng

- Nói rõ hơn đi, bọn hã muốn nhờ ta giúp chuyện gì?

Lý Bàn hơi do dự nhưng vẫn nói ra:

- Bọn họ muốn người đứng ra bình thường hóa mối quan hệ giữa Lý gia và Tần gia. Đồng thời thiết lập hiệp ước hòa bình. Chỉ cần người đứng ra làm chủ, tin rằng sẽ không có bên nào dám vi phạm hiệp ước.

- Là chuyện này a. Ta nghe nói Lý gia là gia tộc đứng đầu trong 3 đại gia tộc, chỉ trong vài tháng liền bị Tần gia ép đến tình cảnh này sao?

Lý Bàn thở dài:

- Dương Thiên, tất cả còn không phải là do người sao. Tần gia dựa hơi của người, không ngừng tiến hành công kích các công ty, tổ chức của Lý gia. Trong vài tháng đã thâm tóm hơn 30% tổng thu nhập, chỉ thiếu chút nữa là động đến gân cốt.

- Gân cốt?

- Chính là nguồn thu các tài liệu quý hiếm, mục đích phục vụ cho việc tu luyện của Tu Chân giả trong gia tộc. Những ngày gần đây, Tần gia đã nhắm nhe nhòm ngó đến điểm này. Việc này khiến cao tăng Lý gia không thể tiếp tục nhẫn nhịn. Đích thân gia chủ Lý gia đã dẫn theo tiểu Vũ đến, mong ta thay bọn hã cầu tình.

Dương Thiên có hơi bất ngờ:

- Linh thảo? Ta nghe nói thứ này rất quý hiếm, Lý gia các người từ chỗ nào lấy được.

Trải qua nhiều năm, nồng độ thiên địa linh khí ngày càng giảm, các loại linh thảo có tác dụng hỗ trợ việc tu luyện đã trở lên rất khan hiếm. Việc này là do Diệp Vấn Thiên chính miệng nói cho hẳn biết. Chỉ là tiểu thể lực lại có thể tìm được nguồn cung cấp linh thảo, việc này rất kỳ lạ.

Lý Bàn cũng không hiểu lắm về chuyện của Tu Chân giả, đành đáp lại theo sự hiểu biết hạn hẹp của hẳn:

- Ta nghe nói đó là các loại thuốc quý có thời gian tồn tại hơn 100 năm, còn về phần có phải linh thảo hay không, ta mới tiếp xúc với cao tăng Lý gia trong thời gian ngắn, còn chưa hiểu rõ lắm.

Thảo dược bình thường tự thân không ẩn chứa thiên địa linh khí. Nhưng nếu tuổi thọ vượt quá trăm năm thì vẫn tích trữ được một ít. Tu Chân giả sử dụng có thể tăng tiến một đoạn nhỏ, nếu luyện thành đan dược, hiệu quả sẽ lớn hơn. Thịt muối cũng là thịt, đối với Tu Chân giả, chỉ cần tu vị gia tăng một chút cũng đủ khiến bọn hẳn bất chấp tất cả.

- A, thì ra là vậy. Chuyện này ta đã nhận lời với người, đương nhiên sẽ thay người giải quyết. Khi nào hai bên tổ chức gặp mặt thì thông báo cho ta một tiếng là được.

Lý Bàn nghe Dương Thiên chấp thuận thì vô cùng vui mừng:

- Dương Thiên, ta biết người là người bằng hữu tốt nhất của ta...

Dương Thiên cảm thấy có chút buồn nôn:

- Bàn Tử, người có thể đừng nói những câu buồn nôn như vậy hay không.

- Được, tất nhiên là được. Bây giờ ta sẽ lập tức gọi điện cho gia chủ, bảo hăn sắp xếp gặp mặt với gia chủ Tần gia ngay trong tối nay.

- Ngay tối nay?

- Phải, đối với Lý gia, những tài nguyên kia là vô giá, mất đi một miếng cũng đủ khiến bọn hăn đau đến cắt da cắt thịt. Vì vậy gia chủ Lý gia đã dặn dò kỹ với ta, chỉ cần người đồng ý nhận lời giúp đỡ liền thông báo cho hăn. Hăn sẽ lập tức triệu tập hội nghị thương lượng với Tần gia. Nghe nói còn mời mấy vị quan chức cấp cao trong bộ máy chính phủ đến làm chứng.

Chuyện tranh đấu của các đại gia tộc Dương Thiên không muốn dính líu nhiều, bọn hăn muốn làm gì tùy ý. Giải quyết xong ngay trong tối nay cũng tốt. Cuộc hẹn với gia chủ của gia tộc Roll cũng sắp đến, Dương Thiên còn phải chuẩn bị cho chuyến đi “du lịch” nước ngoài vài ngày.

- Người thông báo cho bọn hăn đi, tối nay giải quyết cho dứt điểm. Chuyện vợ vẫn này đã làm phiền ta hơi nhiều, thực sự có chút khó chịu.

Lý Bàn đứng lên, đi ra ngoài gọi điện, khoảng 10 phút sau mới quay trở lại, hưng phấn nói:

- Đã xong, khoảng 5 giờ chiều đích thân gia chủ Lý gia sẽ đưa xe đến đón hai người chúng ta. Tiểu Vũ cũng sẽ theo hăn đến đây.

Dương Thiên cười trêu chọc:

- Bàn Tử, hai người yêu nhau đã lâu, gặp mặt cũng nhiều. Người có cần phải phấn khích đến mức này hay không?

Lý Bàn vẫn cười đến không ngậm được mồm:

- Có việc người còn chưa biết. Gia chủ Lý gia đã hứa, chỉ cần ta giúp hăn chuyện này, hăn sẽ tổ chức đính hôn cho ta và Tiểu Vũ. Sau đó, Tiểu Vũ sẽ

chuyển trường đến sống cùng với ta, đợi đến khi cả hai bọn ta tốt nghiệp, đám cưới sẽ được tổ chức. Lý gia còn chuyển quyền sở hữu một công ty lớn cho ta.

- Đường công danh, sự nghiệp, tình yêu đều vô cùng tươi sáng, người nói ta có nên vui mừng hay không?

Nghe Lý Bàn khoe mẽ, Dương Thiên vội hỏi:

- Người nói cái gì, Lý Vũ đồng ý đến ở chung nhà với người, là thật sao?

Lý Bàn đang huyền thuyên liền khựng lại, tỏ vẻ ngại ngùng:

- Hình như, hình như đúng là vậy a.

- Hình như cái... Nói rõ ràng, có đúng là Lý Vũ sẽ về sống chung với người hay không?

- Ặc, đúng là vậy. Dương Thiên, đừng nói với ta là người đang ganh tị a.

Dương Thiên tất nhiên sẽ không chịu thừa nhận. Nữ nhân của hắn rất nhiều, nhưng đến hiện nay vẫn chưa có người nào đồng ý đến sống chung một nhà với hắn. Việc này khiến Dương Thiên có chút bất đắc dĩ, bỏ tiền mua ngôi biệt thự lớn mà chỉ có 1 người ở. Chuyện Tô Nguyệt Nhi và Liễu Mị đến đây lần trước không tính, hai nàng phần lớn thời gian là trốn trong phòng bế quan tu luyện, gặp nhau nói chuyện được vài câu.

Thấy Dương Thiên mặt mày cau có, Lý Bàn liền ngồi xuống an ủi:

- Ấy, Dương Thiên, người đừng buồn. Nữ nhân của người quá nhiều, mỗi người đều là cực phẩm, tốn thời gian cũng là chuyện bình thường. Người đến đây nhập học mới hơn nửa năm mà đã đạt được thanh tựu thế này, dù là tên Tình Thánh kia biết được, nhất định sẽ ganh tị đến chết mất.

Vốn tướng Dương Thiên nghe xong sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, ai ngờ lại khiến hắn càng thêm khó chịu. Dương Thiên đạt đến Chân Tiên, phá RncjYT4 vỡ vài cái vị diện cũng chỉ là chuyện nhỏ, không tốn bao nhiêu thời gian. Đẳng này đã tồn gần nửa năm vẫn chưa đưa được nữ nhân nào về, thật sự quá thất bại.

- Bàn Tử, đột nhiên ta cảm thấy hơi mệt, cuộc họp tối nay dời lại vào ngày khác đi.

Lý Bàn ngăn người:

- Dời lại? Khi nào?

- Khi nào ta thích.

Lý Bàn gấp lên:

- Dương Thiên, là ta sai, người đừng làm vậy. Nể tình bạn bè thân thiết, người phải tội nghiệp cho ta đã độc thân hơn 20 năm trời a.

Dương Thiên trong lòng khinh bỉ, mới 20 năm thì tính là gì, hắn đã cô độc hơn ngàn năm. Nếu tâm tính Dương Thiên vẫn là của một lão già 1000 tuổi, đương nhiên sẽ không có vấn đề gì. Đẳng này tâm tính của hắn chỉ dừng ở tuổi 20, ngàn năm cô độc thì vẫn còn đó, phàm nhân như Lý Bàn làm sao hiểu được.

- Bàn Tử, bằng hữu tốt. Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Người muốn ôm mỹ nữ về nhà để lại ta một mình đơn côi sao?

- Ta...

Lý Bàn nghĩ mãi vẫn không thốt lên được lời nào. Dương Thiên đã đưa hắn vào một tình thế rất khó. Nếu hắn lựa chọn chờ Dương Thiên cùng ôm mỹ nữ về thì phải đợi đến lúc nào?

Ngược lại, nếu hần không đồng ý, Dương Thiên sẽ lấy cớ đó để mặc kệ chuyện của Lý gia. Lời hứa của Lý gia chủ không còn hiệu lực. Lúc đó, Lý Bàn chắc chắn khóc không ra nước mắt. Chiêu này của Dương Thiên quá độc, tên này hình như chỉ tham dự môn Ngoại Giao- Đàm Phán vài buổi, không ngờ lại học được nhiều như vậy.

Dương Thiên thấy Lý Bàn im lặng, liền thừa thắng công kích:

- Bàn Tử, người im lặng chứng tỏ là đồng tình với lời ta nói phải không? Đã vậy, chuyện của Lý gia cứ tạm thời dời lại, vài năm nữa lại tính.

Lý Bàn giật mình hét to:

- Không được, Dương Thiên người ít nhiều cũng là Tu Chân giả cao cấp, tại sao lại tùy tiện nuốt lời?

Dương Thiên nhún vai:

- Ta nuốt lời khi nào, chỉ là dời lại một thời gian mà thôi.

- Người còn dám nói. Dời lại vài năm, khi đó Tần gia đã thôn tóm Lý gia, còn đàm phán cái...

Dương Thiên nhún vai, không nói gì. Hần chỉ định đùa giỡn Lý Bàn một chút, còn chưa đến mức chơi ác như vậy. Lý Bàn thấy tương lai tươi sáng có nguy cơ sụp đổ, suy nghĩ trong đầu xoay chuyển, tìm cách giải quyết.

Mãi đến hơn 15 phút sau, Lý Bàn mới lên tiếng:

- Dương Thiên, ta có một biện pháp rất hay, người có muốn nghe không?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 240: Lý Tưởng Sống Của Lý Bàn

Dương Thiên nghe Lý Bàn nói đã nghĩ ra biện pháp, hứng thú nổi lên:

- A, người nói một chút đi, nếu thực sự có hiệu quả, không chừng ta sẽ vui vẻ lên, mặt mỗi trong người tan biến, tôi nay có thể đến dự cuộc đàm phán kia.

Lý Bàn méo mặt, tên trước mặt càng ngày càng giả dối một cách trắng trợn rồi. Mặt mỗi cái ***, hắc mà cũng biết mặt sao. Nếu bây giờ trước mặt hắc là một mỹ nữ, để xem hắc có còn nói vậy hay không?

- Bàn Tử, mau nói ra “cao kiến” của người đi, còn chần chờ gì nữa.

- Được. Cái này cũng không tính là cao kiến gì. Tất cả đều đã được ghi lại trong Thiên Thư ta đưa cho người khi nãy. Chỉ cần người tìm hiểu kĩ càng, hiểu được tinh túy trong đó. Trong vòng 3 năm, có thể đưa tất cả mỹ nhân về nhà.

Dương Thiên không chút tin tưởng, hỏi lại:

- Thật sự lợi hại như vậy? Ta có cảm giác người đang tự bôi vàng lên mặt mình.

Dương Thiên nói ra suy nghĩ thật, viết lên sách này có phần của Lý Bàn. Với dòng máu tự sướng đang “tuôn trào”, hắc nói quá lên cũng là điều dễ hiểu.

Lý Bàn đã quen với việc bị Dương Thiên trêu chọc, bình tĩnh nói:

- Có nói quá hay không, người đọc qua liền biết. Hiện tại người có thể đọc thử, có điểm nào chưa hiểu thì hỏi ta, ta sẽ nhiệt tình “chỉ dạy”.

Một tiếng búp nhỏ vang lên, Lý Bàn ôm bụng, trên trán chảy mồ hôi ròng ròng:

- Tại... sao?

Dương Thiên xoa năm đấm:

- Xin lỗi, là lỡ tay, vừa rồi ta nghe chưa rõ, người nói là muốn “chỉ dạy” cho ta?

“Tên Dương Thiên này, vẫn ưa thích bạo lực như cũ”, Lý Bàn trong lòng thầm nghĩ. Bất quá lời nói qua mồm lại thay đổi:

- Không có, người nghe lầm rồi, là hướng dẫn. Ta dù sao cũng là đồng tác giả sáng tác nên tuyệt phẩm này, hướng dẫn người một chút hẳn là được chứ?

Dương Thiên hài lòng:

- Vậy thì được. Lại đây ngồi xuống, chúng ta cùng nghiên cứu cái thứ gọi là Thiên Thư này đi.

Lý Bàn có hơi e dè bước lại ngồi cạnh Dương Thiên. May mắn, Dương Thiên cũng không tiếp tục có hành động bạo lực nào, bắt đầu mở ra chương đầu tiên của Thiên Thư.

“Thiên thư được chia làm 3 chương chính cùng phụ lục theo thứ tự lần lượt là:

- Chương 1: Nguyên lý “Điểm tựa”.

- Chương 2: Phương pháp xây dựng tình huống, gây ấn tượng.

- Chương 3: Bày tỏ- điểm kết thúc.

- Phụ lục: Một số trường hợp thực tế và cách xử lý cụ thể cho từng trường hợp.”

Dương Thiên càng đọc hứng thú càng tăng. Công pháp bí tịch hắc đã thấy qua nhiều, trong đó cao cấp, đỉnh cấp không thể nào đếm xuể. Trong mắt hắc những thứ đó chỉ là rác rưởi, vứt đồng trước mắt cũng không thèm để ý.

Thiên Thư thì khác, nó viết về chủ đề hắc ưa thích. Tác giả viết thực có tâm, phân chia bố cục rõ ràng. Hi vọng nội dung bên trong có giá trị đúng như lời mở đầu đã nói.

Lý Bàn thấy Dương Thiên vẻ mặt chăm chú, trong lòng mừng thầm.

- Thế nào, ta không hề khoa trương chút nào chứ, quyển sách này chính là thiên hạ kỳ thư a.

- Ta còn chưa đọc qua nội dung, người đừng vội đắc ý.

- Cứ đọc đi, người rất nhanh sẽ biết những gì Lý Bàn ta nói đều là thật, thậm chí là rất khiêm tốn...

Dương Thiên mặc kệ Lý Bàn khoe mẽ, tiếp tục đọc.

“Chương 1: Nguyên lý “Điểm tựa”.

Tất cả nữ nhân trên đời, dù yếu đuối hay mạnh mẽ, giàu có hay nghèo hèn... Đều có những khoảnh khắc mềm yếu, cần đến một điểm tựa để che mưa chắn gió. Giúp các nàng vượt qua giông bão cuộc đời.

Khi còn nhỏ, điểm tựa đó chính là gia đình, cha mẹ và những người thân. Khi lớn lên bước ra ngoài xã hội, điểm tựa mà bọn họ cần lại là nam nhân của mình. Nắm bắt được yếu tố này, cách nhanh nhất để tấn công và đồn

ngã một nữ nhân là làm cho họ tin tưởng người chính là điểm tựa mà họ cần, là nơi mà dù thế nào đi nữa, không bao giờ biến mất. Vĩnh hằng bất biến.

Chuyện này nói khó không khó, nói dễ không dễ. Với mỗi nữ nhân, điểm tựa họ cần lại có tính chất khác nhau. Trong xã hội hiện nay, khi giá trị của đồng tiền trở thành thang đo của mọi thứ trong xã hội, một điểm tựa vững chắc là nơi có nguồn lực tài chính ổn định. Tất nhiên, đây cũng chỉ là một trong vô số các yếu tố khác nhau mà thôi. Ngoài ra còn nhiều điểm khác cần chú ý. Ví dụ như: nữ cường nhân thích nam nhân mạnh mẽ, thực nữ thích nam nhân dịu dàng, biết yêu thương, quan tâm giúp đỡ...

Vậy bước đầu tiên của việc lựa chọn một nữ nhân là phụ thuộc vào kinh tế của bản thân người. Nếu chưa có thì phải cố gắng tạo dựng, nếu đã có, chúng ta sẽ nói đến bước tiếp theo: tính cách, cách hành xử trong những tình huống khác nhau.

Mỗi nữ nhân khác nhau đều có sở thích khác nhau. Để đồng thời tán đổ nhiều nữ nhân, người cần phô bày ra những điểm mà họ muốn thấy, thứ mà họ cần. Nói một cách dễ hiểu, người phải sử dụng nhiều bộ mặt khác nhau...”

Dương Thiên đọc một mạch không ngừng, đôi khi còn dừng lại suy ngẫm rất lâu, tham ngộ chân lý bên trong. Lý Bàn nhìn qua đồng hồ, đã sắp đến 5 giờ chiều liền giục hẳn:

- Dương Thiên, sắp đến giờ rồi. Thiên Thư là của người, sau này cứ từ từ đọc. Hiện tại chúng ta phải chuẩn bị để đi tham dự buổi đàm phán.

Được Lý Bàn nhắc nhở, Dương Thiên đóng Thiên Thư lại, vỗ tay tán thưởng:

- Bàn Tử, quyển Thiên Thư này quả nhiên khác hẳn so với những thứ trên mạng. Tuy nói những điều “chẳng ra gì” nhưng nghe lại rất có đạo lý.

Từ trước tới giờ, đây là lần đầu tiên người đưa cho ta một thứ hữu dụng.

- Đương nhiên, Lý Bàn ta là ai chứ... Khoan đã, người nói trong đó toàn viết những thứ “chẳng ra gì” là sao?

Dương Thiên bật cười:

- Pháp luật quốc gia chỉ cho phép 1 vợ 1 chồng, các người có người nào có từ 2 nữ nhân trở lên hay chưa? Tên Tình Thánh kia rất mạnh miệng, cái gì mà đồng thời tán đổ nhiều nữ nhân, đưa các nàng về cùng sống chung, cưới các nàng làm vợ. Hắn làm được sao?

Lý Bàn gãi đầu cười hì hì:

- Đây là ước mơ của mọi nam nhân trong thiên hạ. Viết sách là để thỏa mãn đam mê, để nói ra suy nghĩ trong lòng...

- Không cần giải thích, ta chỉ nói vậy thôi. Thứ này rất hữu dụng với ta, chuyện kia ta sẽ thay người lo liệu. Nếu người muốn, cho người trở thành gia chủ Lý gia cũng là chuyện nhỏ.

Lý Bàn lấp bắp:

- Dương Thiên, lời người nói là thật sao, chuyện này không thể đem ra đùa giỡn a.

- Ai thèm đùa giỡn với người. Thế nào, nếu người thích chỉ cần nói với ta một tiếng, chiếc ghế gia chủ sẽ là của người. Đối với ta mà nói, đây là chút việc vặt, không đáng kể.

Chiếc ghế gia chủ quả thực đã khiến Lý Bàn động tâm. Lý gia mạnh đến mức nào, bản thân Lý Bàn cũng không rõ. Nhưng ít nhất hắn cũng biết, một lời nói của gia chủ Lý gia có thể khiến nền kinh tế đất nước chấn động.

Gia chủ Lý gia trước giờ vẫn luôn do Tu Chân giả nắm giữ, phàm nhân như Lý Bàn đến nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến. Lúc này lại khác, năng lực của Dương Thiên Lý Bàn đã tận mắt chứng kiến, hẳn nói có thể, tức là có thể.

Dương Thiên tiếp tục ném ra một miếng bánh ngọt:

- Người lo lắng đám lão già kia làm khó dễ? Yên tâm đi, tuy người chỉ là phàm nhân nhưng nếu bọn hắn dám nói nửa lời bất kính hay có hành động âm thầm chống đối, ta sẽ thay người lo liệu.

Lý Bàn ngẩn đầu lên, nhìn Dương Thiên cười:

- Cảm ơn người.

Trong mắt Dương Thiên thoáng xoẹt qua một tia thất vọng:

- Vậy là người đồng ý?

Lý Bàn cười khổ, lắc đầu:

- Không có. Khi này ta thực sự đã động tâm trước chiếc ghế tộc trưởng. Lời nói của người đã thức tỉnh ta.

- Ta? Hình như ta không có câu nào khuyên người từ bỏ a.

- Là người nói, nếu ta lên làm gia chủ, sẽ có rất nhiều người bằng mặt mà không bằng lòng, âm thầm chống đối. Suốt ngày phải lo nghĩ, tìm cách làm hài lòng mọi người trong tộc. Có quyền lực thì sao chứ, cuộc sống đó Lý Bàn ta không thích. Sống trên đời này, chỉ cầu mong được sống, bình yên bên người mình thích, đã là đủ rồi.

- Người chắc chắn, chiếc ghế đó rất nhiều người thèm muốn.

- Ta chắc chắn, ai thích thì cứ tranh giành. Lý Bàn ta không thêm, phàm nhân cũng có lý tưởng sống của riêng mình.

Dương Thiên đột nhiên bật cười ha hả, đặt tay lên vai Lý Bàn:

- Bàn Tử, người không làm cho ta thất vọng. Những lời người vừa nói nghe thì đơn giản nhưng những lão già sống vài trăm năm cũng không hiểu được. Theo đuổi danh lợi thì có ích gì, chết thì mang theo được gì. Tất cả đều là hư ảo mà thôi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 241: Tiểu Mỹ Nữ Lý Nghiên

Lý Bàn bị những lời Dương Thiên nói làm xúc động trong giây lát rồi cười phá lên:

- Dương Thiên, người từ lúc nào trở nên đã sâu đã cảm như vậy.

Đang tâm trạng lại bị người khác phá hỏng, Dương Thiên bất mãn nói:

- Bàn Tử, hiếm khi nào ta mới “diễn sâu” thế này, người đừng phá hỏng bầu không khí trang trọng này a.

Lý Bàn cố nhịn cười, do ghen quá nên khiến nước mắt chảy xuống:

- Đã biết, nhưng người cũng đừng tiếp tục diễn nữa. Đã gần 5 giờ, gia chủ Lý gia cùng tiểu Vũ cũng sắp đến đây rồi.

Dương Thiên nhìn về phía cửa ra vào, mỉm cười:

- Bọn hăn đã đến nhưng không dám vào, đang đậu xe ở đằng xa.

- Ặc, Tiểu Vũ đã đến rồi sao. Mau, chúng ta mau ra ngoài đi.

Dương Thiên tỏ vẻ khinh thường tên trọng sắc khinh bạn trước mặt. Lý Bàn lúc này đã không có tâm trạng để ý Dương Thiên đang nghĩ gì, vội mở cửa đi ra ngoài. Dương Thiên lười biếng, vươn vai đứng dậy đi theo phía sau hăn.

Ra đến cổng, Lý Bàn nhìn ngó khắp nơi rồi chạy đến một chiếc xe đang đậu cách đó hơn 200 mét. Khi hăn đến gần, cửa xe mở bật ra, một tiểu mỹ

nữ từ trên xe bước xuống, vẫy tay:

- Lý Bàn ca.

Lý Bàn hơi khựng lại, ngạc nhiên hỏi:

- Lý Nghiên, tại sao muội lại ở đây, Tiểu Vũ đâu rồi?

Lý Nghiên quệt mũi, tức giận nói:

- Tại sao muội không thể tới, trong mắt ca chỉ có Tiểu Vũ tỷ, có khi nào để ý đến ta đâu.

Lý Bàn quen với Lý Nghiên đã lâu, biết rằng nàng không phải thực sự đang tức giận, cười làm lành:

- Tiểu Nghiên Nghiên xinh đẹp đáng yêu như vậy, ta sao có thể không để ý đến muội chứ. Chỉ là ta nghe nói hôm nay Tiểu Vũ cũng cùng tới, tại sao không thấy nàng?

Lý Nghiên tuổi còn nhỏ, nghe Lý Bàn khen mình xinh đẹp liền vui vẻ trở lại:

- Tiểu Vũ tỷ có việc đột xuất nên nhờ ta cùng Lý Quân bá bá đến đây đón người. Ta nghe tỷ ấy nói còn có một người rất lợi hại, mau cho ta gặp hẳn đi.

Không đợi Lý Bàn trả lời, Dương Thiên đã lướt qua trước mặt hẳn, đánh giá tiểu mỹ nữ Lý Nghiên. Đột nhiên bị người khác nhìn chăm chăm, Lý Nghiên có chút khó chịu, gắt nhẹ:

- Người là ai? Không biết nhìn chăm chăm một đại mỹ nữ là việc rất vô lễ hay sao?

Dương Thiên lắc đầu:

- Mỹ nữ thì không sai, nhưng nói là đại mỹ nữ thì hơi quá. Cùng lắm chỉ tính là tiểu mỹ nữ mà thôi.

- Người...

Lý Nghiên nhìn xuống bộ ngực còn chưa kịp lớn của nàng, tức giận mắng:

- Người chē ngực của ta nhỏ đúng không, vài năm nữa ta nhất định sẽ vượt qua Tiểu Vũ tỷ.

- Ấc...

Dương Thiên không biết nói gì, hăn nói nhỏ ở đây là tuổi tác của nàng, ai mà biết tiểu mỹ nữ này lại nhạy cảm đến vậy.

Thấy Dương Thiên không nói gì, Lý Nghiên lại càng cho là hăn đang trêu đùa mình. Gương mặt xinh xắn tức giận đến đỏ bừng. Tay trái âm thầm tích tụ linh lực, định cho Dương Thiên một bài học.

Đúng lúc này, từ trên xe phát ra một tiếng quát nhỏ:

- Tiểu Nghiên, đừng làm rộn. Dương Thiên là khách quý của Lý gia, nếu đắc tội hăn, mẹ của ngươi cũng không cứu được ngươi.

Bị Lý Quân mắng, Lý Nghiên làm vẻ mặt đáng thương quay lại nhìn:

- Bá bá, người xem, là hăn trêu chọc ta trước, người lại mắng ta. Không được, chuyện người ức hiếp ta, ta nhất định sẽ nói lại với mẹ.

Lý Nghiên quăng lại cho Dương Thiên một câu rồi buồn bực trở lại trên xe. Lý Quân bước xuống xe, cười khổ nhìn Dương Thiên:

- Dương thiếu, thật xin lỗi. Tiểu Nghiên là bảo bối của Lý gia, được bọn ta nuông chiều từ nhỏ nên tính cách có hơi...

Dương Thiên khoác tay:

- Chút chuyện nhỏ, ta sẽ không để ý.

Lý Quân nghe vậy liền vui mừng nói:

- Vậy mời Dương thiếu lên xe.

Dương Thiên gật đầu, theo sắp xếp của Lý Quân bước lên. Lần này Lý Quân mang đến một chiếc xe hơi rất lớn, được chia thành nhiều ngăn riêng biệt. Nội thất bên trong đầy đủ, tiện nghi, toàn đồ vật sang trọng, đắt tiền.

Ba người Dương Thiên, Lý Bàn, Lý Nghiên được sắp xếp cho ngồi cùng ngăn chính giữa. Không gian khá rộng lớn, ngồi 20 người cũng không có vấn đề gì. Lý Nghiên vẫn còn tức giận Dương Thiên chuyện khi nãy nên chọn một góc cách xa hẳn nhất ngồi xuống.

Lý Bàn hiểu rõ tính cách của Lý Nghiên, trong lúc nhất thời không biết phải ngồi chỗ nào cho phải. Thấy vậy, Lý Nghiên liền lên tiếng nung nịu:

- Lý Bàn ca, người qua đây ngồi với ta. Chúng ta đã lâu ngày không gặp, có nhiều chuyện để tâm sự a.

Lý Bàn lau mồ hôi trên trán, cái gì mà lâu ngày không gặp, tuy nàng vừa từ nước ngoài trở về không lâu nhưng hai người gặp nhau ít nhất cũng phải 4, 5 lần, trò chuyện cũng không ít. Đây rõ ràng là cố ý chọc tức Dương Thiên.

Điểm này đến Lý Bàn còn dễ dàng nhận ra, Dương Thiên sao lại không biết. Hắn cười cười vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh:

- Bàn Tử, đến đây ngồi đi. Ta và người còn nhiều chuyện cần bàn bạc. Tâm sự gì đó để sau hẳn tính.

Trắng trợn tranh cướp. Lý Nghiên mặt mày nhăn nhó, ánh mắt tóe lửa nhìn Lý Bàn, chờ đợi quyết định của hắn. Lâm vào tình thế khó xử, Lý Bàn trong nhất thời không biết lựa chọn thế nào. Tại Lý gia, ngoài Lý Vũ ra, Lý Nghiên là người thân thiết với hắn nhất, còn Dương Thiên lại là bạn thân nhất của hắn, cứu tinh của Lý gia. Nói cứu tinh cũng không đúng, Lý gia ra nông nổi này hoàn toàn là do Dương Thiên gây ra.

Dương Thiên đưa tay cầm lấy chai rượu ở cái kệ ngay bên cạnh, rót ra một ly rồi nói:

- Cuộc đàm phán sắp tới...

Hắn bỏ dở câu nói, đưa ly rượu lên miệng một hơi uống cạn. Lý Bàn không ngu ngốc, hắn hiểu Dương Thiên đang uy hiếp mình. Lý Bàn thở ra một hơi, nhìn về phía Lý Nghiên nói nhỏ:

- Tiểu Nghiên, ta xin lỗi.

Nói xong, hắn xoay người đi lại chỗ Dương Thiên. Lý Nghiên vội hô theo:

- Lý Bàn ca, nếu người qua đó, từ nay về sau ta sẽ không để ý đến người nữa.

Lý Bàn hơi dừng lại trong giây lát rồi tiếp tục bước đi. Lý Nghiên không nói được thêm lời nào nữa, xoay mặt về phía cửa xe, ầm ức khóc.

Ngồi xuống bên cạnh Dương Thiên, Lý Bàn có chút phần nộ:

- Dương Thiên, tuổi của nàng còn nhỏ, người nhường nhịn một tí không được hay sao?

Dương Thiên vẽ mặt nghiêm túc:

- Cái này để sau hắn nói. Ta có chuyện muốn hỏi người.

Lý Bàn hiếm khi nào thấy Dương Thiên nghiêm túc, cho rằng hẳn thực sự có chuyện quan trọng cần bàn, liền hỏi:

- Người hỏi đi, chỉ cần ta biết, nhất định sẽ không dấu giếm.
- Tiểu mỹ nữ Lý Nghiên này, tại sao lần trước ta đến Lý gia không gặp nàng?

Lý Bàn có xúc động muốn đánh người:

- Đây là chuyện quan trọng của người hay sao?

Dương Thiên bật cười:

- Ta có nói đây là chuyện quan trọng sao, là người tự suy diễn.
- Nhưng vẻ mặt nghiêm túc vừa rồi...
- Đừng nói nhiều, mau trả lời câu hỏi của ta đi.

Lý Bàn sợ Dương Thiên lại nổi máu bạo lực, liền trả lời:

- Lý Nghiên vừa mới từ nước ngoài trở về được vài ngày.
- Nàng đi nước ngoài du học?
- Không phải, nghe Tiểu Vũ nói, tư chất của Lý Nghiên rất đặc biệt, phù hợp với một môn phái Tu Chân nào đó nên được bọn họ nhận làm thân truyền đệ tử tu luyện.
- ZrSYz4v Ta thấy tu vị của nàng chỉ mới đạt đến Luyện Khí hậu kỳ, còn khá thấp. Tại sao đã vội trở về?
- Việc này ta cũng không rõ. Chắc là xa nhà đã lâu nên muốn về thăm nhà mà thôi.

Dương Thiên lắc đầu:

- Chuyện không đơn giản như người nghĩ.

- Vậy theo người thì là thế nào?

- Khi này Lý Quân cùng Lý Nghiên ngồi cùng một ngăn, tại sao bây giờ lại xếp cho ba người chúng ta vào một ngăn?

Lý Bàn đã hơi hơi hiểu ra, bất quá vẫn còn chút mờ mịt:

- Ý của người là...

- Chẳng phải đã rõ ràng rồi sao. Lý Quân muốn tác hợp cho ta và nàng. Đáng lẽ hiện tại chỉ có ta và nàng ngồi trong ngăn này, nhưng do chuyện cãi nhau khi này nên mới đưa người vào đây làm người phân giải, giảng hòa.

Lý Bàn há hốc miệng:

- Không thể nào. Lý Quân rất yêu thương nàng, sao có thể đem nàng tùy tiện cho người được. Người dựa vào cái gì nói chắc như vậy?

Dương Thiên suy nghĩ hồi lâu rồi phun ra một chữ:

- Đoán.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 242: Tĩnh Tâm Công

- Đoán, chuyện quan trọng như vậy mà người lại đoán bừa hay sao?

Dương Thiên chỉ tay vào đầu mình:

- Đừng xem thường trí tuệ của ta, những chuyện ta đoán chưa bao giờ sai.

Lý Bàn bĩu môi khinh thường:

- Nếu người thực sự lợi hại như vậy, tại sao không đoán xem nữ nhân của người đang nghĩ gì.

Dương Thiên nhìn qua phía cửa xe, thở dài:

- Cổ nhân có câu, lòng dạ đàn bà như kim đáy biển...

Lý Bàn vẫn quyết không tha:

- Tất cả chỉ là ngụy biện.

Dương Thiên tức giận nói:

- Người thì biết cái gì. Cây kim dưới đáy biển ta chỉ cần vai giầy là lấy được, so với nói, lòng dạ của nữ nhân còn khó nắm bắt hơn nhiều.

Lý Bàn trợn mắt, im lặng không nói câu nào. Tư duy của tên này trái ngược với người bình thường, nói lý với hăn quả thực là vô ích. Chi bằng giữ lại chút sức, đến khi gặp lại Tiểu Vũ...

Nghĩ vậy, Lý Bàn dứt khoát mặc kệ Dương Thiên. Hắn không tin chuyện Lý Quân có ý đồ tác hợp cho Dương Thiên là Lý Nghiên.

Dương Thiên thấy Lý Bàn im lặng cũng không tiếp tục làm phiền, từng ly từng ly rót xuống rồi uống cạn. Trên xe bày đều là những loại rượu quý, chắc là Lý Quân đặc biệt chuẩn bị cho hắn. Đã vậy, Dương Thiên đương nhiên sẽ không khách khí.

Tình trạng này tiếp diễn cho đến khi xe dừng lại, Lý Quân bước xuống xe, lớn tiếng gọi to:

- Đã đến nơi.

Ba người bước xuống xe, Dương Thiên nhìn qua đồng hồ, chỉ mới hơn 6 giờ 30 phút nên nhìn sang Lý Quân. Lý Quân hiểu được Dương Thiên muốn hỏi gì, chậm rãi giải thích:

- Đây là xe công vụ đặc biệt của Lý gia, khi chạy trên đường các loại phương tiện khác phải tự động nhường đường nên có thể phóng với tốc độ tối đa. Từ Bắc Giang thành đến đây chỉ tốn hơn một giờ đồng hồ.

- Được rồi, vậy các người tổ chức cuộc đàm phán ở đâu, mấy giờ?

Lý Quân chỉ về phía tòa nhà đối diện. Đây là một ngôi nhà lớn, được xây dựng rất hiện đại. Xung quanh gần nhiều thiết bị, máy móc tân tiến, có lính gác và chó đặc vụ không ngừng tuần tra. Lý Quân vẻ mặt đặc ý:

- Lần này bọn ta mượn phủ Tổng Thống để tiến hành đàm phán, sẽ tổ chức vào lúc 7 giờ tối. Hiện tại còn gần 30 phút nữa mới bắt đầu, để ta đưa Dương Thiên vào trong nghỉ ngơi.

Dương Thiên gật đầu, ba người theo sau Lý Quân cùng đi vào trong phủ tổng thống. Quân lính thấy Lý Quân đi tới, đồng loạt cúi đầu chào theo kiểu quân đội rồi nhường đường cho hắn. Dương Thiên quay sang Lý Bàn:

- Sức ảnh hưởng của Lý gia quả nhiên không nhỏ a.

Lý Bàn đồng tình:

- Gia chủ có cấp bậc quân hàm Thượng Tướng, ngoài ra Lý gia còn có không ít người nắm giữ chức vụ cao trong bộ máy nhà nước. Đến Tổng Thống cũng phải nể mặt hần vài phần, cho hần mượn nơi này để tiến hành đàm phán.

Dương Thiên chưa kịp đáp lại, Lý Nghiên đã chen vào:

- Thế nào, bây giờ đã biết Lý gia lợi hại đến mức nào a. Nếu người chịu xin lỗi ta, chuyện khi nãy ta sẽ bỏ qua. Bằng không ta nhất định sẽ nói với mẹ và Lý Quân bá bá cho người một bài học.

Dương Thiên bị Lý Nghiên làm cho dở khóc dở cười:

- Ta nói Lý tiểu mỹ nữ, người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

- Bỏ chữ “tiểu” đi, gọi Lý mỹ nữ.

- A, ta là bạn học của Lý Bàn, gọi người một tiếng Tiểu Nghiên hần là không có vấn đề gì chứ?

Lý Nghiên ra vẻ trầm ngâm suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng đồng ý:

- Nể mặt Lý Bàn đại ca, người có thể gọi ta là Tiểu Nghiên, ta năm nay 16 tuổi.

- 16 tuổi, không thể nào, tại sao ta có cảm giác người giống như mới 12, 13 tuổi a.

- Người...

Đùa giỡn cùng tiểu mỹ nữ Lý Nghiên rất thú vị, Dương Thiên cảm thấy rất vui vẻ. Hai người cười đùa huyên náo khiến mọi người đều nhìn chăm chăm vào. Nơi này là chỗ làm việc của Tổng Thống, ai lại dám làm ồn. Bất quá khi nhìn thấy Lý Quân dẫn đầu nhóm người, tất cả mọi người đều cố ý lờ đi, giả vờ không nhìn thấy gì.

Lý Quân sắp xếp cho ba người một căn phòng yên tĩnh xong liền đi ra ngoài chuẩn bị. Dương Thiên cũng nhân cơ hội này tìm hiểu thêm một chút về Lý Nghiên.

- Tiểu Nghiên, nghe nói người gia nhập một môn phái ở nước ngoài để tu luyện, đó là môn phái gì.

Lý Nghiên vốn đang định trả lời, nhớ đến lời sư phụ dặn liền lắc đầu:

- Sư phụ đã dặn không được nói cho người khác biết.

- A, vậy bỏ qua chuyện đó, công pháp mà người đang tu luyện là gì?

- Cái này cũng là bí mật.

Lý Bàn bên cạnh cũng rất tò mò:

- Đúng vậy, Tiểu Nghiên, người nói cho ta biết đi. Nhiều năm không gặp, người đã đi đến nơi nào.

- Lý Bàn ca, lần trước người hình như đã hỏi câu này rồi a.

Lý Bàn gãi đầu:

- Lần trước người cũng không chịu nói.

Đối với dạng mỹ nữ ngây thơ này, Dương Thiên đã nghĩ ra cách đối phó. Hắn đưa ngón tay ra, giả vờ bấm đốt, trông giống hệt những tên đạo sĩ

chuyên coi bói lửa đảo trong phim ảnh. Hành động này quả nhiên thu được sự chú ý của Lý Nghiên:

- Dương Thiên, người đang làm gì a?

Dương Thiên vẫn không nói gì, tiếp tục bấm đốt ngón tay, vẻ mặt ra chiều suy nghĩ. Lý Nghiên hứng thú càng tăng mạnh, nắm tay hần lắc lắc:

- Mau nói cho ta biết đi a. Sự phụ của ta cũng hay làm như vậy, ta hỏi nàng cũng không chịu nói.

Thấy cá đã cắn câu, Dương Thiên liền nói:

- Ta đang dùng đạo pháp tính toán xem người thuộc môn phái nào, tu luyện công pháp gì?

- Đạo pháp là gì, có thần hiệu như vậy thật sao?

Dương Thiên ZwEKHbH bình tĩnh đáp:

- Có thật hay không, thử một lần chẳng phải sẽ biết sao. Người nghe ta hỏi, công pháp của người tu luyện có phải là loại khiến chủ nhân vứt bỏ mọi tạp niệm, tâm sáng như gương, chỉ hướng về cảnh giới cao hơn, mọi thứ khác chỉ như gió thoảng mây bay, lướt qua rồi thôi, không chút vướng bận.

Lý Nghiên hai mắt mở to, nhìn Dương Thiên hâm mộ:

- Thật sự quá lợi hại, người làm sao biết rõ như vậy.

Nói xong, nàng thở dài một hơi:

- Sự phụ nói đó là cảnh giới cao nhất của Tĩnh Tâm Công, ta còn kém xa lắm mới đạt đến.

Chỉ một kế nhỏ đã khiến nàng nói ra công pháp tu luyện. Dương Thiên chẳng qua là dùng thần thức kiểm tra một lượt rồi suy đoán công pháp của nàng. Quả nhiên là loại công pháp này.

Tĩnh Tâm Công là công pháp gì, Dương Thiên cũng không rõ. Nhưng có một điều hẳn biết chắc, nó thuộc về đạo gia công pháp. Cùng dạng với Vô Tình đạo mà tên gia chủ gia tộc Roll kia tu luyện. Nói cho dễ hiểu, chính là vứt bỏ những thứ không cần thiết, một lòng truy cầu cảnh giới tối cao. Như tên kia là vứt bỏ mọi tình cảm, còn Lý Nghiên thì cao hơn một bậc, không hẳn là vứt bỏ, nhưng chỉ xem nó là thoáng qua, đầu óc trong sạch, tư tưởng đơn giản, tốc độ tu hành đạt đến mức cao nhất.

Dương Thiên ghét nhất chính là loại công pháp này, cái gì cũng vứt bỏ, mặc kệ, vậy thì đạt cảnh giới cao, trường sinh bất lão có ý nghĩa gì. May mắn Lý Nghiên chỉ đang ở bước nhập môn, vẫn còn thay đổi được.

- Tiểu Nghiên, loại Tĩnh Tâm Công này thật sự rất kém, tu hành lại chẳng đến đâu. Ta nghĩ người đừng nên tiếp tục tu luyện. Nơi này ta có rất nhiều công pháp tu luyện, người có thể tùy ý lựa chọn. Nếu cần, ta sẽ thay người chọn vài loại phù hợp nhất.

Lý Nghiên lắc đầu liên tục:

- Không được, sư phụ đã nói với ta. Tĩnh Tâm Công là công pháp tối cao của Tĩnh Tâm môn, tu luyện đến đại thành chính là vô địch thiên hạ. Sư phụ ta tuy chỉ mới luyện đến tầng thứ 6 đã vô cùng lợi hại, phi hành trên không, một chưởng đánh ra tạo thành hố sâu gần chục mét.

- Tiểu Nghiên, người đã tu luyện đến tầng thứ mấy của Tĩnh Tâm Công?

- Tầng thứ 3, tại sao người lại hỏi việc này.

Dương Thiên khinh thường:

- Nói vậy, sư phụ người tu luyện đến tầng thứ 6 chẳng qua là Trúc Cơ hậu kỳ, tương tự với Lý Quân bá bá của người. Có chỗ nào lợi hại.

Nghe Dương Thiên hạ thấp sư phụ mình, Lý Nghiên bất mãn nói:

- Người không biết thì đừng nói bậy, lần đầu ta gặp sư phụ, nàng chỉ trong một thời gian ngắn đã đánh bại Lý Quân bá bá. Vì nguyên nhân đó, Lý Quân bá bá mới đồng ý cho ta đi theo sư phụ tu luyện.

Người tu luyện loại đạo pháp này quả thực so với tu sĩ cùng cảnh giới mạnh hơn một ít. Nhưng nếu bị đánh bại trong thời gian ngắn, chỉ có thể trách Lý Quân quá kém cỏi mà thôi.

- Vậy để ta biểu diễn cho người thấy vài thứ. Để xem giữa ta và sư phụ người, ai lợi hại hơn ai.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 243: Đàm Phán Bắt Đầu

Hai người bị lời nói của Dương Thiên làm ngạc nhiên, Lý Bàn vội hỏi:

- Dương Thiên, người định biểu diễn cái gì? Có phải là đi bộ trên mặt nước hay dùng tay đập bể vài chục viên gạch như trong phim kiếm hiệp hay không?

- Bàn Tử, người xem thường ta đến vậy sao. Sư phụ của Tiểu Nghiên có thể phi hành, một chiêu đánh ra cái hố gần chục mét. Ta so với nàng càng lợi hại, đương nhiên phải làm thứ gì đó lớn lao hơn.

- Rốt cuộc là cái gì, người đừng có úp úp mở mở nữa.

Lý Nghiên tuy cũng rất muốn biết Dương Thiên sẽ biểu diễn trò gì, nhưng trong thâm tâm nàng vẫn luôn cho rằng sư phụ mới là người lợi hại nhất trên đời, liền lên tiếng phản bác:

- Người đừng nói vậy, sư phụ của ta rất lợi hại, người tuổi còn trẻ, dù là thiên tài cũng không thể nào so sánh được với nàng.

- Người nói ta không bằng nàng?

- Đúng vậy, còn kém rất xa. Người đừng buồn, tuổi của người còn trẻ, nếu chăm chỉ tu luyện, thành tựu tương lai chắc chắn sẽ không kém.

Những điều Lý Nghiên nói là những thứ nàng đang nghĩ trong lòng, hoàn toàn không có ý châm chọc Dương Thiên. Đáng tiếc, Dương Thiên lại không nghĩ vậy. Cảm giác bị coi thường thực sự rất khó chịu.

- Được, nếu Tiểu Nghiên người đã nói vậy. Ta cũng rất muốn diện kiến vị sư phụ thiên hạ vô địch kia của người một lần.

Lý Nghiên giật mình, vội vàng lắc đầu:

- Không được, Tĩnh Tâm Môn chỉ lưu nữ nhân. Nếu người đến, chắc chắn sẽ bị sư phụ đánh chết.

- Tài không bằng người, có chết cũng đáng.

Dương Thiên sử dụng lại câu nói của tên gia chủ gia tộc Roll kia. Dù sao câu nói này, trong một vài trường hợp cũng rất chính xác. Lý Nghiên tâm hồn ngây thơ trong sáng, nghe thấy Dương Thiên muốn đi chịu chết, tất nhiên sẽ không đồng ý:

- Đừng đi a, cùng lắm ta tin người lợi hại là được chứ gì.

Đúng lúc này, Lý Quân từ bên ngoài bước vào:

- Dương Thiệu, mọi người đều đã đến đông đủ, cần người ra ngoài chủ trì.

- A, ta đã biết. Người ra ngoài đợi một lát.

Lý Quân không biết Dương Thiên còn đang bận việc gì, yên lặng lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Dương Thiên đứng dậy, vươn vai rồi cười nói:

- Tiểu Nghiên, ta chỉ đùa với người một chút mà thôi, đừng quá để bụng. Ta cũng không rảnh rỗi đến mức chạy đến một nơi xa xôi hẻo lánh giao so tài với một tên Trúc Cơ hậu kỳ. Muốn chứng minh ra lợi hại hơn nàng, có rất nhiều cách.

- Được rồi, chuyện này lát nữa hẳn nói. Đi dự cuộc đàm phán của Lý gia trước đã.

Ba người mở cửa đi ra ngoài, Lý Quân đã đứng chờ sẵn, vội đi nhanh đến, đưa cho Dương Thiên một sấp tài liệu dày cộp.

- Đây là những vấn đề sẽ bàn luận trong cuộc đàm phán. Phía sau là giới thiệu chi tiết về những điều khoản ta đã soạn sẵn cùng các tài sản, thương vụ có liên quan.

Cầm lấy sấp tài liệu, Dương Thiên bắt đầu mở ra nghiên cứu. Tuy hẳn không quan tâm đến kết quả của cuộc đàm phán, nhưng mang danh là một sinh viên trường kinh tế, khi tham gia ít nhất cũng phải hiểu được một, hai.

Hai người Lý Nghiên cùng Lý Bàn đi theo phía sau, Lý Nghiên cố ý đi chậm, giữ khoảng cách với Dương Thiên rồi mới hỏi Lý Bàn:

- Lý Bàn ca, hẳn chính là người mà Tiểu Vũ tỷ nói rằng rất lợi hại hay sao?

Lý Bàn gật đầu:

- Đúng vậy. Tiểu Nghiên, người cũng biết Lý Bàn ta chỉ là người bình thường, không hiểu gì nhiều về Tu Chân giả các người. Nhưng có một điều ta có thể chắc chắn, ZyZmP6b Dương Thiên thực sự rất mạnh, ít nhất sẽ không yếu hơn vị sư phụ kia của người.

Nghe Lý Bàn tự tin khẳng định, Lý Nghiên có hơi bất ngờ:

- Người nói mình không biết nhiều về Tu Chân giả, vậy dựa vào cái gì mà dám khẳng định như vậy?

- Tiểu Nghiên, người trở về chưa được bao lâu, tình hình hiện tại của Lý gia chắc còn chưa biết rõ.

Lý Nghiên gật đầu:

- Mấy ngày nay ta cũng cảm thấy mọi người trong Lý gia có gì đó rất lạ.
- Vậy để ta nói sơ qua một lượt. Người có biết hôm nay chúng ta đến nơi này để làm gì không?
- Chẳng phải là để viếng thăm phủ Tổng Thống sao?
- Đâu chỉ đơn giản như vậy, chuyện là thế này...

Lý Bàn một hơi kể lại mọi chuyện, từ lúc Dương Thiên xuất hiện cho đến khi hắn giúp Lý Bàn trở về và hại Lý gia ra nông nổi như ngày hôm nay. Tuy Lý Bàn chỉ kể ngắn gọn, lượt bỏ qua nhiều chi tiết không cần thiết, Lý Nghiên vẫn cảm nhận được phần nào đó sự kinh khủng của Dương Thiên.

Chờ Lý Bàn kể xong, Lý Nghiên đưa tay lên xoa trán. Nàng là người có đầu óc đơn giản, trong nhất thời thực sự có chút không tiếp thu nổi nhiều thông tin như vậy.

- Nói vậy, người từng bị đuổi ra khỏi Lý gia, nhờ có Dương Thiên nên mới được trở về. Lý gia chúng hiện tại đang bị Tần gia chèn ép nên phải nhờ đến sự trợ giúp của Dương Thiên. Mà nguyên nhân của chuyện này cũng từ hắn mà ra.

- Ấc, hiểu theo một cách nào đó thì đúng là như vậy.
- Lý Bàn ca, ta có hơi nhức đầu. Người để ta từ từ tiêu hóa hết lượng thông tin này được không.

Lý Bàn không tiếp tục nói thêm gì nữa, chậm rãi cùng Lý Nghiên đi theo phía sau Dương Thiên.

Gần đến phòng họp, Lý Quân mới quay lại, nói với Lý Nghiên:

- Tiểu Nghiên, buổi đàm phán này rất nhàm chán, nếu người không thích có thể tìm chỗ khác chơi. Ta sẽ sai người dẫn người đi tham quan phủ Tổng Thống.

Lý Nghiên lắc đầu:

- Bá bá yên tâm, ta chỉ vào xem cho biết, sẽ không tham dự vào chuyện này. Dù sao ta cũng vừa mới trở về, vốn không hiểu gì nhiều.

Lý Quân gật đầu, không tiếp tục ngăn cản. Hẳn hiểu tính cách của Lý Nghiên, bình thường khá ngang bướng nhưng khi gặp chuyện lại rất nghe lời. Hơn nữa, nàng cũng thuộc lớp trẻ của Lý gia, vào trong tham dự, hiểu thêm về Lý gia cũng là chuyện tốt.

Phòng họp trong phủ Tổng Thống là một hội trường rộng lớn, được xây dựng theo hình tròn. Các hàng ghế xếp từ trên cao xuống thấp thành từng vòng. Những chiếc ghế này có số người ngồi khá ít, đếm qua cũng chỉ hơn trăm người. Đây đều là tộc nhân của Lý gia, Tần gia, Hoàng gia cùng vài vị quan chức đặc biệt được mời đến làm chứng.

Chính giữa là một cái bàn lớn được đặt những chiếc ghế màu đỏ, chuyên dùng cho các vị quan chức cao cấp. Trên những chiếc ghế này đã sớm có người ngồi, chỉ còn sót lại ba chỗ, một chỗ trong đó chính là ghế chủ tọa. Chiếc ghế này tất nhiên là dành cho Dương Thiên, hai vị trí còn lại lần lượt là của Lý Quân và Lý Bàn.

Lý Quân thì không nói, hẳn là gia chủ Lý gia, đương nhiên có một vị trí. Với địa vị của Lý Bàn, có ghế ở trên hội trường cũng là chuyện khó khăn. Bất quá với tư cách là bạn thân của Dương Thiên, Lý Bàn được Lý gia chừa cho một ghế, để giúp bọn hắn nói tốt trong quá trình đàm phán.

Khi Lý Quân mở cửa bước vào, mọi ánh mắt trong hội trường đều đổ dồn vào hắn. Rất nhanh, ánh mắt mọi người liên tục tập trung về phía Dương

Thiên đang cầm một sấp tài liệu đi bên cạnh Lý Quân. Những người có mặt ở đây hiểu, Dương Thiên mới là nhân tố quyết định.

Lý Quân chỉ tay về phía một đám người đang ngồi đằng xa, nói với Lý Nghiên:

- Tiểu Nghiên, người qua đó ngồi cùng với Tiểu Vũ.

Lần này Lý Nghiên ngoan ngoãn gật đầu, theo hướng tay Lý Quân đi về phía tập trung tộc nhân của Lý gia.

Dương Thiên đóng sấp tài liệu lại, nhíu mày hỏi:

- Tại sao Tần Tuyết lại không có mặt ở đây?

Từ khi bước vào, thần thức của hắn đã một lần quét qua toàn hội trường nhưng không phát hiện Tần Tuyết. Theo lý thuyết, đây là một cuộc đàm phán rất quan trọng, Tần gia chắc chắn sẽ đưa nàng đến. Lý Quân tỏ vẻ vô tội:

- Ta nghe nói nàng đang bận việc gì đó, trong nhất thời không đến đây được.

Dương Thiên ánh mắt tràn đầy thâm ý:

- Đây là lý do người gấp rút tổ chức buổi đàm phán này. Tính toán rất chu đáo a. Nếu có Tần Tuyết ở đây, ta chắc chắn sẽ ưu ái cho Tần gia hơn.

Lý Quân cười trừ, không tiếp tục nói thêm gì nữa. Ba người trong sự chú ý của toàn bộ hội trường đi thẳng đến chiếc bàn ở giữa. Dương Thiên rất tự nhiên bước lại ghế chủ tọa ngồi xuống. Hắn một lượt nhìn qua những gương mặt ngồi trên bàn rồi mỉm cười:

- Ta đã đến, chúng ta có thể bắt đầu được rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 244: Sinh Mệnh Chân Tiên

Dương Thiên vừa dứt lời, Lý Quân hiểu ý, đứng lên nói:

- Lần này ta mời thành viên của tam đại gia tộc cùng các vị quan chức cấp cao trong bộ máy nhà nước đến đây là để bàn lại về việc phân chia các hạng mục kinh tế.

- Hôm nay đến dự có gia chủ của tam đại gia tộc, Lý gia, Hoàng gia, Tần gia, Tổng Thống, Thủ Tướng cùng những người có sức ảnh hưởng lớn trong nước. Do có chút gấp gáp nên thiếu hụt khá nhiều người, việc này ta sẽ đích thân thông báo đến bọn họ sau.

Nghe đến câu này, gia chủ Tần gia hừ lạnh một tiếng tỏ ý bất mãn. Tần Tuyết không đến đây, bọn họ mất đi lợi thế lớn nhất khi đàm phán. Tần gia chấp nhận đàm phán là do hai nguyên nhân. Thứ nhất, Lý gia tuy bị chèn ép nhưng vẫn rất mạnh, tức nước vỡ bờ, chó cùng rứt dậu, những thứ này Tần gia hiểu rõ nên không dám làm quá mức.

Thứ hai, hành động thâm tóm của Tần gia đã khiến hai đại thế lực khác dè chừng. Hoàng gia thì không nói, bọn hắc đã sớm không còn là đối thủ của Tần gia. Chính phủ thì lại khác, sau lưng chính phủ chính là Âm tổ. Nói cách khác, chính phủ là mặt ngoài sáng, Âm tổ là mặt trong tối. Chính phủ thay mặt Âm tổ khống chế đất nước. Âm tổ, thế lực này quá lớn, dù có Dương Thiên làm hậu thuẫn, Tần gia cũng không thể tùy tiện đắc tội.

Mỗi một đất nước muốn tồn tại đều phải giữ được thế cân bằng giữa các thế lực lớn. Việc Tần gia vùng lên mạnh mẽ, đè nén các thế lực khác đã khiến chính phủ bất mãn. Cuộc đàm phán này bề mặt là do Lý gia tổ chức,

thực chất đã có chính phủ nhún tay vào trong. Chỉ riêng địa điểm tổ chức là phủ Tổng Thống đã nói rõ điều đó.

Hi vọng duy nhất của Tần gia là Dương Thiên sẽ thay mặt bọn hắn chủ trì đại cuộc. Đáng tiếc, Tần Tuyết có việc, trong nhất thời không kịp đến đây. Dương Thiên lần trước lại có chút xích mích với lão gia chủ.

Lý Quân không thềm để ý đến lão gia chủ Tần gia đang bất mãn, nhìn về phía Dương Thiên tiếp tục nói:

- Vị này chính là Dương thiếu, cũng là người chủ trì cuộc đàm phán lần này. Mọi người còn có ý kiến gì không?

Không có âm thanh nào vang lên, một lúc sau Tổng Thống mới đứng lên, mỉm cười cúi chào Dương Thiên:

- Dương thiếu, nghe danh đã lâu mới có dịp gặp mặt.

Dương Thiên cau mày:

- Người là?

- Ta là Tổng Thống, Diệp Vấn Thiên đã từng nói với ta về Dương thiếu.

- A, vậy chắc người đã biết địa vị của ta trong Âm tổ?

Tổng Thống gật đầu:

- Đã biết, mọi việc Dương thiếu nói, chính phủ sẽ toàn lực ủng hộ.

Tổng Thống nói xong liền ngồi xuống, để lại tất cả mọi người vẫn còn đang ngơ ngác. Trên bàn có trang bị loa riêng, mỗi lời nói đều sẽ vang khắp cả hội trường. Tổng Thống nói vậy tức là địa vị của Dương Thiên ở Âm tổ cực kỳ cao, cao đến mức bọn hắn phải phục tùng mọi mệnh lệnh. Phải biết,

Tổng Thống tuy tu vị không cao, chỉ là Trúc Cơ trung kỳ, nhưng do đặc thù công việc, địa vị của hắn tương đương với Diệp Vấn Thiên.

Có thể khiến hắn cung kính, Dương Thiên rốt cuộc kinh khủng đến cỡ nào?

Người của tam đại gia tộc liếc nhìn lẫn nhau cười khố. Bọn hắn cứ tưởng mình đã đánh giá hắn rất cao, không ngờ vẫn còn quá thấp. Lý Quân cũng từ trong ngạc nhiên hồi tỉnh, từ kinh ngạc chuyển thành vui mừng, trong lòng thầm nghĩ:

- Bằng mọi giá nhất định phải khiến Lý Nghiên và Dương Thiên trở thành một đôi, khi đó địa vị của Lý gia ta mới một lần nữa khôi phục.

Thấy cả hội trường bàn tán xôn xao, Dương Thiên ho khẽ một tiếng khiến mọi người chú ý rồi nói:

- Lý gia chủ, người còn ngần ra làm gì, mau nói tiếp đi.

Lý Quân vội cầm lấy sấp tài liệu trên bàn, bắt đầu đọc lên những gì hắn đã soạn thảo sẵn.

- Theo quy tắc ngầm định, chính phủ sẽ nắm giữ 50% tổng giá trị tài sản và quyền lực, Lý gia 15%, Hoàng gia 10%, Tần gia 8%. Còn lại là của các cá nhân, tổ chức nhỏ lẻ khác. Nhưng hiện nay do sự bành trướng quá nhanh của Tần gia khiến cán cân này bị thay đổi. Cuộc đàm phán lần này là để tiến hành phân chia lại...

Dương Thiên đối với chuyện này không hề có hứng thú, hắn cố gắng nghe được một lúc rồi nhắm mắt ngủ. Mọi người trên bàn họp thấy vậy, nhìn nhau len lén thờ dài rồi cũng mặc kệ.

Dương Thiên cũng không thực sự ngủ, hắn sử dụng Hồn Du Thiên Địa để ngao du vũ trụ. Gần đây, chỉ cần có thời gian rảnh rỗi, Dương Thiên lại

dùng loại pháp thuật đặc biệt này, hi vọng tìm được lão nhân mặc áo trắng kia. Một tồn tại kinh khủng đến mức đó tại sao lại vẫn lạc, lời nói cuối cùng của hắn là có ẩn ý gì, đây là những thứ Dương Thiên rất muốn biết.

Sử dụng linh hồn du hành, tốc độ so với bản thể vượt xa nhiều lần, bất lợi duy nhất là linh hồn quá mức yếu ớt, nếu bị vị đại năng nào đó phát hiện, tất nhiên sẽ trở thành miếng mồi ngon cho hắn. Hơn nữa, linh hồn cũng không được phép rời khỏi bản thể quá xa, tránh cho liên hệ giữa hai bên bị cắt đứt. Dương Thiên là Chân Tiên, những hạn chế đó sớm đã không còn, linh hồn của hắn bằng một tốc độ khủng khiếp vượt qua vô số vị diện, tiến vào trong hư vô để tìm kiếm.

Không rõ là đã trôi qua bao lâu, Dương Thiên ngán ngẩm thở dài. Lần trước là do vị lão giả kia cố ý đưa hắn đến, hiện tại thực sự không có cách nào tìm ra được. Vũ trụ rộng lớn vô cùng, biết tìm ở đâu?

Hơn nữa, Dương Thiên có cảm giác rằng, nơi đó đã không còn tồn tại nữa. Nói cách khác, sau khi Dương Thiên rời đi đã triệt để phá toái. Ý nghĩ này khiến hắn có chút chán nản. Đang lúc Dương Thiên định trở về, từ trong hư không, một thân ảnh liên tục dịch chuyển về phía hắn.

Nhận ra người đang đến, Dương Thiên liền dùng linh lực hô to:

- Đợi một chút.

Thân ảnh đang vội nên không để ý đến hắn, nghe được tiến hô mới dừng lại, nhìn linh hồn của Dương Thiên đang ở gần đó. Thấy rõ linh hồn là ai, người này mừng rỡ như điên, lập tức dịch chuyển lại ngay bên cạnh hắn.

- Hỗn Độn, là người thật sao. Ta tìm người đã ngàn năm, thực sự rất vất vả a.

Dương Thiên nghe vậy thì ngẩn ra, hắn và nàng vốn không quen biết, chỉ thấy qua đúng 1 lần. Nữ nhân này chính là vị mỹ nữ hoàn mỹ Dương Thiên

đã gặp trong mơ lần trước. Tuy vậy, sâu trong linh hồn hắc vẫn có cảm giác thân thiết, vui mừng khi được gặp lại. Trục giác nói cho Dương Thiên biết, quan hệ của hai người chắc chắn không đơn giản.

- Người là ZECpM5C ai?

Mỹ nữ hơi khựng lại, hai mắt mở to kinh ngạc:

- Hồn Độn, người không nhận ra ta sao. Khoan đã, đây chỉ là Linh Hồn Thể, vậy bản thể của người hắc là đang cách nơi này rất xa.

Dương Thiên gật đầu:

- Đúng vậy, bản thể của ta cách đây vô cùng xa, muốn đến nơi này cũng mất ít nhất nửa năm.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Tu vị của người đã một lần nữa đạt đến Chân Tiên. Nói vậy có nghĩa là người đã Luân Hồi thành công, tại sao ký ức kiếp trước lại hoàn toàn bị mất đi?

Dương Thiên cắt đứt chuỗi câu hỏi của nàng:

- Dừng, trước tiên người hay trả lời câu hỏi của ta, người là ai?

Nữ nhân hai mắt ngấn lệ, nước nở nói:

- Hồn Độn, ta là Sinh Mệnh, là người mà người yêu nhất. Chẳng lẽ đến ta mà người cũng đã quên mất rồi sao?

Đầu Dương Thiên như xảy ra một vụ nổ lớn khiến hắc đứng yên bất động. Nữ nhân này chính là Sinh Mệnh Chân Tiên?

Do hạn chế về linh hồn, Dương Thiên không thể xác định được tu vị của nữ nhân trước mặt. Không ngờ lại là một trong Thập đại Chân Tiên, Sinh Mệnh Chân Tiên.

Chuyện đó thì cũng thôi đi, nàng nói nàng là nữ nhân của hắn, là người hắn yêu nhất, đây là loại trò đùa gì nữa?

Nếu là bình thường, Dương Thiên chắc chắn sẽ không tin tưởng. Sinh Mệnh Chân Tiên là tồn tại cùng đẳng cấp với hắn, đương nhiên phải đề phòng. Dù nàng thực sự rất đẹp, Dương Thiên cũng không đến mức nào phăng, vì mỹ nữ mà mặc kệ an nguy của chính bản thân mình.

Nhưng cảm giác thân thuộc nói cho hắn biết, những gì Sinh Mệnh Chân Tiên nói đều là sự thật. Cộng thêm lão nhân lần trước tự nhận là sư phụ của hắn, Dương Thiên bắt đầu có hơi nghi ngờ. Lẽ nào sự thực đúng như những gì Sinh Mệnh Chân Tiên vừa nói, Dương Thiên chính là một Luân Hồi giả chuyển thế?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 245: Tâm Trạng Không Tốt

Ý nghĩ này vừa lóe lên lập tức bị Dương Thiên bác bỏ. Chân Tiên là tồn tại đã sớm siêu thoát Luân Hồi. Nói cách khác, Luân Hồi không chịu đựng được sự tồn tại của Chân Tiên. Nếu một vị Chân Tiên nào đó tiến nhập, Luân Hồi sẽ triệt để phá toái. Vô số sinh mệnh sau khi chết đi sẽ không thể chuyển thế. Phá vỡ cân bằng của vũ trụ này.

Tuy nói Chân Tiên có thể tái tạo Luân Hồi, nhưng việc này cần vô số năm tháng để thực hiện. Cho nên, chắc chắn sẽ không có vị Chân Tiên nào tiến nhập Luân Hồi. Hơn nữa, đã trở thành Chân Tiên, dù đầu óc toàn là bả đậu cũng không ngốc đến mức làm chuyện này.

Sinh Mệnh Chân Tiên lại không có vẻ gì là đang lừa dối hẳn, chuyện này đến cùng là sao?

Thấy Dương Thiên mãi không nói gì, Sinh Mệnh Chân Tiên liền hỏi:

- Hồn Độn, người thực sự không nhớ ra ta là ai sao?

Dương Thiên lắc đầu, Hồn Độn khí ngưng tụ thành một dãy số dài trước mặt hai người:

- Chuyện này trong nhất thời khó tìm ra lời giải thích, ta cần một ít thời gian để suy nghĩ thấu đáo. Đây là tọa độ không gian nơi ta đang sống, người có thể đến đây tìm ta. Hiện tại ta có việc phải đi trước, gặp lại sau.

Dứt lời, linh hồn Dương Thiên lập tức dùng tốc độ tối đa trở về địa cầu. Để mặc cho Sinh Mệnh Chân Tiên vội vã đuổi theo ở phía sau.

Tốc độ giữa linh hồn và bản thể chênh lệch, Dương Thiên chỉ mất chút thời gian đã biến mất khỏi phạm vi thần thức của Sinh Mệnh Chân Tiên. Tuy hãn cũng muốn sớm làm rõ chuyện này nhưng trước mắt, Dương Thiên cần phải suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện đã. Hãn cảm giác được phía sau chuyện này ẩn chứa bí mật vô cùng lớn, ảnh hưởng đến an nguy của toàn bộ vũ trụ này.

Thời gian để Sinh Mệnh Chân Tiên tìm đến nơi là khoảng nửa năm, khi đó Dương Thiên đã có thể lựa chọn xem có nên tin tưởng nàng hay không.

...

Trong hội trường, Lý Bàn liên tục đá nhẹ vào chân Dương Thiên để đánh thức hãn dậy. Cuộc đàm phán đã đến giai đoạn cân bằng nhất, Lý gia và Tần gia cãi nhau đến đỏ mặt. Hoàng gia và những người thuộc phe chính phủ thì vẫn yên lặng, cứ như họ chỉ là người ngoài đến xem kịch mà thôi. Mãi không thấy Dương Thiên có động tĩnh gì, Lý Bàn có chút gấp, đang định sử dụng biện pháp mạnh thì mí mắt Dương Thiên đã nháy lên.

Hãn vươn vai ngáp dài, giả vờ nói bằng giọng ngái ngủ:

- Ai, thật xin lỗi, nhiệt độ nơi này mát mẻ, chiếc ghế này lại trải lông thú mềm mại, không cẩn thận làm một giấc dài. Các người đã bàn luận đến đâu rồi?

Thấy Dương Thiên đột nhiên tỉnh dậy, Lý Quân vui mừng nói:

- Dương thiếu, chuyện này người nhất định phải thay ta làm chủ. Tần gia trước nay chỉ chiếm 8%, nay bọn hãn lại đòi đến 20%. Dù bọn ta có nhường lại, bọn hãn cũng không cách nào quản lý nổi. Chắc chắn sẽ khiến kinh tế bị suy thoái...

Tần lão gia chủ liền ngắt lời Lý Quân:

- Lý gia các người làm được, chẳng lẽ Tần gia chúng ta lại thua kém các người. Rõ ràng là Lý gia đã nắm giữ vị thế đệ nhất gia tộc quá lâu nên không muốn nhả ra.

- Người...

- Được rồi.

Dương Thiên lên tiếng, hai người liền im lặng trở lại. Cả hội trường cũng theo đó yên tĩnh. Mọi người đều biết quyết định nằm trong tay Dương Thiên, lời nói của hắn mới là phán quyết cuối cùng, cãi nhau này giờ chẳng qua là để làm màu mà thôi.

Đắn đo suy nghĩ trong giây lát, Dương Thiên mới nói:

- Lời của Lý Quân rất đúng, Tần gia trước giờ chỉ nắm giữ 8%, đột ngột tăng lên 20% sẽ dẫn đến thiếu sót về mặt quản lý.

Tần lão gia chủ âm trầm, hắn không biết Lý Quân đã dùng cách gì để mua chuộc Dương Thiên nói tốt cho bọn hắn. Lý Quân vẻ mặt đặc ý, đang định nói vài câu thì Dương Thiên đã nói tiếp:

- Tuy vậy, chuyện Lý gia nắm giữ 15%, gần gấp đôi Tần gia cũng cần phải sửa lại. Cùng là đại gia tộc, nên bình đẳng thì tốt hơn. Ta nghĩ thế này, Tần gia 12%, Lý gia 12%, chính phủ vẫn giữ mức 50%. Còn lại sẽ do các tổ chức, cá nhân nhỏ lẻ khác quản lý. Sau một thời gian, chính phủ sẽ có chính sách điều chỉnh cho phù hợp. Đừng để biên độ giao động vượt quá 1% là được.

- Còn về nguồn thu được liệu, tùy theo số lượng Tu Chân giả của mỗi thế lực mà phân chia. Nhiều người cung cấp nhiều, ít người cung cấp ít. Tránh tình trạng độc quyền dẫn đến chênh lệch giữa các thế lực.

Dương Thiên học chuyên ngành kinh tế chỉ mới nửa năm, lại thường xuyên trốn học nên hiểu biết về kinh tế của hắn tương đối kém. Hơn nữa, lúc này hắn không có tâm trạng cùng đám người này làm nhảm vô ích. Vì vậy mới có câu: “Chính phủ tự điều chỉnh cho phù hợp”. Vẫn là để chính phủ làm chủ, hắn chỉ giữ cho hai gia tộc một mức lợi nhuận nhất định.

- Cứ quyết định như vậy đi. Còn ai có ý kiến gì nữa không?

Câu hỏi này thông thường chỉ có ý nghĩa về mặt hình thức, mọi người sẽ đồng loạt tán thành, buổi họp kết thúc. Có điều lần này có sự khác biệt, Dương Thiên vừa dứt lời, một người đại diện cho Hoàng gia đã lên tiếng:

- Khoan đã, Dương thiếu hình như đã bỏ quên việc gì đó.

- A, là việc gì?

Người này vội nói:

- Là phần của Hoàng gia ta, Dương thiếu đã nói mọi gia tộc đều bình đẳng, vậy Hoàng gia cũng phải được hưởng 12% như hai gia tộc kia.

Dương Thiên gật đầu:

- Đúng là ta vừa nói như vậy.

Người này chưa kịp vui mừng, Dương Thiên đã nói tiếp:

- Vậy để Hoàng gia 6% đi.

- Cái gì?

Tộc nhân Hoàng gia nghe xong liền muốn bạo động, bọn hắn đang từ 10% giảm xuống 6%, chỉ bằng một nửa hai đại gia tộc kia. Công bằng ở đâu?

Hoàng gia cố gắng nhẫn nhịn:

- Dương thiếu, người có phải tính nhâm hay không? Tại sao Hoàng gia bọn ta chỉ bằng một nửa hai gia tộc kia?

- Chuyện này là do ta quyết, người có ý kiến gì sao?

Tức nước vỡ bờ, người này cũng không nhịn nữa:

- Dương Thiên, đừng tưởng ta gọi người một tiếng Dương thiếu là ta sợ người. Hoàng gia ta trước giờ chưa từng sợ ai bao giờ. Ta hỏi người lần cuối, Hoàng gia ta nắm giữ bao nhiêu phần?

Dương Thiên không trực tiếp trả lời hẳn:

- Người tên là gì?

Người này trưng ra bộ mặt lợn chết không sợ nước sôi:

- Ta là Hoàng Lập, chấp sự vừa được bổ nhiệm của Hoàng gia.

- Vậy chắc người đã nghe lão gia chủ Hoàng gia nói qua về ta?

Hoàng Lập cau mày suy nghĩ rồi lắc đầu:

- Không có, lão gia chủ chỉ dặn ta phải cẩn thận, tránh đắc tội với người. Hoàng gia ta đã luôn nhẫn người từ đầu đến giờ, nhưng chuyện này thì ta không thể tiếp tục nhẫn được nữa.

Chuyện của Dương Thiên Hoàng lão gia chủ không kể lại cho bất kỳ tộc nhân nào rõ. Hẳn lo sợ tộc nhân Hoàng gia sẽ chán nản, ảnh hưởng đến tâm tính tu hành. Hoàng Lập tuổi còn trẻ, khó tránh khỏi bốc đồng. Trước khi Hoàng Lập đến đây, Hoàng lão gia chủ đã đích thân gặp riêng hẳn, dặn dò kỹ càng, dù trong mọi tình huống cũng không được

đắc tội với Dương Thiên. Đáng tiếc, vì một phút giận dữ, Hoàng Lập đã vứt lời dặn này qua một bên.

- Kính lão đắc thọ. Lời người già nói phải giữ trong lòng, dù sao hãn lớn tuổi hơn người, từng trải cũng nhiều hơn. Đương nhiên, cũng đã tận mắt chứng kiến thủ đoạn của ta.

Hoàng Lập cả người run lên, một cảm giác tử vong xuất hiện trong đầu hãn, không nói hai lời liền quay đầu bỏ chạy. Hãn vừa xoay người, chưa kịp chạy bước nào, cả người đã bị một cổ lực lượng vô hình nhấc bổng lên cao rồi ném mạnh xuống.

Mọi người lập tức dùng toàn lực phi hành, tránh bị vạ lây. Một tiếng ầm vang lên, mặt đất nhiều thêm một cái hố. Hoàng Lập nằm ở bên trong, máu tươi chảy khắp người, không rõ sống chết.

Toàn trường bị thủ đoạn của Dương Thiên chấn nhiếp, chỉ dám đứng ở một chỗ yên lặng, nín thở chờ hành động tiếp theo của hãn. Dương Thiên thi triển thủ đoạn giết gà dọa khỉ, thấy đã đạt được hiệu quả mong muốn mới lên tiếng:

- Dương Thiên ta không thích tranh giành với người khác. Nhưng bất kể kẻ nào dám đắc tội với ta đều sẽ có kết cục như tên Hoàng Lập này.

- Hành động dũng cảm của hãn ta cũng có chút tán thưởng, hãn chỉ bị thương nặng chứ chưa nguy hiểm đến tính mạng, chữa trị vẫn còn kịp. Còn có, tăng phần của Hoàng gia lên 8% đi. Ai có ý kiến có thể bước ra, chịu được một đòn, ta sẽ tăng phần cho gia tộc của hãn.

Dương Thiên nhìn quanh, lần này không còn kẻ nào phản đối, gia tộc là của chung, mạng là của chính mình. Hãn hài lòng nói:

- Hôm nay tâm trạng của ta không được tốt, các người còn chuyện gì muốn bàn thì cứ tiếp tục. Ta đi trước.

Nói xong, Dương Thiên liền theo hướng cửa chính đi ra khỏi hội trường. Lý Bàn, Lý Nghiên, Lý Vũ cũng vội theo hân rời đi. Để lại một đám người vẫn còn chưa hết bàng hoàng.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 246: Dụ Đỗ Lý Nghiên

Rời khỏi phủ Tổng Thống, Lý Bàn ngay lập tức đứng chặn trước mặt Dương Thiên, lo lắng hỏi:

- Dương Thiên, người nói cho ta biết, đã có chuyện gì xảy ra?

- Bàn Tử, người nghĩ nhiều, ta chỉ không muốn nói nhiều với bọn hăn mà thôi.

Lý Bàn lắc đầu:

- Ta cảm thấy không đơn giản như vậy, người chắc chắn đang gặp phải chuyện gì đó.

Dương Thiên bật cười ha hả:

- Yên tâm đi, trên thế giới này vẫn chưa có chuyện gì làm khó được ta.

Những lần trước, khi nói câu nói này, trong lòng Dương Thiên thực sự nghĩ vậy. Riêng lần này, hăn nói dối. Chuyện kia ẩn chứa một bí mật vô cùng lớn, rất có thể hăn cũng chỉ là một phần trong đó, không nắm giữ được quyền khống chế.

Để Lý Bàn không tiếp tục hỏi, Dương Thiên nói liên lảng qua chuyện khác:

- Người chính là Lý Vũ đi, từ đại hội gia tộc Lý gia lần trước, đây là lần đầu tiên chúng ta trực tiếp gặp mặt.

Lý Vũ thấy Dương Thiên nói đến mình, vội cúi đầu chào:

- Lý Vũ, gặp qua Dương thiếu.

Dương Thiên bật cười:

- Lý Bàn là bằng hữu của ta, người là nữ nhân của hã, tất nhiên cũng là bằng hữu của ta. Đừng nói những lời khách sáo.

Lý Bàn đứng bên cạnh, cảm động nhìn Dương Thiên. Khi này thấy một màn kia, hã mới hiểu rõ về sự chênh lệch giữa hai người. Trong lòng Lý Bàn không khỏi xuất hiện chút tự ti. Lúc này thì khác, lời nói của Dương Thiên đã khẳng định tình bằng hữu giữa hai người.

Dương Thiên là tồn tại đứng trên đỉnh của thế giới này, hã đã sớm không quan tâm đến những thứ vớ vẩn như: “Chọn bạn mà chơi”, “Môn đăng hộ đối”. Thế giới chỉ có Thập đại Chân Tiên, vậy chẳng lẽ giới hạn hã chỉ có tối đa 9 người bạn hay sao. Hơn nữa, càng là kẻ đứng trên cao, tính cảnh giác lại càng lớn, quan hệ chỉ vì lợi ích. Dương Thiên không thích điều đó. Hã chỉ cần một cuộc sống bình thường, thứ mà những kẻ cao cao tại thượng kia mãi mãi cũng không hiểu được.

Lý Vũ vẫn nghe trường bối dặn dò nhất định không được làm gì trái ý Dương Thiên. Tuy Lý Bàn đã nhiều lần nói Dương Thiên rất dễ gần, nàng vẫn không tránh khỏi có chút lo sợ. Có điều thái độ của Dương Thiên vừa rồi đã khiến sự đề phòng của Lý Vũ với hã giảm đi rất nhiều.

Thấy hai người nhìn mình với ánh mắt cảm động, Lý Bàn thì càng phần khích hơn, muốn đưa tay ôm lấy hã, Dương Thiên cảm thấy có chút buồn nôn.

- Bàn Tử, người định làm gì. Ta đính chính lại lần cuối, giới tính của ta hoàn toàn bình thường. Nữ nhân của người đang đứng đây, người định bộc lộ bản chất bên trong ra hay sao?

Lý Bàn tròn tròn mắt, tên Dương Thiên này quả nhiên không phải thứ gì tốt đẹp. Chỉ cần có cơ hội, hẳn sẽ lập tức bôi đen mình.

- Tiểu Vũ, người đừng nghe hắn nói bậy. Ta hoàn toàn bình thường, nếu người không tin, tối nay...

Lý Bàn chưa kịp nói hết câu, Lý Vũ đã nắm lấy lỗi tai của hắn, vặn mạnh. Lý Bàn la thảm như bị chọc tiết. Lý Vũ vẫn không buông tha:

- Lý Bàn, người rất khá. Dám có ý đồ với ta, ta nghĩ mình phải suy nghĩ lại xem có nên dọn đến ở chung với một con sói như người hay không.

Bị động chạm đến hạnh phúc tương lai, Lý Bàn cầu xin:

- Lão bà, không, Tiểu Vũ, đừng nói lời tuyệt tình như vậy. Lần trước người đã nói...

Hai má Lý Vũ hơi đỏ lên, sẵn giọng:

- Người còn dám nói bậy, lần này ta nhất định phải cho người một bài học.

Dương Thiên đứng một bên xem cảnh bạo lực gia đình, không nhịn được nói:

- Uy, hai vợ chồng trẻ các người, có gì muốn nói thì về đóng cửa bảo nhau.

Lý Vũ vội thả lỗi tai Lý Bàn ra:

- Dương thiếu, là ta quá khích, xin Dương thiếu...

Dương Thiên khoác tay:

- Gọi ta là Dương Thiên được rồi. Người đừng hiểu sai ý ta, ta muốn nói hiện tại cũng không còn sớm, các người có thể...

Dương Thiên bỏ lỡ câu nói, đánh mắt với Lý Bàn. Lý Bàn ngay lập tức hiểu Dương Thiên muốn nói gì, đưa tay ôm lấy eo Lý Vũ:

- Tiểu Vũ, Dương Thiên nói đúng. Bây giờ đã hơn 10 giờ tối, chúng ta mau tìm một chỗ để nghỉ ngơi. Nữ nhân các người, thức khuya sẽ có nếp nhăn, về già sẽ rất xấu xí.

- Người dám chê ta xấu.

Lý Vũ lần nữa nắm lấy lỗ tai Lý Bàn. Nàng quay ra cúi chào Dương Thiên:

- Dương Thiên, lần sau gặp lại. Ta giao Tiểu Nghiên cho người, nhờ người giúp ta đưa nàng về nhà.

- Được.

Lý Vũ gật đầu, vẫn nắm lấy lỗ tai Lý Bàn rời đi, mặc cho hân kê gào, van xin. Chờ hai người đi xa, Dương Thiên đưa tay lên vuốt mồ hôi trên trán:

- Tên Bàn Từ này vẫn luôn nói Lý Vũ bản tính dịu dàng, hiền thực. Ta khi tiếp xúc với nàng cũng cảm thấy không sai. Tại sao đột nhiên lại trở nên bạo lực như vậy. Chẳng lẽ cái truyền thuyết kia là có thật.

Thời gian rảnh rỗi, Dương Thiên vẫn hay U8TqJZv lên mạng, tham gia một vài hội nhóm. Trong đó có không ít người đã có tuổi, gia đình yên ấm lên chia sẻ kinh nghiệm. Bọn hân đều khuyên rằng, khi còn độc thân thì nên cố gắng tận hưởng. Yêu nhau thì vui thật, nhưng đến lúc lấy về sẽ rất khác biệt. Nữ nhân hiền dịu, đáng yêu ngày xưa sẽ lập tức thay đổi 180 độ.

Dương Thiên cho rằng bọn hăn chỉ nói đùa. Bất quá một màn vừa rồi đã khiến hăn suy nghĩ lại. Người đi trước truyền lại kinh nghiệm, hăn là không sai. Chỉ một mình Lý Vũ đã khiến Lý Bàn khổ sở, ta lại có cả một hậu cung lớn, chẳng phải là muốn lấy mạng sao?

- Không được, ta nói thế nào cũng là Chân Tiên, sao có thể gia nhập hội sợ vợ giống bọn hăn chứ.

Lý Nghiên thấy Dương Thiên có biểu hiện kỳ lạ, lại lăm bắm cái gì đó liền hỏi:

- Dương Thiên, người đang nói gì, ta nghe không rõ.

Dương Thiên nghe có người gọi mình, liền vứt bỏ những suy nghĩ vớ vẩn này qua một bên:

- Là Tiểu Nghiên sao? Ta không có nói gì hết a. Đúng rồi, nhà của người ở đâu, để ta đưa người về.

Lý Nghiên làm nũng:

- Dương Thiên đại ca, hiếm khi nào ta mới có dịp ra ngoài chơi. Bây giờ còn rất sớm, mới hơn 10 giờ a.

Vừa rồi Dương Thiên chỉ là buột miệng nói ra mà thôi. Có mỹ nữ bồi tiếp, hăn cũng không có lý do gì để từ chối. Có điều tiếng gọi “Dương Thiên đại ca” của Lý Nghiên nghe có vẻ rất nguy hiểm. Từ khi gặp nhau đến giờ, nàng chưa lần nào gọi hăn như thế. Dương Thiên có chút cảnh giác nhìn Lý Nghiên:

- Không vội, bây giờ người muốn chơi trò gì, ta sẽ dẫn người đi. Đúng rồi, ta biết ở gần đây có một sành đấu quyền anh, người có muốn đến xem cho biết hay không?

Lý Nghiên giả vờ chống cằm suy nghĩ rồi lắc đầu:

- Những kẻ thi đấu quyền anh rất thô lỗ, lại chẳng có gì đặc sắc, ta không có hứng thú.

- Vậy đến chợ đêm đi, ở đó có rất nhiều trò chơi thú vị.

- Những trò chơi đó chỉ dành cho con nít thôi. Ta đã 16 tuổi, không còn nhỏ nữa.

- Vậy đi trung tâm mua sắm đi. Nữ nhân các ngươi không phải đều thích đến nơi đó sao?

- Mỗi lần ta trở về đều được mẹ mua cho rất nhiều thứ. Hơn nữa đệ tử Tinh Tâm Môn đối với đồ vật giới thể tục không có hứng thú.

Dương Thiên cố nhin:

- Rốt cuộc ngươi muốn làm gì. Nói đi, hôm nay ta sẽ chiều theo ý của ngươi, cho ngươi được chơi đùa thỏa thích.

Đôi mắt Lý Nghiên lộ lên một vòng đắc ý, giống như đã đạt được ý đồ:

- Dương Thiên đại ca, một chiêu khi nãy của ngươi thật lợi hại. Nếu ta học được, khi sử dụng sẽ rất oai phong. Người dạy cho ta đi.

Thì ra là chuyện này, Dương Thiên thầm thở ra một hơi. Hẳn còn tưởng nàng có chủ ý xấu xa gì a.

- Chỉ là một pháp thuật nhỏ. Nếu ngươi muốn học cứ nói thẳng cho ta biết. Cần gì phải nói vòng vo.

Lý Nghiên ủy khuất nói:

- Sư phụ đã dặn, mỗi một môn công pháp hay pháp thuật đều là bí mật của Tu Chân giả. Tuyệt đối không được tiết lộ cho người ngoài biết. Ta sợ...

Dương Thiên tỏ vẻ khinh thường:

- Sư phụ của người nói những lời đó là đứng ở vị thế của nàng. Số lượng công pháp cùng pháp thuật hạn chế. Ta không có những hạn chế đó, người muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Tiểu Nghiên, người suy nghĩ lại lời đề nghị của ta khi này, dứt khoát từ bỏ Tinh Tâm Công đi, nơi này ta có rất nhiều công pháp so với nó mạnh hơn vô số lần.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 247: Cừu Tinh Diệu Nhật

Tình cảnh trước mắt rất giống một tên lolicon đang dùng kẹo để dụ dỗ tiểu nữ hài, hứa hẹn rằng nếu nàng đi theo hắn thì sẽ có nhiều kẹo hơn nữa. Thực tế cũng không khác biệt là mấy, Dương Thiên đang ra sức dụ dỗ Lý Nghiên từ bỏ Tinh Tâm Môn, theo hắn tu hành.

Lý Nghiên tuy đầu óc đơn giản nhưng vẫn hiểu rõ đạo lý có ơn phải báo. Sư phụ đối xử với nàng rất tốt, nếu nàng bỏ Tinh Tâm Công theo Dương Thiên tu luyện sẽ có lỗi với Tinh Tâm Môn.

Nhưng Lý Nghiên từ nhỏ một lòng tu đạo, pháp thuật cao cấp đối với nàng có sức mê hoặc rất lớn. Vì vậy, lúc này Lý Nghiên đang lâm vào tình trạng khó xử, không biết phải làm thế nào mới đúng.

Dương Thiên thấy tình hình trước mắt, trong đầu liền nảy ra diệu kế. Lý Nghiên đang do dự khó quyết, chỉ cần Dương Thiên cho nàng chứng kiến thêm vài trò tiểu xảo, chẳng phải là được rồi sao?

Có kế sách, Dương Thiên lập tức thực hiện, hắn e hèm một tiếng:

- Tiểu Nghiên, chuyện này trong nhất thời khó có thể đưa ra quyết định. Trước tiên chúng ta tìm một nơi vắng vẻ, ta sẽ dạy cho ngươi chiêu vừa rồi.

Nghe Dương Thiên nói muốn truyền thụ cho nàng pháp thuật cao cấp, Lý Nghiên liền vứt bỏ tất cả những vương mắt này giờ qua một bên, hào hứng nói:

- Dương Thiên đại ca, mau mau đi thôi, ta rất muốn học a.

- Được, người mau nắm lấy tay ta đi.

Lý Nghiên có hơi cảnh giác, sư phụ đã dặn nàng không được tùy tiện tiếp xúc thân mật với người khác phái.

- Để làm gì?

Dương Thiên bộ dạng nghiêm túc:

- Tu vị của người quá thấp, chỉ mới đạt đến Luyện Khí hậu kỳ, còn chưa có khả năng phi hành. Người nắm lấy tay ta, ta sẽ đưa người đến nơi thích hợp.

- Không phải muốn đưa người khác phi hành cùng cần phải có pháp khí sao. Sư phụ mỗi lần đưa ta đi đều cưỡi trên một thanh phi kiếm.

- Đó là do nàng tu vị còn thấp, ta thì không cần phiền phức như vậy. Thế nào, người không tin Dương Thiên đại ca sao?

- Không có, ta đương nhiên tin tưởng người.

Để chứng minh cho lời nói của mình, Lý Nghiên bước gần lại, hai tay nắm nhẹ lấy tay Dương Thiên, gương mặt có hơi ửng hồng. Dương Thiên đạt được ý đồ cũng không làm thêm hành động gì quá đáng. Hắn cười một tiếng rồi mang theo Lý Nghiên biến mất.

Vài phút sau, từ trong bóng tối có người bước ra, quan sát trong chốc lát rồi lấy điện thoại ra bấm số:

- Gia chủ, Dương Thiên đã mang theo Lý Nghiên tiểu thư biến mất. S8pprHv Chúng ta có cần đuổi theo hay không?

- Không cần, cứ để mặc bọn họ. Hơn nữa người có thể đuổi theo được sao?

Người này cười khố một tiếng, Dương Thiên biến mất không để lại chút dấu vết nào. Câu hỏi khi này chẳng qua là về mặt hình thức mà thôi.

Lý Quân tắt điện thoại, thở ra một hơi, gương mặt có chút vui vẻ:

- Hi vọng Tiểu Nghiên thành công, Lý gia ta sẽ một lần nữa quật khởi, trở thành đệ nhất gia tộc.

Trên đường phi hành, Lý Nghiên theo bản năng nhắm mắt lại. Chỉ vài giây sau đã nghe thấy tiếng Dương Thiên vang lên:

- Đã đến nơi, người có thể mở mắt ra được rồi.

- Nhanh như vậy!

Lý Nghiên mở mắt ra, trước mắt nàng là một khung cảnh hoàn toàn xa lạ. Sau lưng là rừng núi bao phủ, phía trước là những tảng đá to nhỏ khác nhau, sóng biển đang không ngừng đập vào bờ. Lý Nghiên vội buông tay Dương Thiên ra, tháo giày rồi chạy nhanh ra biển nô đùa cùng những con sóng.

Dương Thiên đứng trên bờ, mặt ngốc trệ. Hắn đưa nàng đến đây để thi triển pháp thuật chứ không phải để nàng đi nghịch nước a.

Bất quá Dương Thiên vẫn không phá hỏng niềm vui của Lý Nghiên. Nàng tuổi tác còn nhỏ, ở trên núi tu luyện đã lâu, thấy biển nên vui mừng là điều dễ hiểu.

Lý Nghiên lần đầu nhìn thấy biển, mãi vui mà quên hết tất cả mọi thứ. Dương Thiên nhàm chán đứng trên bờ, không có việc gì làm liền tiện tay bắt cá, ốc để nhóm lửa nướng.

Hòn đảo này nằm ở một múi giờ khác. Lúc Dương Thiên đến đây là khoảng 5 giờ chiều. Sắp xếp lò nướng từ những viên đá và cây gỗ xung

quanh, Dương Thiên bắt đầu tự tay nấu nướng. Trù nghệ của hắn vốn không tệ, chỉ là do bản thân quá lười nên mới thường xuyên đi ăn tiệm, nhân đó tán tỉnh mỹ nữ.

Lý Nghiên chơi đùa rất lâu, bụng bắt đầu có chút đói. Nàng chỉ mới đạt đến Luyện Khí hậu kỳ, còn chưa có khả năng ích cốc. Người được mùi đồ nướng thơm lừng trên bờ liền vội chạy đến.

Dương Thiên như đoán trước được, cầm lấy một que xiên cá, ốc đưa cho Lý Nghiên:

- Thử một chút đi, thứ này trên thế giới không mấy người có cơ hội được thưởng thức.

Dương Thiên nói món ăn này đặc biệt không phải ở nguyên liệu hay cách chế biến mà là ở người làm ra nó. Lý Nghiên đầu óc đơn giản, vốn không hiểu được ý nghĩa sâu xa trong câu nói của hắn, bĩu môi nói:

- Chỉ là hải sản nướng, ta cũng đã từng được ăn rất nhiều, có gì đặc biệt. Hải sản mà ta ăn là do đầu bếp 5 sao làm a.

Nói một đằng làm một nẻo, Lý Nghiên miệng chê bai, tay đã nhanh chóng cầm lấy que xiên trên tay Dương Thiên, đưa lên cắn mạnh xuống. Dương Thiên mỉm cười:

- Có ngon không?

Lý Nghiên vẫn làm cao:

- Tạm được.

Dương Thiên cũng không nói thêm gì nữa, cầm lấy que xiên, ngồi xuống một tảng đá lớn gần đó ngắm hoàng hôn. Lý Nghiên chần chờ một lúc rồi

cũng chọn một vị trí ngay cạnh Dương Thiên ngồi xuống. Khung cảnh lãng mạn y hệt như trong tiểu thuyết ngôn tình.

Hai người cứ liên tục ăn hết que này đến que khác, vừa ăn vừa ngắm cảnh hoàng hôn buông xuống. Cho đến khi ăn hết toàn bộ số hải sản nướng, Dương Thiên mới nằm ngả về phía sau, hài lòng cười. Nhân sinh sống ở trên đời, chỉ cần thế này là đã đủ thỏa mãn rồi.

Đang suy nghĩ băng quơ, Dương Thiên chợt thấy cánh tay có hơi nhói lên. Lý Nghiên ở bên cạnh, đang dùng que xiên hải sản vừa ăn xong đâm nhẹ vào cánh tay hắn. Dương Thiên vừa quay sang, nàng đã lên tiếng:

- Dương Thiên đại ca, đã ăn no rồi, người mau dạy cho ta đi.

Dương Thiên bật cười, cô nàng này đúng là vui chơi không quên nhiệm vụ. Còn chưa kịp nghỉ ngơi đã hối thúc hắn. Dương Thiên đứng dậy, phải sạch quần áo, hỏi:

- Tiểu Nghiên, pháp thuật cao cấp ta biết rất nhiều, thứ biểu diễn tại hội trường kia chỉ là chút tiểu xảo. Để ta cho người xem thứ còn lợi hại hơn, sau đó, muốn học cái nào là tùy người lựa chọn

Hai mắt Lý Nghiên sáng rực:

- Dương Thiên đại ca, người mau biểu diễn cho Tiểu Nghiên xem đi.

- Nhìn cho kĩ.

Dứt lời, Dương Thiên đưa tay về phía trước mặt. Từ giữa không trung, một đại hỏa cầu xuất hiện. Xung quanh đại hỏa cầu là 8 cái tiểu hỏa cầu nhỏ, được kết nối với nhau bởi những sợi hỏa tuyến. Tám tiểu hỏa cầu đang không ngừng xoay tròn, hấp thu linh lực truyền vào đại hỏa cầu ở giữa khiến nó ngày càng to ra.

Lý Nghiên trợn mắt, há mồm, hoàn toàn bị một chiêu này chấn kinh. Dương Thiên quay lại nói:

- Đây là một môn cao cấp pháp thuật, gọi là Cửu Tinh Diệu Nhật. Nguyên lý bên trong rất phức tạp, nhưng ta sẽ giải thích một cách đơn giản nhất cho người hiểu.

- Trong Cửu Tinh, ở chính giữa lấy một Đại Tinh làm trung tâm, Bát Tinh bên ngoài liên tục hấp thu, chuyển hóa linh lực, gia tăng uy lực của đại tinh. Uy lực của Cửu Tinh Diệu Nhật sẽ không ngừng tăng mạnh, cho đến khi đạt đến giới hạn khống chế của người thi triển thuật mới dừng lại.

- Sự lợi hại của pháp thuật này nằm ở chỗ, người chỉ cần hao tổn rất ít linh lực, Bát Tinh sẽ thay người hấp thu linh lực bên ngoài để bổ sung vào, đạt đến uy lực tối đa. Hạn chế duy nhất chính là thời gian thi triển, ta sử dụng hỏa linh lực thi triển, nơi đây lại là biển, hỏa linh lực thừa thớt, thời gian thi triển sẽ bị kéo dài. Ở những nơi hỏa linh lực nồng đậm như núi lửa, thời gian thi triển thuật sẽ được rút ngắn đáng kể. Tùy theo loại linh lực người sử dụng, môi trường sẽ ảnh hưởng rất lớn đến pháp thuật này.

- Tất nhiên, người cũng có quyền lực chọn phóng thích pháp thuật sớm. Làm vậy uy lực sẽ bị suy giảm đi đáng kể.

- Cái gì cũng có lý do của nó, Cửu Tinh Diệu Nhật tốn khá nhiều thời gian để thi triển, uy lực công phá cực mạnh, hơn nữa mọi cảnh giới đều có thể tu luyện được. Bằng vào tu vị Luyện Khí hậu kỳ của người, miễn cưỡng có thể tu luyện tầng đầu tiên, Nhất Tinh. Thời gian tích tụ linh lực đầy đủ, đánh chết Trúc Cơ hậu kỳ cũng không phải không thể.

- Thế nào, có hứng thú học hay không?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 248: Liệu Nguyên Quyết

Câu hỏi của Dương Thiên có hơi thừa thãi, bởi vì chỉ cần nhìn vào biểu tình của Lý Nghiên lúc này, hẳn đã có được câu trả lời.

- Dương Thiên đại ca, ta muốn học, mau dạy cho ta đi.

Dương Thiên gật đầu, đặt một tay lên đầu nàng. Một luồng tin tức theo táy hẳn truyền vào trong đầu Lý Nghiên.

- Đây là phương pháp tu luyện của Cửu Tinh Diệu Nhật, người từ từ tham ngộ.

Lý Nghiên khoanh chân ngồi xuống đất, hai mắt nhắm lại, bắt đầu tìm hiểu. Hơn 15 phút sau, nàng mở mắt ra, có chút thất vọng nói:

- Pháp thuật này quá cao cấp, bằng vào tu vị của ta hiện tại, chỉ có thể luyện được tầng đầu tiên.

- Người chỉ mới đi những bước đầu trên con đường tu luyện, đừng nên vội vã nhắm đến những mục tiêu cao xa.

Dương Thiên dừng lại vài giây rồi nói tiếp:

- Tuy nhiên, ta có một điểm phải nhắc nhở người. Pháp thuật này và Tĩnh Tâm Công không hợp với nhau. Người sử dụng linh lực do Tĩnh Tâm công tu luyện được để thi triển, uy lực sẽ bị suy yếu đáng kể.

Lý Nghiên liền hỏi:

- Yếu đến mức nào?

- Đạt đến trạng thái mạnh nhất, tối đa chỉ đủ đánh chết Trúc Cơ sơ kỳ.

Lý Nghiên thở phào một hơi, vui vẻ nói:

- Đánh chết Trúc Cơ sơ kỳ đã là rất tốt rồi, tu vị của ta mới là Luyện Khí sơ kỳ a. Vượt cấp khiêu chiến, đây là chuyện chỉ có trong truyền thuyết, đứng nói là vượt qua một đại cảnh giới.

Tại trái đất, do thiếu thốn về bảo vật và pháp thuật, Tu Chân giả đa số đều dựa vào tu vị để nghiền áp đối phương. Chuyện vượt cấp khiêu chiến vốn chỉ có trong truyền thuyết. Dương Thiên thì không cho là vậy, vượt cấp khiêu chiến hắn đã thấy nhiều thành quen. Chính bản thân hắn cũng thực hiện việc này như cơm bữa.

- Vượt cấp khiêu chiến là rất bình thường. Cửu Tinh Diệu Nhật phù hợp nhất là với các loại công pháp thuộc tính linh lực bạo phát mạnh như Hỏa linh lực, Lôi linh lực. Sử dụng những loại linh lực này, đánh chết Trúc Cơ hậu kỳ là chuyện nắm chắc. Thậm chí là Thủy linh lực, vẫn dư sức đánh chết Trúc Cơ trung kỳ. Ta chỉ có thể nói 1 câu, Tĩnh Tâm Công của người ngoài tốc độ tu luyện nhanh chóng ra, còn lại thực sự quá kém.

Những gì Dương Thiên nói chỉ đúng 1 phần. Tĩnh Tâm Công gồm 2 phần pháp môn riêng biệt, Tĩnh Tâm Quyết thuộc về Bồ Pháp, là công pháp hỗ trợ, tăng tốc độ tu luyện. Phần còn lại là một loại công pháp tu luyện ra Mộc linh lực. Uy lực không thể nói là yếu.

Nếu bỏ đi công pháp kia, hiệu quả bổ trợ của Tĩnh Tâm Quyết sẽ suy giảm đáng kể. Mất đi Tĩnh Tâm quyết, công pháp kia hiệu quả tu luyện cũng chậm đi rất nhiều. Hai môn công pháp này bổ trợ lẫn nhau, hình thành lên Tĩnh Tâm Công. Đồng thời tu luyện, uy lực tăng mạnh, đây là nguyên nhân chính khiến sư phụ Lý Nghiên dễ dàng đánh bại Lý Quân.

Bất quá trong mắt Dương Thiên, uy lực của Công Pháp này thực sự quá yếu. Công pháp mạnh hơn, Dương Thiên có rất nhiều. Quan trọng hơn, hẳn không thích Lý Nghiên tu luyện Tĩnh Tâm Công nên tìm cách dụ dỗ nàng từ bỏ.

Quả nhiên, Lý Nghiên bị lời nói của Dương Thiên làm lung lay:

- Thật là vậy sao? Ta nghe sư phụ nói, Tĩnh Tâm Công là đỉnh cấp công pháp a.

Dương Thiên khinh thường nói:

- Không tin, để ta chứng minh cho người xem.

Dương Thiên búng tay một cái, trên tay hắn liền xuất hiện một tiểu hỏa cầu:

- Ta dùng tu vị Luyện Khí hậu kỳ sử dụng Hỏa Cầu Thuật, người nhìn cho rõ.

Dứt lời, Dương Thiên búng tay, hỏa cầu lao xuống biển nổ tung, tạo thành một cái hố sâu, nước biển bốc hơi nghi ngút. Cái hố rất nhanh bị nước biển tràn vào lấp đầy, nhưng Lý Nghiên vẫn kịp nhìn thấy cát trắng hiện ra. Điều này nói rõ, hỏa cầu của Dương Thiên trong nháy mắt đã gây ra một vụ nổ, thổi bay toàn bộ nước biển trong đó.

Phải biết vị trí Dương Thiên ném ra hỏa cầu cách khá xa bờ, độ sâu không dưới 2,5 mét. Bình thường Luyện Khí hậu kỳ tu sĩ, đừng mơ làm được chuyện này.

Biểu hiện kinh ngạc của Lý Nghiên khiến Dương Thiên hài lòng:

- Vừa rồi ta chỉ sử dụng tu vị Luyện Khí hậu kỳ, hẳn người cũng cảm nhận được?

Lý Nghiên không suy nghĩ liền gật đầu.

- Ta sẽ dạy người một môn công pháp Hỏa thuộc tính. Chỉ cần người luyện thành, cũng có thể đạt được uy lực tương tự. Có học hay không?

Lý Nghiên lại một lần nữa theo quán tính gật đầu. Sau đó, như chợt nhớ ra điều gì, lại liên tục lắc đầu:

- Sư phụ đối với ta rất tốt, ta không thể chỉ vì nghĩ cho mình mà bỏ qua Tinh Tâm Môn.

Dương Thiên bật cười:

- Tiểu Nghiên, người nghĩ nhiều. Người không cần phải từ bỏ Tinh Tâm Môn, chỉ cần thay đổi công pháp tu luyện mà thôi.

- Nhưng tất cả đệ tử của Tinh Tâm Môn đều tu luyện Tinh Tâm Công, ta tự ý thay đổi công pháp sẽ bị xem là phản đồ.

- Tu Chân giả truy cầu đỉnh cao, nếu nàng chỉ vì ích kỷ cá nhân mà kiềm nén sự phát triển của người. Ta nghĩ nàng không xứng làm sư phụ của người. Ngược lại, nếu nàng không phản đối, người vẫn là đồ đệ của Tinh Tâm Môn, tu luyện công pháp mạnh hơn, chẳng phải là chuyện đáng mừng sao?

Lý Nghiên đầu óc đơn giản, vốn không suy nghĩ được nhiều như vậy. Nàng bị một đồng lý thuyết của Dương Thiên làm cho bối rối. Trong lòng Lý Nghiên thực sự rất muốn học môn công pháp kia, phối hợp với Cửu Tinh Diệu Nhật, đạt đến uy lực mạnh nhất. Và lại, những gì Dương Thiên nói có vẻ rất hợp lý. Sư phụ rất yêu thương nàng, nàng học được công pháp tốt hơn, sư phụ hẳn là sẽ vui mừng mới đúng.

Đấu tranh tư tưởng diễn ra một lúc, Lý Nghiên ngẩn đầu lên, nói:

- Dương Thiên đại ca, người nói đúng, ta nghĩ sư phụ sẽ ủng hộ ta tu luyện công pháp tốt hơn.

Dương Thiên còn hơi lo Lý Nghiên sẽ từ chối. Thấy nàng đồng ý, hẳn vui vẻ nói:

- Được, người đã quyết định, ta sẽ dạy người bộ công pháp này. Nó gọi là Liệu Nguyên Quyết, tu luyện ra Thất Tịch Hỏa linh lực. Dùng nó thi triển Cửu Thiên Diệu Nhật chính là tuyệt phối.

Lý Nghiên nghe vậy liền vui mừng, lại có hơi e dè:

- Ta nghe sư phụ nói, chuyển đổi công pháp là một quá trình tốn kém thời gian, nguy hiểm lại rất lớn. Nếu thất bại, toàn thân tu vị sẽ mất hết, trở thành phế nhân, thậm chí mất mạng.

Sư phụ của Lý Nghiên nói không sai, để chuyển đổi công pháp, Tu Chân giả cần tiến hành đồng hóa linh lực trong người, chuyển hóa nó thành linh lực E9IEbgX của công pháp mới. Quá trình này nguy hiểm vô cùng, chính là cửu tử nhất sinh. Chỉ cần một sơ suất nhỏ khiến hai loại linh lực xung đột trong quá trình chuyển hóa, nhẹ thì mất hết tu vị, trở thành phế nhân, nặng thì bạo thể mà chết.

Bất quá, có Dương Thiên ở đây, đó chỉ là chút chuyện vặt vãnh. Trên thực tế, mỗi một Tu Chân giả khi chuyển đổi công pháp đều cần có một người tu vị vượt xa mình giúp đỡ, thay hẳn khống chế linh lực đang chuyển hóa. Nơi này cao nhất chỉ có Kim Đan hậu kỳ đỉnh phong, những kiến thức này đối với bọn hắn quá xa vời rồi.

- Tiểu Nghiên, người yên tâm đi. Có ta ở đây, việc chuyển hóa sẽ không có vấn đề gì.

- Ừm, ta tin tưởng người.

Lý Nghiên chỉ vừa gặp Dương Thiên không lâu, chẳng hiểu tại sao trong lòng nàng lại hoàn toàn tin tưởng hẳn. Có lẽ là do tu vị khủng bố của Dương Thiên, cũng có thể là do hẳn mang lại cho nàng cảm giác an toàn. Điều này chính bản thân Lý Nghiên cũng không rõ, nàng chỉ làm những gì mình cảm thấy đúng mà thôi.

Theo sự hướng dẫn của Dương Thiên, Lý Nghiên khoanh chân, bắt đầu quá trình chuyển đổi. Quá trình này thường xuất hiện đau đớn do hai loại linh lực xung đột tạo ra. Để Lý Nghiên thực hiện quá trình dễ dàng hơn, Dương Thiên đưa vào trong cơ thể nàng một tia Mộc linh lực. Bất cứ dấu hiệu xung đột nào, dù là nhỏ nhất cũng sẽ bị một tia Mộc linh lực này hóa giải. Quá trình kết thúc, Lý Nghiên còn có thể lợi dụng nó để đột phá Trúc Cơ kỳ. Đây xem như món quà ra mắt của hẳn tặng cho nàng đi.

Sắp xếp xong mọi việc, Dương Thiên đi một đoạn, giữ khoảng cách để Lý Nghiên tập trung chuyển hóa. Nhàm chán không có gì làm, Dương Thiên mới để ý đến chiêu Cửu Tinh Diệu Nhật hẳn thi triển khi này vẫn còn lơ lửng ở trên cao.

- Lấy thứ này làm quà gặp mặt có vẻ tốt hơn a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 249: Hạo Ca Cầu Xin

Cửu Tinh Diệu Nhật đang liên tục hấp thu linh lực tăng cường kích thước đột nhiên dừng lại. Bằng một tốc độ chóng mặt thu nhỏ lại rồi rơi vào tay Dương Thiên. Lúc này Cửu Tinh Diệu Nhật trông giống như một chiếc lắc tay dành cho em bé, màu vàng nhạt không có gì đặc biệt. Dương Thiên âm thầm đánh giá, gật đầu hài lòng:

- Uy lực đủ để giết chết Nguyên Anh hậu kỳ, nếu chỉ dùng để đối phó với Trúc Cơ kỳ thì vài ngàn lần cũng không có vấn đề gì. Gọi nó là Cửu Tinh Hoàn đi.

Dương Thiên khống chế uy lực của pháp bảo Cửu Tinh Hoàn ở mức độ vừa phải. Dù sao Lý Nghiên vẫn còn nhỏ, đưa cho nàng pháp bảo quá mạnh, lỡ như trong lúc tức giận không kiềm chế được ném ra, trái đất sẽ bị hủy diệt a.

- Ủm, cộng thêm vòng tay, quà ra mắt vậy là được rồi.

Mọi chuyện xong xuôi, Dương Thiên bắn ra một tia kiếm khí cắt băng tảng đá lớn gần đó, nằm xuống ngủ một giấc ngon lành.

Dưới sự trợ giúp của Mộc linh lực, quá trình chuyển đổi công pháp diễn ra vô cùng thuận lợi. Cảm nhận được linh lực trong cơ thể đã hoàn toàn chuyển thành Hỏa linh lực, Lý Nghiên trong lòng rất thích thú.

Nhìn qua Dương Thiên đang ngủ ngon, nàng chột nẩy ra ý đồ trêu chọc hân. Lý Nghiên giữ khoảng cách EFvWLAG thật xa, dùng Hỏa linh lực vừa

tu luyện được, thi triển Hỏa Cầu thuật đến mức tối đa rồi bắn mạnh về phía Dương Thiên.

Một tiếng nổ vang lên, tảng đá nơi Dương Thiên đang nằm biến mất, để lại một cái hố nhỏ. Mặt đất xung quanh bị cháy đen, bốc ra chút khói. Lý Nghiên ngẩn ngơ, uy lực của Hỏa Cầu Thuật đã vượt qua khỏi dự tính của nàng. Hỏa linh lực do Liễu Nguyên Quyết tu luyện ra lại lợi hại đến mức này, Dương Thiên thực sự không có lừa gạt nàng.

Bất quá Lý Nghiên lại chẳng có chút nào vui vẻ, không thấy bóng dáng Dương Thiên khiến Lý Nghiên rất lo lắng, vội gọi to:

- Dương Thiên đại ca, người đang ở đâu?

Không có tiếng trả lời nào, Lý Nghiên lại càng gấp:

- Dương Thiên đại ca, Tiểu Nghiên biết sai rồi. Người mau xuất hiện đi.

Vẫn là sự yên lặng bao trùm, Lý Nghiên có chút tuyệt vọng, ngồi bệt xuống đất khóc.

- Là ta sai, Dương Thiên đại ca, người nhất định không được chết. Người đã từng nói mình rất lợi hại, tại sao lại dễ dàng chết vậy a?

Phía sau lưng Lý Nghiên chợt vang lên âm thanh bất mãn của Dương Thiên:

- Một tiểu hỏa cầu mà thôi, Tiểu Nghiên, người hơi xem thường ta rồi a.

Dương Thiên vốn định đùa với nàng một chút, ai mà biết tiểu mỹ nữ này lại mau nước mắt như vậy, thất sách a.

Lý Nghiên nghe thấy, vội vàng quay lại, chạy thẳng đến ôm lấy Dương Thiên, cúi đầu vào ngực hãn khóc to:

- Dương Thiên đại ca, vừa này Tiểu Nghiên rất sợ, lỡ như người thực sự chết đi, ta phải làm sao?

Tiểu mỹ nữ Lý Nghiên không biết từ lúc nào đã đem Dương Thiên trở thành người quan trọng nhất, là chỗ dựa cho nàng. Dương Thiên bất tri bất giác thực hiện những hướng dẫn trong Thiên Thư. Cái này là học một hiểu mười, nghĩ đến đây khiến hắn rất đặc ý.

Lý Nghiên thấy Dương Thiên không nói gì, rụt rè hỏi:

- Dương Thiên đại ca, có phải người giận ta không. Đừng giận mà, ta hứa lần sau sẽ không đùa giỡn nữa a.

Dương Thiên bật cười:

- Tiểu Nghiên đáng yêu như vậy, ta sao có thể giận người. Đúng rồi, đây là quá gặp mặt ta đặc biệt chuẩn bị cho người.

Vừa nói, Dương Thiên vừa lấy trong người ra Cửu Tinh Hoàn cùng vòng tay hộ mệnh đưa cho Lý Nghiên:

- Thế nào, có thích hay không?

Hai món bảo vật nhìn qua rất đẹp mắt, Cửu Tinh Hoàn thì cũng thôi, đó là do Dương Thiên tùy tiện làm ra. Vòng tay hộ mệnh thì khác, đây là do hắn kỳ công thiết kế kiểu dáng, cực kỳ thu hút thiếu nữ trẻ tuổi.

Lý Nghiên cầm hai món bảo vật, yêu thích không muốn rời tay.

- Dương Thiên đại ca, hai thứ này Tiểu Nghiên rất ưa thích a.

Dương Thiên gật đầu:

- Yêu thích là tốt rồi, hai thứ này cũng không phải vật trang trí bình thường. Chiếc vòng tay này là pháp bảo hộ mệnh, người lúc nào cũng phải

mang theo nó bên người, tuyệt đối đừng đưa cho người khác. Còn chiếc vòng màu vàng này gọi là Cửu Tinh Hoàn, là pháp bảo công kích dạng tiêu hao, sử dụng sẽ khiến linh lực trong đó cạn dần, khi linh lực tiêu hao hết sẽ tan biến.

- Uy lực mỗi lần sử dụng là do người khống chế, ta đề nghị người mỗi lần chỉ sử dụng tối đa 1% linh lực chứa trong đó.

Hiện tại tu sĩ mạnh nhất trên trái đất, trừ bỏ Huyết Ma và Từ Thanh ra, cao nhất chỉ là Kim Đan hậu kỳ đỉnh phong. 1% linh lực chứa trong Cửu Tinh Hoàn đã dư sức tiễn bọn hắn về địa phủ ghi sổ rồi.

Lưu Ly lại không hiểu ý Dương Thiên, nàng cho rằng hấn sợ nàng sử dụng quá nhiều sẽ khiến Cửu Tinh Hoàn tan biến, tự tin nói:

- Người yên tâm, ta nhất định sẽ không tùy tiện sử dụng Cửu Tinh Hoàn.

- Ý của ta không phải là...

- Đúng rồi, Dương Thiên đại ca, chúng ta đã bỏ đi đã lâu, mẹ của ta sẽ rất lo lắng, mau trở về đi.

Dương Thiên nhìn về phía mặt trời đã lên cao, nói:

- Người nói đúng, cũng nên trở về rồi.

...

Đưa Lý Nghiên về trước cửa Lý gia, Dương Thiên từ chối lời mời làm khách của nàng. Tuy Dương Thiên cũng rất thích tiểu mỹ nữ đáng yêu này, nhưng hấn không muốn bị Lý Quân lợi dụng. Chờ cân cân quyền lực của các đại gia tộc ổn định, tranh chấp lắng xuống mới tính tiếp. Dù sao Lý Nghiên đã nhận lấy vòng tay, bất cứ lúc nào Dương Thiên cũng có thể đến tìm nàng.

Về đến nhà chưa được bao lâu, Dương Thiên vừa mở máy tính lên, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa. Để đề phòng Được Nam nhờ vả, Dương Thiên theo thói quen dùng thần thức kiểm tra. Trước cửa là hai nam nhân, người đàn ông trung niên chính là Tiêu Chính Long, người còn lại Dương Thiên nhìn có chút quen mắt, trong nhất thời không nhớ ra được là ai.

- Mặc kệ, không phải Được Nam đến nhờ chữa bệnh là tốt rồi.

Dương Thiên bước xuống dưới lầu mở cửa. Vừa nhìn thấy hắc, Tiêu Chính Long đã lên tiếng:

- Thiếu gia, hôm nay ta...

Dương Thiên ngắt lời:

- Vào trong rồi nói.

Ba người cùng ngồi trong phòng khách, Tiêu Chính Long mới chỉ vào nam nhân bên cạnh hắc:

- Thiếu gia, người còn nhớ vị này hay không?

Dương Thiên cau mày:

- Có hơi quen mắt, hình như đã gặp ở đâu thì phải.

Nam nhân kia liền lên tiếng:

- Dương thiếu, ta là Hạo ca, chủ nhân của quán bar Vô Danh.

- Là người, hôm nay đến tìm ta có chuyện gì?

- Lần trước sau khi chia tay Dương thiếu...

Hạo ca bắt đầu kể lại quá trình hắc bị Văn gia bắt giữ, tra tấn để khai ra con tin cho đến khi được Tiêu Chính Long giải cứu:

- Ta bị bỏ đói gần 1 tuần liền, may mắn có Tiêu lão đại tìm đến, bằng không bây giờ đã là một cái xác khô.

Dương Thiên cười trừ:

- Là lỗi của ta, nhất thời lại quên mất chuyện này.

Quý nhân thường hay quên, Hạo ca cũng không dám trách móc gì Dương Thiên.

- Nói vậy người đã rời khỏi Khai Quang, lần này đến tìm ta có việc gì cần giúp đỡ sao?

Hạo ca nghe được Dương Thiên có ý định giúp mình, vui mừng đến suýt rơi lệ:

- Dương thiếu, lần này thực sự bất đắc dĩ, nếu không ta cũng sẽ không dám đến làm phiền người.

- Đại nam nhân nói chuyện phải dứt khoát, có gì mau nói, đừng dài dòng nữa.

- Được, là thế này, ta gia nhập Khai Quang để kiếm đủ điểm cống hiến, trở thành thành viên cao cấp, đủ để cầu hôn nữ nhân mà ta yêu. Nhưng do chuyện vừa rồi, ta đã bị trục xuất khỏi Khai Quang, thậm chí còn được cho là đã chết. Bạn gái ta trong lúc tuyệt vọng đã đồng ý hôn sự với một nam nhân khác, người này cũng thuộc đại gia tộc, so với ta mạnh hơn rất nhiều...

Hạo ca nói đến đây, Dương Thiên đã hiểu ra toàn bộ vấn đề, bật cười:

- Người muốn ta giúp người cướp dâu?

Hạo ca giật mình, vội chối:

- Không phải, ta chỉ muốn...

- Đừng phủ nhận, từ trong ánh mắt người đã nói lên rõ điều này. Việc cướp dâu có vẻ rất thú vị, ta chưa từng làm lần nào. Vì vậy, ta sẽ giúp người.

Hạo ca và Tiêu Chính Long vô cùng kinh ngạc, bọn hắc đến đây đã mang theo tâm là sẽ bị Dương Thiên cự tuyệt. Không ngờ Dương Thiên lại đồng ý dễ dàng như vậy. Dù sao hắc cũng nổi tiếng là người rất ghét dính vào phiền phức.

Hai người không biết, Dương Thiên đồng ý dễ dàng, một phần vì cảm thấy có lỗi với Hạo ca. Chỉ vì hắc lơ đãng quên mất đã khiến tên này suýt chút mất mạng. Phần còn lại, quan trọng hơn hết, Dương Thiên cho rằng cướp cô dâu nhất định sẽ vô cùng thú vị a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 250: Triệu Vũ Hình Gọi Đến

Dương Thiên bỏ qua gương mặt bất ngờ của hai người, dò hỏi:

- Đúng rồi, hôn lễ sẽ được tổ chức ở đâu?

Hạo ca lắp bắp:

- Việc này, việc này...

Dương Thiên nhăn mặt:

- Người không biết?

Hạo ca thở dài một hơi, nói:

- Ta thông qua một người bạn biết được tin tức này. Địa điểm cụ thể ta cũng không được biết rõ. Có điều nghe nói địa vị của tên kia tại Khai Quang khá cao, gia tộc phía sau lưng hắn cũng rất mạnh nên chín phần mười là hôn lễ sẽ được tổ chức tại tổng bộ của Khai Quang.

Dương Thiên có hơi bất ngờ:

- Tổ chức tại tổng bộ, địa vị của tên kia xem ra rất lớn a.

- Rất lớn, gia tộc của hắn được xếp vào hàng thập đại gia tộc.

Nói đến đây, Hạo có e ngại nhìn Dương Thiên. Hắn sợ Dương Thiên đổi ý, dù sao quan hệ giữa Hạo ca và Dương Thiên chỉ là quen biết thông thường. Vì hắn mà đắc tội một trong thập đại gia tộc thì không đáng.

- Người sợ ta đổi ý?

Bị Dương Thiên đọc được ý nghĩ, Hạo ca định phủ nhận, nhưng suy nghĩ một lát lại gật đầu:

- Đúng vậy, ta với người chỉ là người lạ từng gặp mặt, đến bạn bè cũng không tính. Vì ta mà đắc tội một trong thập đại gia tộc...

- Người nói không sai, bất quá có một điểm người đã nhầm lẫn.

- Việc gì?

Dương Thiên cười:

- Ta làm việc này không phải vì người, chỉ vì ta cảm thấy có hứng thú với chuyện cướp cô dâu mà thôi.

Hạo ca nhìn qua Tiêu Chính Long, thấy hắc mím cười:

- Thiếu gia làm việc theo sở thích, hắc ưa thích, đó chính là lý do tốt nhất. Người đừng suy nghĩ nhiều, thiếu gia đã hứa giúp người, chắc chắn sẽ không đổi ý. Ta đã từng nói với người, thập đại gia tộc trong mắt thiếu gia, chỉ là một đám ô hợp.

Dương Thiên không nói gì, yên lặng rót một tách trà đưa lên miệng uống. Dường như chợt nhớ ra điều gì, hắc liền nói:

- Hạo ca, ta gọi người là Tiểu Hạo được chứ?

- Dương thiếu cứ tùy ý.

- Tiểu Hạo, ta chợt nhớ ra, tối nay ta có cuộc hẹn với một vị khách đặc biệt. Hắc sẽ đưa chúng ta đến tổng bộ của Khai Quang chơi đùa một chuyến.

- Tối nay?

Hạo ca cùng Tiêu Chính Long bị Dương Thiên hù dọa, thất thanh kêu lên. Tuy rằng Hạo ca thực sự có ý định liều mạng đi cướp dâu, nhưng đột ngột như vậy hẳn có chút không kịp thích ứng.

Tiêu Chính Long chỉ chịu trách nhiệm đưa Hạo ca đến đây xin sự trợ giúp của Dương Thiên, còn lại những việc phía sau không liên quan đến hắn. Có điều Dương Thiên làm hắn rất bất ngờ. Khai Quang lớn đến mức nào, Tiêu Chính Long không biết rõ, chỉ là, có sự tham gia của các thành viên thuộc thập đại gia tộc mạnh nhất thế giới, có thể yếu được hay sao?

Một tổ chức tầm cỡ, khống chế cả thế giới ngầm, tổng bộ của bọn hắn trong mắt Dương Thiên lại trở thành nơi du lịch, còn đi ngay trong tối nay, vô cùng tùy tiện. Đây nên gọi là tự tin hay tự cao?

Là một người vô cùng sùng bái Dương Thiên, Tiêu Chính Long đương nhiên sẽ chọn đáp án đầu tiên. Nghĩ vậy, hắn liền thay đổi chủ kiến. Vốn lúc đầu chỉ định đưa Hạo ca đến đây là xong, hiện tại Tiêu Chính Long cũng muốn đến tổng bộ Khai Quang chơi đùa.

- Thiếu gia, ta cũng muốn đến đó một chuyến.

- Người không ở lại lo cho việc mở rộng thế lực của mình sao?

Tiêu Chính Long lắc đầu:

- Việc này thiếu gia yên tâm, ta cùng Hoa Thi Âm liên thủ, khống chế hắc đạo cả nước. Mọi kẻ thù chống đối phần lớn đều đã bị tiêu diệt, việc quản lý ta đã sớm giao lại cho thuộc hạ.

Thời gian vừa qua Tiêu Chính Long đã bỏ hẳn việc quản lý bang hội mà tập trung tu luyện. Sau lần chạm trán với những Tu Chân Giả kia, Tiêu

Chín Long cảm thấy mình quá vô dụng. Việc này khiến cho khát vọng của hắn đối với sức mạnh ngày càng lớn hơn.

Nhìn ra được điểm này, Dương Thiên giả vờ tùy tiện nói:

- Tùy người, có điều ta vẫn phải nhắc nhở, nói đó không có bất kỳ kẻ nào yếu hơn người. Tu vị Địa cấp võ giả của người đến đó chỉ để người ta chà đạp. Ta nghĩ tốt nhất người không nên đi thì hơn.

- Cái này...

Tiêu Chính Long bị lời nói của Dương Thiên hù dọa không nhẹ. Địa cấp võ giả tại thế tục đã là cao thủ, đủ sức sáng tạo thế lực cho riêng mình. Đến nơi đó lại chỉ có thể tùy ý cho người ta chà đạp, chẳng lẽ tại đó toàn bộ đều là Tu Chân Giả, hơn nữa còn là cao cấp Tu Chân Giả?

- Thiếu gia, những gì người nói đều là thật sao?

- Ta cần gì phải lừa gạt người. Tiêu Chính Long, ta biết tham vọng của người rất lớn, nhưng trên thế giới này có rất nhiều người mạnh hơn người vô số lần. Ở lại nơi này, yên ổn làm Nrdb3ZH lão đại hắc bang mới là lựa chọn tốt nhất.

Tiêu Chính Long thở dài một hơi, mục tiêu ban đầu của hắn là đứng đầu hắc đạo cả nước. Từ khi gặp Dương Thiên, trải qua bao nhiêu chuyện, mục tiêu của hắn đã thay đổi. Đáng tiếc, có tâm nhưng vô lực a.

- Còn muốn đi hay không? Nếu đi, ta đương nhiên sẽ đảm bảo an toàn cho người.

Dương Thiên cũng không định làm cho Tiêu Chính Long nản lòng thoái chí. Hắn chỉ không muốn Tiêu Chính Long hiểu rõ thứ gì mới là phù hợp với mình. Người càng tiếp xúc sâu với Tu Chân Giả sẽ bị thứ sức mạnh đó mê hoặc, cuối cùng không thoát ra được.

- Thiếu gia, ta hiểu người muốn nói gì. Chuyện này ta sẽ không tham dự vào nữa.

- Người nghĩ được vậy là tốt. Bây giờ vẫn còn sớm, có muốn uống chút gì đó hay không?

- Thiếu gia, ta còn có việc gấp phải đi trước.

- A, vậy người đi làm việc của mình đi.

Tiêu Chính Long cúi đầu chào Dương Thiên rồi rời đi, hẳn muốn tập trung xây dựng bang hội của mình thành tổ chức hắc đạo lớn mạnh nhất. Khoảng thời gian qua đã bỏ bê quá nhiều, cần phải nhanh chóng chấn chỉnh lại.

Chờ Tiêu Chính Long rời đi, Dương Thiên mới nhìn lại Hạo ca:

- Tiểu Hạo, còn người thì sao?

Hạo ca kiên quyết:

- Dù nguy hiểm thế nào ta cũng phải đến đó.

- Ấc, ta không nói vấn đề này. Người là kẻ cầm đầu phi vụ cướp cô dâu, dĩ nhiên là phải có mặt.

- Vậy Dương thiếu muốn nói...

- Ta hỏi người là có cần về nhà chuẩn bị thứ gì hay không. Nếu có thì mau đi đi, ta đoán chừng vài tiếng nữa tên kia sẽ dẫn theo người đến đây.

Hạo ca nghe Dương Thiên nói cũng gấp theo, vội vả tạm biệt hẳn, trở về chuẩn bị những vật dụng cần thiết. Hắn chỉ là người bình thường, đối đầu với đám Tu Chân giả khủng bố kia, sự trợ giúp của công nghệ là yếu tố nhất định phải có.

Hai người rời đi, Dương Thiên vui vẻ trở lại phòng tiếp tục chơi game. Khi này Dương Thiên cố ý đuổi Hạo ca đi, hắn đang trong chuỗi thắng hạn. Cần ba trận thắng nữa là lên được Kim Cương đoàn, tính theo thời gian đám người kia đến hắn là dư giả.

Về phần thất bại, chuyện này Dương Thiên chưa từng nghĩ đến. Xét về kĩ năng, hắn tự nhận mình không thua bất kỳ game thủ chuyên nghiệp nào. Xử lý tình huống, tốc độ phản xạ của người bình thường có thể so sánh với Chân Tiên như hắn sao?

Về tư duy chiến thuật, điểm này Dương Thiên đã tìm hiểu rất kĩ, để hắn làm huấn luyện viên một đội tuyển chuyên nghiệp cũng không có vấn đề gì. Trong trường hợp tệ nhất là gặp đồng đội chơi quá kém, hắn có đến 5 trận, chỉ cần thắng 3, có gì phải sợ.

Ba tiếng sau, Dương Thiên mặt ngốc trệ, nhìn vào màn hình hiện lên hai chữ thất bại. Đến tận lúc nhà chính nổ tung, hắn vẫn chưa thể hình dung ra được lý do mình thua liên tục ba trận trong chuỗi xếp hạng. Lý do mà hắn thua trận là gì?

Là vì Teemo top tự nhận thách đấu đang cày thuê, feed liên tục cho Camille 5 mạng, mắng chửi đồng đội rồi rời game. Là vì Rengar đi rừng hiền hơn mèo nhà, ngoài việc chết 2 lần thì không có đóng góp gì hay Sona tay bị đau không ấn được nút R?

Bất kể là lý do gì, chuyện Dương Thiên toạch chuỗi vẫn không thể thay đổi được. Dương Thiên từng tự nhận, thứ làm khó được hắn trên thế giới này chỉ có mỹ nữ. Hiện tại phải thêm vào game Liên Minh và những thành phần phá game, mắng chửi đồng đội. Trước mắt, hắn vừa bị những thứ này làm cho thất bại một lần.

Ngàn ngấm tắt máy, Dương Thiên định đi chuẩn bị chút đồ cho chuyến du lịch thì nhận được điện thoại của Triệu Vũ Hình.

- Triệu lão sư, hiếm khi nào người mới gọi điện cho ta, có việc gì cần giúp đỡ sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 251: Buổi Lễ Khiêu Vũ

Triệu Vũ Hình thu hết can đảm mới dám gọi điện thoại cho Dương Thiên. Đến khi hấn bắt máy nàng lại do dự không dám nói. Dương Thiên chờ một lúc vẫn chưa nghe thấy Triệu Vũ Hình nói gì liền nhắc lại:

- Triệu lão sư, người có việc gì cần ta giúp đỡ thì cứ nói ra, với quan hệ của hai chúng ta cần gì phải câu nệ tiểu tiết.

Triệu Vũ Hình gắt nhẹ:

- Dương Thiên, người đừng nói bậy, quan hệ giữa ta và người chỉ là lão sư và học sinh bình thường.

- Ấc, Triệu lão sư, ý của ta chính là vậy a. Chẳng lẽ người vừa nghĩ gì bậy bạ sao? Quả nhiên là không có người nói bậy, chỉ có người nghĩ bậy.

- Người...

Đùa giỡn vài câu, tâm lý ngại ngùng của Triệu Vũ Hình cũng biến mất, nàng lấy lại giọng bình tĩnh:

- Dương Thiên, ta có việc cần người giúp đỡ.

- Dù người muốn hái sao về làm vật trang trí trong phòng, ta cũng thay người làm.

Triệu Vũ Hình không thể NwWxRAb tiếp tục nghiêm túc, che miệng cười nhẹ:

- Đừng đùa nữa, ta thực sự có chuyện quan trọng cần người giúp đỡ. Ngày mai, một người bạn của ta sẽ tổ chức lễ đính hôn, buổi tối còn có một bữa tiệc khiêu vũ. Hẳn vừa mới mời ta vào sáng nay, trong thời gian ngắn, ta chỉ nghĩ ra được một mình người. Tối mai người có thời gian hay không?

- Là chuyện này a, tất nhiên có. Chỉ cần người mời ta, từ bận cũng sẽ biến thành rảnh.

Nghe Dương Thiên thoải mái đáp ứng, Triệu Vũ Hình thầm thở ra một hơi:

- Vậy cảm ơn người, tối mai 7 giờ, phiền người qua đón ta.

- Tốt.

Tắt điện thoại, trong lòng Triệu Vũ Hình xuất hiện một dự cảm bất an. Buổi lễ đính hôn và tiệc khiêu vũ kia cũng không đơn giản như những gì nàng đã nói, chú rể trong buổi lễ kia...

...

Nhận được lời mời của mỹ nhân, Dương Thiên liền vứt chuyện của Khai Quang ra khỏi đầu. Tắt điện thoại xong Dương Thiên mới chợt nhớ ra chuyện này.

- Đi lại hơi tốn công một chút, cũng không phải chuyện gì đáng kể.

Thu dọn vài món đồ cần thiết cho chuyến du lịch xong, Dương Thiên nằm ra giường chờ đợi. Đám người của gia tộc Roll đến rất đúng hẹn. 6 giờ 30 phút, 3 người như bóng ma xuất hiện ngay trước cửa biệt thự.

Dương Thiên cũng lười ra mở cửa, hắng búng tay một cái, cánh cửa liền tự động mở ra, âm thanh do Truyền Âm Thuật xuất hiện trong đầu 3 người:

- Chờ ở trong phòng khách đi, lát nữa còn có người đến.

Ba người không nói gì, ngoan ngoãn đi vào trong phòng khách ngồi đợi. Hạo ca đến khá trễ, gần 7 giờ 30 phút hắn mới vác theo một cái ba lô khổng lồ đi đến. Theo sau hắn còn có vài người đang phụ hắn khuân vác vài cái vali cỡ lớn. Đặt đồ đạc xuống sân, Hạo ca theo cửa chính đã mở sẵn đi vào trong nhà.

Thấy ba người đang ngồi trong phòng khách, Hạo ca mặc định rằng đang chính là người sẽ dẫn mình đến tổng bộ Khai Quang. Địa vị chắc chắn rất cao quý, liền tiến đến chào hỏi:

- Chào các vị, ta là A Hạo, mọi người có thể gọi ta là tiểu Hạo.

Không có ai trong ba người thèm liếc nhìn qua Hạo ca một cái. Từ lúc Hạo ca bước vào nhà, bọn họ đã xác định đây chỉ là một người bình thường. Đối với Tu Chân Giả, phạm nhân quá mức nhỏ yếu, không đáng để họ coi trọng.

Hạo ca thấy mình bị khinh thường, đánh cười trừ tìm một chỗ ngồi xuống. Hắn nằm ở tầng chót của Khai Quang, đã sớm quen với kiểu phân biệt đối xử này. Cường giả vi tôn, ở bất kỳ thế giới nào, quy tắc này vẫn không thay đổi.

Mọi người cần đến đều đã đến đông đủ, Dương Thiên từ trên lầu bước xuống, nói:

- Đã đủ người, cũng nên khởi hành rồi a.

Gia chủ gia tộc Roll vội cản hắn lại:

- Dương thiếu, ta đã hoàn thành ước định dẫn người người cần đến đây, người cũng nên thực hiện lời hứa của mình.

Dương Thiên ngăn ra:

- Ta có hứa hẹn gì với người sao?

- Hóa giải tia kiếm khi trong cơ thể ta.

Dương Thiên đưa tay vỗ trán:

- Suýt chút nữa quên mất, người xem, trí nhớ của ta rất kém, những chuyện vặt vãnh đó ít khi giữ lại trong đầu quá lâu.

Câu nói này người ngoài nghe qua thì cảm thấy rất bình thường, lọt vào tai ba người lại chính là một sự sỉ nhục lớn. Tính mạng của gia chủ đại gia tộc lớn nhất thế giới, trong mắt Dương Thiên lại chỉ là chút chuyện vặt, không đáng bận tâm.

Gia chủ gia tộc Roll tu luyện Vô Tình Đạo, hẳn hoàn toàn không bị lời nói của Dương Thiên làm ảnh hưởng. Hai người kia thì khác, khí tức trên người bọn hắn đã thay đổi, chỉ cần gia chủ ra lệnh sẽ lập tức tấn công. Gia chủ gia tộc Roll thấy vậy liền gằn giọng:

- Hai người các người muốn làm gì. Dám đắc tội với Dương thiếu, tự tay ta đã giết chết các người.

- Gia chủ, chúng ta...

- Đừng nhiều lời, hoàn thành nhiệm vụ của mình cho tốt, dẫn Dương thiếu đến tổng bộ Khai Quang. Trên đường đi phải tuyệt đối tuân theo mệnh lệnh của hắn.

- Tuân lệnh gia chủ.

Hai người trong lòng bất mãn nhưng lại không dám nói ra. Gia tộc Roll có quy định nghiêm ngặt, mệnh lệnh của gia chủ là tối cao, kẻ nào chống lại sẽ bị quy vào tội phản tộc, vô cùng nghiêm trọng.

Hai người này có địa vị khá cao ở gia tộc Roll cũng như Khai Quang, tu vị đều đã đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh phong. Từ lâu đã quen chỉ tay năm ngón sai bảo người khác. Trừ gia chủ ra, bọn họ không nghe lệnh từ bất kỳ ai, kể cả lão quân gia. Thêm vào đó, vì danh dự gia tộc, gia chủ gia tộc Roll không nói gì nhiều về chuyện bị Dương Thiên đánh bại, chỉ nói là bị ám toán, không chế tính mạng mà thôi. Thân phận của Dương Thiên đối với mỗi đại gia tộc đều là bí mật, hẳn cũng không thể tùy tiện tiết lộ cho quá nhiều người được biết.

Thấy hai tên kia bằng mặt không bằng lòng, Dương Thiên trong lòng cười lạnh. Vừa nãy hẳn cố ý chọc tức ba người, nếu bọn hắn nhịn không được ra tay, Dương Thiên sẽ dạy cho một bài học nhỏ. Thành viên của đại gia tộc mạnh nhất, Trúc Cơ hậu kỳ rất lợi hại sao? Trong mắt Dương Thiên, chúng sinh đều bình đẳng.

Dương Thiên dùng ngón tay phẩy nhẹ, tia kiếm khí từ trong cơ thể gia chủ gia tộc Roll liền từ trong ngực phóng ra, tan biến trong không khí. Tên kia hét lên một tiếng, lồng ngực bị kiếm khí phá ra một đường khiến hắn vô cùng đau đớn. Dương Thiên nhún vai:

- Dù sao cũng là Kim Đan kỳ cao thủ, tại sao sức chịu đựng lại kém đến hơn cả một tên Luyện Khí kỳ?

Tên này vẫn không nói gì, lấy từ trong người ra một lọ thuốc rắc lên chỗ vết thương. Chờ máu ngừng chảy, hắn hướng về phía Dương Thiên chấp tay:

- Giao dịch đã xong, ta cần trở về gia tộc chăm lo vụ sự. Hai người này sẽ đưa người đến tổng bộ Khai Quang. Cáo từ.

Dứt lời, cả người hắn liền biến mất. Dương Thiên khó hiểu:

- Cần gì vội vã như vậy, ta đáng sợ lắm sao?

Hạo ca bị một màn trước mặt làm chấn động, chưa tỉnh ra được. Hắn lần đầu tiếp xúc với thủ đoạn của Tu Chân Giả cấp cao, dù chỉ là một chút vẫn khiến tâm trạng khó có thể bình tĩnh.

Dương Thiên vỗ vai Hạo ca:

- Còn ngần ngại ở đó làm gì, mau đi thôi.

Đi ra ngoài cửa, Dương Thiên nhìn thấy đồng đồ chất cao như núi cả Hạo ca, mặt hơi nghếch ra:

- Tiểu Hạo, người sẽ không thực sự cho rằng đây là đi du lịch chứ. Dù là đi du lịch cũng không cần chuẩn bị nhiều hành lý thế này a.

Hạo ca cười khố:

- Dương thiếu, đây là toàn bộ vũ khí nóng có uy lực cao mà ta tích trữ được. Chuyển đi này có quá nhiều nguy hiểm, cẩn thận vẫn tốt hơn.

- Có ta đi cùng, vốn không có nguy hiểm gì. Đi du lịch cốt ở chỗ thoải mái, người mang nhiều đồ đạc sẽ rất phiền phức, cần thứ gì cứ đến nơi rồi hăn mua.

- Dương thiếu, chính người vừa nói đây không phải là đi du lịch. Chúng ta cướp cô dâu, chống lại một trong thập đại gia tộc, thậm chí là cả tổ chức Khai Quang...

Hạo ca đang nói nửa chừng thì bị một trong hai người của gia tộc Roll ngắt lời:

- Người nói cái gì, chúng ta đi đến tổng bộ Khai Quang để cướp cô dâu?

Dương Thiên thản nhiên đáp:

- Đúng vậy, có vấn đề gì sao?

Tên này cố kiềm nén cảm xúc muốn đánh người:

- Đương nhiên là có vấn đề, hơn nữa vấn đề rất lớn. Gia chủ chỉ lệnh cho bọn ta dẫn các người đến đó tham quan thôi, người đừng quá phận.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 252: Khởi Hành

Dương Thiên hơi khó hiểu:

- Chuyện đó thì có gì khác nhau. Các người chỉ cần đưa ta đến đó, việc cướp dâu có ta và tiểu Hạo làm là được rồi.

- Hừ, người tưởng đi vào tổng bộ Khai Quang đơn giản vậy sao. Muốn đưa người lạ vào trong cần các thành viên có địa vị rất cao, hơn nữa đảm bảo rằng những kẻ lạ mặt kia sẽ không gây sự hay có hành động gì mờ ám. Bọn ta đều đã là thành viên cấp 1, địa vị trong Khai Quang khá cao, vì vậy tính ràng buộc cũng rất mạnh. Nếu có sơ suất gì, chắc chắn sẽ phải nhận hình phạt nghiêm trọng.

- Khi này tên gia chủ kia đã nói các người phải tuyệt đối tuân theo mệnh lệnh của ta, muốn chống lệnh sao?

Tên kia khinh thường đáp:

- Hẳn bị người dùng thủ đoạn khống chế, gọi người một tiếng Dương thiếu, người thực sự cho rằng mình là thiếu gia của bọn ta? Chẳng lẽ người nghĩ mình là Dương Thiên trong truyền thuyết kia? Đừng làm bọn ta buồn cười nữa.

Tên này còn chưa biết hẳn là ai, điều này khiến Dương Thiên cảm thấy khá buồn cười.

- Ta không biết tên Dương Thiên trong truyền thuyết các người đang nói đến là ai, nhưng tên của ta đúng là Dương Thiên.

Nụ cười trên gương mặt hai người cứng lại, thay vào đó là sự hoảng sợ đến tột cùng. Một người lắp bắp nói:

- Người, người nói cái gì? Người chính là Dương Thiên?

- Trên thế giới này người tên Dương Thiên rất nhiều, ai biết các người đang muốn nói đến tên Dương Thiên nào.

Hai người chưa kịp trả lời, cả người đột nhiên bị cự lực đè mạnh, toàn thân lực lượng không thể phát huy, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Dương Thiên.

Bước lại gần hai người, Dương Thiên ngồi xuống, bình thản nói:

- Người tên Dương Thiên có rất nhiều, nhưng có thể khiến gia chủ các người gọi một tiếng Dương thiếu chỉ có mình ta mà thôi. Nếu quả thực ta dùng thủ đoạn khống chế gia chủ các người, tại sao khi ta hóa giải cho hãn xong, hãn không lập tức tấn công ta để báo thù mà lại vội vàng bỏ chạy.

- Điểm đơn giản này mà các người cũng không nhìn ra được, thật là uổng phí hơn trăm năm sống trên thế giới này. Lẽ nào là do tuổi già nên đầu óc không còn được minh mẫn nữa.

Lần này, trước sự sỉ nhục của Dương Thiên, hai người trong lòng không có tí tức giận nào, chỉ còn lại sự sợ hãi, run rẩy nói:

- Dương thiếu, là bọn ta sai, mong người tha lỗi. Đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân.

- Ta đương nhiên sẽ không chấp vặt với các người.

Hai người còn chưa kịp vui mừng, Dương Thiên đã nói tiếp:

- Cũng không có nghĩa là ta sẽ dễ dàng bỏ qua chuyện vừa rồi.

Dương Thiên quay lại phía sau nhìn Hạo ca:

- Tiểu Hạo, khi này bọn hăn khinh thường ngươi, ta biết trong lòng ngươi rất khó chịu. Có muốn xả chút bức dọc hay không?

Hạo ca hai mắt sáng lên, bất quá nhìn thấy vẻ mặt hung ác của hai người, hăn liền rụt người lại:

- Dương thiếu, ta thấy hay là thôi đi. Ta chỉ là người bình thường, lỡ như bị bọn họ ghi hận, về sau sẽ khó mà được sống yên ổn.

Dương Thiên bất mãn nói:

- Có ta ở đây, bọn hăn dám làm gì ngươi. Một đại nam nhân, một chút sát phạt quyết đoán cũng không có hay sao?

Hạo ca cười trừ:

- Trước mặt ngươi bọn hăn không dám, sau lưng ngươi làm sao biết được. Mạng này của ta là dùng để bảo vệ nàng, không thể tùy tiện lãng phí.

Thấy Hạo ca kiên quyết, Dương Thiên cũng không ép hăn. Mỗi người có lý tưởng và cách sống của riêng mình.

Hai tên Trúc Cơ hậu kỳ tưởng mình thoát nạn, vừa lén thở ra một hơi đã thấy Dương Thiên vẻ mặt nham hiểm, xoa xoa năm đấm quay lại:

- Các ngươi nên thấy mình tự hào, trên thế giới này có rất ít người khiến ta đích thân động thủ.

...

15 phút sau, hai tên Trúc Cơ hậu kỳ mặt mũi bầm tím, lái một chiếc xe hơi loại sang chở theo Dương Thiên cùng Hạo ca đến bến cảng. Theo lời

giải thích của bọn hắn, gia tộc Roll có xây căn cứ trên một hòn đảo nhỏ gần đây. Chỉ cần thuê một chiếc thuyền ra đến đó, sẽ có trực thăng chuyên dụng đưa tất cả đến tổng bộ của Khai Quang.

Dương Thiên đối với sự sắp xếp này của gia tộc Roll khá là hài lòng, với hắn đây là một chuyến du lịch, từ từ chậm rãi thưởng thức cảnh vật trên đường mới tốt a. Hạo ca thì khác, hắn có hơi lo lắng hỏi:

- Người có thể cho ta xem lộ trình cụ thể và thời gian bay được hay không?

Hai tên này vừa nhận được bài học, cũng không dám tiếp tục coi thường Hạo ca. Một tên lấy tờ trong người ra vài tờ giấy nhỏ cùng bản đồ, đưa cho Hạo ca:

- Đây là lộ trình chuyển bay, do tổng bộ Khai Quang cách đây khá xa, máy bay cần dừng chân tại 3 nơi này để tiếp nguyên liệu. Tính toán tổng thời gian cần thiết để đến nơi là 3 ngày.

Hạo ca nghe nói cần đến 5 ngày, vẻ lo lắng càng hiện rõ trên khuôn mặt:

- Lâu như vậy, không có cách nào nhanh hơn được sao?

Tên kia lắc đầu:

- Bọn ta đã sử dụng loại máy bay chuyên dụng có tốc độ cao nhất, bình chứa nguyên liệu được thiết kế tối ưu. Nếu là máy bay bình thường, cần ít nhất vài tuần mới đến nơi.

Dương Thiên lên tiếng hỏi:

- Tiểu Hạo, hôn lễ khi nào sẽ được cử hành?

Hạo ca cầm những tài liệu kia trên tay, theo quán tính đáp lại:

- Lúc ta nhận được tin tức là còn một tuần lễ nữa, tính theo hiện tại là 5 ngày.

Dương Thiên cảm thấy hơi khó hiểu:

- Chúng ta chỉ cần 3 ngày đã đến nơi, người lo lắng chuyện gì?

- Dương thiếu, chúng ta cần có thời gian chuẩn bị, điều tra tình hình nơi đó, tính toán kế hoạch cướp dâu a.

Đưa tay vỗ nhẹ lên vai Hạo ca, Dương Thiên nói:

- Cần gì phải làm những chuyện vô bổ. Khi cướp dâu, muốn gây ấn tượng cho cô dâu, khiến cho nàng cảm động, cứ dùng biện pháp trực tiếp nhất, mạnh bạo nhất. Theo ta thấy, chúng ta chọn đúng lúc hôn lễ đang cử hành, từ cửa chính xông vào là được rồi.

Hạo ca bị lời nói của Dương Thiên hù dọa không nhẹ, mãi một lúc sau hẳn mới cẩn thận hỏi lại:

- Dương thiếu, cách này có khả thi hay không. Tại nơi tổ chức hôn lễ nhất định sẽ có rất nhiều cao thủ đến dự. Ta nghĩ nên chặn cướp xe rước dâu sẽ dễ dàng hơn.

Dương Thiên bộ dạng tiếc “Sắt còn chưa luyện thành thép”:

- Người thật không hiểu phong tình, đang lúc nàng tuyệt vọng nhất, cần người nhất, người đột nhiên xuất hiện, mang theo vũ lực tuyệt đối cướp đoạt lấy nàng. Theo kinh nghiệm của ta, không có nữ nhân nào chống lại được sự hấp dẫn đó. Dù sao, trong mắt nữ nhân, hình ảnh một nam nhân vì nàng mà chiến đấu mới là tuyệt vời nhất.

Hai tên Trúc Cơ hậu kỳ thậm dừng ngón tay cái. Quả không hổ danh là Dương Thiên, Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ, phong cách hành sự bá đạo đến tận

cùng. Bọn hăn đối với ý kiến của Dương Thiên, không những không có phản đối mà còn có chút chờ mong. Đi giữa vô số cao giai Tu Chân Giả, cướp cô dâu, đánh người. Bọn họ tuổi tác đã cao, cơ hội để nhìn thấy những màn phấn khích như vậy không còn nhiều nữa.

Về phần nguy hiểm, hai người chưa từng nghĩ đến. Có Dương Thiên dẫn đầu, kẻ gặp nguy hiểm là đám người của Khai Quang kia mới đúng. Nguyên Anh Kỳ đại tu sĩ, phá hủy cả tổ chức Khai Quang cũng không phải chuyện gì quá bất ngờ.

Hạo ca thì khác, hăn vẫn còn cảm thấy bất an:

- Dương thiếu, ta vẫn cho là...

- Đừng nhiều lời nữa, tất cả có ta thay người giải quyết. Khi đó người chỉ cần một đường đi vào, nắm lấy tay cô dâu dẫn nàng ra ngoài. Nếu thích, cho tên chú rể kia vài đấm để hả giận cũng được.

Hạo ca lắc đầu cười khổ, không nói thêm gì nữa. Tất cả mọi chuyện Hạo ca đều trông chờ vào Dương Thiên giải quyết, hăn muốn làm thế nào thì cứ làm thế ấy đi. Ý kiến đã được thống nhất, ba người đến căn thuê một chiếc du thuyền loại nhỏ đi đến căn cứ của gia tộc Roll.

Đến nơi, hai tên Trúc Cơ hậu kỳ đuổi phi công đi, trực tiếp ngồi vào buồng lái điều khiển trực thăng. Vốn lúc đầu bọn hăn chỉ định ngồi ở phía khoan chứa hành khách, nhưng sau khi biết được thân phận của Dương Thiên liền quyết định trở thành phi công. Đây là Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ a, nếu khiến hăn cảm thấy vui vẻ, nhất định sẽ đạt được chỗ tốt không nhỏ.

Dương Thiên dễ dàng nhìn ra được hai tên này đang nghĩ gì, cũng mặc kệ bọn họ. Nếu hai người hoàn thành tốt nhiệm vụ, Dương Thiên cũng không ngại tặng cho hai người vài thứ có giá trị.

Kiểm tra trực thăng không có trục trặc gì, một tên lên tiếng:

- Dương thiếu, trực thăng hoàn toàn bình thường, có thể khởi hành bất cứ lúc nào.

- Đi thôi.

Nhận được lệnh, hai người lập tức khởi động máy. Trực thăng bắt đầu lăn bánh trên đường băng.

- Khởi hành, mục tiêu tổng bộ Khai Quang, đảo Altas.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 253: Kim Đồng Ngọc Nữ

Loại trực thăng chuyên dụng này thường được sử dụng để chở những nhân vật có quyền lực lớn. Bên trong khoang chứa hành khách không thua kém gì một phòng của khách sạn 5 sao, gồm 4 phòng ngủ, nhà tắm, nhà bếp, phòng khách đầy đủ tiện nghi. Lên trực thăng về sau, Hạo ca chào Dương Thiên vài câu rồi lôi kéo hành lý, chọn một phòng bước vào.

Dương Thiên cũng không khách sáo, lấy từ trong tủ lạnh ra đồ ăn và thức uống được chuẩn bị sẵn, chọn một chiếc đĩa phim có ảnh bìa đặc sắc, bắt đầu tận hưởng chuyến du lịch.

Qua một đêm, tâm trạng của Hạo ca ngày càng bất an. Hắn có linh cảm chuyến đi lần này nhất định sẽ có chuyện gì đó khủng khiếp xảy ra. Định nói cho Dương Thiên biết nhưng do dự một hồi lại thôi, đây chỉ là linh cảm, nói ra sẽ khiến người khác chê cười.

Để tự trấn an mình, Hạo ca đem tất cả vũ khí, thiết bị mang theo, lần lượt kiểm tra rồi lại cất vào cẩn thận. Một lát sau, Hạo ca lại tiếp tục mang ra kiểm tra lại một lần nữa. Hắn làm việc này đến lần thứ 3 thì nghe thấy tiếng gõ cửa của Dương Thiên, Hạo ca vội vàng tiếng ra mở cửa, vẻ mặt lo lắng:

- Dương thiếu, có chuyện gì xảy ra sao?

Dương Thiên thấy Hạo ca tay cầm một khẩu súng trường, mồ hôi chảy đầy trên trán liền bật cười:

- Chúng ta còn chưa đến nơi, người cần gì phải lo sợ như vậy?

Hạo ca cười khố:

- Để Dương thiếu chê cười rồi, chuyện này liên quan đến tính mạng của ta và người ta yêu nhất. Dù ta cố gắng thế nào vẫn không thể giữ bình tĩnh được.

- Ấy, tùy người. Ta đến để nói với người, chuyến bay có hơi nhàm chán, ta sẽ rời đi vài ngày, khi nào gần đến nơi, ta sẽ quay trở lại. Nếu hai tên kia có hỏi, người chỉ cần trả lời nguyên văn những gì ta đã nói.

Hạo ca nghe vậy liền gấp:

- Chẳng lẽ có nguy hiểm gì cần người đích thân giải quyết, ta nói có đúng không?

- Người xem phim hình sự hơi nhiều rồi, nếu thực sự có chuyện, ta vốn không cần dấu giếm. Trên thế giới này, có chuyện gì làm khó được ta?

Dương Thiên cười to rời đi, hần trực tiếp mở cửa khoang trực thăng nhảy xuống, theo hướng Bắc Giang thành phóng đi. Trực thăng đã được Dương Thiên lưu lại ấn ký, bất cứ lúc nào cũng có thể dễ dàng tìm được.

Trở về nhà, Dương Thiên chuẩn bị một bộ đồ vest lịch sự chuyên dùng cho các buổi lễ khiêu vũ. Tân trang đầy đủ, nhìn đồng hồ đã là 6 giờ 30 phút, Dương Thiên liền xuất hiện trước nhà Triệu Vũ Hình. Vừa lấy điện thoại ra, chưa kịp bấm số, Triệu Vũ Hình đã gọi đến:

- Dương Thiên, đã hơn 6 giờ 30 phút, người đã chuẩn bị xong chưa?

- Triệu lão sư, ta đang đứng trước nhà của người.

- A, tại sao người không gọi cho ta?

- Ta đang chuẩn bị gọi thì đã nhận được cuộc gọi của người.

- Người đợi ở đó một lát, ta sẽ lập tức xuống ngay.

Khi nữ nhân nói nàng sắp đến, có nghĩa là còn rất lâu mới đến nơi. Dương Thiên chẳng cần bất kỳ ai nói với hắn điều này, chính bản thân hắn đang tự mình trải nghiệm.

- Nữ nhân, một cái cũng không đáng tin.

Mặc kệ Dương Thiên than thở, hơn 40 phút sau, Triệu Vũ Hình trên người mặc lên một cái váy màu đỏ, trên mặt trang điểm nhẹ qua, môi thoa son màu hồng nhạt từ từ bước xuống. Hình tượng của nàng lúc này là sự pha trộn hoàn mỹ giữa thành thực vũ mị cùng ngây thơ đáng yêu. Vừa nhìn thấy Triệu Vũ Hình, Dương Thiên đã vứt những suy nghĩ kia ra khỏi đầu. Hơn 40 phút chờ đợi, rất đáng giá a.

- Triệu lão sư, người rất đẹp.

Nghe Dương Thiên khen mình, trong lòng Triệu Vũ Hình rất vui mừng, không uổng công nàng bỏ ra gần 1 tiếng đồng hồ để trang điểm và chọn đồ.

- Ta rất đẹp sao?

Dương Thiên gật đầu chắc nịch:

- Vô cùng xinh đẹp, ai nhìn thấy người lúc này đều sẽ yêu người. Nữ nhân hận mình sinh ra không phải là nam nhân, nam nhân sẽ nguyện vì người mà chết.

Triệu Vũ Hình bật cười khanh khách:

- Nói vậy, người cũng nguyện vì ta mà chết sao?

Dương Thiên khựng lại, định nói gì đó lại thôi. Hắn thi triển Trảm Phong Thuật có hơi quá, không còn lưu lại đường lùi. Triệu Vũ Hình cũng không có ý định làm khó Dương Thiên:

- Đừng đùa nữa, 7 giờ 30 phút buổi lễ khiêu vũ sẽ bắt đầu, chúng ta mau gọi một chiếc taxi đi.

- Được.

Dương Thiên định gọi cho Tiêu Chính Long đến, chợt nhớ ra tên này hiện tại địa vị khá cao, hẳn xuất hiện sẽ mang đến rất nhiều phiền phức. Taxi cũng tốt, Dương Thiên còn chưa thử cảm giác đi taxi cùng mỹ nữ lần nào.

Thanh Lâm Quận đang là trọng điểm phát triển của cả thành phố, mọi dịch vụ đều được phát triển, cạnh tranh mạnh mẽ. Số lượng công ty kinh doanh xe taxi khá nhiều càng khiến dịch vụ này tốt hơn. Triệu Vũ Hình vừa gọi điện được 2, 3 phút đã có một chiếc taxi xuất hiện gần đó. Dương Thiên hài lòng nói:

- Dịch vụ taxi nơi này thật nhanh.

Triệu Vũ Hình nói:

- Đúng vậy, khi có việc gì gấp ta đều sử dụng ZO8g51C dụng xe taxi, nhanh chóng mà giá thành lại rẻ. Đừng nói nữa, mau lên đi.

Tài xế xe là một nữ nhân, tuổi tác vào khoảng 35 đến 40. Hai người bước lên xe, nữ nhân trung niên quay đầu lại, chưa kịp hỏi gì đã ngẩn ra. Trong đầu nàng lúc này chỉ có một suy nghĩ: “Một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ”.

Dương Thiên đẹp trai không cần phải bàn cãi. Triệu Vũ Hình là đại mỹ nữ, điều này cũng không có gì để nói. Hai người ăn mặc trang phục sang trọng tham dự lễ hội, mọi người nhìn thấy đều sẽ có suy nghĩ này. Triệu Vũ Hình đi taxi đã quen, thấy nữ nhân trung niên không nói gì, nàng lên tiếng trước:

- Bọn ta muốn đến nhà hàng Thiên Minh.

Nữ nhân trung niên bị Triệu Vũ Hình gọi tỉnh, nói vài tiếng được rồi bắt đầu lái xe. Đến nơi, Dương Thiên mới hỏi Triệu Vũ Hình:

- Triệu lão sư, người đoán thử xem, tại sao khi này vị nữ tài xế kia lại ngăn người nhìn chúng ta?

Bị Dương Thiên hỏi, Triệu Vũ Hình mới chú ý đến điểm này, nàng suy nghĩ vài giây rồi lắc đầu:

- Chuyện này ta làm sao biết được.

Dương Thiên tỏ vẻ đặc ý:

- Rất đơn giản, nàng thấy chúng ta quá đẹp đôi. Phải dùng từ gì, đúng rồi, là Kim Đồng Ngọc Nữ.

- Dương Thiên, người đi chết đi.

Đùa giỡn vài câu, hai người theo lối bãi giữ xe tiến vào trong thang máy. Gần đến nơi, Triệu Vũ Hình nắm lấy tay áo Dương Thiên nói nhỏ:

- Dương Thiên, lát nữa lên đến nơi, người cư gọi ta là Vũ Hình là được rồi.

Dương Thiên còn chưa kịp hiểu ra vấn đề, Triệu Vũ Hình đã vội giải thích:

- Ta muốn nhờ người giả làm bạn trai ta. Hôn lễ này là của một người đặc biệt, ta muốn hẳn nhìn thấy ta đang có cuộc sống hạnh phúc.

- Là bạn trai cũ của người?

Triệu Vũ Hình kinh ngạc:

- Chuyện này người cũng biết?

- Trong trường có rất nhiều lời đồn đại khác nhau về người và hân. Ta còn nghe nói hai người đã chuẩn bị xong hôn lễ, cuối cùng không biết vì sao lại hủy bỏ. Là do hân sao?

Triệu Vũ Hình hai mắt đỏ hoe:

- Không phải hoàn toàn là lỗi của hân. Chuyện này rất dài, nếu người muốn biết, khi nào có cơ hội ta sẽ kể hết cho người nghe.

Dương Thiên bình thản đáp:

- Sẽ có cơ hội, trước mắt ta và người sắp đến buổi lễ khiêu vũ. Người muốn nhờ ta làm bạn trai danh nghĩa của người, vậy thì phải nghe theo những gì ta nói.

Triệu Vũ Hình không phản đối:

- Được, chỉ cần người đồng ý giúp ta, mọi chuyện đều theo ý của người.

Dương Thiên mỉm cười, đưa tay lên lau nước mắt còn đọng lại trên mặt nàng:

- Cũng không có gì nhiều, người tạm gác lại quá khứ, vui vẻ cùng ta khiêu vũ là đủ rồi.

- Ta...

Triệu Vũ Hình đang định nói thêm gì nữa, cửa thang máy đã mở ra, Dương Thiên liền nắm lấy tay nàng đi vào.

Đi qua hành lang, Dương Thiên cùng Triệu Vũ Hình theo dòng người tiến vào bên trong. Nơi này là một căn phòng lớn, bày trí nhiều dây băng đỏ trên tường cùng tấm thiếp hình chữ Hỷ. Trên bệ cao là dàn nhạc công đang chơi, xung quanh được sắp xếp bàn ghế cùng thức ăn cho khách mời tham

dự. Chính giữa là nơi tổ chức khiêu vũ, lúc này chỉ có vài vũ công đang đứng ở đó biểu diễn.

Hai người vừa bước vào lập tức thu hút được sự chú ý của nhiều người, đặc biệt là những sắc lang, sắc nữ. Để tránh trở thành mục tiêu bất đắc dĩ, Dương Thiên trưng ra bộ mặt cau có như muốn đánh người. Biện pháp này rất hữu hiệu, những người kia nhìn bọn hắn một lúc, cảm thấy không ổn đành lặng lẽ thu hồi ánh mắt. Đúng lúc này, một âm thanh vui mừng vang lên:

- Hình Hình, người cũng đến tham dự sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 254: Gỡ Bỏ Khuất Mắt

Triệu Vũ Hình nhận ra người lên tiếng là ai, vui mừng nhìn về hướng phát ra âm thanh. Một nữ nhân tầm 24, 25 tuổi, mặc váy dài màu xanh, gương mặt ửng hồng đang đứng vẫy tay với nàng.

- Lệ Lệ, ta nghe nói người ZWWtqJE còn đang làm đề án cao học, tại sao còn có thời gian đến dự bữa tiệc này.

Nữ nhân được gọi là Lệ Lệ đi đến gần Triệu Vũ Hình, nắm lấy tay nàng, cười nói:

- Bạn bè lâu ngày không gặp đột nhiên đính hôn, ta đương nhiên phải đến dự.

Triệu Vũ Hình hơi ngạc nhiên:

- Lệ Lệ, ta nhớ quan hệ của người và hãn hình như không được tốt lắm.

Trong mắt Lệ Lệ hiện lên một tia chán ghét:

- Ta không nói đến tên kia, là cô dâu.

- Người quen biết cô dâu sao?

- Người không biết?

- Ta nhận được lời mời qua điện thoại, chỉ biết đây là lễ đính hôn của hãn, còn về phần cô dâu...

Lệ Lệ nhìn Triệu Vũ Hình ái ngại:

- Người này người cũng biết, là bạn học cùng lớp đại học với chúng ta.

- A, là ai?

- Hứa Tĩnh.

Gương mặt Triệu Vũ Hình lập tức thay đổi, Lệ Lệ thấy tình hình không ổn vội nói sang chuyện khác. Nàng bước đến trước mặt Dương Thiên, trầm trồ:

- Người chính là bạn mời khiêu vũ của Hình Hình sao, rất đẹp trai a.

Triệu Vũ Hình giới thiệu:

- Đây là Dương Thiên. Còn đây là bạn thân thời đại học của ta, Tiêu Lệ.

Dương Thiên từ bỏ vẻ mặt nhăn nhó, đưa tay ra bắt tay với nàng:

- Xin chào, ta gọi là Dương Thiên, bạn trai của Vũ Hình.

Đến lượt Tiêu Lệ bị bất ngờ, nàng bắn ra một tràng liên thanh:

- Hình Hình, có thật hẳn là bạn trai của người không. Còn trẻ như vậy, chắc còn đang là sinh viên đại học. Tiểu soái ca, mau nói cho ta biết, người làm cách nào cửa đổ được hoa khôi của lớp chúng ta. Hình Hình, thì ra sở thích của người là “gặm cỏ non”, nếu để những tên thâm thương trộm nhớ người biết được, chắc chắn sẽ đau lòng đến chết.

Cánh tay của Dương Thiên dừng lại ở lưng chừng, mặt đen kịt lại. Bạn thân của Triệu Vũ Hình cũng là một đóa kỳ hoa a. Thấy phản ứng của Dương Thiên, hai má của Triệu Vũ Hình có chút đỏ lên, gắt nhẹ:

- Lệ Lệ, người đang nói bậy gì đó. Cái gì mà “gặm cỏ non”, khó nghe chết đi được.

Tiêu Lệ cười hì hì, vỗ vai Dương Thiên:

- Tiểu soái ca, đừng giận. Tính của ta vốn thẳng thắn, nghĩ sao nói vậy. Đôi khi nói xong mới nghĩ, nghĩ xong thì đã không kịp nói nữa. Nói vòng vèo ta chỉ tóm gọn trong một câu, người không cần quá để ý đến những gì ta đã nói, nghe xong thì quên đi.

Triệu Vũ Hình nhìn Dương Thiên với ánh mắt áy náy, tỏ vẻ xin lỗi. Tiêu Lệ sau một thời gian dài không gặp, tính cách vẫn như xưa, luôn thích làm cho người khác đau đầu.

Dương Thiên cũng không phải dạng vừa, sau vài giây choáng váng liền đáp lại:

- Yên tâm đi, ta sẽ không tức giận. Giới thiệu lại một lần nữa, ta là Dương Thiên, bạn trai của Vũ Hình, sinh viên năm 2 đại học Thanh Hoa, chuyên ngành kinh tế. Còn có, Vũ Hình là lão sư của ta.

Triệu Vũ Hình không nghĩ đến Dương Thiên đột nhiên tiết lộ chuyện này, định nói gì đó thì bị hắt ngăn lại.

Tiêu Lệ giật mình, nàng cho rằng Dương Thiên còn rất trẻ, không ngờ chỉ mới là sinh viên năm 2, còn là học sinh của Triệu Vũ Hình. Đây chẳng phải là tình yêu thầy trò trong truyền thuyết hay sao?

- Người là học sinh của Hình Hình?

- Đúng vậy?

- Các người thầy trò yêu nhau?

Dương Thiên bình tĩnh đáp:

- Có vấn đề gì sao?

Tiêu Lệ gật đầu rồi lắc đầu:

- Không có, chỉ là ta bị bất ngờ một chút thôi. Hình Hinh, chuyện động trời như vậy mà người dẫu thật kĩ. Nếu hôm nay ta không đến đây, chắc phải đến lúc nhận được thiệp mời đám cưới của người mới được biết a.

Triệu Vũ Hinh bối rối không biết nói gì, Dương Thiên liền thay nàng giải vây:

- Hôm nay Vũ Hinh mời ta đến đây để dự lễ khiêu vũ là muốn công bố cho mọi người chuyện này.

- Ồ, thì ra là vậy. Nhân lễ đính hôn của bạn học cũ để khoe bạn trai mới, Hình Hinh, người làm rất tốt.

Dương Thiên bình tĩnh nói:

- Nàng tìm được bạn trai xuất sắc nhất thế giới, ngọc thụ phong lâm, tiêu sái anh tuấn, tài nghệ vô song, đương nhiên phải nói cho bạn bè cùng chung vui.

Cú phản công cực mạnh của Dương Thiên khiến Tiêu Lệ choáng váng, mãi một hồi lâu sau mới lên tiếng:

- Hình Hinh, ta có một chuyện quan trọng muốn hỏi người.

Triệu Vũ Hinh cố nhịn cười:

- Có chuyện gì?

- Bạn trai của người có phải mắc chứng Tự Luyện Cường hay không?

...

Đúng 7 giờ 30 phút, tất cả đèn trong phòng đồng loạt tắt đi, một chiếc đèn công suất lớn chiếu sáng ngay chính giữa sàn khiêu vũ. Một cặp nam nữ mặc đồ cưới từ trên không từ từ hạ xuống đất, xung quanh sàn nhảy từng cột pháo bông bắn lên rực rỡ. Dương Thiên nhìn thấy cũng phải tấm tắc khen ngợi:

- Chuẩn bị thật công phu. Vũ Hình, người có muốn...

Câu nói của Dương Thiên bị bỏ dở giữa chừng vì gương mặt ngốc trệ của Triệu Vũ Hình, trong đó có ẩn chứa sự kinh ngạc, bi thương, phẫn nộ, xót xa. Hắn đang định gọi nàng thì Tiêu Lệ đã ngăn cản:

- Để cho Hình Hình yên tĩnh một lát đi.

- Tên kia là bạn trai cũ của Vũ Hình?

Tiêu Lệ kéo Dương Thiên qua một bên, nói nhỏ:

- Hắn gọi là Trần Dạ, bạn cùng lớp của bọn ta tại đại học Thanh Hoa. Hình Hình cùng hắn từng có tình cảm sâu đậm, từng trở thành giai thoại được nhiều cặp đôi trong trường mơ ước. Hai người còn suýt chút nữa đám cưới, nhưng không biết vì lý do gì, Trần Dạ đột nhiên biến mất. Gần đây hắn mới xuất hiện trở lại với tư cách là giám đốc một công ty giải trí. Cô dâu bên cạnh hắn là Hứa Tĩnh, thiên kim tiểu thư của Hứa gia, cũng là bạn cùng lớp của bọn ta.

- Hừ, những tên bạn học cùng thời đại học vì muốn làm thân với hắn nên này giờ mới không dám lại đây nói chuyện với chúng ta, sợ vì Hình Hình mà khiến cho Trần Dạ khó chịu. Nếu là bình thường, bọn hắn đã sớm bao vây lấy nàng. Dương Thiên, Hình Hình ngày xưa chính là hoa khôi toàn trường, số lượng người theo đuổi nàng, dùng giấy A4 liệt kê cũng hết vài trang. Người nhất định phải trân trọng.

Dương Thiên nghiêm túc nói:

- Việc này không cần người nhắc nhở, ta chắc chắn sẽ trân trọng Vũ Hinh. Những chuyện sau khi Trần Dạ rời đi, người có nghe ngóng được gì hay không?

Tiêu Lệ đáp:

- Có nhiều lời đồn đãi cho rằng trước khi hôn sự giữa Trần Dạ và Hinh Hinh được tổ chức, gia đình hẳn gặp phải biến cố lớn, phải chuyển đi nơi khác trốn tránh chủ nợ. Sau đó không biết có chuyện gì xảy ra mà lại được Hứa Tĩnh thay hẳn trả nợ, cuối cùng trở thành một đôi.

- Không phải là lời đồn, sự thật chính là như vậy.

Triệu Vũ Hinh không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh Tiêu Lệ, lên tiếng nói.

- Hứa Tĩnh từ lâu đã ưa thích Trần Dạ, chỉ vì sự có mặt của ta nên mới không nói ra. Nàng gặp Trần Dạ gặp khó khăn, với tiềm lực tài chính của Hứa gia, đương nhiên sẽ ra tay giúp đỡ hẳn. Mọi chuyện sau đó cũng không khó để đoán ra. Công ty mà Trần Dạ thành lập cũng là do Hứa gia giúp đỡ.

- Hinh Hinh, làm sao người biết được chuyện này?

- Đoán. Nói đúng hơn, sau khi biết cô dâu là Hứa Tĩnh, xâu chuỗi các sự kiện lại, ta đạt được đáp án này.

Dương Thiên cười nói:

- Vũ Hinh, ta thấy người dường như đã trút bỏ được gánh nặng trong lòng.

Triệu Vũ Hinh cũng cười:

- Ta với hẳn đã không còn tình cảm, chỉ còn một chút khuất mắt. Hôm nay khuất mắt đã được giải khai, ta đã không còn gì vướng bận nữa. Dương

Thiên, theo ta lên chào bọn họ một tiếng đi. Ta muốn giới thiệu người bạn bè của ta.

- Được.

Triệu Vũ Hình chủ động dẫn Dương Thiên đến chào hỏi Trần Dạ, công khai thân phận bạn trai (giả) của hắn, đây là tiến triển lớn trong mối quan hệ của hai người. Nói không chừng đêm nay...

Tất nhiên đây chỉ là suy nghĩ tự sướng của Dương Thiên mà thôi, Triệu Vũ Hình còn chưa nghĩ xa đến vậy. Nàng chỉ muốn xóa bỏ mọi chuyện không vui trong quá khứ, làm bạn bình thường với Trần Dạ. Còn về mối quan hệ với Dương Thiên, sau khi giải khai khuất mắt trong lòng, Triệu Vũ Hình đã ngầm thừa nhận, có điều Dương Thiên quá ngốc nên chưa kịp nhận ra mà thôi.

Tiêu Lệ thấy mình bị bỏ rơi, vội chạy đến chen giữa hai người:

- Hình Hình, người trọng sắc khinh bạn a. Ta với người tốt xấu gì cũng đã chơi thân nhiều năm, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Người hôm nay lại vì một tiểu soái ca mà quăng ta qua một bên, thật là khiến ta đau lòng muốn chết.

Dương Thiên: ...

Triệu Vũ Hình: ...

Tiêu Lệ lại “lên cơn” rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 255: Nam Nhân Trò Chuyện

Trần Dạ cùng Hứa Tĩnh phát biểu vài câu liền bước xuống dưới, nhường lại sân khấu cho người dẫn chương trình. Xung quanh lập tức có rất nhiều người đi đến, bao vây lấy hai người. Những người này phần lớn là bạn học cũ, người quen lâu ngày không liên lạc của hai người. Nghe nói Trần Dạ mở công ty, trở thành phú ông liền tìm đến níu kéo quan hệ.

Thế giới này là vậy, khi người bạn cùng, khốn khó, không người nào quan tâm người là ai. Khi người giàu có, họ sẽ đột nhiên xuất hiện, nhắc lại chuyện xưa. Nhân sinh thường tình, Trần Dạ không hề cảm thấy khó chịu với chuyện này, ngược lại còn có chút hưởng thụ.

Hai người đang vui vẻ nói chuyện với bạn cũ, Trần Dạ đột nhiên khựng lại, nhìn về phía vài người đang đi đến. Một hình bóng như lạ như quen xuất hiện trong tầm mắt của hắn. Hứa Tĩnh cũng chú ý đến hành động của Trần Dạ, theo ánh nhìn của hắn mà xoay người lại.

Nhận ra người đến là ai, gương mặt của Hứa Tĩnh trở nên nghiêm trọng, nụ cười trên môi tắt hẳn. Quá khứ thời đại học của Trần Dạ và Triệu Vũ Hinh, Hứa Tĩnh biết rất rõ, thậm chí nàng và Triệu Vũ Hinh còn khá thân thiết. Tuy chuyện Trần Dạ rời bỏ Triệu Vũ Hinh mà đến với Hứa Tĩnh không phải lỗi của nàng, nhưng sự thật vẫn là sự thật, nàng đã đính hôn với người yêu cũ của bạn thân mình. Mang theo tâm lý tội lỗi, sự đề phòng của Hứa Tĩnh đối với Triệu Vũ Hinh càng mạnh hơn.

Những người xung quanh đa số đều là bạn học cùng thời đại học, chuyện bên trong cũng biết được vài phần. Nhiều người còn cho rằng sắp có chiến

tranh xảy ra, nhìn Trần Dạ bằng ánh mắt thương hại. Lễ đính hôn có bạn gái cũ đến tham dự, đây là chuyện rất khó xử a.

Khác hẳn với dự đoán của mọi người ở đây, vừa nhìn thấy đám người, Triệu Vũ Hình vội đi nhanh lại, ôm chầm lấy Hứa Tĩnh:

- Tiểu Tĩnh, đã lâu không gặp, người có khỏe không. Xin lỗi, ta có quá nhiều việc bận, sáng nay không thể đến dự lễ đính hôn của ta, người đừng giận a.

Hứa Tĩnh nhất thời bị hành động RrPzko4 của Triệu Vũ Hình làm bất ngờ, vài phút sau mới đáp lại:

- Hình Hình, người đến đây là ta đã cảm thấy rất vui rồi. Ta còn sợ...

Triệu Vũ Hình thả Hứa Tĩnh ra, nhìn qua Trần Dạ đang thấp thỏm ở một bên:

- Người sợ ta vì hân mà không đến sao?

Hứa Tĩnh ngập ngừng:

- Hình Hình, ta xin lỗi.

Triệu Vũ Hình bật cười:

- Tiểu Tĩnh, người nghĩ nhiều rồi. Ta và Trần Dạ từ lâu đã không còn tình cảm, chỉ là bạn bè bình thường. Hôm nay ta đến đây, một mặt là muốn chúc mừng cho lễ đính hôn của hai người, một mặt là nhân cơ hội giới thiệu với các người bạn trai của ta.

Vừa nói, Triệu Vũ Hình vừa dùng một tay kéo Dương Thiên ra trước mặt mọi người.

- Hân gọi là Dương Thiên. Thế nào, nhìn cũng không tệ đúng không?

Dương Thiên méo mặt, cái gì mà “nhìn cũng không tệ”, ta phong lưu anh tuấn, ngọc thụ phong lâm, tài năng xuất chúng, là nam nhân tốt nhất thiên hạ này a.

Tiêu Lệ cũng vội chen lên trước, cầm lấy tay Hứa Tĩnh:

- Tiểu Tĩnh, cung hỷ, chúc mừng. Ta cũng không dài dòng nữa, hôm nay có hai tin mừng, người tìm được người chồng tốt, Hình Hình tìm được bạn trai tốt, 3 người chúng ta đêm nay nhất định phải uống rượu, tâm sự thâu đêm a.

Nói xong, Tiêu Lệ hai tay lôi kéo Triệu Vũ Hình cùng Hứa Tĩnh rời đi. Dương Thiên bị bỏ lại bơ vơ, lạc lõng, trong lòng thầm mắng Tiêu Lệ không ngớt. Đây là cái lý luận gì, rõ ràng là Triệu Vũ Hình mời hẳn đến đây khiêu vũ. Khiêu vũ còn chưa bắt đầu đã bỏ mặc hẳn lại giữa một đám người xa lạ. Nguyên nhân của tất cả những chuyện này đều bị Dương Thiên đổ cho Tiêu Lệ.

Tiêu Lệ không biết mình đang bị Dương Thiên chửi rủa, nàng lúc này đang rất vui vẻ. Bạn thân lâu ngày gặp lại, mọi hiểu lầm đều gỡ bỏ, cùng nhau ngồi nói chuyện tâm sự, là một chuyện rất đáng mừng.

Trong lúc Dương Thiên đang phân vân có nên bỏ về hay không, Trần Dạ đột nhiên đi đến trước mặt hẳn:

- Người gọi là Dương Thiên, có hứng thú cùng ta uống vài ly hay không?

Dương Thiên suy nghĩ vài giây rồi gật đầu. Hẳn cùng Triệu Vũ Hình đến đây, đương nhiên không thể bỏ mặc nàng mà về, cùng Trần Dạ uống rượu cũng tốt. Biểu cảm của hẳn khi nhìn thấy Triệu Vũ Hình đã bị Dương Thiên chú ý, tên này vẫn còn yêu Triệu Vũ Hình rất nhiều. Dương Thiên không ghét người trước mặt, thậm chí cảm thấy hẳn có chút đáng thương. Số phận đưa đẩy khiến hẳn phải chọn lựa con đường mà mình không muốn.

- Đi, tìm một chỗ vắng người, ta không thích những nơi ồn ào náo nhiệt.

- Được, ta cũng có ý này.

Trần Dạ bước lên sân khấu, cầm lấy micro từ tay người dẫn chương trình, nói:

- Chào tất cả mọi người, đã đến giờ, hãy cùng nắm tay bạn nhảy của mình bước lên sân khấu đi nào.

Ánh đèn lớn trên sân khấu vụt tắt, thay vào đó là một quả cầu hạ xuống, dừng lại lơ lửng giữa không trung, phát ra ánh sáng nhiều màu sắc. Bản nhạc sôi động liền chuyển sang nhẹ nhàng, êm ái. Mọi người như nhận được hiệu lệnh, từng cặp từng cặp nắm tay nhau bước lên.

Rời khỏi sân khấu, Trần Dạ nói với vài tên bạn học đang đứng gần đó:

- Ta có chút việc phải rời đi, mọi người cứ tự nhiên.

- Trần Dạ, bọn ta...

Trần Dạ cắt ngang:

- Hôm nay là ngày vui, đừng để chuyện công việc làm ảnh hưởng. Những chuyện đó, các người có thể liên lạc với ta sau.

Trần Dạ nói xong, ra hiệu cho Dương Thiên theo sau mình rồi đi thẳng ra phía sau. Cuối sân khấu có một cánh cửa, bên trong là rất nhiều phòng khác nhau. Phòng trang điểm cho cô dâu, chú rể. Phòng đạo cụ chuẩn bị cho nhạc sĩ, dẫn chương trình. Trần Dạ dẫn Dương Thiên đến một căn phòng có treo ruy băng đỏ, bên trong bài trí đơn giản, gồm vài ly rượu cùng hai chai rượu ngoại. Thấy cảnh này khiến Dương Thiên hơi bất ngờ:

- Đừng nói là người đã sớm đoán trước được sự xuất hiện của ta.

Trần Dạ ngồi xuống bàn, cười nhạt:

- Ta đã nghe từ một vài người bạn nói rằng Hình Hình đã có bạn trai mới. Tuy chỉ là tin đồn, nhưng chuẩn bị cẩn thận vẫn tốt hơn. Không ngờ nàng thực sự mời người đến đây. Tính cách của Hình Hình trước giờ có phần khép kín, không thích để người khác biết chuyện riêng tư của mình. Nàng đưa người đến đây, quan hệ của hai người nhất định rất tốt.

Dương Thiên ngồi vào ghế đối diện với Trần Dạ, cầm lấy chai rượu, dùng một ngón tay bật nắp, rót đầy ly rồi nói:

- Người rất hiểu Vũ Hình?

Trần Dạ gật đầu:

- Ta là người hiểu rõ nàng nhất.

Dương Thiên đưa ly rượu lên miệng, một hơi uống cạn, cười lạnh:

- Vậy thì sao chứ?

Trần Dạ lắc đầu:

- Không sao cả. Ta chỉ muốn nói với người, ta vẫn rất quan tâm đến Hình Hình, hi vọng người chăm sóc nàng cho tốt. Bằng không, ta sẽ...

Trần Dạ bỏ dở câu nói. Đôi khi, nói câu nói không trọn vẹn lại mang tính uy hiếp mạnh mẽ hơn. Rất tiếc, đối với Dương Thiên mà nói, cả câu hay nửa câu vốn chẳng có gì khác biệt.

- Chuyện đó thì liên quan gì đến người. Vợ chưa cưới đang ngồi ngay ngoài kia, còn có tâm trạng để tâm đến nữ nhân khác?

- Ta quan tâm đến nàng như những người bạn.

- Ta thấy hình như không phải vậy. Mặc kệ là thế nào, Vũ Hinh bây giờ là bạn gái của ta, không liên quan đến người, đừng lo chuyện bao đồng.

Trần Dạ sắc mặt hơi tái, tức giận cầm lấy ly rượu rót đầy, một hơi uống sạch.

- Dương Thiên, ta biết chuyện này không liên quan đến ta. Ta chỉ mong người chăm sóc tốt cho nàng, có được không?

Trần Dạ đột nhiên chuyển sang cầu xin khiến Dương Thiên cảm khái, tên này thực sự si tình à. Bất quá, Dương Thiên sẽ không nhường Triệu Vũ Hinh cho hẳn.

- Người yên tâm, Vũ Hinh là bạn gái của ta, ta sẽ chăm lo cho nàng thật tốt.

Trần Dạ gật đầu, mắt có hơi đỏ lên:

- Vậy là được rồi, là ta có lỗi với nàng. Không có cơ hội bù đắp khiến trong lòng ta rất khó chịu.

Dương Thiên cầm lấy chai rượu, lần lượt rót đầy ly rượu cho hai người, hẳn đưa ly rượu về phía Trần Dạ:

- Đường đường là một đại nam nhân, người làm như vậy rất mất mặt a. Đến, chúng ta cạn ly, ta chúc người hôn lễ diễn ra tốt đẹp, gia đình hạnh phúc.

Với tính cách của Dương Thiên, hẳn sẽ không nói ra những lời sến súa này. Chỉ là tên Trần Dạ này khiến hẳn có chút khâm phục, si tình đến mức này, quả là thế gian hiếm thấy. Trách không được Triệu Vũ Hinh đến tận giờ mới buông bỏ được.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 256: Lấy Người Làm Tiên Công

Dương Thiên và Trần Dạ không tiếp tục nói đến Triệu Vũ Hình. Cả hai chuyển hẳn qua những chủ đề nam nhân thường bàn luận: kinh tế, chính trị, game, mỹ nữ. Khác với nhận định ban đầu của Dương Thiên, Trần Dạ là một kẻ rất nhàm chán. Khi nói về kinh tế hay chính trị, hẳn bàn tán rất nhiệt tình, còn game hay mỹ nữ thì lại tỏ ra không mấy mặn mà.

- Dương Thiên, ta xem người còn rất trẻ, hẳn là nhỏ tuổi hơn Hình Hình a?

- Đúng vậy. Ta còn chưa tốt nghiệp đại học.

Trần Dạ vẻ mặt tiếc nuối:

- Vậy sau này người phải gặp nhiều vất vả rồi. Dựa vào quan hệ của người và Hình Hình, ta sẽ tiết lộ cho người vài bí mật. Nhớ đừng nói cho người khác biết.

Dương Thiên có hơi tò mò:

- Ta sẽ giữ kín.

- Người chắc đã biết về Hứa gia, tiểu Tịch chính là đại tiểu thư của Hứa gia.

Dương Thiên nhăn mặt, Hứa gia là gia tộc nào, hẳn chỉ biết Tần gia, Hoàng gia cùng Lý gia mà thôi. Bất quá Dương Thiên vẫn gật đầu lấy lệ. Trần Dạ tiếp:

- Hứa gia cũng được tính là đại gia tộc, nhưng so với tam đại gia tộc thì lại chẳng tính vào đâu. Bọn hần mới chân chính là kẻ thống trị, cùng chính phủ quản lý nền kinh tế trong nước. Tam đại gia tộc lần lượt là Lý gia, Hoàng gia, Tần gia. Xếp theo thứ tự từ mạnh đến yếu. Hứa gia cũng có thể tính là thế lực phụ thuộc của Tần gia.

- Đó là những thông tin có được từ thống kê năm ngoài. Gần đây, Hứa gia nhận được tin tức, Tần gia đột nhiên quật khởi, trở thành gia tộc hàng đầu, ngang hàng cùng Lý gia. Còn Hoàng gia thì bị tụt lại phía sau, người hiểu chuyện này có ý nghĩa gì không?

Dương Thiên cau mày suy nghĩ:

- Người nói rõ đi.

- Chính là sự chuyển giao. Khi các thế lực bước vào quá trình chuyển giao quyền lực, nền kinh tế chắc chắn sẽ suy yếu trong thời gian ngắn. Nhân sự thay đổi, quy trình rườm rà sẽ khiến bộ máy mất thời gian dài mới có thể hoạt động trơn tru. Trong thời gian đó, rất nhiều hoạt động sẽ bị đình trệ, dẫn đến việc làm thiếu thốn, số lượng người thất nghiệp tăng cao...

Dương Thiên cắt ngang:

- Được rồi, những chuyện đó ta đã biết, người tìm đề tài khác đi.

Trần Dạ ngạc nhiên:

- Dương Thiên, ta đang nói về tương lai của người a. Nếu chuyện này diễn ra, cơ hội việc làm của người sẽ giảm đi, rất khó tìm việc. Ta muốn mời người đến công ty của ta làm việc.

Xin việc? Thật xin lỗi, sau khi tốt nghiệp, Dương Thiên hoàn toàn không có ý định đi làm. Vả lại, nhớ đến những gì Sinh Mệnh Chân Tiên đã nói,

đây chắc chắn là một chuyện vô cùng nghiêm trọng, rất có khả năng Dương Thiên không thể tiếp tục đến khi ra trường.

- Chuyện này ta tự có chủ kiến, người đừng bận tâm.

- Dương Thiên, vậy là người vẫn chưa hiểu rõ vấn đề, để ta phân tích kỹ hơn. Là thế này, người phải nhìn từ hai góc độ...

Bài diễn thuyết về kinh tế, chính trị của Trần Dạ kéo dài mãi không dứt, Dương Thiên ngán ngẩm ngồi yên lặng uống rượu, suy nghĩ vu vơ. Đến khi Trần Dạ kết thúc, thời gian cũng đã khá trễ, Dương Thiên liền đứng dậy:

- Đã hơn 10 giờ tối, RwwBCS0 ta cũng nên trở về rồi.

Trần Dạ nhìn đồng hồ, xác thực đã hơn 10 giờ, có chút ngượng ngùng:

- Xin lỗi, mỗi khi nói đến vấn đề này, ta vẫn thường nhập tâm hơi quá.

- Không sao, chúng ta mau ra ngoài đi.

Khi hai người từ phía sau sân khấu đi ra, trong phòng chỉ còn lại thừa thớt vài người. Hứa Tĩnh đang tạm biệt những vị khách còn sót lại. Tiêu Lệ gương mặt đỏ bừng, ôm lấy Triệu Vũ Hình làm nhảm. Thấy Dương Thiên cùng Trần Dạ vui vẻ cười nói, Triệu Vũ Hình lén thở ra một hơi, hướng về phía hai người vẫy tay gọi:

- Hai người mau lại đây, Lệ Lệ đã không biết trời trăng gì nữa rồi, mau giúp ta đỡ nàng a.

Dương Thiên tiến lại đỡ lấy Tiêu Lệ:

- Người có biết nhà của nàng ở đâu hay không?

Triệu Vũ Hình lắc đầu:

- Lệ Lệ nhà ở cách nơi này khá xa, bây giờ trời đã tối, ta...

Trần Dạ cắt lời:

- Để nàng ở lại đây đi, phía sau sân khấu có sắp xếp chỗ để nghỉ ngơi. Ta cùng tiểu Tĩnh còn khá nhiều việc phải làm, đêm nay cũng sẽ ở lại đây.

- Việc này...

Triệu Vũ Hình còn chưa quyết định, Dương Thiên đã vội nói:

- Tốt lắm, vậy bọn ta để Tiêu Lệ lại chỗ của người, sáng mai nhớ đưa nàng về nhà an toàn.

- Chuyện này các người có thể yên tâm.

- Tốt.

Dương Thiên quay sang Triệu Vũ Hình:

- Vũ Hình, thời gian cũng đã không còn sớm, để ta đưa người trở về.

- Đợi một lát, để ta nói với tiểu Tĩnh vài câu đã.

Chờ Triệu Vũ Hình chạy qua chỗ Hứa Tĩnh, Dương Thiên vỗ vai Trần Dạ:

- Làm tốt lắm.

Trần Dạ bật cười:

- Đều là nam nhân với nhau, chút tiểu xảo này, ta dĩ nhiên phải biết rõ.

Dương Thiên hài lòng:

- Sau này kinh doanh có gặp khó khăn, cứ đến tìm Tần gia xin trợ giúp, báo tên của ta lên, bọn họ chắc chắn sẽ giúp người.

Trần Dạ còn chưa kịp hiểu hết ý nghĩa trong câu nói của Dương Thiên, Triệu Vũ Hình đã quay trở lại:

- Dương Thiên, đã xong, chúng ta về thôi.

- Được, gặp lại sau.

- Gặp lại sau.

Chờ Dương Thiên cùng Triệu Vũ Hình rời đi, Hứa Tĩnh bước tới bên cạnh Trần Dạ:

- Người vẫn còn luyện tiếu nàng sao?

Trần Dạ lắc đầu cười khổ:

- Tiểu Tĩnh, ta và người đã làm lễ đính hôn, sao ta lại nghĩ đến nữ nhân khác được. Người khiến ta chú ý nhiều hơn là tên Dương Thiên kia.

- Ý của người là?

- Hắn là một kẻ không đơn giản, ít nhất sẽ không yếu hơn Hứa gia. Đây chỉ là linh cảm của ta mà thôi. Người có tin hay không?

- Ta lúc nào cũng tin tưởng người.

Hứa Tĩnh tựa vào ngực Trần Dạ:

- Ta biết người vẫn chưa quên được Hình Hình, nhưng ta tin thời gian có thể khiến người thay đổi.

- Tiểu Tĩnh...

...

Rời đi khỏi khách sạn, Dương Thiên lấy điện thoại gọi một chiếc Taxi thì Triệu Vũ Hình bật cười:

- Qua 10 giờ đêm, taxi không còn hoạt động nữa, người có gọi cũng vô ích.

- Ách, vậy người định thế nào, hay để ta gọi cho một người bạn đến đây.

Dương Thiên chuẩn bị bấm số của Tiêu Chính Long lại bị Triệu Vũ Hình ngăn cản:

- Không cần, nơi này cách nhà ta khoảng 30 phút đi bộ, chúng ta từ từ đi là được.

Chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, Dương Thiên tất nhiên sẽ vui vẻ nhận lấy. Cùng nhau đi bộ trong đêm khuya là một cơ hội tốt để tăng tiến tình cảm a. Đáng tiếc, mọi chuyện diễn ra không như hân mong đợi, Triệu Vũ Hình dành phần lớn thời gian để hỏi về chuyện học hành, làm việc cùng những dự định tương lai của Dương Thiên.

Đối với câu hỏi của nàng, Dương Thiên trả lời qua loa lấy lệ. Học hành, hân đến trường cho vui là chính, vốn chưa từng để tâm đến chuyện này. Làm việc, công việc ưa thích của Dương Thiên chính là làm NEET, nói một cách dễ hiểu chính là không làm gì hết. Tương lai, hân không thể nói với Triệu Vũ Hình về ước mơ xây dựng hậu cung, cùng một đám lão bà tiêu dao được. Chuyện này hân đã từng nói qua với nàng, có điều trong một không khí như thế này, đừng nhắc đến thì tốt hơn.

Triệu Vũ Hình thấy Dương Thiên trả lời cho có, cũng không cố ý gặng hỏi thêm mà chuyển sang chuyện khác:

- Dương Thiên, khi này người và Trần Dạ đã nói những gì?

Dương Thiên nhún vai:

- Cũng không có gì đặc biệt, hẳn nhờ ta chăm sóc tốt cho người.
- Vậy người trả lời như thế nào?
- Cái này còn phải hỏi sao, người là bạn gái của ta, đương nhiên ta sẽ cho người một cuộc sống hạnh phúc nhất.

Gương mặt Triệu Vũ Hình có chút đỏ lên, sẵn giọng:

- Người đừng nói bậy, ta chỉ nhờ người giả làm bạn trai, không phải là thật.
- Ặc, Vũ Hình, người khiến ta rất đau lòng a.

Vừa nói, Dương Thiên vừa đưa tay lên ôm ngực, biểu cảm rất chân thật khiến Triệu Vũ Hình phì cười:

- Người đừng diễn nữa, nếu để người khác nhìn thấy sẽ nghĩ là ta đã làm gì có lỗi với người.

Dương Thiên vẫn diễn sâu:

- Người qua cầu rút ván, đây chính là việc có lỗi với ta.
- Vậy người muốn thế nào?
- Làm việc phải có trả công, chỉ cần người trả công đầy đủ, chuyện này xem như xí xóa.

Triệu Vũ Hình cảm thấy có điểm không ổn, ngoài miệng vẫn theo quán tính hỏi tiếp:

- Người cần bao nhiêu tiền công?

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên nụ cười nham hiểm:

- Dứt khoát lấy ngươi làm tiền công đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 257: Trạm Tiếp Nguyên Liệu

Triệu Vũ Hình mặt đỏ bừng, tức giận mắng nhỏ:

- Người đang nói bậy bạ gì đó?

Dương Thiên bình tĩnh đáp:

- Ta nói thật lòng, không phải nói bậy a.

- Hừ, không nói chuyện với người nữa, đã về đến nhà của ta rồi, tạm biệt.

Dương Thiên nhìn lên, quả thực đã đến nhà của Triệu Vũ Hình, mặt hắc méo xệch. Không nên trùng hợp như vậy a, vừa này phải đi chậm hơn, thất sách. Triệu Vũ Hình không biết Dương Thiên đang nghĩ gì, chỉ lo đi nhanh vào nhà. Đến gần cửa, nàng đột nhiên quay người lại, chạy nhanh đến chỗ Dương Thiên, hôn nhẹ lên má hắc, nói thầm vào tai:

- Đây là tiền công. Muốn hơn nữa, không có cửa đâu.

Nói xong, Triệu Vũ Hình một mạch chạy thẳng vào nhà, không ngoái lại nhìn Dương Thiên thêm một lần nào nữa. Xoa xoa mặt mình, Dương Thiên bất mãn nói:

- Chỉ có chút này mà muốn hết nợ sao, không có cửa đâu.

...

Dương Thiên cũng không vội đến chỗ đám người Hạo ca mà trở về nhà nghỉ ngơi trước. Ăn chơi ngủ nghỉ chán chê, đến tận tối ngày hôm sau,

Dương Thiên mới theo ấn ký để lại tìm đến chỗ trực thăng.

Trực thăng hiện tại đang đậu tại một khu vực vắng vẻ, bốn bề là sa mạc để tiếp nguyên liệu. Do múi giờ chênh lệch, khi Dương Thiên đến nơi đang là 9 giờ sáng. Những người xung quanh thấy Dương Thiên đột ngột xuất hiện, vội vàng nắm lấy vật dụng kế bên cạnh mình, nhìn hẩn cảnh giác. Đứng trên gác cao, vài người đã chĩa súng xuống, chỉ cần Dương Thiên có hành động bất thường sẽ lập tức nổ súng. Đúng lúc này, trong trực thăng vang lên tiếng hét to bằng ngôn ngữ lạ:

- EtTp7qd “Các người làm gì vậy, mau bỏ vũ khí xuống, là người mình”.

Mọi người nghe vậy liền bỏ vũ khí xuống, tiếp tục làm việc như chưa từng có việc gì xảy ra. Cửa trực thăng mở ra, Hạo ca vui vẻ gọi to:

- Dương thiếu, cuối cùng người đã quay trở lại, ta còn tưởng...

- Người tưởng ta bỏ trốn?

Hạo ca hoảng sợ:

- Dương thiếu đừng hiểu lầm, ta chỉ lo người gặp phải rắc rối gì đó.

Dương Thiên bật cười:

- Chỉ đùa với người thôi, đừng căn thẳng như vậy. Đúng rồi, hai tên kia đang ở đâu?

Hạo ca chỉ về phía vài người đang kiểm tra trực thăng:

- Khi đáp xuống chỗ này để tiếp nguyên liệu, nghe nói có vài vấn đề nhỏ khiến cho nguyên liệu tạm thời không có đủ. Nơi này cách thành phố gần nhất hơn 100 km, hai người bọn họ đã đích thân đến đó để mua. Đồng thời cho kỹ sư kiểm tra lại tình hình của trực thăng.

Nhìn đám người đang hò hực tháo lãp, Dương Thiên cũng mặc kệ bọn họ, nhảy lên trực thăng, đóng cửa lại. Bên trong là một bãi chiến trường cho Hạo ca bày ra, súng ống, bom đạn và vô số các thứ tạp nham khác. Hạo ca cười khố:

- Trên đường đi quá nhàm chán, ta đành đem những thứ này ra kiểm tra kĩ càng, tránh cho đến lúc cần thiết lại gặp vấn đề.

- Nhàm chán? Người nhìn đi, cái này gọi là nhàm chán sao?

Dương Thiên lần lượt chỉ tay qua kệ rượu, truyền hình màn hình cỡ lớn cùng một đồng đĩa phim. Hạo ca cười nói:

- Dương thiếu, ta thực sự không có tâm trạng để ý đến những thứ đó.

- Trẻ không biết tận hưởng, về già sẽ hối tiếc.

Đang định bước lại ghế sa lông, Dương Thiên chợt chú ý đến hai khẩu súng ngắn được đặt gần đó. Hắn tiến lại, cầm lên ngắm ngắm. Hạo ca ở bên cạnh thấy vậy liền giải thích:

- Đây là khẩu Desert Eagle loại cải tiến, băng đạn hơn 30 viên, nòng súng dài 30 cm, có bộ phận chống rung, cả khẩu súng là 50 cm, hơi dài so với súng ngắn thông thường nhưng bắn rất êm, lực sát thương lại gần ngang với một khẩu AK bình thường.

Dương Thiên quan sát khẩu súng một cách cẩn thận, nói:

- Ta không quan tâm đến những thứ đó, kiểu dáng khẩu súng này khá đẹp, ta rất ưa thích. Còn khẩu nào nữa hay không?

- Còn, ta còn một khẩu.

Hạo ca chạy về phòng, vài phút sau liền cầm một khẩu Desert Eagle tương tự đi ra. Dương Thiên mang hai khẩu súng làm vài động tác biểu

diễn, hài lòng nói:

- Tiểu Hạo, người nói xem, lúc xông vào cướp cô dâu, ta hai tay hai súng, có phải nhìn rất oai phong hay không?

Hạo ca ngốc trệ, thì ra đây mới là ý định của Dương Thiên. Súng là thứ dùng để sát nhân, trong mắt Dương Thiên lại trở thành vật trang trí, còn nói cái gì oai phong, thực sự quá khinh người a.

Hạo ca đang muốn nói vài câu vuốt đuôi ngựa, bên ngoài đã vang lên một trận ồn ào, sau đó là âm thanh nổ súng cùng tiếng người la hét, chạy tán loạn. Hạo ca thao bản năng vội chụp lấy một khẩu súng ở gần mình nhất, phóng lại cửa máy bay, nhìn trộm qua kính. Dương Thiên thì không cần phiền phức như vậy, thần thức của hắn lập tức bao phủ toàn bộ nơi này, nhanh chóng hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Hai người đồng loạt nói một chữ:

- Cướp.

Dương Thiên lắc đầu ngao ngán:

- Gia tộc Rolls a, ta thật không hiểu các người vì sao lại xây dựng trạm tiếp nguyên liệu ở một nơi chim không thềm ị thế này. Bây giờ đến đám cướp có trang bị vũ trang cũng gặp phải, thật là...

Hạo ca vẻ mặt nghiêm trọng:

- Dương thiếu, người đừng đùa giỡn nữa. Bọn chúng có trang bị vũ khí hạng nặng, tên lửa loại nhỏ cùng súng chống tăng, trên xe còn cố định một khẩu Gatling Gun cỡ vừa, rất nguy hiểm.

- Hình như rất lợi hại a.

Hạo ca cho rằng Dương Thiên vẫn chưa hiểm được tình thế hiện tại, trong lòng nóng như lửa đốt:

- Đâu chỉ là lợi hại, Dương thiếu, ta biết Tu Chân giả các người rất mạnh, nhưng những loại vũ khí kia uy lực vô cùng mạnh...

Dương Thiên khoát tay, ra hiệu cho Hạo ca dừng lại:

- Tiểu Hạo, trên đường đến đây, ta thấy người đã luôn lo lắng. Để ta cho người chứng kiến một chút sự lợi hại của Tu Chân giả cao cấp. Để người hiểu được, vì lý do gì mà ta không ngại mang theo các người xông vào tổng bộ Khai Quang cướp người. Sao người không nghĩ sâu một chút, vũ khí của Khai Quang so với những thứ này chắc chắn mạnh hơn rất nhiều, tại sao ta lại không hề e ngại bọn hăn?

Lời nói của Dương Thiên khiến Hạo ca khựng lại, bọn cướp xuất hiện quá đột ngột, tính mạng bị đe dọa khiến Hạo ca rối loạn, không nghĩ được xa đến vậy. Đến khi hăn đã hơi hiểu ra, ngẩng đầu nhìn lên thì Dương Thiên đã biến mất.

Mở cửa trực thăng, Dương Thiên mang theo hai khẩu súng mới có được nhảy xuống.

Tình cảnh quanh trực thăng khá hỗn loạn, những tên bảo vệ được trang bị vũ khí nóng của gia tộc Rolls đều đã bị hạ gục, bên phía bọn cướp cũng bị chết mất 3 tên. Những tên còn lại đang dùng vũ khí đe dọa những người còn lại, ép bọn họ lại thành từng nhóm, dùng dây thừng trói lại. Tên cầm đầu liên tục chửi bới bằng tiếng Anh. Điều này khiến Dương Thiên có hơi ngạc nhiên, khi này Hạo ca sử dụng một loại ngôn ngữ rất lạ để nói chuyện với những người này, còn dám cướp lại sử dụng tiếng Anh, chẳng lẽ đám người này là từ nơi khác đến.

- Nơi này là sa mạc, thành phố gần nhất cũng cách gần 100 km. Rất có thể là một nơi hỗn tạp, gồm nhiều dân tộc khác nhau, sử dụng ngôn ngữ

khác nhau cũng là bình thường, có lẽ là do ta nghĩ nhiều a.

Dương Thiên từ trên không rơi xuống đất, tiếng động phát ra lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người ở đây. Phát hiện là kẻ lạ mặt, tên cầm đầu liền hô to:

- Bắt hẩn lại, chống cự, giết.

Ba tên cầm theo súng trường, chĩa về phía Dương Thiên, chậm rãi đi đến.

- Bỏ vũ khí xuống, nếu không bọn ta sẽ nổ súng.

Dương Thiên đưa khẩu súng lên trước mặt, giả vờ suy nghĩ rồi lắc đầu, cười nói:

- Không được, khó khăn lắm mới tìm được hai khẩu súng vừa ý, sao có thể tùy tiện vứt đi được.

Hắn vừa dứt lời, ba tiếng súng vang lên gần như là đồng thời, nếu không nghe kĩ, rất dễ dàng nhầm lẫn là chỉ có một tiếng. Ba người đến hét cũng không kịp hét, trên đầu mỗi người xuất hiện một cái lỗ to bằng nửa mặt, ngã ra phía sau. Dương Thiên nhìn nòng súng còn phát ra khói, thỏa mãn:

- Sử dụng linh lực thi triển, uy lực quả thực không tệ. Nếu ta dùng các loại tài liệu cao cấp, luyện chế ra một cái pháp bảo hình súng, khi sử dụng nhất định sẽ rất có phong cách, thu hút mỹ nữ. Ừm, ý tưởng này rất hay, cứ quyết định như vậy đi.

Đám cướp cùng con tin bị một màn trước mắt làm ngỡ ngàng trong phút chốc. Tên cầm đầu nhanh chóng trấn tĩnh lại, gào to:

- Giết chết hẩn, trả thù cho huynh đệ đã mất.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 258: Ảnh Hưởng Của Đào Hoa Vận

Một loạt đạn dài theo tiếng hô bắn đến chỗ Dương Thiên đang đứng, âm thanh chói tai, bụi khói bay mịt mù. Vài giây sau, khói bụi tan ra, Dương Thiên vẫn đứng ở chỗ cũ, quần áo của hắn không hề có chút vết bắn nào. Vòng tròn chu vi 1 mét bên ngoài rơi đầy vỏ đạn. Tràn diện khó tin này lọt vào mắt đám cướp khiến bọn hắn há hốc mồm. Cái tên này còn là người sao?

Khi cả đám người vẫn chưa kịp hoàn hồn, Dương Thiên đưa cao khẩu Desert Eagle lên, nhắm thẳng về chiếc xe có gắn Gatling Gun bóp cò. Một tiếng nổ khổng lồ vang lên, chiếc xe hoàn toàn biến mất, chỉ để lại trên mặt đất một chiếc hố sâu, khói vẫn còn bốc lên nghi ngút. Những tên cướp đứng gần đó, cơ thể đều bị vụ nổ ảnh hưởng. Nhẹ thì lỗ tai chảy máu, bất tỉnh nhân sự, nặng thì cụt tay, cụt chân, thậm chí những tên đứng gần nhất bị mất hơn phân nửa cơ thể.

Dương Thiên lúc này mới nói với tên cầm đầu bằng tiếng Anh:

- Bỏ vũ khí xuống, buông tha chống cự, tự trói chính mình lại, ta sẽ tạm thời không giết các người.

Tên cầm đầu chia súng về phía con tin gần nhất:

- Nêu người còn tiếp tục, bọn ta sẽ giết hết con tin.

Dương Thiên nhún vai:

- Các người thích thì có thể thử. Bất quá ta vẫn phải nói trước, chỉ cần người nổ súng, tất cả các người sẽ không còn đứng lùi nữa.

Ý tứ của Dương Thiên rất rõ ràng, nếu bọn chúng dám nổ súng vào con tin, tất cả đều phải chết. Đương nhiên, con tin vẫn sẽ không bị hao tổn gì.

Thông điệp này lọt vào tai bọn cướp lại trở thành: “Các người muốn giết con tin thì cứ làm, ta sẽ không quan tâm. Sau khi các người giết bọn hắc, tất cả các người đều phải chết”. Cả đám nhìn nhau, không một ai bóp cò, dùng mạng đổi mạng, bọn hắc còn chưa điên đến mức đó. Một vài người quá sợ hãi, vũ khí trên tay có dấu hiệu buông lỏng. Tên cầm đầu thấy tình hình không ổn, quyết định liều một phen. Hắc biết, nếu chấp nhận đầu hàng, kết quả cũng sẽ không khác cái chết là mấy.

Nghĩ là làm, tên cầm đầu cong chân, phóng lại tên cướp gần nhất đang cầm súng phóng tên lửa cỡ nhỏ đặt lên vai, sau đó chỉ về phía Dương Thiên gào to:

- Vì Chúa, cút xuống địa ngục đi.

Tên lửa bay thẳng về vị trí Dương Thiên đang đứng. Càng đến gần, tên lửa càng thu nhỏ lại, đến khi gần chạm đến người Dương Thiên thì chỉ còn to bằng một chiếc may bay mô hình, rơi nhẹ trên tay hắc. Một tiếng bùm vang lên, tên lửa nổ tung thành một đám lửa nhỏ. Dương Thiên phất tay tán đi, hắc ngẩn đầu lên, sát khí nhè nhẹ tỏa ra, giọng nói băng lãnh:

- Đầu hàng hay là chết?

Một chiêu này của Dương Thiên có lực chấn nhiếp cực mạnh. Đám cướp thi nhau ném vũ khí ra xa, có kẻ còn cởi cả quần áo, đập đầu hô to:

- Thần linh, xin người tha thứ cho hành động vô lễ của chúng con.

“Thần linh”, đối với danh xưng này, Dương Thiên cũng không phản đối. Tu Chân giả trong mắt phàm nhân chính là thần linh, hễ lại là thần linh trong mắt Tu Chân giả, dùng hai từ này để tôn kính gọi hễ cũng là chuyện bình thường.

Dương Thiên đưa tay về những con tin đang bị trói, điểm nhẹ một cái. Dây trói trên người bọn họ lập tức rơi ra, bay đến chỗ bọn cướp, trói tất cả lại thành một đoàn. Bọn cướp lần này không có bất kỳ sự chống cự nào, ngoan ngoãn để cho dây trói quấn quanh người.

Những công nhân, kĩ sư được thả ra vẫn không có bất kỳ động tác nào mà ngơ ngác nhìn Dương Thiên. Trong ánh mắt ẩn chứa sự ngạc nhiên, hoảng sợ, tôn kính cùng nhiều loại cảm xúc hỗn tạp khác. Dương Thiên ho nhẹ:

- Mọi chuyện ta đã giải quyết xong, các người mau tiếp tục công việc của mình đi.

Không có ai đáp lại, Dương Thiên bất đắc dĩ thở dài, phát ra một tia An Thần Chú. Bị An Thần Chú tác động, tất cả đồng loạt ngã lăn ra đất, bất tỉnh nhân sự. Dương Thiên hướng về phía trực thăng gọi to:

- Tiểu Hạo, mau xuống đây.

Cửa trực thăng nhanh chóng mở ra, Hạo ca dùng tốc độ cao từ trên đó phóng xuống, chạy nhanh lại chỗ Dương Thiên đang đứng. Tuy hễ cũng bị những gì Dương Thiên thể hiện làm cho kinh hãi, nhưng dù sao cũng đã từng là chủ của quán bar Vô Danh, thành viên của Khai Quang, tố chất tâm lý so với người bình thường mạnh hơn rất nhiều.

- Dương thiếu, người có việc gì cản dận?

Dương Thiên chỉ tay về đám công nhân, kĩ sư đang nằm bất tỉnh đằng xa:

- Đem những người kia vào trong nghỉ ngơi, khi tỉnh lại họ sẽ không nhớ chuyện gì đã xảy ra nữa. Còn có, dọn dẹp xác chết và dấu vết trận chiến sạch sẽ, không có vấn đề gì chứ?

Hạo ca gật đầu:

- iWWTomK Dương thiếu yên tâm, chuyện này cứ giao cho ta giải quyết.

Chuyện giết người, phi tang chứng cứ, dọn dẹp hiện trường, Hạo ca đã làm khá nhiều, đương nhiên đã sớm thành thạo. Trong khi Hạo ca giải quyết hậu quả, Dương Thiên đi lại gần tên cầm đầu đám cướp, cười nói:

- Hiện tại có thể nói chuyện được rồi chứ?

Tên cầm đầu gật đầu liên tục:

- Ngài có việc gì cần biết xin cứ hỏi, ta nhất định sẽ nói hết những gì mình biết.

Tên này không phải cướp thông thường, từ nhỏ hắn đã được huấn luyện, dù bị tra tấn đến chết cũng sẽ không khai bất kỳ thứ gì cho kẻ thù. Nhưng Dương Thiên trong mắt hắn chính là thần linh, con người có thể chống lại thần linh sao?

- Người tên là gì? Các người là ai, tại sao lại xuất hiện ở nơi vắng vẻ này?

- Ta là Carl, xuất thân từ một tổ chức phản động. Sau khi rời bỏ tổ chức, ta đến một đất nước gần đây, tập hợp huấn luyện một đám người, xây dựng lên băng cướp này. Cách hoạt động của bọn ta là cướp đoạt tài sản, bắt cóc con tin của những đất nước lân cận rồi bỏ trốn vào căn cứ ở trong sa mạc, sau đó đòi tiền chuộc. Lần này, bọn ta vừa đánh cướp ở một quốc gia nhỏ phía đông, trên đường bị truy đuổi thì chạy đến đây, phát hiện ra nơi này nên mới vào bổ sung nguyên liệu, đồng thời bắt thêm vài con tin thu lợi.

Ngoài biển có hải tặc, trên núi có sơn tặc, bây giờ trong sa mạc còn có thêm sa tặc. Dương Thiên có chút buồn cười, bọn cướp này thực sự quá xui xẻo. Sớm không đến, muộn không đến, lại đến đúng lúc hãn đang có mặt ở đây, chẳng phải tự tìm đường chết sao?

Đang nghĩ xem phải xử lý đám người này như thế nào, Dương Thiên chợt nhớ đến một vấn đề:

- Người nói vừa mới đánh cướp ở một quốc gia nhỏ phía đông, vậy có bắt được con tin nào hay không?

Carl lẩm nhẩm tính rồi nói:

- Có, bọn ta bắt được gần 20 con tin, đang nhốt ở trong chiếc xe ngoài kia.

Vừa nói, mặt Carl vừa hất về phía bên ngoài trạm tiếp nguyên liệu. Dương Thiên nhìn theo, ra vẻ suy tư. Khi này thần thức của hãn quét qua cũng có phát hiện chiếc xe này, nhưng lại không phát hiện có người ở bên trong. Lý giải duy nhất chính là trên xe có một bảo vật có tác dụng che dấu thần thức, Dương Thiên chỉ dùng một ít thần thức, quét qua một cách sơ xài nên không phát hiện được.

- Các người ngoan ngoãn ngồi yên ở đây, nếu có bất kỳ hành động gì, đừng trách ta động ác.

- Thần linh đã nói, bọn ta sao dám không nghe.

Bọn cướp quá nghe lời khiến Dương Thiên có chút bất ngờ, có thể là do tôn giáo của bọn hãn. Mặc kệ là vì lý do gì, nghe lời là chuyện tốt a. Dương Thiên hài lòng đi lại chỗ chiếc xe đang đậu bên ngoài trạm tiếp nguyên liệu.

Đây là một chiếc xe container loại lớn, dùng để chứa hàng hóa công kênh, đem con tin nhốt vào trong này cũng là một ý tưởng khá hay. Chỉ là Dương Thiên có hơi khó hiểu, mang theo chiếc xe container lớn cỡ này, di chuyển trong thành phố ắt sẽ gặp nhiều cản trở, tại sao đến giờ bọn hắn còn chưa bị bắt giữ.

Tiến lại phía sau xe, Dương Thiên bắn ra một đạo kiếm khí nhỏ, cắt khóa thùng container ra làm đôi. Cửa thùng dưới sự khống chế của hắn chậm rãi mở ra, Dương Thiên cả người nhẹ nhàng bay lên, đáp xuống bên trong. Nhìn vào những con tin đang bị trói chặt bằng dây thừng, Dương Thiên tuy vẫn chưa có câu trả lời cho việc tại sao bọn cướp lại trốn thoát được, nhưng hắn lại có câu trả lời cho một vấn đề khác, đó là tại sao hắn lại luôn trùng hợp xuất hiện ở những nơi xảy ra tai nạn cướp giết, khủng bố. Thì ra là Đào Hoa Vận a.

Dương Thiên nhìn về phía một con tin đang bị trói thành một đòn, miệng được ưu ái nhét băng vải, vẫy tay chào:

- Được Lãng, đã lâu không gặp.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 259: Trở Lại Vùng Chiến

Khi Dương Thiên vừa bước lên xe, tất cả con tin đều cho rằng bọn cướp đang muốn làm gì đó nên rất sợ hãi, cố gắng cúi gầm mặt xuống đất để không bị hăn nhìn thấy. Chỉ riêng Dưộc Lăng vẫn ngẩng cao đầu, ánh mắt kiên định hướng thẳng về phía đuôi xe.

Nhìn thấy thân ảnh có chút quen thuộc, hai mắt Dưộc Lăng trừng to, nàng còn cho là mình nhìn nhầm. Mãi cho đến khi Dương Thiên cất tiếng gọi, Dưộc Lăng mới xác định được người đến đúng là hăn. Ngoài vui mừng đến chảy nước mắt, trong lòng Dưộc Lăng cũng thở ra một hơi. Tuy nàng cùng Dương Thiên tiếp xúc không quá nhiều, nhưng lại rất tin tưởng vào năng lực của hăn. Có lẽ là do y thuật thần kỳ kia a.

Dương Thiên bước qua hai hàng con tin, đi đến trước mặt Dưộc Lăng, cúi xuống cười nói:

- Ấy, sao lại khóc, có phải là nhớ nhung ta quá lâu, khi gặp lại không nhìn được nên bật khóc.

Dưộc Lăng muốn phản bác lại, nhưng miệng bị bịt chặt bằng vải, chỉ phát ra âm thanh rên rỉ nhỏ. Dương Thiên đưa tay lên vỗ trán:

- Xin lỗi, ta quên mất là người đang bị bịt miệng nên không nói chuyện được. Bất quá ta vẫn phải công nhận, người hiện tại so với lúc trước đáng yêu hơn rất nhiều.

Dưộc Lăng hừ nhẹ, ánh mắt như muốn nói: “mau cởi trói cho ta” khiến Dương Thiên lại bật cười. Những lần trước hăn luôn bị nàng đè nén, lần

nay nàng không nói được, cảm giác rất thoải mái a.

Nghĩ là vậy nhưng Dương Thiên vẫn dùng tay gỡ miếng vải trong miệng cùng quần quanh đầu cho nàng. Băng vải vừa mở ra, Dược Lăng liền tức giận nói:

- Dương Thiên, người cố ý trêu đùa ta để trả thù chuyện trước kia đúng không?

Dương Thiên tất nhiên sẽ không thừa nhận:

- Người nhìn ta giống hạn người nhỏ nhen đó sao?

- Ta thấy người chính là loại người đó.

- Nữ nhân thường không nói lý, rõ ràng là ta đến đây cứu người khỏi tay bọn cướp, người lại trách ta.

Nghe Dương Thiên nhắc đến bọn cướp, Dược Lăng liền vứt chuyện nàng bị hãm trêu đùa qua một bên, hỏi dồn:

- Đúng rồi, đây là nơi nào? Tại sao người lại có mặt ở đây? Bọn cướp đang ở đâu? ...

Bị hàng chục câu hỏi tấn công dồn dập, Dương Thiên vội đưa tay ra hiệu cho nàng dừng lại:

- Khoan, ta biết người có rất nhiều câu hỏi. Đợi ta giải cứu cho tất cả mọi người hẳn nói.

Dược Lăng cũng là người hiểu lý lẽ, nàng biết chuyện gì quan trọng hơn cần phải làm trước. Dương Thiên đứng dậy, lần lượt cời trói cho tất cả mọi người, sau đó gọi cho Hạo ca, bảo hắn sắp xếp lo liệu cho bọn họ.

Hạo ca nhận nhiệm vụ, nhanh chóng hướng dẫn mọi người theo hắn đi vào phía trong, sắp xếp chỗ cho họ nghỉ ngơi. Dương Thiên đối với khả năng xử lý tình huống của Hạo ca khá hài lòng. Chờ tất cả rời đi, Dương Thiên mới nói với Dược Lãng:

- Ở đây không tiện nói chuyện, chúng ta đi vào trong kia sẽ có chỗ thoải mái hơn.

- Dược.

Dược Lãng ngoan ngoãn nghe theo, Dương Thiên hiểu rõ nơi này hơn nàg, mọi chuyện để hắn lo liệu thì tốt hơn. Dẫn theo Dược Lãng lên trực thăng, Dương Thiên rót cho nàg một ly nước lọc mát lạnh. Dược Lãng một hơi uống cạn, đẩy cái ly về phía trước mặt hắn:

- Cho thêm một ly nữa.

- Người rất khát sao?

- Dương Thiên, câu hỏi của người rất ngớ ngẩn a. Ta bị nhốt trong thùng xe chật chội, đi trong thời tiết xa mạc nóng bức, lại một thời gian dài chưa được uống nước, người nói ta có khát hay không?

Mặt Dương Thiên sạm lại, Dược Lãng vẫn đúng là Dược Lãng, có cơ hội lập tức công kích hắn. Vừa nãy, trong khoảnh khắc hắn đã nghĩ tính cách nàg có chút thay đổi, xem ra chỉ là hắn tưởng tượng ra mà thôi. Gian sơn dễ đổi, bản tính khó dời a.

- Chuyện người một thời gian dài chưa được uống nước làm sao ta biết được?

Dược Lãng bĩu môi:

- Không phải ta vừa mới nói cho người biết sao, còn hỏi lại?

Biết mình tạm thời còn chưa phải đối thủ của Dược Lãng, Dương Thiên đành nhin. Cơ hội trả thù sớm muộn gì cũng sẽ tới. Hắn rót đầy ly nước đầy đến trước mặt nàng, nói:

- Người, ài, ta không tranh cãi với người chuyện này nữa. Nói đi, tại sao người lại xuất hiện tại nơi chim không thềm ỉa này.

Dược Lãng trợn mắt, cái gì mà “chim không thềm ỉa”, tên này nói chuyện thật khó nghe a. Đang định bắt bẻ, Dương Thiên đã nói tiếp:

- Đừng để ý đến tiểu tiết, trả lời câu hỏi của ta.

“Tên này đã sớm có chuẩn bị, hừ, tha cho người lần này”, Dược Lãng thầm nghĩ, ngoài miệng thì lại nói khác:

- Ai thềm bắt bẻ người, ta đang suy nghĩ nên bắt đầu mọi chuyện từ đâu. Đúng rồi, chuyện ta ra nước ngoài, người có biết hay không?

Dương Thiên trả lời:

- Đã nghe nói qua, ta cũng không biết người đi đến nơi nào.

Dược Lãng gật đầu:

- Vậy thì bắt đầu từ đó đi, người biết công việc của ta là gì chưa?

Dương Thiên cau mày, cố nhớ lại những gì Dược Lãng đã từng nói:

- Hình như trước kia người có nói rằng mình đã ra nước ngoài du học được hơn 1 năm thì phải. Nói vậy hiện giờ người vẫn đang là sinh viên của một trường đại học nào đó.

- Đúng mà cũng không đúng.

- Ý của người là...

Đầu Dương Thiên to ra, nói chuyện với Dược Lãng hẳn luôn phải dùng nhiều chất xám hơn so với bình thường.

Dược Lãng thấy hẳn như vậy thì vô cùng đặc ý, không hiểu vì sao nàng lại rất thích trông thấy vẻ mặt này của Dương Thiên.

- Ý của ta là, khi đó ta đúng là sinh viên nhưng không có nghĩa là bây giờ vẫn là sinh viên. Ta đã tốt nghiệp cách đây vài tháng, hiện đang là phóng viên của một tờ báo khá có danh tiếng.

- Phóng viên?

Lần này Dương Thiên thực sự kinh ngạc, với gia thế của Dược Lãng, có rất nhiều nghề nghiệp tốt hơn rất nhiều để nàng lựa chọn.

- Có gì mà bất ngờ. Dược gia tuy không thuộc tam đại gia tộc, năng lực tài chính vẫn rất mạnh, ta và ca ca vốn không cần lo lắng gì đến chuyện tiền bạc, tự do theo đuổi ước mơ của mình. Hẳn ưa thích là bác sĩ, ta lại ưa thích làm phóng viên. Vậy nên sau khi tốt nghiệp đại học Thanh Hoa, ta mới ra nước ngoài một năm để theo học chuyên ngành này.

Nói đến đây, Dương Thiên dường như đã nghĩ ra điều gì đó, cố nhin cười hỏi:

- Đừng nói là người đến đây lấy tin tức rồi vô tình bị cợn cướp bắt giữ a.

Dược Lãng mặt hơi đỏ lên, tức giận nói:

- Có gì đáng cười chứ, sự thật chính là như vậy. Gần đây tình hình chính trị trên thế giới biến động theo chiều hướng xấu, mâu thuẫn giữa các nước ngày càng tăng cao, thậm chí vài nước đã xảy ra chiến tranh. Các nước mãi mê chuẩn bị cho cuộc chiến mà bỏ mặc người dân, dẫn đến tình hình kinh tế, an ninh ngày càng kém. Đặc biệt là tại những nước kém phát triển thế này bắt đầu có những băng cướp, tổ chức khủng bố liên tục xuất hiện.

- Ta muốn đến đây lấy tin tức, để cho thế giới biết rõ về những hậu quả của chiến tranh, từ đó góp phần hạn chế, xóa bỏ những cuộc chiến không cần thiết, để cho người dân có cuộc sống tốt hơn...

Dương Thiên ngồi một bên nghe Dược Lăng kể về lý tưởng, có chút không biết nói gì cho phải. Cô nàng này còn chưa biết nguyên nhân chiến tranh là từ đâu mà lại muốn dùng vài hình ảnh, tin tức tìm được để ngăn chặn, thật sự quá ngây thơ rồi.

Nói đi cũng phải nói lại, các nước nhỏ xung đột chỉ là mặt ngoài, bản chất thực sự bên trong chính là cuộc chiến giữa Ma môn và các đại thế lực khác sắp sửa bùng nổ. Những gì mọi người nhìn thấy chẳng qua là phần nổi của tảng băng chìm. Đến khi Ma môn hoàn tất chuẩn bị, đại chiến sẽ chính thức nổ ra. Lúc đó, không chỉ Tu Chân giả, phàm nhân cũng sẽ bị cuốn vào cuộc chiến đẫm máu này.

Chuyện này Dương Thiên không can dự, cũng không muốn can dự. Chiến tranh, hủy diệt, tái sinh là một phần của thế giới. Không có hủy diệt thì không có tái sinh, không có phát triển. Trong vô số các vị diện, giờ nào phút nào cũng có chiến tranh, có vô số sinh linh phải ngã xuống, hẳn đã sớm nhìn quen những chuyện này.

Bất quá, đây là thế giới Dương Thiên đang sinh sống, hẳn tất nhiên sẽ không để Ma môn cùng Huyết Thần làm gì quá đáng. Chỉ cần kiềm chế bọn hắn, chờ đến khi Vương Vận trở về là đủ rồi. Nghĩ đến đây, Dương Thiên có chút tưởng nhớ đến Vương Vận, nữ nhân đầu tiên của hắn.

- Vận nhi, mau mau trở về a.

Dược Lăng đang say sưa nói, phát hiện Dương Thiên nhìn chăm chăm xuống mắt bàn, vẻ mặt thất thần liền gọi:

- Dương Thiên.

Dương Thiên hơi giật mình, ngẩng đầu lên nhìn nàng, cười nói:

- Ta vẫn đang nghe đây.

- Vậy ta đang nói đến chỗ nào?

- Hình như là lý tưởng nghề nghiệp gì đó.

Dược Lăng bất mãn:

- Đó là những thứ ta nói hơn 15 phút trước, nghe rõ ràng không để ý đến ta.

- Đâu có, tiểu Lăng Lăng dễ thương thế kia, ta sao lại không để ý đến người được.

- Ai là tiểu Lăng Lăng của người, đừng có nhận người quen bừa bãi. Được rồi, không đùa nữa, ta muốn nói đến chuyện chính sự.

Dương Thiên ngồi thẳng người lại, làm vẻ mặt nghiêm túc:

- Người cần ta giúp đỡ chuyện gì, cứ nói đi.

Dược Lăng có hơi ngập ngừng:

- Ta muốn người đưa ta trở về vùng xảy ra chiến tranh, ta phải tiếp tục lấy tin tức.

- Cái gì, Dược Lăng, người có biết làm vậy rất nguy hiểm hay không. Lần này vô tình gặp được ta mới cứu được người một mạng, lần sau, lần sau nữa ai sẽ cứu người. Người nghĩ vài tin tức, hình ảnh người tìm được có thể chấm dứt một cuộc chiến sao, suy nghĩ quá ngây thơ rồi.

Dược Lăng kiên quyết:

- Ta biết mình không làm được gì nhiều, nhưng một mình ta không được thì mười người, một trăm người sẽ làm được. Nếu tất cả mọi người đều nghĩ như người, để mặc cho chiến tranh diễn ra, sẽ có bao nhiêu người phải chịu đựng đau khổ mất đi người thân, bao nhiêu...

Đối diện với bài thuyết giảng về chủ nghĩa nhân đạo của Dưộc Lăng, Dương Thiên vội ngăn cản nàng lại trước khi quá muộn:

- Dừng, ta đã biết, đây là vòng tay hộ mệnh do ta đặc biệt chế tạo. Chỉ cần người hứa sẽ luôn mang theo nó bên người, ta sẽ đưa người trở lại đó.

Cầm lấy vòng tay của Dương Thiên, Dưộc Lăng tháo từ trên cổ ra một sợi dây chuyền, đầu dây có khảm ngọc thạch màu xám, nói:

- Người và gia gia của ta thật giống nhau. Trước khi ta đi, hãn cũng đưa ta sợi dây chuyền này, nói là phải luôn mang theo bên mình.

Nhìn sợi dây chuyền trên tay Dưộc Lăng, Dương Thiên trong lòng mừng Dưộc gia lão từ không ngớt lời. Sợi dây chuyền này có gắn một viên Ấn Thạch, tác dụng chính là che dấu khỏi thần thức của Tu Chân Giả. Nàng đi vào vùng chiến, người lại đưa nàng một sợi dây chuyền có tác dụng che dấu thần thức, có tác dụng gì?

- Sợi dây chuyền đó không có tác dụng gì quá lớn. Mà thôi, người mang theo hai thứ đó trên người đã đủ để đảm bảo an toàn. Lát nữa ta sẽ đưa người trở về.

Nói xong, Dương Thiên đứng dậy đi ra ngoài lo liệu những chuyện vặt vãnh. Hãn tìm vài người biết lái xe trong nhóm con tin, giao cho bọn họ xe của những tên cướp. Dùng pháp thuật làm cho đám cướp bất tỉnh, sau đó tống tất cả vào thùng xe container. Cuối cùng, Dương Thiên lấy bản đồ từ những công nhân tại trạm tiếp nguyên liệu đưa cho những con tin kia để bọn hãn tìm đường về nhà.

Sắp xếp một chuyện xong xuôi, Dương Thiên trở lại trực thăng. Được Lăng thấy hẳn trở lại vội vã đứng lên hỏi:

- Chúng ta có thể đi rồi chứ?

- Người có vẻ rất nóng lòng trở lại nơi đó.

- Đương nhiên, chuyện ta bị bắt đã khiến rất nhiều bạn bè và đồng nghiệp lo lắng. Nói không chừng bọn hắn đã thông báo chuyện này về cho gia gia và ca ca biết. Ta phải nhanh chóng trở về báo tin để bọn họ an tâm.

Dương Thiên bình tĩnh đưa tay về phía Được Lăng:

- Vậy thì đi thôi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 260: Được Lãng Tâm

Được Lãng cũng không vội nắm lấy tay Dương Thiên mà nhìn hắn với ánh mắt dè chừng:

- Người muốn làm gì?
- Dương nhiên là đưa người đi.
- Ta vẫn bình thường, có thể tự bước đi được, không cần người đỡ a.

Nói xong, Được Lãng lách người qua chỗ Dương Thiên, theo hướng cửa máy bay bước đi. Dương Thiên không ngăn cản mà chỉ im lặng đi theo phía sau, hắn biết sớm muộn gì nàng cũng phải nhờ đến sự trợ giúp của hắn.

5 phút sau, Được Lãng đứng trước cửa trạm tiếp nguyên liệu, phần nộ nhìn Dương Thiên:

- Người đã đem xe cất ở nơi nào?

Dương Thiên tỏ vẻ khó hiểu:

- Xe nào?

Được Lãng thiếu chút nữa là sẽ bùng nổ:

- Dương nhiên là xe của bọn cướp và những công nhân ở đây. Không có xe, chúng ta lấy gì để trở về.

Dương Thiên vỗ tay lên trán, dường như nhớ ra điều gì đó:

- Người nói ta mới nhớ, toàn bộ xe lại có thể sử dụng được, ta đều đã đưa cho những con tin kia để họ trở về. Những chiếc còn lại đều đã bị phá hủy hoặc hư hỏng trong quá trình bắt cướp. Cho nên...

Dược Lăng bình tĩnh trở lại, trên mặt vẽ nên nụ cười khó hiểu:

- Cho nên hiện tại không còn chiếc xe nào có thể sử dụng.

Dương Thiên cảm nhận có mùi nguy hiểm, cảnh giác đáp:

- Chính là ý này.

- Dương Thiên, người cố ý đúng không?

Chuyện này đúng là hãn cố ý làm, bất quá đánh chết Dương Thiên cũng sẽ không thừa nhận.

- Đây cũng không phải lỗi của ta a. Chiếc xe container kia đã dùng để chở bọn cướp, những chiếc còn lại thì chỉ chở được số người khá hạn chế, sau khi sắp xếp thì vừa đủ...

- Vừa đủ?

- Ấc, đúng vậy, vừa đủ.

- Người nghĩ ta sẽ tin chuyện vô lý này sao?

- Tùy người.

Dương Thiên một bộ lộn chết không sợ nước sôi, Dược Lăng chỉ đánh bất lực, ngán ngẩm thở dài:

- Dương Thiên, ta biết người lo cho sự an toàn của ta, nhưng ta thật sự phải trở lại nơi đó.

- Khoan, Dược Lăng, ta không có nói sẽ giữ người lại đây a.

Hai mắt Dược Lắg sáng lên, vội nắg lắg tay Dượg Thiềg:

- Người có cách khác đưạ ta đi sao? Chắg lẽ là bắg vào thứ kia.

Vừa nói, Dược Lắg vừa đắg mắt về phía trực thắg. Dượg Thiềg nhìn qua, lắc đầu:

- Ta không biếт sử dụng thứ đó, nhữg người trong kia cũg tươg tự như vậy. Hai tên “phi công” kia thì còn lâu mới quay trở lại.

- Dượg Thiềg, người lại muốg trêu đũa ta sao. Ta biếт trước giờ ta đối xử với người có hơi quá đắg, nhưng người dù sao cũg là một đại nam nhâg, đừg nên chấp vậy với một nữ nhâg có đượс hay không? Thựс không có phong độ nhâg sĩ.

Dượg Thiềg mặt đen lại, Dược Lắg dù là đắg cầu xin giúp đỡ vẫn phải cho hắg vài đòg. Nữ nhâg này quá khó chơi a.

- Ta chưa từng nói sẽ dùng trựс thắg.

- Vậy...

Dượg Thiềg đưạ tay mình ra:

- Từ đầu ta đã nói, chỉ cần người nắg lắg tay ta, ta sẽ đưạ người đi.

Gườg mặt Dược Lắg hiệg rõ hai chữ “không tin”:

- Nắg tay người là có thể trở về?

- Nhắg mắt lại, nắg lắg tay ta, nghĩ về nơi mà người muốg đếg.

- Ta...

- Nghe lời.

Dược Lăng không tiếp tục nói thêm gì nữa, ngoan ngoãn nắm lấy tay Dương Thiên. Trong đầu suy nghĩ về nơi muốn đến. Một cơn gió nhẹ thoảng qua, Dược Lăng cảm thấy cả người nhẹ đi, cảm giác như đang bay, rất thoải mái. Đúng lúc này, giọng nói của Dương Thiên vang lên:

- Mở mắt ra đi, chúng ta đã đến nơi rồi.

Hai mí mắt Dược Lăng dần hé mở, cuối cùng là tròng to, miệng há hốc vì kinh ngạc. Nàng lúc này đang xuất hiện trong một căn hẻm nhỏ, đối diện bên kia đường chính là cửa tiệm tạp hóa, nơi nàng và những con tin kia bị bọn cướp tấn công và bắt giữ. Nhưng chỉ mới trôi qua vài phút, không, Dược Lăng cho rằng còn chưa tới 1 phút, Dương Thiên đưa nàng đến đây bằng cách nào. Phải biết, từ nơi này, bọn cướp phải mất hơn 1 ngày bỏ chạy liên tục mới đưa bọn họ đến trạm thu phí kia, ít nhất cũng vài trăm km a.

Dương Thiên đứng ở bên cạnh, đặc ý nói:

- Thế nào, ta vẫn luôn giữ lời, vậy mà có người lại không tin tưởng.

- Người làm cách nào...

- Đây là bí mật, sớm muộn gì người cũng sẽ biết, bất quá không phải là bây giờ.

Dược Lăng là một nữ nhân thông minh, biết cái gì cần hỏi, cái gì không cần hỏi. Vậy nên nàng cũng không tiếp tục truy vấn chuyện này.

- Cảm ơn người đã đưa ta về đến đây. Giờ ta sẽ gọi người đến đón, người cũng nên trở về lo việc của mình đi.

- Ách, ta vất vả đưa người về đây, người đến một ly nước cũng không mời đã muốn đuổi ta đi.

Dược Lăng mỉm cười:

- Ta biết người còn có việc quan trọng cần làm. Sau này chúng ta sẽ còn nhiều cơ hội gặp lại, khi đó ta sẽ hậu tạ lại sau.

Dương Thiên tỏ ra bất mãn nói:

- Ta giúp người không phải vì muốn được người trả ơn. Người hơi khinh thường ta quá rồi.

Dược Lăng hoảng hốt, vội nói:

- Ý của ta không phải vậy.

Dương Thiên đột nhiên cười phá lên:

- Chỉ là đùa giỡn, người đừng để tâm. Ta đúng là có chuyện quan trọng cần làm, gặp lại sau.

Dứt lời, Dương Thiên phóng nhanh ra đầu hẻm, Dược Lăng cũng theo quán tính chạy theo. Nàng vừa ra đến nơi đã không nhìn thấy bóng dáng của hắn, trong lòng có chút mất mát.

- Dương Thiên, người đừng tỏ ra xuất sắc như vậy nữa có được hay không. Ta rất sợ mình sẽ...

...

Lần này Dương Thiên chuồn rất nhanh. Theo kinh nghiệm có được từ vài lần tiếp xúc, Dược Lăng khi bị trêu chọc sẽ nhanh chóng tìm cách phản kích, đến khi đó người chịu thiệt chính là hắn.

Trước khi đưa Dược Lăng đi, Dương Thiên đã sớm xem qua bản đồ, hỏi rõ những còn tin nơi họ bị bắt. Đến thành phố, Dương Thiên dùng thần thức, nhanh chóng tìm được tên cửa tiệm bị bọn cướp tấn công. Mọi chuyện mà nói với hắn vô cùng đơn giản, hơn nữa lại để lại ấn tượng mạnh cho Dược Lăng. Đối với những nữ nhân mạnh mẽ và tự lập như nàng, phải

biểu hiện chút ít tài năng vượt trội, bằng không đừng mơ được nàng để mắt đến. Dương Thiên xem xét, y thuật siêu việt có lẽ không tệ, nhưng còn chưa đến mức được thu hút Được Lăng. Lần này hẳn quyết định cho nàng tiếp xúc nhiều thêm một chút.

Hai anh em nhà Được gia đều không có linh căn, việc này có điểm kỳ lạ. Hậu nhân của tu sĩ từ Kim Đan kỳ trở lên, theo di truyền, xác suất xuất hiện linh căn là khá lớn. Nguyên nhân có thể là do lượng ma khí tích tụ trong người Được gia lão tử làm ảnh hưởng. Mặc kệ vì lý do gì, hai người đều là người bình thường, nên tận hưởng cuộc sống của người bình thường, đừng nên tiếp xúc với Tu Chân giới hắc ám. Được gia lão tử có lẽ cũng hiểu rõ điểm này nên không nói cho hai người biết gì về Tu Chân Giả.

Vì vậy, Dương Thiên tuy dùng thuật phi hành đưa nàng về đây trong vài giây nhưng lại cố ý bắt nàng nhắm mắt lại. Vừa tạo nên bí mật khiến Được Lăng tò mò, hứng thú, lại vừa không để nàng biết thêm gì về Tu Chân giả. Nhất tiễn hạ song điều a.

Theo thông thường, Dương Thiên sẽ không vội vã trở về mà sẽ mặt dày đến chỗ Được Lăng làm khách, tiện thể kéo gần mối quan hệ giữa hai người. Có điều hẳn thực sự có chuyện quan trọng cần làm: luyện chế pháp bảo.

Hai khẩu Desert Eagle mà Hạo ca đưa hẳn không sai. Đáng tiếc chất liệu lại quá tầm thường. Phát đạn cuối cùng Dương Thiên bắn ra, uy lực tương đương với một kích toàn lực của Trúc Cơ sơ kỳ tu sĩ đã khiến hai khẩu súng bị hư hỏng nặng.

Một món pháp bảo hình súng vừa hợp với thị hiếu của thế giới này, lại trông rất đẹp mắt, thu hút phái nữ. So với bản mệnh pháp bảo của hẳn thì tốt hơn nhiều.

Dương Thiên về đến chỗ trạm tiếp nguyên liệu, Hạo ca liền vui mừng chạy tới:

- Dương thiếu, mọi chuyện ta đã thu xếp xong xuôi.

- Tốt lắm, hai tên kia còn chưa có trở về?

Hạo ca lắc đầu:

- Hai vị tiền bối đã nói cần khoản 4, 5 giờ. Hiện tại mới qua hơn 3 giờ, còn kém một khoảng thời gian nữa.

- Khi bọn hăn về đến nơi, các người cứ tiếp tục khởi hành. Ta còn có vài việc phải làm.

- Đã biết.

Dương Thiên có điểm hiếu kỳ:

- Người hình như đã tự tin hơn hăn, không giống trước đây lo được lo mất.

Hạo ca tươi cười:

- Có Dương thiếu ở đây, ta tin chắc mọi chuyện sẽ đều thuận lợi. Cần gì phải lo lắng lung tung.

Dương Thiên hài lòng:

- Tin tưởng ở ta chắc chắn không sai.

Nói xong, thân hình Dương Thiên biến mất như một làn khói, để lại Hạo ca ngẩn ra vài phút, trong lòng cảm khái nói:

- Thủ đoạn của Tu Chân giả quá lợi hại, dù chứng kiến hết lần này đến lần khác vẫn không khỏi khiến ta kinh ngạc. Nếu ta cũng là một Tu Chân

giả...

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 261: Luyện Chế Tiên Bảo- Nữ Nhân Chiến

Rời khỏi trạm tiếp nguyên liệu, Dương Thiên thân hình xuất hiện ở một cái Tử Vị Diện. Tử Vị Diện là tên gọi chung dành cho những vị diện không có bất kỳ sinh vật nào sinh sống, giống như một viên thiên thạch đang bay ngoài vũ trụ cũng được gọi là Tử Vị Diện.

Vừa xuất hiện, Dương Thiên trực tiếp mở ra Pháp Tắc Chi Môn, chỉnh sửa lại Thời Gian Pháp Tắc của cái Tử Vị Diện này. Theo như thời gian tại trái đất, trực thăng cần hơn một ngày nữa mới đến nơi. Tính toán kĩ càng, Dương Thiên chỉnh lại tỉ lệ thành 1 ngày bên ngoài bằng 1000 năm trong Tử Vị Diện.

Dương Thiên tốt xấu gì cũng là Hỗn Độn Chân Tiên, pháp bảo tùy thân của hắn đương nhiên không thể quá kém, tối thiểu cũng phải đạt đến hạ phẩm Tiên bảo.

Pháp bảo trong thiên địa chia thành các đẳng cấp: Phàm Khí, Linh Khí, Bảo Khí, Linh Bảo, Tiên Thiên Linh Bảo, Nguyên Bảo, Thánh Bảo, Bán Tiên Bảo, Tiên Bảo, Chí Cao Tiên Bảo.

Chí Cao Tiên Bảo tạm thời không nói đến, Dương Thiên có muốn cũng không luyện chế được. Đó là bản mệnh pháp bảo của Thập Đại Chân Tiên. Khi vị Bán Tiên nào đó đột phá Chân Tiên, bản mệnh pháp bảo sẽ trải qua Tiên lực rèn luyện, trở thành một phần của vị Chân Tiên đó, danh xưng Chí Cao Tiên Bảo. Mười vị Chân Tiên, đại biểu thế giới chỉ có 10 món Chí Cao Tiên Bảo, không hơn.

Về phần Tiên Bảo thì chia làm 2 loại, một loại được gọi là Hậu Thiên Tiên Bảo, do các vị đại năng luyện chế, uy lực vô song. Loại thứ hai gọi là Tiên Thiên Tiên Bảo, do thiên địa thai nghén mà thành, uy lực so với loại trước còn vượt trội hơn một ít.

Đương nhiên, cái này còn phải coi người luyện chế Hậu Thiên Tiên Bảo là ai, tài liệu luyện chế như thế nào. Lần này Dương Thiên sử dụng toàn bộ gia thân của hắn, cộng thêm Hỗn Độn Tiên lực vi dẫn, dù là hạ phẩm Hậu Thiên Tiên Bảo cũng sẽ không kém hơn hạ phẩm Tiên Thiên Tiên Bảo.

Thời gian luyện chế Tiên bảo rất dài, dù có sự trợ giúp của Hỗn Độn lực, không đủ 800 đến 1000 năm đừng mong thành công. Vì vậy, Dương Thiên tính toán 1000 năm là đã phù hợp.

Dương Thiên chỉnh sửa pháp tắc xong, thân hình liền xếp bằng, lơ lửng giữa không trung.

- Không gian trữ vật, mở.

Từ trong không gian, một vết nứt kéo dài vạn dặm xuất hiện, linh khí khủng bố tràn ra. Đây chỉ là chút linh khí vô ý thoát ra từ những bảo vật Dương Thiên thu thập được. Từ trong không gian trữ vật, tám cái đỉnh hình rồng bay ra, xếp thành hình vòng tròn.

- Bát Long Đỉnh, Hỗn Độn Hỏa, khai.

Từ tám đồng rồng lập tức phun ra ngọn lửa màu đen. Sắc đen thuần túy mà hỗn loạn, khiến người nhìn cảm giác nó như là sự tập hợp của rất nhiều ngọn lửa khác nhau. Hỗn Độn Hỏa, một chút cũng đủ thiêu đốt một cái vị diện thành hư vô, uy năng không phải nói chơi.

Bát Long Đỉnh dưới sự điều động của Dương Thiên phóng xuất Hỗn Độn Hỏa. Tám luồng hỏa diện giao nhau tại trung tâm, ngưng tụ thành một lò luyện màu đen.

- Tinh luyện.

Từ trong không gian trữ vật, vô số bảo vật phóng ra: Linh Hư Kim Thủy, Thiên Hà Thần Thiết, Thần Không Thạch, Hỏa Thiên Kim...

Mỗi một món đều là tài liệu siêu cấp, xuất hiện tại bất kỳ đâu cũng đủ dẫn đến tinh phong huyết vũ, Hoàn Vũ cảnh, Bán Tiên cảnh không tiếc mọi giá tranh giành. Vậy mà Dương Thiên chỉ trong thời gian ngắn ném ra hơn ngàn món, quả thực là đại thủ bút.

Vô số bảo vật tràn ra, hóa thành dòng chảy, tiến vào bên trong hỏa lô do Hỗn Độn Hỏa ngưng tụ. Dương Thiên hai mắt nhắm lại, bắt đầu tiến hành tinh luyện.

...

Cùng lúc này, tại đại học Thanh Hoa, có 4 vị đại mỹ nữ đang ngồi chung một bàn trong thư viện trường. Sự xuất hiện của bọn họ khiến không khí yên tĩnh nơi này trở nên náo nhiệt, nữ nhân ghen tị, tức tối, nam nhân trái tim đập mạnh, hai mắt không rời xa.

Tần Tuyết, Mộc Vũ Hàm, Triệu Vũ Hình, Diệp Linh bốn người đồng thời xuất hiện một chỗ gây ra oanh động rất lớn. Trừ Triệu Vũ Hình, 3 người còn lại đều là hoa khôi nổi tiếng. Tần Tuyết cùng Mộc Vũ Hàm thì không cần nói, hai nàng là sinh viên năm 2 và năm 3, danh tiếng đã sớm đồn xa. Diệp Linh tuy vừa vào trường được chưa bao lâu, nhưng bất luận là nhan sắc hay thành tích học tập đều là hạng nhất, nhanh chóng xuất hiện trên top mỹ nữ của trường. Thậm chí có người còn gọi 3 người là Tam Đại Hoa Khôi Thanh Hoa, tuyên truyền cho những trường khác khiến đám người kia hâm mộ không thôi. Được học cùng trường với đại mỹ nữ cũng tính là điểm phúc a.

Triệu Vũ Hình không được tính vào Tam Đại Hoa Khôi nhưng danh tiếng của nàng không hề thua kém 3 người kia, thậm chí còn nhỉnh hơn một

chút. Tốt nghiệp xong được giữ lại trường làm giảng viên đã phần nào chứng tỏ được trí tuệ của nàng. Hơn nữa vẻ thành thực, trưởng thành của Triệu Vũ Hinh được sắc lang giới đánh giá rất cao. Là nữ thần trong mộng của nhiều nam sinh.

Mặc cho bề ngoài ồn ào náo nhiệt, không khí tại khu vực bốn người ngồi lại vô cùng căng thẳng, sắc mùi thuốc súng. Cuối cùng, Triệu Vũ Hinh mới mở lời:

- Tần Tuyết, hôm nay người gọi bọn ta ra đây là vì chuyện gì?

Tần Tuyết thấy Triệu Vũ Hinh mở lời cũng không tiếp tục yên lặng, nàng nhìn qua một lượt ba người, trong lòng thầm than. Đối tượng mà Dương Thiên để ý, mỗi một cái đều là hoàn mỹ, đủ khiến mỗi nam nhân say mê. Tần Tuyết trước giờ vẫn luôn rất tự tin về nhan sắc của mình, nhưng đứng trước ba người này, ngoại trừ gia cảnh, nàng thực sự không có gì nổi trội. Học lực không, nhan sắc không, tính cách cũng không. Cũng may Tần gia đã thay nàng điều tra khá kỹ về mỗi người khiến Tần Tuyết có được chút lợi thế.

- Lý do ta mời mọi người đến đây, chắc ai cũng đã đoán ra được phần nào.

Im lặng, vài phút sau mới có âm thanh phát ra:

- Là vì Dương Thiên?

Người lên tiếng là Diệp Linh, gia thế của nàng so với Tần Tuyết còn mạnh hơn, tất nhiên đã sớm được Diệp Vấn Thiên nhắc nhở.

Tần Tuyết gật đầu:

- Không sai, là vì hãn. Yw1uQGZ Dương Thiên đến đại học Thanh Hoa đã hơn nửa năm, những chuyện hãn làm ta nghĩ các người đều đã nghe

được ít nhiều về hắn. Người này cái gì cũng tốt, chỉ có một điểm xấu là quá phong lưu. Ngoại trừ bốn người chúng ta, bên ngoài còn có không ít.

Cuốn sách trên tay Mộc Vũ Hàm rơi xuống đất, giọng nói run rẩy:

- Người có thể nhắc lại một lần nữa được không?

Trong bốn người, Mộc Vũ Hàm là người biết ít nhất. Nàng không có thể lực trợ giúp như Tần Tuyết, Diệp Linh, cũng không có vị thế thuận lợi như Triệu Vũ Hình- là lão sư, có điều kiện tiếp xúc với nhiều thông tin hơn, lại được Dương Thiên trực tiếp nói rõ. Tuy Mộc Vũ Hàm đã từng nghe phong phanh về chuyện này, nhưng nàng vẫn nghĩ đó chỉ là lời đồn. Từ lúc được Tần Tuyết mời đến đây, ngồi đối diện với ba người còn lại, Mộc Vũ Hàm đầu óc hoàn toàn trống rỗng, không nghĩ ra được cái gì. Đến khi Tần Tuyết nói thẳng ra, Mộc Vũ Hàm mới phản ứng lại.

Tần Tuyết nhìn Mộc Vũ Hàm, ánh mắt cảm thông, đồng cảm. Khi nàng được cha và gia gia cho biết chuyện này, tâm trạng so với Mộc Vũ Hàm lúc này cũng không tốt hơn được bao nhiêu.

Diệp Linh đột nhiên lên tiếng:

- Ta biết chuyện này đối với người rất khó chấp nhận, nhưng Dương Thiên không phải là nam nhân bình thường. Người không thể dùng những lý lẽ, hiểu biết thông thường để áp đặt lên người hắn.

Mộc Vũ Hàm ngẩn ra, Diệp Linh nói Dương Thiên không phải nam nhân bình thường là có ý gì. Chuyện Dương Thiên mở công ty riêng, có rất nhiều tiền Mộc Vũ Hàm cũng biết. Chuyện này trên thế giới có rất nhiều, không thể gọi là đặc biệt a. Triệu Vũ Hình cũng rất muốn biết, vội hỏi:

- Người gọi là Diệp Linh đúng không? Người nói Dương Thiên không phải nam nhân bình thường là có ý gì?

Tần Tuyết cũng lên tiếng:

- Ta cũng đã nghe gia gia nói qua, bất quá hắc chỉ nói rất hời hợt, không có gì rõ ràng. Người hiểu Dương Thiên rất rõ sao?

Diệp Linh tựa như hiểu ra điều gì đó, gật đầu đáp:

- Thì ra Dương Thiên vẫn chưa tiết lộ cho các người biết về thân phận của hắc.

- Người mau nói rõ ra, thân phận của Dương Thiên là gì?

Diệp Linh lắc đầu:

- Ta sẽ không nói về chuyện này, đến khi cần thiết, hắc sẽ tự mình nói cho các người rõ. Các người chỉ cần biết, hắc làm như vậy là muốn các người có được cuộc sống hạnh phúc, vậy là đủ rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 262: Phá Thiên

Trong tình huống này, Diệp Linh lại tỏ ra già dặn, nàng cầm tách trà trên bàn, khẽ uống một hơi rồi nói tiếp:

- Nếu các người thực sự muốn biết, có thể trực tiếp đến hỏi hã.

Triệu Vũ Hình có hơi e ngại:

- Liệu hã có nói hay không?

Khóe miệng Tần Tuyết hơi vênh lên, để lộ nụ cười bí ẩn:

- Các người yên tâm, ta đã có cách. Đến khi chuẩn bị xong, ta sẽ thông báo cho mọi người biết.

- Người chắc chắn?

- Cứ tin tưởng ở ta.

- Tốt.

- Quyết định như vậy đi.

Trong thời gian ngắn, tứ nữ đã bị chuyển dời sự chú ý sang thân phận thần bí của Dương Thiên. Tất nhiên, chuyện này chỉ là tạm thời, sớm muộn các nàng cũng sẽ phải đối mặt với một câu hỏi quan trọng hơn, ai mới là nữ nhân của Dương Thiên. Có lẽ mỗi người đều nhận ra điểm này, chỉ là trong nhất thời không có đủ dũng khí đối diện mà thôi.

Ngồi cách đó vài kệ sách, trên một cái bàn xếp đầy hai chồng sách cao ở hai bên, Lý Bàn đeo tai nghe, trên trán chảy đầy mồ hôi, nhìn chăm chăm vào màn hình laptop trước mắt.

Khi thấy Tần Tuyết bắt đầu tìm đến Mộc Vũ Hàm, Lý Bàn đã cảm nhận được đại sự sắp xảy ra. Hắn lập tức theo dõi, sau đó nhanh chân gần một cái máy ghi âm chuyện dụng khắp nơi trong thư viện này.

Nghe được trọn vẹn cuộc nói chuyện, Lý Bàn tháo tai nghe xuống, than thở:

- Dương Thiên, hảo bằng hữu, đây là chương ngại vật lớn nhất trong giấc mơ xây dựng hậu cung của người. Bước qua được, cuộc sống tươi đẹp sẽ chờ đón người. Không qua được, àiiii...

Nam nhân có nhiều nữ nhân bên cạnh trên thế giới không thiếu, thế nhưng những nữ nhân của Dương Thiên đều là cực phẩm, không phải chỉ cần nhiều tiền là có thể giải quyết được. Để các nàng chấp nhận lẫn nhau là chuyện quá hoang đường. Bất quá trong lòng Lý Bàn vẫn có một niềm tin mãnh liệt rằng Dương Thiên sẽ vượt qua được chuyện này. Từ khi gặp gỡ Dương Thiên đến nay, chưa từng có việc gì thực sự làm khó được hắn. Lần này hi vọng hắn sẽ thành công.

...

Dương Thiên còn không biết những rắc rối đang đợi mình ở nhà. Lúc này hắn vẫn đang ngồi trước hắc đỉnh do Hỗn Độn Hỏa tạo thành. Tuy đã bị ngăn cách bởi đỉnh lô, nhưng năng lượng lưu chuyển bên trong vẫn khiến người ta cảm thấy rợn người.

Tính theo thời gian của cái Tử Vị Diện này, từ khi Dương Thiên bắt đầu tinh luyện các món đỉnh cấp tài liệu đã hơn 300 năm. Tất cả đã hóa thành chất lỏng hòa quyện vào nhau, tỏa ra uy áp khủng khiếp khiến không gian

chung quanh run rẩy. Nếu không phải có Dương Thiên một mực áp chế, mảnh không gian yếu ớt này đã sớm sụp đổ vô số lần.

Đánh giá dòng chất lỏng, Dương Thiên lẩm bẩm:

- Không sai biệt lắm.

Hắn đưa tay điểm nhẹ về phía hắc đỉnh, quát to một tiếng:

- Hợp.

Hỗn Động lực từ trong hư không tràn ra, xâm nhập vào trong. Dòng chất lỏng muôn màu dưới áp lực của Hỗn Động lực, bắt đầu dung hợp lại. Quá trình nhàm chán này tiếp tục kéo dài trong vòng 500 năm. Cuối cùng, tất cả chỉ còn lại một đám chất lỏng nhỏ có màu đen thuần túy.

- Ngưng.

Theo lệnh của hắn, chất lỏng bắt đầu vận vẹo, biến hóa thành hình dạng một khẩu súng ngắn, dài hơn 50 cm, nhìn sơ qua khá giống khẩu Desert Eagle của Dương Thiên từng dùng. Dương Thiên cau mày, bất mãn nói:

- Đã chấp nhận chỉ chế tạo một khẩu, vậy mà chỉ đạt đến trung phẩm Tiên Bảo, từ lúc nào trình độ luyện khí lại kém như vậy.

Không trách được tại sao Dương Thiên lại bất mãn, khi hắn là Bán Tiên hậu kỳ đã thành công luyện chế một món trung phẩm Tiên Bảo. Tuy nói thượng phẩm Tiên Bảo và trung phẩm Tiên Bảo chênh lệch rất nhiều, nhưng Dương Thiên tu vị cũng đã vượt xa trước kia, là hàng thật giá thật Chân Tiên. Dưới sự trợ giúp của Tiên lực, lại hao phí tất cả gia thân, chỉ luyện chế được một món trung phẩm Tiên Bảo thật khó để chấp nhận. Đó là còn chưa kể Nbm4Dvv đến việc hắn dùng toàn bộ tài liệu mà chỉ luyện chế ra một khẩu súng chứ không phải hai khẩu như dự tính ban đầu.

- Rốt cuộc là còn thiếu thứ gì?

Dương Thiên chưa từng luyện chế ra thượng phẩm Tiên Bảo, hẳn đối việc chuyện này vốn không có chút kinh nghiệm nào. Dù biết là chỉ còn thiếu một chút nữa là đạt đến nhưng lại không nghĩ ra là thiếu cái gì.

Dương Thiên suy nghĩ rất lâu, để mặc cho món Tiên Bảo kia vẫn đang trôi nổi giữa không trung. Nghĩ mãi không ra, Dương Thiên bâng quơ nhớ về những chuyện từ khi mình đến trái đất. Từ lúc gặp Tần Tuyết, đi dự liên hoan, gặp Tô Nguyệt Nhi, từ trong tay nàng đoạt lấy Huyết Ma Kiếm...

- Huyết Ma Kiếm!

Hai mắt Dương Thiên sáng rực lên, chính là điểm này. Huyết Ma Kiếm phẩm chất kém cỏi, nhưng bản thân lại có linh trí. Thứ mà món Tiên Bảo trước mắt này thiếu chính là linh trí.

Chuyện đơn giản như vậy mà đến lúc này Dương Thiên mới nghĩ ra. Đây cũng không hoàn toàn là lỗi do hắn, Tiên Bảo sinh ra trong trời đất này, mỗi món đều có uy lực khai thiên tích địa. Vì vậy, mỗi một món Tiên Bảo, dù là Tiên Thiên Tiên Bảo hay Hậu Thiên Tiên Bảo đều sẽ bị thiên địa pháp tắc kiểm chế gắt gao. Mỗi khi Tiên Bảo xuất hiện linh trí, thiên địa pháp tắc sẽ không chút nhân từ, lập tức ra tay hủy diệt.

Chỉ một vài món Tiên Bảo may mắn có được linh trí, đó là do bọn hắn đã sản sinh linh trí từ sớm, sau đó mới tấn cấp thành Tiên Bảo. Những món Tiên Bảo này được thiên địa pháp tắc công nhận, cho phép tồn tại. Tất nhiên, phẩm chất đa số chỉ là Hạ Phẩm Tiên Bảo mà thôi.

Khi còn là Bán Tiên, Dương Thiên chưa từng nghĩ đến việc tạo ra linh trí cho Tiên Bảo. Bán Tiên, vẫn chịu sự khống chế của thiên địa, chưa thoát ra được hoàn toàn. Hiện tại đã khác, hắn đã đột phá Chân Tiên cảnh, đứng trên mọi loại pháp tắc, có gì phải sợ?

Nghĩ là làm, Dương Thiên dùng linh lực câu thông, tiếp thêm một đoạn thời gian nữa, Dương Thiên cất tiếng gọi:

- Tọa kỵ linh thú, hiện.

Hư không đột nhiên mở ra một vết nứt khổng lồ, không nhìn thấy điểm đầu và điểm cuối. Từ trong đó xuất hiện một hắc sắc đại thủ che kín không gian. Đại thủ nhìn không rõ hình dạng, vừa giống tay rồng lại vừa giống tay quỷ, xung quanh bị Hỗn Độn khí bảo phủ, mờ mờ ảo ảo. Từ trong vết nứt, âm thanh ồm ồm tràn ra khiến thiên địa run rẩy:

- Chủ nhân có việc gì cần dặn?

- Mười giọt bản mệnh tinh huyết, một mảnh tàn hồn.

- Tuân lệnh.

Từ trong vết nứt bay ra mười giọt máu màu đen kịt cùng một linh hồn tiểu thú màu trắng. Tiểu thú đầu giống ác quỷ, phía trên có 3 con mắt, hàm răng chi chít sắc nhọn, thân hình lai giữa hổ và rồng, một cái đuôi dài đầy gai, sau lưng là cặp cánh dơi với những hoa văn thần bí.

Tọa kỵ linh thú của Hỗn Độn Chân Tiên, Vô. Đây là lần đầu tiên kể từ khi Dương Thiên đột phá Chân Tiên cảnh triệu hồi con Thượng Cổ Thần Thú này.

Nhìn mười giọt bản mệnh và tàn hồn, Dương Thiên gật đầu hài lòng:

- Tốt lắm, người có thể trở về.

- Tuân lệnh.

Cự thủ thu lại, dần biến mất ở trong vết nứt, không gian cũng theo đó khép lại.

Thứ cần đã có, Dương Thiên lập tức tiến hành tế luyện, hần phất tay một cái, mười giọt bản mệnh tinh huyết cùng tàn hồn liền bay lại biến mất trong Tiên Bảo. Tiếp nhận tinh huyết cùng tàn hồn, ý thức dần dần hình thành, khí tức của Tiên Bảo bạo tăng, có dấu hiệu đột phá. Từ trong hư vô, một cỗ lực lượng vô hình xuất hiện, hướng về phía Tiên Bảo, ý đồ hủy diệt linh trí chưa hoàn chỉnh của nó.

Đúng lúc này, Hỗn Độn lực trào ra, bao phủ lấy Tiên Bảo. Từng luồng lực lượng pháp tắc tấn công vào lần lượt bị Hỗn Độn lực đánh tan ra. Càng bị ngăn cản, thiên địa pháp tắc càng cuồng bạo, tấn công liên tục không ngừng. Dương Thiên tức giận quát to:

- Thiên địa pháp tắc rất mạnh sao? Hỗn Độn lực, phá cho ta.

Hỗn Độn lực theo tiếng quát của Dương Thiên mà bùng lên, thiên địa pháp tắc dưới sức mạnh kinh khủng đó bắt đầu run rẩy, cuối cùng tan biến không còn dấu vết.

Đẩy lui thiên địa pháp tắc, Hỗn Độn lực cũng tán đi, để lại một khẩu súng màu đen nhánh, kiểu dáng cầu kỳ, phía trên khắc hình một con Thượng Cổ Thần Thú nhìn không rõ hình dạng. Sau đó, khẩu súng như có linh tính, tự động bay vào tay Dương Thiên.

Cẩn thận đánh giá một hồi, Dương Thiên vui vẻ nói:

- Thượng phẩm Tiên Bảo, đặc tính rất lợi hại, không hề thua kém những món Tiên Thiên Tiên Bảo ta đã từng thấy qua. Nhất định phải cho người một cái tên phù hợp.

- Ta đánh tan thiên địa pháp tắc để tạo ra người, vậy thì gọi người là Phá Thiên đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 263: Thần Thụ- Thất Tinh Trận

Phá Thiên- thượng phẩm Tiên Bảo nghe được tên Dương Thiên đặt cho nó thì run nhẹ một cái, tựa như đang mừng rỡ hò reo. Phá Thiên là Tiên Bảo đặc biệt do Dương Thiên đích thân luyện chế, bản thể ẩn chứa vô số pháp thuật do hắn dùng pháp trận khắc lên.

Từ Luyện Khí kỳ đến Bán Tiên cảnh pháp thuật nó đều phóng xuất ra được. Điểm khác biệt của Phá Thiên chính là Tu Chân giả bất kỳ cấp độ nào cũng có thể sử dụng, tùy theo tu vị, pháp thuật phóng ra sẽ khác nhau. Công năng của Phá Thiên nói ngắn gọn chính là tiếp nhận, cường hóa linh lực rồi phóng ra pháp thuật với uy lực cực mạnh. Hơn nữa bản thân còn có ý chí riêng, uy năng càng thêm vượt trội.

Thượng phẩm Tiên Bảo có đặc tính thế này từ trước đến nay chưa từng có. Hầu hết pháp bảo tự cổ chí kim đều cần có tu vị thích hợp để thi triển. Luyện chế được món Tiên Bảo thú vị này, Dương Thiên yêu thích đến không muốn rời tay, dành trọn vẹn một năm để ngắm ngía, thử nghiệm, bổ sung trận pháp. Cuối cùng mới vui vẻ rời khỏi Tử Vị Điện.

Rời đi về sau, Dương Thiên nhanh chóng theo ẩn ký tìm đến vị trí của trực thăng. Khi Dương Thiên xuất hiện ở trong trực thăng cũng là lúc nó đang đáp xuống một sân bay nhỏ. Hạo ca nghe thấy tiến động vội mở cửa phòng bước ra, thấy Dương Thiên đã về liền vui mừng nói:

- Dương thiếu, người đã trở về.

Dương Thiên xoay người lại, đang định đáp lời thì mặt hắn nhăn nhó ra. Hạo ca trên người đang mang một bộ áo chống đạn khá dày, phía trên gắn

đầy các loại vũ khí, súng ống đạn dược cho đến các thiết bị nghe lén, phá rối tín hiệu. Nhìn hẳn lúc này không khác gì một con robot, cử động cứng nhắc.

- Người muốn nói cho cả Khai Quang biết rằng chúng ta đến đây để gây chiến hay sao? Hơn nữa, người ăn mặc như thế này, khi tham chiến đến việc cử động còn khó khăn, nói gì đến đánh nhau.

- Dương thiếu, người hiểu lầm rồi, ta chỉ đang thử nghiệm các thiết bị, chọn những món cần thiết và tìm cách lắp đặt nó lên người...

- Trong quá trình lựa chọn người không nỡ bỏ bất kỳ món nào nên đã gắn tất cả lên đúng không?

Hạo ca cười khố:

- Đây đều là thiết bị tối tân do ta dốc cả gia tài ra mua lại, bỏ lỡ một món là lại tiếc một món.

Một tiếng bốp vang lên, Hạo ca đưa tay ôm đầu, Dương Thiên nghiêm mặt nói:

- Ngủ ngốc, ta thật không hiểu người đang nghĩ gì mà làm những chuyện vô bổ này.

- Dương thiếu, ta...

Dương Thiên bước lại bàn, ngồi xuống rót 2 ly rượu, ra hiệu cho Hạo ca cùng đến. Hạo ca nặng nề bước đến, do khoảng cách giữa bàn về ghế khá nhỏ, bộ đồ trên người Hạo ca lại dày nên hẳn mãi cũng không tiến vào được. Dương Thiên lên tiếng:

- Cởi nó ra đi.

- Được.

Ném áo chống đạn cùng vũ khí qua một bên, Hạo ca thở ra một hơi, ngồi xuống nói:

- Dương thiếu, vừa rồi ngươi muốn nói gì?

Dương Thiên không trực tiếp trả lời câu hỏi của Hạo ca:

- Ngươi đã từng đi cướp cô dâu lần nào chưa?

Hạo ca lắc đầu:

- Từ trước đến này ta chỉ yêu một người duy nhất, làm sao có chuyện cướp cô dâu nhiều lần.

- Vậy thì có thể thông cảm được. Tiểu Hạo, cướp cô dâu theo một cách hiểu khác chính là cầu hôn nữ nhân đó. Nếu nàng đồng ý người mới có quyền cướp nàng đi.

Hạo ca mặt ngốc trệ, cướp cô dâu chính là cầu hôn, đây là loại lý luận mới mẻ do ai phát minh? Thấy Hạo ca vẫn chưa thông, Dương Thiên kiên nhẫn giải thích:

- Nếu nàng và tên kia thực lòng yêu nhau, người có đến cướp nàng đi hay không?

Hạo ca suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Nếu nàng yêu hẳn, ta tất nhiên sẽ không có ý kiến gì.

Dương Thiên tiếp tục:

- Nếu người đã đến mang nàng đi, chẳng lẽ lại bỏ mặc nàng bơ vơ sao?

Hạo ca giật nảy lên:

- Đương nhiên không phải, ta sẽ kết hôn với nàng, cho nàng một cuộc sống hạnh phúc.

Dương Thiên vỗ vai Hạo ca:

- Chính là điểm này, vậy nên ta mới nói, cướp cô dâu hiếu theo một cách khác chính là cầu hôn. Chỉ là quá trình có phần “bạo lực” hơn một chút thôi. Người có thấy ai đi cầu hôn mà mặc áo chống đạn, từ đầu đến chân trang bị đầy đủ vũ khí như thế kia chưa?

Hạo ca đại ngộ:

- Ta đã hiểu.

- Tốt lắm, mọi việc đã có ta lo. Người chỉ cần chuẩn bị làm chú rể cho tốt là được rồi.

Hạo ca nâng ly rượu lên:

- Dương thiếu, ly rượu này ta muốn dùng để cảm ơn người.

- Được.

Hai người uống được vài ly thì trực thăng đã đáp cánh xong, hoàn toàn dừng hẳn lại. Do có bộ phận cân bằng trọng lực, Dương Thiên cùng Hạo ca không bị ảnh hưởng chút nào, say sưa chè chén. Mãi cho đến khi một tên Trúc Cơ kỳ của gia tộc Roll đến gọi, bọn hắn mới theo tên đó cùng đi ra khỏi trực thăng.

Trên đường đi, tên này cũng giải thích sơ qua tình hình:

- Dương thiếu, quy định của Khai Quang khá nghiêm ngặt. Dù bọn ta là thành viên cấp 1 nhưng muốn dẫn theo người đi vào cũng cần qua rất nhiều thủ tục phức tạp, bảo lãnh thân phận các thứ. Vậy nên bây giờ ta sẽ dẫn

người đến khu nghỉ ngơi dành cho khách quý của sân bay, chờ tên kia làm xong thủ tục là có thể tiến vào đảo Atlas.

- Tốt, ta cũng có vài chuyện cần hỏi người. Đúng rồi, tên của hai người các người là gì?

- Bọn ta đi qua nhiều nước, có rất nhiều tên gọi khác nhau. Theo như hộ chiếu của nước Dương thiếu, ta gọi là Mã Đạt, tên kia gọi là Mã Mãnh, đều là trưởng lão của gia tộc Roll.

- Các người vì sao gia nhập Khai Quang?

- Bọn ta tuổi tác đã cao, tu vị đình trệ không tiến. Vì vậy đều dành phần lớn thời gian để đi du lịch khắp thế giới. Trong một lần tình cờ gặp phải thành viên của Khai Quang, được hãn mời tham dự với tư cách thành viên tự do. Do ham vui nên hai người quyết định đồng ý. Sau một thời gian, bọn ta cảm nhận được lợi ích khi gia nhập Khai Quang, quyết định trở thành thành viên chính thức, được trực tiếp bổ nhiệm làm thành viên cấp 1.

Dương Thiên nhìn qua Hạo ca:

- Cái gì là thành viên tự do và thành viên chính thức, những chuyện này lần trước hình như người không có nói với ta.

Hạo ca cười:

- Chuyện này ta cũng không rõ. Có lẽ là do hai người bọn họ có địa vị, thân phận cao quý nên mới có đặc quyền này.

- Là vậy a. Còn có một chuyện...

Đang nói chuyện, Mã Đạt đột nhiên bước nhanh, tiến tới mở ra cánh cửa phòng gần đó:

- Đã đến nơi, mời Dương thiếu vào trong.

Dương Thiên cùng Hạo ca cũng không khách sáo mà đi vào. Yên ổn ngồi trong khu nghỉ dưỡng, Dương Thiên mới tiếp tục hỏi vấn đề khi này:

- Mã Đạt, người kể cho ta nghe sơ qua về tình hình bên trong đảo Altas đi.

Mã Mạnh gật đầu, thu xếp thông tin trong vài giây rồi nói:

- Theo như những gì ta nghe được từ các vị trưởng lão, đảo Altas là do vị hội trưởng thần bí kia tìm thấy. Trên đảo có một gốc thần thụ, có năng lực sản sinh thiên địa linh khí. Vị hội trưởng này dùng trận pháp bao bọc, tránh cho linh khí phát ra bên ngoài. Sau đó dùng một lượng tài phú cực lớn cho xây thêm 7 hòn đảo nhân tạo xung quanh, xếp thành hình Thất Tinh Trận Đồ. Ngày đêm hấp thu tinh hoa nhật nguyệt nuôi dưỡng thần thụ.

- Trải qua nhiều năm, thần thụ nay đã trưởng thành, cung cấp nguồn thiên địa linh khí dồi dào. Khai Quang dựa vào nó để phát triển, thành viên càng cao cấp, thời gian đến đây tu luyện lại càng lâu. Thành viên cấp 1 như ta mỗi tháng có quyền đến đây tu luyện 10 ngày. Cũng chính vì bị thứ này hấp dẫn, bọn ta mới đồng ý trở thành thành viên chính thức của Khai Quang.

Dương Thiên nghe xong cũng rất ngạc nhiên. Thần thụ có năng lực sản sinh thiên địa linh khí, tính trong toàn bộ vũ trụ có gần 100 loại, mỗi loại chỉ có vài cây, là bảo vật vô cùng trân quý, tại sao lại xuất hiện ở một nơi linh khí kém cỏi như trái đất này. Tạm thời bỏ qua chuyện đó, Thất Tinh Trận Đồ càng là thứ đáng nói hơn. Thất Tinh Trận là một nhánh nhỏ trong vô số các loại trận pháp khác nhau. Tuy không phải thứ gì quá mức cao siêu, nhưng nếu nói tên hội trưởng kia có thể bố trí được nó quả thực rất hoang đường.

Thất Tinh Trận kém cỏi nhất cũng là trận pháp tứ cấp, YpBkbib có năng lực hấp thu tinh hoa nhật nguyệt ít nhất cũng phải đạt đến lục cấp. Lục cấp

trận pháp, Kim Đan kỳ có năng lực bố trí sao?

Dù tên hội trưởng kia có là Nguyên Anh kỳ cũng còn kém xa mười vạn tám ngàn dặm a.

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên nụ cười bí hiểm:

- Thú vị, xem ra chuyến đi đến đảo Altas lần này còn vui hơn ta tưởng rất nhiều.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 264: Thần Thụ Không Phải Thứ Tốt

Mã Đạt cùng Hạo ca trông thấy nụ cười của Dương Thiên, cả người không tự chủ được mà run lên một cái. Mã Đạt có điểm kiên kị hỏi:

- Dương thiếu, người nói vậy là có ý gì.?

Dương Thiên bình thản đáp:

- Với kiến thức của các người, ta có nói ra các người cũng không hiểu được. Đến khi cần thiết các người sẽ tự hiểu ra được. Được rồi, người tiếp tục kể tất cả mọi thứ người biết về nơi này đi.

Mã Đạt cũng không tiếp tục hỏi thêm, cao nhân có tư duy và phong cách hành xử của cao nhân, Trúc Cơ tiểu tu sĩ như hắn làm sao hiểu được một tên Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ đang nghĩ gì.

- Bảy hòn đảo xung quanh được gọi là Thất Tinh Đảo, thông qua trận pháp nên được chia sẻ một phần nhỏ linh khí từ đảo Atlas. Tuy còn kém xa đảo trung tâm nhưng so với ngoại giới vẫn nồng đậm hơn nhiều, hơn nữa lại không giới hạn thời gian dừng chân. Chỉ cần thành viên đạt đến cấp 3 trở lên, tài chính đầy đủ, muốn ở lại bao lâu tùy thích. Diện tích mỗi hòn đảo trong Thất Tinh Đảo đều rất lớn, lại được xây dựng đầy đủ tiện nghi. Vì vậy rất nhiều tu sĩ lựa chọn ở lại đây tu luyện.

- Lần này bọn ta dùng thân phận thành viên cấp 1 đưa Dương thiếu đến đây, cũng chỉ có thể lưu lại tại Thất Tinh Đảo. Nếu đám cưới kia cũng tổ chức ở 1 trong 7 hòn đảo đó thì không có vấn đề gì, lỡ như tổ chức tại đảo Atlas...

Dương Thiên ngắt lời:

- Đừng bận tâm chút việc vặt vãnh này. Chúng ta đến đây cướp cô dâu, đám cưới tổ chức ở đâu đương nhiên sẽ đến nơi đó để cướp. Tổ chức ở đâu cũng như nhau mà thôi.

Mã Đạt đưa tay lau mồ hôi trên trán, một mặt sùng bái Dương Thiên. Nguyên Anh kỳ đúng là Nguyên Anh kỳ, hành sự bá đạo không kiên nhẫn bất kỳ ai. Nếu hắn có thể chạm tay vào cảnh giới này...

Đây chỉ là suy nghĩ trong thoáng chốc của Mã Đạt, hắn vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra rằng vị trí của mình là ở đâu. Mơ mộng đến Nguyên Anh là không thực tế, thành công đột phá Kim Đan kỳ, sống lâu thêm vài trăm năm đã là rất tốt rồi.

...

Gần một giờ đồng hồ sau, Mã Mãnh trở về, trên tay cầm theo vài tờ văn kiện có đóng dấu mộc đỏ cùng hai tấm thẻ chứng nhận thân phận đưa cho Dương Thiên và Hạo ca. Cầm lấy thẻ chứng nhận, đầu Dương Thiên to thêm một vòng. Phía trên thẻ có dán ảnh của hắn cùng ba chữ Dương Tiểu Hoa in bằng mực đỏ, phía dưới là vài dòng chữ nhỏ nói về thân phận: quê quán, tu vị, chức vụ...

Mã Mãnh còn chưa chú ý đến sự thay đổi nét mặt của Dương Thiên, bắt đầu giải thích:

- Để đủ điều kiện cư trú trên Thất Tinh Đảo, ta đã bỏ ra kha khá bảo vật trân quý làm cho hai người thẻ chứng nhận thành viên cấp 3, phía trên là tên và thông tin giả, đều đã được xác nhận, lưu trong hồ sơ gốc của Khai Quang. Nếu không còn vấn đề gì, hiện tại chúng ta có thể tiến vào Thất Tinh Đảo.

Dương Thiên giọng nói mang theo vài phần tức giận:

- Có vấn đề, vấn đề rất lớn.

Mã Mãnh giật mình, chẳng lẽ hành động của hắn có gì sơ hở để người khác phát hiện ra hay sao?

- Dương thiếu, người nói vậy là có ý gì?

Dương Thiên chỉ tay vào hai chữ đỏ trên thẻ chứng nhận:

- Người xem đây là cái gì, Dương Tiểu Hoa, chúng ta sẽ dùng danh tự này để xưng hô trên Thất Tinh Đảo. Tiểu Hoa, chỉ nghe thôi đã cảm thấy rợn sống lưng. Là người chọn cái tên chết tiệt này cho ta sao?

Mã Mãnh khỗ sở nói:

- Dương thiếu, việc này cũng không hoàn toàn là lỗi của ta. Ban đầu ta thực sự không quá để ý đến danh xưng, đến khi tên kia làm xong...

Hạo ca cũng cố nhin cười:

- Dương thiếu, người yên tâm. Đây là danh tự về mặt hình thức, sẽ không có nhiều người để ý đến.

- Hừ, hi vọng là vậy đi.

Mã Đạt cũng tìm cách nói sang chuyện khác:

- Dương thiếu, thời gian cũng đã trễ, chúng ta mau khởi hành thôi.

Dương Thiên nhìn đồng hồ, đã hơn 6 giờ tối, hắn gật đầu:

- Đi thôi.

Mọi chuyện phía sau diễn ra khá thuận lợi, cho đến trạm kiểm tra cuối cùng, một lão già râu dê cầm thẻ chứng nhận thân phận, cười nhìn Dương Thiên:

- Người tên Dương Tiểu Hoa, thành viên cấp 3? Ừm, cái tên rất hợp với người, da dẻ trắng trẻo. Tiểu Hoa, sau khi trở về nhớ ghé qua đây chơi vài ngày, ta sẽ tiếp đãi người chu đáo.

Hạo ca thấy tình huống không ổn, vội giữ Dương Thiên lại, đề phòng hấn bất ngờ xuất thủ phá hỏng mọi việc. Mã Mãnh cùng Mã Đạt cũng kéo là già kia ra xa, thì thầm điều gì đó. Dương Thiên bật cười nhìn Hạo ca:

- Đừng lo, trò vui còn ở đằng sau, ta sẽ không vì việc vặt này mà phá hỏng nó.

Hạo ca buông tay, thờ phào nhẹ nhõm:

- Ta sợ người tức giận quá mà...

- Ha ha, người nghĩ nhiều rồi.

Hai người Mã Đạt nói chuyện xong liền quay trở lại, làm tư thế cung kính mời Dương Thiên đi trước. Lão già kia lúc này trên mặt đã không còn vẻ cười cợt trêu đùa, thay vào đó hấn cúi đầu, né tránh ánh nhìn của Dương Thiên. Có lẽ là do hai tên kia đã gán cho Dương Thiên thân phận khủng bố nào đó nên mới khiến tên kia sợ hãi như vậy.

Ba người lên tàu bắt đầu khởi hành tiến về Thất Tinh Đảo, lão già râu dê mới thở ra một hơi, chửi to:

- Mẹ nó, rõ ràng là con của một vị trưởng lão, thân phận kém nhất cũng là thành viên cấp 2. Vì lý do gì lại dùng tên giả đi vào, hại lão tử suýt chút nữa đắc tội với một tên trưởng lão...

Lão già đang mắng chửi nhiệt tình bất ngờ hét to một tiếng, hai chân khuyu xuống. Những người xung quanh vội vàng chạy lại đỡ lấy hấn.

- Tổ trưởng, người có làm sao không?

- Chân gXvOvid của ta, chân của ta đột nhiên nhói lên một cái rồi không còn cảm giác gì nữa. Mau gọi y sư tốt nhất cho ta, nhanh lên.

...

Dương Thiên lúc này nhàn nhã ngồi trên thuyền tiến về phía Thất Tinh Đảo. Khi thuyền dừng lại trên một con đường đá khá lớn, Mã Đạt mới đi đến thông báo với hãn:

- Dương thiếu, tiếp theo chúng ta phải xuống thuyền đi bộ vào trong. Theo quy tắc của nơi này, không có bất kỳ phương tiện vận tải nào được phép xâm nhập vào trong phạm vi của trận pháp. Bị phát hiện lập tức tiêu diệt.

- Rất cẩn thận a. Thôi được, đến nhà người khác làm khách thì phải tuân theo quy tắc của họ.

Theo hướng dẫn của hai tên Trúc Cơ kỳ, Dương Thiên cùng Hạo ca ký vài văn kiện đảm bảo, sau đó theo con đường đá đi vào Thất Tinh Đảo. Vừa bước vào trong phạm vi trận pháp, Hạo ca cảm thấy một luồng khí tươi mát đập vào người khiến hãn vô cùng thư sướng. Tuy Hạo ca không phải Tu Chân Giả, hãn vẫn nhận ra được điểm khác biệt giữa Thất Tinh Đảo và bên ngoài.

Mã Mãnh liền thuyết giảng:

- Phàm nhân mặc dù không thể tu luyện nhưng khi nồng độ thiên địa linh khí quá cao thì vẫn cảm nhận được sự khác biệt. Sống ở nơi đây sẽ giúp gia tăng tuổi thọ, là một nơi tốt để định cư lâu dài.

Khác với ba người, Dương Thiên cau mày, yên lặng đưa tay về phía sau. Thiên địa linh khí không một tiếng động tụ tập lại, ngưng tụ thành một giọt nước rơi xuống trong tay hãn. Nhìn kĩ giọt nước này sẽ thấy những chấm đen ẩn hiện ở trong. Dương Thiên hơi hiểu ra thần thụ kia rốt cuộc là loại

vật gì, bất quá hẳn vẫn cần tận mắt chứng kiến mới có nhận định chính xác. Dù sao thứ có năng lực này, trong thiên địa cũng có không ít.

Bốn người đi vào bên trong, trải qua vài lần kiểm tra nữa, cuối cùng được sắp xếp một căn biệt thự gần trung tâm hòn đảo này. Đi vào trong nhà, Dương Thiên mới hỏi Hạo ca:

- Khi nào hôn lễ sẽ được tiến hành.

Hạo ca không cần nghĩ ngợi liền trả lời:

- Hôn lễ cử hành vào trưa này mai, còn đúng 15 giờ 27 phút nữa.

Dương Thiên cười nói:

- Không cần chi tiết đến mức đó.

- Xin lỗi Dương thiếu, ta vẫn luôn đếm kỹ từng phút, không chú ý nên lỡ miệng nói ra.

Dương Thiên nhìn hai người Mã Mạnh, Mã Đạt:

- Các người đi điều tra về hôn lễ, địa điểm tổ chức, các thành viên tham dự và những thông tin liên quan, không có vấn đề gì chứ?

- Dương thiếu yên tâm, việc này cứ để bọn ta lo liệu.

Mã Mạnh quay sang Hạo ca:

- Tên của cô dâu kia là gì?

Hai mắt Hạo ca hiện lên vẻ dụi dàng:

- Nàng gọi là Irena.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 265: Đại Sự Của Văn Gia

Mã Đạt cùng Mã Mãnh nghe thấy cái tên này, nhú mày nhắc lại:

- Irena?

Dương Thiên hỏi:

- Có vấn đề gì sao?

Hai người lắc đầu:

- Không có, chỉ là bọn ta cảm thấy cái tên này có chút quen thuộc.

- Người đã từng nghe thấy ở chỗ nào?

- Nhất thời không nhớ ra được, bọn ta đã đi nhiều nơi, quen biết khá rộng, gặp người có tên như vậy cũng là chuyện bình thường.

- Là vậy a, các người đi làm việc đi.

- Đã rồi.

Hai người rời đi về sau, Hạo ca cũng xin Dương Thiên ra ngoài cho khuây khỏa. Nói là vậy, Dương Thiên thừa biết Hạo ca muốn đích thân đi quan sát tình hình xung quanh đây. Chuyện này sẽ không đem lại tác dụng gì quá lớn, nhưng ít nhất sẽ khiến hắn có việc để làm, còn hơn ngồi đó suy nghĩ, lo lắng. Vì vậy, Dương Thiên cũng không ngăn cản, chỉ bảo hắn một câu “hành sự cẩn thận” rồi đi lên lầu.

Ngồi trên tầng cao nhất của ngôi nhà, thần thức Nguyên Anh hậu kỳ không chút giữ lại bạo phát, lập tức bao phủ cả Thất Tinh Đảo lẫn đảo Altas. Trên đảo Altas, ngay khu vực trung tâm có một cây đại thụ cao gần trăm mét, gốc cây khổng lồ 50 người ôm không xuể.

Đại thụ liên tục phát ra thiên địa linh khí, khiến cho khu vực trong đảo luôn giữ được nồng độ linh khí rất cao. So với tổng bộ của Âm tổ còn vượt trội hơn vài bậc. Thần thức Dương Thiên tiến lại gần thì bị một bức tường vô hình ngăn cản, không thể tiếp tục tiến sâu lên. Hết cách, từ Luyện Khí đến Nguyên Anh, thần thức chỉ tăng trưởng về lượng. Tức là phạm vi bao quát của Nguyên Anh kỳ sẽ mạnh hơn Luyện Khí kỳ nhiều lần, về bản chất thì không có gì khác biệt.

Chỉ khi nào tu sĩ đột phá Phân Thần kỳ, thần thức sẽ có biến đổi về chất, có được thuộc tính công kích. Phân Thần kỳ đại năng chỉ cần ngồi một chỗ có thể nhẹ nhàng xuyên qua các loại rào chắn, xâm nhập tìm hiểu thực hư. Đây là điểm lợi hại nhất của Phân Thần kỳ.

Dương Thiên suy nghĩ một hồi, quyết định không mở phong ấn thần thức. Thứ gì bí ẩn mới đáng để người tìm hiểu, đến khi hiểu ra mới cảm nhận được sự thú vị, vui vẻ. Nếu thứ gì cũng nằm trong lòng bàn tay sẽ khiến cuộc sống trở nên vô cùng nhàm chán.

Nguồn gốc của thần thụ sớm muộn gì hắn cũng sẽ biết, không cần vội vã. Hiện tại vẫn còn việc khác để làm. Khoảng khắc thần thức Dương Thiên quyết ngang qua 8 hòn đảo, hắn đã vô tình tìm được người quen cũ. Nói là người quen cũ cũng không đúng, Dương Thiên và tên này chưa từng gặp mặt. Lần trước khi hắn đến “đập phá” Văn gia, tên này vẫn một mực trốn ở trong mật thất không dám hiện thân. Khóe miệng hắn vẽ ra một nụ cười:

- Đã đến nơi này, đi thăm Văn gia một lát cũng là chuyện nên làm.

...

Văn Ngữ, thái thượng trưởng lão của Văn gia, lúc này đang ngồi trong một biệt thự gần trung tâm đảo Altas, cách thần thụ một đoạn không xa. Với tư cách là người đứng đầu Văn gia, trưởng lão Khai Quang, địa vị của hắn đa kê cận với hai vị phó hội trưởng nên được ưu tiên ở một trong những nơi có nồng độ thiên địa linh khí cao nhất.

Khí tức trên người hắn ngày càng mạnh lên, nhưng đến mức giới hạn nào đó liền hạ xuống. Cứ như vậy hàng trăm lần, cuối cùng mới dừng hẳn lại. Văn Ngữ hai mắt mở ra, tiếc nuối thở dài:

- Ta dừng chân ở Kim Đan sơ kỳ đỉnh phong đã gần hai trăm năm, chẳng lẽ cả đời này không có hi vọng đột phá hay sao. Tại sao hắn làm được mà ta lại không làm được.

“Hắn” trong lời nói của Văn Ngữ chính là gia chủ gia tộc Roll. Khi Văn Ngữ là Trúc Cơ hậu kỳ, tên kia mới đạt đến Luyện Khí kỳ. Hai người vì tranh giành nữ nhân mà có xung đột. Văn Ngữ ý vào tu vị cùng địa vị trong gia tộc mà giành được nàng. Gia chủ gia tộc Roll khi đó chỉ là Luyện Khí kỳ tiểu tu sĩ, là đệ tử tần chết, bị Văn Ngữ buông lời sỉ nhục khiến hắn tức giận đến thổ huyết, việc tu luyện cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Một thời gian không gặp, tiểu tu sĩ kia nay đã khác xưa, trở thành gia chủ đại gia tộc. Hơn nữa còn khiến gia tộc Roll không ngừng lớn mạnh, vượt qua Văn gia, trở thành gia tộc đệ nhất. Văn gia địa vị tụt dốc, khó khăn lắm mới giữ được vị trí trong thập đại gia tộc. Mọi người không hiểu lý do nhưng Văn Ngữ hiểu rõ, tất cả là do tên kia đứng phía sau giở trò, ra tay chèn ép Văn gia.

Tên kia tu luyện Vô Tình Đạo, vứt bỏ thất tình lục dục, đến giờ vẫn chưa đạt đến đại thành. Nguyên nhân là vì kẻ hắn căm thù nhất, Văn Ngữ, vẫn còn sống trên thế giới này.

Dù vậy, tu vị của gia chủ gia tộc Roll cũng đã đột phá Kim Đan trung kỳ, mạnh hơn Văn Ngữ rất nhiều. Vì lẽ đó, Văn Ngữ mới đem toàn bộ Văn gia nhập Khai Quang, vừa giúp gia tộc giữ được vị thế lại vừa tránh được tên kia trả thù.

Giờ đây khi đại nạn gần kề, hẳn có chút không cam lòng. Kẻ đã từng là con sâu cái kiến trong mắt hẳn giờ đã mạnh đến mức hẳn phải ngược nhìn. Hai mắt Văn Ngữ hiện lên vẻ hung ác, lòng hạ quyết tâm, nói:

- Hi sinh vài tên Trúc Cơ kỳ thì sao chứ, chỉ cần đạt được mục đích, ta sẽ bất chấp tất cả.

Dương Thiên đứng ngoài cửa, đang đưa tay lên, định gõ cửa theo phép lịch sự thì dừng lại, nghĩ thầm:

- Tên này hình như chuẩn bị làm một việc rất quan trọng. Trước tiên xem hẳn muốn làm gì đã.

Văn Ngữ không biết những gì mình mới nói đã bị Dương Thiên nghe được, hẳn dùng truyền âm thuật phát đi một đoạn tin đến tộc nhân đang cư trú tại 8 hòn đảo:

- Toàn bộ tộc nhân có tu vị từ Trúc Cơ trung kỳ trở lên, trong vòng 30 phút tập trung trước nhà của ta, ai chống lại sẽ bị quy cho tội phản tộc.

Tin tức vừa phát ra, Văn gia xuất hiện vô số các đoạn tin truyền âm nghị luận, bàn tán:

- Có chuyện gì mà thái thượng trưởng lão lại muốn tập trung toàn bộ cao tầng của Văn gia?

- Ta cũng không rõ, chắc chắn là đại sự liên quan đến tồn vong của gia tộc. Ta nhớ lần gần đây nhất xảy ra sự kiện giống như thế này chính là lúc

gia nhập Khai Quang. Có lẽ là Khai Quang có mệnh lệnh mới được ban xuống.

- Cái này chưa chắc, ta có linh cảm xấu về chuyện này.

- Nghĩ nhiều vô ích, chẳng phải cứ đến nơi sẽ rõ hay sao?

- Đúng vậy, đừng nhiều lời nữa. Mau đi thôi, đến trễ sẽ bị quy cho tội phản tộc, chúng ta gánh không nổi a.

Ý kiến mỗi người khác nhau nhưng tất cả đều dùng tốc độ nhanh nhất tiến về phía nơi Văn Ngữ đang ở. Phản tộc là tội danh nặng nhất, bất kỳ ai cũng không muốn bị toàn thể Văn gia truy sát.

Đúng 30 phút sau, gần 60 tên Tu Chân giả có tu vị từ Trúc Cơ trung kỳ trở lên xếp chặt kín trước cửa nhà Văn Ngữ. Cửa nhà mở, Văn Ngữ một thân mặc đạo bào màu trắng bước ra, âm thanh trầm thấp:

- Khai Quang vừa xảy ra một vấn đề rất nghiêm trọng, cần điều động lượng lớn nhân sự. Ta đã thay mặt Văn gia nhận lãnh nhiệm vụ này. Nếu chúng ta hoàn thành tốt, phần thưởng cho mỗi người chính là một năm tu luyện tại đảo Altas. Còn có thêm rất nhiều đan dược, pháp bảo hỗ trợ. Hơn nữa, nhiệm vụ này còn ẩn chứa cơ hội đột phá bình cảnh.

Phía dưới truyền lên âm thanh vui mừng:

- Một năm tu luyện cộng thêm đan dược, chẳng phải đã đủ để ta đột phá Trúc Cơ hậu kỳ rồi sao?

- Ta có khả năng đạt đến Trúc Cơ trung kỳ đỉnh phong a.

- Nhiệm vụ có cơ hội đột phá bình cảnh? Ha ha, đây mới chính là thứ ta cần.

...

Chờ cơn hưng phấn hạ xuống, Văn Ngữ mới ra hiệu cho mọi người yên lặng:

- Phần thưởng lớn đồng nghĩa với độ khó khăn cao, điểm này các người chắc đều hiểu rõ.

Lời nói của Văn Ngữ thức tỉnh mọi người. Phần thưởng tuy lớn nhưng phải có mạng mới tận hưởng được. Một người bước lên:

- Thái thượng trưởng lão, ta muốn hỏi công việc lần này có nguy hiểm đến tính mạng hay không?

Văn Ngữ lạnh lùng đáp:

- Có.

Câu trả lời của Văn Ngữ khiến tất cả chùn bước, đối với bọn hắn, mạng sống mới là quan trọng nhất. Tính mạng không giữ được, mọi thứ chỉ là vô nghĩa. Văn Ngữ thấy vậy, tức giận mắng:

- Một lũ vô dụng. Cầu phú quý trong hiểm cảnh, chẳng lẽ đạo lý này các người cũng không hiểu. Chẳng lẽ các người muốn tu vị mãi mãi dậm chân tại chỗ, cuối cùng chết vì thọ nguyên tiêu hao hết. Thay vì vậy, tại sao không một lần liều mình đánh đổi, dù chết cũng không tiếc nuối. Văn gia từ lúc nào lại trở nên yếu đuối như vậy, các người thật sự khiến ta cảm thấy có lỗi với tổ tông.

- Văn gia chúng ta trước kia hùng mạnh như thế nào? Tại sao bây giờ lại xếp ở gần cuối thập đại gia tộc? Các người chắc hẳn là người rõ nhất. Các người còn muốn bị ức hiếp đến lúc nào nữa? Nhìn những kẻ trong gia tộc Roll kia đặc ý trong lòng các người có cảm thấy khó chịu hay không?

...

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 266: Thực Thi Thụ Biến Dị

Bị Văn Ngữ mắng, gần 60 tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ xấu hổ cúi mặt xuống đất, không nói lời nào. Chửi mắng chán chê, Văn Ngữ im lặng một hồi mới nói:

- Trở nên cường đại được mọi người ngưỡng mộ hay mãi mãi bị chèn ép là do các người lựa chọn. Ta cho các người một cơ hội cuối cùng, có đi hay là không?

Gần 60 tên Trúc Cơ kỳ đồng thanh như một:

- Mọi chuyện do thái thượng trưởng lão quyết định.

Nhìn thấy tình cảnh này, Văn Ngữ gật đầu hài lòng. Sinh ra trong đại gia tộc, ai cũng có ngạo khí của riêng mình. Do ảnh hưởng của cuộc sống bình yên, ngạo khí đó dần bị che lấp. Văn Ngữ chỉ cần dùng vài câu đả kích đã thành công khơi dậy ngạo khí tiềm tàng trong mỗi con người ở đây, khiến bọn hắn bất chấp nguy hiểm tính mạng mà lao vào.

- Rất tốt, xứng đáng là hậu nhân của Văn gia. Các người đi theo ta.

Văn Ngữ nói xong, xoay người đi vào trong nhà. Đám Trúc Cơ kỳ cũng sắp xếp trật tự đi theo sau hắn. Dương Thiên thi triển Ẩn Thân Thuật cấp cao, lặng lẽ đi sát bên Văn Ngữ.

Tiến vào trong phòng khách, Văn Ngữ dùng tay gõ lên những vị trí khác nhau trên tường. Sàn nhà rung nhẹ rồi tách ra một lối đi nhỏ, một tên Trúc Cơ không nhận được hỏi:

- Thái thượng trưởng lão, thông đạo này dẫn đến nơi nào?

Văn Ngữ đáp:

- Đảo Altas.

- Tại sao chúng ta không trực tiếp đến đó bằng con đường thông thường?

Câu hỏi này thực sự rất ngu ngốc, bất qua Văn Ngữ vẫn kiên nhẫn đáp lại:

- Gần 60 tên Trúc Cơ trung kỳ cùng tiến về đảo Altas sẽ khiến người khác chú ý. Đây là nhiệm vụ bí mật dành riêng cho Văn gia, người muốn đám người kia cùng đến tranh giành sao?

Tên kia biết lỗi nói:

- Là ta nhiều lời.

- Muốn biết thì phải hỏi, ta sẽ không trách tội người.

Cả đám người ngẩn ra, thái thượng trưởng lão từ khi nào trở nên dễ tính như vậy?

- Nếu đã không còn gì thắc mắc, mau vào trong đi.

Văn Ngữ một mình đi xuống thông đạo, đám người Văn gia nhìn nhau rồi lần lượt bước vào. Thông đạo tối đen như mực, hai bên được xây dựng bằng đá hoa cương cứng rắn. Đi bộ hơn 30 phút, Văn Ngữ dừng lại trước một cánh cửa đá, phía trên đính ba viên dạ minh châu to bằng nắm tay. Hắn lấy từ trong người ra một tấm lệnh bài, ném vào khe hở trên tay nắm. Ba viên dạ minh châu đính trên cánh cửa rực sáng. Âm thanh ầm ầm vang lên, cánh cửa dần mở, ánh sáng từ phía trong tràn ra chiếu lên những người có mặt.

Một người mặc đạo bào màu đen, gương mặt lạnh lùng xuất hiện, hai mắt quét qua tất cả những người của Văn gia, im lặng không nói lời nào. Văn Ngữ tiến lên trước, cúi đầu cung kính:

- Hộ pháp đại nhân, ta theo mệnh lệnh của Hội Trưởng đưa toàn bộ tộc nhân Văn gia có tu vị từ Trúc Cơ trung kỳ trở lên đến đây.

Người áo đen lạnh lùng nói:

- Hội Trưởng đang ở bên trong.

Nói xong, hần đứng qua một bên, hai mắt nhắm lại. Văn Ngữ đã sớm quen với thái độ của người này, cũng không tiếp tục nhiều lời, phất tay ra hiệu cho đám người cùng tiến vào. Phía trong là một hang động bằng đá được điêu khắc rất tinh xảo, trên tường gắn đầy châu báu, dạ minh châu. Chính giữa hang động là một gốc đại thụ khổng lồ đâm xuyên qua, xung quanh có cầu thang hình xoắn ốc để đi xuống phía dưới. Rất dễ đoán, đây chính là bên dưới gốc thần thụ kia.

Đi hết cầu thang hình xoắn ốc, tất cả mọi người dừng lại trước một bể máu rất lớn đang sôi trào. Thần thụ đâm xuyên qua bể máu này, từng chiếc rễ to màu đỏ thẫm không ngừng hấp thu máu huyết, chuyển hóa thành linh khí. Phía trên bể máu, một người áo đen đang nhắm mắt, từng sợi linh khí từ thần thụ tràn ra dung nhập vào trong cơ thể hắn. Văn Ngữ bước lên, một chân quỳ xuống:

- Hội Trưởng, ta đã làm theo mệnh lệnh của người. Tất cả đều là thành viên nòng cốt của Văn gia.

Dương Thiên đứng từ xa quan sát, trong lòng đưa ra suy đoán:

- Xét về đặc tính và hình dáng, đúng là Thực Thi Thụ. Nhưng Thực Thi Thụ vốn không có khả năng chuyển hóa huyết nhục thành linh khí. Vậy đây chắc hẳn là một gốc biến dị Thực Thi Thụ.

- Thực Thi Thụ tuy chỉ là một loại ma thụ cấp thấp, nhưng biến dị Thực Thi Thụ giá trị chắc chắn không thấp. Tại Tu Chân Giới cũng khó gặp được, đám người Khai Quang từ đâu tìm được thứ này?

Dương Thiên nhìn sơ qua đã đoán được thân phận thực sự của thần thụ. Đáng tiếc, những tu sĩ Văn gia kia không có hiểu biết sâu rộng như hắn. Nhìn thấy một màn này, cả đám Trúc Cơ kỳ vô cùng ngạc nhiên cùng hoảng sợ. Thần thụ thật sự không giống như những gì bọn hắn được nghe kể. Thứ này phải gọi là ma thụ mới đúng.

Vài người quá sợ hãi, vội vã tìm cách rời đi. Vừa bay được một đoạn ngắn, nam nhân ngồi trên bể máu đột nhiên mở mắt. Một đạo huyết quang lóe lên, theo quỹ tích kì dị lướt qua những người kia rồi biến mất. Không có bất kỳ tiếng động nào, những kẻ chạy trốn hòa thành một bãi máu tươi rơi xuống đất.

Âm thanh lạnh lùng rợn người vang lên:

- Kẻ đã đến nơi này chỉ có 2 con đường, một là quy phục, làm theo mọi mệnh lệnh của ta. Hai là chết.

Văn Ngự hướng về những người còn lại hét to:

- Còn không mau quỳ xuống, thề trung thành với Khai Quang.

Những người còn lại đã bị thủ đoạn của nam nhân áo đen chấn nhiếp, vội quỳ xuống hô to:

- Ta lấy tâm ma phát thệ, cả đời này trung thành với Khai Quang, quyết không thay lòng.

- Rất tốt, bắt đầu nghi thức gia nhập đi.

Lời nói vừa dứt, nam nhân áo đen đã biến mất. Chút đau thương lóe lên trong mắt Văn Ngừ rồi nhanh chóng biến mất không còn dấu vết. Hắn mở miệng ra lệnh:

- Xếp thành một vòng tròn xung quanh thần thụ.
- Thái thượng trưởng lão, bọn ta...
- Mệnh lệnh tuyệt đối, chống lại, chết.

Những người định ý kiến liền câm nín, ngoan ngoãn xếp thành một vòng tròn. Tu vị của thái thượng trưởng lão là Kim Đan sơ kỳ đỉnh phong, bọn hắn không có bất kỳ hi vọng chiến thắng nào. Đừng nói tới việc còn có một tên Hội Trưởng khủng bố hơn đang có mặt ở đây.

Chờ mọi người xếp xong, Văn Ngừ lại hô to:

- Mỗi người dùng một tia Bản Mệnh Tinh Huyết bắn về gốc của thần thụ.
- Phụt...

Từng tia Bản Mệnh Tinh Huyết theo mệnh lệnh bắn ra. Chỉ là sự việc không giống như trong tưởng tượng của bọn hắn. Từ dưới đáy bể máu, một trận pháp nổi lên, mở rộng, kết nối tất cả những người quanh đó lại. Bản Mệnh Tinh Huyết không chịu sự khống chế của bọn họ, bị trận pháp mạnh mẽ rút ra.

Máu huyết trong cơ thể mỗi người có hạn, Bản Mệnh Tinh Huyết càng trân quý hơn, số lượng cực ít. Mất đi Bản Mệnh Tinh Huyết, tu sĩ nhẹ thì trọng thương, nặng thì tu vị thụt lùi, thọ nguyên suy giảm, thậm chí là mất mạng.

Cảm nhận được Bản Mệnh Tinh Huyết đang bị rút cạn, đám Trúc Cơ kỳ Văn gia kêu gào:

- Thái thượng trưởng lão, mau dừng trận pháp lại, bọn ta sắp chịu không nổi nữa.

- Thái thượng trưởng lão, rõ ràng người đã nói đưa bọn ta đến đây để nâng cao tu vị, đây rõ ràng là muốn lấy mạng a.

Có người mắng to:

- Văn Ngữ, tên khốn kiếp. Chẳng lẽ người muốn giết chết tất cả tu sĩ ở đây, hủy diệt Văn gia hay sao?

- Ta nguyện rửa người chết không được yên thân.

...

Văn Ngữ bỏ ngoài tai tất cả những lời chửi mắng, cầu xin kia. Hai mắt hẩn nhìn về một điểm màu đỏ thẫm đang dần hình thành trước gốc thần thụ, lộ ra vẻ thèm khát tột cùng.

Tiếng kêu gào chửi bới dần yếu đi rồi tắt hẳn. Bản Mệnh Tinh Huyết bị rút hết, kết quả cuối cùng đương nhiên chính là tử vong. Văn Ngữ đối với cái chết của gần 60 tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ của Văn gia vẫn lạnh lùng phất tay. Một trận cuồng phong thổi qua, cuốn tất cả xác chết rơi vào trong. Bể máu sôi trào vài giây rồi yên ắng trở lại.

Nam nhân áo đen một lần nữa xuất hiện, đưa tay chụp lấy huyết cầu đỏ thẫm vừa hình thành. Văn Ngữ quỳ xuống, cung kính nói:

- Hội Trưởng, ta đã hoàn thành nhiệm vụ, xin ngài ban thưởng.

- Người chỉ hoàn thành một phần. Ta nói tất cả Trúc Cơ kỳ tu sĩ của Văn gia, không phải từ Trúc Cơ trung kỳ trở lên.

- Hội Trưởng, nếu hi sinh toàn bộ Trúc Cơ kỳ tu sĩ, sợ rằng Văn gia sẽ bị xóa sổ khỏi Tu Chân giới.

- Vậy thì có làm sao, người làm việc lớn không được câu nệ tiểu tiết.
Người vẫn còn quá nhân từ, thật khó để ta yên tâm giao cho trọng trách.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 267: Cường Thi Giả Anh Kỳ

Văn Ngữ nghe nam nhân áo đen nói, vội dập đầu:

- Thuộc hạ biết sai, mong Hội Trưởng tha tội.

Có thể dễ dàng nhận thấy, Văn Ngữ đối với tên Hội Trưởng thần bí kia sợ hãi nhiều hơn là tôn kính.

- Lần này người làm cũng không tệ, nhiều huyết nhục của tu sĩ cấp cao như vậy, thần thụ sẽ càng cung cấp nhiều linh khí hơn. Còn Mệnh Huyết Tinh Hoa này, bản tọa cũng sẽ thưởng cho người một phần. Có đột phá thành công hay không thì phải xem năng lực của người.

- Tạ ơn Hội Trưởng ban thưởng.

Từ trong huyết cầu trên tay nam nhân áo đen tách ra một phần nhỏ bằng đầu ngón tay cái, rơi xuống trước mặt Văn Ngữ. Tên kia không nói hai lời liền hút vào trong miệng, hai chân xếp bằng, nhắm mắt đả tọa. Vị Hội Trưởng thần bí kia cũng theo đó biến mất, để lại một mình Văn Ngữ luyện hóa Mệnh Huyết Tinh Hoa.

Chuyện cần biết đều đã biết rõ, Dương Thiên cũng không tiếp tục ở lại đó mà quay về biệt thự nghỉ ngơi.

- Thứ linh khí do Thực Thi Thụ biến dị kia tạo ra hẳn là do chuyển hóa huyết nhục mà thành. Dùng thứ này tu luyện trong thời gian dài, sẽ bị nó khống chế, trở thành ma đầu.

- Một tên Kim Đan sơ kỳ bị nhiễm linh khí do Thực Thi Thụ phát ra, sớm muộn gì cũng sẽ bị linh khí xung đột, bạo thể mà chết. Nếu may mắn không chết thì cũng bị ma thụ đồng hóa, trở thành ma đầu. Còn con cương thi ngàn năm kia, đã hơn 2000 năm tuổi, hẳn là tồn tại từ lúc Huyết Đồng mang theo Tu Chân giới gia nhập vào trái đất. Tu vị cũng khá, tại sao lại không có danh tiếng gì?

Đối với Dương Thiên mà nói, ma khí cũng là một loại linh khí, chẳng qua là cách thức tu luyện khác biệt nên mới bị người đời gán cho danh tiếng không mấy tốt đẹp. Vậy nên nếu hiểu theo cách thông thường, linh khí do Thực Thi Thụ phát ra là một loại ma khí đặc biệt, tiềm tàng trong cơ thể. Một khi bạo phát sẽ ma hóa tu sĩ, khiến bọn họ trở thành ma đầu, nghe theo sự sai khiến của Thực Thi Thụ.

Văn Ngữ đạt đến Kim Đan kỳ mới bắt đầu hấp thu ma khí này nên hẳn đối với ma khí vẫn có năng lực chống cự nhất định. Nhưng do lượng ma khí hấp thu quá nhiều, lại thêm luyện hóa Mệnh Huyết Tinh Hoa kia, hẳn lúc này chỉ còn 2 con đường, bạo thể mà chết hoặc trở thành đại ma đầu. Đương nhiên, nếu Dương Thiên ra tay thì sẽ có kết quả thứ 3. Có điều với loại người hi sinh tộc nhân để đạt được mục đích, Dương Thiên chưa trực tiếp đánh chết hẳn là đã rất nhân từ rồi.

Thứ khiến Dương Thiên để tâm nhất chính là con cương thi ngàn năm kia, đã đạt đến cảnh giới Giả Anh. Tại trái đất, do ảnh hưởng của pháp tắc, tu sĩ tối đa chỉ có thể đạt đến Kim Đan hậu kỳ đỉnh phong. Giả Anh tuy có một chữ giả, nhưng chính là nửa bước Nguyên Anh, vốn không thể xuất hiện. Cộng thêm tuổi tác, Dương Thiên đã đoán được nguồn gốc của hắn.

Chỉ là có một điểm Dương Thiên vẫn chưa hiểu, tu vị của hắn mạnh đến mức đó, tại sao chưa từng một lần xuất hiện mà lại bí mật lập nên Khai Quang, bên trong chắc chắn ẩn chứa bí mật lớn lao nào đó.

Chuyện này làm Dương Thiên tốn hơn 5 phút đồng hồ để suy nghĩ, cuối cùng liền mặc kệ, ném những suy nghĩ vẩn vơ đó ra khỏi đầu. Có âm mưu gì là việc của bọn hắn, chẳng liên quan gì đến Dương Thiên. Trước thực lực tuyệt đối, mọi âm mưu thủ đoạn chỉ là phù vân.

...

Thực ra mọi chuyện rất đơn giản, con cương thi ngàn năm này gọi là Mạc Cương, từng trùng kích Nguyên Anh kỳ thất bại, đạt đến cảnh giới Giả Anh. Sau đó hắn tìm được một loại công pháp đặc biệt, chỉ cần ngủ say trong thời gian dài, khi tỉnh lại mọi rào cản sẽ bị gỡ bỏ, thuận lợi tấn nhập Nguyên Anh. Cương thi tuổi thọ so với tu sĩ cùng cấp cao hơn rất nhiều, vì vậy hắn quyết định lựa chọn cách này để đột phá. Không may cho hắn, vừa ngủ say chưa được bao lâu, Huyết Đồng vì chạy trốn sự truy sát của kẻ thù nên đã dùng kiếm cắt đứt một mảnh của Tu Chân giới, dung nhập vào trái đất.

Sau một thời gian ngủ say, Mạc Cương hoàn thành chu thiên công pháp tỉnh lại, nhưng do ảnh hưởng của pháp tắc, tu vị bị kiềm chế, không cách nào đột phá Nguyên Anh kỳ. Đang lúc hắn chưa biết phải làm thế nào thì gặp được Liễu Hạc, bị tên này dụ dỗ. Liễu Hạc hứa hẹn, chỉ cần giúp Huyết Thần gỡ bỏ phong ấn, khôi phục tu vị, tiêu diệt tất cả những kẻ chống đối, Huyết Thần sẽ dùng thượng cổ đại pháp thuật đưa Mạc Cương tấn cấp Nguyên Anh.

Mạc Cương đối với những lời này cũng chỉ còn cách tin tưởng. Cương thi so với tu sĩ bình thường đột phá khó khăn hơn rất nhiều, nơi này linh khí thiếu thốn, còn có một lực lượng bí ẩn nào đó ngăn cản, khả năng đột phá gần như là con số 0.

Dưới sự trợ giúp của Mạc Cương, Ma môn bề ngoài bị chèn ép bởi Thiên Sơn Thánh Phong và các đại thế lực khác, bên trong thực chất lại âm thầm phát triển mạnh mẽ. Mạc Cương theo lời của Liễu Hạc lập nên Khai

Quang, dùng hạt giống Thực Thi Thụ do Huyết Thần để lại làm mồi câu hấp dẫn. Trải qua vài trăm năm đã phát triển đến tình trạng này.

Ma môn tính toán không sai, mọi chuyện vốn đã diễn ra đúng như sự sắp xếp của bọn hắn. Huyết Thần thành công khôi phục, khống chế hơn 7 tỉ cư dân trên trái đất trở thành nô lệ cho hắn thực hiện huyết tể. Đáng tiếc, sự xuất hiện của Dương Thiên khiến cho những tính toán này bị đổ vỡ, hình thành thế cục hiện tại.

...

Hạo ca cùng hai tên Trúc Cơ kỳ kia hết cả đêm, mãi đến sáng sớm hôm sau, Hạo ca mới mang theo vẻ mặt chán nản trở về. Dương Thiên đang nhàn nhã ngồi coi truyền hình, quay lại cười nói:

- Thế nào, có thu thập được tin tức gì hữu dụng hay không?

Hạo ca lắp bắp:

- Dương thiếu, ta...

- Đừng nói với ta người đi tham quan phong cảnh qua đêm, cái lý do này dùng để lừa gạt trẻ con còn khó khăn a.

Hạo ca cười khố:

- Dương thiếu, ta nghĩ người đã sớm đoán ra mục đích của ta ngay từ đầu.

Dương Thiên nhún vai, từ chối cho ý kiến. Hạo ca ngồi xuống, trầm giọng nói:

- Nơi này canh giữ rất nghiêm ngặt, ta đi đến bất kỳ nơi nào cũng cảm thấy mình đang bị theo dõi. Gặp được một vài người để hỏi thăm tình hình thì nhận được câu trả lời khá hời hợt.

- Nói vậy người đi cả ngày mà không thu về được gì.

- Ta...

- Đây là tổng bộ của Khai Quang, người có năng lực đến nơi này sinh sống, thực lực cùng địa vị đều rất cao. Bằng vào thủ đoạn sơ đẳng của người, thu thập được thông tin có giá trị mới là chuyện lạ.

Hạo ca chỉ đành câm nín, trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Chuyển đi này là vì hãn mà có, vậy mà hãn lại không có bất kỳ tác dụng gì, mọi việc phải để cho Dương Thiên và hai vị tiền bối kia lo liệu, thực sự quá vô dụng.

Dương Thiên còn tưởng Hạo ca đang lo lắng, liền mở miệng nói:

- Yên tâm đi, hai tên kia tốt xấu gì cũng là thành viên cấp 1, chắc chắn sẽ mang về nhiều tin tức hữu dụng.

Nói đến đây, Dương Thiên ngẩn đầu nhìn về phía cửa ra vào:

- Bọn hãn đã về đến.

Lời nói vừa dứt không bao lâu, bên ngoài đã vang lên vài tiếng động. Mã Mãnh cùng Mã Đạt mở cửa tiến vào trong, bước về phía trước mặt Dương Thiên, cung kính cúi chào:

- Dương thiếu.

Dương Thiên phẩy tay, nói:

- Ngồi xuống đi

Hai người tìm chỗ ngồi xuống, lấy từ trong người ra rất nhiều giấy tờ đặt lên bàn. Dương Thiên lười biếng:

- Nói điếm chính đi.

Mã Đạt gật đầu, bắt đầu thuyết giảng:

- Bọn ta đã tìm hiểu kĩ càng, hôm nay sẽ có 3 hôn lễ được tổ chức tại đây. Hai cái tiến hành trên Thất Tinh Đảo, cái còn lại là trên đảo Altas.

Dương Thiên có chút giật mình:

- 3 cái?

Mã Mãnh ngồi bên cạnh giải thích:

- Hôm nay là ngày tốt, tương truyền rằng những ai tổ chức hôn lễ ở nơi này sẽ nhận được thần thụ phù hộ, mãi mãi hạnh phúc. Hơn nữa còn được tặng nước thánh, uống vào có tác dụng gia tăng thọ nguyên. Vì vậy, chỉ cần có điều kiện, mọi thành viên Khai Quang đều muốn tổ chức hôn lễ tại đây.

- Là như vậy a, người nói tiếp đi.

- Trong 3 đám cưới đó, cô dâu có tên là Irena chỉ có một, chính là hôn lễ được tổ chức ở đảo Altas.

Mã Đạt đột nhiên ngẩn đầu, nhìn về phía Hạo ca, gằn giọng:

- Tại sao người không sớm nói cho bọn ta biết thân phận của nàng?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 268: Phi Linh Chu

Hạo ca ngơ ngác:

- Tiền bối, ta không hiểu người đang nói gì.

Mã Đạt hừ lạnh:

- Người còn dám nói dối. Theo những gì bọn ta điều tra được, Irena là người thuộc thập đại gia tộc. Đáng nói hơn chính là chú rể, hẳn không những thuộc thập đại gia tộc mà còn là một thiên tài, được một vị phó hội trưởng nhận làm con nuôi. Người có hiểu việc này có ý nghĩa gì hay không?

Gương mặt Hạo ca tràn đầy hoảng sợ, thời gian hẳn ở trong Khai Quang cũng khá dài, được tiếp xúc với không ít chuyện. Chỉ xét riêng về mặt quyền lực, vị phó hội trưởng kia so với tổng thống một quốc gia còn mạnh hơn vài phần.

- Chuyện này ta thực sự không biết. Irena không để lộ nhiều về thân phận của nàng. Chỉ nói nếu ta đạt đến thành viên cấp 4 thì sẽ đủ tư cách đến cầu hôn nàng a. Còn về tên kia, ta từ một người bạn thân bên trong Khai Quang nghe được. Địa vị của hắn khá thấp, chỉ biết sơ qua vài điểm, cụ thể thì không rõ ràng.

Mã Đạt nghe đến đây hơi dịu xuống, Hạo ca trước kia mới đạt đến thành viên cấp 7, lượng thông tin có được ít ỏi là điều dễ hiểu. Bất quá, hắn vẫn mắng một câu xả giận:

- Vớ vẩn, nàng là người thuộc thập đại gia tộc. Đừng nói thành viên cấp 4, thành viên cấp 3 nhưng không có thể lực chống lưng cũng đừng hòng mơ tưởng.

Dương Thiên đột nhiên lên tiếng:

- Cái tên phó hội trưởng gì đó rất mạnh sao?

Mã Đạt thái độ lập tức xoay chuyển 180 độ, cung kính đáp:

- Rất mạnh, ta nghe nói tu vị đã đạt đến Kim Đan hậu kỳ đỉnh phong. Dưới quyền còn có 20 tên thuộc hạ từ Kim Đan kỳ trở lên. Trừ vị Hội Trưởng thần bí chưa từng xuất hiện kia, hai vị phó hội trưởng mới là người đứng đầu Khai Quang, phần lớn công việc đều là do bọn hắn giải quyết. Tất nhiên, so với Dương thiếu thì thực sự không đáng nhắc tới.

Mã Đạt cũng không quên nịnh bợ vài câu, Mã Mãnh cũng nói theo:

- Đúng vậy, trong mắt Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ như Dương thiếu, vài chục tên Kim Đan cũng không tính vào đâu.

Dương Thiên bình thản nói:

- Đã như vậy, các người vì sao phải tức giận?

Hai người nhất thời yên lặng, vài phút sau Mã Đạt mới quay sang Hạo ca nói:

- Thật xin lỗi, vừa nãy bọn ta có hơi kích động.

Hạo ca vội nói:

- Các vị tiền bối đừng nói vậy, đây là lỗi của ta do cung cấp thông tin sai lệch.

Dương Thiên cười:

- Giờ lại thi nhau nhận lỗi về mình. Các người thật khó hiểu. Được rồi, các người vào trong thay đồ, chuẩn bị đi cướp dâu. Tiểu Hạo, người tìm cho bọn hần vài bộ đồ vest màu xám, không cần quá nổi bật.

- Đồ vest?

Hai người đồng thanh hô nhỏ, đi cướp cô dâu lại mặc đồ vest, người cho là đang đóng phim sao?

Dương Thiên tỏ ra am hiểu:

- Dù sao cũng là hôn lễ của người khác, người đến cướp cũng phải nề mặt một chút. Ăn mặc đàng hoàng là phép lịch sự tối thiểu.

Hai người câm nín, đi ăn cướp còn cần lịch sự, kiểu thuyết giáo này bọn hần lần đầu được nghe. Hai người nghĩ thì nghĩ, vẫn ngoan ngoãn theo sau Hạo ca đi chọn đồ.

Dương Thiên cũng trở lại phòng, hần đã sớm chọn được một bộ ưng ý. Đó là một bộ vest màu đen thuần túy, từ ngang thắt lưng cắt thành hai phần kéo dài đến tận chân. Bên trong là áo sơ mi màu trắng, trên cổ có đính các hạt lấp lánh tạo thành hình hoa văn đặc biệt. Phá Thiên đột nhiên xuất hiện trên tay, Dương Thiên đưa súng lên trước ngực, hướng chếch lên, hài lòng gật đầu:

- Không tệ.

Xong xuôi, Dương Thiên thu hồi Phá Thiên, đi xuống dưới lầu ngồi đợi. Ba người kia lựa chọn trang phục cùng chuẩn bị vật dụng khá lâu. Mãi gần một tiếng sau mới trở ra.

Hạo ca trên người mặc đồ vest trắng, áo sơ mi cùng caravat cũng màu trắng, trên ngực còn đeo một bông hồng. Đúng như hình tượng một chú rể đi rước dâu. Mã Mãnh cùng Mã Đạt chọn một bộ áo màu xám, tựa như người hầu đi theo phía sau. Khi Dương Thiên đứng lại gần, hai người giống như diễn viên quần chúng đang làm nền cho hai nhân vật chính. Đối với chuyện này, Mã Mãnh cùng Mã Đạt không tỏ ra khó chịu chút nào. Được làm nền cho Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ, đây cũng xem là vinh hạnh a.

- Chuẩn bị đã xong, bây giờ chúng ta sẽ đi đến nơi tổ chức hôn lễ.

Mã Mãnh liền lấy ra một đồng giấy tờ, chứng nhận thân phận, nói:

- Đây là do bọn ta vất vả lắm mới có được, sử dụng nó, mỗi người có thể ở lại trên đảo Altas tham quan 6 giờ đồng hồ. Hiện tại mới hơn 9 giờ sáng, thời gian là vừa đủ.

Dương Thiên lắc đầu:

- Đã chuẩn bị xong thì cứ trực tiếp tiến vào, cần gì phải phiền phức như vậy.

Cả ba người giật mình, câu nói của Dương Thiên ẩn chứa tính nguy hiểm rất cao. Hạo ca liếm môi, dè chừng hỏi:

- Dương thiếu, người nói vậy là có ý gì?

- Còn có ý gì nữa, vứt hết đồng giấy tờ phiền phức đó đi, ta sẽ đưa các người vào trong bằng cách nhanh gọn nhất.

Để giải thích cho lời nói của mình, trên tay bất ngờ Dương Thiên xuất hiện một chiếc thuyền cỡ nhỏ bằng lòng bàn tay:

- Đây là Phi Linh Chu, pháp bảo ta thường sử dụng để đi du lịch, có năng lực ẩn thân, xuyên qua mọi loại trận pháp, kết giới.

Hạo ca đối với Tu Chân giới không hiểu biết nhiều, hẳn cảm thấy đây là một món bảo vật, nhưng quý đến mức nào thì lại không rõ. Dù sao chiếc thuyền này cũng chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay, có công năng gì đặc biệt?

Mã Mãnh cùng Mã Đạt thì khác, bọn hắn hiểu một món pháp bảo phi hành có ý nghĩa như thế nào. Chân chính là siêu cấp bảo vật a.

Sau khi trải qua cuộc càn quét của Huyết Thần, Tu Chân giới hiện nay đã trở nên vô cùng nghèo nàn, pháp bảo thừa thớt. Mỗi đại gia tộc chỉ có vài món pháp bảo, dành cho những thành viên cao cấp. Các đại thế lực như Âm tổ, Thiên Sơn Thánh Phong thì nhiều hơn, nhưng cũng không quá vài trăm. Vài trăm nghe thì nhiều, so với số lượng tu sĩ khổng lồ ngoài kia thì không đáng nhắc đến.

Phi hành pháp bảo so với những pháp bảo bình thường cần thêm trân quý, cơ hồ đã sớm tuyệt tích. Ít nhất hai người chưa từng thấy ai có loại pháp bảo này, chỉ có thể đọc qua trên các điển tịch còn lưu lại từ xa xưa. Tốc độ của loại pháp bảo này kém nhất cũng nhanh hơn trực thăng tối tân vài lần. Phi hành pháp bảo của Dương Thiên còn có khả năng ẩn thân, xuyên qua trận pháp, cấm chế, điều này càng khiến giá trị của nó gia tăng đến một trình độ khủng bố.

Hai người nhìn Phi Linh Chu như nhìn một mỹ nữ đang thay đồ, thiếu chút nữa chảy nước miếng. Dương Thiên nhin không được lên tiếng:

- Chỉ là một món phi hành pháp bảo, các người có cần bày ra bộ mặt kinh tởm đó hay không?

- Dương thiếu, phi hành pháp bảo, đây chính là bảo vật vô giá. Ta nguyện dùng toàn bộ tài sản của gia tộc Roll để đổi lấy.

Thái độ của hai người khiến Dương Thiên nhớ đến tên Vu Sư tên Từ Lạc kia. Lần đó khi Dương Thiên đưa ra chiếc Phi Linh Chu này, hắn cũng rất bất ngờ nhưng không đến mức như hai kẻ trước mặt. Có lẽ là do văn hóa

khác nhau, đối với Vu Sư mà nói, chỉ có Cổ Độc và tu vị mới là thứ quan trọng nhất.

- Toàn bộ gia sản? Chuyện này các người có năng lực làm chủ sao?

Ánh mắt hai người càng thêm nóng bỏng:

- Chỉ cần Dương thiếu đồng ý, bọn ta sẽ lập tức thông báo với gia chủ. Tin rằng hắn sẽ rất vui vẻ chấp nhận. Đêm thứ này về bán lại cho Âm tổ, lượng tài phú thu được đủ mua vài cái đại gia tộc.

Dương Thiên châm chọc nói:

- Các người đã biết giá trị của nó mà vẫn muốn ta bán rẻ cho sao?

- Dương thiếu, vừa nãy người nói...

- Ta chưa từng nói sẽ bán Phi Linh Chu cho các người.

Về mặt hai người so với ăn ột còn khó coi hơn, ngay từ đầu mọi chuyện đều là do bọn hắn tự mình huỷ hoại mà ra. Bảo vật bậc này, Dương Thiên đem bán cho bọn hắn mới là chuyện lạ. Đối với tu sĩ cấp cao, pháp bảo, đan dược mới là thứ quan trọng nhất, tiền tài chỉ là phù du mà thôi.

Nhìn hai người chán nản, Dương Thiên lại lên tiếng:

- Chiếc Phi Linh Chu này không thể cho các người. Có điều nếu lát nữa các người thể hiện tốt, ta sẽ tặng các người một món pháp bảo khác. Mặc dù so với Phi Linh Chu còn kém xa nhưng cũng là hàng g2prqqG thật giá thật phi hành pháp bảo a.

Hai người liền bị kích động hỏi dồn:

- Dương thiếu, những gì người nói đều là thật chứ?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 269: Lựa Chọn Bảo Vật

- Các người cho là ta đang nói dối sao?

Hai người hoảng hốt, sợ Dương Thiên đổi ý:

- Không có, là do bọn ta bị bất ngờ nên vẫn chưa tin được vào lỗ tai của mình.

- Yên tâm đi, ta đã nói thì sẽ giữ lời. Đừng nhiều lời nữa, mau đi thôi.

- Vâng.

Thái độ của hai người từ cung kính chuyển sang nịnh nọt. Bọn hắn rất sợ Dương Thiên phật lòng mà đổi ý. Đối với chuyện này, Dương Thiên cũng không quá để ý, phi hành pháp bảo bình thường hắn tùy tiện cũng có thể luyện chế ra. Nếu bọn hắn thể hiện tốt, tặng một cái cũng khích lệ cũng tốt.

Hạo ca cũng được hưởng lợi, hai người kia trước này vốn luôn đối xử lạnh nhạt với hắn giờ lại vô cùng thân thiết, kém chút nữa đã xưng huynh gọi đệ. Trong lòng Hạo ca thầm than thở, những kẻ này chỉ nhận vật chứ không nhận người a.

Ra đến ngoài sân, Dương Thiên ném Phi Linh Chu lên không. Phi Linh Chu đón gió, kích thích lập tức lớn lên. Đến khi gần che kín cả sân mới dừng lại, hoa văn kiến trúc rất hoành tráng. Đây là do Dương Thiên cố ý giới hạn lại kích thích, Phi Linh Chu hình thái cuối cùng có năng lực chở cả một vị diện trên mình, là loại phi hành pháp bảo tối cao.

Dương Thiên quát nhẹ một tiếng:

- Ân.

Phi Linh Chu nhận lệnh, cả chiếc thuyền dần trong suốt rồi biến mất. Hạo ca há to miệng, không nói lên lời. Thủ đoạn của Tu Chân giả, mỗi một lần chứng kiến vẫn khiến hắn bị rung động thật sâu.

Dương Thiên bật cười:

- Đừng ngần ra ở đó, mau lên đi.

Nói xong, cả người Dương Thiên phóng lên cao, nhẹ nhàng đáp xuống trên Phi Linh Chu. Hạo ca còn chưa kịp nói gì, cả người đã bị nâng lên rồi thả rơi xuống ngay bên cạnh Dương Thiên. Chờ hai người Mã Đạt lên thuyền, Dương Thiên chỉ tay về phía trận pháp được khắc ở đầu Phi Linh Chu:

- Đó là trận pháp điều khiển, các người ngồi trong đó, suy nghĩ ra lộ tuyến, Phi Linh Chu sẽ tự động phi hành đến nơi.

- Để ta.

- Không, ta lớn hơn, việc này phải để ta làm.

- Huynh trưởng phải nhường cho tiểu đệ.

- Ta tuổi tác đã cao, chẳng còn sống được mấy năm. Người còn trẻ, phải nhường cho ta mới đúng.

- Người hơn ta chưa đến 10 năm, cái gì mà tuổi tác đã cao. Đối trá...

Nhìn hai lão già đã lớn tuổi còn tranh giành nhau như con nít, Hạo ca cố gắng nhịn cười. Dương Thiên cũng lười quản bọn họ, để lại một câu "theo ta" rồi đi vào trong. Hạo ca nhanh chóng đi theo phía sau.

Bên trong Phi Linh Chu là một không gian rộng lớn, chất đầy các món bảo vật. So với kho báu của đế vương trong các bộ phim còn trân quý hơn nhiều. Hạo ca đối với những bảo vật này một món cũng không biết. Nhưng hẳn vẫn hiểu đây đều là bảo vật vô giá.

Dương Thiên ngồi lên bảo tọa rất lớn được đặt ngay chính giữa Phi Linh Chu, sáng khoái nói:

- Hôm nay người đi cầu hôn, ta cũng nên cho người một món quà để tặng bạn gái. Những thứ đó, người thích món nào thì cứ lấy đi.

Hạo 8SrXg37 ca giật mình, vội lắc đầu từ chối:

- Những thứ này quá quý giá, ta không dám nhận.

- Với người thì rất quý, với ta lại chỉ có chức năng trang trí. Thiếu đi vài món cũng chẳng ảnh hưởng gì. Coi như là một sợi lông trên chín con trâu đi, đừng quá bận tâm làm gì.

Hạo ca cười khổ, đúng là không thể dùng lý lẽ thông thường để giải thích suy nghĩ của đại gia a.

- Nếu Dương thiếu đã có lời, ta cũng đành vui vẻ mà nhận lấy.

Hạo ca chấp tay cảm ơn, sau đó cẩn thận đánh giá từng món bảo vật gắn trên thân thuyền và bày trên các kệ gỗ. Tốn gần 20 phút, cuối cùng hẳn cũng chọn được một cái vòng cổ được đính hàng trăm viên đá nhỏ màu trắng rất tinh xảo. Dương Thiên cười nói:

- Rất biết lựa hàng. Ngũ Thái Cảm Thạch, tùy theo cảm xúc mà đổi màu. Ta tin bạn gái người nhất định sẽ rất thích.

- Cảm tạ Dương thiếu.

- Đừng khách sáo, đến đây ngồi nghỉ đi. Hai tên kia làm việc quá chậm chạp, vốn chỉ cần vài giây, bọn hăn lại tốn hơn 20 phút vẫn chưa làm xong, ta có nên...

Dương Thiên nói chưa hết câu đã bị âm thanh bên ngoài vang vào cắt lời:

- Dương thiếu, đã đến nơi.

Lời nói đi trước, Mã Đạt hai người theo đó tiến vào, nhìn khung cảnh bên trong cũng bị ngẩn ngơ trong vài giây. Bọn hăn trước giờ đã quen với cuộc sống giàu sang, hôm nay nhìn thấy Dương Thiên mới biết trước giờ mình giống như một tên ăn mày vậy. Cảm khái chỉ diễn ra trong giây lát, hai người bước đến, cúi đầu:

- Dương thiếu, chúng ta đang ở ngay trước lễ đường. Bất cứ khi nào cũng có thể xông vào.

- Việc chỉ cần vài giây là xong, các người lại tốn hơn 20 phút. Thật khiến ta thất vọng, về món pháp bảo phi hành kia...

Hai người nghe Dương Thiên dự định cắt thưởng, vội vả cầu xin:

- Dương thiếu, đây là lỗi của ta, xin người bỏ qua cho.

- Không, là lỗi của ta, mọi trách nhiệm ta đều nhận lãnh. Đại ca không làm gì sai.

Dương Thiên bật cười:

- Ta đang nói đùa thôi, các người không cần phải nghiêm túc như vậy a. Thời gian vẫn còn rất sớm, chúng ta cần chờ đến khi hôn lễ đang cử hành mới xông vào cướp a.

Mã Đạt tò mò:

- Tại sao phải chờ đến khi hôn lễ cử hành, cướp càng sớm càng ít khách mời can dự, không phải sẽ dễ dàng hơn sao?

Dương Thiên tỏ vẻ thần bí:

- Mọi chuyện ta đã có tính toán, các người yên lặng làm theo là được. Đúng rồi, người điều khiển Phi Linh Chu đến ngay bên trên lễ đường đi.

- Tuân lệnh.

Mã Đạt nói to rồi phóng nhanh ra ngoài, Mã Mãnh vội chạy theo sau, hô to:

- Người ăn gian, lần này đến lượt của ta.

Dương Thiên thấy Hạo ca vẫn bình tĩnh ngồi đó, có hơi bất ngờ hỏi:

- Người không có ý kiến gì sao?

Hạo ca lắc đầu:

- Mọi chuyện đều tuân theo sự sắp đặt của Dương thiếu.

- Người nghĩ được vậy là tốt, cứ làm theo lời ta sẽ ôm được mỹ nhân về nhà.

- Cảm tạ.

Hai người kia điều khiển Phi Linh Chu đậu ngay bên trên lễ đường xong liền quay trở lại. Bọn hắc không chịu ngồi yên một chỗ mà đi khắp nơi xem xét, đánh giá các món bảo vật, khen ngợi không ngớt lời.

10 giờ 45 phút, hai chiếc xe hơi sang trọng, một đen một trắng đi đến trước cửa lễ đường. Một trong hai chiếc Dương Thiên thấy rất quen mắt,

mất vài giây mới nhớ đến chiếc Rolls Royce phiên bản giới hạn đã sớm bị vứt xó của hắn. Chiếc còn lại cũng thuộc một dòng xe rất nổi tiếng.

Từ trên chiếc xe màu đen, hơn mười tên mặc đồng phục bước xuống. Bọn hắn lấy ra 3 tấm thảm màu đỏ, đi đến trước chiếc xe màu trái ra, xếp thành một con đường. Thảm đỏ trải xong, cánh cửa xe màu trắng mở ra, hai người phụ nữ khoảng 30 đến 35 tuổi đi ra đứng ở hai bên, làm tư thế mời vào. Một nữ nhân xinh đẹp tay cầm bó hoa hồng đỏ rực, trên người mặc áo cưới màu trắng, ánh mắt u buồn. Nàng không thèm nhìn những người kia lần nào, lặng lẽ đi vào bên trong.

Những người kia cũng đã quen với thái độ của nàng, nháy mắt ra hiệu với nhau rồi cùng đi theo phía sau.

Dương Thiên gật gù tán thưởng:

- Tiểu Hạo, ánh mắt của ngươi rất khá.

Hạo ca không có thần thức, đương nhiên không biết những chuyện đang diễn ra dưới kia.

- Dương thiếu, ngươi nói vậy là sao?

- Cô dâu tên Irena kia rất xinh đẹp, gia thế lại tốt. Ta thật muốn biết, ngươi bằng cách nào cửa ải được nàng.

Hạo ca liền đứng bật dậy:

- Dương thiếu, ngươi nói thế chứng tỏ nàng đã đến rồi có phải không?

Dương Thiên bất mãn nói:

- Cần gì phải kích động như vậy, các ngươi sớm muộn cũng sẽ được ở bên nhau cả đời. Chẳng lẽ chờ một chút cũng nhịn không nổi?

- Dương thiếu, mong người hiểu cho, bọn ta đã vài năm chưa gặp nhau. Có thể để ta đi gặp nàng ngay bây giờ được không?

Dương Thiên lạnh lùng cự tuyệt:

- Không được, để người gặp nàng sẽ phá hỏng kế hoạch của ta. Cứ làm theo lời ta nói, đảm bảo kết quả sẽ viên mãn.

Dương Thiên đã phản đối, Hạo ca cũng đành nghe theo, chán nản ngồi xuống. Chờ một lúc sau, khi Hạo ca đã bình tĩnh lại, Dương Thiên mới nói tiếp:

- Tiểu Hạo, từ giờ đến hôn lễ còn hơn 30 phút nữa, chúng ta tâm sự vài chuyện của nam nhân với nhau đi.

Hạo ca cảnh giác:

- Người muốn nói chuyện này?

- Chia sẻ bí quyết đi. Người چرا دوستو cô nàng Irena đó bằng cách nào. Ta cần thông tin của người để tham khảo, nhất định không được che giấu a.

PS: Phải câu chữ một tí, chứ lờ xây dựng main bá quá rồi, cứ vào thẳng luôn thì chắc end sớm.:))

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 270: Triển Khai Kế Hoạch

Dưới sự uy hiếp cùng dụ dỗ của Dương Thiên, Hạo ca đành khuất phục, ngoan ngoãn kể lại.

- Ta gặp Irena 5 năm về trước, khi đó ta đang làm ông chủ một khách sạn nhỏ. Irena theo vài người bạn đến đó du lịch. Vài ngày sau bọn họ rời đi, tối hôm đó Irena trở lại, trên người đầy thương tích. Ta liền thay nàng băng bó vết thương, sau đó đưa nàng xuống hầm trú ẩn tránh bọn người kia truy sát. Tiếp đó...

Dương Thiên nghe hết câu chuyện liền thở dài một hơi:

- Chuyện của người quá mức hi hữu, không có tính chất tham khảo. Những thứ này hầu như chỉ xuất hiện trên phim ảnh.

Hạo ca khiêm tốn nói:

- Nếu không có sự kiện này, một nữ nhân cao quý như nàng sao có thể thích một kẻ phạm tặc như ta.

Hạo ca dùng từ “phạm tặc” và “cao quý” để nói lên sự khác biệt giữa mình và những Tu Chân giả cao cao tại thượng kia. Sau khi biết Irena cũng thuộc thập đại gia tộc, cộng thêm ký ức về những hành động kỳ lạ của nàng, Hạo ca đã chắc chắn rằng nàng cũng là một Tu Chân giả. Nghĩ đến đây, Hạo ca có chút tự hào.

Dương Thiên nhìn tên trước mặt đặc ý, trong lòng rất buồn bực. Vì lý do gì mà đến Hạo ca cũng sắp được ôm mỹ nhân về nhà, còn hắn vẫn phải một

mình trong căn biệt thự rộng lớn. Không được, lần này trở về nhất định phải cầu hôn từng người một. Không thành công thì cũng thành nhân, tối thiểu cũng sẽ có vài người đồng ý a. Nghĩ đến đây, Dương Thiên đặc ý cười thầm.

Mộng tưởng thường trái ngược với thực tại, Dương Thiên còn chưa biết chuyện tứ nữ gặp nhau. Nếu biết, tin rằng hắn sẽ không cười nổi nữa.

Trong khi Dương Thiên và Hạo ca đàm đạo, bên dưới lễ đường, khách tham dự kéo đến ngày một đông. Hôn lễ được tổ chức tại nơi này rất nhiều, thế nhưng trên đảo Altas này thì thực sự ít đến đáng thương. Dù sao cũng không có nhiều thế lực đủ khả năng đáp ứng yêu cầu cần thiết.

Những người được mời đến dự lễ toàn bộ đều là Tu Chân giả, kém nhất cũng là Trúc Cơ sơ kỳ, mạnh nhất chính là 5 vị lão giả Kim Đan hậu kỳ đang ngồi ở hàng ghế đầu tiên.

Dương Thiên nâng ly trà lên uống, nhàn nhã nói:

- So với tứ đại thế lực cũng không thua kém chút nào.

Hạo ca tò mò hỏi:

- Dương thiếu, người đang nói gì vậy?

- Không có gì, khách nhân đã đến đông đủ, chúng ta cũng nên chuẩn bị thôi.

- Chuẩn bị, còn phải chuẩn bị gì nữa?

Dương Thiên không trực tiếp trả lời câu hỏi của Hạo ca mà hướng về hai người Mã Đạt gọi:

- Đã đến giờ, hai người các người mau đến đây đi.

Hai người nghe tiếng gọi của Dương Thiên, tiếc nuối bỏ lại chiếc bình cổ quý giá trên tay, bước lại trước mặt Dương Thiên:

- Dương thiếu, bọn ta vẫn luôn sẵn sàng.

Dương Thiên đánh giá hai người vài giây rồi lắc đầu:

- Chưa được, vẫn còn thiếu.

- Còn thiếu?

- Đúng vậy, tiểu Hạo, người lấy cho ta hai cây súng trường, tìm loại nào có vẻ ngoài càng bắt mắt càng tốt.

Hạo ca theo lệnh Dương Thiên mở túi đựng vũ khí, lấy từng món ra lựa chọn kĩ càng. Cuối cùng hắn lấy ra hai cây AK loại đặc biệt, thân súng màu xanh, phía trên xăm hình một con báo đang phóng đi, nhìn qua rất có phong cách. Hạo ca thuyết giảng:

- Đây là AK-X8 do ta đích thân nghiên cứu và chế tạo. Ưu điểm là hỏa lực mạnh, tốc độ bắn 150 viên trên phút, ít bị rung giật nên độ chính xác khá cao, tầm hoạt động là 500m, vượt ra ngoài sát thương và độ chính xác sẽ bị giảm mạnh. Nhược điểm duy nhất là trọng lượng khá nặng, không phù hợp cho di chuyển đường dài.

- Trọng lượng không thành vấn đề.

Mã Đạt vừa nói vừa tiến lên cầm lấy hai khẩu AK-X8 trên tay Hạo ca. Mã Mãnh đang định bước lên cầm lấy thì Mã Đạt đã hướng hắn bóp cò. Một tràng nổ dài vang lên, Mã Mãnh bị đẩy lùi đi hơn 20 mét, tức giận mắng to:

- Tên khốn kiếp, người muốn chết sao?

Mã Đạt nhìn khẩu AK-X8 trên tay, thất vọng nói:

- Chỉ được vẻ đẹp mắt, không có điểm nào gì đặc biệt.

Hạo ca xấu hổ, mặt có chút đỏ lên, đám Tu Chân giả này, mỗi một kẻ đều là quái vật, vốn không thể dùng lễ thường để đánh giá. Dương Thiên đi lại gần Hạo ca, cầm lấy cây AK-X8 ném về phía Mã Đạt. Tên kia theo quán tính đưa tay chụp lấy. Tay hắn vừa chạm vào thân súng đã bị một cỗ cự lực đập văng ra. Tiếp theo đó, thân súng nện mạnh lên người, Mã Đạt bay hơn 50 mét mới nặng nề ngã xuống đất.

Dương Thiên cười mà như không cười, nói:

- Đã thấy năng lực của nó hay chưa?

Mã Đạt méo mặt, cái này gọi là cả vú lấp miệng em, rõ ràng là Dương Thiên dùng linh lực cực mạnh đập hắn, vậy mà lại nói là năng lực của khẩu súng kia. Bất quá, Mã Đạt không dám phản đối, nếu lỡ làm Dương Thiên phật ý cắt mất phần thưởng kia, chưa nói đến tộc trưởng, Mã Mãnh nhất định sẽ đánh chết hắn.

- Dương thiếu nói đúng, khẩu súng này quả thực rất lợi hại. Là ta không biết nhìn hàng.

Dương Thiên cố nín cười:

- Đừng diễn trò nữa. Ta bảo tiểu Hạoj đưa thứ này cho các người không phải để chiến đấu.

- Vậy là để làm gì?

Ba người đồng thanh hỏi, súng không dùng để chiến đấu thì dùng để làm gì? Chẳng lẽ để ném vào mặt đối thủ như Dương Thiên vừa làm, nhưng cái đó cũng tính là tấn công kẻ địch a.

Dương Thiên thần nhiên đáp:

- Để tạo phong cách?

- Tạo phong cách?

- Đúng vậy, ta cướp dâu đương nhiên phải khác biệt so với người bình thường. Không thể cứ xông vào cửa chính, ôm lấy cô dâu rồi bỏ trốn được.

Hạo ca dường như đã nghĩ ra cái gì đó:

- Dương thiếu, người muốn phá vỡ trần nhà rồi xông vào đúng không?

Dương Thiên dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Hạo ca:

- Không tệ, mới đó mà đã đoán ra được. Hai người các người lại đây, ta sẽ nói rõ kế hoạch cụ thể. Lần này phải làm cho tốt, nếu không...

Hai người nghe Dương Thiên nhắc đến phần thưởng, vội nghe lời chạy đến. Tiểu tổ tông, người muốn bọn ta làm gì cũng được, nhất định đừng cắt “phần thưởng” a.

- Là thế này, trước tiên ta sẽ...

Trong lúc Dương Thiên đang thuyết giảng kế hoạch cho ba người, thần thức của hắn vẫn luôn giám thị phía dưới để chọn đúng thời điểm xuất hiện. Khách tham dự đến ngày một đông, cơ hồ đã ngồi kín cả lễ đường. Những sự kiện thế này khách dự thường sẽ nhận được lễ bao, trừ khi có việc gì quá bận, nếu không nhất định sẽ sắp xếp thời gian đến tham dự. Lần này chú rể lại là con nuôi của một vị phó hội trưởng, lễ bao so với người bình thường còn “nặng” hơn nhiều.

Đến giờ, hai hàng pháo treo trước cửa lễ đường được đốt, tiếng kèn Tây cũng theo đó vang lên. Mọi người đồng loạt đứng lên, người đại diện hai họ bước ra. Chủ trì buổi lễ dùng micro bắt đầu nói những lời tốt đẹp.

Đợi hần nói xong, Irena được một người đàn ông trung niên dắt tay đi vào, phía sau là hai người đang giúp nàng nâng áo cưới. Chú rể vội bước lên, người đàn ông trung niên nói gì đó rồi đưa tay cô dâu cho tên kia. Ông ta vỗ vai chú rể vài cái rồi đi sang cái ghế trông ngay bên cạnh ngồi xuống.

Hai người đứng trước mặt người chủ trì, nghe hần nói những câu như trong một buổi lễ truyền thống:

- Mọi người rất thân mến, để cử hành nghi lễ này, chúng ta vui mừng sum họp trong lễ đường, chung quanh Hank và Irena trong ngày họ quyết định lập gia đình. Đối với họ, đây là giờ phút quan trọng đặc biệt...

Lời lẽ dài dòng, Dương Thiên nhàm chán ngáp dài. Người chủ trì nói liên tục, đến cuối cùng mới hỏi:

- Hank, người có đồng ý ở bên Irena trọn đời, dù giàu có hay nghèo khó, bệnh tật hay khỏe mạnh, mãi mãi ở bên nhau trọn đời hy không?

- Ta đồng ý.

- Còn Irena, người có hứa...

Gương mặt Irena hơi cứng lại, khóe mắt ngấn lệ. Nghĩ đến Hạo ca đã chết, nàng cắn răng nói:

- Ta...

Ở trên Phi Linh Chu, Dương Thiên gọi to:

- Chính là lúc này.

Nói xong, hần liền từ Phi Linh Chủ nhảy xuống, ba người kia nhận được hiệu lệnh cũng nhảy xuống theo. Khi chân Dương Thiên sắp chạm vào trần nhà, một tiếng nổ to vang lên. Trần nhà mở ra một cái lỗ lớn để bốn người thuận lợi nhảy vào. Tốc độ của cả bốn được Dương Thiên điều khiển chậm

lại, giống như nôi dây, từ trên cao chậm rãi hạ xuống. Mã Đạt cùng Mã Mạnh nhìn nhau, gật đầu một cái, khẩu AK-X8 trên tay mỗi người bắt đầu hướng lên trời bóp cò. Trần và tường nhà làm bằng đá từng mảnh vỡ vụn rơi xuống đất.

Trong sự kinh ngạc đến trợn mắt há mồm của đám người, bốn người Dương Thiên đáp xuống thảm đỏ. Mã Mạnh cùng Mã Đạt đưa AK hướng về hai bên, Dương Thiên tay cầm Phá Thiên nâng lên ngang ngực, đứng sau Hạo ca một khoảng ngắn. Hạo ca mang theo một bó hoa hồng rất lớn, cả người đứng như tượng đá nhìn Irena ở đằng xa. Dương Thiên nhìn quang một vòng, mỉm cười nói:

- Xin chào, chúng ta đến cướp dâu.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 271: Lễ Đường Phá- Hội Trưởng Hiện Thân

Dương Thiên vừa dứt lời, hai người Mã Đạt lập tức bắn một loạt đạn dài thay cho tiếng vỗ tay chúc mừng. Những người tham dự lúc này mới bình tĩnh, gần 20 tên áo đen nhảy ra, bao vây 4 người lại. Một vị lão giả, khuôn mặt già nua nhăn nhúm, chống gậy chậm rãi đi đến. Mới nhìn qua tưởng chừng rất vô hại, chỉ có vài người ở đây biết hắn đã đạt đến Kim Đan hậu kỳ đỉnh phong, cũng chính là vị phó hội trưởng kia.

Lão giả cất giọng ồm ồm khó nghe:

- Thật to gan, các người là ai? Dám đến nơi này cướp dâu, có phải là sợ mạng quá dài hay không?

Dương Thiên chẳng thèm bận tâm lão già đang nói gì, hắn nói nhỏ vào tai Hạo ca:

- Mặc kệ đám người kia làm gì, người từ nơi này trực tiếp đi thẳng đến chỗ Irena và cầu hôn nàng là được.

Hạo ca nhìn những người đang bao vây mình, có hơi e ngại:

- Dương thiếu, thực sự không có vấn đề gì chứ?

- Tin tưởng ở ta. Đã mất công tạo dựng hình tượng thế này, lẽ nào ta lại phá hỏng đi.

Hạo ca dờ khóc dờ cười, hắn đang lo lắng cho an nguy của mình, Dương Thiên lại chỉ để ý đến hình tượng. Bất quá, Dương Thiên đã nói thì Hạo ca

cũng sẽ làm theo. Trải qua nhiều chuyện, Dương Thiên trong mắt hẳn tựa như thần thánh, không gì không làm được.

Lão giả thấy Dương Thiên không để ý đến mình liền xoay người đi, để lại một câu:

- Giết chết bọn hắn. Nhớ kĩ, làm cho gọn gàng, đừng để lễ cưới của con trai ta nhuốm máu.

- Tuân lệnh.

Gần 20 người đồng thời lao lên, khi thế hung mãnh như muốn ăn tươi nuốt sống đám người Dương Thiên. Mã Mãnh cùng Mã Đạt gương mặt bình thản, giữ vững tư thế mà Dương Thiên đã yêu cầu bọn hắn. Nói đi nói lại, tất cả cũng là vì món phi hành pháp bảo kia.

Hạo ca bị khí thế chén ép, lui nhẹ về phía sau một bước. Dương Thiên một tay đặt lên lưng hắn ngăn cản, tay còn lại cầm Phá Thiên hướng lên trời, thàn nói:

- Thượng phẩm Tiên Bảo lại dùng để giết vài tên Trúc Cơ kỳ tiểu tu sĩ, ủy khuất cho người rồi.

Ngón trở bóp cò, từ nòng súng bay ra 20 quang điểm màu trắng, bằng tốc độ mắt thường không nhìn thấy được bay đến chỗ đám Trúc Cơ kỳ kia. Quang điểm vừa chạm, gần 20 người biến mất, giống như bị bốc hơi khỏi thế giới này.

Im lặng, lần này cả lễ đường bị một chiêu của Dương Thiên hù dọa đến không thốt nên lời. Dương Thiên thu lại Phá Thiên, bình thản nói:

- Lão già kia nói rất đúng, đây là hôn lễ, để nó nhuốm máu sẽ không được tốt lắm a.

Lão giả xoay người lại, vẻ mặt đã âm trầm:

- Rốt cuộc các người là ai?

- Ăn cướp.

Dương Thiên tùy tiện đáp một câu rồi đẩy lưng Hạo ca, ý bảo hắn bước đi. Hạo ca từ trong trấn kinh thoát ra, nhìn Dương Thiên gật đầu, hướng về phía Irena đi đến.

Từ khi nhìn thấy Hạo ca, Irena còn tưởng là mình đang nằm mơ. Giờ phút này, nhìn thấy hắn đang từng bước đi về phía nàng, Irena hai tay che miệng, cố gắng ngăn mình khóc to. Nhưng nước mắt từ hai khóe mắt chảy dài xuống. Có điều, đây đều là những giọt nước mắt hạnh phúc.

Nhận thấy sự xem thường trong mắt Dương Thiên, lão giả kia đã tức giận đến cực độ. Hắn đường đường là phó hội trưởng Khai Quang, dưới một người mà trên vạn người, ai dám xem thường. Lão giả dùng cây gậy trên tay đập mạnh xuống đất, ra lệnh:

- Tất cả Kim Đan kỳ đồng loạt ra tay, Trúc Cơ kỳ dùng viễn trình pháp thuật, nhất định phải giết chết 4 kẻ này. Ai nào lấy được đầu của tên cầm súng ngắn, ta sẽ nhận hắn làm đệ tử chân truyền, kế thừa toàn bộ y bát.

Nghe được những lời này, cả lễ đường sôi trào, "đệ tử chân truyền, kế thừa toàn bộ y bát", lời này có ý nghĩa gì? Chỉ cần đầu óc bình thường sẽ hiểu được, đệ tử chân truyền của phó hội trưởng, tương lai thấp nhất cũng sẽ kết đan thành công, trở thành tu sĩ Kim Đan kỳ, được vạn người ngưỡng mộ. Tiền tài, danh vọng, mỹ nữ, người muốn gì được đó.

Người chết vì tiền, chim chết vì mồi. Giải thưởng lớn như vậy, dùng tính mạng đánh đổi cũng đáng giá. Rất nhiều người ở đây có suy nghĩ này. Cả lễ đường gần ngàn người đồng loạt ra tay, Kim Đan kỳ theo hiệu lệnh xông

vào tấn công. Thậm chí có vài tên Trúc Cơ sơ bị tranh công cũng lao vào theo.

Pháp bảo, pháp thuật muôn màu muôn vẻ bay đến, Hạo ca sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn cắn răng bước tiếp. Hắn tin mọi thứ đã có Dương Thiên lo liệu.

Irena thì không bình được như Hạo ca, trông thấy cảnh này, tim nàng thiếu chút nữa ngừng đập. Người mà nàng yêu nhất, tưởng chừng đã chết lại xuất hiện trước mặt nàng. Vừa xuất hiện lại sắp bị người ta đánh chết, nàng làm sao có thể chịu đựng được. Không cần sự chỉ đạo của lý trí, thân thể Irena dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía Hạo ca. Những tên kia chỉ một mực chú ý đến Dương Thiên, cũng không ngăn cản nàng. Chỉ có Hank phát hiện, vội phóng theo cố giữ Irena lại.

Dương Thiên gật đầu hài lòng, bao nhiêu công sức của Hạo ca thật không uổng phí, mỹ nữ tên Irena này xứng đáng để hắn làm vậy. Hank đang sắp nắm được tay Irena thì cả người khựng lại, dường như bị thứ gì kiềm chế khiến hắn đứng yên bất động, chỉ có thể hét QcjlBg4 to:

- Irena, mau quay lại đi, ta mới là chồng của ngươi.
- Thật xin lỗi, ngươi không phải.

Để lại một câu như nhát dao đâm vào tim Hank, Irena lao đến, ngã vào trong ngực Hạo ca. Cùng lúc này, vô số loại pháp thuật, pháp bảo đã đổ xuống. Một tiếng nổ khổng lồ khiến đảo Atlas rung chuyển. Không chỉ lẽ đường, những ngôi nhà gần đó cũng bị đánh nát, tạo thành một cái hố sâu gần trăm mét. Vài tên Trúc Cơ sơ kỳ dừng gần trực tiếp bị dư chấn đánh nát, chỉ còn lại vết máu tung tóe ở vài nơi. Hàng trăm tên Trúc Cơ kỳ liên thủ với hơn 15 tên Kim Đan kỳ, uy lực có thể nói là khủng bố. Nếu không phải có đại trận bảo hộ làm giảm lực công kích, sợ rằng thiệt hại còn lớn hơn rất nhiều.

Khói bụi tan đi, ở giữa hố to hiện ra một trụ đá, 5 người vẫn an nhiên đứng trên đó, quần áo sạch sẽ không dính chút bụi bẩn nào. Dương Thiên che miệng ngáp dài:

- Công kích quá yếu, các người kẻ yếu nhất cũng đã Trúc Cơ, mạnh nhất là Kim Đan kỳ đỉnh phong. Tại sao so với Luyện Khí kỳ Newbie còn kém hơn a.

Mọi người chấn kinh, nhiều hơn nữa là hoảng sợ. Đối mặt với công kích bậc đó vẫn bình an vô sự, những tên cướp này tu vi đã đạt đến mức nào. Một vài người có hiểu biết dường như đã nghĩ ra điều gì đó, không nói hai lời vội xoay người bỏ trốn. Lỡ như vị đại nhân kia ra tay, bọn họ đến xương cốt cũng khó bảo toàn a.

Phó hội trưởng cầm trên tay mảnh áo chú rể bị cháy, hai mắt đỏ ngầu. Do trúng phải Định Thân Thuật của Dương Thiên, Hank không thể lùi lại né tránh, cuối cùng bị đánh thành cặn bã. Phó hội trưởng gần như phát điên, đang chuẩn bị phát động đợt công kích tiếp theo thì từ đằng xa đã vọng đến âm thanh lạnh lùng:

- Dừng tay.

Âm thanh này không mang theo chút uy hiếp nào, nhưng khi đến tai phó hội trưởng lại khiến hãn cả người run rẩy, thiếu chút nữa từ trên không rơi xuống. Vài giây sau, bốn bóng người từ phía xa bay đến, đứng chặn ngay trước người phó hội trưởng. Hãn vội cuối đầu nói:

- Thuộc hạ Frank tham kiến hội trưởng, hai vị hộ pháp, còn đây là...

Người còn lại Frank không rõ, trên đầu hãn đội một cái mũ trùm có tác dụng che đậy thần thức. Tu vi tên này rõ ràng vừa mới đột phá Kim Đan trung kỳ, khí tức trên người vẫn còn hỗn loạn. Bất quá, có thể đi chung với Hội Trưởng đại nhân, Frank dường như không dám xem thường hãn. Người kia nghe Frank hỏi, mở miệng đáp:

- Phó hội trưởng, người không nhận ra giọng nói của ta sao?

Frank kinh ngạc, hô nhỏ:

- Người là Văn...

Hội Trưởng khoát tay:

- Đừng nói những lời vô ích, chúng ta còn chuyện quan trọng hơn phải xử lý.

Văn Ngữ cùng Frank liền im lặng, bọn hắc đối với vị Hội Trưởng thần bí này chín phần là sợ hãi, còn lại một phần là kính nể. Lời hắc nói ra là mệnh lệnh tuyệt đối, ai dám có nửa lời phản đối chắc chắn phải chết. Frank có chút tò mò, không biết Hội Trưởng so với thanh niên cầm súng kia, ai lợi hại hơn ai?

Toàn bộ ánh mắt của thành viên Khai Quang tập trung về phía Hội Trưởng. Đây là nhân vật tồn tại trong truyền thuyết, bọn hắc gia nhập Khai Quang đã rất lâu nhưng lần này là lần đầu tiên được nhìn thấy hắc.

Đối với những ánh mắt tràn đầy nghi hoặc kia, Hội Trưởng không chút để tâm. Toàn bộ sự chú ý của hắc đều đặt ở trên người Dương Thiên:

- Không biết ta phải gọi người là Dương Thiên hay Dương thiếu đây?

PS: Buổi tối sẽ có thêm 1 chương nữa.:))

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 272: Trêu Đùa Hội Trưởng

Hội Trưởng vừa hiện, một câu nói của hắn đã khiến cho toàn trường lần nữa bùng nổ. Dương Thiên, cái tên này nặng đến mức nào, bọn họ sao có thể không biết. Cuộc chiến sắp chính thức bùng nổ, tin tức về những đại nhân vật tham dự cũng dần sáng tỏ. Đương kim thiên hạ, cầm đầu chính là 3 vị Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ: Huyết Thần, Từ Thanh, Dương Thiên.

Huyết Thần cầm đầu Ma môn, mưu đồ thôn tính thế giới. Từ Thanh đại diện cho phe chính nghĩa chống lại hắn. Về mặt hình thức, Dương Thiên và Khai Quang giống nhau, đều thuộc về phe trung lập. Ít nhất cho đến lúc này là vậy.

Bỏ qua cuộc chiến đó, Dương Thiên chính là Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ. Đại nhân vật bậc này lại đến đây cướp dâu, thật khiến cho người khác khó có thể tin nổi. Nhưng ngoài lời giải thích này ra, bọn họ lại không nghĩ ra ai lại có khả năng dưới sự tấn công của hàng trăm tu sĩ Trúc Cơ và Kim Đan kỳ mà vẫn bình yên vô sự.

Trong Tu Chân giới có lời đồn, Dương Thiên trước nay ham mê nữ sắc, hành sự lại tùy hứng, tâm trạng không tốt liền diệt đi một đại gia tộc, Văn gia là ví dụ điển hình. Đương nhiên, đây là do Văn gia cố ý tung tin đồn để lấy cớ đến tổng bộ Khai Quang lần trốn sự truy sát của Âm tổ mà thôi. Dựa theo giải thích này, Dương Thiên vì chú ý đến sắc đẹp của Irena nên bất chấp mọi thứ, chạy đến nơi này cướp dâu. May mắn Dương Thiên không thi triển Độc Tâm Thuật, bằng không những người này đã chết hàng chục lần rồi.

Kinh ngạc qua đi, Frank trong lòng thầm hô may mắn. Nếu không phải Hội Trường kịp thời ngăn cản, lúc này hẳn chắc đã chết một cách vô ích. Cái chết của Hank đã bị hắt ném ra khỏi đầu, tính mạng mới là quan trọng nhất, muốn báo thù cũng phải lo giữ mạng trước đã. Huống hồ, Frank chưa điên cuồng đến mức tìm Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ báo thù. Hắn không có tư cách đó.

Dương Thiên bước lên, vỗ vai Hạo ca, cười với nữ nhân đang ở trong ngực hắn:

- Người gọi là Irena?

Được Dương Thiên hỏi đến, Irena dùng ánh mắt tôn kính nhìn hắn, khẽ nói: “vâng”. Sức mạnh của nam nhân này xứng đáng nhận được sự tôn kính của nàng.

- Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó, cứ xem ta là bằng hữu bình thường là được rồi. Các người lui ra phía sau, mọi chuyện tiếp theo để ta lo liệu.

Hạo ca hiểu ý gật đầu, lùi về phía sau, đứng sát hai người Mã Đạt. Mã Mãnh cùng Mã Đạt làm tư thế phòng thủ, gắt gao nhìn đám người đang ở trên không kia. Trận chiến ở tầng thứ này, bọn hắn không có tư cách xen vào. Đừng nói những tên Kim Đan kỳ kia, hàng trăm tên Trúc Cơ kỳ đồng loạt ra tay đủ để đánh bọn hắn thành cặn bã trong vài giây.

Dương Thiên ngẩng đầu lên nhìn Hội Trường ở đằng xa kia, bình thản nói:

- Người đã đoán ra?

Hội Trường lắc đầu:

- Ta vốn dĩ không cần đoán.

Hắn vừa nói vừa đánh mắt về phía Văn Ngữ khiến tên này run nhẹ, không tự chủ lùi lại phía sau vài bước. Dương Thiên cười nói:

- Thì ra là nhờ hắn, người là thái thượng trưởng lão của Văn gia đúng không? Tên gọi...hình như là Văn Ngữ thì phải.

Văn Ngữ dung tay tháo mũ trùm đầu xuống, để lộ mái tóc màu đỏ thẫm, gương mặt dị dạng. Hắn là do trong quá trình đột phá gặp chút khó khăn. Hắn chấp tay chào lại:

- Được Dương thiếu nhớ đến, thật là vinh hạnh lớn của ta.

Dương Thiên châm chọc:

- Người tại sao lại thành bộ dạng này, người không ra người, ma không ra ma. Ta nhớ lần trước người trốn chui trốn nhủi như con chuột vẫn còn dễ nhìn hơn a.

- Người...

Hội Trưởng trừng mắt hừ nhẹ, Văn Ngữ vội lui ra phía sau. Mặc kệ tức giận đến mức nào, hắn còn kém Dương Thiên rất nhiều, đây là sự thật không gì thay đổi được.

- Dương Thiên, tài đả kích người khác của người rất khá.

- Bình thường. Đúng rồi, ta thích được gọi là Dương thiếu hơn, người cũng không đủ tư cách để gọi tên ta.

Trái với dự đoán của mọi người ở đây, Hội Trưởng không giận mà vẫn lạnh lùng nói:

- Dương thiếu hôm nay đại giá đến Khai Quang, không biết có việc gì chỉ giáo?

- Người nhìn quanh cảnh này con chưa rõ sao? Để ta nhắc lại một lần nữa, chúng ta đến đây để cướp dâu. Hình như chú rể đã bị các người giết chết, vậy thì không thể gọi là cướp dâu nữa rồi.

- Nếu mọi việc đã kết thúc, Dương thiếu có thể rời đi được rồi. Nơi này quá nhỏ bé, không đủ để chứa chấp đại nhân vật như người.

Dương Thiên bất mãn:

- Muốn đuổi khách? Vốn dĩ ta định rời đi, nhưng sau câu nói này của người ta quyết định đổi ý. Trên hòn đảo này có thứ gì quý giá mau đem hết ra đây, bằng không ta sẽ bứng gốc thần thụ kia về làm giá treo xích đu. Cao như vậy, đủ để treo vài trăm chiếc a.

- Dương Thiên, người đừng quá đáng.

Phật cũng có 3 phần nộ khí, dưới mồm mép của Dương Thiên, hắc thực sự đã động nộ. Nếu không phải e ngại tu vị của Dương Thiên, hắc đã sớm ra lệnh cho Khai Quang toàn lực tiêu diệt kẻ địch, cần gì phải nhiều lời vô ích. Nói vậy cũng không có nghĩa là Hội Trưởng sợ Dương Thiên, đảo Altas và Thất Tinh Đảo tập trung hơn 40 tên Kim Đan kỳ, vài trăm tên Trúc Cơ kỳ, chưa kể đến còn có Thực Thi Thụ chống lưng. Trong trường hợp hai bên xung đột, Hội Trưởng nắm chắc 10 phần có thể tiêu diệt Dương Thiên, chỉ có điều tổn thất quá lớn, hắc không muốn vì một phút nóng vội mà hủy đi cơ nghiệp hao tổn hàng trăm năm để xây dựng lên.

- Ấy, tức giận rồi sao. Ta còn tưởng người bị vô cảm. Còn biết tức giận là tốt rồi.

- Dương Thiên, rốt cuộc người muốn làm gì. Đừng tưởng Khai Quang bọn ta sợ người. Nơi này có gần 50 tên Kim Đan kỳ, hàng nghìn Trúc Cơ kỳ đang tiềm tu. Chỉ cần ta ra lệnh, dù người có là Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ cũng khó toàn mạng rời đi.

Hội Trưởng cố ý nói quá số lượng lên để hù dọa Dương Thiên. Đáng tiếc, hành động này của hắn trong mắt Dương Thiên lại giống như một trò hề. Có bị hù dọa cũng là đám người phía sau lưng Dương Thiên mà thôi.

Hai người Mã Đạt da đầu tê lên, bọn họ cũng không nghĩ đến thực lực của Khai Quang lại cường đại đến mức này. Cộng thêm những thành viên ở bên ngoài, tổng thể chiến lực đã ngang hàng với Âm tổ. Dưới sự trợ giúp của thần thụ, một thời gian nữa chắc chắn sẽ vượt qua Âm tổ, bước vào hàng ngũ đại thế lực. Mã Mãnh bước lại gần Dương Thiên, nói nhỏ:

- Dương thiếu, cô dâu đã cướp được, hay là chúng ta mau rời đi thôi.

- Người sợ?

Mã Mãnh thật thà đáp:

- Nghe những số liệu do Hội Trưởng vừa nói, ai cũng sẽ sợ hãi. Bọn ta cũng không ngờ thực lực của Khai Quang cường đại như vậy. Sau khi trở về nhất định phải bẩm báo lên tộc trưởng, đề phòng đám người này.

- Ta nhớ người cũng là một thành viên của Khai Quang?

Mã Mãnh cười khố:

- Sau hôm nay thì không phải nữa. Bọn ta...

- Các người yên tâm, không cần sợ bọn hắn ghi hận. Vì sau hôm nay sẽ không còn Khai Quang nữa.

Mã Mãnh trợn mắt, lắp bắp:

- Dương thiếu, người, người muốn...

- Ta đã nói rất rõ, lui về phía sau đi. Chuyện này không cần các người nhúng tay vào.

Mã Mạnh yên lặng vài giây rồi lùi lại, đã phóng lao thì phải theo lao. Đối mặt với tổ chức Khai Quang khủng bố kia, bọn hắn chỉ có thể dựa vào Dương Thiên, cãi lại hắn đồng nghĩa với cái chết. Nghĩ là vậy nhưng Mã Mạnh vẫn ra hiệu cho Mã Đạt, khi có biến cố lập tức bỏ trốn. Hai người bọn họ cho rằng, phần thắng của Dương Thiên thực sự rất thấp.

Lời nói của Dương Thiên khá to, những người ở đây hầu hết đều nghe được. Hội Trưởng giọng nói lạnh băng, bên trong chứa thêm mấy phần hỏa khí:

- Người muốn liều mạng cùng với Khai Quang?

Dương Thiên lắc đầu:

- Đương nhiên không phải.

Hội Trưởng ngẩn ra, hắn sống đã mấy ngàn năm vẫn cảm thấy đầu mình có chút không đủ dùng.

- Người muốn gì, mau nói rõ ra đi. Chỉ cần không quá đáng, Khai Quang sẽ cố hết sức thực hiện.

Hội Trưởng nói những lời này, ý tứ nhượng bộ đã rất rõ. Dương Thiên là người điên, dám liều mạng chống chọi lại một lượng lớn tu sĩ cấp cao. Hội Trưởng thì không dám bỏ ra cái giá tương tự. Kẻ thù thực sự của hắn là tam đại thế lực còn lại và Ám tổ, bằng mọi giá phải bảo tồn trước khi đại chiến xảy ra.

Dương Thiên bật cười:

- Ý của ta là, không phải liều mạng, mà là ta đơn phương chém giết các người a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 273: Một Chiêu

- Giết.

Nếu đã không thể thương lượng thì không cần thương lượng nữa, Hội Trưởng lập tức ra lệnh cho thuộc hạ phát động công kích. Hắc vừa dứt lời, một cột lửa khổng lồ đã lướt qua. Hàng loạt tiếng kêu gào thảm thiết vang lên. Vùng trời vốn đang được phủ kín bởi Tu Chân giả xuất hiện một lỗ hổng. Những người đứng ở trung tâm cột lửa đều trực tiếp tan biến không còn dấu vết, những người gần đó cũng bị phỏng rất nặng, rơi rụng khắp nơi trên mặt đất. Dương Thiên đưa Phá Thiên lên miệng, thổi nhẹ nòng súng:

- Ta đã nói, là ta đơn phương chém giết các người. Muốn ta liều mạng, các người còn chưa có tư cách đó.

Chỉ một chiêu duy nhất, chiến lực của Khai Quang đã giảm đi gần một nửa. Hội Trưởng còn chưa kịp định hình xem chuyện gì đã xảy ra, tất cả những Tu Chân giả có mặt đều đã quay đầu bỏ chạy. Đối với bọn họ hiện giờ, mạng sống mới là quan trọng nhất, cái gì mà Khai Quang, chức vị, lợi ích đã bị ném đi thật xa.

Hội Trưởng rất nhanh phản ứng lại, hét to:

- Các người mau dừng lại cho ta, kẻ nào bỏ trốn sẽ được xem là phản bội tổ chức. Bị Khai Quang truy sát cả đời.

Lời nói của hắc bình thường vốn rất có “trọng lượng”, lúc này lại chẳng có ai nghe lọt tai. Không có bất kỳ người nào tuân theo mệnh lệnh mà quay

lại. Khai Quang muốn truy sát bọn ta? Chờ các người sống sót qua chuyện này hẳn nói. Tên Dương Thiên này, so với truyền thuyết còn đáng sợ hơn a.

Tu Chân giả toàn lực bỏ trốn, tốc độ quả thực rất nhanh. Chưa đầy một phút sau, chỉ còn lại bốn người Hội Trưởng đứng giữa không trung. Dương Thiên lại một lần nữa lên tiếng:

- Người gọi là gì?

- Ta?

- Đúng vậy, ta hỏi tên người là gì? Gọi Hội Trưởng có điểm không quen miệng.

Tuy không hiểu vì sao Dương Thiên lại hỏi tên hẳn, Hội Trưởng vẫn trả lời:

- Mạc Cường.

- Ủm, Mạc Cường. Đám người kia sắp rời khỏi đảo Atlas rồi, người còn chưa định hành động sao?

Trong lòng Mạc Cường nổi lên dự cảm xấu:

- Người muốn nói chuyện gì?

Dương Thiên đánh mắt về phía gốc Thực Thi Thụ khổng lồ ở đằng xa:

- Chuyện này người chắc phải rõ hơn ta.

Mạc Cường lắp bắp:

- Người, người làm sao biết được?

- Chút tiểu xảo vặt vãnh, chỉ đủ lừa gạt vài tên vô danh tiểu tốt. Đừng nói Thực Thi Thụ biến dị, cho dù là Thiên Ma Thụ, Ma Hóa Thần Thụ... ta đều

đã thấy qua.

Mạc Cường cố giữ vẻ ngoài lạnh lùng, trong lòng lại nổi lên sóng to gió lớn. Thiên Ma Thụ với hãn là một danh tự rất mới, nhưng Ma Hóa Thần Thụ thì đã được nghe Huyết Thần vô tính nhắc đến. Nói cho dễ hiểu, Thực Thi Thụ biến dị chẳng qua là phiên bản lỗi của Ma Hóa Thần Thụ.

Cả thiên địa chỉ có 3 gốc Ma Hóa Thần Thụ sinh trưởng ở những nơi vô cùng đặc biệt. Rễ cây xuyên qua hư không, hấp thu Thiên Ma Khí, không ngừng lớn mạnh. Bất cứ người nào tiến lại gần Ma Hóa Thần Thụ, lập tức sẽ bị ma khí đồng hóa, trở thành Ma Nô. Kể cả bản thể của Huyết Thần khi xưa cũng rất e ngại loại ma thụ này. Chỉ vài dòng thôi đã nói lên được sự kinh khủng của Ma Hóa Thần Thụ.

Nếu Dương Thiên thực sự đã từng trông thấy Ma Hóa Thần Thụ mà vẫn sống sót, tu vị của hãn chắc chắn không dừng lại tại Nguyên Anh kỳ. Nghĩ đến đây, da đầu Mạc Cường tê dại, tồn tại kinh khủng bậc này sao lại xuất hiện tại một nơi chim không thèm ị như địa cầu. Những thông tin về thân thể của Dương Thiên đều là sai lệch, một ý nghĩ khác xuất hiện trong đầu khiến Mạc Cường thiếu chút nữa từ trên không trung ngã xuống đất? Chẳng lẽ Dương Thiên cũng giống như vị đại năng kia, vì một lý do gì đó mới xuyên phá vị diện, đến trái đất sinh sống?

- Đại nhân, ta, ta, ta...

- Ấy, đoán được rồi sao. Sống hơn hai nghìn năm không uống phí, kiến thức so với đám Tu Chân giả kia mạnh hơn rất nhiều. Bất quá ta vẫn phải nói trước, ta không có ý định tha mạng cho người.

Mạc Cường cấp tốc hạ xuống đất, hai chân quỳ xuống, liên tục dập đầu. Ba người phía sau trợn mắt há mồm, Mạc Cường trong mắt bọn họ là tồn tại gần như vô địch, bây giờ trước mặt Dương Thiên lại trở thành dạng này. Trong thời gian ngắn, ai cũng khó có thể chấp nhận được. Mạc Cường

không có tâm trạng để ý ba người phía sau nghĩ gì, hắn vừa lạy vừa van xin:

- Đại nhân, là ta sai, ta không nên đắc tội với ngài. Ta so với heo chó cũng không bằng. Xin đại nhân tha cho ta một mạng, ta hứa từ này về sau sẽ ẩn cư, sống nốt những năm tháng còn lại, không tham gia đến cuộc chiến của các đại thế lực nữa.

Dương Thiên lắc đầu:

- Nhiều lời vô ích. Chỉ dựa vào những gì người và gốc Thực Thi Thụ kia đã làm, các người đáng chết vô số lần. Đừng nói ta ỷ lớn hiếp nhỏ, người còn một cơ hội cuối cùng, sử dụng toàn bộ thủ đoạn ẩn dấu của mình đi.

Hai mắt Mạc Cường lóe lên một tia quyết liệt. Hắn đã sống hai nghìn năm, đủ để biết được cần phải làm gì trong tình huống này. Cầu xin không được, chỉ còn cách dùng toàn lực ứng chiến, hi vọng đổi lấy một phần sinh cơ.

Suy nghĩ và hành động cùng lúc, Mạc Cường cả người phóng lên, dùng toàn lực bay về phía Thực Thi Thụ. Ba người kia vội vã đuổi theo, Dương Thiên cường đại đến mức khó tin, đi theo Mạc Cường là hi vọng sống duy nhất.

Dương Thiên cũng không vội đuổi theo, hắn đưa tay điểm nhẹ về phía trước một cái, Phi Linh Chu lập tức hiện ra.

- Cho bọn hắn ít thời gian chuẩn bị, Chúng ta lên thuyền nghĩ ngơi một lát.

Dương Thiên nói xong liền nhảy lên Phi Linh Chu. Bốn người còn lại giống như cái xác không hồn, được hắn dùng Khống Vật Thuật đưa lên theo. Khi mọi người đã yên vị, Dương Thiên mới phát ra một đạo Thanh Tâm Chú đánh thức bọn họ, cười nói:

- Các người cần gì phải ngạc nhiên đến mức độ này.

Hai người Mã Đạt dưới tác dụng của Thanh Tâm Phù, tâm thần đã yên ổn lại phần nào, hỏi:

- Dương thiếu, một chiêu kia của người quá mức kinh hãi thế tục. Bọn ta không cách nào giữ được bình tĩnh.

- Đúng vậy, pháp bảo kia rốt cuộc là thứ gì, uy lực lại mạnh đến mức đó.

- Thực Thi Thụ, Thiên Ma Thụ, Ma Hóa Thần Thụ là loại cây gì mà lại khiến Mạc Cương Hội Trưởng hoảng sợ đến như vậy.

...

- Dừng.

Hàng loạt câu hỏi được đưa ra khiến Dương Thiên cảm thấy có chút nhức đầu.

- Các người tu vị còn quá thấp, những chuyện này không biết thì tốt hơn.

Hai người im lặng, Dương Thiên nói không sai, đối với tu sĩ Trúc Cơ kỳ như bọn họ, biết những chuyện này chỉ khiến đạo tâm bị ảnh hưởng. Giống như chuyện một tên vừa đạt đến Trúc Cơ lại một lòng hướng đến Nguyên Anh. Chỉ nghĩ đến những thứ xa vời mà quên đi đến cái trước mặt, gần gũi thì mãi mãi cũng không thể nào đột phá Kim Đan được.

Irena rời khỏi ngực Hạo ca, hai mắt to tròn nhìn Dương Thiên:

- Đại nhân, ta...

Dương Thiên mỉm cười:

- Gọi ta là Dương Thiên là được rồi. Người có việc gì muốn biết cứ nói, ta sẽ tận tình trả lời.

Mã Mãnh cùng Mã Đạt méo mặt, đây chính là trọng sắc khinh bạn mà người đời vẫn thường nói hay sao?

Irena có chút thụ sủng nhược khinh, một đại nhân vật như Dương Thiên lại nói chuyện hòa ái khiến nàng khó tiếp thu được. Dương Thiên tiếp tục nói:

- Ta và Hạo ca cũng xem như là bằng hữu, ta gọi hắn một tiếng tiểu Hạo, gọi người là đệ muội, không có vấn đề gì chứ?

- Đương nhiên là được.

- Tốt, đệ muội, người có gì muốn biết thì mau hỏi đi.

Một tiếng “đệ muội” của Dương Thiên khiến khoảng cách giữa 2 người kéo gần không ít. Irena cũng đã đỡ e ngại hẵn hơn, mở miệng hỏi:

- Dương Thiên đại ca, ta muốn biết đám người kia đang muốn làm chuyện gì, cha mẹ của ta có bị ảnh hưởng gì không?

- Cha mẹ của người có trong đám Tu Chân giả lúc nãy sao?

- Không có, hai người bọn họ đang bế quan, người đến tham dự là đại bá của ta.

Dương Thiên thở ra một hơi:

- May mắn, thiếu chút nữa lỡ tay giết chết bọn hắn, đại bá của người không có vấn đề gì chứ?

Irena lắc đầu:

- Khi này ta thấy hắc rời đi, chắc là vẫn ổn.

- Vậy được, để ta giải thích cho người chuyện tên Mạc Cường kia đang làm. Trước tiên phải nói về gốc Thực Thi Thụ biến dị kia, nó vốn là...

...

Trong lúc Dương Thiên đang cùng bốn người trò chuyện, tại một hòn đảo nhỏ, Huyết Thần đang tĩnh tọa trên không, dưới chân hắc vẫn là một hồ máu đỏ rực. Do sự kiện Âu Phong tìm đến lần trước, Huyết Thần đã dời chỗ khôi phục đến đây.

Đột nhiên không gian phía trên đầu hắc hiện lên vài gợn sóng, Liễu Hạc từ trên rơi xuống, một chân quỳ xuống:

- Đại nhân, xảy ra chuyện lớn rồi.

PS: Đã chơi thì phải chơi cho đã, lý do chỉ vậy thôi.:))

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 274: Tin Tưởng Dương Thiếu

Huyết Thần thanh âm bình thản, ẩn chứa vài phần tức giận:

- Liễu Hạc, ta đã nói với người là ta đang trong giai đoạn quan trọng để khôi phục tu vị. Nếu không có chuyện gì quan trọng thì tuyệt đối đừng tới làm phiền. Nhưng hình như những lời nói đó người không nghe lọt tai thì phải?

Vừa nói, uy áp trên người Huyết Thần toàn bộ tập trung vào người Liễu Hạc khiến hắc thiếu chút nữa nằm gục trên mặt đất. Liễu Hạc cố gắng chống cự lại uy áp, từng sợi gân hiện trên mặt chứng tỏ nỗ lực của hắc. Huyết Thần chỉ còn cách thời kỳ toàn thịnh một bước nhỏ nữa, hắc đã đạt đến Nguyên Anh trung kỳ, uy áp ở cấp bậc này, không phải thứ một Kim Đan hậu kỳ đỉnh phong như Liễu Hạc có thể chịu đựng được.

May mắn, Huyết Thần chỉ muốn hù dọa Liễu Hạc, uy áp kia tồn tại trong vài giây rồi biến mất. Để lại Liễu Hạc ngã trên mặt đất, miệng thở dốc. Lúc này Huyết Thần mới nhàn nhạt nói:

- Nói, có chuyện gì khiến người cả gan cản trở quá trình khôi phục của ta?

Liễu Hạc đối với hành động của Huyết Thần không dám có lời dị nghị. Thế giới này cường giả vi tôn, kẻ mạnh hơn có quyền quyết định tất cả. Huyết Thần mạnh hơn hắc, ít nhất hiện tại là vậy. Liễu Hạc từ từ ngồi dậy, hai chân quỳ xuống, cung kính đáp:

- Bẩm Huyết Thần đại nhân, đại sự không ổn. Dương Thiên đã đến đảo Altas, hiện đang...

Liễu Hạc chưa nói hết câu đã vội dừng lại, bể máu ngay trước mặt hắt sôi lên sùng sục. Điều này đại biểu Huyết Thần đang vô cùng tức giận.

- Người nói cái gì?

Cổ áp chế sợ hãi, Liễu Hạc nhắc lại:

- Ta nói Dương Thiên đang quấy phá ở đảo Altas...

Một tiếng nổ vang lên, bể máu bên dưới Huyết Thần hoàn toàn bạo liệt, máu tươi văng tung tóe. Huyết Thần há to miệng, một luồng hấp lực cực mạnh từ trong đó phát ra, toàn bộ máu tươi nhanh chóng bị hút vào trong. Huyết Thần cả người phóng lên cao, để lại một câu “theo ta” rồi biến mất. Liễu Hạc vội dừng tốc độ toàn lực theo sát phía sau.

Rời khỏi kết giới của hòn đảo, Huyết Thần gặp phải một người áo đen đang đứng chờ sẵn. Tay phải Huyết Thần lập tức bao phủ huyết khí, đang muốn ra tay tiêu diệt kẻ ngăn đường thì Liễu Hạc đã hô to:

- Mau dừng tay, hãn là phó hội trưởng Khai Quang đến đây để báo tin.

Huyết Thần dừng lại, huyết khí trên tay tán đi, hãn gằn giọng:

- Người là phó hội trưởng Khai Quang?

- Huyết Thần đại nhân, ta gọi là Đỗ Bạch.

- Có gì trên đường đi hãn nói, ta phải lập tức đến Khai Quang, tránh cho Dương Thiên đem nó hủy đi?

- Hủy?

Đỗ Bạch rất ngạc nhiên, theo suy nghĩ của hắn, Dương Thiên tuy mạnh nhưng muốn một mình chống lại Khai Quang là chuyện không thể. Sau khi Mạc Cương hiện thân, hắn liền thông qua trận pháp truyền tống tìm đến Liễu Hạc báo tin. Mục đích chính là tránh cho đôi bên lưỡng bại câu thương. Những gì Huyết Thần vừa nói hình như có gì đó không đúng a.

Huyết Thần không có tâm trạng giải đáp nghi vấn trong lòng Đỗ Bạch, hắn dùng toàn lực phóng đến trận pháp truyền tống, hi vọng đến kịp lúc. Trong trận chiến lần này, Khai Quang là nhân tố không thể thiếu, bọn hắn cùng Ma môn ngấm ngầm cản trở Ám tổ cùng ba đại thế lực còn lại tìm ra vị trí của Huyết Thần. Nếu tổ chức này bị tiêu diệt, Ma môn chắc chắn sẽ lâm vào thế yếu, không tự giữ được mình. Bốn đại thế lực kia sẽ nhân cơ hội này, điều động toàn bộ lực lượng tấn công hắn. Huyết Thần vẫn chưa đột phá Nguyên Anh hậu kỳ, đến lúc đó hắn chỉ còn con đường chết.

Liễu Hạc cùng Đỗ Bạch liền cố hết sức đuổi theo phía sau. Nguyên Anh trung kỳ đại tu sĩ toàn lực phi hành, bọn hắn có thể đuổi kịp sao? Câu trả lời đương nhiên là phủ định, chưa đến 3 giây, hai người đã mất dấu của Huyết Thần. Liễu Hạc tốc độ chậm lại, Đỗ Bạch bay đến sát bên hắn, nói:

- Để Huyết Thần đại nhân đến trước lo liệu mọi chuyện, ta với người không cần gấp.

Đỗ Bạch cười nhạt:

- Gấp thì có tác dụng gì sao?

Liễu Hạc nhún vai, Đỗ Bạch lại tiếp tục hỏi:

- Liễu Hạc, người nói cho ta biết, tại sao Huyết Thần đại nhân lại lo lắng như vậy? Dương Thiên có mạnh cũng chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, chẳng lẽ hắn có thực lực hủy đi Khai Quang sao?

Liễu Hạc thở dài:

- Việc đã đến nước này, ta sẽ không tiếp tục dẫu người nữa. Thực ra Dương Thiên không phải là Nguyên Anh sơ kỳ.

- Không phải Nguyên Anh sơ kỳ?

Đỗ Bạch hét to, đây đúng là tin động trời a. Dựa vào những gì Dương Thiên đã thể hiện, hẳn chắc chắn là Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ. Nếu không phải sơ kỳ, lẽ nào là trung kỳ, thậm chí hậu kỳ. Nghĩ đến đây, mặt của Đỗ Bạch đã tái mét. Liễu Hạc gật đầu:

- Chắc người cũng đã đoán ra phần nào. Dương Thiên chính là Nguyên Anh hậu kỳ. Đây là lý do Huyết Thần đại nhân dù đã khôi phục tu vị Nguyên Anh trung kỳ vẫn không dám động đến hắn.

- Chuyện này...

...

Trong khi Huyết Thần lòng như lửa đốt, Dương Thiên đang nhàn nhã uống trà, thuận tiện giải đáp khuất mắt cho Irena.

Nghe được đầu đuôi sự tình, sắc mặt bốn người tái nhợt, không ngờ Khai Quang lại là một tổ chức như vậy. Hai người Mã Đạt quỳ xuống trước mặt Dương Thiên, cầu xin:

- Dương thiếu, từ đầu bọn ta đã theo người đến đây, không có công lao cũng có khổ lao. Mong người khoan dung...

Irena thấy vậy cũng lao ra, quỳ xuống nói:

- Dương Thiên đại ca, mong người giúp đỡ bọn ta.

Dương Thiên ngăn ra:

- Dừng, các người muốn gì thì mau nói rõ, ta cũng không có sử dụng Độc Tâm Thuật a.

- Bọn ta muốn xin Dương thiếu hóa giải ma khí trong người. Bằng không khi Mạc Cường Hội Trưởng kích hoạt Thực Thi Thụ, ta và Mã Mãnh sẽ trở thành ma đầu không có tính người.

- Còn có cha mẹ, đại bá cùng những người trong gia đình ta. Bọn họ tuy hành sự có hơi cực đoan nhưng đều là người tốt. Xin Dương Thiên đại ca...

Dương Thiên phát tay:

- Các người đứng lên đi, chỉ là chút việc vặt, cần gì phải van xin như vậy?

Ba người nhìn nhau cười khổ, đại sự an nguy đến tính mạng của bọn hắn và người thân, trong mắt Dương Thiên lại trở thành “việc vặt”. Người đừng tiếp tục đả kích người khác nữa có được hay không?

Dương Thiên cong tay búng ra ba tia sáng màu xanh nhạt lần lượt bay vào người Irena, Mã Đạt, Mã Mãnh. Ba người cảm thấy cơ thể hẫng nhẹ, từng tia khí màu đen bay lên khỏi đỉnh đầu rồi biến mất. Chờ ma khí hoàn toàn tán hết, Dương Thiên nhìn về phía Irena nói:

- Cho ta một giọt máu của người.

Irena ngoan ngoãn nghe theo, nàng lấy chiếc nhẫn đính kim cương trên tay quẹt mạnh, một giọt máu từ trên tay rơi xuống. Giọt máu chưa kịp chạm đất đã dừng lại, thay đổi quỹ tích bay về tay Dương Thiên. Hạo ca trông thấy Irena bị thương, vội mở túi đồ lấy bông băng cùng thuốc ra băng bó cho nàng.

Dương Thiên ngưng tụ thêm một giọt chất lỏng màu xanh nhạt, hòa nhập vào giọt máu kia. Giọt máu sau khi được dung nhập tự động bay ra khỏi

Phi Linh Chu, hóa thành rất nhiều giọt nhỏ hơn, phóng đi khắp đảo Altas cũng Thất Tinh Đảo.

Dẫn Huyết Thuật, lấy máu làm dẫn, thông YDEI7fm qua đó tìm ra những người có cùng huyết thống. Loại pháp thuật này thường được sử dụng để truy tìm tung tích những người trong cùng một gia tộc. Dùng theo cách của Dương Thiên quả thực rất hiếm thấy.

- Đã xong, người có thể yên tâm. Ấy...

Dương Thiên đang nói đột nhiên dừng lại, ánh mắt hần xuyên qua Phi Linh Chu nhìn về phía đằng xa. Thực Thi Thụ đã xuất hiện thay đổi, toàn bộ thân cây bị ma khí bao phủ. Hàng trăm triệu linh hồn đang ngủ say trong Thực Thi Thụ bị đánh thức, phát ra tiếng kêu thê lương vang vọng không gian.

- Quyết định không tệ, nếu người có ý định bỏ trốn, chờ đợi người chính là địa ngục. Ở lại tuy vẫn không có sinh lộ, ít ra ta sẽ cho người được chết thoải mái hơn.

- Đã giết hại hơn trăm triệu người để làm thức ăn cho ma thụ, được siêu thoát dưới tay ta cũng là phúc phận của người.

Nói nhỏ vài câu, Dương Thiên đứng dậy, cả người biến mất khỏi Phi Linh Chu. Irena liền hỏi:

- Dương Thiên đại ca đi rồi sao? Đám người kia rất đông, lại ẩn dấu nhiều thủ đoạn bí mật, liệu hắn có gặp nguy hiểm gì không?

Ba người đồng thanh như một:

- Tin tưởng Dương thiếu.

Ba người trợn mắt nhìn nhau rồi cười phá lên, để mặc cho Irena vẫn chưa hiểu bọn họ vì sao lại cười?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 275: Thực Thi Thụ Hóa Hình

Dương Thiên ngự không phi hành, đứng cách Thực Thi Thụ hơn ngàn mét, nhìn nó từ từ thay đổi hình dạng. Đối diện với ma thụ khổng lồ, Dương Thiên giống như một con kiến, nhỏ bé không đáng nhắc đến.

Thực Thi Thụ rung lắc dữ dội, hàng trăm triệu oán linh trong đó tràn ra. Oán linh tiếp xúc với ánh sáng mặt trời, kêu gào thảm thiết rồi biến mất. Thực Thi Thụ tuy mạnh nhưng hàng trăm triệu oán linh là một con số vô cùng khủng bố. Bằng vào sức của nó, quả thực chưa đủ để áp chế, sử dụng lực lượng này. Ăn quá nhiều tất sẽ tự bạo mà chết, vì vậy Thực Thi Thụ thả ra một lượng lớn oán linh, chỉ giữ lại số lượng nhất định.

Oán linh không có sự bảo vệ của Thực Thi Thụ, vừa thoát ra ngoài liền bị ánh mặt trời thiêu đốt, kêu gào rồi tan biến. Dương Thiên đưa tay lên điểm nhẹ một cái:

- Tịnh Hóa.

Một luồng sáng màu trắng từ tay hắn phát ra, dần biến lớn lên rồi bao phủ lên toàn bộ những oán linh vừa thoát ra. Gương mặt những oán linh này giãn ra, không còn nét đau đớn, dữ tợn, thay vào đó là sự yên bình, hạnh phúc. Dưới Tịnh lực, từng oán linh không chút đau khổ tan biến khỏi thế giới này, tiến vào luân hồi.

Thực Thi Thụ thả ra oán linh, Dương Thiên tịnh hóa đưa bọn hắn vào luân hồi. Việc này cứ lặp đi lặp lại, mãi cho đến khi số lượng oán linh chỉ còn chưa đến 1 triệu, Thực Thi Thụ mới dừng lại. Thân hình nó rung mạnh, ma khí đang phát tán khắp nơi nhanh chóng thu lại, gốc đại thụ chọc trời

dần dần thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một cái cây nhỏ cao chừng 20 cm rơi vào tay Mạc Cường. Mạc Cường lúc này đã hiện nguyên hình, mặt hắn là một cái đầu lâu với hai hốc mắt lõm sâu, hai cánh tay toàn xương trắng được bao phủ bởi thi khí màu xám.

Mạc Cường miệng niệm chú, đánh ra vài đạo pháp ấn vào Thực Thi Thụ khiến nó liên tục chớp đỏ. Ba người đang đứng sau lưng hắn hai mắt đỏ ngầu, từng khối xương trồi lên, đâm xuyên khỏi da. Mặc cho ba người hét thảm, Mạc Cường vẫn không dừng lại, pháp ấn đánh vào ngày càng nhanh. Tràn cảnh này giống trong những bộ phim người sói biến hình dưới ánh trăng, khác biệt duy nhất là sinh vật trước mặt không đẹp đẽ như vậy.

Vài phút trôi qua, sau lưng Mạc Cường là con ma đầu hình dạng kỳ dị, gớm ghiếc. Có thể thấy được, ba người này hoàn toàn tự nguyện buông tha chống cự, để mặc cho ma khí của Thực Thi Thụ đồng hóa mình. Khí tức trên cơ thể cả ba thay đổi, so với trước khi ma hóa mạnh hơn rất nhiều. Mạc Cường ném gốc cây lên không trung, Thực Thi Thụ bay lên, bắt đầu xoay tròn. Mạc Cường hô to:

- Chúng ma, quy vị.

Theo hiệu lệnh của hắn, hàng ngàn tia sáng màu đen từ khắp mọi phương hướng phóng đến, tập trung sau lưng Mạc Cường. Hàng ngàn ma đầu hình dáng kỳ dị, gào thét không ngừng. Thực Thi Thụ tỏa ra ma khí cực mạnh, bảo lấy Dương Thiên và hàng ngàn ma đầu lại vào giữa. Dương Thiên lúc này giống như một người đang chiến đấu chống lại vô số yêu ma quỷ quái đến từ cửu u địa ngục. Ý nghĩ này khiến hắn bật cười, Diêm Vương điện ta đã từng dạo chơi qua, vài tên tiểu quỷ có đáng là gì.

Dương Thiên dùng linh lực làm dẫn, âm thanh vang vọng khắp nơi:

- Các người đã chuẩn bị xong rồi chứ?

Mạc Cường hai mắt đỏ ngầu, rít gào:

- Dương Thiên, là người ép ta.

Dương Thiên nhún vai:

- Nhiều lời vô ích, ta cho các người một cơ hội tấn công, đến đây đi.

Mạc Cường cũng không nói thêm gì nữa, hắn đưa tay lên không trung, vẽ thành một vòng sáng hình tròn. Thực Thi Thụ bay đến giữa vòng tròn, lấy nó làm trung tâm. Mạc Cường tay vẽ càng nhanh, một trận pháp cực kỳ phức tạp dần hiện lên. Dương Thiên nhìn thấy một chiêu này không khỏi tán thưởng:

- Lấy pháp bảo làm dẫn, linh lực hỗ trợ, dựng lên trận pháp không cần khí cụ hỗ trợ, tạo nghệ trận pháp của người quả thực rất khá. Bất quá vẫn còn một điểm thiếu sót lớn.

Mạc Cường cho là Dương Thiên đang cố ý làm hắn phân tâm, liền bỏ ngoài tai lời nhắc nhở đầy thiện ý này. Hàng ngàn ma đầu tụ tập xung quanh Mạc Cường, chỉ cần Dương Thiên có hành động quấy rối, bọn chúng sẽ lập tức công kích. Bất quá bọn hắn đã lo xa rồi, Dương Thiên đã nói cho Mạc Cường một cơ hội, vậy thì hắn sẽ kiên nhẫn chờ đợi. Hắn có chút tiếc nuối, một thiên tài trận pháp như Mạc Cường vì sao lại trở thành cường thi để rồi đi đến một bước này. Nếu tiếp tục sinh tồn tại Tu Chân giới, với tạo nghệ trận pháp của hắn, chắc chắn tìm được chỗ đứng trong các đại môn phái.

Người có tài thường yếu mệnh, Dương Thiên thay hắn hối tiếc.

Trận pháp hoàn thành, Mạc Cường đánh vào đó một đạo pháp quyết, hét to:

- Khởi.

Trận pháp mang theo Thực Thi Thụ bay lên cao, mở rộng ra thành một vòng tròn với đường kính hàng trăm mét. Bên trong là vô số đồ án phức tạp sắc sỡ muôn màu đang lưu chuyển.

- Hợp lực.

Hàng ngàn ma đầu, kể cả Mạc Cường dùng linh lực trong cơ thể phóng về phía trận pháp. Tiếp nhận linh lực, quang mang ngày càng đại thịnh, cả không gian bị bao phủ bởi ma khí màu đen trong phút chốc trở nên muôn màu muôn vẻ. Nằm ở trung tâm trận pháp, Thực Thi Thụ không ngừng thôn phệ những năng lượng này. Hình dạng bề ngoài của nó vẫn y như cũ nhưng khí tức đã bạo tăng đến một mức độ kinh khủng.

Dương Thiên chẳng mấy bận tâm đến tràn cảnh trước mặt, che miệng ngáp dài:

- Các người sắp xong chưa, ta còn muốn về nhà ngủ a.

Mạc Cường suýt chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, may mà hắn vẫn kiềm chế lại được, gằn giọng nói:

- Hi vọng lát nữa người vẫn nói được những lời này.

- Ta rất chờ mong.

Ánh sáng phát ra ngày càng dữ dội, đến một mức độ nhất định liền dừng lại. Cường độ ánh sáng giảm dần, cuối cùng thu nhỏ lại thành một quang cầu màu đỏ đen. Khí tức của hơn một ngàn ma đầu đã suy yếu rõ rệt, rõ ràng quang cầu trước mặt đã hấp thu không ít linh lực của bọn chúng.

- Chậm như vậy, để ta giúp người.

Dương Thiên vừa nói vừa đưa tay lên, hành động mang đầy thiện ý của hắn trong mắt đám ma đầu kia lại trở thành hành động phá hoại. Mạc

Cương lập tức ra lệnh:

- Dùng bất cứ giá nào cũng phải ngăn cản hắn. Không được để thần thụ xảy ra chuyện bất trắc.

Những ma đầu này không còn linh trí, dưới sự chỉ đạo của Mạc Cường, liều mạng tấn công Dương Thiên. Mặc cho đám ma đầu đang lao đến, tay trái Dương Thiên bung ra một giọt chất lỏng màu đen, xuyên qua mọi cản trở, nhập vào bên trong quang cầu.

Quang cầu chấn động dữ dội, uy áp khủng bố tỏa ra khiến hàng ngàn ma đầu run rẩy. Thế công của bọn chúng lập tức dừng lại, tất cả từ trên không rơi xuống đất, cúi đầu thuận phục. Quang cầu chấn động một hồi rồi biến mất, để lại một thanh niên trẻ tuổi, nước da ngăm đen. Hắn đứng đó lặng yên nhìn ngăm tất cả, như một thượng vị giả nhìn ngăm những sinh vật nhỏ bé dưới chân mình.

Mạc Cường trông thấy thanh hai, vẻ vui mừng nồng đậm hiện lên trong mắt. Hắn không biết vì sao Dương Thiên lại ra tay giúp đỡ, nhưng chuyện đó lúc này không đáng bận tâm. Quan trọng chính là Thực Thi Thụ đã hoàn thành quá trình tiến hóa, bọn hắn đã có cơ sở để chống lên kẻ thù trước mắt. Mạc Cường nhanh chóng niệm chú ngữ, hai mắt thanh niên kia liền trở nên vô hồn, lặng lẽ bay đến trước mặt Mạc Cường. Hắn đặc ý nhìn Dương Thiên cười to:

- Ha ha, Dương Thiên, đã có Thực Thi Thụ hóa hình làm hộ vệ, người dựa vào cái gì để giết ta.

Dương Thiên lắc đầu:

- Từ gậy nghiệt không thể sống. Được chết trong tay một thứ do chính mình dốc hết tâm huyết bồi b1bpvg0 dưỡng ra, ta nên nói người là may mắn hay bất hạnh đây.

Mạc Cường có chút hồ đồ:

- Người nói vậy là có ý gì. Đừng cố hoa ngôn xảo ngữ, ta sẽ không bị lừa gạt bởi những thủ đoạn cấp thấp...

Hắn còn chưa dứt lời, hai mắt thanh niên kia đã hiện lên một tia sát khí. Cánh tay ngăm đen dùng tốc độ cực nhanh xuyên qua ngực Mạc Cường, trên bàn tay vẫn còn nắm lấy một viên kim đan màu xám. Mạc Cường hai mắt tròn to, mồm há hốc, dùng hết chút sức lực còn lại hỏi:

- Ta là chủ nhân của người, tại sao...

- Một kẻ yếu đuối như người không xứng làm chủ nhân của ta.

Nói xong, thanh niên rút tay ra, Mạc Cường giống như con diều đứt dây rơi xuống đất. Đến khi chết hắn vẫn chưa hiểu được, rốt cuộc mình đã sai ở điểm nào.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 276: Phân Thần Kỳ Thực Thi Thụ

Khi Thực Thi Thụ vừa mới sinh ra, linh trí còn chưa hoàn toàn khai mở, Mạc Cương đã đem nó luyện hóa nhận chủ. Bằng vào phương thức này, cho dù sau này tu vị của Thực Thi Thụ có vượt xa Mạc Cương vẫn phải tuân theo mọi mệnh lệnh của hắn. Đây chính là nguyên nhân khiến cho Mạc Cương chết không nhắm mắt. Cho đến cuối cùng hắn vẫn không hiểu tại sao Thực Thi Thụ có thể lấy lại ý thức, phản kháng, thậm chí giết chết chính mình.

Tính toán của Mạc Cương không sai, nhưng nó chỉ đúng với những tồn tại từ Nguyên Anh kỳ trở xuống. Từ Trúc Cơ đến Nguyên Anh, mỗi khi tấn cấp, thần thức sẽ ngày càng mạnh hơn, cái này chỉ đơn giản là thay đổi về lượng. Sau khi đạt đến Phân Thần kỳ, thần thức sẽ tiến hóa thành Nguyên Thần, tính chất hoàn toàn thay đổi. Nguyên Thần vừa có năng lực tương tự thần thức, lại có thêm năng lực công kích linh hồn. Tu Chân giả luyện tập pháp thuật công kích linh hồn ở những cảnh giới này là loại khó đối phó nhất.

Bất kỳ sinh vật nào đạt đến Phân Thần kỳ đều có khả năng tự cắt đứt ràng buộc, điều kiện tiên quyết là Nguyên Thần của hắn mạnh hơn chủ nhân của mình. Mạc Cương chỉ là một tên Giả Anh tiểu tu sĩ, còn cách Phân Thần kỳ mười vạn tám ngàn dặm, vậy nên Thực Thi Thụ có thể dễ dàng cắt đứt liên hệ giữa hai người và giết chết hắn. Cái này cũng không trách được Mạc Cương, tu vị của hắn còn thấp, lại bị giam ở cái vị diện cấp thấp này, kiến thức nông cạn là điều dễ hiểu. Câu nói của Dương Thiên khi nãy chính là ám chỉ chuyện này.

Điểm kỳ lạ duy nhất chính là, Thực Thi Thụ vì sao không chịu giới hạn của pháp tắc mà đạt đến Phân Thần kỳ, hơn nữa không cần trải qua thiên kiếp tẩy luyện?

Giết chết Mạc Cường xong, Thực Thi Thụ cũng không dừng lại, tay hắn hóa thành vô số rễ cây, tốc độ cực nhanh đâm về phía hơn một ngàn ma đầu. Những ma đầu này bị Thực Thi Thụ khống chế, đứng yên bất động để rễ cây đâm xuyên qua. Từng sợi rễ cắm sâu vào trong, hút ra toàn bộ tinh hoa ẩn chứa bên trong nhưng ma đầu kia khiến bọn hắn khô quắt lại. Từng cái, từng cái rơi rụng trên mặt đất.

Hút cạn hơn một ngàn ma đầu, Thực Thi Thụ nhìn về phía ba chấm đen đang toàn lực bỏ trốn ở đằng xa. Ba người phân biệt là Văn Ngữ, phó hội trưởng Frank cùng tên hộ pháp vô danh. Ba người bọn họ được Mạc Cường ưu ái, tuy bị biến thành ma đầu nhưng vẫn giữ được thần trí tỉnh táo. Bọn hắn vừa thấy Thực Thi Thụ trở mặt liền vội bỏ trốn. Nhưng là, đối mặt với Phân Thần kỳ đại tu sĩ, 3 tên Kim Đan có thể trốn thoát được hay sao?

Câu trả lời tất nhiên là phủ định, ba người đang phi hành đột nhiên khựng lại, từ trên không trung rơi xuống đất. Sau đó bị Thực Thi Thụ lôi trở về trước mặt hắn. Từ đầu đến cuối, Thực Thi Thụ vẫn chấp tay sau lưng, không có bất kỳ động tác gì đặc biệt. Hắn sử dụng kỹ năng đặc hữu của Phân Thần kỳ, Linh Hồn Công Kích. Tuy chỉ là hình thái công kích cơ bản nhất chứ không thông qua pháp môn đặc biệt để tăng cường, nhưng để đối phó với ba tên Kim Đan thì vẫn dư sức. Thực Thi Thụ liếm môi, tỏ vẻ thèm khát:

- Ba tên Kim Đan kỳ, miếng mồi ngon như vậy, ta sao có thể để các ngươi thoát được.

Hắn đã đạt đến Phân Thần sơ kỳ, Kim Đan kỳ cùng lắm chỉ giúp tăng trưởng một chút tu vi. Bất quá, ở một nơi linh khí thấp kém, pháp tắc lại hạn chế như địa cầu, Kim Đan kỳ đã có thể xem là “đặc sản”, Thực Thi

Thụ tất nhiên sẽ không bỏ qua cho bọn hăn. Ba người Văn Ngử nhận thấy chênh lệch quá lớn, không có hi vọng bỏ trốn liền xoay chuyển thái độ, cầu xin:

- Đại nhân tha mạng, ta nguyện cùng ngài ký khế ước, từ này về sau sẽ làm con chó trung thành, quyết không thay lòng.

- Đại nhân, xin ngài tha cho ta. Ta sẽ tìm đến cho ngài thật nhiều mồi ngon hơn nữa.

- Đại nhân...

Mặc cho ba người khóc lóc cầu khẩn, Thực Thi Thụ nhếch môi:

- Mặc Cường đối xử với các người tốt như vậy, ta nghĩ các người nên đi theo làm bạn với hăn. Đường xuống hoàng tuyền cũng bớt cô quạnh, xem như là NhAUmBO ta trả lại chút tình nghĩa cho vị chủ nhân cũ này đi.

Vừa nói, từng cái rễ cây theo tay hăn vươn dài ra phía trước. Ba người hoảng sợ hét to:

- Không...

- Đại nhân...

Rễ cây không chút lưu tình đâm xuyên qua trán ba người, dưới sức hút của nó, thân xác ba người dần khô cạn, rơi xuống đất vỡ vụn. Giải quyết xong những kẻ tạp nham, Thực Thi Thụ mới nhìn về phía Dương Thiên, hăn tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Người vẫn chưa bỏ trốn.

Dương Thiên cười khẩy:

- Tại sao ta phải bỏ trốn?

- Chẳng lẽ người nghĩ mình có năng lực chống lại Phân Thần kỳ tu sĩ như ta sao? Dựa trên một chiêu kia cùng với cường độ thần thức, người hẳn là Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong. Tại một cái văn minh hạ vị diện mà đạt đến cấp độ này quả thật không đơn giản. Nếu người đồng ý thuận phục, trở thành nô bộc, ta sẽ cho người một con đường sống.

Dương Thiên ngẩn ra, trong hơn một ngàn năm tồn tại, đây là lần đầu tiên có kẻ muốn thu hắn làm nô bộc. Thật sự rất thú vị a. Phá Thiên lại một lần nữa xuất hiện trên tay Dương Thiên, hắn mỉm cười nhìn Thực Thi Thụ:

- Muốn thu ta làm nô bộc, người cần phải thể hiện một chút xem có xứng đáng hay không.

Thực Thi Thụ lắc đầu:

- Thân lừa ưa nặng, cơ hội chỉ có một lần, người đừng không biết trân trọng.

- Nhiều lời vô ích, đến đây đi, cho ta xem thử Phân Thần kỳ ma thụ mạnh đến mức nào.

Hai mắt Thực Thi Thụ lóe lên sát khí:

- Người đã lựa chọn cái chết, vậy thì đừng trách ta độc ác. Hóa hình xong liền có một tên Nguyên Anh hậu kỳ làm thức ăn, cũng tính là một chuyện đáng mừng.

Ma thụ vừa nói dứt câu liền biến mất, xuất hiện sau lưng Dương Thiên. Tay phải hắn biến thành một cái rìu gỗ, từ trên cao bổ mạnh xuống. Rìu gỗ chạm vào da thịt, âm thanh lại hết như kim thiết va chạm. Dưới một rìu này, đảo Atlas lập tức bị chém thành hai mảnh, một khe rãnh kéo dài cắt cả hòn đảo và nước biển gần đó ra làm đôi. Dương Thiên dùng một ngón tay đỡ lấy rìu gỗ, tán thưởng một câu:

- Không tệ, vừa tấn cấp một thời gian ngắn đã có uy lực bậc này.

Thực Thi Thụ vội lùi nhanh ra, gương mặt kinh hãi. Một rìu kia của hắn, Phần Thần sơ kỳ bình thường không cẩn thận cũng sẽ bị chém làm đôi. Dương Thiên lại chỉ cần một ngón tay đã đỡ được, hơn nữa thái độ rất ung dung, thoải mái. Lẽ nào...

- Người không phải người của vị diện này?

- Ấy, còn rất thông minh, giết đi có hơi uổng phí.

Một câu nói của Dương Thiên đã trả lời cho suy đoán của Thực Thi Thụ. Tương truyền rằng khi Tu Chân giả đạt đến một cảnh giới nhất định, có thể chống lại vị diện lực bài xích, từ đó du hành khắp vũ trụ, gọi chung là Xuyên Không Giả. Chống lại vị diện lực bài xích tu vị cần đạt đến cảnh giới nào, Thực Thi Thụ không biết. Ít nhất hiện tại hắn không có năng lực đó. Nếu người trước mặt thật sự là Xuyên Không Giả, Thực Thi Thụ còn chưa xứng cho hắn nhét kẻ rằng. Vậy mà khi này hắn còn định thu người này làm nô bộc, giờ ngấm lại có chút buồn cười.

Dương Thiên tiếp tục nói:

- Người còn muốn thu nhận ta làm nô bộc nữa không, chỉ cần chứng minh mình có đủ thực lực, chuyện này có thể xem xét a.

Về mặt Thực Thi Thụ tái nhợt, do da hắn màu ngăm đen nên không nhìn thấy rõ ràng, Dương Thiên rõ ràng là đang muốn trêu đùa hắn. Bất quá người trước mặt mạnh hơn hắn quá nhiều, trêu đùa hắn thì có làm sao. Người thông minh phải học cách nhẫn nhịn, Thực Thi Thụ cố gắng nặng ra nụ cười:

- Đại nhân quá lời, là ta vô năng, tự ngạo, hiểu biết thấp kém. Mong đại nhân khoan dung, không chấp nhất kẻ tiểu nhân này.

Thái độ xoay chuyển 180 độ khiến Dương Thiên bật cười:

- Người da mặt dày, trở mặt cũng thật nhanh a.

Thực Thi Thụ vẫn nhún nhường:

- Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Nếu mạng cũng không giữ được, ngạo khí hay tôn nghiêm thì có ý nghĩa gì?

Dương Thiên gật đầu:

- Lời này không sai. Người có thể xem là chân tiểu nhân. Nếu là bình thường ta sẽ tha mạng cho người, giết một kẻ như người chỉ làm bẩn tay ta. Nhưng trên người người có khí tức của hắc, vẫn nên chết đi thì tốt hơn.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 277: Lại Một Chiêu

Hắn mà Dương Thiên đang nói đến ở đây là ai?

Lùi lại hơn ngàn năm trước, khi Huyết Đồng bị kẻ thù đánh trọng thương, phải dùng một kiếm chém đứt Tu Chân Giới, mang theo mảnh vỡ của nó bay đến đây. Thực Thi Thụ lúc đó chỉ mới là một hạt giống. Huyết Đồng trong quá trình trị thương, không cẩn thận làm rơi một giọt máu vào hạt Thực Thi Thụ này. Do năng lực thiên bẩm, hạt giống Thực Thi Thụ hút toàn bộ giọt máu này vào trong, từ từ luyện hóa, cuối cùng sản sinh biến dị.

Huyết Thần trong quá trình vơ vét mọi tài nguyên của Tu Chân giới vô tình tìm được thứ này. Đáng tiếc hắn còn chưa kịp gieo trồng thì đã bị cường giả Thiên Sơn Thánh Phong vây công, hạt giống từ E2KHRUC tay Huyết Thần được truyền lại cho các đời môn chủ Ma môn, mà hiện nay chính là Liễu Hạc để hắn dùng thứ này xây dựng thế lực. Liễu Hạc bị bốn đại thế lực còn lại áp chế, đau khổ thời gian, vốn không có tâm sức để phát triển thế lực khác. Sự xuất hiện của Mạc Cường khiến hắn xuất hiện một ý tưởng mới.

Liễu Hạc giao lại hạt giống Thực Thi Thụ biến dị cho Mạc Cường, để hắn luyện hóa nó, dùng để mở ra một thế lực mới. Sau khi Thực Thi Thụ được gieo trồng, nó không ngừng luyện hóa tinh hoa ẩn chứa trong giọt máu của Huyết Đồng, linh trí dần được sản sinh. Bên ngoài nó, căn cốt huyết nhục tu sĩ để tạo ra linh khí, bên trong ngấm ngấm luyện hóa tinh huyết. Tu vị của Thực Thi Thụ đã sớm đột phá Nguyên Anh kỳ, đồng thời nhận được một phần nhỏ tri thức của thế giới bên ngoài. Nhưng để tránh bị Mạc Cường nghi ngờ, nó vẫn một mực che giấu. Cho đến hôm nay, khi Mạc

Cương dùng toàn bộ sức mạnh để giúp nó hóa hình, cộng thêm sự trợ giúp của Dương Thiên, Thực Thi Thụ đã thành công bước vào Phân Thần kỳ.

Nguyên nhân khiến Thực Thi Thụ có thể đột phá rào cản pháp tắc để đột phá cũng rất đơn giản, mấu chốt chính là giọt máu của Huyết Đồng. Năng lượng ẩn chứa bên trong đủ để giúp Thực Thi Thụ chống lại pháp tắc chi lực, đột phá thành công.

Lý do mà Dương Thiên quyết định giết chết nó cũng chính là ở điểm này. Khí tức Huyết Đồng con lưu lại trên người Thực Thi Thụ khiến Dương Thiên rất khó chịu. Tên kia đã giết cả nhà hắn, đem linh hồn của họ luyện hóa thành năng lượng, hoàn toàn tan biến. Khiến cho Dương Thiên dù đã đột phá Chân Tiên cảnh cũng không thể tiến vào Luân Hồi tìm kiếm được.

Huyết Thần còn sống đến giờ là vì 3 nguyên nhân. Thứ nhất, Dương Thiên không muốn tham dự tranh đấu của thế giới này. Thứ hai, hắn chưa từng gặp Huyết Thần lần nào. Thứ ba, Huyết Thần là dành cho Vương Vận, hắn đã hứa sẽ để tên kia cho nàng xử trí.

Thực Thi Thụ thì khác, lúc này nó chỉ còn con đường chết. Nghe được lời nói của Dương Thiên, vẻ tuyệt vọng trong mắt Thực Thi Thụ ngày càng đậm:

- Đại nhân, người nói hắn là ai.
- Là kẻ mà ta muốn phanh thây trăm ngàn lần để hả giận.

Thực Thi Thụ hoảng hốt, vội phủ nhận:

- Ngài chắc chắn đã nhầm lẫn, ta vẫn luôn ở tại đảo Atlas này, làm sao có cơ hội gặp gỡ kẻ thù của ngài.

Dương Thiên lắc đầu:

- Không thể nhầm được, cái “hương vị” này, cả ngàn năm qua ta vẫn chưa quên được. Hình như người đã luyện hóa một giọt máu của hãn, nhờ đó vượt qua lực lượng pháp tắc, bước vào Phân Thần kỳ. Nhưng mà, kết cục của người cũng được định sẵn vì nó.

Thực Thi Thụ cuối cùng đã hiểu ra, Dương Thiên vì cái gì mà nhất định phải giết nó. Chống cự là vô ích, bỏ chạy cũng không được, vậy thì chỉ còn một con đường...

Hai mắt Thực Thi Thụ hiện lên sát khí mãnh liệt, khí tức trên người nó bạo động. Đảo Altas cùng Thất Tinh Đảo cũng bị cỗ khí tức này làm rung chuyển. Thực Thi Thụ gần như phát điên:

- Dương Thiên, người đã muốn giết chết ta, vậy thì hãy cùng nhau xuống địa ngục làm bạn đi. Ta sẽ...

Thực Thi Thụ chưa nói hết câu đã khựng lại, cơ thể cứng ngắc. Gian nan nhìn xuống cái lỗ máu hình tròn đường kính gần nửa mét trước ngực. Hỏa cầu sau khi đốt cháy Thực Thi Thụ cũng không dừng lại mà lao thẳng xuống biển. Một tiếng nổ khủng khiếp vang lên, nước biển bốc hơi với một tốc độ chóng mặt để lại hơi nước mù mịt bao phủ cả tám hòn đảo. Chờ hơi nước tan đi, một cái hố khổng lồ sâu không thấy đáy xuất hiện, nước biển đang từ khắp nơi tràn vào, mãi vẫn chưa lấp đầy được. Thực Thi Thụ hai mắt trợn to, nằm trên mặt đất, Hỏa linh lực đang không ngừng thiêu cháy chút sinh cơ còn sót lại của hãn.

Dương Thiên thu hồi Phá Thiên, nhàn nhạt nói:

- Mạng sống của người là do ta quyết định, muốn tự bạo, không có cửa đâu.

Thực Thi Thụ thu hết hơi tàn, từng chữ từng chữ đứt quãng:

- Ta, ta... không... cam, cam... lòng.

Hắn nói dứt câu thì hai mắt nhắm lại, tuyệt khí bỏ mình, hiện hình thành một gốc cây khô. Hỏa linh lực tiếp tục thiêu đốt, mãi đến khi thân xác hoàn toàn tan biến khỏi thế gian.

Dương Thiên đứng từ trên cao nhìn xuống đảo Atlas cùng Thất Tinh Đảo. Tuy vị trí hỏa cầu rơi xuống cách nơi này khá xa, nhưng xung lực vẫn phá hủy hơn phân nửa 8 hòn đảo, trong đó có 2 có hai hòn đảo hoàn toàn bị xóa sổ.

- Thất sách, là do ta khống chế không tốt lực lượng a. Lần này trở về nhất định phải bổ sung thêm tính năng này cho Phá Thiên.

- Có bao nhiêu người trong gia tộc của Irena bị vụ nổ giết chết đây. Mặc kệ, ta cứ giả vờ như không biết gì là được.

Tính toán xong phương án nói dối, Dương Thiên liền bay trở lại Phi Linh Chu. Món pháp bảo cao cấp này có đặc tính cách âm, người ở bên trong không nghe được bên ngoài đang xảy ra chuyện gì.

Dương Thiên vừa hiện thân bên trong Phi Linh Chu đã bị bốn người bao vây. Irena là người lo lắng nhất:

- Dương Thiên đại ca, mọi chuyện thế nào rồi?

- Yên tâm đi, mọi chuyện đã giải quyết xong, chúng ta mau trở về thôi.

- Vậy còn những người trong gia tộc của ta.

- Đại chiến khó tránh khỏi thương vong, ta đã cố gắng hạn chế thiệt hại xuống mức thấp nhất. Tuy có vài người thiệt mạng nhưng đại đa số đều đã trốn thoát thành công. Bọn hắn tu vị đều từ Trúc Cơ kỳ trở lên, hắn là không có vấn đề gì.

Irena nghe nói có vài người thiệt mạng, vẻ lo lắng trên mặt càng đậm:

- Liệu cha mẹ của ta có ở trong những người đó hay không? Ta phải đi tìm họ.

Thấy Irena muốn rời khỏi Phi Linh Chu tìm kiếm, Dương Thiên liền ngăn nàng lại, lựa lời an ủi:

- Dưới kia chỉ còn lại một đồng đồ nát, người có muốn tìm cũng không được. Chỉ bằng người trở về nhà, nếu bọn họ còn sống nhất định sẽ tìm đến người.

Vừa nói, Dương Thiên đánh mắt với Hạo ca, ra hiệu cho hắn nói đỡ vài lời. Hạo ca hiểu ý, vội chạy tới ôm lấy Irena:

- Dương thiếu nói rất đúng, bọn họ là người tốt chắc chắn sẽ có quý nhân phù trợ, tai qua nạn khỏi. Ta tin bọn họ sẽ sớm tìm gặp chúng ta.

Mã Mãnh cùng Mã Đạt tiếp lời:

- Đúng vậy. Chúng ta mau trở về đi, nói không chừng khi người trở về, bọn họ đã sớm đợi sẵn ở nhà.

Irena hai mắt sáng lên, nắm lấy tay Hạo ca:

- A Hạo, bọn họ nói có thật không, cha mẹ đang đợi ta ở nhà.

Hạo ca gật đầu liên tục:

- Đương nhiên là thật.

- Vậy chúng ta phải mau chóng trở về a.

Dương Thiên thở dài một hơi, hắn biết Irena chỉ đang tìm một cái cớ để tự an ủi mình mà thôi. Nữ nhân này quá đơn thuần, không thích hợp tham dự vào Tu Chân giới đen tối.

- Mọi chuyện đã giải quyết xong, nên quay về thôi. Mã Mãnh, Mã Đạt, hai người các người điều khiển Phi Linh Chu trở về đi.

- Tuân lệnh Dương thiếu.

Hai người đồng thanh hô lên rồi chậm rãi đi ra ngoài. Trải qua những biến động vừa rồi, bọn họ đã không còn quá mạo hiểm với việc điều khiển món phi hành pháp bảo này nữa. Qua cơn sóng gió sẽ khiến con người trưởng thành hơn. Hai người bọn họ tuổi tác tuy đã cao nhưng đặt ở Tu Chân giới chỉ tính là người mới, còn cần phải rèn luyện rất nhiều.

Phi Linh Chu được khởi động, lóe sáng rồi biến mất khỏi nơi này. Hơn 10 phút sau, một tia sáng màu đen từ chân trời phóng đến. Tia sáng vụt tắt, hiện nguyên hình là một nam nhân áo đen. Hắn nhìn khung cảnh đổ nát, giọng nói run rẩy:

- Đã muộn rồi sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 278: Vạn Pháp Thông Thiên Nhân

Huyết Thần từ trên cao hạ xuống, đúng ngay vị trí Thực Thi Thụ tan biến khi nãy. Hắn đưa tay cầm lấy một nắm đất, thần thức toàn bộ phóng ra, quan sát cẩn thận mọi góc ngách.

- Có hai đại tu sĩ vừa đấu pháp. Tên Mạc Cường kia từ nơi nào tìm đến được đại tu sĩ bậc này. Rốt cuộc là kẻ nào giành chiến thắng?

Hàng loạt câu hỏi xuất hiện trong đầu Huyết Thần khiến hắn trầm ngâm rất lâu. Gần 30 phút sau, Liễu Hạc và Đỗ Bạch cũng đã tìm đến nơi. Nhìn thấy khung cảnh đổ nát, vẻ kinh hãi hiện lên trên gương mặt hai người. Càng tiếp xúc nhiều với Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ, bọn hắn càng nhận thấy chênh lệch cực lớn giữa hai bên. Tựa như một khe vực sâu, không cách nào vượt qua được. Vẫn tưởng mình là đỉnh cao của thế giới, lúc này lại giống như con sâu cái kiến, cảm giác này thực sự rất khó chịu.

Trong khi hai người còn đang cảm khái, Huyết Thần hai mắt lóe sáng. Tay phải đưa cao, dùng sức đâm mạnh xuống đất, lôi lên một cái rễ màu đỏ thẫm. Nhìn chiếc rễ màu đỏ trong tay, Huyết Thần dường như nghĩ ra được điều gì đó:

- Chẳng lẽ vị đại tu sĩ còn lại chính là gốc Thực Thi Thụ biến dị kia, nó đã phát triển đến trình độ này sao?

Sự phát triển của Thực Thi Thụ bị Mạc Cường dốc sức che dấu. Hắn cũng muốn giữ lại con bài tẩy cho riêng mình, đề phòng trường hợp Huyết Thần trở mặt không nhận tình.

Thực Thi Thụ trước khi chết đã đem toàn bộ năng lượng tinh hoa còn sót lại trong cơ thể chuyển hóa vào rễ cây chôn xuống đất. Hắn dùng nguyên thần bao bọc để khiến Dương Thiên không phát hiện ra. Thần thức Dương Thiên vẫn còn đang bị hạn chế ở Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong nên đã vô ý mắc lừa.

Đến khi Dương Thiên rời đi, nguyên thần vô chủ cũng dần tan biến, cuối cùng làm lợi cho Huyết Thần. Bên trong rễ cây ẩn chứa oán niệm của Thực Thi Thụ, nếu Huyết Thần hấp thu cũng sẽ bị oán niệm này ảnh hưởng, cùng Dương Thiên không chết không thôi. Đây là chút hi vọng Thực Thi Thụ gửi gắm lại với mong muốn Huyết Thần tìm được. Hắn không mong Huyết Thần giết Dương Thiên, ngược lại muốn tên này bị Dương Thiên giết chết. Phân thân bị tiêu diệt, bản thể chắc chắn sẽ cảm ứng được. Đến khi vị đại nhân kia tìm đến, Dương Thiên chỉ còn con đường chết. Đối với Thực Thi Thụ, Huyết Đồng là toàn năng, vô địch thiên hạ. Một giọt máu của hắn đủ để khiến nó đột phá Phân Thần kỳ, bản thể phải mạnh đến mức nào?

Có điều nó còn chưa biết, Huyết Đồng đã sớm bị Dương Thiên giết chết. Sau đó mới bị cha của Huyết Đồng mời viện thủ đến truy sát. Trận chiến đó phá hủy một phần Hỏa Chi Tiên Giới. Dương Thiên độc chiến 9 vị Bán Tiên, thành công hạ sát 4 tên, sau đó trọng thương bỏ trốn đến trái đất, đột phá Chân Tiên. Cho đến nay hắn vẫn chưa quay lại đó, đoạn ân oán này, Dương Thiên cũng lười tính.

Huyết Thần đánh giá tinh hoa ẩn chứa bên trong rễ cây, tính toán:

- Thứ này ẩn chứa tinh hoa huyết nhục của vô số người do Thực Thi Thụ luyện hóa, kết tinh lại. Nếu hấp thu nó, ta chắc chắn đột phá Nguyên Anh hậu kỳ thành công.

- Ha ha, Thiên Sơn Thánh Phong, mối thù của chúng ta cũng nên tính rồi.

Hưng phấn qua đi, gương mặt Huyết Thần hiện lên vẻ nghiêm trọng. Dựa theo năng lượng lưu lại trong rễ cây, Thực Thi Thụ trước khi chết tu vị ít nhất cũng đã đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ, thậm chí là Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong. Sau cùng nó vẫn bị Dương Thiên giết chết. Tên Dương Thiên này rốt cuộc mạnh đến mức nào, chẳng lẽ là Phân Thần kỳ đại tu sĩ. Ý nghĩ này vừa hiện lên đã khiến Huyết Thần bật cười:

- Phân RtiPC7p Thần kỳ tu sĩ tại Tu Chân Giới đều đã phi thăng, làm sao có thể theo mảnh vỡ trôi dạt đến đây. Là ta nghĩ nhiều.

Từ trấn an mình xong, Huyết Thần bay về phía hai người Liễu Hạc, lạnh lùng nói hai chữ “trở về” rồi biến mất. Hai người nhìn nhau, lắc đầu cười khổ. Tên Huyết Thần này, vẫn luôn thích tỏ vẻ thần bí như vậy.

...

Phi Linh Chu do Mã Mãnh cùng Mã Đạt điều khiển tốc độ không nhanh lắm, đoán chừng cần 30 phút mới về đến Thanh Lâm huyện. Dương Thiên không muốn quấy rầy Hạo ca cùng Irena tình tứ liền nói vài câu lấy lệ rồi rời đi. Hắn cần cải tiến tính năng của Phá Thiên, thứ này tuy tốt nhưng lại khá khó khống chế thuần thục. Tính toán linh lực không cẩn thận một chút liền gây họa lớn. Đối với một kẻ ngày càng bị cuộc sống an nhàn làm lười hóa như Dương Thiên, có thể tính là phiền phức.

Đã vậy, dứt khoát thêm cho Phá Thiên công năng tự động tính toán linh lực cần thiết, mọi chuyện sẽ nhàn hạ hơn rất nhiều. Thiên địa có một vài loại Đồng Thuật sở hữu năng lực này, trong đó tối ưu nhất phải tính đến Vạn Pháp Nhân cùng Thông Thiên Nhân.

Vạn Pháp Nhân, nhìn thấu mọi loại pháp thuật, thuộc tính, linh lực của người sử dụng. Từ đó tìm ra sơ hở, đưa ra cách phá giải, là một loại thuần về quan sát Đồng Thuật.

Thông Thiên Nhân, vạn vật thế gian, không gì trốn khỏi mắt nó. Chỉ cần người còn tồn tại trên thế giới, Thông Thiên Nhân sẽ tìm được người. Câu nói này tuy có chút khoa trương nhưng cũng phần nào nói lên được sự lợi hại của Thông Thiên Nhân.

Nếu sử dụng Vạn Pháp Nhân, Dương Thiên chỉ cần giúp Phá Thiên khai nhãn là được. Bất quá thứ này đối với tu sĩ từ Độ Kiếp kỳ trở lên khá vô dụng. Thông Thiên Nhân là lựa chọn tối ưu hơn, nhưng nó lại không có năng lực tính toán sơ hở, điểm yếu cũng nhưng linh lực cần thiết. Một ý tưởng lóe lên trong đầu Dương Thiên:

- Nếu ta hợp nhất hai loại Đồng Thuật này lại, chẳng phải Phá Thiên sẽ càng hoàn hảo hơn sao?

- Hợp nhất hai loại Thần Nhân, người bình thường không dám làm, bất quá ta không phải là người bình thường a.

Tu luyện Đồng Thuật cần hao tổn khá nhiều thời gian, Dương Thiên chọn một cái Tử Vị Diện, thay đổi thời gian pháp tắc một chút, bắt đầu tiềm tu.

Tu hành không kể thời gian, một trăm năm trong Tử Vị Diện trôi qua, trước mặt Dương Thiên lúc này là hai vầng sáng hình con mắt. Một bên rực rỡ muôn màu, một bên là màu trắng tinh khiết. Dương Thiên ném Phá Thiên về giữa hai Thần Nhân, hô nhỏ:

- Khí linh, hiện.

Bên trên Phá Thiên xuất hiện một bóng người màu trắng nhạt. Hắc hình dạng còn chưa tiến hóa hoàn chỉnh, giống như linh hồn một đứa trẻ, không nhìn rõ được mặt mũi tay chân. Do thời gian hình thành còn quá ngắn nên linh trí của nó còn khá thấp chỉ biết bập bẹ oe oe vài tiếng.

Dương Thiên mỉm cười với Phá Thiên khí linh:

- Để ta giúp người khai nhãn, rất thú vị a.

Phá Thiên khí linh dường như hiểu được Dương Thiên đang nói gì, nó tỏ ra rất vui vẻ, cười to vài tiếng.

- Nếu người cũng thích thứ này, vậy chúng ta bắt đầu thôi.

Dương Thiên hai tay hướng về Thần Nhãn kia, từ tay hắt phóng ra hai luồng sáng màu đen bao phủ chúng lại.

- Hợp.

Dưới sự điều khiển của Dương Thiên, Vạn Pháp Nhãn cùng Thông Thiên Nhãn tiến lại gần nhau. Đây là cưỡng ép dung hợp, hoàn toàn không dựa trên lý thuyết nào, đơn giản là dùng sức mạnh tuyệt đối ép hai Thần Nhãn hợp nhất lại với nhau. Dương Thiên không có kinh nghiệm với những chuyện này, nên hắn chỉ có thể lựa chọn phương thức thô bạo mà hiệu quả nhất.

Hai Thần Nhãn vừa va chạm liền sinh ra bài xích, bọn hắn đều là thiên địa thần vật, đương nhiên không dễ dàng chấp nhận hợp nhất với đối phương. Dương Thiên đã sớm đoán được điều này, hắn dùng mắt ra hiệu. Phá Thiên khí linh hiểu ý, lao thẳng vào vị trí hai Thần Nhãn đang va chạm. Trực tiếp dung hợp chắc chắn sẽ thất bại, vậy lấy khí linh của Tiên Bảo làm dẫn thì sẽ thế nào?

Đáp án đương nhiên là thành công, Dương Thiên đã dày công tính toán, làm sao có thể thất bại. Vạn Pháp Nhãn và Thông Thiên Nhãn lần lượt bị Phá Thiên khí linh luyện hóa, sau đó bắt đầu cưỡng chế dung hợp ngay trong cơ thể nó. Cả hai tuy vẫn cố chống cự nhưng so với ban đầu đã yếu đi rất nhiều, dần dần hợp thành một thể.

Dương Thiên cùng Phá Thiên khí linh ngồi đối diện nhau, hai mắt nhắm lại chờ đợi. Thời gian trôi đưa, thấm thoát đã qua hơn mười năm, Phá

Thiên khí linh cuối cùng đã thức tỉnh, ở giữa trán nó xuất hiện thêm một khe rãnh, chậm rãi mở ra. Thần Nhãn vừa khai, vạn vật trên thế gian đều bị nó nhìn thấu. Dương Thiên khẽ quát:

- Đừng làm bậy.

Phá Thiên khí linh cười hi hi, Thần Nhãn cũng theo đó đóng lại.

- Người phải nhớ kĩ, sau này đừng dùng Thần Nhãn bừa bãi, nghe theo mệnh lệnh của ta.

Phá Thiên khí linh ngây ngô gật đầu. Dương Thiên hài lòng, trẻ nhỏ dễ dạy a.

- Đã tạo ra một loại Đồng Thuật mới, nhất định phải đặt một cái tên phù hợp. Cứ gọi nó là Vạn Pháp Thông Thiên Nhãn đi.

PS: Nói về Phá Thiên hơi kĩ vì nó là pháp bảo sẽ theo Dương Thiên cho đến cuối truyện.:))

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 279: Chu Toàn

Phá Thiên đã hoàn thiện, Dương Thiên cũng không tiếp tục ở lại Tử Vị Diện. Hắn dùng tốc độ tối đa, trong chớp mắt đã trở lại biệt thự. Do tính toán thời gian có chút sai lệch, đám người Hạo ca đã sớm chờ hắn ở trước cửa.

Bốn người đang trò chuyện rôm rã thì nghe thấy tiếng của Dương Thiên từ trong nhà phát ra:

- Đứng ở ngoài đó làm gì, vào nhà đi.

Đối với Dương Thiên việc thoát ần thoát hiện, bọn họ đã thấy mãi thành quen. Bốn người bình thân đi vào nhà. Có mỹ nữ ở đây, Dương Thiên cũng thể hiện thái độ hiếu khách:

- Các người ngồi đi, cứ xem đây là nhà của mình, đừng ngại.

Hạo ca, Mã Mãnh, Mã Đạt nhìn nhau, trong mắt ba người đều hiện buH1LP4 lên vẻ bất đắc dĩ. Lần trước bọn hắn đến đây Dương Thiên hình như không có niềm nở tiếp đón như vậy a. Tương truyền Dương thiếu là hoa hoa công tử, đối xử với mỹ nữ rất dịu dàng, quả nhiên không sai.

Irena thì không biết những chuyện đó, thoải mái ngồi xuống. Dương Thiên nhìn ba người còn lại:

- Sao các người còn chưa ngồi, chẳng lẽ cần ta đem ghế đến mời từng người sao?

- Dương thiếu, bọn ta không có ý đó...

Ba người chưa nói hết câu, vài chiếc ghế đã tự động trượt đến ngay sau lưng họ. Dương Thiên hòa ái nói:

- Đã được rồi chứ, ta rất biết chiều lòng khách.

Sau lưng là ghế da mềm mại, trong mắt ba người lại giống như lò than. Cả ba cẩn răng ngồi xuống, Hạo ca kéo ghế lại gần Irena, muốn dùng nàng làm lá chắn. Thái độ của bọn họ làm Dương Thiên bật cười, ta đáng sợ đến mức đó sao?

- Tiểu Hạo, Irena, mọi chuyện đã kết thúc. Tiếp theo các người dự định sẽ làm gì?

Irena không cần suy nghĩ liền trả lời:

- Ta sẽ trở về gia tộc chờ cha mẹ.

Hạo ca lén thở dài một hơi, nói:

- Ta sẽ đi theo Irena.

- Các người không sợ bị gia tộc ngăn cản sao?

Câu hỏi của Dương Thiên đã nói đúng vào điều khiến Hạo ca lo lắng nhất. Lỡ như bọn hắn trở về lại bị người nhà của Irena ngăn cản. Đến khi đó không có Dương Thiên làm hậu thuẫn, Hạo ca chỉ là phạm nhân, dựa vào cái gì để bọn họ chấp nhận hắn?

Irena cũng nhận ra điểm này, nhưng nghĩ đến an nguy của cha mẹ, bằng mọi giá nàng cũng phải trở về. Nàng dùng giọng cầu khẩn nhìn Dương Thiên:

- Dương Thiên đại ca, người có cách nào giúp đỡ bọn ta hay không?

Dương Thiên tùy ý chỉ tay về phía hai người Mã Mãnh:

- Để bọn hăn lo liệu là được.

- Bọn họ?

Irena ngạc nhiên hỏi lại. Hai người này từ đầu đến cuối chỉ cầm súng làm nền cho Dương Thiên nên Irena cũng không biết bọn họ có điểm nào lợi hại. Phải biết gia tộc của nàng cũng thuộc thập đại gia tộc, rất ít thế lực có năng lực đủ để động đến quyết định của bọn hăn.

- Yên tâm đi, tu vị bọn họ đều là Trúc Cơ hậu kỳ, lại là thành viên gia tộc Roll. Có bọn hăn lo liệu, hăn là không có vấn đề gì?

- Trúc Cơ hậu kỳ, gia tộc Roll!

Lời nói của Dương Thiên khiến Irena bị chấn động không nhỏ. Trúc Cơ hậu kỳ tất nhiên lợi hại, nhưng chưa đến mức được thập đại gia tộc xem trọng. Phải biết, thập đại gia tộc đều có Kim Đan kỳ tu sĩ tọa trấn, ba gia tộc đứng đầu thậm chí còn có nhiều hơn 1 vị.

Gia tộc Roll thì khác, nó đứng vững ở vị trí đệ nhất gia tộc nhiều năm qua. Không những có tiềm lực tài chính rất mạnh, quan trọng hơn là gia chủ đã đạt đến Kim Đan trung kỳ. Nghe nói đệ nhị gia tộc có đến 5 tên Kim Đan, bất quá không có ai đạt đến trung kỳ. Bấy nhiêu đó cũng đã đủ khiến không ai lay chuyển được địa vị của gia tộc Roll.

Irena đang định quay lại cầu xin, Mã Đạt đã vội ngăn nàng lại:

- Dương thiếu đã có lời, bọn ta chắc chắn sẽ toàn lực giúp người. Nếu bọn hăn dám phản đối, ta diệt cả tộc bọn hăn.

Irena hoảng hốt:

- Đừng làm vậy a, bọn họ đều là người thân của ta.

Mã Đạt có chút xấu hổ:

- Lỡ lời, là lỡ lời mà thôi. Người cũng đừng cho là thật.

Những lời phía trên của Mã Đạt bề ngoài là nói với Irena, thực tế là đang muốn lấy lòng Dương Thiên. Chút tâm tư này, hẳn sao lại không nhìn ra. Nghĩ đến bọn họ phối hợp diễn màn cướp dâu rất tốt, Dương Thiên quyết định tặng bọn hắn một món phi hành pháp bảo.

- Các người ở đây chờ một lát, ta sẽ xuống ngay.

Dương Thiên nói xong liền bỏ đi lên lầu, để lại bốn người ngồi ở dưới. Mã Mãnh lặng lẽ truyền âm cho Mã Đạt:

- Người nói xem, có phải Dương thiếu đi lấy phi hành pháp bảo tặng cho chúng ta không?

- Làm người nên biết đủ, hắn cứu chúng ta một mạng đã là rất tốt, đừng quá hi vọng xa vời.

- Người nói đúng. Aiii, đáng tiếc, đó là phi hành pháp bảo, vạn kim khó cầu.

Mã Đạt không nói gì, trong lòng lại đang tiếc đứt ruột. Hắn nói vậy chỉ để tỏ vẻ chút thôi, đó là phi hành pháp bảo a, ai mà không muốn có được một cái.

Khoảng 5 phút sau, Dương Thiên từ trên lầu đi xuống, trên tay hắn cầm theo hai chiếc máy bay đồ chơi nhỏ. Bốn người ngạc nhiên hỏi:

- Dương thiếu, đây là?

Dương Thiên nhún vai:

- Chẳng phải các người vẫn muốn có một món phi hành pháp bảo sao, ta tặng mỗi bên một cái, vẹn cả đôi đường.

- Phi hành pháp bảo hình máy bay?

- Có vấn đề gì sao, hai cái phi hành pháp bảo này không có năng lực ăn thân. Ta thiết kế hình dạng này, lỡ có bị vệ tin nhìn thấy cũng sẽ không nghi ngờ. Các người yên tâm, tốc độ so với loại máy bay hiện đại nhất cũng nhanh hơn nhiều, lại có năng lực phòng ngự nhất định.

Hai người Mã Mãnh cố ngăn mình cười to, cảm ơn rồi rút:

- Dương thiếu, ân tình này...

- Dừng, đừng nói những lời thừa thãi.

Dương Thiên ném một chiếc cho hai người. Mã Đạt dùng tốc độ nhanh nhất chụp lấy, hai người cẩn thận ngắm ngía, ánh mắt rất giống sắc lang đang nhìn một mỹ nữ không mặc quần áo. Dương Thiên có chút buồn nôn, chỉ là một món pháp bảo cấp thấp, các người có cần bày ra bộ mặt kinh tởm đó hay không?

Bỏ qua hai người, Dương Thiên đưa chiếc máy bay cho Hạo ca:

- Vừa này tiện tay làm 2 cái, người cầm lấy đi. Dùng thứ này làm lễ vật cầu hôn, ta nghĩ những lão già kia vui mừng con không kịp, chắc chắn sẽ không phản đối chuyện của các người.

Hạo ca đối với phi hành pháp bảo hiểu biết rất ít, nhưng chỉ cần nhìn thái độ của hai người Mã Mãnh đã đủ hiểu được mức độ trân quý của thứ này. Hắn liên tục lắc đầu từ chối:

- Dương thiếu, thứ này quá mức quý trọng, ta không dám nhận. Từ đầu đến cuối đều là người giúp đỡ bọn ta, bây giờ...

- Người dài dòng y hệt nữ nhân. Đệ muội, cầm lấy đi.

Irena thoải mái tiếp lấy, cúi đầu:

- Cảm ơn Dương Thiên đại ca.

Mặc cho Hạo ca sửng sốt, Dương Thiên nói tiếp:

- Món quà người chọn lựa trên Phi Linh Chu đâu, sao còn chưa lấy ra.

Được Dương Thiên nhắc nhở, Hạo ca liền lấy chiếc vòng làm bằng Ngũ Thái Cẩm Thạch từ trong túi ra. Có quá nhiều chuyện xảy ra khiến hắn quên mất thứ này. Hạo ca ngại ngùng đặt vào tay Irena:

- Đây là thứ ta tốn rất nhiều công sức mới có được, hiện tại tặng cho người.

Irena hai má hơi ửng hồng:

- Chỉ cần là do người tặng, ta đều sẽ ưa thích.

Dương Thiên đứng một bên trợn mắt. Tên Hạo ca này quá dối trá, rõ ràng là lựa đồ từ chỗ của hắn, lại dám nói tốn rất nhiều công sức. Mà thôi, không nên phá hỏng giây phút lãng mạn của người khác. Với lại, một chiêu này rất đáng học hỏi a.

Chiếc vòng làm bằng Ngũ Thái Cẩm Thạch vừa đeo vào cổ Irena đã chuyển thành màu hồng, đại biểu cho việc nàng đang rất hạnh phúc. Irena lao vào ngực Hạo ca, ôm chặt lấy hắn.

5 phút sau, Dương Thiên giả vờ ho khan vài tiếng:

- Các người đã xong chưa?

Irena bị Dương Thiên đánh thức, vội đẩy Hạo ca ra, xấu hổ nhìn Dương Thiên:

- Dương Thiên đại ca.
- Ha ha, ta làm phiền các người ân ái sao?

Mặt Irena đã đỏ như quả gấc:

- Bọn ta...không có.
- Đùa với người thôi, đừng tức giận, để ta đền cho người.

Dương Thiên đi lại gần, đưa tay vuốt nhẹ lên vòng ngọc khiến nó lóe sáng lên rồi vụt tắt. Do chất liệu đặc biệt, chiếc vòng này miễn cưỡng được tính là bán thành phẩm pháp bảo. Dương Thiên vừa khắc vài đạo cấm chế phòng ngự lên đó để nó trở thành một món pháp bảo hoàn chỉnh. Irena cũng cảm nhận được chiếc vòng có gì đó thay đổi, nàng nhẹ giọng nói:

- Cảm ơn.

Dương Thiên đã giúp bọn họ quá nhiều, ngoài hai từ này ra, Irena cũng không còn cách nào khác biểu lộ sự biết ơn của mình. Dương Thiên khoác tay, nhẹ nhàng nói:

- Hôn lễ của các người ta không đến dự được. Đây xem như là quà mừng tặng trước. Đã xong, các người có thể về rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 280: Phiên Phức Lớn

Tạm biệt Dương Thiên, hai người Mã Đạt liền sử dụng phi hành pháp bảo đưa Hạo ca và Irena rời đi. Bọn hắn nóng lòng muốn thử nghiệm các năng lực của món pháp bảo mới này. Dương Thiên nhìn theo, lắc đầu ngao ngán:

- Ở đây là trung tâm đô thị lớn. Các người sử dụng pháp bảo đó tùy tiện như vậy, không sợ gây ra tai nạn hàng không sao?

Hiện tại cũng đã hơn 10 giờ tối, Dương Thiên quyết định vào trong nhà ngủ một giấc. Sau chuyến du lịch mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi a.

Sáng sớm hôm sau, Dương Thiên vừa thay đồng phục, bước ra khỏi cổng đã thấy Lý Bàn đang đứng đợi sẵn. Hắn vẫy tay, cười nói:

- Bàn tử, sao người biết ta đã trở về?

Lý Bàn trông thấy Dương Thiên cũng rất vui vẻ, mở cổng đi vào trong:

- Gọi điện thoại cho người không có tín hiệu. Ta ngày nào cũng thức dậy sớm đến đây xem người đã trở về hay chưa.

Dương Thiên nghi hoặc:

- Người tìm ta gấp như vậy làm gì. Chẳng lẽ muốn mời dự đám cưới. Bàn tử, ta nói cho người biết, không có phong bì đâu.

Lý Bàn tức giận mắng:

- Phong bì cái..., ta thực sự có chuyện rất quan trọng.

Dương Thiên nhún vai, tỏ vẻ chẳng bận tâm. Tên Lý Bàn này luôn mang đến cho hắn những phiền phức vớ vẩn nào đó. Lần này chắc cũng không phải ngoại lệ.

- Lại là chuyện của Lý gia? Chúng ta vừa đi vừa nói, sắp đến giờ vào lớp rồi.

Dương Thiên lách người khỏi Lý Bàn, định đi ra ngoài cổng. Lý Bàn vội chạy theo ngăn cản hắn lại:

- Dương Thiên, lần này không phải chuyện của Lý gia. Người tuyệt đối không được lên trường lúc này?

Ý thức được lời nói và hành động của Lý Bàn có điểm khác biệt, Dương Thiên gật đầu:

- Vậy chúng ta vào trong hắn nói.

Dương Thiên xoay người, thông thả đi vào. Lý Bàn chạy nhanh ra cổng, nhìn ngó xung quanh một hồi mới cẩn thận đóng cổng lại, đi vào trong nhà. Dương Thiên ngồi trên ghế sa lông, nhìn Lý Bàn khẩn trương, cố nín cười hỏi:

- Yên tâm đi, ta đã kiểm tra, không có bất kỳ kẻ theo dõi nào ở quanh đây. Đến cùng là có chuyện gì, mau nói đi. Bất quá ta vẫn phải nhắc lại, muốn nhờ vả phải trả một cái giá tương xứng. Đây là nguyên tắc làm việc của ta, người chắc đã hiểu.

Nhìn bộ mặt gian thương của Dương Thiên, Lý Bàn cố nhịn xuống cảm xúc muốn đánh người. Hắn biết mình không phải đối thủ của tên trước mặt, bốc đồng chỉ tự chuốc lấy đau khổ mà thôi.

- Dương Thiên, lần này không phải rắc rối của ta, mà là của người.

Dương Thiên hơi ngạc nhiên:

- Ta?

Lý Bàn làm mặt nghiêm túc:

- R9gXAtw Đúng vậy.

Dương Thiên cười to:

- Bàn tử, người đừng làm vẻ mặt buồn cười đó. Nói thẳng ra đi, ta sẽ giải quyết thật nhanh, nói không chừng còn kịp tham dự tiết học tiếp theo của Triệu Vũ Hình.

- Người nghĩ đây là việc vặt, chỉ cần bỏ ra vài phút là mọi chuyện sẽ ổn?

- Trên thế giới này, không việc gì có thể làm khó ta.

Lý Bàn cười thầm, hẳn đang nghĩ đến gương mặt của Dương Thiên sau khi nghe “tin dữ”.

- Hi vọng lát nữa người vẫn nói được câu này.

Dương Thiên có chút bất mãn:

- Bàn tử, mới vài ngày không gặp, người học được cái tính nhiều lời này ở đâu?

- Đừng nóng, ta sẽ nói ngay.

Lý Bàn lo sợ Dương Thiên động thủ, liền nói ra những gì hẳn đã chuẩn bị từ trước:

- Vài ngày trước, ta trông thấy Tần Tuyết đến tìm Mộc Vũ Hàm. Trong lòng ta nổi lên dự cảm không ổn. Với kinh nghiệm và bản lĩnh của một người làm tình báo lâu năm, ta lập tức bỏ qua một công việc đang dang dở để theo dõi bọn họ.

Lý Bàn nói đến đây liền dừng lại, vẻ mặt đặc ý nhìn Dương Thiên. Hắn đang chờ đợi phản ứng đặc sắc trên mặt tên này. Trái ngược với suy nghĩ của Lý Bàn, Dương Thiên bình thản nói:

- Còn gì nữa không?

- Người không cảm thấy có chuyện gì bất thường sao?

Dương Thiên tùy tiện:

- Bạn bè gặp gỡ nhau trò chuyện, đi chơi là bất thường sao?

- Tần Tuyết năm 2, Mộc Vũ Hàm năm 3, người còn nói bọn họ là bạn bè?

- Năm 2 và năm 3 không thể làm bạn?

- Nếu chỉ có nhiều đó, ta cần gì phải mất công sáng nào cũng chạy đến đây đợi người.

- Ai mà biết được, có lẽ tâm lý tình cảm của người không được bình thường.

Lý Bàn gào to:

- Người mới không bình thường. Được lắm, để ta kể hết toàn bộ câu chuyện, đến lúc đó người sẽ biết mình gặp rắc rối lớn cỡ nào.

- Vậy thì kể đi, người nói nhảm hơi nhiều rồi.

Dương Thiên đương nhiên cảm nhận được chuyện này có gì đó không ổn. Nhưng dù thế nào, hắn sẽ cũng sẽ không để tên Bàn tử này thừa nước đục thả câu. Trong đàm phán, trong mọi tình huống phải luôn tìm cách đặt mình ở vị thế của trên mới có được những thứ mong muốn.

Lý Bàn bị khích tướng, một hơi tuôn ra sạch tất cả những gì mình biết:

- Sau khi Tần Tuyết gặp Mộc Vũ Hàm, hai người bọn họ nói với nhau vài câu. Để tránh bị các nàng phát hiện ta không dám lại gần để nghe lén. Tiếp theo, Tần Tuyết dẫn theo Mộc Vũ Hàm lần lượt đi tìm Diệp Lăng và Triệu Vũ Hình lão sư, đưa nhau đến thư viện bàn luận. Lần này ta đã nhanh hơn bọn họ một bước, đặt máy nghe trộm vào tất cả những cái bàn còn trống trong thư viện. Còn đây là thành quả.

Lý Bàn lấy từ trong túi ra một cái loa nhỏ, đưa đến trước mặt Dương Thiên:

- Toàn bộ nội dung cuộc trò chuyện, ta đã chỉnh sửa kĩ càng, cắt bỏ tạp âm. Người tự mình nghe đi.

Dương Thiên đưa tay ấn nút mở máy, giọng của Tần Tuyết bắt đầu vang lên. Gương mặt hắn vẫn bình thản, không để lộ bất kỳ cảm xúc nào. Trong lòng lại đang nổi lên sóng to gió lớn. Dù sớm biết ngày này sẽ xảy đến, nhưng đột ngột như vậy, Dương Thiên còn chưa nghĩ ra biện pháp đối phó a.

Cuộc hội thoại kết thúc, Lý Bàn tắt loa, đắc ý nhìn Dương Thiên:

- Thế nào, ta nói không sai chứ. Rắc rối lớn.

Lý Bàn cố ý kéo dài chữ “lớn” để trêu chọc Dương Thiên. Nếu là bình thường, tên này đã sớm được tặng một trận đòn nhừ tử. May mắn cho hắn, lúc này Dương Thiên không có tâm trạng để ý đến Lý Bàn.

Trầm ngâm hơn 20 phút, Dương Thiên mới mở miệng nói:

- Bàn tử, ta biết người đã suy nghĩ về chuyện này nhiều ngày. Có điều kể gì mau nói ra, ta sẽ cho người phần thưởng xứng đáng.

Lý Bàn đập bàn đứng dậy:

- Dương Thiên, người nghĩ Lý Bàn ta là loại người nào. Bằng hữu gặp nạn, ta đương nhiên sẽ dùng hết khả năng của mình để giúp đỡ. Không phải vì cái gọi là phần thưởng gì đó.

Dương Thiên cảm động chưa đầy 3 giây, Lý Bàn đã tiếp:

- Nói đi cũng phải nói lại, có phần thưởng thì vẫn tốt hơn a.

Dương Thiên làm động tác xoa xoa năm đấm:

- Vậy còn phải xem điều kiện của người có khả thi hay không đã.

Lý Bàn hoảng hốt, dùng hai tay che trước người:

- Dương Thiên, quân tử động khẩu không động thủ.

- Tay ta hơi đau, cần xoa bóp nhẹ thôi. Người “nhạy cảm” quá rồi.

Lời nói cùng hành động trái ngược của Dương Thiên khiến Lý Bàn càng thêm sợ hãi.

- Để ta nói, người nhất định không được động thủ.

- Nhiều lời.

-Ặc, là thế này. Mấy ngày nay ta đã cùng anh em trong nhóm thảo luận chuyện này...

Dương Thiên cau mày:

- Là đám người xuất bản quyển Thiên Thư kia?

- Đúng vậy, là bọn họ.

Dương Thiên khinh thường nói:

- Một đám chỉ giỏi lý thuyết, thực tiễn yếu kém, không đáng tin.

Lý Bàn như bị đâm phải đuôi, giãy nảy lên:

- Dương Thiên, bọn họ đều là những người có kinh nghiệm tình trường nhiều năm, người đừng vội xem thường.

- Vậy đã có kẻ nào đồng thời cưới được hai vị đại mỹ nữ, gia thế tốt về làm vợ, chung sống hòa thuận với nhau chưa?

Bị Dương Thiên bắt bẻ, Lý Bàn khựng lại:

-Ặc, cái này...hình như chưa có ai.

- Vậy thì kinh nghiệm ở đâu ra. Đó là còn chưa kể, ta không phải là hai người mà là gần 20 người a.

- Gần, gần, gần...20 người.

Lý Bàn run rẩy, nói không nên lời. Dương Thiên so với tưởng tượng của hắn còn bá đạo hơn rất nhiều. Vốn nghĩ mình đã rất xem trọng, xem ra vẫn còn đánh giá thấp năng lực tán gái của hắn.

Dương Thiên thở dài một hơi:

- Mà thôi, có còn hơn không. Các người thảo luận được gì thì cứ nói ra đi. Nếu thực sự có một chút hữu dụng, ta sẽ không bạc đãi công thần.

Hai mắt Lý Bàn sáng rực lên, hắn lấy từ trong cặp ra một cái laptop, khởi động và nói:

- Dương Thiên, người xem, đây là những phương án có thể xảy ra và cách giải quyết do bọn ta đích thân soạn thảo. Ít nhất sẽ có vài cái dùng được.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 281: Biến Cố Nhỏ

Trong khi Lý Bàn trình bày kế hoạch, Dương Thiên ngồi bên cạnh đánh giá thiệt hơn. Gần một trăm tình huống khác nhau được tạo dựng, kèm theo đó là cách xử lý cụ thể cho mỗi tình huống đó. Tất nhiên, đây chỉ là phương pháp xử lý tạm thời, bọn hắn còn chưa tính được các bước lâu dài phía sau. Nhưng dù thế nào cũng phải công nhận, Lý Bàn đã bỏ rất nhiều tâm huyết mới soạn lên được bản kế hoạch chi tiết cỡ này.

Lý Bàn nói hết ý, mồ hôi trên trán đã chảy đầy, hắn ngấn đầu lên hỏi Dương Thiên:

- Người cảm thấy bản kế hoạch này thế nào?

Dương Thiên gật đầu:

- Trong thời gian ngắn như vậy, người có thể nghĩ ra được từng này đã là rất tốt.

- Vậy...

Dương Thiên lắc chuột đến một vị trí, nói tiếp:

- Trong tất cả những kế hoạch ở đây, ta cảm thấy chỉ có duy nhất cái này là sử dụng được.

Lý Bàn nhìn vào màn hình, hai mắt trừng to. Phía trên đó nổi bật là hai chữ đỏ được in đậm với cỡ chữ lớn: “Phương án 93: Tạm Lánh”.

- Dương Thiên, lẽ nào người định...

- Ta chọn cái này, bất quá cần sửa lại vài điểm cho phù hợp. Bàn tử, vứt hết đồng tạc nham kia đi, chúng ta sẽ tập trung phân tích phương án này.

Trong lúc Dương Thiên và Lý Bàn đang hoàn thiện phương án này, chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Dương Thiên nhìn thấy cái tên quen thuộc hiện lên trên màn hình, sắc mặt hơi đổi, ra hiệu cho Lý Bàn yên lặng rồi bấm nút trả lời. Một giọng nói êm ái từ trong điện thoại phát ra:

- Dương Thiên, người đã về rồi sao. Mấy ngày nay người đã đi đâu, tại sao ta gọi điện thoại được thông báo không có tín hiệu.

- Công việc có chút bận rộn. Ta vừa ra nước ngoài vài ngày để giải quyết.

- Là vậy a. Tối nay người có bận việc gì hay không?

- Không có.

- Vậy tối nay 7 giờ tại Thiên Hải quán, người nhất định phải đến.

Tần Tuyết nhấn mạnh hai chữ “nhất định” rồi tắt máy, không để cho Dương Thiên bất kỳ cơ hội từ chối nào. Hắn chỉ còn cách lắc đầu cười khổ nhìn Lý Bàn. Nếu là bình thường được mỹ nữ ước hẹn, Dương Thiên đương nhiên sẽ rất vui vẻ đi dự. Nhưng bữa tiệc tối nay tại Thiên Hải quán chín phần mười là Hồng Môn Yến, hắn có thể vui nổi hay sao?

Lý Bàn vỗ vai Dương Thiên, nói bằng giọng tâm sự:

- Đời người không thể mãi mãi bằng phẳng, ai cũng có những lúc gặp khó khăn. Sau cơn mưa trời sẽ lại sáng, đừng nên quá lo lắng, mọi chuyện rồi cũng sẽ qua.

Mặt Dương Thiên sạm lại, tên Lý Bàn này hình như đang có ý cười trên nỗi đau của người khác.

- Ta không biết người còn có thể triết lý như vậy.
- Bình thường, ta rất ít khi thể hiện ra. Nhưng trong thâm tâm ta lại luôn là một con người sống rất có tình cảm.
- Dừng, người đừng làm ta buồn nôn nữa có được hay không?

Lý Bàn cười:

- Hiếm khi ta mới có cơ hội diễn sâu, không biết tận dụng sẽ rất lãng phí.
- Nếu người có nhiều thời gian rảnh, sao không giúp ta nghĩ cách. Chẳng phải sẽ tốt hơn nhiều sao?

Lý Bàn thở dài:

- Chuyện của người quá khó, ta chưa từng có kinh nghiệm. Bản kế hoạch kia đều là do bọn ta tự nghĩ ra, hiệu quả thế nào còn cần kiểm chứng.
- Kiểm chứng?
- Ừ, người đem chính mình làm vật thử đi.

...

Thiên Hải quán, nhà hàng sang trọng nhất tại Thanh Lâm huyện. Khoảng 7 giờ kém 20 phút, cách đó không xa, Dương Thiên cùng Lý Bàn đang chậm rãi đi đến. Hai người vẫn không nghĩ ra được biện pháp nào tối ưu hơn, chỉ đành phát triển kế hoạch ban đầu mà Dương Thiên đã chọn.

Đứng trước Thiên Hải quán, thần thức của Dương Thiên lập tức bảo phủ nơi này. Vài giây sau, hai mắt hấn tràn đầy phần nộ nhìn qua Lý Bàn. Cảm nhận nguy hiểm sắp ập đến, Lý Bàn hai tay như một thói quen che mặt lại, hoảng sợ hô:

- Dương Thiên, người muốn làm gì. Ta không có làm điều gì sai a.
- Cung cấp tin tình báo sai lệch được tính là trọng tội.

Lý Bàn ngần ngại:

- Không thể nào, đoạn ghi âm kia người cũng đã nghe. Mọi chuyện ta nói đều đúng một trăm phần trăm.

Dương Thiên một tay chống cằm, nghiền ngẫm:

- Người nói cũng đúng. Nhưng tại sao trong kia là 5 người chứ không phải 4 người. Lẽ nào chỉ trong một thời gian ngắn, Tần Tuyết lại “điều tra” thêm một đối tượng mới nữa.

- Dương Thiên, người nói cái gì, thêm một người nữa. Là ai?

- Người này người cũng biết, hơn nữa chính người giới thiệu cho ta.

- Ta giới thiệu, không thể nào.

- Nữ cảnh sát Lưu Ly, cái tên này nghe có quen thuộc hay không?

- Là nàng. Dương Thiên, đến cô nàng đó người cũng đã چرا đổ được hay sao? Ta nghe nói nàng đã có đối tượng của mình, người dùng cách nào...

Lý Bàn dùng ánh mắt sùng bái nhìn Dương Thiên khiến hăn rợn cả tóc gáy:

- Cút, đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó. Quan hệ giữa ta và nàng hiện nay chỉ trên mức bạn bè một chút. Nếu nàng biết ta có dính líu đến rất nhiều mỹ nữ, nói không chừng nó sẽ bị bóp nát ngay từ trong trứng. Người có hiểu hay không?

- Vậy người dự định thế nào?

Dương Thiên mỉm cười tự tin:

- Người khác thì ta không dám chắc, Lưu Ly lại rất đơn giản. Tinh thần chính nghĩa của nàng rất cao. Người nghĩ, nếu ta gây ra một vụ án nho nhỏ ở gần đây, nàng có lập tức đến đó điều tra hay không?

Hai mắt Lý Bàn sáng rực:

- Quả là cao kiến. Bất qua người định sẽ tiến hành thế nào?

- Chuyện này đơn giản. Ta nhận Tiêu Chính Long làm thuộc hạ chính là để lo liệu những việc như thế này.

Dương Thiên lấy điện thoại ra, tìm số điện thoại của Tiêu Chính Long rồi ấn nút gọi. Vài giây sau đã nghe thấy tiếng trả lời:

- Dương thiếu, là ta. Người có việc gì cần căn dặn?

- Người biết rõ tình hình khu vực quanh Thiên Hải quán đúng không?

- Thiên Hải quán? Ta hiện tại đang ở gần đó. Lập tức sẽ đến ngay.

- Không cần, người giúp ta một việc là được.

- Dương thiếu cứ nói.

Dương Thiên tùy tiện:

- Người sai người đóng một màn kịch, chỉ cần thu hút sự chú ý, đưa đến thật nhiều cảnh sát là được.

- Diễn kịch, Dương thiếu muốn diễn loại kịch nào?

- Tùy người chọn lựa, theo ta thì cứ dàn dựng cảnh gian hồ chém giết lẫn nhau đi. Nhớ kĩ, càng nghiêm trọng càng tốt.

- Đã hiểu, ta sẽ đi làm ngay. Chỉ cần có sự góp mặt của ta, đến cục trưởng cục cảnh sát thành phố cũng có thể mời đến đây được.

Dương Thiên bật cười:

- Không nghĩ đến, người cũng rất có mặt mũi a.

- Đâu có, là do Dương thiếu bạn tặng.

Tắt máy, Dương Thiên thoải mái nói:

- Đã xong.

- Vậy tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?

Dương Thiên gõ nhẹ vào đầu Lý Bàn:

- Đương nhiên là chờ Lưu Ly rời đi. Kế hoạch của chúng ta chỉ dùng để đối phó với 4 người, 5 người là quá sức.

- Cái này cũng đúng.

Dương Thiên cùng Lý Bàn chọn một con hẻm gần đó làm chỗ quan sát. Vài phút sau, một tiếng pháo vang lên. Theo sau đó là tiếng người gào thét cùng âm thanh sắt thép va chạm. Dương Thiên hài lòng:

- Tên Tiêu Chính Long này, khi cần đến quả thực rất được việc.

- Nếu không phải biết ngay từ đầu, ta chắc chắn sẽ cho là có một đám giang hồ đang chém nhau ngoài kia.

Hai người nói chuyện phiếm vài phút, một nữ nhân mặc bộ váy màu đỏ, lái chiếc xe máy phân khối lớn từ trong Thiên Hải quán phóng thẳng ra ngoài. Lý Bàn tắc lưỡi:

- Dương Thiên, người nói không sai, vị mỹ nữ tên Lưu Ly này tinh thần chính nghĩa rất cao. Không cần thay đồ, trực tiếp chạy đến hiện trường.

Dương Thiên thở dài:

- Bằng này đã tính là gì. Nếu người thấy nàng chấp nhận làn con tin của bọn khủng bố để cứu người thì sẽ hiểu rõ hơn nữa.

Lý Bàn ra vẻ thông cảm:

- Huynh đệ, vất vả cho người rồi.

- Được rồi, bây giờ không phải lúc nói những chuyện vô bổ đó. Lưu Ly đã rời đi, chúng ta cứ theo kế hoạch mà làm. Người đợi ở bên ngoài, nếu cần thiết mới được ra mặt.

- Yên tâm, ta đã nhớ kỹ những việc cần làm.

- Tốt lắm, chờ chuyện này qua đi. Ta sẽ tặng người và Lý Vũ một món quà lớn, xem như mừng hôn lễ của hai người.

Mặt Lý Bàn có hơi đỏ lên:

- Bọn ta còn chưa có dự định kết hôn a.

- Tặng sớm, thế nào, không muốn nhận sao?

- Có quà, kẻ ngốc mới từ chối.

- Cầu chúc cho ta thành công đi.

Dương Thiên gương mặt có điểm căng thẳng, từng bước đi vào Thiên Hải quán. Dựa vào năng lực của hắn, chỉ có nữ nhi tình trường là khó giải quyết nhất mà thôi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 282: Thân Phận Của Ta

Dương Thiên vừa xuất hiện ở đại sảnh, nhân viên phục vụ đã chặn trước mặt hắn:

- Xin cho hỏi, ngài có phải là Dương Thiên tiên sinh hay không?
- Là ta.
- Vậy mời ngài đi theo ta.

Nhân viên phục vụ nói xong liền hướng thang máy bước đi. Dương Thiên đi theo phía sau, tò mò hỏi:

- Người biết ta?

Nhân viên phục vụ lắc đầu:

- Không có. Hôm nay toàn bộ Thiên Hải quán được mấy vị tiểu thư bao trọn gói. Nói là chỉ cho một người tên là Dương Thiên đi vào. Ta chỉ theo lời của bọn họ mà làm thôi.

Dương Thiên im lặng không nói, đây là muốn uy hiếp tinh thần của hắn sao. Khi wYDZU6t này dùng thần thức quan sát lại quên để ý đến việc này, sai lầm a.

Bốn người Tần Tuyết đã ngồi đợi sẵn bên trong, thấy Dương Thiên đi vào liền ra hiệu cho tất cả nhân viên phục vụ ra ngoài. Đến khi trong phòng chỉ còn lại 5 người, Tần Tuyết mới mở miệng nói:

- Dương Thiên, hôm nay ta...

Dương Thiên lập tức ngắt lời nàng:

- Hiếm khi mọi người tụ tập đông đủ, thức ăn cũng đã được dọn lên. Chúng ta cùng ăn thôi.

Mọi người có chút ngạc nhiên nhìn hắn, thái độ của Dương Thiên vẫn giống hệt như bình thường. Trong trường hợp này, cố tỏ ra bình thường chính là bất thường. Bất quá cũng không có ai phản đối, cầm dao và nĩa lên bắt đầu ăn tối.

Không khí phòng ăn trầm xuống, Dương Thiên liên tục nói chuyện để khuấy động nó lên. Đáng tiếc mỗi người đều qua loa đáp lại khiến hắn chán nản, cảm giác càn quét những thứ trên bàn.

Ăn uống xong xuôi, thức ăn tráng miệng được dọn ra, Tần Tuyệt đặt hai tay lên bàn, bình tĩnh nhìn hắn:

- Đã ăn tối xong, chúng ta có thể nói chuyện một cách nghiêm túc được rồi chứ. Lưu Ly có việc đột xuất chưa kịp trở lại, ta sẽ nói với nàng sau.

- Nếu chỉ là nói chuyện, các người cần gì làm vẻ mặt nghiêm trọng như vậy.

- Vì bọn ta nghĩ chuyện này cần phải giải quyết một cách nghiêm túc. Người cũng hiểu, có phải không?

Dương Thiên thở dài một hơi, nụ cười trên mặt cũng dần tắt đi:

- Tốt, các người có gì muốn biết, hỏi từng câu một, ta sẽ lần lượt trả lời.

Mộc Vũ Hàm dường như đã nhịn rất lâu, vội lên tiếng:

- Dương Thiên, thân phận thực sự của ngươi là gì. Diệp Linh nhất quyết không chịu nói cho bọn ta biết chuyện đó.

- Ta có thể nói, có điều các ngươi cần có sự chuẩn bị về mặt tâm lý.

- Bọn ta đều đã sớm có chuẩn bị.

Dương Thiên gật đầu:

- Vậy được. Các ngươi có thường xem phim về kiếm hiệp hay tiên hiệp hay không?

- Chuyện này thì có liên quan gì đến thân phận của ngươi?

- Chỉ là một cách vào đề mà thôi. Tất cả các ngươi chắc hẳn đều đã từng xem qua vài bộ phim như vậy. Những nhân vật trong đó thông qua tu luyện lâu dài sẽ đạt được năng lực vượt xa người bình thường. Phi thiên độn địa, một kiếm phá núi lấp sông. Trong kiếm hiệp gọi là võ lâm cao thủ, trong tiên hiệp gọi là tiên nhân. Thế giới này cũng có những kẻ sinh ra với thiên tư hơn người, thông qua tu luyện để đạt được sức mạnh.

Dương Thiên đưa tay phải lên cao, năm ngón tay hằn hiện lên năm quả cầu màu sắc khác nhau, đại biểu cho Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ trong ngũ hành. Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên đến há hốc mồm của ba người kia, Dương Thiên hài lòng nói tiếp:

- Những người này được gọi chung là Tu Chân Giả, trời sinh có linh căn, ngàn vạn người mới có một. Bọn họ thông qua linh căn, thu nạp thiên địa linh khí, rèn luyện cơ thể tăng cao tu vị, gia tăng thọ nguyên. Linh căn thông thường chia làm ngũ hành: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ và các loại biến dị từ chúng như Băng, Lôi, Phong... Bên cạnh đó còn có các loại linh căn khó gặp hơn như Âm, Quang...

- Công pháp tu luyện được sáng tạo và truyền lại qua các đời. Tùy theo linh căn sẽ cần công pháp thích hợp. Công pháp càng cao cấp tu luyện càng khó, tốc độ tu luyện chậm. Bù lại tạo dựng căn cơ vững chắc, uy lực vượt xa đồng cấp, đồng thời giúp người tu hành tiến xa hơn trên con đường tu luyện...

Diệp Linh khẽ lên tiếng:

- Dương Thiên, hình như có hơi lạc đề a.

Dương Thiên khựng lại, có chút xấu hổ cười:

- Mỗi khi nói về chuyện tu hành ta có hơi nhập tâm. Chắc các người cũng đã hiểu về thân phận của ta rồi phải không?

Ba người còn lại vẫn chưa tỉnh lại được, bọn họ đã chuẩn bị tinh thần cho một thân phận khủng bố nào đó của Dương Thiên. Nhưng còn những thứ vốn chỉ nên tồn tại trong phim ảnh này, bọn họ một giây cũng chưa từng nghĩ tới.

Diệp Linh nói:

- Để bọn họ từ từ tiêu hóa thông tin đi. Ta còn một chuyện khác muốn biết.

- Chuyện gì?

- Tu vị của người rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào?

- Bí mật.

- Người...

- Chỉ cần biết ta có khả năng bảo vệ cho tất cả các người là đủ rồi.

Diệp Linh há miệng, định nói thêm điều gì nữa nhưng mãi không nói được câu nào. Không khí trong phòng ăn lại một lần nữa yên tĩnh, Dương Thiên nhàn nhã kéo đĩa trái cây đến trước mặt, chậm rãi thưởng thức.

Mãi một lúc sau Tần Tuyết mới nói:

- Dương Thiên, người nói cho ta biết, có phải Tần gia cũng có Tu Chân Giả?

- Tần gia có thể xem là đại gia tộc Tu Chân, số lượng Tu Chân Giả trong gia tộc cũng khoảng trên trăm người. Lần trước tham dự lật đổ tộc trưởng, tất cả đều là Tu Chân Giả.

Tần Tuyết có chút kích động hỏi:

- Vậy tại sao ta không phải

- Sinh ra tại gia tộc Tu Chân, xác suất có linh căn của người so với người bình thường cũng sẽ cao hơn rất nhiều. Bất quá cũng sẽ không vượt quá 1%. Người hình dung nó giống như gen trội và gen lặn, linh căn được xem như biểu hiện của một loại gen lặn, khả năng xuất hiện rất thấp.

Cuối cùng Tần Tuyết cũng đã hiểu rõ, gia tộc nàng có rất nhiều chi thứ. Đôi khi lại có một thành viên bình thường từ chi thứ trở về, nắm giữ địa vị cao trong gia tộc. Thì ra là do bọn họ sinh ra đã có linh căn. Cha nàng và đại bá đều thuộc dòng chính, trong khi cha nàng bị đẩy ra ngoài lo việc kinh doanh kiếm tiền, đại bá lại được gia gia nâng đỡ nắm giữ quyền hành rất cao trong gia tộc và bộ máy nhà nước.

- Vậy lý do gia tộc đột nhiên coi trọng ta, hẳn là vì người?

Dương Thiên gật đầu:

- Bọn họ muốn thông qua người để có được sự trợ giúp của ta.

- Người rất lợi hại a.

Nhận thấy giọng nói của Tần Tuyết có điểm bất thường, Dương Thiên vội hỏi:

- Tuyết nhi, người có sao không?

Tần Tuyết cười mà như khóc:

- Từ đầu đến cuối ta chỉ giống như con cò để bọn họ lợi dụng, những thứ tình cảm kia đều là giả dối. Gia gia vốn chưa từng gọi ta trở về, gần đây lại luôn tỏ vẻ quan tâm, cố ý cho ta tiếp xúc với nhiều việc quan trọng trong gia tộc. Tất cả đều là vì người, người nói xem, ta có thể vui vẻ được hay sao?

- Tuyết nhi, người hiểu lầm bọn hắc rồi. Gia gia của người chưa từng gọi người trở về, không phải là ghét bỏ người. Chỉ vì hắc không muốn người tiếp xúc với Tu Chân giới mà thôi.

- Người là người ngoài, làm sao biết được bọn hắc đang nghĩ gì?

- Vì ta cũng giống hắc.

Dương Thiên cả người ngã vào ghế, nhìn lên trần nhà thở dài:

- Các người có biết vì sao ta chưa từng nói về thân phận thật sự của ta. Chính là vì ta không muốn các người tiếp xúc với những thứ này quá sớm. Thế giới đó so với các người tưởng tượng còn kinh khủng hơn rất nhiều. Tu Chân giả rất mạnh, để đạt được sức mạnh đó, kẻ nào không dẫm đạp lên xác của vô số người mà bước lên. Sau lưng bọn họ là cốt sơn, là huyết hải. Những ai tâm tính thiện lương sẽ bị loại bỏ. Sự khắc nghiệt ở đó, các người không thể nào hiểu được.

Giọng nói của Dương Thiên bình thản, lại khiến mọi người trầm ngâm. Hắn dừng lại vài giây rồi nói tiếp:

- Gia gia của người chính vì không muốn cho người tiếp xúc với thế giới hắc ám này mới làm vậy. Linh nhi, người có phụ thân bảo vệ, không phải tiếp xúc với những thứ này. Nhưng khi tu vị lên cao, sớm muộn cũng sẽ biết, thậm chí bị cuốn vào trong. Vậy nên, việc người bị mất đi linh căn, trở thành người bình thường chưa hẳn đã là chuyện xấu.

Ba người còn lại lần nữa kinh ngạc nhìn qua Diệp Linh:

- Người cũng là Tu Chân Giả?

Diệp Linh lắc đầu:

- Bây giờ không phải nữa rồi.

Khóe mắt Diệp Linh có hơi ướn, nàng nhìn thẳng vào Dương Thiên, nước nở nói:

- Nhưng nếu ta là người bình thường, có thể ở bên cạnh một đại tu sĩ như người hàng trăm, hay thậm chí là hàng ngàn năm sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 283: Rời Đi

Mộc Vũ Hàm kinh hô:

- Hàng trăm, hàng nghìn năm? Người nói vậy lẽ nào là...

Hai người còn lại nhìn chăm chăm Dương Thiên, muốn từ hăn tìm ra đáp án. Dương Thiên bình tĩnh trả lời:

- Nàng nói không sai. Theo tu vị tăng lên, thọ nguyên của Tu Chân Giả ngày càng cao. Sống ngàn vạn năm hay thậm chí trường sinh bất tử, thiên địa đồng thọ không phải là truyền thuyết.

Ba người chấn kinh, hai mắt mở to. Dương Thiên lặng lẽ đánh ra vài đạo Thanh Tâm Chú, giúp bọn họ khôi phục tinh thần. Thanh Tâm Chú đối với phạm nhân vô cùng thần diệu, tam nữ nhanh chóng bình thường trở lại. Mộc Vũ Hàm liền lên tiếng:

- Dương Thiên, chẳng lẽ thần tiên là có thật sao?

- Thần tiên chỉ là danh xưng do phạm nhân đặt cho những người có năng lực vượt xa bọn họ. Trong mắt phạm nhân, Tu Chân Giả chính là thần tiên.

- Vậy còn người?

Dương Thiên bật cười:

- Ta chỉ là một kẻ chán ngán thế sự, muốn có một cuộc sống bình yên mà thôi.

Diệp Linh nhắc lại:

- Dương Thiên, người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta.
- Câu hỏi đó, sớm muộn các người cũng sẽ biết, hiện tại thì chưa được. Tin tưởng ở ta, bằng mọi giá ta sẽ không để nữ nhân mình yêu thương chết ngay trước mặt mình.

Câu nói của Dương Thiên khiến tứ nữ rất cảm động, có điều chỉ là trong khoảnh khắc. Dưới tác dụng của Thanh Tâm Chú, các nàng tuy kinh ngạc nhưng vẫn giữ được bình tĩnh. Tần Tuyết ra hiệu cho ba người còn lại rồi mở lời:

- Dương Thiên, thân phận của người bọn ta sẽ không tìm hiểu quá sâu, ai cũng có bí mật của riêng mình. Bây giờ chúng ta còn một việc quan trọng hơn nữa phải giải quyết.

Trong lòng Dương Thiên run nhẹ một cái, lúc này mới là màn chính a. Hắn vẫn giữ bộ mặt thản nhiên:

- Người cần gì cứ nói. Nếu làm được ta nhất định sẽ không từ chối.
- Bọn ta muốn biết, người mà người thực sự yêu là ai?

Triệu Vũ Hình áy náy nhìn Dương Thiên:

- Ta đã nói quan hệ giữa chúng ta chỉ là bằng hữu thông thường nhưng bọn họ...

Tần Tuyết trực tiếp ngắt lời nàng:

- Vũ Hình tỷ, đến nước này người còn chưa chịu thừa nhận sao?
- Ta...

- Dương Thiên, hi vọng người cho bọn ta một câu trả lời thật lòng.

Dương Thiên cầm lấy ly rượu trước mặt, hớp một ngụm nhỏ, nhàn nhạt nói:

- Câu trả lời của ta, chẳng phải luôn rất rõ ràng sao? Dương Thiên ta có thể phong lưu, có thể quan hệ với nhiều nữ nhân cùng lúc. Nhưng mỗi một người đều là thật lòng.

Tần Tuyết, Diệp Linh, Triệu Vũ Hình cũng đã sớm đoán ra đáp án này nên không cảm thấy quá bất ngờ. Mộc Vũ Hàm thì không tốt như vậy, nàng gần như hét to lên:

- Yêu nhiều người cùng lúc, người nghĩ thật hay. Người coi nữ nhân bọn ta là thứ gì?

Tần Tuyết giọng nói cũng có chút ghen ngào:

- Dương Thiên, nữ nhân thiên tính vốn là ích kỷ, không ai muốn chia sẻ nam nhân của mình cùng với người khác. Vậy nên hôm nay ta mong người chọn ra một người mà mình yêu thương nhất.

Dương Thiên ngấn đầu lên nhìn thẳng vào Tần Tuyết:

- Nếu như ta chọn người, bọn họ sẽ cảm thấy thế nào? Nếu như ta chọn một người khác, người sẽ cảm thấy thế nào? Nếu như ta chọn một người ngoài kia, các người sẽ cảm thấy thế nào?

Hàng loạt câu hỏi lặp lại của Dương Thiên khiến tứ nữ trầm mặc. Bọn họ biết Dương Thiên nói đúng. Hắn quá xuất sắc, nữ nhân thích hắn rất nhiều. Nếu ép hắn chỉ lựa chọn một người, những người còn lại chắc chắn sẽ rất đau khổ. Nhưng là, phải chia sẻ nam nhân của mình với người khác, bọn họ không làm được.

Mộc Vũ Hàm dùng tay lau đi nước mắt:

- Dương Thiên, ta biết quyết định của ngươi sẽ khiến nhiều người đau khổ. Có thể người mà ngươi lựa chọn không phải là ta, nhưng ta vẫn mong ngươi chọn lấy 1 người, chỉ một người thôi.

Tần Tuyết tiếp lời:

- Ta cũng vậy.

Dương Thiên nhìn Diệp Linh, Triệu Vũ Hình để tìm sự đồng tình:

- Còn các người?

- Bọn ta...

Hai nàng ngập ngừng mãi không nói thành câu. Dương Thiên trầm mặc một hồi lâu, trên tay hần đột nhiên xuất hiện một bình rượu, hần uống một hơi thật dài rồi nói:

- Phong lưu là bản tính của ta, ta làm theo bản tính của mình chẳng lẽ là sai sao?

- Có lẽ ước mơ của ta quá khác biệt, nó không phù hợp với thế giới này. Mọi chuyện do ta mà ra, vậy thì để chính ta kết thúc nó đi.

Dương Thiên đứng dậy, bước ra phía cửa sổ, nhìn về mặt trăng đang ở trên cao:

- Các người đã không thể trả lời, vậy để ta thay các người nói. Nếu lựa chọn một người là bất công với những người còn lại. Lựa chọn tất cả cũng không được, chỉ bằng chúng ta liền chấm dứt tại đây đi. Có lẽ mỗi người đều sẽ đau khổ, nhưng đây mới là câu trả lời tốt nhất cho chuyện này.

Đột nhiên bức tường trước mặt Dương Thiên nổ tung. Khói bụi nhanh chóng tán đi, ánh trăng chiếu rọi vào trong phòng. Dương Thiên quay mặt lại nhìn tứ nữ, nụ cười có chút bi thương:

- Sau cùng, chúc các người hạnh phúc, sớm tìm được người tốt hơn ta.

Câu nói vừa dứt, thân ảnh Dương Thiên cũng theo đó biến mất. Để lại bốn vị mỹ nữ ngơ ngác nhìn về phía một mảnh đổ nát kia. Bàng hoàng qua đi, bốn người dùng tốc độ nhanh chạy lại bức tường đã đổ nát nhìn xuống, Không thấy bóng dáng Dương Thiên ở đâu, hăn tựa như một làn khói tan biến khỏi thế giới này.

Câu trả lời này các nàng dù thế nào cũng không nghĩ đến. Dương Thiên, hăn thực sự bỏ đi rồi sao? Hăn bỏ lại bọn ta dễ dàng như vậy sao? Những lời hứa hẹn vừa rồi tất cả đều là giả dối sao?

Nghe thấy có tiếng nổ, rất nhiều nhân viên nhà hàng từ dưới lầu chạy lên. Nhìn thấy một mảng tường sụp đổ, mọi người trợn mắt, há mồm. Ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

...

Lý Bàn vẫn ở trong con hẻm nhỏ, đi qua đi lại, vò đầu bứt tóc, thỉnh thoảng lại thò đầu ra ngoài nhìn xem có biến cố gì xảy ra. Một tiếng nổ to khiến hăn giật mình, vội nhìn lên cao. Bức tường nổ tung thành bụi cát, bị một cơn gió mạnh thổi bay mất. Lý Bàn đưa tay lau mồ hôi trên trán, lẩm bẩm:

- Tên Dương Thiên này, ta đã nói trước là không được xúc động, hăn lại trực tiếp từ bên trong Thiên Hải quán phá đi một mảng tường, thật là...

Lý Bàn còn chưa nói hết câu, phía sau đã có người vỗ vai hăn:

- Bàn tử, đang nói xấu ta sao?

Lý Bàn quay đầu lại liền thấy Dương Thiên tay vẫn còn cầm bình rượu, vừa uống vừa nói.

- Dương Thiên, ngay từ đầu đã nói phải cố gắng kiềm chế, người lại đem quán của người ta đập nát.

- Cái gì mà đập nát, chỉ là phá hủy một mảnh tường nhỏ mà thôi. Dù đã chuẩn bị tâm lý trước, lúc đó ta vẫn cảm thấy rất khó chịu, cần phải tìm thứ gì đó xả ra. Trước tiên chúng ta tìm một chỗ uống rượu đi.

- Uống rượu? Không được, tiểu Vũ không thích nam nhân uống rượu. Nếu uống, tối nay trở về nhất định sẽ phải ngủ trên ghế sa lông.

Dương Thiên lắc đầu:

- Nam nhân phải có tiếng nói của riêng mình. Người như vậy sẽ bị xem là sợ vợ a.

- Sợ vợ có gì không tốt. Huống hồ ta cũng không phải đối thủ của nàng, lỡ như...Tiểu Vũ bình thường rất hiền lành, nhưng khi nổi nóng thực sự rất đáng sợ.

Dương Thiên một hơi uống cạn bình linh tửu, ném nó vào tường:

- Đáng tiếc, loại linh tửu quý hiếm này người không có cơ hội thưởng thức.

- Khoan đã, Dương Thiên, người vừa nói linh tửu sao?

- Người biết?

- Không biết. Nhưng tiểu Vũ đã từng nói với ta, đối với Tu Chân Giả, bất cứ thứ gì có gắn với chữ linh đều là bảo vật. Dương Thiên, bằng hữu, không, huynh đệ tốt, có đồ tốt đừng giữ cho riêng mình a.

Nhìn bộ mặt gian thương của Lý Bàn, Dương Thiên có chút buồn nôn:

- Không có, người thấy bình rượu ta vừa ném đi sao, đó là bình linh tửu cuối cùng. Ai, linh tửu có thể cường tráng thân thể, gia tăng tuổi thọ người lại không thèm để mắt, thật sự đáng tiếc.

Lý Bàn vội chạy lại những mảnh vỡ của bình rượu, cố gắng xem còn vớt vát được gì không. Vài phút sau, hắn quay lại, dùng vẻ mặt đáng thương xin xỏ:

- Đại gia, xin hay san sẻ cho kẻ bần cùng này.

- Dừng, đừng dùng bộ mặt buồn nôn đó với ta. Linh tửu vẫn còn, bất quá nếu người lấy nó, phần thưởng kia sẽ không còn nữa. Thế nào, có muốn hay không?

Lý Bàn không cần suy nghĩ đã trả lời:

- Muốn, đương nhiên là muốn.

- Nhanh như vậy đã quyết định, người còn chưa biết phần thưởng của ta là gì.

- Thay vì hi vọng vào một thứ gì đó xa vời, trân trọng những thứ ngay trước mắt mình chẳng phải tốt hơn sao.

Dương Thiên ngần ra trong phút chốc rồi cười to, trên tay hắn xuất hiện một bình linh tửu đưa cho Lý Bàn:

- Bàn tử, không nghĩ ra người còn rất sâu sắc a. Bình linh tửu này, mỗi khi uống nhớ phải pha loãng ra, một ly pha nhỏ nên pha thành 10 lít, mỗi lần uống chỉ cần một ly đã pha loãng. Lý Vũ thì 2 ly là được rồi.

- Một ly nhỏ đã pha loãng? Ít như vậy?

Dương Thiên nhún vai:

- Nêu người không sợ bạo thế mà chết, có thể uống nhiều hơn.

Lý Bàn ôm lấy bình linh tửu, gật đầu liên tục:

- Đã biết. Vậy tiếp theo người định làm gì?

- Lăng Nhã Kỳ đang đóng một bộ phim ở nước ngoài, ta dự định đến đó tìm nàng, thuận tiện phát triển tình cảm. Những việc ở đây, người cứ theo kế hoạch đã định mà làm.

P/S: Thật sự vẫn chưa vừa ý, nhưng ngồi cả ngày cũng không nghĩ ra được gì tốt hơn.:))

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 284: Phá Rối Đoàn Làm Phim

Lý Bàn vỗ ngực:

- Yên tâm đi, mọi chuyện cứ để cho ta giải quyết.
- Câu nói đó của người khiến ta cảm thấy bất an.
- Dương Thiên, người đừng dập tắt chút tự tin bé nhỏ mới nhen nhóm trong ta có được hay không?

Dương Thiên cười:

- Vấn đề không phải là năng lực của người, ta chỉ lo thực lực của Lý gia không đủ để ngăn chặn các nàng.

Nhiệm vụ Dương Thiên giao lại cho Lý Bàn rất đơn giản. Có 2 điểm chính, một là quan sát phản ứng của bọn họ trong thời gian hăn vắng mặt. Hai là tránh cho các nàng tìm được hành tung của hăn. Mộc Vũ Hàm hay Triệu Vũ Hình thì không nói, các nàng chỉ là người bình thường. Diệp Linh và Tần Tuyết thì khác, nếu các nàng lợi dụng thế lực phía sau lưng mình, trong tình huống Dương Thiên vẫn tiêu dao ngoài kia, chuyện bị tìm thấy là điều hiển nhiên.

Lý Bàn dù mượn lực lượng Lý gia vẫn rất khó nói, phải biết phía sau Diệp Linh chính là Âm tổ, nói cách khác là chính phủ. Lý gia còn kém nhiều lắm.

- Ta sẽ cố gắng hết sức.

Dương Thiên lấy từ trong người ra một tấm lệnh bài, phía trên có 2 chữ Giám Sát cùng một tờ giấy ghi số điện thoại đưa cho Lý Bàn:

- Nếu cần thiết, người nói với tộc trưởng của các người tìm đến tổng thống, đưa cho hắn xem lệnh bài này. Người sẽ có được sự hỗ trợ tốt nhất. Còn đây là số điện thoại của Tiêu Chính Long, hắn nắm giữ thế lực ngầm các tỉnh lân cận, người cứ tùy ý điều động.

Lý Bàn lấy hai thứ, lập tức nhét vào trong người. Không cần nói rõ hắn EEwjfFC cũng biết những vật này quan trọng đến mức nào. Chính phủ, trùm hắc đạo, nắm giữ cả hai giới hắc bạch, quyền lực đủ để một tay che trời. Xem ra nhiệm vụ lần này đơn giản hơn hắn đã nghĩ rất nhiều.

- Một việc cuối cùng, người nhất định không được để Lưu Ly tiếp xúc với những người kia. Khi này ta dùng thần thức quan sát, trên khuôn mặt của nàng phần nhiều là tò mò, không có lo lắng hay sợ hãi. Chín phần mười là chưa biết gì về việc này. Quan hệ của ta và nàng chỉ mới ở trên mức bạn bè bình thường, bị phát hiện sẽ có nguy cơ “tan vỡ”.

- Chuyện này không cần người nhắc nhở, ta đã sớm có phương án.

- Đã như vậy, ta giao lại tất cả mọi chuyện cho người.

Dương Thiên đang chuẩn bị rời đi, Lý Bàn có chút e ngại hỏi:

- Lỡ như kế hoạch không thành công.

Dương Thiên bình thản nói:

- Đến khi đó hắn tính, dù thế nào ta cũng sẽ không từ bỏ bất cứ người nào. Huống hồ, ta còn có con bài bí mật, nếu không còn cách nào khác...

Dương Thiên bỏ dở câu nói, biến mất ngay trước mặt Lý Bàn khiến tên kia chán nản than thở:

- Sao không nói hết câu hăn đi, người cố ý làm cho ta tò mò có phải không. Mà thôi, còn có kế hoạch dự phòng là tốt rồi.

Nghe Dương Thiên khẳng định, Lý Bàn cũng đã yên tâm không ít, hăn ôm bình linh tửu rời khỏi con hẻm, gọi một chiếc taxi trở về nhà.

...

Theo như thông tin Lý Bàn cung cấp sáng nay, Lăng Nhã Kỳ đã nhận được lời mời đóng vai nữ chính cho một bộ phim ở nước ngoài. Dương Thiên dựa vào ấn ký hăn lưu lại trên vòng tay, rất nhanh tìm được nơi Lăng Nhã Kỳ làm việc. Tại đây đang là buổi sáng, Lăng Nhã Kỳ mặc đồ cổ trang màu xanh nhạt, mái tóc buộc cao, ngồi dưới mái che đọc kịch bản.

Xung quanh nàng là rất nhiều người đang tất bật dàn dựng cảnh quay. Đạo diễn ngồi trên cao hô hào chỉ đạo. Dương Thiên đứng từ đằng xa nhìn, cũng không vội vã đi lại tìm nàng. Hăn muốn nhìn xem một chút quá trình quay phim của thế giới này có gì thú vị.

Chờ hoạt cảnh được dàn dựng xong, đạo diễn mới hướng về phía những diễn viên đang ngồi trong mát gọi to:

- Tiêu Viễn, Lăng Nhã Kỳ, Trình Lạc... Các người đã nhớ kỹ kịch bản và lời thoại chưa.

- Đã xong.

- Tốt lắm, chúng ta bắt đầu quay. Hôm nay là cảnh nữ chính phát hiện nam chính có quan hệ không rõ ràng với nữ phụ, tức giận bỏ đi. Nam chính phát hiện nữ chính bỏ đi liền đuổi theo ôm chặt lấy nàng...

Đạo diễn thuật lại một cách cơ bản cảnh quay, dàn diễn viên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Mọi người nhanh chóng vào vị trí bấm máy. Dương Thiên ở đằng xa lăm lăm:

- Có cảnh ôm nhau, còn có cả cảnh ôm nhau. Xem ra hôm nay ta phải đóng vai phản diện một lần. Nhã Kỳ, người cũng đừng trách ta, là do tên đạo diễn kia viết kịch bản quá kém.

Đem mọi tội lỗi đổ lên đầu đạo diễn, Dương Thiên thi triển Ẩn Thân Thuật tiến lại gần hơn, chuẩn bị khi thời cơ đến liền xuất thủ.

Đầu tiên là cảnh nam chính do một người tên là Tiêu Viễn thủ vai đang ôm lấy nhân vật nữ phụ. Hắn làm gương mặt bất đắc dĩ, khóe miệng hơi nhếch lên khiến Dương Thiên thầm khinh bỉ. Rõ ràng là đang rất hưởng thụ lại cố ý trưng ra cái vẻ mặt này. Nữ phụ kia tuy không đẹp bằng Lăng Nhã Kỳ nhưng cũng có thể xem là mỹ nữ a.

Lăng Nhã Kỳ đứng từ ngoài cửa nhìn vào, hai tay che miệng, khóe mắt đỏ lên. Nàng theo kịch bản làm rơi miếng gỗ được dựng gần đó, khiến nó phát ra tiếng động gây sự chú ý của hai người trong kia. Bị phát hiện, Lăng Nhã Kỳ lập tức xoay người bỏ chạy.

- Cắt.

Đạo diễn lại hô lên, hắn từ trên ghế cao nhảy xuống, bước lại gần Lăng Nhã Kỳ, mở miệng trách mắng:

- Nhã Kỳ, biểu cảm của người thực sự không được. Đây là cảnh một nữ nhân phát hiện người mình yêu đang ôm một nữ nhân khác trong lòng. Đau đớn giằng xé nội tâm nhân vật, người thế kia...

Nghe đạo diễn trách móc Lăng Nhã Kỳ, Dương Thiên rất bất mãn:

- Hừ, tên nam chính kia diễn xuất tệ hại người không nói. Nhã Kỳ tuy có vài điểm không đạt, nhưng cũng đã khá tốt rồi. Tên đạo diễn này cần phải “dạy dỗ” lại một chút.

Suy nghĩ và hành động đi liền với nhau, chiếc cần trục gần đó dưới sự điều khiển của Dương Thiển bất ngờ nghiêng nhẹ, xô nước từ trên cao lập tức rơi xuống, trùn vào đầu đạo diễn. Cả đoàn làm phim hoảng hốt nhìn đạo diễn cả người ướt sũng ngã lảng trên mặt đất, cái xô vẫn còn đang chụp lên đầu hắn. Vài người vội vã chạy đến đỡ hắn dậy, số còn lại che miệng, cố gắng ngăn mình cười to.

Xô được gỡ ra, đạo diễn tức giận chửi to:

- Là kẻ nào làm, mau bước ra đây cho ta.

Một người đứng gần đó chỉ tay lên chiếc máy trên cao:

- Thứ đó dùng để tạo dựng hoạt cảnh, chắc là không cẩn thận bị gió thổi rơi xuống.

Đạo diễn nhìn lên dàn máy, xác nhận không có người nào, chỉ đành tự trách số mình xui xẻo.

- Các người chuẩn bị quay tiếp đi, ta đi thay đồ một lát sẽ trở lại ngay.

Chờ đạo diễn rời đi, Lăng Nhã Kỳ lúc này mới để ý đến thân thể mình. Khi này nàng đứng rất gần đạo diễn, xô nước lại rơi từ trên cao xuống, đáng lẽ bản thân nàng cũng phải bị ướt. Đằng này...

Nghĩ mãi không ra, Lăng Nhã Kỳ tạm gác chuyện này qua một bên, chuẩn bị cho cảnh quay.

Đạo diễn thay đồ xong liền quay trở lại, tâm trạng hắn rất tệ, chỉ muốn quay xong thật nhanh:

- Chúng ta sẽ quay cảnh tiếp theo.

Phó đạo diễn vội nhắc:

- Nhưng cảnh vừa rồi...

Đạo diễn giọng nói ẩn chứa sự uy hiếp:

- Cảnh vừa rồi thế nào?

Đạo diễn và phó đạo diễn, hơn kém nhau chỉ một chữ nhưng khác biệt rất lớn. Biết tên kia đang muốn tìm người trút giận, phó đạo diễn đương nhiên sẽ không ngu ngốc đứng ra làm bia đỡ đạn:

- Không có gì, chúng ta quay tiếp thôi.

Thông báo của đạo diễn khiến đoàn làm phim có hơi ngạc nhiên. Bất quá bọn hắn rất nhanh thích ứng, sắp xếp hoạt cảnh. Máy tạo mưa giả bắt đầu hoạt động, chờ khung cảnh xung quanh ướt đầm, đạo diễn mới ra hiệu:

- Diễn.

Lăng Nhã Kỳ theo hiệu lệnh của hắn chạy thẳng qua màn mưa nhân tạo. Nàng vừa chạy được một đoạn liền nghe tiếng “cắt” vang lên. Lăng Nhã Kỳ dừng lại, máy tạo mưa cũng tắt đi. Đạo diễn bước lại gần, nhìn kĩ Lăng Nhã Kỳ từ đầu đến chân, tặc lưỡi:

- Kỳ lạ.

Lăng Nhã Kỳ khó hiểu:

- Đạo diễn, ta làm sai chỗ nào sao?

Đạo diễn lắc đầu:

- Tại sao người chạy qua máy tạo mưa, trên người lại không bị ướt chút nào?

Đạo diễn vừa nhắc, cả đoàn làm phim mới chú ý đến sự khác thường này. Bọn họ vây quanh Lăng Nhã Kỳ như muốn nghiên cứu một hiện tượng bí ẩn.

Dương Thiên đứng ở gần đó than thở:

- Lại quên vô hiệu hóa Tị Thủy Thuật, bất cẩn a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 285: Tiêu Viễn- Tiêu Bắc

Lúc xô nước rơi vào người tên đạo diễn kia, Lăng Nhã Kỳ đứng rất gần đó. Dương Thiên đã dùng một đạo Tị Thủy Thuật tránh cho nàng bị nước bắn vào. Có Tị Thủy Thuật hộ thân, nước mưa dĩ nhiên không chạm được vào người Lăng Nhã Kỳ. Đạo diễn nghĩ mãi không hiểu liền ra hiệu cho một người gần đó mang đến cho hắn một ly nước nhỏ.

Không cần tốn tí chất xám nào Dương Thiên cũng biết tên này định làm gì. Hắn chờ người kia cầm ly nước lại gần, ngón tay búng nhẹ một cái. Một luồng lực lượng vô hình bay ra đập vào chân người kia khiến hắn ngã người về phía trước. Ly nước thuận theo hướng đó đập mạnh lên đầu đạo diễn.

Theo sau tiếng “Bốp” rất lớn là tiếng ly thủy tinh vỡ tan. Mảnh vỡ thủy tinh văng tung tóe khắp nơi, trên đầu đạo diễn xuất hiện chất lỏng màu đỏ thẫm do bị mảnh vỡ cửa vào. Đạo diễn kêu gào thảm thiết, ôm đầu lăn lộn trên mặt đất. Rất nhanh có vài người cầm theo hòm y tế xách tay chạy đến, giúp hắn băng bó.

Phó đạo diễn thấy buổi quay hôm nay không thể tiếp tục được nữa liền tập trung những người còn lại thông báo vài điều:

- Hôm nay dừng tại đây. Buổi quay tiếp theo mong các người chuẩn bị kỹ càng hơn để kịp tiến độ dự tính. Còn một việc nữa, tối nay chúng ta có tổ chức một buổi họp báo về bộ phim sắp ra mắt. Mọi người nhớ đến đúng giờ.

Buổi quay phim kết thúc, Lăng Nhã Kỳ thu dọn đồ đạc ra về. Dương Thiên kiên nhẫn chọn một chỗ kín đáo ở bên ngoài chờ đợi. Hơn 15 phút sau, Lăng Nhã Kỳ mới bước ra khỏi trường quay. Bên cạnh nàng là tên nam diễn viên chính khi nãy. Không biết tên này đang nói gì mà khiến Lăng Nhã Kỳ liên tục che miệng cười.

Dương Thiên thấy vậy liền không vội hiện thân, bất cứ ai nhìn vào tên kia cũng có thể đoán ra hắn có ý đồ với Lăng Nhã Kỳ. Dương Thiên vẻ mặt âm trầm, khóe miệng hơi nhếch lên:

- Dám có ý đồ với nữ nhân của ta, mặc kệ là người vô tình hay cố ý, kết quả đều chỉ có một.

Hai người vui vẻ nói chuyện, thẳng cho đến khi ra đến nói đầu xe của Lăng Nhã Kỳ, Tiêu Viễn mới lấy từ trong người ra hai tấm vé:

- Nhã Kỳ, 9 giờ tối nay là buổi đấu giá do Kim Tinh đại sư làm chủ. Ta may mắn có được hai chiếc vé tham dự từ chỗ một người bạn, người có muốn đến đó cùng ta hay không?

- Kim Tinh đại sư?

Lăng Nhã Kỳ hô to, nàng dùng hai tay che miệng, nhìn xung quanh không có người nào mới thầm thở ra một hơi. Cái này cũng không trách được nàng, vị Kim Tinh đại sư kia danh tiếng rất lớn trên toàn thế giới. Mọi người đồn đãi rằng hắn có Hỏa Nhãn Kim Tinh nên mới được gọi là Kim Tinh đại sư.

Vị đại sư này trời sinh có hai cặp mắt vô cùng đặc biệt, hắn có thể giám định bất kỳ đồ vật nào, từ chất liệu, niên đại cho đến những khiếm khuyết nhỏ nhất. Hắn rất khó tính, vì vậy những món đồ được hắn tán thưởng đều được rao bán với giá trên trời. Nếu Kim Tinh đại sư đích thân đứng ra chủ trì một buổi đấu giá, chứng tỏ ở đó có rất nhiều món đồ được hắn đánh giá cao.

Việc này sẽ thu hút rất nhiều người giàu có trên thế giới đến đây tham dự, thông tin cũng sẽ được bảo mật cực cao. Tiêu Viễn tại sao lại biết được, hơn nữa còn có vé tham dự?

Theo hiểu biết của Lăng Nhã Kỳ, Tiêu Viễn chỉ là một diễn viên có chút danh tiếng, đến tư cách biết đến buổi đấu giá còn không có, nói gì đến việc có vé tham dự. Bất quá hẳn còn có một thân phận khác, cháu của Kim Tinh đại sư. Vị Kim Tinh đại sư này tên thật là Tiêu Bắc, thuở nhỏ do có năng lực khác người nên đã được một gia đình giàu có nhận nuôi. Sau khi thành danh, hẳn trở về tìm lại người thân thì phát hiện bọn họ đều đã qua đời do chiến tranh. Tiêu Viễn là người duy nhất còn sót lại, được hẳn một tay nâng đỡ mới có ngày hôm nay. Dù vậy, do xuất thân của Tiêu Viễn không được tốt, Tiêu Bắc quyết định không công khai quan hệ của hai người. Đối với việc này Tiêu Viễn cũng không phản đối, công nhận cũng được, không công nhận cũng được. Có Tiêu Bắc đứng sau làm hậu thuẫn cho hẳn là được rồi.

Tiêu Viễn đã sớm dự đoán được phản ứng của Lăng Nhã Kỳ, hẳn tỏ vẻ đắc ý nói:

- Đúng vậy, là Kim Tinh đại sư. Nhã Kỳ, chắc người cũng biết, Kim Tinh đại sư từ khi xuất đạo đến nay chỉ tổ chức đấu giá đúng 2 lần, mỗi lần đều khiến cả thế giới trầm trồ, kinh ngạc về sự quý giá của những vật phẩm kia. Lần này hẳn tốn gần 10 năm mới tìm đủ số lượng bảo vật để mở hội đấu giá, chất lượng so với 2 lần đầu còn vượt trội hơn không ít. Chúng ta không đủ khả năng mua bất kỳ vật nào, nhưng đến chiêm ngưỡng để mở mang tầm mắt cũng đã rất tốt rồi a.

- Bạn của người có thể tìm được vé, lại còn tặng nó cho người. Xem ra thân phận và địa vị của hẳn rất lớn.

Tiêu Viễn từ chối cho ý kiến, đây là bí mật của hẳn và Tiêu Bắc, không thể tiết lộ cho người ngoài.

- Vậy người có muốn đến dự hay không?

- Đương nhiên là có, tối nay sau buổi họp báo, ta đợi người ở nhà xe.

- Tốt, tối nay gặp lại.

Có được cuộc hẹn với mỹ nhân, Tiêu Viễn vui vẻ rời đi. Lăng Nhã Kỳ chờ hân đi xa mới lén thở dài một cái. Ý đồ của Tiêu Viễn quá rõ ràng, Lăng Nhã Kỳ làm trong ngành giải trí đã lâu, va chạm đã nhiều, làm sao có thể không nhìn ra. Nàng không thích Tiêu Viễn nhưng cũng không tỏ thái độ cự tuyệt. Làm trong ngành này, trừ khi người có hậu thuẫn rất mạnh, nếu không phải dựa vào các mối quan hệ mà bước lên. Thế lực của Lăng gia trong nước đủ để bảo vệ nàng, còn ở nước ngoài, Lăng Nhã Kỳ phải tự tìm cách bảo vệ chính mình. Trước mắt, đành dựa vào tên Tiêu Viễn này để tạm tránh những “quy tắc ngầm” kia.

Ca hát và đóng phim là ước mơ từ nhỏ của Lăng Nhã Kỳ, bằng mọi giá nàng sẽ không từ bỏ. Đôi khi Lăng Nhã Kỳ cảm thấy mệt mỏi, muốn tìm một chỗ dựa vững chắc. Những khi đó, hình ảnh đầu tiên hiện lên trong đầu nàng là Dương Thiên. Chỉ tiếc là hân quá đa tình.

Lăng Nhã Kỳ bước vào trong xe, chìa khóa vừa đưa lên đã nghe sau lưng vang lên âm thanh:

- Cái tên mặt trắng khi nãy là ai?

Lăng Nhã Kỳ giật mình đánh rơi chìa khóa xuống sàn xe, hoảng sợ quay lại nhìn ra sau. Thấy Dương Thiên đang nhàn nhã ngồi, nghiêng đầu dựa vào lưng ghế, Lăng Nhã Kỳ trừng mắt kinh ngạc:

- Người, người tại sao lại ở đây?

Dương Thiên cũng giả vờ ngạc nhiên:

- Tại sao ta không thể ở đây?

- Không phải người đang ở...

- Ta đi du lịch, trùng hợp đi qua đây, gặp một phim trường thì ghé vào xem. Trùng hợp thấy người bên trong đó, sau đó lại trùng hợp bước nhầm lên chiếc xe này.

Lăng Nhã Kỳ cố kiềm nén:

- Người nghĩ ta tin vào những cái gọi là “trùng hợp” của người sao?

Dương Thiên nhún vai:

- Nếu người không tin ta cũng đành chịu. Thật sự chỉ là trùng hợp, ta làm sao biết người đang ở nơi nào để tìm?

Lăng Nhã Kỳ hừ nhẹ một tiếng:

- Thông tin về hoạt động của ta luôn được cập nhật trên trang cá nhân, người đừng giả vờ không biết. Báo chí cũng thỉnh thoảng cũng sẽ có những bài đưa tin về ta.

- Như vậy a, nhưng những chuyện đó thì có liên quan gì đến ta?

- Người...

Dương Thiên giọng nói rất bình thản, tựa như không phải chuyện gì quan trọng. Lăng Nhã Kỳ biết hẳn đang cố ý trêu chọc mình, tức giận nghiến răng. Sau cùng nàng quyết định mặc kệ hẳn, lái xe đi ra ngoài. Đến cổng, xe của Lăng Nhã Kỳ bị kẹt lại, thanh chắn mãi không chịu nhấc lên cho nó đi qua. Nơi này sử dụng công nghệ hiện đại, máy tính sẽ quét qua chủ sở hữu xe, xác nhận đúng người sẽ tự động mở đường.

Bị chặn lại khiến Lăng Nhã Kỳ hơi khó chịu, đang định xuống xe thì một nhân viên bảo vệ đã chạy đến:

- Nhã Kỳ tiểu thư, người đợi một lát.

Hắn cầm theo vài cái dụng cụ, đập gõ gì đó vào thanh chắn mấy cái rồi đi vào phòng bảo vệ. Vài phút sau, thanh chắn từ từ được nâng lên. Lăng Nhã Kỳ cho rằng đây là sự cố kỹ thuật, yên lặng lái xe rời đi.

Chờ hai người đi được một đoạn xa, tên bảo vệ khi này lấy điện thoại ra, bấm một dãy số. Đầu dây bên kia rất nhanh được nối thông:

- Có việc gì, ta đang rất bận.

- Tiêu Viễn tiên sinh, ta nhìn thấy Lăng Nhã Kỳ chở theo một nam nhân đi ra ngoài. Quan hệ giữa bọn họ hình như rất thân thiết.

- Người nói cái gì?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 286: Nam Nhân Đôi Khi Phải Vô Sĩ

Tiêu Viễn thanh âm có hơi cao khiến mọi người xung quanh quay lại nhìn. Hắn gật đầu tỏ ý xin lỗi rồi đi vào nhà vệ sinh gần đó:

- Người nói rõ ràng một chút. Nam nhân kia là ai, có phải là người thuộc đoàn làm phim hay không?

- Không phải, ta chưa từng gặp qua hắn. Chín phần mười không phải người của phim trường.

- Nơi này có rất nhiều đoàn làm phim sử dụng, người làm sao biết được hắn không phải người của phim trường này.

- Hắn khá đặc biệt, nếu ta đã từng gặp qua chắc chắn sẽ không quên.

- Đặc R4Y4OlG biệt?

- Phải, hắn rất đẹp trai a.

Tiêu Viễn đưa tay lên bóp trán, giọng nói có điểm tức giận:

- Được rồi. Giả sử hắn từ bên ngoài đến, tại sao lại xuất hiện trong xe của Lăng Nhã Kỳ mà người trông coi nhà xe như người lại không hề hay biết. Hơn nữa, ta vừa mới chia tay nàng chưa đến 5 phút, trong thời gian ngắn như vậy, vốn là chuyện không thể nào. Trừ phi hắn đã ngồi sẵn trong xe đợi nàng.

Nhân viên bảo vệ đầu óc không được tốt lắm, hắn còn chưa suy nghĩ xa đến mức đó:

- Tiêu Viễn tiên sinh, vậy chúng ta phải làm thế nào?

- Người lên phòng của ta, ở đó có một họa sĩ. Người giúp hã vẽ lại chân dung của nam nhân kia. Nếu cần thiết, tối nay ta sẽ đẩy nhanh tiến độ một chút.

Tiêu Viễn tắt máy, khoe miệng nở nụ cười thâm tà. Mục tiêu của hã từ trước đến nay chưa từng có người nào thoát được.

Trong tất cả những người làm việc tại trường quay khổng lồ này, không quá 10 người biết được thân phận của Tiêu Viễn. Hã mới chính là chủ nhân của nơi này. Tiêu Bắc vì muốn bù đắp cho Tiêu Viễn nên luôn chiều theo ý của hã. Vì Tiêu Viễn ưa thích nhất chính là những nữ diễn viên trẻ tuổi xinh đẹp, Tiêu Bắc đã thay hã âm thầm mua lại phim trường này. Cho đến nay, những nữ diễn viên đã qua tay Tiêu Viễn không đến 100 cũng là 80.

Lăng Nhã Kỳ chính là mục tiêu kế tiếp của hã. Xinh đẹp không cần bàn cãi, lại tài năng, có một vẻ gì đó hút hồn. Tiêu Viễn không muốn dùng thủ đoạn như những lần trước mà dự định từ từ chinh phục nàng. Nhưng sự xuất hiện của Dương Thiên đã khiến Tiêu Viễn dè chừng. Nếu bọn họ thực sự là một cặp, Tiêu Viễn bằng mọi giá cũng phải đoạt lấy Lăng Nhã Kỳ. Đập chấu cướp hoa, hã làm việc này khá thành thạo, cũng rất ưa thích a.

...

Xe chạy gần đến nhà, Lăng Nhã Kỳ mới chợt nhớ ra, hỏi Dương Thiên:

- Đúng rồi, người đang ở chỗ nào, để ta đưa người về.

Dương Thiên nhún vai:

- Ta vừa đến đây, hiện chưa tìm được chỗ thích hợp, dự định sẽ đến nhà người ở vài ngày.

Lăng Nhã Kỳ không cần suy nghĩ, lập tức từ chối:

- Không được. Nhà của ta rất nhỏ, chỉ đủ để mình ta ở.
- Đừng nói dối, Lăng gia cũng tính là có tiền, người lại là đại minh tinh, có thể ở trong một ngôi nhà nhỏ sao. Đây rõ ràng là cố ý từ chối ta.
- Người hiểu được là tốt rồi.
- Tại sao?
- Dẫn sói vào nhà, ta còn không có ngốc như vậy a.

Dương Thiên một thân toát ra chính khí:

- Người nhìn xem, ta anh tuấn tiêu sái, có chỗ nào giống sói hay sao?

Lăng Nhã Kỳ cố nhịn cười:

- Từ đầu đến chân, chỗ nào cũng giống.

Dương Thiên chán nản:

- Thật không biết thưởng thức nghệ thuật.
- Để ta tìm cho người một khách sạn gần đây.

Lăng Nhã Kỳ kéo tay lái, dự định đổi hướng. Dương Thiên vội vã ngăn lại, nắm chặt lấy tay nàng:

- Đại gia, chẳng lẽ không thể cho một kẻ nghèo khó như ta nương tựa vài ngày sao?
- Người nghèo khó? Vậy trên thế giới này sẽ không còn người giàu nữa.

- Những kẻ khác muốn bao nuôi ta còn không được, người lại nỡ lòng từ chối.

Lăng Nhã Kỳ vẫn bình tĩnh nói:

- Vậy người đi tìm những kẻ đó đi.

Nói cứng nói mềm đều không được, Dương Thiên quyết định dùng tuyệt chiêu cuối cùng:

- Đại gia, cầu bao nuôi.

Dương Thiên vừa nói vừa nắm lấy cánh tay Lăng Nhã Kỳ kéo mạnh khiến tay nàng suýt nữa rời khỏi tay lái, chiếc xe thiếu chút nữa đâm vào cột điện bên đường. Lăng Nhã Kỳ hoảng sợ la lên:

- Dương Thiên, người làm gì vậy, mau buông tay ta ra.

Dương Thiên một bộ lộn chết không sợ nước sôi:

- Buông ra cũng chết, không buông ra cũng chết. Được chết cùng mỹ nữ như người cũng không tệ.

- Người không nhanh buông ra hai ta thật sự sẽ chết.

- Người không cho ta ở cùng ta sẽ chết đói a.

- Được rồi, ta đồng ý, mau thả ra đi. Aaaaa...

Lăng Nhã Kỳ hét to, trước mặt nàng là một chiếc xe tải cỡ lớn vừa từ trong hẻm lao ra. Xe hơi của nàng lại đang đâm thẳng vào hướng đó, khoảng cách quá gần, có muốn tránh cũng không kịp nữa rồi. Chẳng lẽ thực sự phải chết ở đây hay sao?

Lăng Nhã Kỳ nhắm mắt, âm thầm cầu nguyện. Mãi hơn 10 giây sau vẫn chưa nghe thấy âm thanh va chạm, Lăng Nhã Kỳ lén mở mắt nhìn lên, chiếc xe tải kia đã không thấy bóng dáng, rất nhiều xe đang lưu thông trên đường cũng biến mất. Để lại một mình chiếc xe của Lăng Nhã Kỳ một đường chạy thẳng. Dương Thiên ở phía sau lên tiếng nhắc nhở:

- Khi lái xe không được nhắm mắt, đây là một trong những điều tối kỵ.

- Không thể nào.

- Cái gì không thể nào?

- Rõ ràng ta nhìn thấy một chiếc xe tải từ trong hẻm lao ra, xung quanh đây còn có rất nhiều những chiếc xe khác, tại sao...

Dương Thiên đặt tay lên trán nàng:

- Hơi nóng, ta nghĩ người làm việc quá mệt mỏi, bị cảm nhẹ sinh ra ảo giác mà thôi. Lát nữa về nhà ta sẽ giúp người chữa trị.

Lăng Nhã vẫn không tin mình bị ảo giác, chuyện này thực quá vô lý. Nghĩ mãi không ra nàng đành tạm gác chuyện đó lại một bên, cẩn thận lái xe về nhà. Dương Thiên đạt được mục đích, thoải mái dựa đầu vào lưng ghế, nhắm mắt thư giãn.

Thiên Thư chương thứ 2: Tiện. Nữ nhân không thích nam nhân quá xấu xa, vô sỉ, nhưng trong một vài trường hợp người cần phải làm vậy để đạt được mục đích. Chỉ cần không quá đáng, hiệu quả đạt được sẽ khiến người bất ngờ. Đây là sơ qua vài dòng giới thiệu về chương 2, Dương Thiên khi đọc thấy rất hay. Hiện tại thử nghiệm quả nhiên không làm hấn thất vọng. Hai người ở chung nhà, Lăng Nhã Kỳ có thể thoát khỏi ma trảo của hấn sao?

...

Ở một bãi đất trống cách đó vài trăm mét, một đám xe cộ không biết từ đâu xuất hiện, nằm lung tung khắp mọi nơi. Khoảng chừng 20 phút sau, các loại xe kéo, bốc dỡ được đưa đến để giải quyết vấn đề. Phóng viên, nhà báo rất nhanh tìm đến nơi để lấy tin về sự kiện kỳ lạ này.

Lúc này, kẻ gây ra tất cả mọi chuyện đang ung dung bước vào nhà trong ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống hân của Lăng Nhã Kỳ. Dương Thiên ngồi trên ghế, cười nói:

- Đến đây, để ta giúp người kiểm tra sức khỏe.
- Không cần.
- Nhã Kỳ, người mời ta đến đây làm khách, tại sao lại tỏ thái độ khó chịu?

Lăng Nhã Kỳ muốn phát điên:

- Ai mời người đến làm khách, rõ ràng là người...
- Ta làm sao?
- Hừ, không nói chuyện với người nữa. Ta phải ngủ lấy sức, người lo chuẩn bị cơm trưa đi.

Lăng Nhã Kỳ nói xong liền đi vào phòng đóng cửa lại. Dương Thiên dùng thần thức tìm một nhà hàng gần đó, tiện tay mua vài chục món về bày biện kín bàn ăn, sau đó chọn một phòng trống trong nhà ngủ ngon lành.

Mấy ngày nay Lăng Nhã Kỳ làm việc rất vất vả, đến tận tối mịt mới về nhà. Hôm nay gặp phải sự cố kia, cộng thêm việc tối nay có cuộc họp báo, nàng mới được về sớm để nghỉ ngơi. Lăng Nhã Kỳ ngủ một giấc đến tận 3 giờ chiều, mãi đến khi chuông điện thoại reo mới quơ tay cầm lấy, nói bằng giọng ngái ngủ:

- Ai vậy?

Giọng nói của nữ quản lý vang lên:

- Nhã Kỳ, người đang làm gì?

- Ta đang ngủ.

- Hả? Hôm nay không phải có lịch quay phim sao? Ta bận thảo luận với vài đối tác nên không đến được, có chuyện gì sao?

- Chút việc vặt mà thôi, người gọi cho ta có chuyện gì không?

- Ta muốn nhắc nhở người về buổi họp báo tối nay, nhất định phải đến đúng giờ.

- Được rồi, ta tắt máy đây...

- Nhớ giữ gìn sức khỏe, ăn uống...

Đầu dây bên kia vang lên một tràng tút tút tút..., nữ quản lý lắc đầu cười khở. Khi đang ngủ, Lăng Nhã Kỳ vẫn thường hay làm vậy a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 287: Thăm Dò

Bị nữ quản lý phá giấc ngủ, Lăng Nhã Kỳ ném điện thoại qua một bên, đứng dậy che miệng ngáp dài. Nàng còn đang nghĩ xem sẽ làm gì tiếp theo thì bụng đã phát ra vài tiếng ọt ọt. Chợt nhớ ra mình còn chưa có ăn trưa, Lăng Nhã Kỳ đầu tóc bù xù, mở cửa phòng đi thẳng về phía nhà bếp.

Nhìn thấy bàn ăn thịnh soạn chờ sẵn, Lăng Nhã Kỳ ngấn ra trong vài giây rồi ngồi vào. Thức ăn để đã lâu nhưng vẫn còn nóng hổi, món ăn phong phú. Lăng Nhã Kỳ lần lượt ném thử mỗi món một ít. Do số lượng món ăn quá nhiều, xếp kín cả bàn ăn. Đến khi nàng chạm đũa vào món cuối cùng mới phát hiện mình đã rất no rồi.

Đậy thức ăn thừa lại cẩn thận, Lăng Nhã Kỳ bước ra chỗ phòng khách. Dương Thiên lúc này đang mở máy tính chơi game. Tâm trạng của hắn khá tốt, từ lúc bắt đầu đến giờ đã liên thắng hai trận, chỉ cần thêm một trận nữa sẽ thành công lên hạng. Lăng Nhã Kỳ cũng không làm phiền hắn, lấy một chai nước trong tủ lạnh gần đó, yên lặng ngồi kế bên xem. Có mỹ nữ bên cạnh, không khí trong nhà mát mẻ thoải mái, kỹ thuật xử lý cao. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa đầy đủ, Dương Thiên thành công chiến thắng game 3.

Hắn gấp máy tính lại, quay sang nhìn Lăng Nhã Kỳ:

- Bữa trưa có ngon không?

Lăng Nhã Kỳ gật đầu:

- Người mua ở nhà hàng cuối dãy phố đúng không? Ta cũng đã từng ăn thử ở đó vài lần, mùi vị rất tốt.

- Ăn ngon là được rồi. Cũng sắp đến giờ, người chuẩn bị đi.

Lăng Nhã Kỳ hơi ngạc nhiên:

- Chuẩn bị cái gì?

- Đương nhiên là chuẩn bị cho buổi họp báo, còn có cuộc đấu giá do tên Kim Tinh đại sư gì đó tổ chức.

- Dương Thiên, người nghe lén ta nói chuyện?

Dương Thiên vẻ mặt vô tội:

- Ta không cố ý a. Khi đó ta đang ngồi trong xe, người và mặt trắng kia lại nói chuyện rất to.

- Ai là tên mặt trắng, người đừng nói chuyện khó nghe như vậy.

Dương Thiên hừ lạnh:

- Nhìn sơ qua cũng biết hẳn có ý đồ với người. Nói không chừng tối nay sẽ động thủ.

Lăng Nhã Kỳ im lặng, chuyện về Tiêu Viễn nàng đã nghe vài người kể qua, không mấy tốt đẹp. Nữ diễn viên qua tay hẳn chắc chắn không dưới 10 người. Chỉ là Lăng Nhã Kỳ tin vào năng lực của mình, chắc chắn sẽ không để tên kia có cơ hội giở trò.

- Ta biết, tối nay ra sẽ cẩn thận hơn.

- Không cần.

- Hà?

Dương Thiên nhắc lại:

- Ta nói người không cần bận tâm chuyện đó. Tối nay ta sẽ đi theo làm hộ vệ cho người. Miễn phí, tất nhiên nếu người muốn trả công ta cũng sẽ vui vẻ nhận lấy.

Lăng Nhã Kỳ dờ khóc dờ cười:

- Ai thèm mời người làm hộ vệ.

- Người nói vậy là sai rồi. Trên thế giới này, rất nhiều người bỏ ra bảo vật vô giá mời ta làm hộ vệ còn không được.

Lăng Nhã Kỳ bữu môi, hai chữ không tin hiện rõ trên mặt. Dương Thiên trong lòng than thở, tại sao lúc hắn nói thật lại không có bất kỳ ai tin tưởng. Không nói đâu xa, khi hắn còn ở tại Hỗn Độn Tiên Giới, một vị Hoàn Vũ cảnh đại năng đã dùng Vị Diện Châu mời hắn làm hộ vệ trong vòng trăm năm. Đương nhiên bị Dương Thiên từ chối thẳng thừng.

Để tạo lên một viên Vị Diện Châu, cần tìm một vị diện thích hợp, hao tổn rất nhiều thời gian và tâm huyết luyện hóa mà thành. Pháp bảo này là loại sử dụng một lần, uy lực tùy theo loại vị diện dùng làm nguyên liệu. Yếu nhất cũng đủ giết chết Độ Kiếp kỳ, mạnh nhất khiến cho Hoàn Vũ cảnh tạm tránh phong mang. Vị Diện Châu tuy trân quý, nhưng so với trăm năm thời gian thì thật không đáng nhắc đến.

Lăng Nhã Kỳ ngoài miệng nói cứng, trong lòng lại lén thở ra một hơi. Sự lợi hại của hắn Lăng Nhã Kỳ đã từng chứng kiến, vài chục tên không thành vấn đề. Có Dương Thiên làm hộ vệ, an toàn của nàng có thể được đảm bảo, không cần lo lắng tên Tiêu Viễn kia giở trò. Buổi đấu giá này đến xem chỉ là phụ, chủ yếu là tìm cơ hội tạo dựng mối quan hệ với những người tham gia, giúp cho công việc của nàng sau này.

- Ta đi chuẩn bị, người cũng nên tắm rửa, thay một bộ đồ lịch sự.

Lăng Nhã Kỳ nói xong liền đứng lên, trở lại phòng của mình. Dương Thiên nhìn lại mình từ trên xuống dưới, quần ngắn qua đầu gối, áo thun trắng. Tuy đều là đồ hiệu nhưng nhìn qua rất giống hàng vỉa hè, chẳng trách Lăng Nhã Kỳ bảo hẳn phải ăn mặc lịch sự. Lúc đi mua đồ ăn, những nhân viên trong nhà hàng cũng nhìn Dương Thiên với ánh mắt rất lạ. Mãi cho đến khi hẳn dùng thẻ thanh toán, thái độ của bọn họ lập tức xoay chuyển 180 độ, thì ra là vì bộ đồ này.

Dương Thiên dung tốc độ nhanh nhất, trong vài giây liền trở về nhà, mang theo toàn bộ tủ quần áo đến đây. Nhà của Lăng Nhã Kỳ khá rộng rãi tiện nghi, mỗi phòng đều có phòng tắm riêng. Dương Thiên tắm rửa sạch sẽ, lựa một bộ đồ hẳn ưng ý nhất, sau đó quay lại phòng khác ngồi đợi.

Chờ đợi một nữ nhân chuẩn bị là việc nhàm chán nhất. Tuy đã sớm có sự chuẩn bị, Dương Thiên vẫn cảm thấy ngán ngẫm. Lăng Nhã Kỳ đi vào phòng từ lúc 4 giờ, đến tận 6 giờ còn chưa xong. Mãi đến 6 giờ 20 phút, khi Dương Thiên định đi gọi nàng, Lăng Nhã Kỳ mới từ trong phòng bước ra. Nàng mặc trên người một bộ váy dài xẻ ngang hở vai màu đỏ, cổ đeo dây chuyền vàng, trông rất sang trọng, quý phái.

Dương Thiên nhìn từ trên xuống dưới, âm thầm đánh giá. Lăng Nhã Kỳ không nhịn được hỏi:

- Thế nào, ta có đẹp không?
- Cái này...Không trả lời có được hay không?
- Không được, mau trả lời cho ta.

Dương Thiên suy nghĩ rồi nói:

- Nếu để mình ta ngắm thì rất đẹp, để cho đám sắc lang ngoài kia ngắm thì không còn đẹp nữa.

- Ta chỉ nghe thấy nửa câu đầu.
- Ặc, vậy để ta nhắc lại lần nữa.
- Không cần, chúng ta mau đến nơi tổ chức buổi họp báo. Ta còn vài việc phải chuẩn bị.

Lăng Nhã Kỳ đi thẳng ra ngoài, không cho Dương Thiên cơ hội phản bác. Đến cuộc họp báo, Lăng Nhã Kỳ sắp xếp cho Dương Thiên một chỗ ngồi dự rồi đi vào trong, bàn bạc với đoàn làm phim. Nhìn đám phóng viên kéo tới, bàn tán xôn xao, Dương Thiên chẳng mấy bận tâm, nhắm mắt tịnh dưỡng.

Người muốn bình yên nhưng phiền phức lại cứ tìm người mà đến. Hắn nhắm mắt chưa được mấy phút, bên cạnh đã có âm thanh vang lên:

- Vị tiên sinh này, ta có thể ngồi ở đây được không?

Dương Thiên vẫn không mở mắt ra:

- Tùy ý.

Người kia ngồi xuống, chưa được bao lâu hắn lại lên tiếng:

- Ta thấy hình như người không phải phóng viên, tại sao lại đến nơi này?

Dương Thiên có hơi khó chịu:

- Phải là phóng viên mới được đến đây?
- Ta không phải có ý đó. Nhưng đây là cuộc họp báo để giới thiệu về bộ phim này, người ngoài không được vào a.

Khóe miệng Dương Thiên hơi nhếch lên, hắn giả vờ nói 89z85KK:

- Để ta nói cho người nghe một bí mật, nhất định không được tiết lộ cho người khác biết.

Người kia nghe vậy vội nói:

- Yên tâm, con người ta rất biết giữ mồm giữ miệng, tuyệt đối sẽ không nói lung tung.

- Vậy ta an tâm. Người có biết Lăng Nhã Kỳ?

- Đương nhiên là biết, nghe nói nàng là một đại minh tinh ca nhạc nổi tiếng ở nước ngoài. Tuy đây là lần đầu tham gia đóng phim, nhưng với gương mặt xinh đẹp như thiên thần, biểu cảm diễn xuất tốt, nhiều chuyên gia đánh giá nàng rất cao.

- Người biết nàng là được rồi. Thật ra ta chính là bạn trai của Lăng Nhã Kỳ, hôm nay được nàng mời đến đây tham dự buổi họp báo này. Ừm, lần đầu tiên nên cũng có chút căng thẳng, cần ta đến để cổ vũ tinh thần.

Người kia ngẩn ra vài giây, lắp bắp:

- Những gì người nói đều là sự thật?

- Huynh đệ, ta thấy người vừa gặp mà như đã quen từ lâu mới nói chuyện quan trọng này cho người. Người cũng biết, Nhã Kỳ là người của công chúng, để lộ chuyện này ra sẽ có ảnh hưởng không tốt đến hình tượng của nàng trong lòng fan hâm mộ. Bất quá, hai bên gia đình đã định sẵn, sau khi quay xong bộ phim này hai chúng ta sẽ làm đám cưới. Chuyện này sớm muộn cũng không còn là bí mật nữa.

Lời nói và biểu cảm của Dương Thiên rất chân thật, cộng thêm một ít thủ đoạn điều khiển tâm trí, tên kia lập tức tin tưởng không chút nghi ngờ. Hắn vội vã đứng dậy nói có việc gấp rồi bỏ đi. Dương Thiên nhìn theo, khinh bỉ nói:

- Muốn cùng ta chơi thủ đoạn, các người còn kém nhiều lắm.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 288: Đùa Giỡn Tiêu Viễn

Tiêu Viễn đang ở trong phòng họp bàn về những vấn đề lát nữa sẽ trả lời với phóng viên thì điện thoại hắt rung nhẹ một cái. Hắt đọc tin nhắn xong, xin phép phó đạo diễn một tiếng rồi đi ra ngoài. Trong nhà vệ sinh, người nói chuyện với Dương Thiên khi này đang đợi sẵn hắt. Tiêu Viễn rút ra một điều thuốc, đưa lên miệng rít một hơi dài, thở ra khói trắng:

- Báo cáo đi.

Người kia đã chuẩn bị sẵn, lập tức kể lại toàn bộ câu chuyện được nghe từ Dương Thiên. Sắc mặt Tiêu Viễn ngày càng tệ, hắt trầm giọng nói:

- Người chắc chắn?

- Đúng vậy, dựa theo kinh nghiệm nhìn người nhiều năm của ta, những gì tên kia nói đều là sự thật.

- Nói vậy, nam nhân đó thực sự là bạn trai của Lăng Nhã Kỳ. Tại sao lần trước khi ta hỏi đến, nàng lại nói mình vẫn còn độc thân?

- Có lẽ nàng e ngại nếu tiết lộ sẽ làm ảnh hưởng đến danh tiếng của mình. Phải biết trong mắt các fan hâm mộ nam, khi nghe tin thần tượng của mình có bạn trai, chín phần mười sẽ chuyển sang yêu thích người khác.

Tiêu Viễn gật đầu tán thưởng:

- Không sai, người chỉ là một tên đội trưởng đội bảo vệ, hiểu biết lại rất khá.

Đội trưởng đội bảo vệ khiêm tốn cảm ơn. Chuyện này hẳn cũng không rõ, chẳng biết vì sao trong đầu lại hiện lên những thông tin này khiến hẳn buộc miệng nói ra. Đây là do ảnh hưởng của thủ đoạn Dương Thiên thi triển khi nãy, trực tiếp ghi đè lên một đoạn ký ức, điều khiển tâm trí tên này. Dù cho Tiêu Viễn không hỏi đến, hẳn cũng sẽ nói ra tất cả để khiến Tiêu Viễn tin tưởng.

Quả nhiên, khi mọi suy đoán đã được chắn chắc, hai mắt Tiêu Viễn hiện lên sự kiên định, như vừa quyết tâm làm một chuyện gì đó.

- Người làm rất tốt, ta sẽ báo với ông chủ tăng lương cho người. Còn chức đội trưởng đội bảo vệ này, người cứ yên tâm mà làm.

Đội trưởng đội bảo vệ, cảm ơn rồi rít:

- Cảm tạ Tiêu Viễn tiên sinh.

Tiêu Viễn không muốn có nhiều người biết về thân phận của mình. Trong mắt đại đa số người làm việc ở đây, hẳn được biết đến là một kẻ có quan hệ khá tốt với ông chủ của trường quay. Quyền lực nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, xem như đủ xài. Chờ đội trưởng đội bảo vệ rời đi, Tiêu Viễn cầm điện thoại gọi cho thuộc hạ:

- Kế hoạch có chút thay đổi, chúng ta sẽ thực hiện phương án E, các người chuẩn bị đi.

- Phương án E?

- Có vấn đề gì sao?

- Không có, nhưng ta cảm thấy những phương án trước đều rất tốt, bất kỳ một nữ nhân nào cũng sẽ bị người cửa đồ, cần gì phải dùng biện pháp khả dĩ này?

- Người hỏi quá nhiều.

- Xin lỗi Tiêu Viễn tiên sinh, ta sẽ lập tức sai người thực hiện ngay.

Tiêu Viễn chuẩn bị rất nhiều kế hoạch để cửa cấm Lăng Nhã Kỳ, lần này vì sự xuất hiện của Dương Thiên khiến tất cả đổ bể. Chuyện này xem như bỏ qua, nếu Dương Thiên còn tiếp tục phá đám hầy, Tiêu Viễn cũng không ngại ra tay trừ khử người này. Dù sao loại chuyện giết người đoạt mỹ, Tiêu Viễn cũng đã làm không ít lần. Có Tiêu Bắc làm chỗ dựa, giết vài tên vô danh tiểu tốt có đáng là gì.

Khi Tiêu Viễn đang trầm hạ quyết tâm, Dương Thiên vẫn không để chuyện đó trong lòng. Những kẻ dám tính kế với hầy, hiện tại mộ đều đã xanh cỏ. Không đúng, phải nói là thi cốt vô tồn.

Cuộc họp báo diễn ra ngay sau đó, Lăng Nhã Kỳ dường như đã chuẩn bị rất tốt, trả lời câu hỏi trôi chảy. Nửa kín nửa hở khiến người ta càng thêm tò mò về bộ phim khiến nhiều người ngồi xem đánh giá cao và tài năng của nàng. Cuộc họp báo kết thúc, cả đoàn làm phim đứng dậy chào phóng viên rồi đi vào phòng chuẩn bị ở phía sau trong tiếng vỗ tay.

Đoàn làm phim còn ở lại bàn bạc thêm vài điều, mãi đến hơn 20 phút sau, khi phóng viên đã rời đi gần hết, từng thành viên mới lần lượt ra về. Lăng Nhã Kỳ cùng Tiêu Viễn ở lại một lúc lâu, chờ mọi người về hết mới dùng mắt kính, nón chụp che mặt cẩn thận bước ra từ cửa phụ. Hai người bọn họ đều có danh tiếng không nhỏ, một người là diễn viên tiềm năng, người còn lại thành danh đã lâu. Lỡ như bị người khác nhìn thấy, chắc chắn sẽ tạo thành một vụ scandal khá lớn.

Ra đến bãi gửi xe phía dưới, Dương Thiên đã đứng đợi sẵn, hướng Lăng Nhã Kỳ vẫy tay:

- Nhã Kỳ, ta ở đây.

Lăng Nhã Kỳ nở nụ cười, không để ý đến gương mặt khó coi của Tiêu Viễn, bước nhanh về phía Dương Thiên.

- Dương Thiên, người đợi ta có lâu không?

- Ta sẽ đợi người cả đời, chút thời gian có đáng là gì.

- Lẻo mép.

Lăng Nhã Kỳ miệng thì nói vậy nhưng nụ cười rạng rỡ đã bán đứng nàng. Điều này nói rõ nàng rất thích nghe những gì Dương Thiên vừa nói, dù biết đó chỉ là lời nói dối. Tiêu Viễn kiềm nén tức giận, gỡ bỏ mắt kính và mũ, bước đến trước mặt Dương Thiên, đưa tay ra cười nói:

- Xin chào, ta là Tiêu Viễn, bạn diễn của Nhã Kỳ. Người là...

Dương Thiên rất thoải mái bắt lấy tay hắn:

- Ta gọi là Dương Thiên, bạn đặc biệt của Nhã Kỳ. Ta đã nghe nàng nhắc nhiều về người, hình như quan hệ của hai người rất tốt.

Lăng Nhã Kỳ im lặng không nói, cái gì mà "bạn đặc biệt", đây rõ ràng là cố ý chọc tức Tiêu Viễn. Quả nhiên, nụ cười trên mặt Tiêu Viễn cứng lại. Lúc đội trưởng đội bảo vệ nói hắn vẫn còn hơi nghi ngờ, hiện tại Lăng Nhã Kỳ không mở miệng phản bác, xem ra tất cả đều là sự thật. Đã như vậy, Nhã Kỳ, người cũng đừng trách ta.

Tiêu Viễn giả vờ khiêm tốn đáp:

- Nhã Kỳ mới vào nghề diễn viên không lâu, ta với tư cách là đàn anh đi trước, tất nhiên sẽ dùng hết sức chỉ bảo cho nàng...

Dương Thiên ngắt lời:

- Quan hệ giữa các người thực sự rất tốt?

- Có thể nói...

Tiêu Viễn chưa nói hết câu đã bị khí thế của Dương Thiên uy hiếp khiến hần run rẩy. Quá hoảng hốt, lời ra đến miệng liền thay đổi:

- Cũng không thân thiết lắm.

- Không thân thiết thì đừng gọi nàng là Nhã Kỳ. Nhớ kỹ, hai chữ Nhã Kỳ là để một mình ta gọi.

- Đã, đã biết.

Lăng Nhã Kỳ cảm thấy có điều gì đó không ổn, vội bước lên chắn chính giữa hai người, xoay mặt về phía Dương Thiên:

- Cũng sắp đến giờ tổ chức buổi đấu giá, chúng ta mau đến đó thôi.

Dương Thiên thoải mái nói:

- Được. Tiêu Viễn, ta đi cùng xe với Nhã Kỳ, người ngồi xe riêng của mình.

Lời nói của Dương Thiên giống như mệnh lệnh, Tiêu Viễn không dám mở miệng phản bác, ngoan ngoãn đi về phía xe của mình. Chờ Tiêu Viễn đi được một đoạn xa, Lăng Nhã Kỳ mới tức giận hỏi:

- Dương Thiên, người nói chúng ta là bạn đặc biệt là có ý gì? Còn nữa, ai là Nhã Kỳ của một mình người?

- Hừ, tên kia rõ ràng có ý đồ với người. Những kẻ ngoại hình vừa xấu, nhân cách lại kém như hần cần phải cách xa một chút.

- Hần là diễn viên có tiếng, ngoại hình cũng khá ổn. Người vừa mới gặp hần lần, dựa vào đâu nói nhân cách của hần không được?

- Nhã Kỳ, giờ ta có nói ra người cũng không tin. Lát nữa khi một chuyện sáng tỏ, người sẽ biết rõ nỗi khổ tâm của ta. Đến lúc đó không chừng sẽ cảm động đến mức lấy thân báo đáp.

- Dương Thiên, gần đây người có xem phim kiếm hiệp hay không?

Lăng Nhã Kỳ đột nhiên hỏi một câu không liên quan khiến Dương Thiên hơi bất ngờ, theo quán tính trả lời:

- Có xem một vài bộ.

- Những bộ phim đó khiến người ảo tưởng nặng rồi a.

Lăng Nhã Kỳ dứt lời liền lách người qua một bên, tiến lại chỗ xe của mình. Dương Thiên đi theo, lén thở dài ra một hơi, bị mỹ nữ chê cười, quá thất bại.

Tiêu Viễn lên xe liền lấy điện thoại ra:

- Các người chờ sẵn bên ngoài nơi tổ chức đấu giá, 8s4i7JB bất cứ khi nào có cơ hội lập tức giết chết Dương Thiên cho ta?

- Dương Thiên? Là kẻ nào?

- Hắn đi cùng với Lăng Nhã Kỳ, lát nữa các người tự khắc sẽ biết. Đừng hỏi nhiều nữa, mọi hậu quả sẽ do ta gánh vác.

- Tiêu Viễn tiên sinh yên tâm, chuyện này cũng không phải là lần đầu tiên.

Tắt máy, Tiêu Viễn đưa cánh tay vẫn còn đang run rẩy lên trước mặt, hai mắt ẩn chứa sự sợ hãi:

- Tên Dương Thiên kia rốt cuộc đã sử dụng tà thuật gì lên người ta. Khốn kiếp, không giết được người, ta cũng sẽ không mang họ Tiêu nữa.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 289: Vé Vào Cửa

Thông tin về nơi tổ chức buổi đấu giá cũng được giữ bí mật rất tốt. Lăng Nhã Kỳ không biết nên đành để Tiêu Viễn đi trước dẫn đường. Tên kia cố ý câu giờ, nói cái gì mà xe có vấn đề, thời gian hãy còn sớm, hơn 30 phút sau mới bắt đầu rời khỏi nhà xe. Dương Thiên thừa biết hắn làm vậy là để đám thuộc hạ kia có thời gian chuẩn bị kế hoạch. Tên này đã “có lòng”, Dương Thiên cũng không ngại xem hắn “biểu diễn”.

Lăng Nhã Kỳ từ đầu đến cuối không biết gì, cho rằng xe của Tiêu Viễn thực sự gặp vấn đề. Từ giờ đến khi tổ chức buổi đấu giá vẫn còn một khoảng thời gian, Lăng Nhã Kỳ cũng không cần quá vội vã. Theo sau xe Tiêu Viễn, Lăng Nhã Kỳ mới nhớ ra một vấn đề quan trọng, liền quay lại hỏi Dương Thiên:

- Buổi đấu giá này rất đặc biệt, cần có vé mới vào được. Vậy người...

Dương Thiên bình thản nói:

- Một chiếc vé mà thôi, người đừng quá để ý. Lát nữa ta tự khắc sẽ có cách đi vào.

- Người rất tự tin.

- Trên trái đất này, không có việc gì có thể làm khó ta.

Lăng Nhã Kỳ bĩu môi:

- Vừa mới khen người một câu người đã vội tự mãn. Dương Thiên, ta biết người rất tài giỏi, nhưng núi cao còn có núi cao hơn. Có đôi khi cần phải học cách khiêm tốn, nếu không người chịu thiệt chính là bản thân người.

- Ta cảm thấy mình rất khiêm tốn.

- Không nói chuyện với người nữa.

Lăng Nhã Kỳ có hơi tức giận, tập trung lái xe. Nàng có ý tốt khuyên bảo mà hẫng lại không lĩnh tình, đến khi chịu thua thiệt đừng trách nàng không nhắc nhở từ trước. Dương Thiên thì không cho là như vậy, hẫng dùng từ trái đất là đã rất khiêm tốn rồi. Đừng nói nơi này mạnh nhất là Nguyên Anh, cho dù là Phân Thần hay hợp Thể cũng chẳng đáng là gì. Vũ khí nóng của phàm nhân? Dương Thiên còn chưa để những thứ này trong lòng.

Hai chiếc xe nối đuôi nhau đi thẳng ra ngoài ô thành phố, đến một bãi đất rộng lớn được bao bọc bằng một bức tường cao. Lăng Nhã Kỳ thất thanh hô lên:

- Lại là nơi này.

Dương Thiên có điểm tò mò:

- Nơi này thì có gì đặc biệt?

Lăng Nhã Kỳ tròn mắt nhìn hẫng:

- Người vừa mới đến nên không biết. Đây chính là một trong những căn cứ quân sự lớn nhất của đất nước này, trang bị nhiều loại vũ khí hiện đại bậc nhất, được xây dựng bên ngoài thành phố. Ta cũng chỉ mới nghe nói qua chứ chưa lần nào đặt chân đến đây. Nơi này có an ninh vô cùng nghiêm ngặt, người bình thường tuyệt đối không được xuất hiện trong phạm vi 300 mét. Không nghĩ đến buổi lễ đấu giá lại được tổ chức ở đây. Chắc hẫng dám

nhà giàu kia đã bỏ ra một khoản tiền khá lớn cho chính phủ để thay bọn hăn đảm bảo an ninh.

- À.

Dương Thiên hơi hột đáp lại một tiếng khiến Lăng Nhã Kỳ cụt hứng, ít nhất người cũng nên tỏ vẻ kinh ngạc một chút mới đúng a. Dương Thiên từng đi đến tổng bộ của Âm tổ và Khai Quang, xét riêng về công nghệ kĩ thuật, căn cứ này còn kém nhiều lắm.

Đến trước một cái cổng cao, Tiêu Viễn dừng xe, lấy ra một tấm vé nói với tên lính canh cửa. Tên kia cầm thẻ quét lên máy kiểm tra, cánh cổng kêu lên vài tiếng ting ting rồi mở ra. Tiêu Viễn quay lại, ngoắc tay ra hiệu cho hai người xuống xe. Chờ Dương Thiên và Lăng Nhã Kỳ đi lại gần hăn liền nói:

- Chúng ta để lại xe ở bên ngoài, đi qua cửa kiểm tra. Sau đó sẽ có xe quân đội đưa vào nơi tổ chức. Nhớ kĩ, mọi thiết bị làm bằng kim loại đều phải bỏ lại bên ngoài, bằng không sẽ bị giữ lại.

Khi nói lời này, Tiêu Viễn đánh mắt về phía Dương Thiên, ý ám chỉ hăn. Dương Thiên rất thoải mái lấy từ trong người ra một chiếc điện thoại di động, phe phẩy trước mặt Tiêu Viễn để trêu tức hăn. Tên kia tức giận hừ lạnh rồi bước vào trong. Bỏ lại vài vật dụng trên bàn giữ đồ, ba người thuận lợi qua cửa. Rất nhanh sau đó, một chiếc xe quân đội chuyên dụng được điều đến đưa ba người vào sâu bên trong. Lăng Nhã Kỳ lúc này mới hỏi:

- Tiêu Viễn, người có thể nói cho bọn ta biết sơ qua về buổi đấu giá lần này được không?

Có cơ hội thể hiện trước mặt mỹ nữ, Tiêu Viễn tất nhiên sẽ nắm bắt, hăn tỏ vẻ am hiểu:

- Buổi đấu giá lần này tập trung rất nhiều món bảo vật hàng đầu thế giới do Kim Tinh đại sư đích thân sưu tầm và thẩm định nên giá trị 8h1lfFe rất cao, thu hút được nhiều vị đại gia tầm cỡ thế giới. Vì vậy vấn đề an ninh cần phải được đảm bảo. Để chắc chắn, Kim Tinh đại sư đã bỏ một khoản tiền lớn, thuê một phần căn cứ này để tổ chức buổi đấu giá.

- Căn cứ quân sự cũng có thể thuê được sao?

- Thế giới này, kẻ có tiền là kẻ có quyền. Chỉ cần người có đủ tiền, không có việc gì là không thể làm được. Cũng như để có được vé tham dự cần phải bỏ ra một khoản tiền rất lớn. Phải rồi, Dương Thiên, người đã có vé vào cửa hay chưa?

Tiêu Viễn giả vờ vô tình hỏi đến vấn đề này, mục đích là để Dương Thiên mất mặt. Chuyện này hắn đã sớm để ý, nhưng đợi đến khi ba người vào trong hắn mới nói ra khiến Dương Thiên muốn vào không được, muốn ra cũng không xong. Tiêu Viễn tin rằng, một kẻ không có tiếng tăm gì như Dương Thiên, con lâu mới có được vé vào cửa.

- Vé? Một người bạn của ta đang ở bên trong, thứ đó hắn có rất nhiều.

- Dương Thiên, người đừng nói khoác. Loại vé đặc biệt này chỉ có hơn một ngàn chiếc, tất cả đều dùng để mời những vị đại gia hoặc có quyền lực lớn.

Dương Thiên chẳng buồn tranh cãi với tên dở hơi này, hắn che miệng ngáp:

- Nhiều lời làm gì, vào trong sẽ biết.

Nói xong liền dựa đầu vào thành xe nhắm mắt lại. Trước mặt Lăng Nhã Kỳ, Tiêu Viễn cố gắng kiểm chế:

- Ta rất hi vọng được gặp mặt người bạn kia của người.

Không khí trong xe trở nên căng thẳng, Lăng Nhã Kỳ định nói gì rồi lại thôi. Dương Thiên không ưa Tiêu Viễn, ngược lại cũng vậy. Hai người này về sau hạn chế gặp nhau thì tốt hơn.

Căn cứ này được xây dựng trên mảnh đất rất rộng lớn. Xe đi gần 15 phút mới đến nơi, còn cách thời gian bắt đầu khoảng chừng 30 phút. Ba người theo hướng dẫn đi thẳng vào phòng riêng, mỗi người được phát cho một chiếc mặt nạ. Thứ này là được chuẩn bị đặc biệt cho những vị khách không thích lộ diện.

Đeo mặt nạ lên, Dương Thiên thầm đánh giá. Vật này so với mặt nạ có tác dụng ngăn cách thần thức tại Tu Chân Giới thì còn kém xa, nhưng xét về mặt nghệ thuật thì lại rất tốt, thiết kế kiểu dáng không tệ a.

Đi đến đại sảnh, rất nhiều người cũng đeo mặt nạ đang uống rượu trò chuyện với nhau. Dương Thiên nói với Lăng Nhã Kỳ:

- Người đợi một lát, ta đi lấy vài chiếc vé vào cửa.

Lăng Nhã Kỳ e ngại kéo hẳn qua một bên:

- Dương Thiên, cô phải người định đi trộm vé? Đừng làm vậy, ta biết thân thủ của người rất lợi hại, nhưng tại đây có gần máy quay, lại có lính gác hóa trang lẫn vào. Làm không tốt sẽ bị bắt giữ. Cùng lắm ta ở ngoài cho người vào trong là được.

Dương Thiên biết Lăng Nhã Kỳ quan tâm đến mình, trong lòng có hơi cảm động:

- Nhã Kỳ, người có chút lòng tin với ta đã được hay không? Ta đã nói là sẽ đi mượn một người bạn. Yên tâm đi, với địa vị của tên kia, không có vài chục tấm vé thì rất mất mặt.

- A, người thực sự có một người bạn lợi hại như vậy sao?

Dương Thiên bất mãn:

- Có gì lợi hại. Hắn cầu xin ta giúp đỡ hết chuyện này đến chuyện khác, lần này xem như là chút lợi tức.

Đối với việc Dương Thiên “khoác lác”, Lăng Nhã Kỳ đã thấy mãi thành quen. Bất quá, hắn đã nói chắc, nàng cũng sẽ tin tưởng hắn. Không vì lý do gì cả, chỉ là trực giác của nữ nhân mà thôi.

- Vậy người đi đi.

- Tốt.

Dương Thiên rời đi, Tiêu Viễn đứng gần đó tâm thần bất định. Hắn không tin Dương Thiên quên biết đại nhân vật nào ở đây, nhưng thái độ tự tin kia vẫn khiến hắn lo lắng. Lỡ như Dương Thiên thực sự quen biết vị đại gia nào đó còn dư vé, người mất mặt sẽ là hắn.

Luồn qua những đám người đang tụ tập nói chuyện, Dương Thiên đi thẳng về hướng cầu thang. Chưa kịp bước lên đã bị vài bóng người chặn lại:

- Đây là khu vực dành cho khách Vip, người cần có giấy mời đặc biệt.

Dương Thiên cau mày:

- Chỉ là vài tờ giấy, có cần phiền phức như vậy không?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 290: Trứng Hóa Thạch

Âm thanh trở nên lạnh lùng hơn:

- Vậy mời người rời đi, đừng để bọn ta phải sử dụng biện pháp mạnh.

Dương Thiên bình thản nói:

- Đừng vội, phía trên sẽ có người đến đón ta.

Không đến 3 giây, trên lầu vang lên âm thanh đầy giận dữ:

- Đây là khách quý của ta, các người còn không mau tránh ra.

Một vị lão giả mặc áo trắng, vẻ mặt nghiêm trọng từ trên bước xuống. Nhận ra người đến là ai, những tên kia lập tức tránh ra hai bên, bộ dáng sợ sệt. Tại sao lại kinh động đến vị đại nhân này a?

Lão giả bước đến trước mặt Dương Thiên, thái độ liền thay đổi, thanh âm mang theo vào phần cung kính:

- Dương Thiên, người làm sao lại có mặt ở đây?

- Đi du lịch mà thôi. Trên kia còn vài cỗ khí tức quen thuộc, chúng ta lên trên hẳn nói.

- Được, mời.

Lão giả làm tư thế xin mời, đợi Dương Thiên đi trước mới theo sát phía sau. Những tên kia trợn mắt nhìn nhau, vị lão giả này địa vị cao đến cỡ nào

bọn hắn không có tư cách biết. Nhưng nhìn cách thủ trưởng cung kính đối đãi cũng đủ để bọn hắn hiểu được phần nào. Vậy mà lão giả lúc này lại tôn kính thanh niên kia. Xem ra Kim Tinh đại sư thật sự rất nổi tiếng, đến đại nhân vật bậc này cũng có thể mời đến được.

Bọn họ không biết rằng, Dương Thiên chẳng qua đến đây là vì Lăng Nhã Kỳ, còn Kim Tinh đại sư và đồng bảo vật gì đó còn chưa đáng để hắn quan tâm.

Lão giả dẫn Dương Thiên đến một cái bàn gỗ màu tím, đã có 3 người ngồi đợi sẵn ở đó. Xung quanh có vài chậu kiểng cao qua đầu người. Nơi này nằm trong góc, khá vắng vẻ, dường như được cách ly với những người khác, chiếc bàn gần nhất cũng cách chỗ này hơn 50 mét. Vừa nhìn thấy Dương Thiên, thần thức của 3 người lập tức quét đến, ý định xem rõ mặt của hắn. Thần thức còn chưa kịp chạm đến, ba người đồng thời rên nhẹ, ánh mắt kinh hãi:

- Người đã cắt đứt thần thức của bọn ta.

Dương Thiên ngồi xuống, tháo mặt nạ đặt lên bàn, lắc đầu:

- Tùy tiện dùng thần thức quan sát người khác là đại kị tại Tu Chân Giới, lẽ nào các người không biết?

Hai trong số 3 người thất thanh kêu lên:

- Dương Thiên, là người.

- Thảo nào ta thấy bóng người này rất quen.

Vị lão giả còn lại chờ hai người kia mới nói:

- Ta là Long Ẩn, đạo chủ Ẩn Long đảo. Hân hạnh gặp mặt.

Dương Thiên gật đầu, hắn lướt qua 4 người, có hơi khó hiểu:

- Nghe nói đại chiến sắp đến, 4 người các người là người đứng đầu. Tại sao lại có thời gian đến nơi này tham dự cuộc vui.

Bốn người này lần lượt là Bạch Dạ- hội trưởng Âm tổ, Âu Phong- nguyên chủ môn Thiên Sơn Thánh Phong, cha của Nam Cung Băng Vân- gia chủ Nam Cung gia cùng Long Ẩn- đảo chủ Ẩn Long đảo như hân vừa tự giới thiệu. Người đứng đầu bốn đại thế lực không lo cho trận chiến mà chạy đến đây, chắc chắn có vấn đề.

Bạch Dạ nghe Dương Thiên nói bọn họ đến đây vui chơi, lắc đầu cười khở:

- Bọn ta nào có thời gian vui chơi. Bất quá lần này vật phẩm đấu giá có điểm đặc biệt, bọn ta nhất định phải đến.

Dương Thiên nổi lên hứng thú, là vật gì lại khiến tứ đại thế lực bọn họ động tâm:

- Là thứ gì?

Bạch Dạ sớm biết Dương Thiên sẽ hỏi như vậy, hân lấy ra một cuốn sách (Catalogue), phía trên ghi lại tên các món bảo vật sẽ được bày bán, hình ảnh minh họa kèm theo lời giới thiệu. Dương Thiên bỏ qua tất cả những thứ phía trên, hai mắt nhìn chăm chăm vào món cuối cùng. Giới thiệu về thứ này đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn:

- Tên:???. Niên đại:???. Nguồn gốc, công dụng:???. Kim Tinh đại sư khẳng định đây là bảo vật quý giá nhất hân từng được chứng kiến.

Đính kèm theo đó là bức ảnh hình một hòn đá hình tròn khá lớn, đường kính khoảng 2 mét. Trừ việc tròn trịa và lớn hơn những hòn đá bình thường thì không có điểm nào đặc biệt.

Dương Thiên đặt quyển sách xuống bàn, cười nhạt:

- Các người đến đây là vì nó?

Bốn người gật đầu:

- Viên đá này do một đám công nhân thợ mỏ đào được trong quá trình khai thác. Bọn ta đã đích thân kiểm tra, thứ này không giống một hòn đá bình thường. Cứ cách một khoảng thời gian lại tràn ra một chút linh lực, uy lực ngày càng mạnh. Lần gần đây nhất đã trực tiếp đánh trọng thương 3 tên Trúc Cơ hậu kỳ.

- Tên Kim Tinh đại sư kia tu vị không được, nhưng đôi mắt quả thực hơn người. Bọn ta đưa viên đá đến đây để hắn kiểm tra, cuối cùng nhận được một câu như người đã đọc trên sách.

- Khi nhìn thấy bản mệnh pháp bảo của Âu Phong, tên Kim Tinh đại sư kia cũng chưa từng nói câu đó, chứng tỏ đây chắc chắn là một món bảo vật tuyệt thế. Cuối cùng bọn ta quyết định đem thứ này ra bán đấu giá, muốn nhân cơ hội thu thập thông tin về nó.

- Nếu còn không được, vậy phải xem trong bốn thế lực ai mới là kẻ có tiềm lực tài chính lớn nhất, bỏ ra một cái mua thứ này về từ từ nghiên cứu.

Dương Thiên có chút khinh thường:

- Dựa vào các người cũng muốn mua được nó sao?

Bốn người ngẩn ra, Âu Phong phản ứng nhanh nhất, hai mắt sáng rực:

- Dương Thiên, lẽ nào người biết tảng đá này là vật gì?

Dương Thiên lắc đầu:

- Chỉ với một bức ảnh chụp sơ xài, làm sao ta biết được.

Câu trả lời của Dương Thiên khiến bốn người ngán ngẩm, đến Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ như hắc công không biết, bọn họ muốn nghiên cứu ra được gì quả thực rất khó. Dương Thiên thấy 4 người chán nản liền nói tiếp:

- Tuy không chắc chắn, nhưng dựa vào những gì các người nói, ta có thể đoán ra được phần nào. Thứ này là một quả trứng.

- Quả trứng.

- Trứng của loài nào lại có khả năng phát ra linh lực, lẽ nào là một loại yêu thú nào đó?

- Linh lực mạnh như vậy, lẽ nào là của một con đại yêu?

- Không thể nào, yêu thú đã sớm tuyệt diệt vài trăm năm nay. Làm sao có khả năng.

Dương Thiên cắt ngang lời nói của bọn họ:

- Lát nữa khi buổi đấu giá bắt đầu, ta sẽ đích thân kiểm tra. Nếu như suy đoán của ta không sai, thứ này so với tưởng tượng của các người còn khủng bố hơn rất nhiều.

Lời vừa nói ra, bốn người lập tức chấn kinh. Đến Dương Thiên cũng phải dùng từ khủng bố, thứ này...

Dương Thiên bắt đầu đi:

- Ta nói khủng bố là so với các người, đừng suy nghĩ nhiều. Đúng rồi, các người còn vé vào tham dự buổi đấu giá hay không, đưa cho ta vài cái loại tốt nhất.

- Còn, đương nhiên là còn. Bạch Dạ, người mau lấy vé ra cho Dương Thiên.

Bọn họ mới là người đứng sau tổ chức buổi đấu giá này, tất nhiên sẽ không thiếu vé Vip. Bạch Dạ lấy ra hơn 10 cái vé làm bằng vàng ròng nguyên chất, phía trên có một chữ Vip đính bằng kim cương, dưới góc còn có một dãy số đã được mã hóa. Dương Thiên hài lòng gật đầu:

- Lát nữa có chỗ tốt sẽ để lại cho các người một phần.

- Chỗ tốt?

- Lát nữa các người tự khắc sẽ biết.

Dương Thiên 8z1ngdw đứng dậy, tiêu sái rời đi, để lại bốn người vẻ mặt khó hiểu. Âu Phong suy nghĩ một hồi lâu mới lên tiếng:

- Dương Thiên trước giờ ra tay rất hào phóng. Hắn đã nói có chỗ tốt, chúng ta nhất định sẽ không bị thiệt thòi.

Bạch Dạ gật đầu:

- Không sai.

Gia chủ Nam Cung gia và đảo chủ Ấn Long đảo tò mò:

- Hai người các người đã từng nhận được thứ gì từ chỗ hắn sao?

- Bí mật.

Long Ấn thở dài:

- Hai lão già các người, già rồi vẫn còn cái tính trẻ con đó.

Nam Cung gia chủ âm thầm làm ra quyết định, khi trở về phải tìm cách đưa Nam Cung Băng Vân đến chỗ Dương Thiên để tìm kiếm chỗ tốt. Nghĩ đến vấn đề này, hắn cũng cảm thấy rất đau đầu. Từ sau khi chia tay Dương Thiên, Nam Cung Băng Vân lựa chọn một tòa biệt viện, nói là muốn bế

quan, đến giờ còn chưa đi ra. Tu sĩ bế quan không kể năm tháng, ai biết nàng còn định ở trong đó đến bao giờ.

Phe phẩy 10 tấm thẻ vàng trong tay chán chê, Dương Thiên đem chúng cất vào người, chậm rãi đi xuống dưới lầu. Hai mắt hần lóe lên một tia tinh quang, thầm nói:

- Huyết Đồng, nếu suy đoán của ta không sai, lý do năm đó người bị kẻ thù truy sát hẳn chính là vì quả trứng này.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 291: Vé Vip Vs Vé Hạng Sang

Đi xuống dưới lầu, mặt nạ một lần nữa được đeo lên mặt Dương Thiên. Lăng Nhã Kỳ lúc này đang vui vẻ trò chuyện với vài người khác. Dù sao mục đích ban đầu của nàng chính là đến đây tạo dựng quan hệ mới. Còn về những thứ Kim Tinh đại sư đấu giá, nàng có muốn cũng không mua nổi, Lăng gia còn chưa giàu có đến mức đó.

Dương Thiên từ phía sau bước đến, vòng tay qua eo Lăng Nhã Kỳ rồi kéo nàng vào ngực:

- Ta vừa mới đi có một lát, người đã quen được khá khá bạn mới a.

Bất ngờ bị Dương Thiên ôm lấy, Lăng Nhã Kỳ suýt chút nữa đã hô lên. Nàng tức giận nhìn hắn:

- Dương Thiên, người đang làm trò gì vậy, mau thả ta ra.

Dương Thiên giả vờ không nghe thấy gì, tay phải vẫn ôm chặt Lăng Nhã Kỳ, nhìn đám người kia:

- Xin chào, ta là bạn trai của nàng, còn các người là...

Những người này đều là kẻ có tiền, bọn họ chẳng qua chỉ muốn đùa giỡn một chút. Thấy Dương Thiên đứng ra tự nhận bạn trai, hứng thú nhanh chóng biến mất, nói vài câu xã giao qua loa rồi đi mất. Đợi đám nhà giàu rời đi, Dương Thiên mới buông Lăng Nhã Kỳ ra.

Lăng Nhã Kỳ hai mắt phún ra lửa, đè nén âm thanh:

- Dương Thiên, người tốt cuộc muốn làm cái gì. Ta và người chỉ là bạn bè, không hơn không kém, xin người đừng can dự vào chuyện của ta.

Dương Thiên đã sớm đoán được phản ứng của Lăng Nhã Kỳ. Hắn lẳng lộn trên tình trường hơn nửa năm, mỹ nữ gặp qua cũng nhiều, không phải là Newbie mới vào nữa. Dương Thiên làm vẻ mặt nghiêm túc:

- Nhã Kỳ, người đừng hiểu lầm. Ta có chuyện rất quan trọng nên mới cố ý đuổi đám người kia đi.

Lăng Nhã Kỳ hiếm khi thấy Dương Thiên dùng bộ mặt này, trong lòng đã có hơi tin tưởng, tức giận cũng lắng xuống. Nàng nhìn xung quanh, chắc chắn không có ai ở gần mới nhẹ nhàng hỏi:

- Có chuyện gì?

Dương Thiên đứng sát vào Lăng Nhã Kỳ, lấy 10 tấm thẻ Vip làm bằng vàng rỗng ra. Thẻ vàng Lăng Nhã Kỳ đã thấy nhiều, nhưng thứ này so với những tấm thẻ kia. Chỉ cần nhìn chữ Vip do kim cương đính lên sẽ hiểu.

- Đây là?

Dương Thiên đặc ý:

- Thẻ Vip dùng để tham dự buổi đấu giá, người bạn kia của ta nói hẳn chỉ còn chừng này. Ta cũng đành vui vẻ nhận lấy. Người nghĩ xem, nếu khi này ta để đám người kia nhìn thấy, bọn hắn sẽ có phản ứng thế nào?

Lăng Nhã Kỳ đưa tay vuốt ngực, may mà có Dương Thiên suy nghĩ chu toàn. Bất cứ buổi đấu giá nào cũng sẽ có loại thẻ Vip dành riêng cho những vị khách đặc biệt. Những người được Kim Tinh đại sư mời đến đây tham dự ai mà không phải người có danh tiếng cực lớn, là khách nhân Vip. Có được tấm thẻ này, có thể xem là Vip trong Vip, hơn nữa còn tiện tay đưa 10 tấm, người bạn kia của Dương Thiên phải kinh khủng đến mức nào?

Chấn kinh qua đi, Lăng Nhã Kỳ dùng giọng điệu cầu xin:

- Dương Thiên, người có thể giới thiệu người bạn kia cho ta hay không?
- Người muốn gặp hẳn để làm gì?
- Ta...Đương nhiên là có chuyện a. Người hỏi nhiều như vậy để làm gì?

Dương Thiên nhún vai:

- Tùy tiện hỏi thôi. Tên kia hết lần này đến lần khác nhờ vả ta, rất phiền phức. Hạn chế tiếp xúc với hẳn thì tốt hơn.

- Hẳn nhờ vả người?

- Đúng vậy. Vài việc vặt vãnh, nhưng cũng tiêu tốn không ít thời gian.

Lăng Nhã Kỳ đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác. Nàng vốn cho rằng Dương Thiên và đại nhân vật kia chỉ có chút quen biết, xem ra hoàn toàn sai lầm rồi. Từ lúc mới quen biết Dương Thiên, Lăng Nhã Kỳ đoán hẳn là một tên công tử nhà giàu, thân thủ khá, thế lực khá lớn. Nhưng đó là giới hạn ở trong Thanh Lâm quận, Bắc Gianh thành hoặc cao nhất là ba tỉnh phía Nam mà thôi.

Vốn tưởng rằng tên này ưa nói khoác, không ngờ hẳn thực sự rất lợi hại. Nếu như ta và hẳn...Nghĩ đến đây, Lăng Nhã Kỳ vội lắc đầu, Dương Thiên có rất nhiều mỹ nữ bên cạnh, thêm nàng vào cũng chỉ là để đủ số. Loại hoa hoa công tử này không thể gửi gắm cả cuộc đời được.

Dương Thiên thấy Lăng Nhã Kỳ đứng ngây người liền lấy tay quơ vài cái trước mặt nàng. Lăng Nhã Kỳ bừng tỉnh, sẵn giọng:

- Người đang làm gì vậy?

- Đã có vé, chúng ta không cần đứng ngoài này nữa, mau vào trong đi.

- Ta còn muốn...

- Có việc gì cứ nói với ta, đám nhà giàu kia vốn không có gì tốt đẹp, hạn chế tiếp xúc thì hơn.

Dương Thiên miệng nói, tay kéo Lăng Nhã Kỳ đi về nơi tổ chức đấu giá. Gần đến cửa, Lăng Nhã Kỳ chợt nhớ đến Tiêu Viễn, vội nhắc:

- Khoan đã, khi này Tiêu Viễn nói có việc phải đi gặp vài người bạn, chúng ta đợi hẵn một chút a.

Dương Thiên khó chịu nói:

- Đã có vé Vip, cần gì phải đợi hẵn.

- Nhưng hẵn đã đưa chúng ta đến đây, cần phải...

Lăng Nhã Kỳ đột nhiên dừng lại, nàng trông thấy Tiêu Viễn đang từ đằng xa đi lại, vẻ mặt hồ hởi. Hắn nhìn Dương Thiên, cao ngạo nói:

- Dương Thiên, người đã tìm được vé hay chưa?

Dương Thiên khiêm tốn:

- Đủ dùng.

Tiêu Viễn chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi, mục đích chính của hắn là muốn khoe khoang trước mặt Lăng Nhã Kỳ. Tiêu Viễn lấy từ trong người ra 3 tấm vé màu Bạch Kim:

- Đây là vé dành cho khách hạng sang. Một người bạn của ta may mắn còn dư lại vừa đúng 3 cái để cho chúng ta.

Vừa nói, hắn vừa đặc ý nhìn sang Dương Thiên như muốn nói: "Thế nào, bạn của ta lợi hại hơn bạn của người có đúng không".

Lúc này, thái độ tự tin của Dương Thiên khiến Tiêu Viễn có hơi lo lắng. Dương Thiên không biết từ đâu xuất hiện, trong thời gian quá ngắn, Tiêu Viễn không có cách nào điều tra thân phận của hắn. Lỡ như tên này cũng là công tử của một gia đình giàu có nào đó, có khả năng quen biết với vài người ở đây.

Tuy vậy, Tiêu Viễn vẫn không quá xem trọng Dương Thiên. Nếu hắn thực sự lợi hại, Lăng Nhã Kỳ đã không cần tạo dựng mối quan hệ để phát triển sự nghiệp. Quan trọng hơn, từ khi có Tiêu Bắc làm chỗ dựa, hai mắt của Tiêu Viễn luôn đặt ở trên đỉnh đầu, có rất ít người đáng để hắn xem trọng.

Để gây ấn tượng với Lăng Nhã Kỳ, hạ uy phong của Dương Thiên. Tiêu Bắc đã lén tìm đến Tiêu Viễn xin 3 vé. Hắn xin 3 chứ không phải 2 để chứng tỏ mình là một người rộng lượng, tạo ấn tượng tốt đẹp trong lòng Lăng Nhã Kỳ. Tốn không ít nước bọt, cuối cùng Tiêu Bắc cũng chịu nhượng bộ, lấy ra cho hắn 3 QBS3oMz chiếc vé hạng sang.

Nhìn Tiêu Viễn đặc ý không khác gì một tên hề đang làm trò, Dương Thiên cố nhịn cười:

- Cái này thì không cần, ta đã tìm được vài vé, đủ để chúng ta vào trong.

Tiêu Viễn cho là Dương Thiên còn chưa hiểu vé hạng sang đại biểu cho điều gì, hắn kiên nhẫn giải thích:

- Dương Thiên, vé hạng sang có rất nhiều quyền lợi đặc biệt. Người sở hữu loại vé này sẽ được tự chọn ghế tại những vị trí tốt nhất, dễ dàng nhìn ngắm các món bảo vật được bày bán. Khi ra giá sẽ được ưu tiên hơn, thanh toán còn được giảm giá 8%. Những món bảo vật kia rẻ nhất cũng hơn 100 triệu đô, người có hiểu 8% lớn đến mức nào không?

- Hình như rất lớn a.

Tiêu Viễn có một loại cảm giác như đang đánh vào một miếng bông. Dùng sức rất mạnh nhưng lại chẳng thu được gì. Hắn rút ra một chân lý: “nói chuyện với bọn ngu ngốc thật phí thời gian”.

- Vào trong người sẽ hiểu sự khác biệt.

Hành động là cách chứng minh tốt nhất, Tiêu Viễn bước lên trước, đi về phía cửa đưa vé cho nữ tiếp viên. Hai mắt cô nàng kia lập tức sáng lên, cung kính nói:

- Mời tiên sinh đi theo ta. Ngài có quyền lựa chọn một chỗ ngồi ưng ý cho mình tại hàng ghế hạng sang.

Tiêu Viễn quay lại phía sau, ngoắc tay:

- Mau lại đây.

Dương Thiên đánh mắt với Lăng Nhã Kỳ, ý bảo chờ xem. Lăng Nhã Kỳ có chút thương hại nhìn Tiêu Viễn, tên này cũng không tệ, nhưng so sánh với Dương Thiên còn kém nhiều lắm. Vé bình thường, vé hạng sang, vé Vip khác nhau như thế nào nàng không hiểu rõ lắm, nhưng chỉ từ chất liệu cũng có thể đoán ra được. Rõ ràng là không cùng đẳng cấp a. Dương Thiên bước tới trước mặt nữ tiếp viên, 10 tấm vé bằng vàng ròng đính kim cương sáng chói xếp theo hình rẽ quạt, hắn tiếp tục giả vờ khiêm tốn:

- Ta chỉ có vài tấm vé loại này, có thể tự lựa chọn chỗ ngồi cho mình hay không?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 292: Tiến Triển

- Đây, đây, đây...là...

Nữ tiếp viên lấp bắp mãi không nói được một câu hoàn chỉnh. Đây chính là thẻ Vip a, loại đại nhân vật bậc này nàng vốn không có cơ hội tiếp xúc. Những người có thẻ Vip đều được Kim Tinh đại sư đích thân đón tiếp, theo một lối khác đi vào. Khi này Bạch Dạ mãi suy nghĩ về món bảo vật kia nên không nhắc nhở Dương Thiên về điểm này.

Mười tấm thẻ sáng loáng vô cùng bắt mắt, khi những người chung quanh nhìn thấy nó, trên mặt hiện lên đủ loại biểu cảm. Có ngạc nhiên, có ham muốn thèm khát, có phấn khích, nhưng tựu chung lại đều là kinh hãi.

Tiêu Viễn khóe mắt như muôn nứt ra, hắn không biết Dương Thiên từ đâu có được thứ này. Người khác không hiểu, nhưng Tiêu Viễn thì hiểu rõ hơn ai hết. Tiêu Bắc đã nhắc nhở hắn rất kỹ, câu nói đó luôn được ghi nhớ ở trong đầu hắn:

- Phía trên thẻ hạng sang còn có một loại gọi là thẻ Vip, làm bằng vàng ròng, bên trên là một chữ Vip do kim cương đánh lại mà thành. Loại thẻ này chỉ có 30 chiếc, được phát cho những người quyền lực bậc nhất thế giới, khủng bố đến một trình độ người không thể nào tưởng tượng được. Nhớ kỹ, tuyệt đối không được đắc tội với người có tấm thẻ này. Nếu không, ta cũng không giữ được người.

Tiêu Bắc biết rõ tính cách của Tiêu Viễn, lo sợ hắn gây chuyện khắp nơi nên đã dặn dò kỹ càng từ trước. Tiêu Viễn tuy hành sự có điểm nông cuồng, nhưng vẫn luôn nghe lời Tiêu Bắc, ghi nhớ lời hắn dặn dò. Cẩn thận

đến mấy cũng có sơ hở, ai mà biết được Dương Thiên lại chính là người có thẻ Vip, lại có đến 10 cái. Mặc kệ Dương Thiên làm sao có được, hẳn không phải là người mà Tiêu Viễn có thể động vào.

Tiêu Viễn đang định nói gì đó, Dương Thiên đã lên tiếng:

- Ta có thể vào trong hay chưa?

Nữ tiếp viên vội nói:

- Xin ngài đợi một lát, quản lý của ta sẽ đích thân đón tiếp ngài.

Dương Thiên phẩy tay:

- Cần gì phiền phức như vậy, người đưa ta vào trong là được rồi.

- Ta?

- Đúng vậy, người có biết chỗ hay không?

- Biết, đương nhiên là biết. Mời các ngài đi theo ta.

Người mang thẻ Vip nàng không được tiếp xúc, nhưng vẫn được huấn luyện qua, đề phòng tình huống bất ngờ xảy ra. Người có thẻ Vip sẽ có một phòng riêng. Trên mỗi thẻ Vip có một đoạn mã nhỏ ở dưới, thứ này không chỉ dùng để phân biệt với đồ giả mà còn ghi lại số phòng.

Nữ tiếp viên xem qua 10 cái thẻ Vip, nói với Dương Thiên:

- Số phòng lần lượt là 3, 6, 7, 9, 13, 15, 18... Ngài muốn chọn phòng nào?

- Ừm, lấy cho ta và vị tiểu thư này phòng số 9, cho vị này phòng số 13. Còn dư lại người cứ giữ lấy đi.

- Cho ta?

Nữ tiếp viên hoảng hốt:

- Không được, thứ này quá quý giá, ta không dám nhận.
- Ta giữ lại cũng không có tác dụng gì, người đem bán cho đám người đang thèm khát ngoài kia cũng sẽ thu được một khoản kha khá.

Nữ tiếp viên mừng rỡ như điên, liên tục cúi đầu cảm tạ Dương Thiên. Sau khi đưa ba người đến phòng riêng, nàng vội vã bỏ đi. Thất phu vô tội, hoài bích có tội, đạo lý này nàng đương nhiên hiểu được. Nếu xử lý không tốt, đến mạng có thể cũng sẽ mất a. Dương Thiên thì không nghĩ nhiều như vậy, chẳng qua mấy thứ vô dụng khiến hắn cảm thấy vương váu, tùy tiện vứt đi mà thôi.

Bên trong phòng Vip thiết kế đầy đủ tiện nghi, ghế tựa trải lông thú, có điều khiển tự động, ngồi trên đó chỉ cần cử động ngón tay liền di chuyển khắp mọi nơi. Trái cây, rượu vang đều là hảo hạng. Trên phòng có gắn một tấm kính lớn, loại trong suốt, nhìn qua tấm kính có thể thấy toàn bộ quanh cảnh phòng đấu giá. Bên dưới được trang bị nút điều khiển góc độ, bất kể người muốn nhìn chỗ nào đều được.

Bước vào trong phòng, Lăng Nhã Kỳ hừ lạnh, ném túi xách qua một bên, quay lưng về phía Dương Thiên. Thái độ rõ ràng là đang tức giận. Dương Thiên mặt ngốc trệ, hắn còn chưa hiểu Lăng Nhã Kỳ tức giận chuyện gì.

- Nhã Kỳ, người làm sao vậy?
- Không cần người bận tâm.
- Ặc, có phải tới tháng nên trong người cảm thấy khó chịu. Yên tâm đi, có ta ở đây, chỉ cần xoa bóp một lát sẽ khỏi.

Lăng Nhã Kỳ quay lại, hai mắt tóe lửa:

- Người mới tới tháng.

Dương Thiên đưa tay lên trán Lăng Nhã Kỳ, ra vẻ suy nghĩ:

- Cũng không có bị sốt, tại sao tư duy lại lộn xộn như vậy?

- Người nói cái gì?

- Ta là nam nhân, đương nhiên sẽ không tới tháng. Vừa rồi người lại nói vậy, ta cho rằng đầu óc của người không còn được tỉnh táo, dẫn đến lời nói...

Lăng Nhã Kỳ gần như hét lên:

- Người câm miệng cho ta.

Dương Thiên cố nhin cười:

- Được rồi, không đùa nữa. Ta hình như không có làm gì đắc tội với người a.

Lăng Nhã Kỳ làm mặt lạnh:

- Ai thèm tức giận. Nếu người thích cô nàng tiếp viên kia thì đi tìm nàng ta đi, không cần phải ở lại đây với ta.

- Cô nàng tiếp viên kia?

Lăng Nhã Kỳ tóm được cơ hội, tuôn ra một tràng:

- Chẳng lẽ ta nói sai sao? Vừa gặp nhau một lúc người đã cho người ta 8 tấm thẻ Vip, mỗi tấm đều có giá trị khổng lồ. Đây rõ ràng là có ý đồ xấu. Mau nói đi, hai người các người có ZO8g51C phải đã lén lút trao đổi, hẹn họ sau buổi đấu giá phải không? Nàng ta nhìn cũng không tệ, vóc dáng lại tốt, trước sau lời lôm, có phải người định...

Dương Thiên trợn mắt, nhất thời không nói nên lời. Đây là thể loại lý luận gì? Nữ tiếp viên kia tuy rằng có chút xinh đẹp nhưng còn xa mới bằng Lăng Nhã Kỳ. Trừ phi nào hấn vào nước, bằng không nhất định sẽ không làm loại chuyện ngu ngốc này. Suy nghĩ của Dương Thiên xoay chuyển:

- Nhã Kỳ, có phải là người đang ghen hay không.

Lăng Nhã Kỳ đang nói liên khựng lại, mặt có hơi đỏ lên, nghiêng đầu qua một bên:

- Ai thêm ghen với nàng, ta và người chỉ là bạn bè bình thường. Chẳng qua bản tính đào hoa, ưa thích chơi đùa với nữ nhân của người làm ta chán ghét mà thôi.

Dương Thiên đột nhiên ngồi thẳng dậy, hai tay cầm lấy vai Lăng Nhã Kỳ, giữ cho nàng nhìn về phía mình:

- Nhã Kỳ, ta tuy phong lưu nhưng đối với mỗi một nữ nhân đều là thật lòng, không có ý định chơi đùa với bất kỳ ai. Người nhất định phải tin ta.

Vẻ mặt nghiêm túc của Dương Thiên khiến Lăng Nhã Kỳ hoảng hốt, không dám nhìn thẳng vào mắt hấn. Nàng vùng vằng gỡ tay hấn ra, quay người che dấu khuôn mặt đỏ bừng:

- Người nghiêm túc hay không liên quan gì đến ta.

- Nhã Kỳ, mấy tấm vé kia ta giữ lại cũng vô dụng nên mới cho nàng. Nếu người không thích, ta lập tức sẽ đi đòi lại.

Dương Thiên nói xong liền đứng dậy, ý đồ đi ra ngoài. Hấn vừa bước được vài bước, Lăng Nhã Kỳ đã vội nắm tay hấn, giữ lại nói:

- Đồ đã cho người ta rồi, người còn muốn đòi lại sao?

- Nhưng người...

- Ta tin tưởng người là được chứ gì? Mau về chỗ ngồi đi, buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi.

Dương Thiên quay lại chỗ ngồi, vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng lại rất vui vẻ. Lời nói của Lăng Nhã Kỳ giống như đã gián tiếp chấp nhận hẳn. Tuy không quá rõ ràng nhưng chỉ cần thêm một thời gian nữa, nàng chắc chắn sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay hẳn.

Thiên Thư chương thứ 3: "Lòng tin". Sau khi gây ấn tượng bằng những phương pháp ở chương 2, qua chương 3 người cần phải học cách tạo dựng lòng tin. Nam nhân có thể vô sỉ, có thể xấu xa, nhưng lúc nữ nhân cần đến, người phải chứng minh mình là một chỗ dựa vững trãi, khiến các nàng tin tưởng vào người. Việc này nói dễ không dễ, nói khó không khó, trong chương 3 là một số hướng dẫn chung, khi vào tình huống cụ thể người cần phải tùy cơ ứng biến.

Phía trên là nội dung giới thiệu về chương 3, không quá thâm ảo nhưng mang lại hiệu quả bất ngờ. Ít nhất, Lăng Nhã Kỳ đã không giận dữ hẳn nữa.

Trong lúc Dương Thiên đang vui vẻ vì có tiến triển tốt, Tiêu Viễn mở cửa phòng Vip số 13 ra, nhìn ngó xung quanh, xác định không có ai liền dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài. Từ khi Dương Thiên xuất ra thẻ Vip, Tiêu Viễn đã hoàn toàn dập tắt ý định trả thù, hẳn ngoan ngoãn làm theo những gì Dương Thiên nói.

Sau khi vào phòng, Tiêu Viễn lấy điện thoại gọi cho thuộc hạ, yêu cầu bọn hắn hủy kế hoạch. Không biết tại sao điện thoại lại không gọi được, hẳn đành đích thân đi tìm bọn chúng.

Tiêu Viễn vừa ra khỏi phòng, khóe miệng Dương Thiên liền vẽ lên một nụ cười:

- Đã muốn hành động rồi sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 293: Tam Nhãn Tộc

Thần thức của Dương Thiên nhanh chóng khóa chặt Tiêu Viễn. Không biết mình đã bị người khác theo dõi, Tiêu Viễn rời khỏi phòng đấu giá, đi đến một căn phòng nằm ở góc khuất tại khu nhà kế bên đó. Hắn gõ cửa vài cái, từ trên cửa tách ra một khe hở, một người bên trong nhìn ra, xác định là người mình liền mở cửa ra.

Cùng lúc này, Dương Thiên đứng dậy, nói với Lăng Nhã Kỳ:

- Ta đi vệ sinh một lát, sẽ quay lại ngay.

Lăng Nhã Kỳ tùy ý đáp lại:

- Đi nhanh về nhanh, còn 5 phút nữa là đến giờ bắt đầu rồi.

- 5 phút là quá nhiều.

Lăng Nhã Kỳ không hiểu ẩn ý trong câu nói của Dương Thiên, tiếp tục thưởng thức rượu vang.

Tiêu Viễn vừa ngồi xuống, một người đã lên tiếng:

- Tiêu Viễn tiên sinh, bọn ta đã chuẩn bị xong, chỉ cần tên Dương Thiên kia rời khỏi căn cứ, hẳn chỉ còn một con đường chết. Bọn ta sẽ dàn dựng thành cảnh cướp của giết người...

Tiêu Viễn vội nói:

- Không phải, ta đến đây là để thông báo với các người kế hoạch đã bị hủy bỏ?

Đám người ngạc nhiên:

- Hủy bỏ? Tại sao?

Tiêu Viễn lấy từ trong người ra một tấm thẻ, mặt cười khó coi hơn khóc:

- Khi này hãn lấy ra một sấp dày, còn đưa cho ta một cái. Các người “hiếu” rồi chứ?

Cả đám người trợn to mắt nhìn vào chữ Vip bên trên:

- Đây, đây là thẻ Vip? Hơn nữa còn là một sấp dày?

- Thẻ Vip, chẳng phải loại thẻ được thiết kế đặc biệt dành cho những nhân vật quyền lực bậc nhất hay sao?

- Tiêu Viễn, tên khốn kiếp, người lại dám đắc tội với đại nhân vật bậc này, muốn đưa bọn ta cùng chết sao?

- Không ổn, lỡ như vị đó ghi hận Tiêu Viễn, muốn trả thù hãn và những người liên quan. Vậy chẳng phải sẽ làm liên lụy đến bọn ta sao?

Hàng loạt lời chửi mắng, sỉ vả nhắm vào Tiêu Viễn khiến hãn chỉ biết im lặng gánh chịu. Những người này đều lính đánh thuê, vệ sĩ cực kỳ lợi hại do đích thân Tiêu Bắc tuyển chọn, mang về làm thuộc hạ. Tổng cộng có hơn 100 người, Tiêu Bắc để lại cho Tiêu Viễn 2 người làm vệ sĩ ngầm. Hai tên này đã giúp Tiêu Viễn thực hiện không ít vụ giết người, cường gian thiếu nữ.

Lần này bọn hãn có mặt ở đây 80 người, theo lệnh đến để canh gác những vật phẩm đấu giá. Tiêu Viễn dùng một khoản tiền lớn, cộng thêm bề ngoài quan hệ thân thiết với Tiêu Bắc để mua chuộc vài người trong số bọn

họ. Tuy nói bọn hắc nhận tiền của Tiêu Viễn để làm việc cho hắc, nhưng nếu tính mạng bị uy hiếp, trở mặt là chuyện bình thường.

Chửi mắng chưa đủ, một tên trong đó nhin không nổi, cầm lấy một ống sắt, hướng về phía Tiêu Viễn. Hắc một tay nắm cổ áo, miệng chửi to:

- Ta đánh chết người.

Hắc đưa gậy sắt lên cao, lập tức vung mạnh xuống khiến những người kia không kịp phản ứng. Tiêu Viễn hoảng sợ nhắm chặt mắt, hô to:

- Đừng.

Tiêu Viễn nhắm mắt thật lâu, gần 1 phút vẫn chưa thấy có chuyện gì xảy ra, hắc mới từ từ mở mắt ra. Những người kia đang giữ nguyên tư thế, giống như thời gian bất động, chỉ có mình Tiêu Viễn là còn cử động được. Cảm nhận được một cơn nóng rát ngay giữa trán vừa xuất hiện lan dần ra hai mắt, Tiêu Viễn kêu gào thảm thiết, ngã ra khỏi ghế, hai tay ôm lấy mắt mình, từng giọt máu tươi từ trên mắt hắc nhỏ xuống đất.

Theo tiếng gào của Tiêu Viễn, không gian chung quanh bình thường trở lại, gậy sắt thuận thế đập xuống, chiếc ghế vỡ vụn thành từng mảnh. Dựa vào lực đạo này, đủ thấy hắc thực sự muốn giết Tiêu Viễn.

Một đòn đánh hụt, tên kia càng thêm điên cuồng, hắc đưa tay lên định đập xuống thêm một nhát nữa thì đã bị những tên chung quanh ngăn lại.

- Mau dừng tay, hắc cùng Kim Tinh đại sư qua hệ rất tốt. Nếu người giết chết hắc, bọn ta cũng sẽ không sống tốt.

- Hừ, đắc tội với vị đại nhân kia, các người cho rằng chúng ta sẽ sống tốt wBS4CNm sao. Kim Tinh đại sư đã từng nói, so với những người giữ vé Vip, hắc một cọng lông cũng không bằng.

- Đại nhân vật như vậy sẽ không thèm để ý đến loại tiểu nhân như chúng ta, người đừng quá lo lắng. Hơn nữa, kế hoạch này vẫn chưa lộ ra ngoài, hẳn cũng sẽ không biết để trả thù.

Tên kia nghe đến đây cũng đã bình tĩnh lại. Đúng vậy, kế hoạch còn chưa bắt đầu, người kia không biết đến bọn hắn, vốn không cần lo sợ bị trả thù a.

Đúng lúc này, Tiêu Viễn dường như phát điên, hắn ngấn đầu lên, nói bằng giọng cuồng loạn:

- Muốn giết ta, các người cùng nhảy xuống địa ngục đi.

Hai mắt Tiêu Viễn bị máu tươi phủ kín khiến cả đám người hoảng sợ, bọn hắn chưa kịp phản ứng lại đã phát hiện cơ thể không thể cử động được. Cổ họng dường như bị ai đó bóp nghẹt, cố gắng hết sức cũng không phát ra được bất kỳ âm thanh nào. Bọn họ dùng sức ôm lấy cổ họng, lực bóp lại càng mạnh hơn. Từng tiếng “rắc” do cổ họng bị bóp vỡ vang lên. Không đầy một phút sau, tất cả những người xung quanh đều đã ngã xuống trên mặt đất. Hai mắt trợn to, bên trong tràn đầy sự khủng hoảng, nhìn qua rất đáng sợ.

Tiêu Viễn hai mắt đỏ ngầu, sát khí không giảm chút nào. Đau đớn, phần nộ... đủ loại cảm xúc tiêu cực khiến hắn mất đi lý trí. Đột nhiên, một bóng người xuất hiện trước mặt Tiêu Viễn. Hắn không nhìn thấy, chỉ cảm nhận được, liền hét lên hai chữ:

- Chết đi.

Dương Thiên không bị ảnh hưởng chút nào, hắn lấy tay sờ cằm, ra vẻ nghiền ngẫm:

- Tam Nhân Tộc?

Tam Nhân Tộc, một trong những chủng tộc cường đại bậc nhất trên thế giới. Trước khi thức tỉnh con mắt thứ 3, bọn hắc vốn không khác gì người bình thường. Sau khi thức tỉnh, tùy theo loại mắt sẽ đạt được những năng lực khác nhau, đồng thời tu luyện nhanh hơn tu sĩ bình thường khá nhiều. Hơn nữa, thông qua quá trình tu luyện, con mắt thứ 3 này còn có thể tiến cấp, năng lực cũ được cải thiện, phát sinh thêm nhiều năng lực mới.

Tạo hóa rất công bằng, để bù lại cho sự mạnh mẽ của chủng tộc này, xác suất thức tỉnh thành công thấp đến đáng thương, so với việc có linh căn còn thấp hơn nhiều. Số lượng tộc nhân của Tam Nhân Tộc không hề thua kém nhân loại bình thường. Bọn hắc sống lẫn trong thế giới loại người, chờ ngày thức tỉnh. Mỗi loại mắt khác nhau có cách thức tỉnh khác nhau, trước khi thức tỉnh, người sẽ không biết được mình sở hữu loại mắt nào. Vũ hóa thành tiên hay mãi mãi là phàm nhân đều ở một bước này. Theo thời gian dài đằng dặc, tộc nhân của Tam Nhân Tộc ngày càng nhiều, phân bố khắp nơi trong nhân gian. Thậm chí có rất nhiều người còn không biết về nguồn gốc của mình. Tiêu Viễn chính là ví dụ minh họa cụ thể nhất cho trường hợp này.

Tam Nhân Tộc dù thức tỉnh thành công cũng phân ra mạnh yếu khác nhau. Những loại yếu kém năng lực có hạn, chỉ phụ trợ tu luyện nhanh hơn hoặc công kích bình thường. Loại mạnh uy lực kinh nhân, có năng lực vượt cấp khiêu chiến, dù là loại phụ trợ cũng có năng lực nghịch thiên. Còn về loại mạnh nhất Dương Thiên từng chứng kiến qua, gọi là Tử Cực Thần Đạo Nhân, mạnh đến không hợp lẽ thường. Loại siêu cấp thần nhân này là của một trong chín tên Bán Tiên đã từng vây công Dương Thiên trước kia. Nhờ nó, tên này đã giữ được một mạng trước Diệt Thế Kiếm của Dương Thiên, dù vậy hắc cũng bị trọng thương, không có vài vạn năm đừng mơ tưởng khôi phục trở lại.

Tên Tiêu Viễn trước mắt này, được tính vào thức tỉnh thất bại. Tình huống này thực sự rất đáng thương, hắc sẽ đạt được sức mạnh rất lớn trong

phút chốc, sau đó bị con mắt thứ 3 hút hết sinh mệnh, chết đi trong đau đớn.

Tiêu Viễn thấy bóng người kia vẫn hiện diện trước mặt, hấn lại càng thêm điên cuồng, dùng sức huy động đệ tam nhãn để giết chết Dương Thiên. Bị thúc ép quá mức, hai con mắt còn lại của hấn không chịu nổi áp lực, lập tức nổ tung ra. Máu tươi bắn tung tóe khắp nơi.

Dương Thiên người vẫn sạch sẽ, không có bất kỳ giọt máu nào chạm được vào người hấn.

- Ài, xem như đã từng quen biết, để ta giúp người giải thoát.

Rất nhiều đốm lửa từ trong không trung hiện ra. Mỗi một đốm đều rất nhỏ, tưởng chừng chỉ cần một cơn gió thổi nhẹ sẽ bị thổi tắt. Từng đốm lửa nhỏ rơi vào những cỗ thi đang nằm la liệt trên mặt đất. Không một tiếng động, không có khung cảnh hoành tráng nào, tất cả lặng im trở thành tro tàn.

Tiêu Viễn dường như cảm nhận được tử vong đang đến gần, hấn bất chấp đau đớn, dập đầu vang xin:

- Tha mạng cho ta. Ta sẽ không bao giờ làm việc xấu nữa. Từ nay về sau sẽ ăn chay niệm phật, cắt tóc đi tu...

- Không có về sau.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 294: Phi Thúy Thần Long

Theo tiếng nói của Dương Thiên, đốm lửa cuối cùng chạm vào người Tiêu Viễn. Trong thoáng chốc, nét mặt hắn giãn ra, dường như đã được giải thoát. Vẫn như cũ, không có bất kỳ âm thanh nào, Tiêu Viễn yên lặng biến thành một đám tro tàn, bị Dương Thiên phẩy tay phui đi.

Vốn định giải quyết bọn chúng, không ngờ kết quả lại thành ra thế này. Thế sự vô thường a. Dương Thiên cảm thán trong vài giây liền rời khỏi, trở về phong Vip số 9.

Lăng Nhã Kỳ thấy Dương Thiên trở về liền lên tiếng trách móc:

- Dương Thiên, người đi vệ sinh ở sao Hỏa hay sao?
- Có chút chuyện ngoài ý muốn, không phải là vẫn chưa bắt đầu sao?

Kim Tinh đại sư đang đứng ngay chính giữa sàn đấu giá phát biểu. Hắn là một người cao gầy, gương mặt bình thường, đáng chú ý là hai mắt lộ ra tinh quang, thu hút ánh nhìn của người khác. Dương Thiên đánh giá người này trong chốc lát rồi lẩm bẩm:

- Sơ bộ thức tỉnh, tên này cũng tính là may mắn a.

Sơ bộ thức tỉnh hay còn gọi là Bán Thức, đó là trường hợp tộc nhân Tam Nhân Tộc đánh thức được một phần đệ tam nhãn, khai phá một chút năng lực từ đó. Nếu là tại Tam Nhân Tộc, những người sơ bộ thức tỉnh được xem là xui xẻo. Sau khi sơ bộ thức tỉnh, khả năng hoàn toàn thức tỉnh của họ

gần như là con số 0. Trừ phi có kỳ trân dị bảo hỗ trợ, bằng không cả đời cũng chỉ có thể làm người bình thường.

Dương Thiên nói Kim Tinh đại sư may mắn là vì hắn chỉ mới sơ bộ thức tỉnh. Nếu là hoàn toàn thức tỉnh, chắc chắn sẽ giống như Tiêu Viễn, chết trong đau đớn. Tộc nhân Tam Nhân Tộc mỗi khi thức tỉnh đều cần có trưởng bối bên cạnh hộ pháp, phối hợp với vài loại linh dược đặc biệt mới mong thành công.

Dựa theo danh tiếng về Kim Tinh đại sư, tên này hẳn đã sơ bộ thức tỉnh một loại phụ trợ thần nhân. Nhờ đó có được năng lực giám định siêu việt phàm nhân. Hiểu rõ một chuyện, Dương Thiên lười biếng ngã ra ghế, cầm lấy ly rượu đặt bên cạnh, từ từ nhâm nhi thưởng thức.

Sau phần giới thiệu về những khó khăn trong quá trình tìm kiếm bảo vật cùng quảng bá thương hiệu, cuối cùng cũng đến phần mà mọi người chờ mong nhất: Đấu giá. Kim Tinh đại sư lùi lại vài bước, trên sân khấu lập tức mở ra một cái hố lớn. Từ bên dưới, một chiếc hộp lớn được trang trí rực rỡ chậm rãi trôi lên. Kim Tinh đại sư phát tay, chiếc hộp tự động mở ra thành từng mảnh, để lộ một con rồng màu xanh tím được điêu khắc bằng ngọc rất đẹp.

- Phi Thúy Thần Long, được làm từ một khối cực phẩm Tử Phi Thúy rất lớn. Để tạo nên tác phẩm này, hơn 30 vị nghệ nhân hàng đầu thế giới đã tiêu tốn gần một năm trời mới hoàn thành. Trên giá đỡ có chữ kí của từng người do đích thân bọn họ khắc lên.

- Phi Thúy Thần Long, dài 1,8 mét, cao 0,7 mét, nặng 613 kg, dùng kính phóng to vẫn không phát hiện bất kỳ vết nứt nhỏ nhất nào. Hoàn toàn từ một khối cực phẩm ngọc Tử Phi Thúy nguyên vẹn tạo thành. Được chính ta tự mình kiểm chứng.

- Giá khởi điểm 500 triệu USD, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 5 triệu USD. Mời mọi người bắt đầu ra giá.

Toàn trường lập tức sôi lên, Tử Phi Thúy, loại cực phẩm ngọc này vô cùng hiếm có, tương truyền mang lại may mắn cho chủ sở hữu. Một viên nhỏ bằng bàn tay đã có giá trị khổng lồ. Đẳng này lại là một khối lớn, lại do những vị nghệ nhân hàng đầu điêu khắc, Kim Tinh đại sự tự mình kiểm định. Dù giá 500 triệu USD quả thực vẫn còn thấp. Bất quá mọi người ở đây đều hiểu được, đây chỉ là giá khởi điểm, giá bán ra sẽ vượt qua con số này nhiều lần. Từng âm thanh hưng phấn thét giá:

- 530 triệu.

- 550 triệu.

- 600 triệu.

...

Dương Thiên ở trên phòng Vip, há miệng ngáp dài. Thứ này cũng tính là quý hiếm? Chỉ cần vào trong Phi Linh Chu của hắn, tùy tiện chọn một món bảo vật bài trí, giá trị cũng sẽ vượt qua con Phi Thúy Thần Long kia hàng ngàn lần. Không nói đâu xa, chiếc vòng mà Hạo ca dùng để tặng Irena, theo Dương Thiên định giá, ít nhất cũng vài chục tỉ USD.

Dương Thiên không hứng thú không có nghĩa là Lăng Nhã Kỳ cũng vậy. Hai mắt nàng nhìn chăm chăm vào bức tượng rồng phía dưới, tràn đầy vẻ thích thú khiến Dương Thiên không nhịn được hỏi:

- Người muốn nó?

Lăng Nhã Kỳ đang mãi mê ngắm nhìn, trả lời theo quán tính:

- Đúng vậy. Cha ta rất ưa thích những bức tượng làm từ ngọc, đặc biệt là loại Tử Phi Thúy này. Ta cũng bị ảnh hưởng từ sở thích của hã. Đáng tiếc, loại ngọc này quá đắt, cha ta chỉ có một viên nhỏ đính trên chiếc nhẫn của hã. Ta đã hỏi mượn nhiều lần nhưng hã nhất quyết không cho. A...

Chợt nhận ra mình đã nói hơi nhiều, Lăng Nhã Kỳ vội ngậm miệng lại. Dương Thiên có hơi bất mãn:

- Chiếc vòng tay lần trước ta tặng cho người không phải cũng được làm từ ngọc quý sao?

Lăng Nhã Kỳ có chút e ngại:

- Ta đã đưa chiếc vòng đó cho cha ta xem. Hã cùng một vị đại sư chuyên về ngọc tốn cả một ngày, cuối cùng đưa ra một kết luận: Không xác định. Cha ta cho rằng thứ này chỉ là loại mặt hàng bán ở vỉa hè, vốn không phải ngọc quý gì, nhất quyết không cho ta đeo, sợ gây ảnh hưởng xấu đến danh tiếng. Vì vậy ta đánh mang theo nó bên người.

Vừa nói, Lăng Nhã Kỳ vừa lấy từ trong người ra chiếc vòng tay Dương Thiên đã tặng nàng. Gương mặt Dương Thiên so với đáy nồi còn đen hơn. Ngọc giả? Hàng vỉa hè? Đây chính là siêu cấp pháp bảo a. So với nó, cái gì Tử Phi Thúy, Thần Long đều là rác rưởi.

Dương Thiên cố giữ bình tĩnh:

- Nhã Kỳ, người nói xem. Ta tốt xấu gì cũng tính là kẻ có tiền, chẳng lẽ lại mua tặng người hàng vỉa hè?

Lăng Nhã Kỳ rất tin tưởng cha mình, nàng dùng ánh mắt thông cảm nhìn Dương Thiên:

- Ta biết, người đừng nghĩ nhiều, thật ra hàng vỉa hè cũng có thứ tốt.

Lời an ủi của Lăng Nhã Kỳ càng khiến Dương Thiên khó chịu hơn. Hắn trầm giọng nói:

- Nhã Kỳ, so với chiếc vòng tay này, con Phỉ Thúy Thần Long kia rác rưởi cũng không phải. Về phần tại sao cha người không xác định được chất liệu của nó, đơn giản là vì hắn chưa đủ hiểu biết mà thôi.

Dương Thiên dùng từ "chưa đủ hiểu biết" thay cho "chưa đủ trình độ", dù sao đây cũng là cha của Lăng Nhã Kỳ, cần phải cho hắn chút mặt mũi. Lăng Nhã Kỳ lại không nghĩ nhiều như vậy, nàng chỉ tập trung vào ý chính trong câu nói của Dương Thiên:

- Những gì người QvlnIA0 nói đều là thật? Chiếc vòng này thực sự rất quý?

- Người thử nghĩ xem, đến những chiếc thẻ Vip kia ta còn chường mắt vứt đi. Chiếc vòng tay này lại khiến ta xem trọng, người nói xem nó có quý hay không?

Câu nói của Dương Thiên khiến Lăng Nhã Kỳ bừng tỉnh. Đúng vậy a, dựa vào địa vị của Dương Thiên, chắc chắn sẽ không sử dụng loại hàng rẻ tiền kia. Để minh chứng cho sự tin tưởng của mình, Lăng Nhã Kỳ liền đeo vòng ngọc lên tay, hướng Dương Thiên cười một cái.

Tâm trạng Dương Thiên khá hơn một chút, hắn nhìn về bức tượng Phỉ Thúy Thần Long kia, nhàn nhạt nói:

- Người có muốn bức tượng kia hay không?

- Không muốn.

Lăng Nhã Kỳ dứt khoát từ chối, nàng rất sợ Dương Thiên nghĩ mình là loại nữ nhân háms tiền. Dương Thiên bật cười:

- Ánh mắt của người đã bán đứng chính mình a. Thích thì cứ nói ra, chỉ là một bức tượng bằng ngọc, ta cũng không thiếu tiền a.

Lúc này, giá của Phi Thúy Thần Long đã bị đám nhà giàu kia đẩy đến hơn 1 tỉ USD, đủ thấy được sức hút mãnh liệt của loại Tử Phi Thúy này. Dương Thiên đưa miệng lại gần chiếc Micro được gắn trên ghế:

- 1,5 tỉ.

Âm thanh vừa phát ra lập tức vang vọng khắp cả phòng đấu giá, toàn trường im lặng. Bọn hắn rất nhanh nhận ra được âm thanh này là từ phòng Vip phát ra. Người trong phòng Vip đã ra giá, ai dám cùng hắn tranh?

Không ai bảo ai, tất cả đồng loạt thoái lui, không tiếp tục ra giá. Kim Tinh đại sư ngẩn ra trong giây lát rồi nở nụ cười khổ. Mức giá này thấp hơn nhiều so với dự kiến của hắn, nhưng nếu một vị đại nhân đã có lời, chịu lỗ một chút thì có làm sao. Chỉ cần tạo được thiện cảm với người này, đáng giá a.

Mang theo suy nghĩ này, Kim Tinh đại sư trực tiếp bỏ qua thủ tục, thông báo:

- Pho tượng Phi Thúy Thần Long này thuộc về vị khách ở phòng Vip số 9.

Không cần hô to 3 lần, không một ai lên tiếng phản đối. Đây chính là đặc quyền của phòng Vip, cũng là lý do mà rất nhiều người muốn dùng mọi giá để có được chiếc vé này.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 295: Ta Muốn Nó

Dễ dàng mua được Phi Thúy Thần Long, Dương Thiên cũng không quá để ý đến chuyện này. Lăng Nhã Kỳ lại không nghĩ như vậy. Đây là 1,5 tỉ USD a. Là 1,5 tỉ chứ không phải 1,5 vạn hay 1,5 triệu. Số tiền lớn cỡ này, nàng có làm cả đời cũng chưa chắc kiếm ra được.

- Dương Thiên, ta...

- Chỉ cần người vui vẻ, chút tiền wtbYrNp này có đáng là gì. Đừng lo, ta có rất nhiều tiền, lại càng có nhiều kẻ muốn đem tiền đến cho ta sử dụng.

Lăng Nhã Kỳ không hiểu lắm:

- Đem tiền cho người sai?

- Đúng vậy, một đám người phiền phức. Sau này ta sẽ nói rõ hơn, trước tiên cứ thưởng thức buổi đấu giá đã. Người thích thứ gì cứ nói, ta sẽ thay người đoạt về.

Dương Thiên khiến Lăng Nhã Kỳ ngẩn ngơ một hồi lâu, hai mắt nàng nhìn chăm chăm vào tấm kính, đầu óc lại mãi mê suy nghĩ được mất. Lăng Nhã Kỳ không xem, Dương Thiên lại càng không có hứng thú. Hai mắt hắt khép hờ, thỉnh thoảng mở ra nhìn ngắm rồi lại thôi.

Từng món bảo vật được đưa lên, đám đông hào hứng ra giá. Thỉnh thoảng có một vị ở phòng Vip lên tiếng, tất cả như đã có ước định từ trước, yên lặng rút lui nhường cho người đó. Các vị khách tại phòng Vip dường như cũng muốn tránh xung đột với nhau, khi có một người ra giá, những

người còn lại cũng sẽ không ra tay tranh giành. Ở địa vị của bọn hăn, bảo vật chỉ là vật ngoài thân, hòa khí mới là thứ đáng quý nhất. Nhưng điều đó chỉ đúng với những món bảo vật bình thường, cho đến khi Kim Tinh đại sư đổi giọng nghiêm túc:

- Các vị, buổi đấu giá sắp kết thúc. Sau đây là món bảo vật cuối cùng, cũng chính là thứ quý giá nhất từ trước đến nay mà Kim Tinh ta từng được thấy.

Phòng đấu giá gần như bạo động, lời nói của Kim Tinh đại sư đơn giản mà trực tiếp đã thành công kích thích trí tò mò và ham muốn của bọn họ. Bảo vật quý giá nhất mà Kim Tinh đại sư từng thấy, đây rốt cuộc là thứ gì?

Vài người tỏ vẻ chẳng bận tâm, bảo vật bậc này, bọn hăn có mơ cũng không được, đến đây chỉ để chiêm ngưỡng mà thôi.

Thấy phòng đấu giá sôi động lên, Kim Tinh đại sư gạt đầu hài lòng, hăn ra hiệu cho mọi người yên lặng, tiếp tục nói:

- Chắc hẳn mọi người cũng rất tò mò đây là thứ gì. Vậy chúng ta hãy cùng thưởng thức món tuyệt thế bảo vật này đi.

Theo Kim Tinh đại sư ra hiệu, một chiếc chuyên dụng rất lớn từ phía sau sân khấu, chở theo một tảng đá hình tròn màu trắng đi ra. Tốc độ của nó cực chậm, cố gắng mãi mới đi đến trước mặt Kim Tinh đại sư, nặng nề đặt tảng đá xuống. Tảng đá vừa đặt xuống, cả phòng đấu giá liền run nhẹ. Một cái lồng làm bằng kính chịu lực, phía trên có gắn vài món bảo cụ tạo thành trận pháp phòng ngự chậm rãi hạ xuống, bảo phủ lấy tảng đá này.

Kim Tinh đại sư đưa tay vuốt mồ hôi trên trán. Thứ này cũng thật nặng a, hăn đã sai người thiết kế rất nhiều máy chịu lực cỡ lớn ở dưới chỗ này cũng suýt nữa không chịu nổi. Bất quá hoàn hảo, vẫn thành công đưa được nó đến đây an toàn.

- Các vị, đây chính là món bảo vật mà ta nói đến.

Lời nói của Kim Tinh đại sư khiến toàn trường tan vỡ, nhiều người không hề che dấu vẻ thất vọng. Rõ ràng chỉ là một tảng đá hình tròn, cái gì mà bảo vật tuyệt thế, quá mức lừa người a.

Kim Tinh đại sư đã sớm đoán được phản ứng của mọi người ở đây, hẳn vẫn điềm đạm nói:

- Vật phẩm đã mang ra, mời mọi người cùng ra giá.

Im lặng trong vài phút, cứ tưởng sẽ không có bất kỳ ai ra giá thì một âm thanh vang lên:

- Một hòn đảo nhân tạo phía Nam Thái Bình Dương. Diện tích, số liệu dân số, kết cấu hạ tầng ta sẽ gửi sau, tổng trị giá ước tính hơn 15 tỉ USD.

Âm thanh này, hình như là từ trong phòng Vip phát ra? Nói vậy, chẳng lẽ tảng đá này thực sự là bảo vật. Trong lúc mọi người còn chưa kịp định thần, một âm thanh từ phòng Vip khác đã truyền ra:

- Một mỏ vàng trữ lượng ước tính 2 tấn, 2 mỏ dầu đang trong quá trình khai thác. Mọi thông số sẽ gửi sau, giá trị ước tính 20 tỉ USD.

Trong phút chốc, mọi nghi vấn đều bị xóa bỏ, hai đại nhân vật đã dùng một cái giá trên trời để mua tảng đá này, chuyện này đủ để chứng tỏ hết thảy. Thế giới này là như vậy, nếu người đủ mạnh, người chỉ vào con mèo và nói đó là con chó, mọi người sẽ tin đó là con chó. Và từ đó, con chó sẽ được gọi là con mèo.

Tất nhiên, giá trị của tảng đá hình tròn không dừng lại ở đó, nó liên tục bị đẩy cao. Trong thời gian ngắn đã đạt đến con số gần 50 tỉ USD. Mọi người đang hào hứng nhìn xem cuộc tranh đoạt này thì một âm thanh nhàn nhạt vang lên:

- Ta muốn nó.

Kim Tinh đại sư vội lên tiếng:

- Khách nhân ở phòng Vip số 9, ngài cần phải ra giá để mua được tảng đá này a.

- Ta nói là: Ta Muốn Nó. Đừng để ta phải nhắc lại lần nữa.

Mọi người nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ kinh dị. Không biết vị khách ở phòng Vip số 9 là ai mà lại có bá khí như vậy. Phải biết, tuy hắc ở phòng Vip nhưng hiện tại cũng có không ít những vị trong phòng Vip khác đang muốn tranh đoạt nó. Người nói vậy, chẳng phải là tự cho rằng mình mạnh hơn tất cả những người ở đây, có thể tùy ý sửa đổi quy tắc đấu giá hay sao?

Những phòng Vip kia vẫn chưa xác định được người ở trong phòng Vip số 9 là ai nên đồng loạt im lặng, chờ xem diễn biến. Kim Tinh đại sư thấy những tên kia không có ý định giúp mình. Bất quá hắc cũng không lo lắng, chủ nhân của tảng đá này có địa vị siêu nhiên, hắc lại đáng có mặt ở đây, người kia dù mạnh đến mấy cũng không thể cướp đoạt được. Vừa lúc hắc định nói lên tiếng nhắc nhở thì bên tai vang lên một giọng quen thuộc:

- Để cho hắc đi.

- Cái gì? Nhưng hắc còn chưa ra giá.

- Ta nói là để cho hắc, người không nghe rõ hay sao?

- Đại nhân bớt giận, ta sẽ lập tức tuyên bố.

Kim Tinh đại sư tâm thần bất định, nói to:

- Ta tuyên bố, tảng đá này thuộc về vị khách ở phòng Vip số 9.

- Khoan đã.

Rốt cuộc cũng có một vị không nhịn được, trách mắng:

- Hẳn còn chưa ra giá, tại sao thứ đó lại thuộc về hẳn. Ta nghe nói danh tiếng của Kim Tinh người rất tốt, làm việc luôn tuân thủ quy tắc, chẳng lẽ đều là lời đồn đãi vô căn cứ?

Có người mở miệng tất sẽ có người tiếp lời, một vị khách Vip khác nói theo:

- Đúng vậy, hẳn là khách Vip thì sao? Chẳng lẽ bọn ta không phải? Kim Tinh, nếu người không cho bọn ta một lời giải thích hợp lý, các chức giám định sư này, từ này về sau người cũng đừng làm nữa.

Mồ hôi chảy ròng ròng trên trán Kim Tinh đại sư. Hẳn trong thời gian ngắn trở thành công địch, mỗi một kẻ trong số đó đều mạnh hơn mình vô số lần. Giải quyết không tốt, sau này sẽ khó sống a.

Suy nghĩ kỹ càng, Kim Tinh đại sư cắn răng đưa ra quyết định. Tuy vị đại nhân kia đã nói không được để lộ thân phận của hẳn, nhưng cái này không tính là để lộ.

- Các vị, không phải Kim Tinh ta làm sai quy tắc. Chỉ là tảng đá này không thuộc sở hữu của ta.

Lập tức có những âm thanh tràn đầy kinh ngạc vang lên:

- Người nói gì? Không phải của người?

- Người từ người nào lấy được nó?

- Lẽ nào có người nhờ người bán nó sao?

Kim Tinh đại sư đặt tay lên lồng kính, đáp lại:

- Thứ này là do một vị đại nhân nhờ ta giám định, cuối cùng không thu được kết quả như hân mong muốn. Người đó nhờ ta đem thứ này ra bán đấu giá. Vừa rồi, chính vị đại nhân kia đã đích thân chỉ định để thứ này cho vị khách ở phòng Vip số 9.

Kim Tinh đại sư nói đến đây thì mọi người đều đã hiểu. Vài vị trong phòng Vip lắc đầu chán nản. Bọn hân có thể nhìn ra được tảng đá này là siêu cấp bảo vật, nhưng lại không xác định được nó có công dụng gì. Ra tay cướp đoạt sẽ trở thành công địch, khả năng thành công rất thấp. Suy nghĩ thiệt hơn, tất cả đành chấp nhận buông bỏ.

Đấu giá kết thúc, tảng đá được xe đưa vào trong. Những người đã ra giá được nhân viên mời đến phía sau thanh toán, nhận vật phẩm. Còn lại theo lối cửa chính rời đi. Dương Thiên đứng dậy, nắm lấy tay Lăng Nhã Kỳ, nói:

- Nhã Kỳ, chúng ta đi lấy "chiến lợi phẩm ".

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 296: Bách Biến Thần Sư

Dương Thiên cùng Lăng Nhã Kỳ vừa ra đến cửa đã có một nữ nhân viên đứng đợi sẵn. Nàng cúi đầu cung kính nói:

- Mời tiên sinh và tiểu thư đi theo ta.

Dương Thiên gật đầu, ra hiệu cho nữ nhân viên dẫn đường. Hai người theo nữ nhân viên đi đến trước một căn phòng lớn có cửa làm bằng thép hợp kim. Nàng dừng lại, xoay người nói:

- Tiên sinh, cho ta mượn thẻ của ngài một lát.

Dương Thiên lấy thẻ vip đưa ra, nữ nhân viên cầm nó quẹt vào khe rãnh trên cửa. Một bảng mã mở ra, nàng nhập vào đó một đoạn ký tự, sau đó liền đứng qua một bên. Cánh cửa rung nhẹ rồi dần tách ra, Dương Thiên chờ cánh cửa mở rộng liền dắt Lăng Nhã Kỳ đi vào.

Bên trong phòng, bốn người Bạch Dạ đã đợi sẵn hẵn. Vừa thấy Dương Thiên đi vào, bốn người vội tiến lên chào hỏi. Hình thức đã xong, Bạch Dạ mới hướng về phía Lăng Nhã Kỳ:

- Vị tiểu thư này, bức tượng Phi Thúy Thần Long kia bọn ta đặt ở phòng kế bên. Ta sẽ cho người dẫn người qua đó.

Lăng Nhã Kỳ hiểu những người này muốn đuổi khéo nàng đi, tảng đá kia chắc chắn là bảo vật tuyệt thế, bọn họ không muốn để người ngoài tham dự. Nghĩ là vậy, Lăng Nhã Kỳ thoải mái đáp ứng. Tuy nàng cũng có chút tò mò, là một nữ nhân thông minh, nàng biết khi nào phải dừng lại.

Dương Thiên đối với chuyện này cũng không có ý kiến gì. Thần thức của hắn bị hạn chế tại Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, lại bị sức mạnh kì dị của tảng đá đó ảnh hưởng nên cũng không biết bên trong đó là thứ gì. Tuy nhiên, dựa vào sức mạnh phát ra, thứ đó khi nở ra tu vị ít nhất cũng đạt đến tam cấp hậu kỳ đỉnh phong hoặc tứ cấp sơ kỳ linh thú.

Đẳng cấp phân chia linh thú từ nhất cấp đến thập cấp, tương đương từ Luyện Khí kỳ đến Hoàn Vũ kỳ, trên đó là Thần Thú cùng Thượng Cổ Thần Thú. Thiên địa có Thập Đại Thượng Cổ Thần Thú, tương truyền là tọa kỵ của Thập Đại Chân Tiên. Vô của Dương Thiên hay Hoang của Hủy Diệt Chân Tiên chính là Thượng Cổ Thần Thú. Khi Tiên Thể hợp nhất với Thượng Cổ Thần Thú, Chân Tiên mới phát huy ra chiến lực lớn nhất của mình. Ở trạng thái thông thường, mỗi một con Thượng Cổ Thần Thú đều có thể sánh ngang với những vị Bán Tiên mạnh nhất, thậm chí còn nhỉnh hơn một phần.

Quả trứng này khi nở ra đã tương đương với Kim Đan hậu kỳ đỉnh phong hoặc Nguyên Anh sơ kỳ. Đừng xem thường tu vị của nó, đại đa số khi mới nở ra tu vị đều rất nhỏ yếu. Vừa hiện thể đã đạt đến Kim Đan hậu kỳ đỉnh phong đủ để chứng tỏ tiềm lực kinh người của nó.

Chờ Lãng Nhã Kỳ rời đi, bốn người liền dẫn Dương Thiên đến chỗ quả trứng đá kia. Trên đường đi, Bạch Dạ không nhịn được hỏi:

- Dương Thiên, người có thể nói cho bọn ta biết đó rốt cuộc là thứ gì hay không?

- Không phải các người đều đã sớm có suy đoán riêng rồi sao. Đúng vậy, nó là trứng của một loại linh thú. Sóng linh lực thoát ra là do nó vừa thức tỉnh sau một thời gian dài, đang muốn phá vỏ mà ra.

- Quả nhiên.

Bốn người đều đã sớm có suy đoán nhưng không ai dám khẳng định. Dù sao linh thú cũng đã sớm tuyệt tích vài trăm năm nay, hiện tại lại xuất hiện một con cực mạnh, bọn họ nhất thời không dám tin tưởng.

Âu Phong gương mặt căng thẳng:

- Dương Thiên, ta cảm thấy con linh thú này rất đặc biệt, người có biết đây là loại linh thú gì hay không?

Dương Thiên lắc đầu:

- Nó có năng lực đặc biệt, có khả năng che dấu thần thức dò xét. Đừng vội, lát nữa cũng sẽ biết mà thôi.

Âu Phong không nói thêm gì nữa. Bốn người đưa Dương Thiên đến một căn phòng bốn mặt làm bằng hợp kim loại cứng nhất. Chính giữa phòng là một cái bệ bằng sắt, quả trứng được đặt ngay trên bệ, xung quanh là lồng kính có trận pháp bảo vệ. Bạch Dạ giải thích:

- Quả trứng này đã làm bị thương nhiều thuộc hạ của ta, cẩn thận một chút thì tốt hơn.

- Khi nó nở ra, trận pháp này không đủ dùng.

- Cái gì?

Lời nói của Dương Thiên khiến bốn người kinh ngạc cực độ. Trận pháp này đủ để giam cầm Kim Đan kỳ tu sĩ, một con linh thú sơ sinh có thể mạnh đến mức này sao?

Dương Thiên nhún vai:

- Đừng ngạc nhiên như vậy. Thế giới rộng lớn, chuyện các người không biết còn nhiều lắm. Được rồi, đừng nhiều lời nữa, mau mở trận pháp cho ta tiến vào.

Bốn người đã sớm có chuẩn bị, bọn họ mỗi người nhảy về một góc, kết nối 4 đỉnh lại với nhau. Linh lực phóng xuất, một trận pháp dần được vẽ lên. Trận pháp dần hạ xuống, từ trên lồng kính xuất hiện một lớp màng bảo vệ màu trắng. Màng bảo vệ vừa chạm vào trận pháp kia liền tan vỡ, bốn món bảo cụ dựng trận bay ngược trở về trên tay bốn người.

Dương Thiên chậm rãi bước tới, ngón tay điểm nhẹ lên lồng kính. Chiếc lồng rung lên một cái rồi vỡ vụn thành từng mảnh. Bạch Dạ vội nói:

- Dương Thiên...

- Thứ này không có tác dụng nữa, các người lùi xa một chút.

Bạch Dạ không nói gì, bốn người nhìn nhau gật đầu rồi nhảy đến gần cửa ra vào. Dựa vào tu vị của Dương Thiên, hẳn bảo bọn họ lui ra tất có đạo lý, nói không chừng sẽ có nguy hiểm bất ngờ.

Dương Thiên đứng trước mặt quả trứng, đánh giá vài giây rồi nói:

- Còn thiếu một ít nữa, để ta giúp người.

Nói xong, hắn cong tay búng ra một giọt nước màu xanh lá nhạt. Giọt nước vừa chạm liền chìm sâu vào bên trong quả trứng. Trong khoảnh khắc, uy áp cực mạnh từ bên trong quả trứng phát ra khiến Dương Thiên hài lòng:

- Không tệ, vừa xuất thế đã đạt đến Nguyên Anh sơ kỳ. Tương lai ít nhất có thể đạt đến cửu cấp, thậm chí thập cấp. Ài, hi vọng về bề ngoài của người đẹp mắt một chút, đừng như tên Vô kia...

Dương Thiên lắc đầu ngao ngán, Vô tuy mạnh nhưng hình dạng lại quá xấu xí, không tốt để sử dụng a.

Bốn người kia thì không nghĩ nhiều như vậy, uy áp vừa phát ra, bọn họ lập tức dùng toàn lực phóng ra ngoài cửa. Sống đến từng tuổi này, giữ mạng mới là quan trọng nhất.

Uy áp kéo dài gần 10 phút thì một tiếng rắc nhỏ vang lên, trên quả trứng xuất hiện một vết nứt nhỏ. Nhưng đó chỉ là khởi đầu, vết nứt dần lan rộng ra khắp bề mặt quả trứng. Từng tiếng ầm ầm vang lên, vỏ trứng vỡ nát, theo sau đó là tiếng kêu dài. Một bóng ảnh linh thú hiện ra, con thú này hình như sư tử, sau lưng là 4 cái cánh rất lớn, giữa trán là một viên ngọc đủ loại màu sắc.

Nhìn rõ linh thú này là loại gì, Dương Thiên thất thanh hô lên:

- Bách Biến Thần Sư. Lại là nó.

Khó trách một kẻ từng trải như Dương Thiên cũng bị chấn kinh. Bách Biến Thần Sư, đây chính là một trong những chủng tộc Thần Thú hùng mạnh nhất trên thế giới này.

Thêm vào đó, điều kiện sinh sản của Bách Biến Thần Sư cực kỳ hà khắc. Dương Thiên cũng không rõ nó khó khăn đến mức nào, chỉ biết trong toàn bộ thế giới này, số lượng Bách Biến Thần Sư không vượt quá mười con. Trong đó con mạnh nhất đã đạt đến Bán Tiên đỉnh cấp, trở thành chúa tể xứng bá một góc Tiên Giới.

Bách Biến Thần Sư trong hàng ngũ Thần Thú có danh tiếng rất lớn. Dựa theo Thần Thú Bảng Phân chia, nó được xếp thứ 23. Xếp hạng này đã là rất cao, những loại phía trên cơ hồ đã tuyệt tích, muốn gặp cũng đã là rất khó chứ đừng nói đến chuyện thu phục.

Không biết Huyết Đồng từ chỗ nào đạt được quả trứng này. Rất có thể năm xưa hẳn chính là vì nó mới bị đại tu sĩ của Thần Sư nhất tộc truy sát. Bách Biến Thần Sư chính là Thần Sư nhất tộc vương giả. Người bắt đi vương của bọn hăn, không bị bọn hăn đuổi tận giết tuyệt mới là chuyện lạ.

Nhưng nghĩ theo một hướng khác, nếu là Dương Thiên thì cũng sẽ có hành động tương tự. Một con linh thú mang trong mình tiềm lực cực lớn, đáng giá để mạo hiểm a.

Bóng ảnh Thần Sư kêu gào một hồi rồi tan biến, để lại một con sư tử nhỏ dài hơn 20 cm, bốn cánh trên lưng xếp gọn, nhìn qua rất đáng yêu. Dương Thiên hào hứng nghĩ thầm:

- Rất bắt mắt, tin rằng những mỹ nữ kia sẽ ưa thích nó.

Tiểu Thần Sư không biết Dương Thiên nghĩ gì, nó nhìn hẩn bằng ánh mắt cảnh giác, giống như chỉ cần một cử động không tốt sẽ lập tức động thủ. Dương Thiên bày ra bộ mặt gian thương như Lý Bàn thường dùng, giọng nói nhẹ nhàng như đang cố dụ dỗ một đứa bé bị lạc mất mẹ:

- Tiểu sư, đi theo ta sẽ được ăn ngon mỗi ngày, có muốn hay không?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 297: Thu Phục Bách Biến Thần Sư

Bách Biến Thần Sư vừa sinh đã có linh trí nhất định, nó không hề bị Dương Thiên dụ dỗ mà gầm gừ dọa nạt. Trực giác nói cho nó biết, người trước mặt này mạnh hơn nó.

Dương Thiên lấy từ trong người ra một bình linh tửu. Nắp bình vừa mở, mùi thơm liền tràn ra, linh khí nồng đậm. Cảm nhận được điều này, hai mắt Bách Biến Thần Sư sáng lên, tham lam nhìn vào bình rượu trên tay Dương Thiên.

Thần Thú khác với linh thú bình thường ở điểm nào? Chính là kỹ năng thiên phú và khả năng luyện hóa, hấp thu linh lực siêu đẳng. Chỉ cần là thứ có linh khí thuần khiết sẽ hấp dẫn được nó. Tiểu sư tử trước mặt thì Dương Thiên không biết, nhưng nghe nói con Bách Biến Thần Sư ở Tiên Giới kia ưa thích nhất chính là trộm rượu. Chỉ cần là cao cấp linh tửu, thậm chí tiên tửu, hễ sẽ cố gắng có được bằng mọi giá. Rất nhiều vị đại năng khác đối với tên này không vừa lòng, nhưng vì vài bình rượu mà đắc tội với một tên cường địch thì không đáng. Linh tửu của Huyết Thần còn kém xa những loại rượu kia, bất quá muốn dụ dỗ một con tiểu Thần Sư mới sinh thì đã đủ rồi.

Dương Thiên dự đoán vẫn luôn chính xác, tiểu Thần Sư rất nhanh nhận không nổi. Nó gầm to một tiếng, viên ngọc trên trán chuyển sang màu vàng. Bộ lông cũng theo đó biến thành một màu vàng vừa rực rỡ lại vừa sắc bén, khiến người nhìn vào cảm thấy đau mắt. Từng sợi lông va vào nhau phát ra âm thanh như kim thiết va chạm.

Kim Biển, Yg34oZp một trong những kĩ năng thiên phú nổi tiếng của Bách Biển Thân Sư. Chuyển hóa toàn bộ linh lực bản thân thành Kim linh lực, đạt được công kích cực mạnh. Tiểu Thần Sư cong chân, cả người hóa thành một mũi tên, lóe lên một cái liền xuất hiện ngay trước bình linh tửu.

Thần Thú trời sinh có linh cảm với những nguy hiểm. Tiểu Thần Sư biết mình không phải đối thủ của kẻ trước mặt, chỉ muốn cướp rượu bỏ chạy. Dương Thiên nhếch miệng:

- Muốn cướp đồ từ trong tay ta, người còn kém nhiều lắm.

Đối với tốc độ cực nhân của tiểu Thần Sư, Dương Thiên chẳng mấy bận tâm. Hắn tùy tiện đưa tay liền chụp được cổ nó, nhắc lên cao như một con mèo nhà. Tay còn lại vẫn cầm bình linh tửu, trêu chọc:

- Muốn có nó thì phải đồng ý đi theo ta.

Tiểu Thần Sư gào thét, Kim linh lực trên người bạo phát, căn phòng làm bằng hợp kim siêu cứng xuất hiện hàng ngàn vết chém lớn nhỏ khác nhau. Cửa phòng trực tiếp vỡ vụn, bốn người Bạch Dạ hoảng hốt lùi thật xa. Long Ẩn không nhịn được hỏi:

- Rốt cuộc là loại linh thú nào mà lại khủng bố đến mức này?

Bạch Dạ gắt nhẹ:

- Người hỏi ta ta biết hỏi ai. Công kích vừa rồi không có ai trong chúng ta chịu nổi, may mắn gặp được Dương Thiên ở đây, bằng không...

Bồn người trầm mặc, từ khi Dương Thiên xuất hiện, kéo theo một đám đại năng phía sau, bọn hắn cảm thấy mình quá nhỏ yếu. Cảm giác bất lực này thật sự khó chịu.

Điên cuồng qua đi, tiểu Thần Sư hai mắt trừng to, không tin nổi chuyện vừa xảy ra. Dương Thiên vẫn hoàn hảo vô khuyết, đến quần áo cũng không dính chút bụi nào, mỉm cười nhìn nó:

- Chơi đủ chưa?

Tiểu Thần Sư im lặng một lúc, từ trong miệng phát ra giọng nói non nớt:

- Thả ta ra, thứ đó ta không cần nữa.

Dương Thiên lắc đầu:

- Không phải người nói là được. Nhìn xem, căn phòng này đã bị người phá hủy, bồi thường thiệt hại phải đến hàng trăm triệu cực phẩm linh thạch. Người bồi nổi sao? Chỉ bằng đi theo ta, khoản nợ này sẽ được xóa bỏ.

Dương Thiên rất vô sỉ tăng giá trị của căn phòng này lên vô số lần để chèn ép. Tiểu Thần Sư mới sinh, truyền thừa ký ức còn chưa tiếp nhận trọn vẹn, ngây thơ hỏi:

- Hàng trăm triệu, hình như rất nhiều.

Dương Thiên ném ra một viên đá màu trắng về phía nó:

- Đây là một viên cực phẩm linh thạch. Hàng trăm triệu viên như vậy, người nói có nhiều hay không.

Tiểu Thần Sư không nói lời nào, há miệng nuốt trọn. Vẻ mặt thèm thuồng nói:

- Nếu người có hàng trăm triệu viên thế này, ta đồng ý đi theo người.

Dương Thiên trợn mắt, tức giận mắng:

- Người cho rằng cực phẩm linh thạch là rau cải ở chợ sao. Đừng tưởng rằng ta không biết, một viên đó đủ để người tiêu hóa trong 10 ngày.

Tiểu Thần Sư ngại ngùng cười:

- Ta cũng không rõ a. Được rồi, chỉ cần người hứa với ta, khi nào ta cần phải cung cấp đầy đủ loại cực phẩm linh thạch kia, ta đồng ý đi theo người.

Dương Thiên giả vờ suy nghĩ một lúc, cắn răng gật đầu:

- Thành giao.

Do chịu ảnh hưởng bởi Thiên Địa Pháp Tắc, Thần Thú không thể bị thu phục. Tuy rằng Dương Thiên có thể mạnh mẽ cưỡng chế bắt nó thuần phục, nhưng lại vậy sẽ khiến tiểu Thần Sư bị tổn thương, ảnh hưởng đến sự phát triển sau này của nó.

Dương Thiên vừa thả tay ra, tiểu Thần Sư liền bay đến chụp lấy bình linh tửu tử trên tay hắn, một hơi uống sạch. Dương Thiên có điểm bất mãn nói:

- Người không biết thưởng thức hảo tửu chút nào sao?

Tiểu Thần Sư cười ngây ngô:

- Ta chỉ cảm thấy nó rất ngon, không kiềm lòng được một hơi uống cạn.

- Cái này về sau sẽ từ từ dạy người. Trước tiên thu hồi biến thân cùng bốn cái cánh kia lại đi.

Tiểu Thần Sư gật đầu, viên ngọc trên trán trở nên vô sắc, bộ lông trở lại mềm mại như cũ. Bốn cánh trên lưng lóe sáng rồi biến mất. Trông tiểu Thần Sư lúc này giống như một con mèo nhà. Dương Thiên hài lòng vuốt nhẹ đầu nó:

- Tốt lắm, từ nay về sau giữ lấy hình dạng này, đừng tùy tiện hiển lộ chân thân.

Tiểu Thần Sư khó hiểu:

- Tại sao? Trong truyền thừa ký ức, ta được gọi là Bách Biến Thần Sư. Bộ tộc ta vẫn luôn kiêu hãnh về hình dạng của mình. Hơn nữa, chỉ khi sử dụng chân thân, ta mới phát huy được chiến lực mạnh nhất.

Dương Thiên kiên nhẫn giải thích:

- Thế giới này không phải là nơi người được sinh ra, ở đây người không được sử dụng bản thể, tránh ảnh hưởng đến những người khác. Sinh vật của thế giới này rất nhỏ yếu, người vốn không cần sử dụng chân thân để đánh bại họ. Trừ khi là tình huống khẩn cấp, tuyệt đối đừng sử dụng sức mạnh của mình.

Tiểu Thần Sư càng nghe càng cảm thấy mơ hồ:

- Tại sao?

- Chuyện này người sớm muộn cũng sẽ hiểu. Từ giờ ta sẽ gọi người là Tiểu Sư. Đúng rồi, người vừa thức tỉnh, đã tiếp nhận toàn bộ truyền thừa ký ức hay chưa?

Các loại linh thú cấp cao đều lưu lại một đoạn truyền thừa ký ức vào thiên địa. Bất cứ khi nào dòng dõi của chúng xuất thế sẽ tiếp nhận truyền thừa. Bên trong truyền thừa là thông tin về chủng tộc, đặc tính, công pháp tu luyện. Tùy theo chủng tộc, truyền thừa sẽ phân tốt xấu khác nhau. Truyền thừa của Bách Biến Thần Sư tất nhiên là loại đỉnh cấp, tiếp nhận tốn khá nhiều thời gian nên Dương Thiên mới hỏi câu này.

Tiểu Sư trả lời:

- Chỉ mới được một phần nhỏ, ta cần một chỗ yên tĩnh, ngủ một giấc để tiêu hóa phần còn lại.

Dương Thiên gật đầu, cong tay búng một cái, Phi Linh Chu liền hiện ra, biến lớn khoảng 3 mét:

- Người vào trong đó, ta đã đặt sẵn vài trăm viên cực phẩm linh thạch để hỗ trợ. Sau khi tiếp nhận truyền thừa xong ta sẽ cảm nhận được.

Tiếp nhận truyền thừa sẽ lâm vào ngủ say, trong lúc đó hấp thu luyện hóa linh thạch để tăng tiến tu vi cũng là lựa chọn tốt. Dương Thiên đã vì nó chuẩn bị kĩ càng. Tiểu Sư ngoan ngoãn nghe theo, cả người biến mất bên trong Phi Linh Chu. Thu hồi pháp bảo, Dương Thiên nhìn qua khung cảnh đổ nát một lần rồi truyền âm cho bốn người kia:

- Đã xong, các người có thể vào.

Nghe được thông báo của Dương Thiên, bốn người chỉ tốn vài phút để xuất hiện ngay trước mặt hắn. Bạch Dạ nhanh miệng hỏi:

- Dương Thiên...

Dương Thiên phát tay:

- Nơi này không thích hợp, tìm một chỗ sạch sẽ hắn nói.

Ba người nhìn qua căn phòng, trong lòng cũng thầm than. Tất cả một nơi, đâu đâu cũng có những vết chém thật sâu. Phải biết đây là loại hợp kim cứng nhất, bọn họ dùng toàn lực cũng đâm sâu không quá 1 mét a.

Bốn người không phản đối, Bạch Dạ liền dẫn tất cả đến một phòng khác. Nơi này nhìn qua khá sang trọng, Dương Thiên đoán là nơi nghỉ ngơi của những quan chức cấp cao. Vừa ngồi xuống, Bạch Dạ lập tức vào đề:

- Dương Thiên, quả trứng kia đến cùng đã nở ra loại quái vật kinh khủng gì?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 298: Huyết Mạch Phong Ấn Thuật

Dương Thiên rót một ly trà, nhàn nhạt nói:

- Bách Biến Thần Sư, đã từng nghe qua hay chưa?

Bốn người nhìn nhau lắc đầu, đều có chung một đáp án. Trầm tư trong giây lát, Âu Phong lên tiếng:

- Kiến thức về Tu Chân qua hơn ngàn năm đã bị mai một rất nhiều. Pháp thuật, cách rGAtzo9 luyện chế pháp bảo rất hạn chế. Thông tin về các loại linh thú còn hiếm hơn nữa, bọn chúng hầu như đã tuyệt tích vài trăm năm nay. Dương Thiên, người có thể thuyết giảng một chút về con Bách Biến Thần Sư kia được không? Dường như rất lợi hại a.

Dương Thiên bật cười:

- Đâu chỉ là lợi hại. Chắc các người ai cũng đã biết về sự hình thành của Ấn Thế Đại Lục?

Tuy không hiểu Dương Thiên vì sao đột nhiên lại chuyển hướng qua vấn đề này, bốn người vẫn gật đầu. Bạch Dạ nói:

- Ta nghe nói là do một vị đại năng dùng kềm chém đứt một mảnh Tu Chân giới rồi đem nó hợp nhất với trái đất. Còn tên Huyết Ma kia chính là phân thân của hắn để lại với mục đích thôn tính địa cầu.

- Vậy các người có biết tên kia vì sao lại bị địch nhân truy sát, tại sao hắn không một mình bỏ trốn mà phải mang theo một mảnh vị diện lớn như vậy

theo bên mình. Rất khó hiểu đúng không?

Dương Thiên đã nói đến điểm chính. Theo lý thuyết, một khi bị địch nhân truy sát, tên đại nãg kia phải vứt bỏ tất cả những thứ không cần thiết để chạy trốn. Đằng này hãn lại mang theo cả một mảnh vị diện. Phải biết, một mảnh vị diện bình thường có thể không tính là gì đối với hãn, nhưng trong tình huống trọng thương, nó lại là một áp lực rất lớn, khiến tốc độ của tên kia chậm đi khá nhiều.

Trong bốn người, đầu óc của Âu Phong là nhanh nhạy nhất. Hãn biết Dương Thiên sẽ không bắn tên mà không có đích đến, lập tức nắm được dụng ý:

- Chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến quả trứng kia?

Dương Thiên nhìn Âu Phong, có chút tán thưởng. Tên này tu vị còn kém, nhưng đầu óc lại nhạy bén, tâm tính không tệ, làm sư phụ cho Tô Nguyệt Nhi cũng tính là hợp cách.

- Không sai. Theo suy đoán của ta, tên kia chính là vì quả trứng này mới bị những cường giả khác truy sát, cũng chính vì nó mà phải mang theo một mảnh Tu Chân giới bỏ trốn.

Gia chủ Nam Cung gia nhện không được, giọng nói hơi lớn:

- Dương Thiên, người có thể nói rõ một chút được không. Quả trứng kia có điểm nào lợi hại lại có thể khiến cho một vị đại nãg bậc này không tiếc hết thầy cướp đi nó?

Người khác càng gấp, hãn càng bình tĩnh. Dương Thiên uống một ngụm trà, chậm rãi thưởng thức xong mới nói tiếp:

- Không phải ta đã nói rồi sao, quả trứng kia là một con Bách Biến Thần Sư.

Câu trả lời vô thường vô phạt khiến gia chủ Nam Cung gia muốn nổi điên, hăn cố kiềm chế:

- Điểm này bọn ta đều biết. Bất quá Bách Biến Thần Sư là loại linh thú gì?

- Nóng vội không chiếm được phần ngon, điểm này người hiểu chứ?

Bạch Dạ biết Dương Thiên bất mãn với thái độ của gia chủ Nam Cung gia, liền đứng ra nói:

- Dương Thiên, bọn ta cảm thấy chuyện này ẩn chứa một bí mật rất lớn, mong người giải đáp.

Dương Thiên khinh thường nói:

- Chút việc vặt, không có gì đáng kể.

Bốn người câm nín, một vị đại năng dùng một kiếm chém đứt Tu Chân giới, một con siêu cấp linh thú, vừa nở ra đã mạnh hơn bọn họ nhiều lớn. Những việc này còn gọi là việc vặt thì cái nào mới gọi là việc lớn?

Nghĩ là vậy nhưng bốn người vẫn không nói thêm lời nào, tránh cho Dương Thiên phật ý. Thường thức trà xong, Dương Thiên mới tiếp tục nói:

- Theo suy đoán của ta, để tránh cho những cường giả kia lần theo ấn ký để lại trên quả trứng tìm đến, hăn đã thi triển một loại phong ấn thuật cao cấp, phong ấn toàn bộ khí tức lẫn sinh mạng của quả trứng này lại.

- Trong quá trình giao chiến, tên kia bị đánh trọng thương, quả trứng rơi vào Tu Chân giới. Do khí tức đã bị phong ấn, kẻ địch truy sát phía sau, hăn vốn không có thời gian tìm lại nó nên đánh dự đoán vị trí rơi xuống, trực tiếp mang theo mảnh vị diện này bên mình.

- Sau khi hồi phục một phần thương thế, do quả trứng đã bị phong ấn, tên kia dùng một khoảng thời gian nhưng vẫn không tìm thấy được. Ta đoán hẳn có việc gì đó bắt buộc phải rời đi nên chỉ còn cách để lại một đạo phân thân tiếp tục tìm kiếm.

- Còn về lý do yêu thú dần tuyệt tích, ta đoán là do phong ấn được giải khai. Bách Biến Thần Sư cần có năng lượng để hoàn thành quá trình ấp trứng nên những con linh thú kia đã bị nó sử dụng là nguyên liệu. Đẳng cấp bên trong linh thú phân chia rất rõ ràng, trừ khi đã có tu vị và linh trí cực cao, bằng không sẽ chịu sự sai khiến, hiến dâng sinh mạng. Ta nghĩ nếu các người chịu bỏ chút thời gian khai quật xung quanh nơi trứng của Bách Biến Thần Sư được tìm thấy, tin rằng sẽ tìm được rất nhiều xương cốt của các loại linh thú khác.

Tất cả những thứ này đều là suy đoán của Dương Thiên. Trên thực tế cũng không sai lệch là mấy, chỉ là nhiệm vụ của Huyết Thần cũng không có đơn giản như vậy. Tìm trứng là một phần, dù Huyết Thần không tìm thấy, tên kia xong việc cũng sẽ quay lại đây. Phía sau còn có nhiệm vụ đặc biệt hơn. Những chuyện này đều là bí mật, Dương Thiên không thể đoán ra được.

Nghe được trọn vẹn câu chuyện, bốn người đều bị hù dọa không nhẹ. Mãi một lúc sau Âu Phong mới vực tỉnh, trên mặt hẳn hiện lên vẻ sợ hãi đến cực độ:

- Nói như vậy, bây giờ trứng của Bách Biến Thần Sư đã nở ra. Chẳng phải vị đại năng kia sẽ sớm tìm đến đây sao?

Một lời nói của Âu Phong đánh thức 3 người còn lại. Nếu vị đại nhân kia tìm đến, đừng nói là bọn hắn, cả trái đất này cũng không đủ cho hắn “chơi”. Dương Thiên nhìn bốn người sợ hãi đến run rẩy cả người, cười nhạt nói:

- Các người dù sao cũng là những kẻ đứng đầu thế giới này, tại sao chỉ mới nghe đến tên kẻ địch đã hoảng sợ đến mức này. Tổ chất tâm lý thực sự quá kém a.

Tính mệnh bị đe dọa, gia chủ Nam Cung gia không còn giữ được bình tĩnh nữa, hấn gào to:

- Tổ chất tâm lý cái ***. Mạnh nhất trái đất thì sao chứ, so với hấn không đủ nhét kẻ răng. Ta...

Hấn còn chưa nói hết câu, ngực đã lồm vào một lỗ lớn, máu tươi từ miệng trào ra, hai chân đứng không vững nữa mà khuỵu xuống. Dương Thiên giọng nói lạnh lùng mang theo chút sát ý khiến những người ở đây không tự chủ được cảm thấy lạnh sống lưng:

- Người nên biết. Nếu như người không phải cha của Băng Vân, hiện tại người chỉ còn là một xác chết.

Gia chủ Nam Cung gia không ngừng phun ra từng ngụm máu, bên trong ẩn chứa các mảnh nội tạng bị vỡ nát. Hấn không tức giận, vì hấn vốn không có quyền để tức giận. Những gì Dương Thiên nói đều là sự thật, nếu hấn không hạ thủ lưu tình, gia chủ Nam Cung gia lúc này chỉ còn là một xác chết.

Ba người còn lại nhìn tên đang khom người dưới đất, ánh mắt có chút thương cảm. Nếu người còn không biết tự kiềm chế, trước khi vị đại năng kia chưa đến, mộ người đã sớm xanh cỏ rồi.

Dương Thiên tựa đầu vào lưng ghế, giọng nói bình thường trở lại:

- Yên tâm đi, tên kia sẽ không tìm đến đây. Các người cũng không cần lo lắng bị hấn giết chết.

Tin vui bất ngờ khiến bọn họ không kịp tiếp nhận, Bạch Dạ gấp gáp hỏi:

- Dương Thiên, người nói vậy là sao, chẳng lẽ con Bách Biến Thần Sư này có vấn đề, vị kia không cần đến nó nữa.

- Nói nhảm, đương nhiên không phải. Lúc này khi kiểm tra vỏ trứng, ta phát hiện phong ấn tên kia lưu lại đã tự hủy trước khi thời gian hiệu lực kết thúc.

Bốn người vẫn chưa hiểu lắm, phong ấn thuật là một môn rất cao siêu. Đừng nói tại trái đất nghèo nàn này, tại Tu Chân giới cũng rất ít người tinh thông nó. Dương Thiên kiên nhẫn giải thích:

- Tên kia sử dụng một loại phong ấn gọi là Huyết Mạch Phong Ấn Thuật. Dùng máu huyết của mình làm dẫn, phong ấn toàn bộ khí tức cũng như ấn ký lưu lại trên trứng, chỉ mình hãn mới có thể tìm ra. Đáng tiếc Bách Biến Thần Sư trời sinh có năng lực tự ấn dấu khí tức, nó dùng năng lực gia trì lên tầng phong ấn kia khiến chính tên kia cũng không tìm ra được.

- Loại Huyết Mạch Phong Ấn Thuật này rất đặc biệt. Thời gian tồn tại khá dài, tùy theo tu vị của người sử dụng. Theo tính toán của ta hãn là gần 1000 năm. Dựa theo dấu vết lưu lại trên vỏ trứng, phong ấn đã biến mất cách đây gần 600 năm, Bách Biến Thần Sư từ đó bắt đầu hấp thu linh lực, đến hiện tại mới thành công nở ra.

- Việc nó sớm tự hủy trước thời hạn chỉ có một nguyên nhân duy nhất, tên kia đã sớm không còn tồn tại nữa rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 299: Ngăn Đón

- Chết rồi?

Dương Thiên gật đầu:

- Đúng vậy. Trước giờ ta đã từng nói sai chuyện gì hay chưa?

Nghe Dương Thiên khẳng định, bốn người vừa mừng vừa sợ, vui mừng vì tính mạng của mình vẫn được an toàn, sợ hãi vì nghe được cái chết của vị đại năng kia. Long Ẩn nói:

- Dương Thiên, vị đại năng kia thực sự đã chết sao? Một kẻ mạnh như hắn làm sao có thể dễ dàng chết như vậy được.

Dương Thiên tỏ vẻ khinh thường nói:

- Rất mạnh? Kẻ mạnh hơn hắn ngoài kia còn nhiều lắm. Không nói đâu xa, nếu hắn thực sự mạnh đã không bị truy sát đến mức phải chạy đến nơi hẻo lánh này.

Dương Thiên dùng từ “hẻo lánh” để nói đến trái đất không phải vì dân cư ở đây ít ỏi mà là vì nó nằm cách trung tâm vũ trụ khá xa. Từ nơi này đi đến một cái hạ vị diện Tu Chân Giới gần nhất cũng mất không ít thời gian. Việc này cũng có lý do riêng của nó, trái đất vốn thuộc về văn minh khoa học kỹ thuật vị diện, nếu đặt ở chỗ kia, nói không chừng đã bị đám Ngoại Vực xâm chiếm.

Còn về cái chết của Huyết Đồng, chính Dương Thiên là người đã tận tay giết hẳn, dùng U Hỏa Luyện Hồn trăm ngày, cuối cùng tiêu tán trong thiên địa, không có cơ hội tiến nhập luân hồi. Huyết Đồng đã chết không sai, nhưng việc đó không có nghĩa là nguy hiểm hoàn toàn biến mất. Dương Thiên tin chắc rằng, dựa vào sự cố chấp của đám Thần Sư nhất tộc kia, ngàn năm trôi qua bọn hắn vẫn không ngừng tìm kiếm vương giả của bọn chúng. Một con Bách Biến Thần Sư, tương lai có thể đạt đến Hoàn Vũ Cảnh, thậm chí Bán Tiên, tiềm năng vô hạn. Chỉ cần thành công, nó sẽ dẫn dắt Thần Sư tộc tiến lên, xưng bá tại Tiên Giới.

Nếu những gì Dương Thiên suy nghĩ là đúng, khoảng khắc Bách Biến Thần Sư cất tiếng gầm chào đời, đám tộc nhân của Thần Sư nhất tộc đã cảm ứng được. Có năng lực đuổi giết Huyết Đồng, tu vị chắc chắn phải từ Thánh Thể Cảnh trở lên, thậm chí không phải một người. Những chuyện này Dương Thiên sẽ không nói ra, vì có nói cũng vô dụng, chỉ làm cho bốn tên trước mắt càng thêm hoảng sợ mà thôi. Đối với bọn hắn mà nói, Nguyên Anh đã là cao không thể chạm đến, nói gì đến những cảnh giới vốn chỉ tồn tại ở Tiên Giới kia.

Trong bốn người, Âu Phong luôn là kẻ suy nghĩ thấu đáo nhất, hắn nhìn ra trong câu nói của Dương Thiên có điểm kỳ lạ:

- Dương Thiên, dường như người đối với những thứ “bên ngoài” kia cũng có hiểu biết nhất định.

Dương Thiên bình thản nói:

- Chuyện này không liên quan đến người.

- Tốt rồi, mọi chuyện đã xong, ta cũng nên trở về.

Bốn người tuy còn nhiều nghi vấn nhưng cũng không tiếp tục truy hỏi. Bạch Dạ nhân cơ hội thể hiện sự hiếu khách:

- Hiếm khi nào mới có dịp, nơi này có rất nhiều địa danh du lịch nổi tiếng, ta...

- Không cần, các người đi đến đâu chỉ mang theo phiền phức đến đó. Hơn nữa, không phải trận chiến với Ma môn đang ngày càng đến gần rồi sao?

Bạch Dạ thở dài:

- Gần đây Ma môn có những động thái rất lạ, ta cũng không biết là tốt hay xấu.

- Lạ?

- Phải. Ma môn đột nhiên thu nhỏ phạm vi hoạt động, thậm chí còn vứt bỏ quản lý ở một số quốc gia cỡ nhỏ. Giống như bọn hắc đang yếu thế phải co cụm phòng thủ. Việc này rất kỳ lạ, bốn người bọn ta có mặt ở đây cũng một phần là vì bàn bạc chuyện này.

Âu Phong tiếp lời:

- Chuyện này ta cũng đã bẩm báo lên cho Từ sư thúc. Hắc nói Ma môn chắc chắn đang bí mật thực hiện một kế hoạch nào đó nên muốn đích thân đến đây một chuyến.

Dương Thiên phẩy tay:

- Ta chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi, các người không cần phải nói hết ra. Dù sao chuyện này cũng không liên quan gì đến ta.

- Dương...

- Dừng, đừng làm những việc vô ích. Từ đầu ta đã nói, ta sẽ không nhún tay vào vũng nước đục này. Còn có, các người mau đưa hắc đi chữa trị đi.

Dương Thiên nhìn về phía gia chủ Nam Cung gia nói một câu sau đó liền đi ra cửa. Bốn người nhìn nhau lắc đầu, xem ra muốn mượn sức của Dương Thiên là chuyện không thể nào.

...

Ra khỏi phòng, Dương Thiên rất nhanh tìm đến chỗ Lăng Nhã Kỳ. Lúc này, Lăng Nhã Kỳ đã ngồi sẵn trong một chiếc xe hơi rất sang trọng có biển số màu xanh. Thấy Dương Thiên xuất hiện, nàng liền vẫy tay:

- Dương Thiên, ở chỗ này.

Đi lại gần chiếc xe, Dương Thiên có điểm tò mò hỏi:

- Chiếc xe này ở đâu ra?

- Mỗi vị khách tham gia buổi đấu giá đều sẽ được tặng một chiếc xe. Chúng ta có vé Vip, đương nhiên có đãi ngộ cao hơn. Theo như thông tin trên bảng giới thiệu, chiếc xe này trị giá hơn 2 triệu USD a.

Dương Thiên nhún vai:

- Tặng phẩm đính kèm mà thôi. Bức tượng bằng ngọc kia đâu?

- Ta đã để lại địa chỉ, nó sẽ được nhân viên tổ chức đấu giá chuyển đến tận nơi. Ày, đừng nói nhiều nữa, những người khác đã về hết, chúng ta cũng mau đi thôi.

- Được.

Dương Thiên lên xe, ngồi ngay vị trí tay lái phụ. Chờ hẳn ổn định chỗ ngồi xong, Lăng Nhã Kỳ liền bấm cái nút màu đỏ gần tay lái. Lập tức, một đoàn xe quân sự gần đó đi ra, trước sau trái phải bao vây hai người vào giữa. Dương Thiên méo mặt:

- Có cần phải chuẩn bị kĩ càng như vậy không?

Lăng Nhã Kỳ đã sớm biết trước, rất thoải mái nói:

- Đây cũng là đặc quyền riêng của Vip.

Theo đoàn xe quân sự hộ tống, hai người rời khỏi căn cứ quân sự. Mãi đến khi gần vào đến khu vực nội thành, tất cả mới rời đi. Lăng Nhã Kỳ từ đó tiếp tục lái xe về nhà. Vừa vào đến phòng khách, nàng liền không nhận được hỏi:

- Dương Thiên, tảng đá kia đến cùng là thứ gì, tại sao đám người kia không tiếc mọi giá cũng phải có được nó. Còn có, tại sao chủ nhân của nó lại đồng ý bán nó cho người. Còn...

Bị một loạt các câu hỏi tại sao của Lăng Nhã Kỳ bao vây, Dương Thiên bất đắc dĩ nói:

- Nhã Kỳ, RPzvjZk chuyện này kể ra rất dài dòng.

Lăng Nhã Kỳ trả lời:

- Ta có rất nhiều thời gian.

Dương Thiên vội kiểm một cái cổ để lấp liếm:

- Bây giờ cũng đã gần 2 giờ sáng, có gì để mai hăn nói. Yên tâm đi, ta còn ở lại đây một thời gian dài, người cần gì phải vội vã.

Lăng Nhã Kỳ nhìn đồng hồ, suy nghĩ một chút rồi gật đầu:

- Vậy để mai hăn nói. Àiii, tảng đá đó thật khiến người ta tò mò a.

- Người nên ngủ sớm đi. Ta nghe nói nữ nhân thức khuya sẽ có nếp nhăn.

Lăng Nhã Kỳ trợn mắt:

- Người chê ta xấu xí?

Nữ nhân là một sinh vật kỳ lạ, luôn thích suy diễn rồi giận dữ vô cớ. Dương Thiên đã sớm có chuẩn bị đối với những tình huống như thế này:

- Ách, nào có. Nhã Kỳ của ta lúc nào cũng xinh đẹp a. Kẻ nào dám nói người xấu, ta sẽ một đao giết chết hắn.

- Hừ, người lúc nào cũng chỉ biết đòi chém giết người khác. Đúng rồi, khi này người có gặp Tiêu Viễn hay không? Ta đã hỏi vài người nhưng không có ai nhìn thấy hắn.

Dương Thiên nhún vai:

- Ta cho hắn một tấm vé Vip, ai biết hắn đã tận dụng những quyền lợi đó như thế nào.

Mặt của Lăng Nhã Kỳ có hơi đỏ lên:

- Ý của người là loại "phục vụ" đặc biệt kia?

Dương Thiên giả vờ ngây thơ:

- Phục vụ đặc biệt là gì? Người có thể giải thích cho ta hiểu rõ được không?

Mặt Lăng Nhã Kỳ đỏ bừng, đây là Dương Thiên cố ý trêu chọc nàng. Một thiếu nữ như nàng làm sao có thể nói ra loại chuyện đó được.

- Không để ý đến người nữa.

Lăng Nhã Kỳ then quá hóa giận, quay người đi thẳng vào phòng, hoàn toàn quên mất chuyện về Tiêu Viễn. Dương Thiên thầm thở ra một hơi, hắn đã cho Tiêu Viễn tan biến khỏi thế giới này. Một ngôi sao nổi tiếng mất tích vài ngày tất nhiên sẽ dẫn đến sự chú ý của giới báo chí, Lăng Nhã Kỳ chắc

chấn sẽ nghi ngờ hẳn. Bất quá đó là chuyện của vài ngày sau, lúc đó Dương Thiên thà chết không nhận, Lăng Nhã Kỳ cũng không có cách nào "hỏi tội" hẳn.

Chờ Lăng Nhã Kỳ vào phòng, Dương Thiên mới lặng lẽ đi ra ngoài. Con người hẳn không thích phiền phức, nhưng nếu có thì phải giải quyết dứt điểm trong thời gian nhanh nhất. Nếu đám người của Thần Sư nhất tộc kia sớm muộn cũng tìm đến, thay vì ngồi một chỗ đợi, chi bằng cứ đến gặp bọn hẳn một lần cho xong.

Rời khỏi nhà của Lăng Nhã Kỳ, thân hình Dương Thiên lập tức biến mất, xuất hiện bên ngoài trái đất. Trên tay Dương Thiên là một chấm máu rất nhỏ, lúc nắm lấy Tiểu Sư hẳn đã âm thầm lấy đi. Chấm máu dưới sự điều khiển của Dương Thiên dần to ra, cuối cùng biến thành một con sư tử bé bằng lòng bàn tay. Tiểu sư tử ngẩng đầu lên trời gầm một tiếng rồi hướng về phía hư không vô tận phóng đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 300: Kim Ngư Thần Sư, Độc Hoạt Xà Thần Sư

Dẫn Huyết Thuật, lấy máu huyết làm dẫn, tìm kiếm những người thuộc cùng một gia tộc. Bách Biến Thần Sư dù sao cũng thuộc về Thần Sư nhất tộc, máu huyết của nó và những loại Thần Sư huyết mạch khác sẽ có điểm tương đồng. Cho nên sử dụng bí thuật FHggKCO này để tìm ra những tên kia là hợp lý nhất.

Dương Thiên theo sát phía sau tiểu sử tử làm bằng máu kia. Nó dùng tốc độ cực cao xuyên qua vô tận hư không. Mãi cho đến một cái vị diện nhỏ, tiểu sử tử mới cất tiếng gầm to rồi biến mất. Dương Thiên đưa mắt nhìn về phía đằng xa, ở đó có 2 người trẻ tuổi mặc y phục cổ xưa, một xanh một vàng, phía trên khắc họa hình thù kỳ quái, cũng đang chăm chú nhìn hắn.

Người áo vàng lên tiếng:

- Là người dùng Dẫn Huyết Thuật truy tìm bọn ta. Giọt máu kia khiến cho ta cảm thấy một tia huyết mạch áp bức, chẳng lẽ là máu của Bách Biến Thần Sư. Nói vậy, người chính là cướp đi Vương của bọn ta.

Giọng nói tưởng chừng nhẹ nhàng lại mang theo sát khí nồng nặc khiến cho những sinh mạng bên trong tiểu vị diện run rẩy, tất cả đồng loạt quỳ xuống, không dám ngẩng đầu lên.

Dương Thiên trong lòng thầm than, không hổ là lão quái vật đã sống qua vô số năm tháng. Chỉ tùy tiện nhìn chút thấy chút máu huyết mà đã nói lên được toàn bộ vấn đề. Hắn cười đáp lại

- Những lời người nói không hoàn toàn đúng. Ta không có cướp đi Bách Biễn Thần Sư, là vô tình tìm được trứng của nó, đúng lúc nó đang nở ra, cho nên...

Người bên cạnh liền lên tiếng:

- Vậy đặc tội rồi. Nếu Vương đã xuất thế, không biết người có thể để bọn ta đem người trở về được không.

Hai người bọn họ đều là Thánh Thể kỳ, vốn không cần e ngại Dương Thiên. Có điều Bách Biễn Thần Sư đang ở trong tay hắn, bọn họ sợ ném chuột vỡ bình mà thôi.

Dương Thiên lắc đầu:

- Tiểu Sư đang trong giai đoạn tiếp nhận truyền thừa, ta sẽ không để các người mang nó đi.

- Trở về Thần Sư tộc, có Thiên Vương đại nhân thay nó chủ trì nghi thức, chắc chắn có thể tiếp nhận truyền thừa một cách trọn vẹn nhất.

- Yên tâm đi, ở bên cạnh ta nó cũng sẽ tiếp nhận được toàn bộ truyền thừa.

Nam nhân áo xanh có chút khinh thường nói:

- Chỉ bằng vào người?

Dương Thiên dang hai tay ra, bộ dạng rất tiêu sái:

- Có vấn đề gì sao?

Nam nhân áo xanh cau mày:

- Nếu người đã từng nghe qua về Thần Sư nhất tộc chắc hẳn phải biết về Bách Biến Thần Sư. Đó là Thần Thú hàng đầu, truyền thừa cực kỳ khổng lồ. Cho dù là Thiên Vương đại nhân ra tay trợ giúp luyện hóa cũng sẽ tiêu tốn không ít thời gian.

Trong Thần Sư nhất tộc, vương giả được chia là 4 loại, Vương là để chỉ những người thuộc dòng dõi Bách Biến Thần Sư, giống như Tiểu Sư của Dương Thiên được gọi là Vương. Đạt đến Bán Tiên sẽ nhận được phong hào mới, Bán Tiên sơ kỳ là Nhân Vương, Bán Tiên trung kỳ là Địa Vương, Bán Tiên hậu kỳ là Thiên Vương đại nhân. Theo như hiểu biết của Dương Thiên, Thần Sư nhất tộc có 2 vị Thiên Vương đại nhân, 1 người đã rời khỏi Thần Sư tộc gần trăm vạn năm không thấy tung tích, vậy chỉ còn lại tên sư tử già ưa thích trộm rượu kia mà thôi.

Dương Thiên giả vờ suy ngẫm:

- Thiên Vương đại nhân của các người? Là con sư tử già suốt ngày đi trộm tiên tửu của người khác hay sao?

- Người dám sỉ nhục Thiên Vương đại nhân, muốn chết.

Nam nhân áo vàng đột nhiên nổi điên, đang định ra tay thì bị nam nhân áo xanh ngăn lại. Vẻ mặt của hắn đã không còn bình thản, thay vào đó là sự nghiêm túc hiểm có khiến cho tên bên cạnh bất ngờ. Tên này cũng có lúc phải nghiêm túc sao?

- Người đã biết đến Thiên Vương đại nhân, chắc hẳn cũng là tu sĩ đến từ Hỏa Tiên Giới?

Dương Thiên nhún vai:

- Không phải, bất quá ta cũng từng đến đó dạo chơi vài lần, đánh nhau với vài kẻ địch, gây ra chút thiệt hại “nhỏ”.

Hắn dùng vài từ rất nhẹ nhàng để nói về trận đại chiến chấn động Hỏa Tiên Giới năm xưa. Chín vị Bán Tiên truy sát một người, những tưởng sẽ dễ dàng bắt giết, không ngờ lại chết 4, trọng thương 5, cuối cùng còn để tên kia chạy thoát. Sau trận đại chiến đó, vị kia đã trở thành nhân vật truyền kỳ, được xưng là Bán Tiên Đệ Nhất Nhân, ngụ ý là kẻ mạnh nhất trong hàng ngũ Bán Tiên. Cũng có rất nhiều cường giả biết chuyện thờ dài tiếc nuối, vị kia kinh tài tuyệt diệu, có một tia hi vọng đột phá Chân Tiên. Đáng tiếc, với thương thế nặng như vậy, chỉ còn một con đường chết.

Trận đại chiến này, toàn bộ Hỏa Tiên Giới không ai là không biết. Hai người cũng đã từng nghe nói quá. Nhưng bọn hắn năm mơ cũng sẽ không nghĩ tới nhân vật truyền kỳ kia vẫn còn sống, thậm chí đang đứng ngay trước mặt bọn họ.

Nam nhân áo xanh nghe Dương Thiên nói vậy, sự cảnh giác lại càng tăng lên:

- Nếu người từng đi qua Hỏa Tiên Giới, chắc chắn đã nghe đến uy danh của Thiên Vương đại nhân. Chỉ cần người đồng ý giao ra Vương, chuyện người xúc phạm Thiên Vương đại nhân vừa rồi, bọn ta có thể bỏ qua.

- Không được.

Nam nhân áo vàng lập tức bác bỏ, xúc phạm Thiên Vương đại nhân là đại kỵ. Bằng mọi giá phải tru sát, làm sao có chuyện dễ dàng bỏ qua như vậy được.

- Hừ.

Nam nhân áo xanh hừ lạnh một tiếng, trên người tỏa ra sát ý nhẹ nhàng khiến tên kia bất giác rụt mình lại. Tên này mạnh hơn hắn, hành sự lại luôn kín kẽ, suy nghĩ kỹ càng, chuyện này để hắn làm chủ thì tốt hơn. Nghĩ vậy, nam nhân áo vàng lùi ra phía sau một bước, ngó lơ qua một bên, tựa như mọi chuyện tiếp theo không liên quan đến hắn.

Dương Thiên có chút buồn cười:

- Các người không cần phải cãi nhau. Ta sẽ không đưa Tiểu Sư cho các người. Trờ về nói với con sư tử già kia, ta sẽ thay hẳn chăm sóc cho nó thật tốt.

Nam nhân áo xanh trầm giọng:

- Người chắc chắn?

- Chắc chắn.

- Là người ép ta.

Nam nhân áo xanh vẫn luôn hành sự thận trọng, hẳn không nhìn ra được tu vị của Dương Thiên. Tên này lại dám tùy tiện gọi Thiên Vương đại nhân là sư tử già, không có chút tôn trọng nào, vậy thì chỉ có 2 nguyên do. Thứ nhất, tên này là kẻ ngốc. Thứ 2, tu vị hoặc thế lực phía sau lưng hẳn còn mạnh hơn Thần Sư nhất tộc một bậc. Nam nhân áo xanh nghiêng về phía nguyên nhân thứ 2 hơn, có năng lực ngao du không gian có thể là kẻ ngốc sao? Thần Sư nhất tộc tuy thuộc vào hàng ngũ đại thế lực, nhưng nếu xét trong Thập Đại Tiên Giới, thế lực mạnh hơn bọn hắn cũng không ít.

Trước khi đi Thiên Vương đã ra lệnh cho bọn hắn, bằng mọi giá phải tìm được Vương trở về. Tình huống trước mặt đã không cho phép hắn do dự nữa, bằng mọi giá phải đoạt được Vương, bất kể là phải đắc tội với đại thế lực nào. Phát ra tín hiệu yêu cầu viện trợ xong, hai người đồng thời gầm to, phát ra ánh sáng sắc sảo vô cùng chói mắt. Tiếng gầm khiến tiểu vị diện rung lên từng đợt.

Dương Thiên không nỡ nhìn những sinh linh nhỏ bé kia chết oan, tay phải liền điểm nhẹ một cái. Tiểu vị diện lập tức biến mất không còn dấu vết. Ánh sáng dần tắt đi, để lại hai con sư tử khổng lồ, thân hình cực đại,

nhìn không thấy điểm đầu và điểm cuối. Hai con sư tử gào thét rồi dần thu nhỏ lại, đến khi thân hình chỉ còn hơn 20 mét thì dừng lại.

Lúc này mới có thể nhìn rõ hình dạng của bọn chúng, một con màu vàng, trên mình có từng mảnh như vảy cá, trên đầu có một cái sừng lớn. Con còn lại toàn thân màu xanh trơn tuột như da rắn, cái đuôi là một con rắn đang thè lưỡi phát ra âm thanh xì xì. Bọn chúng nhìn Dương Thiên với ánh mắt kiên kị, không dám tùy tiện ra tay. Một chiêu Chuyển Dịch Không Gian vừa rồi cũng đủ khiến bọn hắc kinh hãi. Để vận chuyển một vị diện cỡ đó, tu vị ít nhất phải đạt đến Thánh Thể hậu kỳ, đồng thời am hiểu Không Gian Pháp Tắc.

Hai người bọn hắc một kẻ là Thánh Thể trung kỳ, một kẻ là Thánh Thể hậu kỳ. Đối phó với một tên Thánh Thể hậu kỳ am hiểu Không Gian Pháp Tắc phần thắng thực sự không lớn. Dù sao trong các cường giả cùng giai, loại đối thủ này là khó đối phó nhất. Không Gian và Thời Gian, hai loại pháp tắc cao cấp bậc nhất, chỉ đứng sau Bản Nguyên Pháp Tắc, nắm giữ được càng nhiều, khả năng xoay chuyển chiến cục càng cao.

Dương Thiên không quan tâm đến vẻ mặt kiên kị của hai người, hắc đánh giá trong vài giây rồi gật đầu:

- Kim Ngư Thần Sư, Độc Hoạt Xà Thần Sư. Hai chủng loại Thần Sư khá cao cấp. Miếng da kia, đem về để trải giường, mùa đông ngủ hẳn sẽ rất ấm a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 301: Thánh Thể- Bản Mệnh Tuyệt Kỹ

- Ngông cuồng.

Kim Ngự Thần Sư bản tính nóng nảy, vừa nghe Dương Thiên định lột da nó để trả giường liền nổi điên lên. Tiếng gầm vang vọng khắp thiên địa, từng đợt trùng kích vào không gian khiến nó rung lắc dữ dội. Thậm chí ở một vài nơi còn xuất hiện các khe nứt không gian nhỏ. Một tiếng gầm của Thánh Thể trung kỳ Kim Ngự Thần Sư lại khủng bố đến mức này. Tuy nói rằng đây là không gian ở một hạ vị diện, cường độ còn kém xa so với Linh Giới hay Tiên Giới, nhưng như vậy cũng đã là rất lợi hại rồi.

Sau tiếng gầm to, chiếc sừng trên trán Kim Ngự Thần Sư phát ra bảy loại ánh sáng khác nhau, từ đỏ cam vàng lục lam chàm tím, tựa như một cái cầu vồng dính lên đó. Bảy vòng sáng dần tách rời khỏi sừng Kim Ngự Thần Sư, trực tiếp xuyên qua không gian, bao vây lấy Dương Thiên.

- Thất Sắc Hoàn, kỹ năng thiên phú của Kim Ngự Thần Sư.

Độc Hoạt Xà Thần Sư vẫn yên lặng đứng nhìn, nó muốn dùng Kim Ngự Thần Sư để xác định năng lực của tên nhân loại này.

Bị bảy vòng sáng vây lấy, trên mặt Dương Thiên không có bất kỳ cảm xúc gì. Hắn tùy tiện đưa tay về phía trước nắm lại một cái, bảy vòng sáng lập tức tan vỡ, tiêu tán trong không khí. Một chiêu thức cực mạnh bị hóa giải một cách hời hợt khiến bọn hắn há hốc mồm kinh ngạc. Dương Thiên ngẩn đầu nhìn về phía hai con Thần Sư, thản nhiên nói:

- Cho các người một cơ hội cuối cùng, xuất ra Bản Mệnh Tuyệt Kỹ của mình đi.

Linh thú cấp cao trời sinh có truyền thừa, bọn chúng thông qua truyền thừa đạt được công pháp tu luyện cùng những kỹ năng khác nhau. Tuy vẫn có thể học tập thêm các loại pháp thuật khác, nhưng đa số đều kém hơn truyền thừa rất nhiều. Kỹ năng do truyền thừa lưu lại chia làm 2 loại: Kỹ năng thiên phú và Bản Mệnh Tuyệt Kỹ.

Mỗi loại linh thú cấp cao đều có rất nhiều kỹ năng thiên phú khác nhau. Những kỹ năng này muốn phát huy hết uy lực cần phải phối hợp với những đặc tính của chủng tộc đó. Nhân loại muốn học những kỹ năng này cần phải qua một quá trình chỉnh sửa cho phù hợp. Thôn Thiên Quyết mà Từ Thanh cướp được tại động phủ mà Huyết Đồng lưu lại chính là loại này.

Bản Mệnh Tuyệt Kỹ thì khác, mỗi loại linh thú chỉ có một Bản Mệnh Tuyệt Kỹ duy nhất, không có bất kỳ cách nào để sao chép cũng như sử dụng nó. Chính bản thân chủng tộc đó muốn sử dụng cũng cần phải trả một cái giá rất đắt. Từ thọ nguyên, Bản Mệnh Tinh Huyết cho đến tu vị thật lùi, ảnh hưởng căn cơ. Kỹ năng càng mạnh, cái giá phải trả lại càng đắt. Có trả giá tất sẽ thu được hồi báo, Bản Mệnh Tuyệt Kỹ, mỗi một cái đều có uy lực cực mạnh. Thậm chí vượt cấp trăm sát địch nhân, xuyên qua phong ấn bỏ trốn cũng có thể làm được.

Nhưng vì cái giá của Bản Mệnh Tuyệt Kỹ quá lớn, trừ khi trong tình huống sống còn, không có bất kỳ kẻ nào muốn sử dụng đến nó. Câu nói của Dương Thiên khiến vẻ mặt hai con Thần Sư ngưng trọng. Một cái nắm tay phá hủy Thất Sắc Hoàn, sức mạnh này ít nhất cũng phải đạt đến Thánh Thể hậu kỳ đỉnh phong, thậm chí Bán Bộ Hoàn Vũ.

Bán Bộ Hoàn Vũ, đây chính là sơ bộ nắm giữ cao cấp linh lực, mạnh hơn bọn hắn rất nhiều lần. Nếu Dương Thiên thực sự là Bán Bộ Hoàn Vũ, chiến

thắng là chuyện không thể. Chỉ còn cách xuất ra Bản Mệnh Tuyệt Kỹ, hi vọng tìm ra một khe hở để bỏ trốn.

Trong khi Độc Hoạt Xà Thần Sư còn đang do dự chưa quyết. Kim Ngư Thần Sư một lần nữa phát động công kích. Sau lưng hắn xuất hiện hư ảnh một con sư tử khổng lồ. Hư ảnh ngẩng đầu lên trời gầm thét, theo sau đó, một bàn chân cự đại hướng về phía Dương Thiên vỗ mạnh xuống.

Nơi nó đi qua để lại từng mảng không gian vỡ nát, vô số khe nứt không gian xuất hiện, có thể nghe được từng âm thanh từ trong đó truyền ra. Nhìn vào chênh lênh giữa Dương Thiên và bàn chân kia, những tường hắn sẽ bị bàn chân kia đập nát thành thịt vụn thì một cột sáng phóng ra. Cột sáng xuyên qua bàn chân, bắn vào hư ảnh Thần Sư khổng lồ kia. Thần Sư đau đớn gầm lên một tiếng, trên thân thể xuất hiện từng vết nứt kéo dài. Cuối cùng vỡ tan giống như một tấm gương bị rơi trên mặt đất.

Khóe miệng Kim Ngư Thần Sư chảy ra một dòng máu tươi, ánh mắt kinh dị nhìn Dương Thiên. Tên nhân loại này rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Hắn nói bằng giọng run rẩy:

- Người, người dám phá hủy Thánh Thể của ta.

Dương Thiên đưa Phá Thiên lên, làm động tác thối nhẹ nòng súng, khinh thường nói:

- Một cái Thánh Thể chưa hoàn chỉnh cũng muốn ở trước mặt ta ra oai, vọng tưởng.

Tu sĩ trải qua 9 lần thiên kiếp tẩy luyện, đạt đến Thánh Thể kỳ sẽ thành công ngưng tụ Thánh Thể. Khi chiến đấu, triệu hồi Thánh Thể phối hợp công kích, uy lực vô cùng, Độ Kiếp kỳ không cách nào so sánh được. Dương Thiên một kích phá hủy Thánh Thể của Kim Ngư Thần Sư, tuy không khiến tu vị nó giảm xuống nhưng cũng đủ làm căn cơ của nó bị tổn

hại. Cần hao tổn rất nhiều năm tháng để ngưng tụ Thánh Thể một lần nữa. Trong thời gian đó, không những chiến lực đại giảm, tu vị cũng sẽ đậm chân tại chỗ.

Độc Hoạt Xà Thần Sư thấy một màn này thì vô cùng hối hận. Nếu nó làm ra quyết định nhanh hơn, Thánh Thể của Kim Ngư Thần Sư sẽ không bị hủy. Khi đó thi triển Bản Mệnh Tuyệt Kỹ, càng nắm chắc khả năng thành công. Độc Hoạt Xà Thần Sư đã sống qua rất nhiều năm tháng, nó biết giờ không phải là lúc để hối hận, lập tức hướng về phía Kim Ngư Thần Sư gọi to:

- Kim Ngư, toàn lực xuất ra Bản Mệnh Tuyệt Kỹ.

Kim Ngư Thần Sư đang trong cơn giận dữ, không cần suy nghĩ liền gật đầu. Từng mảnh vảy cá màu vàng trên người Kim Ngư Thần Sư lần lượt tách ra, ngưng tụ thành một con Kim Ngư màu vàng rực rỡ. Kim Ngư vẩy đuôi, mỗi lần đều dịch chuyển thời không một đoạn dài về phía VAZQaYZ Dương Thiên.

Độc Hoạt Xà Thần Sư uy thế mạnh mẽ hơn rất nhiều. hư ảnh Thần Sư khổng lồ xuất hiện sau lưng nó. Thần Sư mở miệng, bên trong là một cái lưỡi giống như đại xà. Chiếc lưỡi thè ra, đại xà há miệng, một giọt chất lỏng khổng lồ màu xanh ngọc bích rơi xuống. Nơi nó đi qua, không gian bị độc lực ăn mòn, tan chảy.

Đối diện hai với hai đại chiêu, Dương Thiên cũng đã rất thỏa mãn. Hai tên này dùng tất cả lực lượng thi triển Bản Mệnh Tuyệt Kỹ, đã đáng giá để hấn xuất thủ. Thu hồi Phá Thiên, không gian phía sau lưng Dương Thiên mở ra một khe hở dài hơn vạn trượng. Từ trong đó, một thanh kiếm hình thù kỳ dị xuất hiện, tỏa ra sắc đen huyền bí. Bảo kiếm vừa hiện, Độc Dịch cùng Kim Ngư bị nó làm ảnh hưởng. Ánh sáng trên người Kim Ngư mờ đi không ít, độc tính của Độc Dịch cũng không còn ăn mòn không gian nữa. Hai thứ xuất hiện cực kỳ mạnh mẽ, hiện tại lại trong có vẻ rất bình thường.

Dương Thiên mỉm cười, giới thiệu:

- Đây là một phần Bản Mệnh Pháp Bảo của ta, gọi là Pháp Diệt. Phá tận vạn pháp trong thiên hạ. Hôm nay dùng nó, các người có thua cũng không cảm thấy mất mặt.

Lời nói rất bình thản, tựa như một câu chuyện phiếm mà thôi. Dương Thiên nắm lấy Pháp Diệt, hướng về phía trước mặt vẫy nhẹ. Một chùm sáng hình vòng cung màu xanh nhạt bắn thẳng về phía Kim Ngư và Độc Dịch. Chùm sáng dần đến, từng chiếc vảy trên người Kim Ngư dần rơi rụng, nhìn rất xơ xác, đáng thương. Độc Dịch màu sắc ảm đạm, gần như chuyển thành màu trắng trong suốt.

Ba bên va chạm, không có bất kỳ tiếng động nào. Kim Ngư và Độc Dịch liền tan biến như chưa từng tồn tại. Chùm sáng tiếp tục lướt qua người hai con Thần Sư rồi bay vút về phía hư không vô tận.

Lúc này, Kim Ngư Thần Sư giống như một con sư tử trụ lông, trên người máu me đầm đìa. Độc Hoạt Xà Thần Sư thì khá hơn một chút, da rắn trên người nó chuyển sang màu trắng, chiếc đuôi hình mãng xà rũ xuống, không nhấc lên nổi nữa. Bản Mệnh Tuyệt Kỹ bị một kiếm phá đi, cả hai trong khoảnh khắc vẫn chưa kịp định thần trở lại. Dương Thiên tỏ vẻ thất vọng:

- Hai người các người dù sao cũng đã sống vài chục vạn năm, từng trải qua nhiều chuyện. Cần gì phải kinh ngạc đến mức này.

Câu nói của Dương Thiên lập tức thức tỉnh Độc Hoạt Xà Thần Sư, nó hướng về phía Kim Ngư Thần Sư hét to:

- Chạy.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 302: Cự Lực Thần Sư Đáng Thương

Một cái vẩy kiếm nhẹ quá đi Bản Mệnh Tuyệt Kỹ, đối thủ cường hãn đến bậc này, bọn hắn không hề có chút cơ may chiến thắng nào. Nghe được lời gọi của Độc Hoạt Xà Thần Sư, Kim Ngư Thần Sư rất nhanh bình tĩnh. Nó không nói hai lời xoay người phóng đi.

Dương Thiên một mình đứng giữa không trung, cảm thấy có chút cô đơn. Hắn đưa tay về phía trước, nắm lại:

- Trở về.

Hai con Thần Sư đang lao nhanh đột nhiên dừng lại, cả người cứng ngắc, giống như bị đóng băng. Dương Thiên khẽ động ngón tay, cả hai lập tức thu nhỏ lại vừa bằng lòng bàn tay, xuất hiện ngay bên cạnh hắn. Lúc này, có thể nhìn thấy rõ sự kinh hoàng còn đọng lại trong mắt bọn hắn. Dương Thiên lấy ra một thanh dao nhỏ trong Không Gian Trữ Vật, chưa kịp ra tay thì đã cảm nhận được từng đợt dư chấn nhẹ.

Một trận Không Gian Phong Bạo mang theo uy thế hủy thiên diệt địa hướng về phía hắn thổi đến. Pháp Diệt trên tay Dương Thiên lại vung nhẹ một cái, Không Gian Phong Bạo kinh khủng kia lập tức bị đánh tan. Từ trong hư không truyền đến một âm thanh ồm ồm:

- Mau dừng tay.

Dương Thiên thoải mái cất tiểu đao đi, nhìn hai con Thần Sư, mỉm cười:

- Đồng bọn của các người đến kịp lúc, hơn nữa còn rất đông. Tuy vậy, ta vẫn phải nói cho các người biết, dù là con sư tử già kia đến đây, ta cũng muốn lột lấy bộ da trên lưng hăn về trải giường.

Hai con Thần Sư bị Dương Thiên trói buộc, hoàn toàn không phát ra được âm thanh nào, chỉ giữ nguyên bộ dạng sợ hãi, bị hăn ném qua một bên. Không bao lâu sao, một chiếc thuyền khổng lồ phá không lướt đến. Từ trên thuyền, gần 20 thân ảnh nhảy xuống, bao vây lấy Dương Thiên vào giữa, khí thế hùng hổ như muốn lập tức giết chết hăn.

Dương Thiên nhìn đám người này, bật cười nói:

- Xem ra con sư tử già kia rất xem trọng Tiểu Sư. Hai mươi tên Thánh Thể kỳ, một tên Hoàn Vũ kỳ. Đội hình này tại Tiên Giới cũng tính là cường đại a.

Tên Hoàn Vũ kỳ đầu lĩnh bước ra, vẻ mặt ngưng trọng nhìn Dương Thiên:

- Không biết đạo hữu là ai, tại sao lại vô cớ ra tay với người của Thần Sư nhất tộc bọn ta.

Dương Thiên hừ lạnh:

- Cái gì mà vô cớ ra tay, rõ ràng là bọn hăn động thủ với ta trước. Không tin người có thể hỏi hai người bọn hăn.

Dương Thiên điểm nhẹ một cái, Định Thân Thuật trên cơ thể hai người liền biến mất. Cả hai dùng tốc độ tối đa bay lại chỗ tên Hoàn Vũ kỳ kia, một chân quỳ xuống, bẩm báo:

- Cự Lực đại nhân, hăn chính là kẻ đã cướp đi Vương. Chúng ta muốn ra tay đoạt lại, đáng tiếc không phải đối thủ, còn bị bắt giữ. Xin đại nhân trách phạt.

Cự Lực Thần Sư lắc đầu:

- Các người vốn không có lỗi gì, đây không phải là người mà các người có năng lực đối phó. Lui ra phía sau đi.

- Tuân lệnh.

Kim Ngư Thần Sư cùng Độc Hoạt Xà Thần Sư trở về hàng ngũ, trong lòng thầm thở ra một hơi. Luật lệ của Thần Sư nhất tộc rất nghiêm khắc, kẻ phạm tội sẽ bị trừng trị. Bọn hắn vừa sử dụng Bản Mệnh Tuyệt Kỹ, Kim Ngư Thần Sư còn đáng thương hơn, Thánh Thể vỡ nát. Nếu phải nhận thêm Thần Sư nhất tộc hình phạt, không biết đến năm tháng nào mới có thể khôi phục được.

Cự Lực Thần Sư biết Dương Thiên rất mạnh, chỉ tùy tiện một kiếm đã phá tan Không Gian Phong Bạo của hắn. Đối phó với người này, hắn thực sự không nắm chắc phần thắng. Nhìn về phía Thần Sư nhất tộc, tuy bọn hắn người đông thế mạnh nhưng chỉ là để trưng bày mà thôi. Hoàn Vũ kỳ đại năng chiến đấu, cao cấp linh lực giao phong, Thánh Thể kỳ có nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Trong khi Cự Lực Thần Sư còn do dự không biết làm thế nào cho đúng, Dương Thiên đã lên tiếng:

- Ta sẽ không đưa Tiểu Sư cho các người. Trở về nói với con sư tử già Thiên Vương kia, ta sẽ thay hắn chăm sóc Tiểu Sư.

Dương Thiên nói xong liền xoay người, ý định rời đi. Cự Lực Thần Sư vội hét to:

- Dừng lại.

Không gian phía trước mặt Dương Thiên lập tức cô đặc lại, giống như một bức tường vô hình ngăn cản hắn bước quá. Dương Thiên liếc nhìn Cự

Lực Thần Sư, giọng nói băng lãnh:

- Người muốn chết?

- Bắt Vương, xúc phạm Thiên Vương đại nhân, giữa chúng ta đã không còn gì để nói.

Dương Thiên che miệng ngáp dài:

- Dài dòng như vậy làm gì. Muốn chiến thì mau ra tay đi. Chỗ của ta bây giờ đang là nửa đêm, ta còn phải về ngủ a.

- Người...

Cự Lực Thần Sư nén giận, ra lệnh cho thuộc hạ:

- Các người mau rời khỏi đây, càng xa càng tốt.

Những tộc nhân kia vội phản đối:

- Không được, đại nhân, đại địch trước mặt, bọn ta sao có thể bỏ một mình ngài ở lại.

Cự Lực Thần Sư tức giận mắng:

- Ngủ ngốc, Hoàn Vũ kỳ giao chiến, đám Thánh Thể kỳ các người ở lại thì có tác dụng gì, còn không mau rút đi cho ta.

Không có ai dám phản đối, nguyên nhân một phần là do e sợ Cự Lực Thần Sư. Phần còn lại chính là vì hắn nói không sai, Hoàn Vũ giao chiến, uy thế bậc đó, bọn hắn chỉ cần dính chút đạn lạc cũng sẽ hồn bay phách tán, nói gì đến trợ giúp.

- Tuân lệnh.

Hai mươi tên tộc nhân Thần Sư nhất tộc lên thuyền phóng đi. Dương Thiên cũng không ngăn cản bọn hắn. Đối với hắn, tông sư tử để làm ấm giường một tấm là đủ rồi, nhiều thêm nữa sẽ mang tiếng sát sinh động vật quý hiếm, không được tốt cho lắm.

Thái độ thờ ơ của Dương Thiên càng khiến Cự Lực tức giận. Man Lực cuồn cuộn tỏa ra bao bọc lấy thân thể hắn, cảm tưởng như một cái giơ tay nhắc chân có thể khiến thiên băng địa liệt.

Đạt đến Hoàn Vũ kỳ, Thánh Thể và bản thể đã hợp nhất làm một, thành lĩnh ngộ, luyện hóa cao cấp linh lực. Chiến đấu ở bất kỳ hình dạng nào cũng có thể phát ra chiến lực mạnh nhất. Cự Lực Thần Sư, trời sinh lực lượng khủng bố. Bước vào Hoàn Vũ kỳ, nó tu luyện chính là Man Lực.

Man Chi Thể của Sở Từ chính là loại này, nếu hắn thành công đạt đến Hoàn Vũ kỳ, so với tên Cự Lực Thần Sư này cũng sẽ không thua kém bao nhiêu. Nhưng đó cũng là nếu mà thôi, vô số thế giới, trời sinh Thần Thể không đến một ngàn cũng được vài trăm, nhưng có mấy người đạt đến Hoàn Vũ kỳ?

Trong khi Dương Thiên còn đang suy tư, công kích của Cự Lực Thần Sư đã đến. Một quyền ảnh to lớn không nhìn thấy điểm đầu và điểm cuối từ trên không đập thẳng vào người Dương Thiên. Loại công kích này thuần túy là lực lượng cơ thể ngưng tụ mà thành, uy lực vô cùng. Một quyền nện xuống, một tiếng nổ kinh khủng vang lên. Vùng không gian nơi Dương Thiên và quyền đầu va chạm trực tiếp tan vỡ. Hố đen xuất hiện, không ngừng hút tất cả mọi thứ xung quanh vào trong. Pháp tắc liên tục tiến hành tu bổ không gian, nhưng cứ bồi đắp được một phần liền bị lực lượng tán ra phá nát.

Dương Thiên đứng tại nơi không gian đổ vỡ, phui nhẹ i4Y3xcb chút bụi dính trên vai, bất mãn nói:

- Người dù sao cũng là Hoàn Vũ kỳ đại năng, tại sao một chút lịch sự cũng không có. Trước khi ra tay phải hét lên một tiếng cho đối thủ biết, có hiểu hay không?

Cự Lực không quan tâm Dương Thiên là giả vờ ngu hay thật sự ngu ngốc. Một quyền chứa đựng tám phần lực lượng của hắn lại bị Dương Thiên dùng thân thể ngạnh kháng. Không những tên kia không bị thương chút nào, đến quần áo của hắn cũng chỉ bị một vết bẩn nhỏ. Lẽ nào...

Trong truyền thuyết, có rất nhiều vị đại năng chán ghét cuộc sống tại Tiên Giới. Bọn hắn đình chỉ tu hành, ngao du trong thiên địa, tìm đến những vị diện hẻo lánh, sống một cuộc sống bình thường. Không nói đâu xa, trong Thần Sư nhất tộc cũng có một vị Thiên Vương lựa chọn như vậy.

Nghĩ đến truyền thuyết kia, da đầu của Cự Lực Thần Sư có chút tê cứng. Nếu tên nhân loại trước mặt này cũng nằm trong số những đại năng ưa thích ngao du thiên địa kia, vậy thì không thể dùng lễ thường để đánh giá hắn. Vốn nghĩ rằng tại nơi hẻo lánh này, xuất hiện một tên Hoàn Vũ sơ kỳ đã là chuyện rất kỳ lạ. Hiện tại...

Chợt nhớ đến lúc này Dương Thiên có gọi Thiên Vương đại nhân là sư tử già, thái độ rất coi thường. Chẳng lẽ hắn và Thiên Vương đại nhân là nhân vật cùng tầng thứ?

Đủ loại suy luận hiện ra trong đầu khiến Cự Lực Thần Sư run rẩy, không dám tiếp tục động thủ. Thấy đối phương mất đi chiến ý, Dương Thiên cũng lười đùa giỡn cùng hắn. Phá Thiên một lần nữa xuất hiện, Dương Thiên bình thản nói:

- Người đánh ta một quyền, vậy để ta trả lại người một súng. Yên tâm, súng này ta sẽ khống chế lực lượng thật tốt, có tiếp được hay không phải xem tạo hóa của người.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 303: Thiên Vương Hiện Thân

Cự Lực Thần Sư kinh hoàng hét to:

- Đại nhân, khoan đã...

Dương Thiên dường như không nghe thấy Cự Lực Thần Sư đang gào thét, Phá Thiên nâng lên cao, bóp cò. Một cột sáng đường kính gần 3 mét từ nòng súng bắn ra. Cột sáng rực rỡ nhiều màu, tốc độ nhìn như chậm rãi lướt qua hư không.

Nhìn thấy công kích đẹp mắt này, gương mặt Cự Lực Thần Sư cực kỳ ngưng trọng. Cột sáng kia cho hắn loại cảm giác không thể né tránh, chỉ có thể đối đầu. Đồng thời, một loại cảm giác nguy hiểm từ trong máu thịt Cự Lực Thần Sư phát ra khiến hắn cố nén run rẩy. Đây là bản năng của linh thú đang nhắc nhở hắn, cột sáng này đủ sức giết chết một tên Hoàn Vũ kỳ tu luyện Man Lực.

Man Lực thuộc về một loại lực lượng cơ thể thuần túy. Bất cứ đại tu sĩ nào tu luyện loại lực lượng này, thân thể đều được cường hóa đến mức tối đa, trong hàng ngũ tu sĩ cùng cấp gần như là vô địch. Cường độ thân thể tăng, công kích vật lý cùng phòng ngự đều cực mạnh. Vậy mà lúc này, một cột sáng bình thường lại khiến tính mạng hắn bị uy hiếp.

Cự Lực Thần Sư tin vào bản năng của mình, hắn ngấn mắt lên trời gầm một tiếng để át đi sợ hãi. Toàn bộ Man Lực tập trung tại tay phải khiến tay hắn chuyển sang màu nâu đất. Lực lượng ngưng tụ, tay phải Cự Lực Thần Sư bắt đầu trở lại nguyên dạng hình móng vuốt sư tử. Cánh tay không chịu

nổi lực lượng áp súc đến cực đại, máu tươi chảy ra ướt đầm. Cự Lực Thần Sư bất chấp đau đớn gào to:

- Bạt Thiên Cự Lực Quyền.

Đối mặt với một kích của Dương Thiên, Cự Lực Thần Sư đã phải sử dụng đến Bản Mệnh Tuyệt Kỹ. Chỉ thấy tay phải của hắn đứt rời khỏi cơ thể, bị Man Lực bao phủ, bay đến va chạm với cột sáng sắc sở muôn màu kia.

- Ầm, ầm...

Hoạt loạt tiếng nổ kinh thiên vang lên, không gian lập tức vỡ nát. Vứt nứt không ngừng kéo dài, đi qua khỏi người Dương Thiên lẫn Cự Lực Thần Sư vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại. Tại vị trí hai đại chiêu va chạm, không gian hỗn loạn một cơn bão lớn được hình thành, ngày càng mạnh lên, uy thế khiến Cự Lực Thần Sư không nhìn được hô:

- Thời Không Bạo Liệt.

So với Thời Không Bạo Liệt, Không Gian Phong Bạo của hắn lúc đầu thật không đáng nhắc đến. Để sử dụng Không Gian Phong Bạo chỉ cần tu vi đủ cao, nắm giữ một chút Không Gian Pháp Tắc là được. Thời Không Bạo Liệt thì khác, để sử dụng nó cần nắm giữ hai Thời Gian, Không Gian hai loại pháp tắc, hơn nữa dung hợp lại để cùng sử dụng.

Thời Không Bạo Liệt này là do sức mạnh sản sinh từ va chạm của hai đại chiêu mà hình thành. Trường hợp này rất hiếm thấy. Cự Lực Thần Sư không biết nên cười hay nên khóc. Nếu là bình thường, Ex3TGsf hắn cũng không quá sợ hãi thứ này, thậm chí cố gắng lĩnh ngộ chút pháp tắc từ trong đó. Nhưng hiện tại thì khác, hắn vừa xuất ra Bản Mệnh Tuyệt Kỹ, toàn thân suy yếu, lại mất đi một cánh tay. Với tình trạng này, đối mặt với Thời Không Bạo Liệt chỉ có một con đường chết.

Trong lúc Cự Lực Thần Sư đang đau đầu, Thời Không Bạo Liệt ngày càng to hơn, giống như muốn nuốt chửng lấy mọi thứ. Từ bên trong thời gian hỗn loạn, một cột sáng rực rỡ phóng ra. Lúc này hình dạng của nó đã nhỏ đi vài phần, ánh sáng cũng nhạt hơn những lần trước khiến Cự Lực Thần Sư sợ mất mật. Hắn đã dùng đến Bản Mệnh Tuyệt Kỹ mà vẫn phải chịu thua sao?

Nguy hiểm tính mạng gần kề không cho phép Cự Lực Thần Sư do dự, hai mắt hắn hiện lên sự quyết tâm. Cự Lực Thần Sư xé nát mảnh áo trước ngực, móng tay như dao, từng nhát từng nhát vạch lên. Những vết cắt tưởng chừng điên loạn lại dần hình thành một đồ án phức tạp, ẩn hiện ở trong là hình ảnh mờ ảo của một con sư tử.

Đồ án hình thành, tách ly khỏi cơ thể Cự Lực Thần Sư. Lúc này khí tức trên người nó ngày càng suy yếu. Hoàn Vũ sơ kỳ, sơ nhập Hoàn Vũ, Bán Bộ Hoàn Vũ, Thánh Thể hậu kỳ đỉnh phong...mãi khi đến Thánh Thể sơ kỳ mới dừng lại.

Đồ án sư tử bằng máu bay lên cao rồi biến mất, từ trong vết nứt không gian, một cái ngọc ẩn khổng lồ dần dần hiện ra. Bên trên ngọc ẩn là hình ảnh một con sư tử, trên trán có một viên ngọc đủ loại màu sắc, 12 cánh sau lưng giương cao. Sư tử dùng ánh mắt khinh thường nhìn xuống, mang theo khí thế vương giả, tựa như đang nhìn những con sâu cái kiến dưới kia.

Dương Thiên cũng có chút kinh ngạc:

- Tiên Ẩn, lại là thứ này.

Tu Chân Giả đạt đến Thánh Thể kỳ có năng lực khắc lại dấu ấn của mình vào thiên địa. Những người được hắn cho phép chỉ cần trả một cái giá nhất định liền có thể mượn được một phần lực lượng từ dấu ấn đó. Ẩn này gọi là Thánh Ẩn, Thánh Thể kỳ đại năng dùng nó hấp thu tín ngưỡng lực hoặc cho người khác mượn dùng lực lượng để thu lại lợi ích.

Cao hơn Thánh Ấn chính là Tiên Ấn, chỉ có Tu Chân Giả đạt đến Bán Tiên mới có năng lực khắc ra Tiên Ấn. Bán Tiên tuy chỉ có một nửa là tiên, nhưng trong tên đã có một chữ Tiên, đương nhiên khác biệt rất lớn so với Hoàn Vũ kỳ, Thánh Thể kỳ. Lực lượng mượn được, cái giá phải trả cũng sẽ lớn hơn rất nhiều. Cự Lực Thần Sư muốn sử dụng lực lượng của Tiên Ấn, cái giá phải trả chính là Bản Mệnh Tinh Huyết cùng rơi xuống một đại cảnh giới, cái giá này không thể nói là nhỏ.

Tiên Ấn vừa hiện, Dương Thiên thở dài tiếc nuối. Thứ này tất nhiên có năng lực chống lại cột sáng cùng Thời Không Bạo Liệt. Thân là Chân Tiên, những gì hắn đã nói sẽ không nuốt lời. Nói một chiêu là một chiêu, Cự Lực Thần Sư có thể tiếp được, vậy thì để hắn đi thôi. Chỉ tiếc miếng da hổ kia a.

Trong khi Dương Thiên đang than thở, Tiên Ấn đã hoàn toàn lộ diện. Hai mắt Bách Biến Thần Sư được khắc bên trên xuất hiện một tia linh tính. Nó xoay người lại đối diện với hai đại công kích sắp đến, viên ngọc trên trán chuyển sang vô sắc, bên trong ẩn chứa từng sợi lôi đình đang nhảy múa.

Bách Biến Thần Sư mở miệng, một tia lôi điện vô sắc từ trong miệng nó bắn ra. Cả không gian trở nên ảm đạm, mọi màu sắc bị lôi điện xóa nhòa, chỉ còn lại một màu trắng xám. Tại nơi lôi điện đi qua, Thời Không Bạo Liệt, cột sáng của Dương Thiên lần lượt bị đánh tan. Lôi điện dựa thế tiếp tục bắn thẳng về phía Dương Thiên, ý đồ hủy diệt mọi thứ trên đường đi của nó.

Dương Thiên một tay che miệng ngáp, tay còn lại phẩy nhẹ một cái. Diệt Sắc Thần Lôi uy chấn tam giới lập tức bị đánh tan, hư không trở lại màu đen kịt. Trên mặt hư ảnh sư tử hiện lên sự cảnh giác. Cự Lực Thần Sư thì không cần nói, không có bất kỳ tử ngữ nào có thể miêu tả được vẻ mặt của hắn lúc này. Diệt Sắc Thần Lôi nổi danh của Thiên Vương đại nhân bị Dương Thiên phẩy tay đánh tan, tên này còn là người sao?

Tuy nói lực lượng của Tiên Ấn chưa đạt đến một phần vạn bản thể, nhưng một phần mười của Bán Tiên hậu kỳ đã đủ để đánh chết cả trăm vạn tên Hoàn Vũ kỳ a. Cự Lực Thần Sư trong lòng vô cùng ủy khuất, đi tìm kiếm Vương hơn ngàn năm, cuối cùng ngài lại nằm trong tay một tên Bán Tiên. Đây là ý trời sao?

Dương Thiên khoác tay:

- Ta đã nói một chiêu, người đã thành công đỡ được, vậy cũng không làm khó người nữa.

Đi? Cự Lực Thần Sư đương nhiên muốn đi, nhưng lúc này hắn đã triệu hồi Tiên Ấn, bên trong Tiên Ấn có ẩn chứa một tia tàn hồn của Thiên Vương đại nhân. Từ khi Tiên Ấn hiện, đi hay ở, chiến hay hòa đã không do hắn quyết định nữa rồi.

Bách Biến Thần Sư khắc trên Tiên Ấn lắc lư cơ thể, phát ra ánh sáng chói mắt. Ánh sáng chiếu sáng cả vùng không gian tăm tối trong vài giây rồi vụt tắt, hiện nguyên hình thành một nam nhân trung niên. Hai mắt hắn sáng ngời, trên người tỏa ra khí thế vương giả, ngạo nghễ nhìn chúng sinh. Nam nhân mở lời, giọng nói như đang ra lệnh:

- Người chính là kẻ đã bắt đi người nối dõi của ta? Có thể trả nó lại cho ta được hay không?

Dương Thiên kinh thường nói:

- Còn không mau cút đi. Một mảnh tàn hồn cũng dám ở đây lên mặt. Cho dù là bản thể của người ở trước mặt ta cũng chưa đủ tư cách nói lời này.

Bách Biến Thần Sư giọng nói bình thản, bên trong ẩn chứa uy hiếp:

- Đạo hữu, người muốn trở thành kẻ thù của toàn bộ Thần Sư nhất tộc sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 304: Thân Thế Của Tiểu Sư

- Người uy hiếp ta?

Bách Biến Thần Sư lắc đầu:

- Không có, ta chỉ muốn nhắc nhở người mà thôi. Vương chính là tương lai của Thần Sư nhất tộc, bất kỳ ai có ý đồ với nó đều là kẻ thù của bọn ta.

Dương Thiên rất khinh thường nói:

- Nực cười, nếu các người xem trọng Tiểu Sư như vậy, tại sao lại để nó bị một tên Thánh Thể hậu kỳ bắt đi. Thần Sư nhất tộc cường giả như mây, người đừng hòng tìm lý do để bao biện.

Về mặt Bách Biến Thần Sư cứng ngắc, khoe miệng co giật vài cái. Đây là nỗi sỉ nhục lớn của Thần Sư nhất tộc và chính bản thân hắn. Nguyên nhân sâu xa bên trong, chỉ có vài vị Vương mới biết được.

Dương Thiên thấy Bách Biến Thần Sư không trả lời được cũng lười cùng hắn nói tiếp:

- Cho dù là bản thể của người ở đây cũng không ngăn cản được ta. Nếu mặt Tiểu Sư, ta sẽ tha cho các người một mạng, nếu còn tiếp tục nhiều lời, cái Tiên Ấn này ta cũng sẽ hủy đi.

- Muốn đi, không dễ như vậy đâu.

Bách Biến Thần Sư làm ra quyết định, thân hình hắn trở nên mờ ảo, có thể nhìn xuyên qua được. Tiên Ấn phía sau quang mang đại thịnh, ngày

càng biến lớn, tỏa ra uy áp cực mạnh. Dương Thiên neho mắt, đang muốn xem con sư tử già này định giở trò gì thì Tiên Ẩn đã nổ tung, vô số mảnh vụn phân tán khắp nơi. Cự Lực Thần Sư đứng gần đó không kịp bỏ trốn, trực tiếp bị cơn dư chấn đầu tiên từ vụ nổ đánh tan thành bụi phấn.

Nhìn thấy một màn này, Dương Thiên có chút tiếc nuối:

- Ài, đáng tiếc, bộ lông kia giá trị không nhỏ a.

Sóng chấn động khuếch tán, ngàn vạn lỗ đen với lực hút cực đại theo đó xuất hiện, từng cơn Thời Không Bạo Liệt tàn phá bừa bãi khắp nơi. Nhưng tất cả chỉ là làm màu, đại chiêu lúc này mới chân chính giáng lâm. Vô số mảnh vụn của Tiên Ẩn theo quỹ tích sắp xếp lại, tạo thành một khối cầu không lồ nuốt hai người vào trong, hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Khối cầu hình thành, toàn bộ Thời Không Bạo Liệt bị dập tắt. Không gian bên trong khối cầu bị bao phủ bởi một màu trắng xám, giống hệt với khi Diệt Sắc Thần Lô được thi triển. Trong không gian vô sắc này, lực phân rã vô cùng mạnh, dù Cự Lực Thần Sư ở trạng thái tốt nhất, không đến vài giây cũng sẽ phân rã thành từng hạt cơ bản.

Dương Thiên đưa tay ra, cảm nhận lực phân rã đang bao phủ lấy mình, mỉm cười nói:

- Vô Sắc Diệt Lực, không ngờ người lại tu luyện loại cao cấp linh lực bá đạo này. Có điều, chỉ dựa vào nó mà muốn ngăn cản ta, còn kém nhiều lắm.

Bách Biến Thần Sư thân hình đã nhạt nhòa đến cực điểm, giống như một bóng ảnh được chiếu lên từ máy chiếu 3D. Hắc nhàn nhạt nói:

- Ta tự bạo Tiên Ẩn, dùng Vô Sắc Diệt Lực làm dẫn, hình thành không gian phong ấn. Bên trong không gian này, người sẽ liên tục bị Vô Sắc Diệt

Lực ăn mòn, có mảnh vỡ Tiên Ấn làm thành kết giới, muốn thoát cũng không thoát được.

Dương Thiên nhin cười:

- Người chắc chắn?

Bách Biến Thần Sư lãnh đạm nói:

- Ta biết nơi này không thể giam giữ người quá lâu. Người còn một điểm chưa biết, trong những người ta phải đi tìm Vương, còn có một tên Địa Vương. Hắn đang trên đường đến đây, khi hắn đến, người chỉ còn một con đường chết. Ta chỉ cần giữ chân người cho đến lúc đó mà thôi.

Địa Vương, chỉ những ai đạt đến Bán Tiên trung kỳ mới có được phong hào này. Tại Thần Sư nhất tộc, địa vị của hắn chỉ thua kém tên Thiên Vương kia một đường. Đại nhân vật bậc này đích thân xuất động, hao tổn hơn ngàn năm tìm kiếm Tiểu Sư, việc này thực sự có chỗ không bình thường. Tiểu Sư là Vương không sai, nhưng nó còn chưa đáng giá đến mức này a. Chẳng lẽ bên trong còn ẩn dấu bí mật gì?

Thấy vẻ mặt nghi hoặc của Dương Thiên, Bách Biến Thần Sư nhàn nhạt nói:

- Chắc hẳn người rất tò mò, vị Vương này có gì đặc biệt, tại sao chúng ta lại coi trọng nó như vậy?

Dương Thiên gật đầu:

- Đúng vậy.

Một tia đắc ý lóe lên trong mắt Bách Biến Thần Sư, nếu Dương Thiên dùng toàn lực công phá không gian phong ấn, nói không chừng hắn thực sự có hi vọng trốn thoát. Nhưng lúc này hắn lại muốn nghe chuyện xưa, chẳng

phải là cơ hội tốt để câu kéo thời gian hay sao. Một kẻ sắp chết, nói cho hăn biết cũng không phải vấn đề gì lớn.

- Tốt, dù sao mảnh tàn hồn này cũng không tồn tại được bao lâu, để ta kể cho người nghe chút chuyện cũ.

Sau lưng Dương Thiên và Bách Biến Thần Sư đột nhiên xuất hiện một cái ghế ngưng tụ bằng linh lực. Dương Thiên ném qua một bình linh tửu, cười nói:

- Vị diện nghèo nàn, miễn cưỡng dùng tạm a.

- Được.

Bách Biến Thần Sư tiếp lấy bình rượu, tuy nó chỉ là tàn hồn nhưng bản tính ưa thích các loại linh tửu vẫn không thay đổi. Một hơi uống cạn, Bách Biến Thần Sư sáng khoái nói:

- Mọi chuyện bắt đầu từ vài vạn năm về trước. Lúc đó ta đạt đến cực hạn Bán Tiên hậu kỳ, không cách nào đột phá Bán Tiên hậu kỳ đỉnh phong, bước vào hàng ngũ đỉnh cấp Thần Thú.

- Đây không phải là do ta không đủ cố gắng hay tài nguyên thiếu thốn mà chính vì pháp tắc hạn chế. Pháp tắc hạn chế, không sai, chính là bốn chữ này đã vây khốn ta vô số năm tháng. Bách Biến Thần Sư là Thần Thú hàng đầu, nhưng so sánh với những Thần Thú đỉnh cấp như Cửu Đầu Long, Hư Vô Trùng còn kém xa mười vạn tám ngàn dặm chứ đừng nói đến Thập Đại Thượng Cổ Thần Thú như Vô, Hoang.

- Ta không cam lòng, thực sự không cam lòng. Ta nỗ lực hơn bất kỳ ai trong số bọn chúng, tại sao chỉ vì bốn chữ “Pháp tắc hạn chế” mà phải dừng bước, muôn đời làm kẻ đứng dưới.

- Đại ca chấp nhận hiện thực này, hắn không chịu tiếp tục cố gắng tu luyện mà rời đi, ngao du thiên địa tìm kiếm niềm vui. Ta khác hắn, bề ngoài ta chỉ là một lão sư tử già nát rượu, luôn tìm trộm các loại linh tửu, tiên tửu để uống. Trong bóng tối, ta vẫn âm thầm tìm kiếm biện pháp đột phá. Trời không phụ lòng người, sau bao nhiêu vất vả, cố gắng, ta cùng 3 tên Địa Vương khác tìm ra một phương pháp đột phá.

Dương Thiên nghe đến đây liền ngắt lời:

- Người muốn nói Tiểu Sư?

Bách Biến Thần Sư cười cười:

- Người gọi nó là Tiểu Sư sao? Cái tên rất đáng yêu. Không sai, chính là nó.

- Bách Biến Thần Sư vì cái gì không thể đột phá, tất nhiên là do tiềm năng không đủ. Tiềm năng là thứ trời sinh, được liệu, thiên tài địa bảo có thể nâng cao, đẩy nhanh sự phát triển, nhưng cũng chỉ đến một giới hạn nhất định mà thôi. Đối với Bách Biến Thần Sư, Bán Tiên hậu kỳ chính là giới hạn cuối cùng.

- Khi nghiên cứu là điểm này, ta cùng ba vị Địa Vương đã nhất trí. Nếu tiềm năng từ khi sinh ra đã có một giới hạn, vậy muốn đột phá cực hạn, cần phá bỏ giới hạn đó từ trước khi nó xuất hiện.

- May mắn, vào thời điểm đó, một vị nữ Nhân Vương trong tộc đang mang thai. Ta liền đem nàng giam giữ, ngày đêm không ngừng dùng tài liệu quý hiếm bồi dưỡng cái thai trong bụng nàng. Còn không tiếc hao tổn lực lượng, liên tục tiến hành tẩy tủy cho thai nhi.

Dương Thiên nghe đến đây sắc mặt liền trầm xuống. Thai nhi là hình thái đầu tiên của sinh mệnh, nó rất yếu ớt, những đau khổ do tẩy tủy mang đến nó làm sao có thể chịu nổi.

- Tên diên.

Bách Biến Thần Sư cười ha hả:

- Muốn làm đại sự không thể mang lòng dạ nữ nhân. Trong quá trình tẩy tủy, thai nhi kia nhiều lần đã chết đi, ta dùng lực lượng giữ lại linh hồn cho nó, giúp nó tái tạo thân thể. Qua hơn mười vạn năm, cuối cùng nó cũng thành công vượt qua 100 lần tẩy tủy, hoán thai thoát cốt, trở thành một chủng tộc hoàn thiện hơn.

- Sau khi nữ Nhân Vương kia sinh con, vì đáp lại những đau khổ nàng đã phải chịu, bọn ta không những dốc hết tài nguyên và tâm huyết để nàng lĩnh ngộ đột phá Địa Vương, còn ban tặng một món Tiên Bảo.

- Không ngờ nữ nhân kia lại không biết ơn. Nàng cùng một vài tộc nhân khác bí mật mưu đồ đem trứng của Bách Biến Thần Sư dấu đi. Do đặc tính khác biệt, thời gian nở của quả trứng này rất dài. Ứ mười vạn năm, cuối cùng nhân lúc bọn ta sơ hở, nàng và những tên phản bội kia đã thành công cướp được nó.

Nói đến đây, sát khí trên người Bách Biến Thần Sư mãnh liệt phóng ra:

- Nữ nhân này, đáng chết vạn lần.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 305: Địa Vương- Vương Liệt

- Khoan đã, nếu như Tiểu Sư là tương lai của Thần Sư nhất tộc, nàng chắc chắn sẽ để nó ở lại bộ tộc để phát triển. Không có lý nào lại muốn trộm trứng rồi đi. Người hăn là còn đang dấu giếm chuyện gì đó.

Bách Biến Thần Sư tán thưởng:

- Người rất thông minh. Vậy người thử nghĩ xem, ta tốn bao nhiêu công sức để giúp Bách Biến Thần Sư đột phá cực hạn, lại để cho nó trèo lên đầu lên cổ của ta sao?

Bách Biến Thần Sư nói đến đây, Dương Thiên đã hiểu được hăn muốn làm gì. “Đoạt xá”, tên này muốn chờ Tiểu Sư đột phá Bán Tiên cảnh, cướp đoạt lấy thân thể của nó, sau đó bước vào Bán Tiên hậu kỳ đỉnh phong. Để đạt được mục đích, hăn không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Dương Thiên dùng một ngón tay đỡ lấy bình linh tửu, khiến nó xoay tròn với tốc độ cao, giọng nói bình thản như người ngoài cuộc:

- Người giết nàng?

Bách Biến Thần Sư sát khí vẫn chưa tan:

- Nào có dễ dàng như vậy, ta dùng Cực Liên Tỏa Hồn Xích trói buộc thần hồn của nàng. Đưa nàng vào Vô Sắc Diệt Giới do ta tạo lên, để nàng ngày ngày chịu nỗi khổ bào QKtTZAC mòn linh hồn và thể xác.

- Rất tàn độc a.

Bách Biến Thần Sư có chút điên cuồng:

- Tàn độc? Ta còn cảm thấy mình quá nhẹ tay. Đáng tiếc tu vị của nàng đã đạt đến Địa Vương, cực hình bình thường không có quá nhiều tác dụng. Nếu không ta cũng muốn để nàng lần lượt thử qua toàn bộ luật hình của Thần Sư nhất tộc.

Dương Thiên vẫn không để lộ biểu tình, nhàn nhạt nói:

- Tiếp tục, sau khi nàng đưa Tiểu Sư rời khỏi Thần Sư nhất tộc, tại sao lại bị tên Huyết Đồng kia cướp được.

Sát khí trên người Bách Biến Thần Sư thu lại, thay vào đó là vẻ ngạc nhiên:

- Người biết hẳn?

Dương Thiên nhún vai, từ chối cho ý kiến về chuyện này. Bách Biến Thần Sư cũng không truy hỏi, tiếp tục nói:

- Cha của Huyết Đồng và ta xem như có chút giao tình, cũng rất ưa thích các loại linh tửu, tiên tửu. Lần đó hắn dẫn theo con trai đến chỗ ta tham dự yến tiệc, còn mang theo một bình tiên tửu hảo hạng. Trong lúc bọn ta mãi mê uống rượu, nữ nhân kia đã lén mang theo quả trứng trốn xuống Linh Giới. Huyết Đồng không biết ở chỗ nào có được thông tin cũng len lén đi theo.

- Trứng bị mất, ta lập tức bí mật phái người đuổi theo, còn chính mình ở lại che mắt tên kia. Người hẳn cũng biết, một con Bách Biến Thần Sư có năng lực đột phá giới hạn có uy hiếp lớn đến cỡ nào. Nếu lão già kia biết được, tin chắc hắn sẽ phái người, thậm chí đích thân ra tay hủy diệt nó. Đến khi đó, công sức hàng vạn năm của chúng ta chẳng phải đều đổ sông đổ biển hay sao?

- Truy đuổi nàng đến Linh Giới, cuối cùng người của ta cũng đuổi kịp nàng. Đại chiến nổ ra, tuy nàng đạt đến Địa Vương, nhưng dưới sự vây công của 3 tên Địa Vương cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chịu trôi.

- Bắt giữ được nàng nhưng quả trứng vẫn không tìm thấy, ta cho rằng nàng đã dấu quả trứng ở một nơi nào đó tại Linh Giới. Đáng tiếc, nàng đã tự xóa đi ký ức, dùng mọi biện pháp cũng không thu được kết quả gì.

Dương Thiên tiếp lời:

- Sau đó người phái người đi tìm kiếm, phát hiện ra tên Huyết Đồng kia. Dưới sự vây công của cường giả Thần Sư nhất tộc, Huyết Đồng trốn xuống Tu Chân Giới, sau đó cắt đứt một phần rời đi. Điểm này rất khó hiểu, hẳn chỉ là một tên Thánh Thể hậu kỳ, các người người đông thể mạnh lại để hắn trốn thoát thành công?

Bách Biến Thần Sư hừ lạnh, tức giận mắng:

- Còn không phải là do lão già kia giở trò sao. Hẳn ý vào Huyết tộc mạnh mẽ, Thần Sư nhất tộc bọn ta không làm gì được nên đã âm thầm giở trò, trợ giúp thẳng nhãi kia chạy trốn.

Dương Thiên khinh thường:

- Đường đường là Bách Biến Thần Sư xếp thứ 23 trên Thần Thú bảng mà lại e sợ Huyết tộc?

- Người thì biết cái gì. Huyết tộc có độc môn đan dược, có thể giúp người khác cảm nhận Bản Nguyên Pháp Tắc, tăng cường khả năng bước vào Bán Tiên kỳ. Một mình bọn hắn không tính, nếu kêu gọi thêm đám bằng hữu kia, Thần Sư nhất tộc vốn không có phần thắng. Không nói đâu xa, cách đây 500 năm, khi thẳng nhãi Huyết Đồng kia bị người giết chết, hắn đã thành công mời đến 7 tên Bán Tiên, trong đó có hai tên đạt đến Bán

Tiên hậu kỳ đỉnh phong. Cộng thêm 2 tên tại Huyết tộc, đội hình chín vị Bán Tiên, Thần Sư nhất tộc bọn ta vốn không đủ cho bọn hắc liếc nhìn.

Bách Biến Thần Sư tuôn ra một tràn, cảm giác bị áp bức mà không làm gì được rất khó chịu. Đây cũng là nguyên nhân khiến hắc muốn đột phá cực hạn. Nếu hắc đạt đến Bán Tiên hậu kỳ đỉnh phong, đám người kia chắc chắn sẽ phải nể mặt ít nhiều. Đạt đến cảnh giới này, chỉ một tiểu cảnh giới thôi đã có chênh lệch rất lớn.

Dương Thiên thì không cho là đúng, các người yếu hèn, chấp nhận để người khác đè đầu cưỡi cổ, thật hổ thẹn với uy danh Thần Thú.

- Chín tên Bán Tiên thì sao? Không phải cuối cùng bốn tên chết trận, năm tên trọng thương, còn để kẻ thù trốn thoát.

Bách Biến Thần Sư cứng miệng, hồi lâu mới thở dài ra một hơi, than thở:

- Vị kia kinh tài tuyệt diệu, vô tiền khoáng hậu. Trước kia chưa từng có ai được như hắc, sau này lại càng không có. Trận chiến kia chấn động cả Thập Đại Tiên Giới. Rất nhiều đại năng không tiếc phải trả giá lớn để thu thập tin tức của hắc.

- Nói ra sẽ khiến người giết mình, vị kia từ khi bắt đầu tu hành cho đến khi đạt đến Bán Tiên hậu kỳ đỉnh phong, tiêu tốn chỉ có 500 năm. 500 năm, một tu sĩ bình thường chỉ đủ đạt đến Kim Đan kỳ, khá hơn một chút thì Nguyên Anh kỳ. Tư chất tuyệt đỉnh, tài nguyên hùng hậu, sư phụ hết lòng chỉ dạy, cao nhất cũng chỉ đến Phân Thần, Hợp Thể. Hắc lại từ một cái Tu Chân Giới linh khí nghèo nàn từng bước đi lên. Thật khiến người ta cảm khái.

Nói đến đây, Bách Biến Thần Sư có chút đặc ý:

- Thiên tài thì sao chứ. Nếu như hắc ngoan ngoãn tu hành, nói không chừng có thể đột phá cảnh giới trong truyền thuyết kia, trở thành tồn tại chí

cao vô thượng. Không ngờ hắn lại giết chết thẳng nhãi Huyết Đồng, dẫn đến việc bị chín tên Bán Tiên truy sát. Tuy nói là bỏ trốn thành công, nhưng với thương thế như vậy thì chỉ còn một con đường chết.

Dương Thiên lắc đầu:

- Ai nói với người rằng hắn đã chết?

- Tiểu tử, một tên Bán Tiên sơ kỳ như người thì biết cái gì. Chẳng lẽ người cho rằng người hiểu nhiều hơn ta sao?

Dương Thiên bật cười, bình linh tửu xoay tròn trên tay đạt đến cực hạn, vỡ tan thành nhiều mảnh, chút rượu còn sót lại văng tung tóe khắp nơi. Dương Thiên chống tay lên ghế đứng dậy, ánh mắt nhìn về đằng xa:

- Ai nói với người hắn đã chết? Ai nói với người ta chỉ là Bán Tiên sơ kỳ? Đừng bao giờ cho mình là hiểu biết, xem thường người trong thiên hạ. Tên Địa Vương kia sắp đến rồi, người cố gắng lưu lại những hình ảnh cuối cùng này để truyền về cho con sư tử già kia. Nhắc nhở hắn, nếu còn dám đến đây một lần nữa, ta không ngại đến Hỏa Tiên Giới một chuyến, ném hắn từ trên vương tọa xuống Cửu U Địa Ngục đâu.

Dương Thiên dứt lời, tàn hồn Bách Biến Thần Sư cả người bị trói buộc, không cử động nổi một ngón tay. Dương Thiên đưa tay điểm nhẹ về phía trước, một tiếng rắc vang lên. Không gian phong ấn do Tiên Ấn hình thành xuất hiện những vết nứt chạy dài. Hoàng kim hỏa diễm từ hư không xuất hiện, cuồn cuộn không dứt. Đem toàn bộ Vô Sắc Diệt Lực đốt sạch sẽ. Hỏa diễm biến mất, không gian lần nữa trở lại một màu đen kịt.

Từng đợt sóng không gian từ đằng xa truyền lại, mỗi một dao động đều mang theo uy thế kinh khủng, đủ để chấn nát một cái Hạ Vị Diện. Một thân ảnh đạp không bước tới, mỗi bước của hắn nhìn như chậm rãi lại tiến được một đoạn rất xa. Trong chốc lát đã đứng đối diện với Dương Thiên.

Một thanh niên tóc bạc trắng, trông mắt trong suốt, trên trán đính một viên ngọc. Khí thể vương giả trên người hằn so với tàn hồn Bách Biến Thần Sư khi này mạnh hơn rất nhiều. Thanh niên lãnh đạm nói:

- Xưng danh đi, ta không muốn ra tay với một kẻ vô danh tiểu tốt.

Giống như một vị vua nhìn xuống những kẻ phía dưới, cao ngạo đến cực điểm. Dương Thiên không mấy phật lòng với thái độ của tên này. Hẳn là vương giả, đây là khí thể vương giả cần phải có.

- Không cần, lỡ như ta nói ra, người lại hoảng sợ bỏ chạy. Khi đó không phải sẽ rất chán hay sao?

- Người rất ngạo mạn.

- Quá khen, so với người còn kém nhiều lắm.

Cảm thấy không còn gì để nói, Địa Vương lập tức động thủ. Hư không phía sau lưng thanh niên hiện ra một vết nứt khổng lồ. Từ trong đó, một thanh trường thương cao hơn vạn trượng phóng ra. Thanh niên đưa tay về phía trước, cự đại trường thương dần thu nhỏ lại, nắm chặt trong tay hắn.

Thần Thú luôn tự tin vào cường độ thân thể, khi giao chiến, bọn hắn hiếm khi sử dụng pháp bảo. Tiên Bảo thì khác, uy lực của nó so với nhục thân, pháp thuật đơn thuần mạnh hơn rất nhiều. Đám Thánh Thể, Hoàn Vũ kia không có Tiên Bảo, Địa Vương như hắn tất nhiên khác biệt. Sư tử bắt mồi luôn dùng hết sức, tên này tuy khinh thường Dương Thiên nhưng vẫn sử dụng toàn bộ sức mạnh, không có mảy may dấu giếm.

Trường thương chỉ về phía Dương Thiên, thanh niên lạnh lùng nói:

- Nhận lệnh từ Thiên Vương, ta, Vương Liệt đến đây giết chết trọng phạm, đưa Vương trở về.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 306: Bách Biến Thần Sư Run Sợ

Trường trường vậy nhẹ, từng đợt sóng không gian chấn động truyền tới chỗ Dương Thiên. Công kích tưởng chừng nhẹ nhàng lại mang theo sức công phá cực đại khiến Dương Thiên có chút ngạc nhiên:

- Người thuộc về Thần Sư nhất tộc lại chủ tu Không Gian Chi Lực?

Vương Liệt đạm nhiên nói:

- Không Gian và Thời Gian chỉ đứng dưới Thập Đại Tiên Lực. Đám ngu ngốc kia đều cho rằng tuy nó có uy lực cực đại nhưng lại kiềm hãm người tu luyện, mãi mãi không thể đạt đến Chân Tiên. Ta không giống bọn hăn, Chân Tiên vốn là đỉnh cao không thể chạm tới, hà tất phải vì nó mà buồn phiền.

Vương Liệt đơn giản dùng vài lời đã nói ra điểm khuất mắt khiến rất nhiều đại năng đầu đầu lựa chọn. Không Gian và Thời Gian là hai loại lực lượng mạnh nhất phía dưới Thập Đại Tiên Lực, hai loại này là do Thập Đại Tiên Lực cùng diễn sinh ra. Tu luyện Không Gian Chi Lực hay Thời Gian Chi Lực lại có sự bài xích khi muốn sử dụng bất kỳ loại Tiên Lực nào. Nó giống như việc có mười cái bánh, người ăn ở mỗi cái 1 phần nhỏ thì đã no bụng rồi, không thể ăn thêm được nữa. Vương Liệt vậy mà vẫn thành công mượn Tiên Lực luyện thể, đạt đến Bán Tiên trung kỳ đã chứng tỏ hăn là tuyệt thế thiên tài. Dù vậy, hăn cũng chỉ đến mức này mà thôi, Bán Tiên hậu kỳ cũng không có hi vọng bước vào.

Dương Thiên mỉm cười:

- Ta nhìn ra trong mắt người có sự không cam lòng cùng hối hận, chẳng lẽ chính bản thân người cũng nghĩ mình đã làm sai.

Vương Liệt đột nhiên tức giận:

- Ta không sai.

Trường thương đập mạnh, không gian từng lớp từng lớp như sóng, lực lượng cuồng bạo khó có thể hình dung hướng về phía Dương Thiên. Kỳ lạ là, Dương Thiên giống như một miếng chiếc cột đá cắm trên biển. Bất kể sóng biển đập mạnh thế nào cũng không mảy may suy chuyển.

Dương Thiên nhàn nhạt nói:

- Người đi sai đường. Không Gian Chi Lực và Thời Gian Chi Lực tu luyện đến cực hạn, dù so sánh với Tiên Lực cũng thua kém không nhiều. Đáng tiếc, người lựa chọn dùng Tiên Lực luyện thể, bước và Bán Tiên, mãi mãi cũng không thể tu luyện đến đại thành.

- Thời gian cũng không còn sớm, bây giờ ta nói nhảm hơi nhiều. Có lẽ là do lâu ngày không gặp lại những đại tu sĩ tại Tiên Giới nên có chút dài dòng. Nên kết thúc thôi.

Theo lời nói của Dương Thiên, từ trong không gian, một đám khí đen nhỏ tràn ra. Khí đen bắt đầu tụ lại một chỗ, hóa thành một cây đinh nhỏ dài chừng 3 đốt ngón tay. Trừ màu sắc đen kịt bên ngoài, cây đinh không có bất kỳ chỗ nào khác biệt.

Một cảm giác nguy hiểm cực độ nổi lên khiến Vương Liệt run rẩy. Kể từ khi hãm xuất hiện trên thế giới này, đây là lần đầu tiên hãm cảm nhận được cái chết gần mình đến mức này. Chiếc đinh bé nhỏ kia dường như có uy lực vô tận, đè nén khiến cho hãm không thể chịu đựng nổi.

Dương Thiên lắc đầu, thất vọng nói:

- Chỉ chút uy áp cũng không chống lại được, còn nói cái gì Vương giả, nực cười.

Dương Thiên cong tay búng nhẹ, chiếc đinh màu đen liền biến mất. Vương Liệt kinh hãi gào to:

- Khôngggg...

Tiếng gào của hắn vừa vang lên liền im bật, trên trán xuất hiện một cái lỗ nhỏ. Từ trong lỗ nhỏ, không có giọt máu nào chảy ra, thay vào đó là hắc khí cuộn cuộn không ngừng. Chỉ trong phút chốc, hắc khí đã hoàn toàn bao phủ Vương Liệt. Vài giây sau, hắc khí mang theo Vương Liệt biến mất, để lại một khoảng không gian u ám.

Dương Thiên nhìn khoảng không trống trải trước mặt, trọng lòng nổi lên một tư vị không rõ. Trước kia, khi Dương Thiên còn là Bán Tiên đỉnh phong, nếu tên này sử dụng Tiên Bảo, Tiên Thể phối hợp với Bản Mệnh Tuyệt Kỹ, nói không chừng có thể cùng hắn đánh qua vài chiêu. Hiện tại, chỉ một đòn đơn giản nhất hắn cũng không thể đỡ được.

Chân Tiên quá mạnh, chính là tồn tại vô địch. Vô địch thường gắn liền với tịch mịch, hắn không còn tìm được niềm vui khi chiến đấu nữa. Àiii, có lẽ Tu Chân Giới thực sự đã không còn thích hợp với ta nữa.

Dương Thiên cảm khái một hồi lâu mới nhìn sang tàn hồn Bách Biến Thần Sư đang bị trói buộc bên cạnh. Lúc này hắn đã dùng Hỗn Độn Khí che dấu khiến cho Vương Liệt không nhìn thấy tên này. Vương Liệt đã chết, Dương Thiên trả lại tự do cho hắn.

Thoát khỏi ràng buộc, tàn hồn Bách Biến Thần Sư hoảng sợ, lắp bắp nói:

- Hỗn Độn Tiên Lực! Người là Bán Tiên hậu kỳ đỉnh phong?

Tu Chân Giả đạt đến Bán Tiên hậu kỳ đỉnh phong Tiên Thể đã hoàn chinh, tùy theo loại Tiên Lực người dùng để luyện ra Tiên Thể, có thể điều động một chút loại Tiên Lực đó. Chính vì điểm này, Bán Tiên hậu kỳ và Bán Tiên hậu kỳ đỉnh phong chênh lệch rất lớn, khiến cho Bách Biến Thần Sư một lòng muốn tiến xa hơn.

Đối với suy đoán của tàn hồn Bách Biến Thần Sư, Dương Thiên từ chối cho ý kiến:

- Mang tin tức trở về cho bản thể của người đi.

Dương Thiên phất tay, tàn hồn Bách Biến Thần Sư liền vỡ vụn. Chợt nhận ra điều gì, vẻ mặt Dương Thiên liền thay đổi:

- Cũng không biết đã trải qua bao nhiêu ngày ở trái đất. Tên khốn Bách Biến Thần Sư kia, lại dám thay đổi thời gian bên trong phong ấn.

Dứt lời, thân ảnh Dương Thiên lập tức biến mất. Ở trong không gian do Bách Biến Thần Sư dùng Tiên Ấn tạo thành, pháp tắc thời gian đã bị thay đổi. Dương Thiên có hơi ham vui nên quên để ý đến điểm này. Bây giờ phát hiện ra khiến hắn có chút hốt hoảng. Nếu như chỉ vài ngày thì cũng thôi, lỡ như vài năm hay vài trăm năm, vậy thì sẽ rất phiền phức a.

Khi ở trong không gian phong ấn, tín hiệu nguy hiểm từ các vòng không thể truyền đến chỗ hắn được. Vòng tay tuy cũng tính là pháp bảo bậc cao, nhưng không gian kia là thứ để phong ấn Bán Tiên kỳ đại năng, nó còn kém nhiều lắm.

...

Tại một nơi rất xa trong Hỏa Tiên Giới, có một tòa cung điện khổng lồ được xây dựng. Trên đỉnh cung điện, một nam nhân trung niên đang nửa ngồi nửa nằm trên giường. Một tay hắn dùng để chống đầu, tay còn lại cầm

một bình rượu, không ngừng đổ vào miệng. Trên trán nam nhân có dính một viên ngọc quý màu trắng xám, tỏa ra khí tức tịch diệt.

Nam nhân vẫn đang mải mê uống thì cả người đột nhiên cứng lại, bình rượu trên tay rơi xuống đất. Một đoạn phim ngắn xuất hiện trong đầu hắn, từng hình ảnh, chi tiết cực kỳ sống động ở góc nhìn thứ nhất, hết như hắn cũng có mặt ở đó.

Vẻ mặt nam nhân lần lượt trải qua các sắc thái vui, phẫn nộ, điên cuồng, cuối cùng là kinh hãi đến tột độ. Hắn lắp bắp:

- Bán Tiên hậu kỳ đỉnh phong? Không đúng, Bán Tiên hậu kỳ đỉnh phong cường ép sử dụng Tiên Lực sẽ rơi vào thời kỳ suy yếu, tên kia dùng Hỗn Động lực giết chết Vương Liệt lại hoàn toàn không có chuyện gì. Hơn nữa, Bán Tiên hậu kỳ đỉnh phong sử dụng Hỗn Động lực cực kỳ hiếm, mỗi một vị đều có danh tiếng vang dội, ta làm sao lại không nhận ra hắn. Chẳng lẽ là...

Gương mặt nam nhân cứng lại, một lúc lâu sau mới phun ra được hai chữ:

- Chân Tiên.

Đáp án này hắn không muốn chấp nhận, nhưng không muốn cũng phải chọn. Ngoài Chân Tiên ra, còn ai có thể cường đại đến mức này.

- Chân Tiên thực sự có tồn tại sao. Ta vẫn tưởng nó chỉ là cảnh giới trong truyền thuyết. Đúng vậy, đã có Bán Tiên, vậy phía trên chắc chắn phải có Chân Tiên.

- Nhưng Chân Tiên trước giờ rất ít khi xuất hiện. Theo như ghi chép còn sót lại, lần gần đây nhất cũng phải hơn 30 vạn năm về trước. Tại sao lần này lại hiện thân, là vì Tiểu Sư sao?

- Tiểu Sư tuy có tiềm năng cực lớn, nhưng cuối cùng cũng chỉ đạt đến Bán Tiên hậu kỳ đỉnh phong, so với Thượng Cổ Thần Thú Vô còn kém nhiều lắm. Rất vô lý a.

Nam nhân nghĩ mãi cũng không đoán ra được, nửa ngày sau hắn mới giật mình thức dậy khỏi dòng suy nghĩ:

- Mặc kệ vì lý do gì, vị Chân Tiên kia đã vì Tiểu Sư mà ra mặt. Tàn hồn khốn kiếp, nói nhiều như vậy, chẳng phải sẽ khiến vị Chân Tiên kia phật lòng sao. Không được, ta phải thả mẹ của nó ra, lỡ như hắn có tìm đến cũng có chỗ dựa vào. Người đâu, khoan đã, để ta đích thân đi thả nàng, thể hiện thành ý, hi vọng nàng nể tình đồng tộc mà bỏ qua.

Nam nhân hoảng sợ đến nói năng lộn xộn. Quyết định xong, hắn lập tức rời khỏi phòng, tiến về phía ngục giam...

...

Dùng tốc độ toàn lực, Dương Thiên rất nhanh đã trở về trái đất. Trước mặt hắn bây giờ là đồng đồ nát do vũ khí nóng phá hoại. Đứng ngay trên vị trí ngôi nhà “cũ” của Lăng Nhã Kỳ, giọng nói Dương Thiên mang theo sát khí mãnh liệt:

- Thần Sư nhất tộc, Bách Biến Thần Sư, nếu như có chuyện gì xảy ra với các nàng, các người cứ chờ bị diệt tộc đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 307: Chiến Tranh

Tức giận qua đi, Dương Thiên dần bình tĩnh trở lại. Hắn chợt nhớ ra một chuyện quan trọng. Các nàng đều có vòng tay của hắn tặng bảo vệ, hắn là không có vấn đề gì. Cảm nhận ấn ký lưu lại trên đó, Dương Thiên nhanh chóng xác định được vị trí của Lăng Nhã Kỳ.

Nhún người một cái, Dương Thiên xuất hiện ngay trước cửa một chiếc thuyền lớn đang lênh đênh trên biển. Chiếc thuyền nhìn qua khá cũ kỹ, loang lổ nhiều vết cháy đen, thậm chí ở phần đuôi còn đang bốc khói nhẹ.

Những người trên thuyền, bất kể là người giàu hay kẻ nghèo đều mặc những bộ quần áo xộc xệch, trên tay cầm một bát thức ăn nhỏ cùng vài ổ bánh mì đã khô cứng. Lăng Nhã Kỳ thì khá hơn một chút, nàng mặc một bộ đồ màu xám, gương mặt mệt mỏi, cố gắng ăn nốt miếng bánh mì còn dang dở.

Trông thấy Lăng Nhã Kỳ, Dương Thiên lập tức đáp xuống. Chưa kịp đi lại gần đã bị một đám người cầm súng từ trong thuyền nhả ra bao vây. Một người đàn ông trung niên, râu quai nón, tai đeo thiết bị truyền tín hiệu, giọng nói ồm ồm:

- Buông tha chống cự, nếu không...

Hắn chưa kịp nói hết câu đã khựng lại, vội vã hét to:

- Máy bay trinh sát, mau tránh.

Mệnh lệnh vừa ra, chiếc thuyền lập tức chuyển hướng, núp ra phía sau hòn đảo nhỏ, tắt toàn bộ động cơ máy móc. Để lại vài người canh giữ Dương Thiên, tất cả những người còn lại nhanh chóng chạy đi, dùng một tấm bạt màu đen, cố gắng kéo nó bao phủ lấy con thuyền.

Nhìn thấy tình cảnh này, Dương Thiên cũng đã đoán ra được phần nào. Hắn liền hướng về phía Lăng Nhã Kỳ bước đến. Những tên kia thấy Dương Thiên có hành động, lập tức nổ súng. Một loạt đạn dài đi qua, Dương Thiên mở bàn tay ra, từng viên từng viên rớt xuống đất. Hắn nhàn nhạt nói:

- Tâm trạng của ta không tốt, các người xuống biển chơi một lát đi.

Vừa dứt lời, đám người đột nhiên bay ngược về phía sau, vừa vịn rơi xuống biển. Đang định đi tiếp, ngay lập tức xuất hiện thêm một đám người cầm súng ngăn cản hắn. Dương Thiên đã không còn kiên nhẫn được nữa, giọng nói lạnh lùng:

- Các người muốn chết.

Ngay thời điểm Dương Thiên chuẩn bị ra tay, một giọng nói êm ái vang lên:

- Khoan đã.

Lăng Nhã Kỳ cố chen qua khỏi đám đông. Vừa nãy, khi tiếng súng nổ lên, nàng đã nhìn thấy Dương Thiên. Chỉ là do quá bất ngờ nên không kịp gọi hắn. Dương Thiên lợi hại đến mức nào Lăng Nhã Kỳ cũng không rõ, nhưng đám người này chắc chắn không phải đối thủ của hắn.

Nghe được tiếng của Lăng Nhã Kỳ, Dương Thiên liền dừng lại. Những người này đều là người bình thường, hắn cũng không muốn làm khó bọn họ. Lăng Nhã Kỳ bước lên, nói với tên râu quai nón kia vài câu gì đó. Tên kia nhìn Dương Thiên với vẻ nghi hoặc rồi ra lệnh cho mọi người vớt những người kia lên, tiếp tục quay lại làm việc.

Những người kia đối với sự xuất hiện bất ngờ của Dương Thiên chỉ tò mò nhìn hẩn trong giây lát rồi quay về chỗ của mình. Đường như bọn họ đã quá mệt mỏi, không còn sức để tâm đến những chuyện khác. Dương Thiên được Lăng Nhã Kỳ dẫn qua một góc của thuyền. Vừa ngồi xuống, Dương Thiên liền hỏi:

- Đã có chuyện gì xảy ra?

Mắt Lăng Nhã Kỳ đã ngấn nước, nước nở nói:

- Người còn dám hỏi, bốn tháng qua người đã đi nơi nào?

Dương Thiên trợn mắt:

- Bốn tháng?

- Người không biết?

Dương Thiên cười làm lành:

- Ta có chút việc gấp không kịp thông báo cho người. Tính chất của công việc này có hơi đặc biệt, ta cũng không biết mình đã tiêu tốn bao nhiêu thời gian. Người mau nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bề ngoài tìm lý do lấp liếm, trong lòng Dương Thiên lại không ngừng chửi rủa con sư tử già kia. Chỉ nói chuyện có vài câu, người có cần thay đổi tỉ lệ thời gian nhiều như vậy hay không?

Dương Thiên cũng không biết, Địa Vương Vương Liệt ở cách nơi giao chiến khá xa, Bách Biến Thần Sư cố ý làm vậy để hẩn đến nơi kịp thời.

Lăng Nhã Kỳ đối với lời giải thích của Dương cũng không truy hỏi gì thêm, nàng ổn định tinh thần, từ từ kể lại:

- Sau khi người rời đi, Tiêu Viễn cũng mất tích. Hắn thủ vai chính trong bộ phim ta đang đóng, đã quay được hơn một phần ba nên không thể thay đổi diễn viên khác. Sau một thời gian, đạo diễn tuyên bố dừng quay. Ta có chút chán nản định trở về nước thì truyền đến một tin tức, Tiêu Viễn chính là cháu ruột của Kim Tinh đại sư.

- Tên thật của Kim Tinh đại sư là Tiêu Bắc. Tiêu Viễn là người thân cuối cùng của hắn. Việc Tiêu Viễn mất tích khiến Tiêu Bắc điên cuồng, công khai thừa nhận thân phận, đồng thời dùng thế lực của mình, bắt buộc tất cả những người có liên quan ở lại, không cho phép bất kỳ ai rời đi.

- Đoàn làm phi bị giữ lại được gần hai tháng thì chiến tranh nổ ra.

Dương E8pVUoe Thiên nhú mày:

- Chiến tranh?

Lăng Nhã Kỳ gật đầu:

- Đúng vậy. Khai chiến rất đột ngột, không có bất kỳ thông báo nào. Hàng loạt các quốc gia tiến hành tấn công lẫn nhau. Nơi này chỉ là một đất nước nhỏ bị cuốn vào vòng chiến. Do là địa điểm trung chuyển lương thực, vũ khí, đạn dược nên đặc biệt bị nhắm đến. Kẻ địch dùng mọi cách cắt đứt mọi phương pháp giao thông liên lạc ở đây.

Lăng Nhã Kỳ nhìn qua một lượt những người trên thuyền:

- Bọn ta phải sống chui nhủi trong những khu nhà ổ chuột ở ngoại thành. Mãi cho đến cách đây vài ngày, nhận được tin sẽ có một đoàn thuyền vận chuyển lương thực đi qua đây, đồng thời cứu vớt những người còn sót lại.

- Một đoàn? Ta thấy quanh đây chỉ có đúng một chiếc thuyền này a.

- Đoàn thuyền tách ra thành nhiều tốp khác nhau đi về nhiều hướng. Ban đầu tốp này bao gồm 5 chiếc, 2 chiếc để chở lương thực, vũ khí, 2 chiếc làm nhiệm vụ bảo vệ, 1 chiếc là chở dân tị nạn. Sau hơn một tuần bị quân địch truy đuổi, chỉ còn chiếc này miễn cưỡng vượt qua được.

Dương Thiên nghe xong toàn bộ câu chuyện, trong lòng bắt đầu suy tính. Chiến tranh đột nhiên nổ ra, chuyện này rất không bình thường. Chẳng lẽ là Ma môn đã chuẩn bị xong, bắt đầu triển khai đại chiến, muốn đánh phủ đầu tứ đại thế lực còn lại. Lời giải thích này khá hợp lý, chỉ có một điểm kỳ lạ. Tuy đã trôi qua bốn tháng, nhưng theo Dương Thiên nhận định, tên Huyết Thần kia tối đa cũng chỉ đủ thời gian để khôi phục, hoàn toàn không thể đột phá Nguyên Anh hậu kỳ. Lẽ nào trong bốn tháng này đã xảy ra sự kiện đặc biệt gì?

Nhắm mắt cảm ứng một chút, Dương Thiên phát hiện Từ Thanh vẫn còn sống. Dương Thiên thở ra một hơi, còn sống là tốt. Chỉ cần hãn chưa chết, Dương Thiên sẽ không cần ra mặt. Hãn đã hứa để tên Huyết Thần kia cho Vương Vận, vẫn nên chờ nàng trở về thì tốt hơn.

Thấy Dương Thiên yên lặng một hồi lâu không nói gì, Lăng Nhã Kỳ lo lắng hỏi:

- Dương Thiên, người đang dấu ta chuyện gì có phải không?

Dương Thiên lắc đầu:

- Không có, ta chỉ đang suy nghĩ, cuộc chiến này đột nhiên diễn ra, rất không hợp lý a.

Lăng Nhã Kỳ thở dài:

- Chuyện này ta cũng rất muốn biết. Nhưng thiết bị liên lạc trên thuyền đều đã bị phá hủy, con thuyền đang mất phương hướng, thức ăn lại dần cạn kiệt, kẻ thù truy đuổi không ngừng. Tình thế của chúng ta lúc này rất xấu a.

- Nhã Kỳ, yên tâm đi. Đã có ta ở đây, không có kẻ nào có thể làm hại được người.

Lăng Nhã Kỳ “ừm” nhẹ một tiếng rồi ngã đầu vào lòng hẳn. Đây là lần đầu tiên nàng chủ động làm vậy. Những ngày qua Lăng Nhã Kỳ thực sự đã rất mệt mỏi, không lúc nào ngủ yên. Mãi cho đến khi Dương Thiên xuất hiện, nội tâm Lăng Nhã Kỳ mới thả lỏng, nhắm mắt liền chìm sâu vào giấc ngủ.

Trên bầu trời, tiếng máy bay trực thăng lần lượt bay qua. Bọn hẳn dường như đã phát hiện ra điều gì đó khác biệt, liên tục bay quanh khu vực này, mãi không chịu rời đi. Tất cả mọi người trên thuyền đồng loạt nắm sát xuống mạn thuyền. Việc này vốn không đem lại nhiều tác dụng, chỉ khiến bọn họ cảm thấy an tâm hơn mà thôi.

Mọi người hồi hộp nín thở, bất ngờ một luồng sáng từ trên cao chiếu xuống. Tiếp theo đó, hàng loạt các luồng sáng tập trung vào thuyền. Chiếc thuyền đang bị bao phủ bởi bọt đen trong chốc lát hiện lên dưới sự chiếu sáng của máy bay trực thăng. Tạo ra một không gian có ánh sáng dịu nhẹ, cách âm, tách biệt với thế giới bên ngoài xong. Dương Thiên lấy từ trong không gian trữ vật ra một cái giường nhỏ, nhẹ nhàng bế Lăng Nhã Kỳ đặt lên giường.

Mọi việc xong xuôi, Dương Thiên rời khỏi không gian cách ly, hai mắt nhìn về đám trực thăng đang chiếu sáng trên cao:

- Các người truy đuổi Nhã Kỳ lâu như vậy, cũng nên trả giá rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 308: Tra Tấn

Ba bốn chiếc trực thăng ở trên cao chiếu đèn xuống, dùng loa phát ra một thứ ngôn ngữ lạ lẫm. Dương Thiên bước đến bên cạnh thuyền trưởng, vỗ nhẹ vai hắn. Thân kinh thuyền trưởng đang căng thẳng đến tột độ, bất ngờ bị người khác vỗ vai liên giật bắn lên, quay lại phía sau. Nhận ra Dương Thiên, hắn dùng tiếng Anh nói bằng giọng tức giận:

- Người muốn gì?

Dương Thiên chẳng để ý đến vẻ mặt tức giận của thuyền trưởng, hắn ngấn đầu nhìn lên trời, giọng nói không chút cảm xúc:

- Bọn hắn đang nói gì?

- Hả?

- Ta hỏi: “Bọn hắn đang nói gì?”.

Thuyền trưởng tức giận, đang định nói: “Việc đó thì liên quan gì đến người?” liền khựng lại. Câu nói chưa kịp bật ra khỏi miệng, một cảm giác nguy hiểm dâng lên trong lòng khiến hắn hoảng sợ, thành thật trả lời:

- Bọn hắn cho chúng ta thời gian 10 phút để tháo bỏ ngực trang, buông vũ khí đầu hàng. Nếu không đồng ý sẽ lập tức tấn công.

Dương Thiên nhếch môi:

- Cho 10 phút? Rất nhân từ a.

- Người nói vậy là có ý gì?

Dương Thiên không trực tiếp trả lời câu hỏi của thuyền trưởng, hần dùng giọng nói như đang ra lệnh:

- Lập tức tháo bỏ bạt đen đang che thuyền lại.

- Chuyện này...

- Chúng ta đã bị phát hiện, thứ này không còn tác dụng gì. Hơn nữa, người cho rằng chiếc thuyền tàn tạ này có thể chống lại mấy chiếc trực thăng chiến đấu trên kia sao?

Thuyền trưởng yên lặng trong giây lát rồi gật đầu, ra hiệu cho những thuyền viên kia gỡ bỏ tấm bạt ra. Những người còn lại ngoan ngoãn làm theo, từ khi bị phát hiện, tâm lý chống cự của bọn họ đã không còn nữa. Nói đùa, một chiếc thuyền nát, vài cây AK có thể đấu với trực thăng chiến đấu được trang bị vũ khí hiện đại sao?

Bạt đen được gỡ bỏ, chiếc thuyền lộ ra dưới ánh đèn của trực thăng. Ánh sáng chói mắt khiến tất cả mọi người trên thuyền nhắm mắt lại. Dương Thiên bước đến gần thuyền trưởng, nói:

- Người có thể thay ta phiên dịch được không?

Thuyền trưởng nghi hoặc:

- Người muốn nói gì với bọn chúng?

- Cứ làm theo lời ta nói là được.

Thuyền trưởng gật đầu, thanh niên lạ mặt này khiến hần có cảm giác rất đáng tin cậy. Không vì cái gì cả, đây là do trực giác của hần mà thôi. Dương Thiên thấy tên kia đồng ý, liền bắt đầu nói:

- Cho các người 5 phút, lập tức rời đi. Ta sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra. Bằng không...

Thuyền trưởng đưa loa lên miệng, theo quán tính lặp lại câu nói. Chưa được nửa câu, hắc đã vội dừng lại, quay sang phía Dương Thiên hét to:

- Người điên rồi.

Dương Thiên lắc đầu:

- Những gì ta nói đều là thật lòng.

- Thật lòng? Sao người không nhìn lại tình cảnh của chúng ta? Lỡ như bọn hắc tức giận nổ súng, chẳng phải mọi người trên thuyền đều sẽ gặp nguy hiểm sao?

Dương Thiên thở dài, lẩm bầm:

- Quả nhiên những chuyện thế này tự mình làm sẽ tốt hơn.

Thuyền trưởng vẫn chưa kịp hiểu câu nói của Dương Thiên có ý gì thì đã có một bàn tay đặt lên đầu hắc. Trong giây lát, đầu óc của thuyền trưởng hoàn toàn trống rỗng, mất đi ý thức.

Vài giây sau, Dương Thiên rất nhanh rút tay ra. Hắc chỉ cần hiểu một chút ngôn ngữ này, vốn không cần đi quá sâu vào ký ức của tên kia. Dương Thiên ngẩng đầu lên trời, nói bằng thứ ngôn ngữ lạ lẫm:

- Cho các người 5 phút, cút. Bằng không đừng trách ta độc ác.

Âm thanh này dùng linh lực để phát ra, trong môi trường có tiếng trực thăng ồn ào, mọi người vẫn có thể nghe rõ từng chữ một. Thuyền trưởng chỉ kịp hét to hai chữ: "Người điên" rồi bỏ chạy. Những thuyền viên cùng hành khách khác cũng vội vã tìm nơi trú ẩn. Trong chốc lát, trên mũi

thuyền chỉ còn lại Dương Thiên đang đứng hiên ngang và Lăng Nhã Kỳ (bị kết giới ấn dấu) nằm ngủ cách đó không xa.

Dương Thiên sờ mũi, bất đắc dĩ nói:

- Các người dù gì cũng là quân lính đã qua huấn luyện, tại sao tố chất tâm lý lại kém như vậy. Kẻ địch còn chưa có động tĩnh gì a.

Chuyện này cũng không trách được bọn họ. mấy ngày lang thang trên biển, điều kiện sinh hoạt khó khăn, lương thực thiếu thốn, lại phải luôn tìm cách tránh né kẻ thù truy đuổi. Ăn không ngon, ngủ không yên, mọi người gần như đã đạt đến cực hạn, bất cứ đả kích nào, dù là nhỏ nhất cũng có thể khiến bọn họ sụp đổ.

Những người trên máy bay trực thăng dường như cũng bị bất ngờ trước câu nói của Dương Thiên. Một hồi sau mới có âm thanh vang xuống:

- Người là thuyền trưởng?

Tình thế đã đến mức này, Dương Thiên cũng không ngại nhận bừa:

- Đúng vậy, chính là ta.

Thuyền trưởng đang bỏ chạy cố nén xúc động lao ra cho Dương Thiên một trận. Tên này quá mức vô sỉ rồi. Nghĩ là vậy nhưng hắn vẫn nhanh chóng chạy xuống, ẩn nấp trong khoang chứa, lờ như đám người kia bất ngờ nổ súng, những ai ở trên mũi thuyền chắc chắn sẽ không toàn mạng.

Những người trên trực thăng nghe được Dương Thiên xác nhận liền phát ra hồi âm, bên trong ẩn chứa uy hiếp:

- Lẽ nào các người còn chưa nhận thức được tình thế hiện tại của mình. Bọn ta rất nể phục ý chí chiến đấu của người. Nhưng người phải nhớ,

chuyện này không chỉ liên quan đến mạng sống của một mình người, mà còn ảnh hưởng đến rất nhiều người vô tội khác.

Dương Thiên hơi ngẩn ra, đám người này hình như có hơi nhân từ quá mức. Chiến tranh đang trong giai đoạn căng thẳng, vốn không nên nhiều lời như vậy mới phải. Bất quá Dương Thiên cũng lười quản chuyện này, thản nhiên nói:

- Sắp hết 5 phút, nếu các người còn chưa đi, vậy thì vĩnh viễn nằm lại tại đây đi.

Đáp lại lời của Dương Thiên, khẩu súng máy gắn ngay dưới trực thăng quay đầu, nhắm thẳng về phía hắn. Dương Thiên mỉm cười:

- Đây là lựa chọn của các người? Không khác lắm so với suy nghĩ của ta.

Súng máy bắt đầu xả đạn, kỳ lạ là nó chỉ bắn vài viên liền dừng lại. Tựa hồ chỉ muốn tiêu diệt một mình Dương Thiên, hạn chế thiệt hại hết mức có thể. Dương Thiên nhìn những viên đạn rơi rớt chung quanh mình, trong lòng nổi lên suy đoán:

- Lẽ nào bọn hắn đang nhắm đến thứ gì đó trên thuyền?

Trong khi suy nghĩ, xung quanh người Dương Thiên xuất hiện vài tia kiếm khí trong suốt. Kiếm khí ngưng hình, lập tức phóng thẳng về phía những chiếc trực thăng trên cao. Tiếng kim loại bị cắt đứt rất ngọt, từng chiếc trực thăng bị kiếm khí cắt thành 2 mảnh, rơi xuống một đoạn rồi nổ tung.

Mọi người trên thuyền hoảng sợ, cố nép mình xuống sát mặt thuyền, bịt chặt hai tai lại, hét to. Nhiều chiếc trực thăng đồng loạt nổ, sức công phá rất lớn, nhưng không có bất kỳ mảnh vụn hay ngọn lửa nào rơi vào thuyền. Lúc này, Dương Thiên đang nắm lấy cổ áo một tên mặc áo quân đội có ký hiệu đặc biệt, nhắc bóng hắn lên cao, cười nói:

- Thế nào, khung cảnh rất hoành tráng có phải không?

Mọi chuyện diễn ra quá bất ngờ, vài giây trước hắn còn ở trên trực thăng ra lệnh nổ súng, vài giây sau đã bị một nam nhân lạ mặt khống chế. Còn trực thăng thì từng chiếc từng chiếc đang nổ tung ngay trên đầu hắn. Khó từ nào có thể miêu tả tâm trạng kinh hãi của tên sĩ quan kia.

Tiếng nổ vang lên một hồi lâu rồi kết thúc, các mảnh vỡ rơi xuống biển, tiếp tục bốc cháy sáng cả một vùng. Dương Thiên tiện tay ném tên sĩ quan kia qua một bên, lạnh lùng nói:

- Các người muốn tìm thứ gì trên thuyền?

Bị ngã đau, tên sĩ quan xoa xoa cơ thể, còn chưa kịp định thần lại. Dương Thiên tiến lại gần, vẻ mặt hung ác:

- Mau nói.

Tên sĩ quan hoảng sợ:

- Người, người... muốn gì.

- Ta muốn biết mục đích của các người.

Hai mắt tên sĩ quan đảo nhanh:

- Bọn ta được lệnh đuổi theo chiếc thuyền cứu viện này, bắt lấy hành khách làm con tin để đòi tiền chuộc.

- Chỉ đơn giản như vậy?

- Đúng... Aaaaa.

Một tiếng rắc vang lên, tên sĩ quan chưa kịp nói đã hét to, chân của Dương Thiên đang giẫm lên chân của hắn. Dương Thiên tỏ vẻ vô tội, rút

chân RavpU9Z ra, gãi đầu nói:

- Thật xin lỗi, đôi khi ta xúc động hơi quá, không tự làm chủ được bản thân. Đặc biệt là với những kẻ dối trá. Người xem...

Tên sĩ quan hai tay ôm chân, người cong lại như một con tôm luộc, mồ hôi trên trán chảy dài, gian nan phản bác:

- Những gì ta nói đều là sự thật... Aaaaa.

Lại một tiếng rắc nữa phát ra, chân còn lại của tên sĩ quan thiếu chút nữa bị Dương Thiên cắt đứt. Hắn thở dài:

- Chẳng lẽ khi người còn nhỏ, cô giáo của người không dạy rằng nói dối là rất xấu hay sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 309: Lăng Bách

Xương ở hai chân hoàn toàn vỡ nát, một chân thậm chí suýt đứt làm đôi, đau đớn khiến tên sĩ quan muốn ngất đi. Dương Thiên dùng một đạo Thanh Tâm Chú giữ cho hắn tỉnh táo, cười nói:

- Thế nào, đã thật thà hơn một chút hay chưa?

Nụ cười của Dương Thiên rơi vào mắt tên sĩ quan run lên:

- Người mau giết ta đi.

Dương Thiên lắc đầu:

- Cứng đầu khó bảo. Vốn định cho người một cơ hội, người đã không biết nắm lấy, vậy cũng đừng trách ta độc ác.

Lời nói xong, tay phải Dương Thiên đặt lên đầu sĩ quan, trực tiếp sử dụng Sưu Hồn Thuật. Mắt tên sĩ quan nhắm nheo, khô quắt như thân cây bị hút hết nước. Hai mắt gần như lòi ra, tràn đầy tơ máu, nhìn qua rất rợn người.

Sưu Hồn thành công, Dương Thiên tiện tay vứt xác tên sĩ quan xuống biển. Tin tức thu được đủ để giải quyết thắc mắc của hắn. Tất cả đều là vì tên Kim Tinh đại sư kia.

Kim Tinh đại sư dùng quyền lực của mình giữ tất cả những người có liên quan đến Tiêu Viễn ở lại đây, chính bản thân hắn cũng tham gia điều tra chuyện này. Có điều, chiến tranh ập đến quá bất ngờ, Kim Tinh đại sư trở

tay không kịp, vội vã mang theo thuộc hạ bỏ trốn. Do thời gian hạn chế, vẫn còn vài món hàng có giá trị rất cao, thậm chí là đồ vật dùng để đấu giá chưa kịp chuyển cho chủ nhân không thể mang đi được. Kim Tinh đại sư đã đem chúng rải rác ở nhiều nơi, cất dấu cẩn thận. Việc này giúp hãn phân tán rủi ro, lỡ như có bị mất mát vài món thì vẫn nằm trong sức chịu đựng của hãn.

Không biết vì nguyên nhân gì, tin tức này bị lọt ra bên ngoài. Lãnh đạo cấp cao lập tức phái quân đội đến đây, trên danh nghĩa cứu viện người bị nạn để tìm kiếm số bảo vật kia. Trong chiến tranh, tiền bạc là thứ cực kỳ quan trọng. Những bảo vật kia tổng trị giá ước đoán lên đến gần 50 tỷ USD, giá trị rất lớn. Không may cho bọn hãn, kẻ địch cũng có được thông tin này, nhanh chóng phái người đuổi theo, giành lại số bảo vật.

Những chuyện này không liên quan gì đến Dương Thiên, hãn đối với thứ gọi là bảo vật kia không có chút hứng thú. Thần thức đảo qua, Dương Thiên phát hiện phần lớn những hành khách đang co rúc dưới khoang chứa hàng. Một vài thuyền viên đang trấn an họ, phần lớn những tên còn lại lén lút vận chuyển những chiếc rương nhỏ bằng gỗ lên một chiếc tàu ngầm cỡ nhỏ, đặt ngay ở khoang dưới cùng.

Đám người này chuẩn bị bỏ trốn.

Nhìn hành động của bọn hãn, Dương Thiên có thể dễ dàng đoán ra được việc này. Bọn hãn bỏ lại những món bảo vật lớn, chỉ giữ lại những thứ nhỏ nhẹ, ý đồ yên lặng trốn đi. Quyết định này không sai, chỉ là, Dương Thiên không thích.

Gần mười thuyền viên, trên tay mỗi người là một chiếc rương gỗ nhỏ, cẩn thận đặt lên tàu. Thuyền trưởng kiểm tra số bảo vật, xác định chúng vẫn an toàn liền gật đầu:

- Rất tốt, hiện tại ta mang theo những thứ này rời đi. Lát nữa kẻ địch đánh đến, các người theo lối thoát hiểm đằng kia, cố gắng bơi về hòn đảo bên cạnh lẩn trốn. Chờ ta trở về sẽ báo cáo lên trên cho người đến chi viện.

Một thuyền viên vội hỏi:

- Thuyền trưởng, vậy còn những người bị nạn kia...

Thuyền trưởng lắc đầu:

- Hiện tại không là được nhiều như vậy. Kẻ địch sẽ bắt giữ họ làm con tin để tống tiền, hẳn là không có nguy hiểm gì.

Thuyền trưởng nói vậy chỉ để mọi người yên lòng mà thôi. Chiến tranh vốn khắc nghiệt, ai biết bọn hắn sẽ làm gì những con tin kia. Có lẽ mọi người đều hiểu chuyện này nên không có ai hỏi thêm gì nữa. Thuyền trưởng dặn dò vài câu rồi xoay người đi lên tàu. Khi hắn còn cách cửa tàu vài bước chân liền nghe phía sau phát ra âm thanh:

- Người là thuyền trưởng mà lại bỏ mặc mọi người chạy trốn, không thấy mất mặt hay sao?

Thuyền trưởng giật mình, quay người nhìn lại phía sau, hai mắt sợ hãi trừng to. Những thuyền viên kia cũng có cùng biểu lộ. Điều này khiến Dương Thiên có chút bất đắc dĩ:

- Ta biết mình rất soái, nhưng các người đều là nam nhân, không nên...

Thuyền trưởng không để ý đến câu nói đùa của Dương Thiên, hắn lắp bắp:

- Người, người... còn sống?

Dương Thiên đáp:

- Hối thừa, ta đang đứng ở đây, chẳng lẽ là hồn ma.

- Nhưng vừa nãy...

Dương Thiên phát tay:

- Vài chiếc máy bay trực thăng mà thôi, không có gì đặc biệt.

Trong lúc mọi người còn chưa hết kinh ngạc, Dương Thiên búng tay một cái. Gần mười chiếc rương gỗ nhỏ xếp thành một chồng, nhẹ nhàng rơi trên tay hắn.

- Ta sẽ lấy những thứ này, coi như là lợi tức. Kẻ địch đã giải quyết xong, các người tiếp tục việc của mình đi, ta đưa Nhã Kỳ đi trước.

Dương Thiên đang định xoay người rời đi, thuyền trưởng đã vội gọi lại:

- Khoan đã.

Dương Thiên tỏ vẻ không kiên nhẫn:

- Còn có việc?

Thuyền trưởng hơi khựng lại, vài giây sau, trên mặt hắn hiện lên vẻ quyết tâm, gằn giọng:

- Ta biết người rất lợi hại. Thứ người sử dụng vừa rồi rất có thể là khí công ở trong truyền thuyết. Bọn ta không phải đối thủ của người. Nhưng những thứ này rất quan trọng, bọn ta không thể để người mang chúng rời đi.

Dương Thiên nhìn vài chiếc rương đang ở trên tay mình, cười nói:

- Rất quan trọng sao?

Thuyền trưởng gật đầu:

- Phải.

Dương Thiên cong tay búng 1 cái, từng chiếc rương xếp thành một hàng rơi xuống đất.

- Đưa những người kia trở về nhà an toàn, chúng sẽ là của người.

Dứt lời, Dương Thiên bước ra khỏi cửa khoang, biến mất không dấu vết. Những người còn lại nhìn nhau, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra. Thuyền trưởng bước lại gần một cái rương, dùng hai tay cẩn thận nâng nó lên. Bất kể hấn dùng bao nhiêu sức, cái rương vẫn không nhúc nhích chút nào, dường như bị gắn chặt với đáy thuyền.

Những thuyền viên xung quanh chạy đến, dùng hết sức nhưng cũng chỉ đạt được kết quả tương tự. Một người hỏi:

- Thuyền trưởng, phải làm gì bây giờ?

Thuyền trưởng thở dài:

- Người không nghe hấn nói sao, đưa những người kia trở về an toàn, chúng ta sẽ lấy lại được những bảo vật này.

- Những lời hấn nói đáng tin sao?

- Dùng vũ khí sẽ khiến bảo vật bị hư hỏng. Người còn có cách gì khác?

- Ta...

Thuyền trưởng nhìn về phía cửa khoang, tôn kính nói:

- Thần nhân a.

Trở lại chỗ mũi thuyền, Dương Thiên đưa tay vuốt tóc Lăng Nhã Kỳ, ánh mắt nhu hòa nói:

- Nhã Kỳ, mấy ngày qua vất vả cho người rồi. Chúng ta trở về thôi.

...

Trong phòng khách Lăng gia, một người đàn ông trung niên vẻ mặt lo lắng đang đi qua đi lại. Ngồi bên cạnh hắn là ba người, hai nam một nữ. Một hồi lâu sau, cuối cùng cũng có người lên tiếng:

- Tổng giám đốc, người yên tâm đi. Ta nghe nói chính phủ nước X đã phái thuyền viện trợ đến đó, tin rằng Nhã Kỳ sẽ không có việc gì.

Câu nói này không khiến Lăng Bách cảm thấy khá hơn, hắn trầm giọng:

- Đã lâu như vậy vẫn không có chút tin tức gì, người nói ta làm sao yên tâm được.

Nữ nhân duy nhất lên tiếng:

- Tổng giám đốc, việc này người có lo lắng cũng không có ích gì. Trước mắt còn rất nhiều việc cần người giải quyết. Chiến tranh đột ngột xảy ra ở nhiều nơi, ảnh hưởng rất lớn đến nền kinh tế thế giới. Nguồn cung cấp nguyên liệu và đầu ra sản phẩm của chúng ta cũng đang gặp khó khăn. Phải mau chóng tìm các đối tác và thị trường mới...

Nữ nhân chưa nói hết câu, Lăng Bách đã đập mạnh tay lên bàn khiến nàng im bật.

- Tiền, tiền. Các người lúc nào cũng chỉ nghĩ đến tiền. Mạng sống con gái ta đang gặp nguy hiểm, tiền có thể giải quyết được sao?

- Nhưng...

- Cút, cả ba người các VJRhQ6d người mau cút đi cho ta.

Ba người nhìn nhau, bất đắc dĩ ra về. Tâm trạng Lăng Bách không tốt, có nói nhiều thêm cũng vô dụng. Trên thực tế, bọn họ nói không hề sai. Nơi đó đang có chiến tranh, tình hình căng thẳng, bọn hắn ở cách đó quá xa, có lo lắng hơn nữa cũng vô ích.

Chờ ba người về xong, Lăng Bách ngồi bệch xuống ghế, mắt nhìn lên trần nhà, tự nói:

- Nhã Kỳ, hi vọng là con vẫn bình an.

Những ngày qua với hắn thực sự quá mệt mỏi. Vừa làm việc, vừa suy nghĩ lo lắng cho Lăng Nhã Kỳ. Lăng Bách một tay chống cằm, ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Đang trong cơn mộng mị, một tiếng "âm" nhỏ đột nhiên vang lên khiến Lăng Bách giật mình. Khi hắn quay lại phía sau liền trông thấy một thanh niên đang đứng cạnh một cái giường lớn. Thanh niên nhìn quanh căn phòng, cuối cùng mới chú ý đến Lăng Bách đang ngồi gần đó.

- Đây có phải là nhà của Nhã Kỳ hay không?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 310: Ta Là Bạn Trai Của Nàng

Do bị đầu giường che mắt, Lăng Bách không nhìn thấy được người đang nằm trên giường. Hắn cố dấu sự ngạc nhiên trong lòng, bình thản hỏi:

- Đúng vậy, người là? Tại sao lại vào được đây?

Vừa nói, Lăng Bách vừa đánh mắt qua chỗ cái giường lớn, ý muốn biết Dương Thiên mang nó vào đây bằng cách nào. Dương Thiên thì không để ý đến câu hỏi kia, hắn gật đầu nói:

- Đúng nơi là tốt rồi. Ta là Dương Thiên.

Khi này hắn có ghé qua chỗ Sở Từ một lát để hỏi thăm địa chỉ Lăng gia. May mắn không bị lạc đường a.

Lăng Bách hơi ngờ ngợ, dường như hắn đã từng nghe thấy cái tên này ở đâu đó. Chỉ là trong lúc nhất thời không nhớ ra được. Dương Thiên thấy vậy liền nói:

- Người là cha của Nhã Kỳ?

- Nhã Kỳ? Lăng Nhã Kỳ? Không sai, ta là cha của nàng.

- A, vậy để ta tự giới thiệu thêm một chút, ta là bạn trai của Nhã Kỳ. Ừm, tương lai sẽ là con rể của người.

- Cái gì?

Lăng Bách há hốc mồm, biến cố này quá đột ngột, hắn không kịp phản ứng lại. Dương Thiên bất mãn nói:

- Cần gì phải làm vẻ mặt đó. Chẳng lẽ Nhã Kỳ chưa từng nhắc về ta trước mặt người sao? Đúng rồi, chiếc vòng mà người nói là hàng vỉa hè kia chính là ta tặng cho nàng.

Lăng Bách cau mày suy nghĩ, vài phút sau mới trả lời:

- Nhã Kỳ có kể cho ta nghe về một người bạn tên là Dương Thiên. Nghe nói người chính là người đã trợ giúp Tiêu Chính Long giành lấy thế lực hắc đạo ba tỉnh phía Nam. Người chính là tên Dương Thiên đó?

Dương Thiên nhún vai:

- Ngoài ta ra, chẳng lẽ còn người nào khác gọi là Dương Thiên sao?

Lăng Bách lắc đầu:

- Không có, chỉ là ta nghe Nhã Kỳ nói các người là bạn bè thông thường, còn chưa đến mức thân thiết. Về phần bạn trai thì có hơi...

Dương Thiên méo mặt:

- Đó là trước kia, bây giờ đã khác rồi. Người không biết thời gian có thể thay đổi rất nhiều thứ sao?

- Nhưng...

Để tránh lộ ra sơ hở, Dương Thiên vội ngắt lời hắn:

- Được rồi. Lần này ta đưa Nhã Kỳ trở về...

- Nhã Kỳ!

Dương Thiên chưa kịp nói hết câu, Lăng Bách đã lao đến chỗ hắn. Nhìn thấy Lăng Nhã Kỳ đang ngon giấc trên giường, trên đôi mắt già nua của hắn đã rướm lệ. Dương Thiên nghi hoặc:

- Đừng nói với ta là từ này đến giờ người không nhìn thấy người nằm trên giường là Nhã Kỳ.

Lăng Bách không chú ý đến câu nói của Dương Thiên. Hắn chậm rãi ngồi xuống cạnh giường, đưa tay vén tóc Lăng Nhã Kỳ, không nỡ đánh thức nàng. Hành động giống như Dương Thiên nhưng lại mang ý vị khác nhau. Hiểu được phần nào tâm trạng của người làm cha kia, Dương Thiên cũng không quấy rầy hắn, đi lại ghế sa lông, rót một tách trà, thông thả uống.

Một lúc lâu sau, Lăng Bách mới quay lại ngồi đối diện với Dương Thiên, giọng nói nghẹn ngào:

- Cảm ơn người.

Dương Thiên lắc đầu:

- Bảo vệ nàng là trách nhiệm của ta, người không cần cảm ơn.

- Dù sao đi nữa, ta vẫn phải cảm ơn người.

- Người... Àiii, tùy người. Đúng rồi, ta có một chuyện muốn hỏi.

Lăng Bách đã ổn định tâm trạng, thoải mái nói:

- Được.

- Lăng gia của người cũng tính là phú hào, tại sao Nhã Kỳ lại phải vất vả chạy ra nước ngoài làm diễn viên. Nếu chỉ là vì đam mê, ở trong nước cũng có thể thực hiện a.

Lăng Bách nhấp một ngụm trà, cười khố:

- Mẹ của Nhã Kỳ trước kia là một diễn viên, ca sĩ nổi tiếng, sau khi lấy ta, nàng đã bỏ nghề, tập trung chăm lo cho gia đình. Tuy vậy, đam mê được xuất hiện trên ZBPj18N màn ảnh của nàng chưa bao giờ tắt. Đam mê đó cũng đã ảnh hưởng sang Nhã Kỳ.

- Khi Nhã Kỳ vào lớp 3, mẹ của nàng đã qua đời vì bệnh. Để tiếp tục thực hiện ước mơ của mẹ, Nhã Kỳ đã quyết định trở thành ca sĩ, diễn viên nổi tiếng trên toàn thế giới. Nếu chỉ ở trong nước thì không thể thực hiện giấc mơ này.

Dương Thiên tỏ vẻ đã hiểu:

- Ta đã biết. Bất quá tình hình thế giới lúc này không được ổn. Người nhất định không được để nàng xuất ngoại.

Lăng Bách gật đầu:

- Điểm này ta hiểu rõ.

Dương Thiên tiếp:

- Bất quá, mong muốn của nàng vẫn có thể thực hiện được.

Lăng Bách ngạc nhiên:

- Người nói vậy là có ý gì?

Dương Thiên lấy từ trong người một tờ giấy, phía trên có ghi một dãy số. Hắn đẩy tờ giấy về phía trước mặt Lăng Bách:

- Gọi cho số điện thoại này, hắn sẽ thực hiện mọi yêu cầu của ngươi. Từ việc dựng phim trường, thuê đạo diễn, diễn viên nổi tiếng, kịch bản tốt nhất... Tất cả đều không thành vấn đề.

Lăng Bách không vội cầm lấy tờ giấy trên bàn, hần nhìn Dương Thiên với ánh mắt dè chừng:

- Những gì người vừa nói đều là thật.
- Chẳng phải thử là sẽ biết sao.
- Người đến cùng là ai?

Dương Thiên giả vờ không hiểu:

- Không phải lúc này đã nói rồi sao, ta là Dương Thiên.

Lăng Bách tức giận:

- Ta không hỏi tên của người.
- Ta là bạn trai của Nhã Kỳ.
- Cái khác.
- Ta là con rể tương lai của người.
- Ta xxx...

Lăng Bách thiếu chút nữa phát điên, hần hít sâu một hơi giữ bình tĩnh rồi nói:

- Nếu người không muốn nói ta cũng sẽ không ép buộc. Chỉ cần số điện thoại này là thật, mọi chuyện ta sẽ thay Nhã Kỳ lo liệu.

Dương Thiên hài lòng:

- Vậy là được rồi. Ta còn có vài việc phải giải quyết, đi trước.

Vừa dứt câu, Dương Thiên liền đứng dậy đi ra cửa. Lăng Bách vội vả gọi theo:

- Khoan đã.

Dương Thiên quay đầu lại:

- Còn có chuyện gì?

- Người đã cứu Nhã Kỳ, ít nhất cũng nên ở lại ăn một bữa để thể hiện sự biết ơn của bọn ta.

Dương Thiên suy nghĩ một lát liền từ chối:

- Không cần, sau này còn có cơ hội. Gặp lại sau.

Nói xong, Dương Thiên liền đi nhanh ra cửa, biến mất khỏi tầm mắt của Lăng Bách. Ăn một bữa cơm cũng không phải vấn đề gì lớn, nhưng Dương Thiên thực sự có rất nhiều việc quan trọng cần làm. Theo như kế hoạch thảo luận với Lý Bàn, hãn vốn chỉ biến mất trong vòng 1 tháng. Hiện tại một hơi liền đi biệt tăm 4 tháng, không biết tên Bàn tử kia có thay hãn giải quyết đồng rắc rối này hay không.

Hơn 1 tiếng sau, Lăng Nhã Kỳ mới thức dậy. Hai mắt còn chưa mở hẳn ra, cảm thấy có người đang nắm lấy tay mình, Lăng Nhã Kỳ khẽ hô nhỏ:

- Dương Thiên.

Lăng Bách bật cười:

- Nhã Kỳ, là ta. Không phải Dương Thiên a.

Nghe được giọng nói quen thuộc, hai mắt Lăng Nhã Kỳ mở to, kinh ngạc nói:

- Cha, tại sao người lại ở đây?

Lăng Bách nói:

- Đây là nhà của ta, ta không ở đây thì ở đâu.

- Nhà?

Lăng Nhã Kỳ nhìn quanh, xác định mình đúng là đang ở nhà liền đưa tay lên bóp trán. Nàng nhớ mình rõ ràng đang ở trên biển, bị kẻ địch truy đuổi, sau đó thì Dương Thiên đến. Lẽ nào tất cả chỉ là một giấc mơ. Không đúng, giấc mơ không thể nào chân thực như vậy.

Nuôi nấng Lăng Nhã Kỳ từ nhỏ, người làm cha như Lăng Bách dễ dàng đoán được nàng đang nghĩ gì. Hắn cười nói:

- Là một thanh niên tên Dương Thiên đưa người về đây.

Lăng Nhã Kỳ giật mình, nắm lấy tay Lăng Bách:

- Hắn đang ở đâu?

Lăng Bách trong lòng có chút khó chịu. Chăm sóc nàng hai mươi mấy năm, vừa tỉnh dậy đã hỏi đến tình nhân mà bỏ qua cha. Tục ngữ nói: "con gái lớn không giữ được" quả không sai.

Lăng Nhã Kỳ sốt ruột:

- Cha, sao người không nói gì.

Lăng Bách liền đáp:

- Hắn nói có việc quan trọng phải đi trước, sau này sẽ trở lại thăm người.

Hai mắt Lăng Nhã Kỳ hiện lên chút mất mát, buồn bã:

- Đi rồi sao.

Thấy con gái không vui, Lăng Bách liền nói:

- Hắn cùng ta có trò chuyện vài câu, hắn nói là...

- Hắn nói gì?

Lăng Bách giả vờ cau mày:

- Trong nhất thời không nhớ ra được.

Lăng Nhã Kỳ nắm lấy tay của Lăng Bách, làm nũng:

- Cha, người mau nhớ ra đi.

Lăng Bách méo mặt:

- Ta nhớ ra rồi. Hắn nói hắn tên là Dương Thiên, là bạn trai của người, con rể tương lai của ta. Còn có...

Lăng Bách chưa kịp nói hết câu, hai má Lăng Nhã Kỳ đã đỏ bừng, sẵn giọng:

- Nói bậy.

Lăng Bách cố giải thích:

- Là hắn nói...

- Cha, ta có hơi mệt. Gặp lại sau.

Lăng Nhã Kỳ tìm một lý do, vội dấu gương mặt nóng bừng, chạy nhanh vào phòng. Lăng Bách nhìn theo bóng nàng, thở dài:

- Dương Thiên, cái này coi như là trả ơn người vì đã cứu Nhã Kỳ đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 311: Diệu Kế

Rời khỏi Lăng gia, Dương Thiên trước tiên ghé qua chỗ Hoa Thi Âm, hướng dẫn nàng tu luyện. Do tư chất quá kém, dù có sự trợ giúp của một lượng lớn đan dược, hiện tại Hoa Thi Âm cũng chỉ miễn cưỡng đạt đến Luyện Khí sơ kỳ. Dương Thiên cũng không quá bất ngờ, hẳn dành thời gian một ngày giúp nàng giải đáp vướng mắc (đồng thời làm vài việc mờ ám khác).

Tiếp theo, Dương Thiên đến nhà Bạch Khiết. Nàng tất nhiên rất vui mừng, thậm chí bỏ cả buổi học trên lớp, cùng Dương Thiên đi chơi hết một ngày. Rồi đi mới là phần khó khăn nhất, một thời gian dài mới gặp lại, Bạch Khiết đương nhiên sẽ không dễ dàng để hắn đi. Tốn không ít công phu mồm mép cùng hứa hẹn, cuối cùng Bạch Khiết cũng không tiếp tục làm khó hắn nữa.

Dương Thiên cũng định cho Bạch Khiết biết về những nữ nhân khác. Nhưng Hoa Thi Âm đã phản đối, nói hãy để mọi chuyện cho nàng giải quyết. Dương Thiên đối với đề nghị này của nàng rất vui mừng. Nếu như nữ nhân nào cũng có suy nghĩ như Hoa Thi Âm, hẳn cần gì phải vất vả như thế này.

Lo liệu mọi việc ở kinh thành xong, Dương Thiên trở về Thanh Lâm quận. Để tránh bị người khác phát hiện, hắn không trở về nhà mà trực tiếp tìm đến chỗ của Lý Bàn. Gọi cho Tiêu Chính Long hỏi thăm vài câu, Dương Thiên rất nhanh tìm được nhà mới của Lý Bàn.

Đứng trước căn biệt thự tại trung tâm Thanh Lâm quận, Dương Thiên lắc đầu ngao ngán:

- Tên Bàn tử này thật là biết cách hưởng thụ a.

Biệt thự ngay tại trung tâm, mỗi căn rẻ nhất cũng vài chục triệu, hơn nữa không phải có tiền là mua được. Lý Bàn có 100 triệu USD Dương Thiên để lại, cộng thêm tấm lệnh bài kia, cũng không phải việc gì quá khó khăn.

Trong nhà lúc này không có ai, Dương Thiên đoán Lý Bàn cùng Lý Vũ đều đã đi học. Lý Bàn là hacker, hẳn có đam mê rất lớn với đồ công nghệ cao. Tài chính đã có Dương Thiên ủng hộ, tên này rất nhanh mua rất nhiều máy tính, phần mềm, thiết bị hiện tại bày biện khắp nơi trong phòng. Nhìn các thiết bị bày la liệt, Dương Thiên tiện tay lấy một cái laptop Lý Bàn đặt trong phòng khách để chơi game.

Thua liên tục hai trận, Dương Thiên chán nản tắt máy, lấy từ trong tủ lạnh ra ít đồ ăn, thức uống rồi mở đĩa phim ra xem. Một hồi lâu sau, bên ngoài vang lên giọng nói của Lý Bàn cùng tiếng cười khúc khích của Lý Vũ.

Hai người vừa mở cửa bước vào trong nhà đã vội dừng lại. Lý Bàn ra dáng nam nhân, một tay ngăn Lý Vũ lại, tay còn lại nhặt lấy ống sắt đặt ngay gần cửa, từng bước thận trọng đi vào trong. Lý Vũ đang định nói gì thì bị Lý Bàn ra hiệu im lặng, hẳn nói khẽ:

- Có trộm.

Lý Vũ gật đầu, lui nhẹ về phía sau. Nàng là Tu Chân giả, theo lý thuyết mạnh hơn Lý Bàn nhiều lần, nhưng cảm giác được đứng sau nam nhân của mình, được hắn che chở thực sự rất tuyệt. Một hỏa cầu nho nhỏ hình thành trong tay Lý Vũ, nếu có biến nàng lập tức sẽ ra tay.

Hai người một trước một sau, nín thở đi vào. Dương Thiên đã sớm phát hiện ra hành động của hai người. Hắn không lên tiếng, cả người dựa vào ghế sa lông, quay mặt về hướng ngược lại. Lý Bàn chậm rãi tiếng lại gần, thấy khoảng cách phù hợp liền nhảy lên, ống sắt trong tay nện thẳng vào đầu Dương Thiên.

Ống sắt còn cách đầu Dương Thiên vài cm liền bị một cỗ lực lượng vô hình dừng lại, cả người Lý Bàn bị treo lơ lửng giữa không trung. Dương Thiên xoay ghế, đối diện với Lý Bàn, cười như không cười:

- Bàn từ, lâu ngày không gặp, có phải người đang thèm ăn đòn hay không?

Lý Bàn hai mắt tròn to, lắp bắp:

- Dương, Dương Thiên.

Dương Thiên chống hai tay vào thành ghế, đứng dậy trước mặt Lý Bàn:

- Có ý đồ đánh lén ta, thử nói xem ta phải xử lý người như thế nào?

Lý Bàn khóc không ra nước mắt:

- Dương Thiên, đây là nhà của ta a. Người không nói một tiếng đột nhập, ta dĩ nhiên sẽ cho là có trộm.

- Có tên trộm nào phong lưu anh tuấn như ta sao?

Mặt Lý Bàn đen lại, hắn chỉ nhìn thấy từ phía sau, làm sao thấy rõ được mặt của Dương Thiên. Hơn nữa, tên này làm gì có chỗ nào phong lưu anh tuấn. Bất quá, Lý Bàn vẫn không nói ra suy nghĩ của mình, ngoan ngoãn gật đầu:

- Là do mắt của ta kém, nhìn không rõ.

- Ha ha.

Lý Vũ một bên đã nhin không được nữa, cười ra thành tiếng. Bị nữ nhân chế nhạo, Dương Thiên cũng không tiếp tục đùa giỡn nữa, hắt thở Lý Bàn xuống đất, đi lại ngồi xuống ghế:

- Bàn tử, lại đây nói chuyện riêng một chút đi.

Lý Bàn rất nhanh hiểu ý, quay lại nói với Lý Vũ:

- Tiểu Vũ, ta và Dương Thiên có chuyện riêng cần bàn. Người...

Lý Vũ gật đầu, cầm lấy cặp sách của hai người đi lên lầu. Dương Thiên đứng lên một kết giới cách âm, mặt mày nghiêm trọng hỏi:

- Kế hoạch diễn ra thế nào?

Nghe đến hai từ "kế hoạch", Lý Bàn như muốn nhảy dựng lên, tức giận nói:

- Người còn dám nhắc đến kế hoạch, rõ ràng đã nói trước chỉ bỏ đi 1 tháng. Người liền bỏ đi một mạch 4 tháng. Người có biết hay không, những ngày qua ta sống rất khổ, liên tục bị khủng bố tinh thần, ngay cả...

Biết tên Lý Bàn đang giở trò kế khổ để trục lợi, Dương Thiên liền ngăn hắt lại:

- Dừng, ta thấy người đang sống rất vui vẻ, làm gì có chỗ nào khổ sở.

Lý Bàn thở dài:

- Là người không biết thôi. Chỉ có ở nhà ta mới được bình yên, mỗi khi lên trường đều bị các nàng ép cung. May mắn có tiểu Vũ giúp ta giảm nhẹ áp lực. Người không biết, tháng trước ta đã nghĩ học gần 10 ngày để khôi phục tinh thần.

Dương Thiên méo mặt:

- Nói vào việc chính đi.

Lý Bàn vẫn diễn sâu:

- Ta...

- Đã biết, chỉ cần người làm tốt, ta sẽ trả công xứng đáng.

Thái độ của Lý Bàn lập tức thay đổi 180 độ, hiện rõ bản chất gian thương. Hắn vỗ ngực tự hào nói:

- Tuy người biến mất một thời gian dài đã làm đảo lộn kế hoạch, nhưng bằng vào tài trí của ta và nguồn trợ lực người để lại. Ta đã... Aaa.

Lý Bàn ôm ngực hét to, Dương Thiên cố nhịn cảm xúc muốn cho tên trước mặt một trận. Hắn gằn giọng:

- Nói điểm chính.

Lý Bàn một tay xoa ngực, rên rỉ:

- Một bài văn hoàn chỉnh cần có mở bài, thân bài, kết bài. Người phải nghe ta nói hết a.

Dương Thiên xoa năm đấm:

- Nếu người còn nhiều lời nữa thì đừng trách ta độc ác.

Nhìn dáng vẻ hung ác của Dương Thiên, Lý Bàn không dám vòng vo nữa. Tên này rất ưa bạo lực, lỡ như hắn thực sự ra tay...

- Sau khi người rời đi, các nàng liền dùng toàn bộ thể lực của mình tìm kiếm người. Do có cùng mục tiêu nên quan hệ của các nàng đã cải thiện không ít. Ta cho Tiêu Chính Long phối hợp với Lý gia ở trong bóng tối âm

thầm giở trò, khiến các nàng gặp nhiều khó khăn. Sau đó làm người dấu mặt, thay các nàng giải quyết mọi chuyện. Tất nhiên, ta giả vờ sơ hở để lộ nhiều dấu vết để các nàng nghĩ người đang giúp đỡ các nàng là người.

- Hay.

Dương Thiên nghe đến đây liền vỗ tay tán thưởng. Kế hoạch ban đầu là khi các nàng gặp khó khăn, Dương Thiên sẽ đứng ra giải quyết, để các nàng phụ thuộc vào hắn, không thể từ bỏ được. Không ngờ Dương Thiên lại bị con sư tử già kia chơi xỏ, một hơi liền đi 4 tháng, Lý Bàn lại nghĩ ra cách này. Diệt kế, đôi khi, không trực tiếp xuất hiện, giả vờ vô ý để lại dấu vết, hiệu quả đạt được còn cao hơn dự kiến rất nhiều.

Lý Bàn đặc ý nói:

- Còn phải nói, mỗi một khó khăn các nàng gặp phải, giúp đỡ thế nào, để lại dấu vết sao cho phù hợp đều được ta và các anh em trong hội tính toán tỉ mỉ. Các nàng chắc chắn sẽ không phát hiện ra bất kỳ điểm nào bất thường.

- Bàn tử, người thật không khiến ta phải thất vọng a.

- Đương nhiên, Lý Bàn ta là ai chứ. Thiên hạ đệ nhất...

Biết mình bị hố, Lý Bàn vội dừng lại. Dương Thiên nói:

- Người là thiên hạ đệ nhất?

Lý Bàn vội lắc đầu:

- Không có. Người mới là đệ nhất, ta nhiều lắm cũng chỉ là đệ nhị.

Dương Thiên bật cười:

- Chuyện đó không quan trọng. Tiếp tục, sau đó thế nào?

Lý Bàn gật đầu:

- Sau đó, mối quan hệ giữa các nàng ngày càng thân thiết, cùng nhau hợp lực tìm kiếm người. Dựa vào tấm lệnh bài người để lại cho ta, các nàng hoàn toàn không thu được gì. Cuối cùng...

- Cuối cùng?

Lý Bàn cay đắng nói:

- Cuối cùng các nàng quyết định chuyển mục tiêu sang ta.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 312: Lý Bàn Lo Lắng

- Chuyển mục tiêu sang người? Kỳ lạ.

Lý Bàn vẫn giữ gương mặt đau khổ, ngấn đầu lên nhìn Dương Thiên:

- Cái gì kỳ lạ?

Dương Thiên đếm từng ngón tay:

- Một tên vừa xấu, vừa lùn, lại bất tài vô dụng như người, hình như không có điểm nào đáng để các nàng chú ý a. Người xem, đến tiểu Hoa lớp chúng ta còn chưa từng có ý tưởng gì với người. Đôi khi ta tự hỏi vì sao tiểu Vũ lại chọn người, có lẽ là do óc thẩm mỹ của nàng hơi khác người bình thường một chút.

Lý Bàn nộ khí trùng thiên, bất chấp “nguy hiểm” lao lên:

- Dương Thiên, ta liều mạng với người.

Lý Bàn hùng hổ xông tới khiến Dương Thiên bật cười, hần nhẹ nhàng lách người qua một bên, chân trái đưa ra phía trước. Lựa chọn góc độ chính xác, Lý Bàn lập tức vấp ngã, chúi mặt về ghế sa lông. Tuy không quá đau đớn nhưng cũng khiến hần rên rỉ một hồi.

Nắn bóp thân thể vài cái, Lý Bàn quay lại trách móc:

- Dương Thiên, ta vì người chịu nhiều cực khổ, người lại đối xử với “đại công thần” như vậy sao?

Dương Thiên nhún vai:

- Ta không có làm gì a, rõ ràng là người tự lao đến, tự vấp, tự ngã. Hoàn toàn không liên quan gì đến ta.

- Người...

Lý Bàn cầm nín, hẳn biết tên Dương Thiên này cố tình giở trò để hạ uy phong, đề phòng lát nữa hẳn đòi phần thưởng quá lớn. Trong lòng Lý Bàn chỉ muốn gào to: “Người nghĩ ta là loại người gì, tiền tài chỉ là vật ngoài thân, chúng ta là hảo bằng hữu, ta giúp người là vì tình nghĩa a”. Nghĩ vậy nhưng Lý Bàn không dám nói ra, vì phía sau vẫn còn một câu khác: “Tiền bạc thì không cần, một chút lợi tức để cảm tạ là được rồi”.

Dương Thiên ngồi xuống, rót một tách trà đẩy đến trước mặt Lý Bàn:

- Bàn tử, uống trà hạ nhiệt, sau đó ngoan ngoãn kể hết phần còn lại cho ta nghe.

Một hơi uống cạn ly trà, Lý Bàn mới nói:

- Vừa nãy ta kể đến đâu rồi?

- Đến đoạn các nàng chuyển mục tiêu sang người.

- Đúng vậy, Dương Thiên, ta thực sự rất khổ...

Dương Thiên trừng mắt:

- Nói điểm chính.

Lý Bàn vội ngậm miệng, hẳn rất sợ Dương Thiên R1QU2Gf lại nổi máu bạo lực. Cắt bỏ những câu cảm thán trong suy nghĩ đi, Lý Bàn mới lại lên tiếng:

- Mỗi khi có cơ hội, các nàng đều tìm cách lôi ta ra một nơi bí mật thăm vãn. Có lẽ các nàng học tập trên phim hình sự, lựa chọn một căn phòng vừa chật, vừa tối lại chỉ treo một bóng đèn nhỏ trên cao. Mặc dù ta tìm mọi cách trốn tránh nhưng không thể thoát được. Các nàng đều tin chắc rằng ta biết người đang ở đâu, thậm chí đang che dấu người nên quyết không bỏ cuộc. Bức cung, dọa nạt, tiền tài, không thiếu một thứ gì. Nếu không có tiểu Vũ ở đây ủng hộ, ta đã sớm sụp đổ tinh thần mà khai ra rồi.

- Người có thể nhờ Tiêu Chính Long hỗ trợ a.

Lý Bàn lắc đầu:

- Bọn ta chỉ làm việc trong bóng tối, nếu Tần Tuyết phát hiện ta có dính dáng đến Tiêu Chính Long sẽ rất nguy hiểm.

- Vậy người?

Lý Bàn hào khí vạn trượng:

- Lý Bàn ta là ai chứ, đương nhiên sẽ không vì bị chút uy hiếp mà bán đứng bạn bè. Các nàng dù sao cũng chỉ là những kẻ nửa vời, tuy lựa chọn phòng thăm vãn tốt nhưng kỹ thuật lại kém, hơn nữa đều là người quen đã lâu, không có quá nhiều tính uy hiếp.

Dương Thiên xoa cằm:

- Ta nhớ người vừa mới nói tinh thần bị uy hiếp, gần như sụp đổ?

Lý Bàn biết mình nói hớ, vội sửa sai:

- Đúng, đúng vậy. Ý ta là kỹ thuật thăm vãn của các nàng khá kém, nhưng qua một thời gian dài cũng rất đáng sợ a.

- Nghe có vẻ mâu thuẫn.

- Dương Thiên, người đừng để ý đến tiểu tiết nữa có được hay không? Chỉ cần biết Lý Bàn ta thà chết không khai, các nàng không moi được bất kỳ thông tin nào về người từ chỗ của ta là được rồi. Lý Bàn ta tuy không phải là người tốt, nhưng chắc chắn sẽ không vì lợi quên nghĩa, bán đứng bạn bè.

Trầm ngâm trong giây lát, Dương Thiên đột nhiên đưa tay về phía trước. Cơ thể Lý Bàn theo bản năng co rụt lại, giật mình hỏi:

- Dương Thiên, người muốn làm gì?

Trong ánh mắt hoảng hốt của Lý Bàn, Dương Thiên đặt tên lên vai hắn, vỗ nhẹ:

- Bàn tử, vất vả cho người rồi.

Lời nói của Dương Thiên khiến Lý Bàn có chút cảm động, đây là lần đầu tiên tên này nói lời cảm kích hắn. Đáng tiếc, câu nói phía sau lập tức khiến tâm trạng của Lý Bàn mất sạch:

- Người nói đúng, chúng ta là bằng hữu tốt, giúp đỡ nhau là vì tình nghĩa, nhắc đến lợi ích chính là sỉ nhục nó.

Lý Bàn cười không nổi, thực sự cười không nổi. Cái này chính là tự cầm đá đập chân mình a. Nói cái gì mà tình nghĩa bằng hữu, nếu hắn mở miệng lật lọng, tin rằng Dương Thiên sẽ cho chính mình một trận nhớ đời. Nhưng là, Lý Bàn đúng là có việc rất quan trọng cần Dương Thiên ra tay. Vốn nghĩ lấy nó làm tiền công, bây giờ làm sao nói ra được?

Dương Thiên ngồi lại xuống ghế, nhàn nhạt nói:

- Mọi chuyện ở đây ta đã nắm rõ phần nào. Vậy theo người, những bước tiếp theo ta phải làm thế nào. Thời gian của ta cũng không còn nhiều nữa.

Lý Bàn bị lời nói của Dương Thiên làm cho kinh ngạc:

- Thời gian không còn nhiều? Người nói vậy là có ý gì? Câu này thường được sử dụng khi nhân vật chính sắp chết thì phải.

Dương Thiên không tức giận, bình thản nói tiếp:

- Thời gian của ta ước chừng chỉ còn lại khoảng hai tháng. Cụ thể là có việc gì ta cũng không rõ, nhưng ta chắc chắn, chuyện này có quan hệ đến sinh mạng của vô số sinh linh trên thế giới này.

Những gì Dương Thiên nói đều là sự thật, Sinh Mệnh Chân Tiên càng đến gần, hắn càng cảm thấy chuyện trọng đại sắp đến. Xâu chuỗi các sự kiện lại, Dương Thiên trong lòng đã có suy đoán cho riêng mình. Hiện giờ chỉ cần chờ nàng đến, mọi chuyện sẽ được rõ ràng.

Nếu suy đoán của hắn không sai, chuyện này chứa đựng nguy hiểm rất lớn. Vì vậy, trước khi Sinh Mệnh Chân Tiên đến nơi, Dương Thiên nhất định phải giải quyết mọi chuyện tại trái đất này. Một cuộc sống bình yên như hắn mong muốn có lẽ vẫn còn chưa đạt được. Ít nhất, phải vượt qua biến cố lần này đã.

Lý Bàn nghe được lời nói của Dương Thiên, sắc mặt trở nên nghiêm túc, cố nén nỗi sợ hãi. Nếu là một người khác nói ra những lời này, Lý Bàn sẽ không ngần ngại chửi hắn là tên điên. Nhưng Dương Thiên thì khác, tối cường Tu Chân Giả, có năng lực tùy ý điều động lực lượng của chính phủ, khiến cho tam đại gia tộc khiếp sợ. Không cần nói thêm điều gì, thực lực tuyệt đối của hắn đã đủ chứng minh tất cả.

Từ trước đến nay, Lý Bàn luôn có cảm giác rằng, chỉ cần Dương Thiên muốn, không có việc gì mà hắn không thể làm được. Là một kẻ chán ghét phiền phức, ngoài bạn bè và mỹ nữ, hắn hầu như chẳng quan tâm đến thứ gì khác trên đời, vì những thứ đó vốn không đáng để hắn bận tâm. Đây là lần

đầu tiên thái độ và lời nói của Dương Thiên có sự khác biệt, là bạn thân nhất của hắn, Lý Bàn dễ dàng nhận ra điều này.

Nghĩ mãi không thông, Lý Bàn mới hỏi:

- Có phải trái đất đang gặp nguy hiểm?

- Người xem phim quá nhiều rồi.

- Vậy rốt cuộc là có chuyện gì, tại sao người lại nói là vô số sinh linh trên thế giới này đang lâm nguy?

Dương Thiên thở ra một hơi, thế giới mà hắn nói tức là toàn vũ trụ này, không chỉ đơn giản một mình trái đất.

- Chuyện này người không cần biết.

Lý Bàn gấp lên:

- Tại sao? Chuyện này liên quan đến tính mạng của ta, lẽ nào ta không có quyền được biết?

Thấy Lý Bàn phản ứng gay gắt, Dương Thiên liền lái sang hướng khác:

- Người nghĩ nhiều rồi. Ta muốn nói rằng sắp tới ta sẽ có một chuyến đi xa, tốn rất nhiều thời gian nên cần phải giải quyết nhanh mọi chuyện ở đây.

- Người vừa nói...

- Ta nói vô số sinh linh nhưng không có nói là ở đây. Nơi ta đi rất xa, ở đó sẽ có một trận đại chiến, rất nhiều người phải chết. Trận chiến có thể sẽ ảnh hưởng đến nhiều nơi trên thế giới, nhưng đất nước này chắc chắn an toàn. Yên tâm đi, người và người thân của mình sẽ không có việc gì.

- Thật sự?

- Ta đảm bảo.

Nghe Dương Thiên khẳng định, tảng đá trong lòng Lý Bàn cuối cùng cũng buông xuống. Hắn đang ở đỉnh cao của nhân sinh, có tiền tài, địa vị, người mình yêu. Đột nhiên nghe nói rằng mình sắp chết, rất khó để chấp nhận.

- Vậy người nhất định phải tự bảo vệ mình cho tốt.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 313: Nhắm Vào Mộc Vũ Hàm

Câu nói của Lý Bàn khiến Dương Thiên bật cười:

- Người có năng lực đe dọa đến ta còn chưa sinh ra, người không cần lo lắng chuyện đó.

Nếu như là trước kia, Dương Thiên sẽ rất tự tin nói câu này. Nhưng bây giờ chính bản thân hắn cũng cảm thấy có chút dối trá. Từ khi gặp tàn hồn của nam nhân kia, Dương Thiên đã có thể khẳng định, Chân Tiên chưa phải là điểm cuối của con đường tu hành. Phía trên nó vẫn còn cảnh giới cao hơn, cường đại đến mức khó hình dung được.

Lý Bàn nghe Dương Thiên nói cũng đã yên tâm. Dương Thiên cường đại đến mức nào, chính hắn cũng đã nhiều lần được tận mắt chứng kiến. Xua những suy nghĩ vẩn vơ ra khỏi đầu, Lý Bàn nhanh chóng trở lại chủ đề chính:

- Vậy tiếp theo người định sẽ làm gì?

Dương Thiên đáp lại:

- Chuyển đi sắp tới sẽ rất dài, không biết đến khi nào mới có thể trở lại. Vì vậy, ta muốn lo liệu mọi việc ở đây một cách ổn thỏa. Trong 2 tháng còn lại, nhất định phải giải quyết xong mối quan hệ giữa các nàng với nhau.

Lý Bàn cười:

- Chuyện này ta cũng đã suy nghĩ khá nhiều, cuối cùng cũng có hướng giải quyết.

Hai mắt Dương Thiên sáng lên:

- Người có cách?

- Đúng vậy. Dựa vào thái độ, tính cách của bốn người bọn họ, ta cho rằng nên nhắm vào Mộc Vũ Hàm.

Dương Thiên cau mày:

- Nói rõ hơn một chút đi.

Lý Bàn sốc lại cổ áo, bắt đầu thuyết giảng:

- Trong bốn người bọn họ, Tần Tuyết và Diệp Linh đều xuất thân trong gia tộc Tu Chân Giả. Chuyện một vị Tu Chân Giả cấp cao có tam thể tứ thiếp bọn họ cũng đã sớm chứng kiến. Lúc đầu tuy hơi khó chấp nhận, nhưng một thời gian dài quan sát, ta thấy bọn họ đã có xu hướng chấp nhận chuyện này.

- Triệu Vũ Hình là một nữ nhân trưởng thành, suy nghĩ thành thực, ngay từ đầu nàng đã không phản đối. Chẳng qua là do bị những người kia ảnh hưởng mà thôi.

- Mộc Vũ Hàm thì khác, nàng là một nữ nhân bình thường, tuổi tác còn trẻ, có nhiều mơ mộng về tình yêu đầu đời. Chuyện phải chia sẻ nam nhân của mình cùng người khác thực sự rất khó chấp nhận. Khi bốn người bọn họ thẩm vấn ta, Mộc Vũ Hàm có xu hướng tách biệt, bài xích những người còn lại. Vì vậy, chỉ cần khiến cho nàng chấp nhận chuyện này, những người khác sẽ dễ dàng giải quyết được.

Dương Thiên im lặng trong vài giây rồi gật đầu tán:

- Nói không sai. Nhưng phải làm thế nào để Mộc Vũ Hàm chấp nhận những người còn lại?

- Rất đơn giản, khiến nàng yêu người say đắm, không thể rời xa người. Vì người mà chấp nhận những người khác.

Dương Thiên mặt đen lại, đơn giản cái đầu của người a. Nếu chuyện này dễ dàng như vậy, ngay từ đầu đã không còn gọi là vấn đề nan giải.

Lý Bàn thấy vẻ mặt của Dương Thiên thay đổi, vội nói tiếp:

- Đừng lo, chuyện này ta đã thay người sắp xếp. Chỉ cần người tiến hành đúng như kế hoạch, chắc chắn sẽ thành công.

Đối với một tên quân sư làm đầu hỏn đó như Lý Bàn, một nạn nhân có kinh nghiệm từng trải nhiều lần như Dương Thiên rất cảnh giác:

- Chắc chắn? Bao nhiêu phần trăm?

Lý Bàn mỉm cười, xòe bàn tay ra phía trước. Dương Thiên trợn mắt:

- Năm mươi phần trăm?

- Đúng.

- Bàn tử, người đang muốn ăn đòn phải không. Chỉ có một nửa xác suất thành công mà dám nói là chắc chắn.

Lý Bàn đã có chuẩn bị từ trước, không hoảng sợ mà thản nhiên nói:

- Dương Thiên, người phải biết mức độ khó khăn của chuyện này. Năm mươi phần trăm đã là rất nhiều. Nếu người có cách nào tốt hơn, Lý Bàn ta xin rửa tai lắng nghe.

Dương Thiên ngã người ra phía sau ghế, không nói được tiếng nào. Lý Bàn nói không sai, năm mươi phần trăm đã là rất cao, hẳn có hơi tham lam quá rồi.

Nhìn Dương Thiên im lặng không cãi lại, Lý Bàn bề ngoài vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng lại đang sung sướng muốn phát điên lên. Đây là lần hiếm hoi hắn chèn ép được tên “bạo lực” này, thật là thoải mái a.

Một lúc sau, Dương Thiên mới ngồi thẳng dậy, trầm giọng nói:

- Được rồi, Bàn tử, ta sẽ tin vào người thêm một lần nữa. Kế hoạch cụ thể là gì, mau nói ra đi.

- Chỉ chờ câu nói này của người.

Lý Bàn vừa nói, vừa đưa tay mở máy tính trên bàn lên. Nhập vài đoạn mật khẩu xong liền đẩy đến trước mặt Dương Thiên. Nhìn vào màn hình máy tính, Dương Thiên liền thấy được một bài báo với tiêu đề: “Thiếu nợ một khoản tiền lớn, tập đoàn Thăng Nam có nguy cơ phá sản”.

Dương Thiên ngẩn đầu lên, có chút mờ mịt hỏi:

- Chuyện này thì có liên quan gì đến ta?

Lý Bàn xoay máy tính lại, nói:

- Chủ tịch của tập đoàn Thăng Nam là ai, người có biết hay không?

- Vớ vẩn, tại sao ta phải quan tâm đến hắn.

- Hẳn là cha của Mộc Vũ Hàm.

- Là cha của ai ta cũng... Khoan đã, cha của Mộc Vũ Hàm? Không phải là tên đã vứt bỏ mẹ con nàng sao, Mộc Vũ Hàm rất chán ghét hắn.

Lý Bàn tiếp lời:

- Mộc Vũ Hàm rất chán ghét hãn nhưng mẹ của nàng lại khác. Nàng vẫn còn vương vấn chút gì đó với hãn. Vì vậy khi lão già đó tìm đến mẹ của Mộc Vũ Hàm, với khả năng mềm mết của mình, cuối cùng bị hãn đánh lừa một lần nữa.

- Lừa?

- Phải, Mẹ của Mộc Vũ Hàm không được đi học đầy đủ, đối với chuyện kinh doanh hiểu biết rất ít. Hãn tìm đến nói cảm thấy có lỗi vì việc làm trước đây, muốn bù đắp những tội lỗi do mình gây ra. Chỉ cần nàng đồng ý bỏ ra một số tiền nhỏ, hãn sẽ lấy danh nghĩa mua bán, để lại cho nàng phần lớn cổ phần của công ty, coi như là một sự bù đắp cho hai mẹ con nàng.

- Với tính cách của Mộc mẫu sẽ không chấp nhận sự bồi thường này mới đúng.

Lý Bàn khinh thường nói:

- Ta cũng rất bội phục sự vô sỉ của tên kia. Hãn nói vừa phát hiện ra mình bị bệnh nan ý, không còn sống được bao lâu nữa, muốn chuộc hết mọi lỗi lầm để ra đi thanh thản. Tên này thậm chí còn lấy ra giấy khám bệnh của bệnh viện trung ương làm bằng chứng. Mộc mẫu tất nhiên hoàn toàn tin vào lời hãn nói. Dưới sự khóc lóc vang nài của một người sắp chết, nàng không thể cự tuyệt.

Dương Thiên không biết nói gì cho đúng, tin vào một người đã từng làm hại hơn nửa cuộc đời mình, nói là ngu ngốc vẫn còn quá nhẹ. Nữ nhân này, vừa đáng thương lại vừa đáng trách.

Chửi mắng chán chê, Lý Bàn quay lại chủ đề chính:

- Nhân lúc Mộc Vũ Hàm đang bận ôn thi, hắn lừa mẹ nàng đến cơ quan có thẩm quyền, thực hiện ký kết giấy tờ buôn bán, chuyển quyền quản lý tập đoàn cùng khoản nợ khổng lồ cho lại cho Mộc mẫu. Sau khi biết được chuyện này, Mộc Vũ Hàm vô cùng tức giận, muốn tìm tên kia để nói lý thì hắn đã cao bay xa chạy. Giấy trắng mực đen, mẹ của Mộc Vũ Hàm nghiêm nhiên trở thành chủ tập đoàn...

Dương Thiên ngắt lời:

- Những chuyện này người từ đâu biết được?

Lý Bàn đặc ý nói:

- Đừng xem thường năng lực tình báo của Lý gia.

- Đã hiểu, ta sẽ thay nàng trả khoản nợ ZHh0nF4 này.

- Không cần vội vã, phải làm như thế nào, ta đã có kế hoạch chi tiết.

Lý Bàn đẩy máy tính đến trước mặt Dương Thiên:

- Người cứ làm theo các bước này. Chắc chắn sẽ thành công.

Dương Thiên là sinh viên ngành kinh tế, bất quá hắn trốn học khá nhiều. Đám thủ tục lằng nhằng kia cũng chỉ hiểu một hai.

- Bàn tử, hay là người thay ra giải quyết. Đến phút cuối ta mới xuất hiện.

Lý Bàn lắc đầu:

- Không được, chuyện này phải do chính tay người làm. Ta sẽ sắp xếp để Mộc Vũ Hàm vô tình nhìn thấy người. Cố gắng lên, chỉ cần qua được một bước này, cách mạng sẽ thành công mỹ mãn. Đến khi đó, người trái ôm phải ấp, chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ khiến người khác ganh tỵ.

Nghe Lý Bàn tăng bốc, hùng tâm của Dương Thiên lại nổi lên:

- Được rồi, chuyện này ta sẽ tự tay giải quyết. Không phải còn có tên Tiêu Chính Long kia sao, gọi hắn hỗ trợ là được.

Lý Bàn nghe đến đây liền nhin không được cười to. Dương Thiên khó hiểu hỏi:

- Người cười cái gì?

- Ta cười tên Tiêu Chính Long kia. Hắn là đầu sỏ gây ra mọi chuyện, giờ lại phải tự mình đi giải quyết.

- Người nói chuyện này là do hắn làm?

Lý Bàn thần nhiên đáp:

- Một tập đoàn lớn như Thăng Nam đương nhiên sẽ không tự nhiên sụp đổ. Theo như ta điều tra được, chính Tiêu Chính Long là kẻ đứng sau tất cả những chuyện này. Rất có thể nguyên nhân là do cha của Mộc Vũ Hàm có xích mích với người từ trước.

Dương Thiên vỗ tay tán thưởng:

- Làm rất tốt.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 314: Lý Bàn Cũng Muốn Tu Luyện

Lý Bàn cứ tưởng Dương Thiên sẽ trách mắng Tiêu Chính Long về việc này, không ngờ tên này ngược lại còn tán thưởng. Hắn có hơi xem thường cái tiết tháo của Dương Thiên a.

Việc này hiểu theo một cách nào đó, chính là người hại nàng, sau đó lại ra tay cứu nàng để chiếm lấy cảm tình. Trong tiểu thuyết, đây chính là nghệ thuật tán gái bậc nhất, cũng là vô sỉ bậc nhất.

Không biết Lý Bàn đang mắng chửi mình, Dương Thiên còn đang suy tính phải thưởng cho Tiêu Chính Long cái gì để khích lệ hắn. Chợt nhớ ra một chuyện quan trọng, Dương Thiên liền hỏi:

- Đúng rồi, còn Lưu Ly thì sao?

- Về phần Lưu Ly, ta cũng đã sắp xếp xong. Dùng tấm lệnh bài kia ra lệnh cho vài tên quan chức cấp cao chuyển nàng đi công tác ở tỉnh ngoài 4 tháng nay. Tần Tuyết bọn họ mãi mê tìm người nên không để ý đến. Hằng ngày ta mạo danh người gửi hoa đến cho nàng kèm theo những tấm thiệp mùi mẫn. Mưa dầm thấm lâu, cây cũng đã ra trái, chỉ chờ người đến hái nữa mà thôi.

- Bàn tử, người đúng là bạn thân nhất của ta, chuẩn bị rất chu đáo. Tốt lắm, nếu mọi việc người đều đã sắp xếp ổn thỏa, vậy ta cũng nên ra tay rồi.

Thấy Dương Thiên có ý đứng dậy rời đi, Lý Bàn theo bản năng hô lên:

- Dương Thiên, chờ một chút.

Dương Thiên khựng lại, hỏi:

- Còn có chuyện gì?

Lý Bàn có chút lo sợ, mãi không nói được một câu hoàn chỉnh:

- Ta, ta muốn...

Dương Thiên bật cười:

- Bàn tử, có gì cứ nói, cần gì phải ấp úng như vậy. Người nói không sai, chúng ta là bạn bè tốt. Giúp đỡ nhau là chuyện nên làm, đừng nhắc đến trao đổi lợi ích ảnh hưởng đến cảm tình.

Lý Bàn trợn mắt, há hốc mồm. Dương Thiên từ khi nào trở nên tốt tính như vậy. Một kẻ như Dương Thiên đột nhiên thay đổi, điều này càng khiến Lý Bàn lo sợ, không biết tên này có đang bẫy hãm hay không?

- Dương Thiên, người nói đều là thật?

- Đương nhiên, có gì cần ta giúp đỡ cứ nói.

Lý Bàn cắn răng, quyết tâm nói ra. Chuyện này quả thực rất quan trọng đối với hắn, cùng lắm là chịu thêm một trận đòn nữa.

- Dương Thiên, ta muốn tu luyện.

Trái với suy nghĩ của Lý Bàn, Dương Thiên không hề tỏ ra ngạc nhiên hay tức giận. Hay quay trở lại ghế, ngồi xuống, bình thản nói:

- Sớm biết người sẽ có yêu cầu này. Bàn tử, Tu Chân Giới tàn khốc hơn người tưởng tượng rất nhiều, một khi đã bước vào thì khó lòng quay đầu. Đến khi người hiểu được chuyện đó thì đã quá muộn để quay đầu. Làm một người bình thường, vô lo vô nghĩ không phải tốt hơn nhiều sao?

Lý Bàn lắc đầu:

- Những gì người nói ta cũng đã từng được người khác nhắc nhở qua. Nhưng ta thực sự không còn lựa chọn nào khác.

- Là vì nàng?

Hai mắt Lý Bàn hiện lên chút nhu hòa rồi rất nhanh trở lại bình thường.

- Đúng vậy, là vì tiểu Vũ. Nàng là Tu Chân Giả, hơn nữa tư chất khá tốt, được Lý gia dốc lòng bồi dưỡng. Sớm muộn cũng sẽ đạt đến Trúc Cơ kỳ. Ta nghe nói Tu Chân Giả cảnh giới càng cao, thọ nguyên cũng sẽ gia tăng thêm một khoảng lớn. Ta không nỡ nhìn nàng cô độc một mình, cũng không nỡ rời xa nàng.

Dương Thiên thở ra một hơi:

- Nếu người đã quyết, ta cũng sẽ không nói thêm gì nữa. Hi vọng người sẽ không hối hận vì quyết định hôm nay của mình.

Lý Bàn cười hì hì:

- Ta đã suy nghĩ rất kỹ, nhất định sẽ không hối hận.

Dùng phương pháp tương tự như Hoa Thi Âm, Dương Thiên nhanh chóng tạo cho Lý Bàn một cái linh căn. Để lại cho hắn công pháp phù hợp cùng một đồng lớn đan dược xong, Dương Thiên cũng rời khỏi nhà Lý Bàn, tiện tay mượn luôn chiếc laptop trên bàn.

Trước tiên, Dương Thiên ra tiệm tìm về một cái điện thoại mới. Trong trận chiến với Bách Biến Thần Sư, điện thoại của hắn đã vô tình rơi mất. Có điện thoại, Dương Thiên liền gọi cho Tiêu Chính Long, mất một lúc lâu tên này mới bắt máy:

- Ta là Tiêu Chính Long.

- Ta biết, người đang ở đâu?

Tiêu Chính Long ngạc nhiên nói:

- Người là... Dương thiếu?

- Có gì kỳ lạ sao?

- Không có, chỉ là số điện thoại...

- Điện thoại cũ bị rơi mất. Đừng dài dòng nữa, mau đến quán cafe *** ở khu phố Âm Thực. Ta có việc cần người giúp đỡ.

- Ta lập tức đến ngay.

Dương Thiên vào quán cafe, ngồi đợi chừng 5 phút thì Tiêu Chính Long đã có mặt, trên trán đầy mồ hôi chưa kịp lau đi. Dương Thiên cười cười:

- Cần gì phải gấp như vậy.

Tiêu Chính Long ngồi xuống đối diện với Dương Thiên, lau mồ hôi nói:

- Dương thiếu đã có lệnh, ta sao dám chậm trễ.

Đã sớm quen với tính cách của tên này, Dương Thiên cũng không nói thêm gì nữa. Đợi hẵn gọi đồ uống xong, Dương Thiên mới mở laptop ra, đẩy về trước mặt Tiêu Chính Long:

- Chuyện này người đã biết?

Lướt nhanh qua vài dòng tin tức, Tiêu Chính Long tức giận nói:

- Dương nhiên là biết. Ta đã cho người tìm So44ju0 kiểm tên này, một khi tìm ra được, nhất định sẽ cho hẵn biến mất khỏi thế giới này.

Dương Thiên nhún vai:

- Chuyện đó không quan trọng. Về vấn đề tập đoàn Thăng Nam, người đã có cách giải quyết chưa?

Tiêu Chính Long gật đầu:

- Sau khi biết tin tập đoàn đã bị bán lại cho mẹ của Mộc Vũ Hàm. Ta đã tiến hành liên lạc với tất cả các chủ nợ, hẹn với bọn họ cuối tuần này gặp mặt, thanh toán các khoản tiền mà tập đoàn Thăng Nam đã vay mượn.

Dương Thiên hài lòng nói:

- Làm không sai. Vậy chuyện giải quyết các khoản nợ giao lại cho người. Bây giờ giúp ta làm một chuyện.

- Dương thiếu cứ nói.

- Liên lạc với tập đoàn Thăng Nam. Nói là có một vị đại gia bí ẩn muốn mua lại nó với giá cao.

- Ta sẽ đi làm ngay.

Hành động dứt khoát của Tiêu Chính Long khiến Dương Thiên hơi bất ngờ:

- Người không hỏi lý do vì sao?

- Người là chủ nhân, ta là thuộc hạ. Chủ nhân ra lệnh cho thuộc hạ cần phải nói lý do sao?

Dương Thiên lắc đầu:

- Ta vốn không xem người là thuộc hạ. Cứ bình đẳng đối đãi là được. Ta không phải loại người thấy vui khi đứng trên người khác. Kẻ đứng ở trên cao mới hiểu trên đó cô độc đến cỡ nào.

Tiêu Chính Long cảm động:

- Dương thiếu...

Dương Thiên phát tay:

- Được rồi, người hình như đã đột phá Địa cấp hậu kỳ đỉnh phong, đang tiến hành trùng kích rào cản Thiên cấp, có hơi nhanh hơn dự tính của ta một chút.

Nghe Dương Thiên nói, vẻ mặt Tiêu Chính Long co giật một cái, cười khố:

- Đều là nhờ có Sở Tử, hắn đã dùng linh lực thay ta luyện thể.

- Ngu ngốc.

Dương Thiên đột nhiên quát to khiến tất cả mọi người xung quanh quay lại nhìn. Hắn vội cầm ly café nhìn ra cửa, làm vẻ mặt “chuyện này không liên quan đến ta”. Chờ mọi người quay đi, Dương Thiên mới tức giận nói:

- Người không cần mạng nữa hay sao?

Tiêu Chính Long ấp úng:

- Ta chỉ muốn nhanh chóng mạnh lên, không còn là gánh nặng cho người khác.

Từ sau chuyện xảy ra ở biệt thự của Hoa Thi Âm, tuy không nói ra nhưng hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện này. Nếu lúc đó hắn mạnh hơn, Sở Tử có lẽ đã không bị trọng thương, Hoa Thi Âm cũng không gặp nguy hiểm. Khát vọng mạnh mẽ của Tiêu Chính Long lớn hơn bao giờ hết. Hắn lại không dám nói chuyện này với Dương Thiên, sợ bị nói tham lam quá mức.

Vừa hay gần đây, Sở Từ thành công lĩnh ngộ công pháp, nắm giữ được chút linh lực. Sở Từ có nhắc đến Dương Thiên đã từng nói linh lực của hắn rất đặc biệt, có công năng luyện thể. Tiêu Chính Long nghe được điều này rất vui mừng, nhất quyết yêu cầu Sở Từ thay hắn luyện thể.

Sở Từ cũng không quá hiểu rõ nguy hiểm trong chuyện này, hắn và Tiêu Chính Long quen biết đã lâu, vô cùng thân thiết. Tiêu Chính Long đã cầu xin, hắn tất nhiên sẽ đồng ý giúp đỡ.

Ban đầu, quá trình luyện thể diễn ra khá thuận lợi, mãi cho đến khi linh lực của Sở Từ tràn vào cơ thể Tiêu Chính Long. Mặc cho Sở Từ cố gắng hết sức khống chế, linh lực cuống bạo gần như phá hủy cơ thể Tiêu Chính Long. Cuối cùng Sở Từ đành phải thu hồi linh lực.

Tiêu Chính Long thân thể gần như đổ nát, mất hơn nửa cái mạng. May cho hắn, Hoa Thi Âm cũng biết chuyện này, vội lấy đan dược chữa thương Dương Thiên để lại đem cho Tiêu Chính Long.

Nhờ có đan dược thần kỳ, vết thương của Tiêu Chính Long dần bình phục trở lại. Nhân họa đắc phúc, Tiêu Chính Long nhờ đó đạt đến Địa cấp hậu kỳ đỉnh phong, kém chút nữa đột phá Thiên cấp.

Chờ Tiêu Chính Long kể lại hết mọi chuyện, Dương Thiên lắc đầu ngao ngán:

- Người thực sự quá may mắn.

P/S: Mai bạo, nhiều ít tùy duyên. Nói chung bạo 1 lần cảm ơn các bạn đã tặng kim đậu với tham gia event tác giả luôn.:))

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 315: Thiên Cấp

Tiêu Chính Long đồng ý:

- Ta quả thực rất may mắn, thành công đột phá.

Dương Thiên lắc đầu:

- Ta nói người may mắn, vẫn còn giữ được mạng sống. So với nó, đột phá là chuyện nhỏ, không đáng nhắc đến. Người có biết loại linh lực Sở Từ tu luyện là gì không?

Tiêu Chính Long ngần ra, suy nghĩ trong vài giây rồi trả lời:

- Ta đã nghe Sở Từ nhắc qua, hình như gọi là Man Lực.

- Vậy người hiểu được bao nhiêu về loại linh lực này?

- Ta nghe Sở Từ nói nó có tác dụng luyện thể, khi chiến đấu uy lực rất lớn.

Dương Thiên cố nén xúc động cho Tiêu Chính Long một trận:

- Không hiểu chút nào cũng dám dùng nó luyện thể. Thứ nhất, Sở Từ tu vị còn quá thấp, không đủ khả năng khống chế loại linh lực này. Thứ hai, hẳn nhờ vào lĩnh ngộ công pháp, thành công rút ra một tia nhỏ, hơn nữa còn là hình thái sơ khai nhất của Man Lực. Thứ ba, quan trọng nhất, chính là do người quá may mắn. Nếu không có 3 yếu tố này, hiện giờ ta hẳn là đang đứng trước mộ người mới đúng.

- Nguy hiểm như vậy?

- Một tên Địa cấp mà dám dùng Man Lực luyện thể, ngại mạng mình quá dài sao. Ta nói cho người biết, đừng nói Địa cấp, dù là Thiên cấp, thậm chí đám Kim Đan kỳ Tu Chân Giả kia, so với Man Lực, một cọng lông cũng không đáng nhắc đến. Một tia Man Lực hình thái sơ khai khổng lồ chế tốt, đánh trọng thương hoặc tiêu diệt Kim Đan kỳ tu sĩ là chuyện rất đơn giản.

Lưng áo Tiêu Chính Long ướt đầm mồ hôi, đến tận lúc này hắn mới biết mình đã may mắn đến mức nào. Sở Từ đã từng nói qua cho Tiêu Chính Long về phân chia cấp bậc của Tu Chân Giả. Lợi hại như hắn cũng chỉ đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ mà thôi. Kim Đan kỳ hơn Trúc Cơ kỳ một cái đại cảnh giới, mạnh hơn đâu chỉ vài lần. Trong Tu Chân Giới, mỗi đại cảnh giới chênh lệch vô cùng lớn. Trừ khi có công pháp, pháp bảo cùng linh lực vượt trội, bằng không rất khó san lấp khoảng cách này. Sở Từ có đầy đủ những thứ đó, nhưng để hắn đấu với Kim Đan kỳ vẫn có hơi miễn cưỡng.

Vậy mà chỉ cần một tia Man Lực ở hình thái sơ khai cũng có thể dễ dàng giết chết Kim Đan kỳ, đủ thấy nó khủng bố đến mức nào. Tiêu Chính Long thầm nhủ trong lòng, khi trở về nhất định phải bái lạy tổ tiên, cảm tạ bọn hắn đã phù hộ mình vượt qua đại nạn.

Tiêu Chính Long đã hiểu ra, Dương Thiên cũng không tiếp tục trách mắng hắn nữa.

- Mọi chuyện đã qua, nhớ kỹ lần sau, những chuyện không nắm chắc thì đừng làm, nếu không đến cái mạng nhỏ cũng sẽ khó giữ được.

- Ta sẽ chú ý hơn.

Dương Thiên gật đầu:

- Vậy là được rồi. Người cũng đã chạm tới bình cảnh, để ta giúp người đột phá.

Tiêu Chính Long gương mặt ngạc nhiên rồi chuyển sang mừng rỡ như điên:

- Cảm ơn Dương thiếu. Chúng ta tìm chỗ nào...

- Không cần, ở đây là được rồi.

- Ở đây...

Tiêu Chính Long lo ngại nhìn quanh, đột phá sẽ gây ra động tĩnh lớn, nơi đây đông người nhất định sẽ bị chú ý. Dương Thiên thần nhiên nói:

- Mọi việc đã có ta lo liệu.

Nói xong, hắn lấy từ trong người ra một viên đan dược màu đen đưa cho Tiêu Chính Long:

- Uống nó vào, vận chuyển chân khí trong cơ thể từ từ luyện hóa nó.

Tiêu Chính Long nhận lấy đan dược, ngoan ngoãn làm theo. Hắn tin tưởng Dương Thiên một cách tuyệt đối, không chút nghi ngờ nào. Đan dược vào bụng liền bị chân khí giữ lại luyện hóa, một dòng khí nóng bắt đầu tràn ra, chảy khắp cơ thể Tiêu Chính Long rồi tụ tập lại một điểm.

Quá trình này khá tốn thời gian, Dương Thiên thì không rảnh rồi như vậy. Hắn trực tiếp đặt tay lên đầu Tiêu Chính Long, linh lực mạnh mẽ tiến vào, giúp hắn luyện hóa nhanh hơn.

Dưới sự trợ giúp của Dương Thiên, đan dược rất nhanh bị luyện hóa hết, dược lực cuộn cuộn tràn ra, va mạnh vào bình chương, ý đồ phá tan nó đi. Bình chương vốn vô cùng chắc chắn lúc này lại mềm như tờ giấy, va chạm vài lần liền tan vỡ. Tiêu Chính Long thuận lợi đạt đến Thiên Cấp. Khí tức

trên người hần vừa bạo phát liền bị Dương Thiên áp chế, hoàn toàn thu ngược trở lại cơ thể.

Cảm nhận lực lượng mạnh mẽ chảy trong cơ thể, Tiêu Chính Long mở mắt ra, đưa tay bóp nhẹ vào bức tường bên cạnh. Bức tường làm bằng đá lập tức vỡ đi một mảnh, bị Tiêu Chính Long bóp nát thành bụi phấn. Thiên cấp võ giả đã tương đương với Trúc Cơ kỳ, võ giả lại chuyên tu về lực lượng thân thể, sức chiến đấu mạnh mẽ. Bắn vào thực lực Tiêu Chính Long lúc này, nếu để cho tam đại gia tộc biết được, chắc chắn sẽ tìm cách mời gọi, thậm chí thủ tiêu. Đây là lý do Hoa Thất khi xưa phải dấu giếm thực lực của mình.

Đột phá thành công, Tiêu Chính Long cảm động nói:

- Dương thiếu, chỉ cần ngươi ra lệnh, dù phải lên núi đao, xuống biển lửa ta cũng sẽ không hé răng nửa câu.

- Ai cần ngươi đi chịu chết. Cứ làm tốt công việc ta đã giao phó là được.

- Ta sẽ làm ngay. Dương thiếu, ngươi có muốn cùng đi?

- Tốt.

Thanh toán tiền cafe xong, Dương Thiên theo Tiêu Chính Long trở ra xe của hần. Tiêu Chính Long nhanh chóng phân phối cho thuộc hạ gọi điện cho các cổ đông lớn của tập đoàn Thăng Nam, bao gồm cả mẹ của Mộc Vũ Hàm. Tập đoàn đang thua lỗ, mỗi người đang gánh trên vai một khoản nợ lớn, có người đồng ý mua lại, bọn họ tất nhiên rất vui vẻ nhận lời.

Hơn nữa, Tiêu Chính Long là ai? Lão đại giới hắc đạo ba tỉnh phía Nam, còn có quan hệ thân thiết với Ngự Long Bang, ai dám không nghe lời của hần. Dù là triệu tập hội nghị cổ đông đột xuất, vẫn có đến 90 phần trăm số người được gọi nhận lời đến dự. Còn lại 10 phần trăm kia thì đã dứt khoát

đồng ý tặng lại cho Tiêu Chính Long, vừa thoát nợ lại tạo được quan hệ tốt, chỉ có gốc mới không làm.

Tiêu Chính Long cho thuộc hạ sắp xếp mọi chuyện xong liền cùng Dương Thiên đến một nhà hàng ăn trưa, nhân cơ hội thỉnh giáo hẳn về vấn đề tu luyện. Dương Thiên chưa từng luyện qua cổ võ, nhưng vạn pháp đều xuất từ một nguồn, nguyên lý của mọi phương pháp tu luyện đều như nhau. Tùy tiện hướng dẫn vài điểm khó khăn cho Tiêu Chính Long, Dương Thiên còn tiến hành nâng cấp Đoạn Mạch Chỉ, khiến cho nó có năng lực công kích tầm xa. Đối với việc này, Tiêu Chính Long cảm ơn rồi rút, mãi đến khi Dương Thiên khó chịu ra mặt hẳn mới dừng lại.

Gần đến 2 giờ chiều, Dương Thiên cùng Tiêu Chính Long mới đi đến phòng họp của tập đoàn Thăng Nam. Còn cách công ty một khoảng ngắn, Dương Thiên mới chợt nhớ ra, quay sang Tiêu Chính Long hỏi:

- Người ở chỗ này có một cái áo khoác cổ áo cao cùng, một cái nón lưỡi trai một cặp kính mát màu đen cỡ lớn hay không?

Tiêu Chính Long dù cảm thấy hơi khó hiểu nhưng vẫn lấy những thứ đó ra đưa cho Dương Thiên. Bọn hắn là xã hội đen, đây đều là những trang phục cơ bản không thể thiếu.

Mặc lên áo khoác, kéo cao cổ áo đến mũi, đội nón, đeo lên cặp kính mát cỡ lớn, trông Dương Thiên lúc này không khác gì một tên thám tử chuyên theo đuôi trong một bộ phim trinh thám. Hẳn nhìn Tiêu Chính Long:

- Thế nào? Không tệ chứ?

Tiêu Chính Long cố nhịn cười:

- Không, không tệ chút nào. Nhìn rất có phong cách.

Dương Thiên hừ nhẹ:

- Lời nói và thái độ của người không đồng nhất.

Tiêu Chính Long cố làm mặt nghiêm túc:

- Ta nói đều là sự thật, rất có phong cách, chỉ là có hơi buồn cười một chút.

Dương Thiên thở dài, trong lòng thầm rửa Lý Bàn vài câu. Kế hoạch của tên kia có ghi rõ phải chọn bộ đồ này để khiến cho người khác tò mò, chú ý đến hắn. Hiện tại làm theo, Dương Thiên bắt đầu có chút nghi ngờ về óc thẩm mỹ của tên kia. Bộ đồ này rõ ràng không hợp với hắn chút nào, thậm chí khiến cho một người nghiêm túc như Tiêu Chính Long cũng không nhịn được cười.

Đã ném lao thì phải theo lao, Dương Thiên dứt khoát mặc kệ, ngã người ra ghế nhắm mắt tĩnh dưỡng.

Xe chạy thêm vài phút rồi đến nơi, bước xuống xe, Tiêu Chính Long dẫn đầu đi vào trong, Dương Thiên cùng một tên thuộc hạ khác cầm cặp sách đi song song phía sau. Một đường thẳng đến phòng họp, mọi người trên đường đều né tránh không dám nhìn thẳng vào ba người bọn họ. Ngay cả với vẻ ngoài kỳ dị của Dương Thiên, không có người nào nhìn đến lần thứ hai. Đến trước cửa phòng họp, Dương Thiên mới cười nói:

- Danh tiếng của người dường như không được tốt a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 316: Mộc Vũ Hàm Nghi Ngờ

Đối với câu nói đùa của Dương Thiên, Tiêu Chính Long cũng không biện minh gì. Thân là lão đại hắc đạo, hẳn đã sớm quen với những ánh nhìn sợ hãi thế này. Bước vào trong phòng họp, thái độ của người ở đây cũng không khác biệt là so với những người ở bên ngoài là mấy. Trừ việc bọn họ dám nhìn thẳng vào Tiêu Chính Long, còn lại thì bên trong ánh mắt đều ẩn chứa chút sợ hãi cùng kính nể.

Sợ hãi hẳn là lão đại hắc đạo, kính nể vì hẳn từ một tên lưu manh với hai bàn tay trắng trở thành một người có địa vị cao trong xã hội. Quan trọng hơn là, hôm nay Tiêu Chính Long đến đây để mua lại tập đoàn, giúp bọn họ gánh khoảng nợ khổng lồ kia.

Tuy vậy, trong tất cả những người ở đây vẫn có ngoại lệ. Một người chỉ liếc qua Tiêu Chính Long một cái, bộ dạng bình tĩnh, tựa như hẳn không có gì đặc biệt. Những người xung quanh thấy vậy đều lắc đầu, đúng là nghề con không sợ cọp.

Trái với suy đoán của nhiều người, Tiêu Chính Long hướng về phía người kia, cuối đầu chào một cái:

- Mộc tiểu thư, người vẫn khỏe chứ.

Mộc Vũ Hàm gật đầu chào lại, không hề để ý gì đến Tiêu Chính Long mà nhìn chăm chăm vào người đang đứng phía sau hẳn, giống như muốn nhìn xuyên qua lớp áo khoác và cặp kính kia. Mộc Vũ Hàm cảm thấy người này rất quen thuộc, cộng thêm lần trước Tiêu Chính Long đã từng được Dương Thiên gọi đến nhà nàng đã khiến nội tâm nàng nghi ngờ. Hành động

của Tiêu Chính Long càng khiến nàng chú ý, chẳng có kẻ ngốc nào tự nhiên lại đi mua lại một công ty sắp sụp đổ, gánh vác một khoản nợ lớn. Là một nữ nhân thông minh, nàng tin chắc việc này có liên quan đến Dương Thiên. Chỉ là chính nàng cũng không chắc người đeo kính, đội nón che mặt kia có phải là hắn hay không.

Câu chào của Tiêu Chính Long và biểu hiện thờ ơ của Mộc Vũ Hàm khiến những người còn lại rất kinh ngạc. Dựa theo thái độ của hai người này, hình như vị tiểu mỹ nữ này có địa vị rất lớn, đủ khiến một người như Tiêu Chính Long cúi đầu. Mẹ của Mộc Vũ Hàm không hề có chút hiểu biết nào về cách thức kinh doanh, hoạt động của một tập đoàn. Vì vậy Mộc mẫu đã ủy quyền tất cả mọi chuyện cho Mộc Vũ Hàm, để nàng làm người đại diện, đứng ra lo liệu. Đây cũng là lần đầu tiên Mộc Vũ Hàm tham gia cuộc họp cổ đông nên những cổ đông khác còn chưa biết gì về nàng.

Chào hỏi đã xong, Tiêu Chính Long bước đến vị trí chủ tọa ngồi xuống, lớn tiếng nói:

- Mọi người đã đến đông đủ, vậy chúng ta bắt đầu cuộc họp đi. Chắc hẳn những người có mặt ở đây đều đã biết lý do vì sao có cuộc họp này. Không sai, ta muốn mua lại tập đoàn Thăng Nam, đồng thời thay các người trả khoản nợ này. Ai có ý kiến gì cứ thì nhanh nói ra, ta rất bận.

Kết thúc câu nói, Tiêu Chính Long vỗ nhẹ tay lên bàn một cái. Hắn đã đột phá thành công, trở thành Thiên cấp đại cao thủ, một cái vỗ nhẹ này cũng phát ra âm thanh khá lớn, chiếc bàn trực tiếp bị đánh lồm xồm xuống. Tiêu Chính Long xoay xoay cổ tay:

- Thật xin lỗi, gần đây ta khống chế lực đạo không được tốt lắm.

Những người tham dự cuộc họp lén lau mồ hôi, đây là Tiêu Chính Long cố ý muốn hù dọa bọn họ. Tên này ngày từ đầu vốn đã không có ý định thương lượng hay đàm phán gì, rõ ràng là ra lệnh a. Nói là vậy, nhưng có

người gánh nợ giúp mình, dù cho không Tiêu Chính Long bọn họ cũng bằng lòng. Một người đại diện đứng lên nói:

- Tình hình tập đoàn hiện đang rất bất ổn, nếu Tiêu tiên sinh muốn mua lại, bọn ta tất nhiên sẽ đồng ý. Về phần giá cả...

Người này dừng lại, hai mắt nhìn về Tiêu Chính Long, mong chờ câu trả lời từ hắn. Dù sao đây cũng là tập đoàn bọn họ đã hao tổn công sức nhiều năm xây dựng lên, trước khi bỏ đi thu lại được chút lợi ích vẫn tốt hơn.

Khóe miệng Tiêu Chính Long nhếch lên, phất tay ra hiệu. Tên thuộc hạ cầm cặp sách phía sau hiểu ý, mở cặp sách lấy ra một đồng hợp đồng đã chuẩn bị sẵn, lần lượt phát cho mỗi người một bản:

- Giá cả, điều khoản ta đều đã ghi lại một cách cụ thể trên đây. Các người đọc xong rồi ký vào là được. Mọi chuyện còn lại đã có ta lo liệu.

Mọi người lướt sơ qua hợp đồng rồi đồng loạt đặt bút ký vào, điều khoản trên hợp đồng khá hợp lý, giá cả cũng không tệ. Kết quả này đã tốt hơn mong đợi của bọn họ rất nhiều.

Mộc Vũ Hàm nhìn chăm chăm vào bản hợp đồng trước mặt, vẻ nghi ngờ trong mắt càng đậm, cuối cùng nhịn không được lên tiếng:

- Khoan đã.

Rất RQ8izGO nhiều ánh mắt lập tức tập trung về phía nàng, Tiêu Chính Long cười nói:

- Mộc tiểu thư, người có chỗ nào không bằng lòng sao? Nếu muốn gì cứ nói, ta có thể sửa lại.

Mộc Vũ Hàm lắc đầu:

- Ta chỉ cảm thấy điều khoản trên hợp đồng này có điểm bất thường. Người đã bỏ ra một khoản tiền lớn mua lại tập đoàn, tại sao lại để cho ta toàn quyền quản lý.

Mọi người ngạc nhiên ồ lên, những người ở gần không nhìn được liếc qua bản hợp đồng của Mộc Vũ Hàm. Mộc Vũ Hàm cũng không dấu giếm, đẩy bản hợp đồng ra máy scan ở ngay trước mặt mình, máy chiếu lập tức phát hình ảnh này lên. Quả thực, bản hợp đồng này so với của bọn họ có sự khác biệt rất lớn. Không những giá cả thu mua cao hơn rất nhiều, quyền quyết định mọi việc trong tập đoàn cũng là do nàng quyết định, Tiêu Chính Long sẽ không can dự vào bất kỳ chuyện gì. Rốt cuộc là tên ngu ngốc nào làm ra bản hợp đồng này?

Câu hỏi không có lời giải, mọi người hướng mắt về Tiêu Chính Long, hi vọng hẳn cho bọn họ một câu trả lời thỏa đáng. Tiêu Chính Long giống như đã đoán trước được việc này, ánh mắt thâm thúy nhìn Mộc Vũ Hàm:

- Mộc tiểu thư, tin tưởng người cũng đã đoán ra được nguyên nhân. Cần gì phải tốn công hỏi lại.

Mộc Vũ Hàm đưa tay lên che miệng, hai mắt đỏ lên, nước mắt chực trào chảy ra. Phải mất vài phút sau, nàng mới cất giọng run rẩy:

- Hẳn đang ở đâu? Tại sao không dám đến gặp ta.

Tiêu Chính Long lắc đầu nói:

- Ta chỉ nhận được lệnh từ Dương thiếu qua điện thoại. Hẳn đang ở chỗ nào ta cũng không biết.

- Dối trá.

Mộc Vũ Hàm đột nhiên hét to, tay chỉ vào Dương Thiên đang đứng phía sau Tiêu Chính Long:

- Người đã đến đây tại sao không hiện thân. Chẳng lẽ người không dám đối diện với ta sao?

Ẩn trong cặp kính mát lớn, cổ áo kéo cao cùng nón lưỡi trai che đầu, Dương Thiên không ngừng chửi rủa Lý Bàn. Cái tên khốn kiếp kia không biết từ đâu nghĩ ra cái kế hoạch này. Thậm chí Dương Thiên còn cho rằng đang cố ý hố mình.

- Mặc kệ, đã đến bước này, rút lui cũng không còn kịp nữa. Cứ theo đúng kế hoạch mà làm vậy. Bàn từ, chuyện này nếu thất bại, không bắt người uống cạn một bình linh tửu không được.

...

Lý Bàn lúc này đang ngồi xem phim với Lý Vũ, hần đột nhiên nhảy mũi liên tục. Lý Vũ có hơi lo lắng hỏi:

- Tiểu Bàn, có phải người đã bị cảm rồi hay không?

Lý Bàn lắc đầu, nở nụ cười đặc ý:

- Ta không sao. Chắc là tên Dương Thiên kia đang mắng chửi ta mà thôi.

Lý Vũ cũng đã nghe qua kế hoạch này, che miệng cười nói:

- Người không sợ Dương Thiên tìm người tính sổ hay sao?

Lý Bàn cười khẩy:

- Tiểu Vũ, người lo xa rồi. Đây là khổ nhục kế, phải chịu khổ mới có được kết quả như mong đợi. Đến khi hần thành công, trái ôm phải ấp, có khi còn đến đây cảm tạ ta vì đã giúp đỡ.

- Trái ôm phải ấp, hình như rất sung sướng a.

- Đương nhiên, đây là ước mơ của mọi nam nhân trên thế giới này.
- Người cũng muốn?
- Ta cũng...Ặc, tiểu Vũ, người muốn làm gì?
- Ta cho người toại nguyện.
- Đừng, mau dừng tay...Aaaa.

...

Bỏ qua thảm kịch vì nói hớ của tên ngốc Lý Bàn, Dương Thiên trong lòng đã có quyết định. Hắn đưa chân đá nhẹ vào ghế Tiêu Chính Long, ra hiệu cho tên này tiếp tục diễn. Tiêu Chính Long nhận được tín hiệu, liền vội trả lời:

- Một tiểu thư, người nhầm rồi, đây không phải là Dương thiếu. Hắn là thuộc hạ của ta, trong một lần đánh nhau với băng nhóm khác mặt đã bị chém nát nên cả ngày phải che lại như vậy.

Mộc Vũ Hàm nghi hoặc:

- Thật vậy sao?

Tiêu Chính Long khẳng định:

- Dĩ nhiên là thật.
- Vậy có thể mở ra cho ta xem một chút được không.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 317: Thành Công

Tiêu Chính Long lấp lửng:

- Gương mặt của hã rất xấu xí, không muốn cho người ngoài nhìn thấy.

Mộc Vũ Hàm vẫn không chịu buông tha:

- Ta nhất định phải nhìn thấy mặt hã.

Thấy sự kiên quyết của Mộc Vũ Hàm, Tiêu Chính Long quay lại phía sau nhìn Dương Thiên. Dương Thiên trong lòng có hơi do dự, thành bại đều nằm ở một bước này. Hã yên lặng một lúc rồi gật đầu.

Dương Thiên đã đồng ý, Tiêu Chính Long cũng không có lý do gì để tiếp tục từ chối. Hã đứng lên, lớn tiếng nói:

- Hợp đồng cũng đã ký xong. Các người có thể về rồi.

Tiêu Chính Long ra lệnh trục khách, mọi người đều ngoan ngoãn đứng dậy ra về. Nói là khách cũng không sai, bởi vì hợp đồng đã ký xong, chỉ cần làm thêm một vài thủ tục nhỏ nữa, tập đoàn này sẽ thuộc về quyền sở hữu của hã. Tuy bọn họ cũng có chút tò mò về câu chuyện sắp diễn ra, nhưng tất cả đều là người đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm, hiểu được đạo lý “chuyện gì nên biết thì biết, chuyện gì không nên biết thì đừng cố tìm hiểu”.

Không ai nói với ai tiếng nào, những người có mặt trong phòng đánh mắt qua lại vài cái rồi lần lượt đứng lên, xếp thành hàng đi ra khỏi phòng họp.

Trái với dự đoán, sau khi bọn họ đi ra ngoài, Tiêu Chính Long cũng lặng lẽ bước ra ngoài, đóng cửa phòng lại.

Vài người có chút quen biết với Tiêu Chính Long từ trước bước lên hỏi:

- Tiêu tiên sinh, tại sao người...

Tiêu Chính Long lắc đầu:

- Chuyện không nên hỏi đừng hỏi. Các người đã xong việc của mình, mau rời đi đi.

Nói xong, Tiêu Chính Long cùng tên thuộc hạ kia chia nhau ra, mỗi người đứng một bên, giống như hai đại thần giữ cửa, không cho người khác xông vào. Thấy thái độ của hắn, những người kia lắc đầu chán nản, xoay người rời đi. Vốn định làm quen với vị đại nhân trong kia một chút, xem ra không có cơ hội. Bọn họ cũng rất muốn biết, rốt cuộc là vị nào lại bỏ một khoản tiền khổng lồ như vậy chỉ để tán gái.

Cửa phòng đóng lại, chỉ còn Dương Thiên đứng đối diện với Mộc Vũ Hàm. Hắn đưa tay gỡ bỏ kính nón, cởi áo khoác vứt sang một bên, cười khổ nói:

- Vũ Hàm, đã lâu không gặp.

Mộc Vũ Hàm hai tay che miệng, nước từ mắt chảy ra không ngừng. Dương Thiên nửa muốn bước tới ôm lấy nàng, nửa lại không nhắc chân lên được. Cuối cùng đứng yên một chỗ, không nói thêm câu nào nữa. Mộc Vũ Hàm dùng tay quệt mắt, nước nở nói:

- Mấy tháng qua người đã đi đâu?

Dương Thiên ngập ngừng:

- Ta, ta đi du lịch nhiều nơi trên thế giới. Đến Ai Cập chiêm ngưỡng kim tự tháp, cười lạc đà quá sa mạc Sahara du ngoạn, còn có...

- Nói dối. Rõ ràng người vẫn luôn ở bên cạnh bọn ta, tại sao không chịu ra mặt. Người có biết những ngày qua bọn ta tìm người vất vả như thế nào hay không. Tất cả mọi biện pháp đều đã sử dụng, thậm chí uy hiếp Lý Bàn, muốn từ chỗ hắn lấy được thông tin về người.

Mộc Vũ Hàm dùng từ chúng ta thay vì ta, điều này chứng tỏ nàng đã phần nào chấp nhận những người còn lại. Một thời gian dài ở cùng nhau, khoảng cách giữa bọn họ đã được rút ngắn không ít, chỉ còn chút ít khuất mắt khiến nàng không thể chấp nhận mà thôi.

Trong việc xử lý chuyện tình cảm, Dương Thiên vẫn luôn rất ngu ngốc. Nghe câu trách móc của Mộc Vũ Hàm, hắn buồn bã nói:

- Đã hiểu, là ta đã làm phiền các người. Từ nay về sau ta sẽ không bao giờ tham dự vào chuyện của các người, để cho các người có thể quên ta đi.

Dương Thiên xoay người định rời đi, chưa được ba bước đã nghe tiếng gọi của Mộc Vũ Hàm:

- Người đứng lại cho ta, chẳng lẽ người cho rằng bỏ đi là sẽ giải quyết được mọi chuyện sao.

Dương Thiên quay lại, xúc động nói:

- Vậy người nói đi, ta phải làm như thế nào mới đúng? Các người có cho ta sự lựa chọn nào khác hay sao?

- Ta...

Mộc Vũ Hàm mãi không trả lời được, Dương Thiên chán nản ngồi lên ghế, thở dài một hơi:

- Vũ Hàm, chuyện này ta sẽ để người quyết định. Ta đi hay ở, tất cả đều phụ thuộc vào câu nói tiếp theo của người.

Cố gắng lấy lại bình tĩnh, Mộc Vũ Hàm ngồi xuống vị trí đối diện với Dương Thiên, giọng nói nghẹn ngào:

- Ta muốn hỏi người một câu cuối cùng.

Dương Thiên gật đầu:

- Người không thể chỉ lựa chọn một người sao?

Dương Thiên dứt khoát:

- Không thể?

- Vậy người thật lòng yêu tất cả chúng ta sao?

- Hình như đã là câu thứ 2.

Mộc Vũ Hàm gần như hét lên:

- Trả lời ta đi.

- Đương nhiên là thật, Dương Thiên ta chưa bao giờ chơi đùa với tình cảm của người khác.

Mộc Vũ Hàm không nói thêm gì nữa, nàng xoay người đi về phía cửa kính, từ trên cao nhìn xuống những người đang đi lại dưới kia. Dương Thiên ngồi lâu, nhin không được hỏi:

- Vũ Hàm, câu trả lời của người...

- Đi gặp các nàng đi.

- Ách, ý của người là?

- Ta bảo người đi gặp các nàng?

Dương Thiên trực tiếp cự tuyệt:

- Không được?

Mộc Vũ Hàm ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

- Chỉ cần một người không đồng ý, ta sẽ không quay lại. Nếu ta đến bên những người khác, vậy thì sẽ có lỗi với người đó. Nếu người đã quyết định, ta cũng nên đi rồi. Thay ta gửi lời hỏi thăm các nàng.

Dương Thiên đứng dậy, xoay người rời đi. Lần này là thật chứ không phải làm theo kế hoạch của Lý Bàn nữa. Lý Bàn đã nói, chuyện này chỉ có 50% thành công. Đáng buồn, hẳn lại rơi vào 50% còn lại. Dù đã cố gắng hết sức, ước mơ cùng những nữ nhân của mình có một cuộc sống hạnh phúc khó đến vậy hay sao?

Dương Thiên bước đi mà lòng nặng trĩu, đạt đến Chân Tiên, cứ tưởng mọi chuyện sẽ thuận buồm xuôi gió, không gì không làm được. Xem ra hẳn đã sai rồi. Thật ra Dương Thiên có thể dùng pháp thuật thay đổi tư duy của các nàng, khiến cho các nàng chấp nhận hẳn. Có điều, thứ tình cảm giả dối đó, Dương Thiên không cần.

Vừa đặt tay lên chốt cửa, Dương Thiên liền cảm nhận được hai cánh tay vòng qua eo, hai khối mềm mại áp lên lưng hẳn. Mộc Vũ Hàm nói trong nước mắt:

- Đừng đi, ta có nói không đồng ý sao. Chỉ cần người ở lại, người muốn thế nào thì cứ làm như vậy đi.

Dương Thiên vội qua người lại, hai tay nắm lấy vai Mộc Vũ Hàm, nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Người thực sự đồng ý sao?

Mộc Vũ Hàm tức giận nói:

- Ta không đồng ý thì có thể làm thế nào. Chỉ trách ta không đủ mạnh mẽ để cắt đứt với người...

Chưa kịp nói xong câu, Mộc Vũ Hàm đã bị Dương Thiên ôm chặt vào lòng, cười to:

- Người không cần mạnh mẽ, cứ ở phía sau ta, tất cả đã có ta bảo hộ người, thay người gánh đỡ tất cả. Nếu trời có sập xuống, ta sẽ vì người mà nâng nó lên.

- Không phải vì “ta”, là vì “chúng ta”.

Dương Thiên ngượng ngùng, đưa tay lên sờ mũi:

- Như nhau, như nhau.

- Hừ.

Mộc Vũ Hàm giả vờ tức giận, hai tay siết chặt lấy Dương Thiên, trên mặt nở nụ cười hạnh phúc. Một nam nhân xuất sắc, bản tính lại phong lưu như Dương Thiên, một mình nàng vốn không có khả năng độc chiếm hẳn. Mộc Vũ Hàm đã sớm hiểu điều này, chỉ là nàng không muốn chấp nhận, cố gắng giữ hắn thật chặt. Nhưng càng giữ hắn lại càng rời xa nàng. Mãi đến lúc này, khi nàng thả tay ra, chấp nhận những người khác, tảng đá trong lòng Mộc Vũ Hàm cũng đã được bỏ xuống.

Hai người cứ như vậy một hồi lâu, Mộc Vũ Hàm chợt nhớ ra chuyện gì đó, vội vàng đẩy Dương Thiên ra, hai má đỏ bừng nói:

- Dương Thiên, ta còn có chuyện phải đi trước.

Dương Thiên ngăn ra, theo lý mà nói, hai người lâu ngày gặp lại phải muốn ở bên nhau thật lâu mới đúng. Mộc Vũ Hàm dường như hiểu được suy nghĩ của Dương Thiên, mỉm cười gtKgz9k nói:

- Người đừng nghĩ nhiều. Ta phải về gặp mẹ để báo tin mừng. Từ khi biết mình bị tên khốn kiếp kia lừa, mẹ ta mất ăn mất ngủ, cuối cùng thân thể suy nhược phải vào bệnh viện. Đợi ta báo tin này cho mẹ biết, nhất định sẽ vui mừng mà khỏi bệnh.

Đã lâu mới gặp lại, Dương Thiên không nỡ rời xa nàng, liền đưa ra đề nghị:

- Để ta đưa người đi.

Mộc Vũ Hàm thoải mái đáp ứng:

- Vậy cùng đi đi.

Dương Thiên cùng Mộc Vũ Hàm mở cửa đi ra. Tiêu Chính Long không cần hỏi gì, chỉ nhìn vào thái độ của hai người liền rõ. Hắn bí mật đưa ngón tay cái với Dương Thiên. Tên này cũng rất đặc ý nói:

- Ta và Vũ Hàm có chuyện phải đến bệnh viện.

Tiêu Chính Long xưng phong đứng ra:

- Ta có xe ở dưới kia, để ta chở hai người đi. Các người muốn đến bệnh viện nào?

- Hoàn Vũ.

P/S: Cuối cùng cũng qua, không hay lắm nhưng miễn cưỡng chấp nhận được.:))

/

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 318: Đại Chiến Bắt Đầu

Dương Thiên cùng Mộc Vũ Hàm đến bệnh viện. Mẹ của Mộc Vũ Hàm nhìn thấy hân liên rất vui vẻ. Sau khi nghe Mộc Vũ Hàm kể lại mọi chuyện (đã được lược bỏ đi những tình tiết không nên nói), Mộc mẫu nắm lấy tay Dương Thiên cảm ơn rồi rút. Dương Thiên âm thầm đánh vài đạo pháp thuật giúp nàng chữa bệnh, đoán chừng ngày mai là có thể xuất viện.

Thăm bệnh xong, Dương Thiên đang định mời Mộc Vũ Hàm đi ăn tối thì cảm ứng được có biến cố xảy ra, hân liên quay sang nói với nàng:

- Vũ Hàm, ta có chút chuyện đột xuất cần phải đi xử lý. Bữa tối...

Mộc Vũ Hàm mỉm cười độ lượng nói:

- Không sao, người có việc thì cứ đi trước. Bác sĩ nói bệnh tình của mẹ ta đã khá hơn nhiều, ta ở lại đây với nàng một đêm để kiểm tra, nếu sáng mai không có vấn đề gì thì sẽ làm thủ tục xuất viện.

Dương Thiên gật đầu:

- Vậy ta đi trước, gặp lại sau.

- Gặp lại.

Chia tay Mộc Vũ Hàm, Dương Thiên thông báo với Tiêu Chính Long một tiếng rồi rời đi. Vừa nãy, trong một khoảnh khắc, Dương Thiên cảm nhận được mối liên kết giữa mình và Từ Thanh bị cắt đứt. Chuyện này có ba lý do, thứ nhất, Từ Thanh bị rơi vào một không gian phong ấn cực

mạnh, đủ sức cắt đứt liên kết giữa hai người. Thứ hai, Từ Thanh đã bị người khác luyện hóa, trở thành khô lồi của hắc. Thứ ba, Từ Thành đã bị người khác tiêu diệt.

Hai nguyên nhân đầu gần như không có khả năng xảy ra, vậy chỉ còn lại một câu trả lời duy nhất, Từ Thanh đã bị tiêu diệt. Nghĩ đến khả năng này, Dương Thiên có chút tức giận. Tốt xấu gì tên kia cũng đã sống vài ngàn năm, tại sao lại bị giết chết một cách dễ dàng như vậy.

Cảm ứng vị trí xuất hiện cuối cùng của Từ Thanh, Dương Thiên trực tiếp thi triển Thuần Di, lóe lên một cái liên ở cách đó không đầy 10 km. Từ nói này, Dương Thiên có thể cảm nhận được linh lực hỗn loạn đang phát ra từ đằng xa, sắc trời chia thành đủ loại màu sắc rực rỡ. Âm thanh pháp thuật cùng pháp bảo va chạm liên miên không dứt. Khu vực xung quanh bị phá hoại nặng nề, nước biển nơi thì bốc hơi, nơi bị biến thành băng trụ, từng ngọn núi nhỏ được hình thành cũng như phá vỡ. Pháp thuật sắc sỡ muôn màu bay lượn tứ phía, mang theo uy lực cực lớn tàn phá mọi thứ trong tầm ngắm của nó. Xem ra trận chiến đang ở trong giai đoạn then chốt.

Lặng lẽ sử dụng Ẩn Thân Thuật tiến lại gần, Dương Thiên nhìn thấy hai phe đang giao chiến quyết liệt giữa không trung. Ma môn đồng thời chống lại tứ đại thế lực, liên tục bại lui. Nhưng trên mặt bọn hắc không hề có chút hoảng hốt nào, thay vào đó là vẻ hưng phấn cùng mong đợi.

Tứ đại thế lực dốc hết sức công kích còn Ma môn thì vừa đánh vừa lui, cố gắng né tránh các đòn tấn công, chỉ trong tình huống bất đắc dĩ mới ra tay đón đỡ. Tình thế trước mắt rất rõ ràng, Ma môn tuy chưa thua cuộc nhưng nếu không có chuyển biến gì, thất bại chỉ là vấn đề thời gian.

Trái với suy nghĩ này, người của tứ đại thế lực không hề vui vẻ chút nào, trên mặt bọn họ đều là vẻ căng thẳng, đang muốn cố hết sức để kết thúc trận chiến một cách nhanh nhất.

Ngay bên dưới chiến trường, có một lồng sáng màu đen kịt do ma khí dựng lên, bán kính hơn 2 km. Bên trong không hề có tiếng động nào phát ra, người ở bên ngoài cũng không thể dùng thần thức tiến vào thăm dò.

Thấy trận chiến còn lâu mới có hồi kết, Dương Thiên bỏ đi Ấn Thân Thuật, từ trên cao hạ xuống, lười biếng nói:

- Các người đánh lâu như vậy, ta cũng đã ngủ được một giấc rồi a.

Âm thanh dùng linh lực làm dẫn, rất nhanh truyền đến tai tu sĩ 2 bên. Nhận ra người đến là Dương Thiên, hai bên lập tức dừng chiến. Tu sĩ của tứ đại thế lực vui mừng khôn xiết, vội bay về phía hắn. Trái ngược với vẻ vui mừng đó, sắc mặt của Ma môn tu sĩ trở nên âm trầm bất định, pháp bảo trên tay cũng nắm chặt hơn, tùy thời đều có thể phát động tấn công.

Nhìn những tu sĩ đang bay đến, Dương Thiên vẫy tay với Diệp Vấn Thiên, cười hỏi:

- Đã có chuyện gì xảy ra. Ta đang định đi ăn tối với bạn gái, vô tình cảm ứng được linh lực hỗn loạn nên đến đây xem một lát. Nếu như không có gì quan trọng, ta còn phải nhanh chóng trở về.

Thủ lĩnh tứ đại thế lực nhìn nhau cười khở. Dương Thiên vẫn luôn như vậy, trừ mỹ nữ ra, chẳng có chuyện gì đáng để hắn bận tâm. Trận chiến này liên quan đến vận mệnh của cả thế giới, Dương Thiên lại muốn bỏ qua nó để đi ăn tối với bạn gái, thật sự không còn gì để nói.

Địa vị của Diệp Vấn Thiên trong Âm tổ không cao, nhưng hắn lại có quan hệ tốt nhất với Dương Thiên. Thủ lĩnh của tứ đại thế lực đồng thời lui lại một đoạn, ý bảo hắn lên nói chuyện. Diệp Vấn Thiên hiểu ý, gật đầu với bọn họ một cái rồi tiến lên:

- Dương Thiên, tình hình không ổn. Bọn ta cần sự giúp đỡ của người.

Dương Thiên nhún vai:

- Ta thấy các người đang giành thế chủ động trong trận chiến này, chiến thắng chỉ là chuyện sớm muộn.

Diệp Vấn Thiên lắc đầu, mắt nhìn về lồng sáng màu đen bên dưới, trầm giọng:

- Chiến trường thực sự không phải ở đây mà là ở dưới kia. Từ Thanh tiên bối cùng Huyết Ma đang giao chiến ở trong đó. Nếu người thất bại, bọn ta cũng chỉ còn một con đường chết.

- Khi vừa giao chiến, bên trong chiếc lồng phân biệt hai màu đen đỏ đại diện cho hỏa linh lực của Từ Thanh tiên bối và ma lực của Huyết Ma, hiện tại chỉ còn lại một màu đen. Bọn ta sợ...

Dương Thiên cắt ngang:

- Không cần suy đoán lung tung. Ta có thể nói cho các người biết, Từ Thanh đã sớm bị tiêu diệt, linh hồn cũng đã bị phá hủy. Tên Huyết Thần kia còn chưa xuất hiện bởi vì hắn đang bận hấp thu linh lực của Từ Thanh mà thôi.

Lời nói của Dương Thiên như một viên đá ném xuống mặt hồ tĩnh lặng, tất cả tu sĩ của tứ đại thế lực bị nó làm cho hoảng loạn. Hàng trăm người hỏi dồn:

- Vậy chúng ta phải làm sao?

- Nguyên Anh trung kỳ đại tu sĩ như Từ Thanh tiên bối còn thất bại, bọn ta ở lại chỉ có con đường chết. Bỏ chạy...

- Bỏ chạy thì có ích gì. Ma môn tu sĩ sẽ truy cùng diệt tận, cũng nhau hợp lực còn có một tia hi vọng.

- Nực cười, người nghĩ mấy người chúng ta đủ để cho hấn nhét kẻ rằng sao?

Một người đột nhiên la to:

- Không phải còn có Dương Thiên đại nhân ở đây sao?

Câu nói kia lập tức thức tỉnh nhiều người, hai mắt bọn hấn đổ dồn về phía Dương Thiên. Bạch Dạ cũng bước lên, giọng van nài:

- Dương Thiên, coi như nể tình mối quan hệ của chúng ta, cầu xin người ra mặt giúp đỡ một lần.

Đang nói, hấn đánh mắt cho Diệp Vấn Thiên, ý bảo tên kia hỗ trợ. Diệp Vấn Thiên đang định lên tiếng thì Dương Thiên đã ngăn lại:

- Không cần nói thêm nữa. Ta và Huyết Thần đã có giao ước từ trước, trận chiến này ta sẽ không xen vào.

Hàng trăm tu sĩ nghe vậy thì không nhin được nữa, lên tiếng mắng chửi:

- Tên khốn kiếp, chẳng lẽ một cái giao ước vớ vẩn nào đó quan trọng hơn sinh mạng của hàng tỉ người hay sao?

- Người 8liqW20 thật sự không có chút tính người?

- Ích kỷ, không có lương tâm, loại người như người chết cũng không được yên thân.

Thủ lĩnh tứ đại thế lực vẻ mặt hoảng sợ, định lên tiếng ngăn cản bọn họ lại thì đã muộn. Dương Thiên nâng tay phải lên, hàng trăm tia vô hình kiếm khí theo quỹ tích đặc biệt, chuẩn xác đâm xuyên qua vai trái của những tên đang mắng chửi nhiệt tình kia. Tiếng kêu gào thảm thiết vang lên. Hàng trăm tu sĩ như chim gãy cánh rơi rụng trên mặt biển. Bạch Dạ vội ném ra

một pháp bảo hình tẩm thắm. Tầm thắm đón gió biển to. Trong thoáng chốc đã che phủ một khu vực rộng lớn, đón đỡ lấy những người rơi xuống.

Dương Thiên giọng nói lạnh lùng:

- Quản cái miệng của các người cho tốt. Nếu không phải xem mối quan hệ giữa ta và môn chủ tứ đại thế lực, các người lúc này đã sớm là những cái xác không hồn.

Thủ lĩnh tứ đại thế lực cùng Diệp Vấn Thiên nhìn nhau, có thể thấy được vẻ bất đắc dĩ trong mắt bọn họ. Địch nhân chưa đánh xong, chiến lực toàn quân gần như đã bị tiêu hao hết, phải đánh tiếp như thế nào?

Dương Thiên đang định mở miệng nói tiếp thì lồng sáng màu đen phía dưới rung lắc dữ dội. Theo sau đó là một tiếng nổ to cùng tiếng cười man rợ:

- Ha ha, cuối cùng ta cũng đã luyện hóa được hãn. Những kẻ truy sát ta mấy ngày nay, mau bước ra đây chịu chết đi.

/

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 319: Liễu Hạc Chết

Âm thanh khiến tất cả những người có mặt ở đây run rẩy, nhìn không được nhìn xuống phía dưới. Từ trong khói đen, một bóng người dần dần xuất hiện. Gương mặt hắc khá bình thường, chỉ có đôi mắt màu đỏ như máu là đáng chú ý nhất. Người này khí tức nội liễm, nếu như không có chấn động vừa rồi, mọi người thực sự sẽ cho rằng đây chỉ là một người bình thường.

Nam nhân đạp không mà đi, trong thoáng chốc đã đến trước mặt Ma môn Môn chủ Liễu Hạc. Thấy nam nhân đi đến, Liễu Hạc liên hét to:

- Thấy Huyết Thần đại nhân đến, tại sao còn chưa chịu hành lễ.

Nghe được mệnh lệnh từ Liễu Hạc, người của Ma môn đồng loạt làm tư thế quỳ một chân giữa không trung, đồng thanh nói:

- Cung nghênh Huyết Thần đại nhân. Chúc mừng đại nhân thành công đột phá.

Huyết Thần hòa nhã nói:

- Mau đứng lên, đều là người nhà.

Thái độ của Huyết Thần khiến Liễu Hạc rung mình, tên Huyết Thần này từ khi nào lại tốt tính như vậy? Hắc còn chưa kịp nghĩ thông thì Huyết Thần lại lên tiếng:

- Hôm nay ta thành công đột phá Nguyên Anh hậu kỳ, cũng nên ăn mừng một chút. Nhưng trước tiên còn có một việc phải làm.

Liễu Hạc tán thành:

- Đúng vậy, trước hết tiêu diệt lũ tự nhận mình là chính phái kia, ta đã sớm muốn...

Liễu Hạc chưa kịp nói hết câu, hai mắt đã trợn ra. Chiếc đầu cứng nhắc cúi xuống nhìn vết thương trước ngực. Lúc này một tay của Huyết Thần đã xuyên qua ngực hắn. Bàn tay đầm máu thò ra phía sau lưng, bên trong còn đang nắm lấy một viên Kim Đan màu vàng lớn bằng nắm tay. Những trưởng lão Ma môn kia kinh hãi nhìn một màn trước mặt, bọn họ không hiểu vì sao Huyết Thần lại đột nhiên ra tay mới Môn chủ. Liễu Hạc gian nan nói:

- Tại, tại sao?

Huyết Thần lạnh lùng:

- Đừng cho là ta không biết chuyện ngươi trộn lẫn Không Tâm Tán vào Huyết Linh Thạch để tìm cách khống chế ta. Có điều ngươi đã quá ngây thơ rồi. Một chút phế dược kia đối với ta hoàn toàn vô dụng.

- Ngươi, bằng cách nào?

Huyết Thần thản nhiên đáp:

- Huyết tộc chúng ta có năng lực miễn nhiễm rất cao với những loại đan dược khống chế tâm trí. Trên hết, ngay từ đầu ta đã phát hiện ra chuyện này, nhưng khi đó ngươi vẫn còn giá trị lợi dụng. Còn bây giờ...

Trái ngược với suy nghĩ của Huyết Thần, trong khóe mắt Liễu Hạc không hề có sự sợ hãi, hắn chỉ ngẩn ra trong vài giây rồi cười to:

- Ha ha, Huyết Thần, người quả thực rất lợi hại. Bại dưới tay người, ta cũng có thể yên tâm nhắm mắt. Trước khi ta đi, cũng nên để lại cho người một món quà làm kỉ niệm.

Tròng mắt Huyết Thần co rụt, trong khoảnh khắc hần cảm nhận được sự nguy hiểm. Chưa kịp làm ra động tác gì thì thân thể Liễu Hạc đã phồng to ra rồi nổ tung. Vô số lôi điện từ trong cơ thể hần phóng ra, uy thế vô cùng kinh khủng. Những tên trưởng lão Ma môn ở gần đó không kịp phản ứng, trực tiếp bị lôi điện đánh thành cặn bã. Những người ở xa hơn may mắn giữ được mạng nhưng đều bị thương không nhẹ, khó có thể tiếp tục chiến đấu.

Dương Thiên từ đầu đến cuối im lặng đứng nhìn một màn này, nội tâm vẫn không chút gợn sóng. Đây mới là Tu Chân Giới mà hần biết, tàn nhẫn, huyết tinh, không có tình người. Mạng sống tu sĩ mong manh, chớp mắt liền chết đi một mảng lớn, so với con sâu cái kiến còn yếu ớt hơn.

Nói đi cũng phải nói lại, đòn tự bạo của Liễu Hạc trước khi chết rất khá. Nguyên Anh kỳ ở cự ly gần như vậy chắc chắn sẽ bị trọng thương. Đó là chưa kể người tu luyện Ma Lực sẽ bị lôi đình khắc chế, tổn thương gia tăng vài lần. Nếu Huyết Thần chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, chắc chắn sẽ mất đi 8, 9 phần chiến lực. Thậm chí Nguyên Anh trung kỳ cũng sẽ bị chút thương tổn nhẹ. Đáng tiếc...

Dương Thiên quay sang hỏi Bạch Dạ:

- Người có biết Liễu Hạc ở đâu lại có một chiêu lợi hại như vậy không?

Bạch Dạ cau mày suy nghĩ rồi nói:

- Liễu Hạc là Môn chủ Ma môn, chủ tu ma công. Chắc chắn không thể sử dụng lôi đình chi lực. Vậy thì chỉ có một câu trả lời duy nhất, đây là thành quả của khoa học kĩ thuật kết hợp với pháp thuật của Tu Chân giả.

Dương Thiên ngạc nhiên:

- Khoa học kĩ thuật có thể kết hợp với pháp thuật của Tu Chân Giả?

Bạch Dạ gật đầu:

- Khoa học kĩ thuật có thể hấp thu và lưu trữ lôi đình từ tự nhiên. Pháp bảo của Tu Chân Giả có thể đem nó nén lại, chứa đựng trong cơ thể. Cuối cùng bộc phát ra công kích cường đại như Liễu Hạc vừa làm. Trong quá khứ bọn ta đã từng thực hiện thí nghiệm này.

- Các người đã từng làm thử? Vậy mau lấy ra đi, nếu có khoản 20, 30 viên. Ta chắc chắn Huyết Thần cũng chỉ còn cách bỏ chạy.

Bach Hạc lắc đầu, buồn bã nói:

- Nghiên cứu thất bại. Bọn ta không có đủ tài nguyên cùng trình độ luyện khí để luyện chế vật chứa. Chắc người cũng biết, hơn 800 năm trước, Huyết Thần đã đoạt đi gần như toàn bộ tài nguyên của Tu Chân Giới, tất cả đều để cho Ma môn sử dụng. Vậy mà Liễu Hạc cũng chỉ luyện chế ra được một cái, vậy cũng đã đủ sự khó khăn cũng hao phí để tạo ra thứ này.

Dương Thiên cũng thở dài, chung quy cũng tại một chữ nghèo. Đám người này đứng trên đỉnh cao của trái đất, nhưng đặt tại Tu Chân giới chỉ là một đám bần cùng. Thật đáng bi ai.

Lôi đình tồn tại trong một thời gian ngắn rồi dần tán đi. Đúng như Dương Thiên dự kiến, Huyết Thần hoàn toàn không bị thương tổn chút nào, chỉ có ống tay áo của hắn bị lôi đình đánh nát, nhìn qua có hơi buồn cười.

Huyết Thần lướt qua những tên Ma môn trưởng lão đang rơi rụng trên biển, vẻ mặt đen lại. Đây là lực lượng tinh anh của Ma môn, nếu như bọn hắn toàn bộ chết sạch, Huyết Thần rất có thể sẽ trở thành vị vua cô độc, không có một tên thuộc hạ nào ra hồn.

Từ trong người Huyết Thần nhảy ra một chiếc thuyền nhỏ. Chiếc thuyền gặp gió biển lớn, nhanh chóng to ra. Từ trên thuyền phát ra lực hút cực mạnh, đem tất cả những tu sĩ Ma môn còn sống thu vào. Làm xong mọi việc, Huyết Thần mới thu hồi pháp bảo, ngấn đầu nhìn về phía đám tu sĩ của tứ đại thế lực. Hắn chỉ liếc qua bọn họ một lần, ánh mắt rất nhanh tập trung vào Dương Thiên:

- Người đến thật nhanh.

Dương Thiên hơi bất ngờ:

- Người biết ta sẽ đến?

- Khi luyện hóa tên Từ Thanh kia, ta cảm thấy linh hồn hắn có điểm kỳ quái. Chắc hẳn hai người đã tạo lập mối liên kết đặc biệt. Ta hấp thu linh hồn của hắn, người đương nhiên sẽ cảm ứng được và tìm đến.

Dương Thiên nhún vai, từ chối cho ý kiến và việc này. Huyết Thần chỉ là Nguyên Anh hậu kỳ, kế thừa một phần rất nhỏ ký ức của Huyết Đồng, không biết gì về Thông Linh Khôi Lỗi cũng là chuyện bình thường.

Huyết Thần thấy Dương Thiên không nói gì, càng thêm chắc chắn về suy đoán của mình, giọng nói lạnh lùng:

- Dương Thiên, người thực sự muốn nhúng tay vào trận chiến này?

Dương Thiên lắc đầu:

- Ta là một người rất biết giữ lời hứa. Ta đã nói không tham dự tức là không tham dự. Tất nhiên, trừ trường hợp người động thủ với ta hoặc người thân của ta.

Huyết Thần thầm thở ra một hơi. Quyết chiến với Dương Thiên, hắn còn chưa nắm chắc thắng lợi. Trận chiến tại đảo Altas lần trước, vết tích khủng

bố kia để lại trong lòng Huyết Thần một bóng ma. Trừ khi nắm chắc phần thắng, Huyết Thần sẽ cố hết sức tránh đối đầu với Dương Thiên.

Hít một hơi dài, Huyết Thần chấp tay:

- Trận chiến đến đây tạm dừng, ta xem hai bên đều đã tổn thất nghiêm trọng. Ngày khác sẽ SCyo8Ks tái chiến sau.

Nói xong, hắn nhìn thẳng vào thủ lĩnh của tứ đại thế lực, giọng nói mang theo ý tứ uy hiếp nồng đậm:

- Lần sau gặp lại sẽ là ngày dỡ của các người.

Để lại câu nói, Huyết Thần xoay người rời đi. Loáng một cái đã không thấy bóng dáng. Thủ lĩnh tứ đại thế lực đưa tay lau mồ hôi trên trán, ánh mắt của Huyết Thần vừa rồi quá đáng sợ. Bọn họ cảm thấy linh hồn mình thiếu chút nữa đã bị hút vào trong.

Dương Thiên thấy vậy khinh thường nói:

- Chỉ là chút Đồng Thuật cấp thấp, các người có cần làm ra bộ dạng sợ hãi như vậy hay không?

Bốn người im lặng không đáp, trong lòng thầm mắng Dương Thiên. Cấp thấp là so với người, không phải bọn ta a.

Diệp Vấn Thiên được Dương Thiên bảo vệ nên không có việc gì. Hắn vội lên tiếng hỏi:

- Dương Thiên, người muốn giải quyết việc này như thế nào?

/

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 320: Dự Đoán

Dương Thiên quay lại, giả vờ ngạc nhiên đáp:

- Chuyện này thì có liên quan gì đến ta?

Diệp Vấn Thiên tức giận quát:

- Chuyện đã đến nước này người còn nói là không liên quan đến mình. Từ Thanh tiền bối đã chết, chờ khi Huyết Thần ổn định lại lực lượng, hẳn sẽ tiến hành đại chiến một lần nữa. Đến khi đó, không bao nhiêu người sẽ phải hi sinh vô ích. Người nhắm tâm nhìn thấy chuyện đó hay sao?

Dương Thiên không trực tiếp trả lời câu hỏi của Diệp Vấn Thiên:

- Người có biết tại sao khi này Huyết Thần bỏ đi thay vì tấn công các người hay không?

Tâm trạng đang xúc động, Diệp Vấn Thiên theo quán tính nói:

- Là vì trưởng lão của Ma môn đều bị trọng thương, hẳn không dám...

Dương Thiên trực tiếp đưa tay cắt ngang, có chút thất vọng nói:

- Người dù sao cũng là trưởng lão của Âm tổ, đứng đằng sau chỉ đạo một quốc gia. Tại sao lại suy nghĩ nông cạn như vậy?

Diệp Vấn Thiên khựng lại, ổn định tinh thần, suy nghĩ vài phút rồi chợt nói:

- Lẽ nào là vì người?

Dương Thiên gật đầu:

- Chẳng phải đã rất rõ ràng rồi sao. Hẳn e ngại ta nên không dám động thủ. Mặc dù ta đã nói sẽ không tham dự.

- Ý của người là?

Dương Thiên ngán ngẩm lắc đầu:

- Huyết Thần vốn là kẻ đa nghi. Hẳn không dám khẳng định vào giây phút mấu chốt ta có ra tay hay không. Quan trọng hơn là, hẳn không nắm chắc sẽ đánh thắng được ta. Vậy nên ta tin chắc, trong thời gian tiếp theo, Huyết Thần sẽ tìm mọi cách để tránh đụng độ với ta. Người nói, hẳn sẽ làm thế nào?

Diệp Văn Thiên cùng tứ đại thế lực đồng thanh:

- Ân Thế đại lục.

Dương Thiên hài lòng, gật đầu:

- Không sai. Thứ nhất, Ân Thế đại lục bị ngăn cách với ngoại giới. Có làm gì trong đó cũng sẽ không ảnh hưởng đến thế giới bên ngoài. Thứ hai, tài nguyên tu luyện, công pháp, pháp bảo, thậm chí kẻ thù của Huyết Thần đều ở nơi đó. Hẳn chắc chắn sẽ muốn giải quyết những thứ đó trước khi đối đầu với ta.

- Vậy bọn ta phải làm thế nào?

- Rất đơn giản. Huyết Thần cần một thời gian để ổn định lại lực lượng. Các người mau chóng trở về sắp xếp vụ sự trong tông môn, đưa bọn họ ra bên ngoài ẩn trốn. Đúng rồi, còn có các tiểu môn phái tại thế tục, bọn hẳn

cũng có thể trở thành mục tiêu của Huyết Thần. Tên kia tu luyện nhờ hấp thu máu huyết, linh hồn, chắc hẳn sẽ không bỏ qua bọn họ.

Diệp Văn Thiên lo lắng nói:

- Nhưng trốn tránh mãi cũng không phải là cách. Với thực lực của hẳn, sớm muộn cũng sẽ chiếm được Ấn Thế đại lục. Đến khi đó, thế tục cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Dương Thiên thở dài, nhìn lên trời cao, giọng nói mang theo chút nhớ nhung:

- Ta đã hứa với một người sẽ để Huyết Thần lại cho nàng.

Ánh mắt Dương Thiên đột nhiên trở nên quyết liệt:

- Các người chỉ cần kiên trì trong vòng hai tháng. Nếu nàng vẫn không kịp trở về, chính tay ta sẽ tiêu diệt tên Huyết Thần kia.

Nghe được câu nói của Dương Thiên, năm người mừng rỡ như điên. Cuối cùng hẳn cũng cho bọn họ một câu trả lời vừa ý.

- Những lời người nói đều là thật?

Dương Thiên bất mãn đáp:

- Ta đã bao giờ lừa các người chuyện gì chưa?

Năm người sợ hãi nổi giận, vội nói:

- Không có, những gì người nói bọn ta vẫn luôn tin tưởng, không dám mảy may nghi ngờ.

- Mọi chuyện cứ quyết định như vậy đi. Các QPPN2od người trở về chữa trị cho đám người kia. Nhớ nhắc với bọn hẳn, ăn có thể ăn bậy, nhưng tuyệt

đôi không thể nói bậy.

Dương Thiên nhìn xuống đám người đang nằm rên rỉ dưới tấm thảm, lạnh giọng nói một câu rồi biến mất. Đối với chuyện Dương Thiên đến đi tùy ý, năm người cũng đã thấy mãi thành quen. Bạch Dạ nhìn về phía ba người kia, lên tiếng thăm dò:

- Các người dự định thế nào?

Long Ân nghiêm túc nói:

- Trở về lo liệu mọi việc, đem tất cả người trong môn phái bỏ trốn.

Gia chủ Nam Cung gia nói:

- Người tin lời của hã, lỡ như có gì sai sót...

Long Ân lắc đầu:

- Không muốn tin cũng phải tin. Huyết Thần đã mạnh đến mức độ này, ngay cả Từ Thanh tiên bối cũng bị hã luyện hóa. Lúc này, Dương Thiên là hi vọng duy nhất của chúng ta. Nam Cung Chấn, nếu người có chủ ý gì hay hơn thì cứ nói ra, ta xin rửa tai lắng nghe.

Nam Cung Chấn vẫn do dự không quyết:

- Các người nghĩ Dương Thiên có thể đánh bại Huyết Thần hay không?

Diệp Vấn Thiên vội nói:

- Chỉ cần Dương Thiên ra tay, Huyết Thần chỉ có một con đường chết.

Bạch Dạ hai mắt sáng lên, nhìn chăm chăm vào Diệp Vấn Thiên:

- Vấn Thiên, trong tất cả chúng ta, người là người tiếp xúc với Dương Thiên sớm nhất, cũng là kẻ có quan hệ tốt nhất với hã. Người đã dám

khẳng định như vậy, hẳn là đã biết được bí mật gì đó.

Diệp Vấn Thiên do dự một chút rồi quyết định nói ra:

- Hội trưởng, người nhìn xem cơ thể ta có gì đặc biệt?

Bốn người nghe vậy liền chăm chú nhìn vào Diệp Vấn Thiên. Âu Phong nhanh chóng phát hiện ra điểm không đúng:

- Người không bị bất kỳ vết thương nào, ngay đến quần áo cũng không bị bẩn.

Ba người còn lại lập tức chú ý đến điểm này. Bạch Dạ kiểm tra một lát rồi kinh ngạc hỏi:

- Không đúng, người chỉ là Kim Đan sơ kỳ, tại sao có thể tự bảo vệ tốt như vậy? Lẽ nào từ đầu đến cuối người chỉ trốn ở phía sau mà không tham gia tấn công?

Khó trách Bạch Dạ nghi ngờ. Đại chiến nổ ra, Ma môn một lòng kéo dài trận chiến chờ Huyết Thần xuất quan, nhưng với bản tính tàn bạo, bọn hắn ra tay rất độc ác. Rất nhiều Kim Đan kỳ của cả hai bên đã ngã xuống trong trận chiến này. Bốn người bọn họ tu vị cao nhất, tuy không có thương thế gì nghiêm trọng nhưng khó tránh khỏi chút tổn thương bên ngoài, quần áo cháy xén vài chỗ.

Diệp Vấn Thiên tu vị chỉ có Kim Đan trung kỳ, còn sống đã là rất may mắn. Đẳng này hẳn lại hoàn hảo vô khuyết, rất đáng ngờ.

Đối mặt với ánh mắt dò hỏi của bốn người, Diệp Vấn Thiên lắc đầu cười khổ, lấy từ trong người ra một tấm khiên màu đen, nứt nẻ khắp nơi. Chính giữa còn có một vết nứt lớn, kéo dài gần hết bề mặt.

- Đây là pháp bảo phòng ngự Dương Thiên đưa cho ta. Nhờ có nó ta mới có thể bình an trong trận chiến này.

Bạch Dạ dùng tốc độ nhanh nhất đưa tay đoạt lấy. Tấm khiên vốn đang nằm yên trên tay Diệp Vấn Thiên liền phát ra một vòng sáng lớn. Bốn người ở cự ly gần bị vòng sáng đánh trúng, đẩy lùi về phía sau hơn 50 mét. Diệp Vấn Thiên cười cười:

- Pháp bảo này ta đã nhận chủ, các người không thể động vào. Nếu không nó sẽ tự động kích hoạt trận pháp phòng ngự được khắc bên trên.

Bốn người bay trở lại gần, đánh giá chiếc khiên. Âu Phong lên tiếng:

- Pháp bảo này quả thực rất lợi hại. Bất quá nó cũng chuyện Dương Thiên có năng lực đánh bại Huyết Thần thì có liên quan gì? Bọn ta đều biết Dương Thiên sở hữu rất nhiều pháp bảo cực mạnh a.

Diệp Vấn Thiên giải thích:

- Các người mới nhìn thấy vẻ bề ngoài mà thôi. Vừa rồi là công năng tự động phòng ngự. Trong trận chiến khi này, ta cũng chưa một lần kích hoạt nó, tất cả đều là do nó tự động ngăn cản đòn tấn công. Theo dự đoán của ta nếu dùng linh lực kích hoạt, hoàn toàn có năng lực ngăn cản công kích của Huyết Thần.

Câu nói của Diệp Vấn Thiên khiến bốn người há hốc mồm, mãi một lúc sau Âu Phong mới trầm giọng hỏi:

- Vấn Thiên, người chắc chắn?

Diệp Vấn Thiên lắc đầu:

- Không chắc, từ trước đến này chưa có ai khiến ta phải sử dụng đến năng lực phòng ngự mạnh nhất của nó.

Bốn người méo mặt, rõ ràng người vừa mở miệng tuyên bố hùng hồn, lúc này lại nói không chắc. Bạch Dạ thở ra một hơi:

- Vậy cũng không thể nói lên điều gì. Đây có thể là pháp bảo Dương Thiên được gia tộc của hắn truyền lại. Những vết nứt trên khiên chắc là do các trận chiến từ hàng ngàn năm trước lưu lại. Ta nghĩ...

Diệp Vấn Thiên cắt lời:

- Ta còn chưa nói hết. Công năng phòng ngự của nó tạm thời không nói đến. Quan trọng hơn là, chiếc khiên này là do chính tay Dương Thiên luyện chế ở ngay trước mặt ta chỉ trong vòng vài phút đồng hồ. Dấu vết xấu xí trên khiên là do hắn cố tình để lại, không phải là bị Tu Chân Giả Ma môn đánh vỡ.

- Người vừa nói gì!!!

/

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 321: Lấy Oán Trả Oán

Diệp Vấn Thiên đã sớm đoán được phản ứng của họ, nhắc lại một lần nữa:

- Ta nói chiếc khiên này là do chính tay Dương Thiên luyện chế ra, hơn nữa chỉ mất vài phút.

Âu Phong phủ định:

- Vấn Thiên, chuyện này là không thể. Luyện chế một món pháp bảo cần tốn rất nhiều thời gian và công sức. Một món pháp bảo bậc này, không có vài chục năm tỉ mỉ luyện chế đừng mong luyện thành.

Diệp Vấn Thiên mỉm cười:

- Vậy nếu người luyện chế một món pháp bảo cho luyện khí sơ kỳ đệ tử thì cần hao tốn bao nhiêu thời gian?

Âu Phong dứt khoát trả lời:

- Loại pháp bảo cấp thấp đó, chỉ cần... Khoan đã, ý của người là?

Bốn người kia dường như cũng đã nghĩ ra cái gì đó, bọn hắn nhìn thẳng vào Diệp Vấn Thiên, chờ đợi câu trả lời. Diệp Vấn Thiên cũng không dấu giếm:

- Chính là ở điểm này. Khi người muốn tự tay luyện chế một món pháp bảo cho mình sử dụng, đương nhiên sẽ hao tốn một khoảng thời gian dài. Nhưng nếu luyện chế một món thấp hơn tu vị của mình, thời gian sẽ rút

ngăn đi không ít. Ta tận mắt nhìn Dương Thiên luyện chế, thủ pháp vô cùng thần kỳ. Vì vậy, có thể chắc chắn rằng, tu vị Dương Thiên vốn đã viển siêu tưởng tượng của chúng ta. Dù là Huyết Thần, ta cũng tin hẳn có năng lực chiến thắng dễ dàng.

Những gì Diệp Vấn Thiên nói đều rất có lý, nhưng trong nhất thời, bọn họ vẫn chưa thể tiếp thu được. Thấy vậy, Diệp Vấn Thiên mới tiếp tục nói:

- Các người có từng nghĩ rằng, tại sao Dương Thiên không tiêu diệt Huyết Thần ngay từ đầu. Khi đó Huyết Thần còn chưa khôi phục, Dương Thiên có rất nhiều cơ hội để làm chuyện này.

- Là vì lời hứa với một người nào đó.

Diệp Vấn Thiên lập tức bác bỏ:

- Nếu một thứ có năng lực uy hiếp đến tính mạng của người tồn tại, người có còn quan tâm đến những thứ gọi là “lời hứa” kia hay không?

Long Ẩn đáp:

- Dĩ nhiên là không, lời hứa cũng cần phải có mạng mới giữ được.

Diệp Vấn Thiên tiếp:

- Cộng thêm điểm này, ta cho rằng, ngay từ đầu Dương Thiên đã không để Huyết Thần vào mắt. Nếu như hẳn muốn, bất cứ khi nào cũng có thể tiêu diệt tên kia. Vậy nên, nếu Dương Thiên đã nói 2 tháng, các người chỉ cần vượt qua được 2 tháng này, chắc chắn sẽ không có chuyện gì.

Lý luận của Diệp Vấn Thiên, cộng thêm những hành động của Dương Thiên đã thuyết phục được bốn vị thủ lĩnh. Long Ẩn là người nóng vội nhất:

- Ta phải mau chóng trở về. Gặp lại sau.

Nam Cung Chấn cười cười:

- Cần gì phải vội vả như vậy. Tên Huyết Thần kia muốn chinh đồn lực lượng còn cần khá nhiều thời gian.

Long Ẩn lắc đầu:

- Ta không có chỗ dựa như các người a.

Long Ẩn đưa tay ra, từng sợi từ trong tay áo bay ra, cuốn lấy những trường lão của Ẩn Long Đảo đang nằm rên rỉ dưới kia. Sau đó liền dùng tốc độ nhanh nhất rời đi. Bốn người còn lại nhìn nhau, Long Ẩn vừa cho bọn họ một phương pháp giải quyết rất hay.

Tuy nói là phải lẩn tránh Huyết Thần trong vòng hai tháng không phải chuyện khó, nhưng thiệt hại là điều khó tránh. Để hạn chế chuyện này, cần tìm một nơi thật sự an toàn. Trên thế giới này nơi nào an toàn nhất, đương nhiên là ở bên cạnh Dương Thiên.

Theo như Long Ẩn nói, bọn hắn có thể nhờ vào Tô Nguyệt Nhi, Nam Cung Băng Vân, Diệp Linh để tìm được một nơi trú ẩn an toàn. Chỉ cần các nàng giúp đỡ, dù Dương Thiên không thích cũng sẽ vì các nàng mà đồng ý.

Bốn người cùng chung ý tưởng, xã giao vài câu rồi mang theo thủ hạ bị thương rời đi.

...

Dương Thiên trở lại bệnh viện, định mời Mộc Vũ Hàm đi ăn tối thì thấy nàng cùng mẹ đang cùng nhau ngồi trên giường bệnh tâm sự, hai hộp cơm trống đặt kế bên. Suy đi nghĩ lại, hắn quyết định về trước, dù sao ở lại cũng chỉ làm phiền hai người bọn họ.

Về đến nhà, Dương Thiên thấy đèn trong nhà đã bật sáng. Không cần đoán cũng biết, Lý Bàn đã sớm ở đây đợi tin của hắn. Vừa mở cửa vào nhà đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, Lý Bàn suýt chút nữa vấp ngã, hắn một tay chống cửa, nhìn Dương Thiên với ánh mắt chờ mong:

- Thế nào rồi, có thành công hay không?

Dương Thiên mặt lạnh không cảm xúc đáp lại:

- Vào trong hắn nói.

Bên trong phòng khách, Lý Vũ cũng đang ngồi chờ sẵn. Thấy Dương Thiên mặt lạnh đi vào, nàng cũng không dám lên tiếng. Đợi Dương Thiên ngồi xuống ghế, Lý Bàn vội nói:

- Kết quả thế nào, mau nói cho ta biết. Người đến giờ này mới về, có phải vừa mới dẫn Mộc Vũ Hàm đi ăn tối hay không?

- Sao người không nghĩ đến trường hợp ta thất bại, buồn chán bỏ đi uống rượu đến giờ này mới về?

Lý Bàn giật mình:

- Dương Thiên, người đừng nói đùa. Kế hoạch do bọn ta dày công thiết kế sao có thể thất bại. 50 phần trăm chỉ là để hù dọa người thôi, theo tính toán của ta, có ít nhất 70 phần trăm thành công, thậm chí cao hơn.

Dương Thiên lắc đầu:

- Đừng nói 70 phần trăm, dù là 99 phần trăm vẫn còn 1 phần trăm thất bại. Một thứ không đạt đến 100 phần trăm thì không thể nói chắc được.

Lý Bàn gập lên:

- Dương Thiên, người nói nhiều như vậy làm gì, mau nói cho ta biết kết quả?

Vẻ mặt Dương Thiên thay đổi, hắc cười to nói:

- Cái này còn phải hỏi sao. Dương Thiên ta đã ra tay, tất nhiên là phải thành công.

- Thật sao?

Dương Thiên gật đầu khẳng định. Lý Bàn rất vui mừng, suýt chút nữa nhảy lên khiến Lý Vũ phải nắm chặt lấy tay hắn. Dương Thiên trợn mắt:

- Là ta thành công chứ không phải người, cần gì phải vui mừng đến mức đó.

Lý Bàn cười ha hả:

- Dương Thiên, người không biết. Kế hoạch này bọn ta dày công chuẩn bị, thực hiện trong 4 tháng trời. Bây giờ nghe nói nó đạt được kết quả như ý, có thể không vui mừng sao?

Dương Thiên ánh mắt thâm thúy nhìn Lý Bàn:

- Đừng nói dối, rõ ràng là các người muốn đem ta làm vật thí nghiệm. Bây giờ thí nghiệm đã thành công, các người có thể áp dụng cho chính bản thân mình. Bàn tử, Tiểu Vũ còn đang ngồi đây, người cũng nên nhịn xuống, có gì thì để dịp khác, hai chúng ta từ từ thảo luận kĩ càng, nghiên cứu sâu hơn...

Dương Thiên càng nói, mặt của Lý Bàn càng đen lại. Hắc há hốc miệng không nói được lời nào. Đúng là ta có mơ tưởng một chút đến chuyện đó, nhưng là...

Một cảm giác đau nhói ở hông khiến Lý Bàn suýt chút nữa hét to. Hắn quay đầu lại thì thấy Lý Vũ đang mỉm cười:

- Tiểu Bản, chúng ta về nhà “tâm sự” một số chuyện đi.

Nụ cười hiền lành của Lý Vũ rơi vào trong mắt Lý Bàn lại giống như ác ma đòi mạng. Hắn đau khổ van xin:

- Tiểu Vũ, người đừng nghe hắn nói bậy. Người xinh đẹp, đáng yêu, dịu dàng, thùy mị, nét na như vậy, ta yêu người còn không hết, làm sao dám mơ tưởng đến nữ nhân khác.

Lý Vũ nghe vậy, hai mắt liền dịu lại. Dương Thiên thấy tình thế không ổn, liền tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa:

- Bàn tử, có sai thì phải nhận. Người có nhớ lần trước người đã từng nói rất muốn được như ta, có được thật nhiều mỹ nữ bên mình. Trăm hoa đua sắc, mỗi người một vẻ, trái ôm phải ấp. Đúng, chính là từ này, trái ôm phải ấp. Tiểu Vũ, chính là hắn nói với ta a.

Dương Thiên chợt đứng chỗ đau. Lúc chiều Lý Bàn cũng đã bị Lý Vũ cho một trận vì từ này. Hiện tại lại nghe được...

Cảm giác đau nhói ở hông bất ngờ tăng mạnh. Lý Bàn kêu gào như heo bị chọc tiết. Hắn cố nhin đau, hai QOMf6P7 mắt tràn đầy thù hận nhìn Dương Thiên, phần nộ nói:

- Dương Thiên, người vong ân phụ nghĩa, ăn cháo đá bát. Ta vì người hao tâm tổn trí, vất vả không kể hết. Khi người thành công lại quay sang cắn ta một cái. Người...Aaaa.

Lý Bàn còn chưa mắng chửi xong đã hét to, lỗ tai của hắn đang bị Lý Vũ nắm lấy, kéo ngược lên trời.

- Tiểu Vũ, có gì từ từ nói. Người nhất định phải nghe ta giải thích.

Lý Vũ không để ý đến Lý Bàn, nàng quay qua Dương Thiên cuối đầu:

- Dương Thiên, bây giờ đã muộn, bọn ta cũng không ở lại đây làm phiền người nữa. Tạm biệt.

- Tạm...

Dương Thiên chưa nói hết câu chào, Lý Vũ đã kéo Lý Bàn đi ra. Hắn đưa tay lên vẫy vẫy, hô theo:

- Bàn tử, lần sau gặp lại chúng ta tiếp tục thảo luận về ước mơ của người. Ta có rất nhiều ý tưởng mới, nói không chừng...

Đáp lại tiếng hô của Dương Thiên là tiếng kêu gào của Lý Bàn. Chờ âm thanh ồn ào im hẳn, Dương Thiên thoải mái ngồi xuống ghế, đặc ý nói:

- Bàn tử. Đây là hậu quả người phải nhận khi bắt ta phải mặc bộ đồ quái dị kia. Lần sau nhớ nghĩ ra thứ gì đẹp mắt một chút.

Dương Thiên từ đầu đến cuối vẫn ghi nhớ mối thù này a.

/

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 322: Được Lãng Gặp Chuyện

Dương Thiên y7nQZyX ngủ một giấc đến sáng hôm sau. Gần 8 giờ, sau khi đã ăn uống và vệ sinh cá nhân xong, trong lúc Dương Thiên đang phân vân có nên đi học hay không thì đã nghe thấy tiếng gõ cửa. Cẩn thận dùng thần thức quan sát một chút, người đến là kẻ mà Dương Thiên không muốn gặp nhất, Được Nam.

Giả vờ như không nghe thấy, Dương Thiên lấy một bình sữa tươi trong tủ lạnh ra, thông thả uống. Tiếng gõ cửa vang lên một hồi rồi im lặng, Dương Thiên còn tưởng Được Nam đã bỏ đi thì tiếng kêu đã từ bên ngoài vọng vào:

- Dương Thiên, mau mở cửa ra, ta biết là người đang ở trong đó.

Thân hình vẫn không động đậy, Dương Thiên lười biếng nằm ra ghế sa lông, nhỏ giọng:

- Biết thì sao chứ, ta không muốn ra, người làm gì được ta.

La lối một hồi không có tác dụng, Được Nam quyết định tung ra một đòn mạnh hơn, hấn lấy sức gào to:

- Tiểu Lãng xảy ra chuyện. Người mau...

Được Nam chưa kịp kết thúc câu nói, một bàn tay đã tóm lấy cổ áo của hắn nhấc lên. Dương Thiên vẻ mặt tức giận nói:

- Không phải chuyện gì cũng có thể đem ra nói lung tung.

Dương Thiên không tin lời của Dược Nam. Rất rõ ràng, Dược Lắg có vòng tay mà hắg tặng bảo vệ, chắc chắn sẽ không có chuyện gì. Tên này vì gọi hắg ra mà đến cả an nguy của em gái mình cũng dám đem ra nói, cần phải có một bài học thích đáng. Ngay lúc Dương Thiên đang định động thủ, Dược Nam hai tay ôm cổ, khó khăn nói:

- Ta nói đều là thật. Sáng hôm qua người không coi tin tức sao, khu vực nàng lấy tin bị không quân oanh tạc, toàn bộ các tuyến đường, sân bay cũng như tín hiệu truyền đi đều bị cắt đứt. Trở thành một khu biệt lập với thế giới bên ngoài.

Tay của Dương Thiên thả lỏng ra, Dược Nam rơi xuống, hai tay xoa cổ. Dương Thiên chờ hắg định thần lại mới hỏi:

- Chuyện quan trọng như vậy, tại sao bây giờ người mới báo cho ta biết.

Dược Nam vẻ mặt đau khổ, bất đắc dĩ nói:

- Gia gia của ta đã dùng mọi biện pháp nhưng không được. Quốc gia dường như không muốn can dự vào chuyện này. Không còn cách nào ta mới phải đến đây tìm người. Dương Thiên, tiểu Lắg sẽ không gặp chuyện gì xấu chứ?

Dương Thiên lắc đầu:

- Yên tâm đi, tuy ta không rõ tình huống hiện tại của nàng. Nhưng ta có thể chắc chắn, Dược Lắg vẫn an toàn, không bị bất kỳ một vết thương nào?

Dược Nam mừng rỡ, nắm lấy tay Dương Thiên:

- Thật chứ.

Bị một nam nhân nắm tay là điều Dương Thiên sợ nhất. Hắn lập tức dùng lực rút tay ra. Nếu không phải niệm tình Dưộc Nam đang kích động, hắn đã cho tên này một đòn nhớ đời.

- Bây giờ ta sẽ đến đó mang Dưộc Lăng trở về.

Dưộc Nam thấy vậy vội nói:

- Ta cũng muốn đi. Gia gia đã dùng một lượng tài chính lớn mua một con thuyền quân sự cỡ nhỏ. Chúng ta có thể đi cùng.

Dương Thiên khinh thường nói:

- Đi bằng thứ đó thì đến khi nào mới đến nơi?

- Nhưng sóng tín hiệu bị phá hủy, máy bay không thể đến nơi đó được.

Dương Thiên phất tay:

- Mọi chuyện cứ để ta lo liệu. Một tên bác sĩ như người đến đó thì có tác dụng gì?

- Ta...

- Mau về nhà đi. Đừng ở đây cản trở ta đi cứu người.

Bộ dạng hung thần ác bá của Dương Thiên khiến Dưộc Nam hoảng sợ bỏ chạy. Chờ tên này đi xa, Dương Thiên cau mày tính toán:

- Nếu ta đoán không sai, mục tiêu của Huyết Thần và Ma môn sẽ là Ẩn Thế đại lục. Xét về lực lượng quân sự, tứ đại thế lực mạnh hơn Ma môn rất nhiều, vậy chuyện này cứ để bọn hắn giải quyết.

- Chiến tranh nổ ra ở nhiều nơi, tốt nhất là đưa các nàng về đây để đảm bảo an toàn. Ngoài kia còn có Đình Đình vẫn chưa tỉnh lại, Thanh Vũ thì

không biết lúc nào mới quay lại, Liễu Mị đang bế quan, Àiiii...

Nhắc đến Liễu Mị lại khiến Dương Thiên đau đầu. Từ khi chia tay đến nay, hai người chưa gặp lại lần nào. Nàng lại không có vòng tay bảo hộ của hắn, lỡ như đến muộn một bước. Nghĩ đến đây, Dương Thiên quyết định, sau khi đưa Dược Lăng trở về sẽ đi tìm Liễu Mị. Mặc cho nàng đồng ý hay phản đối cũng phải mang về đây.

Tính toán những việc cần làm xong, Dương Thiên lập tức cảm ứng vị trí của Dược Lăng. Thuấn Di thi triển, trong giây lát đã tìm được đến chỗ của nàng. Dược Lăng khá hơn Lăng Nhã Kỳ khá nhiều, hiện nàng đang ở trong một bệnh viện nhỏ của quân đội.

Dược Lăng đang đứng trước một cái cửa sổ nhìn ra một vườn hoa nhỏ phía sau bệnh viện, khung cảnh nhìn từ nơi này xuống rất đẹp mắt. Do quá chú tâm thưởng thức, nàng không phát hiện ra có người đang đi đến gần.

- Xin chào, người có phải phóng viên đến từ X quốc, Dược Lăng?

Bị âm thanh phát ra từ phía sau làm giật mình, Dược Lăng vội vã quay lại. Đối diện với nàng là một người đàn ông trung niên, mặc quân phục, quân hàm đại tá, quần áo có vài vết cháy xem. Dược Lăng trả lời:

- Đúng vậy, ta chính là Dược Lăng.

Đại tá gật đầu:

- Phóng viên Dược Lăng, bọn ta vừa khai thông thành công một con đường bí mật để rời đi khỏi vùng chiến sự này. Hiện tại những người bị thương nhẹ, có thể di chuyển được đều đã rời đi. Cấp trên có lệnh, ưu tiên cho các phóng viên như người rời đi trước. Xe bọn ta đã sắp xếp xong, người đi chuẩn bị một chút, 1 tiếng đồng hồ nữa sẽ khởi hành.

Trái với suy nghĩ của đại tá, Dược Lãng không hề vui mừng mà vội phản đối:

- Không được, ta còn có việc phải làm ở đây, người để lại vị trí đó cho người cần nó đi.

Đại tá có điểm khó xử, đây là lệnh từ cấp trên, không phải hăn có thể tùy ý thay đổi. Đang lúc đại tá chưa biết phải trả lời thế nào thì một âm thanh vang lên:

- Dược Lãng, nơi này hiện tại rất nguy hiểm, người muốn ở lại làm gì?

Đại tá quay lại phía sau, lập tức thấy được một thanh niên là mặt. Hăn theo bản năng đưa tay lên nắm lấy khẩu súng ở thắt lưng, nghiêm giọng hỏi:

- Người là ai, nếu không chứng thực được thân phận, ta có quyền nổ súng.

Chiến tranh loạn lạc, gián điệp là thứ rất nguy hiểm. Bất cứ kẻ nào có hành động bất thường đều sẽ được xếp vào diện này, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Dược Lãng thấy người đến là Dương Thiên liền hô:

- Đại tá, đây là bạn của ta. Ta có thể chứng nhận thân phận của hăn, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Đại tá cau mày:

- Thật sao, ta nhìn hăn rất lạ mắt.

Dương Thiên nhún vai:

- Ta đến đây để đưa Dược Lãng trở về.

Đại tá kinh ngạc:

- Người vừa mới đến?

- Có vấn đề gì sao?

- Không thể nào, ngoài kia có quân lính canh phòng nghiêm ngặt, muốn ra vào đều phải trải qua rất nhiều thủ tục. Ta nhất định sẽ được thông báo để nắm rõ tình hình.

Dương Thiên phát tay:

- Canh gác cái gì, nếu ta muốn qua, bọn hăn có năng lực ngăn cản sao. Được rồi, đừng nhiều lời nữa, ta đến đây chỉ để đưa nàng trở về, những chuyện khác ta sẽ không quản.

Vẻ kinh dị trong mắt đại tá càng đậm, hăn không dám tùy tiện nổ súng mà đứng qua một bên, đồng thời phát ra tín hiệu yêu cầu viện trợ. Rõ ràng, vị đại tá này đã xếp Dương Thiên vào thành phần nguy hiểm.

Hành động lén lút của đại tá bị Dương Thiên dễ dàng phát hiện, hăn cũng lười quan tâm. Chiến tranh căng thẳng, cẩn thận là chuyện bình thường. Dương Thiên bước đến trước mặt Dưộc Lăng, cười nói:

- Đi, ta đưa người về.

Dưộc Lăng ngẩn ra trong giây lát rồi lắc đầu:

- Không được, ta còn có việc phải làm.

- Việc gì?

- Ngoài kia đang liên tục có những trận chiến xảy ra. Ta phải quay lại những cảnh này, phát lên cho cả thế giới biết sự tàn khốc của chiến tranh. Để những người yêu tự do trên thế giới cùng chung tay hành động, chấm dứt trận chiến vô nghĩa này...

Dương Thiên nghe đến đây đột nhiên cười to. Giọng cười của hắn khiến Dưộc Lăng hơi khó chịu:

- Người cười cái gì?

- Ta cười sự ngây thơ của người. Người nghĩ chiến tranh có thể giải quyết đơn giản như vậy sao?

Dưộc Lăng lắc đầu:

- Nếu mọi người đều có suy nghĩ như người, ai sẽ đứng ra ngăn chặn cuộc chiến này. Mọi người cùng chung tay góp sức, nhất định sẽ thành công.

Dương Thiên thở ra một hơi:

- Dưộc Lăng, người còn chưa biết nguyên nhân của cuộc chiến này là gì, nó sẽ không dừng lại đơn giản như vậy đâu. Mỗi cuộc chiến đều có ý nghĩa của nó, là suy tàn, đổ nát hay phục sinh, phát triển. Thế giới này hình thành từ những trận chiến, đừng cố gắng ngăn cản làm gì. Cứ để nó bắt đầu và kết thúc theo đúng như cách mà nó phải diễn ra đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 323: Thâm Nhập Vùng Chiến

Dược Lăng há to mồm, tên Dương Thiên này hình như không giống với Dương Thiên mà nàng quen biết a. Từ khi nào hắn lại nói được những lời thâm thúy như vậy.

Ý nghĩa toàn bộ câu nói của Dương Thiên, rút gọn lại chính là: “Chiến tranh muốn xảy ra như thế nào thì mặc kệ nó, đừng quan tâm làm gì”. Ý nghĩ này chắc chắn là sai, nhưng cách nói của hắn khiến Dược Lăng trong nhất thời không tìm được lý do phản bác.

Nhận ra mình đã diễn quá sâu, vẻ mặt Dương Thiên từ nghiêm túc trở lại bất cần đời như mọi khi:

- Đừng để tâm đến những câu nói nhảm của ta. Người chỉ cần biết, những chuyện người đang làm đều là vô ích, mau theo ta trở về.

Không nằm ngoài dự đoán của Dương Thiên, một người cứng đầu như Dược Lăng không thể bị thuyết phục một cách dễ dàng như vậy. Nàng trực tiếp cự tuyệt, lời nói đanh thép:

- Bây giờ ta sẽ không trở về. Người có 2 lựa chọn, một là trở về trước, hai là theo ta cùng đi quay lại những đoạn phim về sự tàn khốc của chiến tranh.

Dương Thiên đầu đầu, nữ nhân này thực sự không chịu nói lý lẽ. Hai mắt Dương Thiên lóe lên hàn quang, nếu nàng đã ngoan cố, vậy hắn chỉ còn cách sử dụng biện pháp mạnh. Dược Lăng rất thông minh, trong những nữ nhân Dương Thiên biết, nàng là người cho hắn ăn nhiều thiệt thòi nhất.

Chỉ cần nhìn cử động của Dương Thiên, Dược Lăng liền đoán biết được phần nào suy nghĩ của hắn.

- Dương Thiên, nếu người muốn dùng vũ lực để ép ta về, ta sẽ hận người cả đời.

Mặt Dương Thiên đen lại, nữ nhân này, có cần phải nhạy cảm đến mức này hay không. Thấy vẻ mặt bất lực của Dương Thiên, Dược Lăng vui vẻ nói:

- Người lựa chọn phương án nào?

Dương Thiên thở dài:

- Người có cho ta lựa chọn sao?

Dương Thiên nói không sai, Dược Lăng đã sớm đoán được hắn sẽ không bỏ rơi mình lại đây. Nói là lựa chọn, trên thực tế chính là muốn hắn làm hộ vệ, giúp nàng lấy tin. Bất quá, Dương Thiên cũng không nằm yên hứng đạn, hắn đưa ra ba ngón tay ra trước mặt Dược Lăng:

- Ba ngày, trong vòng ba ngày, mặc kệ người lấy được bao nhiêu tin, quay được bao nhiêu phim ta cũng sẽ được người trở về. Người có hận ta hay không ta cũng không quan tâm nữa.

Biết đây là giới hạn của Dương Thiên, Dược Lăng cũng không tiếp tục làm khó hắn nữa, sáng khoái gật đầu. Dương Thiên thấy vậy cũng hài lòng nói:

- Tính từ ngay lúc này đi.

Dược Lăng giật mình, tức giận nói:

- Dương Thiên, người quá đáng.

Dương Thiên nhún vai:

- Ta nói ba ngày là tính từ lúc này, người đã đồng ý, không được nuốt lời.

Mặt Dược Lăng hơi đỏ lên vì tức giận, nàng hung hăng trừng mắt với hắn một cái rồi quay đầu chạy đi. Không cần đoán cũng biết nàng đi lấy đồ nghề để khởi hành ngay lập tức. Chờ bóng dáng Dược Lăng biến mất, Dương Thiên mới nhìn đến đại tá đang đứng bên cạnh, mỉm cười:

- Quân lính của người thực sự quá chậm chạp, phát tín hiệu lâu như vậy vẫn chưa tìm đến được.

Đại tá hoảng hốt:

- Người biết?

Dương Thiên đi lại gần, vỗ vai hắn cười nói:

- Yên tâm, ta sẽ mang Dược Lăng đi ngay bây giờ. Tốt nhất người nên ra lệnh cho bọn hắn dừng đến nửa, bằng không sẽ có những thiệt hại không cần thiết.

Nói xong, Dương Thiên tùy ý phất tay một cái, trên tường lập tức xuất hiện mấy chục cái lỗ nhỏ. Đại tá chỉ tay về phía Dương Thiên, run rẩy nói:

- Người, người là Tu Chân Giả?

Dương Thiên cười cười:

- Quân hàm của người cũng khá cao, biết đến chuyện này cũng không có gì lạ. Vậy người hắn đã hiểu ra vấn đề?

Đại tá cười khỏ, lấy bộ đàm ngang lưng lên miệng, bấm nút màu đỏ rồi nói:

- Không có chuyện gì, trở lại vị trí cũ đi.

Đại tá trong lòng bất đắc dĩ, không phải lãnh đạo hai bên đã có ước định, Tu Chân Giả không được phép tham dự sao? Chợt nhớ đến Dương Thiên nói chỉ muốn đón Dưộc Lăng trở về, đại tá liền có câu trả lời. Xem ra tên này hoàn toàn không nói dối, vậy hẳn cũng không cần ở đây nữa. Chào Dương Thiên một câu, đại tá vội vã bỏ đi. Hẳn còn rất nhiều việc phải làm, này giờ đã tốn khá nhiều thời gian vô ích tại đây.

Một lúc lâu sau, Dưộc Lăng mới quay trở lại, sau lưng nàng là một cái ba lô lớn, trước ngực đeo máy ảnh loại vừa, nhìn rất ra dáng phóng viên chuyên nghiệp. Dưộc Lăng đi đến bên cạnh Dương Thiên, cười nói:

- Đi thôi.

Dương Thiên hỏi lại:

- Người muốn đi đến chỗ nào?

Dưộc Lăng nhớ ra Dương Thiên vừa mới đến đây, còn chưa quen thuộc đường xá. Nàng lấy ra một chiếc bản đồ, chỉ một điểm trên đó:

- Đây là vị trí của chúng ta hiện tại. Lát nữa, chúng ta sẽ đi ra ngoài theo lối này, ta đã có giấy thông hành. Còn chỗ này là nơi đánh nhau khốc liệt nhất, ta dự định trước tiên sẽ quay một đoạn phim ngắn...

Dưộc Lăng một hơi nói ra lộ trình làm việc khiến Dương Thiên câm nín. Cô nàng này thực sự không cần mạng nữa sao? Những nơi nàng lựa chọn nếu không phải là vùng chiến sự nóng nhất thì cũng là nơi đóng binh, tập luyện được canh phòng nghiêm ngặt.

Nhìn vẻ mặt của Dương Thiên, Dưộc Lăng che miệng cười, không nói gì. Thật ra ban đầu nàng cũng không có ý định đến những nơi nguy hiểm như vậy, nhưng sau khi Dương Thiên đồng ý đi theo, Dưộc Lăng quyết

định chọn những chỗ này để có những thước phim chân thật nhất, sống động nhất. Nam nhân trước mặt này cho nàng cảm giác rất đáng tin cậy, chỉ cần có hắn đi theo, chắc chắn sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Dương Thiên không biết những chuyện đó, hắn gằn giọng nói:

- Nếu lộ trình đã rõ ràng, chúng ta mau đi thôi.

Dược Lăng bật cười:

- À phải rồi, người có biết lái xe quân dụng hay không?

- Xe quân dụng? Là loại nào?

- Đi theo ta sẽ biết.

Dương Thiên theo sau Dược Lăng đi đến nơi để xe, nàng chỉ vào một chiếc xe có phần cũ nát, cháy sém vài chỗ. Dương Thiên trợn mắt:

- Xe của người?

Dược Lăng có chút ngại ngùng:

- Đây là xe của nhóm chúng ta. Lúc đầu cũng rất đẹp, nhưng sau một khoảng thời gian ở đây liền thành ra bộ dạng này.

- Vậy những người khác trong nhóm của người đâu?

Nghe Dương Thiên nhắc đến, hai mắt Dược Lăng hơi đỏ lên:

- Vài người đang hoạt động ngoài kia để lấy tin. Một số đã chết, một số bị thương nặng đang được cấp cứu ở trên kia.

- Nhìn thấy tình cảnh của bọn họ, người vẫn muốn đi?

Gương mặt Dược Lăng cứng lại, cương quyết nói:

- Chính vì bọn họ, ta càng 88qgcrY phải đi, bằng mọi giá phải ngăn chặn cuộc chiến này.

Dương Thiên lắc đầu, không nói thêm gì nữa. Suy nghĩ của nàng thực sự rất ngây thơ, nhưng hãn cũng không muốn đả kích nàng. Mặc kệ, chỉ có 3 ngày, tất cả cứ chiều theo ý của nàng đi.

Hai người lên xe, Dược Lãng ngồi ở tay lái phụ. Nhờ có vé thông hành, hai người dễ dàng qua được trạm canh gác. Dược Lãng cầm bản đồ, chỉ dẫn cho Dương Thiên phải lái xe đi hướng nào. Mãi đến trước một đoạn đường hẹp, nàng mới ra hiệu cho hãn dừng lại. Dương Thiên quay sang hỏi:

- Có vấn đề gì sao?

Dược Lãng đưa tay nắm lấy ba lô để ở phía sau, gấp lại bản đồ nhét vào người rồi nói:

- Đoạn đường phía trước được đánh dấu là đã hư hỏng khá nhiều, chúng ta sẽ xuống xe đi bộ.

- Tốt.

Dương Thiên sáng khoái đáp ứng, đi bộ chậm rãi mới có thời gian tâm tình a. Dược Lãng hơi ngạc nhiên:

- Người hình như rất thích đi bộ?

- Người nghĩ nhiều, mau đi thôi, chúng ta không có nhiều thời gian.

Dược Lãng gật đầu, 3 ngày xác thực không nhiều. Nếu muốn có đầy đủ tư liệu cần thiết phải cố gắng hết sức.

Bước xuống xe, Dương Thiên đeo ba lô của Dược Lãng lên lưng, cùng nàng đi song song. Trên đường đi, hai người nói chuyện rất vui vẻ. Dược Lãng tâm lý thoải mái, kể cho hãn nghe rất nhiều chuyện. Hai người không

biết đi được bao lâu thì một tiếng nổ lớn phát ra, mặt đất rung lên. Được Lăng vội lấy bản đồ trong người ra, kết hợp quan sát xung quanh, nàng nhỏ giọng nói:

- Chiến trường cách đây khoảng chừng 15 km nữa. Từ lúc này, chúng ta sẽ đi men theo những bụi cây và công trình để tránh bị người khác chú ý.

Dương Thiên đang định nói hắn có biện pháp ẩn nấp hay hơn thì chợt nhớ đến một bộ phim trinh thám đã từng xem. Một nam một nữ tìm cách lẩn trốn, khó tránh khỏi những “tiếp xúc” thân mật. Nghĩ vậy, Dương Thiên dứt khoát im miệng.

Được Lăng nhìn hắn với ánh mắt nghi ngờ:

- Dương Thiên, người lại có mưu đồ xấu xa đúng không?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 324: Chiến Trường Tàn Khốc

Bị Dược Lăng phát hiện, Dương Thiên lập tức phủ nhận:

- Dược Lăng, kế hoạch là do người nghĩ ra. Từ đầu đến cuối ta chỉ làm theo, nếu có gì đó không đúng thì đều là do người mới phải.

Dược Lăng cứng miệng, Dương Thiên nói hoàn toàn không sai, nhưng nàng vẫn cảm thấy có điểm gì đó không đúng a.

Lại một tiếng nổ to cắt đứt dòng suy nghĩ của Dược Lăng, nàng vội vàng nói hai chữ: “theo sát ta” rồi hướng vào bụi cỏ gần đó phóng đi. Dương Thiên không nói tiếng nào, lặng lẽ lướt theo phía sau.

Nơi này là một cánh đồng khá lớn ngay bên cạnh có một khu rừng. Vị trí chiến trường hẳn là nằm ở khu rừng bên kia. Dược Lăng một tay giữ máy ảnh ở cổ, tay còn lại không ngừng đẩy các nhánh cỏ ra hai bên, chạy thẳng về phía trước. Hai người một trước một sau băng qua cánh đồng.

Khi chỉ còn lại một đoạn nhỏ nữa, Dương Thiên đột nhiên nắm lấy tay Dược Lăng, kéo nàng về phía mình rồi ngã xuống đất. Dược Lăng còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì một bóng đen đã xuất hiện trong tầm mắt nàng. Cái bóng to dần, hiện nguyên hình thành một chiếc máy bay đang bốc cháy dữ dội, từ trên cao rơi xuống.

Dược Lăng hoảng sợ, ôm chặt lấy Dương Thiên, cúi đầu vào ngực hắn hét to. Dương Thiên khước miệng nhếch lên, im lặng tận hưởng. Cảm giác này thực sự rất thoải mái.

Một tiếng nổ khổng lồ vang lên, mặt đất rung chuyển dữ dội. Cột lửa bốc cao, từng mảnh kim loại bốc cháy văng tung tóe khắp nơi. Dược Lăng ôm Dương Thiên một lúc vẫn chưa thấy có chuyện gì xảy ra liền mở mắt ra, quay người nhìn lại phía sau.

Trước mắt nàng là một chiếc máy bay trực thăng đang bốc cháy dữ dội. Kỳ lạ là hai người nằm cách máy bay chỉ có hơn 10 mét, tại sao vẫn hoàn hảo không có việc gì. Thậm chí một chút cảm giác nóng bức cũng không có.

Dược Lăng nhìn xung quanh một lần rồi giật mình, toàn bộ cỏ quanh đây đều bị lửa từ máy bay đốt cháy. Nhưng trong phạm vi bán kính 2 mét quanh hai người lại còn nguyên vẹn, dường như có một lớp màn chắn vô hình khiến ngọn lửa kia không cách nào chạm đến được. Chợt nhớ ra mình vẫn đang nằm trong lòng Dương Thiên, Dược Lăng vội đẩy hẳn ra. Lần này nàng cũng không trách mắng hẳn, chỉ nhanh chóng xoay người lại để che dấu gương mặt đang nóng bừng lên.

Dương Thiên có chút tiếc nuối, cười nói:

- Vừa nãy rất nguy hiểm, cho nên ta...

Dược Lăng cắt ngang:

- Ta biết, chúng ta đi tiếp đi.

Bỏ lại Dương Thiên vẫn còn đang ngậy ra, Dược Lăng đi ngược lại phía sau, rời khỏi phạm vi lửa cháy, tìm một con đường khác tiếp cận khu rừng. Rời khỏi cánh đồng, Dược Lăng treo ngược máy ảnh ra sau lưng, theo lối mòn nhỏ leo lên. Vì con đường này rất nhỏ, lại khá trắc trở, nàng hai tay phải nắm lấy các khối đá hay sợi dây leo bên cạnh để không ngã.

- Để ta đưa người đi.

Dương Thiên bất ngờ xuất hiện từ phía sau, hai tay nâng Dược Lăng lên. Dược Lăng ngượng ngùng nói:

- Không cần, ta có thể tự leo lên được.
- Làm vậy sẽ rất mất thời gian. Không phải người đang rất gấp hay sao?

Dược Lăng cúi đầu, không tiếp tục phản đối nữa. Dương Thiên bế nàng, mỗi bước đều nhẩy xa hơn 5 mét, thoáng chốc đã vào sâu trong rừng. Đến nơi, hắn chuyển người, đưa Dược Lăng công lên lưng, đang định đi tiếp thì nàng đã vội hô:

- Dương Thiên, đã đến nơi, mau thả ta ra.
- Ta công người trên lưng sẽ tiện hơn.

Không đợi Dược Lăng phản đối, Dương Thiên dùng tốc độ của một người chạy bộ bình thường, thi triển Ẩn Thân Thuật phóng qua mưa bom bão đạn. Dược Lăng kinh hãi gần chết, mãi đến một lúc sau, phát hiện ra những loại vũ khí kia không chạm được vào người mình, nàng mới lấy máy ra bắt đầu quay phim.

Dương Thiên giữ tốc độ vừa phải, máy của Dược Lăng lại là loại đắt tiền, sử dụng công nghệ hiện đại nên vẫn lưu giữ được những thước phim sống động nhất. Máy bay thả bom, pháo kích không ngừng, khói lửa mịt mù. Từng cảnh tượng sống động nhất lần lượt được lưu lại trong máy của nàng.

Mãi mê quay phim một hồi, Dược Lăng hạ máy xuống nhìn về đằng xa liền phát hiện một người máu me bê bết đang nằm đó. Nàng gấp gáp vỗ vai Dương Thiên kêu lên:

- Dương Thiên, đằng kia có người bị thương, mau đến cứu hân.

Dương Thiên nhăn mặt nhìn lên:

- Bị thương nặng như vậy, nói không chừng hẳn đã chết rồi.

Dược Lăng đưa máy ảnh lên, chỉnh chế độ quay gần rồi nói:

- Vẫn còn sống, người mau công ta qua phía đó.

Biết không thể lừa được nàng, Dương Thiên lén thở dài một cái, nhún vài bước liền xuất hiện trước mặt binh sĩ bị thương kia. Dược Lăng từ trên lưng Dương Thiên nhảy xuống, vội lôi từ trong ba lô ra vài dụng cụ y tế chữa thương, thực hiện sơ cứu cho người kia.

Dương Thiên đứng một bên, khó chịu nói:

- Trên chiến trường người bị thương nhiều vô kể, chẳng lẽ người định gặp một người liền cứu một người. Người cho rằng mình có thể cứu sống tất cả bọn họ sao?

Dược Lăng vừa làm vừa nói:

- Ta biết ngoài kia có rất nhiều người bị thương. Ta cũng biết sức của một người có hạn, không thể cứu lấy tất cả bọn họ. Nhưng nếu đã gặp phải, tất nhất định sẽ không bỏ mặc bọn họ chết đi. Người có nói gì cũng không thay đổi được quyết định của ta.

- Nếu làm như vậy, quỹ thời gian vốn đã ít của người sẽ càng bị rút ngắn.

- Thì sao chứ, cứu được một mạng người, hao tổn chút thời gian có đáng là gì?

Dương Thiên triệt để im lặng, cô nàng này quá cứng đầu, có nói gì cũng bằng thừa. Dược Lăng chuyên tâm chữa trị, đáng tiếc, vết thương của người lính này quá nặng, nàng cũng chỉ là một phóng viên, được học qua vài loại sơ cứu cơ bản chứ không phải bác sĩ chuyên nghiệp nên thương thế

RFJRa0f của người kia không hề có dấu hiệu giảm bớt mà ngày càng nghiêm trọng. Hơi thở của hắn ngày một yếu đi, gần như tắt hẳn.

Hai mắt Dược Lăng đỏ lên, dường như nhớ ra chuyện gì, nàng vội quay lại phía sau:

- Dương Thiên, người không phải thần y sao? Chắc hẳn người có thể chữa khỏi cho binh sĩ này phải không?

- Ta...

- Người mau cứu hắn, có bất cứ yêu cầu gì ta cũng sẽ đồng ý.

Hai mắt Dương Thiên sáng lên, hắn chưa nghĩ đến việc này nhưng Dược Lăng đã nói trước. Câu nói “bất cứ yêu cầu gì” này có giá trị rất lớn a. Không chút do dự, Dương Thiên liền ngồi xuống, một tay đặt lên đầu binh sĩ kia, chậm rãi kéo xuống. Tay hắn đi qua đến đâu, vết thương liền dùng một tốc độ chóng mặt khép lại đến đó. Trong vòng chưa đầy 3 phút, vết thương trên người binh sĩ kia đã hoàn toàn khỏi hẳn, chỉ là do mất máu quá nhiều nên vẫn chưa tỉnh lại được.

Dương Thiên phúi tay, vui vẻ nhìn Dược Lăng cười nói:

- Đã xong, người nhất định không được nuốt lời.

Dược Lăng không nghe thấy Dương Thiên đang nói gì, hai mắt nàng mở to nhìn màn “ảo thuật” vừa mới diễn ra, tinh thần vẫn còn chưa hồi phục lại. Dương Thiên để tay kế bên lỗ tai nàng vỗ nhẹ một cái, Dược Lăng mới giật mình bừng tỉnh, hỏi dồn:

- Dương Thiên, sao người làm được chuyện đó?

Sớm biết nàng sẽ hỏi câu này, Dương Thiên tỏ vẻ thần bí:

- Bí mật.

- Người... Hừ, không muốn nói thì thôi. Đúng rồi, tại sao hần vẫn chưa tỉnh lại?

Dương Thiên thần nhiên đáp:

- Mất máu quá nhiều. Đưa hần trở về bệnh viện nghỉ dưỡng là được.

Dược Lăng gật đầu, Dương Thiên lại tiếp tục nói:

- Về lời hứa khi nãy...

Nhìn vẻ mặt của Dương Thiên, Dược Lăng lập tức biết tên này có ý đồ xấu, giả vờ ngạc nhiên nói:

- Lời hứa nào?

Dương Thiên kiên nhẫn nhắc lại:

- Bất cứ yêu cầu gì?

Dược Lăng chối bay:

- Ta không có nói, là người nghe nhầm.

Cô nàng này trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn. May mắn Dương Thiên đã sớm có chuẩn bị từ trước. Hần bình thần nói:

- Đã như vậy, ta cũng bỏ mặc tên lính này ở đây. Tuy vết thương của hần đã lành nhưng mất máu quá nhiều. Nếu không sớm đưa về chữa trị chắc chắn sẽ chết.

Dược Lăng tức giận:

- Người bắt chẹt ta?

Dương Thiên nhún vai:

- Là người ép ta. Không nói tên này, lát nữa sẽ còn gặp rất nhiều người bị thương. Không có ta giúp đỡ, người cứu được bọn họ sao?

Bị dồn ép vào đường cùng, Dược Lăng cắn răng nói:

- Ta giữ lời hứa là được chứ gì.

- Người vừa mới nuốt lời.

- Vậy người muốn thế nào mới chịu tin.

Dương Thiên cười gian:

- Rất đơn giản, thực hiện lời hứa ngay lúc này là được.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 325: Thực Hiện Yêu Cầu

Dược Lăng lùi lại phía sau vài bước, hai tay che trước ngực, sợ hãi nói:

- Dương Thiên, người muốn làm gì? Ta cảnh cáo người không được có ý đồ gì với ta. Nếu không...

Mất một lúc lâu Dược Lăng vẫn không nói ra được, tình thế của nàng hiện tại chính là cá nằm trên thớt, dựa vào cái gì để uy hiếp hắn?

Dương Thiên cố nín cười:

- Nếu như ta có ý đồ xấu với người, cần gì phải tốn công như vậy. Cứ trực tiếp dùng vũ lực không phải là được sao?

Câu nói của Dương Thiên khiến Dược Lăng buông lỏng cảnh giác. Những gì hắn nói hoàn toàn không sai, nếu hắn có ý đồ gì, một nữ nhân chân yếu tay mềm như nàng vốn không có năng lực chống trả. Nghĩ vậy nhưng Dược Lăng vẫn giữ khoảng cách với SSxZPq9 Dương Thiên, cẩn thận hỏi:

- Vậy mau nói đi, yêu cầu của người là gì?

- Rất đơn giản, hôn ta một cái là được.

Hai má Dược Lăng đỏ lên, tức giận nói:

- Người đừng nằm mơ.

- Vậy giao ước vừa nãy coi như xong.

Dương Thiên thần nhiên nói một câu rồi quay người bước đi. Dược Lăng nhìn bình sĩ mặt tái nhợt đang nằm trên mặt đất rồi lại nhìn theo bóng hă, cuối cùng cắn răng hạ quyết tâm.

Không ngoài suy đoán của Dương Thiên, hă vừa đi được vài mét thì Dược Lăng đã kêu to:

- Ta đồng ý.

Dương Thiên xoay người, đặc ý nói:

- Đồng ý từ đầu không phải tốt hơn sao.

Dược Lăng im lặng không nói, từng bước đi về phía Dương Thiên. Là người nắm giữ thế chủ động, Dương Thiên đứng yên tại chỗ, bình tĩnh chờ đợi. Hai người cách nhau không quá xa, Dược Lăng trong thoáng chốc đã bước lại gần hă. Nàng kiễng chân lên, môi lướt nhẹ qua má Dương Thiên một cái rồi quay đầu bỏ chạy.

Dương Thiên ngẩn ra trong giây lát rồi la lên:

- Khoan đã, người ăn gian.

Dược Lăng không quay đầu lại:

- Ta ăn gian chỗ nào? Rõ ràng nói là hôn một cái, cũng không có nói rõ phải hôn ở đâu a.

Bị tìm ra sơ hở trong giao ước, Dương Thiên đành ngậm ngùi cam chịu. Bất quá hă cũng chỉ khó chịu trong vài giây liền nhớ đến một vấn đề khác. Trên chiến trường này người bị thương rất nhiều, mỗi người là một yêu cầu, còn sợ Dược Lăng chạy thoát sao?

Tâm tình khá lên, Dương Thiên thoải mái đi lại chỗ bình sĩ kia, một tay nắm lấy hă. Dược Lăng thấy vậy liền hô:

- Người định làm gì?

- Tất nhiên là đưa hãn đến nơi chữa trị, chẳng lẽ người định mang hãn cùng đi?

Dược Lăng không nói thêm gì nữa. Dương Thiên nhảy vài cái liền biến mất khỏi tầm mắt của nàng. Thần thức mở ra, toàn bộ chiến trường như hiện ra trước mắt hãn. Trên chiến trường khốc liệt này có một vài lều trại hoặc căn cứ cỡ nhỏ được dựng lên. Dương Thiên dựa theo hình ảnh trên quân phục của binh sĩ này, tìm đến nơi cấp cứu tương ứng.

Hãn trực tiếp thi triển Ẩn Thân Thuật che giấu hành tung rồi nhảy vào bên trong. Lựa một cái băng ca còn trống đặt binh sĩ kia lên, đồng thời gõ mạnh vào thanh sắt trên đó. Âm thanh phát ra khá to lập tức thu hút được sự chú ý của những y tá gần đó, các nàng nhanh chóng chú ý đến người mặt mũi tái nhợt đang nằm bên trên. Một y tá trung niên chỉ tay nói:

- Tại sao lại có người nằm ở đây kia?

- Bọn ta cũng không biết, rõ ràng lúc này đã xếp hết chỗ trong này.

- Đem người đó vào đây đi, nhìn vết máu trên người, hãn là bị thương không nhẹ.

...

Đưa binh sĩ kia trở về xong, Dương Thiên loáng một cái đã quay lại chỗ của Dược Lăng. Lúc này nàng đang núp sau một tảng đá lớn, hai tay che đầu. Trông thấy Dương Thiên, Dược Lăng vui vẻ vẫy tay:

- Dương Thiên, ta ở đây.

Dương Thiên đi lại bên cạnh nàng:

- Ta đã đưa tên kia về nơi an toàn, chúng ta tiếp tục đi thôi.

Dược Lăng gật đầu đứng dậy. Vẻ mặt hăng hái của Dương Thiên khiến nàng nghi ngờ hỏi:

- Lúc đầu người rất chán ghét chuyện này, tại sao bây giờ lại tỏ vẻ có hứng thú như vậy?

Dương Thiên vội vả phủ nhận:

- Ai hứng thú với nó. Chẳng qua ta nghĩ là, nếu không chống cự được thì hãy vui vẻ hưởng thụ.

- Câu nói này của người cũng rất đáng nghĩ.

- Đi thôi.

Nói nhiều tất lộ, Dương Thiên trực tiếp công lấy Dược Lăng phóng đi, tránh cho nàng tiếp tục chất vấn. Dương Thiên mở ra thần thức, nhanh chóng tìm được phương hướng của những binh sĩ đang bị thương. Không ngoài dự đoán, Dược Lăng vội vã vai hấn:

- Dương Thiên, đằng kia có người bị thương, mau đến cứu hẩn.

Lần này Dương Thiên không căn nhắc câu nào, ngoan ngoãn làm đúng theo yêu cầu của Dược Lăng. Từ trên người Dương Thiên nhảy xuống, Dược Lăng lại lấy dụng cụ y tế ra tiến hành chữa trị. Dương Thiên đứng một bên, che giấu nụ cười đắc ý. Mục tiêu mà hẩn chọn đều là những người bị thương rất nặng, dù là bác sĩ với đầy đủ trang thiết bị cũng khó cứu chữa được, nói gì đến một người còn chưa tính là nhập môn như Dược Lăng.

Quả nhiên, không bao lâu sau, Dược Lăng quay đầu lại van nài:

- Dương Thiên...

Dương Thiên giả vờ tức giận:

- Người vừa mới hồ ta một lần.

- Ta xin lỗi là được chứ gì. Người đường đường là một đại nam nhân, đừng có nhỏ nhen như vậy có được hay không?

Không hồ là Dược Lăng, trong tình thế này vẫn cố gắng chửi xéo hăn. Dương Thiên bình tĩnh đăp:

- Có thể người còn chưa biết, ta không quen thù vật nhưng rất thù dai.

Đối diện với sự vô sỉ của Dương Thiên, Dược Lăng chỉ còn cách lùi một bước. Nàng cẩn trọng nói:

- Vậy bây giờ người muốn thế nào?

Dương Thiên trong lòng mừng rỡ, đưa 1 ngón tay ra trước mặt:

- Một mạng người một yêu cầu, hơn nữa, phải thực hiện yêu cầu xong ta mới cứu người.

Dược Lăng cố nhin:

- Người bắt chệt ta.

Dương Thiên nhún vai:

- Tùy người, dù sao cũng là người muốn cứu người, không phải ta. Nếu không được, vậy cứ từ từ nhìn bọn hăn chết đi.

Nhìn binh sĩ người đầy máu nằm trên mặt đất, hơi thở đứt quãng, bất cứ lúc nào cũng có thể ngừng hăn, Dược Lăng cắn răng gậ đầu:

- Thành giao.

Dương Thiên cười to:

- Tốt.

Vừa dứt lời, hần bước chân lên phía trước ôm lấy Được Lãng, hôn lên môi nàng. Được Lãng hai mắt mở to, mọi chuyện diễn biến quá nhanh khiến nàng chưa kịp thích ứng. Phải mất vài phút sau, Được Lãng mới tỉnh lại, giãy giụa thoát ra. Dương Thiên cũng không làm gì quá đáng, nhẹ nhàng buông nàng ra. Đây là nụ hôn đầu của nàng, làm quá sẽ lưu lại ấn tượng không tốt.

Trong Thiên Thư đã có nhắc đến, kiểu nữ nhân như Được Lãng cần phải dùng biện pháp mạnh bạo. Nếu người cứ nuông chiều nàng, mãi mãi cũng sẽ không nắm giữ được. Dương Thiên theo đó áp dụng, hiệu quả không tệ a.

Tách ra khỏi Dương Thiên, Được Lãng hai má đỏ bừng. Mất đi nụ hôn đầu khiến nàng hơi khó chịu, nhưng cảm giác kia thực sự rất thoải mái. Cố nén cảm xúc hỗn loạn trong lòng, Được Lãng giả vờ tức giận nói:

- Người còn đứng đó làm gì. Ta đã thực hiện lời hứa, người cũng nên cứu người đi.

Dương Thiên sáng khoái đáp ứng:

- Được.

Vết thương của binh sĩ này so với tên kia còn nặng hơn một chút. Bất quá, đối với Dương Thiên mà nói cũng không có gì khác biệt. Tùy tiện chữa lành vết thương xong, Dương Thiên đưa hần trở về căn cứ, quay lại cùng Được Lãng tiếp tục cuộc hành trình.

Ba ngày trôi qua, Dương Thiên và Được Lãng tổng cộng cứu được thêm 117 người nữa. Con số này nhìn qua rất khủng khiếp, nhưng đối với Dương Thiên lại không tính vào đâu. Nếu không phải sợ Được Lãng mệt mỏi, cứu toàn bộ binh sĩ ở đây cũng là chuyện nhỏ mà thôi. Ba ngày qua, mỗi quan

hệ của hai người đã nâng lên một tầm cao mới, cụ thể đến mức nào, chỉ có hai người bọn họ biết rõ. 117 yêu cầu, Dương Thiên không dùng thêm bất kỳ cái nào. Hắn dùng toàn bộ những yêu cầu đó để hỏi Dược Lăng một câu và chờ nàng trả lời.

Đối diện với câu hỏi của Dương Thiên, Dược Lăng yên lặng không đáp. Đến khi hắn cho rằng nàng sẽ từ chối thì Dược Lăng mới trả lời:

- Cho ta thời gian.

Nghe được đáp án này, Dương Thiên rất vui mừng. Câu trả lời này có thể hiểu là nàng đã đồng ý, nhưng cần có thời gian để chấp nhận nó. Chờ đợi đôi khi cũng rất thú vị a.

Người đã cứu, phim đã quay, tin tức cũng đã thu thập đầy đủ, Dương Thiên liền mang Dược Lăng trở lại Dược gia. Hai người về đến trước cổng, Dược Lăng mời hắn vào nhà uống trà, dùng một bữa cơm. Mỹ nữ có lời, Dương Thiên tự nhiên sẽ vui vẻ đồng ý. Đang lúc hai người định đi vào nhà, Dương Thiên đột nhiên khựng lại, đầu ngẩng lên trời nhìn về phía xa, nghiêm túc nói:

- Tiểu Lăng, bữa cơm này có lẽ phải hẹn lại lần sau rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 326: Sinh Mệnh Chân Tiên- Nhược Hy

Dược Lăng hơi ngạc nhiên hỏi:

- Có việc đột xuất?

Dương Thiên gật đầu:

- Ta phải đi trước, gặp lại sau.

Chào Dược Lăng xong, Dương Thiên đi vào một nơi khuất tầm nhìn rồi biến mất. Trở về, Dương Thiên lập tức tạo ra một cấm chế bao quanh biệt thự để tránh bị người khác làm phiền. Xong việc, hắn ngồi xuống ngay giữa phòng khách, hai mắt nhắm lại, bắt đầu rơi vào trạng thái nhập định.

Khi đứng trước cửa nhà Dược Lăng, Dương Thiên nhận được một tia tín hiệu đến từ Sinh Mệnh Chân Tiên, nàng đang cố gắng liên lạc với hắn. Do dự một hồi, Dương Thiên quyết định đáp lại nàng.

Liên kết giữa hai người được thành lập, Dương Thiên cùng Sinh Mệnh Chân Tiên dù vẫn còn cách nhau rất xa nhưng lại giống như đang ở ngay trước mặt. Sinh Mệnh Chân Tiên mừng rỡ nói:

- Hỗn Độn, cuối cùng ngươi cũng đồng ý trả lời.

- Sinh Mệnh Chân Tiên, gọi như vậy thật ngượng miệng, tên thật của ngươi là gì?

Sinh Mệnh Chân Tiên ngẩn ra trong giây lát, nàng nhẹ giọng nói:

- Hồn Độn, người thay đổi.

- Ta?

- Đúng vậy. Trước kia chính người đã nói, chúng ta là Chân Tiên, nên dùng Tiên Vị để gọi tên mình. Vì vậy ta mới gọi người là Hồn Độn.

Dương Thiên cau mày:

- Người khẳng định ta chính là tên Hồn Độn kia?

Sinh Mệnh Chân Tiên gật đầu:

- Mỗi Tiên Vị chỉ có một chủ nhân duy nhất. Ngoài người ra, không có bất kỳ kẻ nào xứng đáng ngồi vào vị trí đó.

Nghe được đáp án từ Sinh Mệnh Chân Tiên, phối hợp với suy đoán trong lòng. Dương Thiên đã dần có câu trả lời. Chỉ là, câu trả lời này khiến hắn càng thêm khó hiểu.

- Được rồi, mặc kệ trước kia là như thế nào. Bây giờ ta gọi là Dương Thiên.

- Ta biết.

Dương Thiên kinh ngạc:

- Người biết?

- Từ khi sinh ra người đã gọi là Dương Thiên. Dù đã trải qua Luân Hồi cái tên đó vẫn được giữ nguyên. Đây là tên do sư phụ đặt cho chúng ta, ta tin chắc rằng người sẽ trân trọng nó.

- Khoan, dừng một chút. Người càng nói càng khiến ta đau đầu. Chúng ta ở đây là chỉ ta và người hay còn có những vị Chân Tiên khác nữa? Người

gọi là sư phụ đó, hẳn là ai?

Sinh Mệnh Chân Tiên mỉm cười:

- Mấy tháng qua ta đã hiểu ra tất cả mọi chuyện, từng câu hỏi của người ta sẽ lần lượt trả lời hết. Trước tiên, để ta nhắc lại cho người nhớ, ta gọi là Nhược Hy.

"Nhược Hy", hai chữ này khiến Dương Thiên xuất hiện cảm giác nhớ nhung, dường như rất thân thuộc, gần gũi. Liên kết được câu thông, từng biểu cảm, phản ứng của Dương Thiên, Nhược Hy đều cảm nhận được. Nàng vui mừng nói:

- Dương Thiên, người đã nhớ ra ta rồi sao?

Dương Thiên lắc đầu:

- Không có, chỉ là có cảm giác rất quen thuộc. Hình như đã từng gặp qua, hơn nữa mối quan hệ còn rất tốt.

Giọng nói của Nhược Hy có chút thất lạc:

- Cũng đúng, nếu người đã lựa chọn cách đó, khó tránh khỏi việc mất đi hoàn toàn ký ức của mình. Vậy để ta nhắc cho người nhớ một lần nữa. Ta, Nhược Hy, là nữ nhân mà người yêu nhất.

Trong giây lát, Dương Thiên có một xúc động muốn chạy đến ôm nàng vào lòng. Có điều hẳn vẫn đủ bình tĩnh để hiểu rằng hai người chỉ đang nói chuyện với nhau thông qua một mối liên kết, vốn dĩ không ở gần nhau.

- Nhược Hy, ta tin người.

- Thật vậy sao, cuối cùng...

Nhược Hy chưa kịp nói hết câu thì âm thanh truyền đi đã phát lên tiếng rè rè, giống như điện thoại bị nhiễu sóng. Dương Thiên tức giận mắng to:

- Là kẻ nào?

- Là Hủy Diệt.

- Người nói là Hủy Diệt Chân Tiên đang phá rối chúng ta?

Khoảng cách giữa 2 người vẫn còn rất xa nên liên kết khá mỏng manh, chỉ cần có người động tay động chân sẽ dễ dàng bị phá vỡ.

Âm thanh của Nhược Hy nhỏ dần:

- Dương Thiên, chúng ta không còn nhiều thời gian.

- Hủy Diệt cũng đang tìm đến đây.

- Phải mau chóng...

Từng câu nói đứt quãng của Nhược Hy đến khi liên kết hoàn toàn bị cắt đứt. Có người phá rối, Dương Thiên không thể tiếp tục trò chuyện, tránh cho tên kia tìm cách nghe lén. Hai mắt Dương Thiên mở ra, hấn đứng dậy, thả người vào ghế sa lông, trầm tư suy nghĩ những gì Nhược Hy vừa nói.

Hủy Diệt đang trên đường đến đây, lẽ nào nguy hiểm mà Nhược Hy nói đến là hấn. Chuyện này rõ ràng rất vô lý, hấn và Nhược Hy đều là Chân Tiên, bản thân là là Hỗn Độn Chân Tiên nắm giữ chiến lực mạnh nhất, Hủy Diệt dù có mạnh hơn nữa cũng không có khả năng uy hiếp đến hai người.

Khi này Nhược Hy có nhắc đến sư phụ của bọn họ. Dương Thiên gần như chắc chắn đó chính là nam nhân thần bí mà hấn đã gặp lần trước. Nam nhân kia chỉ còn sót lại một mảnh tàn hồn. Một tồn tại cường đại như vậy, là ai có thể khiến hấn ra nông nổi này. Dương Thiên cho rằng, chính bí ẩn đằng sau chuyện này mới là nguy hiểm thật sự.

Theo lẽ đó, đáng ra Thập Đại Chân Tiên phải hợp sức chống địch mới đúng. Đằng này Nhược Hy lại xem Hủy Diệt như kẻ thù. Tên kia còn phá hoại liên kết giữa hai người, tìm cách nghe lén.

Quá nhiều chuyện nghĩ mãi không ra, Dương Thiên nằm ra, đầu nhìn lên trần nhà. Cứ tưởng đạt đến Chân Tiên đã là cao nhất, từ nay sẽ có được cuộc sống tiêu dao tự tại. Không ngờ cuối cùng vẫn bị cuốn một vũng nước đục, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng.

Hắn cũng muốn nhanh chóng đi tìm Nhược Hy để giải đáp mọi nghi vấn. Nhưng nếu gặp nàng, hai người lập tức sẽ phải đối diện với rất nhiều thứ. Cho nên Dương Thiên muốn giải quyết xong mọi chuyện ở đây trong thời gian sớm nhất có thể.

Nhân sinh thật đáng bi ai, Tu Chân Giả một lòng truy cầu trường sinh. Đến khi trường sinh, bọn họ nhận ra rằng mình vẫn có thể bị những kẻ giết chết. Vì vậy một dốc lòng tu luyện, cố gắng trở thành kẻ mạnh nhất. Nhưng như thế nào mới gọi là mạnh nhất, nếu Chân Tiên vẫn chưa phải là điểm cuối?

Ôm khuất mắt không có lời giải, Dương Thiên nhắm mắt chìm vào giấc ngủ. Sáng hôm sau, hắn không lên trường học mà gọi điện cho Lý Bàn:

- Bàn tử, ta có một chuyện cần người làm.

Lý Bàn tức giận mắng:

- Người còn dám nói. Người có biết hôm đó sau khi trở về Tiểu Vũ đã bắt ta quỳ bàn phím suốt cả đêm hay không. Dương Thiên, ta thành tâm thành ý giúp người, người lại hãm hại ta. Người có còn nhân tính hay không?

Mặt Dương Thiên đen lại, suy nghĩ nhiều khiến hắn quên mất chuyện của Lý Bàn, chỉ còn cách viện cớ:

- Bàn tử, cần gì nóng giận như vậy. Ta chỉ muốn giúp người thôi.

Lý Bàn nổi khùng:

- Giúp ta. Người đang phá hoại hạnh phúc gia đình của người khác thì có. Trước đây không nói, ta có thể xem là người ganh tị nên muốn tìm cách phá hoại. Đều là bằng hữu, ta cũng không tính toán. Bây giờ người đã thành công, sắp được ôm rất nhiều mỹ nữ về nhà, hà cớ gì còn giở trò thọc gậy bánh xe?

Tên Lý Bàn này hiếm khi thực sự tức giận, nhưng một khi đã tức giận thì sẽ không kiên nhẫn bất kỳ ai. Hắn đã nhịn mấy ngày qua vì không liên lạc được với Dương Thiên, lúc này liền sổ ra một tràng dài.

Dương Thiên cười đáp:

- Bàn tử, người là chủ nhân của gia đình. Nếu cứ nhún nhường mãi, nàng sẽ cho rằng là người sợ nàng. Cuộc sống của người về sau sẽ rất cực khổ. Ta chỉ muốn tạo cho người một cơ hội vùng lên, đáng tiếc người không biết tận dụng. Àiiii.

Cơn giận của Lý Bàn hơi nguội lại:

- Người thật long muốn giúp ta?

- Phải?

- Vậy thì xin người đừng làm thêm bất kỳ chuyện gì nữa. Chỉ cần Tiểu Vũ vui vẻ, mang tiếng sợ vợ có đáng là gì. Hơn nữa ta cũng không đánh lại nàng a.

Dương Thiên bất đắc dĩ lắc đầu. Cổ nhân từng nói, khi yêu con người ta sẽ trở nên rất ngu ngốc. Dù sao đây cũng chỉ là lý do Dương Thiên vừa nghĩ ra để xoa dịu Lý Bàn mà thôi. Thực sự hắn cũng không quá để ý đến

vấn đề này. Đền nhà ai nhà nấy rặng, chuyện của mình còn chưa lo xong, hẳn không có tâm trí lo cho người khác.

Không còn tức giận, Lý Bàn nhẹ giọng:

- Chuyện này coi như xong. Lúc đầu người nói có chuyện cần ta làm là chuyện gì?

Nói đến chính sự, Dương Thiên cũng nghiêm túc hơn:

- Bàn tử, ta muốn người mời bốn người bọn họ trưa nay đến Thiên Hải quán dùng cơm. Ta sẽ giải quyết chuyện này trong một lần.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 327: Đua Xe Trái Phép

Lý Bàn do dự:

- Dương Thiên, người chắc chắn?

- Đúng vậy.

- Có phải hơi quá nhanh hay không, chúng ta vẫn cần vài bước...

Dương Thiên trực tiếp cắt ngang:

- Ta không có thời gian.

Lý Bàn ngấn ra, nghiêm giọng:

- Dương Thiên, ta cảm thấy người càng lúc càng gấp. Có phải là đã có chuyện gì xảy ra hay không?

- Bàn tử, chuyện không nên biết thì đừng hỏi. Cứ thay ta sắp xếp mọi việc là được rồi.

- Khoan...

Lý Bàn chưa kịp nói tiếp đã nghe một tràng tút tút kéo dài. Hắn nhìn vào màn hình, trong lòng xuất hiện dự cảm xấu. Xem ra chuyến đi sắp tới của Dương Thiên cũng không nhẹ nhàng như hắn đã nói.

Kết thúc cuộc gọi với Lý Bàn, Dương Thiên tiếp tục gọi cho Tiêu Chính Long, kêu hắn đặt một phòng sang trọng tại Thiên Hải Quán. Tên kia vỗ

ngực chắc chắn sẽ lấy được phòng tốt nhất. Xong xuôi, Dương Thiên thay một bộ đồ lịch sự tìm đến chỗ Lưu Ly.

Thời gian không có nhiều, Dương Thiên phải cố gắng đẩy nhanh tiến độ. Cảm ứng được vị trí của nàng, Dương Thiên rất nhanh tìm đến. Từ trên không nhìn xuống, hẳn có cảm giác bất đắc dĩ. Cô nàng này không thể ngồi yên một chỗ được hay sao?

Để tránh cho Lưu Ly gặp chuyện bất trắc, Lý Bàn đã sắp xếp cho nàng chuyển từ phòng hình sự qua phòng giao thông. Vậy mà lúc này Lưu Ly lại đang trên chiếc xe máy của mình đuổi theo hai thành niên mặc đồ khá “sành điệu”, tóc nhuộm vàng, đoán chừng là thuộc một nhóm đua xe nào đó.

Dương Thiên không biết, an ninh ở tỉnh thành này khá kém. Cảnh sát vẫn phải sợ những tên giang hồ kia vài phần. Bọn hắn tự cao tự đại, không coi ai ra gì, thường xuyên tụ tập đánh nhau, hút chích, đua xe. Nhưng mọi chuyện đã thay đổi khá nhiều kể từ khi Lưu Ly về đây. Với tinh thần chính nghĩa cao ngút, Lưu Ly tất nhiên sẽ không để chuyện này tiếp diễn.

Tuy nàng chỉ là một cảnh sát bình thường, nhưng lời nói của nàng đều được cục trưởng nghe theo. Kể cả những tên đại ca hắc đạo cũng ra lệnh cho đàn em hạn chế tiếp xúc với Lưu Ly, nếu có bị bắt thì phải ngoan ngoãn nghe lời. Lời ra tiếng vào, mọi người trong sở đều cho rằng sau lưng Lưu Ly có chỗ dựa cực lớn khiến cả hai giới hắc bạch kiên dè.

Suy nghĩ này rất chính xác, Lý Bàn có năng lực chỉ huy Lý gia, chính phủ. Tiêu Chính Long chính là ông trùm đứng đầu hắc đạo ba tỉnh phía Nam. Có hai người bọn họ đứng đằng sau âm thầm giúp đỡ, ai dám chống lại nàng.

Mặc dù vậy, thỉnh thoảng vẫn có những tên ghê con không biết sợ. Điển hình là đám thanh niên này, tổ chức đua xe ngay vào buổi sáng đông người,

gây nguy hiểm cho những người khác. Nhận được tin báo, Lưu Ly lập tức dẫn đội truy bắt khiến những tên kia hoảng sợ, chia thành nhiều hướng bỏ chạy. Cuối cùng hình thành tình thế như Dương Thiên nhìn thấy.

Do đường phố khá đông dân nên Lưu Ly không thể chạy với tốc độ quá cao. Hai thanh niên kia thì khác, bọn hăn hình như đã uống phải chất kích thích, gần như đạt đến vận tốc tối đa. Nhiều lần suýt chút nữa đâm vào người dân bên đường khiến bọn họ hoảng hốt trốn vào những nhà dân hai bên đường.

Đối với những thể loại này, Dương Thiên cũng không muốn dây dưa nhiều. Hăn đáp xuống một vị trí gần đó, tiện tay cầm lấy một thanh sắt ven đường búng phóng đi. Thanh sắt theo quỹ tích hình vòng cung cắm thẳng vào bánh xe của hai tên thanh niên kia. Âm thanh kim loại va chạm vang lên, bánh xe sau nhấc bổng lên trời, hai thanh niên còn chưa kịp phản ứng lại đã bay khỏi xe. Bọn họ chỉ kịp hét to:

- Cứu mạng.

Lưu Ly đang ở cách đây không xa, Dương Thiên cũng không muốn nòng nhìn thấy cảnh máu tanh. Hăn dùng vận tốc cực nhanh đạp lên bụng của hai tên thanh niên kia khiến bọn họ bay thẳng vào bức tường gần đó, ngã xuống đất bất tỉnh. Chiếc xe đang lăn lộn ngoài kia được hăn dùng pháp thuật cố định lại một chỗ bên lề đường. Hoàn tất mọi chuyện, Dương Thiên dựa vào tường, thông thả chờ đợi.

Nghe được âm thanh kim loại va chạm cùng tiếng hét của hai thanh niên kia, Lưu Ly cố gắng hết sức chạy về phía trước đến nơi thì thấy Dương Thiên đang vẫy tay với nàng:

- Đã lâu không gặp.

Gặp lại Dương Thiên, Lưu Ly vui mừng lái xe lại chỗ hăn, bỏ quên hai tên kia đang nằm bất tỉnh gần đó. Bước xuống xe, Lưu Ly cười nói:

- Dương Thiên, mấy tháng qua người đã đi đâu, tại sao ta không gọi điện thoại được cho người?

- Mấy tháng qua bận chút chuyện. Điện thoại của ta bị mất nên phải thay số mới. Đúng rồi, người có thích hoa mà ta tặng hay không?

Để tránh việc Lưu Ly hỏi quá nhiều về sự biến mất của hắn, Dương Thiên vội tìm cách chuyển sang một chủ đề khác. Nghe nhắc đến hoa, Lưu Ly có chút ngại ngùng:

- Rất thích a. Nhưng người ngày nào cũng tặng hoa, lại còn viết mấy tấm thiệp “sến” như vậy thực sự quá lãng phí. Đúng rồi, người không có ở đây, chẳng lẽ đã đặt trước ở tiệm hoa sao?

Dương Thiên mỉm cười:

- Chỉ cần người vui vẻ, nhiều đó có đáng là gì. Ta đã chuẩn bị đủ hoa và thiệp và phí vận chuyển cho cả một năm. Dù ta không có ở đây, bọn hắn vẫn sẽ mang đến đều đặn.

Lưu Ly mắng yêu:

- Cần gì phải tốn công như vậy, ta hiểu tâm ý của người là được. Phải rồi, hai tên kia...

Nhớ đến công việc của mình, Lưu Ly lập tức lấy lại vẻ nghiêm túc. Dương Thiên có hơi thất vọng, chỉ tay về chỗ gần đó:

- Ở đó.

Nhìn thấy hai tên đưa xe nằm im bất động, lại nhớ đến thủ đoạn tàn nhẫn của Dương Thiên, Lưu Ly hoảng sợ nói:

- Người giết bọn họ?

Dương Thiên bật cười:

- Người nghĩ đi đâu vậy. Hai tên này tuy đáng ghét nhưng chưa đến mức phải chết. Ta không phải là một kẻ hiếu sát a.

Vẻ mặt Lưu Ly hiện rõ hai chữ không tin. Nói đùa, tình cảnh kia để lại cho nàng ấn tượng quá sâu sắc, suốt đời không thể quên được. Đối với sự nghi ngờ của Lưu Ly, Dương Thiên từ chối cho ý kiến. Nếu nàng biết được số người hắc đã từng giết, những thủ đoạn tàn nhẫn hắc đã từng sử dụng, không biết gương mặt nàng sẽ còn đặc sắc đến thế nào.

Lưu Ly cũng không tiếp tục vấn đề này, nàng đi lại chỗ xe máy, chạy lại chỗ hai thanh niên kia. Dương Thiên hiểu ý, loáng một cái liền xuất hiện ngay ở đó, hai tay tóm lấy cổ áo bọn họ nhắc lên.

Lưu Ly giật mình:

- Người làm gì vậy?

- Không phải người định mang bọn hắc về sở cảnh sát sao?

- Đúng, nhưng xe của ta không thể chở 4 người một lúc. Đó là vi phạm quy tắc giao thông.

Đến tận lúc này Lưu Ly vẫn muốn tuân thủ quy định khiến Dương Thiên ngán ngẩm.

- Vậy người định làm thế nào?

- Người chờ một lát.

Lưu Ly lấy điện thoại ra, bấm một dãy số yêu cầu viện trợ. Không bao lâu sau, một chiếc xe cảnh sát đã chạy đến. Từ trên xe, hai người mặc đồng phục bước xuống chào hỏi. Lưu Ly nói với bọn họ vài câu, hai người liền

tóm lấy hai tên kia đưa vào trong xe, đưa trở về cục cảnh sát. Đồng thời gọi thêm xe tới hỗ trợ mang chiếc xe máy của hai thanh niên về làm vật chứng.

Xử lý mọi chuyện một cách dứt khoát, Lưu Ly quay sang Dương Thiên cười nói:

- Chúng ta đi thôi.

Dương Thiên tán thưởng:

- Rất có phong thái lãnh đạo.

Lưu Ly ngượng ngùng:

- Nào có, ta chỉ là một cảnh sát bình thường.

- Ta thấy bọn hăn nhìn người với ánh mắt cung kính. Giống như nhân viên đang đối diện với cấp trên.

- Người không định đứng ở giữa đường nói chuyện chứ?

Dương Thiên gật đầu, nơi này quả thật không thích hợp để tâm tình. Mọi chuyện đã xong, những người đang trốn trong nhà dân bắt đầu đi ra để tiếp tục công việc của mình. Lưu Ly ngồi lên xe, nổ máy rồi quay lại nói:

- Tìm một chỗ khác nói chuyện.

Đường đường là một nam nhân, Dương Thiên rất không thích ngồi ở phía sau lưng nữ nhân. Hăn bước lên trước xe:

- Để cho ta chở đi.

Lưu Ly vội lắc đầu:

- Không được.

Nhớ tới tai nạn lần trước, Dương Thiên cười trừ:

- Lần đó chỉ là tai nạn, thật ra kĩ thuật lái xe của ta rất tốt. Nếu người không tin có thể để ta chạy thử một lần nữa.

Lưu Ly cương quyết từ chối:

- Ta còn chưa muốn chết.

Kỳ kèo một hồi, cuối cùng Dương Thiên đành chấp nhận vị trí phía sau. Hắn vừa ổn định chỗ ngồi, Lưu Ly liền kéo ga phóng đi. Dương Thiên nhớ đến một cảnh hương diễm trong một bộ phim đã từng xem, hắn liền không chút do dự đưa hai tay ôm lấy eo nàng. Bị tấn công đột ngột, Lưu Ly tức giận hô:

- Dương Thiên, ngươi muốn làm gì?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 328: Trò Chơi

Dương Thiên nhún vai:

- Không phải khi lên xe máy phân khối lớn, người phía sau sẽ ôm người ngồi đằng trước sao?

- Nhưng mà...

- Ta làm gì sai sao?

Lưu Ly câm nín, tuy biết Dương Thiên cố tình nhưng nàng lại không tìm ra được lý do để phản bác, đành cắn răng lái xe thật nhanh, tìm đến một quán nước gần đó. Dương Thiên cũng không làm gì quá đáng, khi đến nơi, hấn xuống xe một cách tự nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Vừa bước vào bên trong, Dương Thiên thở dài:

- Người thật sự biết chọn chỗ a.

Lưu Ly ngạc nhiên:

- Người có ý gì?

Dương Thiên tỏ vẻ thần bí:

- Lát nữa sẽ biết.

Chọn vị trí thích hợp ngồi xuống, gọi hai ly nước ép trái cây, Dương Thiên liếc nhìn sang chiếc bàn ở gần đó, cười nói:

- Người có để ý đến chiếc va ly màu đen đỏ hay không?

Lưu Ly định xoay người nhìn thì bị Dương Thiên giữ tay lại, nàng tò mò hỏi:

- Chẳng lẽ người biết bên trong nó có chứa gì sao?

- Dương nhiên là biết, hơn nữa còn là một thứ rất thú vị.

- Là thứ gì?

- Một thứ bột màu trắng. Hít một hơi sẽ quên hết phiền muộn trên đời.

Lưu Ly trợn mắt, phun ra hai chữ:

- Ma túy.

- Có lẽ là vậy.

- Có lẽ? Dương Thiên, người có chắc hay không, đây là vấn đề nghiêm túc a.

Dương Thiên dựa người vào lưng ghế, thản nhiên nói:

- Ai mà biết được. Có điều, ta chưa từng thấy người nào đựng bột mì trong va ly và mang theo súng để bảo vệ nó.

"Súng", chỉ một từ này đã khiến Lưu Ly chắc chắn hai người này có vấn đề. Hiện giờ Lưu Ly chỉ là một cảnh sát giao thông, trên người nàng không có vũ khí gì hữu hiệu, làm không tốt sẽ gây nguy hiểm cho những người xung quanh. Gọi viện binh thì cần thêm một khoảng thời gian nữa, lỡ như bọn hắc chạy thoát được?

Cách này không được, cách kia cũng không xong, Lưu Ly ngấn đầu lên, chăm chú nhìn Dương Thiên khiến hắn bật cười.

- Đừng nhìn ta như vậy. Ta cũng đang định chơi với bọn hăn một chút.

Lưu Ly trong lòng vui mừng, đang định chờ xem Dương Thiên sẽ làm gì thì nghe hăn nói tiếp:

- Người ngồi yên ở đây, để ta đi qua bên đó.

- Không được, bọn hăn có vũ khí.

- Vũ khí? Có tác dụng gì sao?

Nhìn sự tự tin của Dương Thiên, lại nhớ đến tình cảnh kia, Lưu Ly cũng có chút tin tưởng, ngoan ngoãn ngồi tại chỗ. Dương Thiên cầm theo ly nước ép, đi lại bàn của hai người mặc áo công sở màu xám, kéo một chiếc ghế ngồi xuống, cười nói:

- Hai vị, có muốn chơi một trò chơi nhỏ hay không?

Hai người kia giật mình, ánh mắt cảnh giác nhìn Dương Thiên:

- Người là ai?

Dương Thiên lắc đầu:

- Ta là ai không quan trọng, các người là ai ta cũng không quan tâm. Đáng nói là thứ đang ở trong chiếc va ly này.

Vừa nói, chân Dương Thiên vừa đá nhẹ vào chiếc va ly dưới đất âm thầm. Hai người vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh:

- Thanh niên, đây là va ly chứa đồ của bạn ta, bên trong chỉ có ít vật dụng thông thường thôi.

- Thật vậy sao? Ta có một người bạn là cảnh sát, nàng rất có hứng thú muốn biết ở trong này có chứa thứ gì?

Dương Thiên đánh mắt qua chỗ Lưu Ly đang ngồi. Người kia vẫn thản nhiên nói:

- Dù là cảnh sát cũng không có quyền tùy tiện kiểm tra đồ của người khác.

- Nếu như có người báo án? Theo như ta được biết, cảnh sát sẽ có quyền kiểm tra. Nếu có gì sai sót sẽ do người báo án chịu. Cùng lắm chỉ chịu bồi thường một ít tiền.

- Đừng giở trò hù dọa, bọn ta không sợ.

- Tốt thôi.

Dương Thiên quay lại, đưa tay vẫy vẫy Lưu Ly. Hai người vội hô lên:

- Khoan.

Dương Thiên hạ tay xuống, đặc ý nói:

- Đã hiểu tình thế hiện tại của mình rồi sao?

Hai người vẻ mặt lạnh lẽo, đây rõ ràng là Dương Thiên cố ý chơi bọn hắn. Nhưng đúng là có cảnh sát đang ngồi cách đó không xa, bọn hắn cũng không dám manh động, đành hạ giọng nói:

- Người muốn gì?

- Cùng chơi một trò đơn giản đi. Nếu các người thắng, ta sẽ làm như không có chuyện gì xảy ra. Nếu các người thua, chiếc va ly này sẽ là của ta.

Hai người nhìn nhau, trao đổi qua ánh mắt. Một người lên tiếng:

- Thì ra mục đích của người là cướp số hàng này. Nói đi, là kẻ nào phải người đến đây.

- Người hỏi nhiều như vậy thì có ích gì. Rốt cuộc các người có muốn chơi hay không?

Biết không thể moi được thông tin gì từ chỗ Dương Thiên, hai người gật đầu:

- Nêu ra trò chơi và luật chơi của người đi.

Thấy cá đã mắc câu, Dương Thiên cười nói:

- Để công bằng, chúng ta sẽ chơi một trò rất đơn giản, tung đồng xu.

- Thanh niên, người đang nói đùa? Chuyện quan trọng như vậy có thể quyết định bằng cách tung đồng xu?

Dương Thiên thản nhiên:

- Đối với các người là chuyện quan trọng, đối với ta chỉ là một trò chơi, không hơn. Thế nào, có dám chơi hay không?

- Được, nhưng bọn ta phải là người tung đồng xu.

- Tùy ý. Trước tiên các người nghe rõ luật chơi đã.

Hai người ngạc nhiên:

- Tung đồng xu còn cần luật chơi?

- Nếu dùng luật như bình thường thì không công bằng với các người. Vậy nên ta sửa lại một chút như thế này. Các người mỗi người đều được phép chọn một mặt, sau khi đồng xu rơi xuống, chỉ cần một trong hai người đoán đúng thì xem như là các người thắng. Rất công bằng đúng không?

Hai người trợn mắt, nhìn Dương Thiên như một tên ngốc. Hai người đều được chọn, chỉ cần một người đúng là thắng? Vậy mỗi người chọn một mặt

chẳng phải 100 phần trăm sẽ thắng sao. Lẽ nào đồng xu còn có mặt thứ 3.

Thái độ của hai người khiến Dương Thiên cau mày:

- Có chơi hay không?

- Chơi, đương nhiên là chơi. Có điều phần thưởng phải sửa lại một chút.

- Người muốn thế nào?

- Chỉ có chúng ta phải bỏ ra thì không công bằng, người cũng nên...

Dương Thiên bật cười, hai tên này còn dám mơ tưởng đến đồ của hắn, thực sự rất thú vị.

Sau khi nghe luật, hai người đã khẳng định Dương Thiên là một tên ngốc. Nói không chừng cô nàng cảnh sát kia cũng là đến đây uống nước chứ chẳng liên quan gì đến hắn. Nhưng tên ngốc này ăn mặc toàn đồ hiệu, đoán chừng là con nhà giàu, tranh thủ kiếm một ít lợi tức cũng không tệ.

Dương Thiên không quen mang theo những thứ có giá trị cao trên người. Hắn suy nghĩ trong giây lát rồi rút ra một cái vòng ngọc.

- Thứ này làm bằng ngọc quý, giá trị sẽ không thấp hơn chiếc va ly của các người. Đã đủ rồi chứ?

- Người nói quý là nó sẽ quý sao. Ta xem, đây chỉ là một chiếc vòng được bày bán ở vỉa hè.

- Ngu ngốc.

Lần thứ hai bảo vật của mình bị xem là hàng vỉa hè, Dương Thiên cũng có chút tức giận. Hắn đưa tay điểm nhẹ một cái, vòng ngọc liền phát ra ánh hào quang nhè nhẹ, hào quang lóe lên trong giây lát rồi biến mất. Hai người

liền chụp lấy vòng ngọc, kiểm tra tỉ mỉ, xác nhận bên trong không có gấn dèn mới ngẩn đầu lên hỏi:

- Đây là loại ngọc gì?

Dương Thiên nhanh tay thu lại vòng ngọc, nhàn nhạt nói:

- Ta cũng không biết. Chỉ cần các người thắng cuộc, có thể mang nó về từ từ tìm hiểu. Chúng ta bắt đầu được rồi chứ?

- Được, nhưng phải dùng đồng xu của bọn ta.

Cẩn thận không bao giờ là thừa. Làm nghề như bọn họ, câu nói này phải khắc sâu vào trong lòng. Dương Thiên cảm thấy hai tên này có hơi phiền phức, phẩy tay nói:

- Tùy các người, làm mau đi. Bọn của ta còn đang đợi đằng kia.

Một người lấy đồng xu ra:

- Ta chọn mặt hình.

Người còn lại tiếp:

- Ta chọn mặt số.

Nói xong, bọn họ lập tức búng đồng xu lên cao. Dương Thiên đến nhìn cũng không thèm nhìn, cầm lấy ly nước ép trái cây, đưa lên miệng một hơi uống cạn.

Hai người tỏ vẻ ung dung, dù đồng xu rơi vào mặt nào, chiến thắng vẫn sẽ là của bọn hắn. Mặc kệ chiếc vòng ngọc kia có giá trị thế nào, nó chỉ là vật phụ thêm mà thôi. Đồng xu xoay tròn trên không vô số lần rồi rơi xuống bàn, nảy thêm vài lần rồi lăn xuống đất.

Hai người theo quán tính cuối xuống, lật khăn bàn lên xem. Nhìn thấy tình trạng của đồng xu, cả hai đều trợn mắt há mồm.

Dương Thiên đặt ly nước trái cây xuống bàn, không thèm cuối đầu xuống nhìn, cười nhạt:

- Các người thua.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 329: Gian Lận

- Người ăn gian.

Dương Thiên khinh thường:

- Vẫn là câu nói quen thuộc mà những kẻ thua cuộc vẫn thường nói. Nếu người không thể đưa ra bằng chứng, tất cả chỉ là ngụy biện.

Hai người cứng miệng, việc tung đồng xu từ đầu đến cuối đều do bọn họ thực hiện và quan sát một cách kĩ càng, luật của trò chơi cũng có lợi cho họ. Nhưng tại sao trên mặt đất lại xuất hiện một cái khe nhỏ, đồng xu kia lại trùng hợp rơi vào cái khe đó nên đứng thẳng. Chuyện này thực sự quá vô lý.

Thấy hai người không phản bác được, Dương Thiên tiếp tục lấn tới:

- Nếu các người không còn gì để nói, vậy theo như đồ ước, chiếc va ly này sẽ thuộc về ta.

Dương Thiên thuận tay cầm lấy va ly. Có điều hắn còn chưa kịp nâng nó lên thì đã có một vật sắc nhọn kề sát eo. Một người nén âm thanh xuống mức thấp, uy hiếp:

- Thanh niên, ta không biết người là ai, cũng không quan tâm ai phải người đến đây. Ta cho người một cơ hội cuối cùng, ngoan ngoãn rời đi, bọn ta sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra. Ngược lại...

Dương Thiên đưa tay che miệng ngáp một cái:

- Chơi chán rồi.

Hai người chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, hai mắt đã tối sầm lại, ngã xuống đất bất tỉnh. Lưu Ly này giờ vẫn quan sát tình hình bên này qua tấm gương treo trên tường, thấy có biến vội vã chạy sang.

- Dương Thiên, người đã làm gì bọn hăn?

Dương Thiên nhún vai:

- Ta cùng bọn hăn chơi một trò chơi, bọn hăn thua không chịu nhận. Vì vậy...

Vẻ mặt Lưu Ly chuyển sang lạnh lùng:

- Người giết bọn hăn.

Nếu Lưu Ly không có mặt ở đây, hai tên này hăn phải chết không nghi ngờ. Từ trước đến nay, những kẻ dám chĩa vũ khí vào người uy hiếp hăn đều không có kết cục tốt. Bất quá để tránh để lại ấn tượng không tốt, Dương Thiên vẫn nhân từ cho bọn hăn sống thêm vài ngày nữa.

- Bọn hăn chỉ ngủ một lát thôi.

Lưu Ly thở ra một hơi, nàng thực sự sợ Dương Thiên đã giết hai người này. Là một cảnh sát, nàng nhất định phải bắt hăn, nhưng là...

Dương Thiên nói tiếp:

- Người đã gọi người đến hay chưa?

Lưu Ly gật đầu:

- Bọn họ đã đợi sẵn bên ngoài.

- Tốt lắm, xem một chút đi.

Dương Thiên ném va ly lên bàn, dùng ngón tay gõ nhẹ vào cái khóa số trên đó, va ly lập tức mở tung ra. Bên trong là đồ dùng cá nhân, khăn tắm, dao cạo râu cùng một ít tiền. Lưu Ly có chút lo lắng:

- Lẽ nào chúng ta đoán nhầm.

- Nhầm?

Dương Thiên bật cười, đem tất cả những món đồ không cần thiết ném qua một bên, chỉ để lại va ly trống rỗng. Hắn từ góc bên phải lôi ra một sợi chỉ, kéo mạnh một cái, lớp vỏ da bên trong va ly văng ra, để lộ ra rất nhiều túi nhỏ màu trắng được nén lại bên trong. Dương Thiên cười nói:

- Còn nhầm nữa hay không?

Cẩn thận kiểm tra từng túi nhỏ, Lưu Ly phần nộ nói:

- Một đám cận bã, bọn chúng không biết thứ này sẽ làm hại đến bao nhiêu người hay sao?

- Vì lợi ích, con người có thể bất chấp tất cả. Chuyện ở đây cứ để cho đám cảnh sát kia giải quyết, chúng ta đi thôi.

Lưu Ly ái ngại:

- Dương Thiên, số lượng ma túy này rất lớn, ta là người phát hiện ra. Theo như quy định cũng phải có mặt để làm chứng.

Dương Thiên bất mãn:

- Vậy còn chuyện của chúng ta?

Lưu Ly có điểm do dự:

- Tối nay ta rảnh, nếu được...

Dương Thiên lập tức chớp lấp cơ hội:

- Vậy được, hẹn người tối nay gặp mặt. Ta đi trước.

Lưu Ly còn chưa kịp phản ứng lại, Dương Thiên đã theo lối cửa sau đi ra ngoài. Những cảnh sát nhận được thông báo cũng cùng lúc đó từ bên ngoài ập vào, thấy Lưu Ly liền vội chạy lại chỗ nàng. Lưu Ly chỉ vào đồng ma túy trên bàn cùng hai người đang bất tỉnh:

- Mang bọn chúng về.

...

Rời khỏi quán nước, Dương Thiên cảm thấy khá hài lòng. Mọi chuyện diễn ra hoàn toàn đúng như kế hoạch. Nếu cùng Lưu Ly uống nước nói chuyện như thông thường, khó tránh khỏi cùng nàng đi ăn trưa, như vậy sẽ làm lỡ cuộc hẹn. Thần thức của Dương Thiên đã bao phủ gần như cả tỉnh, hai tên kia ngay từ đầu đã được hãn lựa chọn làm con mồi, vốn không có sự trùng hợp nào ở đây cả.

Nhìn xem thời gian, cũng đã gần 11 giờ, Dương Thiên liền trở về nhà ngồi đợi. Đúng 11 giờ, bên ngoài đã có tiếng chuông cửa vang lên. Bước ra mở cửa, Tiêu Chính Long đã đứng đợi sẵn.

- Xe đã chuẩn bị xong.

- Được, mau đi thôi.

Trên xe không có người nào khác, Tiêu Chính Long trực tiếp ngồi vào vị trí tài xế. Đi được một đoạn, Dương Thiên mới hỏi:

- Mọi chuyện chuẩn bị như thế nào?

- Dương thiếu yên tâm, ta đã sắp xếp mọi việc ổn thỏa. Còn lại chỉ trông chờ vào người.

Dương Thiên dựa người vào lưng ghế, vẻ mặt khá thoải mái:

- Không biết vì sao, ta có linh cảm chuyện này sẽ diễn ra rất thuận lợi.

- Vậy chúc người mã đáo thành công.

- Hi vọng là vậy.

...

Cùng lúc này, trong một chiếc xe hơi sang trọng khác, bốn vị mỹ nữ đang ngồi đối diện nhau. Để tránh bị tra hỏi quá nhiều, Lý Bàn chọn một loại xe cái vách ngăn giữa tài xế và những người khác. Hắn cũng tò mò muốn biết bốn nàng đang thảo luận điều gì, nhưng lỡ như bị phát hiện, hậu quả phía sau Lý Bàn không dám nghĩ đến. Vậy nên hắn từ bỏ ý định gần máy nghe lén, ngoan ngoãn tập trung vào công tác.

Trong buồng xe, Tần Tuyết vẻ mặt nghiêm túc:

- Vũ Hàm, những gì người nói đều là thật?

Mộc Vũ Hàm gật đầu. Tần Tuyết liền hỏi tiếp:

- Tại sao người không nói cho bọn ta biết?

- Hắn đã trở về, ta nghĩ để cho hắn tự mình nói với các người thì tốt hơn.

Diệp Linh nhìn vào thành ngăn cách, tức giận mắng:

- Tên Lý Bàn chết tiệt, vậy mà không nói cho chúng ta biết. Ta đoán lý do chúng ta không tìm được tung tích của Dương Thiên là vì hắn và Lý gia động tay động chân.

Khi Lý Bàn mới bốn người bọn họ đi ăn trưa, hắn không dám nói là do Dương Thiên mời. Có trời mới biết được các nàng sẽ phản ứng như thế

nào. An toàn của chính mình mới là quan trọng nhất a.

Đến tận lúc sắp gặp mặt, Mộc Vũ Hàm mới kể ra mọi chuyện. Bất ngờ qua đi, Tần Tuyết mới nhìn chăm chăm vào Mộc Vũ Hàm:

- Người đồng ý?

Mộc Vũ Hàm thở dài:

- Ta không đồng ý thì có thể làm thế nào. Nếu là các người trong tình cảnh đó, chẳng lẽ để hấn rời đi sao?

Ba người còn lại im lặng, Mộc Vũ Hàm nói không sai. Đặt các nàng vào tình cảnh đó cũng sẽ không tìm ra được biện pháp nào tốt hơn. Tần Tuyết nhìn qua Diệp Linh cùng Triệu Vũ Hình:

- Diệp Linh, Triệu tử, các người quyết định thế nào?

Triệu Vũ Hình cười khở:

- Ta có quyền lựa chọn sao?

Diệp Linh tiếp lời:

- Ta đã sớm biết chuyện này sẽ xảy ra nên đã chuẩn bị tâm lý. Với tính cách của Dương Thiên, hấn chắc chắn sẽ không từ bỏ bất kỳ một ai. Trừ khi các người có thể rời bỏ được hấn, bằng không thì chỉ còn lại cách này mà thôi.

Trải qua một thời gian được gia gia rèn luyện tại gia tộc, Tần Tuyết đã trưởng thành hơn rất nhiều. Nàng giống như chị cả, thu thập ý kiến rồi đưa ra quyết định. Ba người kia đã chấp nhận, Tần Tuyết đương nhiên cũng đành phải thuận theo. Dù vậy, nàng vẫn còn chút bất mãn:

- Như vậy thì quá tiện nghi cho tên kia, ta sợ hắn sẽ được nước lấn tới, không ngừng tìm thêm những người khác. Đến lúc đó chúng ta phải làm sao?

Ba người nghe vậy đều cảm thấy có chút chán nản. Tần Tuyết nói không sai, Dương Thiên cái gì cũng tốt, nhưng lại quá phong lưu. Với hắn mà nói, bao nhiêu mới gọi là đủ?

Diệp Linh nói:

- Không kể đến cô nàng cảnh sát tên Lưu Ly kia. Theo như ta được biết, số nữ nhân có quan hệ mờ ám với Dương Thiên không dưới 10 người nữa.

Mộc Vũ Hàm giật mình:

- Người làm sao biết được?

- Là cha ta nói. Hắn đã sớm thông báo với ta, những nữ nhân kia mỗi một cái đều vô cùng xuất sắc, so với chúng ta chắc chắn không hề thua kém. Hắn muốn ta lựa chọn.

- Tại sao đến bây giờ người mới nói ra?

Diệp Linh cười nhạt:

- Nói sớm hay muộn thì có gì khác biệt sao?

Ba người nhìn nhau, trong mắt các nàng đều hiện lên vẻ bất đắc dĩ. Tuy đã biết Dương Thiên rất phong lưu, nhưng ai ngờ được hắn lại phong lưu đến mức này. Tần Tuyết suy nghĩ một hồi rồi nhẹ giọng:

- Chuyện này chúng ta không thay đổi được. Bất quá cũng không thể để hắn tùy tiện kiếm thêm nữ nhân bên ngoài. Ta có một kế hoạch cần các người phối hợp thực hiện. Trước tiên...

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 330: Thỏa Thuận

Người đến trước sẽ luôn giành được thế chủ động. Hiểu được nguyên tắc này, Dương Thiên đã ngồi sẵn trong Thiên Hải quán đợi các nàng. Lần trước hắn lâm vào thế bị động, phải bất đắc dĩ lựa chọn bỏ đi, lần này chắc chắn phải khác.

Dương Thiên không biết là, dù hắn đến sớm hay đến muộn thì cũng không có gì khác biệt. Bốn lớn hơn một, quy tắc không cần chứng minh.

Không để Dương Thiên đợi lâu, bên ngoài đã vang lên tiếng mở cửa. Thần thức của hắn lập tức quét qua. Ngoại trừ bốn người Tần Tuyết cùng Tiêu Chính Long hạ mình làm phục vụ, không còn bất kỳ người nào khác. Xem ra Lý Bàn cũng ý thức được “nguy hiểm” mà chuồn trước. Chuyện này Dương Thiên cũng không trách hắn, tuy nói bạn bè có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Nhưng nếu hắn cùng vào đây, tác dụng duy nhất là ngồi nghe mắng mà thôi.

Tiêu Chính Long mặc đồ phục vụ, làm động tác mời vào. Tần Tuyết lịch sự cuối đầu chào lại, sau đó dẫn đầu bốn người đi vào. Nàng không thèm liếc nhìn qua Dương Thiên một cái, chỉ tùy tiện chọn một chỗ ngồi trên bàn. Ba người còn lại cũng làm điều tương tự. Chỉ có Mộc Vũ Hàm nhìn hắn với ánh mắt xin lỗi. Trong lòng Dương Thiên thầm hô:

- Có biến.

Quả nhiên, từ đầu đến cuối, bốn người im lặng không nói lời nào. Dương Thiên chưa nghĩ ra được cách phá băng, đành ra hiệu cho Tiêu Chính Long mang đồ ăn lên. Từng món được dọn lên, các nàng ăn rất tự nhiên, thỉnh

thoảng còn quay sang trò chuyện vui vẻ với nhau. Tuyệt nhiên không nói với hần bất kỳ tiếng nào.

Đây là cái tình huống quái quỷ gì? Dương Thiên nội tâm ức chế nhưng lại không tìm được cách giải tỏa. Hần trút ZpUoO10 hết bực bội vào những món ăn trên bàn, điên cuồng càn quét không chừa thứ gì. Tiêu Chính Long chạy ra chạy vào liên tục, may mắn hần là Thiên cấp cao thủ, thể lực cực tốt, không hề có dấu hiệu mệt mỏi.

Ăn uống no say, thức ăn tráng miệng được đưa lên, Dương Thiên rốt cuộc không nhịn được nữa:

- Các người cố ý chơi ta?

Tần Tuyệt thản nhiên nói:

- Người nói vậy là sao?

- Rõ ràng các người đang xem như ta không tồn tại.

- Có sao? Ta nhớ người là người mọi bọn ta đến đây. Nếu có gì muốn nói thì cũng phải là do người nói mới đúng.

Dương Thiên chán nản, không phải linh cảm của hần nói chuyện này sẽ rất thuận lợi sao. Àiiii, linh cảm, thứ này quả thực không đáng tin. Không còn cách nào khác, Dương Thiên đành xuống nước:

- Hôm nay ta mời cả bốn người các người đến đây vì lý do gì, hần các người cũng đã rõ.

- Người không nói, bọn ta làm sao biết được.

- Tuyệt nhi, ta cảm thấy người đang cố ý làm khó ta.

- Ta...

Bị Dương Thiên phản công trực tiếp, Tần Tuyết nhất thời không kịp phản ứng lại. Tạm thời có được ưu thế, Dương Thiên liền nói tiếp:

- Chuyện này cũng không tiện nói ra, ta chắc Vũ Hàm cũng đã kể cho các người tất cả. Vì vậy, ta muốn được nghe câu trả lời của mọi người. Ta tôn trọng ý kiến của các người. Vẫn là câu nói đó, dù các người lựa chọn như thế nào, tình cảm ta mãi mãi sẽ không thay đổi.

Nữ nhân luôn thích nghe những câu như thế này, tuy có chút sến sẩm nhưng hiệu quả thì không cần bàn cãi. Bằng chứng là vẻ mặt của bốn người lúc này không còn nghiêm túc nữa mà đã dịu dàng trở lại.

Tần Tuyết lén thở dài, nàng biết, chỉ một câu nói này của Dương Thiên, mọi kế hoạch phía sau đã không còn tác dụng gì. Chỉ cần nhìn thái độ của những người còn lại đã cho thấy điều này. Được xem như đại diện của bốn người, Tần Tuyết nói:

- Dương Thiên, chuyện đã đến nước này, bọn ta cũng không có lựa chọn nào khác. Nhưng người phải hứa với bọn ta một điều kiện. Nếu người đồng ý, mọi chuyện bọn ta sẽ chiều theo ý của người.

Nghe được câu trả lời của Tần Tuyết, Dương Thiên vui mừng, vội hỏi:

- Điều kiện gì? Chỉ cần các người nói ra, dù là sao trên trời ta cũng sẽ hái xuống.

Tần Tuyết lắc đầu, cười nói:

- Cũng không đến mức đó, chỉ cần người hứa với ta, ngoài bọn ta ra, người không được phép có quan hệ với bất kỳ nữ nhân nào khác nữa.

Mặt cười của Dương Thiên trở nên cứng ngắc. Mãi một lúc sau hắn mới lên tiếng:

- Người bảo ta hái sao trên trời còn dễ hơn a.

- Người không đồng ý?

Dương Thiên thở dài:

- Là không thể đồng ý. Đừng nói đến tương lai, ngay lúc này, ngoài các người ra, ta cũng có rất nhiều nữ nhân khác.

Tần Tuyệt bình tĩnh nói:

- Chuyện này ta cũng biết. Chúng ta đồng ý chấp nhận các nàng, nhưng ngoài các nàng ra, người không được phép có thêm một ai khác. Đây là giới hạn cuối cùng.

- Có thể thương lượng sao?

- Không được.

Thật ra Dương Thiên cũng không trông chờ gì hơn, hắn chỉ giả vờ như vậy mà thôi. Trên thực tế, nếu các nàng đã chấp nhận những người khác, tương lai có gì là không thể. Đây gọi là nhin một bước để tiến ba bước. Thiên Thư Dương Thiên đã thuộc lòng, hơn nữa còn áp dụng một cách nhuần nhuyễn.

Dương Thiên vẫn cố gắng diễn sâu, mất một hồi lâu sau mới gian nan nói ra:

- Ta đồng ý.

Bốn người trong lòng đồng thời thở phào nhẹ nhõm, nếu Dương Thiên cương quyết không chịu, các nàng cũng không biết phải làm thế nào.

Mọi chuyện giải quyết ổn thỏa, mối quan hệ cũng được bình thường hóa. Không tính Dương Thiên, bốn người kia sau một thời gian dài làm việc

cùng nhau cũng đã trở nên rất thân thiết.

Nhìn bàn ăn sang trọng, món ăn đẹp mắt, mỹ nữ cười đùa, cảnh đẹp ý vui khiến tâm trạng Dương Thiên tốt hơn khá nhiều. Dùng xong trái cây tráng miệng, Dương Thiên đang định ra hiệu cho Tiêu Chính Long chuẩn bị xe ra về thì Tần Tuyết liền nói:

- Dương Thiên, ta muốn nghe về những người khác?

- Những người khác?

- Là những nữ nhân khác có quan hệ với người.

Dương Thiên vội lảng tránh:

- Cái này... Khi nào có cơ hội ta sẽ giới thiệu các người với nhau.

Tần Tuyết lập tức cự tuyệt:

- Không được. Người phải nói rõ, không bỏ sót bất kỳ người nào. Bọn ta phải chắc chắn người sẽ không vi phạm lời hứa.

Dương Thiên méo mặt, trước mặt nữ nhân kể về một nữ nhân khác là điều đại kỵ. Hơn nữa, đâu phải chỉ có một, ai biết các nàng có nổi cơn ghen nữa hay không.

- Kể tên thôi có được hay không?

- Bọn ta muốn hiểu rõ về các nàng, sau này gặp mặt sẽ dễ nói chuyện.

Ba người còn lại cũng tỏ thái độ ủng hộ, giống như những gì Tần Tuyết nói chính là điều mà họ muốn nói. Lý do nàng đưa ra rất hợp lý, Dương Thiên cũng không nghĩ ra cách nào để phản bác. Không còn cách nào khác, hắn liền bắt đầu kể ra:

- Về Lưu Ly, ta nghĩ các người cũng đã biết nàng, vậy thì bỏ qua đi. Trước tiên là Vương Vận, nàng là...

Dương Thiên một hơi kể lại tất cả, từ cách hăn và các nàng gặp gỡ, quen nhau như thế nào. Về mặt bốn người trải qua đủ loại cảm xúc. Ngạc nhiên có, đồng cảm có, kinh hãi có, tự ti cũng có. Trong những nữ nhân kia, có cả những người bình thường cho đến địa vị cao siêu. So với bọn họ, bốn người cũng không tìm ra được điểm gì nổi trội. Kể cả Tần Tuyết hay Diệp Linh, hai người được cho là có địa vị rất cao, khi so với Tô Nguyệt Nhi hay Nam Cung Băng Vân đều không đáng nhắc tới.

Thấy vẻ mặt chán nản của các nàng, Dương Thiên vội an ủi:

- Các người yên tâm, đối với ta, tất cả mọi người đều bình đẳng. Tiền tài, danh vọng, quyền lực chỉ là phù du.

Câu nói của Dương Thiên không mang lại tác dụng quá lớn. Tâm trạng của bốn người cũng không khá hơn là bao. Nếu như có chút lợi thế, sau này gặp mặt sẽ dễ nói. Nhưng địa vị của những người kia cao hơn quá nhiều, cho dù đám người Tần Tuyết chấp nhận họ, chắc gì bọn họ đã đồng ý chấp nhận các nàng.

Bầu không khí có chút nặng nề, Dương Thiên nhìn xem thời gian, đã hơn 6 giờ tối. Khi này hăn huyền thuyên hơi nhiều. Nghĩ đến cuộc hẹn với Lưu Ly, Dương Thiên nói:

- Hôm nay đã có khá nhiều việc, ta nghĩ các người cũng đã mệt mỏi. Để ta đưa các người về.

Bốn người tùy ý gật đầu, tâm trạng không tốt, bọn họ chỉ muốn về nhà để từ từ suy nghĩ. Dương Thiên đưa tay ra hiệu, Tiêu Chính Long đứng ở góc phòng liền lấy điện thoại ra nói vài câu, sau đó đi lại mở cửa.

Dương Thiên chống tay lên bàn, đứng dậy nói:

- Chúng ta đi thôi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 331: Kim Đan Kỳ Làm Áo Thuật

Đưa bốn người về nhà xong, Dương Thiên cũng trở về thay một bộ đồ mới đi tìm Lưu Ly. Thành công hôm nay khiến hắn rất tự tin, giấc mơ về một cuộc sống “giản dị” có lẽ không còn xa nữa. Tất nhiên, đó là sau khi giải quyết được vấn đề mà Nhược Hy mang đến. Trước kia, kể cả khi chiến đấu với 9 vị Bán Tiên, Dương Thiên cũng chưa từng có cảm giác mình sẽ thất bại. Riêng lần này...

Nghĩ ngợi lung tung, Dương Thiên đã đứng trước cửa nhà Lưu Ly, bấm chuông cửa chờ đợi. Khoảng 10 phút sau, Lưu Ly mới từ trong nhà bước ra. Không giống như những nữ nhân khác, Lưu Ly không thích mặt váy. Nàng chọn một bộ áo thun cùng một chiếc quần ngắn qua đầu gối, đầu buộc kiểu tóc đuôi gà. Nhìn rất trẻ trung năng động.

Lưu Ly thoải mái nói:

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

Dương Thiên làm động tác nhìn đồng hồ rồi nói:

- Hiện tại mới hơn 7 giờ, trước tiên chúng ta tìm một nơi để ăn tối. Sau đó...

Hắn còn chưa nói hết câu, Lưu Ly đã tiếp lời:

- Sau đó chúng ta sẽ đi xem một buổi diễn hài kịch. Ta vừa được một người bạn tặng cho 2 tấm vé. Nhóm hài này rất vui nhộn, tin rằng người sẽ ưa thích.

- Hài kịch?
- Phải, người không thích sao?
- Cũng không phải không thích, chỉ là ta cảm thấy...
- Thích là được rồi, chúng ta mau đi thôi. Còn 30 phút nữa là đến giờ biểu diễn rồi.

Lưu Ly không cho Dương Thiên cơ hội nói hết câu đã vội kéo hẳn đi. Lâm vào thế bị động, Dương Thiên cũng đành bất đắc dĩ thuận theo. Thật ra dự định của hắn là chọn một bộ phim kinh dị, trong rạp chiếu phim tối đen có thể làm rất nhiều thứ. Đây là một trò khá cũ nhưng hiệu quả lại không cần bàn cãi. Còn như đi xem hài kịch, từ ánh sáng, không khí, làm gì có chút lãng mạn nào a.

Quán ăn cũng đã được Lưu Ly chọn sẵn, đó là một quán nhỏ trong con hẻm gần nhà nàng. Không khí có chút âm u, có điều đồ ăn quả thực không tệ. So với các nhà hàng nổi tiếng thì còn kém khá nhiều nhưng vẫn có một hương vị đặc biệt khó quên.

Lâu ngày không gặp, Dương Thiên cùng Lưu Ly nói chuyện rất vui vẻ. Nàng kể về công việc, chuyện gia đình và những chuyện vui vẻ khác trong cuộc sống. Hai người giống như đôi vợ chồng trẻ đang cùng nhau đi ăn tối trong một dịp đặc biệt. Lưu Ly cũng nhận ra chuyện này, nàng nói năng nhỏ nhẹ hơn, thái độ cũng dịu dàng hơn. Điều này khiến Dương Thiên cảm thấy thành công không còn ở xa nữa, dường như chỉ cần tiến lên một bước nữa là được.

Bữa ăn kết thúc, Lưu Ly mua vài món ăn vặt tại một cửa hàng tiện dụng rồi kéo Dương Thiên đến nhà hát lớn ngay tại trung tâm để xem biểu diễn. Vừa đi lại gần, Dương Thiên đã cảm nhận được ma khí phảng phất bên trong, có lẽ là người của Ma môn hoặc một kẻ tu luyện ma khí. Mặc kệ, chỉ

cần không làm phiền đến mình, Dương Thiên cũng không có dư hơi đi lo chuyện bao đồng.

Sau khi an tọa tại hàng ghế của mình, Dương Thiên liền bắt đầu thể hiện khả năng càn quét của mình trong sự ngỡ ngàng của Lưu Ly, khiến nàng không nhận được thốt lên:

- Dương Thiên, người ăn nhiều như vậy, ai mà nuôi cho nổi.

Ăn với Dương Thiên là sở thích, có ăn hay không là do mong muốn của hắn mà thôi. Lần đầu Lưu Ly phản nản với hắn về chuyện này, Dương Thiên không hề để ý liền chớp lấy thời cơ tấn công:

- Người yên tâm, ta rất giàu có. Chắc chắn sẽ nuôi được người.

Ở nơi đông người, Lưu Ly không dám bày tỏ nhiều, chỉ ngại ngừng nói:

- Ai cần người nuôi.

Dương Thiên mặt đầy chính khí:

- Là nam nhân đương nhiên phải nuôi được vợ của mình. Nếu không thì tìm một khối đậu hủ đập đầu vào chết đi.

Mặt Lưu Ly đỏ lên:

- Người đừng nói bậy, ai là vợ của người. Hừ, ta không thèm nói chuyện với người nữa.

Khi một nữ nhân phản ứng như vậy trước lời cầu hôn gián tiếp, xin chúc mừng, người đã thành công cửa ngõ được nàng. Đây là thành công rực rỡ sau những hành động xả thân bắt cóc của Dương Thiên cùng những ngày tháng “miệt mài gian khổ” viết thiệp tặng hoa của Lý Bàn.

Quan hệ xem như được xác lập, có những thứ không cần phải nói ra, chỉ cần 2 bên đều hiểu là đủ rồi. Không cần sử dụng đến những kế hoạch “đen tối”, Dương Thiên thỏa mãn, nhàn nhã dựa đầu vào ghế.

Buổi biểu diễn nhanh chóng được bắt đầu, nhóm hài này diễn xuất rất khá, khiến cho khán giả cười ra nước mắt. Khó trách một người nghiêm túc như Lưu Ly cũng ưa thích nó. Tiết mục hôm này được chia làm hai phần, một là hài kịch thông thường, hai là phần biểu diễn ảo thuật.

Hài kịch cùng ảo thuật mọi người đều đã xem nhiều, nhưng nghe nói hôm 8grlyHp nay sẽ có một màn ảo thuật đặc biệt chưa từng được biểu diễn trên thế giới. Vì vậy Lưu Ly cũng rất háo hức xem nó.

Dương Thiên thì khác, đối với hài kịch hẳn còn có chút hứng thú, ảo thuật thì cho qua đi. Hẳn có thể làm nhiều thứ còn ảo diệu hơn như vậy rất nhiều. Nghĩ vậy, Dương Thiên nhàm chán nhắm mắt lại, muốn chờ cho buổi biểu diễn nhanh kết thúc.

Trong tiếng vỗ tay của khán giả, một người áo đen cầm theo một cây gậy ảo thuật, đội một chiếc mũ trông khá buồn cười bước ra. Hẳn cúi đầu chào khán giả, giới thiệu vài câu rồi bắt đầu biểu diễn.

Khóe miệng Dương Thiên hơi nhếch lên, tỏ vẻ khinh bỉ. Đường đường là Kim Đan kỳ tu sĩ lại đi biểu diễn ảo thuật, chắc chắn là đang có âm mưu gì đó. Liễm Khí Thuật của tên này rất khá, có điều muốn che mắt Dương Thiên thì còn kém nhiều lắm. Hẳn cũng muốn xem một chút, rốt cuộc tên này đang muốn làm gì.

Sau khi biểu diễn một vài trò cơ bản như dấu con thỏ trong một chiếc hộp nhỏ hay kĩ thuật tay cùng những lá bài. Tên kia dừng lại, đằng hắng vài tiếng rồi nói:

- Thưa quý vị khán giả, chắc hẳn nãy giờ các vị rất thất vọng. Đừng vội, ta chỉ muốn khởi động làm nóng người mà thôi. Sau đây mới là phần chính,

quý vị nhớ cẩn thận quan sát.

Nói xong, hắn phẩy tay một cái, trên bàn tay đột nhiên xuất hiện một bộ bài tây. Tên ảo thuật gia, bóp mạnh bộ bài theo chiều dọc, từng lá từng lá liền bị lực tác động, xoay tròn bay lên không trung với tốc độ cao.

Những lá bài bay đến một độ cao nhất định rồi lần lượt rơi xuống một đoạn, dừng lại ở giữa không trung, xếp ở xung quanh tên ảo thuật gia kia thành hình cánh quạt. Khán giả phấn khích vỗ tay âm lên, tên kia nở nụ cười đắc ý:

- Các vị, xin hãy bình tĩnh, đây mới chỉ là bắt đầu. Tiếp theo mới là phần đặc sắc nhất.

Hắn dùng cây gậy của mình gõ nhẹ lên từng lá bài ở phía sau. Mỗi lần gõ như vậy, một lá bài lập tức phát nổ, biến thành một con quạ đen đang vỗ cánh. Khán giả bị kích động, không ít người hò hét, đứng lên vỗ tay kêu gào. Không dừng lại ở đó, tên kia dùng đũa khuấy vào không trung, đàn quạ liền vỗ cánh, bay khắp sàn diễn, thậm chí đậu lên vai của một vài khán giả.

Dương Thiên bắt đầu có chút khó hiểu, không nói đến trò ảo thuật tầm thường kia. Lẽ nào hắn thật sự chỉ muốn làm ảo thuật mua vui cho mọi người hay sao. Như đang trả lời câu hỏi của Dương Thiên. Ảo thuật gia ra hiệu cho mọi người yên lặng rồi nói:

- Màn ảo thuật tiếp theo đây, ta muốn mời một người lên làm bạn diễn. Các vị ở đây, có ai muốn cùng ta thực hiện một màn ảo thuật thật đặc sắc hay không?

Được cùng một ảo thuật gia biểu diễn là mong muốn của rất nhiều người, bọn họ không ngừng đưa tay kêu gào. Tên ảo thuật gia kia đợi một lúc rồi mới nói tiếp:

- Cảm ơn các vị đã ủng hộ. Nhưng ta chỉ cần một người, để công bằng, chúng ta hãy chơi một trò ngẫu nhiên đi. Trên tay ta là một bộ bài, khác với những bộ bài thông thường, nó có thêm một lá thứ 53 màu đen. Ta sẽ phóng toàn bộ những lá bài này lên, ai có được lá bài màu đen sẽ được mời lên sàn diễn. Các vị thấy thế nào?

- Mau ném đi, ta nhất định sẽ nhặt được.

- Nhanh lên.

...

Đáp lại hân là những tiếng kêu đồng tình của khán giả, ảo thuật gia gật đầu. Hân vung tay ném một bộ bài lên cao. Ngay sau đó, một cơn mưa bài rơi xuống toàn sân khấu, số lượng lá bài nhìn qua phải lên đến hàng ngàn, đâu chỉ đơn giản là 53 lá. Dương Thiên một tay chống cằm, cười nhạt:

- Chút Huyền Thuật cấp thấp. Bất quá, người đã có lời mời, ta cũng không ngại chơi với người một chút.

Đang nói, Dương Thiên xòe bàn tay ra, trên tay hân lúc này là một lá bài màu đen kịt.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 332: Ma Kiếm Quy Chủ

Ảo thuật gia giả vờ nhìn một vòng quanh sàn diễn rồi hô to:

- Chúng ta đã tìm được người may mắn đó. Đúng vậy, mời cậu thanh niên trẻ ở vị trí đầu tiên của hàng ghế x lên đây cùng ta thực hiện màn biểu diễn tiếp theo.

Nghe ảo thuật gia hô lên, mọi người đồng loạt hướng về nơi Dương Thiên đang ngồi. Lưu Ly lúc này mới để ý đến lá bài màu đen trên tay hắn, vẻ mặt tiếc nuối:

- Dương Thiên, người thực sự rất may mắn a.

Dương Thiên bật cười:

- Thế nào, có muốn lên đó hay không, để ta nhường thứ này cho người.

Lưu Ly bĩu môi:

- Ta mới không thèm. Mau lên đi, đừng để khán giả phải đợi lâu.

Dương Thiên gật đầu, chống hai tay vào ghế, đứng dậy đi lên sàn diễn. Tên này rõ ràng ngay từ đầu đã nhắm vào hắn, nhưng hắn cho Dương Thiên một cảm giác khác lạ, không giống với những tên trưởng lão Ma môn khác.

Lên tới sàn diễn, tên ảo thuật gia kia cũng không dám lại gần Dương Thiên, hắn giới thiệu với khán giả vài câu rồi tiếp tục bung một bộ bài lên. Những lá bài xoay tròn bao quanh hai người. Từ trong từng lá bài, những

sợi chỉ màu đen xuất hiện, chúng kết nối tất cả lại với nhau thành một cái mạng nhện thật lớn.

Khí đen dần lan tỏa, hai người được bao bọc bên trong một vật hình khối có vô số mặt. Đến lúc này, tên ảo thuật gia kia mới tháo mũ ra, cúi đầu chào:

- Dương Thiên, giới thiệu một chút, ta gọi là Rodes.

Dương Thiên phất tay:

- Chuyện đó không quan trọng, người đến tìm ta có việc gì. Tốt nhất là người có một lý do chính đáng, ta đang đi chơi với bạn gái, sẽ rất khó chịu nếu có kẻ chen ngang vào.

Giọng nói của Dương Thiên vẫn bình thản, nhưng ý tứ uy hiếp lại rất rõ ràng. Đang đi chơi vui vẻ cùng bạn gái lại bị một tên lạ mặt nhảy ra cản đường, hẳn có thể không khó chịu sao?

Rodes làm như không nghe ra được sự uy hiếp của Dương Thiên, hắn đưa tay về phía trước, một thanh kiếm màu đen kịt xuất hiện. Rodes cười nói:

- Có người nhờ ta gửi trả lại thứ wRNX1NK này cho người.

Dương Thiên xòe tay ra, Huyết Ma Kiếm lập tức biến mất khỏi chỗ của Rodes rồi xuất hiện trên tay hắn. Đánh giá Huyết Ma Kiếm, Dương Thiên bật cười:

- Tên kia còn nói gì nữa?

Rodes đáp:

- Hắn nói: “Huyết Ma Kiếm ta đã trả lại cho người. Chúng ta xem như không nợ nần gì nhau, hi vọng người giữ đúng lời hứa.”

Huyết Thần đang gấp rút chuẩn bị hành động, người khiến hắn e ngại nhất vẫn là Dương Thiên, chỉ cần tên này tham dự vào, mọi kế hoạch sẽ phải thay đổi. Để tránh cho chuyện đó xảy ra, Huyết Thần không tiếc bất kỳ giá nào, đem Huyết Ma Kiếm trả lại cho Dương Thiên, đồng thời gửi đến hắn lời nhắc nhở.

Nguyên nhân thứ hai, quan trọng hơn hết, chính là Huyết Thần cũng không thể sử dụng được Huyết Ma Kiếm. Thứ này dường như đã có chủ nhân, nếu hắn cưỡng ép sử dụng, uy lực sẽ yếu đi rất nhiều.

Huyết Ma Kiếm không phải một món pháp bảo bình thường, nó có linh trí, tức là có khả năng tự động hấp thu linh lực để tấn cấp. Đây cũng là một trong những lý do Dương Thiên không hủy đi nó. Hiện tại đẳng cấp của Huyết Ma Kiếm chính là nằm giữa Linh Bảo và Tiên Thiên Linh Bảo. Một khi thành công tấn cấp vào Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực của nó sẽ đại tiến. Phải biết, Tiên Thiên Linh Bảo là pháp bảo dành cho Phần Thần kỳ sử dụng. Một món bảo vật như vậy, Huyết Thần cũng can tâm lấy ra, chỉ để tranh thủ chút thời gian, đủ thấy hắn e ngại Dương Thiên đến mức nào.

Thu hồi Huyết Ma Kiếm, Dương Thiên nhàn nhạt nói:

- Thanh kiếm này ta nhận, nói với Huyết Thần rằng, ta sẽ giữ đúng lời hứa. Có điều, hắn đưa một món pháp bảo bậc này cho ta, không sợ ta dùng nó chém giết hắn hay sao?

Rodes lắc đầu:

- Chuyện giữa đại tu sĩ các ngươi, một tên Kim Đan kỳ tiểu tốt như ta làm sao biết được. Ta cũng không phải người của Ma môn, chỉ là được nhờ cậy mang nó đến đây giao lại cho ngươi mà thôi.

Dương Thiên có điểm ngạc nhiên:

- Ngươi không phải người của Ma môn, tại sao lại tu luyện ma khí?

- Tu luyện ma khí thì nhất định phải là người của Ma môn sao?

Dương Thiên hơi khựng lại, ở trái đất một thời gian, hắn đã quen với chuyện mọi tu sĩ tu luyện ma khí đều là thành viên của Ma môn. Lúc này bị Rodes hỏi ngược, Dương Thiên cũng đành cười trừ đáp:

- Cái này cũng không nhất định.

Rodes nói:

- Trước đây ta vô tình cứu được một vị tiền bối của Ma môn bị thương rất nặng. Biết mình không qua khỏi, hắn đã truyền lại toàn bộ y bác cho ta. Sau này Ma môn cũng nhiều lần tìm đến mời ta gia nhập nhưng bị ta cự tuyệt. Lần này bọn hắn nhờ ta làm chuyện này, đồng thời hứa từ nay về sau sẽ không tiếp tục làm phiền ta nữa. Đương nhiên ta cũng vui lòng nhận lấy.

Dương Thiên cau mày:

- Chỉ là đem trả một thanh kiếm, có cần phiền phức như vậy hay không?

- Ta cũng không rõ, nghe nói là trưởng lão Ma môn không dám tùy tiện đến đây. Liễm Khí Thuật của ta có chút đặc biệt nên được bọn họ nhờ cậy.

- Không dám đến?

- Nghe nói bốn đại thế lực còn lại đang tìm cách đưa toàn bộ thế lực đến đây.

Dương Thiên giật mình:

- Người nói cái gì?

- Ta là người ngoài, chuyện này cũng chỉ biết được một hai, cụ thể thì không rõ ràng lắm. Tốt rồi, mọi chuyện đã xong, ta cũng nên trở về. Ở đây lâu sẽ bị người khác chú ý.

Rodes vung tay, màn đen bảo phủ hai người lập tức nổ tung, hóa thành hàng ngàn bông hoa màu đen rơi xuống khắp sàn diễn. Dương Thiên đứng trên bông hoa to nhất, được đưa lại chỗ ngồi ban đầu.

Cả căn phòng gần như nổ tung, tiếng vỗ tay hoan hô cùng tiếng gào thét vì phấn khích vang lên không dứt. Lưu Ly nắm chặt lấy tay Dương Thiên, hỏi dồn:

- Dương Thiên, vừa nãy trong đó đã xảy ra chuyện gì?

Dương Thiên tỏ vẻ thần bí:

- Người phải biết nguyên tắc của một ảo thuật gia, không bao giờ được tiết lộ mảnh khoe của mình.

Lưu Ly áp người vào tay hắn, làm nũng:

- Nói cho ta biết một chút không được sao?

Cảm nhận hai khối mềm mại ở nơi tay, sức phòng thủ của Dương Thiên liền giảm mạnh:

- Hắn ta sử dụng Huyền Thuật biến hóa ra những bông hoa kia.

Hai mắt Lưu Ly sáng lên:

- Huyền Thuật? Là thứ gì a.

- Là một cách gọi khác của ảo thuật.

Cảm giác cánh tay có lực tác động vào, Dương Thiên liền nhìn qua, phát hiện Lưu Ly đang dùng lực vặn mạnh.

- Lưu Ly, ngươi muốn làm gì?

- Hừ, dám trêu chọc ta, cho người biết tay.

Dương Thiên trong lòng ủy khuất:

- Những gì ta nói đều là sự thật.

- Người nói cũng như không nói. Ta đương nhiên biết đó là ảo thuật, nhưng rốt cuộc thực hiện nó như thế nào?

Dương Thiên hoàn toàn bó tay, hắn không thể nói với nàng đó là do Rodes dùng ma khí tạo ra huyền cảnh. Thứ này đối với nàng mà nói quá mức xa lạ. Đã không thể nói, Dương Thiên đành lựa chọn cách yên lặng, mặc cho Lưu Ly năn nỉ hay dọa nạt. Một hồi tốn công vô ích, Lưu Ly hờn dỗi, dứt khoát không thèm chú ý đến hắn nữa.

Rodes tiếp tục thực hiện thêm vài trò ảo thuật nữa rồi cúi chào khán giả, kết thúc buổi biểu diễn. Làm đúng những gì đã nói, buổi diễn vừa kết thúc, Rodes lập tức rời đi. Dù có Liễm Khí Thuật cao siêu, hắn cũng không dám ở lại đây thời gian quá dài.

Ma môn và tứ đại thế lực xung đột, chuyện này hầu như đã lan truyền toàn bộ Tu Chân Giới, ai ai cũng biết. Chỉ cần phát hiện ra tu sĩ sử dụng ma khí, bất kể có phải là người của Ma môn hay không, tu sĩ của tứ đại thế lực đều sẽ dốc hết sức tiêu diệt. Cái này gọi là thù giết nhằm còn hơn bỏ sót. Rodes cũng không muốn mất mạng một cách oan uổng.

Sau khi Rodes rời đi, người dẫn chương trình ra chào hỏi vài câu rồi kết thúc buổi diễn. Dương Thiên cùng Lưu Ly cũng quay về. Trên đường đi, hắn tốn không ít công phu miệng lưỡi để dỗ dành Lưu Ly. May mắn, Lưu Ly cũng không phải kiểu nữ nhân thù dai. Tốn một ít thời gian cùng vài lời hứa hẹn, nàng vui vẻ đi vào nhà, không quên chúc hắn ngủ ngon cùng vài lời nói sến sẩm giống như những cặp đang yêu nhau.

Chia tay Lưu Ly, Dương Thiên liền trở về nhà, trước tiên hắn muốn xác nhận thông tin Rodes đã nói. Thời gian không còn nhiều, Dương Thiên

không muốn đám người của tứ đại thế lực kia lại kéo đến gây thêm phiền phức cho hẳn.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 333: Thanh Vũ Sắp Đến

Nhận được điện thoại của Dương Thiên, Lý Bàn lập tức bắt máy:

- Dương Thiên, mọi chuyện thế nào. Xin lỗi, ta cũng muốn ở lại hỗ trợ người, nhưng “tính mạng” mới là thứ quan trọng nhất.

Lý Bàn sợ Dương Thiên muốn hỏi tội hắn vì đã bỏ rơi bạn bè nên vội vàng thanh minh. Dương Thiên vốn chẳng để tâm đến chuyện đó, dù sao có mặt Lý Bàn hay không cũng không có gì khác biệt.

Có điều, hắn vẫn nhân cơ hội này khoa khoang chiến tích:

- Ta là ai chứ, đã đích thân động thủ đương nhiên phải thành công.

Lý Bàn vui mừng:

- Vậy các nàng hiện giờ thế nào?

- Còn phải hỏi sao, quan hệ thân thiết như chị em ruột thịt.

Không có người khác ở r4AyUoC đây, Dương Thiên liền tự sướng một chút. Lý Bàn trong lòng thừa hiểu nhưng không tiện bóc mẽ, chỉ nói vài lời nịnh nọt. Chuyện phiếm qua đi, Dương Thiên liền đi vào mục đích chính:

- Bàn tử, người giúp ta liên lạc với kẻ có quyền lực lớn nhất mà người quen biết. Ta có chuyện muốn hỏi hắn.

Lý Bàn giật mình:

- Quyền lực lớn nhất? Người nói là gia chủ Lý gia?

Dương Thiên đáp:

- Không phải hẳn. Chuyện ta muốn hỏi, kẻ như hẳn chưa đủ tư cách biết được. Chẳng lẽ người không biết kẻ nào có quyền lực lớn hơn sao?

Suy nghĩ vài phút, Lý Bàn trả lời:

- Ta nhớ có một vị làm ở cục Tình Báo quốc gia, lúc trước ta có nhờ hẳn ngăn chặn mọi nguồn tin về người.

- Cục Tình Báo? Nghe có vẻ không đặc biệt lắm, còn có người khác không?

- Không có, ta cũng rất hạn chế sử dụng tấm lệnh bài kia. Vị kia là người có quyền lực lớn nhất mà ta tiếp xúc, nhưng cũng chỉ là trao đổi qua điện thoại mà thôi.

- Đành vậy, gọi hẳn đến chỗ ta ngay lập tức, có chuyện quan trọng.

Lý Bàn ngắt ra:

- Hiện tại đang là 10 giờ đêm a.

- Người gọi một tiếng hẳn sẽ xuất hiện ngay sao. Đừng hỏi nhiều nữa, ta muốn đi ngủ.

Nghe tiếng tút tút liên hồi phát ra từ điện thoại, Lý Bàn chỉ còn cách lắc đầu cười. Vốn dĩ hẳn còn muốn hỏi Dương Thiên xem là chuyện gì, nhưng hình như tên kia không muốn nói nhiều.

Thật ra Dương Thiên có thể tìm đến kinh thành, sau đó dùng thần thức tìm kiếm từng người một. Có điều làm như vậy quá lãng phí thời gian, hẳn cũng lười gặp gỡ từng tên một, chi bằng nằm một chỗ đợi bọn hẳn đến đây

thì tốt hơn. Mọi chuyện sắp xếp xong, Dương Thiên lên giường ngủ một giấc ngon lành.

Năng suất làm việc rất tốt, sáng sớm hôm sau, khi Dương Thiên còn chưa thức dậy đã nghe thấy tiếng chuông cửa. Thần thức quét qua, là hai người lạ mặt, một nam một nữ. Hai người đều mặc đồ đen, đội nón che hơn nửa đầu, cầm theo một cái cặp sách cũng màu đen nốt. Hình tượng này khiến Dương Thiên không khỏi liên tưởng đến băng đảng áo đen huyền thoại. Suy nghĩ này khiến hắn phì cười.

- Vào đi.

Truyền âm cho hai người xong, Dương Thiên rửa mặt cho thoải mái rồi bước xuống đã thấy hai người ngồi đợi trên ghế. Vẻ mặt bọn họ cực kỳ lạnh lùng, không để lộ bất kỳ cảm xúc nào, cũng không hề nhìn ngang liếc dọc lấy một cái, giống như hai con rô bốt đang hoạt động dưới lớp áo da người. Làm việc với loại người này là nhàm chán nhất, Dương Thiên thầm nói rồi đi lại ngồi đối diện với bọn họ. Hắn nói:

- Các người là người của cục Tình Báo.

Nam nhân lên tiếng đáp:

- Đúng vậy.

- Ta có một chuyện muốn hỏi.

- Được.

- Người có biết chuyện một số lượng rất lớn Tu Chân Giả đang âm thầm xâm nhập vào đất nước này hay không?

- Có.

Dương Thiên có hơi khó chịu:

- Câu nói của người không thể dài ra thêm một chút sao?

- Nguyên tắc thứ 3: Nói quá nhiều sẽ làm tiết lộ thông tin không cần thiết.

- Là ai định ra những nguyên tắc đó.

- Không biết.

Đối với tên người máy này, Dương Thiên cũng không có hứng thú cùng hẳn nhiều lời:

- Ta muốn biết toàn bộ thông tin về những Tu Chân Giả kia. Làm xong người có thể đi.

- Đợi một lát.

Nam nhân quay sang nói với nữ nhân kia bằng một ngôn ngữ lạ lẫm. Nói là ngôn ngữ cũng không đúng, nó giống như một chuỗi ám hiệu hơn. Nữ nhân kia gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Nàng đặt chiếc cặp lên bàn, ấn cái nút màu đỏ nhỏ xíu ở vị trí tay cầm.

Vài âm thanh máy móc vang lên, chiếc cặp dần thay đổi hình dạng, lắp ráp thành một chiếc máy tính cỡ vừa. Nữ nhân hai tay như gió, liên tục làm việc trên bàn phím. Không bao lâu sau, một tập tài liệu được máy in đánh kèm xuất ra. Nữ nhân đưa tập tài liệu cho nam nhân kia. Hẳn xem xét, kiểm tra một hồi rồi đẩy đến trước mặt Dương Thiên.

- Tạm biệt.

Giao tài liệu cho Dương Thiên xong, nam nhân liền đứng dậy cáo từ, vội vã cùng đồng bọn rời đi. Dương Thiên cũng chẳng buồn giữ lại, đối với hai tên tác phong công nghiệp này, đi càng sớm hẳn càng vui mừng.

Rời đi được một đoạn, gương mặt cứng ngắc của nam nhân kia đột nhiên thay đổi, hắt thở ra một hơi, nhẹ nhõm nói:

- Cuối cùng cũng xong việc, ta còn sợ hấn nổi giận lên cho ta một trận.

Nữ nhân kia bất đắc dĩ nói:

- Ta đã nói là không cần thiết, Dương Thiên dường như không có ý định hỏi quá nhiều.

- Cấp trên có lệnh, hạn chế tiết lộ thông tin đến mức tối đa. Ta cũng chỉ còn cách này.

- Được rồi, chúng ta mau trở về báo cáo đi.

- Tốt.

...

Dương Thiên không để ý đến hai người bọn họ, nói đúng hơn, hấn không có tâm trí quan tâm đến chuyện đó. Nhìn vào tập tài liệu trên tay, vẻ mặt của hấn càng lúc càng khó coi.

Tuy hai người đã cố gắng che dấu hết mức có thể, nhưng những thông tin để lộ ra cũng đã khiến Dương Thiên tức giận. Chỉ trong vòng vài ngày, số lượng Tu Chân Giả âm thầm xâm nhập đã đạt đến gần một trăm người. Đó mới là tính trong thời gian ngắn, nếu để cho bọn hấn chuẩn bị xong, ai biết số lượng sẽ đạt đến mức nào. Một đất nước nhỏ chứa đến hàng ngàn hàng vạn Tu Chân Giả còn có thể bình yên được sao.

Trong tài liệu có ghi đây là những Tu Chân Giả vô danh, chưa xác minh được lai lịch. Dương Thiên thừa biết, đây là đám người của tứ đại thế lực gửi đến, mượn hơi hấn trốn tránh Ma môn. Bọn hấn muốn kiên trì qua 2 tháng để Dương Thiên thực hiện lời hứa của mình.

Dương Thiên cho rằng, kể từ khi hắn xuất hiện, những thế lực kia dần dần có thói quen phụ thuộc vào hắn. Những kẻ có suy nghĩ phụ thuộc vào người khác này khiến Dương Thiên rất chán ghét. Làm người phải biết tự thân vận động, người có thể trốn tránh một lần, mười lần, nhưng có thể trốn tránh cả đời hay sao?

Tu Chân Giới không bao giờ bình yên, hiện tại bọn hắn có chung một kẻ địch là Huyết Thần nên mới tạm thời liên minh. Sau khi Huyết Thần chết đi, Tu Chân Giới sớm muộn cũng sẽ phân hóa. Chiến tranh là điều khó tránh khỏi. Đến lúc đó, Dương Thiên cũng đã rời đi, bọn hắn có thể nương nhờ vào ai?

Tức giận qua đi, tập tài liệu trên tay Dương Thiên đột nhiên bốc cháy, tan biến trong không khí. Hắn chống hai tay lên bàn, giọng nói bình thản:

- Từ khi đến trái đất, có lẽ ta đã quá dễ dãi với các người. Đã như vậy, để ta cho các người thấy một chút về con người trước kia của ta.

Tại một cái Tu Chân vị diện khác, Dương Thiên từng được mệnh danh là Sát Thần. Số lượng sinh mệnh mà hắn giết đi không thể nào đo đếm được. Sau khi trùng sinh, tính cách của hắn đã hoàn toàn thay đổi, không còn hiếu sát như xưa. Hơn nữa những tên kia cũng chưa làm chuyện gì đáng chết, chỉ cần cho bọn hắn một chút nỗi đau xác thịt là được rồi.

Theo suy đoán của Dương Thiên, Tu Chân Giả của tứ đại thế lực sẽ không dám đến Bắc Giang thành. Vì vậy, chín phần mười bọn hắn sẽ lần trốn ở những tỉnh thành xung quanh. Đúng lúc Dương Thiên chuẩn bị hành động, một âm thanh báo động vang lên khiến hắn dừng lại:

- Tín hiệu này, là Thanh Vũ.

Từ sau khi chia tay Thanh Vũ, Dương Thiên đã sửa lại một vài trận pháp trên vòng tay. Chỉ cần nàng ở trong một phạm vi nhất định, hắn tự khắc sẽ

nhận được tín hiệu thông báo. Nói như vậy, Thanh Vũ đã làm xong việc của nàng và đang trên đường đến đây tìm hân.

Dương Thiên lập tức vượt chuyện của tứ đại thế lực qua một bên. Đám người đó, xử lý lúc nào cũng được, trước tiên phải đi gặp mặt Thanh Vũ đã. Không chút phân vân, thân ảnh Dương Thiên liền biến mất.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 334: Gió Lặng Trước Cơn Giông

Khi Dương Thiên tìm thấy Thanh Vũ, nàng đang ngồi trên một chiếc xe khách. Trên xe khá ít người, chủ yếu là chở các vật dụng khác nhau. Thanh Vũ lựa chọn một góc cuối xe, nhắm mắt dưỡng thần.

Dương Thiên không một tiếng động xuất hiện bên cạnh nàng, mãi đến khi hắt thở ra một hơi nàng mới cảm nhận được. Hai mắt lập tức mở to quay lại nhìn hắt, b2bqkxL tay phải thủ thế, tùy thời đều có thể phát động công kích. Dương Thiên bật cười:

- Là ta, người không cần cẩn thận như vậy a.

Nhận ra người đến là Dương Thiên, Thanh Vũ liền hạ tay xuống, bình thản nói:

- Là thói quen trước kia, không bỏ được.

- Người không ngạc nhiên vì sự xuất hiện của ta?

Thanh Vũ vẫn lạnh nhạt:

- Chiếc vòng tay kia không phải phàm vật. Ta đoán người có lưu lại ấn ký trên đó.

Cảm thấy có gì đó không ổn từ thái độ của Thanh Vũ, Dương Thiên liền hỏi:

- Thanh Vũ, mau nói cho ta biết, có phải đã có chuyện gì xảy ra hay không?

Thanh Vũ hai mắt ráo hoảnh, vội phủ nhận:

- Không có, ta vẫn bình thường.

- Đừng nói dối. Thanh Vũ, ta biết người rất mạnh mẽ. Nhưng bây giờ đã có ta ở đây thay người che mưa chắn gió. Có chuyện gì hãy nói ra hết đi, không cần phải cố gắng chịu đựng một mình.

Thanh Vũ hai mắt rưng rưng, ngã đầu vào lòng hắn, kể lại mọi chuyện. Quê hương của nàng nằm ở một quốc gia nhỏ tại Châu Âu. Từ sau khi tham gia vào Thiên Sát, đây là lần đầu tiên nàng trở lại nơi này. Sau khi hoàn thành nghi lễ an táng cho người thân, Thanh Vũ tiếp tục ở lại nơi này một thời gian. Những người chung quanh đối xử với nàng rất tốt, xem nàng như người thân trong gia đình.

Đến khi Thanh Vũ chuẩn bị rời đi thì chiến tranh ập đến. Đây chỉ là một đất nước nhỏ, cả quân sự và tài chính đều kém xa những nước khác. Lãnh đạo thấy tình thế không ổn lập tức bỏ trốn, để lại nhân dân chịu khổ. Từ thành thị đến làng mạc, không có nơi nào không có vết tích của bom đạn. Đối diện với vũ khí nóng có sức công phá cực đại, một tu sĩ Trúc Cơ kỳ như nàng cũng không gây được tác dụng gì quá lớn.

Sức người có hạn, Thanh Vũ tuy đã cố gắng hết sức đưa mọi người bỏ trốn, nhưng lại không thể bảo vệ tốt cho tất cả bọn họ. Khi đưa được mọi người đến nơi an toàn, số lượng người sống sót còn lại chưa đến một phần mười. Đó là chưa kể những người bị thương tật, tàn phế trên đường bỏ chạy.

Sắp xếp ổn thỏa cho bọn họ xong, Thanh Vũ mới tìm đến Dương Thiên. Dù vậy, những hình ảnh tàn khốc kia nàng vẫn không thể nào quên được. Thanh Vũ là sát thủ, tố chất tâm lý của nàng rất tốt. Nhưng nhìn thấy những người thân thiết của mình lần lượt chết đi, ai có thể bình tĩnh được?

Nghe xong toàn bộ câu chuyện, Dương Thiên cũng không biết nói gì cho đúng. Nếu như có ai đó uy hiếp đến Thanh Vũ hay nàng có một khó khăn gì đó, hẳn đương nhiên sẽ giải quyết một cách dễ dàng. Còn cái này...

Mãi đến một lúc sau, khi Dương Thiên định mở miệng an ủi thì phát hiện Thanh Vũ đang ngủ yên trên ngực hắn. Đã rất nhiều ngày, những hình ảnh kia khiến nàng không thể ngủ ngon giấc. Có lẽ chỉ có lúc này, nàng mới tạm thời bỏ quên những thứ đó để ngủ một giấc ngon lành.

Dương Thiên đưa tay vuốt vài cọng tóc đang trên mặt nàng rồi tựa đầu vào lưng ghế, lặng lẽ hưởng thụ giây phút này. Khi chủ xe phát hiện Dương Thiên, hắn tùy ý ném cho tên kia một xấp tiền rồi đuổi đi, ý bảo đừng làm Thanh Vũ thức giấc. Nhận được tiền, tên kia mặt mày hớn hở, cúi đầu cảm ơn rồi bỏ đi.

Xe vào bến, Thanh Vũ liền mở mắt ra, rời khỏi ngực Dương Thiên. Nàng không tỏ ra ngỡ ngàng giống như những nữ nhân khác, chỉ thản nhiên nói:

- Đến nơi rồi, chúng ta về nhà đi.

Dương Thiên hơi ngạc nhiên:

- Nhà?

- Nhà của người. Sao vậy? Không hoan nghênh ta sao?

- Không có, người muốn đến tất nhiên là rất tốt. Nhà của ta rất lớn, 20, 30 người cũng không có vấn đề gì.

Thanh Vũ gật đầu:

- Ta biết. Ta còn hiếu vì sao người chỉ có một mình mà lại mua căn nhà lớn đến như vậy.

Dương Thiên giật thót:

- Người biết?

- Có những thứ vốn không cần phải nói ra.

Để lại một câu nói có phần mờ ám, Thanh Vũ đứng dậy, lách người qua Dương Thiên bước nhanh xuống xe. Không rõ là nàng có biết thật hay không, nhưng đúng là những thứ không nên nói thì đừng nói ra.

Không có việc gì gấp, Dương Thiên cùng Thanh Vũ nhàn nhã đi bộ về nhà, nhân cơ hội nói chuyện phiếm. Thanh Vũ vẫn rất kiệm lời nhưng cũng đã cởi mở hơn không ít. Dù sao nàng vẫn cần một thời gian để gác lại mọi chuyện.

Khi hai người về đến nhà, đã gần 7 giờ tối. Vừa bước vào cổng, Dương Thiên đã dừng lại, mặt cười méo xệch. Thanh Vũ thấy có biến liền hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Dương Thiên chần chừ:

- Trong nhà... có khách.

Thanh Vũ nghi hoặc:

- Ta nhìn bộ dạng của người, hình như không thích vị khách này?

Dương Thiên lắc đầu:

- Không phải, nếu là lúc khác, ta đương nhiên rất vui vẻ. Nhưng hiện tại...

- Là bọn họ?

- Bọn họ?

- Đừng giả vờ, bọn họ chính là chỉ những nữ nhân khác của người.

Mặt Dương Thiên càng đen hơn:

- Thanh Vũ, người làm sao biết được?

Thanh Vũ thản nhiên đáp:

- Có thể khiến người trông ra vẻ mặt này, khó đoán lắm sao?

Dương Thiên lắc lắc đầu, thở dài:

- Vào trong thôi, một người trong số đó người cũng quen biết.

- Tốt.

Đi vào trong nhà, đã có hai nữ nhân ngồi sẵn trên ghế đợi hai người. Dương Thiên cũng Thanh Vũ không che dấu khí tức, hai người bọn họ đã sớm phát hiện. Có điều bọn họ cũng không vội đi ra, chỉ tiếp tục ngồi đợi phía trong.

Dương Thiên cùng Thanh Vũ chọn một chỗ trống ngồi xuống. Hắn có chút gian nan hỏi:

- Nguyệt Nhi, Băng Vân. Tại sao hai người các người lại đến đây?

Tô Nguyệt Nhi tỏ vẻ tức giận:

- Người không chào đón bọn ta?

Nữ nhân trên thế giới này, dù tính cách khác nhau nhưng những nét cơ bản thì vẫn giống y hệt. Ta chỉ hỏi một câu mang tính chất tượng trưng để bắt chuyện, các người có cần làm khó đến như vậy hay không?

Thấy vẻ mặt khó coi của hắn, Tô Nguyệt Nhi bật cười:

- Ta chỉ đùa với người một chút thôi, cần gì phải tỏ ra khó chịu. Ta cùng Băng Vân đến đây là để thông báo với người một chuyện.

- Chuyện gì?

Dương Thiên có điểm hồi hộp, hẳn có linh cảm chuyện này rất quan trọng. Quả nhiên, Tô Nguyệt Nhi không hề khiến hắn thất vọng. Nàng cười nói:

- Kể từ hôm này, ta và Băng Vân sẽ dọn đến đây sống.

- Cái gì?

Dương Thiên trực tiếp đập bàn đứng dậy. Tô Nguyệt Nhi tỏ vẻ ủy khuất:

- Người không muốn sao?

Lấy lại bình tĩnh, Dương Thiên ngồi xuống, cười khổ:

- Muốn, đương nhiên là muốn. Chỉ là chuyện này có chút đột ngột, ta còn chưa có chuẩn bị gì?

Tô Nguyệt Nhi vui vẻ nói:

- Việc này người không cần lo lắng, bọn ta đã chuẩn bị đầy đủ đồ đạc, cũng đã lựa chọn phòng xong rồi. Nhà của người thật lớn a, nhiều phòng như vậy, bọn ta cũng mất kha khá thời gian mới lựa chọn được căn phòng ưng ý.

Nhìn Tô Nguyệt Nhi rồi lại nhìn qua Nam Cung Băng Vân, Dương Thiên không biết mình nên cười hay nên khóc. Cấm chế trong nhà Dương Thiên đã sớm gỡ bỏ hết để các nàng dễ dàng tìm đến. Hắn cũng đã chuẩn bị cho tương lai để nơi này trở thành khu tập trung mỹ nữ.

Nhưng chuyện này thực sự không đúng lúc. Hãn vừa đàm dần xếp ổn thỏa với đám người Tần Tuyết, còn cần một thời gian để các nàng thích nghi với nó. Đột nhiên Thanh Vũ, Tô Nguyệt Nhi, Nam Cung Băng Vân lại cùng lúc chuyển đến, Tần Tuyết và những người khác sẽ nghĩ thế nào?

Suy nghĩ và hành động của bọn họ Dương Thiên không đoán được, có điều chắc chắn, kết quả sẽ không tốt đẹp như mong muốn của hãn. Rắc rối đó là của tương lai, trước mắt có một rắc rối khá lớn khác cần hãn giảng hòa.

Thanh Vũ và Tô Nguyệt Nhi đang yên lặng đánh giá lẫn nhau. Hai nàng đều không tỏ vẻ gì nhưng Dương Thiên hiểu, cái này gọi là gió lặng trước cơn giông bão. Lần trước gặp mặt, Thanh Vũ từng bị Tô Nguyệt Nhi trói lại, bỏ đói một thời gian dài. Hai người lần này gặp lại, rất khó cho nhau cái nhìn thiện cảm.

Chưa nghĩ ra biện pháp giải quyết hợp lý, Dương Thiên liền chọn cách đánh lạc hướng. Hãn nhìn Nam Cung Băng Vân rồi hỏi:

- Băng Vân, người gần đây tu luyện có gặp khó khăn gì hay không?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 335: Nấu Ăn

Nam Cung Băng Vân tính tình hiền lành, dịu dàng. Dương Thiên muốn nàng làm cầu nối để điều hòa mối quan hệ giữa 2 người kia.

Nghe Dương Thiên hỏi, Nam Cung Băng Vân cười khẽ, trả lời:

- Ta cũng không rõ. Tu vị hiện tại của ta là Kim Đan sơ kỳ, cái này là nhanh hay chậm?

- Người nói cái gì? Kim Đan sơ kỳ?

Tô Nguyệt Nhi gần như hét lên khiến cho 3 người giật mình. Cảm thấy mình có chút quá khích, Tô Nguyệt Nhi ngượng ngùng nói:

- Xin lỗi, là ta không giữ được bình tĩnh. Nhưng tốc độ tăng tiến tu vị của nàng thực sự không được bình thường.

Thanh Vũ gật đầu đồng ý:

- Ta nhìn nàng cũng chỉ khoảng 24, 25 tuổi. Đạt đến Kim Đan sơ kỳ quả thực quá khó tin.

Tô Nguyệt Nhi lắc đầu:

- Nếu chỉ có vậy thì có gì để nói. 24, 25 tuổi đạt đến Kim Đan sơ kỳ tuy hiếm có, nhưng không phải không có. Đáng nói là, theo ta được biết, thời gian tu luyện của nàng còn chưa đến một năm. Một năm tiến nhập Kim Đan, người nói có kinh khủng hay không?

- Cái gì?

Lần này đến lượt Thanh Vũ hét to, hai mắt trừng trừng nhìn Nam Cung Băng Vân, hệt như đang nhìn một con quái vật. Hiệu ứng này khiến Dương Thiên khá hài lòng. Hắn đã sớm nhìn thấu tu vị của nàng. Có điều công pháp tu luyện của Nam Cung Băng Vân có năng lực tự che dấu khí tức, khiến người ngoài không nhìn ra rõ thực hư. Vì điểm đó, Dương Thiên cho rằng Tô Nguyệt Nhi chắc chắn không biết tu vị của Nam Cung Băng Vân đã đạt đến Kim Đan sơ kỳ, ngang hàng với nàng.

Đối với việc tu vị của Nam Cung Băng Vân tăng tiến thần tốc, Dương Thiên tuy có hơi bất ngờ nhưng không hề cảm thấy khó hiểu. Hiện tại nàng không phải tu luyện mà là đang hấp thu năng lượng ẩn chứa bên trong Luân Hồi Ấn, kể cả công pháp, pháp thuật cùng cảm ngộ. Nói đơn giản chính là ngồi một chỗ tận hưởng mà không cần bỏ ra tí công sức nào, tiến bộ thần tốc.

Dù vậy vẫn không thể bỏ qua nỗ lực của nàng. Nếu Nam Cung Băng Vân không liên tục bế quan trong một thời gian dài, dốc hết tinh lực tu luyện thì gpfhskf cũng không có được tốc độ như vậy.

Đây cũng chỉ là giai đoạn đầu mà thôi, tu vị càng lên cao, tiếp nhận truyền thừa ký ức càng tiêu tốn nhiều thời gian hơn. Dù so với người bình thường vẫn nhanh hơn không ít, nhưng cũng không đến mức quái vật như lúc này.

Thanh Vũ cùng Tô Nguyệt Nhi bị Nam Cung Băng Vân hù dọa, chằm chằm đánh giá nàng, hoàn toàn quên đi hiềm khích khi nãy. Đối diện với những ánh mắt như muốn lột trần nàng ra nghiên cứu, Nam Cung Băng Vân có chút sợ hãi:

- Các người sao lại nhìn ta như vậy. Ta còn cảm thấy mình tu luyện quá chậm a.

Thanh Vũ cùng Tô Nguyệt Nhi xù xuống, câu nói của Nam Cung Băng Vân có sức sát thương quá lớn. Nếu tốc độ tu luyện của Nam Cung Băng Vân là chậm, hai nàng nên gọi là gì?

Dương Thiên bật cười giải thích:

- Các người đừng nghĩ ngợi nhiều. Thân thể của nàng có hơi đặc biệt, thời gian tu luyện nhìn bên ngoài thì chưa đến một năm, nhưng thực ra lại không phải vậy.

Tô Nguyệt Nhi vội nắm lấy tay hắn:

- Dương Thiên, người nói vậy là có ý gì. Có cách tu luyện nhanh sao, mau nói cho ta biết. Ta và nàng giống nhau, người nhất định không được thiên vị.

Dương Thiên lắc đầu:

- Không phải là ta, do bản thân nàng tự có điểm khác người mà thôi.

Tô Nguyệt Nhi xù xuống, Thanh Vũ cũng không dấu giếm vẻ chán nản. Dương Thiên thấy vậy liền an ủi:

- Đợi một thời gian nữa, ta sẽ có biện pháp giúp các người gia tăng tu luyện.

Ba người đồng thanh:

- Thực sự?

Tô Nguyệt Nhi cau có nhìn Nam Cung Băng Vân nói:

- Tốc độ tu luyện của người đã là quái vật rồi, để cho người khác một con đường sống đi.

Được kế thừa chức vị chương môn, Tô Nguyệt Nhi so với trước kia đã trưởng thành hơn nhiều. Tuy vậy, bản tính trẻ con của nàng vẫn không thay đổi là mấy.

Nam Cung Băng Vân có chút ngượng ngùng:

- Ta chỉ muốn tu luyện thật nhanh.

Trước kia ở Nam Cung gia, nàng bị mọi người khinh thị, xem như một món hàng hóa. Vì vậy khát khao về sức mạnh của Nam Cung Băng Vân không thua kém bất kỳ ai, chỉ để có thể tự quyết định số phận của mình mà thôi.

Không muốn tiếp tục chủ đề này, Dương Thiên liền đi vào vấn đề chính:

- Các người đồng thời đến đây, chắc chắn là có lý do gì đặc biệt. Nếu ta đoán không sai, hẳn là vì đám người của tứ đại thế lực kia.

Tô Nguyệt Nhi sợ Dương Thiên nổi giận, nhìn qua Nam Cung Băng Vân cầu cứu. Nam Cung Băng Vân liền thay nàng giải nguy:

- Dương Thiên, ta biết bọn ta có lỗi với người, nhưng quả thực không còn cách nào khác. Huyết Thần quá mức cường đại, dù tứ đại thế lực liên thủ cũng không có phần thắng. Bọn ta cũng không nỡ nhìn những người vô tội phải chết đi. Người không cần lo lắng, cha ta nói chỉ cần kiên trì qua 2 tháng, tính thể sẽ xoay chuyển. Bọn họ cũng đã hứa sẽ nhập gia tùy tục, sống như những người bình thường, không làm gì ảnh hưởng đến cuộc sống của người.

"Một đất nước nhỏ bé chứa chấp hơn ngàn vạn Tu Chân Giả có thể yên bình được sao? ", đây mới là câu Dương Thiên muốn nói. Nhưng nhìn vẻ mặt của hai người, câu nói kia vừa đến cổ họng đã phải nuốt xuống. Dương Thiên có một điểm yếu, đó là rất dễ mềm lòng trước lời cầu xin của mỹ nữ. Hắn thở ra một hơi, bất đắc dĩ nói:

- Người đã nói như vậy, ta còn có thể từ chối được sao. Nói lại với bọn hăn, nếu làm ra bất kỳ hành động “không tốt” nào, ta sẽ thẳng tay tổng cổ tất cả.

Hai người vui mừng, gật đầu liên tục:

- Tốt. Ta lập tức sẽ thông báo cho bọn họ.

Nói xong, Tô Nguyệt Nhi cùng Nam Cung Băng Vân mỗi người liền lấy ra một tấm Truyền Âm Phù, đánh ra vài đạo pháp quyết rồi ném đi. Hai tấm phù biến thành tia sáng phóng ra ngoài.

Dương Thiên dựa người vào ghế, tỏ vẻ buồn bã:

- Còn đâu là cuộc sống yên bình mơ ước của ta. Àiii, một mong ước nhỏ nhoi cũng không thể làm được. Ta cảm thấy mình so với một người bình thường còn đáng thương hơn nhiều. Tu vị cao thì có ích gì, nhìn những người bình thường ngoài kia thật đáng ghen tị a.

Dương Thiên sổ ra một tràn khiến 3 người nhìn nhau, bọn họ đều cảm thấy có gì đó không đúng. Với tính cách của Dương Thiên, dù khó chịu cũng sẽ không thể hiện như thế này mới đúng.

Cảm thấy mình đã diễn đủ sâu, vẻ buồn chán trong mắt Dương Thiên biến mất, thay vào đó là vẻ giảo hoạt, tham lam của một con cáo già đang đứng trước bầy cừ non không có sức chống cự. Hăn vô liêm sỉ nói:

- Vì những thiệt hại ta phải chịu đựng, các người nhất định phải đền bù cho ta.

Tô Nguyệt Nhi ngây thơ hỏi:

- Người muốn bọn ta đền cái gì? Cùng lắm ta sẽ nấu cho người ăn mỗi ngày, có được không?

Vừa nghe Tô Nguyệt Nhi nói xong, ký ức “kinh hoàng” về bữa ăn kia lại ùa về trong tâm trí Dương Thiên. Hắn liên tục lắc đầu:

- Không cần.

Hai mắt Tô Nguyệt Nhi ngấn nước:

- Ta nấu ăn rất kém sao?

Nhìn vẻ ủy khuất của nàng, Dương Thiên vội phủ nhận:

- Không có, người nấu ăn rất ngon. Những món ăn ngon như vậy, không nên tùy tiện nấu a. Một nhân vật nổi tiếng đã từng nói: “Nếu bạn giỏi một thứ gì đó, đừng bao giờ làm nó miễn phí”.

- Ta chỉ làm cho một mình người ăn thôi.

- Nguyệt Nhi, người xem, sau này chúng ta đều là người một nhà. Nấu cho một mình ta ăn thì không được hay cho lắm.

Tô Nguyệt Nhi tỏ vẻ đã hiểu:

- Vậy được, ta cũng sẽ mời các nàng cùng ăn.

Dương Thiên đã có chút sợ, hắn đánh mắt về hai người Thanh Vũ cầu viện. Hai nàng chỉ cần nhìn mặt Dương Thiên cũng hiểu được phần nào tài năng nấu ăn “siêu cấp kinh dị”. Thanh Vũ liền đứng ra nói đỡ:

- Chuyện nấu ăn để khi khác hắn nói, sau này còn có nhiều cơ hội. Ta có vài chuyện muốn hỏi, tên Huyết Thần kia rốt cuộc là ai lại có thể khiến các người e sợ như vậy?

Vớ được cọng cỏ cứu mạng, Dương Thiên vội nói:

- Đúng a, Thanh Vũ còn chưa rõ về Huyết Thần. Chuyện này nói ra thì rất dài dòng, hiện tại ta có vài việc gấp phải xử lý. Các người thay ta giải thích cho nàng hiểu.

Vừa dứt lời, Dương Thiên liền đứng dậy đi nhanh lên lầu, hẳn thực sự sợ Tô Nguyệt Nhi xuống bếp. So với việc ăn những thứ đó, hẳn thà đi tìm tên Hủy Diệt Chân Tiên kia giao chiến 300 năm còn hơn.

Đợi Dương Thiên mất dạng, Tô Nguyệt Nhi mới đắc ý nói:

- Hừ, muốn chiếm tiện nghi của ta, không dễ như vậy đâu.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 336: Đại Tiệc

Những ngày tiếp theo, Tô Nguyệt Nhi cũng đích thân xuống bếp vài lần. May mắn là có Nam Cung Băng Vân nhiệt tình hướng dẫn nên món ăn của nàng đã khá hơn một ít.

Nam Cung Băng Vân từ nhỏ không thể tu luyện, cho nên các kỹ năng như nấu ăn, may vá, âm nhạc đều được nàng rèn luyện đến trình độ thượng thừa, là hình mẫu yêu thích của mọi nam nhân trên thế giới. Có một sư phụ tầm cỡ trợ giúp, món ăn của Tô Nguyệt Nhi vẫn chỉ dừng lại ở mức miễn cưỡng chấp nhận được, điều này cũng phần nào cho thấy khả năng nấu ăn kinh khủng của nàng, cũng là lý do khiến Dương Thiên sợ hãi như vậy.

Vài ngày trôi qua khá bình yên, thay vì tận hưởng cuộc sống này, Dương Thiên lại đau đầu nghĩ cách cho các nàng gặp mặt lẫn nhau. Đây là chuyện sớm muộn phải làm, hắn cũng không muốn trốn tránh nữa. Chỉ là việc này có chút gấp, Dương Thiên còn chưa nghĩ ra được cách nào vẹn toàn.

Vào ngày chủ nhật cuối tuần, khi Dương Thiên còn đang ngon giấc thì đã nghe bên ngoài có tiếng gọi cửa. Ba nữ nhân kia đều đang bận tu luyện, không ai thèm để ý đến. Dương Thiên nhanh chóng mở ra thần thức, thấy rõ người đến là ai, hắn nhanh chóng đi xuống mở cửa.

Người đến chính là Diệp Linh, chuyện này Dương Thiên cũng không quá bất ngờ. Tô Nguyệt Nhi cùng Nam Cung Băng Vân đã đến đây nhờ vả hắn, Diệp Linh tuy có hơi muộn một chút, nhưng chắc chắn cũng sẽ tới. Dương Thiên tin tưởng Diệp Linh sẽ là cầu nối giúp hắn “khai thông” mối quan hệ giữa hai bên. Thứ nhất, với tính cách của Diệp Linh, chắc chắn sẽ đồng ý

giúp hăn. Thứ hai, nàng có việc đến đây nhờ hăn, đương nhiên phải chịu đánh đổi gì đó.

Cửa mở ra, Diệp Linh trông thấy Dương Thiên liền nói:

- Dương Thiên, cha ta nhờ ta nói lại với người, trong vòng 2 tháng tiếp theo, một lượng lớn người của Âm tổ sẽ chuyển đến đất nước này.

Dương Thiên há mồm, không biết nói sao cho phải. Cái này hình như là thông báo, không phải nhờ vả gì hăn a. Diệp Linh cũng chú ý đến thái độ của Dương Thiên, nàng khó hiểu hỏi:

- Vẻ mặt của người như vậy là sao?

Dương Thiên gian nan nói:

- Người đây là đến thông báo cho ta?

Diệp Linh gật đầu:

- Đúng vậy. Đất nước này chính là của Âm tổ, bọn hăn chuyển người đến đây là chuyện bình thường. Dù vậy, bọn họ vẫn rất nể mặt người, nhờ ta đến thông báo cho người một tiếng.

Đến lúc này, nếu Dương Thiên vẫn chưa hiểu ra thì hăn thực sự là một tên ngốc. Diệp Vấn Thiên quả nhiên cao tay hơn những thế lực kia, hăn lợi dụng sự ngây thơ của Diệp Linh đưa Dương Thiên vào tình huống không thể từ chối. Lão già này, hăn không làm hội trưởng của Âm tổ thực có chút uổng phí a.

Diệp Linh tò mò:

- Dương Thiên, chẳng lẽ có điểm nào không đúng sao?

Dương Thiên lắc đầu:

- Không có, tất cả đều đúng. Đây là địa bàn của bọn hăn, muốn làm gì cũng đâu đến lượt ta có ý kiến.

- Ta cảm thấy người đang bất mãn chuyện gì đó.

Dương Thiên nhún vai, từ chối cho ý kiến. Cảm giác bị gài mà không làm gì được quả thực rất khó chịu. Diệp Linh cũng không tiếp tục truy vấn, nàng vui vẻ nói:

- Đúng rồi, hôm nay tiện thể đến đây, để ta nấu cho người một bữa cơm.

Đây mới là mục đích chính của Diệp Linh. Tuy 4 nàng đã đồng ý với Dương Thiên, nhưng vì e ngại những người còn lại nên không có ai chủ động đến tìm hăn. Nhận được lời nhờ vả từ Diệp Văn Thiên, Diệp Linh lập tức chạy đến nhà Dương Thiên, thông báo một cách ngắn gọn hết mức có thể. Đối với nàng mà nói, kia chỉ là chút chuyện vặt VAZQaYZ để có lý do “hợp pháp” tìm hăn mà thôi.

Diệp Linh vừa nói vừa lách người đi vào. Dương Thiên giật mình, theo quán tính ngăn cản nàng lại. Diệp Linh ngẩng đầu lên, nghi hoặc:

- Có chuyện gì sao?

Dương Thiên gật đầu:

- Linh nhi, ta có một chuyện muốn nhờ người giúp đỡ.

- Người mau nói đi.

Dương Thiên nhìn vào trong nhà rồi lại quay ra:

- Hay là chúng ta tìm chỗ khác nói chuyện.

Hành động lén lút của hăn liền khiến Diệp Linh nghi ngờ:

- Dương Thiên, có phải người đang dấu thứ gì trong nhà nên không muốn ta đi vào có phải không?

Đã đến nước này, Dương Thiên cũng không tiếp tục dấu giếm. Hắn một hơi kể ra hết mọi chuyện, kể cả lý do đám người Tô Nguyệt Nhi tìm đến đây. Diệp Linh hai mắt trừng to, tức giận mắg:

- Cha ta thật là, chuyện quan trọng như vậy tại sao không nói cho ta biết.

Dương Thiên tán thành:

- Đúng vậy, chuyện này quả thực rất quan trọng. Lỡ như các nàng bất ngờ gặp nhau, ta sợ...

Diệp Linh hơi khó hiểu:

- Người đang nói nhảm gì vậy? Ta nói chuyện quan trọng ở đây chính là tên Huyết Thần gì đó a. Thật đáng sợ, chỉ một mình hắn có thể dồn ép tất cả thế lực trên thế giới này co cụm sợ sệt. Đúng rồi, không phải người rất lợi hại sao, mau ra tay tiêu diệt hắn ta, như vậy mọi rắc rối của người liền biến mất.

Dương Thiên có chút bất đắc dĩ:

- Không phải ta không muốn, chỉ là ta đã có lời hứa với vài người. Con người Dương Thiên ta có nhiều điểm không tốt, nhưng chắc chắn là một kẻ biết giữ lời hứa.

Diệp Linh nghe vậy, hai mắt sáng lên:

- Ta không nhìn lầm người a.

- Ai, chút chuyện nhỏ đó không cần bận tâm. Quan trọng hơn là các nàng đã ở đây, nếu như đám người Tần Tuyết gặp được...

Diệp Linh che miệng cười khúc khích:

- Thì ra đây mới là điều khiến người lo lắng.
- Chẳng lẽ người nghĩ là do tên Huyết Thần kia, hẳn còn kém nhiều lắm.
- Nếu là về chuyện này, người không cần lo lắng. Bọn ta cũng đã thảo luận qua.

Dương Thiên vội hỏi:

- Kết quả thế nào?
- Bốn người bọn ta đã nhất trí, sau này sẽ phải chung sống cùng nhau, cũng nên gặp mặt làm quen.

Hạnh phúc đến quá bất ngờ khiến Dương Thiên không phản ứng lại kịp:

- Người nói đều là sự thật?

Diệp Linh bĩu môi, giả vờ hờn dỗi:

- Người không tin thì thôi.

Dương Thiên dỗ dành:

- Tin, ta đương nhiên tin. Linh nhi hiền lành đáng yêu như vậy, sao có thể gạt ta chứ.
- Tốt, người đã không có ý kiến gì, bây giờ ta sẽ gọi bọn họ đến đây.
- Hình như có hơi quá nhanh?

Diệp Linh gật đầu:

- Đẳng nào cũng phải gặp, sớm chút nào hay chút đó.

Dương Thiên suy nghĩ trong giây lát rồi tán thành:

- Người nói không sai, là ta nghĩ nhiều. Người đi mời bọn họ đến đây, ta sẽ thông báo với tất cả những người còn lại, tiện thể mua chút đồ ăn về làm một bữa tiệc thịnh soạn để chúc mừng. Tối nay 7 giờ?

- Được, quyết định như vậy đi.

Diệp Linh rời đi, Dương Thiên lập tức gọi ba người Tô Nguyệt Nhi xuống để thông báo mọi chuyện. Khác với suy đoán của hần, ba nàng không có bất kỳ ý kiến gì, dễ dàng gật đầu đồng ý.

Ba người đều là tu sĩ, thánh lực vượt xa người thường. Khi này Dương Thiên và Diệp Linh nói chuyện hoàn toàn không điều chỉnh âm thanh, dù không sử dụng thần thức bọn họ vẫn có thể nghe kĩ từng câu nói. Ba người đều đã sớm biết còn có những nữ nhân khác bên cạnh Dương Thiên, bản thân bọn họ cũng muốn gặp những người đó.

Văn hóa trong Tu Chân Giới không giống với thế tục, bọn họ lấy cường giả vi tôn. Những Tu Chân Giả cấp cao có nhiều nữ nhân là chuyện bình thường. Dù sao bọn họ sống đến vài trăm năm, thậm chí vài nghìn năm, phần lớn thời gian lại chia nhau bế quan tu luyện, chỉ có hai người cũng có chút cô đơn.

Mọi chuyện qua thuận lợi khiến Dương Thiên quyết định liêu một phen. Hần lần lượt đến kinh thành tìm Hoa Thi Âm và Bạch Khiết, đến tận nhà gửi lời mời đến Lăng Nhã Kỳ, Dược Lăng, Lưu Ly, hẹn các nàng tối nay gặp mặt tại nhà hần.

Đối với vài người còn chưa rõ mọi chuyện, Dương Thiên muốn nhờ những người giỏi ăn nói thuyết phục các nàng. Suy đi tính lại, chuyện này giao cho Hoa Thi Âm là hợp lý nhất. Nghe được yêu cầu của Dương Thiên, Hoa Thi Âm tự tin gật đầu đồng ý. Tính cách của nàng rất mạnh mẽ, dù trong tình huống nào vẫn luôn muốn mình là nhất. Vì vậy, Hoa Thi Âm đã

sớm chuẩn bị tốt biện pháp thuyết phục những người khác. Nàng muốn là người đứng đầu hậu cung, mà người đứng đầu thì phải giải quyết được các mâu thuẫn trong đó.

Dương Thiên cũng nhìn ra ý đồ của Hoa Thi Âm, hắn chỉ cười trừ chứ không nói gì. Mặc kệ Hoa Thi Âm có ý gì, tất cả cũng đều là vì hắn. Ai đứng đầu không quan trọng, đối với hắn mà nói, mọi người đều bình đẳng như nhau.

Gần đến 7 giờ tối, đại tiệc sắp bắt đầu.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 337: Động Đất

Là người đứng ra chủ trì, đáng lẽ Dương Thiên phải ở trong nhà để đón tiếp những người khác. Nhưng hắn còn chưa có ngu ngốc đến mức đó. Ai biết Hoa Thi Âm có thể giải quyết ổn thỏa mọi chuyện hay không, ai biết các nàng có thể bỏ qua tất cả như những gì các nàng đã hứa hay không?

Trừ khi chắc chắn an toàn, Dương Thiên mới không đại dật mà ở lại chịu trận. Việc nấu ăn hắn đã giao lại cho Diệp Linh, Nam Cung Băng Vân... những người có kỹ năng siêu cao nên chắc hắn không có vấn đề gì. Lúc này Dương Thiên đang thi triển Ẩn Thân Thuật, chân đạp Huyết Ma Kiếm đứng ở một nơi rất cao, dùng thần thức quan sát xuống phía dưới. Nếu tình huống diễn ra đúng như tính toán, Dương Thiên sẽ xuất hiện vào lúc quan trọng nhất, còn giả như có gì không đúng, vậy thì đành...tùy cơ ứng biến.

Người kéo đến ngày một đông, giống hệt như một bữa tiệc gia đình lớn. Khác biệt duy nhất là khách nhân toàn bộ đều là siêu cấp mỹ nữ. Nhìn vào các nàng, trăm hoa cũng phải kém sắc.

Mọi việc diễn ra không ngoài dự kiến, các nàng lựa chọn những người quen biết, tụ tập lại thành từng nhóm nói chuyện, nhìn những người còn lại bằng ánh mắt cảnh giác. Thậm chí có vài người như Dư Lạc Lăng, Lăng Nhã Kỳ... chỉ lặng lẽ ngồi ở một góc, tay cầm ly rượu chậm rãi thưởng thức, cố che dấu sự lo lắng trong lòng. Lưu Ly hai mắt đỏ hoe, không biết Hoa Thi Âm đã nói những gì khiến nàng đồng ý đến đây, nhưng rõ ràng là tâm trạng không được tốt cho lắm.

Thức ăn được dọn ra đầy đủ, trái kén cái bàn lớn đã chuẩn bị từ trước. Dù vậy, không có một ai ngồi vào bàn, bọn họ đang chờ nhân vật chính xuất hiện. Đã đến nước này, Dương Thiên cũng không tiếp tục câu giờ. Để các nàng không bị bất ngờ, hắn mở cửa chính tiến vào như một người bình thường.

Vừa nghe tiếng bước chân, hơn mười cặp mắt đồng loạt nhìn ra cửa. Dương Thiên làm ra vẻ hết sức tự nhiên, vẫy tay chào:

- Xin lỗi, ta có chút việc bận bên ngoài, cũng may không đến trễ giờ.

Hắn vừa nói vừa đi lại chỗ bàn tiệc, đang định ngồi xuống thì Lưu Ly đã lên tiếng:

- Dương Thiên, đợi một chút.

Dương Thiên khựng lại, quay đầu cười hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Lưu Ly đưa tay lau đi vệt nước mắt trên má, nghẹn giọng nói:

- Ta đã nghe mọi chuyện từ Hoa Thi Âm, nhưng ta muốn nghe câu trả lời từ chính miệng của ngươi.

Dương Thiên thở ra một hơi, gật đầu:

- Không sai, những gì nàng nói đều là sự thật, ta cũng không có gì để biện hộ.

- Ngươi thực sự là thần tiên?

- Thần tiên?

Dương Thiên ngẩn ra rồi nhìn sang Hoa Thi Âm, nàng vẫn bình thản uống trà, tựa như việc này không liên quan gì đến mình. Dương Thiên rất bất đắc dĩ, gọi hắn là thần tiên cũng không sai, nhưng trong tình huống này thì không được tốt cho lắm. Hoa Thi Âm đã đào một cái hố, Dương Thiên không còn cách nào khác ngoài việc nhảy vào. Có điều, để những người chưa biết không quá bất ngờ, Dương Thiên vẫn phải nói giảm lại một chút:

- Gọi là thần tiên thì cũng không đúng cho lắm, chính xác mà nói là Tu Chân Giả, giống như những thứ các người đọc trên tiểu thuyết mạng. Những người được sinh ra với tố chất thân thể đặc biệt, có năng lực cảm nhận và hấp thu các loại năng lượng trong thiên địa, làm được những thứ người bình thường không thể làm được. Giống như thế này.

Dương Thiên đưa tay ra phía trước, từng ngọn lửa cháy lên trên những ngón tay của hắn rồi bay lượn khắp căn phòng. Bạch Khiết hô to:

- Đây không phải là nội công như người đã từng nói a.

Dương Thiên cười cười:

- Vì không muốn người tiếp xúc với những thứ này quá sớm nên ta mới tìm một lý do mà thôi. Lúc này thì không cần phải che giấu nữa.

- Dương Thiên đại ca, ta thích người đến chết mất.

Bạch Khiết phấn khích la lên rồi chạy đến ôm chầm lấy hắn. Trong những người có mặt ở đây, Bạch Khiết là người nhỏ tuổi nhất, cũng là người hay mơ mộng nhất. Hành động của nàng khiến Dương Thiên có cảm giác mình là sói đại thúc đang lừa đảo một tiểu loli ngây thơ. Bất quá hắn không hề cảm thấy tội lỗi chút nào, ngược lại còn có cảm giác thành tựu.

Lưu Ly thì khác, tố chất tâm lý của nàng khá tốt, nhưng chuyện này đã vượt qua phạm vi tiếp thu của nàng. Lưu Ly cầm lấy cốc nước, hai tay không ngừng xoay, cố gắng bình tâm suy nghĩ. Ngay gần đó, Dư Lạc Lăng

cùng Lăng Nhã Kỳ cũng có hành động tương tự. Trong khoảng khắc, các nàng cảm thấy thế giới quan của mình hoàn toàn sụp đổ, cần một thời gian để chấp nhận thực tế đang diễn ra.

Dương Thiên ngồi xuống bàn, im lặng không lên tiếng. Hẳn hiểu các nàng cần sự yên tĩnh. Bạch Khiết vẫn ôm lấy Dương Thiên, thuận tiện ngồi lên đùi của hắn, vẻ sùng bái trên mặt không hề giảm xuống.

Không khí cứ tiếp diễn như vậy cho đến gần 8 giờ, một tiếng rột nhỏ vang lên. Tiếng động rất nhỏ nhưng trong bầu không khí yên lặng này lập tức thu hút sự chú ý của nhiều người. Diệp Linh hai má đỏ lên, ngại ngùng nói:

- Xin lỗi, cả ngày hôm nay bận bịu, ta còn chưa có ăn trưa. Vậy nên...

Dương Thiên bật cười:

- Là lỗi của ta. Mọi người mau lại đây ăn cơm đi, nhiều món ngon như vậy, chỉ nhìn không thì thật là lãng phí a.

Dương Thiên đã mở lời, các nàng liền thuận theo ngồi vào bàn. Dù sao đại đa số bọn họ đều là người bình thường, không quen nhìn đối. Lưu Ly, Lăng Nhã Kỳ... dưới sự lôi kéo, mời gọi cũng những người khác cũng lần lượt ngồi vào ăn uống qua loa.

Bữa tối nhanh chóng kết thúc, tuy không diễn ra một cách náo nhiệt, sôi nổi như mong đợi của Dương Thiên, nhưng đạt được kết quả này cũng đã không tệ. Có những chuyện cần có thời gian, không phải cứ gấp lên sẽ giải quyết được. Ăn uống xong, Dương Thiên mở lời mời mọi người ở lại qua đêm liền bị phản đối. Tần Tuyết yOHlhts là người đầu tiên đứng ra:

- Dương Thiên, người lại có ý đồ xấu xa gì có phải không?

Dương Thiên vẻ mặt vô tội:

- Người nhìn ta đi, rõ ràng là một nam nhân chân chất lương thiện.

Tần Tuyết khinh bỉ:

- Có nam nhân lương thiện nào lại mời một đám nữ nhân ở lại qua đêm ở nhà mình sao? Ta cảm thấy người chắc chắn có ý đồ xấu.

Dương Thiên trong lòng ủy khuất, hẳn thực sự không có ý đồ gì:

- Tuyết nhi, là người đa nghi. Ta chỉ muốn mời mọi người cùng ở lại để thắt chặt thêm tình cảm mà thôi.

Tần Tuyết nghi ngờ:

- Có thật là vậy không?

Dương Thiên chính khí bừng bừng:

- Đương nhiên là vậy, chỉ có người nghĩ bậy, không có người làm bậy. Hơn nữa các người đông người như vậy, ta sao có thể là đối thủ.

Tần Tuyết vẫn không tin:

- Người là Tu Chân Giả, rất lợi hại, bọn ta có nhiều người cũng không làm gì được người. Ta nghĩ là nên về nhà thì tốt hơn, ở lại chính là đưa dê vào miệng cọp.

- Đúng vậy.

- Ta tán thành.

Hàng loạt mỹ nữ lên tiếng khiến Dương Thiên câm nín, cái này quá đả kích người. Nhân phẩm của hắn trước giờ luôn rất tốt, chưa từng có hành động gì quá đáng a.

Tuân theo số đông, Dương Thiên cũng không còn cách nào khác ngoài việc tiễn mọi người ra về. Khi ra đến cửa, nhìn thấy ba người Thanh Vũ, Tô Nguyệt Nhi, Nam Cung Băng Vân vẫn đứng phía sau lưng Dương Thiên, Hoa Thi Âm liền hỏi:

- Còn các nàng?

Tô Nguyệt Nhi đặc ý nói:

- Đây là chỗ ở của ta.

Nam Cung Băng Vân gật đầu:

- Ta cũng giống nàng.

Thanh Vũ đứng khoanh tay, từ chối cho ý kiến. Chúng nữ trợn mắt, truy vấn Dương Thiên:

- Các nàng nói vậy là sao? Tại sao bọn họ lại được ở lại đây.

Dương Thiên thật không biết nói gì cho phải, mời bọn họ ở lại thì không đồng ý, đến khi biết có người ở lại thì quay ra chất vấn hăn. Nữ nhân thường vô lý, người đừng cố gắng cãi lại các nàng làm gì.

- Các nàng từ nơi xa đến nên quyết định ở lại nhà của ta.

- Tại sao người không nói cho bọn ta biết.

- Do các người không hỏi. Nhà của ta cũng là nhà của các người, sau này ai muốn đến thì đến, muốn ở thì ở.

Dương Thiên lấy trong người ra một chùm chìa khóa rất lớn mà hăn đã chuẩn bị sẵn, phát cho mỗi người một cái. Xong việc, hăn cười nói:

- Các người có thể ra về, bất cứ lúc nào cũng có thể đến, đây là nhà của các người.

Không có một nữ nhân nào động dậy, các nàng dường như đang do dự chuyện gì đó. Dương Thiên đang định hỏi thì một trận động đất xảy ra khiến xung quanh rung chuyển. Động đất chỉ diễn ra trong vài giây rồi dừng lại, khi mọi người còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì Dương Thiên đã trầm giọng:

- Có gì để sau hăn nói, ta có việc gấp phải đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 338: Ma Môn Hành Động

Lùi về hơn 30 phút trước, tại một đỉnh núi cao, mây trắng lượn quanh, có một ngôi chùa khá đơn sơ. Bên trong chính điện, Lý Nghiên vung tay đùa giỡn, từng con chim lửa nhỏ bằng nắm tay bay đang bay lượn quanh nàg.

Cách đó không xa, một vị đạo cô đang ngồi nhìn cảnh này, vả mặt đắm chiêu suy nghĩ. Nàng chính là sư phụ của Lý Nghiên, gọi Mạc Tịnh, tu vị đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh phong, hơn nữa do đặc thù công pháp, chiến lực vượt xa tu sĩ đồng giai. Có điều so sánh với Lý Nghiên thì còn kém nhiều lắm.

Từ sau khi Lý Nghiên trở về, phát hiện nàng chuyển tu công pháp khác, Mạc Tịnh liền gọi nàng đến trách phạt, thậm chí còn muốn đuổi nàng ra khỏi môn phái. Nhưng Lý Nghiên đã cho Mạc Tịnh một lời giải thích khiến nàng không cách nào phản bác. Công pháp mới kia so với Tĩnh Tâm Công mạnh hơn rất nhiều, không kể đến linh lực vượt trội, điều kiện tu luyện cũng không hà khắc như Tĩnh Tâm Công. Lý Nghiên còn nói, nếu Mạc Tịnh muốn, nàng đồng ý truyền lại công pháp đó cho Tĩnh Tâm Môn.

Đề nghị này khiến Mạc Tịnh suy nghĩ rất nhiều nhưng không đưa ra được câu trả lời. Công pháp này quả thực rất lợi hại, lại không yêu cầu thể chất quá đặc thù, nếu tu luyện nó, Tĩnh Tâm Môn có thể thu nhận thêm nhiều đệ tử hơn, thực lực sẽ tăng mạnh. Điều khiến nàng do dự là, Tĩnh Tâm Môn nổi danh nhờ Tĩnh Tâm Công, nếu chuyển tu sang công pháp khác, danh tiếng hàng trăm năm nay sẽ không còn, có lỗi với những vị tiền bối sáng lập nên môn phái này.

Hôm nay Mạc Tịnh gọi Lý Nghiên đến đây là muốn để nàng biểu diễn lại một lần nữa uy lực của bộ công pháp mới này. Cảm nhận được uy lực của từng con chim lửa kia, trong lòng Mạc Tịnh thầm đưa ra quyết định. Tu Chân Giới đang trong giai đoạn bất ổn, tuy Tĩnh Tâm Môn thuộc vào môn phái ẩn cư, không tranh với đời nhưng rất có khả năng sẽ bị cuốn vào vũng nước đục này. Vậy nên trước mắt tăng cường thực lực mới là chuyện quan trọng nhất. Môn phái không giữ được, những thứ khác còn có ý nghĩa gì?

Đang lúc Mạc Tịnh định lên tiếng thì một tiếng nổ to vang lên, cả ngọn núi run nhẹ một trận. Toàn bộ đệ tử Tĩnh Tâm Môn vội vã chạy ra, nhìn thấy quang cảnh trước mặt liền há hốc mồm.

Năm người mặc áo đen đang lơ lửng trên không trung, dưới chân bọn họ là một cái hố lớn, nơi mà trước đây là cổng vào của Tĩnh Tâm Môn. Tên cầm đầu thấy mọi người đã đông đủ, giả vờ quay lại phía sau trách phạt:

- Ta kêu người gõ cổng mời bọn họ ra, không có kêu người phá nát nó.

Tên kia hiểu ý, phối hợp nói:

- Trưởng lão, là do ta bất cẩn.

Trưởng lão gật đầu:

- Ủm, lần sau nhớ cẩn thận hơn một chút.

Mạc Tịnh vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía năm người kia, nàng có thể cảm nhận được, tên cầm đầu mạnh hơn nàng rất nhiều, khả năng cao là tu sĩ Kim Đan kỳ. Mạc Tịnh cúi chào một cái rồi nói:

- Ta không biết các vị đến nên không kịp đón tiếp, có gì mong bỏ qua cho.

Trưởng lão hài lòng:

- Rất lễ phép, lão phu bỏ qua cho người.

Thái độ ngạo mạn cực kỳ đáng ghét này khiến đệ tử Tinh Tâm Môn tức giận. Dù vậy bọn họ cũng không dám manh động mà chờ đợi xem phản ứng của chương môn. Mạc Tịnh không lộ vẻ tức giận, nàng đạm nhiên nói:

- Chẳng hay hôm nay các vị khách quý đến đây là có việc gì. Nếu có thể làm được, Tinh Tâm Môn ta nhất định không từ chối.

Những người trước mặt có năng lực tiêu diệt toàn bộ Tinh Tâm Môn, Mạc Tịnh đành lựa chọn nhún nhường, hi vọng bọn họ không có yêu cầu gì quá đáng. Trưởng lão trong lòng đắc ý, vẻ ngoài lạnh lùng đáp:

- Người đã nói như vậy thì dễ bàn. Ta muốn Tinh Tâm Môn các người quy thuận Ma môn, từ này trở đi phải tuân theo mọi mệnh lệnh của bọn ta.

- Chuyện này...

Mạc Tịnh sắc mặt âm trầm, đám người này quả nhiên không có ý tốt, lại có ý đồ nuốt trọn Tinh Tâm Môn. Nhưng thực lực của bọn họ quá mạnh, Mạc Tịnh cũng không dám có hành động lỗ máng, tránh cho bọn hăn nổi giận. Nhất thời không khí trở nên yên lặng, năm người khoanh tay lắng lắng chờ đợi. Bọn hăn không lo Mạc Tịnh sẽ từ chối, bởi vì trong tình cảnh này, Mạc Tịnh vốn không có quyền để lựa chọn.

Đang lúc Mạc Tịnh còn chưa biết phải đáp lại thế nào, một giọng nói có phần non nớt đã vang lên:

- Các người là ai, mau rút đi. Nếu không ta sẽ cho các người một trận.

Âm thanh đột nhiên vang lên, giống như một hòn đá rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng, lập tức tạo lên những làn sóng mạnh mẽ. Mạc Tịnh vội quay mặt về phía Lý Nghiên, tức giận:

- Tiểu Nghiên, người đang nói bậy gì đó, mau lui xuống cho ta.

Lý Nghiên vẻ mặt ủ rũ khuất:

- Sư phụ, rõ ràng là bọn hăn khinh người. Đến đây đập phá Tĩnh Tâm Môn, còn muốn chúng ta làm thuộc hạ của hăn. Ta nhất định phải cho bọn hăn một bài học nhớ đời.

Thấy Lý Nghiên cứng đầu, Mạc Tịnh vội xin lỗi tên trưởng lão kia:

- Đại nhân, tiểu Nghiên còn nhỏ chưa hiểu chuyện, ngài đừng chấp nhất với nàng.

Trưởng lão phất tay:

- Lời trẻ con, ta sẽ không để tâm. Bây giờ ta đã cho người thời gian để suy nghĩ, người cũng nên cho ta một câu trả lời vừa ý chứ?

Mạc Tịnh do dự:

- Ta...

Lý Nghiên thấy sư phụ khó xử liền mở miệng mắng to:

- Năm lão già các người thật quá đáng, chúng ta sẽ không nghe theo lệnh của các người. Mau rút đi, nếu không ta sẽ...

Lý Nghiên còn chưa nói hết câu, hai mắt trưởng lão đã hiện lên sát khí, hăn nhẹ giọng hô:

- Chết.

Một tia sáng màu đen lóe lên rồi biến mất, Mạc Tịnh lập tức phản ứng lại, từ trong người lấy ra một cái pháp bảo hình bát quái ném lên. Bát quái xoay tròn cực nhanh, hai màu trắng đen dần trộn lẫn vào nhau, tạo thành

một vòng sáng. Công kích va chạm với lồng sáng, một tiếng nổ to vang lên. Khói bụi tán đi, khoảng sân ở giữa hai người xuất hiện một cái hố nhỏ. Mạc Tịnh một tay cầm pháp bảo hình bát quái, một tay ôm ngực, máu tươi không ngừng từ miệng chảy ra. Trưởng lão Ma môn vẫn chấp hai tay sau lưng, tán thưởng:

- Không tệ, tiếp được 2 phần lực lượng của ta, người ở trong đám Trúc Cơ kỳ tu sĩ cũng thuộc vào những kẻ mạnh nhất. Vốn định giết hết các người, nhưng ta quyết định cho các người một cơ hội cuối cùng, quy thuận hay là chết?

Mạc Tịnh nén đau, hai mắt mở to, cố giữ cho mình không ngất đi. Tên kia cao nhất cũng chỉ là Kim Đan sơ kỳ, vậy mà 2 phần lực lượng của hắn nàng cũng suýt không chịu nổi, đó là chưa kể đã vận dụng đến pháp bảo trấn phái của Tinh Tâm Môn. Kim Đan và Trúc Cơ chênh lệch lớn tới như vậy hay sao?

Thương thế quá nặng, Mạc Tịnh cố gắng áp chế, không còn sức mở miệng trả lời. Lý Nghiên cùng các vị đồng môn khác đỡ lấy Mạc Tịnh, hai mắt phần nộ cùng sợ hãi nhìn năm người Ma môn đang lơ lửng trên không. Trưởng lão Ma môn cười nhạt:

- Chưởng môn của các người đã không còn sức nói chuyện, hay là người nào đó thay nàng trả lời câu hỏi của ta đi. Người, đúng, là người. Khi này người rất lớn tiếng, vậy mau nói đi, quy thuận hay là chết?

Trưởng lão Ma môn chỉ tay vào Lý Nghiên, giọng nói ẩn chứa sự đe dọa. Trong mắt hắn, Lý Nghiên chỉ là một tiểu cô nương chưa từng trải. Nhìn thấy chênh lệch giữa hai bên, nàng chắc chắn sẽ sợ hãi mà đồng ý. Chiêu vừa rồi chỉ là để giết gà dọa khỉ, hắn cũng không ngờ Mạc Tịnh sẽ thay Lý Nghiên đỡ đòn, có điều đạt được hiệu quả như hiện tại cũng không tệ.

Sư phụ bị đánh trọng thương, Lý Nghiên phần nộ đến cực độ. Nàng đang định bước ra thì bị một vị sư tử cản lại:

- Tiểu Nghiên, đừng làm chuyện dại dột, chúng ta không phải đối thủ của bọn họ.

Lý Nghiên lắc đầu:

- Hắn đánh sư phụ trọng thương, người có thể nhịn, ta không thể.

Lý Nghiên lách người đi qua, che chắn trước mặt mọi người, tay đưa cao một món pháp bảo màu đỏ:

- Ta nhất định sẽ giết chết các người.

Trưởng lão cười to:

- Đây là câu trả lời của người?

Hai mắt hắn đột nhiên ngưng lại:

- Vậy thì chết đi?

Theo lời nói của hắn, một tia sáng màu đen lại lóe lên rồi biến mất. Lý Nghiên còn nhỏ, chưa có kinh nghiệm đấu pháp. Nàng lập tức bị một màn trước mắt làm hoảng sợ, hoàn toàn quên mất lời Dương Thiên từng dặn. Cầm lấy pháp bảo Cửu Tinh Hoàn ném thẳng về phía trước.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 339: Kế Sách Của Huyết Thần

Trưởng lão vẫn giữ vẻ mặt khinh thường, trong mắt hắc, một tiểu tu sĩ Luyện Khí kỳ có thể nhắc lên sóng gió gì?

Nhưng hắc đã lầm, khoảnh khắc trước khi Cửu Tinh Hoàn chạm vào tia sáng màu đen, đồng tử của trưởng lão Ma môn lập tức co rút lại. Một cảm giác nguy hiểm cực độ xâm chiếm con người hắc, từ khi sinh ra đến giờ, hắc chưa từng có loại dự cảm này. Tựa hồ sinh mệnh của hắc chỉ là một sợi tóc đang lơ trên ngọn đèn, tùy thời đều có thể đứt đoạn.

Bốn người còn lại cũng tương tự như trưởng lão, cơ thể bọn hắc bị nỗi sợ lan tỏa, không thể động đậy nổi một ngón tay. Lý Nghiên sau khi ném ra Cửu Tinh Hoàn lập tức nhảy về phía Mạc Tịnh. Nàng cũng không hiểu chuyện gì sắp xảy ra, nhưng bản năng mách bảo phải làm như vậy.

Va chạm phát sinh, tia sáng màu đen trong chớp mắt liền bị lửa của Cửu Tinh Hoàn làm tan biến. Không dừng lại ở đó, Cửu Tinh Hoàn tự thân thôi động, bằng một tốc độ khó hình dung lao về phía năm người của Ma môn.

Lúc này trưởng lão Ma môn mới từ trong sợ hãi thoát ra, hắc điên cuồng gào to:

- Mau chạy.

Đáng tiếc, kể từ khi Cửu Tinh Hoàn được ném ra, mạng sống của hắc đã không còn do hắc quyết định nữa. Cửu Tinh Hoàn đập thẳng vào ngực trưởng lão Ma môn, kèm theo đó là một tiếng nổ kinh khủng vang lên. Ngọn núi lập tức bị vụ nổ thổi bay, trong bán kính hàng trăm km bị đốt xuất

hiện một cái hố cực lớn. Một biển lửa khổng lồ được hình thành, thiêu đốt toàn bộ khu vực đó. Biển lửa không ngừng lan rộng, nơi nó đi qua, mọi sinh mệnh liền tuyệt diệt, tan biến không để lại tro bụi.

Vài phút sau khi vụ nổ xảy ra, Dương Thiên từ trên không trung xuất hiện, vẻ mặt rất khó coi:

- Là lỗi của ta, không nên tặng một thứ nguy hiểm như vậy cho một tiểu cô nương.

Dương Thiên đưa tay về phía trước, biển lửa đang cháy hừng hực lập tức bay lên không trung, tụ tập thành một đóm lửa nhỏ. Dương Thiên nắm tay, đóm lửa liền biến mất. Khói bụi dần tan đi, thảm cảnh hiện ra ngay trước mắt hắn.

Năm người của Ma môn đã trực tiếp bị uy lực của vụ nổ chấn nát, bị ngọn lửa thiêu đốt thành hư vô. Tất cả sinh mệnh, thành phố, đồi núi quanh đây hoàn toàn bị xóa sổ, chỉ còn lại một cái hố to, một vài nơi trên mặt đất vẫn đang bốc khói nghi ngút.

Ngay tại trung tâm vụ nổ, Lý Nghiên vẻ mặt ngơ ngác nhìn về phía trước. Nàng cũng không ngờ uy lực của Cửu Tinh Hoàn lại lợi hại đến mức này. Sau lưng Lý Nghiên, Mạc Tịnh cũng một vài thành viên khác của Tinh Tâm Môn đang vô cùng hoảng sợ, miệng há to không nói được lời nào.

Bọn họ được vòng tay của Lý Nghiên bảo vệ, nhưng dù sao phạm vi của nó vẫn có hạn, vì Dương Thiên chỉ thiết kế nó để bảo vệ cho nữ nhân của hắn. Tinh Tâm Môn hơn 20 người, trừ 5, 6 người đứng gần Lý Nghiên nhất, còn lại toàn bộ đều đã biến mất.

Lý Nghiên hai mắt đỏ hoe, quay lại phía sau nước nở nói:

- Không, không phải lỗi của ta. Ta thực sự không biết nó lại mạnh đến như vậy. Ta, ta, không phải do ta làm a.

Dương Thiên hiện ra sau lưng Lý Nghiên, một đạo pháp thuật đánh vào khiến nàng bất tỉnh. Đưa tay đỡ lấy Lý Nghiên, Dương Thiên ngẩn đầu nhìn về những người may mắn sống sót kia:

- Các người là?

Tâm trạng đang hoảng sợ cực độ, một người lạ mặt đột nhiên xuất hiện khiến bọn họ run rẩy. Dương Thiên thấy vậy liền lắc đầu thở dài, đánh ra vài đạo Thanh Tâm Chú giúp bọn họ giữ bình tĩnh, tiện tay áp chế vết thương giúp Mạc Tịnh rồi hỏi lại:

- Các người là ai? Nói cho ta biết, đã có chuyện gì xảy ra.

Thương thế tạm thời áp chế, Mạc Tịnh trong lòng kinh ngạc, đứng lên khom người:

- Ta là Mạc Tịnh, chương môn của Tĩnh Tâm Môn. Ngài là?

Dương Thiên bình thản đáp:

- Ta là ai không quan trọng. Nói đi, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra khiến cho tiểu Nghiên phải sử dụng đến Cửu Tinh Hoàn.

Mạc Tịnh giật mình:

- Cửu Tinh Hoàn?

- Chính là món pháp bảo đã khiến nơi đây thành ra thế này. Àiii, là lỗi của ta, ta không nên đưa cho nàng một thứ nguy hiểm như vậy.

Mạc Tịnh kinh hãi gần chết, thứ pháp bảo khủng bố đó là do nam nhân trước mặt đưa cho Lý Nghiên. Nói vậy, chẳng lẽ người đưa cho nàng bộ công pháp lợi hại kia, giúp nàng chuyển đổi linh lực cũng là hắn. Người này rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Quá nhiều câu hỏi hiện ra, nhưng Mạc Tịnh là người thông minh, nàng hiểu đạo lý họa là từ miệng mà ra nên không dám hỏi nhiều. Ngoan ngoãn kể lại tất cả mọi chuyện cho Dương Thiên.

Nghe xong mọi chuyện, gương mặt Dương Thiên ngưng trọng. Ma môn lựa chọn tấn công vào các tiểu môn phái, uy hiếp thu phục, chuyện này đã vượt ra khỏi dự đoán của hắn. Tên Huyết Thần kia quả nhiên rất khá, suy tính kỹ càng. Ma môn sau nhiều trận đại chiến với tứ đại thế lực nguyên khí đã hao tổn nhiều. Tổ chức Khai Quang của bọn hắn lại bị Dương Thiên tiêu diệt, đã yếu càng thêm yếu. Vì chuẩn bị cho cuộc đại chinh phạt, bọn hắn cần bổ sung gấp lực lượng.

Tự mình bồi dưỡng chắc chắn không kịp, nên Huyết Thần quyết định nhắm vào các tiểu thế lực. Một, hai thế lực không tính là gì, nhưng nếu tập hợp sức mạnh của hàng trăm, hàng ngàn tiểu thế lực sẽ tạo thành một sức mạnh khổng lồ.

Trong lúc tứ đại thế lực mãi lo cho bản thân mình, tìm cách rút đi lực lượng để trốn tránh, những tiểu thế lực kia mạng lưới tin tức kém cỏi, còn chưa biết được chuyện gì sắp xảy ra. Huyết Thần chia nhỏ các trưởng lão của mình, đi khắp nơi chiêu hàng các tiểu môn phái. Những môn phái kia hầu như đều lựa chọn quy hàng. Thứ nhất, nếu không chấp nhận, bọn hắn chỉ còn con đường chết. Thứ hai, khi cuộc chiến giữa các đại thế lực nổ ra, bọn hắn không có chỗ dựa, chín phần mười sẽ không tồn tại được. Tận dụng những yếu tố đó, lực lượng của Ma môn càng ngày càng lớn mạnh.

Khi tứ đại thế lực phát hiện ra thì đã muộn, nhưng bọn hắn cũng không quá lo lắng. Trong tâm niệm, tứ đại thế lực luôn cho rằng, chỉ cần đợi một khoảng thời gian, Dương Thiên nhất định sẽ giải quyết mọi chuyện.

Nếu Dương Thiên biết được tất cả những chuyện này chắc chắn sẽ cho đám lão già kia một trận. Ma môn đẩy nhanh tiến độ chinh phạt, các người

còn trốn tránh chờ đợi ta. Đến khi ta ra tay, thế giới đã bị phá hoại hơn phân nửa, thiệt hại không cách nào đo đếm được.

May mắn, Dương Thiên chỉ biết một phần chứ không phải toàn bộ câu chuyện. Hắn cũng không có thời gian quản những chuyện này. Thứ Dương Thiên quan tâm là giải quyết cho tốt dần hậu cung của hắn, để các nàng chung sống hòa thuận. Đến khi đó, dù phải rời đi hắn cũng có thể an lòng. Chuyện Dương Thiên sắp phải đối mặt liên quan đến vận mệnh của toàn vũ trụ, không riêng bất kỳ vị diện nào. Trong mắt hắn, trận chiến này chỉ là một hạt bụi trong đại dương, so với đại sự kia hoàn toàn không đáng kể.

Mạc Tịnh thuật lại câu chuyện xong liền yên lặng chờ đợi. Dương Thiên suy nghĩ một lúc rồi gạt chuyện này ra khỏi đầu. Hắn nhìn quanh một lượt rồi hỏi Mạc Tịnh:

- Ta sẽ đưa tiểu Nghiên trở về. Tiếp theo các người có dự định gì?

Mạc Tịnh tu luyện Tĩnh Tâm Công đến cảnh giới khá cao. Tuy nhiều đệ tử chết đi khiến nàng thương tâm nhưng cũng không bị ảnh hưởng gì quá lớn. Nàng suy nghĩ kỹ càng rồi nói:

- Ta sẽ đưa những đệ tử còn sót lại đi tìm một nơi ẩn cư, chờ cho trận chiến này kết thúc.

Dương Thiên nhìn Lý Nghiên đang ngủ trong ngực, do dự một chút rồi nói:

- Để ta đưa các người về gia tộc của tiểu Nghiên, nơi đó rất an toàn.

Đám người tứ đại thế lực đã kéo đến rất đông, thêm hay bớt vài người cũng không có ảnh hưởng gì.

Mạc Tịnh ngạc nhiên:

- Lý gia? Đó chỉ là một gia tộc nhỏ, thật sự an toàn sao?

- Nơi đó có ta. Ma môn sẽ không dám tìm đến

Câu trả lời của Dương Thiên khiến Mạc Tịnh tỉnh ra. Đúng vậy, Dương Thiên rất lợi hại, có hắn làm chỗ dựa, chắc chắn sẽ an toàn hơn việc lưu lạc bên ngoài. Mạc Tịnh sợ Dương Thiên đổi ý, vội gật đầu:

- Mọi việc đều theo sắp xếp của ngài.

Mọi người đều đồng ý, Dương Thiên cũng không nhiều lời nữa. Hắn đưa tay về phía trước vung nhẹ, Phi Linh Chu liền hiện ra. Dương Thiên ôm lấy Lý Nghiên bay lên thuyền, kèm theo một câu nói:

- Tất cả lên đây đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 340: Tận Hưởng

Khi Dương Thiên đưa những người còn sót lại của Tỉnh Tâm Môn đến Lý gia, Lý Quân đích thân ra đón tiếp bọn họ. Dương Thiên cũng không muốn phí thời gian ở đây, hân giải thích sơ qua mọi chuyện rồi rời đi. Tên kia tốt xấu gì cũng là người đứng đầu một gia tộc lớn, chút chuyện nhỏ này hẳn có thể tự sắp xếp được.

Trở về nhà của mình, điều khiến Dương Thiên ngạc nhiên là xe hơi vẫn còn xếp đầy trong sân nhà hắn. Bây giờ đã gần 11 giờ đêm, lẽ nào các nàng vẫn chưa trở về. Công Lý Nghiên đi vào trong, Dương Thiên vừa mở cửa đã thấy vài người lao ra, Tô Nguyệt Nhi nhìn Lý Nghiên đang ngủ yên trên lưng, tức giận nói:

- Đây chính là việc gấp của người?

Biết Tô Nguyệt Nhi hiểu lầm, Dương Thiên cười đáp:

- Vào trong hắn nói.

Chọn một căn phòng trống để Lý Nghiên ngon giấc xong, Dương Thiên mới trở lại phòng khách. Lúc này trong phòng khách chỉ còn lại 5, 6 người, đều là Tu Chân Giả. Những người khác chỉ là phàm nhân, sợ thức khuya làm ảnh hưởng đến nhan sắc nên đã đi ngủ sớm. Tô Nguyệt Nhi lập tức tra hỏi:

- Dương Thiên, người nên cho bọn ta một lời giải thích hợp lý.

Những người còn lại cũng gật đầu, đang nói chuyện với bọn họ lại chạy đi, lúc về còn mang theo một nữ nhân khác, dù bọn họ bao dung đến cỡ nào cũng khó chấp nhận được.

Dương Thiên gật đầu, chậm rãi kể lại mọi chuyện, dù sao đây cũng không phải bí mật gì. Nghe xong toàn bộ câu chuyện, mọi người đều có chút kinh hãi. Ma môn quá âm hiểm, nếu để bọn hắn thành công, lực lượng sẽ tăng mạnh, đến lúc đó tứ đại thế lực sẽ rơi vào tình huống khó khăn.

Thấy Tô Nguyệt Nhi và những người khác đang muốn báo tin về cho thế lực của mình, Dương Thiên liền nhắc nhở:

- Nhớ bảo bọn hắn, đứng đến đây làm phiền ta.

Tô Nguyệt Nhi ngạc nhiên:

- Người nói vậy là sao?

Dương Thiên thở dài:

- Đám người đó, càng ngày càng lệ thuộc vào ta, bất cứ chuyện gì cũng tìm đến nhờ ta giải quyết. Thật sự là phiền chết đi được.

Nam Cung Băng Vân che miệng cười:

- Thế tục các ngươi không phải có câu: “Quyền lực càng lớn, trách nhiệm càng cao” sao?

Dương Thiên lắc đầu:

- Sức mạnh là của ta, ta muốn dùng nó như thế nào cũng là chuyện của ta. Đừng đem thứ trách nhiệm vô vấn gì đó đặt lên vai ta.

Mọi người nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên vẻ bất đắc dĩ. Nhưng bọn họ cũng không trách hắn, Huyết Thần thực sự rất lợi hại, nếu Dương Thiên

tham chiến, lỡ như hắn có mệnh hệ gì thì sao. Trong thâm tâm bọn họ còn có chút mong muốn rằng Dương Thiên sẽ không vướng vào chuyện này.

Đợi từng người thông báo xong, Dương Thiên mới hỏi:

- Đúng rồi, tại sao các người lại đồng ý ở lại đây?

Tô Nguyệt Nhi bật cười:

- Các nàng lo sợ giữa chúng ta phát sinh chuyện “mờ ám”.

Dương Thiên hơi ngần ra:

- Chuyện mờ ám?

- Người đừng giả vờ.

Dương Thiên chợt nghĩ ra điều gì đó, hắn một thân chính khí:

- Các người đừng nghĩ bậy, đầu óc của ta luôn trong sáng. Đúng là không có người làm bậy, chỉ có người nghĩ bậy.

Tô Nguyệt Nhi lắc đầu:

- Không có tâm hại người nhưng phải có tâm phòng người, đặc biệt là với một tên sắc lang như người.

Dương Thiên cố gắng níu kéo:

- Ta không phải sắc lang a.

Tô Nguyệt Nhi nhìn chung quanh:

- Các người có tin lời hắn nói hay không?

Đáp lại câu hỏi của nàng là những cái lắc đầu, kể cả Nam Cung Băng Vân hiền lành nhất cũng không đứng về phía Dương Thiên. Trong khoảnh khắc, Dương Thiên cảm thấy mình làm người thật quá thất bại. Không có người xấu, chỉ là do cuộc sống đưa đẩy vào con đường tội lỗi mà thôi. Nếu các nàng đều nghĩ hắn là sắc lang, vậy thì hắn chính là sắc lang. Một sắc lang nên làm gì?

Đang lúc Dương Thiên đang ấp ủ kế hoạch đen tối, Tô Nguyệt Nhi đã lên tiếng:

- Cũng đã muộn rồi, chúng ta cũng nên nghỉ ngơi thôi. Nhớ kĩ giao ước, hai người một phòng.

Dương Thiên ngẩn đầu lên:

- Hai người một phòng?

Tô Nguyệt Nhi hừ nhẹ:

- Đây là giao ước của bọn ta, liên quan gì đến người.

Nói xong, mọi người lần lượt đi lên phòng, để lại Dương Thiên một mình lẻ loi trong phòng khách. Cái này rõ ràng là nhằm vào hắn, không vấn đề gì, là một nam nhân chân chính, không đúng, là một sắc lang chân chính, tập kích ban đêm là kĩ năng cơ bản.

Dương Thiên cực kỳ tự tin vào khả năng của mình, nhưng hắn rất nhanh phát hiện ra mình đã sai. Gõ cửa phòng thì không ai chịu mở, lén lút đi vào thì bị đuổi ra, vũ lực lại không thể sử dụng. Càng khó chơi hơn, Tô Nguyệt Nhi đã đưa cho các nàng một thứ có khả năng truyền tín hiệu, chỉ cần kích hoạt, những người ở phòng khác cũng sẽ cảm ứng được. Chúng nữ đồng lòng chống địch, Dương Thiên hoàn toàn bất lực, ngoan ngoãn rút lui mà không thu hoạch được gì.

Sáng sớm hôm sau, Dương Thiên phải thức dậy sớm để tiễn từng người rời đi. Bọn họ còn có công việc của riêng mình, ở lại đây một đêm đã là rất tốt rồi. Đợi mọi người rời đi hết, Tô Nguyệt Nhi trợn mắt với hắc một cái rồi lôi kéo Thanh Vũ cùng Nam Cung Băng Vân đi vào trong. Xem ra nàng đối với hành động tập kích đêm qua của Dương Thiên rất bất mãn.

Dương Thiên thì ngược lại, trong lòng hắc rất vui vẻ. Nhìn thái độ hòa hợp, liên thủ chống địch của các nàng, tin rằng ước mơ cùng chung sống dưới một mái nhà sẽ không còn xa nữa. Biểu hiện rõ ràng nhất là Thanh Vũ và Tô Nguyệt Nhi đã thân thiết hơn nhiều.

Nhàn nhả đi vào trong nhà, chỉ còn lại vài ngày, Dương Thiên muốn bỏ qua những rắc rối kia, tận hưởng cuộc sống khoái lạc này.

Những ngày tiếp theo, Dương Thiên nếu không ở nhà chỉ dẫn ba người Tô Nguyệt Nhi tu luyện thì sẽ lên trường tham dự các hoạt động ngoại khóa. Hiện giờ đang là thời điểm nghỉ hè, hắc cũng chẳng phải học sinh gương mẫu, mục đích chính chỉ là cùng Lý Bàn đàm đạo lý tưởng nhân sinh, cùng nhau đánh vài trận game mà thôi.

Lý Nghiên sau khi tỉnh lại tâm trạng rất bất ổn, Dương Thiên phải dùng đến pháp thuật để nàng giữ được bình tĩnh. Hắc còn ở bên cạnh nàng không rời để an ủi. Lý Nghiên còn nhỏ tuổi, những chuyện này để lại nỗi ám ảnh quá lớn. Dương Thiên lại không muốn xóa đi đoạn ký ức đó, hắc luôn cho là, con người sống ở trên đời, mỗi một kỷ niệm dù tốt dù xấu đều đáng để trân trọng. Phải mất một thời gian, Lý Nghiên mới dần tiếp thu được những chuyện đã xảy ra, sau đó liền trở về Lý gia để tìm sư phụ và những đồng môn còn sót lại.

Những nữ nhân khác cũng thường xuyên tìm đến thăm, một nửa là để gặp mặt hắc, nửa còn lại là để chắc chắn Dương Thiên cùng ba người kia không có làm chuyện gì xấu xa. Đối với việc này, Dương Thiên thực sự rất bất đắc dĩ, đều là người một nhà, chuyện gì cần xảy ra sớm muộn gì cũng

phải xảy ra, cố gắng ngăn cản thì có ích gì. Có lẽ các nàng muốn chờ đến khi cùng Dương Thiên tổ chức hôn lễ xong mới cho hẳn được tự do.

Tứ đại thế lực cũng không cử người đến làm phiền hẳn, dường như bọn họ rất sợ chọc giận Dương Thiên. Nghe Tô Nguyệt Nhi nói bọn họ sau khi biết được kế hoạch của Huyết Thần liền huy động lực lượng đi trợ giúp các tiểu thế lực khác. Có điều số lượng tiểu thế lực được cứu thoát là không nhiều, dù sao Ma môn cũng đã sớm có chuẩn bị từ trước, hành động thần tốc. Khi tứ đại thế lực ra tay thì đã quá muộn.

Ma môn bành trướng sức mạnh, chiến tranh không ngừng nổ ra ở nhiều nơi, riêng cuộc sống của Dương Thiên vẫn trôi qua một cách yên ả. Cho đến một ngày cuối tuần, khi hẳn đang chơi game ở nhà Lý Bàn thì nhận được Truyền Âm Phù của Tô Nguyệt Nhi. Nội dung truyền âm khá ngắn gọn:

- Mau trở về, có việc gấp.

Thiếu mất Dương Thiên, Lý Bàn cùng team combat thất bại, hẳn tức giận nói:

- Dương Thiên, người làm gì vậy. Đang trong thời khắc quan trọng tại sao lại AFK?

Dương Thiên nhìn vào màn hình hiện lên cảnh nhà chính bị phá vỡ cùng dòng chữ “Thất bại”, cười cười:

- Bàn tử, ta có việc phải đi trước, người chơi một mình đi.

Dương Thiên nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài, Lý Bàn vội hô theo:

- Khoan đã, không phải người đã nói hôm nay sẽ kéo ta lên cao thủ hay sao, chỉ còn 2 trận nữa...

- Người tự chơi một mình đi.

Ra khỏi nhà Lý Bàn, Dương Thiên lóe lên một cái đã xuất hiện trong phòng khách nhà hân. Phát hiện Diệp Vấn Thiên cũng đang ngồi đó, Dương Thiên liền hỏi:

- Ma môn lại có hành động gì sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 341: Độ Kiếp

Diệp Vấn Thiên lắc đầu, đưa ra một miếng ngọc giản:

- Đây là thứ Ma môn chuyển cho ngươi. Bọn ta đã dùng mọi cách nhưng không thể biết được bên trong chứa đựng thứ gì.

Cầm lấy ngọc giản, thần thức của hắn lập tức tràn vào bên trong. Rào cản bằng thần thức khiến tứ đại thể lực đau đầu giống như một cái bong bóng, chạm vào liền nát vụn. Đây là một loại phương pháp vận dụng khác của thần thức, nếu thần thức của người phá giải không đạt đến trình độ yêu cầu thì không thể nào xem được những thứ ở bên trong.

Dương Thiên vẻ mặt âm trầm, ngọc giản trong tay hắn bị chấn thành bụi phấn rơi xuống đất. Tô Nguyệt Nhi vội hỏi:

- Dương Thiên, tên Huyết Thần kia lại có âm mưu gì nhắm vào ngươi sao?

Những người còn lại tập trung Dương Thiên, chờ đợi câu trả lời của hắn. Dương Thiên thở ra một hơi, giọng nói lạnh lùng:

- Hắn muốn chết. Rất tốt, đã như vậy, ta cũng không ngại tiễn hắn đi sớm một chút.

Dương Thiên chưa kịp có hành động gì, Tô Nguyệt Nhi cùng Nam Cung Băng Vân đã chia nhau nắm lấy hai tay của hắn, lo lắng hỏi:

- Dương Thiên, mau nói cho bọn ta biết, rốt cuộc tên Huyết Thần kia lại muốn làm gì?

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của hai nàng, Dương Thiên bật cười:

- Hắn muốn chết, nhờ ta đi tiễn một đoạn.

Tô Nguyệt Nhi lắc đầu:

- Cái ta muốn biết không phải chuyện này. Khi này rõ ràng ta đã nhìn thấy sự phẫn nộ trong mắt người, là chuyện gì có thể khiến người phản ứng như vậy. Lẽ nào...

Tô Nguyệt Nhi khựng lại, Dương Thiên trước giờ hầu như không quan tâm đến bất cứ chuyện gì, bởi vì mọi chuyện đối với hắn mà nói đều quá dễ dàng, phát tay liền giải quyết được. Nếu nói đến điểm yếu của Dương Thiên, chỉ có thể là... nữ nhân của hắn. Chẳng lẽ Huyết Thần cũng nhắm đến điểm này?

Nhìn vẻ mặt của Tô Nguyệt Nhi, Dương Thiên biết chín phần mười nàng đã đoán ra, hắn cũng không có ý dấu giếm:

- Phải, hắn đang giam giữ một người, yêu cầu ta cùng tứ đại thế lực đến đó giải cứu, bằng không sẽ giết chết con tin.

- Là ai?

Dương Thiên do dự trong giây lát rồi nói:

- Liễu Mị.

Thanh Vũ cau mày:

- Liễu Mị? Là người lần trước cùng với Tô Nguyệt Nhi bắt ta?

- Đúng vậy.

Tô Nguyệt Nhi hơi khó hiểu:

- Không đúng, Liễu Mị là người của Ma môn, tại sao Huyết Thần lại bắt giữ nàng?

Dương Thiên cười cười:

- Thứ nhất, Liễu Mị đã sớm rời khỏi Ma môn. Thứ hai, Tu Chân Giới vốn tàn khốc, dù nàng vẫn còn là đệ tử Ma môn, hi sinh một đệ tử bình thường để tiêu diệt được ta, tên Huyết Thần kia đương nhiên rất vui lòng.

- Hắn muốn ta dẫn theo tứ đại thế lực cùng đến, hắn là muốn một mẻ hốt gọn tất cả. Kế hoạch này chắc đã được hắn suy tính, sắp đặt trong một khoảng thời gian dài.

Ba người nghe vậy liền có chút gấp lên, Tô Nguyệt Nhi vội nói:

- Vậy sẽ rất nguy hiểm, chúng ta cần triệu tập tứ đại thế lực đến đây để bàn bạc kỹ hơn. Nghe sư phụ nói Huyết Thần là một người rất cẩn thận, nếu hắn không chắc chắn sẽ không dám tùy tiện hành động.

Diệp Vấn Thiên vẫn bình thản ngồi trên ghế, tuy âm mưu của Huyết Thần khiến hắn có chút lo lắng, nhưng nhớ đến sức mạnh tuyệt đối của Dương Thiên, nỗi lo đó liền biến mất không còn dấu vết. Diệp Vấn Thiên thay Dương Thiên lên tiếng trấn an mọi người:

- Đừng lo, chỉ cần Dương Thiên đích thân đứng ra, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Dương Thiên liền nói theo:

- Mọi chuyện cứ giao cho ta.

- Nhưng...

Thấy ba người vẫn chưa hoàn toàn đồng ý, Dương Thiên dứt khoát xuất ra chiêu cuối:

- Nguyệt nhi, Băng Vân, Thanh Vũ, Liễu Mị gặp bất trắc, ta nhất định phải đến cứu nàng. Đối lại là các người ta cũng sẽ làm như vậy, dù phải hi sinh tính mạng ta cũng không do dự một chút nào.

Vừa khiến các nàng để cho hấn đi, lại tranh thủ được tình cảm, một chiêu này thực sự rất tuyệt diệu. Ba người cảm động đến rơi nước mắt, Tô Nguyệt Nhi gật đầu:

- Nếu người thực sự phải đi ta sẽ không ngăn cản, nhưng người nhất định phải hứa với ta một chuyện.

- Được.

- Huyết Thần cho người thời gian mấy ngày?

- Ba ngày.

Tô Nguyệt Nhi suy nghĩ trong giây lát:

- Tốt, trong vòng ba ngày, ta sẽ tập hợp lực lượng mạnh nhất của tứ đại thế lực lại cùng Ma môn giải quyết tất cả ân oán.

Dương Thiên đang định nói không cần thì Tô Nguyệt Nhi đã tiếp:

- Người đã đồng ý với ta, không được nuốt lời. Hơn nữa trận chiến này càng kéo dài sẽ càng chết đi nhiều sinh mạng vô tội, vậy thì nhân cơ hội này kết thúc nó đi.

Dương Thiên biết đây là Tô Nguyệt Nhi lo lắng cho hấn nên mới gọi tứ đại thế lực cùng đến giúp đỡ. Tuy không cần thiết lắm nhưng đây là tấm

lòng của nàng dành cho hắn, Dương Thiên cũng sẽ vui vẻ nhận lấy.

Thỏa thuận xong, Diệp Vấn Thiên, Tô Nguyệt Nhi, Nam Cung Băng Vân lập tức rời đi. Trong vòng ba ngày triệu tập toàn bộ lực lượng là rất khó, bọn họ cần tranh thủ thời gian. Thanh Vũ không nói lời nào, lẳng lặng trở lại phòng tu luyện. Nàng biết mình không có thể lực hậu thuẫn, tu vị lại thấp, chỉ còn cách nỗ lực tu luyện, hi vọng giúp được Dương Thiên.

Huyết Thần muốn dùng Liễu Mị làm mồi dẫn dụ Dương Thiên rơi vào bẫy của hắn, tất nhiên sẽ không làm hại đến nàng. Cho nên Dương Thiên cũng không cần quá vội vã đi giải cứu nàng. Trước tiên hắn muốn tìm một người, Vương Vận.

Đã quyết định diệt trừ Huyết Thần, dù sao cũng nên thông báo cho Vương Vận một tiếng. Dương Thiên dặn dò Thanh Vũ vài câu rồi nhanh chóng tìm đến vị diện kia. Khi Dương Thiên đến nơi, khung cảnh so với lần trước đã có nhiều thay đổi. Từng ngọn núi băng được hình thành cũn như những mảnh băng khổng lồ nằm ngổn ngang. Đây hẳn là dấu vết trong quá trình tu luyện băng hệ pháp thuật của Vương Vận.

Trên bầu trời, một dòng xoáy linh khí rất lớn đang tụ tập phía trên động phủ do Dương Thiên dựng lên. Dựa vào cường độ, Dương Thiên đoán chắc rằng Vương Vận đang muốn đột phá Nguyên Anh kỳ. Chuyện này cũng không có gì kỳ lạ, nàng sở hữu Hàn Băng Thần Thể, cộng thêm đan dược cùng công pháp đỉnh cấp, từ Kim Đan sơ kỳ đạt đến hậu kỳ gần như không có rào cản

Nhưng đột phá một đại cảnh giới thì khác, từ Kim Đan đạt đến Nguyên Anh là một sự biến đổi về chất, cần tích lũy một thời gian dài, trải qua thiên kiếp tẩy luyện, phá đan thành anh. Những người đạt đến Kim Đan hậu kỳ đỉnh phong bất cứ lúc nào cũng có thể tiến hành đột phá. Hầu hết bọn họ đều lựa chọn dừng tại Kim Đan hậu kỳ đỉnh phong 5 đến 10 năm để ổn

định cảnh giới vững chắc. Vương Vận có thể chất đặc thù, theo Dương Thiên ước tính, nàng chỉ cần tích lũy chừng 1, 2 năm đã đủ rồi.

Nhìn vào khí tức, Vương Vận hẳn là vừa mới đạt đến Kim Đan hậu kỳ đỉnh phong chưa được bao lâu đã liệu mình đột phá. Việc này cực kỳ nguy hiểm, Hàn Băng Thần Thể độ kiếp so với tu sĩ bình thường khó khăn hơn rất nhiều. Phúc và họa luôn song hành, người tu luyện nhanh hơn người khác, chiến lực cùng cấp mạnh hơn người khác, vậy thì tấn cấp cũng sẽ khó khăn hơn người khác.

Theo như chấn động truyền đến từ trên cao, thiên kiếp bậc này, Nguyên Anh sơ kỳ chống đỡ cũng sẽ gặp nhiều nguy hiểm, đừng nói đến một người vừa mới đạt đến Kim Đan hậu kỳ đỉnh phong. Vương Vận tuy mạnh, nhưng so với Nguyên Anh kỳ tu sĩ thì vẫn còn một khoảng cách không nhỏ.

Nếu dựa vào vòng tay của Dương Thiên lại càng không được, muốn đạt đến Nguyên Anh kỳ cần dùng thiên kiếp tẩy luyện thân thể. Nếu bị vòng tay chặn lại hết sẽ khiến Nguyên Anh không được hoàn hảo, ảnh hưởng đến việc tu luyện sau này.

Mọi thứ thuận theo tự nhiên mới là tốt nhất, theo lý thuyết Dương Thiên sẽ trực tiếp ra tay đánh tan thiên kiếp, để cho Vương Vận chậm rãi tu luyện. Nhưng hẳn thực sự không còn thời gian, Vương Vận cũng có việc cần phải tự mình làm. Đã như vậy, sửa lại quy luật một chút thì có làm sao?

Việc này sẽ khiến con đường tu hành của Vương Vận sau này gặp một vài khó khăn, Dương Thiên cũng không lo nhiều đến mức đó. Nữ nhân của hắn, thích thì tu E14xHSG luyện, không thì có thể làm phạm nhân, tự do tự tại. Những chuyện khác hắn sẽ thay các nàng gánh vác.

Mây đen hội tụ ngày càng dày đặc, sấm chớp rền vang. Khi đạt đến trình độ nhất định, một tia sét to bằng thùng nước từ trên cao đánh xuống. Thiên kiếp bắt đầu hàng lâm.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 342: Thú Kiếp- Lôi Hỏa Kiếp

Vương Vận đứng trên một núi băng nhỏ, tóc bay theo chiều gió. Từng hạt tuyết xung quanh nàng như đang nhảy múa. Vương Vận hai tay kết ấn, một khối lập phương nhiều mặt rất lớn bằng băng nhanh chóng ngưng tụ trên cao.

Đạo thiên kiếp đầu tiên vừa giáng xuống, lập tức bị khối lập phương này hút trọn. Bên trong không ngừng truyền ra âm thanh va chạm, giống như iVJv6dL thiên kiếp đang bị giam giữ ở bên trong, muốn tìm cách thoát ra.

Bắt giữ thiên kiếp, thủ đoạn bậc này, không phải tu sĩ bình thường có thể làm được. Dương Thiên đứng từ xa quan sát cũng gật đầu hài lòng, xem ra Vương Vận cũng không chỉ tập trung đột phá, nàng cũng dành khá nhiều thời gian để tu luyện các loại pháp thuật mà hãn đế lại. Biểu hiện không tệ, nhưng mới chỉ là khởi đầu. Thiên kiếp của Nguyên Anh kỳ có tất cả 4 đạo, càng về sau sẽ càng kinh khủng. Dương Thiên cũng muốn biết, thời gian vừa qua, Vương Vận đã trưởng thành đến mức nào.

Đạo thiên kiếp thứ hai rất nhanh kéo đến, lần này lôi điện vẫn thuần một màu vàng chói, nhưng kích cỡ đã to gấp đôi lần đầu, uy lực càng là vượt xa. Vương Vận vẻ mặt bình thản, thủ ấn thay đổi, khối lập phương theo đó quay vòng, đổi sang một mặt khác. Từ bên trong, lôi điện cuồn cuộn phóng ra, va chạm với thiên kiếp đang từ trên cao rơi xuống. Một tiếng nổ đình tai nhức óc phát ra, lôi điện tàn phá bừa bãi trên cao, văng tung tóe khắp nơi. Những núi băng gần đó bị lôi điện đánh nát, trở thành một mảnh hoang tàn.

Thiên kiếp đã suy yếu đi khá nhiều, rơi vào khối lập phương rồi biến mất. Vài tiếng rắc nhẹ vang lên, trên khối lập phương xuất hiện vô số vết nứt. Vết nứt dần lan ra, phủ khắp mọi bề mặt. Cuối cùng khối lập phương giống như tấm kính vỡ ra, hóa thành những mảnh băng nhỏ rơi quanh Vương Vận. Chống đỡ 2 đạo thiên kiếp liên tục đã là cực hạn của nó. Vương Vận không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, dường như mọi thứ đều nằm trong suy đoán của nàng.

Mây đen bắt đầu xoay vòng, từ bên trong phát ra tiếng hung thú gào phẫn nộ gào thét. Khóe mắt Dương Thiên nhảy lên, giọng nói có điểm khó chịu:

- Lại gọi ra được thứ này. Tên Thiên Đế kia thực sự là ăn không ngồi rồi. Khi này rảnh rồi nhất định phải đến tìm hắc “luận đạo”.

Thiên Đế là người nắm giữ thiên kiếp, chế định ra các quy tắc. Tu sĩ ở cảnh giới nào, tư chất đặc biệt sẽ phải chịu loại thiên kiếp nào, bao nhiêu lần đều là do hắc quyết định.

Vương Vận sở hữu thể chất đặc thù, thiên kiếp nàng phải chịu mạnh hơn người bình thường Dương Thiên không có ý kiến. Nhưng loại thiên kiếp tiếp theo lại không giống như vậy. Nó là một loại rất đặc biệt, gọi là Thú Kiếp.

Thú Kiếp, thiên kiếp xuất hiện dưới hình dạng yêu thú, không những uy lực cực mạnh, lại có một tia linh trí. Thiên kiếp thông thường tuy mạnh nhưng chỉ là tử vật, không có người điều khiển, đơn thuần là từ trên cao đánh xuống, rất dễ đối phó. Thú Kiếp thì khác, nó có linh trí, có thể sử dụng pháp thuật, đối mặt với nó giống như một con cự thú hung hãn.

Quan trọng hơn là, đây mới chỉ là đạo thiên kiếp thứ 3, phía sau còn có đạo thứ 4 mạnh mẽ hơn. Dương Thiên trong lòng thầm quyết định, sau này

có cơ hội, nhất định phải cho tên Thiên Đế kia một chút “kỷ niệm” đáng nhớ.

Tiếng gầm kéo dài một hồi lâu, từ trong mây đen, một con báo màu vàng rực do lôi điện cô đặc ngưng tụ bước ra. Nó ngẩng mặt lên trời gầm một tiếng rồi đâm thẳng về phía Vương Vận. Bị biến cố này làm bất ngờ trong giây lát, Vương Vận nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Hàng vạn kim châm bằng băng trong suốt hiện ra sau lưng nàng, bắn thẳng vào Lôi Báo.

Khi băng châm sắp trúng, một vệt sáng lóe lên, thân hình Lôi Báo biến mất rồi hiện ra cách đó một đoạn không xa. Nó há to miệng, lôi đình từ bên trên ra, hóa thành từng cái lôi cầu to bằng quả bóng, lao tới chỗ Vương Vận.

Cảm nhận được sự nguy hiểm từ đòn tấn công này, gương mặt Vương Vận ngưng trọng. Tay phải của nàng vung lên, một tấm băng kính hình bát diện bay ra xa, biến lớn. Mặt kính hình trong xoay nhanh, từ bên trong, hàn khí không ngừng tuôn ra, bao phủ lấy lôi cầu. Thế công của lôi cầu lập tức chậm lại, ánh sáng cũng mờ nhạt dần đi. Cuối cùng chạm vào mặt kính rồi tan biến.

Hai mắt Vương Vận tập trung vào Lôi Báo, tốc độ của con thú này quá nhanh, công kích của nàng không có cách nào chạm vào người nó. Vậy chỉ còn cách sử dụng một chiêu kia.

Vương Vận lấy ra một hạt châu nhỏ màu trắng, ném lên cao. Hai tay nàng liên tục kết những thủ ấn khác nhau. Hạt châu vỡ tan, nhiệt độ chung quanh liền cấp tốc hạ xuống. Cảm nhận được sự uy hiếp, Lôi Báo lập tức hóa thành một tia sáng, muốn trốn khỏi khu vực ảnh hưởng. Đáng tiếc, tất cả mọi phía đã bị một bức tường vô hình ngăn cản, dù nó có cố đến mấy cũng không thể thoát ra được.

Bị vây khốn, Lôi Báo vô cùng tức giận, lôi đình từ trên người nó liên tục cùng rào chắn va chạm. Nhìn khí tức trên người Lôi Báo ngày càng yếu đi, Vương Vận thầm thở ra một hơi. May mắn con thú này linh trí không cao, nếu không mọi chuyện sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Chờ khí tức trên người Lôi Báo hạ xuống đến một mức nhất định. Vương Vận liền ra tay. Xung quanh Lôi Báo lập tức xuất hiện hàng trăm bông tuyết nhỏ, bông tuyết xoay tròn thật nhanh, giống như những cái phi tiêu sắc đâm xuyên qua thân thể nó. Lôi Báo kêu thêm vài phát rồi triệt để yên lặng, biến mất không còn dấu vết.

Wong Vận gương mặt tái nhợt, liên tục thở dốc. Nàng dù sao cũng chỉ mới là Kim Đan hậu kỳ đỉnh phong, còn chưa có đột phá Nguyên Anh, cố gắng thi triển Băng Giới vẫn là quá sức. Bất quá, hiệu quả đạt được không khiến nàng thất vọng, sau khi đạt đến Nguyên Anh, uy lực chắc chắn sẽ còn mạnh hơn nhiều.

Wong Vận vui mừng không được bao lâu thì trên cao đã phát ra từng đợt sấm chớp rền vang. Mây đen tán đi, bầu trời được chia thành hai nửa. Một nửa màu vàng rực rỡ, lôi đình liên tục lóe sáng. Nửa còn lại thuần một sắc đỏ, âm thanh không ồn ào như bên kia, thay vào đó là nhiệt lượng kinh người, dường như muốn thiêu đốt mọi thứ thành tro bụi.

Wong Vận cố gắng kìm chế thân thể nhưng không được, cơ thể nàng vẫn cứ run lên từng đợt. Ba đạo thiên kiếp vừa rồi tuy mạnh, nhưng Wong Vận vẫn có niềm tin sẽ tiếp được. Nhưng đạo thiên kiếp thứ 4 này, nó mang theo uy áp tuyệt đối. Dưới sức mạnh này, Wong Vận thật sự bất lực. Dù nàng ở thời kỳ toàn thịnh, sử dụng tất cả mọi thủ đoạn cũng không có chút hi vọng nào.

Dương Thiên đứng ở đằng xa, vẻ mặt rất khó coi. May là hãn đây đúng lúc, nếu không hậu quả thật khó tưởng tượng. Wong Vận không có vòng tay bảo hộ, dưới đạo thiên kiếp thứ 4 này chỉ có con đường chết.

Lôi Hỏa Kiếp, đây là thiên kiếp mà tu sĩ từ Phân Thần kỳ đột phá đến Hợp Thể kỳ phải trải qua. Lôi Hỏa Kiếp trước mặt so với nguyên bản đã bị nhược hóa khá nhiều, nhưng cũng không phải thứ mà một tên Kim Đan kỳ có năng lực chống đỡ.

Dương Thiên không cho rằng Thiên Đế rảnh rỗi bày ra trò này, chắc hẳn đang có âm mưu gì đó. Dương Thiên từng nghe kể rằng, Thiên Đế trước đây đã giao thủ với một vị đại năng sở hữu thần thể, cuối cùng bị người kia đánh bại. Chẳng lẽ tên kia cũng sở hữu Hàng Băng Thần Thể. Điểm này không có chứng cứ xác thực, bất quá Dương Thiên dám khẳng định chín phần là như vậy. Nếu không tên kia cần gì phải nhọc tâm đến mức này.

Tạm thời gác chuyện Thiên Đế qua một bên, có dịp Dương Thiên sẽ tìm đến tính sổ với hắn sau. Vương Vận đã đi được đến bước này đã là không tệ, đạo thiên kiếp thứ 4 này, để hắn thay nàng lo liệu đi.

Vương Vận nhìn thẳng vào Lôi Hỏa Kiếp sắp giáng xuống, lòng ôm quyết tâm liều mạng thì biến cố xuất hiện. Lôi Hỏa Kiếp vốn đang cuồng bạo liên yên tĩnh, lặng lẽ tán đi. Từng đám mây rực rỡ nhiều màu sắc hiện lên. Từ bên trong, thiên địa linh khí nồng đậm tràn ra, đem Vương Vận cuốn vào bên trong. Vương Vận không kịp hiểu chuyện gì xảy ra, vội vàng ngồi khoanh chân, tiếp nhận thiên địa linh khí tẩy lễ, đột phá Nguyên Anh kỳ.

Dương Thiên lặng nhìn một hồi rồi nằm ra giữa không trung, nhắm mắt lại ngủ một giấc, chờ đợi Vương Vận kết anh.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 343: Thí Luyện Cốc

Vương Vận ZXJ8f59 thiếu mất một đạo thiên kiếp cuối cùng, Nguyên Anh đúc tạo sẽ không được hoàn hảo. Dương Thiên muốn dùng thiên địa linh khí tẩy lễ bù vào, vì vậy quá trình này của Vương Vận so với tu sĩ Nguyên Anh kỳ bình thường dài hơn khá nhiều.

Hai ngày sau, thiên địa linh khí vốn đang yên ắng đột nhiên bạo động. Một lỗ xoáy linh khí hình phễu rất lớn hình thành ngay trên đỉnh đầu Vương Vận. Từ trong cái phễu kia, từng giọt thiên địa linh khí được cô đọng rơi xuống người nàng. Mỗi lần linh khí nhỏ xuống, Kim Đan trong người Vương Vận lại nhiều thêm một vết rạn nứt. Quá trình tiếp diễn trong vòng 1 giờ, lớp vỏ bên ngoài Kim Đan vỡ ra, Nguyên Anh xuất hiện. Chất lỏng càng nhỏ nhanh hơn, Nguyên Anh ngày càng sáng lên, đôi mắt đang nhắm nghiền nhú lại rồi dần mở ra.

Vòng xoáy linh khí yếu đi rồi biến mất, khí tức trên người Vương Vận cũng đã ổn định trở lại. Nàng tiếp tục nhắm mắt tịnh dưỡng trong 2 giờ, đến khi Nguyên Anh hoàn toàn vững chắc mới dừng lại.

Khi nàng vừa mở mắt ra, bên tai đã vang lên âm thanh quen thuộc:

- Chúc mừng người kết anh thành công, trở thành Nguyên Anh kỳ tu sĩ.

Vương Vận ngẩn đầu lên nhìn Dương Thiên, cười nhẹ:

- Người đã đến. Đạo thiên kiếp cuối cùng kia cũng là do người ra tay?

Dương Thiên gật đầu:

- Có một vài biến cố đã xảy ra, ta sợ mình không thể chờ đến lúc người trở về. Giờ người đã bước vào Nguyên Anh kỳ, vậy ta cũng không sợ thất hứa nữa.

Giọng nói của Vương Vận vẫn bình thản, nhưng bên trong lại ẩn chứa sự phần nộ:

- Ta muốn tên kia phải trả giá về những hành động hãn đã gây ra.

Nhìn biểu hiện của Vương Vận, những người bị trận pháp kia giết chết hãn là rất thân thiết với nàng. Một năm độc lập tu luyện không làm mối thù hận này giảm đi chút nào. Cái này là họa, không phải phúc, hận thù chỉ làm mở mắt con người, khiến bọn họ thay đổi. Dương Thiên hiểu rõ chuyện này hơn bất kỳ ai, bản thân hãn đã từng ôm mối thù diệt tộc gần ngàn năm. Rất may, hãn đã thoát ra được trước khi quá sa đà.

Vương Vận còn chưa đến mức đó, chỉ cần tiêu diệt Huyết Thần, giải tỏa mối hận trong lòng nàng là được rồi. Tính toán thời gian, Dương Thiên cười nói:

- Cũng sắp đến giờ, chúng ta đi thôi.

Vương Vận cau mày:

- Đến giờ?

- Ta có hẹn với một đám người, hôm nay sẽ tổng tấn công căn cứ của tên kia. Yên tâm đi, ta sẽ để hãn cho người lo liệu.

Vương Vận cũng không nhiều lời:

- Được.

Dương Thiên ôm lấy Vương Vận, hai người lập tức biến mất trong thế giới băng giá. Vương Vận hai mắt hoa lên, không nhìn được nhắm chặt lại.

Khi nàng mở mắt ra một lần nữa, hai người đang đứng ở một nơi rất cao, nhìn xuống phía dưới là biển người đông đúc.

Đáng chú ý là, tất cả những người này đều là Tu Chân Giả, tu vị thấp nhất cũng đã đạt đến Luyện Khí kỳ. Trên cao còn có vài món phi hành pháp bảo cỡ nhỏ đang bay lượn, những trưởng lão Kim Đan kỳ kiểm tra nhân số, sắp xếp cho mọi người đi lên. Vì trận chiến lần này, tứ đại thế lực đã dốc hết mọi thứ mình có, kể cả phi hành pháp bảo vốn cực kỳ hiếm có cũng lấy ra được.

Bất quá, số lượng phi hành pháp bảo có hạn, nó chỉ dành riêng cho những người có tu vị từ Trúc Cơ hậu kỳ trở lên. Những người tu vị thấp hơn sẽ phải dùng các phương tiện công nghệ hiện đại khác.

Khi Dương Thiên cùng Vương Vận đáp xuống trước sân nhà mình, hai người lập tức bị một đám tu sĩ vây quanh. Bọn họ chưa kịp nói gì đã nghe thấy tiếng quát to từ phía sau:

- Mau tránh ra.

Nhận biết chủ nhân của tiếng quát kia, mọi người vội vàng lui ra. Bạch Dạ cũng Diệt Vãn Thiên bước nhanh về phía Dương Thiên, vui vẻ nói:

- Dương Thiên, người đã trở về.

Dương Thiên bỏ qua những câu chào hỏi xã giao, đi thẳng vào vấn đề:

- Các người đến đây từ khi nào? Có tổng cộng bao nhiêu người?

Bạch Dạ đáp:

- Chúng ta cho sơ tán toàn bộ dân chúng ở khu vực quanh đây. Sau đó không ngừng liên lạc cho các thế lực đồng minh. Từ hôm kia đã bắt đầu tập

kết, hiện tại tính toán sơ bộ đã có hơn 15000 người. Bao gồm tu sĩ đến từ tứ đại thế lực cùng các đại gia tộc, các tiểu môn phái trên thế giới.

- 15000 người, so với Ma môn thì như thế nào?

Sắc mặt Bạch Dạ có chút khó coi:

- Ma môn thực sự quá âm hiểm, bọn hắc khổng chế gần như toàn bộ các tiểu thế lực trên thế giới cùng Ấn Thế đại lục, nhân số ước tính... 40000 người.

Dương Thiên tỏ vẻ không mấy bận tâm:

- Vậy sao. Đúng rồi, từ giờ đến thời điểm Huyết Thần ước đấu còn khoảng 8 giờ, khoảng cách rất xa, các người dường như không có đủ phi hành pháp bảo để đưa toàn bộ 15000 người này đến đó.

- Dương Thiên, Huyết Thần và người đã hẹn ở nơi nào?

Dương Thiên ngần ra:

- Các người không biết?

Bạch Dạ cười khố:

- Người không nói, bọn ta làm sao biết được.

Dương Thiên cười trừ, hình như hắc quên nói điều này thì phải.

- Nơi này các người hắc đã từng nghe qua, chính là Thí Luyện Cốc.

Bạch Dạ cùng Diệp Vấn Thiên đồng thời hô nhỏ:

- Thí Luyện Cốc?

- Bất ngờ lắm sao?

Bạch Dạ lắc đầu:

- Không ngờ hẳn lại lựa chọn nơi đó.

Thí Luyện Cốc là nơi tất cả các thế lực tại Ấn Thế đại lục cùng Âm tổ góp sức xây dựng lên để tổ chức Tranh Đoạt Chiến. Tranh Đoạt Chiến chia làm nhiều phần, ngoài quyết đấu, còn có tìm kiếm tài nguyên, tiêu diệt Huyền Thú.

Thí Luyện Cốc được các thế lực hao tổn rất nhiều tài nguyên xây dựng lên. Bên trong thiên địa linh khí nồng đậm, các loại linh thảo sinh trưởng rất nhiều. Bao quanh Thí Luyện Cốc là một cái Huyền Trận rất lớn, có tác dụng tạo ra Huyền Thú, sương mù, đầm lầy để mê hoặc người đi vào. Trong quá trình tham gia Tranh Đoạt Chiến, người nào tiêu diệt được Huyền Thú sẽ có điểm thưởng, bị Huyền Thú tiêu diệt sẽ lâm vào trạng thái chết giả, bị loại và đưa ra ngoài.

Các thế lực hao tâm tổn trí như vậy, một phần vì muốn nhân cơ hội này rèn luyện cho đệ tử của mình. Yêu thú không biết vì nguyên nhân gì đột nhiên biến mất, không còn sót lại con nào, muốn cùng bọn nó giao chiến tăng kinh nghiệm, chỉ có thể thông qua huyền trận. Phần còn lại là vì phần thưởng dành cho người có thứ hạng cao trong Tranh Đoạt Chiến. Phải biết, lần Tranh Đoạt Chiến tiếp theo, Âm tổ đã đặt cược cả một quốc gia.

Đáng tiếc, Tranh Đoạt Chiến lần này còn chưa diễn ra, Huyết Thần đã tái xuất. Các thế lực lớn nhỏ tìm cách bỏ trốn, để lại Ấn Thế đại lục phòng thủ yếu ớt, Huyết Thần dẫn theo cao thủ Ma môn, dễ dàng chiếm được nơi này.

Bạch Dạ một hơi kể lại thông tin về Thí Luyện Cốc, Dương Thiên cười nói:

- Tên Huyết Thần kia thực sự không tệ. Nếu tận dụng tốt huyền trận đó, có thể làm giảm 3 phần chiến lực của các người.

Gương mặt Bạch Dạ càng trở nên khó coi, về nhân số bọn hắn đã thua kém, Huyết Thần lại có lợi thế sân nhà. Dương Thiên cùng Huyết Thần là Nguyên Anh chi chiến, bọn hắn không thể tham dự vào. Từ Kim Đan trở xuống vẫn là do bọn hắn lo liệu. Trận chiến này dù có dựa vào Dương Thiên để chiến thắng thì số người tử thương cũng sẽ rất lớn.

Nhìn biểu hiện của Bạch Dạ cùng Diệp Vấn Thiên, không khó để đoán ra bọn hắn đang nghĩ gì. Dương Thiên cười lười giải thích, hắn lướt qua chung quanh rồi lên tiếng:

- Tất cả nhân lực của các người đều đã tập trung ở đây?

Bạch Dạ lắc đầu:

- Âu Phong cùng thủ lĩnh của các thế lực khác đang sắp xếp nhân thủ tại sân bay. Chỉ cần ta thông báo địa điểm, bọn họ sẽ lập tức lên đường cho kịp giờ.

- Phiền phức như vậy. Người gọi tất cả đến đây, chúng ta sẽ sử dụng phi hành pháp bảo của ta.

Bạch Dạ ngẩn ra, vội từ chối:

- Hơn 15000 người, một món phi hành pháp bảo sao có thể chở hết được. Máy cái trên kia đều là bảo vật trấn phái, mỗi chiếc tối đa cũng chỉ mang theo được hơn 100 người.

Dương Thiên khinh thường:

- Đừng đem những thứ rác rưởi kia ra so sánh với pháp bảo của ta. Ta cho người biết, đừng nói 15000 người, 15 vạn hay 15 triệu cũng không thành vấn đề.

- Cái này...

- Người tự sắp xếp đi, 7 giờ nữa chúng ta sẽ khởi hành.
- Chỉ còn lại 1 giờ, dù là phi hành pháp bảo tốt nhất...
- Làm theo lời ta nói.

Bỏ mặc đám người còn chưa kịp hoàn hồn, Dương Thiên liền lôi kéo Vương Vận đi vào trong nhà. Dù sao nhân số cũng rất đông, cho bọn hắn 7 giờ chuẩn bị đã là hợp lý nhất. Còn về phần Phi Linh Chu của Dương Thiên, nó từng chở cả một vị diện xuyên qua hư không, vài ngàn người có đáng là gì.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 344: Khởi Hành

Vừa vào trong nhà, Dương Thiên đã nghếch mặt ra. Những nữ nhân của hã, từ Tô Nguyệt Nhi, Nam Cung Băng Vân, Thanh Vũ... cho đến phàm nhân như Tần Tuyết, Diệp Linh, Mộc Vũ Hàm... Không thiếu một ai.

Thấy phản ứng của Dương Thiên, Tô Nguyệt Nhi liền giải thích:

- Bọn họ nghe nói chuyện lần này rất nguy hiểm nên đều nhất quyết phải đi theo. Ta không cản được.

Trái với suy đoán của mọi người, Dương Thiên thản nhiên nói:

- Muốn đi theo cũng không thành vấn đề. Nhưng trận chiến sẽ rất tàn khốc, các người cần chuẩn bị tâm lý cho tốt.

Tần Tuyết bước lên:

- Bọn ta không sợ.

Những người khác tán đồng:

- Ta cũng vậy.

- Ta sẽ ở bên cạnh người đến lúc cuối cùng.

Phản ứng của các nàng khiến Dương Thiên rất cảm động. Nhân sinh có được những tri kỷ như vậy bầu bạn thì còn mong gì hơn. Trước giờ Dương Thiên không muốn cho các nàng tiếp xúc với Tu Chân Giới không phải vì sợ các nàng gặp nguy hiểm. Có hã ở đây, không có bất kỳ thứ gì có thể

làm tổn hại đến bọn họ. Điều hăn sợ là các nàng sẽ phải tiếp xúc với những mặt xấu xa và tàn khốc của thế giới kia.

Nhưng hiện tại các nàng đã biết về Tu Chân giả, sớm muộn gì cũng sẽ đối diện với những chuyện kia. Hăn lại sắp phải đi xa, không biết đến khi nào mới quay lại. Chi bằng chuẩn bị cho các nàng chút kiến thức cùng kinh nghiệm, hăn có đi cũng sẽ an tâm hơn nhiều.

- Rất tốt, 7 giờ nữa chúng ta sẽ khởi hành. Thời gian còn khá nhiều, ta nghĩ nên tổ chức một bữa tiệc giao lưu để tăng cường quan hệ, khiến cho mọi người thân thiết với nhau hơn.

Tô Nguyệt Nhi cười nói:

- Chuyện này bọn ta đã sớm làm xong, thức ăn đều ở trong nhà bếp, chỉ cần hâm nóng lại là có thể ăn được. Trước khi bắt đầu bữa tiệc, ta nghĩ người nên giới thiệu một chút mới đúng.

Hơn 10 cặp mắt đổ dồn về phía Vương Vận khiến nàng có hơi ngại ngùng. Bọn họ đã chú ý đến Vương Vận ngay từ đầu, nhưng vì có điểm e ngại nên chưa vội hỏi mà thôi. Dương Thiên cũng không phải lần đầu gặp phải tình huống này, hăn rất tự nhiên giới thiệu về Vương Vận. Trước đây Dương Thiên đã từng nói sơ qua về Vương Vận nên mọi người đều dễ tiếp nhận hơn.

Trước lạ sau quen, mọi người tiến lên chào hỏi nàng. Nói chuyện một hồi, quan hệ cũng tốt hơn một ít, Dương Thiên liền tự tay mang thức ăn lên. Thức ăn bày biện đầy đủ trên bàn, Diệp Linh mới cười nói:

- Dương Thiên, người nhất định phải nếm thử tất cả RLH7rSC các món ở đây, không được bỏ sót bất kỳ món nào.

Dương Thiên cảm thấy có gì đó không ổn:

- Tại sao?

- Bảo người ăn thì cứ ăn đi, tại sao lại hỏi nhiều như vậy. Chẳng lẽ người sợ bọn ta bỏ thuốc độc vào trong.

- Thuốc độc thì không sao, có những thứ còn đáng sợ hơn thuốc độc. Ta...

Dương Thiên chưa kịp nói hết câu đã nhìn thấy ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống hăn của Tô Nguyệt Nhi. Hăn vội ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Họa là từ miệng mà ra, nói ít một chút sẽ tích phúc về sau. Những người còn lại cũng nhìn chăm chăm vào Dương Thiên, ý tứ rất rõ ràng: “Ăn hay là chết?”.

Dường như đã hiểu ra được chuyện gì, Dương Thiên cắn răng:

- Ta không vào địa ngục thì ai vào đây. Âm Ti Giới ta còn không sợ, vài món ăn thì có đáng là gì.

Tự kích lệ tinh thần bản thân, Dương Thiên dùng đũa gắp một miếng có kho. Hăn rất nhanh phát hiện ra mình đã sai rồi. So với món ăn này, ma quỷ ở Âm Ti Giới chẳng đáng một xu. Có cảm tưởng như tất cả gia vị trong bếp được dồn vào trong con cá này. Chua cay mặn ngọt, cái nào cũng đạt đến một mức độ kinh dị. Hình phạt tàn khốc nhất dưới Âm Ti Giới cũng chỉ đến mức này mà thôi.

Lưu Ly vẻ mặt mong chờ:

- Thế nào, rất ngon đúng không?

Giọng nói Dương Thiên ghen ngào:

- Ngon, ngon lắm.

- Vậy người ăn nhiều một chút.

...

May cho Dương Thiên, không phải các món ăn đều tẻ đến mức đó. Những món do Diệp Linh hay Nam Cung Băng Vân hay Hoa Thi Âm làm đều rất ngon. Trừ Tô Nguyệt Nhi, Lưu Ly, Lăng Nhã Kỳ ra, những người còn lại tay nghề nấu nướng cũng rất khá.

Nuốt trọn hơn mười món ăn, Dương Thiên uống một ly nước to rồi nói:

- Các người không ăn sao?

- Những món ăn này là chuẩn bị cho riêng người, bọn ta đã có phần khác.

Diệp Linh bấm cái công tắc đã chuẩn bị sẵn trên bàn, bên ngoài liền vang lên tiếng mở cửa. Từng người xếp hàng đẩy xe đựng đồ ăn đi vào. Tất cả đều là Tu Chân Giả, bọn họ bình thường địa vị cao cao tại thượng, hôm nay lại phải hạ mình làm người phục vụ. Bất quá không có ai tỏ vẻ khó chịu, gương mặt tươi cười. Được phục vụ cho một đại tu sĩ như Dương Thiên, bọn họ cảm thấy rất vinh hạnh.

Thức ăn bày ra đầy bàn, Tô Nguyệt Nhi mới đứng dậy nói:

- Sau bữa tiệc này, chúng ta sẽ tham gia một trận chiến lớn. Trước đó, hay quên đi hết những thứ vô bổ kia, thoải mái tận hưởng. Ta tuyên bố, đại tiệc bắt đầu.

Dương Thiên im lặng không nói, hẳn có cảm giác giống như di ngôn trước khi ra trận. Xem ra các nàng vẫn có chút không yên tâm về chuyện này. Mặc kệ, lo sợ cũng tốt, có lo sợ thì mới có vui vẻ khi chiến thắng.

Tiệc tùng diễn ra sôi nổi, Dương Thiên bày ra một đạo cấm chế cách âm cùng phòng ngự để tránh bị người ngoài làm phiền. Ăn uống no say, mọi

người cùng nhau nói chuyện phiếm, coi truyền hình, chơi game, không khí gia đình khiến Dương Thiên rất thoải mái.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đến khi bên ngoài cấm chế phát hiện có người công kích, Dương Thiên mới đứng dậy vươn vai:

- Tới giờ rồi, chúng ta ra ngoài đi.

Mọi người cũng đã sớm chuẩn bị, vừa nghe Dương Thiên nói xong liền đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc. Dương Thiên bật cười:

- Thư giãn đi, đây coi như một chuyến du lịch để mở rộng tầm mắt, đừng quan trọng hóa nó làm gì.

Nói xong, Dương Thiên giải trừ cấm chế, bước ra mở cửa. Đứng đợi phía trước là thủ lĩnh của tứ đại thế lực, tiểu thế lực và các đại gia tộc. Trông thấy Dương Thiên, Bạch Dạ liền bước lên dâng trước:

- Ta đã tập trung tất cả mọi người lại,

Dương Thiên gật đầu:

- Tốt lắm.

Phất tay một cái, Phi Linh Chu từ trong tay áo Dương Thiên bay ra, biến thành một chiếc thuyền khổng lồ che lấp một khoảng không rộng lớn. Nhìn cự thuyền sừng sững giữa không trung, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm. Cái này còn gọi là thuyền sao, so với một ngọn núi còn lớn hơn a.

Với trình độ tu chân lạc hậu ở đây, Dương Thiên cũng không bất ngờ trước phản ứng của họ. Hắn chờ mọi người hoàn hồn lại rồi nói:

- Các người mau sắp xếp cho mọi người lên thuyền, tên nào có năng lực phi hành thì giúp đỡ những tu sĩ Luyện Khí kỳ kia. Chúng ta đi trước.

Dứt lời, Dương Thiên cùng chúng nữ liền biến mất, để lại đám người Bạch Dạ nhìn nhau cười khố. Tên Dương Thiên này, mỗi lần ra tay đều là đại thủ bút, lần sau so với lần trước càng khiến người khác không nói nên lời. Trận chiến này, hẳn là không có vấn đề gì.

Bọn họ cũng không dám nghĩ nhiều, vội theo lời của Dương Thiên, sắp xếp cho đệ tử lần lượt bay lên Phi Linh Chu. Số lượng tu sĩ tuy nhiều nhưng Phi Linh Chu không hề có dấu hiệu quá tải, thậm chí nó còn không chùn xuống chút nào.

Không gian bên trong thuyền cực kỳ xa hoa lộng lẫy. Đây là Dương Thiên đã dùng huyền thuật che dấu đi rất nhiều thứ, nếu không bọn họ sẽ còn ngỡ ngác đến lúc nào.

Hướng dẫn sơ qua cách điều khiển Phi Linh Chu cho đám người Bạch Dạ, Dương Thiên trở vào bên trong thuyền, cùng chúng mỹ nữ đàm đạo về nhân sinh. Đáng tiếc các nàng tâm trạng không tốt, chỉ qua loa đáp lại. Dương Thiên nhàm chán, nhắm mắt tịnh dưỡng.

Tốc độ của Phi Linh Chu không cần phải bàn cãi, dù là do vài tên Kim Đan kỳ điều khiển, nó vẫn trong một thời gian ngắn đến được Ấn Thế đại lục. Trận pháp do Huyết Đồng tạo ra không chút tác dụng, bị Phi Linh Chu dễ dàng vượt qua. Đám người Bạch Dạ không khỏi thèm thuồng, nhưng nhớ đến chủ nhân của Phi Linh Chu là ai, bọn họ vội đem ý nghĩ vừa mới nhen nhóm này dập tắt. Nói đùa, muốn cướp đồ của Dương Thiên, người chán sống rồi hay sao?

Tập trung điều khiển, Phi Linh Chu rất nhanh hiện ra ngay trước Thí Luyện Cốc. Bạch Dạ giao lại cho Âu Phong điều khiển rồi bay vào bên trong thuyền:

- Dương Thiên, đã đến nơi.

Dương Thiên hai mắt mở ra, nhìn về phía xa:

- Để người tiêu dao lâu như vậy, cũng đã đến lúc kết thúc rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 345: Sát Trận- Hóa Giải

Hàng ngàn tu sĩ bay lượn giữa không trung, những đệ tử Luyện Khí kỳ thì theo đường bộ, cẩn trọng đi vào bên trong. Bọn hãn không dám tiến nhanh, nơi này là địa bàn của Huyết Thần, chưa kể tới huyễn trận cực lớn kia, ai biết hãn còn bày thêm cạm bẫy khác hay không?

Dương Thiên đứng ở thuyền, hai tay chấp sau lưng, giống như một vị đế vương đang quan sát trận chiến. Vài phút sau, Dương Thiên quay lại nói với chúng nữ:

- Đợi ta một lát.

Mọi người lập tức ngăn cản:

- Dương Thiên, người muốn làm gì?

Dương Thiên cười nói:

- Yên tâm đi, Huyết Thần là của Vận nhi, ta sẽ không tranh giành với nàng. Trước tiên phải cứu thoát Liễu Mị trước đã.

Nói xong, thân hình Dương Thiên liền biến mất, mọi người nhìn nhau lắc đầu. Một khi hãn đã quyết, có nói nhiều cũng vô dụng. Quan trọng hơn là, các nàng tin tưởng hãn. Dương Thiên bình thường hay đùa giỡn, nhưng một khi hãn đã nghiêm túc, không có chuyện gì có thể làm khó được hãn.

Dương Thiên một đường tiến vào Thí Luyện Cốc, nhanh chóng bỏ qua cạm bẫy Huyết Thần và Ma môn bố trí.

Ngay trên đỉnh núi cao nhất, Huyết Thần hai chân xếp bằng, đôi mắt đang nhắm chặt liền mở ra, hai đạo huyết quang lóe lên rồi biến mất. Dương Thiên ngự không đứng ở đằng xe, nhàn nhạt nói:

- Đây là thứ mà người chuẩn bị riêng cho ta?

Trước mặt Huyết Thần lúc này là một trận pháp rất lớn được bao phủ bởi máu tươi. Thần thức không thể xuyên thấu được vào bên trong, nhưng Dương Thiên vẫn cảm nhận được khí tức của Liễu Mị. Nàng vẫn hoàn toàn khỏe mạnh, chỉ là một thân tu vị bị phong bế, nhốt vào trong trận pháp.

Huyết Thần thấy thái độ không coi ai ra gì của Dương Thiên, hừ lạnh nói:

- Dương Thiên, ta biết người rất lợi hại. Nhưng làm người ai cũng có điểm yếu. Người chính là quá đa tình. Ta tin rằng, dù biết trước mặt là nguy hiểm người cũng sẽ bất chấp mà lao vào cứu nàng.

Dương Thiên cười to:

- Câu nói: “Không có ai hiểu ta bằng kẻ thù của ta” quả không sai. Huyết Thần, người rất hiểu ta a.

- Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Ta ở thế giới này một thời gian, cũng học được vài câu khá hay.

Dương Thiên tán thành:

- Đúng vậy. Nhưng kế hoạch của người vẫn có chỗ chưa được hoàn chỉnh.

Tròng mắt Huyết Thần co rút lại:

- Nói dối.

Dương Thiên phát tay:

- Có phải hay không sẽ biết ngay thôi.

Dứt lời, thân hình của hắn liền phóng vào bên trong trận pháp. Lời nói của Dương Thiên khiến Huyết Thần có hơi lo lắng. Là một kẻ từng trải qua nhiều trận chiến, hắn rất nhanh lấy lại tinh thần. Dương Thiên vừa biến mất, Huyết Anh Sát Trận lập tức khởi động. Máu huyết bên trong trận pháp sôi lên, bốc thành những làn khói màu đỏ bay lên. Huyết Thần cũng theo đó tiến nhập vào bên trong.

Liễu Mị hai mắt nhắm nghiền, bị Huyết Thần đặt ngay trung tâm trận pháp. Mặt nạ đã bị tháo xuống, lộ rõ khuôn mặt chia làm 2 nửa đen trắng. Huyết Thần không hấp thu ma khí bên trong cơ thể nàng. Vì một khi ma khí bị hút hết, Liễu Mị cũng sẽ mất mạng. Hắn muốn dùng Liễu Mị làm mồi câu dẫn dụ Dương Thiên, đương nhiên phải bảo toàn mạng sống cho nàng. Hơn nữa, Huyết Thần chủ tu là Huyết Lực, ma khí chỉ giúp hắn bồi bổ cơ thể, tăng cường chút ít sức mạnh mà thôi.

Dương Thiên xâm nhập vào bên trong, không chút ngăn trở tìm được đến chỗ của Liễu Mị. Hắn một tay đỡ lấy nàng, kiểm tra kỹ càng, xác định không có thương tổn nào mới ngẩn đầu nhìn lên.

- Huyết Anh Sát Trận, thứ này tại Tu Chân Giới danh tiếng rất lớn a.

Hạ cấp vị diện gọi chung là Tu Chân Giới, trung cấp vị diện gọi chung là Linh Giới (tên của trung cấp vị diện lớn nhất), cao cấp vị diện gọi là Tiên Giới.

Tại Tu Chân Giới, Phần Thần kỳ đại đa số đều đã phi thăng, Nguyên Anh kỳ chính là đỉnh cao của nơi này. Huyết Anh Sát Trận, trận pháp được truyền thừa từ thời thượng cổ, có năng lực tiêu diệt bất kỳ tu sĩ Nguyên Anh nào. Chỉ cần là Nguyên Anh, mặc kệ người mạnh yếu thế nào, chỉ có một con đường chết.

Dương Thiên khi còn là một tiểu tu sĩ cũng đã được nghe qua về trận pháp này, nhưng đây là lần đầu yVJd01z tiên hấn được tận mắt nhìn thấy nó. Đánh giá sơ bộ chỉ có 2 từ: “Quá yếu”.

Cảm thấy trận pháp này quá mức nhàm chán, Dương Thiên đang định phá hủy nó thì Huyết Thần hiện ra, lạnh lùng nói:

- Dương Thiên, ngày này năm sao là ngày giỗ của ngươi.

Dương Thiên trợn mắt rồi cười to:

- Người học được câu này từ những bộ phim võ hiệp sao?

- Đừng nhiều lời nữa, chịu chết đi.

Theo tiếng quát của Huyết Thần, từng sợi huyết khí ngưng tụ lại, hóa thành những cái xiềng xích màu đỏ trời buộc Dương Thiên. Xiềng xích chưa kịp chạm vào người hấn, một ngọn lửa màu vàng rực rỡ đột nhiên hiện ra, đem chúng đốt thành hư vô.

Huyết Thần miệng há to, lắp bắp:

- Đây, đây là...

Dương Thiên thản nhiên:

- Chút tiểu thủ đoạn mà thôi. Còn trò gì hay thì mau lấy ra, ta còn phải về nhà ăn tối.

- Người, đáng chết.

Dưới sự trần trụi khiêu khích của Dương Thiên, Huyết Thần triệt để phần nộ. Bất quá hấn vẫn không vội vả công kích, chiêu vừa rồi tuy chỉ nhằm mục đích thăm dò, nhưng Dương Thiên hóa giải hơi hột như vậy cũng đủ khiến Huyết Thần sợ hãi.

Dương Thiên thấy tên kia gào thét mà vẫn chưa lao vào, hắn đưa tay che miệng ngáp:

- Có đánh hay không thì mau nói đi, ta không có thời gian rảnh để chơi với người. Còn nếu muốn đợi huyết khí này làm ta suy yếu, ta có thể cho người biết, không có tác dụng gì đâu.

Huyết Thần đang định phản bác thì khựng lại, hắn nghe được những âm thanh nhỏ nhoi phát ra chung quanh Dương Thiên. Huyết khí đang liên tục bị thiêu đốt với một tốc độ chóng mặt. Bề ngoài của Huyết Anh Sát Trận cũng đã nhạt đi nhiều. Cứ tiếp tục như vậy, chỉ vài phút nữa, Huyết Anh Sát Trận sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Đây là Dương Thiên muốn đùa giỡn với Huyết Thần một chút, bằng không, đến cơ hội ra tay hắn cũng không có.

Huyết Âm Sát Trận thuộc tính âm, hỏa linh lực của Dương Thiên chính là một trong những khắc tinh lớn nhất của nó. Nhưng với tư cách là đại trận có năng lực tiêu diệt tất cả tu sĩ từ Phân Thần kỳ trở xuống, Huyết Anh Sát Trận nào có đơn giản như vậy.

Từ trong tay áo Huyết Thần, một cái Nguyên Anh màu đỏ bay ra. Huyết Anh hai mắt nhắm chặt, gương mặt thống khổ, nhìn kĩ hình dạng chính là Từ Thanh, Nguyên Anh đại tu sĩ của Thiên Sơn Thánh Phong.

Huyết Anh bay ra, đứng trên đỉnh đầu Dương Thiên, Huyết Thần quát to:

- Huyết Vân Sát Trận, Khởi.

Huyết khí cuộn cuộn từ bốn phương tám hướng đổ về, dung nhập vào bên trong Huyết Anh. Chỉ trong chớp mắt, trận pháp bao quanh ba người đã bị Huyết Anh hấp thu toàn bộ. Trên người nó huyết quang đại phóng, cả Thí Luyện Cốc bị bao phủ bởi một màu đỏ, khiến cho mọi người ở bên trong có cảm giác máu của mình đang sôi trào.

- Huyết Anh Sát Trận, Diệt.

Một cột sáng màu máu từ Huyết Anh phóng ra, Dương Thiên cùng Liễu Mị lập tức bị vây vào bên trong. Cảm giác được cột sáng này có tác dụng trói buộc, ăn mòn linh hồn, Dương Thiên liền lấy ra một cái vòng tay, đặt vào người Liễu Mị.

Đảm bảo an toàn cho nàng xong, Dương Thiên còn chưa có động tác gì khác thì Huyết Anh đã từ trên không lao xuống, tốc độ nhanh đến mức gần như là Thuấn Di. Khi nó sắp chạm vào đầu Dương Thiên, một tiếng “Bụp” lớn vang lên. Huyết Anh trực tiếp bị nát thành một bãi máu.

Dương Thiên lấy ra một cái khăn lau vết máu trên tay, gật gù:

- Thì ra là vậy. Huyết Anh Sát Trận nguy hiểm không phải ở chỗ lực công kích cường đại, mà là Huyết Anh do nó sinh ra có năng lực xâm nhập vào bên trong, phá hoại Nguyên Anh cùng linh hồn của tu sĩ. Ừm, không tệ, có giá trị để tham khảo.

Huyết Anh bị phá hủy, cột sáng rung lắc dữ dội rồi vỡ tung thành những mảnh vụn. Huyết Thần đang xếp bằng ngồi đợi liên trường to mắt, chờ xem kết quả. Hắn không biết được những chuyện xảy ra ở bên trong cột sáng. Tuy rằng tin tưởng Huyết Anh Sát Trận, nhưng Dương Thiên quá mức lợi hại, hắn vẫn có chút đứng ngồi không yên.

Huyết quang biến mất, toàn bộ Thí Luyện Cốc trở lại bình thường, những tu sĩ kia vội ngồi xuống, ổn định lại máu huyết trong cơ thể.

Nhìn thấy hai bóng người hiện ra từ bên cột sáng vừa tan vỡ, Huyết Thần kinh hãi gần chết, thất thanh kêu lên:

- Không thể nào!

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 346: Huyết Thần Bỏ Trốn

Dương Thiên hai tay bế Liễu Mị, liếc nhìn Huyết Thần:

- Ta đã từng nói, kế hoạch của người có chỗ sơ hở, có biết là sơ hở ở chỗ nào hay không?

Huyết Thần theo quán tính hỏi lại:

- Là chỗ nào?

Dương Thiên xòe bàn tay ra, một ngọn lửa màu vàng rực rỡ đang nhảy múa bên trong tay hắn:

- Đó là, người chưa bao giờ đánh giá đúng sức mạnh của ta. Huyết Anh Sát Trận quả thực không tệ, nhưng người dựa vào đâu mà cho rằng ta chỉ là Nguyên Anh kỳ. Trận chiến này, người đã thất bại trước khi nó bắt đầu.

Huyết Thần hoảng hốt, lùi về phía sau vài bước, giọng nói run rẩy:

- Không thể nào, cho dù người là tồn tại từ hơn một ngàn năm trước thì cũng không có khả năng đạt đến Phân Thần kỳ. Bản tôn đã khẳng định với ta, pháp tắc của thế giới này không hoàn chỉnh, vô pháp đột phá cảnh giới cao hơn.

Dương Thiên nhìn Huyết Thần như một tên ngốc:

- Ai nói với người là ta theo mảnh vỡ của Tu Chân Giới đến đây?

Tròng mắt Huyết Thần co rụt lại, hăn dường như nghĩ ra điều gì đó, thất thanh la lên:

- Lẽ nào ngươi là Xuyên Không Giả?

- Xuyên Không Giả? Ừm, dùng danh từ này cũng không sai. Nói cho đúng hơn, ngàn năm trước ta là người trái đất, tìm đến Tu Chân Giới tu luyện, sau đó trở về đây. Ày, ta còn chưa nói xong...

Dương Thiên còn đang nói dở câu, Huyết Thần đã không còn bóng dáng nữa. Đây là loại trò đùa gì? Xuyên Không Giả, kém cỏi nhất cũng phải đạt đến Đại Thừa kỳ mới có năng lực du hành bên ngoài hư không. Nếu những gì Dương Thiên nói là sự thật, một cái hắt hơi của tên kia cũng có thể đánh cho hăn thần hồn câu diệt.

Huyết Thần không còn tâm trí nghĩ đến chuyện gì nữa, trong đầu hăn chỉ còn lại 1 chữ “chạy”. Phải chạy thật nhanh, chạy khỏi trái đất này mới có hi vọng sống sót. Sau khi chiếm được Thiên Sơn Thánh Phong, hăn đã phát hiện ra một trận pháp truyền tống một chiều đến Tu Chân Giới. Chỉ cần sử dụng trận pháp này, sau đó phá hủy một đầu, Dương Thiên sẽ không có cách nào tìm được hăn. Huyết Thần, bá chủ thế giới, hiện tại giống như chó nhà tang, cố gắng bảo toàn mạng sống của mình.

Dương Thiên thấy tên kia bỏ đi khi hăn đang nói thì rất bất mãn. Tên này, học được kha khá câu danh ngôn trên phim ảnh mà một chút phép lịch sự cũng không biết. Cong tay búng nhẹ một cái, ngọn lửa rực rỡ liền tiến nhập hư không, biến mất. Đẳng xa truyền đến tiếng kêu gào thảm thiết. Huyết Thần trên ngực nhiều thêm một cái lỗ, máu tươi bên trong bị hỏa diễm thiêu đốt, không ngừng bốc hơi. Hăn dùng tất cả sức mạnh áp chế hỏa diễm, tốc độ phi hành giảm đi rất nhiều.

Đánh Huyết Thần trọng thương, Dương Thiên cũng không tiếp tục ở lại nữa mà mang Liễu Mị trở về. Huyết Thần là của Vương Vận, có điều tu vị

của nàng cũng chỉ vừa mới đột phá Nguyên Anh kỳ, cho dù là thể chất đặc thù cũng khó có thể đánh bại Nguyên Anh hậu kỳ như Huyết Thần. Nhưng nếu tên kia bị trọng thương gần chết FxtZgiz thì khác. Dương Thiên không cho rằng mình vi phạm lời hứa, chỉ là tận dụng chút kẻ hở trong đó mà thôi.

Trở lại Phi Linh Chu, chúng nữ vừa thấy Dương Thiên lập tức vây quanh. Hắc mỉm cười:

- Yên tâm đi, ta đã nói không có chuyện gì tức là không có chuyện gì. Các người không tin tưởng ta sao?

Chúng nữ đồng loạt lắc đầu. Trong những chuyện thế này, Dương Thiên chưa bao giờ làm cho các nàng thất vọng.

- Được rồi, có gì để sau hắc nói. Chữa trị cho Liễu Mị quan trọng hơn.

Tô Nguyệt Nhi vội hỏi:

- Nàng bị thương có nghiêm trọng hay không?

Hai người trước giờ là kẻ địch, nhưng tình huống bây giờ không giống. Sớm muộn đều là nữ nhân của Dương Thiên, ân oán trước kia cũng nên hóa giải. Liễu Mị cùng Tô Nguyệt Nhi xem như quen biết đã lâu, nếu bỏ qua mối thù của môn phái, hai người có thể trở thành bạn tốt.

Dương Thiên thấy Tô Nguyệt Nhi lo lắng cho Liễu Mị, vui vẻ trả lời:

- Huyết Thần dùng nàng để bố trí cạm bẫy hại ta, tất nhiên sẽ không để nàng chịu thương tổn. Ta muốn giải trừ ma khi tích lũy trong cơ thể nàng nhiều năm nay mà thôi. Các người chờ một chút là được.

Dặn dò chúng nữ vài câu, Dương Thiên liền đi vào sâu bên trong Phi Linh Chu, dựng lên vài đạo cấm chế phòng ngự cùng cách âm. Gỡ bỏ vài đạo cấm chế Huyết Thần để lại trên người Liễu Mị, nàng liền từ trong cơn

mê tỉnh lại. Nhìn thấy người đang ngồi bên cạnh mình là Dương Thiên, Liễu Mị theo bản năng lùi ra xa:

- Dương Thiên, người muốn làm gì?

Phản ứng của nàng khiến Dương Thiên hơi khó chịu:

- Lâu ngày không gặp, đáng lẽ người phải lao đến ôm lấy ta, thân mật chào hỏi mới đúng.

Liễu Mị tức giận mắng:

- Xàm ngôn. Ta và người chỉ có quan hệ giao dịch, hơn nữa đã kết thúc từ lâu.

- Nữ nhân a, đều là những kẻ không chịu trách nhiệm.

Liễu Mị há hốc mồm, tên Dương Thiên này đang làm nhảm gì vậy. Thấy trò đùa của mình có hơi quá, Dương Thiên nhanh chóng lấy lại vẻ mặt nghiêm túc:

- Ta vừa cứu người từ tay tên Huyết Thần kia. Hiện tại muốn giải trừ ma khí trên người của người, không phải có ý đồ xấu.

Liễu Mị không tin:

- Huyết Thần? Ta và hắn thì có liên quan gì đến nhau? Ta đã sớm quy ẩn, rời khỏi Ma môn. Còn có, ta chủ tu chính là ma khí, người muốn giải trừ, chẳng lẽ muốn phế đi tu vị của ta?

Nhìn vẻ mặt không giống như đang nói dối của Liễu Mị, Dương Thiên có chút bất đắc dĩ. Tại sao hắn có cảm giác nàng vừa mới từ một thế giới khác đến đây, cái gì cũng không biết.

Cái này cũng không trách được Liễu Mị, nàng trốn khỏi Ma môn, tìm một nơi xa lánh thế tục để tu luyện Âm Ma Chú mà không biết rằng mình đã sớm bị người của Ma môn theo dõi. Khi Huyết Thần tìm đến nơi, chênh lệch quá lớn, Liễu Mị còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã bị hấn làm cho bất tỉnh, bày ra trên người nàng vài đạo cấm chế. Từ đó đến nay, Liễu Mị vẫn luôn ở trong trạng thái hôn mê, không biết chuyện gì đang diễn ra quanh mình.

Nghe Dương Thiên kể lại mọi chuyện, Liễu Mị hai mắt hơi đỏ lên, giọng nói vẫn lạnh lùng:

- Người nói Liễu Hạc đã bị Huyết Thần giết chết?

Dương Thiên gật đầu:

- Đúng vậy, ta đã tận mắt chứng kiến. Nghe nói hấn có ý đồ với Huyết Thần, bị tên kia phát hiện, cho nên...

Nước mắt chảy xuống, Liễu Mị cười to, có chút điên cuồng:

- Ha ha, chết tốt lắm, không cần phải làm bẩn tay của ta.

Dương Thiên nhú mày, tiếng cười của Liễu Mị không hề có sự vui mừng. Bên trong ẩn chứa chút mất mát, bi thương, càng nhiều hơn là sự trống rỗng.

Mặc kệ Liễu Hạc đối xử với Liễu Mị như thế nào, hấn vẫn là cha của nàng, từ nhỏ đã nuôi nàng khôn lớn. Liễu Mị vừa hận hấn, muốn giết chết hấn, lại vừa muốn tìm một nơi trốn tránh, sau này không gặp lại hấn nữa. Hiện tại nghe tin Liễu Hạc bị người khác giết hại, rất nhiều cảm xúc nổi lên trong lòng, nàng cũng không hiểu được mình bị làm sao.

Liễu Hạc chết, người thân duy nhất trên thế giới của Liễu Mị chết đi. Mục tiêu trả thù của nàng cũng theo đó biến mất, nàng rốt cuộc phải làm

gì?

Dương Thiên tiến lên, ôm lấy Liễu Mị vào lòng. Bị người khác bất ngờ ôm chặt, Liễu Mị vội dùng sức thoát ra nhưng không được. Dương Thiên trầm giọng nói:

- Mị nhi, đừng buồn. Người còn có ta ở bên.

Liễu Mị phủ nhận:

- Người đang nói nhảm gì vậy. Ta đang rất vui vẻ. Kẻ thù của ta chết đi, cuối cùng ta cũng có được cuộc sống theo ý của mình.

- Vậy tại sao người lại khóc, tại sao trong tiếng cười của người không có chút vui vẻ nào?

- Ai nói...

- Mị nhi, đừng từ lừa mình dối người nữa. Có ta ở đây làm chỗ dựa, người có thể thỏa thích khóc một lần, đừng che dấu cảm xúc của mình.

Liễu Mị khựng lại, nàng định nói thêm gì nữa nhưng mãi không nói nên lời. Từng tiếng nức nở dần trở thành tiếng khóc to, bị cấm chế ngăn cản không cho phát ra bên ngoài.

Một hồi lâu sau, Liễu Mị dừng khóc, ngơ ngác hỏi:

- Kẻ thù duy nhất, người thân duy nhất của ta đã chết, giờ ta phải làm gì?

- Người còn có ta. Đi theo ta, ta nhất định sẽ làm người hạnh phúc.

Liễu Mị đưa tay lên vuốt nửa bên mặt bị ma khí xâm chiếm:

- Ta rất xấu, người không sợ sao?

Dương Thiên nghiêm nghị gật đầu:

- Xấu xí thì có sao, ta thích người là được.

- Một ít ma khí mà thôi. Nếu người muốn, ta sẽ lập tức thay người giải trừ nó, khiến cho người trở thành một nữ nhân xinh đẹp.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 347: Tịnh Hóa Ma Khí

Nghe nói khuôn mặt mình có thể trở lại như bình thường, Liễu Mị vội nắm chặt lấy tay Dương Thiên, hỏi dồn:

- Dương Thiên, những gì người nói đều là thật sao? Không lừa ta chứ?

- Đều là thật.

Liễu Mị chưa kịp vui mừng thì chợt nhớ ra một chuyện quan trọng khác:

- Nhưng ta chủ tu ma khí, nếu người đem nó loại bỏ, tu vị của ta...

Dương Thiên bật cười:

- Yên tâm đi. Nửa người của người bị ma khí xâm chiếm, biến thành màu đen là do một kẻ nào đó đã cấy ma chủng vào bên trong từ khi người còn rất nhỏ. Theo sự trưởng thành của người, ma chủng hấp thu lượng ma khí ngày càng lớn, bám rễ càng sâu hơn. Dù vậy, nó cùng ma khí mà người tu luyện ra hoàn toàn không liên quan gì với nhau. Đúng rồi, ta có thể đem nó phong ấn lại một chỗ, người đem nó từ từ luyện hóa, tu vị sẽ được tăng lên một đoạn lớn.

Liễu Mị hai mắt sáng lên, vui mừng nói:

- Thật sao? Vậy mau làm đi.

Liễu Mị bị khối ma khí này dày vò đã nhiều năm, không nói đến nhan sắc của nàng, mỗi khi ma khí bạo phát, nàng đều phải chịu nỗi đau khổ rất

lớn. Dương Thiên nói có thể đem nó phong ấn, giúp nàng gia tăng tu vị, Liễu Mị có chút không đợi nổi.

Nhìn thấy sự gấp gáp của nàng, Dương Thiên gật đầu:

- Được, ta sẽ làm ngay. Trước tiên, người cởi bỏ y phục, sau đó nhắm mắt lại.

- Cái gì?

Dương Thiên đã đoán trước được phản ứng của Liễu Mị, hần chậm rãi giải thích:

- Ma chủng đã cắm rễ vào cơ thể người quá sâu, ta cần trực tiếp chạm vào để cảm nhận vị trí chính xác mới đem nó phong ấn hoàn mỹ được.

Gò má bên kia của Liễu Mị hơi đỏ lên, rụt rè nói:

- Không cởi có được hay không?

Dương Thiên dứt khoát:

- Không được, nếu ma chủng còn sót lại sẽ khiến việc tu luyện sau này của người gặp nhiều trở ngại.

Liễu Mị cắn răng, đưa ra quyết định. Nàng nhìn thẳng vào mắt Dương Thiên:

- Dương Thiên, sau này người nhất định không được bỏ rơi ra, không được...

Dương Thiên khẳng định:

- Ta hứa.

Liễu Mị hít sâu một hơi rồi thở ra:

- Bắt đầu đi.

- Tốt.

Dương Thiên nói dối, với tu vị Chân Tiên của hần, có cớ đồ hay không như nhau mà thôi. Nhưng Liễu Mị sớm muộn cũng là nữ nhân của hần, thời gian của Dương Thiên còn lại không nhiều, chỉ bằng dùng cách thức vô sỉ nhất chinh phục nàng. Nam nhân không xấu, nữ nhân không yêu, Dương Thiên không hề cảm thấy mình làm sai ở điểm nào.

Một hồi hương diễm diễn ra bên trong cấm chế, bên ngoài lại khác hẳn. Toàn bộ Thí Luyện Cốc trở thành chiến trường, vô số những đạo pháp thuật rực rỡ muôn màu được thi triển, sáng chói của một vùng trời. Những tu sĩ của tiểu thế lực bị Huyết Thần không chế, buộc lòng phải vì hần liều mạng. Chênh lệch nhân số, cộng thêm trận pháp, cấm chế bầy rập Huyết Thần bố trí, phe tứ đại thế lực gần như cầm chắc thất bại.

Lý thuyết là vậy, thực tế hoàn toàn ngược lại. Tứ đại thế lực cùng đồng minh không ngừng đẩy lui Ma môn, phá đi trận pháp cùng cấm chế. Ma môn liên tục bại lui, bị dồn về một góc của Thí Luyện Cốc, đau khổ chống trả. Nguyên nhân của mọi việc, chính là vì phe tứ đại thế lực đã có thêm một người đã tham chiến, Vương Vận.

Thân là Nguyên Anh kỳ tu sĩ, sở hữu thể chất đặc thù. Mỗi lần Vương Vận ra tay đều đánh cho Ma môn tan tác, cấm đầu bỏ chạy. Mọi trận pháp, cấm chế Huyết Thần để lại chỉ có uy hiếp với tu sĩ từ Kim Đan kỳ trở xuống, bị nàng dễ dàng hóa giải. Một tên Nguyên Anh kỳ lại có thể chèn ép hàng vạn tu sĩ đến mức này, chênh lệch thực sự quá lớn. Không khó hiểu vì sao tứ đại thế lực hùng mạnh như vậy, lại có sự trợ giúp của vũ khí nóng mà vẫn phải sợ hãi Huyết Thần.

Ma môn đau khổ chống đỡ, bọn hần còn chưa triệt để thất bại chỉ có một lý do, Vương Vận quá nhân từ. Vương Vận bản tính lương thiện, trừ Huyết

Thần ra, nàng không muốn ra tay với những kẻ khác. Vương Vận một lòng tu luyện, kinh nghiệm còn ít, còn chưa hiểu về Tu Chân Giới tàn khốc này.

Khi Ma môn không còn nơi để chạy, Bạch Dạ cùng thủ lĩnh các thế lực khác vây quanh Vương Vận, cung kính hỏi:

- Chúng ta nên xử lý bọn hắc như thế nào?

Wong Vn do dự:

- Ta cũng không rõ, các người có ý kiến gì?

Gương mặt QITguXf Bạch Dạ hiện lên sát ý mãnh liệt:

- Giết.

Những người chung quanh đều gật đầu tán thành, bọn hắc đối với Ma môn căm thù đến tận xương tủy. Vương Vận vội lắc đầu:

- Không, nhiều mạng người như vậy, sao có thể nói giết là giết.

Bạch Dạ thở dài:

- Người tu vị tuy cao nhưng còn chưa tiếp xúc người với Tu Chân Giới, chưa hiểu về những góc tối của nó. Những tên trưởng lão Ma môn kia, ai mà chưa từng giết cả ngàn người. Nếu để bọn hắc tiếp tục sống, số lượng người phải chết còn vượt xa bây giờ. Giết vài vạn người để cứu hàng triệu, hàng tỉ người, ta cho rằng đáng giá.

Wong Vn không tìm được lời phản bác, chính nàng cũng thấy những gì Bạch Dạ nói rất có lý. Nhưng là, nàng thực sự không nỡ. Đám người Bạch Dạ cũng không tiếp tục nhiều lời mà yên lặng để Vương Vận quyết định. Không có nàng áp trận, bọn hắc không phải là đối thủ của Ma môn. Hơn 10 phút sau, đang lúc mọi người sắp chờ không nổi muốn lên tiếng, từ đằng xa truyền đến âm thanh:

- Kết thúc rồi sao?

Theo âm thanh truyền đến, Dương Thiên như một bóng ma, quỷ dị hiện lên bên cạnh Vương Vận. Thấy Dương Thiên, mọi người đều lùi lại, tràn đầy kính ý. Bọn hắn biết rõ hơn bất kỳ ai, chiến thắng hôm nay chủ yếu là nhờ có Dương Thiên. Huyết Thần không hiện thân, chín phần là đã bị hắn tiêu diệt, nếu không thì cũng đã trọng thương bỏ trốn.

Chào hỏi xã giao với đám người Bạch Dạ xong, Dương Thiên quay sang Vương Vận, cười nói:

- Ta biết người sẽ lo liệu tốt chuyện ở đây.

Wong Vận hỏi lại:

- Chuyện bên kia người đã giải quyết xong?

- Chút chuyện vặt mà thôi, sao có thể làm khó được ta.

- Vậy nữ nhân tên Liễu Mị kia...

- Ta đã cứu được nàng, hiện nàng đang làm quen với khối ma khí bị phong ấn trong cơ thể.

Wong Vận thở ra một hơi, nhìn về phía những tu sĩ Ma môn đằng xa:

- Người nói, ta phải xử lý bọn hắn như thế nào?

Dương Thiên tỏ vẻ chẳng bận tâm:

- Người muốn thế nào thì cứ làm thế ấy. Kẻ thắng có quyền quyết định số phận của kẻ bại.

- Nhưng ta không muốn giết chết bọn hắn, còn nếu để bọn hắn sống sót, chỉ sợ nhiều người sẽ gặp nguy hiểm.

Dương Thiên gật gù:

- Thì ra là chuyện này, ta có cách giải quyết tốt hơn.

Đám người Bạch Dạ nghe vậy vội hỏi:

- Dương Thiên, người định làm gì?

Dương Thiên bình thản đáp:

- Cứ nhìn rồi sẽ biết.

Hắn đưa tay về phía đằng xa, từ trên bầu trời, một tia sáng màu hồng chiếu xuống. Tia sáng dần to ra, bao phủ tất cả những tu sĩ còn đang chiến đấu dưới kia. Dương Thiên khẽ hô:

- Tịnh Hóa.

Ánh sáng màu hồng tăng mạnh, tu sĩ thuộc phe tứ đại thế lực cảm thấy cơ thể nhẹ đi, cảm giác rất thư thái. Ma môn thì ngược lại, bọn hắn cảm giác cơ thể thống khổ, giống như sinh lực đang bị rút đi. Từng sợi ma khí từ cơ thể tràn ra, bị ánh sáng màu hồng tịnh hóa. Tiếng kêu gào đau đớn kéo dài một hồi lâu, tu sĩ Ma môn từng người từng người một rơi xuống đất, vô lực nằm yên một chỗ.

Vương Vận lo lắng hỏi:

- Dương Thiên, bọn hắn không sao chứ?

Dương Thiên lắc đầu:

- Ta dùng Tịnh Lực hóa giải ma khí, tu vị của những tên kia cũng theo đó mà biến mất, không thể làm hại người khác nữa. Những tiểu thế lực bị Ma môn khống chế cũng sẽ đạt được tự do.

Quá trình tịnh hóa ma khí tiếp tục diễn ra trong vài phút, đến khi ma khí hoàn toàn biến mất, Dương Thiên mới thu tay lại, ánh sáng màu hồng cũng theo đó biến mất. Hắn quay lại nhìn thủ lĩnh của tứ đại thế lực:

- Những chuyện còn lại giao cho các người.

Bạch Dạ vỗ ngực:

- Ta sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện.

Có Bạch Dạ đảm bảo, Dương Thiên cũng không nhiều lời, hắn quay sang Vương Vận:

- Ân oán giữa người và Huyết Thần cũng nên chấm dứt rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 348: Lĩnh Vực

Dương Thiên không cần nói nhiều, Vương Vận dễ dàng hiểu được ý của hắn, nhẹ nhàng gật đầu một cái. Dương Thiên nắm lấy tay Vương Vận, biến mất trong sự ngỡ ngàng của đám thủ lĩnh tứ đại thế lực. Bạch Dạ đưa tay lên lau mồ hôi trên trán:

- Tốc độ thật kinh khủng.

...

Huyết Thần lúc này đã đến được Thiên Sơn Thánh Phong. Vừa trông thấy hắn, vài tên tu sĩ Ma môn canh gác nơi đây vội tiến lên chào:

- Huyết Thần đại nhân.

Huyết Thần không có thời gian cùng bọn hắn nhiều lời, dùng tốc độ nhanh nhất tìm đến vị trí Truyền Tống Trận.

Truyền Tống Trận là một trong những bí mật lớn nhất của Thiên Sơn Thánh Phong, được bọn hắn cất dấu trong ngọn núi nằm ngay phía sau chính điện. Khi phát hiện ra nơi này, Huyết Thần lập tức giết hết những người có mặt. Hắn muốn sau khi cuộc chiến chấm dứt, sẽ thông qua trận pháp này đi đến Tu Chân Giới. Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ cũng sẽ có lúc già chết, chỉ có không ngừng nâng cao tu vị, mưu cầu trường sinh mới là chính đạo. Trái đất pháp tắc thiếu thốn, Huyết Thần không muốn ở lại nơi này quá lâu.

Phá giải vài đạo cấm chế che mắt, Huyết Thần đã đứng ngay trước một bệ đá to, quanh nó là năm trụ đá rất lớn. Trên mỗi trụ đá có đặt một chiếc hộp nhỏ, bên trong đều là cực phẩm linh thạch. Đây là những thứ Huyết Đồng bỏ lại sau khi rời đi, Thiên Sơn Thánh Phong dùng một lượng lớn tài nguyên âm thầm chuyển dời trận pháp này về đây. Tuy nhiên, năng lượng ẩn chứa bên trong cực phẩm linh thạch này chỉ còn sử dụng được một lần nữa. Thiên Sơn Thánh Phong luôn nhẫn nại, chờ đợi một thiên tài tuyệt thế xuất hiện. Hiện tại lại trở thành công cụ bỏ trốn cho Huyết Thần.

Huyết Thần đang muốn đem linh thạch bỏ vào trận pháp thì đằng sau vang lên giọng nói châm chọc:

- Muốn bỏ trốn? Nào có dễ dàng như vậy.

Theo giọng nói vang lên, Huyết Thần cảm thấy thân thể bị cự lực đè nặng khiến hần khó lòng đứng vững, cả người phải dựa vào cột đá. Cộng thêm thương thế nghiêm trọng, hỏa diễm vẫn đang thiêu đốt trong lồng ngực, Huyết Thần không ngừng thở dốc, gian nan nhìn lên, tức giận mắng to:

- Dương Thiên, lại là ngươi. Nếu không có sự xuất hiện của ngươi, kế hoạch của bọn ta cũng sẽ không thất bại.

Dương Thiên thản nhiên đáp:

- Bây giờ ngươi nói những lời này thì có tác dụng gì.

- Đúng vậy, không có tác dụng gì. Ra tay đi.

Biết chắc không có cơ hội đào thoát, Huyết Thần cũng buông tha chống cự. Dương Thiên là Xuyên Không Giả, khoảng cách giữa hai người như trời với đất, phản kháng cũng vô dụng.

Dương Thiên chưa từng coi Huyết Thần là đối thủ, vậy nên hắn cũng không có cảm giác vui mừng khi chiến thắng, chỉ nhàn nhạt nói:

- Người sẽ giết người không phải là ta.

Huyết Thần giật mình, lúc này hắn mới chú ý đến Vương Vận đang đứng bên cạnh Dương Thiên:

- Là nàng?

Dương Thiên thản nhiên:

- Chỉ cần người thắng được nàng, ta sẽ để cho người đi.

Con kiến còn có mong muốn được sống, Huyết Thần cũng không ngoại lệ:

- Thật sự?

Dương Thiên đáp:

- Ta cần gì phải lừa một kẻ như người. Bất quá, ta không nghĩ người có thể thắng được nàng.

Dương Thiên nói xong, cũng không đợi Huyết Thần trả lời mà quay sang Vương Vận:

- Giao lại cho người.

Wong Vận gật đầu:

- Ta nhất định bắt hắn phải trả giá về những hành động đã gây ra.

Wong Vận đã tự tin như vậy, Dương Thiên cũng yên tâm, hắn lấy ra một cái vương tọa lộng lẫy đặt ở đằng xa, ngồi lên đó, yên lặng quan sát trận đấu.

Áp lực biến mất, Huyết Thần đứng thẳng người, hai mắt đăm đăm nhìn Vương Vận:

- Nguyên Anh sơ kỳ, hơn nữa vừa mới kết anh chưa được bao lâu. Người nghĩ rằng mình có thể thắng được ta.

- Nhiều lời vô ích, ta nhất định sẽ giết người, trả thù cho những người đã bị người hại chết.

Theo sau lời nói, Vương Vận hai tay bắt quyết, phát động công kích, nhiệt độ quanh nàng nhanh chóng hạ xuống. Huyết Thần giết người vô số, hẳn không biết Vương Vận muốn nói đến người nào. Huyết Thần đang muốn tiên phát chế nhân, tấn công Vương Vận trước để giành quyền chủ động thì ngọn lửa trong ngực lại thiêu đốt khiến hắn bị khựng lại một nhịp. Huyết Thần vội dùng linh lực áp chế vết thương, vừa ngấn đầu lên thì công kích đã đến ngay trước mặt.

Từng hạt tuyết tưởng chừng vô hại rơi vào người Huyết Thần, chạm vào chỗ nào liền khiến nơi đó đóng thành một lớp băng mỏng, máu huyết nơi đó cũng ngừng vận chuyển. Huyết Thần chấn kinh, công kích nhìn như nhẹ nhàng này đã vượt qua phạm trù Nguyên Anh sơ kỳ. Tuy hắn bị trọng thương nhưng thực lực chân chính vẫn là Nguyên Anh hậu kỳ, sao có thể dễ dàng bị đóng băng như vậy.

Huyết Thần vận dụng lực lượng để phá băng thì phát hiện, linh lực tại những nơi đó đã bị đông cứng lại, khó lòng vận chuyển được. Hàn Băng Lực của Hàn Băng Chi Thể đương nhiên không thể dùng lẽ thường để giải thích. Đạt đến cảnh giới tối cao, Hàn Băng Thần Thể, hàn khí phát ra có thể đóng băng linh lực, linh hồn, không gian, uy lực không cách nào hình dung được.

Huyết Thần lâm nguy không loạn, hắn cũng là kẻ đã từng trải qua hàng trăm trận chiến, lập tức hô to:

- Nhiên Huyết.

Máu huyết sôi trào, từng mảng băng trên cơ thể Huyết Thần dần bốc hơi, tan chảy thành nước. Huyết Thần trực tiếp thiêu đốt máu huyết, phá giải pháp thuật của Vương Vận, đồng thời phát động công kích. Trên tay Huyết Thần xuất hiện một thanh đại đao. Đại đao dài hơn 3 mét, bên trên là vô số mặt người đang thống khổ, kêu gào đòi thoát ra.

Huyết Thần đưa cao đại đao, chém mạnh về phía Vương Vận. Hàng ngàn oán linh hiện ra, tất cả đều là linh hồn của trẻ sơ sinh đang gào khóc. Vương Vận đang muốn đỡ đòn liền khựng lại, động tác bị đình chỉ trong chốc lát.

Dương Thiên đang ngồi quan chiến vội quát to:

- Vận nhi, đó là huyễn ảnh do ma đao tạo thành, người đừng để nó đánh lừa.

Vương Vận kinh nghiệm đấu pháp còn ít, tâm tính lại thiện lương, dễ dàng bị một chiêu này của Huyết Thần lừa gạt. May mắn có Dương Thiên kịp thời nhắc nhở, nòng nhanh chóng đưa tay kết ấn, một khối băng hình lập phương nhiều mặt hiện ra ngay trước mặt.

- Băng Kính.

Gặp phải Băng Kính ngăn trở, oán linh lập tức hiện hình thành những ác quỷ hình dạng xấu xí, tay cầm quỷ đao, chém mạnh về phía trước. Dưới công kích không ngừng, bề mặt Băng Kính dần xuất hiện từng vết nứt nhỏ kéo dài. Vương Vận nhẹ hô:

- Băng Thử.

Từ bên trong Băng Kính, hàng trăm mũi nhọn băng băng đâm ra, phá hủy những oán linh kia. Băng Kính tan vỡ, Vương Vận lùi về phía sau vài

bước. Giao phong lần đầu, nàng là người chịu thua thiệt. Huyết Thần là Nguyên Anh hậu kỳ, dù bị trọng thương cũng không phải người mà Vương Vận có thể đánh bại, chỉ còn cách vận dụng đại chiêu.

Quyết định trong giây lát, trên tay Vương Vận có thêm hai hạt châu trắng như tuyết. Đây là pháp bảo dùng một lần Dương Thiên chuẩn bị riêng cho nàng, tồn cộng có 3 viên. Lần trước đối mặt với Lôi Thú đã dùng mất một viên, còn lại hai viên dùng để đối phó với Huyết Thần.

Wong Vận vung tay, hai hạt châu bay lên rơi tan vỡ. Huyết Thần cảm thấy nhiệt độ quanh mình hạ xuống với một tốc độ chóng mặt, không hề có dấu hiệu dừng lại. Dù đang trong trạng thái Thiên Huyết, hãn vẫn có chút không chịu nổi.

Huyết Thần dùng toàn lực vung đại đao, từng lớp từng lớp đao khí màu đỏ chém mạnh về phía Vương Vận. Đáng tiếc, tất cả công kích của hãn đều bị một bức tường vô hình ngăn cản, nổ tung giữa không trung.

Một chiêu kỳ dị này khiến Huyết Thần run sợ, hãn quay đầu định thoát khỏi khu vực này liền phát hiện xung quanh mình đã bị cầm cố, không cách nào thoát ra được.

Wong Vận khuôn mặt tái nhợt, sử dụng hai hạt châu cùng một lúc vẫn có hơi quá sức với nàng. Huyết Thần đã như cá nằm trên thớt, Vương Vận cũng không vội tiếp tục công kích, nàng lấy ra một viên đan dược nuốt vào trong bụng. Chờ dược lực phát huy, linh lực được bổ sung một phần, Vương Vận liền ra tay.

Vô số phi tiêu, đao, kiếm bằng băng xuất hiện từ khắp mọi nơi, không có bất kỳ dấu hiệu dao động linh lực nào. Cứ như nó vốn đã nằm sẵn ở đó, chỉ bị che dấu, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công. Công kích từ bốn phương tám hướng đổ xuống, Huyết Thần bị hàn khí làm suy yếu, tốc độ chậm đi

rất nhiều, khó lòng chống đỡ, trên người vết thương chống chất, máu tươi không ngừng đổ ra.

Chặn đứng một đợt công kích, Huyết Thần nhìn về phía Vương Vận gào to:

- Không thể nào, một tiểu tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ như người sao có thể sử dụng được Lĩnh Vực.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 349: Thánh Ấn

- Lĩnh Vực?

Vương Vận hơi ngẩn ra, nàng đối với danh từ này cảm thấy rất xa lạ.

Cũng khó trách vì sao Huyết Thần lại kinh hãi đến mức này. Lĩnh Vực là pháp thuật đặc hữu của tu sĩ từ Đại Thừa kỳ trở lên. Đạt đến cấp độ này, bọn hắn đã nắm giữ được chút ít về Không Gian Pháp Tắc. Phối hợp với linh lực của bản thân, tạo nên khoảng không gian của riêng mình. Bên trong Lĩnh Vực, kẻ thù sẽ bị suy yếu, áp chế, chủ nhân của nó thì được tăng phúc, pháp thuật thi triển với sức mạnh lớn hơn rất nhiều.

Vương Vận sử dụng không phải Lĩnh Vực. Đây là do Dương Thiên dùng một loại pháp thuật đặc biệt, mô phỏng lại Lĩnh Vực rồi phong ấn nó vào bên trong hạt châu. Mục đích rất đơn giản, trợ giúp Vương Vận tiêu diệt Huyết Thần.

Dù chỉ là hàng mô phỏng, uy lực so với đồ thật kém hơn hàng vạn lần. Nhưng để đối phó với một tên Nguyên Anh hậu kỳ đang trọng thương thì vẫn là quá thừa thải. Dương Thiên vì Vương Vận chuẩn bị chu toàn, ngay từ đầu Huyết Thần đã không có bất kỳ cơ hội nào.

Mặc cho Huyết Thần kêu gào thảm thiết, tình thế cũng không xoay chuyển chút nào. Vết thương ngày càng nhiều khiến hắn biến thành một huyết nhân, hơi thở yếu ớt. Vương Vận thấy vậy liền dừng tay, tuy nàng hận Huyết Thần thấu xương, nhưng nàng chưa từng từng giết người bao giờ. Đến giờ phút quyết định thực sự không thể xuống tay được.

Huyết Thần hai mắt bị máu tươi che phủ, nhìn qua Vương Vận rồi lại chuyển đến Dương Thiên đang ngồi đằng xa, thanh âm tuyệt vọng mà phẫn nộ:

- Đã như vậy, chúng ta cùng nhau xuống địa ngục đi.

Theo sau tiếng gào của hắn, không gian xung quanh truyền đến từng đợt chấn động. Cả Thiên Sơn Thánh Phong rộng lớn cũng bị rung lắc dữ dội, từng tòa nhà bị dư chấn làm cho sụp đổ. Những tu sĩ đang trấn thủ Ma môn trông thấy cảnh này liền không nói hai lời quay đầu bỏ chạy. Áp lực cực đại cho bọn hắn cảm giác, chỉ cần chậm một giây, mạng nhỏ này có lẽ sẽ không giữ được.

Dương Thiên đang ngồi trên vương tọa cũng phải đứng dậy, mắt nhìn về khoảng không đang vặn vẹo trên đầu Huyết Thần, một cái thủ ấn màu đỏ máu đang từ trong đó chui ra.

Sau khi thủ ấn hiện thế, không gian lập tức bị nó trấn áp. Những tu sĩ Ma môn chậm chân đều bị thủ ấn áp chế, đứng yên bất động, mặc cho người khác chém giết. Dường như nó nắm giữ quyền sinh sát, quyết định số mệnh của mọi sinh vật bên trong không gian này.

Tất nhiên, vẫn có một vài ngoại lệ, ba người không bị thủ ấn khống chế. Huyết Thần, kẻ triệu hồi thủ ấn. Vương Vận, người có vòng tay của Dương Thiên bảo hộ. Và cuối cùng, Dương Thiên, người đang ngơ ngác nhìn thủ ấn lơ lửng trên cao.

Huyết Thần bị thương quá nặng, thần trí không còn rõ ràng, hắn mơ hồ nhìn thấy vẻ mặt của Dương Thiên, gian nan cất tiếng cười:

- Ha ha, Dương Thiên, rất kinh hãi sao. Cho dù ngươi có là Xuyên Không Giả, dưới sức mạnh của Thánh Ấn cũng chỉ có con đường chết.

Dương Thiên không đáp lại lời của Huyết Thần, toàn bộ tâm trí của hắn đang tập trung vào Thánh Ấn. Gương mặt hắn lạnh lùng, chứa đựng nhiều loại cảm xúc khác nhau, là kinh ngạc, tức giận, phẫn nộ, là bi thương, là hưng phấn hay là sát ý. Không có thể giải thích bằng lời.

Huyết Thần vẫn tưởng Dương Thiên đang bị Thánh Ấn làm cho sợ hãi, đặc ý nói:

- Cùng nhau xuống địa ngục đi.
- Ta, phân thân của Huyết Đồng đại nhân. Nguyên dùng thân thể, máu huyết, linh hồn triệu hồi Thánh Ấn, tiêu diệt kẻ thù.

Huyết Thần vừa dứt câu thì hai trong mắt hắn trợn tròn lên. Một lực hút cực đại từ bên trong Thánh Ấn thoát ra. Da thịt, xương cốt, máu huyết, linh hồn, từng thứ lần lượt bị Thánh Ấn hấp thu.

Nhận xong tế phẩm, huyết quang bao quanh Thánh Ấn đại thịnh. Hàng chục mũi tên bằng máu từ bên trong bắn ra, mục tiêu chính là tất cả sinh mệnh ở trên Thiên Sơn Thánh Phong. Công kích tưởng chừng nhẹ nhàng lại mang theo uy lực khủng bố, không gian nơi huyết tiễn đi qua đều bị xé toạc ra thành những vết nứt dài.

Dương Thiên lúc này mới từ trong cảm xúc hỗn loạn bình tĩnh. Hắn đưa tay về phía trước rồi đột nhiên nắm chặt. Huyết tiễn, Thánh Ấn theo cái nắm tay đó tan vỡ. Thánh Ấn hóa thành những mảnh nhỏ, lượn một vòng rồi nằm gọn trong tay Dương Thiên.

Thu hồi mảnh vụn, thần thức của Dương Thiên tỏa ra, quan sát tình hình Thiên Sơn Thánh Phong. Những tu sĩ Ma môn kia đều đã bị chấn thành thịt nát. Huyết tiễn uy lực quá khủng khiếp, chỉ dựa vào khí thể đã ép chết bọn họ. Cái gọi là dùng dao mổ trâu để giết gà chính là như vậy. Thánh Ấn công kích toàn bộ sinh mệnh bên trong một phạm vi nhất định, nó không có suy nghĩ, chỉ làm theo mệnh lệnh của người hiến tế.

May mắn Dương Thiên kịp thời ngăn cản, bằng không nếu để công kích kia rơi xuống, chỉ sợ Ân Thế đại lục sẽ bị phá hủy một mảng lớn. Một chiêu này của Huyết Thần thực sự khiến Dương Thiên ngạc nhiên, Thánh Ân ẩn chứa một phần lực lượng của Huyết Đồng, không ngờ hẳn lại cho phép một phân thân thấp kém quyền triệu hồi nó.

Cái này cũng không đáng nói, quan trọng hơn là, Huyết Đồng còn sống. Đây mới chính ZiSPGh4 là nguyên nhân khiến Dương Thiên có biểu hiện như khi nãy. Thánh Ân tồn tại cùng chủ nhân, nếu Huyết Đồng chết, Thánh Ân cũng sẽ theo đó mà biến mất. Nếu Thánh Ân còn tồn tại, chắc chắn Huyết Đồng vẫn chưa chết.

Việc này vô cùng kỳ lạ, chính tay Dương Thiên đã đem tên kia đánh cho hình thần tiêu diệt. Hai người khi đó chênh lệch rất lớn, Huyết Đồng không có khả năng lừa dối hẳn mà trốn thoát. Nhưng khí tức trên Thánh Ân kia đúng là của Huyết Đồng.

Dương Thiên nghĩ mãi vẫn không thông, hẳn quyết định tạm gác lại chuyện này qua một bên. Mạnh vỡ Thánh Ân vẫn còn đó, Dương Thiên có thể thông qua nó tìm được chủ nhân, lúc đó chân tướng sẽ rõ ràng. Trước tiên phải đưa Vương Vận trở về đã.

Vương Vận được vòng tay của Dương Thiên bảo hộ, không chịu chút áp lực nào từ Thánh Ân. Nhưng từ những cảnh tượng khi Thánh Ân xuất hiện cho đến khi huyết tiễn bắn ra rồi biến mất, nàng cũng phần nào cảm nhận sự kinh khủng của nó. Nếu không phải có Dương Thiên ở đây, nói không chừng nàng đã mất mạng dưới công kích cuối cùng kia. Còn mối thù với Huyết Thần, Vương Vận cũng không thể tự tay trả được.

Dương Thiên giống như đọc được suy nghĩ của Vương Vận, hẳn bay đến bên nàng, cười nói:

- Tuy người không tự tay giết chết hãn nhưng cũng đã ép hãn dùng chiêu thức đồng vu quy tận, xem như đã trả thù được cho đồng bạn của mình.

- Ta...

- Vận nhi, ta biết người là một người lương thiện. Bắt người xuống tay giết hãn thật sự rất khó, kết cục như vậy mới là tốt nhất.

Vương Vận hít một hơi thật sâu, nhìn lên trời cao, giọng nói có chút nghẹn ngào:

- Mỗi thù của mọi người ta đã trả xong, hãy yên nghỉ đi.

Dương Thiên cùng Vương Vận đứng lại đó một hồi lâu, chờ nàng bình tĩnh lại mới nói:

- Mọi việc đã kết thúc, chúng ta mau trở về thôi. Những người khác còn đang đợi.

Vương Vận gật đầu:

- Đi thôi.

Dương Thiên nắm lấy tay Vương Vận, hai người biến thành hai vệt sáng, hướng về phía Phi Linh Chu.

Dương Thiên cùng Vương Vận vừa mới hiện ra đã bị một đám người bao vây.

- Dương Thiên, người có làm sao không.

- Vương Vận, không có vấn đề gì chứ, ta thấy sắc mặt của người không được tốt lắm.

- Tên Huyết Thần kia đã bị tiêu diệt chưa?

...

Hàng trăm câu hỏi đổ dồn, Dương Thiên chỉ qua loa đáp lại vài câu rồi nói:

- Mọi chuyện kết thúc rồi. Ta có hơi mệt, cần phải nghỉ ngơi một lát.

Chúng nữ vội hỏi:

- Người bị thương?

Dương Thiên lắc đầu cười:

- Yên tâm đi, chỉ là buồn ngủ một chút mà thôi. Để ta nghỉ ngơi một lát sẽ không có vấn đề gì.

- Nhưng...

Dương Thiên nhấn mạnh:

- Ta muốn nghỉ ngơi.

Chúng nữ nhìn nhau, Vương Vận liền nói hộ Dương Thiên:

- Khi chúng ta giao chiến với Huyết Thần, chiêu thức cuối cùng mà hắn sử dụng khá đặc biệt. Dương Thiên thay ta đón đỡ nên đã bị hao tổn, cần tịnh dưỡng để khôi phục lại.

Nghe Vương Vận khẳng định, chúng nữ cùng những người khác cũng yên lòng. Dương Thiên nói thêm vài câu xã giao rồi đi vào bên trong Phi Linh Chu, dựng lên vài đạo cấm chế cùng huyền trận che mắt rồi biến mất.

Rời khỏi Phi Linh Chu, Dương Thiên trực tiếp giải khai phong ấn thần thức, xuất hiện tại một mảnh hư vô tối đen bên ngoài trái đất.

- Huyết Đồng, người còn sống thực sự khiến ta rất hưng phấn. Vì ta lại có thể giết người một lần nữa. Ngoan ngoãn rửa võ đội ta đến đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 350: Âm Dương Song Mệnh Cách

Dương Thiên xòe lòng bàn tay ra, những mảnh vỡ màu đỏ của Thánh Ấn hiện ra. Hắn vung mạnh tay, tất cả mảnh vỡ bay lên rồi vỡ thành bụi phấn, phân tán khắp nơi. Thần thức Dương Thiên lập tức phát ra, cẩn thận quan sát. Thánh Ấn không có tàn hồn của Huyết Đồng, chỉ lưu lại chút khí tức của hắn, muốn tìm ra tung tích vẫn có chút khó khăn.

Chân Tiên thần thức, phạm vi bao phủ đã đạt đến một mức độ kinh khủng. Tốn một ít thời gian, Dương Thiên liền phát hiện ra phương hướng bụi phấn hướng về nhiều nhất. Thêm một lúc để chắc chắn, Dương Thiên lập tức dùng toàn lực phóng đi.

Không bao lâu sau, Dương Thiên xuất hiện tại một nơi hư không vắng vẻ. Trước mặt hắn là một cự nhân hai mắt đang nhắm nghiền. Quanh người hắn là vô số sợi chỉ màu đỏ lúc ẩn lúc hiện nối liền với thân thể. Mỗi sợi chỉ đều ẩn chứa sinh mệnh lực cường đại đến khó tin.

Dương Thiên che dấu khí tức, không vội đánh thức cự nhân. Hắn dám chắc, người trước mặt mình chính là Huyết Đồng, nhưng tên Huyết Đồng này cùng tên mà hắn đã tiêu diệt trước đây dường như có một điểm khác biệt nhỏ. Cụ thể là thứ gì thì hắn vẫn chưa nghĩ ra.

- Phân thân, Thôn Thiên Quyết, đại trận hấp thu sinh mệnh. Đúng rồi, chính là như vậy, tại sao ta lại không đoán ra được chuyện này.

Xâu chuỗi mọi chuyện, Dương Thiên rất nhanh hiểu được toàn bộ kế hoạch của Huyết Đồng. Huyết Tộc có một loại pháp môn rất kỳ lạ, Dương Thiên cũng chỉ từng nghe nói chứ chưa gặp qua, gọi là Âm Dương Song

Mệnh Cách. Người tu luyện loại pháp môn này sẽ phải chịu nỗi đau chia tách linh hồn cùng thân thể thành 2 phần.

Nếu chia tách thành công, hai phần này sẽ song song tồn tại, tuy hai mà một, tương tự như người có hai mạng sống. Chỗ kinh khủng của pháp môn này chính là khi muốn đột phá bất kỳ cảnh giới nào, chỉ cần 2 phần tu luyện đến bình cảnh, sao đó thông qua pháp môn dung hợp lại, xác xuất thành công sẽ tăng lên rất nhiều. Sau khi đột phá, hai phần lại tiếp tục tách nhau ra, tu vị không bị suy giảm.

Ngược lại, nếu phân tách thất bại, không những khiến linh hồn cùng thân thể bị tổn thương, khối phân thân kia coi như vô dụng. Huyết Đồng rất xui xẻo rơi vào trường hợp này. Nhưng hắn không chịu bỏ cuộc. Khi Huyết Đồng bị đại tu sĩ của Thần Sư nhất tộc truy sát chạy đến đây, hắn đã nảy sinh ra một kế hoạch.

Tập trung tất cả sinh mệnh lực của những hạ vị diện quanh đây, cung cấp cho phân thân, khiến nó phục sinh. Tại Tu Chân Giới, nếu hắn dám thực hiện kế hoạch tàn độc này, chắc chắn sẽ bị “bên trên” chú ý, dù Huyết Tộc hùng mạnh cũng không thể bảo vệ nổi. Nơi đây thì khác, văn minh khoa học vị diện nằm cách Tu Chân Giới một đoạn khá xa, có làm gì thì cũng không có ai biết được.

Số lượng sinh mệnh lực cần thiết để phân thân phục sinh rất lớn, Huyết Thần đã hao tổn thời gian dài bố trí đại trận ở hơn một ngàn vị diện khác nhau. Đồng thời để lại các tiểu phân thân Nguyên Anh kỳ cùng Thôn Thiên Quyết. Mục đích là để những phân thân kia thông qua Thôn Thiên Quyết hấp thu, thôn phệ những sinh mệnh kia rồi đưa vào trận pháp, rút ngắn thời gian chuyển hóa.

Dựa vào lực lượng trên người cự nhân, Dương Thiên chắc chắn nó không còn là một phân thân nữa mà đã chân chính trở thành Huyết Đồng thứ hai, việc Thánh Ấn tái hiện cũng minh chứng cho chuyện này. Lý do

duy nhất khiến tên Huyết Đồng này chưa thức tỉnh là vì hắn muốn hấp thu tất cả sinh mệnh lực đang liên tục truyền đến kia, hi vọng đột phá Thánh Thể hậu kỳ.

Đối với Dương Thiên mà nói, Thánh Thể, Hoàn Vũ, thậm chí Bán Tiên cũng không có gì khác biệt. Nếu có thời gian, Dương Thiên thực sự muốn đợi hắn đột phá thành công, sau đó giết chết hắn. Cảm giác vui sướng tột độ khi đột phá bình cảnh còn chưa hết đã bị giết chết, Dương Thiên muốn Huyết Đồng tận hưởng nó. Chỉ là hắn không có, vậy đành tiễn tên kia đi sớm một chút.

Dương Thiên đưa một ngón tay về phía Huyết Đồng, một chùm sáng màu vàng từ đó bắn ra, xuyên phá hư không lao đến chỗ cự nhân. Cảm nhận được nguy hiểm, Huyết Đồng lập tức phản ứng lại, từng sợi sinh mệnh trên người hắn đứt ra, hội tụ lại một điểm, hình thành một màn chắn khổng lồ.

Chùm sáng cùng màn chắn va chạm, một tiếng nổ kinh thiên phát ra, không gian nơi đó liền tan vỡ. Màn chắn kiên trì được trong khoảng khắc rồi sụp đổ, nhưng chút thời gian đó cũng đủ để Huyết Đồng kịp chớp lấy, né tránh khỏi công kích kia.

Thu hồi bản thể, Huyết Đồng trở thành một thanh niên cao gầy, khuôn mặt tuấn mã, hai tròng FVEiDUz mắt đỏ tươi như mắt ngưng trọng nhìn Dương Thiên:

- Người là kẻ nào? Tại sao lại quấy rầy bản tôn tu luyện?

Dương Thiên ngăn ra:

- Người không biết ta?

- Chúng ta có quen biết từ trước sao?

Âm Dương Song Mệnh Cách tu luyện thành công, hai người tuy hai mà một. Chỉ cần một người biết điều gì, người kia cũng sẽ biết.

Huyết Đồng không nhận biết Dương Thiên là kẻ đã giết nửa kia của hắn vì hai nguyên nhân. Thứ nhất, hắn được sinh ra không giống như trong pháp môn Âm Dương Song Mệnh Cách thông thường nên vẫn có những khác biệt nhất định. Thứ hai, Dương Thiên bây giờ và Dương Thiên giết chết Huyết Đồng kia là hai người hoàn toàn khác nhau. Kể cả hình dạng hay khí tức đều đã có sự thay đổi lớn. Dù tên Huyết Đồng kia có sống lại cũng khó lòng nhận biết được.

Dương Thiên rất lười cùng kẻ thù nói nhiều, riêng với Huyết Đồng thì hắn không ngại giải thích một chút:

- Người không biết cũng không sao. Ta có thể giải thích một cách ngắn gọn. Người hắn là một nửa được sinh ra từ Âm Dương Song Mệnh Cách. Nửa kia của người đã giết chết cả gia tộc của ta. Sau đó ta đã tìm đến và giết hắn, tiện tay lật tung Huyết Tộc lên. Hiện tại lại phát hiện ra người. Tiếp theo... Rất dễ hiểu đúng không?

Dương Thiên vừa nói vừa cười, tựa như đây chỉ là một trò đùa. Thái độ của hắn khiến Huyết Đồng càng thêm nghiêm túc. Nếu những gì Dương Thiên nói là thật, Huyết Đồng hoàn toàn không nắm chắc có thể chiến thắng tên trước mặt này. Dù sao hắn vẫn chưa đột phá thành công, so với nửa kia mạnh hơn không quá nhiều. Hơn nữa một chiêu vừa này thật sự rất mạnh, Dương Thiên lại giống như tùy ý ra tay, Huyết Đồng dám chắc đó không phải toàn bộ khả năng của tên này.

Không dám chắc chiến thắng kẻ thù, Huyết Đồng lựa chọn thoái lui:

- Những ân oán của người và nửa kia đã trả xong. Chúng ta không quen biết nhau, không nên tiếp tục gây thù chuốc oán, tự tìm lấy những phiền phức không cần thiết.

Dương Thiên sờ cằm, vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ. Huyết Đồng tưởng rằng lời nói của mình có tác dụng, vui mừng nói:

- Chỉ cần người đồng ý, ta có thể tặng người một viên Sinh Mệnh Châu. Đây là thứ ta hao tổn rất nhiều thời gian mới tích lũy được, có thể nâng cao xác suất đột phá cảnh giới.

Để cầu hóa, Huyết Đồng không tiếc đưa ra bảo vật này. Trong lòng hắn không ngừng mắng chửi Dương Thiên, ngầm hạ quyết tâm sau khi trở về sẽ cầu viện Huyết Tộc phái người đoạt lại.

Dương Thiên dường như chẳng bận tâm đến Sinh Mệnh Châu, hần lắc đầu:

- Ta cảm thấy, cứ đem người giết đi thì tốt hơn. Đến khi đó mọi thứ trên người người chẳng phải đều là của ta sao?

Đôi mắt màu đỏ tươi của Huyết Đồng lóe lên sát khí, hắn cố gắng kìm chế:

- Lòng tham của con người là vô đáy, người nên tự biết đủ. Đến khi hối hận thì đã muộn.

Ý tứ uy hiếp bên trong lời nói của Huyết Đồng rất rõ ràng. Ăn nhiều sẽ vỡ bụng mà chết, chính là nhắc nhở Dương Thiên đừng quá tham lam.

Dương Thiên bật cười rồi cười to, cười đến ôm bụng:

- Người thực sự nghĩ là ta muốn những thứ trên người của người?

Huyết Đồng cau mày:

- Chẳng lẽ không phải?

- Người cho rằng những thứ đó rất quý giá? Trong mắt ta, so với rác rưởi còn kém hơn. Ít nhất rác rưởi còn có thể tái chế. Còn một kẻ như người, từ trên xuống dưới đều vô dụng. Người cho rằng mình rất đáng giá, rất cao quý. Sai lầm, người một xu cũng không đáng.

- Người muốn chết!

Huyết Đồng nội khí trùng thiên, hắc sinh ra trong Huyết Tộc, thân phận cao quý. Chưa từng có kẻ nào dám trèn trụi sỉ nhục hắc như vậy. Dương Thiên hài lòng gật đầu:

- Chính là biểu cảm này. Rất hợp ý ta. Ra tay đi, ta muốn đem người hành hạ đến chết một lần nữa, thỏa mãn mối hận trong lòng ta. An ủi vong linh những người đã bị người giết hại.

Dương Thiên vừa nói vừa đưa tay sang ngang, một khẩu súng ngắn liền hiện ra.

- Chịu chết đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 351: Huyền Thuật Tối Cao

Phá Thiên ngoại trừ hình dáng bên ngoài bắt mắt thì không có điểm nào đặc biệt. Nó không mang theo khí tức khủng bố hay cảm giác thần bí cho người xem, tựa như một món phàm khí vô hại. Phá Thiên thuộc về một nhóm pháp bảo rất đặc biệt, tự thân nó không có năng lực công kích, khả năng chính là hấp thu linh lực rồi phóng ra pháp thuật với sức mạnh lớn hơn nhiều lần. Nằm trong tay một kẻ vô dụng, Phá Thiên chỉ là một thanh củi mục, nằm trong tay đại tu sĩ, nó là một món lợi khí vô cùng đáng sợ.

Huyết Đồng nhìn chăm chăm vào khẩu súng trên tay Dương Thiên. Hắn không hề cảm thấy thứ này có chút uy hiếp nào. Dù vậy, Huyết Đồng cũng không dám mảy may khinh thường, phàm là những thứ có vẻ ngoài vô hại thường ẩn chứa mối nguy hiểm tiềm tàng.

Sau lưng Huyết Đồng, một hư ảnh cự nhân khổng lồ hiện ra. Cự nhân làm bằng máu tươi, khuôn mặt cùng Huyết Đồng có 7, 8 phần tương tự. Huyết Đồng đạp vào hư không một bước, thân thể lui nhanh, dung nhập vào trong cự nhân. Cự nhân gầm lên một tiếng, từ trong miệng hắn, máu tươi không ngừng tràn ra, ngưng tụ thành một thanh huyết kiếm. Huyết kiếm vẫy nhẹ, vô số đạo kiếm khí màu đỏ xuyên thủng hư không, lao về phía Dương Thiên.

- Thánh Thể, Bản Mệnh Huyết Kiếm. Rất tốt.

Huyết Tộc là một chủng tộc kỳ lạ. Bản Mệnh Pháp Bảo của bọn hắn vốn không cố định mà là dùng máu huyết phối hợp với thiên tài địa bảo luyện thành. Loại pháp bảo này không có hình dạng cố định, tùy theo tu vị của

chủ nhân mà trưởng thành, lớn mạnh. Huyết Đồng chủ tu kiếm thuật, vì vậy bản mệnh pháp bảo của hắn diễn hóa ra một thanh huyết kiếm. Chiêu đầu tiên đã sử dụng đến Thánh Thể cùng Bản Mệnh Huyết Kiếm, xem ra Huyết Đồng rất e ngại Dương Thiên.

Dương Thiên đưa cao nòng súng, linh lực truyền vào bên trong. Hàng trăm pháp trận chồng chất lên nhau hiện ra. Một cột lửa khổng lồ phóng ra, đem hư không nơi nó đi qua thiêu đốt thành tro bụi. Không gian vỡ nát, kiếm khí còn chưa kịp chạm vào đã bốc hơi. Cột lửa xuyên thủng cự nhân bằng máu kia rồi tiếp tục lao đi.

Cự nhân gương mặt vặn vẹo, từ nơi vết thương, một ngọn lửa vàng rực cháy lên. Ngọn lửa dần lan rộng, đem cự nhân bằng máu đốt thành từng sợi huyết khí. Giống như ngọn nến trong một trận hỏa hoạn, rất nhanh bị đốt cháy không còn vết tích.

Cự nhân biến mất, một thân ảnh nhỏ bé hiện ra ở một nơi rất xa. Khắp nơi trên người hắn đều là vết cháy, máu tươi chưa kịp tràn ra đã bốc hơi hết. Huyết Đồng cố nén kinh hãi, giọng nói có chút run rẩy:

- Thái Dương Lực.

Dương Thiên có hơi ngạc nhiên:

- Người cũng biết?

Huyết Đồng trong lòng đang ngạc nhiên, Thái Dương Lực đại danh vang dội, hơn nữa còn là khắc tinh của Huyết Tộc, hắn sao có thể không biết?

Tu sĩ vượt qua Độ Kiếp kỳ, luyện ra Thánh Thể liền có năng lực luyện hóa trung cấp linh lực. Trong rất nhiều loại trung cấp linh lực, Thái Dương Lực chính là một trong những loại mạnh nhất. Cái gì cũng có giá của nó, Thái Dương Lực hùng mạnh, tu luyện nó vô cùng khó khăn và nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể thiêu đốt thành tro bụi.

Năm xưa, khi Dương Thiên biết kẻ thù tiêu diệt gia tộc của mình thuộc một chủng tộc hùng mạnh tại Tiên Giới, hắn đã bất chấp mọi nguy hiểm lựa chọn tu luyện loại linh lực đáng sợ này. Hiện tại đối mặt với Huyết Đồng, Dương Thiên muốn sử dụng nó một lần nữa, coi như thỏa mãn mong muốn trước kia của hắn.

Thái Dương Lực áp chế Huyết Lực, tu vị của Dương Thiên lại sâu không thấy đáy. Quân tử trả thù, mười năm chưa muộn. Huyết Đồng không phải loại người cố chấp, cảm giác không có cơ hội chiến thắng, trong đầu hắn liền suy nghĩ cách bỏ trốn.

Nhìn vẻ mặt tên kia, Dương Thiên bật cười nói:

- Người đang muốn sử dụng Huyết Ảnh Độn hay Tam Mệnh Thế Thân Thuật?

Huyết Đồng giật mình, bề ngoài vẫn giả vờ không hiểu:

- Người đang nói gì, ta nghe không hiểu?

- Đừng giả vờ. Ta đã nói mình đã từng giết chết Us86YLs nửa kia của người. Những trò mèo kia tên kia cũng đã thi triển toàn bộ, cuối cùng cũng không thoát khỏi cái chết. Người nghĩ mình có hi vọng.

Biết Dương Thiên không nói giỡn, Huyết Thần cố tìm cách cầu sinh:

- Người đừng quá đáng, ta là con trai của tộc trưởng Huyết Tộc. Nếu người giết chết ta, cả đời này sẽ bị Huyết Tộc truy sát.

Dương Thiên lắc đầu ngao ngán:

- Âm Dương Song Mệnh Cách, tuy hai mà một. Hai nửa các người từ hành động đến lời nói đều giống nhau như đúc, thật sự có chút nhàm chán. Đã như vậy, người có thể chết được rồi.

Theo lời nói của Dương Thiên, Huyết Đồng lập tức cảm thấy được không gian quanh mình đang vặn vẹo. Một cỗ lực lượng vô hình đang khóa chặt lấy Huyết Đồng, khiến hắn không thể nhúc nhích nổi dù chỉ là một ngón tay. Huyết Đồng há to miệng, phát hiện âm thanh vừa ra đến miệng liền không phát ra được. Hai mắt của hắn dần mờ đi, ngũ giác giống như bị tước đoạt. Huyết Đồng mất hoàn toàn mọi cảm nhận về không gian, thời gian, mọi thứ.

Suy nghĩ của Huyết Đồng dần trở nên mơ hồ, hắc sợ hãi, hoảng loạn, gần như phát điên. Hắc điên cuồng kêu gào, đau đớn, điên dại như một con thú hoang. Không biết tình cảnh này đã diễn ra trong bao lâu, Huyết Đồng dường như không còn biết được bất cứ một chuyện gì nữa, kể cả việc hắn có tồn tại hay không, Huyết Đồng cũng không rõ. Tựa như hắn chỉ là một tia ý niệm, một ngọn nến lay lắt dưới cơn bão, lúc nào cũng có thể biến mất. Khi nào con người ta triệt để chết đi? Đó là khi chính họ cũng nghĩ rằng mình đã chết, hoặc là ngay từ đầu, họ vốn đã không tồn tại.

Bên ngoài vẫn không có gì thay đổi, Huyết Đồng không có pháp lực khổng lồ, rơi vào không gian vô tận, không còn tung tích.

Huyền Thuật mạnh nhất của Dương Thiên, Thế Giới Biến Mất.

Bên ngoài vừa mới trôi qua vài giây, Huyết Đồng đã ở trong huyền cảnh kia hàng ngàn, hàng vạn, thậm chí hàng triệu năm. Khác với những hình thức tra tấn tàn khốc kia, thứ này không mang lại đau đớn xác thịt. Đơn giản là một chiêu mang đến cho kẻ thù sự tuyệt vọng đến tận cùng, cuối cùng linh hồn tan vỡ mà chết đi. Không một chút đau đớn, nhưng so với những trò tra tấn kia còn đáng sợ hơn rất nhiều.

Dương Thiên không thích dùng loại Huyền Thuật này, nó thật sự quá tàn độc. Nhưng riêng với Huyết Đồng, Dương Thiên muốn hắn gánh chịu nỗi đau lớn nhất, tra tấn linh hồn.

Huyết Đồng đã chết, Dương Thiên nhún người một cái, bay đến chỗ trung tâm đại trận do hắn lập ra. Huyết Đồng dùng trận pháp này giết chết không biết bao nhiêu sinh linh, để hắn chết như vậy quả thực còn chưa hết tội. Đáng tiếc, Dương Thiên còn chưa nghĩ ra thứ gì đáng sợ hơn Huyền Thuật kia.

Dương Thiên điểm nhẹ vào vị trí Huyết Đồng nằm ban đầu, tại đó liền xuất hiện một hư ảnh tương tự. Từng sợi tơ bằng máu cảm nhận được chủ nhân xuất hiện, nhanh chóng thiết lập lại liên kết.

Chờ cho toàn bộ liên kết được nối lại xong, Dương Thiên đặt tay lên hư ảnh, vô số tia sáng màu vàng lan truyền theo từng sợi tơ máu. Loại đại trận độc ác này không nên tồn tại, Dương Thiên liền đem nó hủy đi. Những phân thân kia chắc hẳn phải có mối liên kết với đại trận, hắn cũng có thể mượn nó đem những tên kia tiêu diệt hoàn toàn. Xem như cứu vớt hàng ngàn cái văn minh khoa học vị diện, diệt trừ tận gốc mầm mống của Huyết Đồng.

Hư ảnh tán đi, Dương Thiên đứng lại đó một hồi lâu, nhìn về phía hư vô xa xăm. Lúc này đây, Dương Thiên mới cảm nhận được, hắn chưa bao giờ buông bỏ mối thù này. Lần đầu tiên giết chết Huyết Đồng, Dương Thiên đã nghĩ rằng mọi thứ đã kết thúc, nhưng vừa nãy, khi biết tin Huyết Đồng vẫn còn sống, mối hận thù đó lại một lần nữa nổi lên. Nó vẫn cứ nằm đó, chưa từng biến mất. Mang theo một mối hận khiến người mãi mãi không thể tận hưởng cuộc sống này một cách trọn vẹn, cảm giác này thực sự rất khó chịu.

Suy nghĩ miên man, Dương Thiên mơ hồ cảm nhận được một thứ gì đó. Vì sao Chân Tiên vẫn chưa phải là cảnh giới tối cao? Vì bọn hắn vẫn chưa hoàn toàn siêu thoát, vẫn còn vương bận, vẫn chưa thể tùy tâm, sống theo mong muốn của chính mình.

Giác ngộ chỉ diễn ra trong một thời gian ngắn, Dương Thiên còn chưa kịp nắm bắt được thứ gì rõ ràng, cảm nhận kia đã biến mất. Tuy vậy, hắn

không hề có chút tiếc nuối nào, không phải là không thể, chỉ là chưa đến lúc mà thôi.

- Cũng nên trở về rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 352: Rời Đi

Khi Dương Thiên về đến Phi Linh Chu, hắc giả vờ từ trong cấm chế bước ra, khôi phục như cũ. Chúng nữ thấy vậy liền bao vây hắc, liên tục quan tâm, hỏi thăm đủ mọi chuyện. Trả lời vài câu qua loa, Phi Linh Chu đã đến Thanh Lâm huyện.

Đám người của tứ đại thế lực chỉ ở lại nói chuyện xã giao một hồi rồi lần lượt rời đi. Bọn hắc còn rất nhiều chuyện phải làm. Từ truy quét tàn dư của Ma môn, kết thúc những trận chiến đang diễn ra trên thế giới, quan trọng hơn cả là sắp xếp lại trật tự thế giới này. Nghe nói Âm tổ cũng những thế lực còn lại đã đồng ý san sẻ một phần quyền quản lý cho các tiểu thế lực cùng đại gia tộc có công lớn trong trận chiến. Ma môn bị diệt, Âm tổ có ý định chiếm lấy lãnh thổ của bọn hắc ở Ấn Thế đại lục. Ba đại thế lực còn lại tuy không phản đối, nhưng vẫn muốn có một chút lợi ích gì đó từ Âm tổ để đền bù.

Khi những thủ lĩnh của đại thế lực hỏi xin ý kiến của Dương Thiên về việc này, hắc tỏ vẻ chẳng bận tâm:

- Chuyện này các người tự mình lo liệu, không cần hỏi ý kiến của ta. Từ nay về sau tốt nhất là đừng đến làm phiền ta nữa.

Sau khi đám tu sĩ kia rời đi, chúng nữ tiếp tục ở lại nhà Dương Thiên, đến ngày hôm sau mới lần lượt quay về nhà của mình. Các nàng còn có công việc, sự nghiệp của riêng mình, Dương Thiên hiểu chuyện này nên cũng không ngăn cản.

Khoảng thời gian tiếp theo, Dương Thiên cũng không nhân nhĩ tận hưởng. Hắn muốn trước khi đi phải an bài chu toàn cho chúng nữ. Trước tiên, Dương Thiên tìm đến những vị diện tu chân gần nhất, tìm vài tên tuyệt thể thiên tài, dùng Linh Quyết lấy ra linh căn trong người bọn hắn. Sau đó Dương Thiên tiến hành quá trình cấy ghép linh căn. Nghe nói mình có thể tu luyện, phi thiên độn địa, trở thành thần tiên trong mắt mọi người, các nàng vô cùng vui vẻ tiếp nhận. Tùy theo thể chất SuMSpeO của mỗi người, hắn lựa chọn ra những linh căn, công pháp cùng pháp thuật phù hợp nhất.

Trừ Liễu Diệp Ma Vân Dao tặng cho Liễu Mị, toàn bộ tài nguyên Dương Thiên đều đã dùng để luyện chế Phá Thiên. Đã tặng đương nhiên phải chọn thứ tốt nhất, Dương Thiên tạm thời không có thời gian đi tìm tài liệu, đành hẹn các nàng lần sau.

Chiến sự phần nào đã yên ổn, một vài vị trưởng lão già nua của các đại thế lực tìm đến Dương Thiên, nói ra nguyện vọng của họ muốn được đến Tu Chân Giới để tiếp tục con đường tu hành, hi vọng hắn tìm cách giúp đỡ. Bọn hắn thọ nguyên sắp tận, tiếp tục ở lại nơi đây cũng chỉ có già chết, đến Tu Chân Giới là cơ hội duy nhất.

Dương Thiên đối với thỉnh cầu này liền sáng khoái đáp ứng. Chuyện này vốn dĩ sẽ tốn khá nhiều thời gian, nhưng tại Thiên Sơn Thánh Phong đã có sẵn trận pháp truyền tống kia, hắn chỉ cần dùng linh lực khai phá hư không, biến nó thành một thông đạo là được. Trong vòng một ngày, thông đạo đã hoàn thành. Dương Thiên cẩn thận để lại vài đạo cấm chế có điều kiện, tránh cho chúng nữ cũng theo đó đến Tu Chân Giới. Ai mà biết được trong thời gian hắn rời đi, các nàng có nảy ra ý định đó hay không.

Tiếp đến, để quá trình tu hành của các nàng không gián đoạn, Dương Thiên trực tiếp sử dụng Hỗn Độn Lực, tạo nên một tiểu vị diện đặc biệt. Trong tiểu vị diện này, pháp tắc đã được hắn tu bổ đầy đủ, linh khí sung túc, các nàng ở đây tu luyện sẽ làm ít hưởng nhiều. Thông đạo nối liền giữa

trái đất và vị diện này cũng có điều kiện, chỉ có nữ nhân của hắn và một vài người được phép đi vào.

...

Bên dưới sa mạc khổng lồ, trong không gian tối tăm, một thiếu nữ đang ngủ say trên một chiếc giường ngọc. Hai mắt nàng nhắm lại rồi dần mở ra, thiếu nữ nhìn thấy cảnh vật xung quanh, hoảng sợ muốn hết lên thì bên cạnh đã vang lên giọng nói:

- Đình Đình, mừng người tỉnh lại. Ta đến đây để đón người.

Nghe được giọng nói quen thuộc, Đình Đình mừng rỡ quay lại:

- Dương Thiên!

...

An bài ổn thỏa mọi chuyện, Dương Thiên cũng đã an lòng. Hắn từng nghĩ đến chuyện để lại một phân thân ở đây để tránh cho các nàng lo lắng. Nhưng suy đi tính lại vẫn là thôi đi, phân thân dù sao cũng không phải bản thể, sẽ có những khác biệt nhất định. Quan trọng hơn hết, hắn không muốn lừa dối các nàng. Hợp tan là chuyện thường gặp trong nhân gian, có ly biệt thì mới cảm nhận được niềm vui khi tái hợp.

Hắn không nói cho các nàng về những chuyện sắp xảy ra, chỉ lưu lại vài câu trong ngọc giản cho mỗi người. Nếu các nàng biết được, chắc chắn sẽ đòi đi cùng. Với thực lực còn chưa đạt đến Luyện Khí kỳ, nguy hiểm sẽ rất lớn. Chính bản thân hắn còn không chắc tự bảo vệ được mình, làm sao đủ sức lo cho người khác.

An nhiên tận hưởng mấy ngày cuối cùng, Dương Thiên cùng các nữ nhân bầu bạn, thỉnh thoảng tìm Lý Bàn chơi game, đàm luận chuyện nhân sinh. Tên kia sau khi tu luyện, tuy chưa có thành tựu gì quá nổi bật nhưng

tốc độ xử lý và phản ứng đã nhanh hơn trước kia rất nhiều lần. Không cần Dương Thiên trợ giúp, tự mình hắn đã đạt đến cao thủ. Cùng Lý Bàn, Diệp Linh, Đình Đình lập thành tổ đội, tốc độ lên hạng vô cùng nhanh.

Tô Nguyệt Nhi trong những lúc rảnh rỗi cũng bị Dương Thiên lôi kéo, tham gia vào tập đoàn game thủ này. Nàng nhanh chóng bị nó hấp dẫn, thậm chí còn chơi nhiều hơn những người khác, bỏ bê tu luyện. Khi Dương Thiên hỏi, nàng rất tự nhiên trả lời:

- Mục đích cuối cùng của việc tu luyện không phải là để tận hưởng cuộc sống sao. Đã như vậy, cần gì phải cưỡng ép chính mình.

Đối với thuyết pháp này, Dương Thiên từ chối cho ý kiến. Hắn không nói rõ nàng sai hay đúng, nhưng nghe qua cũng khá hợp lý. Tu luyện là để tận hưởng cuộc sống, nếu không biết tận hưởng, tu luyện để làm gì?

...

Vào một buổi sáng, khi năm người đang mài mê bán hành cho đội bạn, vào đúng combat quan trọng cuối cùng, Dương Thiên đột nhiên khựng lại. Hắn cầm vị trí sát thương chủ lực, thiếu hắn, bốn người còn lại nhanh chóng thất bại. Đang từ thắng áp đảo thành thất bại, Tô Nguyệt Nhi cùng Diệp Linh vô cùng tức giận, đang định trách móc Dương Thiên thì cảm giác cả người thư thả, sức sống căng tràn. Chuyện này khiến mọi người rất ngạc nhiên, cùng là Tu Chân Giả, bọn họ khá miễn cảm với sự thay đổi của thiên địa.

Bên ngoài kia, một cái cây đang thay lá đột nhiên tươi tốt, lá cây bằng một tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được mọc ra. Trong chốc lát, cây khô đang rụng lá đã trở nên tươi xanh.

- Đây là...

Trong lúc mọi người còn đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì, Dương Thiên đã gấp máy, đứng dậy nhìn về đằng xa:

- Đến lúc rồi.

Tô Nguyệt Nhi giật mình hỏi:

- Dương Thiên, người nói đến lúc nghĩa là sao?

Những người còn lại cũng nhìn chăm chăm vào hắn, bọn họ cũng cảm thấy câu nói kia ẩn chứa hàm ý gì đó. Lý Bàn đã được Dương Thiên thông báo từ trước, hắn bước đến vỗ vai Dương Thiên:

- Bảo trọng.

Dương Thiên gật đầu rồi quay lại nhìn những người có mặt trong phòng:

- Ta có việc phải đi xa một chuyến.

- Dương Thiên, người...

Dương Thiên đưa tay ngăn cản, hắn lấy ra từ trong người một đồng ngọc giản đưa cho Tô Nguyệt Nhi:

- Mọi thứ các người muốn biết ta đều đã trả lời ở bên trong. Người thay ta đem chúng giao cho những người còn lại.

Nhận lấy đồng ngọc giản từ tay Dương Thiên. Tô Nguyệt Nhi lo lắng hỏi:

- Chuyến đi này rất nguy hiểm?

Dương Thiên bình thản đáp:

- Là phúc hay là họa, ta cũng không rõ. Nếu là phúc thì tốt, còn nếu là họa, có tránh cũng không được.

- Chúng ta...

- Các người không cần nói nữa. Chuyến đi này phong hiểm rất lớn, ta không thể đưa các người đi cùng. Nhớ, chờ ta trở về.

Dương Thiên nói xong liền biến mất như một làn khói, để lại những người trong phòng vẫn còn đang ngơ ngác, chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Rời khỏi trái đất, Dương Thiên rất nhanh tìm được vị trí của Nhược Hy. Nàng lúc này đang ngồi trên một chiếc bàn uống trà màu đen, phảng phất giống như Cửu Thiên Tiên Nữ không nhiễm bụi trần.

Nhược Hy đã chuẩn bị sẵn một bình trà cũng hai tách trà, khi Dương Thiên xuất hiện, nàng liền quay về phía hắn nở nụ cười:

- Người đã đến.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 353: Thần Đế- Sáng Thế Thần

Ngồi xuống đối diện với Nhược Hy, Dương Thiên lập tức ngây người. Hắn có cảm giác rất quen thuộc, dường như hai người đã từng ngồi thế này từ rất lâu rồi. Nhược Hy dịu dàng rót cho Dương Thiên một tách trà, nhẹ nhàng đánh thức hắn:

- Đây là Bích Lạc Quỳnh Hoa Trà do ta hao tổn 1 vạn năm chặt lọc tinh túy tại Sinh Mệnh Chi Thụ ở Sinh Mệnh Giới. Người mau đến uống một chút đi.

Dương Thiên gật đầu, đỡ lấy tách trà từ tay nàng, chậm rãi nhấp môi. Sinh Mệnh Lực bên trong tách trà cường đại đến khó tin. Không phải rượu nhưng lại khiến người ta ngây ngất. Quan trọng hơn, nó khiến Dương Thiên cảm thấy rất bình yên.

- Loại trà này, hình như trước kia ta đã từng uống qua.

Nhược Hy cười nhạt:

- Ta và người đã cùng nhau ngồi thưởng trà như thế này qua vô số năm tháng. Cụ thể là bao lâu, ta cũng không nhớ rõ.

Đặt tách trà xuống bàn, Dương Thiên đang định nói ra nghi vấn thì Nhược Hy đã ngăn hắn lại:

- Ta biết người có rất nhiều điều muốn hỏi. Chúng ta có thời gian, ta sẽ cho người biết tất cả mọi chuyện.

Ngẩn đầu nhìn về phía hư không vô tận, giọng nói của Nhược Hy có chút hư ảo:

- Dương Thiên, người thử nói xem, bên ngoài thế giới này là gì?

Câu hỏi của Nhược Hy khiến Dương Thiên rất ngạc nhiên:

- Người nói như vậy là có ý gì? Thế giới là vô cùng vô tận, dù là Chân Tiên cũng không biết được giới hạn của nó.

Nhược Hy lắc đầu:

- Dương Thiên, những thứ ta sắp nói, người cũng đừng cảm thấy bất ngờ. Chuyện này người cũng đã sớm biết, chỉ là quên mất mà thôi.

Dương Thiên biết Nhược Hy sắp nói vào vấn đề chính, nghiêm túc nói:

- Ta hiểu.

Nhược Hy dùng giọng nói trong trẻo tựa như tiên âm:

- Bên ngoài thế giới này, có một nơi gọi là Thần Giới. Ta không biết Thần Giới tồn tại từ bao giờ, chỉ biết nó là căn nguyên của tất cả mọi thứ.

- Cư dân tại Thần Giới tu luyện một thứ gọi là Thần Lực. Từ cấp 1 đến cấp 9, phía trên lần lượt là Thần Binh, Thần Tướng, Thần Quân. Cao hơn hết, chính là Thần Đế, hay còn gọi là Sáng Thế Thần.

- Đạt đến Thần Đế, trong tay nắm giữ chí cao thần lực, Sáng Thế Lực. Có năng lực khai phá hư không, sáng tạo ra thế giới cho riêng mình.

Dương Thiên cắt ngang:

- Người muốn nói thế giới chúng ta đang sống là do một vị Thần Đế tạo nên?

Nhược Hy mỉm cười:

- Không sai, người tạo nên thế giới này là một vị Thần Đế, xưng hiệu là Thiên Vũ Thần Đế, cũng chính là sư phụ của chúng ta.

Dương Thiên trợn to mắt, đạt đến Chân Tiên, rất ít thứ khiến hấn kinh ngạc. Nhưng những gì Nhược Hy vừa nói quả thực vượt quá sự hiểu biết của hấn. Nhược bỏ qua thái độ của Dương Thiên, tiếp tục kể:

- Sáng Thế là khởi nguyên, từ trong hư vô, Hỗn Độn xuất hiện. Tiếp theo đó, Âm Dương Ngũ Hành tạo nên vạn vật. Sinh Mệnh và Hủy Diệt duy trì sự cân bằng.

- Chúng ta mười người, là những sinh linh đầu tiên của thế giới này, được sư phụ giao cho trọng trách duy trì trật tự thế giới.

- Mọi chuyện có lẽ sẽ tiếp diễn như vậy, nếu như không có một biến cố xảy ra.

Nói đến đây, hai mắt của Nhược Hy hiện lên sự căm phẫn. Dương Thiên càng thêm chăm chú, hấn biết đây mới là điểm mấu chốt.

- Sư phụ của chúng ta là vị Thần Đế mạnh nhất, bởi vì thế giới do người xây dựng lên là hoàn hảo nhất. Hạ cấp vị diện Tu Chân Giới vô số, trung cấp vị diện Linh Giới ba ngàn, cao cấp vị diện Tiên Giới mười cái. Ngoài ra còn có văn minh khoa học vị diện, ma pháp vị diện, võ tu vị diện...

- Chính vì vậy, thế giới của người đã khiến nhiều vị Thần Đế khác thèm thuồng. Xây dựng nên một thế giới hao tổn rất nhiều thời gian, chỉ một chút bất cẩn có thể khiến mọi thứ đổ vỡ, công sức tan thành mây khói.

- Cuối cùng một nhóm Thần Đế đã cùng nhau dựng lên một kế hoạch. Bọn hấn thông báo rằng thế giới do mình kiến tạo đang ở giai đoạn quan

trọng, cần sự trợ giúp của sư phụ. Là một người bản tính tốt bụng, sư phụ không chút nghi ngờ nghe theo.

- Khi người đến nơi, bọn hắc lập tức phong ấn thế giới còn đang dang dở kia lại, tạm thời cắt đứt mối liên hệ giữa sư phụ và thế giới do người tạo ra, khiến người suy yếu. Sau đó, bọn hắc không tiếc đại giới, đem cái thế giới kia tự bạo. Sư phụ dù mạnh, nhưng trong trạng thái suy yếu, không có cách nào trốn thoát được, cuối cùng vẫn lạc ở trong vụ nổ kia.

- Trước khi chết, người dùng tất cả sức mạnh còn sót lại, đưa một tia ý thức về đây thông báo. Dặn dò chúng ta nhất định phải lĩnh ngộ Sáng Thế Lực, thành công đột phá Sáng Thế Thần, nắm giữ quyền khống chế thế giới này trước khi những tên Thần Đế kia tìm đến đây. Tia ý thức kia chỉ tồn tại trong một khoảng thời gian ngắn rồi tan biến.

Nhược Hy nắm chặt hai tay, cổ họng nước mắt chảy ra. Dương Thiên vội vã nắm lấy tay nàng an ủi, trong lòng không ngừng suy nghĩ. Chuyện này có điểm không đúng, theo như lời Nhược Hy nói, tồn tại cường đại hắc gặp lần trước chắc chắn là sư phụ. Nhưng tia ý thức cuối cùng của người đã biến mất, tại sao còn gặp được hắc. Người muốn gặp một mình hắc để làm gì? Chẳng lẽ giống như người nói, giao lại trọng trách bảo vệ mảnh thiên địa này cho hắc?

Nhược Hy nhanh chóng kiềm chế được cảm xúc, nàng nhìn Dương Thiên:

- Sư phụ luôn tin tưởng người sẽ là người hoàn thành tâm niệm cuối cùng của người. Cả ta cũng vậy. Dương Thiên, người chắc chắn sẽ làm được.

- Vậy tại sao ta lại mất đi trí nhớ, trở thành phạm nhân tu luyện lại từ đầu.

Nhược Hy thở dài:

- Tâm niệm cuối cùng của sư phụ, chúng ta thân là đệ tử, đương nhiên phải dốc hết sức để hoàn thành. Nhưng muốn đột phá Sáng Thế Thần không phải cứ muốn là được. Sư phụ đã nói, con đường này không có quy tắc cụ thể, mỗi người phải tự chọn hướng đi cho riêng mình.

- Ngũ Hành 5 vị Chân Tiên đồng mệnh tương liên, gắn bó thân thiết. Bọn hã cùng nhau tạo ra một đại Huyền Trộn, tái tạo là cảnh tượng thế giới từ khi nó bắt đầu hình thành và phát triển. Sau đó đưa linh hồn tiến vào bên trong, tham ngộ chân lý.

- Ta là Sinh Mệnh Chân Tiên, vạn vật đều có sinh mệnh. Ta dùng Sinh Mệnh Lực làm dẫn, tìm hiểu căn nguyên muôn loài.

Dương Thiên vội hỏi:

- Vậy còn ta?

- Người là đại sư huynh, gánh vác trọng trách lớn nhất, con đường lựa chọn cũng gian nan nhất. Tuy người không nói ra, nhưng dựa vào tình trạng hiện giờ, ta chắc hẳn người đã lựa chọn tự hủy đi tu vị cùng ký ức, tiến nhập luân hồi, tự mình trải nghiệm nhân sinh.

Thần sắc Dương Thiên tràn đầy sự ngỡ ngàng cùng khó tin. Chân Tiên tự hủy tu vị để tiến nhập luân hồi, trừ khi đầu của hã toàn là đậu hủ, bằng không sẽ không làm ra những chuyện điên rồ như vậy. Tu luyện đến Chân Tiên khó khăn thế nào, có ai dám chắc sau khi tiến nhập luân hồi, vẫn có thể một lần nữa đạt đến Chân Tiên?

Nhược Hy biết Dương Thiên đang nghĩ gì liền cười nói:

- Người trước kia là một kẻ rất cứng đầu. Một khi đã quyết thì không ai có thể ngăn 8grlyHp cản được.

Dương Thiên cười khổ:

- Xem ra ta đã thất bại, Sáng Thế Lực, ta một chút cũng không lĩnh ngộ được.

- Cái này cũng không trách được người. Một Tu Chân Giả bình thường muốn đạt đến Bán Tiên, tối thiểu cũng hao tổn vài chục vạn năm. Người dùng một ngàn năm đạt đến Chân Tiên, thật sự rất khó để hiểu hết mọi thứ.

- Ta cũng đã từng nghĩ về chuyện này, nhưng mãi cũng không thể nào giải thích được. Ta tu luyện hầu như không có bình cảnh, nước chảy thành sông. Lúc đột phá cũng không bị tâm ma quấy rối, Vực Ngoại Ma Đầu cũng không tìm đến. Kỳ ngộ vô số, kể cả Bản Mệnh Pháp Bảo hiện tại cũng có được khá dễ dàng. Mặc dù có hơi khó khăn, gian khổ, nhưng so với những Tu Chân Giả khác thì bằng phẳng hơn rất nhiều.

Nhược Hy lại thở dài một lần nữa:

- Đó là bởi vì những kỳ ngộ kia là do người sắp đặt sẵn. Đột phá, tâm cảnh, ma đầu quấy phá... tất cả những thứ đó cũng vậy.

- Không phải người nói ta muốn cảm ngộ nhân sinh hay sao? Tự sắp xếp như vậy thì có thể cảm ngộ được gì?

Nhược Hy cầm lấy tách trà, uống một ngụm nhỏ rồi nói:

- Tất cả là vì tiểu sư đệ, Hủy Diệt Chân Tiên.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 354: Hủy Diệt Đến

- Tiểu sư đệ?

- Phải, trong mười người chúng ta, Hủy Diệt xuất hiện cuối cùng. Hãn bản tính không xấu nhưng lại vô cùng tự cao. Xét về chiến lược, Hủy Diệt Lực chỉ đứng sau Hỗn Độn Lực, cho nên hãn vừa ngưỡng mộ lại vừa đố kị với người.

Dương Thiên ngẩn ra:

- Chuyện này...

- Đó cũng không phải nguyên nhân chính. Thập Đại Chân Tiên chúng ta tuy không hoàn toàn hòa hợp nhưng cũng rất hiếm khi nảy sinh xung đột lớn. Chỉ là sau nghe được tâm nguyện của sư phụ, biết về Thần Giới, Hủy Diệt đã quyết định bằng mọi giá phải lĩnh ngộ được Sáng Thế Lực, trở thành chủ nhân của thế giới này, giết chết kẻ thù, tìm đến Thần Giới đoạt lấy ngôi vị chí cao.

Dương Thiên suy nghĩ trong giây lát:

- Đây không hẳn là chuyện xấu. Mặc kệ nguyên nhân của hãn là gì, mục đích cuối cùng vẫn là đạt đến Sáng Thế Thần, bảo vệ thế giới này.

Nhược Hy lắc đầu:

- Mục đích của hãn không sai, nhưng cách làm lại sai. Hủy Diệt ý đồ chính là muốn dung hợp Thập Đại Tiên Lực, quay trở lại bản nguyên Sáng

Thế Lực.

Về mặt Dương Thiên gốc trệ, dung hợp Tiên Lực? Ý tưởng này thực sự rất điên rồ, dù là dung hợp trung cấp linh lực đã vô cùng khó khăn. Lực lượng khác nhau, cố gắng dung hợp sẽ phát sinh dung hợp, xác suất thành công rất thấp. Đẳng này còn là Tiên Lực, hơn nữa là 10 loại, vốn không hề có cơ hội thành công.

- Suy nghĩ này của hãn quả thực rất điên rồ. Khi ta và người biết được đã ra sức ngăn cản nhưng không kịp. Không biết bằng cách nào, Hủy Diệt đã thuyết phục được Âm Dương hai vị Chân Tiên. Hai người kia rất trung thành với sư phụ, khi nghe được có cách hoàn thành tâm nguyện của người, dù nguy hiểm đến thế nào bọn họ cũng chấp nhận.

- Kết quả?

Nhược Hy im lặng một hồi rồi đáp:

- Hãn thành công.

Tách trà trên tay Dương Thiên rơi xuống đất, hãn chống tay lên bàn, đứng dậy nói to:

- Thành công? Không thể nào?

Nhược Hy thở dài:

- Ta cũng cảm thấy rất khó tin, nhưng hãn thực sự thành công. Ba loại Tiên Lực đã dung hợp được một phần nhỏ, thêm một thời gian nữa hãn sẽ dung hợp hoàn toàn.

- Lẽ nào thuyết pháp của hãn là đúng?

- Không. Ta không biết Hủy Diệt dùng cách nào khiến ba loại Tiên Lực dung hợp, nhưng 10 loại chắc chắn là không có khả năng. Sư phụ đã nói,

Sáng Thế Lực chỉ có thể cảm ngộ. Cường chế dùng hợp 10 loại Tiên Lực, kết quả cuối cùng, rất có thể sẽ phá hủy toàn bộ thế giới này. Chính vì lý do này, người tiến vào luân hồi trải nghiệm nhân sinh, lại phải tự sắp xếp con đường mình đi để rút ngắn thời gian. Kịp thời trở lại ngăn cản Hủy Diệt.

Dương Thiên thả lỏng người, ngồi lại vị trí cũ, nhàn nhạt nói:

- Ngăn cản hẳn? Chúng ta có thể làm được sao?

Dùng hợp linh lực, thất bại kết cục sẽ rất thê thảm. Nhưng nếu thành công, loại linh lực mới sinh ra sẽ mạnh mẽ hơn rất nhiều lần. Đây không phải là 1 cộng 1 bằng 2 mà là theo cấp số nhân. Hủy Diệt thành công dung hợp ba loại Tiên Lực, dù chỉ là một phần nhỏ, cũng không phải hai người hợp lực là có thể chống lại được.

Trên tay Nhược Hy xuất hiện một chiếc hộp bằng gỗ màu đen. Nàng đặt chiếc hộp lên bàn, đẩy về phía Dương Thiên. Khi chiếc hộp mở ra, bên trong là một mảnh hư vô. Nhược Hy liền nhắc:

- Sử dụng Hỗn Độn Lực.

Dương Thiên dùng tay điểm nhẹ một cái, Hỗn Độn Lực lập tức tràn vào bên trong, di chuyển theo một quỹ tích kỳ dị, hình thành nên một đoạn Tiên Văn. Cẩn thận xem qua đoạn văn tự này, Dương Thiên trầm giọng:

- Thứ này là do ta tạo ra?

Nhược Hy gật đầu:

- Đúng vậy. Liên kết linh hồn, ta và người sẽ không còn bí mật gì nữa, hoàn toàn thấu hiểu lẫn nhau. Dem Sinh Mệnh Lực và Hỗn Độn Lực dung hợp hoàn hảo. Hỗn Độn Lực có chiến lực mạnh nhất, Sinh Mệnh Lực kỳ diệu nhất. Dem hai loại lực lượng này hợp nhất sẽ có hi vọng chiến thắng Hủy Diệt.

- Tu luyện thứ này sẽ tiêu tốn rất nhiều thời gian, ta sợ sẽ không kịp.

Không giống như luyện chế pháp bảo, tu luyện pháp thuật cao cấp cùng đột phá cần có linh ngộ. Nếu thay đổi thời gian pháp tắc, người chắc chắn sẽ không đạt được gì.

Nhược Hy mỉm cười:

- Việc này thì người không cần lo lắng. Chúng ta đã sớm luyện thành thứ này. Hiện tại người chỉ cần nhớ lại mà thôi.

Bỏ qua vẻ mặt của Dương Thiên, Nhược Hy nắm lấy tay hắn:

- Để ta giúp người.

Nhược Hy thi triển cao cấp huyền thuật, đem ký ức của nàng gửi vào bên trong, khiến Dương Thiên dần nhớ lại. Mọi thứ cứ như vậy tiếp diễn.

...

Vài năm sau, tại một vùng hắc ám vô tận bên trong vũ trụ, Dương Thiên đang ngồi trên một cái vương tọa màu đen do Hỗn Độn khí ngưng tụ. Nơi đây bốn bề vắng vẻ, trong một khoảng không gian vô cùng rộng lớn, không có bất kỳ vị diện cũng như sinh vật nào tồn tại. Đây là nơi hao tổn khá nhiều công sức tìm kiếm để đón tiếp Hủy Diệt.

Không gian vốn đen kịt dần xuất hiện từng mảng màu xám, một cái bóng trắng xuyên qua hư không, phồng thẳng về phía Dương Thiên. Khi bóng trắng dừng lại, hiện nguyên hình là một con rắn khổng lồ, miệng dài và nhọn, bên trong là vô số những chiếc răng nhọn hoắt.

Trên đầu rắn có một con mắt rất to đang nhắm lại, gần miệng nó có một người đang đứng, hai tay chấp ở sau lưng. Dựa vào vẻ bề ngoài, người này

chỉ vào khoảng 22, 23 tuổi, khuôn mặt tuần lã, hai mắt bao phủ bởi một vòng màu xám tà dị. Hắn ngấn đầu nhìn về phía Dương Thiên:

- Đại sư huynh, đã lâu không gặp. Ta tìm người thật khổ a.

Dương Thiên vẫn duy trì tư thế một tay chống cằm, nhàn nhạt đáp lại:

- Tiểu sư đệ, người muốn tìm ta là có việc gì?

Hủy Diệt lắc đầu cười:

- Chúng ta đều rõ ràng, cần gì phải dài dòng.

Dương Thiên ngồi thẳng dậy, nghiêm nghị nói:

- Ta không biết người dùng cách nào để dung hợp ba loại Tiên Lực lại với nhau, nhưng dung hợp 10 loại Tiên Lực trở thành Sáng Thế Lực chắc chắn là không thể. Thế giới này có thể sẽ vì tham vọng của người mà bị hủy hoại.

- Đại sư huynh, người vẫn luôn cố chấp như vậy. Những gì người nói luôn là đúng, những gì ta làm luôn là sai. Là vì người xuất hiện đầu tiên, hay vì người được những người khác công nhận là mạnh nhất?

Dương Thiên thở dài:

- Hủy Diệt, người vẫn luôn chấp nhất chuyện ai là mạnh nhất. Mạnh nhất thì sao chứ, ta không quan tâm đến nó. Cái ta muốn là hoàn thành tâm nguyện của sư phụ, bảo vệ thế giới này.

Hai mắt Hủy Diệt sáng lên, mừng rỡ:

- Vậy người nên thành toàn cho ta, ta sẽ thay mọi người hoàn thành tâm nguyện đó.

Dương Thiên lặng yên nhìn Hủy Diệt một hồi lâu rồi lắc đầu:

- Con đường người lựa chọn là sai, cố bước tiếp chỉ dẫn đến diệt vong.

Gương mặt Hủy Diệt cứng lại, lạnh lùng nói:

- Người đồng ý cũng được, không đồng ý cũng được. Hôm nay ta đến đây là để giành lấy quyền khống chế Hỗn Độn Lực. Nếu người không ngoan ngoãn giao ra, đừng trách ta không nể tình.

Dương Thiên cười mà như không cười:

- Đem ba loại Tiên Lực dung hợp được một phần khiến người tự tin như vậy hay sao?

Hủy Diệt không trực tiếp trả lời câu hỏi của Dương Thiên:

- Đại sư huynh, trong mười người chúng ta, người vẫn luôn được cho là mạnh nhất. Chúng ta vẫn chưa thực sự giao đấu với nhau lần nhau. Ta muốn biết, là Hỗn Độn Lực của người mạnh hay là Hủy Diệt Lực của ta lợi hại hơn.

Dương Thiên từ trên vương tọa đứng dậy:

- Đến đây đi.

- Được.

Theo tiếng nói của Hủy Diệt, cự thú dưới chân hắn cũng há to miệng, ý đồ muốn nuốt chửng Dương Thiên. Đúng lúc này, không gian ngay bên cạnh Dương Thiên xuất hiện một vết nứt. Từ trong vết nứt, một cánh tay ác quỷ thò ra, nắm lấy cổ con rắn kia cung mạnh, khiến cho nó bị đẩy lui thật xa.

Thêm một cánh tay nữa đưa ra, hai tay nắm lấy vết nứt kéo mạnh. Không gian bị xé toạc, một con cự thú bước ra, chính là tọa kỵ của Dương Thiên, Thượng Cổ Thần Thú, Vô. Dương Thiên vẫn dùng vẻ mặt thản nhiên:

- Xem ra Hoang của người không bằng Vô của ta.

Hoang ổn định lại thân hình, phát ra tiếng rống giận dữ, con mắt trên trán nó dần hé mở, Hủy Diệt Lực màu xám bắt đầu tràn ra, đem không gian trong khu vực đó phá thành một mảnh hỗn loạn. Hủy Diệt đưa tay về phía trước, lạnh lùng nói:

- Chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 355: Chân Tiên Chi Chiến

Một cái kính hình tròn màu xám xuất hiện trên tay Hủy Diệt. Dương Thiên có thể cảm nhận được sức mạnh cực đại ẩn chứa bên trong tấm kính kia. Bản Mệnh Pháp Bảo của Hủy Diệt, Diệt Kính.

Sau lưng Dương Thiên, hư không bị cắt ra chín đường theo hình rẻ quạt. Từ bên trong, chín thanh kiếm hình dạng kỳ dị hiện ra, mang theo uy áp bao trùm lên vạn vật. Bản Mệnh Pháp Bảo của Dương Thiên, Cửu Diệt Kiếm. Chín kiếm bao gồm:

- Nhân Diệt, dùng để giết người.
- Thú Diệt, tiêu diệt mọi loại yêu thú, linh thú, thần thú.
- Pháp Diệt, loại bỏ mọi loại pháp thuật.
- Trận Diệt, phá hủy mọi loại trận pháp, cấm chế, phong ấn.
- Hồn Diệt, chém giết yêu ma, các loại linh hồn thể.
- Dị Diệt, tiêu diệt các sinh vật kỳ dị như Hỏa Linh, Thụ Tinh...
- Khí Diệt, phá hủy mọi loại linh khí, tiên khí.
- Thời Diệt và Không Diệt, phá vỡ mọi rào cản pháp tắc, không gian, thời gian.

Chín thanh kiếm bay lên cao, cuối cùng hợp lại thành một thanh trường kiếm màu đen. Cửu kiếm quy nhất, đây là hình dạng cuối cùng của Cửu

Diệt Kiếm, Diệt Thế Kiếm. Không đúng, trải qua Hỗn Độn Lực tẩy lễ, phải gọi nó là Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm.

Nhìn Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm chậm rãi rơi ở trên tay Dương Thiên, hai mắt Hủy Diệt hiện lên sự phẫn nộ. Dương Thiên có hơi tò mò:

- Người hình như rất tức giận?

- Thanh kiếm này vốn là của ta. Chữ "Diệt" trong tên của nó đã nói lên điều đó. Nhưng chỉ vì người ưa thích nên sư phụ đã đem nó trao cho người.

- Người rất bất mãn?

Hủy Diệt hít sâu một hơi, ổn định lại tâm tình. Diệt Kính trên tay hắt xoay tròn, Hủy Diệt Lực bên trong không ngừng tuôn ra. Nơi nó đi qua, không gian liền biến mất. Là biến mất chứ không phải vỡ vụn, vô số những lỗ đen hiện ra, lực hút khủng bố như muốn đem mọi thứ nuốt vào bên trong. Con mắt khổng lồ trên trán Hoang cũng mở ra, tiếp thêm sức mạnh cho Diệt Kính.

Dương Thiên đưa cao Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm, lấy thế chém mạnh xuống. Một đạo kiếm quang màu đen xuyên qua hư không, đem bức màn màu xám do Hủy Diệt Lực tạo nên cắt thành hai nửa. Kiếm quang tiếp tục lao đến chỗ Hủy Diệt thì bị một tấm kính lớn chặn lấy, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc. Hủy Diệt Lực cùng Hỗn Độn Lực cắn xé lẫn nhau rồi cùng biến mất. Diệt Kính quay trở về tay, vẻ mặt Hủy Diệt có chút khó coi:

- Thử chiêu như vậy là đủ rồi, ta sẽ không tiếp tục nương tay nữa.

Dương Thiên cười nhạt:

- Sẵn sàng đón tiếp.

Hủy Diệt gầm nhẹ lên một tiếng, thân hình của hắn lập tức bị Hủy Diệt Lực bao phủ. Khối cầu màu xám ngày càng lớn lên, Hoang cũng bị nó cuốn vào bên trong. Ở hướng ngược lại, Dương Thiên cũng đang có động thái tương tự, hắn cùng Vô bị một khối cầu màu đen rất lớn bao lấy.

Hai khối cầu không ngừng biến lớn, khí tức khủng bố tỏa ra khiến những nhân vật hàng đầu tại Tiên Giới cảm nhận được.

...

Thiên Giới, tại Thiên Cung, Thiên Đế đang ngồi uống rượu, phía bên dưới là các quan thần võ tướng nói lời nịnh nọt. Dù biết chỉ là lời nói gió bay, Thiên Đế vẫn cảm thấy rất thoải mái. Hắn đưa ly rượu về phía trước, nói to:

- Cùng uống cạn, chúc cho Thiên Giới chúng ta ngày càng...

Thiên Đế chưa kịp nói hết câu, ly rượu trên tay đã rơi xuống đất. Hắn đứng bật dậy nhìn về hư không xa xôi. Các quan thần vội hỏi:

- Thiên Đế, đã có chuyện gì xảy ra.

Thiên Đế không nói lời nào, trực tiếp xé ra một vết nứt hư không, dung nhập vào bên trong, biến mất không thấy dấu vết.

...

Âm Ti Giới, một thanh niên nước da ngăm đen đang nằm dài trên vương tọa. Hắn che miệng ngáp dài, nói với những người đang ngồi gần đó:

- Làm nhanh một chút. Tên nào có tiềm năng cứ trực tiếp bổ sung vào quân đội, quá nhiều tội lỗi thì đưa đi làm khổ sai, còn lại đều ném vào luân hồi đi. Gần đây F0k8jRf Thập Đại Tiên Giới bất ổn, người chết cũng đặc biệt nhiều, thật là một chết ta.

Trước mặt hắn là một đám người mặt mày xấu xí, tay cầm bút liên tục viết trên sổ sách, nghe vậy liền quay lại cuối đầu:

- Diêm Vương đại nhân, đã rõ.

Thanh niên nằm chường ra vương tọa, đang muốn nhắm mắt ngủ tiếp thì vội ngồi bật dậy, hóa thành một làn khói đen biến mất. Đám người kia vẫn đang tập trung làm sổ sách, không biết chuyện gì đang diễn ra.

...

Hỗn Độn Giới, vô số Vực Ngoại Ma Đầu đang tụ tập trong một quảng trường lớn. Ngồi tại vị trí cao nhất là một tên hung thần thân hình to lớn, cả người hắc màu đen, hai cái răng nanh nhô dài, trên trán là một con mắt màu tím, tỏa ra ánh sáng tà dị. Hắn đặt hai tay lên ghế, lần lượt lướt qua những vị trí quan trọng bên trong quảng trường, giọng nói vang vọng khiến cho thiên địa rung chuyển, làm những tên ma đầu khác cảm thấy áp lực rất lớn:

- Tấn công Hòa Giới thất bại?

Một tên ma đầu run rẩy bước ra:

- Bẩm Ma Thần đại nhân, Hòa Giới âm thầm mời viện binh từ Thiên Giới cùng Kim Giới. Chúng ta bị mắc lừa, cho nên...

- Cho nên toàn quân bị diệt?

Ma đầu kia vội quỳ xuống, thân thể càng run mạnh hơn:

- Đại nhân, là lỗi của ta, xin đại nhân tha tội.

Ma Thần không nói lời nào, một ngọn lửa màu đen bốc lên trên tay hắn. Ngay lúc Ma Thần chuẩn bị ra tay, một rung động nhỏ từ không gian truyền đến. Ngọn lửa trên tay tắt đi, Ma Thần trầm giọng:

- Đem hãn nhốt xuống Luyện Thần Ngục, chờ ta trở về xử lý.

Nói xong, Ma Thần lập tức biến mất, để lại đám ma đầu nhìn nhau, không hiểu đầu đuôi ra sao.

...

Cao tầng của Thập Đại Tiên Giới đều bị trận chiến này hấp dẫn. Khi bọn hãn đến gần liền cảm giác được uy áp khủng khiếp phát ra. Thiên Đế vẻ mặt tái nhợt:

- Đây là... Tiên Lực?

Sau lưng hãn vang lên âm thanh:

- Chính xác là Hủy Diệt Lực cùng Hỗn Độn Lực.

Thiên Đế quay người lại, mỉm cười:

- Diêm Vương, tên lười biếng nhà ngươi cũng chạy đến đây sao?

Diêm Vương lắc đầu:

- Đại chiến bậc này, không đến tham dự thì thật đáng tiếc. Những tên kia cũng đã sớm đến.

Thiên Đế gật đầu, hãn cũng cảm nhận được những khí tức quen thuộc khác. Xem ra tất cả những thành viên chủ chốt của Thập Đại Tiên Giới, kể cả những lão quái vật bất quan hàng vạn năm cũng đã xuất đầu lộ diện.

- Tên Ma Thần đáng ghét kia cũng xuất hiện.

Diêm Vương cười cười:

- Hỗn Độn Lực, đây không phải là thứ mà tên kia dùng cả đời truy cầu sao.

Thiên Đế gật đầu, hẩn nhìn về nơi hai loại Tiên Lực đang hỗn loạn, cắn xé tàn phá lẫn nhau, nghiêm mặt nói:

- Diêm Vương, trong kia rất nguy hiểm, kể cả chúng ta có hợp sức đi vào, chín phần là sẽ không toàn mạng trở ra. Người có cao kiến gì không?

Diêm Vương thở dài:

- Ta có thể làm được gì. Đừng nói hai người chúng ta, tập hợp hết đám người kia cũng vô dụng. Nếu ta đoán không sai, trận chiến này là do hai vị Chân Tiên tạo nên.

Thiên Đế mở to mắt, hoảng sợ nói:

- Không thể nào. Chân Tiên không phải đã sớm biến mất rồi sao. Lần gần nhất có tin đồn bọn hẩn xuất hiện chính là 30 vạn năm về trước.

- Biến mất không có nghĩa là chết đi. Cường đại như Chân Tiên, ai có thể giết được bọn hẩn?

- Vậy chúng ta phải làm gì?

- Chờ.

- Chờ? Chờ cái gì?

Diêm Vương nhìn Thiên Đế như một tên ngốc:

- Chẳng lẽ người muốn lao vào trong kia? Thay vì suy nghĩ ngu xuẩn như vậy, tại sao không tranh thủ cảm nhận, biết đâu lại có cơ hội đột phá.

Thiên Đế bị Diêm Vương mắng cũng không phản bác, hẩn biết những gì tên kia nói đều là sự thật. Bọn hẩn đều là Bán Tiên hậu kỳ đỉnh phong, muốn đạt đến Chân Tiên gần như là không thể. Nhưng dựa vào trận chiến

này, cảm ngộ thêm về Tiên Lực, tăng cường khả năng khống chế và sử dụng, chiến lực có thể tăng mạnh.

Dương Thiên cùng Hủy Diệt không hề để ý đến những tên lâu la ngoài kia. Trận chiến của bọn hắn đã đi vào giai đoạn then chốt. Lúc này Dương Thiên cùng Hủy Diệt đều đã vận dụng Tiên Thể, biến thành những cự nhân khổng lồ, mặc chiến giáp cho Tiên Lực ngưng tụ mà thành. Hoang cùng Vô đều đã dung nhập vào chiến giáp, hóa thành hoa văn hình mãnh thú, giúp bọn họ sử ra chiến lực mạnh nhất. Tiên Thể của mỗi người đều đã có vài vết rạn nứt, máu tươi chảy ra.

Hủy Diệt tay cầm lấy Diệt Kính, Hủy Diệt Lực khủng bố hội tụ vào bên trong, hắn gầm giọng:

- Đại sư huynh, tiếp theo là đòn tấn công mạnh nhất của ta. Nếu người tiếp được, trận chiến này ta chấp nhận thất bại.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 356: Ba Loại Tiên Lực

Diệt Kính rời khỏi tay Hủy i5cJ51e Diệt, bắt đầu tách ra thành mười tấm kính theo thứ tự từ lớn đến nhỏ. Hủy Diệt Lực đang tàn phá khắp nơi như bị hút lại, dung nhập vào tấm kính lớn nhất. Mười tấm kính xoay tròn, sức mạnh khủng bố ẩn chứa bên trong khiến Dương Thiên cũng phải nhăn mặt.

Hủy Diệt đã dùng đến đòn tấn công mạnh nhất, Dương Thiên đương nhiên không dám khinh thường. Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm rời khỏi tay Dương Thiên, biến mất vào trong hư không. Ngay sau đó vô số vòng xoáy màu đen hiện ra. Số lượng không cách nào đo đếm được, dường như muốn đem thiên địa chia thành hai nửa. Từ mỗi vòng xoáy, một thanh kiếm có hình dạng y hệt Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm dần chui ra. Những thanh kiếm này đều mang lại cảm giác giống như bản thể chứ không phải hư ảnh do pháp thuật ngưng tụ mà thành.

- Diệt Tiên Quang.

- Hỗn Độn Sát Tiên Kiếm.

Từ cái Diệt Kính nhỏ nhất, một đạo quang trụ màu xám phóng ra, xuyên qua hư không bắn về phía Dương Thiên. Vô số Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm sau lưng Dương Thiên cũng đổi hướng, nhắm vào quang trụ kia. Một tiếng nổ kinh hoàng phát ra, sóng chấn động lan tỏa ra một diện tích cực kỳ rộng lớn. Không gian trực tiếp bị chia thành hai nửa đen và xám. Tiếng nổ liên tục phát ra, mỗi lần càng thêm dữ dội, khiến cho sóng chấn động càng lan xa hơn nữa.

Hai đòn tấn công đều mang ý nghĩa diệt tiên, nói rõ uy lực của nó. Cho dù là Chân Tiên, dưới sức công kích bậc này đều có thể mất mạng. Hai vị Chân Tiên mạnh nhất dốc toàn lực vào một đòn công kích, sức phá hoại khó có cách nào hình dung được.

Rất nhiều đại năng đang đứng từ xa cảm ngộ, phát hiện ra sóng chấn động lập tức quay đầu bỏ chạy. Sóng chấn động này không những uy lực cực đại, bên trong còn ẩn chứa hai loại Tiên Lực không ngừng giao phong. Lỡ như bọn hắn bị cuốn vào, tối thiểu cũng mất đi nửa cái mạng.

Thiên Đế cùng Diêm Vương kịp thời thoát nạn. Ma Thần thì không được may mắn như vậy. Hắn chủ tu chính là Hỗn Độn Lực, trong hai vị Chân Tiên kia, có một vị cũng sử dụng loại Tiên Lực đó. Vì khát vọng mạnh lên quá lớn, Ma Thần đã cố đến gần hết mức để cảm ngộ. Khi cảm nhận được nguy hiểm, hắn đã bỏ chạy rất nhanh, nhưng đáng tiếc là vẫn hơi chậm một chút, cuối cùng bị trọng thương.

Nhìn Ma Thần mất đi gần một phần ba thân thể, Thiên Đế cùng Diêm Vương nhìn nhau, không nói lời nào, đồng thời ra tay tấn công. Hỗn Độn Giới ngày càng phát triển mạnh mẽ, có xu hướng xâm lược các Tiên Giới khác. Hai người bọn họ thân là kẻ đứng đầu một giới, có cơ hội diệt trừ mối nguy hiểm này, tất nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Vừa thiếu chút mất mạng đã bị hai kẻ cực mạnh tấn công, Ma Thần bại lui liên tục, cuối cùng phải trả cái giá không nhỏ mới bỏ trốn được. Nhưng cũng vì vậy mà vết thương của hắn lại càng nặng hơn, phải tìm nơi ẩn cư lẫn tránh kẻ thù truy sát, khiến cho Hỗn Độn Giới một lần nữa lâm vào thời kỳ bất ổn vì thiếu đi người đứng đầu. Mãi cho đến khi Dương Thiên tìm đến ổn định thế cục. Có điều đó cũng là chuyện rất lâu về sau.

Dẫn co trong một khoảng thời gian rất lâu, thân ảnh Dương Thiên cùng Hủy Diệt mới một lần nữa hiện ra. Lúc này trên Tiên Thể của hai người đều có rất nhiều vết rạn nứt, hư ảnh Thần Thú bên trong cũng vô cùng mờ

nhật. Trên cánh tay phải của Dương Thiên, máu tươi không ngừng chảy ra. Vẻ mặt của hắn tái nhợt, nhưng lại nở nụ cười đắc ý:

- Tiểu sư đệ, hình như Hỗn Độn Lực của ta mạnh hơn Hủy Diệt Lực của ngươi một chút.

Hủy Diệt không nói lời nào, hắn đưa tay ôm ngực, máu tươi từ khoe miệng bắt đầu chảy ra. Hai mắt Hủy Diệt tràn đầy sự không cam lòng, cuối cùng thở dài một hơi:

- Đại sư huynh, trận chiến này, ta thua.

Dương Thiên thản nhiên đáp:

- Vậy ngươi có thể rời đi được rồi.

Hủy Diệt lắc đầu:

- Hủy Diệt Lực thua Hỗn Độn Lực, chuyện này ta chấp nhận. Nhưng nó không có nghĩa là ngươi mạnh hơn ta.

Hủy Diệt nói xong, tay phải của hắn hiện lên một quả cầu ba loại màu sắc, phân biệt là trắng, đen, xám. Màu đen kia không giống như màu đen của Hỗn Độn Lực, nó là một màu đen thuần túy, không chút hỗn tạp. Đây chính là Âm Chi Lực cùng Dương Chi Lực. Hủy Diệt cuối cùng cũng đã không nhịn được, hắn muốn dùng 3 loại Tiên Lực kết thúc trận chiến này.

Dương Thiên cau mày:

- Tiểu sư đệ, ngươi thực sự muốn giải quyết chuyện này như vậy sao?

Hủy Diệt mỉm cười:

- Nếu ngươi đồng ý để lại Hỗn Độn Lực, ta có thể để ngươi trở về làm một tên Bán Tiên, yên ổn tận hưởng cuộc sống. Bảo vệ thế giới này, để cho

một mình ta là đủ rồi.

Dương Thiên giả vờ suy nghĩ rồi lắc đầu:

- Nếu như con đường của người là đúng, ta cũng không ngại mà đem nó giao ra. Tiếc là nếu làm vậy, kết cục chỉ có sự diệt vong mà thôi.

Hủy Diệt thở dài:

- Bao nhiêu năm trôi qua, người vẫn luôn là như vậy, vẫn luôn tự cho mình là đúng. Tại sao? Tại sao những lời người nói đều được cửu sư tỹ ủng hộ, những gì ta nói lại bị tỹ ấy phản đối.

Dương Thiên ngấn ra, buộc miệng hỏi:

- Người thích Nhược Hy?

Hủy Diệt im lặng không trả lời, ba loại Tiên Lực trên tay hắn bắt đầu có dấu hiệu dung hợp. Khí tức tỏa ra khiến Dương Thiên lần đầu tiên cảm thấy được tử vong đang đến gần. Một mình hắn thực sự không có hi vọng chống lại lực lượng này, nhưng hắn chỉ có một mình sao?

Từ trong cơ thể Dương Thiên, Sinh Mệnh Lực bắt đầu tràn ra, dung hợp với Hỗn Độn Lực trên người hắn. Hủy Diệt nhìn thấy cảnh này, tròn mắt liền co rút lại rồi nói:

- Ta đã sớm biết cửu sư tỹ cũng ở đây. Tại sao không gọi nàng ra đây cùng nói chuyện. Những năm gần đây, mười huynh đệ chúng ta rất hiếm có cơ hội gặp nhau.

Dương Thiên phẩy tay:

- Chuyện đó thì quên đi, nàng nói không muốn gặp người.

- Không muốn gặp ta?

- Cái này còn cần phải hỏi sao? Người đã làm chuyện gì, chính người tự biết.

Hủy Diệt đột nhiên cười to, cười đến điên cuồng:

- Ta đã làm gì sai? Ta chỉ muốn thực hiện di nguyện của sư phụ, cứu lấy thế giới này, chẳng lẽ làm như vậy cũng là sai sao? Chẳng lẽ chỉ có người mới có thể làm được, còn ta thì không thể. Đại sư huynh, Hồn Độn, Dương Thiên, ta nói cho người biết, ta sẽ chứng minh cho tất cả mọi người thấy, ta không sai. Người sai là người.

Đến lượt Dương Thiên im lặng, hẳn hiểu Hủy Diệt đang nghĩ gì. Đây là sự đố kị. Đố kị vì từ khi sinh ra Dương Thiên đã mạnh hơn hẳn, đố kị vì người mà Nhược Hy thích là Dương Thiên, đố kị vì những cố gắng của bản thân không được người khác công nhận.

Ba loại Tiên Lực dung hợp xong, một quả cầu ba màu to bằng nắm tay xuất hiện trên tay Hủy Diệt. Sự khủng bố của nó khó có thể nói bằng lời, thậm chí khiến linh hồn Dương Thiên run nhẹ một cái.

Hồn Độn Lực cùng Sinh Mệnh Lực cũng đã dung hợp xong, một đóa sen hai màu đen và xanh nhạt bay lên, lơ lửng trước mặt Dương Thiên. Hẳn cười nhạt nói:

- Nhược Hy thích sen, ta cũng đành chiều theo ý nàng.

Hủy Diệt trầm giọng:

- Sư tỷ, người thực sự muốn theo hẳn cùng chết sao. Tuy hai người dung hợp Hồn Độn Lực và Sinh Mệnh Lực, nhưng đứng trước ba loại Tiên Lực của ta hoàn toàn không có đường thắng.

Dương Thiên tỏ vẻ khinh thường:

- Cái này cũng chưa chắc. Dù sao người cũng chỉ mới dùng hợp được một phần, bọn ta đã dung hợp hoàn hảo. Ai thắng ai thua còn chưa nói trước được.

- Một phần thì đã sao, đây không chỉ đơn giản là một cộng một bằng hai. Để ta cho người tận mắt chứng kiến, ba loại Tiên Lực hợp nhất có bao nhiêu kinh khủng.

Theo sau câu nói, khối cầu ba màu trên tay Hủy Diệt liền ném ra. Không gian cùng thời gian như bị nó hút vào bên trong, Dương Thiên chưa kịp trở tay thì khối cầu đã xuất hiện cách hăn không xa.

Hai tay Dương Thiên lập tức vung mạnh, bông sen đang lơ lửng kia trong chớp mắt liền biến thành một đóa hoa khổng lồ, che chắn trước mặt Dương Thiên. So sánh với bông sen, khối cầu kia nhỏ bé đến mức giống như một hạt bụi nhỏ. Va chạm không hề phát sinh ra âm thanh nào, ngược lại rất yên tĩnh. Khối cầu tưởng chừng nhỏ bé kia lại không ngừng nuốt lấy bông sen khổng lồ. Dương Thiên thấy tình huống không ổn vội lui nhanh về phía sau, hét to:

- Bạo.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 357: Đòn Cuối Cùng- Kết Thúc

Bông sen nổ tung, khối cầu ba màu đang cố gắng hấp thu nó cũng bị dẫn động mà bạo tạc. Trước người Hủy Diệt hiện lên một tấm màn chắn ba màu, ngăn cản ảnh hưởng từ vụ nổ.

Một hồi lâu sau, thân ảnh Dương Thiên một lần nữa hiện ra. Lúc này khóe miệng hắn cũng đã tràn ra máu tươi. Lần giao phong vừa rồi, Dương Thiên thua. Hủy Diệt thấy vậy cũng có chút đặc ý:

- Đại sư huynh, không phải ta đã nói rồi sao. Hiện tại ta mạnh hơn người. Nếu người đồng ý...

Dương Thiên cắt lời:

- Đừng nhiều lời, cho dù có phải dẫn động đại bạo tạc, ta cũng sẽ không giao Hỗn Độn Lực cho người.

Gương mặt Hủy Diệt cứng lại, hắn cắn răng đưa ra quyết định:

- Người và cửu sư tỷ đã quyết định như vậy, để ta tiễn hai người đi một đoạn.

- Là ai tiễn ai còn chưa biết được.

Dương Thiên vừa dứt lời, trên đầu và dưới chân Hủy Diệt liền xuất hiện hai vòng xoáy màu đen kịt. Từ bên trong vòng xoáy, lôi đình, hỏa diễm màu xanh đen lần lượt chui ra, bao vây lấy hắn. Hủy Diệt khinh thường nói:

- Chỉ dựa vào những thứ này cũng muốn trói buộc ta?

Dương Thiên lắc đầu:

- Ta chỉ cần chút thời gian là đủ rồi.

Dương Thiên hai mắt nhắm lại, giữa hư không mênh mông, một con mắt màu đen khổng lồ hiện ra. Con mắt này do Hỗn Độn Lực ngưng tụ mà thành, ẩn hiện vô số những đạo hoa văn thần bí. Sau khi con mắt màu đen xuất hiện, bên cạnh nó, một con mắt màu xanh nhạt cũng hiện lên.

Dương Thiên phất tay, hai giọt máu một đen một xanh bay lên, dung nhập vào bên trong. Hai con mắt này đột nhiên biến lớn, hào quang bao quanh ngày càng rực rỡ hơn. Giọng nói Dương Thiên trầm thấp, vang vọng khắp thiên địa:

- Ta, Hỗn Độn Chân Tiên, nhân danh Hỗn Độn Chi Chủ, mượn nhờ lực lượng của các sinh vật tại Hỗn Độn Giới.

- Ta, Sinh Mệnh Chân Tiên, nhân danh Sinh Mệnh Chi Chủ, mượn nhờ lực lượng của các sinh vật tại Sinh Mệnh Giới.

Hủy Diệt đang bị trói buộc bên trong, hai mắt tròn to. Hắn không nghĩ đến Dương Thiên còn có chiêu này. Mượn nhờ lực lượng hai giới, quả thực đủ năng lực uy hiếp đến hắn. Thứ này là do Nhược Hy hao tổn rất nhiều năm tháng mới nghĩ ra, truyền lại cho Dương Thiên, Hủy Diệt đương nhiên sẽ không biết được.

Âm thanh xuyên qua hư không, lan đến Hỗn Độn Giới và Sinh Mệnh Giới. Bên trong ẩn chứa uy nghiêm vô hạn. Nghe được âm thanh của chúa tể, mọi loại sinh vật đồng thời quỳ rạp xuống. Trên trán bọn hắn xuất hiện một con mắt, giống như phiên bản thu nhỏ của Hỗn Độn Nhân và Sinh Mệnh Nhân. Những con mắt này đồng loạt lóe lên ánh sáng, lực lượng cũng theo đó truyền đến hai con mắt khổng lồ kia.

Cảm nhận được nguy hiểm đến gần, Hủy Diệt vội điều động ba loại Tiên Lực công phá ngục tù bằng lôi hỏa kia. Bất quá, thứ này là do Dương Thiên chuẩn bị sẵn, Hủy Diệt trong thời gian ngắn cũng không thể thoát ra được.

Lực lượng ẩn chứa bên trong Hỗn Độn Nhân cùng Sinh Mệnh Nhân đã đạt đến giới hạn. Dương Thiên nhanh chóng đưa tay về phía hai con mắt kia, dùng sức kéo chúng lại gần với nhau. Dưới sự dẫn động của Dương Thiên, Hỗn độn Nhân cùng Sinh Mệnh Nhân bắt đầu dung hợp. Lực lượng bên trong ngày càng cuồng bạo, kể cả Dương Thiên là chủ nhân của nó cũng có chút chịu không nổi, máu tươi ở miệng chảy ra ngày một nhiều.

Nhược Hy đang ở bên trong cơ thể Dương Thiên lo lắng hô lên:

- Để ta tới.

Dương Thiên lắc đầu:

- Loại pháp thuật này lấy ta làm chủ, dù người ra tay cũng không thể dung hợp thứ này. Hơn nữa, người cũng đã sớm dùng hết sức mạnh, còn có thể làm gì?

- Nhưng mà...

Dương Thiên nở nụ cười:

- Yên tâm đi, ta nhất định sẽ ngăn cản được Hủy Diệt. Sau đó chúng ta sẽ lại cùng uống trà. Loại trà kia, ta rất thích.

Hai mắt Nhược Hy hơi đỏ lên, nàng cảm thấy Dương Thiên giống như đang để lại di ngôn. Không sai, Dương Thiên đúng là đang để lại di ngôn. Hẳn cảm nhận được rằng, sau khi Hỗn Độn Nhân cùng Sinh Mệnh Nhân dung hợp, hẳn sẽ hoàn toàn kiệt sức. Mặc kệ nó có đủ sức chiến thắng Hủy

Diệt hay không, với tình trạng hiện tại của Dương Thiên, ảnh hưởng của pháp thuật này cũng đủ khiến Dương Thiên mất mạng.

Hai đại thần nhân dung hợp xong, không gian lập tức truyền ra từng cơn ba động mãnh liệt. Sóng năng lượng tràn ra, từng đợt từng đợt ngày càng mãnh liệt. Hủy Diệt cảm thấy tim mình đập nhanh một cái. Hắn liền hét to, một tiếng nổ khổng lồ vang lên, lôi đình cùng hỏa diễm liền bị lực lượng ba màu đánh tan.

Hủy Diệt chưa kịp vui mừng thì lông tóc đã dựng lên, một cảm giác nguy hiểm lan tràn khắp cơ thể hắn. Vừa ngẩng đầu lên, Hủy Diệt nhìn thấy một con mắt khổng lồ đang nhìn chăm chăm vào hắn. Con mắt này có hai màu xanh đen, bên trong dường như ẩn chứa ý niệm cùng lực lượng của vô số sinh linh, mỗi một cái đều rất mạnh mẽ.

Từ ngay giữa con mắt, một chấm xanh đen hiện ra rồi to dần. Đến mức độ nhất định, một cột sáng khổng lồ bắn về phía hắn. Nơi cột sáng đi qua, vạn vật đều tan biến. Không gian, thời gian, pháp tắc... Tất cả mọi thứ đều bị nó phá hủy.

Không chút do dự, trên tay Hủy Diệt hiện ra hai viên cầu, một trắng một đen. Đem hai viên cầu ném vào Diệt Kính, cả hai nhanh chóng bị hấp thu. Diệt Kính lúc này thay đổi hình dạng, giống như một hình âm dương bát quái. Khác biệt là, tấm kính này chia làm ba loại màu sắc đang không ngừng trộn lẫn vào nhau.

Hủy Diệt ném tấm kính này ra trước mặt, hét lớn:

- Âm Dương Diệt Tiên Bàn, Ngự.

Một vòng sáng ba màu từ Âm Dương Diệt Tiên Bàn tỏa ra, bao phủ lấy Hủy Diệt, nghênh đón đòn tấn công từ cự nhân. Hàng loạt tiếng nổ khổng lồ vang lên, Hủy Diệt cùng Âm Dương Diệt Tiên Bàn trực tiếp bị cự nhân đánh văng đi thật xa, không còn bóng dáng.

Giằng co diễn ra trong một thời gian dài, cuối cùng năng lượng bên trong cự nhân cũng tiêu tán hết, nó phát ra một tiếng rắc nhẹ rồi tan biến.

Tiên Thể của Dương Thiên tan vỡ, hai mắt hăn cố mở ra, giọng nói đứt quãng:

- Đã, đã...thành công... rồi sao?

Nhược Hy nước nở:

- Dương Thiên, người cố một chút, ta sẽ dùng Sinh Mệnh Lực chữa trị cho người.

- Không cần, cho dù người ở bên trong cơ thể ta cũng khó tránh khỏi bị thương nặng. Tự lo cho bản thân mình còn khó, nói gì đến việc chữa thương cho ta.

- Ta sẽ không để người chết.

Dương Thiên cười:

- Yên tâm đi. Ta dù sao cũng là Chân Tiên, sẽ không dễ dàng chết đi như vậy. Trước tiên, ta có chút mệt mỏi, muốn ngủ một giấc.

Dương Thiên nói hết câu, mí mắt liền trĩu nặng, hai mắt nhắm lại, mặc cho Nhược Hy kêu gọi thế nào cũng không mở ra. Nhược Hy yên lặng một hồi lâu, hai mắt hiện lên sự quyết tâm:

- Cho dù phải trả bất cứ giá nào, ta cũng sẽ không để người phải chết.

...

Tại một vị diện cách đó rất xa, Hủy Diệt cả người đang chìm trong một cái vực thẳm. Trên người hăn tràn đầy máu tươi, Tiên Thể đã sớm vỡ vụn.

Âm Dương Diệt Tiên Bàn đã hoàn toàn mất đi ánh sáng, biến thành 6, 7 mảnh rời rạc nằm ngay bên cạnh.

Hủy Diệt gian nan nhấc tay lên, lập tức ho sặc sụa vài tiếng, máu tươi pha lẫn nội tạng từ miệng phun ra. Hắn dùng chút sức lực còn sót lại đánh giá tình trạng của mình, phát hiện thương thế vô cùng nghiêm trọng.

Thương thế bậc này, cho dù là Chân Tiên như hắn cũng có chút không chịu nổi. Nếu không có thời gian vài vạn năm thì đừng mong khôi phục, chưa tính đến còn phải đi tìm những vị Chân Tiên còn lại. Ngũ Hành Chân Tiên quan hệ rất thân thiết, bọn hắn chắc chắn sẽ cùng liên thủ chống lại. Sau đó còn phải tiến hành luyện hóa, dung hợp tất cả các loại Tiên Lực lại với nhau.

Trong thời gian đó, lỡ như kẻ thù của sư phụ tìm đến, thế giới này xem như kết thúc. Tất cả cũng là vì sự ích kỉ của tên Dương Thiên kia. Nhớ đến Dương Thiên, Hủy Diệt đột nhiên mở miệng cười to, mặc cho máu tươi theo đó tràn ra. Hắn vừa cười vừa chảy nước mắt:

- Đại sư huynh, người hao tâm tổn trí, cuối cùng ta vẫn sống, người mới là kẻ thất bại. Cữu sư tỷ, người đã chọn hắn, vậy cũng đừng trách ta không nể tình đồng môn. Sau khi ta khôi phục thương thế sẽ đem Hỗn Độn Lực cùng Sinh Mệnh Lực. Đến lúc đó, Ngũ Hành Chân Tiên cũng không phải là đối thủ của ta. Ha ha ha...

Hủy Diệt vừa cười vừa khóc, đó là những giọt nước mắt đầu tiên của hắn kể từ khi xuất hiện trên thế giới này. Là nước mắt vui mừng vì đã đạt được mục đích hay là đau buồn vì mất đi những người thân thiết nhất, không ai biết được.

...

Chân Tiên Chi Chiến kết thúc, trận chiến này diễn ra tại nơi hư vô không có bóng người nhưng lại có những ảnh hưởng rất lớn đến sự phát triển của

Thập Đại Tiên Giới cùng các vị diện cấp thấp khác. Nó không phải là kết thúc, chỉ là bắt đầu cho một truyền kỳ mới...

P/S: End phần 1, đóng cửa bể quan tịnh đường.:))

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 358: Phàm Vũ Giới

Tại một cái hạ vị diện, trong một khu rừng rộng lớn, có một đám Tu Chân Giả đang tụ tập gần đó. Một vị lão giả áo xanh tu vị Trúc Cơ Kỳ ngửa kiếm phi hành, giọng nói ồm ồm:

- Các người đã đến được nơi này chứng tỏ tư chất tu luyện đều không tệ. Tiếp theo đây là thử thách rèn luyện tâm cảnh, nghị lực, trí tuệ và ý chí. Trước mặt là Thực Cốt Sâm Lâm, nhiệm vụ của các người là vào trong đó tìm kiếm Hóa Cốt Thảo và tồn tại ba ngày. Sau ba ngày ta sẽ đến đây kiểm tra, những người còn sống sẽ trở thành Ngoại môn đệ tử. Ai có được Hóa Cốt Thảo sẽ trực tiếp tấn thăng thành Nội môn đệ tử. Những thông tin về Thực Cốt Sâm Lâm ta đã đưa cho các người từ trước. Nhớ kỹ, tuyệt đối không được đi vào Tuyệt Mệnh Sơn Cốc, nếu có chuyện gì xảy ra cũng đừng trách ta không nhắc nhở trước. Đã nghe rõ chưa.

Hàng trăm người đồng thanh như một:

- Rõ.

Lão giả Trúc Cơ kỳ gật đầu:

- Tốt lắm. Vậy ta tuyên bố, thử thách chính thức bắt đầu.

Lão giả vừa dứt lời, hàng trăm người lập tức quay người, phóng nhanh vào trong rừng rậm. Chậm chân sẽ mất phần, bọn hắn hiểu rõ đạo lý này. Lão giả nhìn thấy cảnh này liền thở dài một hơi, thanh kiếm dưới chân đối hướng, phóng lên một ngọn núi gần đó. Phía trên đỉnh núi có hai vị lão giả đang ngồi, một người mái tóc màu đỏ, gương mặt cau có. Người còn lại

khá mập mập, mặt cười hiền lành, sau lưng đeo một cái hồ lô. Tu vị của hai người này đều là Trúc Cơ hậu kỳ.

Lão giả áo xanh bay lại gần, ngồi xuống một vị trí gần đó, cúi đầu chào:

- Hai vị sư huynh.

Hai người cùng gật đầu, lão giả mập mập cười hỏi:

- Vương sư đệ, người nói năm nay sẽ có bao nhiêu người vượt qua?

Lão giả áo xanh mở cuốn sổ ra:

- Năm nay có 178 người có linh căn tham dự. Theo như tỉ lệ của những lần trước, có 20 người vượt qua được đã rất tốt. Nhưng năm nay lại có đôi chút khác biệt.

- Khác biệt?

Lão giả áo xanh gật đầu:

- Lần này tham gia tuyển chọn có 5 tên đệ tử có từ tam phẩm linh căn trở lên, thậm chí có một người đạt đến nhị phẩm linh căn. Bọn hắn đều được đặc cách tiến vào Nội môn, nhưng lại cùng nhau xin tiến hành thử thách.

Lão giả tóc đỏ lúc này mới mở miệng:

- Có chuyện kỳ lạ như vậy? Chẳng lẽ bọn chúng không biết thử thách này cực kỳ nguy hiểm sao?

Vị diện này gọi là Phàm Vũ Giới, một cái hạ cấp Tu Chân Giới. Trước đây, Nhân Tộc, Yêu Tộc thế lực ngang bằng, chia đôi quyền thống trị. Ma tộc cùng các chủng tộc khác đều chịu áp bức, chỉ nắm giữ một phần lãnh thổ rất nhỏ. Mãi cho đến khoảng 300 năm trước, dị biến đột nhiên xuất hiện. Tại địa bàn của Nhân Tộc, không gian bắt đầu vặn vẹo, vô số vết nứt

xuất hiện, đem tu sĩ cấp cao giết chết. Nguyên Anh kỳ hoàn toàn bị nó miểu sát, không hề có sức chống cự. Tiếp theo đó, một vút nứt không gian khổng lồ xuất hiện, từ bên trong rơi ra một vật, đem nơi này đánh thành một vực thăm cực lớn.

Tưởng rằng trời ban dị bảo, rất nhiều tu sĩ Nhân Tộc đã đến đây cầu may nhưng không có ai toàn mạng trở về. Cuối cùng nơi này được đặt tên là Tuyệt Mệnh Sơn Cốc, trở thành cấm khu, không có bất kỳ ai dám đặt chân đến.

Từ sau hai sự kiện trên, Nhân Tộc lâm vào thời kỳ suy thoái. Tu sĩ cấp cao chết đi quá nhiều, Yêu Tộc nhân cơ hội đó phát động chiến tranh, đánh cho Nhân Tộc không kịp trở tay. Tam đại môn phái còn sót lại đau khổ chống đỡ, nhưng Yêu Tộc người đông thế mạnh, đến khi trận chiến sắp ngã ngũ thì một vị đại năng xuất hiện. Hắn một tay đem Yêu Tộc cản lại, bắt bọn chúng ký hòa ước, không tiếp tục xâm phạm lãnh thổ Nhân Tộc.

Yêu Tộc không cam lòng, nhưng vị kia quá mạnh, bọn hắn cũng chỉ còn cách tuân theo. Hòa ước được ký, Nhân Tộc một lần nữa có được hòa bình, nhưng sao nhiều trận chiến, nguyên khí tổn thương nghiêm trọng, lãnh thổ cũng đã bị Yêu Tộc chiếm gần hết, đành lui về một góc, trở thành một chủng tộc nhỏ.

Vị đại năng kia sau khi ra tay dẹp loạn liền chọn lấy một ngọn núi có linh khí nồng đậm nhất, xây dựng cung điện. Bất cứ ai đến gần mà không có lệnh của hắn đều bị giết chết. Vị kia cực kỳ ít xuất hiện, nghe nói cứ 50 năm hắn sẽ lại xuống núi một lần, tham gia một sự kiện nào đó của các chủng tộc rồi biến mất. Không ai biết lý do vì sao hắn lại có hành động kỳ lạ như vậy. Ngoài những lần đó ra, kể cả những tu sĩ đứng đầu tam đại môn phái tìm đến cũng bị hắn đánh trọng thương đuổi về.

Lão giả tóc đỏ hỏi như vậy, vì nơi môn phái bọn hắn tổ chức thử thách chính là Thực Cốt Sâm Lâm, bên trong không những có rất nhiều yêu thú

hùng mạnh mà còn có mê chướng khiến người ta lạc đường. Lỡ như đi đến Tuyệt Mệnh Sơn Cốc, vậy thì chia buồn, mạng người xem như đã hết.

Nghe lão giả tóc đỏ hỏi, lão giả áo xanh lắc đầu:

- Chuyện này ta cũng không rõ. Đường như bọn hắc đang muốn gây ấn tượng trước một nữ đệ tử nào đó.

Nghe câu trả lời này, hai người kia có chút dở gHFLAQe khóc dở cười. Thân là Tu Chân Giả, tăng tiến tu vi mới là quan trọng nhất, đợi đến lúc tu vi của người đạt đến cảnh giới nhất định, còn sợ thiếu nữ nhân sao?

Bọn hắc nghĩ vậy nhưng cũng không có lời trách móc nào. Năm người này chưa từng trải, bị nữ sắc mê luyến cũng là bình thường, chỉ không biết sau thử thách này còn có bao nhiêu người sống sót. Nhân tài như vậy, chết đi thì thật uổng phí.

Lão giả mập mạp đưa hồ lô lên miệng uống xuống một hơi:

- Vạn sự tùy duyên đi.

...

Tại đáy Tuyệt Vọng Sơn Cốc, Dương Thiên hai mắt mở to, nhìn lên khoảng không tối đen như mực:

- Ta còn sống sao?

Đáp lại câu hỏi của hắc là giọng nói vui mừng của Nhược Hy:

- Dương Thiên, người đã tỉnh lại.

Nghe được âm thanh của Nhược Hy, tảng đá trong lòng Dương Thiên cũng hạ xuống:

- Đều còn sống, còn sống là tốt rồi.

- Cũng không hẳn. Dương Thiên, người nhất định phải nhớ kỹ những lời ta nói, ta không còn nhiều thời gian nữa nên chỉ có thể nói một lần thôi.

Dương Thiên hoảng hốt, vội hỏi:

- Nhược Hy, người làm sao vậy? Chẳng lẽ là thương thế quá nặng?

Nhược Hy lắc đầu:

- Chỉ là tinh lực tiêu hao hết, cần ngủ say một thời gian dài để khôi phục.

- Tinh lực tiêu hao, tại sao...

- Dương Thiên, người yên lặng một chút, nghe kỹ những gì ta sắp nói.

Dương Thiên khựng lại, lòng hẫng đang nóng như lửa đốt, lơ như Nhược Hy có chuyện gì... Nhưng cuối cùng hẫng cũng quyết định yên lặng, chuyện Nhược Hy sắp nói chắc chắn rất quan trọng.

Nhược Hy dùng giọng nói có chút suy yếu:

- Vết thương của người quá nặng, ta hao tổn rất nhiều công sức mới tạm thời áp chế được. Nhưng Tiên Thể và Tiên Hồn của người đều đã tan vỡ, vì vậy...

Dương Thiên bình thản đáp:

- Người muốn nói tu vị của ta đã mất hết, phải tu luyện lại từ đầu. Không vấn đề gì, ta đã từng một lần tiến vào luân hồi. So với lần đó, chuyện này không tính là gì.

Nhược Hy cười nhẹ:

- Cũng không đến mức đó. Chúng ta là Chân Tiên, trừ khi cố ý, nếu không sao có thể đánh mất tu vị. Chỉ là, người mất đi Tiên Thể cùng Tiên Hồn, không thể vận dụng sức mạnh của mình. Thân thể hiện tại của người là do ta dùng chút sức lực còn sót lại ngưng tụ thành, người hiện tại cũng chỉ là một tia ý thức điều khiển thân thể.

- Tiên Thể cùng Tiên Hồn đã vỡ nát của người đã được ta thu lại, phong ấn trong một không gian, đặt trong cơ thể người. Ta lưu lại một hạt Sinh Mệnh Bản Nguyên, chỉ cần người hấp thu các loại thảo dược trị thương hoặc các loại linh lực có năng lực tương tự, hạt Sinh Mệnh Bản Nguyên này sẽ chuyển hóa chúng thành Sinh Mệnh Lực, đem vết thương của người chữa trị. Theo vết thương khôi phục, tu vị của người cũng dần khôi phục lại.

- Phải rồi, trước khi chúng ta theo vết nứt không gian rơi xuống đây, ta đã kịp thời lưu lại vài thứ, chắc chắn sẽ có tác dụng không nhỏ đối với người.

Dương Thiên nghi hoặc:

- Là thứ gì?

- Một món thượng phẩm Tiên Bảo hình dạng kỳ lạ, một con Bách Biến Thần Sư chưa trưởng thành đang ngủ say cùng ba cái Sinh Mệnh Thể Thân.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 359: Sinh Mệnh Thế Thân

Hai thứ đầu tiên Dương Thiên đương nhiên biết rõ, là Phá Thiên cùng Tiểu Sư. Phá Thiên là một loại thượng phẩm Tiên Bảo đặc biệt, không yêu cầu về tu vị của người sử dụng, rất phù hợp với tình trạng của Dương Thiên hiện tại. Tiểu Sư đang trong quá trình tiếp nhận truyền thừa, một khi thành công, tu vị của nó có thể đạt đến Nguyên Anh trung kỳ, thậm chí hậu kỳ. Hơn nữa tiềm năng của nó là cực lớn, tương lai có năng lực bước vào Bán Tiên hậu kỳ đỉnh phong, sánh vai cùng các Thần Thú đỉnh cấp như Cửu Đầu Long, Hư Vô Trùng. Có pháp bảo cực mạnh cùng trợ thủ lợi hại, Dương Thiên cảm thấy quãng đường tiếp theo dường như rất dễ dàng a.

Chỉ có món thứ ba, Sinh Mệnh Thế Thân, Dương Thiên cũng là lần đầu nghe thấy. Hắn không nhớ là mình có thứ bảo vật này, chẳng lẽ là của Nhược Hy?

Tựa như hiểu được Dương Thiên đang nghĩ gì, Nhược Hy cười nói:

- Sinh Mệnh Thế Thân là ta vì ngươi mà đặc biệt chuẩn bị. Chân Tiên chúng ta, cho dù bị thương nặng như thế nào, sức mạnh cũng sẽ không thay đổi. Nói cách khác, ngươi vẫn là Hỗn Độn Chân Tiên, nắm giữ Hỗn Độn Lực, tùy thời đều có thể sử dụng nó. Nhưng hiện tại ngươi Tiên Thể cùng Tiên Hồn đã tan vỡ, cố gắng sử dụng chúng sẽ không thể chịu nổi phản phệ, tia ý thức còn sót này cũng sẽ bị hủy diệt, triệt để chết đi.

- Vì vậy, ngươi tuyệt đối không được sử dụng sức mạnh quá phạm vi cho phép. Ba cái Sinh Mệnh Thế Thân này cho phép ngươi sử dụng toàn lực

trong ba lần, toàn bộ thương tổn nó sẽ thay người gánh chịu. Trừ khi bắt buộc, nếu không đừng tùy tiện sử dụng.

- Ngoài ra, ta còn sáng tạo ra một bộ Chuyển Hóa Quyết. Người sử dụng nó có thể chuyển hóa, hấp thu linh lực với một tốc độ cực nhanh. Các loại thảo dược cũng tương tự, người có thể hấp thu bọn chúng rất nhanh, cung cấp cho Sinh Mệnh Bản Nguyên, nhanh chóng khôi phục lại.

Dương Thiên nghe vậy càng thêm vui mừng, môn công pháp này không phải dành cho Phá Thiên hay sao? Dương Thiên chỉ cần thông qua linh thạch hấp thu năng lực, đem nó truyền vào Phá Thiên là có thể phát ra những loại pháp thuật cực mạnh.

Nhìn bộ dạng của Dương Thiên, Nhược Hy thầm thở ra một hơi. Những chuyện nàng có thể làm cũng chỉ có như vậy. Những chuyện tiếp theo đều phải giao lại cho hãn rồi.

- Dương Thiên, những gì ta có thể làm đều đã làm, tiếp theo đành trông cậy vào người.

Dương Thiên nghiêm túc gật đầu:

- Yên tâm, ta sẽ tìm cách giúp người tỉnh dậy sớm nhất.

Nhược Hy lắc đầu:

- Ta là cận kiệt tinh lực, kể cả dùng các loại tiên thảo tốt nhất cũng sẽ cần thời gian rất dài. Đòn tấn công cuối cùng kia tuy mạnh, nhưng ta cảm thấy Hủy Diệt chắc chắn vẫn còn sống. Hơn nữa thương thế của hãn so với chúng ta còn tốt hơn rất nhiều.

Dương Thiên không nói gì, chuyện này hãn đương nhiên biết. Ba loại Tiên Lực dung hợp thực sự quá mạnh, thần nhãn cũng chỉ mượn được một

phần sức mạnh từ các sinh minh kia, muốn đem Hủy Diệt đánh giết là chuyện không thể nào. Lần sau khi hăn trở lại...

Nhược Hy thấy Dương Thiên im lặng liền nói tiếp:

- Dương Thiên, ta nghĩ đây là một cơ hội tốt. Người có tiếp tục tìm hiểu nhân sinh, đột phá Sáng Thế Thần. Một khi người thành công, ta đương nhiên cũng có thể tỉnh lại, ngăn chặn Hủy Diệt cùng đám người kia, cứu lấy thế giới này.

Nhược Hy nói rất nhẹ nhàng nhưng lại khiến Dương Thiên cảm thấy áp lực cực lớn. Đột phá Sáng Thế Thần dễ dàng vậy sao? Không hề, nếu nó đơn giản như vậy, tại sao bao nhiêu năm qua, Thập Đại Chân Tiên không có ai đột phá thành công?

Giọng nói của Nhược Hy đã rất suy yếu:

- Dương Thiên, ta và sư phụ đều tin tưởng người sẽ làm được. Vì vận mệnh của thế giới này, người nhất định phải làm được...

Thanh âm nhỏ dần rồi biến mất. Dương Thiên bình tĩnh nắm chặt tay, ngấn đầu lên trời:

- Sư phụ, Nhược Hy, hai người đặt lên vai ta trách nhiệm thật lớn. Ta nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của hai người.

Ngấn ngơ một hồi, Dương Thiên đứng dậy, thử vận dụng một chút linh lực. Đấu hăn nhanh chóng xuất hiện một cơn đau nhói. Đây là dấu hiệu ý niệm của hăn không chịu nổi linh lực quá mạnh, có xu hướng tan vỡ. Dương Thiên gật gù:

- Luyện Khí hậu kỳ, khởi đầu như vậy đã là không tệ. Ít nhất không phải phạm nhân. Vách núi này cao như vậy, nếu là phạm nhân phải leo đến năm tháng nào đây.

Nhược Hy đi vào giấc ngủ, cấm chế nàng tạo ra để bảo vệ hai người cũng biến mất. Dương Thiên quyết định từ từ leo lên. Luyện Khí hậu kỳ không thể phi hành, cũng chỉ còn cách này.

Sinh Mệnh Thể Thân đặt trong cơ thể Dương Thiên, hắn đem Phá Thiên đeo lên lưng, đặt Tiểu Sư còn đang ngủ say trong ngực. Phá Thiên là thượng phẩm Tiên Bảo, túi trữ vật hay không gian giới chỉ vốn không chứa đựng được nó. Quan trọng hơn là, hiện tại Dương Thiên không có những thứ đó.

...

Cách nơi đó không xa đang là nửa đêm, bên trong Thực Cốt Sâm Lâm có một nhóm người đang bị một con hung thú truy đuổi. Đây là một con mãnh hổ biến dị, trên người có những cái vảy màu xanh nhạt. Tuy chưa bước vào nhất cấp linh thú những cũng kém không nhiều. Nhóm người này đều là phạm nhân, mặc dù tư chất tốt nhưng chưa từng tu luyện, hoàn toàn không phải đối thủ của con linh thú kia.

Cầm đầu nhóm người chính là tên thiên tài có được nhị phẩm linh căn, tên là Trần Chính. Hắn hướng về phía một nữ nhân cả người mặc áo đen, đầu trùm khăn che mặt hết lớn:

- Mau ném gốc linh thảo đó đi, bằng không tất cả chúng ta đều phải chết.

Nữ nhân do dự trong giây lát rồi từ chối:

- Không được, đây là Tẩy Tủy Thảo, so với Hóa Cốt Thảo còn trân quý hơn. Dem nó trở về ta chắc chắn sẽ trở thành đệ tử Nội môn.

Trần Chính tức giận mắng:

- Mạng sắp không giữ được, người còn quan tâm đến chuyện đó sao. Ta chính là thiên tài có được nhị phẩm linh căn, được đặc cách trở thành đệ tử

Nội môn. Chỉ cần người đồng ý theo ta, sớm muộn ta cũng sẽ giúp người vào đó.

- Hừ, không cần nhiều lời. Ta sẽ không theo loại người như người. Muốn bỏ trốn thì cứ việc. Dù sao ngay từ đầu chúng ta đã không có quan hệ gì.

Trần Chính đang muốn mở miệng khuyên can thì một người khác đã lên tiếng:

- Trần Chính sư huynh, người là thiên tài có được nhị phẩm linh căn, tiền đồ sáng lạn. Tương lai trở thành Trúc Cơ thậm chí Kim Đan kỳ đại tu sĩ. Đến lúc đó còn sợ thiếu nữ nhân sao. Cần gì phải vì một nữ nhân mới quen biết chưa lâu mà liều mạng.

Ba tên còn lại trong lòng thầm khinh bỉ, tên kia lúc đầu còn mạnh miệng tuyên bố: “Nhị phẩm linh căn thì sao, ta chỉ có tam phẩm linh căn cũng có thể đè bẹp người”. Vậy mà lúc này lại sum xuê nịnh hót, thực sự khiến người khác khó chịu. Nghĩ vậy nhưng bọn họ cũng không dám nói ra, đành nói vài câu tán thành lấy lệ.

Lý do rất đơn giản, tên Trần Chính kia được các vị trưởng lão ưu ái. Trước khi đi, vị trưởng lão áo xanh kia đã bí mật đưa cho hắn một tấm Phong Độn Phù, có tác dụng trong thoáng chốc dịch chuyển đến một vị trí cách đó 50 mét để thoát wNV5Izm thân. Chỉ nhiều giây thôi cũng đã khiến bốn người bọn họ ngưỡng mộ. Điều này cho thấy rất rõ, vị trưởng lão kia xem trọng hắn. Nói không chừng sau khi gia nhập Nội môn sẽ được nhận làm đệ tử chân truyền, một bước lên mây.

Trần Chính cau mày suy nghĩ rồi gật đầu, quay về phía nữ nhân che mặt kia:

- Người đã kiên quyết như vậy, đừng trách bọn ta không niệm tình. Hi vọng sau này còn có thể gặp lại. Cáo từ.

Trần Chính nói xong liền chuyển sang hướng khác, bốn người còn lại cũng làm tương tự. Hung thú mãnh hổ khựng lại trong giây lát rồi tiếp tục hướng về phía nữ nhân kia mà đuổi tới. Mục đích của nó là Tủy Thảo, dùng để hoán thai thoát cốt, bước vào nhất cấp linh thú. Trên người của ai có linh thảo sẽ trở thành mục tiêu tấn công.

Nữ nhân kia tuy thân pháp không tệ, nhưng thể lực lại không thể so với hung thú, khoảng cách giữa cả hai ngày càng gần. Khi nàng sắp kiệt sức thì nhìn thấy lối ra. Chỉ cần ra khỏi khu rừng, tin rằng sẽ có vị trưởng lão kia ứng cứu.

Lao ra khỏi khu rừng, nữ nhân kia nhanh chóng tuyệt vọng. Trước mắt nàng là một vực thẳm sâu không thấy đáy. Hung thú thấy con mồi đã bị dồn vào đường cùng thì không tiếp tục gấp rút truy đuổi mà chậm rãi bước đến.

Nữ nhân hoảng sợ lùi lại dần, vấp phải một hòn đá nhỏ, ngã xuống ngay bên miệng vực thẳm. Đúng lúc nàng cho rằng mệnh mình đã tận thì cảm thấy ở mông có một lực tác động, giống như có người đang bóp vào. Theo sau đó là một âm thanh vang lên:

- Kỳ lạ, vách núi cứng rắn sao đột nhiên lại mềm mại như vậy. Chẳng lẽ là loại thảo dược nào đó mọc trên vách núi sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 360: Kế Sách

Nữ nhân kia chưa từng trải sự đời, bị Dương Thiên dọa sợ, thất thanh la to. Lúc này nếu Dương Thiên còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì hẳn thực sự là một tên ngốc. Vội vả đưa tay qua bên phải nắm lấy vách đá, cánh tay dùng lực, cả người Dương Thiên bay lên, rơi xuống ngay trước mặt nữ nhân kia. Hắn đưa ta gãi đầu, cười trừ:

- Không phải lỗi của ta, là do trời quá tối. Ta từ bên dưới leo lên có chút mệt mỏi, hoa mắt, chóng mặt nên đã nhìn không kĩ. Còn có...

Đang lúc Dương Thiên biện minh thì sau lưng hắn phát ra tiếng hung thú gào thét. Bất ngờ thấy xuất hiện thêm một tên nhân loại lạ mặt, con hung thú kia theo bản năng lập tức tấn công.

Dương Thiên lười quay đầu lại, tiện tay nắm lấy nòng súng của Phá Thiên, dùng bánh súng nện mạnh vào đầu con hung thú kia. Một tiếng “Bụp” nổ lên, máu tươi văng tung tóe. Đầu của hung thú lập tức bị đánh nổ tung, xác rơi ngay xuống gần đó. Dương Thiên tiếp tục giải thích:

- Người xem, ta thật sự không cố ý, là do trời tối, không phải, là do ta quá mệt mỏi nên hoa mắt...

Nữ nhân không quan tâm đến Dương Thiên đang nói gì, hai mắt nàng mở to, nhìn trừng trừng vào xác con hung thú kia. Tuy là trời đang tối nhưng ánh trăng lại sáng, nàng đã nhìn thấy tất cả những gì diễn ra. Tiện tay đập chết một đầu hung thú, người trước mặt này là Tu Chân Giả sao?

Dương Thiên thấy nữ nhân này không để ý đến mình liền lái sang chuyện khác:

- Đúng rồi, ta quên không hỏi. Người là ai, tại sao nửa đêm lại xuất hiện ở đây?

Nữ nhân bừng tỉnh, nhìn Dương Thiên với ánh mắt e ngại:

- Ta là Hạ Chỉ Nghiên, đang tham gia thử thách gia nhập Thanh Linh Tông. Vô tình bị con hung thú này phát hiện đuổi giết.

Nàng không dám nói là vì Tẩy Tủy Thảo, tránh cho tên trượng phu này nổi lòng tham, sát nhân đoạt bảo. Dương Thiên không mấy bận tâm đến chuyện này, hắn muốn hỏi về những thứ khác.

- Ta tên là Dương Thiên, hiện ta có vài vấn đề muốn biết, người có thể trả lời giúp ta được không?

Thấy người này không có ác ý, Hạ Chỉ Nghiên gật đầu:

- Chỉ cần ta biết, nhất định sẽ không dấu giếm.

Thứ Dương Thiên hỏi đương nhiên là về vị diện này, hắn muốn có thêm thông tin để tìm kiếm biện pháp khôi phục nhanh nhất. Hạ Chỉ Nghiên chỉ là phạm nhân, những điều nàng biết rất hạn chế. Sau khi nghe nàng nói về thử thách của Thanh Linh Tông, hai mắt của hắn lóe lên ánh sáng.

Gia nhập tông phái, ý tưởng này không tệ. Bên trong tông phái tất nhiên sẽ có tàng kinh các, tin tưởng sẽ có thêm nhiều thứ hữu ích. Đồng thời, Linh Thảo Viên và nơi luyện chế đan dược cũng rất quan trọng, có thể giúp hắn khôi phục được phần nào. Chờ Hạ Chỉ Nghiên giảng giải xong, Dương Thiên mới nói:

- Người nói xem, ta có đủ điều kiện trở thành đệ tử của Thanh Linh Tông hay không?

Hạ Chỉ Nghiên giật mình:

- Ý của người là?

- Ta muốn gia nhập Thanh Linh Tông.

Hạ Chỉ Nghiên cau mày:

- Việc này...

- Không được sao?

- Thanh Linh Tông chỉ tuyển đệ tử từ 15 đến 20 tuổi, hơn nữa thân thể phải rõ ràng, mục đích chính là tránh cho gian tế trà trộn vào trong.

Dương Thiên suy nghĩ trong giây lát rồi hỏi:

- Người có nhớ tên những người tham dự thử thách hay không?

Hạ Chỉ Nghiên không hiểu vì sao Dương Thiên lại hỏi như vậy, nàng UyZP0QG lấy từ trong người ra một tờ giấy:

- Đây là những người có tư chất từ ngũ phẩm linh căn trở lên do ta ghi lại trong quá trình kiểm tra. Người định làm gì?

Cầm lấy tờ giấy, Dương Thiên lướt qua một lần, vui vẻ nói:

- Không tệ, có một tên cũng gọi là Dương Thiên. Xem ra ta không cần phải đổi tên rồi.

Hạ Chỉ Nghiên chợt nghĩ ra điều gì đó, há hốc mồm:

- Người muốn giết tên kia, cướp lấy thân phận của hắn.

- Đừng nói khó nghe như vậy, ta giết người khi nào. Khi này người đã nói thử thách lần này vô cùng nguy hiểm, nói không chừng tên kia đã sớm chết.

- Lỡ như có người khác nhận ra...

Dương Thiên lắc đầu:

- Tên này chỉ là ngũ phẩm linh căn, những tên trưởng lão kia cũng sẽ lười nhớ đến hắn. Trong này có nói hắn đến đây một mình, tin rằng người nhận ra hắn rất ít.

- Quá nguy hiểm. Lỡ như có người nhận biết tên kia, người chắc chắn bị nghi là gian tế. Đến khi đó...

- Ta tự có biện pháp. Được rồi, chúng ta chia tay tại đây, ta thấy trên người người có một cây Tẩy Tủy Thảo, so với Hóa Cốt Thảo còn trân quý hơn gấp ngàn lần. Ta khuyên người nên tìm một nơi trốn đi, khi đến thời hạn thử thách liền có thể trở thành đệ tử Nội môn.

Dương Thiên nói xong liền hướng về phía khu rừng, rất nhanh biến mất. Hạ Chỉ Nghiên vội nhìn xuống thì phát hiện áo của nàng có vài chỗ bị rách, để lộ ra một gốc linh thảo màu trắng. Khi Hạ Chỉ Nghiên ngẩng đầu lên định gọi theo thì đã không còn thấy bóng dáng của hắn. Nàng suy nghĩ trong giây lát rồi quyết định nghe theo lời của Dương Thiên. Đã có Tẩy Tủy Thảo, nàng không cần phải liều mạng nữa.

Hạ Chỉ Nghiên rất cảm kích Dương Thiên. Hắn đã cứu mạng nàng, hơn nữa khi biết nàng có Tẩy Tủy Thảo cũng không có ý định cướp đoạt. Hóa Cốt Thảo dùng với một lượng nhỏ có tác dụng luyện thể, cường tráng xương cốt. Tẩy Tủy Thảo thì khác, nó là nguyên liệu chính luyện chế Tẩy Tủy Đan, giá trị cực kỳ cao. Đệ tử Luyện Khí kỳ có Tẩy Tủy Đan trợ giúp, xác suất đột phá Trúc Cơ về sau sẽ cao hơn rất nhiều. Thứ này được coi là báu vật bồi dưỡng thiên tài của các môn phái. Tuy nhiên, Tẩy Tủy Thảo do

bị khai thác quá nhiều nên đã trở nên rất khan hiếm. Lãnh thổ lại bị Yêu Tộc xâm chiếm, lượng tài nguyên càng hạn hẹp hơn. Nếu Dương Thiên cướp lấy Tây Tủy Thảo, nói không chừng có thể trực tiếp gia nhập Thanh Linh Tông.

Dương Thiên thì không nghĩ nhiều như vậy, Tây Tủy Thảo đối với hắn vô dụng. Do Hạ Chỉ Nghiên che mặt nên hắn không nhìn thấy rõ mặt nàng. Tuy không biết nàng có phải mỹ nữ hay không, nhưng hắn đã lỡ “sờ” nơi đó của nàng, không có gì để tạ lỗi đã rất tệ, nói gì đến việc cướp đoạt.

...

Mấy ngày tiếp theo trôi quá rất yên bình, Hạ Chỉ Nghiên tìm một hang động nhỏ, dùng các loại lá cây cùng dây leo che kín cửa động. Nàng mang theo khá nhiều lương thực dự phòng nên không có vấn đề gì. Tính toán chuẩn xác thời gian, Hạ Chỉ Nghiên dựa theo bản đồ vị trưởng lão kia đã đưa từ trước tìm đường rời khỏi Thực Cốt Sâm Lâm.

Mãi đến khi nhìn thấy vài bóng người đang đứng tụ tập bên ngoài khu rừng, tảng đá trong lòng Hạ Chỉ Nghiên mới từ từ thả xuống. Trên cao, ngoài vị trưởng lão áo xanh đang ngự kiếm phi hành kia còn có hai người khác. Một người râu tóc màu đỏ, chân đạp xích kiếm, người còn lại thân hình mập mạp, đạp trên một chiếc hồ lô rất lớn. Bọn họ trông thấy Hạ Chỉ Nghiên chỉ liếc nhìn qua một cái rồi không để ý đến nữa.

Tìm một nơi vắng người, Hạ Chỉ Nghiên mới thả lỏng, chậm rãi nhớ lại những chuyện xảy ra, không khỏi rung mình một cái. Bên dưới vách đá kia chính là Tuyệt Mệnh Sơn Cốc, theo như trưởng lão nói, đã bước vào phạm vi của nó chắc chắn phải chết. Vậy tại sao nàng lại không có chuyện gì? Dương Thiên từ bên dưới vách đá leo lên, rốt cuộc hắn là ai?

Nhiều câu hỏi không có lời giải khiến nàng không chú ý đến thời gian, cho đến khi vị trưởng lão áo xanh lên tiếng thông báo, nàng mới bừng tỉnh.

- Đã qua 3 canh giờ, ta nghĩ cũng không còn người nào nữa. Các người lần lượt đến đây báo danh, giao nộp vật phẩm.

Hạ Chỉ Nghiên nhìn quanh, ngoài nàng ra còn có 23 người khác sống sót. Con số này so với hơn 100 người lúc đầu quả là khác biệt quá lớn. Thực Cốt Sâm Lâm thực sự quá nguy hiểm. Đáng ghét hơn là năm tên kia vẫn còn sống. Hạ Chỉ Nghiên rất khó hiểu, thân thủ của bọn hắc không tệ, nhưng với tính cách háo thắng kia, đáng lẽ phải trở thành mồi cho hung thú rồi mới đúng.

Nàng cũng không biết, năm tên này sau khi rời đi cũng tìm một nơi bỏ trốn. Bọn hắc đều được đặc cách vào Nội môn, không cần ngu ngốc đem tính mạng ra đùa giỡn.

Năm người thấy Hạ Chỉ Nghiên còn sống cũng rất kinh ngạc, nhưng nhớ lại hành động bỏ mặc nàng lần trước nên không dám lại gần hỏi thăm. Tên Trần Chính kia ánh mắt xoẹt qua một tia ám muội, không biết là đang âm mưu chuyện gì.

Báo danh diễn ra khá nhanh chóng, trong tất cả những người ở đây chỉ có 2 người tìm được Hóa Cốt Thảo. Trưởng lão áo xanh cũng không tỏ thái độ gì, hắc hướng về Hạ Chỉ Nghiên:

- Đến lượt người.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 361: Trộm Được Viên

Hạ Chỉ Nghiên thấy đến lượt mình liền bước lên, do dự một lát rồi lấy ra một gốc linh thảo màu trắng. Trưởng lão áo xanh hai mắt mở to, vội vàng chụp lấy cây linh thảo kia:

- Tẩy Tủy Thảo.

Hai vị kia nghe vậy cũng lập tức bay lại gần, vị trưởng lão mập mạp gật đầu cười:

- Không sai, là Tẩy Tủy Thảo. Một gốc lớn như vậy đủ để luyện chế 3 đến 5 viên Tẩy Tủy Đan.

Nói xong, hắn nhìn qua Hạ Chỉ Nghiên:

- Người tên là gì?

Hạ Chỉ Nghiên đáp:

- Ta là Hạ Chỉ Nghiên.

- Ừm, Hạ Chỉ Nghiên, rất tốt. Gốc Tẩy Tủy Thảo này giá trị so với Hóa Cốt Thảo cao hơn rất nhiều. Người ngoài việc được tiến vào Nội môn còn có cơ hội đến Tàng Bảo Các lựa chọn một món linh khí. Sau khi Tẩy Tủy Đan luyện thành, người cũng sẽ có một viên.

Hạ Chỉ Nghiên mừng như điên, run rẩy hỏi:

- Trưởng lão, những gì người nói đều là thật?

Trưởng lão mập mạp cười:

- Đương nhiên là thật. Thanh Linh Môn chúng ta tuy không thuộc Tam đại môn phái nhưng cũng không kém quá xa, xử phạt phân minh. Người có công lớn tất nhiên sẽ nhận được phần thưởng xứng đáng.

Hắn cố ý dùng giọng nói thật to để tất cả những người đang có mặt ở đây đều nghe thấy, để cho bọn họ thấy được Thanh Linh Tông là một môn phái tốt, gia tăng lòng trung thành. Chiêu này thực sự rất hữu hiệu, ánh mắt của mọi người đều sáng rực lên. Thậm chí còn có không ít người ghen ghét, đố kỵ với Hạ Chỉ Nghiên.

Trưởng lão áo xanh thu hồi gốc Tây Tủy Thảo kia lại, nhìn quanh một lần rồi nói:

- Nếu như tất cả mọi người đã báo danh xong, hiện tại chúng ta liền trở về. Nghi lễ nhập môn cũng đã sớm được chuẩn bị.

Hắn vung tay phải lên, một chiếc thuyền bay ra. Đúng lúc mọi người đang chuẩn bị lên thuyền thì đằng xa truyền đến tiếng kêu to:

- Khoan đã, còn có ta.

Mọi người lập tức khựng lại, quay về hướng phát ra âm thanh. Một thanh niên gương mặt bình thường, lưng đeo một món vũ khí hình dạng kỳ lạ đang vội vã chạy đến. Trưởng lão áo xanh đợi hắn đến gần mới hỏi:

- Người tên là gì?

Dương Thiên vừa thở hồng hộc vừa nói:

- Ta là Dương Thiên.

Trưởng lão áo xanh kiểm tra lại danh sách, xác thực là có một người tên Dương Thiên liền gật đầu:

- Người có tìm được Hóa Cốt Thảo?

Dương Thiên lắc đầu:

- Không có.

Trưởng lão gật đầu, ghi chép vài chữ rồi ra hiệu cho mọi người bước lên thuyền. Bước lên thuyền, Dương Thiên tìm một chỗ vắng người ngồi nghỉ. Mọi người không ai chú ý đến hắn, trừ Hạ Chỉ Nghiên. Dương Thiên thay đổi diện mạo khiến nàng không nhận ra được, nhưng món vũ khí kỳ lạ kia lại không nhầm lẫn vào đâu được. Tên này còn biết Dịch Dung Thuật?

Nhân lúc không có ai để ý, Hạ Chỉ Nghiên lặng lẽ đi đến, ngồi bên cạnh Dương Thiên:

- Người biết Dịch Dung Thuật?

Dương Thiên bật cười:

- Có một vài loại linh thảo, nếu người biết cách phối chế sẽ có công hiệu rất đặc biệt.

Dương Thiên chậm trễ thời gian là do tìm kiếm và phối chế những loại linh thảo cần thiết này. Hắn đã chuẩn bị 1 lượng lớn, đủ để dùng trong một thời gian dài. Hạ Chỉ Nghiên lo lắng hỏi:

- Vậy tên Dương Thiên kia...

- Ta thấy hắn cùng đồng bọn đã bị hung thú xé xác. Người không biết ta phải tốn bao nhiêu công sức mới phác họa lại được gương mặt của hắn đâu.

Hạ Chỉ Nghiên im lặng một hồi lâu rồi nói:

- Dương Thiên, rốt cuộc người là ai? Người từ bên trong Tuyệt Mệnh Sơn Cốc trèo lên, chắc chắn không phải người bình thường.

Dương Thiên không trả lời mà nhìn thẳng vào Hạ Chỉ Nghiên, ánh mắt của hắn khiến nàng có chút hoảng hốt. Chẳng lẽ tên này muốn giết người diệt khẩu? Đúng lúc Hạ Chỉ Nghiên định hét lên thì Dương Thiên bật cười, thản nhiên nói:

- Ta là ai, người không biết thì tốt hơn.

- Tại sao?

Dương Thiên giả vờ nghiêm túc:

- Có đôi lúc, biết quá nhiều sẽ chết sớm.

Lời nói phối hợp với hành động của hắn khiến Hạ Chỉ Nghiên cảm thấy lạnh sống lưng, nàng vội vã xoay người bỏ chạy. Dương Thiên nhìn theo cười một tiếng rồi nhắm mắt lại tịnh dưỡng. Lúc ở trong Thực Cốt Sâm Lâm, Dương Thiên cũng tiện đường tìm được vài loại linh dược chữa thương. Tuy phẩm chất không quá cao nhưng dùng cho tình trạng hiện tại của hắn cũng khá tốt, thịt muối cũng là thịt, Dương Thiên đương nhiên sẽ không lãng phí.

Trong lúc Dương Thiên đang nghiên cứu thử nghiệm Chuyển Hóa Quyết, chiếc thuyền kia rất nhanh đã về đến Thanh Linh Tông. Dương Thiên nằm trong nhóm Ngoại môn đệ tử, được trưởng lão áo xanh kia nhắc nhở vài câu rồi giao lại cho các đệ tử cũ hướng dẫn. Hạ Chỉ Nghiên cùng những người khác được ba vị trưởng lão đưa vào khu vực Nội môn. Trước khi đi nàng còn lén nhét vào tay Dương Thiên một mẫu giấy: "Sẽ còn gặp lại".

Cầm mẫu giấy trên tay, Dương Thiên có chút dở khóc dở cười. Dù tạm thời không thể sử dụng sức mạnh, đào hoa vận vẫn bám lấy hắn. Cũng tốt, trải nghiệm nhân sinh với Dương Thiên chính là được làm những điều mình thích. Sống tiêu dao khoái lạc mới là truy cầu của hắn a.

Đưa Dương Thiên cùng những người khác đến một khu phòng nằm xa khu trung tâm, vị sư huynh kia lên tiếng:

- Đây là nơi ở của các người. Sau này mỗi buổi sáng phải thức dậy chẻ củi, gánh nước rèn luyện thân thể. Đến 9 giờ mỗi thứ 4 hàng tuần đến Luyện Khí Đường nghe các vị trưởng lão giảng đạo. Nhớ kỹ, từ khi bước vào nơi này, các người đã chính thức trở thành đệ tử của Thanh Linh Môn. Phải chăm chỉ tu luyện, không được làm mất mặt môn phái. Sau 3 năm, ai chưa bước vào Luyện Khí kỳ sẽ bị trục xuất. Tu vị tăng tiến nhanh sẽ có được tư cách bước vào Nội môn. Trong đó tài nguyên, linh bảo... mọi thứ đều có. Tiếp theo ta sẽ giới thiệu qua về Thanh Linh Môn, từ tiểu sử, những khu vực khác nhau cho đến các vị trưởng lão...

Vị sư huynh này tiếp tục luyện thuyên một hồi ca ngợi môn phái, tiện thể khoe mẽ vài tiểu pháp thuật như Hỏa Cầu Thuật, Thủy Tiên rồi tiêu sái rời đi, để lại một đám đệ tử mới nhìn theo với ánh mắt ngưỡng mộ.

Dương Thiên không nói lời nào, tùy ý chọn một căn phòng đi vào, khóa cửa lại. Phòng khá nhỏ, chỉ bao gồm một bàn uống trà, trên bàn có 4 cái tách, hai cái ghế dài. Đứng xa là một chiếc giường ngủ trải rơm. Nhìn khung cảnh này, Dương Thiên có chút hoài niệm. Ngàn năm trước, khi hắn đặt chân đến Tu Chân Giới cũng trải qua tình cảnh thế này.

Lôi Tiểu Sư vẫn còn đang ngủ say trong ngực ra, Dương Thiên đặt nó vào góc giường. Do thiếu thốn cực phẩm linh thạch để hấp thu, quá trình tiếp nhận truyền thừa của nó có chút trục trặc nhỏ. Tuy không phải vấn đề gì lớn, nhưng thời gian sẽ kéo dài hơn không ít. Hiện tại Dương Thiên chỉ có thể sử dụng sức mạnh ở mức Luyện Khí hậu kỳ, còn chưa vận dụng được thần thức để kiểm tra cụ thể. Mọi chuyện cứ để thuận theo tự nhiên đi.

Lúc ở trên thuyền hắn đã luyện hóa toàn bộ số linh thảo kia, không có hiệu quả gì rõ rệt, xem ra phải tìm những thứ tốt hơn. Tính toán một chút,

Dương Thiên quyết định chọn Dược Viên. Nơi này trồng rất nhiều linh thảo, cho dù phẩm chất không cao, dùng sao lượng bù chất lượng là được.

Hắn đương nhiên sẽ không ngu ngốc chạy đến nơi đó tìm một chân phụ việc. Thứ nhất, đệ tử vừa mới nhập môn không lo tu luyện lại đi chăm sóc linh dược sẽ khiến người khác nghi ngờ. Thứ hai, một khi linh dược biến mất, dù có bằng chứng hay không, tội lỗi đều sẽ được quy lên đầu kẻ trông coi. Cách đơn giản nhất chính là cách hiệu quả nhất: Trộm. Đem Dược Viên khoản sạch rồi ra đi không để lại dấu vết, nghĩ đến thôi đã cảm thấy thật thú vị.

Dương Thiên đã pha chế xong thuốc dịch dung, hiện giờ hắn cần thêm một ít linh dược bào chế Ấn Thân Phù cùng mê dược cực mạnh. Những thứ này luyện chế không quá khó khăn, nguyên liệu cũng khá dễ kiếm. Nhưng với địa vị hiện tại của Dương Thiên, muốn thu thập đầy đủ cũng cần hao tổn không ít thời gian.

Suy nghĩ vu vơ, Dương Thiên bất giác đưa tay vào trong túi áo, lấy ra mẫu giấy của Hạ Chỉ Nghiên. Khóe miệng hắn vẽ lên nụ cười bí hiểm:

- Người đã nhớ thương ta như vậy. Gặp nhau sớm một chút cũng tốt. Hi vọng là một mỹ nữ a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 362: Uy Hiếp Cướp Đoạt

Hạ Chỉ Nghiên vừa mới tiến nhập Nội môn, muốn nàng trợ giúp hần thì phải cần một thời gian nữa. Dương Thiên rất hiểu chuyện này, hần quyết định kiên nhẫn đợi một tháng. Trong thời gian này, Dương Thiên cũng không rảnh rỗi tham gia những trò như bốc cùi, gánh nước hay nghe giảng đạo. Với hần mà nói, những thứ đó quá thừa thãi.

Người không tìm phiền phức không có nghĩa là nó sẽ để cho người yên. Dương Thiên thư thả được một tuần thì đã có một đám người đến làm phiền. Dẫn đầu là hai tên lạ mặt, theo sau bọn hần chính là vị sư huynh đã dẫn đám người Dương Thiên đến đây.

Một tên chỉ vào phòng của Dương Thiên rồi hỏi:

- Chính là nơi này?

Tên sư huynh kia gật đầu:

- Đúng vậy, ta đã hỏi những đệ tử mới nhập môn kia. Đây chính là phòng của Dương Thiên.

- Tốt, các người đợi ngoài này, để ta vào hỏi thăm vị sư đệ kỳ lạ này một chút.

Tên kia nói xong liền mở cửa đi vào. Dương Thiên lúc này đang vắt chân lên thành giường ngủ ngon lành, nghe thấy có tiếng mở cửa, hần lười đứng dậy, chỉ mở miệng nói lại một câu:

- Ta bận, không tiếp khách.

Tên kia không chút để ý, kéo ghế lại ngồi ngay trước mặt Dương Thiên:

- Vị sư đệ này, ta đến từ Tiêu Vũ đến từ Chấp Pháp Đường...

Dương Thiên trực tiếp cắt ngang:

- Ta đang rất bận, có gì để khi khác hân UNs9S7x nói.

Tiêu Vũ vẫn giữ vẻ mặt tươi cười:

- Ta đến bắt người về Chấp Pháp Đường hỏi tội. Bận hay không là chuyện của người, còn bắt hay không là chuyện của ta.

Vừa dứt lời, tay của hắn đã chụp lấy vai của Dương Thiên. Dựa vào lực đạo, rõ ràng tên này đã vận dụng linh lực. Với tu vị Luyện Khí trung kỳ của hắn, muốn bắt một tên phạm nhân như Dương Thiên, vốn không cần dùng đến linh lực. Xem ra tên này cũng không vui tính như vẻ bề ngoài, âm thầm cho Dương Thiên một bài học.

Mắt Dương Thiên cũng không mở ra, tùy tiện chụp lấy tay của Tiêu Vũ rồi dùng mạnh khiến hắn lùi lại vài bước, cái ghế đang ngồi cũng bị đẩy ngã. Giọng nói Dương Thiên vẫn còn đang ngái ngủ:

- Bắt hay không là chuyện của người, còn có bắt được hay không là do năng lực của người. Năng lực thấp kém, trở về tiếp tục tu luyện đi.

Tiêu Vũ nhìn chăm chăm vào tay mình, gương mặt lộ vẻ không tin được. Tuy hắn chỉ dùng chưa đến ba phần sức mạnh, nhưng Dương Thiên chỉ là phạm nhân. Lẽ nào...

Nghĩ đến đây, hai mắt Tiêu Vũ cau lại. Hắn phụ trách kỷ luật của những đệ tử mới nhập môn. Dương Thiên gia nhập môn phái đã hơn một tuần nhưng không chịu tham gia các hoạt động cùng nghe trưởng lão giảng đạo.

Thanh Linh môn không muốn phí cơm nuôi những kẻ như vậy. Tiêu Vũ theo trách nhiệm đến đây đưa Dương Thiên đến Chấp Pháp Đường chịu phạt, đồng thời cảnh cáo hăn. Nếu tiếp tục có thái độ như vậy sẽ bị trục xuất khỏi Thanh Linh môn.

Nhưng hiện tại Tiêu Vũ đã mơ hồ hiểu được vì sao Dương Thiên không tham gia những hoạt động kia. Hăn không cần. Tên này rất có thể đã bước vào Luyện Khí kỳ. Trong đầu Tiêu Vũ rất nhanh hiện lên hai chữ: Gian Tế.

Dương Thiên không biết một cái đẩy của hăn lại khiến Tiêu Vũ suy nghĩ nhiều thứ đến vậy. Bất quá hăn vẫn cảm nhận được biến hóa trên người tên kia, rõ ràng là đang muốn toàn lực động thủ.

Thân hình Dương Thiên lóe lên một cái rồi biến mất, Tiêu Vũ còn chưa kịp phản ứng lại thì hai mắt đã hoa lên, bất tỉnh ngã xuống. Dương Thiên vội đỡ lấy hăn, nhẹ nhàng đặt lên nền nhà. Ngoài kia còn có hai người đứng chờ, nếu đã động thủ, tuyệt đối không thể để kẻ nào chạy thoát.

Hai người bên ngoài chờ lâu cũng đã có chút sốt ruột, Tiêu Vũ nổi tiếng làm việc dứt khoát, lần này chỉ đưa một tên đệ tử mới nhập môn chưa lâu về chấp pháp, cần gì hao tốn nhiều thời gian như vậy. Bọn họ đang định vào trong kiểm tra thì vài âm thanh nhỏ vang lên, hai người lập tức biến mất.

Dương Thiên đưa tay vuốt cằm, nhìn ba người đang bất tỉnh nằm trên mặt đất. Đem ba tên này giết đi cũng không ổn, chắc chắn sẽ đưa đến thêm nhiều phiền phức nữa. Thả bọn hăn đi càng không được, Chấp Pháp Đường kia sẽ nhanh chóng phái tu sĩ cấp cao tìm đến. Với thực lực của Dương Thiên hiện tại không thể chống lại được. Tu vị không đủ, làm gì cũng khó a.

Tiêu Vũ tu vị khá nhất trong ba người nên tỉnh lại sớm nhất. Hăn vừa mới mở mắt ra, còn chưa kịp định hình lại mọi chuyện thì Dương Thiên đã

nhánh tay đưa vào miệng hắt một viên thuốc màu đen. Tiêu Vũ giật mình, đang định dùng tay móc ra thì Dương Thiên đã vỗ mạnh vào đầu hắt, viên thuốc kia lập tức trôi tuột xuống bụng. Tiêu Vũ hoảng sợ hỏi:

- Người vừa cho ta uống cái gì?

Dương Thiên tiếp tục cho hai người còn lại uống thuốc rồi mới quay lại trả lời:

- Hóa Cốt Tán, do ta dùng Hóa Cốt Thảo cùng một số loại linh dược khác luyện thành. Nếu không có thuốc giải của ta, trong vòng 3 ngày, toàn bộ xương cốt của các người sẽ bị ăn mòn, chỉ còn là một túi thịt nhão.

Vẻ mặt Dương Thiên rất thản nhiên, vào trong mắt Tiêu Vũ lại giống như hung thần ác bá khiến hắt run rẩy:

- Chúng ta không thù không oán, lại còn là đồng môn. Tại sao người...

- Đừng nhiều lời. Nếu còn muốn sống thì ngoan ngoãn nghe lời của ta. Còn muốn chết, tùy người. Nhưng ta phải nói cho người biết, loại Hóa Cốt Tán này là do ta nghĩ ra, thuốc giải chỉ có mình ta có. Dù là những tên trưởng lão Trúc Cơ kỳ kia muốn điều chế cũng cần thời gian khá dài. Ta e là khi đó người đã không còn mạng để đợi nữa rồi.

Ý tứ của Dương Thiên rất rõ ràng: “Cho dù người có nhờ trưởng lão cứu giúp cũng vô dụng”. Tiêu Vũ Làm sao không nghe ra, hắt im lặng một hồi lâu rồi trầm giọng hỏi:

- Người muốn bọn ta làm gì?

Dương Thiên đưa ra một mảnh giấy:

- Rất đơn giản. Thứ nhất, tìm hiểu cho ta thông tin về Dược Viên, các loại linh dược trong đó, số lượng, người canh gác. Thứ hai, tìm cho ta

những loại linh dược này. Sau khi xong việc ta sẽ đưa giải dược cho các người.

Tiêu Vũ cầm lấy mảnh giấy, lướt sơ qua rồi nhìn Dương Thiên:

- Ta dựa vào cái gì để tin người. Lỡ như đến lúc đó người không đưa ra giải dược?

- Người không có sự lựa chọn. Nên nhớ, người nắm quyền chủ động ở đây là ta.

Tiêu Vũ nắm chặt hai tay, Dương Thiên nói không sai. Hiện tại bọn hắn chính là cá nằm trên thớt, không có quyền nắm giữ vận mệnh của chính mình. Dương Thiên cười nhạt, bước đến vỗ vai:

- Yên tâm đi, Dương Thiên ta là một người rất trọng chữ tín. Chỉ cần người hoàn thành nhiệm vụ, ta chắc chắn sẽ không nuốt lời. Những linh dược kia tuy có chút khó tìm, nhưng người là người của Chấp Pháp Đường, những năm gần đây hẳn là tích lũy được không ít.

Tiêu Vũ mặt cười mà lòng đắng ngắt, hẳn thiên phú không được, nhờ vào người quen xin được một vị trí bên trong Ngoại môn Chấp Pháp Đường. Nhờ vào vị trí này mà những năm gần đây hắn đã nhận được không ít lợi ích từ các đệ tử phạm tội, tài phú tương đối dồi dào. Những loại linh dược Dương Thiên liệt kê trong giấy, có thứ nào không phải nhất cấp linh dược, thậm chí còn có 5 loại nhị cấp cùng một loại tam cấp. Có vét hết gia tài của hắn còn không đủ. Tiêu Vũ nhìn vào hai tên đang hôn mê trên mặt đất kia, thầm thở dài một hơi. Đồng bệnh tương liên, chúng ta cùng nhau trở về kiếp cơ hàn a.

- Ta sẽ cố gắng hoàn thành tốt chuyện này. Hi vọng người giữ đúng lời hứa.

Tiêu Vũ nói xong liền đứng dậy, bước đến đỡ hai tên kia dậy, đi nhanh ra cửa. Dương Thiên chờ bọn hắn đi xa mới đóng cửa lại, miệng cười đắc ý. Hắn vốn không có thứ gì gọi là Hóa Cốt Đan, chẳng qua để hù dọa đám nhát gan kia mà thôi. Theo kinh nghiệm của Dương Thiên, ba tên kia trở về suy nghĩ chắc chắn sẽ có nghi ngờ, bất quá bọn hắn sẽ không dám làm liều. Có kẻ nào dám dùng mạng của mình để đùa giỡn?

Đúng là buồn ngủ mà gặp chiều manh. Hắn cũng không trông mong gì quá nhiều ở ba tên kia, nhưng nếu bọn hắn thực sự tìm đủ linh dược. Dương Thiên có thể dùng chúng luyện thành một viên linh dược chữa thương. Đến lúc đó, hắn có thể sử dụng tu vị Trúc Cơ sơ kỳ. Trúc Cơ sơ kỳ mặc dù không tính là thứ gì quá lợi hại nhưng đối với Dương Thiên là một cột mốc quan trọng.

Luyện Khí và Trúc Cơ có khác biệt rất lớn, đạt đến Trúc Cơ, Dương Thiên có thể sử dụng rất nhiều loại pháp thuật lợi hại. Đồng thời thi triển được thần thức xóa ký ức của ba người kia, vụn cả đôi đường.

Ba ngày rất nhanh trôi qua, sáng sớm ngày thứ ba, Tiêu Vũ đã dẫn theo hai người còn lại tìm đến.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 363: Khôi Phục Đến Trúc Cơ

Dương Thiên đang nằm trên giường, nghe tiếng gõ cửa liền tùy tiện nói:

- Vào đi.

Ba người Tiêu Vũ nghe vậy liền mở cửa đi vào. Trông thấy bọn hắn, Dương Thiên lười biếng che miệng ngáp rồi nói:

- Đến sớm như vậy, đã chuẩn bị đầy đủ những thứ ta yêu cầu hay chưa?

Tiêu Vũ gật đầu, lấy ra một cái túi trữ vật ném cho Dương Thiên. Dem toàn bộ đồ vật bên trong đổ ra, Dương Thiên gật đầu hài lòng:

- Không tệ, trong thời gian ngắn như vậy đã chuẩn bị đầy đủ. Xem ra các người rất giàu có a.

Ba người mặt cười đặng chất, những thứ này là dùng toàn bộ gia sản của bọn họ mà đổi lấy. Tiêu Vũ phải cắn răng đi vào Nội môn tìm tỷ tỷ, viện cố yq93PJ4 cá cược thua để xin nàng rất nhiều linh thạch, còn bị nàng giáo huấn một phen. Nào là ăn không ngồi rồi, còn cái gì phá gia chi tử, thật sự rất ủy khuất.

- Dương Thiên, bọn ta đã hoàn thành nhiệm vụ, người cũng nên thực hiện lời hứa của mình, đưa thuốc giải ra.

Khóe miệng Dương Thiên vẽ lên nụ cười bí hiểm:

- Bây giờ còn chưa được, các người chịu khó thêm một thời gian nữa đi.

Về mặt Tiêu Vũ cứng lại, lạnh lùng nói:

- Người nuốt lời?

Hai người còn lại lập tức đứng về hai bên, ngăn chặn lối thoát của Dương Thiên. Bộ dáng giống như chỉ cần một lời không hợp sẽ động thủ. Dương Thiên phát tay:

- Các người không phải đối thủ của ta.

Một người lên tiếng:

- Lần trước là do người đánh lén, bọn ta không tin là cả ba người cùng tấn công cũng không làm gì được người.

Dương Thiên trực tiếp bỏ qua hấn mà nhìn sang Tiêu Vũ:

- Người muốn đánh?

Tiêu Vũ cắn răng, do dự không nói. Hấn không dám chắc ba người bọn họ có thể chiến thắng Dương Thiên. Nhưng thuốc giải kia liên quan đến tính mạng của ba người bọn họ, không đánh lại cũng phải đánh.

Đối với những tên ít trải sự đời này, Dương Thiên dễ dàng đoán được bọn hấn đang nghĩ gì. Dem hết dược liệu bỏ vào túi trữ vật, Dương Thiên cười nói:

- Bây giờ các người ngồi đợi ở đây. Ta đi một chuyến trở về sẽ đưa thuốc giải cho các người.

Trông thấy Dương Thiên định bỏ đi, Tiêu Vũ vội chắn trước mặt hấn:

- Người đã lừa bọn ta một lần. Bọn ta dựa vào cái gì để tiếp tục tin người?

- Ta không có nói sẽ không đưa thuốc giải, dựa vào cái gì nói ta lừa các người?

Tiêu Vũ cứng miệng, trong lúc hăn còn chưa có hành động gì. Dương Thiên đã nhẹ nhàng lách người, đi nhanh đến cửa.

- Nhớ kĩ, ở yên trong phòng chờ ta trở về. Không được mở cửa cho bất kỳ ai vào đây.

Để lại một câu nói, Dương Thiên đã biến mất khỏi tầm mắt của ba người. Hai người kia vội hỏi:

- Tiêu Vũ, chúng ta phải làm gì?

Tiêu Vũ cười khổ:

- Còn có thể làm gì. Đợi.

- Nhưng hăn...

- Người có cách gì hay hơn? Ta chắc chắn ba người chúng ta liên thủ cũng không phải đối thủ của hăn.

Tiêu Vũ nói xong liền ngồi lên giường, nhắm mắt tĩnh tọa. Hai người kia nhìn nhau lắc đầu rồi cũng chọn một chỗ ngồi xuống.

Rời khỏi phòng, trên tay Dương Thiên hiện ra một tấm lệnh bài. Đây là lệnh bài thân phận của Tiêu Vũ. Tuy nói Dương Thiên cũng là Nội môn đệ tử, nhưng chỉ khi đạt đến Luyện Khí kỳ mới chính thức trở thành đệ tử của Thanh Linh Môn, được cấp lệnh bài chứng minh thân phận. Muốn sử dụng phòng luyện đan cần có lệnh bài thân phận, khi này đi ngang qua Tiêu Vũ hăn đã nhanh tay “mượn” nó để sử dụng.

Tìm một góc vắng, Dương Thiên chỉnh lại diện mạo của mình thành Tiêu Vũ. Sau đó dùng một cái túi vải bỏ Phá Thiên vào trong. Hình dạng của nó

có chút đặc biệt, đeo vào sẽ khiến người khác chú ý.

Chuẩn bị xong xuôi, Dương Thiên tìm đến Đan Đường. Dùng hết lượng linh thạch còn sót lại của Tiêu Vũ hồi lộ cho tên quản lý, Dương Thiên được sắp xếp một nơi thích hợp. Kiểm tra đan đỉnh cùng hỏa diễm, Dương Thiên gật đầu:

- Phẩm chất hơi kém một chút. Có điều để luyện chế một viên nhị phẩm đan dược thì vừa đủ.

Những vị Đan Sư khác nghe được những lời này chắc chắn sẽ cười đến mức nghẹn. Một tên Luyện Khí hậu kỳ, dùng một cái đan lô phổ thông cùng địa hỏa cấp thấp muốn luyện chế nhị cấp linh đan. Quả thực là si tâm vọng tưởng. Dựa vào hiểu biết thông thường, chuyện này hoàn toàn không có khả năng. Nhị cấp linh đan, tu vị ít nhất cũng phải đạt đến Trúc Cơ kỳ cùng nhị phẩm Đan Sư. Cho dù là vậy, muốn luyện chế cũng phải hao tổn rất nhiều thời gian và công sức. Xác suất thất bại cực cao.

Dương Thiên trước kia chỉ tập trung tăng tiến tu vị. Tu tiên bách nghệ, hẳn chỉ học tập những thứ hỗ trợ, tăng cường sức chiến đấu. Nổi bật nhất chính là Luyện Bảo cùng Luyện Đan. Trình độ luyện đan của Dương Thiên, cho dù tìm khắp Thập Đại Tiên Giới cũng khó có đối thủ.

Nhị phẩm linh đan yêu cầu tu vị đạt đến Trúc Cơ là vì cường độ hỏa diễm cần có thần thức khống chế. Hơn nữa luyện chế trong một thời gian dài, cần có tu vị cao chống đỡ.

Dương Thiên thì khác, hẳn luyện đan cùng luyện bảo đã nhiều. Thậm chí thượng phẩm Tiên Bảo Phá Thiên cũng đã luyện ra được. Hiện tại một viên nhị phẩm linh đan, cần gì phải có thần thức khống chế. Thủ pháp của Dương Thiên có chút đặc biệt, thời gian luyện chế cũng rút ngắn đi rất nhiều. Luyện Khí hậu kỳ cũng đã đủ rồi.

Dương Thiên ném vài viên linh dược vào những cái lỗ gần đó, đặt tay lên đan lô. Một ngọn lửa trong lòng đất phun lên, đem đan lô lạnh lẽo đốt nóng. Từng loại linh dược được Dương Thiên tùy ý ném vào, chảy thành chất lỏng, rất nhanh hòa quyện vào nhau.

Dựa vào trình độ luyện đan cao thâm của Dương Thiên, tất nhiên sẽ không thất bại. Khoảng 3 giờ sau, một viên đan dược màu xanh đã nằm tròn vẹn trong tay hắn. Dương Thiên đánh giá sơ quá, có chút bất mãn:

- Luyện chế một viên nhị phẩm linh đan lại tiêu hao hơn ba giờ, còn không đạt đến tuyệt phẩm. Thật sự quá thất bại.

Linh đan chất lượng chia làm ba phẩm cấp: bình thường, tinh phẩm, tuyệt phẩm. Viên nhị phẩm linh đan trên tay Dương Thiên rõ ràng chỉ đạt đến tinh phẩm.

Nếu những Đan Sư của Thanh Linh Môn nghe được những lời này, chắc chắn sẽ tìm một miếng đậu hủ đập đầu vào để tự vẫn. Bọn hắn muốn luyện chế nhị phẩm linh đan tối thiểu cũng cần một ngày, thậm chí có người tiêu tốn cả tuần. Tên này mới đạt đến Luyện Khí kỳ, chỉ cần 3 giờ đã luyện xong, vậy mà vẫn còn bất mãn. Thực sự quá khinh người.

Dương Thiên cũng chỉ tùy ý nói ra mà thôi. Hắn cũng hiểu, với thực lực của mình, muốn đạt đến tuyệt phẩm rất khó. Nhanh chóng nhét đan dược vào miệng, Dương Thiên khởi động Chuyển Hóa Quyết, đem toàn bộ dược lực hấp thu, cung cấp cho Sinh Mệnh Bản Nguyên.

Hấp thu dược lực xong, Sinh Mệnh Bản Nguyên lóe sáng trong giây lát. Từ bên trong, một điểm sáng màu xanh nhạt rất nhỏ đi ra. Hạt nhỏ này đi đến ngay vị trí tim của Dương Thiên thì bị một chấm đen hút lấy. Sau đó, một cỗ linh lực mãnh mẽ từ trái tim của Dương Thiên tràn ra.

Dương Thiên hai mắt nhắm lại, hắn có thể cảm nhận ra từng âm thanh, cử động của những thứ ở quanh mình. Là thần thức, Dương Thiên hiện tại

đã có thể sử dụng sức mạnh Trúc Cơ sơ kỳ, phát ra được thần thức.

Vận dụng được thực lực Trúc Cơ, tảng đá trong lòng hắc cũng bỏ xuống. Ở tu vị này, Dương Thiên có thể sử dụng khá nhiều loại pháp thuật lợi hại, cộng thêm Phá Thiên, xem như đã có năng lực tự bảo vệ mình. Hơn nữa, lúc cần thiết, hắc có thể cường chế đánh thức Tiểu Sư. Thực lực của nó chính là Nguyên Anh kỳ, lại là đỉnh cấp thần thú, đủ sức tung hoành tại Phàm Vũ Giới.

Thu dọn đồ đạc, Dương Thiên trả lại phòng luyện đan, nhanh chóng về phòng. Vừa thấy mặt Dương Thiên, ba người Tiêu Vũ đã đứng bật dậy. Tiêu Vũ vội hỏi:

- Thuốc giải của bọn ta...

Dương Thiên cười:

- Cho các người.

Ba người vẻ mặt chờ mong, còn chưa kịp nhận được thứ gì từ tay Dương Thiên thì hai mắt đã hoa lên. Trước khi bất tỉnh, trong lòng Tiêu Vũ còn kịp mắng một câu: “Khốn kiếp, lại bị lừa”.

Đánh ba người bất tỉnh, Dương Thiên lập tức thi triển thủ đoạn xóa đi ký ức bọn họ. Sau đó bỏ lại ở một góc trong khu rừng gần đó. Chờ bọn họ tỉnh lại sẽ tự tìm đường về.

Mọi rắc rối đã giải quyết xong, Dương Thiên ngẩng đầu lên, nhìn về Dược Viên trên một ngọn đồi cách đó không xa.

- Rất lâu rồi không làm đạo tặc. Lần này nhất định phải cướp một cách triệt để a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 364: Phệ Hồn Thạch- Diệt Hồn Thạch

Theo thông tin lấy được từ Tiêu Vũ, Dược Viên của Ngoại môn chủ yếu gieo trồng các loại linh dược có thời gian sinh trưởng ngắn để phục vụ cho các đệ tử mới cùng những người tư chất kém cỏi không vào được Nội môn. Vì vậy phẩm chất linh dược có chút kém. Khi đọc thông tin này Dương Thiên thực sự có chút thất vọng, hiện tại hắn đã khôi phục đến Trúc Cơ sơ kỳ, những loại linh dược đó hầu như là vô dụng.

Tuy nhiên, bên dưới còn có thêm một thông tin khác khiến Dương Thiên có hứng thú. Người quản lý của Dược Viên này là một vị trưởng lão của Nội môn. Hắn đam mê đan đạo nên một lòng tìm kiếm, sưu tầm các loại linh dược quý hiếm. Phía sau nơi ở của hắn còn có một khu vực đặc biệt để trồng các loại linh dược đó. Tên trưởng lão này đã đạt đến Trúc Cơ từ rất lâu, hiện tại không rõ tu vị đã đạt đến mức nào, nhưng chắc chắn chưa bước vào Kim Đan kỳ.

Dương Thiên xem xong tin tức này liền rất vui vẻ, chỉ cần chưa bước vào Kim Đan, hắn tất nhiên có biện pháp xử lý tên này.

Để đối phó với một kẻ tu vị cao hơn, lại không được phát ra tiếng động khiến người khác chú ý, cách tốt nhất chính là sử dụng trận pháp. Dương Thiên không có vật dụng cần thiết để bố trí trận pháp, nhưng mà hắn có Phá Thiên.

Sử dụng Liễm Khí Thuật áp sát nơi ở của tên Trúc Cơ kỳ kia, Vạn Pháp Thông Thiên Nhãn của Phá Thiên lập tức khởi động, một con mắt mờ ảo hiện ra ngay giữa trán Dương Thiên. Do hạn chế về mặt tu vị, Dương Thiên

chỉ có thể quan sát được những kẻ ở dưới Kim Đan kỳ, cao hơn nữa sẽ khiến hấn bị tổn thương.

Vạn Pháp Thông Thiên Nhân chính là thiên hạ đệ nhất thần nhân, toàn bộ thông số về vị trưởng lão kia từ Phá Thiên lập tức truyền đến cho Dương Thiên.

- Tên: Chu Anh. Tu vị: Trúc Cơ hậu kỳ. Pháp bảo: Ly Thương Kiếm, Hộ Anh Thuẫn, công kích cùng phòng ngự rất mạnh. Cường độ linh hồn không có gì nổi trội. Dựa vào tình trạng hiện tại, kiến nghị sử dụng Huyền Trận.

Dòng cuối cùng là do khí linh của Phá Thiên tự mình thêm vào. Đây chính là chỗ lợi hại của những món pháp bảo có linh tính. Bản thân nó mới là chủ nhân của Vạn Pháp Thông Thiên Nhân, cảm nhận được chỗ mạnh và yếu của đối thủ, từ đó đề ra phương án tác chiến tốt nhất.

Đã có phương án thích hợp, Dương Thiên lập tức hành động. Phá Thiên nhanh chóng bị tách thành nhiều mảnh nhỏ, nhẹ nhàng rơi vào những vị trí khác biệt ngay phía trước căn nhà kia. Những vị trí này tưởng chừng là ngẫu nhiên nhưng lại sắp xếp thành một trận pháp đặc biệt. Linh lực từ cơ thể Dương Thiên tràn ra, vẽ lên các trận văn, liên kết các mắt trận lại với nhau. Khi trận văn hoàn tất, các mắt trận lóe lên một cái rồi đồng thời biến mất, Huyền Trận đã được bố trí.

Hoàn tất mọi chuyện, Dương Thiên trở lại diện mạo cũ của hấn, hiên ngang đi vào trong. Khí tức không bị che dấu, Chu Anh rất nhanh phát hiện được có người tìm đến. Hấn tức giận nói:

- Không phải ta đã nói là đang bận, bất kỳ ai cũng không được đến làm phiền hay sao?

Dương Thiên chấp tay, giả vờ sợ hãi:

- Chu Anh trưởng lão, ta nhận lệnh từ phía Vương trưởng lão đến gặp người. Vương trưởng nói vừa tìm được một đan phương quý hiếm, muốn mời người đến đó cùng tìm hiểu. Nghe nói là cái gì Phục Linh Đan.

Cửa phòng lập tức mở ra, một lão già tóc tai bạc trắng, đầu có chút rối vôi và chạy ra, nắm lấy vai Dương Thiên hỏi dồn:

- Người nói cái gì? Ta vừa nghe là Phục Linh Đan có phải hay không?

Dương Thiên gật đầu:

- Đúng vậy, là Phục Linh Đan. Ta chỉ nghe Vương trưởng lão nói tên, công dụng cụ thể cũng không biết.

Chu Anh bữu môi khinh bỉ:

- Người biết mới là lạ. Phục Linh Đan hiện tại đã sớm thất truyền, nhưng vào vài trăm năm trước, loại đan dược này rất nổi tiếng. Đây chính là nhị phẩm siêu giai linh dược, gần đạt đến tam phẩm linh dược. Tu sĩ từ Kim Đan trở xuống, chỉ cần uống 1 viên liền hồi phục 3 phần linh lực, trong chiến đấu cùng luyện bảo, luyện đan đều mang lại hiệu quả không tưởng. Hơn nữa còn không có tác dụng phụ.

Chiến đấu, luyện bảo, luyện đan sợ nhất chính là hao tổn linh lực. Thử hỏi người đang cùng đối thủ chiến đấu, linh lực hao tổn hết, chẳng là sẽ trở thành cá nằm trên thớt, mặc cho kẻ thù xử trí hay sao?

Loại Phục Linh Đan này quá mức thần diệu, Chu Anh vừa nghe đến tên nó liền không bình tĩnh được. Hắn cũng không tiếp tục xàm ngôn với Dương Thiên mà xoay người rời đi. Mắt thấy tên kia muốn phi hành, Dương Thiên lập tức ngăn cản:

- Chu trưởng lão, đợi một chút. Người còn chưa biết Vương trưởng lão đang ở đâu a.

Chu Anh khựng lại, xấu hổ:

- Là ta nóng vội. Người nói đi, Vương trưởng lão đang ở chỗ nào?

Dương Thiên cười nói:

- Đây là một nơi bí mật. Vương trưởng lão không muốn nhiều người biết nên mới chọn chỗ đó, để ta dẫn người đi.

Chu Anh cau mày, hẳn cảm thấy chuyện này có điểm đáng ngờ. Tên họ Vương kia bản tính keo kiệt, có được đan phương nhất định sẽ dấu giếm hoặc tìm người bán lại với giá cao, không có lý do gì lại đưa cho hắn. Khi này nghe được Phục Linh Đan hẳn đã quá vui mừng mà không để ý đến việc này, hiện tại suy nghĩ lại mới cảm thấy đáng ngờ. Tên đệ tử này trông rất lạ mặt, lẽ nào là gian tế?

Dương Thiên không để ý đến vẻ mặt của Chu Anh, hắn nói dứt câu liền xoay người rời đi. Chu Anh gằn giọng:

- Đứng lại. Người là ai, tại sao từ trước đến nay ta chưa từng nhìn thấy người?

Biết mình đã bị nghi ngờ, Dương Thiên không nói câu nào, lập tức phóng đến vị trí trận pháp. Chu Anh càng tin chắc Dương Thiên là gian tế, quyết tâm bắt sống để truy hỏi. Hắn nhún nhẹ một cái, thân hình liền xuất hiện ngay phía sau Dương Thiên, ý định không chế bắt giữ.

Đáng tiếc, tay của hắn còn chưa kịp chạm vào người Dương Thiên, cơ thể đã cứng ngắc lại, hai mắt trở nên vô hồn. Khoảng khắc Chu Anh đi vào, Huyền Trận lập tức khởi động, đưa hắn tiến vào bên trong huyền cảnh.

Dương Thiên nhìn Chu Anh đứng yên giống như một bức tượng, vỗ vai cười nói:

- Tâm tính không tệ, nhưng hành sự quá nóng vội. Chỉ vì ta kiểm chế tu vị ở Luyện Khí kỳ nên người nghĩ là có thể dễ dàng bắt sống được ta? Sự tử bất thối cũng dùng toàn lực, nếu người trực tiếp sử dụng Ly Thương Kiếm, cho dù không chắc sẽ làm gì được ta, ít nhất cũng sẽ không vướng vào cái bẫy sơ đẳng này.

Chu Anh đã bị Huyền Trận khống chế, Dương Thiên nhanh tay lấy hết mọi thứ có giá trị trên người hắn. Tên này chủ tu đan đạo, trên người cũng có không ít đan dược cấp cao. Tiếp theo, Dương Thiên tiến vào bên trong nhà của Chu Anh, một phen càn quét nhà cùng với vườn linh dược của hắn. Trừ những cây vừa gieo trồng chưa lâu, còn lại đều bị Dương Thiên cướp sạch.

Đến lúc chuẩn bị ra về, một tảng đá màu đen nằm ở góc vườn đã thu hút sự chú ý của Dương Thiên. Hắn chậm rãi bước tới, cẩn thận quan sát. Khi này, lúc Dương Thiên dùng thần thức kiểm tra xem còn sót gốc linh dược nào không, một bộ phận nhỏ thần thức của hắn đã biến mất. Chính xác mà nói là bị một thứ gì đó nuốt mất.

Dựa theo hiểu biết của Dương Thiên, những vật có đặc tính như vậy không nhiều. Tảng đá này, hình dạng, màu sắc, chín phần mười là Phệ Hồn Thạch.

Phệ Hồn Thạch, tên như ý nghĩa, có năng lực hấp thu các dạng khác nhau của linh hồn, thần thu. Thu thập yêu ma quỷ quái. Thứ này cực kỳ hiếm có, thường được các tu sĩ Quỷ Đạo dùng để luyện chế pháp bảo bắt ma, khống chế ma quỷ, biến nó trở thành tay sai.

Tuy nhiên, bọn hắn đều đã lầm, Phệ Hồn Thạch còn có một cái tên khác, gọi là Diệt Hồn Thạch. Nói đúng hơn, Phệ Hồn Thạch có thể tiến hóa thành Diệt Hồn Thạch thông qua việc hấp thu thật nhiều linh hồn. Sau khi đạt đến Diệt Hồn Thạch, đem nó luyện chế thành pháp bảo, có thể trực tiếp tiêu diệt linh hồn của kẻ thù, thân thể vẫn còn nguyên vẹn.

Loại pháp bảo này vô cùng đáng sợ, nó tấn công thẳng vào linh hồn, là nơi con người yếu đuối nhất. Công kích dạng này rất khó tránh né, thương tổn gây ra so với vết thương bên ngoài còn nghiêm trọng hơn. Nhẹ thì linh hồn thiếu khuyết, trở nên điên loạn, nặng thì trực tiếp biến thành cái xác không hồn.

Thứ này vừa vặn thích hợp với Dương Thiên, chỉ cần tốn chút thời gian bồi dưỡng, hẳn sẽ có một món pháp bảo ám sát rất lợi hại. Quyết định xong, Dương Thiên thu Phệ Hồn Thạch vào trong túi trữ vật, nhanh chóng rời đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 365: Tham Gia Quyết Đấu

Bước ra bên ngoài, Chu Anh vẫn còn đang chìm đắm bên trong huyền cảnh do Huyền Trận tạo ra. Dương Thiên liền đặt tay lên đỉnh đầu hắn, linh khí từ bốn phương tám hướng của trận pháp kéo đến, thông qua tay Dương Thiên đi vào người Chu Anh.

Đây là thủ pháp đặc biệt, dùng linh lực mô phỏng lại trận pháp, đặt nó trong người kẻ thù. Vào thời kỳ toàn thịnh của Dương Thiên, hắn có thể mô phỏng lại một cách hoàn mỹ, đem kẻ thù nhốt vào huyền cảnh mãi mãi. Hiện tại hắn so với trước kia thua kém rất nhiều, chỉ có thể tiếp tục khống chế Chu Anh trong một thời gian ngắn.

Thu hồi Phá Thiên, Dương Thiên lập tức trở về. Hắn tìm một góc vắng chỉnh sửa lại diện mạo rồi đi vào phòng. Trông thấy Dương Thiên, Tiêu Vũ cũng không hấp tấp mà bình thản hỏi:

- Đã xong việc?

Dương Thiên gật đầu:

- Hoàn hảo. Tiếp theo đây, ta sẽ giải độc cho các SRInhQb người.

Tiêu Vũ thầm thở ra một hơi, may mắn là Dương Thiên giữ lời. Nếu thực sự phải liều mạng với hắn, bọn họ cũng không nắm chắc phần thắng. Suy nghĩ này chỉ diễn ra trong giây lát, hai mắt Tiêu Vũ hoa lên, ngã xuống đất bất tỉnh.

Dương Thiên rất nhanh đặt tay lên đầu ba người, sửa lại một đoạn ký ức nhỏ. Làm xong, hắn tìm một nơi vắng vẻ ở khu rừng bên cạnh, đem ba người bỏ lại. Chờ đến sáng ngày mai, bọn hắn sẽ tự tỉnh lại tìm đường về.

Đạt đến Trúc Cơ, có được một lượng tài phú cùng linh dược khá, việc tiếp theo Dương Thiên muốn làm chính là tìm cho mình một thân phận. Có một chức vị cao, quyền lợi được hưởng cũng nhiều hơn. Trước đây Dương Thiên một mực ấn dấu là do tu vị không đủ, quá nổi bật sẽ khiến người khác để ý. Hiện tại hắn đã có năng lực bảo vệ mình, không cần lo lắng nhiều như vậy.

Muốn nâng cao địa vị, trước tiên phải gia nhập Nội môn. Điều kiện gia nhập rất đơn giản. Một là tu vị đạt đến Luyện Khí hậu kỳ. Hai là đệ tử mới nhập môn trong vòng ba tháng bước vào Luyện Khí kỳ. Chuyện này nói ra tưởng chừng đơn giản nhưng lại làm khó rất nhiều người. Cảm Khí là giai đoạn khởi đầu, cũng là giai đoạn quan trọng nhất đối với Tu Chân Giả.

Muốn cảm nhận được thiên địa linh khí, trước tiên phải có linh căn. Nhưng đó chỉ là điều kiện cần, có linh căn cũng chưa hẳn đã cảm nhận được, nó còn phụ thuộc vào rất nhiều yếu tố khác. Những kẻ có chỗ dựa vững chắc, sử dụng đan dược hỗ trợ có thể dễ dàng cảm nhận được. Nhưng đây là cách làm sai lầm, dựa vào đan dược, con đường sau này sẽ rất khó đi.

Sau khi cảm nhận thiên địa linh khí thành công, cần có một khoảng thời gian dài để thu nạp, tích lũy mới có thể bước vào Luyện Khí kỳ, đặt bước chân đầu tiên trên tiên lộ. Khó khăn nhiều như vậy, một người có tư chất bình thường cần tốn ít nhất một năm mới đạt đến Luyện Khí kỳ, khá hơn một chút cũng cần 9 tháng. Chỉ có thiên tài mới có thể dùng 3 tháng để bước vào Luyện Khí kỳ. Tất nhiên đây là tiêu chuẩn của thế giới này, đạt tại những vị diện tài nguyên phong phú hơn, đông tu sĩ hơn hay vị diện cấp cao như Linh Giới sẽ khác.

Dương Thiên vừa gia nhập chưa được bao lâu, dù hãn khổng chế tu vị ở mức Luyện Khí sơ kỳ cũng đủ kinh hãi thế tục, khiến cho các đại thế lực chú ý, lôi kéo dụ dỗ. Việc này sẽ đưa đến rất nhiều phiền phức không đáng có, những kẻ không đạt được sẽ muốn đập đổ. Vậy chỉ còn cách thứ 3, tham gia vào cuộc thi tấn cấp.

Cứ vào giữa năm, Thanh Linh Môn sẽ tổ chức quyết đấu giữa các đệ tử với nhau. Đệ tử Ngoại môn lọt vào top 10 sẽ được nhận phần thưởng theo thứ hạng, đồng thời có quyền tiến vào Nội môn. Cuộc thi này nhằm khuyến khích các đệ tử không chỉ tập trung nâng cao tu vị mà còn phải chú ý đến pháp thuật, pháp bảo cùng các tạo nghệ khác, tăng cao sức chiến đấu. Trên con đường thành tiên, tu vị là quan trọng nhất, nhưng cũng không thể vì vậy mà bỏ qua những thứ khác. Nếu không sẽ khó mà tiến xa được.

Tính toán thời gian, còn cách cuộc thi khoảng 5 tháng, Dương Thiên quyết định đóng cửa bế quan. Nhiều linh dược như vậy, nếu đem tất cả luyện chế thành đan dược, cộng thêm tích lũy của Chu Anh, tin rằng hãn sẽ khôi phục được khá nhiều. Dương Thiên đã đạt đến Trúc Cơ, có thể sử dụng thủ pháp Ngưng Hỏa Thành Lô, không cần vất vả mượn thân phận đi đến Đan Đường làm gì.

Trường lão Chu Anh bị cướp, Dược Viên cũng bị người ta quét sạch. Chuyện này nhanh chóng được cao tăng Thanh Linh Môn chú ý. Bọn hãn hao tổn rất nhiều công sức điều tra nhưng không thu hoạch được gì. Bản thân Chu Anh sau khi thoát khỏi Huyền Trận cũng đã quên hết những chuyện đã xảy ra. Cuối cùng, Thanh Linh Môn đành tìm cách ém chuyện này xuống, tránh làm ảnh hưởng đến danh tiếng. Tuy vậy, sự cảnh giác giữa những người trong môn phái cũng tăng lên đáng kể.

...

Tu luyện không kể đến thời gian, thời gian 5 tháng đã gần kề. Trong khoảng thời gian này, Dương Thiên đã đem toàn bộ linh dược luyện chế

thành đan dược và hấp thu hoàn toàn. Tu vị của hắn cũng chính thức khôi phục đến Trúc Cơ hậu kỳ. Dương Thiên đối với chuyện này cũng không quá bất ngờ. Hắn không phải tu luyện, chỉ đơn giản là khôi phục thương thế. Căn bản là không có bình cảnh, đủ yêu cầu liền khôi phục.

Ba ngày trước khi giải đấu diễn ra, Dương Thiên tìm đến Vụ Sự Đường để đăng ký. Vừa bước vào bên trong, Dương Thiên đã bắt gặp một thân ảnh quen thuộc. Hạ Chỉ Nghiên trang phục có chút thay đổi. Hôm nay nàng mặc một bộ đồ màu xanh nhạt làm nổi bật những đường cong khiến không ít người chú ý. Có điều trên mặt vẫn là một cái khăn đen che kín, chiếc khăn này còn có công dụng ngăn cản thần thức.

Vừa nhìn thấy Dương Thiên, Hạ Chỉ Nghiên lập tức vẫy tay:

- Ở đây.

Đối diện với ánh mắt chú ý của rất nhiều người, Dương Thiên thoải mái đi lại gần, cười nói:

- Người biết ta sẽ đến đây?

Hạ Chỉ Nghiên gật đầu, nhỏ giọng nói:

- Ta biết nếu người muốn tiến vào Nội môn thì đã sớm làm được. Nhưng đợi mãi vẫn không thấy, ta đoán người chắc chắn không muốn bị người khác chú ý, vậy nên...

- Vậy nên người nghĩ ta sẽ tham gia cuộc quyết đấu lần này.

- Đúng vậy.

Dương Thiên im lặng, chăm chú nhìn Hạ Chỉ Nghiên khiến nàng có chút ngại ngùng, sẵn giọng mắng:

- Người nhìn ta như vậy làm gì?

- Nữ nhân quá thông minh, nam nhân sẽ không thích.

Hạ Chỉ Nghiên trợn mắt, tức giận nói:

- Ai cần người thích.

Dương Thiên cười cười, nhún vai:

- Có gì lát nữa hắn nói, ta phải vào đăng ký trước đã.

- Được rồi, ta ở đây chờ người.

Dương Thiên đi vào trong, lúc này hắn mới chú ý đến ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống hắn của đám người kia. Dương Thiên có hơi ngạc nhiên, hình như hắn không làm gì đặc tội với đám người này a.

Dương Thiên không biết, tất cả là vì Hạ Chỉ Nghiên. Trong thời gian năm tháng, dưới sự ưu đãi dành cho Nội môn đệ tử, Hạ Chỉ Nghiên đã thành công bước vào Luyện Khí sơ kỳ vài ngày trước. Thành tích cỡ này, đặt ở Nội môn cũng tính là thiên tài hàng đầu. Nguyên nhân là do sau khi đi vào Nội môn, trải qua sự kiểm tra của một vị Kim Đan kỳ, hắn phát hiện ra Hạ Chỉ Nghiên còn có một cái linh căn khác. Linh căn này đạt đến nhất phẩm linh căn, hơn nữa còn là thuộc tính lôi có lực công kích cực mạnh.

Hạ Chỉ Nghiên trực tiếp được một vị Kim Đan hậu kỳ nhận làm đệ tử chân truyền, địa vị cao quý. Dù nàng chưa từng để lộ dung nhan, nhưng vóc người cộng với giọng nói như vậy, ai cũng dám chắc nàng là một đại mỹ nhân. Dựa vào hai yếu tố này, danh tiếng của Hạ Chỉ Nghiên tại toàn bộ Thanh Linh Môn rất lớn. Bất quá rất ít người dám đến gần nàng. Nghe đồn rằng có một tên cũng vừa vào Nội môn gọi là Trần Chính cùng đồng bọn muốn tìm cách tiếp cận nàng, cuối cùng toàn bộ đều bị đánh nằm liệt giường.

Mặc dù vậy, Hạ Chi Nghiên vẫn là người tình trong mộng của rất nhiều tên khác. Hôm nay nàng lại đặc biệt đến đây tìm Dương Thiên, hẳn tự nhiên sẽ trở thành công địch.

Dương Thiên thời gian vừa qua đóng cửa bế quan, hẳn làm sao biết được những chuyện này. Không liên quan đến mình thì không cần quan tâm, đây là nguyên tắc của Dương Thiên. Bỏ qua những ánh mắt đổ kị kia, Dương Thiên bước đến trước mặt một lão giả tóc trắng:

- Ta đến đăng ký quyết đấu.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 366: Hạ Chỉ Nghiên Thông Minh

Lão giả không thèm ngẩng đầu lên, hỏi:

- Tên?
- Dương Thiên.
- Tu vị?
- Luyện Khí sơ kỳ.
- Thời gian nhập môn?
- 5 tháng.

Lão giả nhanh chóng ghi chép vào một mảnh giấy, sau đó ngẩng đầu lên nói:

- Ba ngày sau nhớ đến tham dự đúng giờ. Tu vị của người còn thấp, đừng nên quá cố, sau này còn có nhiều cơ hội.

Dương Thiên từ chối cho ý kiến, hẳn biết lão giả này là có ý tốt nên cũng không nói gì, chỉ gật nhẹ đầu rồi bước ra ngoài.

Chưa đi được mấy bước, Hạ Chỉ Nghiên đã đi đến bên cạnh hắn, nhỏ giọng:

- Theo ta.

Hạ Chỉ Nghiên nói xong liền đi nhanh về phía khu rừng gần đó. Bỏ lại ánh mắt căm tức của mọi người, Dương Thiên theo Hạ Chỉ Nghiên đi sâu vào rừng. Đến một nơi vắng người, nàng mới dừng lại, nghiêm túc nói:

- Dương Thiên, ta gọi người đến đây là gì chắc người cũng đã biết.

Dương Thiên giả vờ ngại ngùng:

- Chúng ta vừa mới quen biết chưa bao lâu, làm vậy có hơi quá nhanh hay không?

Hạ Chỉ Nghiên ngăn ra:

- Người đang làm nhằm cái gì vậy?

- Không phải người muốn...

- Ta muốn cái gì?

Dương Thiên cứng miệng, loại chuyện này còn cần phải nói rõ ra sao. Nhìn vẻ mặt của hắn, Hạ Chỉ Nghiên cau mày suy nghĩ. Mất một hồi lâu, nàng dường như đã nhận ra điều gì đó, tức giận mắng to:

- Dương Thiên, tên khốn kiếp, người, người đê tiện...

Dương Thiên tỏ vẻ vô tội:

- Từ đầu đến cuối đều là người chủ động, người chịu thiệt là ta mới đúng.

Hạ Chỉ Nghiên hừ lạnh:

- Đừng nói lời vô bổ. Hôm nay ta gọi người đến đây là muốn biết thân phận thật sự của người.

Dương Thiên tỏ vẻ đã hiểu:

- Thì ra là muốn hiểu rõ lẫn nhau trước. Tốt thôi, ta là Dương Thiên, năm nay 20 tuổi. Thân thế: bí mật. Sở thích: rất nhiều. Tu vị: không thể nói.

Hạ Chỉ Nghiên tức muốn nổ phổi:

- Người nói như vậy khác gì không nói.

Dương Thiên nhún vai:

- Hiện tại ta chỉ có thể nói cho người biết nhiều đó. Khi nào mối quan hệ giữa chúng ta thân thiết hơn, nói không chừng người sẽ được biết nhiều hơn.

- Không thể tiết lộ thêm một chút sao?

Dương Thiên dứt khoát:

- Không thể.

Hạ Chỉ Nghiên trầm giọng:

- Mấy ngày nay ta đã tìm hiểu rất kỹ về Tuyệt Mệnh Sơn Cốc, biết được nơi đó khủng bố đến mức nào. Cho dù là Nguyên Anh kỳ đại năng bước vào cũng chỉ có con đường chết. Người lại từ dưới đó đi lên, nói rõ thân thế của người không tầm thường.

Dương Thiên không phản bác. Hạ Chỉ Nghiên cho rằng mình đã đoán đúng, tiếp tục nói:

- Ta đã đặt ra rất nhiều giả thuyết khác nhau. Nhưng hợp lý nhất chỉ có một cái, người là một vị đại năng tu vị cực kỳ cao thâm bị trọng thương rơi xuống đó. Sau một thời gian dài, người miễn cưỡng khôi phục được một chút và rời đi. Tuy vậy, do thương thế bđWYjRs quá nặng, người quyết định gia nhập vào Thanh Linh Môn. Mục đích để làm gì ta không cần nói,

ta chắc chắn kẻ cướp sạch Được Viên và gia thân của Chu Anh trưởng lão chính là người.

- Người có thể phủ nhận, dù sao đây cũng chỉ là suy đoán của ta. Trừ khi tìm được lời giải thích khác hợp lý hơn, bằng không ta sẽ kiên trì với ý kiến này.

Dương Thiên im lặng. Lần đầu hấn gặp Hạ Chỉ Nghiên, có lẽ là do bị hung thú làm cho hoảng sợ nên nàng mới bày ra bộ mặt thiếu nữ yếu đuối. Nữ nhân này, thực sự quá thông minh, lại còn thích tự cho mình là đúng. Đợi một lúc, Hạ Chỉ Nghiên mới hỏi:

- Người thấy giả thuyết của ta thế nào?
- Chỉ là giả thuyết, dù sao cũng không có bằng chứng.
- Ta tin tưởng thời gian sẽ trả lời tất cả.
- Vậy người cứ từ từ chờ đi.

Dương Thiên nói xong liền quay đầu rời đi. Đối với loại nữ nhân như Hạ Chỉ Nghiên, tạm thời hấn chỉ còn cách tránh xa. Nữ nhân quá thông minh sẽ khiến nam nhân sợ hãi, lời này không phải không có lý.

Đáng tiếc, hấn còn chưa kịp đi được bao xa đã bị gọi giật lại:

- Dương Thiên, khoan đã. Ta còn có một chuyện muốn nhờ người giúp đỡ.

Dương Thiên quay lại, cảnh giác hỏi:

- Còn có chuyện gì?

Hạ Chỉ Nghiên nhìn vẻ mặt của hấn, che miệng cười khúc khích:

- Ta cũng không có đòi ăn thịt người a.

- Mau nói đi. Ta còn phải trở về chuẩn bị cho trận đấu 3 ngày sau.

Hạ Chỉ Nghiên bĩu môi:

- Nếu người muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào Nội môn, thật là bày vẽ lắm trò. Gần đây ta cùng hai vị sư huynh phát hiện ra một cái động phủ bỏ hoang, bên trên có bày trận pháp phòng ngự rất mạnh, cần tìm người trợ giúp.

- Đám người Nội môn các người rất đông, cần gì đến sự trợ giúp của một tên Ngoại môn như ta.

- Càng đông người thì bảo vật về tay sẽ càng ít. Ta nghĩ chỉ cần mời thêm một mình người là đủ. Cao nhân như người hắc sẽ không tranh giành với một thiếu nữ yếu đuối như ta phải không?

Dương Thiên trợn mắt, bộ dạng giả tạo này của Hạ Chỉ Nghiên hắc có chút nhìn không được:

- Ta thì nghĩ người còn có ý đồ khác.

- Người sợ?

- Ta chỉ không muốn trở thành con cò của người mà thôi.

Hạ Chỉ Nghiên nũng nịu:

- Dương Thiên, người nữ lòng cự tuyệt lời thỉnh cầu của một thiếu nữ xinh đẹp như ta sao?

Dương Thiên cười nhạt:

- Người cả ngày đeo khăn che mặt, ta làm sao biết mặt mũi của người thế nào.

Hạ Chỉ Nghiên do dự trong giây lát rồi cắn răng nói:

- Như vậy đi, chỉ cần người giúp ta đoạt được bảo vật bên trong. Ta sẽ cho người xem mặt.

Dương Thiên nghếch mặt, cái này cũng tính là phần thưởng? Nếu nàng là một đại mỹ nữ thì cũng thôi, lỡ như là một xấu nữ, vậy quá thiệt thòi cho hân a.

Hạ Chỉ Nghiên thấy Dương Thiên không đáp lại liền ném thêm một miếng mồi ngon:

- Ngoài ra, ta còn có một thứ bí mật, đặc biệt chuẩn bị cho người. Sau khi thành công, nó sẽ là của người.

- Người chắc chắn là ta sẽ cần nó?

Hạ Chỉ Nghiên nghiêm túc gật đầu, Dương Thiên cũng không tiếp tục dài dòng nữa:

- Vậy được, khi nào khởi hành?

Thấy Dương Thiên cuối cùng cũng đồng ý, Hạ Chỉ Nghiên vui mừng nói:

- 8 giờ tối nay, ngay tại chỗ này.

- Tốt, tối nay gặp lại.

Hai người hẹn xong thời gian và địa điểm liền mỗi người một hướng rồi đi. Dương Thiên không cho rằng Hạ Chỉ Nghiên có thứ gì giá trị, chẳng

qua hẳn cũng có chút tò mò về dung mạo thật sự của nàng. Àiii, hẳn thứ gì cũng không quá quan tâm, chỉ có mỹ nhân là không bỏ được.

Về phần lý do Hạ Chỉ Nghiên mời hẳn tham dự, Dương Thiên dùng tay cũng nghĩ ra được. Nàng muốn thám thính về tu vị của hẳn để khẳng định cho giả thuyết của mình. Cái này cũng không cần bận tâm, với tu vị Luyện Khí trung kỳ của Hạ Chỉ Nghiên cùng hiểu biết hạn hẹp về Tu Chân Giới của nàng thì có thể nhìn ra được cái gì?

Dương Thiên không vội quay về mà đi một vòng thám thính tình hình khu vực quanh đây. Không phải hẳn e sợ cạm bẫy, đây là thói quen trước kia, hiện tại thực lực đại giảm, Dương Thiên muốn hoài niệm về quá khứ một chút mà thôi.

Đúng 7 giờ tối, Dương Thiên tìm đến điểm hẹn. Một nhóm 4 người đang đứng sẵn đó đợi hẳn. Vừa trông thấy Dương Thiên, Hạ Chỉ Nghiên đã bước lại gần, giả vờ thân mật giới thiệu:

- Đây là Dương Thiên, người mà ta mới đến để giúp đỡ. Hẳn rất lợi hại.

Ba người còn lại bao gồm hai nam một nữ. Nữ nhân dung mạo tầm trung, không thể nói là xinh đẹp. Hai tên kia tướng mạo tuấn tú, trông khá giống nhau, hình như là hai huynh đệ.

Nhìn Hạ Chỉ Nghiên thân mật với Dương Thiên, ba người đều tỏ ra khá bất ngờ. Nữ nhân cười nói:

- Ta nghe nói Hạ sư muội luôn chán ghét nam nhân, thì ra là đã có ý trung nhân a.

Hai tên kia cũng không nhận được, nhìn chăm chăm Dương Thiên, hỏi:

- Người tên là Dương Thiên. Thật kỳ lạ, ta ở Nội môn đã lâu, tại sao chưa từng nghe thấy cái tên này.

Dương Thiên tìm đại một lý do:

- Ta là khố tu sĩ, phần lớn thời gian đều bế quan, một lòng tăng tiến tu vị. Gần đây vừa mới xuất quan, tình cờ gặp Chỉ Nghiên sư muội. Sau đó...

Dương Thiên bỏ lỡ câu nói, để mặc cho bọn họ muốn nghĩ gì thì nghĩ. Hạ Chỉ Nghiên muốn dùng Dương Thiên làm bình phong, thấy hãn phối hợp tốt, nàng cũng không nói thêm gì nữa. Ba người còn lại cũng lần lượt giới thiệu sơ qua. Dương Thiên có thể nhìn thấy phần nào sự ghen tức từ trong mắt hai tên kia. Hãn cũng cười thầm cho qua, chỉ cần 2 tên này không có ý đồ hãm hại hãn, Dương Thiên sẽ không rảnh tính toán với bọn họ.

Năm người bàn bạc sơ qua kế hoạch rồi lập tức xuất phát. Hai huynh đệ kia đi trước dẫn đường, Dương Thiên, Hạ Chỉ Nghiên cũng nữ nhân kia theo sát phía sau. Động phủ nằm ở một nơi bên ngoài Thanh Linh Môn, trên một vách núi ngay bên cạnh Thực Cốt Sâm Lâm. Hao tốn gần 2 giờ đồng hồ, hai huynh đệ kia mới dừng lại, chỉ tay về một cái hang nằm trên cao:

- Đến nơi rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 367: Cường Thi

Dương Thiên đứng từ xa nhìn trận pháp, đưa ra tính toán. Tứ Tượng Thạch Trận, có năng lực chống lại công kích của Trúc Cơ sơ kỳ. Dựa vào bốn người này, muốn dùng sức công phá nó cần tốn hơn 3 giờ, tiêu hao hết linh lực bên trong trận pháp mới được. Dương Thiên không có ý định hiển lộ ra thực lực thật sự, hẳn cũng không muốn tốn quá nhiều thời gian, vậy thì chỉ còn một cách.

Nếu người không đủ sức thì phải dùng mưu. Muốn phá trận pháp không nhất định cứ phải công kích nó. Chỉ cần tìm ra mắt trận, đem nó loại trừ, trận pháp tất nhiên sẽ tự động tiêu tán. Trận pháp cao cấp, mắt trận sẽ được ẩn dấu bên trong, được bảo vệ cẩn thận. Tuy nhiên, đối với loại trận pháp trước mắt, Dương Thiên liếc mắt cũng có thể tìm ra được cách phá giải.

Hai huynh đệ kia để mọi người quan sát một lúc mới giả vờ vô tình hỏi Dương Thiên:

- Phải rồi, Dương Thiên huynh đệ, khi này bọn ta quên không hỏi tu vị của người. Người khổ tu ở Nội môn, tu vị chắc hẳn rất mạnh.

Dương Thiên cười nhạt:

- Thật xấu hổ, tu vị của ta không được tốt lắm. Tiến vào Nội môn đã lâu cũng chỉ miễn cưỡng đạt đến Luyện Khí hậu kỳ.

- Luyện Khí hậu kỳ đã rất cao a. Bọn ta nỗ lực nhiều năm cũng chỉ đạt đến Luyện Khí hậu kỳ đỉnh phong, muốn trúc cơ thành công còn kém nhiều lắm.

Bọn hắn tuy nói vậy nhưng vẻ mặt lại biểu thị rất tự hào. Hậu kỳ cùng hậu kỳ đỉnh phong, chỉ chênh lệch một tiểu cảnh giới nhưng cũng chứng tỏ được bọn hắn mạnh hơn Dương Thiên. Hai người nhìn không được liếc qua Hạ Chi Nghiên, thấy nàng thờ ơ không để ý, trong lòng cả hai không khỏi có chút căm tức.

Tạm gác việc tư qua một bên, một người tiến lên, chỉ vào động phủ trên cao nói:

- Bọn ta phát hiện ra động phủ này đã lâu. Nghiên cứu một thời gian dài, biết được phía trước động phủ này được một trận pháp gọi là Tứ Tượng Thạch Trận bảo vệ. Loại trận pháp này có năng lực chịu được công kích của Trúc Cơ sơ kỳ. Dựa vào 5 người chúng ta, muốn phá được nó cần tiêu tốn một khoảng thời gian khá dài. Hơn nữa trong lúc tấn công, cần chú ý những tảng đá từ bên trong trận pháp bay ra, tránh để bị thương. Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta mau bắt đầu đi.

Dương Thiên phát tay:

- Không cần, ta tư chất không được tốt, nhưng phương diện trận pháp cũng có chút nghiên cứu. Loại trận pháp này ta đã từng đọc qua, mọi chuyện cứ để cho ta xử lý.

- Dương huynh đệ, người chắc chắn, một mình phá giải trận pháp sẽ rất nguy hiểm. Chúng ta 5 người có thể chia nhỏ công kích của nó.

- Yên tâm đi, giao lại cho ta là được.

Bốn người nhìn nhau, trao đổi qua ánh mắt rồi gật đầu. Nếu Dương Thiên có thể phá giải thành công đương nhiên là tốt nhất. Bọn họ có thể bảo toàn linh lực, ai biết lát nữa bên trong động phủ còn có nguy hiểm gì nữa hay không?

Dương Thiên lấy khoảng cách, bắt đầu cong chân nhảy lên. Luyện Khí kỳ không thể phi hành, hẳn đành dựa vào những viên đá đang nhô ra, đập lên đó để nhảy lên cao. Đập xuống ngay phía trước động phủ, Dương Thiên cong tay búng ra một cái hỏa cầu nhỏ. Hỏa cầu lao về phía trước, một lớp màn sáng màu xanh lóe lên, hỏa cầu lập tức bị đánh tan.

Dương Thiên sử dụng công kích rất yếu, trận pháp tự nhiên sẽ không tiến hành phản kích. Sau khi ném ra 3 cái hỏa cầu, Dương Thiên đã dễ dàng tìm ra toàn bộ mắt trận. Tuy vậy hẳn cũng giả vờ dùng chục cái nữa để che mắt đám người kia. Mất một lúc lâu, Dương Thiên mới cong tay bắn ra năm đạo kiếm khi rơi chuẩn xác vào những vị trí bên trên trận pháp. Lớp màn chắn kia lóe lên một cái rồi tan vỡ. Dương Thiên nhìn xuống phía dưới, nói to:

- Đã xong, các người mau lên đây.

Bốn người nghe vậy đều vô cùng mừng rỡ, vội vã nhảy lên. Hạ Chỉ Nghiên vỗ vai Dương Thiên:

- Rất tốt, không khiến ta phải thất vọng.

Dương Thiên nhún vai, quay sang nói với ba người kia:

- Dựa vào trận pháp, chủ nhân của động phủ này có khả năng là tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Cho nên khi tiến vào nhất định phải cẩn thận, bên trong vẫn có thể còn rất nhiều cạm bẫy khác. Ta nghĩ chúng ta nên...

- Bọn ta biết, nhanh vào trong thôi.

Ba người kia không để Dương Thiên nói hết câu, lập tức phóng vào trong. Chạm chân sẽ mất phần, là người phát hiện ra động phủ, bọn họ tất nhiên muốn giành được phần tốt nhất về phía mình.

Dương Thiên không chút vội vã, hẳn nhìn qua Hạ Chỉ Nghiên:

- Người không vào?

Hạ Chỉ Nghiên mỉm cười:

- Đương nhiên phải vào. Nhưng trực giác của nữ nhân nói cho ta biết, bên trong nhất định rất nguy hiểm. Đi theo người sẽ an toàn hơn.

Dương Thiên bật cười:

- Ta thật không hiểu, tại sao người lại đánh giá ta cao đến như vậy. Chúng ta chỉ mới gặp mặt được vài lần.

Hạ Chỉ Nghiên nghiêm giọng nói:

- Những tháng vừa ra, ta đã nghiên cứu qua rất nhiều sách về lịch sử của Phàm Vũ Giới. Nhờ vậy, ta mới hiểu được bốn chữ “Tuyệt Mệnh Sơn Cốc” khủng bố đến mức nào. Người có thể từ dưới đó đi lên, chắc chắn không phải một người bình thường. Cho dù người có nói mình trước kia từng là Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ, thậm chí Phân Thần kỳ, ta cũng sẽ tin tưởng mà không chút nghi ngờ.

Dương Thiên hơi ngẩn ra, cuối cùng lắc đầu chán nản:

- Tùy người. Bất quá, có một điểm người nói không sai. Trong kia thực sự có nguy hiểm. Ta đã có ý tốt nhắc nhở bọn hăn, nhưng kết cục này là do bọn hăn tự lựa chọn.

Dương Thiên vừa nói xong, từ trong hang động đã phát ra những tiếng kêu là thảm thiết. Hạ Chỉ Nghiên theo quán tính nép sát vào người Dương Thiên, hoảng sợ hỏi:

- Trong kia là thứ gì?

- Khi trận pháp vừa được hóa giải, ta đã cảm nhận được một chút thi khí từ bên trong phát ra. Theo suy đoán của ta, chủ nhân của động phủ này

không phải rời đi, mà là đã tọa hóa ở bên trong. Qua một thời gian dài, thi thể của hắc dần thông linh, hóa thành cương thi.

- Tại sao người không ngăn cản bọn họ?

- Mỗi người đều có kiếp số của riêng mình. Ta và bọn họ chỉ vừa mới gặp nhau, nhắc nhở một câu đã lihOcb là rất tốt rồi. Tu Chân Giới tàn khốc hơn xa những gì mà người tưởng tượng. Chút chuyện vặt vãnh trước mắt thì tính là gì.

Hạ Chỉ Nghiên im lặng một hồi lâu, nàng nhìn chăm chăm vào Dương Thiên:

- Nêu như khi này ta cũng theo những người kia vào trong, người có ngăn cản ta hay không?

- Người rất thông minh, tại sao không thử đoán xem?

- Ta không đoán ra được.

- Dương nhiên là...

Dương Thiên còn chưa kịp trả lời, trong hang động truyền ra âm thanh gào thét ghê rợn. Hạ Chỉ Nghiên vội kéo tay, nói gấp:

- Mau đi thôi, con cương thi kia sắp đuổi ra ngoài a.

Trái với suy nghĩ của Hạ Chỉ Nghiên, Dương Thiên nắm lấy tay nàng, nhìn thẳng vào trong hang động, bình thản nói:

- Chỉ một con tiểu cương thi mà thôi, không cần lo lắng. Dù gì cũng tính là quen biết, ta sẽ thay bọn hắc trả thù.

Hạ Chỉ Nghiên đang muốn phản đối, đột nhiên một cảm giác nguy hiểm tột độ hiện lên trong lòng nàng. Lúc nàng nghĩ mạng mình đã xong, một

tiếng nổ to vang lên, gió phát sinh từ va chạm khiến Hạ Chỉ Nghiên lui lại phía sau vài bước, hai mắt nhắm chặt lại.

Khi nàng mở mắt ra, trước mặt là một con cương thi toàn thân màu xám, da thịt co rúm bám chặt vào xương, hai hốc mắt sâu hoắm. Toàn thân cương thi bị hãm sâu vào trong vách đá. Một tay của nó đã hoàn toàn nát vụn, chỉ còn lưu lại vài mảnh xương cùng một ít chất lỏng màu xám chảy ra.

Dương Thiên vuốt tay an ủi Hạ Chỉ Nghiên rồi bước về phía trước mặt cương thi:

- Xem ra người không phải chết đi mới trở thành cương thi mà là chủ ý đi vào con đường này.

Cương thi giọng nói khàn khàn:

- Người rốt cuộc là kẻ nào? Chúng ta không thù không oán, tại sao lại tìm đến đây bắt ta.

- Bắt người? Đừng nhầm lẫn, bọn ta vô tình tìm thấy một động phủ bỏ hoang nên đến để xem thử mà thôi. Vừa nãy người đã giết chết ba người bên phe ta, còn cần thêm lý do để ta giết người sao?

Cương thi ngửa mặt lên trời cười to:

- Không ngờ Lưu Lâm ta cả đời truy cầu trường sinh, chấp nhận trở thành cương thi để tiếp tục bước trên tiên lộ. Cuối cùng vẫn không thoát khỏi cái chết.

Hắn nói đến đây liền nhìn thẳng về phía Dương Thiên, phần nộ nói:

- Cho dù là vậy, trước khi chết, ta cũng sẽ không để người được vui vẻ.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 368: Thi Độc

Cương thi giống như một quả đại pháo từ trong vách núi phòng ra, từng ngón tay nhọn hoắc như mũi dao đâm về phía ngực Dương Thiên. Đối mặt với công kích cực nhanh này, tay phải Dương Thiên dường như biến mất. Một tiếng bụp nhỏ vang lên, chỉ thấy cánh tay Dương Thiên đã cắm xuyên qua ngực cương thi. Bàn tay hắc vẫn còn đang nắm lấy một khối đá màu xám, thi khí bên trong không ngừng thoát ra.

Dương Thiên rút mạnh tay ra, cương thi lập tức ngã lăn ra đất. Cầm lấy Thi Hạch, Dương Thiên cảm thấy có điểm kỳ quái. Tên này tốt xấu gì cũng đạt đến Trúc Cơ trung kỳ, tại sao linh lực ẩn chứa bên trong Thi Hạch lại yếu như vậy. Hơn nữa, công kích cuối cùng kia có gì đó không đúng.

Khi hắc ngấn đầu lên, phát hiện Hạ Chỉ Nghiên đang kiểm tra xác cương thi, Dương Thiên dường như hiểu ra thứ gì đó, lập tức hô to:

- Đừng chạm vào hắc.

Hạ Chỉ Nghiên giật mình, cánh tay sắp chạm vào cương thi cũng dừng lại. Nhưng đúng lúc này, cái đầu của cương thi đột nhiên động đậy. Miệng nó mở to, một làn khói màu xám đen bay thẳng vào Hạ Chỉ Nghiên. Bị tấn công bất ngờ, Hạ Chỉ Nghiên hoàn toàn không chút chống cự, bị khói xám đen vây quanh.

Dương Thiên lập tức sử dụng tốc độ nhanh nhất, ôm lấy Hạ Chỉ Nghiên rời khỏi khu vực ảnh hưởng. Tiếc là đã muộn, lúc này da thịt nàng đã chuyển sang màu xám, đây chính là dấu hiệu bị nhiễm Thi Độc rất nặng.

- Khốn kiếp, hắn biết không thể làm gì được ta nên mới đánh chủ ý vào nàng.

Giọng nói của Hạ Chỉ Nghiên đã rất yếu ớt:

- Ta sẽ chết sao?

- Đừng nói nhảm, có ta ở đây, người đương nhiên sẽ không chết.

- Đừng gạt ta, ta có thể cảm thấy rất rõ cái chết đang đến gần.

- Không phải người đã nói sẽ luôn tin tưởng ta sao?

Hạ Chỉ Nghiên mỉm cười, âm thanh nhỏ dần:

- Từ khi người cứu mạng ta ở Tuyệt Mệnh Sơn Cốc, ta đã...

Nàng không còn đủ sức nói hết câu liền lâm vào hôn mê. Dương Thiên đặt Hạ Chỉ Nghiên lên một bãi cỏ, nhanh chóng giải khai y phục cùng khăn che mặt của nàng. Hiện ra trước mặt hắn là một đại mỹ nữ, tuy thân thể cùng dung mạo bị Thi Độc biến thành màu xám nhưng không hề làm giảm đi vẻ đẹp của nàng.

Bất quá lúc này Dương Thiên không có tâm trạng để thưởng thức. Hai tay của hắn lập tức đặt lên người Hạ Chỉ Nghiên, linh lực theo đó truyền vào trong cơ thể nàng. Tên cường thi kia trước khi chết đã dùng toàn bộ linh lực chuyển hóa thành Thi Độc, một tiểu tu sĩ Luyện Khí trung kỳ như Hạ Chỉ Nghiên chắc chắn chỉ có con đường chết.

Nếu Dương Thiên ở trạng thái đỉnh cao, chút chất độc này sẽ không tính là gì. Hiện tại thì có chút phiền phức, cần tiêu tốn khá nhiều thời gian. Dương Thiên dùng linh lực của mình bảo vệ các cơ quan trọng yếu cho Hạ Chỉ Nghiên. Sau đó bắt đầu chia cắt, tiêu trừ từng bộ phận nhỏ. Quá trình

diễn ra rất lâu, may mắn khu vực này hiếm khi có người qua lại nên không ai phát hiện được.

Tiêu trừ Thi Độc tiêu hao rất lớn. Một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ cũng rất khó làm nổi nếu thiếu sự hỗ trợ của đan dược. Dương Thiên thì khác, sức mạnh của hắn vẫn còn nguyên vẹn, chỉ là do thương thế quá nặng nên phải sử dụng ở một mức giới hạn. Người đã từng thấy vị Chân Tiên này sử dụng linh lực ở cấp độ Trúc Cơ kỳ mà kiệt sức hay chưa?

Ba ngày trôi qua, Thi Độc trên người Hạ Chỉ Nghiên phần lớn đã được giải trừ. Đến lúc sắp đem nó hoàn toàn loại bỏ, tình huống mà Dương Thiên không mong đợi nhất đã xảy ra. Hạ Chỉ Nghiên tỉnh lại.

Bị trúng độc nặng, cộng với việc sau một thời gian dài mới tỉnh lại, đầu óc của Hạ Chỉ Nghiên có chút mơ hồ. Nhìn thấy Dương Thiên, Hạ Chỉ Nghiên nhỏ giọng hỏi:

- Dương Thiên, người đang làm gì?

Dương Thiên giữ vẻ mặt nghiêm túc:

- Thi Độc trong cơ thể người sắp bị ta giải trừ hết. Người cố gắng nằm yên thêm một lát nữa.

Hạ Chỉ Nghiên hơi nhớ ra những chuyện đã xảy ra tối hôm đó. Đang định cảm ơn Dương Thiên thì chợt nhận ra có thứ gì đó không đúng. Nàng nhìn ra bãi cỏ gần đó, phát hiện y phục của mình nằm lộn xộn ở đó liền la to:

- Dương Thiên, người đã làm gì ta?

Dương Thiên vội dùng linh lực cố định Hạ Chỉ Nghiên, một bên tiếp tục giải trừ chất độc, một bên giải thích:

- Tình thế bắt buộc, ta...

- Tình thế bắt buộc người phải cời bỏ hết ý phục của ta? Dương Thiên, người là tên khốn kiếp, mau thả ta ra.

Dương Thiên méo mặt:

- Ta nói đều là sự thật a. Chất độc rất mạnh, nhanh chóng lan đến các cơ quan nội tạng trọng yếu cùng xương cốt, ta phải trực tiếp chạm vào cơ thể người mới có thể tiêu trừ được. Tên cường thi kia tốt xấu gì cũng là Trúc Cơ trung kỳ, chất độc do hãn toàn lực ngưng tụ có thể yếu sao?

Hạ Chỉ Nghiên ngơ ngác, lẽ nào mình thật sự trách nhầm hãn? Không tìm được cách giải quyết tốt hơn, Hạ Chỉ Nghiên đành nhắm chặt hai mắt, cầu mong Dương Thiên nhanh chóng giải xong chất độc.

Mất gần 10 phút, Dương Thiên mới rút tay khỏi người Hạ Chỉ Nghiên, vui vẻ nói:

- Đã xong, thứ Thi Độc kia quả thực lợi hại. May mắn...

Không để cho hãn nói hết câu, Hạ Chỉ Nghiên đã mắng to:

- Người còn không mau quay mặt đi.

Bị trách mắng, Dương Thiên có chút tiếc nuối quay người qua, đầu nhìn về phía trời cao, tỏ vẻ ta đây đang bận ngắm cảnh.

Hạ Chỉ Nghiên mặt mũi đỏ bừng, vội vả mặc y phục vào, sau đó liền rời đi. Dương Thiên cũng không ngăn cản nàng. Hãn biết, lâm vào tình cảnh khó xử như vậy, tốt nhất là tạm tránh mặt một thời gian, để nàng bình tĩnh trở lại.

Nhờ lại tránh cảnh kia, Dương Thiên tâm trạng thoải mái, nhàn nhã trở về. Chưa đi được mấy bước, hãn giống như nhớ ra điều gì đó, lập tức thi

triển ẩn thân thuật, dùng toàn lực bay đi. Trở về phòng lấy Phá Thiên, Dương Thiên nhanh chóng tìm đến địa điểm tổ chức quyết đấu. May mắn vừa kịp, lúc Dương Thiên đến nơi, trọng tài đã gọi tên hắn đến lần thứ 3. Lách người qua đám đông, Dương Thiên cong chân nhảy lên sàn đấu, cười với trọng tài:

- Thật xin lỗi, ta ngủ quên mất.

Trọng tài thân nhiên nói:

- Đã đến rồi thì mau bắt đầu đi.

Nói xong, hắn liền rời khỏi sàn đấu, đứng ở trên cao quan sát. Dương Thiên cùng đối thủ theo quy tắc hành lễ. Dương Thiên còn chưa kịp nói gì, tên kia đã động thủ. Thân là đệ tử Ngoại môn, đại đa số đều là kẻ nghèo. Tên trước mắt cũng không phải ngoại lệ. Tu vị của hắn cũng vừa đạt đến Luyện Khí sơ kỳ, không có bất kỳ pháp bảo hỗ trợ nào, chỉ dùng những pháp thuật cơ bản tấn công Dương Thiên.

Hỏa Cầu, Thủy Tiễn là hai pháp thuật duy nhất tên này biết được. Hắn cũng hiểu rõ khả năng của mình, vừa ra tay đã sử dụng toàn lực, hơn mười mấy cái hỏa cầu cùng thủy tiễn bắn về phía Dương Thiên.

Dương Thiên nhanh chóng cầm lấy Phá Thiên trên lưng, tay phải vung mạnh. Hàng loạt hỏa cầu cùng thủy tiễn liền tan vỡ. Dương Thiên đưa tay điểm về phía trước một cái. Từ dưới chân tên kia xuất hiện một sợi dây leo, đem hắn buộc chặt. Không còn đường tránh né, vài cái hỏa cầu tiếp theo của Dương Thiên dễ dàng trúng đích, đem tên kia đốt trụi đầu tóc cùng quần áo.

Lúc này, trọng tài mới từ trên cao đáp xuống, phẩy tay dập tắt lửa, hướng về phía đám đông hô to:

- Sàn đấu số 93, Dương Thiên thắng.

Trận đấu ở đẳng cấp này thực sự có chút nhàm chán. Tuy không biết thứ vũ khí kỳ lạ trên tay Dương Thiên là gì, nhưng mọi người đều biết đó là một món Linh Khí. Tu vị ngang nhau, kẻ có Linh Khí đương nhiên sẽ chiến thắng. Rất nhiều người nhìn chăm chăm vào Phá Thiên trên tay Dương Thiên, ánh mắt ngưỡng mộ. Bọn họ rất nghèo, tài nguyên tu luyện còn thiếu thốn, lấy đâu ra linh thạch để mua được Linh Khí.

Tại Ngoại môn, kẻ sở hữu Linh Khí chỉ có 2 loại người, một là thiên tài được môn phái coi trọng, hai là có chỗ dựa vững chắc. Bằng vào tu vị Luyện Khí sơ kỳ Dương Thiên thể hiện ra, mọi người đều lựa chọn phương án thứ 2.

Trọng tài cũng chỉ liếc qua món Phá Thiên một cái mà không nói gì. Thứ Linh Bào này hình dạng rất kỳ lạ, cũng không có tác dụng gì đặc biệt, chưa đáng để hấn quan tâm.

Dương Thiên vừa bước xuống đài đã bị đám đông vây quanh, phần lớn là vì muốn làm quen với hắn. Mọi người đều cho UauDIEf rằng hắn có thân thể rất lớn nên mới có được Linh Khí. Kết quả này khiến Dương Thiên rất bất đắc dĩ. Hắn mang Phá Thiên ra đây chỉ để giảm bớt sự chú ý. Vượt cấp khiêu chiến sẽ bị rất nhiều người để mắt, nhưng nếu có một món Linh Khí sẽ khiến chuyện này trở nên bình thường.

Đang muốn rời đi, từ phía sau Dương Thiên phát ra tiếng quát to:

- Các người mau tránh ra cho ta.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 369: Quyết Đấu Ý Chí

Một người tầm 27, 28 tuổi hùng dũng bước ra, theo sát bên hấn là một đám thuộc hạ đang cố gắng dọn đường. Tên kia bước đến trước mặt Dương Thiên, trầm giọng:

- Linh Khí của ngươi, ta có hứng thú với nó. Chỉ cần ngươi đồng ý giao nó cho ta, ta đảm bảo ngươi sẽ được tiến vào Nội môn.

Dương Thiên ngăn ra trong giây lát rồi lạnh giọng nói:

- Không cần.

Dứt lời, hấn liền chọn một hướng vắng người bước nhanh đi. Tên kia cố gắng nói theo:

- Chỉ bằng vào tu vị Luyện Khí sơ kỳ của ngươi, cho dù có Linh Khí cũng khó có khả năng tiến vào Nội môn. Giao lại cho ta không phải sẽ tốt hơn sao?

Bỏ ngoài tai những lời nói nhảm đó, Dương Thiên nhanh chóng biến mất. Một tên khác không nhận được nhủ giọng:

- Hàn lão đại, cần gì phải nói nhiều lời. Cứ trực tiếp cướp đi là được.

Hàn Hùng tức giận mắng:

- Trưởng lão còn đang ở đẳng kia, ngươi dám ra tay sao? Yên tâm đi, thứ mà Hàn Hùng ta nhìn trúng chưa bao giờ thoát khỏi tay của ta.

Hàn Hùng vừa nhìn thấy Phá Thiên đã rất ưa thích. Không chỉ vì hình dạng kỳ lạ của nó mà năng lực phá pháp kia cũng rất lợi hại. Hơn nữa hẳn cho rằng Dương Thiên chỉ là một tên Luyện Khí sơ kỳ, còn chưa phát huy được uy lực của món Linh Khí này.

Hàn Hùng cũng không nán lại lâu mà kéo theo thuộc hạ rời đi, hẳn muốn sắp xếp kế hoạch cướp đoạt. Dương Thiên không biết mình đã bị nhắm đến, cho dù có biết hẳn cũng sẽ không bận tâm. Tự tìm đường chết không thể sống, đối với loại người ngu ngốc này, Dương Thiên rất vui lòng dạy cho bọn hắn một bài học.

Những trận đấu tiếp theo của Dương Thiên diễn ra rất suôn sẻ. Thanh Linh Môn dựa theo tu vị mà sắp xếp các cặp đấu. Hầu hết người tham dự đều có tu vị Luyện Khí sơ kỳ cùng Luyện Khí trung kỳ. Những tên đạt đến Luyện Khí hậu kỳ đều đã có tư cách tiến vào Nội môn, không cần thông qua quyết đấu.

Tuy vậy, vẫn có những kẻ da mặt dày, cố ý kiềm chế tu vị ở Luyện Khí trung kỳ để đăng ký, sau đó đột phá lên hậu kỳ. Mục đích của bọn hắn chính là phần thưởng dành cho top 10 kia. Đối với hành động này, Thanh Linh Môn trước nay cũng không có ý kiến gì, chỉ cần không vi phạm môn quy là được.

Những tên Luyện Khí hậu kỳ này được mặc định xếp chung với những người có tu vị yếu nhất để tránh nhân tài bị loại bỏ oan uổng. Dương Thiên dùng năm tháng đạt đến Luyện Khí sơ kỳ, dù không tính là thiên tài cũng không quá kém. Vì vậy hẳn được xếp vào một nhánh khá dễ.

Bề ngoài dựa vào Phá Thiên, Dương Thiên một mạch tiến vào top 100 người đứng đầu. Lại nghỉ ngơi 2 ngày, sau đó hẳn cùng những người khác được tập trung trước một hang động rất lớn. Vị Vương trưởng lão trước kia đã đưa Dương Thiên gia nhập chính là giám khảo của cuộc thi lần này. Hắn lướt mắt qua 100 người rồi nói to:

- Trong những người có mặt ở đây, tu vị không đồng đều. Vì vậy chúng ta không cho các người quyết đấu theo hình thức thông thường, mà là quyết đấu về ý chí. Hang động này được tổ sư gia của Thanh Linh Môn thiết kế đặc biệt, chuyên dùng để thử thách ý chí.

- Các người theo thứ tự đi vào, 2 người một lượt, sau đó dùng ý chí tạo ra ảo ảnh theo trí tưởng tượng của mình. Để cho 2 ảo ảnh quyết đấu, cứ lần lượt như vậy. Mười người đứng đầu sẽ được gia nhập Nội môn và nhận phần thưởng của môn phái.

- Nhớ kĩ, ảo ảnh hoành tráng cỡ nào không quan trọng, sức mạnh của nó phụ thuộc vào ý chí của mỗi người.

Vương trưởng lão vừa dứt lời, chúng đệ tử lập tức ồ lên. Quy định này trước giờ không có, chẳng lẽ là nhằm vào đám Luyện Khí hậu kỳ thích ăn gian kia?

Suy nghĩ này xuất hiện trong đầu tất cả những người ở đây. Vương trưởng lão mỉm cười:

- Lý do vì sao các người chắc cũng đã hiểu, ta cũng không cần tốn thời gian giải thích. Được rồi, hiện tại liền bắt đầu. Cặp đầu tiên Trương Anh, Lý Tín.

Hai người nghe gọi tên vội vã bước lên, theo hướng dẫn của Vương trưởng lão đi vào bên trong. Những người còn lại tiếp tục đứng ở ngoài đợi, chờ đến lượt mình. Dương Thiên đối với cách làm này của Thanh Linh Môn rất vừa ý. Như vậy hẳn không cần hiển lộ thực lực vẫn có thể đứng đầu một cách đơn giản.

Từng cặp lần lượt tiến vào, Dương Thiên ngẩn mặt nhìn trời cao, suy nghĩ vẩn vơ. Mãi cho đến khi Vương trưởng lão gọi tên, hắn mới giật mình tỉnh lại, đi về phía hang động.

Đi đến trước cửa hang động, Dương Thiên mới chú ý đến đối thủ của mình. Tên kia nhìn hằm, đặc ý nói:

- Thế nào, rất ngạc nhiên đúng không?

Dương Thiên cười nhạt:

- Người giở trò?

- Chẳng lẽ người nghi ngờ Vương trưởng lão?

Hàn Hùng cố ý nói to khiến cho vị Vương trưởng lão kia nhìn sang:

- Có chuyện gì?

Hàn Hùng chỉ tay vào mặt Dương Thiên:

- Hằm nói người giở trò, cố ý dàn xếp cặp đấu này.

Lông mày Vương trưởng lão dựng lên, tức giận nhìn Dương Thiên:

- Người dám nói như vậy?

Dương Thiên nhún vai:

- Người có nghe thấy ta nói sao? Từ đầu đến cuối đều là tên kia nói.

Wang trưởng lão chuyển sự chú ý đến Hàn Hùng, chờ lời biện hộ từ hằm. Tên kia chỉ tay vào Dương Thiên:

- Người, người ngậm máu phun người.

Dương Thiên đáp trả:

- Ai phun ai còn chưa biết được.

Vương trưởng lão cau mày, lạnh nhạt nói:

- Mau đi vào trong, còn nói thêm gì nữa thì đừng trách ta tuyệt tình.

Hắn nói xong liền phất tay áo bỏ đi. Hàn Hùng hừ lạnh một tiếng rồi đi nhanh vào. Dương Thiên vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh, chậm rãi bước đi. Vương trưởng lão đi được một đoạn liền quay đầu lại thở dài. Cặp đấu này đúng là do hắn cố ý sắp xếp. Tên Hàn Hùng kia tư chất kém cỏi, dùng gần 10 năm mới bước vào Luyện Khí hậu kỳ. Đã vậy còn đăng ký quyết đấu để tranh đoạt giải thưởng.

Hắn tư chất kém, tính cách xấu xa, nhưng sau lưng lại có một vị Kim Đan kỳ làm chỗ dựa. Vương trưởng lão so với vị kia kém đâu chỉ một chút, chỉ còn cách tuân theo mệnh lệnh của hắn, giúp đỡ Hàn Hùng.

Cuộc đấu này nhìn qua rất công bằng, nhưng thực tế Luyện Khí hậu kỳ vẫn có những lợi thế nhất định. Thứ nhất, bọn hắn tu luyện thời gian lâu hơn, ý chí tất nhiên cũng mạnh mẽ hơn. Thứ hai là kỹ năng chiến đấu, Luyện Khí sơ kỳ vượt trội hơn so với Luyện Khí trung kỳ và hậu kỳ. Dù ảo ảnh người tạo ra có mạnh, kỹ năng chiến đấu kém cũng sẽ thất bại.

Hàn Hùng suy nghĩ không sai, sắp xếp cũng rất tốt. Cái sai duy nhất của hắn là việc chọn Dương Thiên làm đối thủ mà thôi.

Đi vào sâu bên trong hang động là một căn phòng lớn bằng đá được thiết kế hoa mỹ. Bên trên có gắn các loại Quang Thạch để phát sáng, dưới sàn trải đầy đá quý. Hai đầu căn phòng có hai cái bồ đoàn được đặt sẵn.

Hàn Hùng không thèm liếc qua Dương Thiên một cái, nhanh chóng chọn một cái ngồi vào. Dương Thiên theo sau hắn, ngồi xuống cái đối diện. Cả hai bắt đầu tưởng tượng ra ảo ảnh theo mong muốn của mình. Quanh cảnh chung quanh hai người lập tức thay đổi, hang động trở thành một cao nguyên rộng lớn.

Ảo ảnh của Hàn Hùng là một con hung thú rất lớn, cao hơn 10 mét, bề ngoài giống hổ, trên trán có một cái sừng nhọn hoắc. Độc Giác Hồ, wE6Ls98 nhị cấp sơ kỳ linh thú, tương đương với Trúc Cơ sơ kỳ của nhân loại. Khi còn nhỏ Hàn Hùng đã từng gặp qua nó, đối với hắn, con hung thú này là tồn tại cường đại nhất hắn từng được biết đến. Tất nhiên là không tính đến vị gia gia mà hắn chưa một lần được gặp mặt kia.

Đối diện với Độc Giác Hồ là một thanh niên trẻ tuổi đang ngồi trên vương tọa, sau lưng hắn là 9 thanh kiếm hình dạng kỳ lạ đang xếp theo hình rẽ quạt. Thanh niên ngẩng đầu lên, ánh mắt giống như một vị cường giả khổng lồ đang nhìn ngắm những sinh vật nhỏ bé bên dưới mình.

Độc Giác Hồ do Hàn Hùng ngưng tụ không tự chủ được thân thể, lùi lại phía sau vài bước. Ở bên ngoài, thân thể Hàn Hùng run rẩy kịch liệt, một cảm giác sợ hãi tột độ dâng lên trong lòng hắn. Trong khoảnh khắc nhìn vào đôi mắt kia, tinh thần Hàn Hùng suýt nữa đã bị nó hút vào trong, thật sự quá mức tà dị.

Hàn Hùng thông qua Độc Giác Hồ gào to:

- Người rốt cuộc là kẻ nào, người bình thường không thể nào tạo ra được ảo ảnh đáng sợ đến mức này.

Thanh niên mỉm cười, giọng nói của hắn bình thản nhưng lại khiến thiên địa run rẩy:

- Người chết cần gì phải biết nhiều như vậy.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 370: Lời Mời

Hàn Hùng còn chưa kịp nói câu tiếp theo, một thanh kiếm phía sau lưng Dương Thiên đã phóng lên, không gian xung quanh bị cắt ra một đường, Độc Giác Hồ bị chém thành một bãi máu. Vẻ mặt của thanh niên vẫn bình thản, không chút gợn sóng. Hắn cùng vương tọa, 9 thanh kiếm kia biến mất khỏi ảo cảnh cao nguyên.

Dương Thiên đứng dậy, nhìn về phía Hàn Hùng. Tên kia lúc này đã sớm bất tỉnh, hai mắt trợn to kinh hãi. Rất nhanh sau đó, Vương trưởng lão tiến vào, thấy thảm trạng của Hàn Hùng liền tức giận hỏi Dương Thiên:

- Người đã làm gì hắn?

Dương Thiên thản nhiên đáp:

- Ta cùng hắn quyết đấu trong ảo cảnh, sau khi kết thúc lại thành ra thế này, hoàn toàn không liên quan đến ta.

Vương trưởng lão vội kiểm tra Hàn Hùng, phát hiện trên người hắn không có vết thương nào cũng đã hơi tin lời Dương Thiên nói. Vậy chuyện này thực sự rất kỳ lạ, trận pháp này là do tổ sư của Thanh Linh Môn chế tạo ra, dùng để rèn luyện ý chí cùng tâm cảnh của đệ tử. Trước giờ chưa từng có ai bị thương khi sử dụng nó.

Nếu Hàn Hùng chỉ là một đệ tử bình thường, Vương trưởng lão cũng không cần phải lo lắng. Nhưng phía sau hắn lại là một vị Kim Đan kỳ...

Không tìm ra cách giải quyết, Vương trưởng lão vội ôm lấy Hàn Hùng rồi đi. Đây là hậu bối của vị kia, để hắn giải quyết là tốt nhất. Chỉ hi vọng vị Kim Đan kia không giận cá chém thớt a.

Dương Thiên chậm rãi bước ra ngoài, chọn một nơi ngồi xuống, vẻ mặt không chút lo lắng. Trận pháp này chính là chuyển hóa ý chí cùng tâm cảnh thành lực lượng trong ảo cảnh. Người tạo ra nó tu vị hẳn là đã đạt đến Nguyên Anh kỳ. Đáng tiếc, tên kia có năm mơ cũng không nghĩ đến chuyện FYD3wRO có người ý chí cùng tâm cảnh còn cao hơn hắn đi vào trận pháp này.

Trận pháp vốn không có khả năng gây thương tổn cho người sử dụng, nhưng ý chí và tâm cảnh của Dương Thiên đã vượt khỏi người đã tạo ra trận pháp. Chính việc này đã khiến cho ảo cảnh chân thật hơn, đem Hàn Hùng đánh bất tỉnh. Theo suy đoán của Dương Thiên, Hàn Hùng chín phần mười đã bị đánh thành một tên ngu ngốc.

Những kẻ đứng đầu Thanh Linh Môn cũng không thể nào tìm ra được câu trả lời. Một đệ tử Luyện Khí kỳ có ý chí cùng tâm cảnh vượt xa tổ sư gia của bọn hắn? Chắc chắn không có ai nghĩ đến nguyên nhân này. So với chuyện đó, thà tin rằng trận pháp xảy ra vấn đề còn hợp lý hơn rất nhiều.

Không ngoài dự đoán của Dương Thiên, rất lâu sau, Vương trưởng lão không có trở lại mà là hai vị khác. Hai người này chính là vị trưởng lão béo mập đeo hồ lô lần trước Dương Thiên từng gặp cùng một người rất lạ mặt, tu vị đã đạt đến Kim Đan trung kỳ. Bọn hắn đi vào trong hang động kiểm tra một hồi rồi vội vã rời đi.

Khoảng 20 phút sau, vị trưởng lão béo mập trở lại, nhìn quanh một lượt rồi tập trung ánh mắt vào Dương Thiên:

- Vương trưởng lão làm việc thất trách khiến cho trận pháp xảy ra vấn đề, làm một đệ tử bị thương nặng. Ta đến để thay mặt hắn tiếp tục cuộc đấu

lần này. Người tiếp theo...

Quả nhiên, môn phái không tìm ra được nguyên nhân liên lấy Vương trưởng lão làm thế thân lãnh tội. Tên kia cũng có chút đáng thương, bất quá Dương Thiên mặc kệ. Kẻ nào có ý đồ với hắn đều sẽ có kết cục không tốt. Lùi lại vài trăm năm trước, Hàn Hùng chắc chắn phải chết, Dương Thiên hiện tại đã nhẹ tay hơn xưa rất nhiều.

Từng cặp từng cặp bước vào, lần này diễn ra rất suôn sẻ, không xuất hiện tình huống ngoài ý muốn nào nữa. Đến khi còn lại 25 người, Dương Thiên may mắn bốc trúng lá thăm đặc cách vào vòng tiếp theo. Theo vị trưởng lão béo mập kia, vận khí cũng là một loại thực lực. Đối với kiến giải này, đám đệ tử phía dưới không dám phản bác lại. Những vòng tiếp theo, Dương Thiên khống chế thực lực ở mức vừa đủ, lọt vào top 10 liền giả vờ thất bại.

Hắn chỉ là Luyện Khí sơ kỳ, lọt vào top 10 tuy rất đáng kinh ngạc, nhưng cũng không khiến người khác quá chú ý. Cuộc thi kết thúc, vị trưởng lão béo mập kia rất nhanh công bố kết quả. Ngoài việc tiến vào Nội môn, những người top 10 còn có phần thưởng của riêng mình. Phần thưởng của Dương Thiên chỉ là 10 viên linh thạch cùng một viên đan dược gia tăng tốc độ tu luyện. Hắn cũng không tỏ thái độ gì, chỉ cúi chào rồi bỏ đi.

Dương Thiên rời đi được một đoạn đã phát hiện có người đang đuổi theo mình. Dựa vào khí tức, hắn không cần dùng thần thức cũng biết là vị trưởng lão béo mập kia. Dương Thiên dừng hẳn lại chờ. Vị trưởng lão kia đáp xuống ngay trước mặt hắn, lạnh lùng nói:

- Người biết ta đến tìm ngươi là vì việc gì không?

Dương Thiên lắc đầu:

- Người còn chưa nói, ta làm sao biết được.

Trưởng lão béo mập cười lạnh:

- Người đừng giả vờ. Tên Hàn Hùng kia là cháu trai của một vị Kim Đan kỳ tiền bối. Người khiến hắn thành ra như vậy, vị kia chắc chắn sẽ không tha cho người.

Dương Thiên không biết Hàn Hùng có một tên Kim Đan kỳ chỗ dựa. Nhưng nếu biết thì đã sao? Kim Đan kỳ thì tính là gì? Cho dù là Nguyên Anh kỳ xuất hiện, Dương Thiên chỉ cần đánh thức Tiểu Sư cũng đủ đem hắn làm thịt.

- Kim Đan kỳ lại trả thù một tên đệ tử Luyện Khí kỳ vừa mới nhập môn như ta? Hắn không cần để ý đến mặt mũi sao?

Trưởng lão béo mập thở dài:

- Người quá ngây thơ rồi. Người chỉ là Luyện Khí sơ kỳ, vị kia dù không ra tay cũng có hàng trăm cách giết chết người.

- Vụ việc vừa mới xảy ra, nếu hắn ra tay với người sẽ khiến mọi người nghi ngờ, ảnh hưởng đến danh tiếng môn phái. Nhưng đợi khi chuyện này lắng xuống, tên kia chắc chắn sẽ âm thầm ra tay.

Trên mặt Dương Thiên không hề có chút sợ hãi nào, hắn nhìn vị trưởng lão béo mập kia, cười nói:

- Ta và người vốn không quen biết, người vì sao phải nhắc nhở ta?

Trưởng lão béo mập không ngờ Dương Thiên lại hỏi một câu như vậy, hắn hơi ngẩn ra rồi bật cười:

- Tiểu tử, lần đầu nhìn thấy người ta đã có cảm giác người rất đặc biệt. Cụ thể là ở điểm nào thì không nói rõ được. Con mắt nhìn người của ta trước nay rất tốt, để cho người chết thì thật đáng tiếc.

-Ồ, nói vậy người đã có cách giúp đỡ ta?

Trưởng lão béo mập giật mình, ánh mắt thâm thúy nhìn Dương Thiên:

- Người rất thông minh. Không sai, ta có cách bảo toàn mạng sống của người.

- A, nói nghe một chút đi.

Tuy Dương Thiên không sợ tên Kim Đan kia nhưng nếu giết hẳn sẽ mang đến rất nhiều phiền phức. Dương Thiên còn muốn trải nghiệm nhân sinh, sống cuộc sống của một đệ tử bình thường. Tránh được thì vẫn tốt hơn.

Trưởng lão béo mập tăng hắng một tiếng rồi nói:

- Thanh Linh Môn cũng không yên bình như vẻ bề ngoài. Thực ra nó đã sớm bị phân hóa thành 3 thế lực lớn. Thứ nhất chính là chương môn và vị Nguyên Anh kỳ sư thúc tổ đang làm chỗ dựa cho hẳn. Thứ hai là phe của tên Hàn trưởng lão kia. Thứ ba...

Dương Thiên ngắt lời:

- Phe thứ ba chính là người?

Trưởng lão béo mập có chút xấu hổ:

- Ta chỉ là một tiểu nhân vật, sao có thể đại diện được. Đứng đầu chúng ta chính là Thái sư thúc tổ. Hẳn cũng là Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ. Có hẳn che chở, tên Hàn trưởng lão kia sẽ không dám làm gì người.

Vốn tưởng rằng Dương Thiên sẽ vui mừng đồng ý, ai ngờ hẳn lại tiếp tục hỏi:

- Nói cho ta nghe một chút về ba thế lực này đi.

Trưởng lão béo mập hơi khó chịu, nhưng vẫn kiên nhẫn đáp:

- Người chỉ là đệ tử mới nhập môn, còn quá sớm để biết những chuyện này.

- Ta cần hiểu rõ trước khi gia nhập.

- Người, ài, được rồi. Nói cho người nghe một chút cũng không sao. Nhưng nhất định không được đi nói lung tung cho người khác.

Chờ Dương Thiên gật đầu, trưởng lão béo mập mới bắt đầu kể:

- Trước kia, Thanh Linh Môn chúng ta cũng là một đại môn phái. So với tam đại môn phái hiện giờ cũng không hề thua kém. Nhưng sau sự kiện kia, cao tăng của Thanh Linh Môn ra sức chống lại yêu thú, cuối cùng chết đi chín phần mười, môn phái mới bị suy thoái đến mức này.

- Phe phái của Hàn trưởng lão đã phần là những kẻ có dã tâm lớn, muốn dùng mọi cách để tăng tiến tu vị, thậm chí là các phương pháp vô cùng tà ác. Chúng ta không đồng ý với cách làm của bọn hăn nên mới tập hợp lại để ngăn cản. Những chuyện này chưong môn đều biết nhưng lại không xen vào. Hăn đứng ở chính giữa cán cân, duy trì cho nó không nghiêng về bất kỳ bên nào.

- Ta chỉ có thể nói đến đây thôi, gia nhập hay không là tùy người.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 371: Bàn Phi- Mệnh Nhân

Dương Thiên gần như không hề suy nghĩ liền trả lời:

- Được.

Trưởng lão béo mập ngạc nhiên:

- Nhanh như vậy. Lẽ nào ngay từ đầu người đã có ý định này.

Dương Thiên bình thản đáp:

- Có người đồng ý bảo vệ ta, hà cớ gì phải từ chối. Chẳng qua ta muốn tìm hiểu thêm một vài tin tức mà thôi.

Trưởng lão béo mập thở dài, hẳn không ngờ mình sống đã hơn một trăm năm, cuối cùng lại bị một tên đệ tử vừa nhập môn lừa gạt. Dương Thiên không để ý đến biểu hiện của tên kia, tiếp tục hỏi:

- Ta cảm thấy rất lạ, chúng ta không hề quen biết, các người lại muốn đứng ra bảo vệ ta. Đừng nói là vì người cảm thấy ta đặc biệt. Một mình người không đủ đại diện cho thế lực của mình, bọn hắn sẽ không vì người mà gây xích mích với tên Hàn trưởng lão kia.

Trưởng lão béo mập gật đầu:

- Nếu người đã đồng ý gia nhập ta cũng sẽ không dấu giếm nữa. Ta có tu luyện một loại pháp thuật đặc biệt, có năng lực nhìn ra được phần nào số mệnh của một người nào đó. Ta không nhìn ra được số mệnh của người.

- Vì vậy người nghĩ rằng ta rất đặc biệt?

- Cũng không hẳn, nhưng đáng để thử.

Dương Thiên hỏi:

- Nói chuyện này giờ, ta còn chưa biết tên của người là gì?

Trưởng lão béo mập cũng cười:

- Ta gọi là Bàn Phi.

- A, Bàn Phi, để ta đoán, người chắc hẳn là tộc nhân của Tam Nhân Tộc, đã thức tỉnh thành công đúng không?

Hai mắt Bàn Phi lập tức nổi lên chút sát khí, dù chỉ là thoáng qua, Dương Thiên vẫn cảm nhận được rất rõ ràng. Hắn bật cười:

- Đoán đúng rồi sao?

Bàn Phi lạnh lùng hỏi:

- Người làm sao biết được?

Dương Thiên nhún vai:

- Loại pháp thuật có thể nhìn thấy số mệnh của người khác, một tên Trúc Cơ kỳ như người chắc chắn không có năng lực học tập. Vậy thì nó hẳn là năng lực thiên phú. Trong tất cả các loại năng lực thiên phú, chỉ có Mệnh Nhân của Tam Nhân Tộc là phù hợp nhất. Ta nói không sai chứ?

Bàn Phi không nhin được lùi về phía sau vài bước:

- Người rốt cuộc là ai?

- Ta là ai người không cần biết, quan trọng hơn là ta có thể giúp người.

Trong giây lát, Bàn Phi cảm thấy đầu của mình không đủ để dùng. Rõ ràng hẳn đến đây để chiêu mộ, bảo vệ Dương Thiên, tên kia lại quay sang nói sẽ giúp hẳn. Điều khiến Bàn Phi sợ hãi chính là những gì Dương Thiên nói đều hoàn toàn chính xác. Hiểu biết bậc này, chắc chắn không phải một tên đệ tử vừa mới gia nhập vài tháng.

Do dự một hồi, Bàn Phi cẩn thận nói:

- Ta không có việc gì cần người giúp đỡ.

Dương Thiên lắc đầu:

- Đừng tự lừa dối mình. Nhìn vào số mệnh của người khác chính là đại kỵ, cái giá phải trả chính là sinh mệnh của mình. Ta đoán người còn sống không quá 5 năm nữa có phải không?

Bàn Phi im lặng rất lâu rồi nói:

- Ta dựa vào cái gì để tin tưởng người.

- Dựa vào việc người không còn lựa chọn nào khác ngoài tin ta.

Dương Thiên nói đều là sự thật, thọ nguyên của Bàn Phi còn không quá 5 năm nữa. Chưa kể đến trong thời gian này, nếu hẳn thường xuyên sử dụng Mệnh Nhãn, thọ nguyên sẽ còn tiêu hao nhanh hơn. Loại đan dược gia tăng thọ nguyên cực kỳ trân quý, Bàn Phi làm sao tìm được. Vậy chỉ còn cách gia tăng tu vị, thọ nguyên cũng sẽ theo đó mà tăng lên. Nhưng Bàn Phi tư chất không được tốt lắm, trong vòng mười năm đột phá quả thực rất khó.

- Ta sẽ phải trả giá những gì?

- Trở thành thuộc hạ của ta trong vòng 3 năm, tuân theo mọi mệnh lệnh của ta.

- Người không sợ ta nuốt lời?

- Người là chủ nhân của Mệnh Nhân hẳn cũng biết một năng lực khác của nó, Vận Mệnh Trói Buộc. Ta và người lập ra một kế ước, sao đó dùng Mệnh Nhân khắc nó vào số mệnh của người. Chỉ cần người vi phạm sẽ lập tức phải trả giá.

Bàn Phi cười khố:

- Người đến thứ này cũng biết, ta không còn gì để nói. Nhưng muốn làm chủ nhân của ta, người cần phải chứng minh năng lực của mình.

Dương Thiên gật đầu:

- Tốt, chúng ta đi thôi.

Bàn Phi giật mình:

- Ngay bây giờ?

- Chuyện này rất đơn giản, dùng cái hang động kia là được. Ta tin người cũng muốn biết nguyên nhân Hàn Hùng thành ra như vậy.

- Quả nhiên là do người làm.

Dương Thiên không trả lời, xoay người đi về phía hang động kia. Bàn Phi nhanh chóng theo sau. Hang động này là nơi tổ sư của Thanh Linh Môn dùng để rèn luyện ý chí cùng tâm cảnh cho đệ tử, xung quanh có một trận pháp bảo vệ. Bàn Phi khi này ra lệnh cho các đệ tử về xong đã khởi động trận pháp bên ngoài. Hiện tại chắc chắn không có ai ở đó.

Dùng "chìa khóa" mở ra trận pháp cho hai người đi vào xong, Bàn Phi lập tức đóng nó lại để tránh bị người khác phát hiện.

Đi vào bên trong, Bàn Phi theo lời Dương Thiên ngồi vào cái bồ đoàn còn lại. Lần này khung cảnh là ở một ngọn núi, bốn bề băng tuyết bao phủ. Từng cơn gió tuyết rít gào. Bàn Phi hóa thân thành một con sư tử, sau lưng có hai cánh to, cái bờm phát ra từng tia lôi điện. Con yêu thú này chính là Thiểm Điện Sư, một trong 10 vị yêu vương của Thú Tộc, cường đại đến mức khó tin. Bàn Phi trước kia đã từng một lần diện kiến, ấn tượng về sức mạnh của Thiểm Điện Sư đã khắc sâu vào trong lòng hắn.

Đối diện với Thiểm Điện Sư vẫn như cũ là một thanh niên đang ngồi trên vương tọa màu đen, sau lưng là 9 thanh kiếm hình dạng kỳ dị đang xếp theo hình rẽ quạt. Thanh niên mở mắt ra, ánh mắt ẩn chứa uy nghiêm vô hạn. Thiểm Điện Sư hùng vĩ trong chót lát trở nên nhỏ bé, cả người run rẩy. Một cái bóng kiếm màu đen lóe lên, đó là những hình ảnh cuối cùng mà Bàn Phi nhìn thấy thông qua Thiểm Điện Sư.

Khác với Hàn Hùng, Bàn Phi chỉ bị kinh hãi chứ không bất tỉnh. Tên này tương lai sẽ là trợ thủ của Dương Thiên, hắn tất nhiên sẽ không để Bàn Phi trở thành một kẻ ngốc.

Bàn Phi vẫn chưa bình tĩnh lại, lắp bắp nói:

- Người kia là ai, tại sao lại kinh khủng như vậy?

Thanh niên kia kinh khủng không chỉ ở sức mạnh, mà là cảm giác mà hắn mang lại. Loại ánh mắt, khí thế kia không phải chỉ nhìn thấy là có thể bắt chước được. Lẽ nào... thanh niên kia chính là Dương Thiên?

Dương Thiên chậm rãi đi đến trước mặt Bàn Phi, bộ dạng đang giáo huấn hậu bối:

- Ảo ảnh mà các người tạo thành đều là hình dạng của một thứ gì đó mà các người cho là cường đại nhất. Nhớ kỹ, thứ cường đại nhất chính là bản thân mình. Chỉ có suy nghĩ như vậy mới có thể trở thành cường giả.

Bàn Phi chấp tay, một chân quỳ xuống, cung kính nói:

- Thuộc hạ thụ giáo.

- Người nói vậy tức là đã đồng ý?

Thay cho câu trả lời, trên trán Bàn Phi xuất hiện một con mắt màu đỏ thẫm. Bàn Phi vẻ mặt đau đớn nhưng vẫn cố nhin. Từ tay hắc bần ra một FqsvJM0 tia máu tươi vào trong con mắt thứ 3 kia, thiết lập khế ước:

- Ta Bàn Phi từ nay về sau sẽ trở thành thuộc hạ của Dương Thiên, tuân theo mọi mệnh lệnh của hắc, suốt đời không đổi. Nếu dám vi phạm sẽ bị vận mệnh trừng phạt, đừng bước tiên lộ.

Dừng bước trên tiên lộ là một trong những lời thề độc ác nhất đối với Tu Chân Giả. Bàn Phi dùng lời thề này để chứng tỏ sự trung thành tuyệt đối với Dương Thiên. Hắc tin tưởng thanh niên ngồi trên vương tọa kia chính là Dương Thiên, một tồn tại vượt xa hiểu biết của hắc.

Con mắt trên trán phóng ra một vật màu đỏ thẫm, Bàn Phi vội cầm lấy, đưa đến trước mặt Dương Thiên:

- Chủ nhân, kính mời người nhận lấy khế ước.

- Được.

Dương Thiên cầm lấy vật kia, nó lập tức biến mất trong tay hắc. Khế ước xác lập, Bàn Phi từ nay về sau sẽ trở thành thuộc hạ của hắc. Nhìn qua Bàn Phi vẫn đang quỳ ở đó, Dương Thiên lạnh nhạt nói:

- Ta chỉ cần 3 năm, người vốn không cần cả đời làm thuộc hạ của ta.

- Có được một chủ nhân cường đại như người, Bàn Phi ta vui mừng còn không kịp, có gì phải hối tiếc.

- Cường đại? Đó là ta của trước kia. Hiện tại...

- Ta tin người sẽ sớm khôi phục lại như cũ.

Dương Thiên cười nói:

- Đó là chuyện sớm muộn mà thôi. Ta có một nhiệm vụ muốn giao cho người, nhưng trước đó, ta sẽ chỉ cho người cách khống chế Mệnh Nhãn, tránh cho thọ nguyên bị hao tổn một cách không cần thiết.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 372: Tuyệt Tình Sơn

Bàn Phi cả kinh:

- Khống chế Mệnh Nhân?

Dương Thiên hỏi lại:

- Có phải Mệnh Nhân của người thường tự động quan sát số mệnh của người khác, dẫn đến việc thọ nguyên bị tiêu hao nhanh chóng?

Bàn Phi vội gật đầu:

- Đúng vậy, ta đã tìm mọi cách để khống chế nhưng không thành công. Thứ này rất kỳ lạ, dường như có ý thức riêng, tự động mở ra để quan sát kẻ có số mệnh hơn người.

- Cái này gọi là sự hấp dẫn. Ai, mà thôi, ta có nói người cũng không hiểu được. Ta sẽ chỉ cho người cách phong ấn Mệnh Nhân, chỉ mở ra khi nào cần thiết.

Dương Thiên hướng dẫn Bàn Phi dùng chính máu của mình vẽ ra một trận pháp, khắc nó lên trên Mệnh Nhân. Xong việc, hắn mới hài lòng nói:

- Tốt lắm. Sau này hạn chế sử dụng nó. Người có vận số càng lớn, người sẽ càng bị tiêu hao nhiều thọ nguyên hơn.

Bàn Phi cúi đầu:

- Thuộc hạ cảm tạ chủ nhân.

Dương Thiên phát tay:

- Không cần lễ nghi rườm rà, ta không thích như vậy. Bây giờ ta sẽ giao nhiệm vụ cho người...

Mục đích của Dương Thiên hiện tại chỉ có một, thu thập tất cả các loại linh dược của vị diện này, giúp hắn khôi phục thương thế. Để làm được việc đó, trước tiên Dương Thiên cần tìm hiểu về vị diện này.

Bàn Phi cất công đến Tàng Thư Các, gom góp tất cả các loại thư tịch về lịch sử hình thành và phát triển, các khu vực phân chia, lãnh thổ... lại cho Dương Thiên. Tiếp đến, Bàn Phi được lệnh trở về báo cáo lên trên, Dương Thiên muốn lợi dụng đám người này bảo vệ cho hắn. Tạm thời hắn không muốn bị tên họ Hàn kia làm phiền.

Trước một đồng ngọc giản xếp đầy trên bàn, Dương Thiên đánh ra vài đạo cấm chế để tránh bị quấy rối, sau đó bắt đầu tập trung nghiên cứu. Hao tổn gần một tuần lễ, Dương Thiên cuối cùng cũng đem toàn bộ thông tin tiêu hóa hết.

Không cần suy nghĩ, Dương Thiên cũng biết Nhân Tộc suy yếu đến mức này là vì hắn. Khe vực nơi Dương Thiên leo lên kia hắn là Tuyệt Mệnh Sơn Cốc. Ngoài ra, còn có một điểm khiến Dương Thiên đặc biệt chú ý. Trong ngọc giản có ghi chép lại, tại một nơi sâu trong Thực Cốt Sâm Lâm thường xuyên xuất hiện vết nứt không gian. Bất cứ kẻ nào tiến vào bên trong đều sẽ mất mạng. Nơi này cuối cùng bị các vị Yêu Vương thiết lập đại trận phong tỏa, nghiêm cấm đi vào.

Chuyện này rất kỳ quái, theo lẽ thường mà nói, dù sao cũng đã trải qua hơn 300 năm, không gian bị tan vỡ do Dương Thiên rơi xuống đáng lẽ đã khôi phục lại. Lẽ nào còn có thứ gì đó cũng theo hắn rơi xuống đây?

Thứ đầu tiên mà Dương Thiên nghĩ đến chính là mảnh vỡ của Diệt Thế Kiếm. Nhưng hắn rất nhanh phủ nhận. Nếu mảnh vỡ của Diệt Thế Kiếm rơi

xuống đây, vị diện này đã sớm bị chém thành hai nửa.

Nghĩ mãi cũng không ra được đáp án, Dương Thiên quyết định tìm cơ hội đến nơi này kiểm tra một phen. Còn có, người đã ra tay cứu vớt Nhân Tộc kia, Dương Thiên cũng định gặp hắn một lần. Người này chắc hẳn là kẻ mạnh nhất Phàm Vũ Giới, nếu thu phục được hắn làm thuộc hạ, mọi chuyện sau này sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

Tính toán kĩ càng từng bước tiếp theo, Dương Thiên giải trừ cấm chế quanh căn phòng. Hắn còn chưa kịp có hành động gì thì bên ngoài đã bay vào một tấm Truyền Âm Phù cùng một tấm lệnh bài thân phận. Người truyền tin cho hắn là Bàn Phi, điều này khiến Dương Thiên có hơi thất vọng, nếu là Hạ Chỉ Nghiên thì tốt hơn a.

Nội dung bên trong là việc Hàn Phi đến tìm Dương Thiên nhưng không gặp nên để lại cho hắn tấm Truyền Âm Phù này để thông báo về nghi lễ gia nhập Nội môn cùng các hoạt động bên trong. Bàn Phi cũng có nói, nếu Dương Thiên không muốn tham gia, hắn có thể thay mặt lo liệu.

Dương Thiên đối với những việc như đến Tàng Kinh Các hay đi nghe giảng giải về vấn đề tu luyện hoàn toàn không có hứng thú. Thứ khiến hắn quan tâm là những nhiệm vụ do môn phái đưa ra, đệ tử nào hoàn thành sẽ có được phần thưởng tương ứng.

Ngồi một chỗ cũng không có tác dụng gì, chỉ bằng nhận nhiệm vụ, xuống núi du ngoạn. Vừa có được cuộc sống thoải mái, lại có cơ hội tìm hiểu nhân sinh. Quyết định xong, Dương Thiên lập tức đi đến Nhiệm Vụ Đường.

Nơi này là một căn nhà khá lớn, bên trên treo bảng màu đỏ có 3 chữ Nhiệm Vụ Đường. Người đến nhận và trả nhiệm vụ ra vào tấp nập. Vừa bước vào bên trong, Dương Thiên đã nhìn thấy Hạ Chỉ Nghiên. Ngay khi

hắn định đưa tay chào thì nàng đã vội quay người sang chỗ khác, dường như đang muốn tránh né hắn.

Thấy phản ứng của nàng, Dương Thiên bất đắc dĩ thở dài, xem ra Hạ Chỉ Nghiên vẫn còn chưa quên được chuyện kia a. Nói đùa, bị một người khác giới nhìn thấy hết thân thể, nói quên là quên được ngay sao?

Hạ Chỉ Nghiên đã muốn tránh mặt, Dương Thiên tất nhiên sẽ không mặt dày đi tìm nàng. Hắn đi đến chỗ bản treo nhiệm vụ, lựa chọn một cái phù hợp rồi lấy xuống, đi lại chỗ lão chấp sự để đăng ký.

Cầm lấy bảng nhiệm vụ trên tay Dương Thiên, lão chấp sự rất nhanh ghi chép lại vào một cuốn sổ:

- Diệt trừ bầy Cô Lang tại Vân Dương Thôn. Cô Lang là loại nhất cấp linh thú yếu nhất, tương đương với tu vị Luyện Khí sơ kỳ của nhân loại, nhưng lại quen sống theo bầy đàn. Người chỉ mới đạt đến Luyện Khí sơ kỳ chưa lâu, nhận nhiệm vụ này sẽ rất nguy hiểm.

Dương Thiên cười nói:

- Yên tâm, ta còn có đồng bạn đi cùng.

Lão giả nghe vậy liền gật đầu, đóng một dấu mộc đỏ lên giấy rồi đưa cho Dương Thiên:

- Kỳ hạn hoàn thành nhiệm vụ là 3 tháng. Nếu quá hạn, cho dù hoàn thành nhiệm vụ vẫn sẽ bị tính là thất bại, không nhận được phần thưởng.

Tiêu diệt Cô Lang không cần tốn đến 3 tháng, có điều Vân Dương Thôn cách Thanh Linh Môn quá xa nên thời gian làm nhiệm vụ có hơi dài. Đây mới là lý do chính Dương Thiên lựa chọn nhiệm vụ này.

Hoàn thành xong thủ tục, Dương Thiên cầm theo giấy nhiệm vụ rời đi. Chờ hẵn khuất bóng, Hạ Chỉ Nghiên mới xoay người lại, ánh mắt phức tạp nhìn theo.

- Ta phải đối diện với hãn như thế nào đây?

Có giấy thông hành, Dương Thiên thuận lợi rời khỏi Thanh Linh Môn. Có hoàn thành nhiệm vụ hay không không quan trọng, hãn chỉ muốn du ngoạn một chuyến cho thỏa thích mà thôi. Khôi phục lại dung mạo vốn có, Dương Thiên liền chọn ra nơi phù hợp để đi.

Bản đồ sơ bộ của Phàm Vũ Giới đã nằm trong đầu Dương Thiên. Nơi đầu tiên hãn muốn đến là Tuyết Tinh Sơn. Nghe nói nơi đó quanh năm bị băng tuyết bao phủ, cứ cách một đoạn thời gian lại có người tìm thấy Tam Thái Băng Liên. Thứ này có giá trị rất lớn, thường được dùng trong luyện chế đan dược, công dụng chính là gia tăng tỉ lệ dung hợp giữa các thành phần khác nhau, đề cao phẩm chất.

Dựa theo tốc độ của Dương Thiên, từ Thanh Linh Môn đến Tuyết Tinh Sơn cần hao tốn 15 ngày thời gian. Một đường phi hành, đến ngày thứ 9, Dương Thiên gặp phải một nhóm người từ nơi khác đến, mục tiêu cũng chính là Tuyết Tinh Sơn.

Nhóm người này bao gồm 3 nam một nữ. Nữ nhân dung mạo miên cưỡng tính là xinh đẹp, vóc dáng lồi lõm, nhìn có hơi lẳng lơ. Ba nam nhân kia trên người có rất nhiều vết sẹo do binh khí tạo thành, nhìn qua rất đáng sợ. Vừa trông thấy Dương Thiên, một người đã tiến lên hỏi:

- Vị đạo hữu này, có phải người cũng đang trên đường đến Tuyết Tinh Sơn hay không?

Dương Thiên thản nhiên gật đầu:

- Đúng vậy?

- Chúng ta cũng muốn đến đó, vừa hay lại tiện đường, người có muốn đi cùng hay không? Trên đường đi có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Dương Thiên trực tiếp cự tuyệt:

- Ta trước nay độc lai độc vãng, không quen đồng hành cùng người khác. Cáo từ.

Nói xong hắn liền phóng đi với tốc độ rất nhanh, không để bốn người kia có cơ hội nói thêm gì nữa. Nữ nhân tức giận mắng to:

- Chỉ là một tên Trúc Cơ sơ kỳ, có gì mà phách lối.

Dương Thiên biểu lộ ra tu vị chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ. Đây là thói quen của hắn để tồn tại trong Tu Chân Giới khốc liệt này, nhất định không được để người khác biết được thực lực thật sự của mình.

Một nam nhân gương mặt già dặn, dường như là kẻ đứng đầu trong bốn người, lắc đầu nói:

- Tứ muội, hắn không muốn hợp tác thì thôi, chúng ta cũng không cần phải ép buộc họ. Nghe nói Ngũ Thái Băng Liên sắp hoàn toàn thành thực, chúng ta nhất định phải đến kịp lúc.

Bốn người gật đầu, dùng tốc độ nhanh nhất phóng đi. Bọn họ không để ý gần đó có một con hạt giấy nhỏ đang ẩn mình. Dương Thiên núp ở một nơi rất xa, khóe miệng vẽ lên nụ cười:

- Ngũ Thái Băng Liên, rất thú vị.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 373: Ngũ Thái Bạng Liên

Trong điều kiện thích hợp của Tuyết Tinh Sơn, có một lượng lớn Tam Thái Bạng Liên sinh trưởng ở đây. Những đóa Bạng Liên này sau khi trưởng thành sẽ lập tức bị lấy đi. Dù sao Tuyết Tinh Sơn cũng không thuộc quyền quản lý của bất kỳ thế lực nào, rất nhiều người đến đây tranh giành, không nhanh tay sẽ bị người khác đoạt mất.

Kể cả là như vậy, trong một lượng lớn Tam Thái Bạng Liên, vẫn sẽ có những cây may mắn không bị người nào phát hiện, trải qua một thời gian dài, tiến hóa thành Ngũ Thái Bạng Liên. Ngũ Thái Bạng Liên giá trị so với Tam Thái Bạng Liên cao hơn cả ngàn lần, không những tác dụng bình thường mạnh hơn rất nhiều, còn là tài liệu chính để luyện chế Huyền Bạng Đan. Đây mới là điểm khiến Dương Thiên lưu ý.

Huyền Bạng Đan phối hợp với Long Huyết, có công dụng cải tử hồi sinh. Tuy không thể chữa khỏi thương thế của hắn, nhưng cũng có thể khôi phục được một phần triệu. Đừng xem thường một phần triệu này, tại hạ vị diện Tu Chân Giới, thứ có năng lực như vậy cực kỳ hiếm có, gặp được đã rất tốt.

Về phần cao cấp hơn, Thất Thái Bạng Liên, Dương Thiên hoàn toàn không trông mong gì. Cái này không chỉ là vấn đề về thời gian, điều kiện về nhiệt độ cùng nồng độ thiên địa linh khí tại Tuyết Tinh Sơn chắc chắn không đáp ứng được nhu cầu tiến hóa. Quan trọng hơn, nếu có Thất Thái Bạng Liên, với năng lực của Dương Thiên hiện tại, muốn luyện chế nó thành đan dược cũng gặp rất nhiều khó khăn. Ngũ Thái Bạng liên lúc này mới là phù hợp nhất với hắn.

Tiếp tục tiến về Tuyết Tinh Sơn, trên đường đi Dương Thiên thi triển Ẩn Thân Thuật, không để cho kẻ khác nhìn thấy. Hắn phát hiện số lượng Tu Chân Giả đang đến nơi này rất đông, tu vị từ cao đến thấp, yếu nhất cũng là Trúc Cơ sơ kỳ, cao nhất thậm chí đạt đến Kim Đan hậu kỳ, nhưng tuyệt nhiên không có tên Nguyên Anh kỳ nào. Điều này rất kỳ lạ, với giá trị của Ngũ Thái Băng Liên, đám Nguyên Anh kỳ kia hẳn phải điên cuồng vì nó mới đúng.

Dương Thiên không biết rằng, Ngũ Thái Băng Liên đối với Nguyên Anh kỳ hoàn toàn vô dụng. Nói cho đúng hơn, bọn hắn không hề biết về Huyền Băng Đan. Vì vậy Ngũ Thái Băng Liên chỉ hấp dẫn những kẻ có tu vị từ Kim Đan trở xuống.

Không hiểu nguyên nhân, Dương Thiên vẫn rất vui vẻ. Không tham gia là tốt, nếu bọn hắn cũng đến, Dương Thiên rất có thể phải mượn đến sự giúp đỡ của Tiểu Sư. Truyền thừa bị gián đoạn sẽ khiến con đường tu luyện sau này gặp ít nhiều khó khăn. Nếu không lâm vào tình thế bắt buộc, hắn cũng không muốn đánh thức nó.

Hiện tại Dương Thiên đã đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ, muốn chiến thắng Kim Đan kỳ rất khó khăn, nhưng bỏ chạy lại không có vấn đề gì. Vả lại, nếu Ngũ Thái Băng Liên trưởng thành, quanh đó sẽ có yêu thú rất mạnh canh giữ. Đám ngu ngốc kia đâm đầu vào chắc chắn sẽ tổn thất nghiêm trọng. Đến khi đó...

Đi đến Tuyết Tinh Sơn, Dương Thiên không khỏi ngẩn ngơ ra giây lát. Khung cảnh nơi này thực sự quá quen thuộc. Khi xưa hắn cũng đã từng đến một nơi có khung cảnh giống như thế này, đó là nơi mà hắn gặp nàng.

Hoài niệm trong giây lát, Dương Thiên biết mình đã nghĩ nhiều. Khung cảnh ở đây này tuy rất giống nơi đó nhưng chắc chắn không phải cùng một chỗ. Là hắn thấy cảnh sinh tình mà thôi.

Về phần Ngũ Thái Tuyết Liên ở nơi nào, Dương Thiên không cần suy nghĩ. Đám người này chín phần đến đây là vì nó, cứ đi theo là sẽ biết. Thi triển Ấn Thân Thuật, Dương Thiên theo đuôi một nhóm tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Không bao lâu sau, hắn được đưa đến một hồ nước rất lớn. Chính giữa hồ nước là một bông sen đang phát ra ánh sáng ngũ sắc rực rỡ. Tuy nhiên, bông sen này chỉ mới nở ra một phần, chứng tỏ nó vẫn chưa hoàn toàn thành thực.

Giải trừ Ấn Thân Thuật, Dương Thiên tìm một nơi ít người chú ý ngồi xuống, thông thả chờ đợi. Người kéo đến mỗi lúc một đông, từ tán tu cho đến tu sĩ của đại môn phái, cơ hồ chiếm hết bề mặt bên trên bờ hồ cùng khoảng không phía trên.

Rất nhiều phi hành pháp bảo bay lượn, trên mỗi cái đều có tiêu chí của một môn phái nào đó. Có 3 chiếc lớn nhất, hình dạng khá bắt mắt, những chiếc khác đều phải tránh xa. Không cần nói cũng biết đây là phi hành pháp bảo của tam đại môn phái mạnh nhất Nhân Tộc hiện tại.

Theo thông tin Dương Thiên biết được, tam đại môn phái lần lượt là Cực Linh Môn, Ngự Thú Tông cùng Thiên Nhạc Sơn. Đứng đầu tam đại môn phái đều là Nguyên Anh hậu kỳ, tương đương với Yêu Vương của Yêu Tộc. Tuy nhiên, số lượng lại thua kém nhiều lắm.

Cho dù bị đàn áp đến không góc đầu lên được, khi đối diện với những thế lực khác, tam đại môn phái vẫn ngẩng đầu lên tận trời, không coi ai ra gì. Bọn hắn chiếm hết những nơi có linh mạch cùng mỏ linh thạch cao cấp, thậm chí còn áp đặt cống phẩm cho các thế lực phụ thuộc, vô cùng đáng ghét. Đây là thông tin mà Dương Thiên có được, thực tế vẫn cần kiểm chứng một phen.

Ngũ Thái Băng Liên phát ra ánh sáng ngày càng rực rỡ, từng cánh sen dần mở ra. Thời gian sắp đến, từ trên phi hành pháp bảo, rất nhiều tu sĩ bắt đầu động thân. Tán tu bên dưới không ngừng phát ra những tiếng nghị luận:

- Nhìn xem, đó có phải là Băng Tiên Tử của Thiên Nhạc Sơn không? Ta nghe nói nàng cũng tu luyện công pháp hệ băng, chắc hẳn rất muốn đoạt được Ngũ Thái Băng Liên.

- Kia chính là Hoàng Thiên Nam của Ngự Thú Tông, ta nghe nói hắn chỉ mới tu luyện hơn 10 năm đã bước vào Trúc Cơ, hơn nữa còn thuần phục được một con Phi Long Ưng ấu thú, tương lai có thể bước vào tam cấp linh thú.

- Còn đằng kia...

Những cái tên kia đều là nhân vật thiên tài hàng đầu của tam đại môn phái. Bọn hắn được đưa đến đây tranh đoạt Ngũ Thái Băng Liên, thực tế là để rèn luyện, quen với cảnh chém giết, tranh cướp của Tu Chân Giới mà thôi. Bên cạnh mỗi người đều có vài tên Kim Đan kỳ bảo vệ, nguy hiểm không nhiều.

Đối với những lời nghị luận cùng ánh mắt ganh tị kia, Dương Thiên hoàn toàn không để ý. Bề ngoài hắn đang nhắm mắt tịnh dưỡng, nhưng tâm trí đều đặt trên đóa Ngũ Thái Băng Liên kia.

Băng Liên nở rộ, một luồng sóng linh khí lạnh lẽo phát ra. Hàng chục tu sĩ đồng thời lao vào. Đây chỉ là một bộ phận nhỏ những kẻ tham lam, thiếu kinh nghiệm mà thôi. Những người khác đa phần đều yên lặng đứng đợi.

Khi người đầu tiên sắp chạm vào Ngũ Thái Băng Liên, hàng chục khối cầu nước bắn lên, đem tất cả biến thành những tảng băng, rơi xuống hồ nước. Mặt hồ xuất hiện từng cơn sóng lớn, một con quái thú có ba cái đầu, thân hình giống như lươn nổi lên. Ba cái đầu của nó há to miệng, đem những khối băng kia nuốt vào trong.

Dương Thiên cau mày, không ngờ lại là loại yêu thú này, Tam Đầu Băng Giao. Tam cấp linh thú đỉnh, tương đương với Kim Đan hậu kỳ đỉnh phong của nhân loại. Đáng sợ hơn là nó có năng lực hấp thụ và chuyển hóa linh

lực cực nhanh, khôi phục vết thương cũng đáng nể. Loại yêu thú này rất khó đối phó.

Người của tam đại môn phái cũng nhận ra Tam Đầu Băng Giao, lập tức có một người đứng ra to giọng:

- Các vị, con yêu thú này gọi là Tam Đầu Băng Giao. Thực lực Kim Đan hậu kỳ đỉnh phong, khả năng tự khôi phục rất mạnh. Ta đề nghị chúng ta nên hợp lực nhanh chóng giết chết nó, bằng không sẽ bị tổn thất nghiêm trọng.

Mọi người nhìn nhau, không ai nói lời nào. Mãi đến một lúc sau, một người mới đứng ra:

- Chúng ta hợp sức tiêu diệt Tam Đầu Băng Giao, vậy đóa Ngũ Thái Băng Liên này sẽ thuộc về ai?

Người gọi là Hoàng Thiên Nam, thiên tài của Ngự Thú Tông liền trả lời:

- Cái này còn cần phải hỏi sao? Sau khi tiêu diệt con yêu thú này, chúng ta sẽ dựa vào thực lực tranh đoạt.

Bên dưới liền vang lên tiếng phản đối:

- Ai không biết tam đại môn phái các người người đông thế mạnh, rõ ràng chỉ muốn mượn sức của bọn ta giúp các người hưởng lợi.

- A, nếu các người đã không đồng ý, vậy chúng ta cùng ngồi xem. Ta tin tưởng Tam Đầu Băng Giao cũng rất cần thời gian để hấp thu đóa Ngũ Thái Băng Liên kia.

Ngũ Thái Băng Liên đối với Hoàng Thiên Nam kia không có tác dụng gì, chỉ là lịch luyện của môn phái, hẳn cũng không cần gấp rút đi tranh đoạt.

Hoàng Thiên Nam vừa dứt lời, Tam Đầu Băng Giao đã động, cái đầu chính giữa của nó há to, dường như muốn nuốt trọn đóa Băng Liên kia.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 374: Nguyệt Hoa Tiên Tử

Thấy Ngũ Thái Băng Liên sắp bị Tam Đầu Băng Giao nuốt mất, không ai nói với ai lời nào, tất cả đồng loạt phát động công kích. Linh bảo cùng pháp thuật muôn màu phóng ra, uy thế cực kỳ kinh khủng. Tam Đầu Băng Giao cũng vội dừng động tác, xoay người phun ra ba cột nước chống đỡ.

Tiếng nổ liên tục vang lên, toàn bộ Tuyết Tinh Sơn rung lên. Không ít tu sĩ bị cột nước đánh trúng, biến thành những tảng băng rơi rụng khắp nơi. Bụi khói cùng hơi nước tan đi, khung cảnh một lần nữa hiện ra. Lúc này trên người Tam Đầu Băng Giao đã có rất nhiều vết thương, máu tươi không ngừng chảy ra. Kể cả nó có là đứng đầu trong hàng ngũ tam cấp linh thú đỉnh phong, nhưng đối mặt với nhiều người như vậy cũng tấn công cũng có chút không chịu nổi.

Đóa Ngũ Thái Tuyết Liên này Tam Đầu Băng Giao trông coi đã lâu, muốn chờ nó thành thực sẽ hấp thu, tiến hóa thành tứ cấp yêu thú. Vật quan trọng như vậy, dù phải liều mạng cũng nhất định không buông tha.

Tam Đầu Băng Giao há to miệng, dùng tốc độ cực nhanh hướng về những người đang bị đóng băng, muốn cắn nuốt họ để khôi phục. Đúng lúc này, tam đại thể lực mới chớp lấy thời cơ ra tay.

Số lượng công kích ít hơn ban đầu những chất lượng thì vượt xa. Đáng chú ý là những tu sĩ của Ngự Thú Tông, mỗi người đều có một con yêu thú cùng phối hợp tác chiến, sức mạnh so với hai đại môn phái kia còn trội hơn một phần.

Dương Thiên vẫn không tham chiến, thứ nhất là vì hắn muốn để giành sức lực để lát nữa tham gia tranh đoạt. Thứ hai chính là Dương Thiên biết, Tam Đầu Băng Giao trước khi chết còn có một bí chiêu. Uy lực đương nhiên không cần bàn cãi, cho dù là Nguyên Anh sơ kỳ nếu không cẩn thận cũng sẽ chuốc lấy đau khổ.

Mọi việc tiếp theo không nằm ngoài dự đoán của Dương Thiên. Tam Đầu Băng Giao bị thương nặng, dưới sự vây công của tam đại môn phái, nó vốn dĩ không có cơ hội khôi phục. Tình trạng này tiếp diễn, Tam Đầu Băng Giao chỉ có một kết cục duy nhất.

Không đầy 15 phút sau, Tam Đầu Băng Giao ngấn đầu lên trời gào rống thảm thiết, một cái đầu của nó đã bị chặt mất, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt hồ. Biết mình khó lòng qua được, Tam Đầu Băng Giao quay lại nhìn Ngũ Thái Băng Liên với ánh mắt tiếc nuối rồi gầm to. Từ trong miệng nó, một viên yêu hạch màu lam bay ra, linh khí xung quanh bắt đầu cuồng bạo.

- Nó muốn tự bạo yêu hạch, mau tránh.

Những lời này nói ra thì đã muộn, một tiếng nổ khổng lồ phát ra. Hàn khí cực mạnh quét ngang, đem những kẻ gần đó biến thành băng. Mặt hồ cũng bị đông cứng, từng âm thanh rơi vỡ vang lên. Những kẻ may mắn sống sót chưa kịp vui mừng thì hai tiếng nổ nữa đã đồng thời gay8Hsw vang lên. Tuyết Tinh Sơn rung lắc dữ dội, xuất hiện vô số vết nứt.

Một hồi lâu sau, chấn động qua đi, để lại một cái hố khổng lồ. Quanh đó là rất nhiều thi thể bị đóng băng bị rơi xuống vỡ thành nhiều mảnh. Tam Đầu Băng Giao có ba cái đầu, bề ngoài nó chỉ có một viên yêu hạch nhưng thực tế là ba trong một. Vì vậy nó mạnh hơn yêu thú cùng cấp rất nhiều, uy lực khi tự bạo cũng kinh khủng hơn.

Vụ nổ kết thúc, trên không trung chỉ còn sót lại 12, 13 người, vết máu trên người bọn họ đã bị đóng băng, vẻ mặt tái nhợt chứng tỏ thương thế rất

nặng. Bọn hắn nhìn khung cảnh hoang tàn liên lắc đầu:

- Thật không ngờ Tam Đầu Băng Giao khi tự bạo lại đáng sợ đến mức này. Đóa Ngũ Thái Băng Liên hắn đã bị phá hủy. Chuyển đi này xem như uổng công.

- Ài, thật đáng tiếc. Ở đây không còn chuyện gì nữa, chúng ta mau trở về bẩm báo thôi.

- Đi thôi.

Mọi người theo thể lực của mình lần lượt rời đi. Dương Thiên thì khác, hắn vẫn dùng Ẩn Thân Thuật núp ở một nơi cách đó khá xa quan sát tình hình. Theo kế hoạch, vào khoảnh khắc Tam Đầu Băng Giao tự bạo yêu hạch, Dương Thiên sẽ lập tức xuất thủ, cướp lấy Ngũ Thái Băng Liên rồi dùng Huyết Độn trốn đi. Nhưng trong giây phút đó, một tín hiệu vang lên trong đầu hắn, khiến Dương Thiên từ bỏ ý định. Dường như có một kẻ nào đó rất cường đại cũng đang nhắm vào đóa Băng Liên này.

Vì vậy Dương Thiên quyết định giữ khoảng cách thật xa, để xem kẻ nào đang nhắm vào nó. Cái khác không dám nói, Ẩn Thân Thuật của Dương Thiên cực kỳ thần diệu, trừ khi đạt đến Phân Thần Kỳ, thần thức có sự biến đổi về chất, bằng không đừng mong phát hiện ra hắn. Nhưng tại hạ vị diện, cao cấp nhất chính là Nguyên Anh hậu kỳ, Phân Thần kỳ tất cả đều đã phi thăng lên Linh Giới, không có kẻ nào lựa chọn ở lại để lãng phí thời gian. Bọn hắn cũng cần tiếp tục đột phá để kéo dài thọ nguyên, ở hạ vị diện vốn không đủ linh khí cùng pháp tắc cho bọn hắn tiếp tục tấn cấp.

Không để Dương Thiên đợi lâu, khoảng 10 phút sau, một cái bóng màu trắng từ trên trời đáp xuống. Vóc dáng thướt tha, mặt đẹp như tranh vẽ, đôi mắt ẩn chứa chút ưu buồn. Nàng cầm theo một đóa Băng Liên ngũ sắc, tay phải chậm rãi vuốt ve nó, mắt nhìn về khung cảnh hoang tàn kia như đang tưởng nhớ đến một cái gì đó.

Vừa nhìn thấy dung mạo của nữ nhân kia, Dương Thiên giống như tượng đá, hoàn toàn đứng yên bất động. Nguyệt Hoa? Tại sao lại là nàng? Là người giống người? Không đúng, cảm giác này chắc chắn không sai. Nhưng nếu nữ nhân trước mặt đúng là nàng, tại sao lại xuất hiện tại đây? Khi đến nơi này Dương Thiên đã có cảm giác quen thuộc, chẳng lẽ do nàng cố tình tạo ra. Lần đầu tiên Dương Thiên và Nguyệt Hoa gặp nhau chính là tại một nơi bằng sơn như thế cũng, cũng là tranh cướp một đóa Ngũ Thái Bằng Liên.

Dương Thiên ngây ngốc một lúc, vẫn chưa tìm ra câu trả lời thì một âm thanh êm ái đã vang lên:

- Còn có người đang ở đây sao?

Biết mình đã bị phát hiện, Dương Thiên lập tức sử dụng thuốc dịch dung. Tuy rằng thứ này chỉ đủ che mắt những tên tu vị thấp kém, nhưng với tính cách của nàng chắc chắn sẽ không cố ý khám phá bí mật của người khác. Dịch dung thật nhanh, Dương Thiên từ trong một tảng băng cách đó khá xa đi ra. Nhìn thấy Dương Thiên, Nguyệt Hoa nhàn nhạt hỏi:

- Người cũng giống như đám người kia, đến đây để tranh cướp đóa Ngũ Thái Bằng Liên này?

Dương Thiên theo quán tính gật đầu rồi lại lắc đầu. Nguyệt Hoa hơi cau mày:

- Vậy người đến đây để làm gì?

- Ta muốn uống trà.

Tay phải đang vuốt ve Ngũ Thái Bằng Liên của Nguyệt Hoa khựng lại, hai mắt nàng ráo hoảng:

- Người vừa nói gì?

Dương Thiên lặp lại:

- Ta nghe nói dùng cánh hoa của Ngũ Thái Băng Liên có thể pha chế được một loại trà rất ngon nên đặc biệt đến đây tìm nó.

Nguyệt Hoa im lặng thật lâu rồi cười khê:

- Người rất giống hắc. Cũng tốt, loại trà kia ta cũng biết, người đã mất công đến đây, để ta mời người thưởng thức.

Dương Thiên cũng cười:

- Cảm tạ.

- Theo ta.

Nguyệt Hoa xoay người bay đi, Dương Thiên vội vã đuổi theo phía sau. Đến lúc này, Nguyệt Hoa có thể khẳng định người này không phải là Dương Thiên mà nàng đang tìm kiếm. Tuy hắc dùng Dịch Dung Thuật để che dấu dung mạo, nhưng tu vị thì không thể giả được. Trước kia khi Dương Thiên rời đi đã là Phân Thần sơ kỳ, hiện tại đã qua hơn ngàn năm, với thiên phú của hắc thì không biết đã đạt đến mức độ nào nữa.

Cho dù là vậy, Nguyệt Hoa vẫn mời Dương Thiên đến uống trà. Có lẽ là vì nam nhân trước mặt này có điểm giống người nàng muốn tìm.

Đi một đoạn đường khá xa, Nguyệt Hoa có đôi chút bất ngờ. Tuy nàng đã khống chế tốc độ ở mức Trúc Cơ hậu kỳ để Dương Thiên theo kịp, nhưng đi suốt vài ngày mà hắc vẫn không có dấu hiệu mệt mỏi. Xem ra cường độ linh lực của tên này so với tu sĩ đồng cấp mạnh hơn rất nhiều.

Trải qua ba ngày đường, Dương Thiên được Nguyệt Hoa đưa đến một ngọn núi lớn. Nơi này được một trận pháp khống chế bao phủ, ngăn cách với thế giới bên ngoài. Vừa bước vào bên trong, khung cảnh so với ngoài kia

chính là một trời một vực. Linh khí vô cùng nồng đậm, hàng trăm loài hoa tranh nhau khoe sắc. Dọc theo con đường lên núi là các loài yêu thú thuộc tính phi cầm xinh đẹp đã được thuần hóa, phát ra tiếng hót êm tai.

Nguyệt Hoa không đưa Dương Thiên lên lầu các trên cao mà dừng lại ở một cái đình nhỏ ở sườn núi. Nàng để lại một câu “Chờ ta” rồi hướng về đỉnh núi bay đi. Dương Thiên nhìn theo bóng của nàng, thầm thở dài:

- Là vì ta sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 375: Đợi Người Một Ngàn Năm

Ngồi trong đình nhỏ, Dương Thiên thầm cảm thán nhân sinh kỳ diệu. Chia cách ngàn năm cuối cùng cũng gặp lại, nhưng hắn không dám dùng diện mạo thực sự để đối diện với Nguyệt Hoa. Vì lý do gì Dương Thiên cũng không rõ, có lẽ là do hắn cảm thấy mình có lỗi với nàng.

Dương Thiên còn đang ngẩn ngơ suy nghĩ, một âm thanh êm ái đã truyền vào tai hắn:

- Ta mang trà đến rồi đây.

Quay đầu nhìn lại, Nguyệt Hoa đã mang đến một bình trà nhỏ cùng một cái khay đựng vài loại linh quả. Trên bàn đã có sẵn tách trà, Nguyệt Hoa dịu dàng rót cho mỗi người một tách, mỉm cười nói:

- Người thử một chút đi.

Dương Thiên không nói gì, đưa tay cầm lấy bình trà, mở nắp ra, lấy một cánh của Ngũ Thái Băng Liên bỏ vào tách của mình. Làm xong, hắn ngẩn đầu lên cười:

- Theo ta biết, loại trà này phải uống như vậy mới đúng.

Nguyệt Hoa thất thần trong giây lát rồi nói:

- Xem ra trà đạo của người rất tinh thâm.

- Từng tìm hiểu qua mà thôi.

Nhấp một ngụm trà, Dương Thiên cảm giác tinh thần vô cùng thoải mái. Loại trà này ẩn chứa rất nhiều loại linh dược quý hiếm, có công dụng bồi bổ linh hồn. Tuy tu vị Dương Thiên không khôi phục chút nào, nhưng giới hạn thần thức của hắn đã tăng mạnh, sánh ngang với tu sĩ Kim Đan trung kỳ. Dương Thiên lúc này lại không để ý đến chuyện đó, hắn tấm tắc khen:

- Trà ngon. Linh Tuyền Thủy, Thiên Niên Nhân Sâm, Thiên Cam Thảo... Tất cả đều là trân bảo. Nhưng để có được một bình trà ngon như thế này, đáng giá a.

Nguyệt Hoa cũng lấy ra một cánh Ngũ Thái Băng Liên rồi uống xuống một ngụm:

- Hiếm khi gặp được người cùng sở thích, người có muốn cùng ta bàn luận về trà đạo hay không?

- Ta cũng đang có ý này.

Mọi kiến thức về trà của Dương Thiên đều là từ Nguyệt Hoa mà ra. Hắn cùng nàng nói chuyện rất hợp, nhanh chóng rời xa chủ đề ban đầu. Từ các loại linh dược trân quý, yêu thú, tu luyện cho đến những vị diện cao cấp, không có gì là hai người chưa nhắc đến.

Đàm đạo suốt một đêm, Nguyệt Hoa nhìn Dương Thiên thật kỹ rồi nói:

- Người thật sự chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ?

- Tại sao người lại hỏi như vậy?

- Hiểu biết của người còn vượt trên cả ta. Một tên Trúc Cơ bình thường không thể nào biết nhiều đến mức này.

Dương Thiên thản nhiên đáp:

- Mỗi người đều có bí mật của riêng mình.

Nguyệt Hoa gật đầu:

- Nếu người đã không muốn nói, ta cũng sẽ không ép buộc. Phải rồi, trò chuyện lâu như vậy, ta còn chưa biết tên của người?

- Ta là Trần Thiên.

Nguyệt Hoa thở dài, cũng có một chữ Thiên, đáng tiếc không phải là "hắn".

- Ta là Nguyệt 8wfcKfZ Hoa. Trần Thiên, trước kia ta cũng có một bằng hữu, gọi là Dương Thiên. Người và hắn rất giống nhau.

Dương Thiên vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh:

- Thật vậy sao? Kể cho ta nghe một chút về bằng hữu của người đi. Nếu có cơ hội gặp hắn, biết đâu bọn ta có thể trở thành bạn tốt.

Nguyệt Hoa lắc đầu:

- Hắn đã sớm đi xa. Hơn nữa bản tính của hắn luôn thích độc lai độc vãng, không muốn bị người khác làm phiền.

Dương Thiên trước kia một lòng báo thù, hắn không muốn bị người khác cản đường, càng không muốn bọn họ bị cuốn vào thù hận của hắn. Nguyệt Hoa nói Dương Thiên luôn thích độc lai độc vãng, xa lánh người khác. Đó không phải mong muốn của hắn, nhưng lại là cách hắn bắt buộc phải sống. Dương Thiên giả vờ ngạc nhiên:

- A, ta lại rất thích kết giao bằng hữu, ta và tên kia hình như rất khác nhau a.

Nguyệt Hoa ánh mắt nhìn về phía xa:

- Ngoại trừ tính cách, dung mạo cùng tu vị, ta thấy các người điểm nào cũng giống nhau. Đây là cảm nhận của riêng ta. Trực giác của nữ nhân, người sẽ không hiểu được.

Dương Thiên đặt tách trà xuống:

- Ta không hiểu được. Nhưng ta biết, hắc rất quan trọng đối với người.

- Ta đã ở nơi đây đợi hắc gần một ngàn năm. Người nói, hắc có quan trọng hay không?

Dương Thiên ghen hòng, nàng còn ở đây là để gặp hắc sao? Đây là lý do nàng không phi thăng lên Linh Giới? Không đúng, Nguyệt Hoa làm sao biết được Dương Thiên sẽ đến đây. Dương Thiên là Chân Tiên, vận mệnh của hắc không ai có thể đoán biết được.

Mất một lúc lâu, Dương Thiên mới lại lên tiếng:

- Ta tin người sớm muộn cũng sẽ tìm được hắc.

Nguyệt Hoa cười khẽ:

- Cảm ơn. Trà đã uống xong, chuyện cũng đã nói hết, ta nghĩ người cũng nên đi rồi.

Dương Thiên không ngờ Nguyệt Hoa lại hạ lệnh trục khách. Hắc cũng không tìm được lý do gì để ở lại, đành đứng lên chấp tay:

- Trà của người rất ngon. Hi vọng lần sau lại có dịp được thưởng thức.

- Chỉ cần người muốn, bất cứ khi nào cũng có thể đến. Đi thẳng theo con đường này sẽ có thể xuống núi, thứ lỗi ta không tiễn.

Nguyệt Hoa nói xong liền biến mất, Dương Thiên há miệng định nói gì đó mà không được, cuối cùng đành thở dài một hơi, xoay người đi thẳng

xuống núi. Dương Thiên không biết rằng, Nguyệt Hoa vẫn chưa rời đi. Nàng đứng ở trên cao nhìn theo bóng lưng hắc khuất dần, giọng nói ẩn chứa sự bi thương:

- Hơn một ngàn năm, người vẫn không dám đối diện với ta sao?

Khi này, Nguyệt Hoa đã không nhìn được mà nhìn lên dung mạo thật sự của hắc. Công pháp Dương Thiên tu luyện trước đây không có công dụng trú nhan. Khi hắc gặp Nguyệt Hoa, dung mạo của Dương Thiên khi đó là một nam nhân 30 tuổi. Cho dù là vậy, nàng vẫn nhìn ra được điểm giống nhau giữa hai người. Nguyệt Hoa có thể chắc chắn, người nàng vừa gặp chính là Dương Thiên. Nhưng vì sao tu vị của hắc chỉ có Trúc Cơ hậu kỳ? Lẽ nào là hắc cố ý che dấu tu vị?

Nguyệt Hoa không biết vì sao Dương Thiên lại xuất hiện ở đây, tham gia tranh đoạt Ngũ Thái Bạng Liên. Nhưng có một chuyện này chắc chắn, hiện tại hắc không muốn gặp nàng. Bạng không Dương Thiên đã sớm nói ra thân phận thật sự của mình.

- Ta sẽ đợi...

...

Một đường rời đi, ra khỏi ngọn núi, Dương Thiên mới chọn một hướng bay đi. Trên núi có sử dụng trận pháp Cấm Không, hắc đành phải cẩn thận đi bộ. Rời khỏi khu vực hiệu lực, đương nhiên phải dùng tốc độ tối đa. Dương Thiên hiện tại không dám đối mặt với Nguyệt Hoa, hắc có lỗi với nàng quá nhiều.

Xâu chuỗi mọi chuyện lại, đại nhân vật ra tay cứu vớt Nhân Tộc hắc chính là Nguyệt Hoa. Nàng đã đạt đến Phân Thần kỳ, lại không phi thăng lên Linh Giới mà cưỡng chế ở lại hạ vị diện chỉ để gặp hắc. Tâm tình lớn cỡ này, Dương Thiên không trả được.

Suy nghĩ rất lâu, Dương Thiên mới bị một tiếng gầm to gọi tỉnh. Hắn nhìn thấy trước mặt mình là ba con yêu thú thuộc họ phi cầm đang chắn trước đường của mình. Nhìn ra xung quanh, Dương Thiên phát hiện bốn bề đều là rừng rậm. Không khó đoán, trong lúc bay lung tung, hắn đã vô tình bước vào lãnh địa của Yêu Tộc.

Dương Thiên còn chưa có hành động gì, ba con yêu cầm đã phát động công kích. Tu vị ba con yêu cầm này không cao, chỉ tương đương với Trúc Cơ sơ kỳ của nhân loại. Dương Thiên không cần sử dụng Phá Thiên, hắn đưa tay về trước mặt điểm một cái. Ba tia kiếm khí vô hình đem những công kích kia đánh tan, sau đó đem ba con yêu cầm cắt thành từng mảnh vụn.

Giết xong ba con yêu cầm, Dương Thiên nhìn thấy từ đằng xa có một đám mây màu đen bay đến. Không phải là mây, nói đúng hơn là rất nhiều yêu cầm đang bay đến nơi này. Loại yêu cầm này hoạt động theo bầy đàn, chỉ cần giết chết một con, những con khác cũng sẽ cảm nhận được mà đến.

Trong bầy yêu cầm, thấp nhất cũng là nhất cấp sơ giai, cao nhất chính là nhị cấp cao giai. Hơn nữa số lượng cực kỳ đông đúc. Dương Thiên lắc đầu ngán ngẩm:

- Chỉ là đi nhầm đường, có cần phải kéo đông đến vậy hay không. Ài, tâm trạng của ta hiện tại không được tốt lắm, xem như là các người gặp xui xẻo.

Vừa dứt lời, Phá Thiên đã xuất hiện trên tay Dương Thiên. Linh lực theo tay Dương Thiên truyền vào bên trong. Hư ảnh Vô trên thân Phá Thiên hơi sáng lên, nòng súng hiện ra hoa văn trận pháp. Dương Thiên bóp cò, một hỏa cầu rất lớn bay ra, nhắm thẳng vào đám yêu cầm. Vừa va chạm với con yêu cầm đầu tiên, hỏa cầu lập tức nổ tung, đem tất cả yêu cầm nhấn chìm trong biển lửa.

Vẻ mặt Dương Thiên không hề có chút vui mừng, ngược lại càng thêm khó chịu:

- Hết đám này đến đám khác, các người thật muốn ép ta đại khai sát giới sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 376: Càn Quét Thực Cốt Sâm Lâm

Biển lửa tan đi, phần lớn yêu cầm đã bị đốt thành tro bụi. Một số nhỏ còn sống sót cũng trong tình trạng dở sống dở chết, rơi rụng khắp nơi. Lửa trên người bọn chúng bén vào cây cối gần đó, khiến cả khu vực bắt đầu bùng cháy. Đúng lúc đó, một con yêu cầm rất lớn, hai cánh dang rộng, trên trán có một nhúm lông ngũ sắc xuất hiện. Nó há to miệng phun ra một vầng ngũ sắc hào quang, đem đám chết hoàn toàn dập tắt.

Dương Thiên nheo mắt, trầm giọng:

- Không nghĩ tới nơi này là có một con yêu cầm ẩn chứa huyết mạch Khổng Tước. Đáng tiếc huyết mạch lực quá mức yếu ớt, không thể tiến xa được, nhưng làm thực phẩm lại khá phù hợp.

Con yêu cầm này tu vị đã đạt đến cảnh giới Giả Đan, cộng thêm huyết mạch khổng tước nên cũng có được linh trí nhất định. Nghe Dương Thiên nói muốn làm thịt nó, yêu cầm cực kỳ tức giận, miệng há to, một dải sáng ngũ sắc phóng về phía Dương Thiên.

Vẻ mặt Dương Thiên không hề có chút biến hóa, nếu trước mắt là Ngũ Thái Thần Quang của Khổng Tước, hắc quả thực không đỡ được. Nhưng loại mặt hàng kém chất lượng này, có đến nhiều hơn cũng vô dụng. Phá Thiên lại rực sáng, lần này nóng sùng mở ra một trận pháp lớn. Từ bên trong, một thanh kiếm màu đen hình dạng kỳ dị hiện ra. Đây là Dương Thiên dựa vào trí nhớ của hắc mô phỏng lại Diệt Thế Kiếm, sau đó dùng Phá Thiên thi triển ra.

Tuy chỉ có vẻ bề ngoài, nhưng uy lực đã qua sự cường hóa của Phá Thiên, con yêu cầm Giả Đan kia chắc chắn không chống lại được. Trường kiếm vút bay, trong chớp mắt đã đem dải sáng ngũ sắc đánh tan. Yêu cầm hoảng hốt muốn quay đầu bỏ chạy, tiếc là đã muộn, đầu và thân nó đã sớm chia lìa. Dương Thiên dùng tốc độ tối đa nhặt lấy hai mảnh thân thể yêu cầm, sau đó nhanh chóng rời đi. Ai mà biết được lát nữa sẽ có bao nhiêu Yêu Tộc kéo đến đây. Hẳn tuy tự tin vào bản thân mình nhưng cũng hiểu được, hiện tại chống lại một đám Kim Đan cùng Nguyên Anh vẫn còn quá sức.

Dương Thiên rời đi không bao lâu, một mỹ nữ đầu đội vương miện, y phục sắc sỡ hiện ra. Nàng dùng thần thức quét qua khu vực đám cháy, tức giận mắng:

- Là kẻ nào dám vào lãnh địa của ta làm loạn. Đừng để cho ta bắt được người, bằng không sẽ cho người nếm thử tư vị rút hồn luyện pháp.

Dương Thiên vẫn chưa rời đi, hẳn chỉ tìm một hang động vắng vẻ để xử lý xác con yêu cầm kia mà thôi. Dương Thiên không có ý trêu chọc nó, hẳn thực sự muốn ăn con yêu cầm này. Có được huyết mạch Khổng Tước, người bình thường muốn hấp thu cần phải chặt lọc từ trong thể xác ra tinh chất. Dương Thiên thì không cần phiền phức như vậy, hẳn có Chuyển Hóa Quyết của Nhược Hy, mọi thứ đi vào cơ thể sẽ tự động chuyển hóa thành linh lực, tạp chất bị bài trừ.

Đã ăn phải ăn cho ngon, Dương Thiên hao tổn không ít công sức tìm kiếm các loại nguyên liệu phối chế, dùng linh lực ngưng tụ hỏa lô, đem yêu cầm dùng những thứ kia nấu lại với nhau.

Thưởng thức hương vị thơm ngon, Dương Thiên đồng thời cảm nhận được linh lực hùng hậu thông qua Sinh Mệnh Bản Nguyên tiến vào chữa trị thương thể cho mình. Hấp thu toàn bộ yêu cầm, Dương Thiên nhắm mắt cảm nhận một chút, vẫn còn kém Kim Đan kỳ một khoảng nhỏ nữa. Dù sao

đây cũng là một đại cảnh giới, chênh lệch với Trúc Cơ kỳ rất lớn, không thể dễ dàng khôi phục như vậy.

Chuyện này mở ra cho Dương Thiên một hướng đi mới. Chuyển Hóa Quyết vô cùng thần diệu, không nhất định phải là linh dược, chỉ cần có ẩn chứa linh lực, hẳn liền có thể chuyển hóa để chữa trị cho mình. Yêu Tộc đang rất hùng mạnh, số lượng yêu thú cấp cao hẳn là không ít, nếu đem bọn chúng toàn bộ làm thịt...

Ý nghĩ này khiến Dương Thiên hưng phấn, hẳn quyết định tạm thời sẽ ở lại Thực Cốt Sâm Lâm một thời gian. Vừa được ăn ngon lại nâng cao tu vị, ai lại nỡ từ chối chuyện tốt như vậy.

Suốt một thời gian dài, cuộc sống của Dương Thiên diễn ra theo một quy luật. Ban ngày hẳn sẽ săn bắt các loại yêu thú tu vị khá cao, tối đến bắt đầu nấu nướng và hấp thu linh lực. Dương Thiên cũng rất cẩn thận, thường xuyên thay đổi nơi cư trú. Hẳn không ngoa, đương nhiên hiểu được hậu quả của chuyện mà mình đang làm. Giết đi một lượng lớn yêu thú cấp cao, những tên Yêu Vương kia chắc chắn sẽ tìm mọi cách bắt hẳn để trả thù. Quá trình săn bắt và lẩn trốn cứ như vậy kéo dài...

...

Ba tháng sau, trong một cung điện khổng lồ, rất nhiều tu sĩ cấp cao của Nhân Tộc đang tập trung tại đây. Tại thượng vị có ba người đang ngồi, bọn họ là đại diện của tam đại môn phái. Đợi mọi người thảo luận được một hồi, lão giả ngồi ở vị trí chính diện mới ra hiệu cho bọn họ yên lặng:

- Các vị, lần này chúng ta mời mọi người đến đây là vì một chuyện liên hệ đến tồn vong của toàn bộ Nhân Tộc. Hi vọng các vị ra sức giúp đỡ.

Lời nói của lão giả khiến cả cung điện ồ lên. Nhân Tộc những năm gần đây tuy lép vế trước Yêu Tộc, nhưng nhờ vào vị đại nhân kia, bọn họ sống

rất thoải mái. Hiện tại có chuyện gì mà lại khiến cả Nhân Tộc lâm vào nguy hiểm?

Lão giả ngừng lại một lát rồi tiếp tục:

- Các người cũng biết, Nhân Tộc và Thú Tộc vốn không đội trời chung. Nhờ có vị đại nhân kia mà miễn cưỡng thỏa hiệp, nhưng hằng năm chúng ta vẫn cho đệ tử vào Thực Cốt Sâm Lâm lịch luyện, săn giết yêu thú. Thú Tộc cũng không phản đối mà nhân cơ hội này chém giết chúng ta.

- Nhưng gần đây có một kẻ thuộc Nhân Tộc tiến hành săn bắt yêu thú số lượng cực lớn. Theo thông tin ta có được, hắn đã giết gần một phần mười số lượng yêu thú từ Trúc Cơ kỳ trở lên tại Thực Cốt Sâm Lâm. Chuyện này đã khiến Yêu Tộc cực kỳ phẫn nộ.

- Mười vị Yêu Vương của Yêu Tộc đã gửi tối hậu thư, yêu cầu chúng ta trong vòng một tháng phải giao nộp tên kia, bằng không bọn chúng sẽ bất chấp mọi giá phát động chiến tranh. Lần này kẻ sai là chúng ta, với tính cách của vị đại nhân kia, chắc chắn sẽ không ra mặt giúp đỡ.

Cả cung điện trầm xuống, tình hình quả thực rất nghiêm trọng. Trong lòng bọn họ rất thán phục người kia. Trong số những người có mặt ở đây, không ít kẻ có mối thù không rất sâu với Yêu Tộc. Bọn hắn khâm phục cùng cảm kích hành động của Dương Thiên, nhưng không thể vì vậy mà tha cho hắn. Chuyện liên quan đến vận mệnh của Nhân Tộc, bọn họ căn bản không có lựa chọn.

Nếu Dương Thiên có mặt ở đây nhất định sẽ phẩy tay:

- Ta giết yêu thú không phải vì các người. Các người cần gì phải cảm thấy có lỗi.

Nam nhân trung niên ngồi ở vị trí bên phải lên tiếng:

- Sau khi bàn bạc, bọn ta quyết định sẽ cử tu sĩ Nhân Tộc đến phối hợp với Yêu Tộc truy bắt người này. Tên kia tung hoành tại Thực Cốt Sâm Lâm một thời gian dài như vậy mà Yêu Tộc vẫn không làm gì được hẳn chứng tỏ bản lĩnh rất lớn. Vì vậy ta kiến nghị chỉ cử những người có tu vị Nguyên Anh kỳ trở lên tham gia.

- Những thế lực có mặt ở đây đều có Nguyên Anh kỳ tu sĩ tọa trấn, ta muốn các người bỏ qua những lợi ích cùng bất đồng, vì sự tồn vong của Nhân Tộc mà hợp tác với Yêu Tộc một lần.

Mọi người nhìn nhau, trong mắt bọn họ đều hiện lên vẻ không cam lòng. Cùng Yêu Tộc giao chiến nhiều năm, số lượng tu sĩ Nhân Tộc chết trong tay Yêu Tộc đã đạt đến một con số khổng lồ. Nói bọn họ hẳn bỏ là bỏ được hay sao?

Nam nhân trung niên tức giận mắng:

- Các người còn NnvFUfH do dự cái gì. Chẳng lẽ đợi đến lúc Yêu Tộc tấn công, đem người thân của các người giết hết đến lúc đó mới chịu tình ngộ ra sao. Yêu Tộc hiện tại mạnh hơn Nhân Tộc rất nhiều, thứ bọn họ cần chính là một cái cớ để vị đại nhân kia không thể xen vào. Tên ngu ngốc kia lại cho bọn họ cơ hội làm vậy.

Câu mắng của họ đã cảnh tỉnh tất cả những người có mặt ở đây. Đúng vậy, nếu người chết, thù hận có ý nghĩa gì? Dẫn đầu mọi thế lực lần lượt đứng lên:

- Bọn ta đồng ý tham gia.

Ba người tại thượng vị gật đầu mỉm cười:

- Tốt lắm, trong vòng một tuần, các người tập hợp tu sĩ Nguyên Anh kỳ của môn phái mình đến đây, chúng ta sẽ tiến về Thực Cốt Sâm Lâm. Đây là kỳ hạn mà mười vị Yêu Vương đưa ra, nhất định không được chậm trễ.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 377: Thiên Bảo Các

Dương Thiên không biết mình đã bị cả Nhân Tộc lẫn Yêu Tộc nhắm vào. Dù vậy, hắn vẫn cảm thấy điềm báo nguy hiểm. Mấy ngày qua, hắn chỉ tìm được 4 con yêu thú nhị cấp sơ giai. Chứng tỏ Yêu Tộc đã có kế hoạch đối phó với hắn.

Sau hơn 3 tháng giết chóc, tu vị của Dương Thiên đã khôi phục đến Kim Đan hậu kỳ đỉnh phong, chỉ còn cách Nguyên Anh kỳ một bước nhỏ. Một bước nhỏ này lại rất khó bước qua, trừ khi có tứ cấp yêu thú để hắn hấp thu, bằng không sẽ cần một thời gian khá dài.

Bất quá tốc độ khôi phục như vậy đã khiến Dương Thiên rất hài lòng. Một tu sĩ bình thường muốn đạt đến Kim Đan hậu kỳ đỉnh phong cần đến 800 đến 1000 năm. Tư chất kém một chút, cả đời cũng chưa chắc đạt được.

Không còn mục tiêu gì nữa, Dương Thiên quyết định rời khỏi Thực Cốt Sâm Lâm. Khi hắn đi đến bìa rừng, lập tức phát hiện một nhóm lớn tu sĩ đang từ đằng xa phóng đến. Dựa vào khí tức, những kẻ này thấp nhất cũng là Nguyên Anh sơ kỳ, cao nhất thậm chí đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, chỉ còn kém Phân Thần kỳ một đoạn nhỏ.

Tập trung đông tu sĩ cấp cao như vậy, chắc chắn không có chuyện gì tốt. Mặc dù Dương Thiên không biết bọn hắn đến đây để làm gì, những tránh đi mới là tốt nhất. Thi triển Ẩn Thân Thuật, Dương Thiên liền chọn một hướng khác rời đi. Với Ẩn Thân Thuật cao siêu của hắn, những kẻ kia hoàn toàn không phát hiện ra được.

...

Rời khỏi Thực Cốt Sâm Lâm, Dương Thiên quyết định đến Vân Dương Thôn một chuyến. Dù sao cũng đã nhận nhiệm vụ, giúp đỡ những người kia diệt trừ Cô Lang là việc nên làm. Thực tế khác xa tính toán, Dương Thiên một lần nữa...lạc đường.

Khác với Tuyết Tinh Sơn, Vân Dương Thôn chỉ là một nơi hẻo lánh, ít người biết đến. Dương Thiên muốn tìm người hỏi thăm rất khó khăn. Thần thức của hắn lại bị giới hạn, không còn là Chân Tiên loáng một cái có thể nhìn rõ từng hạt cát trong một vị diện. Bất đắc dĩ, Dương Thiên chỉ còn cách đi lang thang, đến đâu thì đến.

Ngày thứ 3, Dương Thiên đứng trước một tòa thành lớn, bên trên cổng thành treo một tấm bảng mạ đá quý ghi rõ 3 chữ: Cực Linh Thành. Cực Linh Thành, một trong những tòa thành lớn nhất của Nhân Tộc, vô cùng nổi tiếng. Nguyên nhân chính là do Cực Linh Môn, một trong tam đại môn phái tọa lạc bên trong tòa thành này.

Thành lớn tất sẽ có đông người, đông người thì khả năng thu được tin tức sẽ tốt hơn. Dương Thiên không chút nghĩ ngợi, lập tức đi vào bên trong. Phí vào thành không đắt, chỉ một viên sơ cấp linh thạch. Dương Thiên tiện tay ném cho tên gác cổng năm viên sơ cấp linh thạch để mua một cái bản đồ.

Nơi đầu tiên Dương Thiên chọn để đến là Thiên Bảo Các, thương hội lớn nhất của Nhân Tộc, đặt trụ sở chính ngay tại Cực Linh Thành. Thời gian vừa qua, Dương Thiên chém giết rất nhiều yêu thú cao cấp. Ngoài việc hấp thu một lượng lớn, hắn vẫn chừa lại vài viên yêu hạch phòng khi cần đến. Số lượng yêu hạch đó nếu đổi ra linh thạch sẽ là một lượng tài phú không nhỏ.

Thiên Bảo Các là một tòa nhà rất lớn gồm có 6 tầng. Bước vào bên trong, Dương Thiên nhìn thấy rất nhiều tu sĩ tu vị từ thấp đến cao, nhưng không có bất kỳ ai đạt đến Kim Đan. Dạo quanh một vòng, Dương Thiên

phát hiện ra tầng này chủ yếu bán các loại linh dược, thuốc thang cùng đan dược. Từ tầng tiến tu vị, chữa thương cho đến trú nhan, dưỡng da đều có.

Đáng tiếc, loại cao cấp nhất cũng chỉ có nhị phẩm linh đan, đối với Dương Thiên mà nói hoàn toàn vô dụng. Thấy hắc quan sát khá lâu mà vẫn chưa chọn được thứ gì, một tên phục vụ đã bước đến trước mặt:

- Khách nhân, chẳng hay người muốn mua thứ gì, phẩm cấp thế nào?

Dương Thiên cười nói:

- Ta lần đầu đến nơi này, còn chưa hiểu rõ quy tắc. Người giúp ta giới thiệu một chút đi.

- Tất nhiên là được. Thiên Bảo Các là do một vị Nguyên Anh kỳ đại năng lập nên, sau hơn 100 năm phát triển đã trở thành thương hội lớn nhất...

- Khoan, ta không cần nghe thứ này. Ta muốn biết các người có thể giao dịch được những thứ gì?

Phục vụ tự tin nói:

- Chỉ cần người có đủ linh thạch, bất cứ thứ gì Thiên Bảo Các cũng có thể cung cấp.

Dương Thiên giả vờ vui mừng:

- Thật vậy sao? Ta muốn Ngũ Thái Băng Liên, Long Huyết, Thanh Kim Thảo...

Dương Thiên một hơi kể ra, mồ hôi trên trán phục vụ đổ ra như tắm. Ngũ Thái Băng Liên, thứ này cực kỳ quý hiếm, nghe nói cách đây vài tháng có xuất hiện một đóa tại Tuyết Tinh Sơn. Rất nhiều thế lực đã kéo đến đây,

cuối cùng tổn thất thảm trọng, đóa Ngũ Thái Băng Liên kia cũng bị phá hủy.

Long Huyết? Trên thế giới này có long sao? Long là loài sinh vật trong truyền thuyết, chỉ được nghe qua trên các loại điển tịch. Một tên tiểu tu sĩ Luyện Khí kỳ như hần làm sao biết được. Cho dù long thực sự có tồn tại, Thiên Bảo Các cũng không có gan đi lấy máu của nó.

Thanh Kim Thảo, thứ này hần chưa từng nghe qua. Còn những thứ phía sau, phục vụ chỉ biết được một phần ba, đại đa số đều là những dược liệu rất quý hiếm.

Nhìn vẻ mặt của tên phục vụ, Dương Thiên cười nhạt:

- Ta rất cần những thứ kia. Chỉ cần các người đưa ra được, ta sẽ trả một cái giá khiến các người vừa lòng.

Biết Dương Thiên cố ý chơi mình, phục vụ vẻ mặt cứng ngắc, mãi một lúc sau mới nói:

- Những thứ kia quá mức quý giá, ta không có năng lực làm chủ. Người đợi ở đây một lát, ta sẽ gọi chủ quản ra ngay.

Dương Thiên gật đầu, kiên nhẫn chờ đợi. Vài phút sau, một nam nhân trung niên ăn mặc sang trọng bước ra. Trên tay hần là một chiếc vòng đính rất nhiều yêu hạch đủ loại màu sắc sặc sỡ. Hần mỉm cười nhìn Dương Thiên:

- Vị khách nhân này, ta nghe nói người có một mối làm ăn lớn muốn bàn bạc?

Nhìn vẻ mặt của tên phục vụ, Dương Thiên biết tên này đang tìm cách chơi lại mình. Hần thản nhiên đáp:

- Đúng vậy. Ta có vài thứ muốn bán cho Thiên Bảo Các, đồng thời mua lại một số vật phẩm cần thiết.

Chủ quản hơi do dự:

- Về giá trị...

Dương Thiên phất tay:

- Yên tâm đi, nhiều hay ít còn tùy vào năng lực của Thiên Bảo Các các người. Chắc chắn sẽ không dưới 20 vạn sơ cấp linh thạch.

Chủ quản nghe vậy hai mắt liền sáng lên. Hắn cũng là làm việc cho người khác, giá trị giao dịch càng cao, lợi ích thu được sẽ càng lớn. Hắn làm động tác xin mời:

- Đây là giao dịch khá lớn, chúng ta vào trong thương lượng kĩ hơn.

Dương Thiên gật đầu, theo hướng chủ quản chỉ đi thẳng lên lầu. Lầu 6 là một căn phòng trang trí khá sang trọng, Dương Thiên thoải mái chọn một cái ghế ngồi xuống, vung tay thả ra một đồng yêu hạch:

- Người giúp ta định giá số yêu hạch này.

Hai mắt chủ quản trừng to:

- Đây là nhị cấp trung giai hỏa thuộc tính yêu hạch. Còn cái này, nhị cấp cao giai mộc thuộc tính yêu hạch. Đây, đây lẽ nào tam cấp yêu hạch?

Chủ quản trong lòng run lên, hắn chưa từng nhìn thấy số lượng yêu hạch cao cấp nào nhiều như vậy. Trong đồng yêu hạch này, kém nhất cũng là nhị cấp sơ giai yêu hạch, cao cấp nhất chính là tam giai yêu hạch. Về phần phẩm cấp của đám tam giai yêu hạch, do hạn chế về tu vị, cần tốn chút ít công phu để xác minh.

Dương Thiên lười biếng nói:

- Người kiểm tra rồi tự định giá đi. Ta cần mua vài vật phẩm, nếu ở đây có thứ nào thì cứ trừ vào đó.

Chủ quản vội gật đầu:

- Được, trên bàn có sẵn giấy bút, người cứ viết ra hết. RwwBCS0 Ta sẽ tìm mọi cách đem đến cho người.

Trong khi chủ quản đang kiểm tra yêu hạch, Dương Thiên bắt đầu viết ra những thứ hần cần. Tất nhiên không phải cái danh sách dọa tên phục vụ khi này. Mấy thứ ban đầu còn đỡ, những thứ phía sau, đừng nói Thiên Bảo Các, lục tung Phàm Vũ Giới lên cũng chưa chắc tìm được.

Chủ quản dù sao cũng làm trong nghề này nhiều năm, hao tổn một ít thời gian, cuối cùng cũng kiểm tra xong. Hần ngần đầu lên nhìn Dương Thiên:

- Ở đây có 30 viên nhị cấp sơ giai, 24 viên nhị cấp trung giai...

Dương Thiên cắt ngang:

- Thông báo giá cho ta là được rồi.

Chủ quản đáp:

- Tổng cộng là 137 vạn 6000 sơ cấp linh thạch.

Dương Thiên gật đầu hài lòng, đưa danh sách vừa viết ra:

- Tốt lắm, đây là những thứ ta muốn. Nếu các người có thì cứ mang ra đây.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 378: Giao Dịch

Cầm bảng danh sách, tay của chủ quản run lên, mồ hôi bắt đầu đổ ra. Vị thần tài này thật biết đùa, những thứ trên này đại đa số đều là kỳ trân dị bảo hoặc tuyệt thế linh dược khó tìm. Thiên Bảo Các tuy tự phụ nhưng cũng không dám nhận có thể lấy ra được.

Dương Thiên phát tay:

- Ta nói các người có thứ gì trong đó liền lấy ra, không bảo người đem toàn bộ ra a. Tất nhiên, nếu Thiên Bảo Các có tất cả những thứ này mới là tốt nhất.

Chủ quản lúc này mới thở ra một hơi:

- Người đợi ở đây một lát, ta đi kiểm tra sổ sách xong sẽ báo lại ngay.

Thiên Bảo Các có số lượng giao dịch cùng hàng hóa rất lớn. Cho dù hẳn là chủ quản cũng không thể nào nhớ hết được. Hơn nữa những thứ kia quá mức quý giá, chủ quản vốn không có đủ thẩm quyền đem chúng ra giao dịch, cần tìm đến Phó Các Chủ xin chỉ thị.

Chủ quản rẽ qua một hường khác của lầu 6, đến chỗ bức tường, hẳn lấy ra một tấm lệnh bài ném vào trong không trung. Lệnh bài bay được một đoàn rồi biến mất, giống như là chìm vào trong nước. Vài phút sau, trong đầu chủ quản vang lên tiếng truyền âm:

- Vào đi.

Chủ quản vội vã đi vào, hăn giống như tấm lệnh bài kia, biến mất bên trong bức tường. Xuyên qua màng bảo vệ là một không gian hoàn toàn khác. Bên trong là một đình viện nhỏ, bao quanh là một hồ nước với một con đường dẫn đi vào trong. Một nữ nhân mang khăn che mặt màu hồng đang quay lưng về phía chủ quản, cầm từng nắm thức ăn rải cho cá trong hồ.

Nữ nhân không quay đầu lại, giọng nói lạnh lùng:

- Có chuyện gì?

Chủ quản chấp tay:

- Phó Các Chủ đại nhân, có một vị khách nhân muốn mua rất nhiều thứ quý hiếm, ta không có năng lực làm chủ nên muốn thông qua người.

Chủ quản nói xong liền đem danh sách ném ra, nữ nhân đưa tay đỡ lấy, thần thức quét qua một lượt, mỉm cười nói:

- Người này có chút ngông cuồng. Những thứ này vô cùng quý giá, dù Thiên Bảo Các lấy ra được, hăn có đủ linh thạch để trả sao?

Chủ quản đáp:

- Ngoài ra, hăn còn bán cho chúng ta một lượng yêu hạch cao cấp, tổng giá trị lên đến 137 vạn 6000 sơ cấp linh thạch. Tuy không đủ mua hết toàn bộ những thứ trong danh sách kia, nhưng một nửa thì vẫn có khả năng.

Nữ nhân yên lặng vài phút rồi nói:

- Đưa ta đi gặp người này.

Chủ quản ngạc nhiên, vị Phó Các Chủ này không phải nổi tiếng là chỉ thích sống một mình, xa lánh mọi người sao. Những lần trước, thậm chí có

Nguyên Anh kỳ tu sĩ đến đây, giao dịch với số lượng linh thạch còn lớn hơn, nàng cũng không buồn ra mặt tiếp đón.

Chủ quản làm sao biết được, nữ nhân này muốn gặp Dương Thiên không phải vì giao dịch mà là vì số yêu hạch kia. Cao tăng của Nhân Tộc đều biết, Nhân Tộc cùng Yêu Tộc đã ký một bản hòa ước, không xâm phạm lãnh thổ của nhau. Có những thứ hai bên không nói ra nhưng đã ngầm hiểu. Yêu Tộc hiện tại mạnh hơn Nhân Tộc rất nhiều, người lại đi giết nhiều yêu thú cấp cao như vậy, chẳng phải là đang muốn tuyên chiến với bọn hắn sao?

Phải biết, Nhân Tộc thỉnh thoảng vẫn cho đệ tử vào trong Thực Cốt Sâm Lâm săn bắt yêu thú để rèn luyện. Nhưng đây chỉ là hành động riêng của mỗi môn phái, mang tính chất tự phát, số lượng yêu thú bị chém giết rất nhỏ, đại đa số đều là nhất cấp yêu thú. Yêu Tộc cũng mượn cơ hội này để giết chết tu sĩ Nhân Tộc, hai bên xem như không ai nợ ai.

Đột nhiên xuất hiện một tu sĩ Nhân Tộc giết chết một số lượng lớn yêu thú cấp cao. Chuyện này sẽ khiến Yêu Tộc tức giận. Thân là một trong những người đứng đầu Thiên Bảo Các, nàng đương nhiên biết về cuộc triệu tập đặc biệt kia cùng mệnh lệnh của mười vị Yêu Vương. Dương Thiên rất có thể là người mà bọn họ đang tìm kiếm. Nếu đúng là vậy, chuyến đi này của đám Nguyên Anh kỳ của Nhân Tộc đã phí công, người bọn hắn muốn bắt đã sớm rời đi.

Cấp trên có lệnh, chủ quản tất nhiên ngoan ngoãn tuân theo. Dương Thiên đang ngồi thưởng thức trà thì nghe thấy tiếng mở cửa. Bước vào là một nữ nhân mang khăn che mặt, tên chủ quản khi này đang khép nép phía sau nàng. Nữ nhân này chắc hẳn có địa vị rất cao tại Thiên Bảo Các. Dương Thiên mỉm cười:

- Đến rồi sao, thứ ta cần, các người có hay không?

Nữ ngân ngồi xuống đối diện với Dương Thiên, ra lệnh cho chủ quản đi ra ngoài, giọng nói vẫn lạnh lùng:

- Những thứ kia quá quý giá, bọn ta dốc hết sức cũng chỉ có thể tìm được một phần. Hơn nữa phải truyền lệnh xuống các chi nhánh khác, tiêu tốn rất nhiều thời gian.

Dương Thiên hỏi:

- Không thành vấn đề, các người cần bao lâu?

- Ba tháng.

- Tốt, ba tháng sau ta sẽ quay lại. Phải rồi, người giúp ta hỏi thăm tin tức những thứ còn thiếu, nếu tìm được, ta sẽ ra một cái giá khiến các người hài lòng.

Nữ nhân nhìn vào Qek5eaG đồng yêu hạch gần đó lắc đầu:

- Chỉ bằng vào đồng yêu hạch kia thì không đủ.

Dương Thiên mỉm cười:

- Thiếu thì có thể kiếm thêm. Yêu thú ngoài kia nhiều như vậy, chẳng lẽ người sợ không có yêu hạch sau.

Hai mắt nữ nhân lóe lên một tia sắc bén:

- Quả nhiên là người.

Dương Thiên nghịch mặt ra:

- Chúng ta đã từng quen biết sao?

- Không có, nhưng ta biết người chính là kẻ gây ra cuộc thảm sát yêu thú tại Thực Cốt Sâm Lâm, khiến cho mười vị Yêu Vương tức giận, ra lệnh

phải bằng mọi giá phải bắt được người.

Dương Thiên đang định đi liên dừng lại, vui vẻ ngồi xuống:

- A, thật thú vị. Nói cho ta nghe một chút đi. Ta hẳn đang rất nổi tiếng có phải không.

Nữ nhân trợn mắt, tên này còn chưa ý thức được hẳn đã gây ra chuyện nghiêm trọng đến thế nào sao? Phải mất vài giây sau, nữ nhân kia mới khôi phục trở lại, âm thầm truyền một đoạn tin nhắn cho chủ quản dựng lên một kết giới cách âm:

- Ta là Chu Hân Dao, không biết người xưng hô thế nào?

Dương Thiên thản nhiên đáp:

- Ta gọi là Dương Thiên.

Chu Hân Dao gật đầu, nàng không biết đây có phải tên thật của hẳn hay không, nhưng nếu tên này dám dùng tên thật, có lẽ hẳn thực sự không coi Yêu Tộc và mười vị Yêu Vương ra gì.

- Dương Thiên, người đã gây họa lớn có biết không?

Dương Thiên cười nói:

- Giết vài con yêu thú mà thôi, có gì quan trọng. Phải rồi, người kể cho ta nghe một chút đi, đám Yêu Tộc kia có phải đã nổi điên hay không. Ài, cái này cũng không phải lỗi của ta, chỉ lỡ đi lạc vào Thực Cốt Sâm Lâm, bọn chúng đã kết cả đàn ra uy hiếp đe dọa ta. Tính tình của ta lại không được tốt, lỡ tay giết hết. Nhưng hết đám này đến đám khác kéo đến, ta quyết định thay đám Yêu Vương kia dạy dỗ lại thuộc hạ một phen, thiết nghĩ bọn hẳn phải cảm ơn ta mới đúng.

Chu Hân Dao câm nín, tên này quá ngông cuồng. Giết vài ngàn con yêu thú tu vị từ Trúc Cơ kỳ trở lên, cái này đã động đến căn cơ của Yêu Tộc, trách không được bọn họ bất chấp hòa ước mà đe dọa tấn công Nhân Tộc. Nghĩ vậy, Chu Hân Dao vẫn kể lại những chuyện đã xảy ra cho Dương Thiên nghe. Từ việc mười vị Yêu Vương ra tối hậu thư cho đến Nhân Tộc tập trung tu sĩ đi vây bắt hắn.

Biết được toàn bộ câu chuyện, Dương Thiên lắc đầu thở dài:

- Nhân Tộc hiện tại quá yếu nhược.

Chu Hân Dao cười khổ:

- Yêu Tộc quá mạnh, mười vị Yêu Vương đủ sức quét ngang toàn bộ Nhân Tộc. Chúng ta không thể vì một mình người mà đem vận mệnh của hàng trăm triệu người ra đánh cược.

Dương Thiên từ chối cho ý kiến:

- Người nói nhiều với ta như vậy, hắn là không có ý bắt ta giao nộp để lập công chứ?

Ngay từ đầu Chu Hân Dao đã không có ý định này, nàng không nhìn thấu tu vị của hắn, nhưng chắc chắn rất cao. Nhiều khả năng là một tên khổ tu sĩ, hiếm khi xuất hiện. Hàng trăm cao thủ Nguyên Anh kỳ của Nhân Tộc phối hợp với Yêu Tộc còn không bắt được Dương Thiên, một tên Nguyên Anh trung kỳ như nàng thì làm được gì. Hơn nữa hành động của hắn khiến nàng khâm phục. Nếu có cơ hội, Chu Hân Dao thậm chí còn muốn giúp cho Dương Thiên bỏ trốn.

- Ba tháng sau người có thể quay lại đây lấy vật phẩm. Phần linh thạch còn thiếu ta sẽ thay người bù vào. Những thứ kia đã phần là có tác dụng chữa thương, ta nghĩ thời gian người ở bên trong Thực Cốt Sâm Lâm bị thương cũng không nhẹ, nên cẩn thận hơn.

Dương Thiên đứng lên, cười nói:

- Mỹ nữ, đa tạ.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 379: Vân Dương Thôn

Chu Hân Dao cười nhạt:

- Người còn chưa nhìn thấy dung mạo của ta, làm sao biết ta là mỹ nữ.

Dương Thiên nhún vai:

- Đoán, linh cảm của ta luôn chính xác. Phải rồi, người có biết một nơi gọi là Vân Dương Thôn không?

Chu Hân Dao cau mày suy nghĩ:

- Đường như đã từng nghe qua, là một cái trấn nhỏ nằm ở phía Bắc Thực Cốt Sâm Lâm. Người muốn đến đó làm gì?

- Có chút việc cần làm.

- Lát nữa ta sẽ kêu chủ quán đưa cho người bản đồ khu vực đó.

Dương Thiên tỏ vẻ cảm kích:

- Cảm tạ lần nữa. Nếu có cơ hội ta nhất định sẽ báo đáp.

Chu Hân Dao lắc đầu:

- Chuyện đó thì không cần, ta rất khâm phục hành động của người nên mới ra tay trợ giúp. Ài, hi vọng người không bị bọn họ bắt lại.

- Muốn bắt ta? Bọn hã còn kém nhiều lắm.

- Nói trước bước không qua. Ta đã truyền âm cho chủ quản, hắn đã mang bản đồ đến, người có thể đi được rồi. Nơi này không có thói quen giữ khách lâu.

Dương Thiên hơi hiểu ra cái gì đó, mỉm cười nói:

- Tốt, gặp lại sau.

Dương Thiên đứng dậy, tiêu sái rời đi. Hắn và Chu Hân Dao lần đầu gặp gỡ, nàng lại ra tay giúp đỡ nhiều như vậy khiến Dương Thiên rất cảm kích. Chu Hân Dao không dám giữ Dương Thiên ở lại lâu là vì lo cho hắn.

Với tư cách là Phó Các Chủ của Thiên Bảo Các, phát hiện ra kẻ đang bị Nhân Tộc truy bắt, nàng tất nhiên có nhiệm vụ phải báo lên trên. Nếu Dương Thiên đoán không lầm, khi này tên chủ quản kia đã sớm truyền tin, rất nhanh sẽ có tu sĩ cấp cao kéo đến đây.

Một bên báo cáo, một bên lại giúp đỡ bỏ trốn, cũng đã làm khó cho Chu Hân Dao rồi. Dương Thiên không muốn khiến nàng có thêm phiền phức, nhận lấy bản đồ từ tay chủ quản liền rời đi.

Chủ quản nhanh chóng trở lại phòng:

- Phó Các Chủ, người sai ta đi truyền tin cho những thế lực khác, tại sao lại để hắn bỏ đi dễ dàng như vậy.

Chu Thi Dao không trả lời câu hỏi của chủ quản, nàng nhìn ra phía cửa sổ, nhẹ giọng:

- Những chuyện ta có thể làm đều đã làm, có trốn thoát được hay không là do tạo hóa của người.

Rời khỏi Thiên Bảo Các, Dương Thiên cũng không vội tìm đến Vân Dương Thôn. Hắn tìm một nơi vắng vẻ bên ngoài Cực Linh Thành, thi triển

Ẩn Thân Thuật kiên nhẫn chờ đợi.

Dương Thiên không có thói quen bị người khác truy sát. Một là đem toàn bộ kẻ địch giết sạch. Hai là đánh lạc hướng, khiến bọn hắc không thể đuổi theo nữa. Lựa chọn phương án nào còn phải tùy vào tu vị của kẻ thù.

Không để hắc đợi quá lâu, một nhóm ba người đã đuổi đến nơi. Những người này đều có tu vị Nguyên Anh trung kỳ, hắc là những kẻ còn sót lại để ở lại quản lý thế lực, không tham gia truy bắt Dương Thiên.

Đánh giá tương quan lực lượng, Dương Thiên nhanh chóng chọn cách đánh lạc hướng. Hắc tuy có lòng tin vào bản thân mình, nhưng đem ba người loại trừ lại rất khó khăn. Chênh lệch quá lớn, không phải pháp thuật cùng pháp bảo có thể bù đắp được. Tất nhiên, nếu Dương Thiên chịu trả giá, vẫn có khả năng đem ba người giết đi. Bất quá làm vậy sẽ khiến thương thế của hắc trở nặng, tu vị thụt lùi.

Ba người đứng ở trên không, một người nói:

- Kỳ lạ, vừa nãy ta còn cảm nhận được khí tức của hắc, sao đến đây liền biến mất. Chẳng lẽ tên này biết một loại Ẩn Thân Thuật cực kỳ cao siêu.

- Chắc chắn là như vậy, bằng không hắc làm sao thoát khỏi được sự truy bắt của mười vị Yêu Vương.

- Nữ nhân kia cũng thật đáng chết, lại để cho trọng tội bỏ trốn.

- Cái này cũng không trách được nàng. Tên kia dù sao cũng tung hoành tại Thực Cốt Sâm Lâm một khoảng thời gian dài, giết vô số yêu thú cấp cao. Không biết được chính xác tu vị của hắc, người có dám liều hay không?

- Ta...

Người kia chưa kịp trả lời, một bóng đen bất ngờ từ dưới đất phóng lên, tốc độ cực nhanh. Ba người giật mình, rất nhanh phản ứng lại:

- Là hắc?

- Không sai, trùng hợp với khí tức mà nữ nhân kia lưu lại. Mau đuổi theo.

Khi này Chu Hân Dao đã thi triển bí pháp, đem khí tức Dương Thiên lưu lại trên đám yêu hạch giao cho ba người để truy đuổi hắc. Làm đến bước này, nàng xem như không có lỗi với Nhân Tộc, cũng không có lỗi với Dương Thiên. Vạn sự tùy duyên a.

Tốc độ của bóng đen cực nhanh, ba người bọn họ dùng toàn lực cũng chỉ miễn cưỡng không bị mất dấu. Một người than thở:

- Tốc độ thật nhanh, cộng thêm Ấn Thân Thuật thần diệu kia, khó trách hắc tồn tại trong Thực Cốt Sâm Lâm được lâu như vậy.

Một người tức giận mắng:

- Có năng lực lại chỉ biết đi gây họa mới là tai họa. Chúng ta nhất định không được để hắc trốn thoát, các người còn con bài tử gì thì mau lấy ra.

Hai người còn lại gật đầu, chuyện này liên quan đến vận mệnh của Nhân Tộc, bọn họ không dám dẫu nghề. Đúng lúc này, một người hô lên:

- Khoan đã, các người có cảm thấy tên này càng lúc càng nhỏ lại hay không?

- Nhỏ lại? Ý của người là...

- Ta nói là kích thước của hắc, dường như...

Người này còn chưa kịp nói hết câu thì bóng đèn đã nổ tung, khiến cả vùng rung chuyển. Vụ nổ kéo dài một lúc cuối cùng cũng kết thúc. Ba người đứng ngay vị trí bóng đèn nổ tung, sắc mặt vô cùng khó coi:

- Bị lừa.

...

Dương Thiên hiện tại đã ở một nơi rất xa, trên đường đến Vân Dương Thôn. Thứ kia là một loại pháp thuật hẳn rất ưa thích, gọi là Linh Lực Phân Thân. Dùng một lượng linh lực cực lớn ngưng tụ ra phân thân, sau đó cho nó đánh lạc hướng kẻ thù.

Điểm đặc biệt của pháp thuật này là có thể tự thiêu đốt linh lực để gia tăng tốc độ cực đại. Đến khi linh lực gần tiêu hao hết, phân thân sẽ nổ tung. Nếu gây được tổn thương cho kẻ thù thì tốt, không được cũng khiến bọn chúng tức điên, xem như đạt được mục đích.

Có được bản đồ, lần này Dương Thiên không bị lạc đường nữa, hẳn dễ dàng tìm được Vân Dương Thôn. Đứng từ đằng xa nhìn vào, không khí nơi này khiến cho Dương Thiên cảm thấy khó chịu. Đó là mùi của xác chết bốc lên hòa trộn với mùi máu tanh.

Bước vào bên trong, một khung cảnh thảm thiết hiện ra trước mắt hẳn. Những xác chết bị dã thú cắn xé nằm la liệt khắp nơi, máu tươi khiến mặt đất biến thành màu đỏ. Xác chết vẫn chưa có dấu hiệu phân hủy, máu vẫn chưa khô chứng tỏ những người này vừa chết cách đây không lâu.

Thần thức Dương Thiên quét ngang, rất nhanh phát hiện ra một đám người đang lẫn trốn dưới hầm, trong một ngôi nhà đổ nát. Phía trên cửa ngôi nhà này có dán vài tấm linh phù cấp thấp, Dương Thiên tùy tiện gỡ nó xuống vất qua một bên rồi đi đến chỗ cửa hầm. Hẳn dùng linh lực truyền âm xuống dưới:

- Ra ngoài đi, ta đến đây để cứu các người.

Không có tiếng đáp lại, Dương Thiên lắc đầu, đưa tay nắm lấy cửa hầm, dùng lực kéo mạnh. Cánh cửa làm bằng sắt giống như một miếng bánh dẻo, bị Dương Thiên kéo cong rồi ném đi. Chưa kịp đi xuống, một đồng tên đã phóng thẳng vào người hắn. Chộp lấy đồng tên bẻ gãy, Dương Thiên bắt đầu nói:

- Ta đến đây là để cứu các người. Đối xử với ân nhân của mình như vậy hình như không được tốt lắm.

Phải mất khá lâu sau, một thanh niên tay cầm giáo nhọn, thận trọng bước lên, chia mũi giáo về phía Dương Thiên:

- Người là ai?

Trên tay Dương Thiên không biết từ đâu có thêm một cái mũi giáo, hắn lạnh lùng nói:

- Đừng chia nó về phía ta, nếu còn tái phạm, mạng của người cũng sẽ không giữ được.

Thanh niên rốt cuộc không khống chế được cơ thể nữa, hai chân hắn run lên, ngã ra phía sau. Khi này hắn đã lấy hết dũng khí mới dám đối diện với Dương Thiên, hiện tại thì chút dũng khí đó đã biến mất rồi.

Sau lưng thanh niên truyền đến một tiếng thở dài, một lão già râu tóc bạc trắng, chống một cây gậy, chậm chạp đi đến:

- Ta chính là thôn trưởng, người chém muốn giết cứ tìm ta, đừng làm hại người vô tội.

Dương Thiên méo mặt:

- Ai muốn giết người, nhắc lại lần cuối, ta đến đây là để cứu các người.

Lão giả ngạc nhiên rồi chuyển sang mừng rỡ như điên:

- Người nói thật chứ?

Dương Thiên liếc qua thanh niên đang run rẩy gần đó, hừ lạnh:

- Trừ tên này, dưới kia toàn là người già và trẻ con. Còn một đám trai tráng thì đang bị thương khá nặng. Ta muôn giết các người cần gì phải nhiều lời như vậy, cứ trực tiếp ra tay là được.

Vui mừng đi qua, lão giả có chút chán nản:

- Tiểu huynh đệ, cảm ơn lòng tốt của người. Nhưng đó không phải là thứ mà người có thể chống lại được. Nhân lúc chưa bị phát hiện, ta khuyên người mau trốn đi đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 380: Hang Động

Dương Thiên cũng lười giải thích với lão giả:

- Có gì lên trên hẳn nói, các người ở dưới đó không cảm thấy khó chịu hay sao?

- Khó chịu còn tốt hơn là phải chết.

- Yên tâm đi, ta vừa đi một vòng ngoài kia, không có thứ gì nguy hiểm.

Lão giả nghe xong cũng thở ra một hơi, chống gậy cố bước lên. Thanh niên kia thấy vậy vội đi đến đỡ lấy lão. Ba người rời khỏi tầng hầm, thanh niên kéo ra một cái ghế phủ đầy bụi, phủi sạch rồi đỡ lão giả ngồi xuống. Dương Thiên cũng tùy tiện lấy một cái khác ngồi xuống:

- Ta là Dương Thiên, đệ tử của Thanh Linh Môn, nhận nhiệm vụ của môn phái đến đây tiêu diệt Cô Lang. Vân Dương Thôn tại sao lại trở nên như vậy?

Lão giả ngắt ra:

- Thanh Linh Môn? Bọn ta không gửi bất kỳ yêu cầu nhiệm vụ nào đến nơi đó cả. Lẽ nào...

- Người có gì thì mau nói ra.

Lão giả cắn răng, bắt đầu kể ra:

- Vân Dương Thôn trước đây rất yên bình, bọn ta chỉ là phàm nhân, không thể tu luyện. Hằng ngày làm nông, trai tráng lên rừng chặt cây...

- Dừng, nói vào điểm chính, đừng lãng phí thời gian của ta.

Lão giả thở dài:

- Xin lỗi, ta có chút hoài niệm về cuộc sống trước kia. Cách đây 6 tháng, xung quanh Vân Dương Thôn bất ngờ xuất hiện rất nhiều dã thú. Bọn chúng rất lạ, chỉ vòng quanh bên ngoài Vân Dương Thôn mà không tấn công vào trong. Chúng ta rất lo lắng nhưng lại không thể làm gì, mọi con đường ra ngoài đều đã bị phong tỏa. Một vài người tìm cách trốn ra để yêu cầu cứu viện, cuối cùng đều không thấy trở về.

- Khoảng một tháng sau, cứ cách vài ngày lại có tu sĩ bên ngoài tìm đến, nói là nhận được nhiệm vụ gì đó. Bọn ta nghe vậy rất vui vẻ, đã bọn hăn ăn uống nó say rồi hướng dẫn đường đi khu vực quanh đây. Những người đó sau khi ra đi cũng đều không thấy trở về.

- Thời gian dần qua, số lượng người đến ngày một nhiều, nhưng tất cả đều có chung một kết cục, một đi không trở lại. Hôm qua có một vị đạo sĩ cười phi kiếm đến đây, sau khi hỏi thăm tình hình, hăn liền rời đi, để lại cho bọn ta vài tấm bùa bảo dán lên cửa. Tối qua, những con dã thú kia bất ngờ tấn công, bọn ta không kịp trở tay, người dân trong thôn phần lớn đã bị giết. May mắn là có hầm trú ẩn cùng những tấm bùa kia, bằng không bọn ta đã sớm không toàn thây.

Dương Thiên cau mày:

- Nói như vậy, những con yêu thú kia chỉ bao vây các người chứ không tấn công. Nhưng sau khi tên đạo sĩ kia đến, bọn chúng liền đem người trong thôn tàn sát.

Lão giả nước mắt chảy dài, bi thương nói:

- Đúng vậy.

- Vậy là đã rõ. Có người đứng ở phía sau điều khiển đám yêu thú kia, lợi dụng các người để dẫn dụ tu sĩ đến đây. Về phần mục đích của hã, phải đợi đến khi gặp mặt mới biết được.

Lão giả cả kinh:

- Người muốn đi tìm kẻ chủ mưu?

Dương Thiên đứng dậy, cười nói:

- Bắt tặc phải bắt kẻ cầm đầu. Ta cũng không muốn lãng phí thời gian chơi đùa với đám yêu thú kia.

Dương Thiên ở tại Thực Cốt Sâm Lâm hơn 3 tháng, ngày nào cũng đối diện với yêu thú. Hơn nữa đám yêu thú này tu vị rất thấp, căn bản không mang lại lợi ích gì cho hã, Dương Thiên cũng lười đem bọ nó chém giết. Cứ đem tên cầm đầu giết chết, yêu thú sẽ tự động bỏ đi.

Thấy Dương Thiên muốn đi, lão giả vội ngăn cản:

- Khoan đã, thanh niên, người còn trẻ, con đường sau này còn dài, cần gì phải lao đầu vào chỗ chết.

- Ai nói ta lao đầu vào chỗ chết.

- Những người kia khi đến đây đều rất tự tin, rốt cuộc đều một đi không trở lại. Lão già ta đã sớm thấy mãi thành quen. Khí số chúng ta coi như đã tận, không cần phải lôi kéo người khác chết cùng.

Dương Thiên đặt tay lên vai lão giả, nghiêm giọng nói:

- Đừng vội bỏ cuộc, chỉ cần còn sống liền có hi vọng.

- Bọn ta dựa vào cái gì mà hi vọng?

- Dựa vào ta.

Dương Thiên nói xong liền biến mất, hắn không cần phải hỏi bọn họ đường đi quanh đây. Hang ổ của tên kia chắc chắn là nơi tập trung những yêu thú mạnh grYWwgY nhất, dùng thần thức là có thể dễ dàng tìm được.

Một đường thẳng tiến, Dương Thiên trực tiếp bỏ qua những con yêu thú. Đại đa số đều là nhất cấp, có một vài con đạt đến nhị cấp, linh trí vẫn còn khá thấp, thấy Dương Thiên bay qua chỉ nhìn mà không đuổi theo.

Sự tình đúng như suy đoán của hắn, tên kia vì cố ý dẫn dụ tu sĩ đến chỗ của hắn nên không ra lệnh cho yêu thú ngăn cản.

Động phủ của tên kia là một cái hang động rất nhỏ nằm ngay dưới chân núi. Khi Dương Thiên vừa đáp xuống, những con yêu thú chung quanh lập tức tản ra thành một con đường cho hắn đi vào, lối đi đằng sau đã bị bọn chúng chặn đứng.

Dương Thiên vung tay bắn ra một đạo kiếm khí, cửa động lập tức bị khoét ra một lỗ lớn. Hắn chậm rãi bước vào trong, bộ dạng rất thoải mái. Cảnh tượng trong động khiến Dương Thiên có chút bất ngờ. Chính giữa là một cây cột rất lớn cắm xuyên qua một cái xác người. Tứ chi người này đều bị dây xích buộc chặt, da thịt khô héo.

Xung quanh căn phòng, rất nhiều bộ xương đang nằm la liệt. Những bộ xương này mặc y phục còn rất mới, bên trên có ký hiệu của những thế lực khác nhau. Không cần đoán cũng biết đây là xác của những tu sĩ đã đến đây trước hắn.

Dương Thiên chấp hai tay sau lưng, nhìn cái xác bị treo trên cột kia, thản nhiên nói:

- Ta đã đến đây làm khách, người cũng nên xuống đây tiếp đón mới phải.

Không có tiếng đáp lại, Dương Thiên vung tay phóng ra một tia kiếm khí, bắn thẳng vào cái xác kia. Kiếm khí cực kỳ sắc bén dễ dàng đem cây cột cùng cái xác kia cắt thành hai nửa. Đúng lúc này, sau lưng Dương Thiên vang lên âm thanh rít gào. Một cái đầu lâu màu đen dùng tốc độ cực nhanh cắn vào cổ Dương Thiên.

Dương Thiên một tay che miệng ngáp, tay còn lại nắm lấy đầu lâu, đem nó bóp thành mảnh vụn, lười biếng nói:

- Loại Chương Nhân Pháp cấp thấp này cũng muốn lừa ta, người quả thực có chút ngu ngốc a.

Ngay khi bước vào hang động, Dương Thiên đã biết cái xác bị treo lên chỉ là để đánh lạc hướng mà thôi, kẻ địch thực sự chính là bộ xương nhỏ bé được treo gần cửa. Nói đúng hơn, là cái Nguyên Anh cao chừng 10 cm chứa trong bộ xương đó.

Bị phát hiện, Nguyên Anh kia cũng không tiếp tục ẩn trốn mà hiện ra trước mặt Dương Thiên, đứng chặn ngay cửa động để phòng hấn bỏ trốn. Hấn há to miệng, phun ra một luồng khói màu trắng. Những sợi xích sắt đã bị Dương Thiên chặt đứt khi nãy như có linh tính, tự động hàn gắn lại với nhau, biến thành một cái cột thương lơ lửng ngay cạnh Nguyên Anh.

Bàn tay nhỏ bé của Nguyên Anh huy động, cột thương lập tức chia vào Dương Thiên, phát động công kích. Phá Thiên hiện ra, Dương Thiên một tay nắm lấy, trực tiếp bóp cò. Một đám khí màu hồng phấn bay ra, bao phủ lấy cột thương. Trong khoảnh khắc, Nguyên Anh cảm thấy liên kết giữa mình và cột thương bị cắt đứt, hấn vội vã dùng toàn lực, đem nó thu hồi về bên cạnh mình.

Nguyên Anh lùi bước, Dương Thiên lập tức chớp lấy cơ hội tiến lên. Hấn trăm tia kiếm khí đỏ rực phóng ra, phong tỏa bốn phương tám hướng của

Nguyễn Anh, không để cho hắn có cơ hội bỏ trốn.

Đối mặt với công kích của Dương Thiên, vẻ mặt Nguyễn Anh ngưng trọng. Hắn ần ần cảm thấy được uy hiếp bên trong đòn tấn công này. Không dám chủ quan, linh lực từ trong Nguyễn Anh tràn vào cốt thương khiến nó thay đổi hình dạng thành một cái lồng nhiều lớp bằng xương, đem Nguyễn Anh che chở.

Tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra, ngọn núi rung chuyển dữ dội. Hang động trực tiếp bị kiếm khí tàn phá, rất nhanh sụp đổ. Dư chấn kéo dài một hồi lâu mới dừng lại.

Dương Thiên đứng chấp tay nhìn khung cảnh đổ nát rồi gật đầu:

- Không hổ là Nguyễn Anh kỳ tu sĩ. Cho dù không có thân thể, tu vị chỉ phát huy được khoảng 3 phần vẫn có chút đặc sắc. Nhưng nếu người chỉ có như vậy, hôm nay đã định không thoát khỏi cái chết.

Từ trong đồng đổ nát, một khối cầu nhỏ bằng xương bay ra, sau đó hiện nguyên hình là cốt thương cùng Nguyễn Anh. Lúc này khí tức trên người Nguyễn Anh đã rất suy yếu, cốt thương cũng bị nứt mẻ khá nhiều. Hắn cảm tức nhìn Dương Thiên:

- Đáng chết, đại sự sắp thành, tại sao giữa đường lại xuất hiện một tên phá đám.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 381: Tịnh Thổ

- Phá đám? Đừng nói khó nghe như vậy, người giết người thì phải chuẩn bị tinh thần bị người khác giết. Bất quá, chết trên tay ta xem như là vinh hạnh của người.

Dương Thiên vừa nói, tay phải đồng thời đưa cao, chuẩn bị ra đòn kết thúc. Dưới công kích khi này, Nguyên Anh đã cực kỳ suy yếu, nếu Dương Thiên tiếp tục tấn công, hẳn chắc chắn phải hồn xiêu phách tán.

Đối diện với tử vong, Nguyên Anh cũng không giữ được bình tĩnh, hoảng sợ la lên:

- Người không thể giết ta, ta là tu sĩ đến từ Tịnh Thổ, đến đây giúp Nhân Tộc các người chống lại Yêu Tộc.

Dương Thiên hơi khựng lại, Phá Thiên vẫn nhắm thẳng vào Nguyên Anh, nghi ngờ hỏi:

- Tịnh Thổ, đó là nơi nào?

Nghe Dương Thiên nói không biết Tịnh Thổ, Nguyên Anh cũng có chút bất đắc dĩ. Sau trận đại chiến kia, mọi tin tức về Tịnh Thổ trở thành cấm ngôn, không cho phép tiết lộ, bằng không sẽ phải trả một cái giá rất nghiêm trọng. Nhưng lúc này, Nguyên Anh không dám giữ lại chút gì, thành thật khai ra:

- Giữa Linh Giới và Tu Chân Giới có một số ít vị diện ở giữa. Những nơi này cũng chịu hạn chế về pháp tắc như Tu Chân Giới nhưng linh khí lại

nồng đậm hơn rất nhiều. Tu sĩ tại đó làm một hưởng mười, tu luyện thần tốc. Tịnh Thổ chính là một nơi như vậy, Nguyên Anh rất nhiều, Phân Thần kỳ không dám nói nhưng cũng có đến 5 vị.

Dương Thiên có chút ngạc nhiên, hẳn cũng biết về những nơi như vậy, nhưng số lượng lại cực kỳ hiếm có. Không ngờ Phàm Vũ Giới lại có cơ duyên thâm sâu đến mức này. Nếu tìm được đường đến Tịnh Thổ, cơ hội phi thăng lên Linh Giới cũng sẽ gia tăng đáng kể. Dương Thiên lạnh lùng hỏi:

- Tiếp tục.

Nguyên Anh thấy Dương Thiên có hứng thú cũng thầm thở ra một hơi, cái mạng này của hắn xem như tạm thời được giữ lại.

- Người đã nghe qua về đại chiến giữa Nhân Tộc và Yêu Tộc?

- Người muốn nói đến 300 năm trước đã có một vị đại năng ra tay chặn đứng cuộc chiến.

Nguyên Anh giật mình, thở dài nói:

- Đã qua 300 năm, lâu như vậy a.

- Có chuyện gì mau nói, đừng dài dòng vô ích.

Nguyên Anh dường như rất sợ Dương Thiên, vội nói:

- Vị kia tuy lợi hại nhưng một mình hắn thì không đủ. Người có biết bên trong Yêu Tộc có hai vị Lão Tổ, tu vị đều đã đạt đến Phần Thần sơ kỳ, chuẩn bị độ kiếp phi thăng. Vị kia một mình độc chiến hai người bọn họ, chỉ miễn cưỡng cầm cự chứ không thể dành chiến thắng.

Dương Thiên có hơi hiểu ra, đúng là đạt đến Phân Thần đa số đều lựa chọn phi thăng, nhưng liều mạng đối mặt với thiên kiếp không phải hành

động thông minh. Đại đa số đều lựa chọn chuẩn bị kỹ càng trước khi tiến hành độ kiếp. Cuộc chiến này xảy ra đúng vào lúc 2 tên kia còn chưa phi thăng, Nhân Tộc đúng là đủ xui xẻo a.

- Người muốn nói Nhân Tộc dành chiến thắng, thành công ký hòa ước là do Tịnh Thổ ra tay giúp đỡ.

Nguyên Anh hừ lạnh:

- Chuyện đó không phải đã quá rõ ràng sao. Cao tầng kiểm chế lẫn nhau, mười vị Yêu Vương dư sức quét ngang Nhân Tộc. Nếu không nhờ có Tịnh Thổ bọn ta can thiệp, Nhân Tộc đã sớm không còn tồn tại ở Phàm Vũ Giới nữa. Chuyện này về sau chỉ có người đứng đầu của tam đại môn phái, vị kia cùng mười vị Yêu Vương biết được. Những kẻ khác đều đã bị Tịnh Thổ trừ bỏ.

- Thời gian trôi qua đã lâu, những người biết về Tịnh Thổ đã ít càng thêm ít. Hai vị lão tổ kia của Yêu Tộc hẳn là đã sớm phi thăng. Nhân Tộc bình yên, bọn họ cũng không có lý do gì để đến đây nữa.

Bí mật về Tịnh Thổ phải được giữ kín, bằng không tu sĩ tại Phàm Vũ Giới sẽ tìm mọi cách đến đó, muốn giết hết những người xâm nhập là chuyện rất khó khăn. Khi đó tu sĩ Tịnh Thổ sẽ phải chia sẻ tài nguyên tu luyện. Đó là việc không ai trong bọn họ mong muốn. Nhưng Dương Thiên vẫn còn chỗ chưa hiểu:

- Tại sao Tịnh Thổ lại phải giúp đỡ nhân tộc.

Nói là vì tình đồng loại thì thật quá vớ vẩn, Tu Chân Lộ vô tình, hơn nữa là hai giới diện hoàn toàn khác biệt, bọn họ không có lý do gì để hao tâm tổn trí đến đây mà không thu lại được gì.

Nguyên Anh đáp:

- Bởi vì một trong ba vị Phân Thần kỳ của Tịnh Thổ cũng đến từ Phàm Vũ Giới. Có lẽ hắn vẫn còn tình cảm với nơi này, không muốn nó bị Yêu Tộc thống trị.

Lý do này miễn cưỡng chấp nhận được, Dương Thiên cũng không tiếp tục truy vấn đề tài này nữa.

- Vậy người hắn là một trong những người tham gia trận chiến đó, cuối cùng bị trọng thương phải ẩn nấp ở đây tĩnh dưỡng.

Nguyên Anh có chút bi thương:

- Trong trận đại chiến đó, thân thể ta đã bị tàn phá, hơn nữa còn trúng một loại trớ chú của ma đạo. Nếu Nguyên Anh rời khỏi cơ thể, ta sẽ lập tức mất mạng. Ngủ say iwWTomK suốt 300 năm, thân thể ta đã sớm thối rữa, nhưng thương thế đã khôi phục đáng kể. Cuối cùng ta lợi dụng người dân của Vân Dương Thôn, dụ dỗ đám tu sĩ ngoài kia đến đây, dùng máu huyết cùng linh hồn bọn hắn để giải trừ trớ chú. Trớ chú đã loại trừ xong, ta đang muốn rời đi thì...

Dương Thiên cắt ngang:

- Trước khi rời đi, người còn muốn giết sạch những thôn dân vô tội kia.

Nguyên Anh không hề do dự:

- Những kẻ hết giá trị lợi dụng thì cần phải loại trừ. Nếu để bọn chúng tiếp tục sống, tung tích của ta sớm muộn cũng bị bại lộ. Đến khi đó, người chết chính là ta.

Dương Thiên vỗ tay:

- Nói không sai.

Nguyên Anh vui mừng:

- Vậy người...

- Chỉ cần người nói cho ta biết phương pháp đến Tịnh Thổ, ta sẽ tha mạng cho người.

Nguyên Anh nghe vậy liền mừng rỡ như điên, nhưng hăn rất nhanh tỏ vẻ do dự:

- Ta dựa vào cái gì để tin tưởng lời hứa của người?

- Vì người không còn lựa chọn nào khác. Chắc người cũng hiểu rõ, với tình trạng hiện tại của mình hoàn toàn không có cơ hội trốn thoát khỏi tay ta.

Nguyên Anh làm sao không biết chuyện đó, bằng không hăn đã sớm bỏ trốn, cần gì phải ở lại đây dài dòng vô ích. Dù vậy, hăn và Dương Thiên mới gặp nhau lần đầu, tuyệt đối không thể tin được.

- Ta muốn người lập lời thề Thiên Đạo, nếu vi phạm lời thề sẽ chết không toàn thân.

Lời thề Thiên Đạo là thứ mà mọi tu sĩ dùng để khẳng định cho lời hứa của mình. Nếu vi phạm cũng không nhất định phải chết, nhưng khi đột phá sẽ bị tâm ma quấy nhiễu. Nhẹ thì phế mất tu vị, không thể tiếp tục tu luyện. Nặng thì thân tử đạo tiêu, thể xác bị ma đầu chiếm giữ, bị mọi người chém giết.

Vẻ mặt Dương Thiên trở nên lạnh lùng:

- Người muốn chết?

Nguyên Anh cười to:

- Chết thì có gì đáng sợ, lão phu 300 năm trước đã chết một lần, thêm một lần nữa thì có sao?

Nguyên Anh chỉ đang cố mạnh miệng mà thôi, Tu Chân Giả sợ nhất chính là chết. Nếu người chết, mọi cố gắng của người đều là vô ích, hoài bão, ước mơ, hi vọng của người cũng theo đó mà biến mất. Cho dù là vậy, lần này hẳn quyết tâm đánh cược với Dương Thiên, sự cảm dỗ của Tịnh Thổ, tin rằng tu sĩ tại Phàm Vũ Giới không ai có thể chống lại được.

Quả nhiên, Dương Thiên do dự một hồi lâu, cuối cùng căn răng nói:

- Được, nhưng người cũng phải phát ra lời thề Thiên Đạo, nhất định phải chỉ ra đúng phương pháp đến Tịnh Thổ.

Nguyên Anh vỗ ngực:

- Yên tâm đi, ta tốt xấu gì cũng là Nguyên Anh kỳ tu sĩ từ Tịnh Thổ đến đây, lẽ nào không biết chuyện nhỏ nhặt này.

Phương pháp đến Tịnh Thổ hẳn biết, nhưng hẳn không cho rằng Dương Thiên có thể đáp ứng yêu cầu của nó, vậy thì không tính là hẳn vi phạm lời thề. Hai người mang theo suy tính của riêng mình, bắt đầu thể thốt.

- Ta Dương Thiên, hôm nay phát lời thề Thiên Đạo...

- Ta Lữ Kỳ, hôm nay phát lời thề Thiên Đạo...

Trên trời vang lên một tiếng lôi minh như làm chứng cho lời thề của bọn hắn. Thề thốt xong, Dương Thiên tỏ ra khó chịu:

- Đã xong, mau nói cho ta biết phương pháp đến Tịnh Thổ.

Nguyên Anh cười ha hả:

- Tốt thôi, phương pháp đến Tịnh Thổ rất đơn giản. Ta biết một tọa độ không gian tiết điểm, nơi đó là vị trí mà vị diện bài xích của Phàm Vũ Giới và Tịnh Thổ thấp nhất. Người tìm đến nơi đó, sử dụng trận pháp này liền có

thể phá giới mà đi, bước vào Tịnh Thổ. Trận pháp kia hình như vẫn còn ở đó, người dựa theo trí nhớ của ta tu bổ lại là được.

Lưu lại trận pháp cùng vị trí trong đầu, Dương Thiên mỉm cười:

- Người đã không còn giá trị lợi dụng nữa, hiện tại có thể chết được rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 382: Dung Nham Cự Tích

- Người...

Nguyên Anh chưa kịp nói hết câu thì hai mắt đã mờ đi, từ trên cao rơi xuống. Dương Thiên dễ dàng đưa tay chụp lấy hắc. Trong tình trạng không phòng bị, lại không có thân thể bảo vệ, Dương Thiên muốn thu phục hắc có rất nhiều cách.

Chân Tiên là những kẻ đã siêu thoát khỏi ràng buộc của thiên địa, lời thề Thiên Đạo thì tính là gì? Hơn nữa, Dương Thiên là đang khôi phục, không phải tu luyện lại từ đầu, vốn dĩ không có bình cảnh để đột phá.

Khi này hắc chỉ giả vờ để lừa gạt tên ngu ngốc kia mà thôi. Nói thế nào đi nữa tên kia cũng là Nguyên Anh kỳ, Dương Thiên dùng Sưu Hồn Thuật rất khó thu được đầy đủ thông tin. Tịnh Thổ kia hắc rất có hứng thú, nếu tìm được đến nơi đó, thời gian để khôi phục sẽ được rút ngắn đi khá nhiều.

Tiếp theo, Dương Thiên thi triển bí pháp phân tách linh hồn của tên kia ra khỏi Nguyên Anh. Do chênh lệch tu vị, Dương Thiên hao tổn gần 1 tháng mới hoàn thành việc này.

Phần linh hồn hắc để cho Phệ Hồn Thạch hấp thu, còn năng lượng ẩn chứa trong Nguyên Anh được Dương Thiên thông qua Chuyển Hóa Quyết dùng để chữa thương. Dùng Nguyên Anh người khác để chữa thương, việc này Dương Thiên vốn không muốn làm, nhưng tên kia đã giết rất nhiều người, xem như đây là cái giá phải trả đi.

Dương Thiên đã đạt đến Kim Đan hậu kỳ đỉnh phong, hấp thu xong Nguyên Anh, tu vị của hắn cũng chính thức khôi phục đến Nguyên Anh sơ kỳ. Cái này không tính là cao, nhưng tại Phàm Vũ Giới cùng Tịnh Thổ cũng đã đủ để tự bảo vệ mình.

Diệt xong Nguyên Anh, Dương Thiên tiến hành thanh lý đám yêu thú quanh đó. Đại đa số đều bị hắn dùng uy áp đuổi đi, những con linh trí quá kém Dương Thiên trực tiếp ra tay loại bỏ. Tiếp đến, hắn trở lại Vân Dương Thôn thông báo tin tức cho những người ở đó. Nghe nói kẻ đứng sau đã bị tiêu diệt, yêu thú cũng đã bỏ đi hết, mọi người đều vô cùng mừng rỡ. Lão trưởng thôn muốn mời Dương Thiên ở lại dùng một bữa tiệc để cảm ơn nhưng hắn từ chối.

Dương Thiên còn nhiều việc quan trọng phải làm, trước mắt chính là đi tìm các loại tài liệu cần thiết để tu bổ lại trận pháp kia cùng linh thạch để khởi động nó. Muốn làm điều này, trước tiên hắn phải đến vị trí của trận pháp kiểm tra một lần.

Rời khỏi Vân Dương Thôn, Dương Thiên dựa theo vị trí của không gian tiết điểm mà tìm đến. Với tu vị Nguyên Anh kỳ cùng Ẩn Thân Thuật cao siêu, trên đường hầu như không gặp phải phiền phức gì quá lớn.

Theo lời của Lữ Kỳ, nơi đó trước kia là một cánh rừng rộng lớn. Sau 300 năm, thay đổi như thế nào hắn cũng không biết.

300 năm đủ để thay đổi rất nhiều thứ. Lúc này Dương Thiên đang đứng trước một sa mạc rộng mênh mông, bốn bề chỉ có cát vàng cùng nhiệt độ nóng bức. Khung cảnh khác biệt hoàn toàn so với trí nhớ của Lữ Kỳ, vậy những ký hiệu do bọn hắn lưu lại hắn là cũng không còn nữa. Dương Thiên thở ra một hơi:

- Xem ra phải hao tổn chút công sức tìm kiếm a.

Cho dù sở hữu thần thức của Nguyên Anh kỳ, Dương Thiên vẫn rất cẩn thận, chậm rãi tìm kiếm. Không gian tiết điểm có trận pháp che dấu tất nhiên không dễ tìm ra, nếu không đã sớm có rất nhiều tu sĩ đến được Tịnh Thổ.

Ba ngày vẫn chưa có manh mối gì, Dương Thiên đang muốn chuyển sang khu vực khác thì phát hiện đằng xa có vài nhóm tu sĩ đang tiến đến. Vốn định mặc kệ bọn họ thì một người trong số đó đã khiến Dương Thiên đổi ý:

- Nàng đến đây để làm gì?

Người đến chính là Hạ Chỉ Nghiên, đi theo bên cạnh nàng là một đám người mặc y phục có gắn ký hiệu của Thanh Linh Môn. Dẫn đầu là một nữ nhân còn khá trẻ, tu vị Kim Đan trung kỳ. Nàng không trực tiếp ra tay mà đứng ở đằng xa chỉ đạo cho các đệ tử chém giết yêu thú.

Nhìn tình cảnh này, Dương Thiên rất nhanh đoán được bọn họ là theo môn phái đến đây lịch luyện để tăng kinh nghiệm thức chiến. Trong sa mạc này đa số là yêu thú cấp thấp, là một nơi khá phù hợp dành cho đệ tử Luyện Khí kỳ.

Nói là vậy, nhưng sa mạc rộng lớn vẫn tàng ẩn rất nhiều nguy hiểm. Trong 3 ngày qua, Dương Thiên chưa nhìn thấy con tứ cấp yêu thú nào, nhưng tam cấp cao giai thì cũng đã gặp qua vài lần. Lo lắng cho an nguy của Hạ Chỉ Nghiên, Dương Thiên đành tạm gác tìm kiếm không gian tiết điểm qua một bên, âm thầm theo sau bảo vệ nàng. Bản tính phong lưu của hắn đến cuối cùng vẫn không bỏ được.

Dương Thiên không cho rằng mình sai, người sống trên đời nếu không được làm những việc mình thích vậy thì sống có ý nghĩa gì. Dương Thiên thích mỹ nữ, thích nhìn các nàng vui vẻ, thích được bảo vệ các nàng. Mặc kệ mọi người nói gì, kết quả thế nào hắn cũng không hối hận.

Hạ Chỉ Nghiên không biết mình được Dương Thiên âm thầm bảo hộ. Nàng tham gia lần lịch luyện này là muốn bình ổn lại tâm tình. Tu tiên lộ, tu tâm là khó nhất. Tâm không thông, vạn sự ắt sẽ thất bại. Nói vậy không có nghĩa là người phải vứt bỏ mọi thứ, nhưng cũng đừng để nó ảnh hưởng đến con đường tu luyện của mình.

Lo lắng của Dương Thiên không phải là không có lý do. Đến ngày thứ 2, bọn họ vô tình bước vào lãnh thổ của một con tam cấp trung giai yêu thú. Bàn về tu vị, nữ nhân kia cũng con yêu thú này là ngang nhau. Nhưng bàn về thực lực, yêu thú cùng cấp mạnh hơn tu sĩ nhân loại một bậc. Thân thể cứng rắn có thể ngăn cản pháp bảo, tốc độ cao, có kỹ năng thiên phú, những yếu tố này cộng lại khiến tu sĩ Nhân Tộc hiếm khi chiến thắng trong cuộc đối đầu một vs một. Tất nhiên không tính những tên “biến thái” như Dương Thiên.

Khi đám người bước vào, nữ nhân dẫn đầu dường như cảm nhận được điều gì đó, vội vã hét to:

- Tất cả mau lùi lại.

Đáng tiếc đã muộn, từ trong hố sâu, một cái miệng khổng lồ hé ra, đem gần 10 tên đệ tử Thanh Linh Môn nuốt vào trong. Những người còn lại ngây ra trong giây lát rồi vội vã xoay người bỏ chạy. Nhưng tất cả đều là Luyện Khí kỳ đệ tử, chưa có năng lực phi hành, hoàn toàn không có chút cơ hội trốn thoát nào.

May mắn cho bọn họ, yêu thú nuốt xong liền lặn xuống cát. Mọi người lùi lại chưa được bao xa thì trong cát phát ra một tiếng nổ khổng lồ. Theo sau đó là cát pha lẫn với máu thịt văng tung tóe khắp nơi. Xác yêu thú từ trên cao rơi xuống, hiện nguyên hình là một con thằn lằn có da màu nham thạch, cái lưỡi dài cùng hàm răng sắc nhọn. Nữ nhân thất thanh kêu lên:

- Đây là... Dung Nham Cự Tích. Loại yêu thú này không phải chỉ xuất hiện ở nơi có núi lửa thôi sao.

Nàng cũng không biết, Dung Nham Cự Tích đúng là thích sống ở khu vực núi lửa. Nhưng tại những nơi có nhiệt độ khá cao như sa mạc, thỉnh thoảng cũng có vài con đến đây để tránh việc tranh giành lãnh thổ với những con mạnh hơn.

Lúc này trên bụng Dung Nham Cự Tích có một lỗ máu to, bên trong còn để lộ ra nội tạng cùng thi thể của đệ tử Thanh Linh Môn. Những người còn lại nhìn vào không nhìn được nôn ọe một hồi. Hạ Chỉ Nghiên khuôn mặt tái nhợt, cố nén cảm giác buồn nôn, quay mặt đi chỗ khác.

Đợi mọi người bình tĩnh lại, nữ nhân Kim Đan kỳ kia dùng một cái không gian giới chỉ để chứa thi thể của những đệ tử xấu số, sau đó dẫn những người còn lại rời đi. Đi được một đoạn, Hạ Chỉ Nghiên không nhìn được hỏi:

- Sư phụ, rốt cuộc là ai đã giết chết con Dung Nham Cự Tích kia?

Nữ nhân Kim Đan kỳ lắc đầu:

- Người này tu vị cực cao, kể cả lúc hấn ra tay, ta hoàn toàn không cảm nhận được chút nào. Cũng may hấn có ý tốt, bằng không... Ài, mà thôi, lịch luyện đến đây kết thúc. Chúng ta trở về đi.

Hạ Chỉ Nghiên gật đầu, không nói gì thêm nữa.

Dương Thiên đứng ở đằng xa nhìn bọn họ rời đi. Hấn cũng muốn hiện thân nhưng suy tính kỹ lại thôi. Anh hùng cứu mỹ nhân nghe thì rất tuyệt nhưng sẽ làm nảy sinh những phiền phức không đáng có. Dương Thiên còn phải đến Tịnh Thổ, không nên dây dưa ở nơi này quá lâu. Dù sao hấn và Hạ Chỉ Nghiên cũng sẽ sớm gặp lại, không cần phải vội vã.

Nhìn xác Dung Nham Cự Tích, Dương Thiên vung tay phóng ra một ngọn lửa đem nó đốt cháy. Xác Cự Tích cháy thành tro bụi, một vật màu vàng hiện ra khiến Dương Thiên chú ý:

- Đây là...

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 383: Chìa Khóa

Dương Thiên đưa tay ra nắm lấy một cái, vật màu vàng kia liền nắm gọn trong tay hắn, hiện nguyên hình là một cái chìa khóa. Theo lời nói của Lữ Kỳ, trận pháp kia được khởi động bằng một chiếc chìa khóa. Nhưng thứ đó vốn đã thất lạc từ lâu, vì vậy hắn mới chỉ cho Dương Thiên cách tu bổ lại trận pháp để sử dụng. Lẽ nào chiếc chìa khóa mà Lữ Kỳ nói chính là vật này?

Suy đoán không bằng thực nghiệm, trước tiên cứ tìm ra được không gian tiết điểm và trận pháp hắn nói. Vốn tưởng sẽ hao tốn rất nhiều thời gian, không ngờ đến ngày thứ 5, khi Dương Thiên đi qua một nơi hoang vắng, không có bóng dáng của bất kỳ yêu thú nào, chiếc chìa khóa kia đột nhiên phát sáng, có xu hướng muốn bay đi.

Dương Thiên vội cầm lấy chìa khóa ném lên không, chậm rãi đi theo phía sau. Tốc độ của chìa khóa rất nhanh, chỉ mất vài giây đã đến nơi. Nó khựng lại giữa không trung một nhịp rồi cắm thẳng xuống bề mặt cát, mất hút bên trong.

Cát vàng như bị một cái hố không đáy hút lấy, trôi tuột vào trong lòng đất. Một cái trận pháp khổng lồ dần hiện lên. Chung quanh là 5 cây cột dính đầy yêu hạch, thấp nhất cũng là của tam cấp sơ giai yêu thú. Chính giữa trận pháp là một bệ đá, chìa khóa đang cắm ngay trên đó. Dựa vào diện tích của trận pháp này, Dương Thiên đoán nó có thể truyền tống 50 người một lần.

Số lượng khá lớn, bù lại tiêu hao cũng không ích. Nhìn đồng yêu hạch đã bị hút ZdJMZAe hết linh lực kia đã đủ hiểu. Điểm này không đáng lo, quan trọng hơn, trên đỉnh mỗi cây cột đều có gắn 1 viên cực phẩm linh thạch. Muốn yêu hạch? Cứ tìm yêu thú chém giết sẽ có. Nhưng tại hạ vị diện, muốn xuất hiện một viên cực phẩm linh thạch đã vô cùng khó khăn, nói gì đến 5 viên.

Có chút đau đầu, Dương Thiên chợt nhớ ra nếu chỉ truyền tống một mình hãn, không cần đến linh lực của năm viên cực phẩm linh thạch làm dẫn. Người bình thường không biết cách chia tách linh thạch khiến linh lực ẩn chứa bên trong bị hao tổn, Dương Thiên đương nhiên không giống. Hiện tại chỉ cần tìm 1 viên cực phẩm linh thạch, độ khó đã giảm đi rất nhiều.

Lưu lại trên trận pháp vài đạo ấn ký, Dương Thiên rút chìa khóa ra. Cát vàng từ bên dưới lại trào lên, đem trận pháp che lấp. Tự thân trận pháp này đã có khả năng ẩn trốn khỏi thần thức. Nếu không có chìa khóa, Dương Thiên sẽ còn tốn thời gian hơn rất nhiều mới tìm được nó. Kiểm tra ấn ký lưu lại xong, Dương Thiên nhanh chóng rời đi.

Muốn tìm cực phẩm linh thạch tất nhiên phải đến nơi giàu có nhất của Phàm Vũ Giới. Lãnh địa Yêu Tộc quá nguy hiểm, Nhân Tộc thì khác, đa số bọn hãn đều đang tham gia truy bắt Dương Thiên, nhân lực nhất định sẽ phân tán. Lúc này lên vào nội khố để ăn trộm chính là thời cơ tuyệt vời nhất. Dù không có cực phẩm linh thạch cũng sẽ thu được rất nhiều chỗ tốt.

Nơi đầu tiên Dương Thiên lựa chọn chính là Cực Linh Môn. Ba người lần trước truy sát hãn chắc chắn là người của môn phái này. Dương Thiên không quen thù vật nhưng rất thù dai. Nể tình bọn hãn đứng ra giúp Nhân Tộc chống lại Yêu Tộc, cướp sạch của Cực Linh Môn đã xem như đã rất nhẹ tay rồi.

...

Trở về Cực Linh Thành, Dương Thiên không vội tìm đến Cực Linh Môn mà ghé qua Thiên Bảo Các. Hắn muốn lấy lại chỗ yêu hạch kia. Hiện tại Yêu Tộc đề cao cảnh giác, cộng thêm Nhân Tộc ra tay giúp đỡ, tiếp tục tiến vào Thực Cốt Sâm Lâm chém giết số lượng lớn cao cấp yêu thú không phải ý kiến hay. Còn về những tài liệu kia, Dương Thiên chỉ cần cướp sạch tam đại môn phái, sau đó thiếu thứ gì sẽ đến Thiên Bảo Các đổi lấy. Tam đại môn phái đứng đầu Nhân Tộc, tài phú cực kỳ khổng lồ, Dương Thiên không cần nghĩ quá nhiều về chuyện này.

Lần này Dương Thiên không đến theo cổng chính, hắn đứng ở một con hẻm gần đó, thi triển Ẩn Thân Thuật rồi ném đi một tấm Truyền Âm Phù. Đây là thứ mà lần trước Chu Hân Dao bí mật đưa cho Dương Thiên để hắn liên lạc với nàng khi tiến hành giao dịch.

Chu Hân Dao đang ngồi trong đình viện cho cá ăn, nhận được Truyền Âm Phù thì có hơi bất ngờ. Nàng suy nghĩ một chút rồi theo một lối đi khác rời khỏi Thiên Bảo Các đến chỗ Dương Thiên. Vừa nhìn thấy hắn, nàng đã cau mày hỏi:

- Toàn bộ tu sĩ Nhân Tộc đang truy tìm người, người lại còn dám đến nơi này?

Dương Thiên thản nhiên đáp:

- Trên thế giới này, không có nơi nào mà ta không dám đến.

Chu Hân Dao không muốn đôi co với hắn:

- Nói đi, kỳ hạn 3 tháng vẫn chưa đến, người muốn gặp ta để làm gì?

Dương Thiên gãi đầu, có chút áy náy nói:

- Thật ra...ta muốn lấy lại chỗ yêu hạch kia, có việc cần dùng. Yên tâm đi, tài liệu cùng linh dược ta vẫn sẽ mua, chỉ là dùng thứ khác trao đổi thôi.

Chu Hân Dao hơi ngần ra:

- Người cần chúng để làm gì?

- Việc riêng mà thôi, người đừng để ý làm gì. Cùng lắm ta sẽ trả một cái giá cao hơn...

Chu Hân Dao lắc đầu:

- Không phải, Thiên Bảo Các đã sớm không còn giữ chúng. Số yêu hạch kia đã được chuyển về Yêu Tộc cùng với một lượng lớn bảo vật để tạ lỗi. Khởi hành cũng đã được gần 1 giờ.

- Cái gì? Là tên nào để ra cái chủ ý vớ vẩn này?

- Đây là do những người đang quản lý Cực Linh Môn quyết định. Ta nghe nói những tu sĩ cấp cao của Nhân Tộc tham gia vây bắt người tại Thực Cốt Sâm Lâm đến giờ vẫn chưa trở về, hình như giữa đôi bên đang có xích mích gì đó. Cho nên bọn hăn muốn lùi một bước, tìm cách hòa giải.

Dương Thiên méo mặt, nếu đồng ý yêu hạch kia được đưa đến Yêu Tộc, muốn cướp lại sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Còn thu mua lại với số lượng lớn? Do hòa ước, cao tăng hai bên ít khi xảy ra xung đột, yêu hạch của yêu thú cấp cao tại Nhân Tộc rất hiếm có, biết đến khi nào mới đủ.

- Bọn hăn đi theo hướng nào.

Chu Hân Dao giật mình:

- Người muốn đi cướp lại?

- Đừng nói khó nghe như vậy, ta đi lấy lại đồ của mình, sao có thể coi là cướp. Ừm, nghĩ kĩ lại cũng không sai, số bảo vật kia ta cũng sẽ cướp sạch.

Chu Hân Dao dờ khóc dờ cười:

- Ta không nói đến chuyện người có cướp hay không. Bởi vì những bảo vật kia đều có giá trị rất lớn nên Cực Linh Môn đã phái ra hai tên Nguyên Anh trung kỳ, một tên Nguyên Anh hậu kỳ áp tải.

Dương Thiên hai mắt sáng lên:

- Rất quý giá sao? Vậy mới đáng để ta ra tay a.

Trong khoảnh khắc, Chu Hân Dao cảm thấy mình và Dương Thiên như đang ở hai thế giới khác nhau. Nàng thực sự không hiểu được hẳn đang nghĩ gì. Dương Thiên dường như đọc được suy nghĩ của Chu Hân Dao, hẳn mỉm cười nói:

- Đôi khi, không phải tu vị cao hơn sẽ giải quyết được tất cả. Hơn nữa, lần này ta đi cướp của chứ không phải đánh nhau, tu vị bọn hăn cao hơn thì có ích gì?

- Vậy người định làm thế nào?

- Cứ đi theo ta không phải sẽ rõ sao?

Chu Hân Dao hơi do dự, nàng thân là phó các chủ Thiên Bảo Các, nếu bị người khác phát hiện đi cùng với Dương Thiên, không những bản thân mang trọng tội mà còn liên lụy đến nhiều người khác. Thiên Bảo Các là thương hội lớn nhất, gia sản phong phú, chỉ cần bọn hăn sảy chân, sẽ có rất nhiều kẻ nhân cơ hội nhảy vào cắn xé.

Dương Thiên tiếp:

- Yên tâm đi, ta sẽ cho người thấy, một đạo tặc thật sự không nhất định phải đích thân ra tay, mượn tay của kẻ khác mới gọi là lợi hại.

Chu Hân Dao bị lời nói của Dương Thiên hấp dẫn, nàng cắn răng nói:

- Được rồi. Nhưng ta phải nói trước, dù người có xảy ra chuyện gì ta cũng tuyệt đối không ra mặt giúp đỡ.

Dương Thiên phất tay:

- Chuyện đó thì không cần, người ở một bên quan sát là được rồi.

Dương Thiên muốn Chu Hân Dao đi theo hắn không phải để mượn sức của nàng. Hắn suy nghĩ rất đơn giản, có mỹ nữ đồng hành sẽ thú vị hơn rất nhiều.

Chu Hân Dao nắm rõ lộ tuyến di chuyển của ba người kia. Bọn họ đến tặng quà cho Yêu Tộc, vì vậy nhất định sẽ đi con đường chính, thông qua các cửa ải kiểm tra. Dương Thiên cùng Chu Hân Dao theo sau, muốn bắt kịp tất nhiên phải chọn một tuyến đường tắt. Dựa vào bản đồ có được từ tay Chu Hân Dao, Dương Thiên nhanh chóng vạch ra kế hoạch. Hắn chỉ vào một chấm đỏ trên bản đồ:

- Bắt đầu từ chỗ này đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 384: Bố Trí Cạm Bẫy

Chu Hân Dao nhìn vào bản đồ, nhíu mày hỏi:

- Lạc Nhạn Cốc, sau khi đi qua chốt canh gác thứ 2 của Yêu Tộc sẽ đến nơi đây. Nhưng ta không cảm thấy nơi này có điểm nào đặc biệt.

Dương Thiên lắc đầu:

- Ba tên kia đều là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, địa hình đối với bọn hăn không có ý nghĩa gì. Ta cần chính là những con yêu thú sống ở nơi đây.

- Yêu thú?

Chu Hân Dao có điểm kinh ngạc, nàng nhìn kỹ vào chú thích trên bản đồ, ra vẻ trầm tư:

- Nơi này yêu thú sinh sống rất đa dạng, đại đa số đều là nhị cấp yêu thú.

Dương Thiên mỉm cười:

- Yêu thú cấp thấp sẽ không gây gợi lên được sóng gió gì, dù bọn hăn chém giết ngàn con đi chăng nữa Yêu Tộc cũng sẽ không bận tâm. Tam cấp yêu thú trở lên đã có linh trí khá cao, không dễ dẫn dụ bọn hăn trêu chọc kẻ địch mạnh hơn mình. Vì vậy, nhị cấp yêu thú chính là lựa chọn phù hợp nhất.

- Người muốn mượn dao giết người?

- Ta chỉ cần Yêu Tộc khiến bọn hăn suy yếu, sau đó sẽ đích thân ra tay.

- Ba người bọn họ tu vị đều rất cao, nếu muốn bỏ trốn...

- Bỏ trốn? Không đơn giản như vậy a. Người cứ đứng ở một bên quan sát là được rồi.

Nghe Dương Thiên khẳng định, Chu Hân Dao cũng không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ đi theo sau hân. Nàng rất tò mò về thân phận của Dương Thiên cũng như tu vị của hân. Nhưng những điều này đều là bí mật của mỗi tu sĩ, trừ khi có quan hệ rất tốt, bằng không rất khó nói cho người khác biết.

Hai người theo đường tắt, rất nhanh đã đến Lạc Nhạn Cốc. Trước tiên Dương Thiên thu thập một số loại linh thảo bình thường, phối chế thành một bình thuốc nước. Sau đó hân dùng thần thức kiểm tra một lượt các vị trí trọng yếu tại Lạc Nhạn Cốc, suy đoán phương hướng đám người kia có khả năng bỏ trốn.

Không có vật dụng để thiết lập trận pháp, Dương Thiên đành sử dụng cấm chế và phong ấn. Tuy uy lực suy giảm khá nhiều, nhưng muốn cầm chân bọn họ một khoảng thời gian vẫn dư sức. Lợi dụng ưu thế linh lực vô hạn, Dương Thiên bố trí không dưới 1000 cái cấm chế cùng phong ấn.

Chu Hân Dao chỉ biết trợn mắt há mồm, tên này còn là con người sao. Trong số những cấm chế kia, có rất nhiều cái nàng chưa từng nhìn thấy hay nghe qua. Hơn nữa, số lượng thật sự quá mức kinh khủng. Cho dù là Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ muốn bố trí cũng sẽ kiệt sức mà chết. Nhưng là, Dương Thiên dường như chẳng bị hao tổn chút linh lực nào, thảnh thơi hân còn quay sang nói chuyện phiếm với nàng, bộ dạng rất thoải mái.

Cuối cùng, Dương Thiên đi đến điểm mà hân đã đánh dấu trên bản đồ, dùng Phá Thiên dựng lên Tứ Linh Trận phiên bản giản lược. Mọi việc xong xuôi, Dương Thiên quay sang nhìn Chu Hân Dao:

- Hiện tại chỉ còn một việc.

- Việc gì?

- Chờ. Phải rồi, người có muốn thưởng thức một chút thịt nướng không. Khi này ta phát hiện vài loại yêu thú khá được, tu vị tuy có hơi kém, nhưng mùi vị chắc chắn không tệ, có thể tính là mỹ vị.

Chu Hân Dao do dự một lát rồi gật đầu, ba tên kia cũng còn một khoảng thời gian nữa mới đến, không cần vội vã. Dễ dàng bắt lấy vài con nhị cấp yêu thú, Dương Thiên liền trở tài nấu nướng. Hắn lặn lội tại Thực Cốt Sâm Lâm một thời gian dài, cũng đã bỏ ra kha khá công sức nghiên cứu, chế biến, tìm kiếm các loại gia vị đặc biệt để món ăn thêm phần ngon miệng. Cầm miếng đùi được nướng thơm lừng, Dương Thiên đưa đến trước mặt Chu Hân Dao:

- Thử một miếng đi. Sao nhiều lần so sánh, ta chắc chắn thịt của Liệt Diễm Trư ăn kèm với Tân Cam Thảo cùng Hồng Quả là ngon nhất.

Nhìn miếng thịt thơm lừng, Chu Hân Dao nhẹ nhàng đưa tay cầm lấy, vén khăn che mặt lên cắn một miếng nhỏ rồi gật đầu:

- Rất ngon.

Dương Thiên vui vẻ nói:

- Vậy người ăn nhiều một chút.

Đợi Chu Hân Dao ăn thêm vài miếng, Dương Thiên mới lại lên tiếng:

- Ở đây chỉ có hai người chúng ta, người có thể tháo khăn che mặt ra. Đeo như vậy rất phiền phức a.

Chu Hân Dao hơi ngạc nhiên trước đề nghị của Dương Thiên, nàng chậm rãi đưa tay lên, kéo khăn che mặt xuống. Một gương mặt tuyệt mỹ xuất hiện, hai mắt to tròn, lông mi cong mượt, da trắng như tuyết không một

chút tì vết. Dương Thiên thấy qua mỹ nữ đã nhiều, tuy có chút kinh diễm nhưng hẳn vẫn biểu hiện rất bình tĩnh. Điều này khiến Chu Hân Dao đánh giá hẳn cao thêm vài phần, ít ra đạo tâm của người này rất vững chắc, không bị nữ sắc làm mê hoặc.

Dương Thiên cắn một miếng thịt lớn, vừa ăn vừa nói:

- Người xinh đẹp như vậy, tại sao phải đeo khăn che mặt?

Chu Hân Dao hồi tưởng lại, bình thản nói:

- Ta sinh ra trong một gia tộc tu chân nhỏ, là người có thiên phú tốt nhất từ trước đến nay. Gia tộc dốc hết toàn bộ tài nguyên, hi vọng sau khi ta đạt đến Luyện Khí kỳ sẽ gia nhập một môn phái lớn. Đáng tiếc bọn họ không đợi được đến lúc đó. Khi ta lên 12 tuổi, thành công bước vào Luyện Khí kỳ, đã bị một tên tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ của ma đạo vô tình nhìn thấy, muốn bắt ta về làm thê thiếp.

- Gia tộc của ta tất nhiên không đồng ý, nhưng tên kia đã là Trúc Cơ hậu kỳ, trong khi gia gia ta, người mạnh nhất Chu gia chỉ đạt đến Trúc Cơ sơ kỳ. Cuối cùng hai bên xung đột, toàn bộ Chu gia bị giết sạch, gia gia tự bạo, hi sinh tính mạng mở ra cho ta một con đường sống.

- Từ đó về sau ta luôn mang một chiếc khăn có tác dụng che dấu thần thức trên mặt để tự nhắc nhở mình. Sắc đẹp là một món quà, cũng là một bi kịch. Nếu được lựa chọn, ta muốn có một dung mạo bình thường, sống một cuộc sống bình thường.

Dương Thiên im lặng một hồi lâu, bước trên Tu Tiên Lộ, ai cũng có cố sự của riêng mình. Càng trải nghiệm nhiều, đạo tâm sẽ càng vững chắc, con đường đi được sẽ càng xa. Chu Hân Dao nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Dương Thiên liền bật cười:

- Chút chuyện cũ mà thôi. Tên ma môn kia ta đã sớm giết chết, thậm chí còn đem cả môn phái của hắn đánh cho gà bay chó chạy. Chuyện cũng đã qua mấy trăm năm, chỉ còn là hồi ức. Còn người thì sao?

- Tại sao đột nhiên người lại hỏi như vậy?

Chu Hân Dao cười:

- Ta đã kể câu chuyện của mình, người cũng nên kể ra chút bí mật của mình mới đúng.

Dương Thiên nghech mặt ra, hắn cảm giác mình đang bị hố. Nhìn biểu hiện đặc ý của nàng, Dương Thiên thầm thở ra một hơi:

- Để ta kể cho người nghe một câu chuyện khác. Có một nam nhân, gia tộc của hắn cũng bị kẻ thù giết hết. Hắn một lòng tu luyện, bất chấp tất cả để nâng cao tu vị. Hắn từng nhất kiếm trăm thiên nhai, một cái phất tay có thể khiến thiên địa biến sắc, xoay chuyển càn khôn. Hắn báo thù thành công, người thân kẻ thù lại kéo đến tìm hắn, lại chém giết, bỏ trốn, khôi phục, mạnh lên, rồi lại chém giết.

- Khi ngoảnh đầu lại nhìn, bằng hữu đã chết hết, nữ nhân của hắn cũng đã rời xa hắn. Cuối cùng hắn chán nản, muốn giải quyết tất cả trong một lần. Trận chiến đó...

Dương Thiên nói đến đây thì dừng lại, hắn cảm nhận được cấm chế sắp đặt ngay lối đi đã có kẻ bước vào. Loại cấm chế này chỉ có tác dụng cảnh báo nên những tên kia khó có thể cảm ứng được.

Chu Hân Dao bị câu chuyện của Dương Thiên hấp dẫn:

- Người mau nói tiếp đi, trận chiến đó thế nào?

- A, lần sau sẽ tiếp tục, ba tên kia đã đến, chúng ta cũng nên đi rồi.

Nghe nói kẻ địch đã đến, Chu Hân Dao lập tức gác lại mọi chuyện qua một bên, đứng dậy nói:

- SHOpCNw Cần ta làm gì cứ nói?

Dương Thiên cười nhạt:

- Không phải từ đầu ta đã nói người chỉ cần đứng ở một bên quan sát sao?

Chu Hân Dao nhìn thẳng vào mắt Dương Thiên, nghiêm túc nói:

- Dương Thiên, người có xem ta là bằng hữu không?

Dương Thiên có chút bất ngờ, ăn một bữa, nói chuyện vài câu liền thành bằng hữu sao. Bất quá hăn vẫn gật đầu:

- Đương nhiên, ngay từ đầu ta đã xem người là bằng hữu.

- Vậy thì tốt. Bằng hữu có việc, ta sao có thể đứng nhìn.

Dương Thiên vui vẻ nói:

- Có người trợ giúp đương nhiên tốt hơn nhiều. Để ta giải thích sơ qua những việc cần làm. Trước tiên...

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 385: Trúng Kế

Chu Hân Dao đối với sắp xếp của Dương Thiên có hơi khó hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo. Nàng và hân tách nhau ra, Chu Hân Dao đi đến vị trí của trận pháp do Phá Thiên dựng lên, thi triển Ấn Thân Thuật, nhắm mắt tĩnh tọa chờ đợi.

Dương Thiên vẫn ngồi tại vị trí cũ, thông qua cấm chế cảm ứng vị trí của những tên kia. Khi bọn hân đến đúng khoảng cách dự kiến, Dương Thiên cong tay búng nhẹ, hàng vạn đạo kiếm khí phô thiên cái địa, đem một mảng rừng chém thành mặt gỗ, phóng thẳng về hướng ba tên Nguyên Anh kỳ kia.

Bất ngờ bị tấn công, ba người tuy kinh nhưng không loạn, lập tức ra tay phản kích. Trên tay tên Nguyên Anh hậu kỳ kia xuất hiện một chiếc quạt màu đen. Quạt đen chuyển động, hai luồng hắc phong phân biệt hai hướng trái phải quét qua, đen kiếm khí đánh tan, thuận thế tấn công Dương Thiên.

Nhún người một cái, Dương Thiên dễ dàng né tránh công kích của tên Nguyên Anh hậu kỳ kia, đứng đối diện với ba người. Hân nhìn chiếc quạt màu đen, thản nhiên nói:

- Đỉnh cấp Linh Bảo? Không tệ a.

Tên Nguyên Anh hậu kỳ kia không mặn không nhạt nói:

- Ta là Tiêu Hàn, Thái Thượng w53uEBv trưởng lão của Cực Linh Môn. Có phải giữa chúng ta có hiểu lầm gì hay không?

Nếu là ở nơi khác, Tiêu Hàn đã không nói hai lời mà đánh chết Dương Thiên, nhưng đây là lãnh địa của Yêu Tộc, bọn hắn đang mang lễ vật đến để cầu hòa. Trong trường hợp phải đấu pháp với Dương Thiên, tất nhiên sẽ khó tránh khỏi đem nơi này biến thành một đồng đổ nát. Đến lúc đó, những tên Yêu Vương kia sẽ rất tức giận, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Bọn hắn đều là lão quái vật sống lâu năm, lúc nào nên đánh, lúc nào nên nhịn, bọn hắn hiểu rõ hơn ai hết. Đáng tiếc, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Ngay từ đầu Dương Thiên đã không có ý định làm hòa. Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên:

- Các người có phải đều là người của Cực Linh Môn, đến lãnh địa Yêu Tộc để tặng bảo vật cầu hòa?

- Đúng.

Dương Thiên gật đầu, mỉm cười:

- Vậy thì không phải nhầm lẫn, ta đến đây chính là để cướp bảo vật của Cực Linh Môn. Đồng thời lấy lại đồ của mình.

Tiêu Hàn hai mắt lóe lên một tia sát khí, lãnh đạm nói:

- Đạo hữu, người muốn trở thành kẻ địch của Cực Linh Môn? Ta biết người rất lợi hại, nhưng cũng đừng cho rằng bọn ta sợ người. Nơi này là lãnh địa của Yêu Tộc, ta không muốn gây thêm phiền phức mà thôi.

- Đã như vậy, chúng ta nên chơi lớn một chút.

Tiêu Hàn cùng hai người kia còn chưa kịp hiểu ra ý nghĩa câu nói của Dương Thiên thì đã thấy tên này vung tay. Hàng vạn tia kiếm khí không theo bất kỳ một quy luật nào tàn phá bừa bãi khắp nơi. Tiêu Hàn thiếu chút nữa nổi điên:

- Người muốn chết.

Chiếc quạt trên tay hắn lập tức vung mạnh, hàng chục cơn lốc màu đen phóng ra. Hai người ở bên cạnh cũng bắt đầu triển khai công kích. Dưới sức mạnh của đòn tấn công này, Dương Thiên không ngốc đến mức đối đầu trực diện. Hắn dựng lên một lớp rào chắn ngăn cản công kích trong giây lát rồi tránh sang một bên.

Thấy đòn tấn công đầu tiên không mang lại hiệu quả, ba người liền muốn tiếp tục ra tay. Cá đã cắn câu, Dương Thiên nhanh chóng quay đầu bỏ chạy. Ba người gần như không suy nghĩ, vội vã đuổi theo.

Một trước ba sau, không ngừng truy đuổi. Dương Thiên một mặt né tránh công kích, một mặt dẫn dụ ba người vào cấm chế để kéo dài thời gian. Truy đuổi mãi không được, Tiêu Hàn truyền âm cho hai người phía sau:

- Xem ra tên này đã sớm có chuẩn bị từ trước, sắp đặt cấm chế để ngăn cản chúng ta. Chắc chắn là đang âm mưu chuyện gì đó.

- Tiêu sư huynh, vậy người nghĩ chúng ta nên làm gì?

- Đây là địa bàn của Yêu Tộc, tiếp tục như vậy sớm muộn gì cũng sẽ đánh động đến mười vị Yêu Vương. Ta nghĩ...

Hắn còn chưa kịp truyền âm xong đã phát hiện trước mặt có gì đó không đúng. Dương Thiên không tiếp tục bỏ chạy nữa mà dừng lại, trên đỉnh đầu hắn là một thanh kiếm màu đen hình dáng kỳ dị tỏa ra linh lực rất mạnh. Bao vây bốn người là mười cái cấm chế đang phát ra ánh sáng rực rỡ.

- Mặc bẫy...

Tiêu Hàn chỉ kịp nói đến đây, thanh kiếm màu đen kia cùng mười đạo cấm chế đã khởi động. Đủ loại công kích rực rỡ nhiều màu từ bốn phương

tám hướng đổ lên ba người bọn họ.

Cùng lúc đó, Dương Thiên lấy ra lọ nước thuốc hắc chuẩn bị từ trước, tìm kiếm khe hở ném vào trong. Mọi việc xong xuôi, Dương Thiên phúi tay, đặc ý nói:

- Tiếp theo đây phải xem biểu hiện của các người a.

Công kích qua đi, ba người một lần nữa hiện ra. Lúc này y phục trên người Tiêu Hàn đã xuất hiện vài vết rách, chiếc quạt trên tay hắc có chút ảm đạm, khí tức hỗn loạn. Dù vậy, tình trạng của hắc so với hai người còn lại vẫn tốt hơn nhiều. Hai tên Nguyên Anh trung kỳ kia vẻ mặt tái nhợt, y phục rách nát, máu tươi ướt đẫm, khí tức suy yếu, chứng tỏ đã bị thương không nhẹ.

Đáng chú ý là, trên người bọn họ đều dính một bãi bước màu tím đen, phát ra mùi hương thoang thoảng. Tiêu Hàn còn chưa kịp kiểm tra tình hình của hai người kia đã nghe từ đằng xa phát ra tiếng yêu thú đang gầm lên. Không chỉ một con mà là rất nhiều, tạo ra âm thanh vô cùng hỗn loạn.

- Kia...

Hàng ngàn loại yêu thú thuộc đủ loại chủng tộc xông ra, hình thành nên một cái thú triều cỡ nhỏ. Tất cả những con yêu thú này đều từ nhị cấp trở xuống, vốn không có uy hiếp gì với ba người bọn họ. Tiêu Hàn không hề do dự, chiếc quạt trên tay vẩy mạnh, một đạo cự phong hình lưỡi đao bay ra, đem một mảng lớn yêu thú đánh thành bãi máu.

Diệt xong hàng trăm con yêu thú, vẻ mặt Tiêu Hàn càng trở nên khó coi. Từ đằng xa, yêu thú không ngừng xông tới, số lượng gần như là vô tận. Rốt cuộc hắc cũng hiểu ra, thứ nước màu tím đen kia chắc chắn là để hấp dẫn những con thú này.

Yêu thú rất đông, che kín mọi lối thoát. Trong đó có rất nhiều con thuộc họ phi cầm, bọn hắc muốn thoát thân cũng không đơn giản. Tình hình hiện tại chỉ có cách đại khai sát giới. Tiêu Hàn dùng linh lực giữ lấy hòm chứa bảo vật từ tay hai người kia rồi nói:

- Hai người các người dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Thực Cốt Sâm Lâm cho ta.

- Nhưng...

- Đám yêu thú này bắt buộc phải giết, phần quà này cũng không thể tặng nữa. Nếu còn không mau rời đi, một khi Yêu Vương hiện thân, chúng ta chỉ còn một con đường chết.

Hai người bọn họ nhìn nhau rồi gật đầu:

- Tiêu sư huynh yên tâm, bọn ta đã hiểu.

Bọn hắc đều biết rằng Dương Thiên chắc chắn vẫn còn ẩn nấp quanh đây tìm cơ hội cướp lấy bảo vật. Tiêu Hàn giành lấy bảo rương chính là muốn thu hút sự chú ý của hắc, giữ cho bọn họ được an toàn. Dù sao với tình trạng hiện tại của bọn họ, vốn không có cơ hội thắng được Dương Thiên.

Ba người chia ra ba hướng, dùng toàn lực chém giết yêu thú bỏ trốn. Tiêu Hàn tu vị cao nhất, ngoài chút trầy xước bên ngoài thì hoàn toàn không có thương thế gì đáng kể. Vốn tưởng sẽ dễ dàng trốn thoát, ai ngờ trên đường đi ngoài yêu thú hắc còn gặp phải rất nhiều cấm chế do Dương Thiên bày ra.

Cấm chế uy lực không lớn nhưng đều là loại Tiêu Hàn chưa từng thấy qua. Hắc trực tiếp sử dụng vũ lực phá bỏ, hao phí khá nhiều linh lực. Khi Tiêu Hàn sắp rời khỏi Lạc Nhạn Cốc thì một tiếng rống vang lên khiến cả dãy núi rung nhẹ. Một tia sáng màu vàng phá không lướt qua người Tiêu

Hàn, hiện nguyên hình là một con hổ. Toàn thân mãnh hổ phủ đầy những cái gai sắc nhọn, hai cái răng nanh dài ra, còn thắm vết máu tươi.

Mãnh hổ lắc người, biến thành một nam tử trung niên cao gần 3 mét, vẻ mặt hung tợn, trên người có nhiều vết sẹo chạy dài. Hắn nhìn Tiêu Hàn rồi ồm ồm nói:

- Người chính là kẻ cầm đầu đám người đến phá hoại Lạc Nhạn Cốc của ta?

Nhận ra người đến là ai, Tiêu Hàn không khỏi run lên:

- Hổ Vương, người hiểu lầm, bọn ta đến đây để tặng bảo vật.

Hổ Vương cười lạnh:

- Tặng bảo? Rất tốt, ta cũng có một món quà muốn tặng cho người.

Hổ Vương nói xong liền vung tay ném ra hai cái đầu người, chính là đồng bọn của Tiêu Hàn. Vẻ mặt hoảng sợ của Tiêu Hàn khiến hắn rất hài lòng:

- Thế nào, người có thích món quà của ta hay không?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 386: Vây Khốn Hồ Vương

- Hồ Vương, người nghe ta giải thích, mọi chuyện không phải như người đã nghĩ.

Hồ Vương lắc đầu:

- Chính mắt ta đã nhìn thấy, ba người các người phá hủy Lạc Nhãn Cốc, giết chết vô số yêu thú. Nhân Tộc các người có câu “giết người đền mạng”, vậy hôm nay liền đem tính mạng của người ra đền đi.

Hồ Vương lần nữa gầm lên, trên tay hắn xuất hiện một thanh cự phủ, lóe một cái đã xuất hiện trước mặt Tiêu Hàn, bổ mạnh về phía hắn. Tốc độ của Hồ Vương quá nhanh, Tiêu Hàn không kịp tránh né, chỉ còn cách dùng toàn lực chống đỡ. Từ trong người hắn, một cái ngọc ấn màu đỏ sậm bay ra, tỏa ra vòng sáng bao phủ lấy Tiêu Hàn.

Vòng sáng chỉ ngăn cản được trong thoáng chốc, cự phủ dễ dàng đem nó đánh nát. Nhưng Tiêu Hàn cũng đã kịp lợi dụng khoảng khắc đó để thoát khỏi công kích. Kéo dài khoảng cách, Tiêu Hàn trong lòng suy tính biện pháp bỏ trốn. Luận về thực lực, hắn không phải đối thủ của Hồ Vương. Tuy cả hai cùng là Nguyên Anh hậu kỳ nhưng mười vị Yêu Vương đều chỉ còn cách Phân Thần kỳ một bước, so với hắn mạnh hơn rất nhiều.

Đánh không lại, trốn càng không xong. Tốc độ của Hồ Vương cao hơn hắn, cố gắng bỏ chạy thì càng chết nhanh hơn mà thôi. Hồ Vương không cho Tiêu Hàn nhiều thời gian để suy nghĩ, công kích thất bại, hắn lại càng cuồng bạo hơn. Cự phủ từ bốn phương tám hướng bổ xuống, đem Tiêu Hàn ép đến không thở nổi.

Kỳ lạ là, đợt công kích sau so với trước ngày càng mạnh hơn, liên miên bất tận không ngừng nghỉ. Kỹ năng thiên phú của Hồ Vương, Điệp Lăng. Công kích sau mượn dư lực của công kích trước để cường hóa. Nghe nói Hồ Vương tu luyện kỹ năng này đã gần vạn năm, lên đến 80 đòn liên tục. Nếu để hắn hoàn thành một cách hoàn mỹ Điệp Lăng, cho dù là Phân Thần kỳ cũng phải cẩn thận đón đỡ.

Nhưng đó là lý thuyết mà thôi, Tiêu Hàn còn cách Phân Thần kỳ nhiều lắm. Đến công kích thứ 21, bên trên ngọc ấn màu đỏ đã xuất hiện vết nứt, máu tươi từ khe miệng Tiêu Hàn tràn ra. Đây là bản mệnh pháp bảo của hắn, pháp bảo bị hư hại, hắn cũng sẽ bị tổn thương.

Tiếp tục chỉ có con đường chết, Tiêu Hàn cắn răng, hai mắt hiện lên vẻ quyết liệt. Chiếc quạt màu đen một lần nữa xuất hiện trên tay hắn. Tiêu Hàn phóng ra hàng trăm cái hỏa cầu để tìm một khoảng trống, sau đó ném chiếc quạt ra trước mặt Hồ Vương.

Với tâm thế của kẻ bề trên, Hồ Vương hoàn toàn không để chiếc quạt vào mắt. Hắn vùng mạnh cự phủ, ý đồ đem nó phá đi. Đúng lúc này, chiếc quạt đột nhiên phát nổ, một cơn lốc màu đen khổng lồ hiện ra, đem Hồ Vương nuốt vào trong. Tự bạo Linh Bảo xong, Tiêu Hàn lập tức bắt ấn, phun ra một ngụm máu tươi vào ngọc ấn.

Nhận được tinh huyết của chủ nhân, hào quang trên ngọc ấn đại thịnh. Nó bay lên đỉnh của cơn lốc, phóng thẳng xuống một cột sáng màu đỏ thẫm. Toàn bộ Lạc Nhận Cốc run lên dữ dội, yêu thú bỏ chạy tán loạn.

Công kích vừa xong, ngọc ấn ảm đạm bay về phía Tiêu Hàn. Thu hồi ngọc ấn xong, hắn lập tức xoay người bỏ chạy. Kia chính là công kích mạnh nhất của Tiêu Hàn, hi sinh một món Linh Bảo cùng rất nhiều Bản Mệnh Tinh Huyết. Dù vậy, hắn cũng không chắc chắn có thể tiêu diệt được Hồ Vương. Đánh cho tên kia trọng thương đã là rất tốt rồi.

Tiêu Hàn hiện tại linh lực cạn kiệt, lại hao phí Bản Mệnh Tinh Huyết, thương thế rất nặng. Dương Thiên lại đang lẩn trốn đâu đó quanh đây, Tiêu Hàn muốn sống sót chỉ còn cách bỏ lại bảo rương. Nhìn bảo rương đang trôi lơ lửng bên mình, Tiêu Hàn thở ra một hơi. Hắn vung mạnh tay, ném bảo rương về phía cơn lốc.

Tiêu Hàn dự đoán không sai, ngay khi bảo rương sắp rơi vào trong cơn lốc. Một bóng đã xuất hiện, nhanh chóng chụp lấy nó rồi bay đi. Tiêu Hàn không hề quay đầu lại, bay thẳng đến lối ra của Lạc Nhạn Cốc.

Từ trong cơn lốc, một tiếng hô gầm cực lớn truyền ra. Cơn lốc lập tức bị quét tan, Hồ Vương một lần nữa xuất hiện. Lúc này trên tay phải của hắn đã có thêm một vết máu chảy dài. Hồ Vương vẻ mặt âm trầm, suy nghĩ trong giây lát rồi bỏ qua Tiêu Hàn mà đuổi theo Dương Thiên.

Khi này vì quá tức giận nên hắn không để ý đến bảo rương bên cạnh Tiêu Hàn. Tình hình hiện tại cho thấy, những lời Tiêu Hàn nói rất có thể là sự thật. Bọn hắn không ngu ngốc đến mức đến đây chém giết yêu thú, phá hoại Lạc Nhạn Cốc để tự chuốc lấy cái chết. Hồ Vương chắc chắn Dương Thiên mới là kẻ đứng sau giật dây chuyện này. Cảm giác bị người khác chơi đùa thực sự không dễ chịu a.

Bị Hồ Vương đuổi sát theo sau, Dương Thiên không ngừng phát ra kiếm khí ngăn cản. Không giống tu sĩ thông thường khi thi triển pháp thuật sẽ bị chậm lại, tốc độ của Dương Thiên vẫn giữ nguyên như cũ. Những kiếm khí kia tuy không gây được thương tổn cho Hồ Vương nhưng lại khiến hắn bị chậm lại không ít. Vì vậy, tốc độ của Hồ Vương nhanh hơn nhưng lại không thể nào bắt được Dương Thiên.

Gần đến vị trí của trận pháp, Dương Thiên lập tức truyền âm cho Chu Hân Dao để nàng chuẩn bị. Hồ Vương đuổi mãi không được bắt đầu nổi giận, đang muốn thi triển pháp thuật tấn công thì một dải lụa hồng từ trên

bất ngờ trời giáng, đem hấn chấn lui vài chục bước. Hồ Vương nhìn kẻ vừa mới xuất hiện, giọng nói ồm ồm:

- Ta tự hỏi không biết người lấy can đảm từ đâu mà lại dám đến Lạc Nhạn Cốc gây rối, thì ra là có mang theo đồng bọn.

Dương Thiên cũng không tiếp tục bỏ chạy, hấn chặt hai tay sau lưng, mỉm cười:

- Đối phó với một con hổ gốc như người chỉ cần một mình ta là đủ. Ừm, người gọi là Hồ Vương đúng không, rất giống một con mèo nhà. Đáng tiếc, ta không thích người, hình dạng quá xấu, bằng không có thể bắt về làm tọa kỵ, tha cho một mạng.

Hồ Vương bản tính nóng nảy, bị Dương Thiên trêu tức, hấn không nói hai lời lập tức tấn công. Cự phủ vung cao, hàng trăm đạo bóng ảnh phân thành hai hướng phóng đi. Dương Thiên chỉ là Nguyên Anh trung kỳ, Chu Hân Dao khá hơn một chút, Nguyên Anh trung kỳ, cả hai người bọn họ cộng lại cũng không phải đối thủ của Hồ Vương. Công kích gần đến, thân hình Dương Thiên lóe lên một cái rồi xuất hiện bên cạnh Chu Hân Dao, ôm lấy eo nàng phóng đi.

Công kích thất bại, Hồ Vương tiếp tục truy kích. Dương Thiên tranh thủ tận hưởng cảm giác mềm mại trên tay, giả vờ truyền âm:

- Người cố gắng ngăn cản, ta sẽ dẫn dụ hấn tiến vào trong trận pháp.

Đối mặt với một trong mười vị Yêu Vương, hơn nữa còn là vị nổi tiếng hung tàn, Chu Hân Dao không có tâm trí để ý đến chuyện mình đang bị Dương Thiên ôm, nàng nhanh chóng đồng ý.

Dải lụa mềm mại bỗng nhiên trở nên cực kỳ cứng rắn cùng sắc bén, ngăn cản những bóng phủ gây nguy hiểm cho hai người. Dương Thiên không vội dẫn dụ Hồ Vương đi thẳng vào trận pháp khiến cho tên này sinh nghi mà

liên tục chạy đông chạy tây. Thịnh thoảng còn giả vờ suýt bị trúng chiêu hay bị Hồ Vương bắt được.

Đúng lúc Hồ Vương tiếp cận được hai người, cự phủ đưa cao chuẩn bị bổ mạnh xuống thì liền bị một màn sáng ngăn lại. Cự phủ cứng rẫn cùng màn sáng va chạm, Hồ Vương bị chấn lui về phía sau. Hắn ngẩn đầu nhìn quanh, phát hiện mình đã bị nhốt vào bên trong một trận pháp kỳ lạ. Tuy kinh nhưng không loạn, Hồ Vương cười gằn:

- Các người cho là chỉ bằng vào trận pháp này liền có thể vây khốn được ta.

Dương Thiên thản nhiên đáp:

- Đừng tự đánh giá mình quá cao, chẳng qua chỉ là một tên Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong mà thôi. Nói nhiều cũng không được gì, có giỏi người hãy tự mình thoát ra đi.

Dương Thiên vừa dứt lời, năm cái xích màu đen từ trong trận pháp bắn ra, đem tay chân cùng đầu của Hồ Vương trói chặt. Hồ Vương rất tức giận, muốn dùng cự phủ chặt đứt dây xích nhưng không được. Những sợi xích này vô cùng cứng rẫn, khi chạm vào lại trở nên mềm dẻo lại có tính đàn hồi, đem cự phủ đánh bật ra, làm cách nào cũng không thoát ra được.

Lâm vào đường cùng, Hồ Vương gầm to một tiếng, thân hình bao phủ bởi ánh sáng màu vàng, hiện nguyên hình thành một con hổ rất lớn. Trở về bản thể, sức mạnh của hắn gia tăng đáng kể, trận pháp bắt đầu có dấu hiệu lung lay. Dương Thiên nhìn qua Chu Hân Dao, cười nói:

- Trận pháp sắp không chịu nổi nữa. Người lùi lại phía sau một chút, tối nay chúng ta sẽ có món thịt hổ nướng, rất ngon a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 387: Khống Tước Vương

Chu Hân Dao suýt chút nữa cho rằng mình đã nghe nhầm. Hồ Vương là một trong mười vị Yêu Vương, chính là Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong. Trừ những lão quái vật Phân Thần kỳ đã ẩn thế, ai có năng lực giết chết hắn.

Đi cùng Dương Thiên một thời gian, Chu Hân Dao đối với hắn cũng có chút hiểu biết. Tu vị của Dương Thiên ước chừng khoảng Nguyên Anh trung kỳ. Hắn có thể dựa vào trận pháp vây khốn một thời gian đã là rất khá, muốn giết chết Hồ Vương là chuyện gần như không tưởng.

- Dương Thiên, người đừng làm chuyện điên rồ. Hồ Vương còn phải mất một lúc nữa mới thoát ra được, chúng ta mau đi thôi.

Dương Thiên lắc đầu:

- Mọi chuyện ta đã có dự tính, người mau lùi lại đi.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Dương Thiên, Chu Hân Dao chỉ còn cách gật đầu, lùi về phía sau. Dải lụa lượn quanh người nàng, chỉ cần có biến lập tức sẽ phát động công kích.

Dương Thiên thấy Chu Hân Dao đã ở trong phạm vi an toàn liền ra tay. Linh lực trên người hắn cuộn cuộn không ngừng tiến vào bên trong trận pháp. Những sợi xích màu đen kia như được tiếp thêm sức mạnh, càng siết chặt lấy Hồ Vương hơn. Phía trên trận pháp, từng mảnh của Phá Thiên bắt đầu bay lên, trở về hình dạng ban đầu rồi rơi vào tay Dương Thiên.

Mất đi Phá Thiên làm mất trận, trận pháp lập tức rung lên dữ dội, có xu hướng sụp đổ. May mắn có linh lực của Dương Thiên gia trì nên miễn cưỡng chống đỡ được trong thời gian ngắn.

- Mô phỏng.

Theo lời nói của Dương Thiên, đồ án trên mình Phá Thiên lóe sáng, biến thành một thanh kiếm màu đen. Về bề ngoài của nó cùng Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm giống nhau như đúc. Dương Thiên hiện tại chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, Hồ Vương đã là Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, chênh lệch khổng lồ này không phải pháp thuật thông thường có thể bù đắp được.

Dương Thiên trước kia là kiếm tu, pháp thuật mạnh nhất của hắn chính là kiếm thuật, muốn thi triển tất nhiên phải có một thanh kiếm. Nằm lấy thanh kiếm màu đen, Dương Thiên đưa nó lên cao, chuẩn bị vùng kiếm.

Đúng lúc này, từ đằng xa xuất hiện một vệt sáng ngũ sắc lao nhanh về vị trí của ba người. Dương Thiên giữ nguyên tư thế, nhắm mắt nhìn xem người đến là ai. Một nữ nhân mặc đồ nữ hoàng, trên đầu đội một cái vương miện ngũ sắc, dung mạo cực kỳ xinh đẹp, cao quý mà lạnh lùng, giống như một vị nữ vương.

Về mặt Chu Hân Dao có chút tái nhợt, vội vàng truyền âm cho Dương Thiên:

- Nàng là Khổng Tước Vương.

Dương Thiên gật đầu, hai trong mười vị Yêu Vương hiện thân, lần này đúng là chơi lớn a. Hắn ngẩng đầu lên nhìn Khổng Tước Vương, cười nói:

- Chuyện giữa chúng ta để sau hắn nói. Trước tiên để ta giải quyết ân oán với con hồ xấu xí này có được hay không?

Khổng Tước Vương lạnh nhạt nói:

- Giữa ta và người vốn không có gì để nói.

Dương Thiên méo mặt:

- Mới không gặp vài ngày người đã trở mặt không nhận tình. Nữ nhân đều là như vậy a.

Chu Hân Dao cùng Hồ Vương ngẩn ra, giữa hai người này có quen biết? Khổng Tước Vương hừ nhẹ:

- Đừng nói vậy, ta và người không có bất kỳ quan hệ gì. Nếu còn nói năng lung tung, đừng trách ta không khách khí.

Dương Thiên cùng Khổng Tước Vương quả thực có quen biết từ trước. Nàng là người đầu tiên trong mười vị Yêu Vương đích thân đứng ra truy sát Dương Thiên. Khi đó tu vị của hắn còn nhỏ yếu, chỉ còn cách trốn tránh. Thậm chí đánh bẫy nàng vài lần, tuy không khiến nàng bị thương nhưng cũng lưu lại vài ấn tượng khó quên.

Hiện tại hai vị Yêu Vương đồng thời xuất hiện, Dương Thiên không nắm chắc phần thắng nên dự định thương lượng với Khổng Tước Vương một phen.

- Ài, không nói thì không nói. Người tạm thời tránh qua một bên được không?

- Không được, mỗi thù lần trước giữa chúng ta vẫn chưa tính xong. Hôm nay liền thanh toán đi.

Chu Hân Dao lên truyền âm:

- Giữa ngươi và nàng đã xảy ra chuyện gì?

Dương Thiên gãi đầu:

- Cũng không tính là thù oán gì. Ta thiết lập một cái trận pháp cấm không rồi dụ nàng đi vào. Trong lúc bất cẩn liền bị rơi vào đầm lầy. Một lần khác, nàng đuổi theo ta suốt một thời gian dài, ta liền dùng linh dược đặc chế khiến cho một bầy vượn phát điên tấn công nàng, sau đó nhanh lúc này không chú ý ném một ít thuốc kích dục vào. Lần khác...

Mồ hôi trên trán Chu Hân Dao đổ ra như tắm. Khó trách Khổng Tước Vương nổi tiếng lạnh lùng nhưng khi nhìn thấy Dương Thiên lại không giữ được bình tĩnh. Nàng không trực tiếp ra tay tháo hãn thành tám khối đã là rất kiềm chế rồi.

Cảm nhận được dao động linh lực trên người Khổng Tước Vương, Dương Thiên biết nàng đang muốn ra tay. Cộng thêm tên Hồ Vương sắp thoát khỏi, tình hình hiện tại của hãn đúng là khá tệ. Không có thời gian để do dự, Dương Thiên lập tức tấn công.

Chỉ thấy linh lực từ khắp nơi đang bị thanh kiếm màu đen trên tay hãn hút vào. Linh lực ba động dữ dội, Hồ Vương cùng Khổng Tước Vương đồng thời cảm nhận được uy hiếp chí mạng.

Khổng Tước Vương không cần suy nghĩ lập tức lùi ra thật xa. Trong mười vị Yêu Vương, nàng cùng Hồ Vương quan hệ tầm thường, không đến mức phải vì hãn mà đón đỡ đòn tấn công kia. Điều khiến nàng ngạc nhiên là, chỉ mới cách một đoạn thời gian ngắn, Dương Thiên vì sao lại trở nên lợi hại đến như vậy.

Những lần trước đây, tên này đều dựa vào thân pháp cực nhanh, Ẩn Thân Thuật thần kỳ cùng một ít tiểu xảo mà trốn tránh sự truy sát của nàng. Khổng Tước Vương có thể chắc chắn, tu vị của Dương Thiên khi đó chưa đạt đến Nguyên Anh. Còn hiện tại...

Tay cầm kiếm của Dương Thiên có chút run rẩy, hãn cảm thấy một cơn đau nhói từ trong ngực phát ra. Đây là dấu hiệu của việc vận dụng sức

mạnh vượt quá mức khôi phục. Dương Thiên cắn răng, Hồn Độn Diệt Thế Kiếm chém xuống. Thanh kiếm chỉ di chuyển được một đoạn ngắn rồi dừng lại, trở lại nguyên hình một khẩu súng.

Trong khi những người có mặt ở đây còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì trên mặt đất xuất hiện một vết nứt kéo dài, cắt ngang qua Lạc Nhạn Cốc, không nhìn thấy điểm dừng. Hồ Vương hai mắt trợn trắng, thân hình to lớn tách thành hai nửa rơi xuống khe nứt kia. Dương Thiên một tay ôm ngực, bắt đặc dĩ thở dài, thẫm nghĩ:

- Nhân sinh thật khó lường. Một vị Chân Tiên đã từng đứng đầu thiên địa như ta, chém giết một tên Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong lại vất vả đến mức này.

Chu Hân Dao cùng Khổng Tước Vương gần như không thể tin nổi vào mắt mình. Đường đường là một trong mười vị Yêu Vương, tại sao lại đơn giản chết đi như vậy? Khổng Tước Vương cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, nàng cảm nhận được đòn tấn công vừa rồi rất mạnh, nhưng trực tiếp chém Hồ Vương thành hai nửa thì... Lỡ như mục tiêu của Dương Thiên là nàng?

Khổng Tước Vương còn chưa biết, kiếm vừa rồi Dương Thiên còn chưa chém hết. Nói đúng hơn, hãn không đủ sức. Một kiếm kia nếu chém ra, đừng nói Lạc Nhạn Cốc, Thực Cốt Sâm Lâm cũng sẽ bị nó chia thành hai nửa. Nếu Dương Thiên ở trạng thái toàn thịnh, đem Phàm Vũ Giới chia làm hai cũng là chuyện vô cùng đơn giản.

Dương Thiên tạm nén cơn đau nhói ở ngực, nhìn Khổng Tước Vương cười nói:

- Chuyện của chúng ta để sau hãn nói đi. Lần này ta có chút mệt mỏi, muốn trở về nghỉ ngơi.

Khổng Tước Vương đương nhiên không để hãn được như ý:

- Đứng lại.

Dương Thiên thản nhiên đáp:

- Một kiếm kia, người cũng muốn thử?

Khổng Tước Vương lạnh lùng nói:

- Một kiếm kia quả thực rất mạnh, nhưng người có khả năng sử dụng nó một lần nữa sao?

Pháp thuật càng mạnh, tiêu hao càng lớn. Khổng Tước Vương có chín phần năm chắc Dương Thiên hiện tại chỉ là nỗ lực hết đà, cá nằm trên thớt.

Dương Thiên biết lúc này nhất định không được tỏ ra yếu thế, Phá Thiên trên tay hắt một lần nữa biến đổi hình dạng thành Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm.

- wJjM0QY Còn sử dụng được hay không, chỉ cần thử liền biết, không phải sao?

Khổng Tước Vương bắt đầu do dự, nòng năm chắc chín phần nhưng vẫn có một phần không dám khẳng định. Đây là vấn đề mạng sống, dù chỉ một phần cũng không thể sơ xuất. Khổng Tước Vương nhìn thẳng vào mặt Dương Thiên, âm thanh êm ái chứa đầy sát khí:

- Người giết một trong mười vị Yêu Vương, Yêu Tộc nhất định sẽ không tha cho người. Không những vậy, toàn bộ Nhân Tộc sẽ vì người mà gặp nạn. Lần sau gặp lại, hi vọng người vẫn có thể đặc ý như thế này.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 388: Trở Về Thanh Linh Môn

Khổng Tước Vương đe dọa xong liền hóa thành một dải sáng ngũ sắc bay đi. Dương Thiên một tay ôm ngực, lui lại phía sau mấy bước thì được Chu Hân Dao đỡ lấy, lo lắng hỏi:

- Người có sao không?

Dương Thiên mỉm cười:

- Chỉ một kiếm mà thôi, ta còn chịu được.

Chu Hân Dao lắc đầu:

- Một kiếm kia quá mạnh, chắc hẳn người đã bị thương không nhẹ.

Sử dụng sức mạnh vượt quá khả năng của mình tất sẽ bị cản trở, chuyện này tất cả Tu Chân Giả đều biết rõ.

Tình hình của Dương Thiên hiện tại thực sự không được tốt cho lắm. Uy lực của một kiếm kia đang cản trở, nếu không chữa trị, hẳn có nguy cơ bị đánh rớt xuống Kim Đan kỳ. Hắn quay lại nói với Chu Hân Dao:

- Chuyện này để sau hắn nói, nơi này là lãnh địa của Yêu Tộc, chúng ta phải nhanh chóng rời đi.

Chu Hân Dao là người hiểu chuyện, nàng biết Dương Thiên nói đúng. Dải lụa màu hồng lập tức cuốn lấy hai người, hóa thành một vệt sáng, rời khỏi Lạc Nhạn Cốc. Chu Hân Dao không trở về Cực Linh Thành mà tìm

đến một thành trì nhỏ ở gần đó, thuê một căn phòng rồi đưa Dương Thiên vào trong dưỡng thương.

Dương Thiên ngồi trên giường, hai chân xếp bằng, khí tức cực kỳ hỗn loạn. Có lúc mạnh đến mức khiến Chu Hân Dao cũng phải sợ hãi, lại có lúc trở nên rất yếu ớt, chỉ tương đương với Kim Đan kỳ.

Chu Hân Dao đứng ở một bên trầm tư, nàng đã dùng thần thức kiểm tra thì không phát hiện ra bất kỳ vết thương nào. Chỉ có một điểm kỳ lạ là, bên trong cơ thể Dương Thiên hoàn toàn không có chút linh lực nào. Chu Hân Dao rất hiếu kỳ với công pháp tu luyện của hắn, nhưng trước mắt thương thế của hắn mới là chuyện đáng quan tâm hơn.

Không tìm ra nguyên nhân, Chu Hân Dao cũng không có cách nào chữa trị. Tất cả đan dược trị thương nàng mang theo trên người đều đã đưa cho hắn, hi vọng Dương Thiên có thể vượt qua được.

Lúc này Dương Thiên đang mượn dược lực để áp chế một kiếm kia cản trả nhưng tình hình lại không mấy khả quan. Kiếm chiêu chỉ có Hợp Thể kỳ mới có thể sử dụng, Dương Thiên lại dám đem ra, cho dù chỉ là một chút cũng rất khó để khống chế.

Cũng không trách được hắn, tình hình lúc đó rất nguy cấp, bắt buộc phải sử dụng một chiêu giết gà dọa khỉ. Bằng không nếu Khổng Tước Vương ra tay, Dương Thiên chắc chắn còn mất nhiều hơn hiện tại. Quan trọng hơn là, hắn không muốn giết nàng. Mỹ nữ a, giết một cái lại thiếu một cái, thực sự rất đáng tiếc.

Dược lực sắp tiêu hết, Dương Thiên trong đầu không ngừng suy tính biện pháp giải quyết. Một tia linh quang lóe lên, Dương Thiên chợt nhớ đến bảo rương mà hắn vừa cướp được, bên trong chắc chắn có thứ hữu dụng. Bảo rương theo sự điều khiển của Dương Thiên mà bay đến trước mặt hắn,

bảo vật bên trong rơi ra, phân biệt là một cái không gian giới chỉ, một đóa Ngũ Thái Băng Liên cùng một viên yêu hạch màu đỏ.

Vật phẩm bên trong không gian giới chỉ Dương Thiên tạm thời không để mắt đến, hần nhìn Chu Hân Dao, hỏi:

- Người có mang theo được đỉnh bên mình hay không?

Chu Hân Dao hơi ngạc nhiên, rất nhanh lấy ra một cái đỉnh to màu đen:

- Đây là một món Linh Bảo do một vị Nguyên Anh kỳ gười bán ở Thiên Bảo Các. Ta đã kiểm tra, phẩm chất rất tốt, người có thể sử dụng nó.

Dương Thiên gật đầu:

- Không tệ, người ra ngoài một lát, ta muốn khai lò luyện đan, cần sự tập trung.

Chu Hân Dao không nói gì, yên lặng lùi ra ngoài. Nàng dựng lên vài đạo cấm chế cách âm, sau đó ngồi ngay trước cửa canh gác cho hần. Dương Thiên không ở trạng thái tốt nhất, cần có được đỉnh phụ trợ luyện đan. Bên trong yêu hạch kia có ẩn chứa một tia huyết mạch của cao cấp yêu thú, cộng thêm Ngũ Thái Băng Liên cùng vài loại linh dược phụ trợ, Dương Thiên có thể miễn cưỡng luyện chế ra được Huyền Băng Đan phiên bản hạ cấp. Không có Long Huyết, hạ cấp đã là rất tốt rồi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đến sáng ngày hôm sau, Chu Hân Dao nhận được Truyền Âm Phù của Thiên Bảo Các. Nội dung bên trong rất ngắn gọn, yêu cầu nàng mau chóng trở về, có việc quan trọng cần phải giải quyết.

Mệnh lệnh của Các Chủ, Chu Hân Dao bắt buộc phải nghe theo. Nàng nhìn về phía căn phòng, Dương Thiên vẫn chưa có dấu hiệu sắp đi ra. Chu Hân Dao để lại một đạo Truyền Âm Phù, gia trì thêm vài cái cấm chế rồi rời đi.

Lúc này Dương Thiên hoàn toàn không biết gì về những chuyện đang xảy ra bên ngoài. Bằng vào tạo nghệ đan thuật của hắn, Huyền Băng Đan đã sớm luyện xong. Hiện tại Dương Thiên đang hấp thu được lực, đem kiếm khí cản trả bài trừ, đồng thời khôi phục một phần thương thế.

Kiểm khí bị đánh tan, được lực không ngừng thông qua Sinh Mệnh Bản Nguyên truyền vào không gian kia, tiến hành chữa trị. Một tuần sau, hai mắt Dương Thiên mở ra, hắn đưa tay về phía trước nắm lại, cảm nhận sức mạnh.

- Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong, còn kém một chút nữa là bước vào Nguyên Anh hậu kỳ. Không tệ, thêm một thời gian nữa, khi ta khôi phục đến Nguyên Anh hậu kỳ, đến Tịnh Thổ cũng không sợ bị người khác đuổi giết.

Mở cửa bước ra ngoài, lập tức có một tấm Truyền Âm Phù bay đến trước mặt hắn. Chu Hân Dao nói nàng có việc cần phải trở về Thiên Bảo Các, nhắc hắn khi nào khỏi hắn thì đến gặp nàng.

Dương Thiên do dự một lát liền quyết định trở về Thanh Linh Môn. Hắn rời đi cũng đã được một thời gian, không biết Tiểu Sư đã tỉnh lại chưa, còn có Hạ Chỉ Nghiên, hi vọng nàng đã quên chuyện xảy ra ngày hôm đó.

So với thời điểm rời đi, Dương Thiên đã mạnh hơn rất nhiều. Với mức độ khôi phục hiện tại, cho dù tất cả cao thủ của Thanh Linh Môn hợp sức lại cũng không làm gì được hắn. Cảnh giới khác, suy nghĩ cũng khác, Dương Thiên không có nhiều hứng thú với bảo vật của Thanh Linh Môn nữa. Hắn dự định trở về lần này, mang đi Tiểu Sư cùng đệ tử Hạ Chỉ Nghiên xong liền rời đi.

Dùng nửa ngày thời gian, Dương Thiên đã về đến Thanh Linh Môn. Lần này không cần thuốc, hắn dễ dàng sử dụng Dịch Dung Thuật hóa thành tên gOo6nkN Dương Thiên kia, mang theo lệnh bài thân phận đi vào.

Khi rời đi, thân phận của Dương Thiên chỉ là một tên đệ tử tu vị Luyện Khí sơ kỳ, hẳn có mất tích một thời gian dài cũng không ai thèm để ý. Đến Nhiệm Vụ Đường thông báo nhiệm vụ thất bại, nghe một vài lời quở trách xong, Dương Thiên nhanh chóng trở lại phòng.

Kiểm tra tình trạng của Tiểu Sư, Dương Thiên có thể cảm nhận được, thời gian để nó thức tỉnh không còn xa nữa. Khi đó Dương Thiên sẽ có thêm một trợ thủ cực mạnh. Không nói đến tu vị, chỉ riêng khí thể của siêu cấp Thần Thú Bách Biến Thần Sư đã đủ đè bẹp mười vị Yêu Vương. Đó là chưa kể đến Tiểu Sư là Bách Biến Thần Sư biến dị, so với đồng tộc còn mạnh hơn một bậc. Đối với sự thức tỉnh của nó, Dương Thiên cũng có chút chờ mong.

Để Tiểu Sư lại chỗ cũ, Dương Thiên bắt đầu lấy hết đồ vật bên trong không gian giới chỉ ra để đánh giá. Bên trong là rất nhiều bảo vật trân quý, từ linh thảo cho đến tài liệu luyện chế pháp bảo. Dương Thiên liếc sơ qua rồi thu lại vào trong, hiện tại hẳn không còn gấp rút khôi phục nữa, những linh thảo này nếu để luyện chế thành đan dược sẽ đạt được hiệu quả cao hơn. Còn về phần những tài liệu luyện chế kia, Dương Thiên có thể dùng nó để trao đổi những vật phẩm cần thiết khác.

Đang muốn thu hồi không gian giới chỉ, Dương Thiên phát hiện ra một đoạn xương gãy. Khi này hẳn đã vô tình bỏ sót. Đoạn xương màu trắng xám không có gì nổi bật, được vứt một cách tùy tiện trong góc. Dương Thiên đem nó ra, cẩn thận quan sát.

- Đây là... xương đốt ngón tay của Bạch Hổ?

Bạch Hổ, một trong tứ đại thánh thú lừng danh. Từ thời xa xưa, uy danh của bọn chúng rất lớn. Xét trong hàng ngũ yêu thú, Bạch Hổ không thể tính vào Thần Thú hàng đầu, thậm chí so với Bách Biến Thần Sư còn kém xa. Nhưng lùi về trước kia thêm vài triệu năm, khi bọn chúng còn là một cá thể hoàn chỉnh, danh xưng Tứ Thánh Thú.

Tứ Thánh Thú tại viển cổ cực kỳ nổi danh, nó đứng đầu trong hàng ngũ Thần Thú, sánh ngang với Khổng Tước Đại Thánh Vương cùng Hỗn Nguyên Thần Long. Bất quá, đó là chuyện của rất lâu rồi. Tứ Thánh Thú tuy mạnh, nhưng nó đã làm một việc vô cùng ngu ngốc, khiêu chiến một trong thập đại Thượng Cổ Thần Thú, Vô.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 389: Thanh Linh Môn Nội Chiến

Khi mạnh đến một mức độ nào đó, tất sẽ sinh ra tự phụ. Trong khi Khổng Tước Đại Thánh Vương cùng Hồn Nguyên Thần Long quy ẩn, hiểm khi xuất hiện thì Tứ Thánh Thú lại hung hăng càn quấy, gây hại khắp nơi.

Khi đó Chân Tiên còn tại thế, thường xuyên hiện thân. Với tư cách là tọa kỵ linh thú của Dương Thiên, Vô nhận được mệnh lệnh đi tìm Tứ Thánh Thú. Đáng tiếc, khi Vô tìm đến Tứ Thánh Thú không những không quan tâm đến lời nó nói, thậm chí còn buông lời khiêu khích.

Là kẻ mạnh nhất trong Thập Đại Thượng Cổ Thần Thú, Vô cũng có ngạo khí của riêng mình, không thể để Tứ Thánh Thú tùy tiện xem thường. Đại chiến nổ ra, Vô trực tiếp lôi Tứ Thánh Thú đến một vùng hư vô tăm tối, dùng Hồn Độn Lực chia nó thành bốn còn Thần Thú khác nhau. Lúc này Tứ Thánh Thú mới nhận ra khoảng cách giữa hai bên thì đã muộn. Vô không rảnh để nghe nó ăn năn, ra tay xong liền rời đi.

Thời gian trôi quá, bốn loại Thần Thú Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ dần phân hóa, quên đi nguồn gốc của mình. Truyền thuyết kia cũng đã không còn mấy người biết đến.

Đây là đoạn tin tức Dương Thiên có được khi hấn đột phá Chân Tiên. Vốn không mấy để ý đến, không ngờ hiện giờ lại rất hữu dụng. Nhìn thấy xương của Bạch Hổ, Dương Thiên chợt nhớ đến Tứ Thánh Thú cùng một truyền thuyết khác về nó. Trong hàng ngũ Thần Thú, Tứ Thánh Thú là loài gần nhất với Linh, tọa kỵ linh thú của Nhược Hy.

Tứ Thánh Thú sở hữu Sinh Mệnh Lực cực kỳ cường đại, chỉ cần nó còn một hơi thở liền có khả năng nhanh chóng khôi phục lại bình thường. Nếu Dương Thiên có thể hợp nhất Tứ Thánh Thú, sau đó lấy ra vài giọt Bản Mệnh Tinh Huyết của nó, nói không chừng hẳn sẽ lập tức khôi phục một phần thương thế.

Hiện tại nghĩ đến chuyện đó vẫn còn quá sớm, nhưng ít nhất Dương Thiên đã có mục tiêu, không đến mức chạy lung tung nữa. Mỗi chủng loại Thần Thú có thể có rất nhiều cá thể, nhưng chỉ có kẻ đứng đầu, tiếp nhận truyền thừa của bộ tộc mới chân chính là Thần Thú. Giống như con sư tử già kia, Dương Thiên không cảm nhận được khí tức của Thần Thú chân chính trên người nó, vậy kẻ đứng đầu Thần Sư nhất tộc thực chất là một người khác. Nói không chừng chính là vị Thiên Vương đã rời đi kia. Ài, xem ra quá trình trưởng thành của Tiểu Sư vẫn còn nhiều khó khăn a.

Trước mắt không nói đến những thứ đó, Dương Thiên muốn luyện chế đốt xương này thành pháp bảo. Nếu đem nó dung hợp với Diệt Hồn Thạch, uy lực chắc chắn sẽ đạt đến một trình độ khó tin. Hiện tại Phệ Hồn Thạch vẫn chưa tiến hóa, hẳn quyết định tạm thời để đốt xương này tiếp tục ở trong không gian giới chỉ.

Thu xếp xong đồng bảo vật, Dương Thiên đang muốn đi tìm Hạ Chỉ Nghiên thì nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa. Thấy người đến là Bàn Phi, Dương Thiên ngồi lên ghế, nói ra:

- Vào đi.

Bàn Phi bước vào, khom người chào rồi ngồi đối diện với Dương Thiên. Hẳn nhớ rõ vị chủ nhân này không thích những lễ nghi phiền phức nên không cần tốn thời gian cho chuyện này:

- Chủ nhân, đại sự không ổn. Nội bộ Thanh Linh Môn đang xảy ra chiến tranh, rất nhanh sẽ lan ra toàn bộ môn phái. Đến lúc đó, cơ nghiệp gây

dựng hàng vạn năm của Thanh Linh Môn rất có thể sẽ sụp đổ.

Gương mặt Dương Thiên vẫn không có chút gợn sóng nào:

- Nói rõ một chút đi.

Bàn Phi biết mình đã quá nóng vội, hăn sắp xếp lại từ ngữ trong đầu rồi nói:

- Mấy tháng trước, tam đại môn phái đột nhiên mở ra đại hội, yêu cầu những môn phái tham gia chọn ra Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ để làm thành một nhóm đi bắt một kẻ nào đó tại Thực Cốt Sâm Lâm. Người được chọn của Thanh Linh Môn là Chu sư tổ.

Dương Thiên lắc đầu:

- Chu sư tổ? Chưa từng nghe qua.

Bàn Phi liền giải thích:

- Chu sư tổ chính là vị Nguyên Anh kỳ chống lưng cho môn chủ. Nhờ có hăn, môn chủ mới có thể trấn áp hai thế lực bên trong Thanh Linh Môn.

-Ồ, rất lợi hại sao?

- Nghe nói 500 năm trước hăn đã bước vào Nguyên Anh trung kỳ, hiện tại rất có thể đã đạt đến Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong. Về phần hậu kỳ, cũng không phải không có khả năng.

Dương Thiên cười nhạt:

- Người muốn nói, do vị Chu lão tổ kia rời đi một thời gian dài chưa thấy trở về. Hai thế lực bắt đầu nảy sinh xung đột, môn chủ không có năng lực trấn áp, tình hình ngày càng căng thẳng.

Bàn Phi ngẩn ra, hắn không ngờ Dương Thiên lại có thể dễ dàng đoán ra mọi chuyện như vậy:

- Đúng vậy. Bọn ta nhận được tin đồn rằng những tu sĩ tham gia vây bắt tên kia không hiểu vì sao trở mặt với Yêu Tộc, hiện tại đang bị bọn chúng vây khốn tại một cái sơn mạch nào đó. Chu lão tổ cùng một vài người khác đã bị Yêu Vương giết chết.

Dương Thiên đã hiểu toàn bộ vấn đề. Hắn giết Hồ Vương, Yêu Tộc sẽ vô cùng tức giận. Đám người kia lại đang ở trong Thực Cốt Sâm Lâm truy lùng hắn, tất nhiên sẽ thành nơi để xả giận. Tên họ Chu đáng thương kia thật là đoản mệnh, chưa được vài ngày đã bị giết chết.

Nguyên nhân của việc này đều là do Dương Thiên, nhưng hắn không hề có chút hối hận hay cảm giác tội lỗi nào. Hợp tác với Yêu Tộc truy sát đồng tộc, có chết cũng đáng. Thấy Dương Thiên không nói gì, Bàn Phi liền tiếp tục:

- Chính vì tin tức này, những tên kia lập tức nắm lấy cơ hội, thâm tóm quyền lực. Môn chủ thân cô thế cô không làm gì được hắn nên đã đến cầu xin bọn ta giúp đỡ. Tính thế bây giờ đã rất hỗn loạn, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra xung đột trực tiếp.

- Người muốn ta giúp các người giải quyết chuyện này?

Bàn Phi hơi ngẩn ra rồi lắc đầu:

- Ta biết chủ nhân trước kia rất mạnh, nhưng hiện tại tu vi của người vẫn chưa khôi phục. Ta hi vọng người mau chóng rời đi, đừng để bị cuốn vào những ân oán này.

Vốn dĩ không muốn tham gia vào chuyện này, câu nói của Bàn Phi đã khiến Dương Thiên đổi ý, ánh mắt thú vị nhìn hắn:

- Vậy còn người thì sao?

Vẻ mặt Bàn Phi hiện lên vẻ quyết tâm:

- Thái sư thúc tổ có ơn với ta. Hẳn rất yêu quý Thanh Linh Môn, bằng mọi giá ta cũng sẽ không để nó rơi vào tay đám người kia.

- Với tu vị Trúc Cơ kỳ của người thì có thể làm được gì?

- Nếu ta làm, chưa chắc sẽ thành công, nhưng nếu ta không làm, chắc chắn sẽ thất bại.

Dương Thiên đặt tay lên vai Bàn Phi, cười to nói:

- Hay, rất hay. Vì câu nói này của người, lần này ta sẽ phá lệ giúp đỡ Thanh Linh Môn.

Bàn Phi giật mình, lo lắng nói:

- Nhưng mà...

Dương Thiên phất tay:

- Yên tâm đi, mọi chuyện ta tự có dự tính. Chẳng lẽ người nghĩ ta sẽ liều mạng vì Thanh Linh Môn?

Bàn Phi thầm thở ra một hơi, trong lòng vẫn có chút lo lắng. Về kiến thức, kinh nghiệm của Dương Thiên thì không cần phải bàn cãi, nhưng về tu vị. Thời gian trôi qua mới vài tháng, hẳn không cho là Dương Thiên có thể khôi phục được bao nhiêu.

Dương Thiên không biết Bàn Phi đang nghĩ gì, hẳn tiếp tục hỏi:

- Nói cho ta nghe một chút về tương quan lực lượng giữa hai bên đi.

- Đám người kia đại đa số đều là Kim Đan hậu kỳ, hơn nữa còn bí mật tu luyện tà công, chiến lực so với tu sĩ cùng cấp mạnh hơn không ít. Bên chúng ta có Thái sư thúc tổ là Nguyên Anh sơ kỳ, trừ chưởng môn cùng ba vị sư bá khác, còn lại đều là Kim Đan trung kỳ trở xuống. Về phần Trúc Cơ trở xuống bXJCgpk thì không cần để ý, bọn ta không phải yếu tố quyết định cuộc chiến lần này.

- Đừng tự đánh giá thấp mình như vậy, cuộc chiến này chính vì người mà thay đổi. Phải rồi, lần trước người có nói, đám người Hàn trưởng lão kia còn có ngoại viện?

Bàn Phi đáp:

- Đây là lý do khiến bọn ta lo lắng nhất. Lỡ như bọn hắc mời đến một vị Nguyên Anh kỳ, bọn ta cầm chắc thất bại.

- Tốt lắm, người đợi một lát.

Dương Thiên cau mày trầm tư một hồi, hắc nhanh chóng tính toán ra kế hoạch rồi truyền âm lại cho Bàn Phi. Nghe được kế hoạch, Bàn Phi cũng người, hắc không ngờ trong thời gian ngắn ngủi, Dương Thiên lại có thể nghĩ ra được kế hoạch hoàn hảo đến như vậy. Kế hoạch này nếu thành công, mọi chuyện liền rất dễ giải quyết. Chỉ có một vấn đề là, bọn hắc có đủ sức thực hiện nó hay không?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 390: Dị Linh Môn

Dương Thiên thần nhiên hỏi:

- Có ý kiến gì sao?

Bàn Phi vội lắc đầu:

- Không có, ta chỉ lo sợ thực lực của chúng ta không đủ. Kế hoạch này rất hay, nhưng một khi thất bại, Thanh Linh Môn chắc chắn sẽ rơi vào tay đám người kia.

- Chuyện này người không cần bận tâm. Đem kế hoạch này báo lại cho tên Thái sư thúc tổ kia, bảo hắn nếu có hứng thú thì đến đây gặp ta. Được rồi, mau đi đi.

Bàn Phi không dám nói thêm gì nữa, cúi chào Dương Thiên rồi rời đi. Dương Thiên hầu như không để chuyện của Thanh Linh Môn trong lòng, chờ Bàn Phi đi xa, hắn lập tức tìm đến chỗ Hạ Chi Nghiên.

Thần thức quét ngang Thanh Linh Môn, Dương Thiên hoàn toàn không tìm thấy tung tích của Hạ Chi Nghiên. Lẽ nào lần trước nàng đi lịch luyện vẫn chưa trở về? Tìm đến một vài tên đệ tử Nội môn khác để hỏi thăm, Dương Thiên được biết nàng cùng sư phụ và một đám đệ tử Nội môn khác ra ngoài lịch luyện trong vòng một năm.

Nghe được tin này, Dương Thiên có chút lo lắng. Nữ nhân kia tu vị chỉ là Kim Đan kỳ, lại ưa thích lựa chọn những nơi nguy hiểm. Lần trước nếu

không có hăn giúp đỡ, tất cả đã sớm thành mồi ngon cho Dung Nham Cự Tích.

Không có biện pháp nào, Dương Thiên đi dạo một vòng ở Nội môn rồi trở về. Khi hăn gần về đến nơi đã nghe được tiếng truyền âm:

- Vào đi.

Dựa vào tu vị, Dương Thiên biết người này chính là Thái sư thúc tổ. Hăn đến đây nhanh như vậy, chắc hăn tình hình so với Bàn Phi nói còn nghiêm trọng hơn nhiều. Tên kia dù sao cũng chỉ là Trúc Cơ kỳ, những thông tin mật hăn vốn không có quyền được biết.

Trong phòng là một thanh niên tóc trắng đang ngồi đợi sẵn. Dương Thiên vừa bước vào phòng, uy áp trên người Thái sư thúc tổ đã tỏa ra, tập trung lên người hăn. Dường như không cảm nhận được uy áp, Dương Thiên thoải mái đi lại, ngồi đối diện với Thái sư thúc tổ, cười nói:

- Người đến đây nhanh RTzytqB như vậy, xem ra tình hình còn nghiêm trọng hơn ta tưởng.

Thái sư thúc tổ không vội trả lời, hăn im lặng nhìn Dương Thiên một hồi rồi nói:

- Người không phải là tiểu tu sĩ Luyện Khí kỳ như Bàn Phi đã nói. Người đến Thanh Linh Môn là có mục đích gì?

Dương Thiên lắc đầu:

- Ban đầu thì có, hiện tại không cần nữa.

Thái sư thúc tổ cũng lắc đầu:

- Người nghĩ ta sẽ tin tưởng?

- Người tin cũng được, không tin cũng được. Người ta muốn giúp đỡ là Bàn Phi, không phải người.

Thái sư thúc tổ ngấn ra vài giây rồi trầm giọng:

- Ta sẽ tin người một lần, nếu người dám có ý đồ xấu với Thanh Linh Môn, ta nhất định sẽ khiến người sống không bằng chết.

Dương Thiên nhún vai, từ chối cho ý kiến. Hắn còn chưa yếu đến mức phải bận tâm đến lời đe dọa của một tên Nguyên Anh sơ kỳ như Thái sư thúc tổ.

- Kể cho ta nghe về tình hình hiện tại của Thanh Linh Môn đi, càng chi tiết càng tốt.

Thái sư thúc tổ gật đầu, bắt đầu kể lại mọi chuyện. Nghe xong, vẻ mặt Dương Thiên không khỏi nhăn lại, hắn không ngờ đám người Hàn trưởng lão lại dám làm ra loại chuyện tàn ác đến mức này.

Theo thông tin của Thái sư thúc tổ, đám người Hàn trưởng lão đã cử người đến các thành trì của phàm nhân, giết chết bọn họ thu lấy linh hồn, luyện chế Oan Hồn Bổng. Phàm nhân không tu luyện, linh hồn vô cùng yếu ớt. Dem linh hồn rút ra khỏi thân thể sẽ khiến bọn họ cực kỳ đau đớn, so với Trừu Hồn Luyện Phách cũng không kém là mấy.

Bọn hắn không dám dùng linh hồn tu sĩ, sợ sẽ khiến tam địa môn phải chú ý. Nhưng nếu sử dụng linh hồn phàm nhân, con số cần thiết sẽ rất kinh khủng. Dương Thiên trầm giọng:

- Bọn hắn muốn luyện chế Oan Hồn Bổng cấp độ gì?

Thái sư thúc tổ trả lời:

- Chuyện này ta cũng không chắc chắn, nhưng 8 phần là trung cấp Linh Bảo.

- Linh Bảo là pháp bảo dành cho Nguyên Anh kỳ, Kim Đan muốn sử dụng sẽ phải trả cái giá không nhỏ. Nếu ta đoán không sai, bọn hắc hắc là muốn đem nó tặng cho một tên Nguyên Anh kỳ nào đó để mượn sức của hắc.

Thái sư thúc tổ trợn mắt, chỉ đôi ba câu, Dương Thiên đã đoán ra được, tên này quá lợi hại, nhất định phải cảnh giác.

- Không sai, bọn ta đã điều tra, đám người kia thường lén lút qua lại với một vị thái thượng trưởng lão của Dị Linh Môn, quan hệ rất thân thiết. Oan Hồn Bổng chính là vì hắc mà chế tạo.

- Dị Linh Môn?

Thái sư thúc tổ vẻ mặt tức giận:

- Đám người Dị Linh Môn lợi dụng danh nghĩa chính phái, chuyên nghiên cứu các loại pháp thuật, cải tiến nó và bán cho các môn phái khác. Bọn chúng âm thầm sử dụng phạm nhân và tu sĩ cấp thấp làm vật thí nghiệm, khiến cho bọn họ muốn sống không được, muốn chết không xong.

- Các đại môn phái biết chuyện này nhưng đều nhắm mắt làm ngơ. Dị Linh Môn tuy độc ác nhưng mang đến cho bọn họ lợi ích không nhỏ. Pháp thuật qua tay bọn hắc cải tiến, uy lực không những tăng lên rất nhiều mà thời gian thi triển cùng linh lực tiêu hao cũng được giảm thiểu.

Dương Thiên lạnh lùng nói:

- Dị Linh Môn, nên diệt.

Thái sư thúc tổ cười khố:

- Không phải ta không muốn, mà là lực bất tòng tâm. Dị Linh Môn quan hệ cực rộng, hầu như các trưởng lão, thái thượng trưởng lão của các đại môn phái đều từng có giao dịch với bọn hã, lực hiệu triệu rất lớn. Hơn nữa, tự thân thực lực của Dị Linh Môn không yếu, theo suy đoán của ta, bọn hã kém tam đại môn phái không quá xa.

Dương Thiên không tỏ thái độ:

- Không tệ lắm.

Thái sư thúc tổ thở dài:

- Thanh Linh Môn chúng ta hiện tại ố còn không lo nổi mình ố, chuyện của Dị Linh Môn, chúng ta không quản được.

Dương Thiên ngạc nhiên:

- Ai cần người lo chuyện của Dị Linh Môn. Ta nói nó phải diệt, nó chắc chắn không tồn tại được, cần gì đến các người.

Thái sư thúc tổ há to miệng, mãi mới nói nên lời:

- Người muốn tự mình tiêu diệt Dị Linh Môn.

Dương Thiên cười nhạt:

- Chúng ta sắp giết chết một tên thái thượng trưởng lão của bọn hã, người nghĩ bọn hã sẽ để yên sao?

Thái sư thúc tổ cảm thấy suy nghĩ của mình không theo kịp Dương Thiên. Kế hoạch còn chưa bàn bạc cụ thể, hã đã nghĩ đến chuyện giết chết tên thái thượng trưởng lão kia rồi tiêu diệt Dị Linh Môn, thật sự quá mức ngông cuồng.

Khóe môi Dương Thiên nhếch lên:

- Đừng ngạc nhiên như vậy. Vốn dĩ vì bảo toàn lực lượng cho Thanh Linh Môn ta mới nghĩ ra kế hoạch kia. Nhưng hiện tại không cần tới nó nữa, những việc đám người tên họ Hàn kia đã làm chỉ có một con đường chết. Đã như vậy, ta sẽ dùng cách trực tiếp nhất xử lý bọn chúng.

Thái sư thúc tổ hoảng hốt, lời nói và hành động của Dương Thiên đã vượt ra khỏi dự liệu của hắn:

- Người muốn làm gì?

Dương Thiên thản nhiên:

- Người giúp ta tập hợp đám người Hàn trưởng lão lại một chỗ. Ừm, tốt nhất là gọi thêm tên thái thượng trưởng lão gì đó cùng đến, ta đỡ mất công đi tìm hắn.

- Dương Thiên, người đừng làm chuyện ngu ngốc. Một mình người muốn chết ta mặc kệ, nhưng đừng kéo theo Thanh Linh Môn cùng chết.

Dương Thiên kinh thường nói:

- Dù gì cũng là người đứng đầu một môn phái, người đừng có yếu đuối như vậy được không?

- Chính vì ta là người đứng đầu Thanh Linh Môn, ta phải nghĩ cho đại cục. Nếu là người, người có dám đặt vận mệnh của môn phái lên người một kẻ xa lạ hay không?

- Thật phiền phức. Vậy ta hỏi người, nếu ta không giúp đỡ, các người dựa vào cái gì để chống lại tên thái thượng trưởng lão kia?

Thái sư thúc tổ do dự một lúc rồi lấy ra một tấm linh phù:

- Đây là bảo vật do tổ sư sáng lập Thanh Linh Môn để lại. Nếu cần thiết ta sẽ sử dụng nó.

Dương Thiên nhìn tấm linh phù, cố gắng nhin cười:

- Người có biết tấm linh phù này có tác dụng gì không?

Thái sư thúc tổ nhìn bộ dạng của Dương Thiên, trong lòng bắt đầu nổi lên nghi ngờ:

- Đây là Thần Hàng Phù, trước khi tổ sư phi thăng Linh Giới có nói, dùng tấm phù này sẽ triệu hồi được một tia phân hồn của hãn đế giúp đỡ.

Dương Thiên gật gù:

- Cũng có chút hiểu biết. Nhưng không hoàn toàn đúng.

Thái sư thúc tổ lo lắng:

- Người muốn nói tấm linh phù này có vấn đề?

- Vấn đề thì không có, nhưng hiện tại nó vô dụng, nói chính xác thì đây là một tấm phế phù.

- Người vừa nói gì?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 391: Biến Cố Tại Thiên Bảo Các

Dương Thiên gật đầu:

- Thần Hàng Phù nguyên lý hoạt động rất đơn giản, đem một mảnh tàn hồn bỏ vào bên trong. Khi người kích hoạt nó, tàn hồn sẽ kết nối với bản thể để hắt gửi xuống một tia phân hồn. Nhưng trong tấm Thần Hàng Phù này ta không cảm nhận được dấu hiệu của tàn hồn, nói cách khác, đây chính là một tấm phế phù.

- Có hai nguyên nhân, thứ nhất, tấm Thần Hàng Phù ngay từ đầu chỉ là đồ giả, tên tổ sư kia để lại mục đích là để trấn an các người. Thứ hai, tàn hồn kia sau một thời gian quá dài đã tan biến. Dù sao nó không có thân thể bảo vệ, nương nhờ bên trong một tấm linh phù thời gian dài tất nhiên sẽ không chịu nổi.

- Ta nghiên về nguyên nhân thứ nhất nhiều hơn, tổ sư của các người lúc phi thăng hẳn là Phân Thần sơ kỳ phải không? Tu vị như thế, cho dù tạo nghệ trên phương diện phù lục có cao đến đâu cũng rất khó chế được một tấm Thần Hàng Phù. Theo ta được biết, muốn chế tạo loại linh phù này, cường độ linh hồn phải đạt đến Phân Thần hậu kỳ mới được. Dù sao kết nối giữa trung cấp vị diện và VtTVX39 hạ cấp vị diện cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Về mặt Thái sư thúc tổ vô cùng khó coi, nếu những lời Dương Thiên nói là thật, bọn hắc gần như không có cơ hội đánh bại tên thái thượng trưởng lão kia. Thái sư thúc tổ cố ôm hi vọng:

- Làm sao ta biết những gì người nói là thật?

Dương Thiên cười nhạt, trên tay hắn xuất hiện một ngọn lửa màu trắng. Khoảng khắc khi nó xuất hiện, Thái sư thúc tổ cảm nhận được linh hồn của mình run nhẹ lên một cái.

- Đây là...

- Một loại Hồn Hỏa mà thôi, nó có tác dụng thiêu đốt linh hồn, thân thể sẽ không gặp bất kỳ thương tổn nào. Ta dùng nó thiêu đốt Thần Hàng Phù, nếu bên trong thực sự còn lưu lại tàn hồn, chắc chắn sẽ có phản ứng lại.

- Lỡ như người phá hủy mảnh tàn hồn kia...

Dương Thiên nhìn Thái sư thúc tổ như một tên ngốc:

- Tốt xấu gì nó cũng là tàn hồn của Phân Thần kỳ, người nghĩ chút Hồn Hỏa này đủ để gây tổn thương cho nó sao?

Thái sư thúc tổ không có cách từ chối, cắn răng đưa Thần Hàng Phù cho Dương Thiên. Hồn Hỏa màu trắng vất nhanh bao lấy Thần Hàng Phù, hơn một phút sau, tấm phù này vẫn không có phản ứng nào.

Thái sư thúc tổ ngồi bệch xuống ghế, vẻ mặt ưu sầu. Dương Thiên tiện tay ném Thần Hàng Phù ra trước mặt hắn rồi nói:

- Cho người một cơ hội cuối cùng, làm theo lời ta nói, bằng không Thanh Linh Môn chắc chắn sẽ thuộc về đám người Hàn trưởng lão. Đến khi đó, nó không còn gọi là Thanh Linh Môn nữa rồi.

Thái sư thúc tổ bị ép vào đường cùng, cắn răng gật đầu:

- Chỉ cần người chứng minh mình có đủ năng lực, ta sẽ đồng ý với yêu cầu của người.

- Phí thời gian.

Dương Thiên vung mạnh tay, một tia sét từ trong tay hắt lóe lên, bắn thẳng về phía Thái sư thúc tổ. Bất ngờ bị đánh lén, Thái sư thúc tổ kinh mà không loạn, lập tức ném ra một tấm thuẫn hình dạng như cái mai rùa đón đỡ. Không có tiếng va chạm nào phát ra, tia sét dễ dàng thấm thấu qua phòng ngự của tấm thuẫn kia rồi biến mất.

Thái sư thúc tổ còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã nghe một tiếng rắc nhỏ vang lên. Ngay sau đó, tấm thuẫn hóa thành từng mảnh nhỏ, rơi trên mặt đất. Thái sư thúc tổ sống lưng lạnh ngắt, tấm thuẫn này tuy không phải pháp bảo phòng ngự mạnh nhất của hắn nhưng lực phòng ngự rất cao, Nguyên Anh kỳ tu sĩ bình thường muốn phá nó cũng sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Dương Thiên tiện tay liền đem nó đánh nát, chứng tỏ thực lực đã vượt xa Nguyên Anh kỳ tu sĩ thông thường, rất có khả năng là Nguyên Anh trung kỳ. Đã như vậy...

- Mọi chuyện sẽ nghe theo sắp đặt của người. Ta sẽ tìm cách tập trung đám người kia lại...

Dương Thiên cắt ngang:

- Người muốn làm thế nào là việc của người, ta không quan tâm. Dem bọn hắn tập trung lại một chỗ, tốt nhất là mời được tên thái thượng trưởng lão kia cùng đến, khi đó ta sẽ ra mặt.

- Tốt, một lời đã định.

Thái sư thúc tổ rời đi, Dương Thiên đợi một lát rồi bí mật rời khỏi Thanh Linh Môn. Hắn muốn đến Thiên Bảo Các một chuyến, một mặt là để gặp Chu Hân Dao, mặt khác chính là mua vài thứ. Dương Thiên không rõ tên thái thượng trưởng lão của Di Linh Môn kia mạnh đến mức nào, chuẩn bị đầy đủ sẽ tốt hơn.

Đến Thiên Bảo Các, để tránh những phiền phức không cần thiết, Dương Thiên dịch dung thành một nam tử gương mặt bình thường, đi vào bên

trong. Nhìn thấy tên chủ quán lần trước, Dương Thiên liền giả giọng khác gọi hắt lại. Chủ quán vội đi đến, vẻ mặt tươi cười:

- Vị khách nhân này, người cần mua thứ gì sao?

- Ta có hẹn với Phó Các Chủ của các người, mau đưa ta đi gặp nàng.

Chủ quán ngạc nhiên hỏi lại:

- Thiên Bảo Các có 3 vị Phó Các Chủ, không biết người đã hẹn với vị nào?

- Chu Hân Dao.

Vẻ mặt chủ quán có chút thay đổi, hắt tỏ vẻ khó xử rồi nói:

- Chu Phó Các Chủ hiện đang có việc bận. Hay là người lên trên kia ngồi đợi một lát, ta sẽ đi thông báo với nàng.

Dương Thiên gật đầu:

- Người dẫn đường đi.

- Được, mời đi theo ta.

Chủ quán nhân lúc Dương Thiên không để ý phát ra một tấm Truyền Âm Phù rồi đi lên phía trước dẫn đường. Hành động lén lút này của hắt đương nhiên không qua mắt được Dương Thiên. Bất quá Dương Thiên vẫn không nói gì, chỉ im lặng đi theo sau. Trong lòng hắt thầm than:

- Xem ra chuyến đi này không bình yên như ta nghĩ.

Để Dương Thiên ngồi lại trong phòng khách, chủ quán nhanh chóng đi ra ngoài. Dương Thiên bình thần nhấp từng ngụm trà, bộ dạng rất thoải mái. Vài phút sau, hắt lập tức cảm nhận được vài luồng thần thức đang dò xét

mình. Dương Thiên vẫn giả vờ như không biết gì, châm một ấm trà mới tiếp tục uống.

Cửa phòng mở ra, 2 người từ bên ngoài bước vào, phân biệt là một nam một nữ. Nam nhân nhìn khá anh tuấn, nhìn khá giống một tên thư sinh. Nữ nhân khá xinh đẹp, gương mặt toát ra vẻ mê hoặc người khác, xem ra đã từng luyện qua mị công. Dương Thiên thản nhiên nói:

- Ta đến tìm Chu Hân Dao, không phải hai người các người.

Thư sinh chấp tay chào:

- Vị đạo hữu này, Chu Phó Các Chủ có việc bận nên nhờ ta đến tiếp đãi người. Giới thiệu một chút, ta gọi là Thương Sinh, còn đây là song tu đạo lữ của ta, Bích Nhận.

Dương Thiên cười nhạt:

- Là Chu Hân Dao cử các người đến gặp ta? Vậy nàng chắc hẳn đã nhờ các người mang thứ kia đến cho ta?

Thương Sinh giật mình, rất nhanh liền phản ứng lại:

- Chuyện này Chu Phó Các Chủ cũng không nói rõ. Nàng đang có việc bận, lát nữa sẽ đến đây, nhờ bọn ta tiếp đãi người.

Dương Thiên vẫn giữ vẻ tươi cười:

- Gọi đến một tên Nguyên Anh trung kỳ cùng một tên Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong tiếp đãi ta, Chu Hân Dao thật có lòng a.

Thương Sinh cùng Bích Nhận không tự chủ được lùi lại một bước, tên này sao có thể dễ dàng nhìn ra tu vị của bọn họ? Phải biết, muốn nhìn thấy tu vị người khác cần phải sử dụng thần thức để dò xét. Đó là việc đại kỵ

trong Tu Chân Giới. Vấn đề là, Dương Thiên dùng thần thức dò xét khi nào, bọn họ hoàn toàn không hay biết.

Bích Nhận âm thầm truyền âm cho Thương Sinh:

- Ta thấy tên này rất khả nghi, có khả năng chính là kẻ đó. Trước tiên cứ bắt hắn lại hắn nói.

- Được.

Hai người nhanh chóng đưa ra quyết định, nhưng còn chưa kịp động thủ đã nghe Dương Thiên nói:

- Đứng gấp, các người muốn đánh ta sẽ chiều ý. Nhưng trước tiên ta có một vấn đề muốn hỏi.

Thương Sinh cảnh giác:

- Người muốn hỏi chuyện gì?

- Chu Hân Dao hiện giờ thế nào?

Gương mặt Thương Sinh hiện lên vẻ hung ác:

- Nàng phản bội Thiên Bảo Các, giúp đỡ trọng phạm, đã bị người của Cực Linh Môn đưa đi, hiện tại sống chết không rõ.

Dương Thiên vẫn không tỏ thái độ:

- Các người hắn chính là hai vị Phó Các Chủ còn lại của Thiên Bảo Các?

- Đúng vậy.

- Cùng là người của Thiên Bảo Các, các người trơ mắt nhìn người của Cực Linh Môn bắt Chu Hân Dao đi.

Thương Sinh hừ lạnh:

- Nữ nhân kia đắc tội với Cực Linh Môn, giữ lại nàng thì Thiên Bảo Các sẽ bị Cực Linh Môn ghi hận. Hơn nữa nàng bình thường ý có Các Chủ chống lưng, không xem bọn ta ra gì, tại sao ta phải bảo vệ nàng? Còn người...

Dương Thiên cắt ngang, đứng dậy lạnh lùng nói:

- Rất tốt, các người có thể chết được rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 392: Chân Tự Quyết

Tầng cao nhất của Thiên Bảo Các bất ngờ phát ra một tiếng nổ khổng lồ. Một cột lửa cực lớn xuyên qua đỉnh của Thiên Bảo Các, lao thẳng đến chín tầng mây. Cột lửa kéo dài trong giây lát, khiến cả không gian bên trong Cực Linh Thành biến thành một màu hồng, nhiệt độ tăng cao. Chờ cột lửa tan đi, những tu sĩ quanh đó mới kịp định thần trở lại, bọn họ không nói hai lời liền thi nhau bỏ chạy tán loạn. Cao giai tu sĩ quyết đấu, ở lại chắc chắn sẽ có kết quả không tốt.

Một vài kẻ tự tin vào thực lực của mình liền rút lui đến một khoảng cách an toàn để quan sát trận chiến. Xuất hiện trước mắt bọn họ là ba người, một nam một nữ đang đứng đối diện với một thanh niên gương mặt bình thường, tay cầm một món vũ khí kỳ lạ. Một người có hiểu biết nhận ra cặp nam nữ kia liền hô to:

- Đó là hai vị Phó Các Chủ của Thiên Bảo Các, Thương Sinh cùng Bích Nhạn.

- Thật là bọn họ?

- Không thể sai được, mười năm trước ta có vinh hạnh được diện kiến hai vị tiên bối một lần trong buổi bán đấu giá của Thiên Bảo Các. Bọn họ hiện tại so với trước kia hoàn toàn không có gì thay đổi.

- Ta nghe nói hai vị này đều là Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ thành danh đã lâu, hơn nữa còn tu luyện một loại song tu công pháp thượng thừa, phối hợp tấn công vô cùng lợi hại.

- Người kia rốt cuộc là ai, còn trẻ như vậy đã có khả năng đấu pháp với hai người bọn họ.

- Ngu ngốc, người có rằng có thể đánh gia tuổi của Tu Chân Giả qua vẻ bề ngoài sao. Ta đoán đây cũng là một vị Nguyên Anh kỳ tu sĩ rất nổi tiếng, chẳng qua chúng ta không có cơ hội được diện kiến hãn trước đây mà thôi.

...

Rất nhiều lời bình luận đến tai Dương Thiên được hãn lọc ra, tìm kiếm thông tin hữu ích. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Tuy Dương Thiên không để hai người này vào mắt, nhưng tiết kiệm được chút sức lực vẫn tốt hơn. Đám người Cực Linh Môn khi biết ở đây có Nguyên Anh kỳ tu sĩ đấu pháp sẽ nhanh chóng tìm đến.

Những cặp song tu đạo lữ sống chung với nhau thời gian dài thường sẽ tu tập những môn pháp thuật hợp công, khiến sức chiến đấu tổng hợp tăng mạnh. Dương Thiên trước kia cũng đã từng giao đấu với vài cặp song tu đạo lữ, thực lực từng người không đáng nói, nhưng khi phối hợp quả thực có chút khó chơi.

Đòn tấn công bất ngờ vừa rồi đã khiến Thương Sinh bị thương không nhẹ, cho dù hai người bọn họ hợp công, uy lực cũng sẽ giảm đi khá nhiều.

Bích Nhạn hai tay đỡ lấy Thương Sinh vẻ mặt đang tái nhợt, sát khí ẩn hiện:

- Người chắc chắn chính là tên Dương Thiên kia?

Dương Thiên nghếch mặt ra:

- Đến lúc này mới đoán ra, các người có phải là hơi ngốc rồi không?

- Dương Thiên, người hiện tại chính là tội nhân của Nhân Tộc, còn dám đến nơi này, tự tìm đường chết.

- Ta chết hay không thì chưa biết, nhưng các người chắc chắn phải chết.

Thương Sinh này giờ vẫn im lặng bất ngờ ngẩn đầu lên:

- Giết.

Âm thanh vừa phát ra, từ trong người Bích Nhận lập tức bay ra gần 20 thành đao mỏng như lá liễu, từ đủ mọi phương hướng chém xuống Dương Thiên. Thương Sinh tất nhiên không đứng yên nhìn, trên tay hần xuất hiện một cây bút cùng một tờ giấy trắng.

Tay trái cầm giấy, tay phải chậm rãi khắc từng nét. Dương Thiên đang tránh né những lưỡi đao kia, nhìn thấy hành động của Thương Sinh, khóe mắt hần không khỏi giật nhẹ một cái, trong lòng thầm hô:

- Lễ nào là... Chân Tự Quyết của Nho Môn. Không đúng, tối đa cũng chỉ là hàng nhái lại mà thôi. Nhưng tại một cái hạ vị diện lại có thể nhìn thấy thứ này, thực sự có chút bất ngờ a.

Chân Tự Quyết, đỉnh cấp bí thuật của Nho Môn, do một vị đại năng ở Tiên Giới sáng tạo ra. Nếu ở nơi này có kẻ sử dụng được Chân Từ Quyết, Dương Thiên chắc chắn chỉ có một lựa chọn duy nhất, sử dụng Sinh Mệnh Thể Thân mà Nhược Hy để lại. Nhưng hần không cần lo lắng chuyện đó, cho dù Thương Sinh của Chân Tự Quyết, với tu vị Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong của hần cũng không có tư cách tu luyện. Nói thì nói vậy, với tình trạng hiện tại của Dương Thiên, hàng nhái của Chân Tự Quyết vẫn có uy hiếp nhất định.

Linh lực truyền vào Phá Thiên khiến đồ án Vô trên thân sừng tỏa ra ánh sáng màu đen. Tại nòng sừng, một làn khói đen bắt đầu chui ra, ngưng tụ

thành hư ảnh một con hung thú. Hung thú ngấn đầu lên trời gầm to, há to cái miệng màu đen, lao thẳng về phía Thương Sinh.

Trái với suy nghĩ của Dương Thiên, Thương Sinh giống như không nhìn thấy hung thú, vẫn tập trung viết chữ. Ngay khi hung thú sắp nuốt trọn Thương Sinh, một bóng đen đã lóe lên chắn trước người hăn. Bích Nhạn thu hồi đao của mình về xếp thành một lá chắn, sau đó lấy ra một cái pháp bảo hình bát quái ném ra trước mặt.

Pháp bảo kia nhanh chóng nhập vào bên trong lá chắn, hai thứ dung hợp lại thành một, một tấm khiên hình tròn chắn ngay trước mặt hai người. Hung thú lao thẳng vào tấm khiên kia, bóng đen bao phủ cả một khu vực rộng lớn. Sóng xung kích truyền ra khiến những kẻ tu vị thấp không nhận được phun ra vài ngụm máu tươi.

Phải mất một lúc sau, hung thú mới hoàn toàn tan biến. Tấm khiên kia đã tan thành bụi, tiêu tán giữa không trung. Bích Nhạn cũng không còn toàn vẹn, tay phải của nàng đã đứt lìa, trên người xuất hiện rất nhiều vết máu. So với thương thế bên ngoài, bên trong còn nặng hơn rất nhiều. Lục phủ ngũ tạng bị tổn thương, linh khí hao tổn nghiêm trọng. Bản Mệnh Pháp Bảo bị phá hủy càng khiến cho vết thương nặng thêm một bậc.

Cho dù là vậy, cả người nàng vẫn che chắn trước mặt Thương Sinh, không lùi nửa bước. Nhìn thấy Bích Nhạn bị Dương Thiên đánh ra nông nỗi này, Thương Sinh đã không thể giữ được bình tĩnh. Miệng hăn phun ra một ngụm máu tươi vào cây bút kia khiến cho tốc độ tăng lên đáng kể.

Dương Thiên không phải loại người nhân từ với kẻ địch. Ngay khi hăn muốn dùng công kích tiếp theo giết cả hai người thì Thương Sinh đã hét to. Tay cầm bút của hăn đưa lên khỏi đầu rồi đâm mạnh xuống, hoàn thành nét bút cuối cùng.

Tờ giấy kia phát ra ánh sáng màu vàng rực rỡ, từ bên trong tỏa ra Hạo Nhiên Chính Khí quen thuộc của Nho Môn. Thương Sinh vội vả ném nó ra rồi ôm lấy Bích Nhạn bỏ chạy.

Dương Thiên không ngăn cản bọn họ, hai mắt hẩn tập trung vào tờ giấy kia. Từ bên trong, một chữ “Chấn” màu vàng khổng lồ bay ra, đứng sừng sững giữa không trung. Từng đợt sóng xung kích từ nó truyền ra, đem những căn nhà chung quanh đánh thành cặn bả. Những tu sĩ xấu số đang quan chiến không kịp bỏ chạy, rất nhanh tan biến giống như những ZdJMZAe căn nhà kia.

Sóng xung kích tiếp tục lan tỏa, đợt sau mạnh hơn đợt trước. Mãi đến hơn mười phút sau, linh lực bên trong chữ Chấn kia tiêu hao hết, ánh sáng màu vàng nhạt dần rồi biến mất.

Thương Sinh đỡ lấy Bích Nhạn đứng bên ngoài Cực Linh Thành. Đây là lần đầu tiên hẩn sử dụng toàn lực thôi động Chấn Tự Quyết. Thực lực của Dương Thiên đã vượt qua khỏi dự liệu của bọn họ, đặc biệt là món pháp bảo hình dạng kỳ lạ kia. Ngay sau đòn tấn công đầu tiên, hai người rất nhanh đã đưa ra quyết định. Dương Thiên quá mạnh, sử dụng công kích bình thường rất khó dành được chiến thắng. Vì vậy bọn họ chấp nhận tổn thương, sử dụng bí thuật kia.

Bí thuật này là do Thương Sinh cùng Bích Nhạn trong một lần ngao du Phàm Vũ Giới đạt được. Chủ nhân của nó là một tồn tại thuộc về Linh Giới, nghe nói hẩn bị kẻ thù truy đuổi mà bỏ trốn xuống đây. Thương thế quá nặng cộng thêm vị diện bài xích, vị kia không chống đỡ nổi, cuối cùng qua đời tại Phàm Vũ Giới.

Lúc đầu Thương Sinh cùng Bích Nhạn cảm thấy rất khó hiểu, vị đại năng kia dù sao cũng là người của Linh Giới, chẳng lẽ không có thứ gì quý giá. Nhưng sau khi đọc qua giới thiệu của bí thuật này, bọn họ biết nó mới

chính là bảo vật quý giá nhất. Đủ khiến cho vị kia vứt bỏ tất cả, ôm theo một mình nó bỏ chạy.

Đáng tiếc, vị kia cũng chỉ có được một phần của Chân Tự Quyết, Chấn Tự Quyết. Hai người Thương Sinh cùng Bích Nhạn hao tổn rất nhiều công sức vẫn không hoàn toàn nắm giữ được nên chưa từng sử dụng lần nào. Hôm nay bị Dương Thiên ép vào đường cùng, Thương Sinh không tiếc bỏ ra đại giới thi triển nó, muốn đem Dương Thiên nghiền nát. Chỉ cần giết được Dương Thiên, bọn hắn chính là đại công thần ngăn cản chiến tranh giữa Nhân Tộc cùng Yêu Tộc. Một bước đăng thiên, được người người tôn kính. Vì vậy, tất cả những gì bọn hắn bỏ ra hôm nay đều xứng đáng.

Mộng tưởng rất đẹp, đáng tiếc, hiện thực vẫn luôn tàn khốc.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 393: Cực Linh Môn Đến

Trong khi hai người còn đang mơ tưởng về cuộc sống tươi đẹp sắp tới, một thánh kiếm bằng lửa từ trong Cực Linh Thành phóng ra, đem tường thành đánh vỡ một mảng lớn rồi đâm xuyên qua hai người.

Thương Sinh cùng Bích Nhận không kịp phát ra tiếng nào, miệng há to. Một ngọn lửa từ trong người bọn họ tràn ra, đem cả hai đốt thành hư vô.

Bên trong Cực Linh Môn, Dương Thiên vẻ mặt vô cùng khó coi, nhìn chăm chăm vào bàn tay mình. Bên trong là một vết đứt nhỏ màu đỏ do Chấn Tự Quyết gây ra. Dưới công kích bậc này, nếu là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ bình thường, giữ được tính mạng đã là rất tốt.

Nhưng Dương Thiên thì khác, hãn đường đường là Chân Tiên, cho dù hạn chế tu vị ở mức Nguyên Anh trung kỳ, bị hai tên Nguyên Anh trung kỳ khác đánh bị thương là điều không thể chấp nhận được, cho dù đó chỉ là một vết trầy xước ngoài da. Cái này cũng không trách được hắn, ai mà ngờ được tại một cái vị diện cấp thấp lại xuất hiện phiên bản “hàng nhái” của Chân Tự Quyết, lại còn là Chấn Tự Quyết có lực công kích mạnh bậc nhất.

Dương Thiên không phải khó chịu lâu, hàng trăm tia sáng muôn màu đang lao thẳng về phía hắn, hiện nguyên hình là một đám tu sĩ lạ mặt, trên áo có gắn ký hiệu của Cực Linh Môn. Dẫn đầu đám người chính là tên Nguyên Anh hậu kỳ bị Dương Thiên trêu đùa lần trước. Dương Thiên lúc này đã sử dụng Dịch Dung Thuật, tên kia không thể nào nhận ra hắn.

Nhìn thấy hơn phân nửa Cực Linh Thành chỉ còn là một đồng đồ nát, vẻ mặt của Tiêu Hàn tràn đầy phẫn nộ, hắn cố gắng nhìn xuống:

- Là người đã gây ra chuyện này?

Dương Thiên phủ nhận:

- Không phải ta. Là hai người Thương Sinh cùng Bích Nhạn phá hủy Cực Linh Thành, ta cũng là người bị hại.

Tiêu Hàn biểu lộ không tin:

- Không thể nào, Thương Sinh và Bích Nhạn là Phó Các Chủ của Thiên Bảo Các. Nơi này chính là tổng bộ của Thiên Bảo Các, lẽ nào bọn họ tự tay đập phá miếng ăn của mình. Hơn nữa, ta hoàn toàn không cảm nhận được khí tức của hai người bọn họ.

Dương Thiên nhìn Tiêu Hàn như một tên ngốc:

- Ta có nói bọn hăn cố ý phá hủy Cực Linh Thành sao, người có hiểu chuyện tu sĩ cao cấp đấu pháp, những thứ chung quanh sẽ bị phá hoại hay không? Còn nữa, người không cảm nhận được khí tức của bọn họ, chuyện này rất đơn giản, ta đã tiến cả hai người bọn họ đi trước một bước rồi.

- Người nói cái gì? Người đã giết hai người bọn họ.

Dương Thiên lắc đầu thở dài:

- Quả đúng là một tên ngốc, nghe một câu nói chỉ hiểu được một nửa. Ta nói bọn họ đi trước một bước, nghĩa là tiếp theo sẽ đến các người.

Tiêu Hàn còn chưa kịp làm ra phản ứng gì, Dương Thiên bay đến gần đồng đồ nát, từ dưới lòng đất lồi lên một tên tu sĩ quần áo nhếch nhác, cười nói:

- Khi này ta thấy người quan chiến bình luận rất hăng say, tại sao bây giờ lại trốn kỹ như vậy.

Tên kia mặt cười khó coi hơn khóc:

- Đại nhân, tha cho ta đi. Ta đã phải hi sinh cả bảo vật tổ tông nhiều đời truyền lại mới may mắn sống sót qua đòn tấn công vừa rồi. Lát nữa trở về nhất định sẽ bị mắng a.

Trong những tu sĩ còn sống sót, đây là kẻ mà Dương Thiên chú ý nhất. Không vì lý do gì đặc biệt cả, chỉ vì hắn cảm thấy tên này rất thú vị mà thôi. Dương Thiên vỗ vai tên tu sĩ kia:

- Khi này ta thấy ngươi hò hét rất nhiệt tình, nói cái gì mà lợi hại, trang bức. Vậy nói cho ta nghe một chút, ngươi nghĩ thế nào mới gọi là trang bức và trang bức để làm gì?

Tên kia còn chưa kịp trả lời, Tiêu Hàn đã hét to:

- Người muốn trêu đùa bọn ta.

Dương Thiên phát tay, tùy tiện đáp:

- Yên lặng, người tốt xấu gì cũng là một trong những kẻ đứng đầu Cực Linh Môn. Có biết chen ngang câu chuyện của người khác là rất vô lễ hay không?

- Người...

Dương Thiên bỏ qua Tiêu Hàn, tiếp tục quay lại nói:

- Trả lời câu hỏi của ta đi.

Tên kia run rẩy:

- Người tha cho ta có được không?

- Trả lời xong câu hỏi, ta sẽ để ngươi đi.

Bị dồn vào đường cùng, tên kia cắn răng:

- Theo ra, trang bức chính là làm ra những hành động thật ngẫu, để cho người khác kinh ngạc cùng sợ hãi mình. Tác dụng chính là hù dọa người khác, để bọn họ không dám tiếp tục làm phiền nữa.

-Ồ, không tệ, nhưng người có nghĩ rằng, khi người trang bức sẽ khiến cho những kẻ mạnh hơn càng thêm chú ý, đến khi đó phiền phức sẽ lại càng nhiều hay không? Đến khi đó người phải làm thế nào?

Bị Dương Thiên hỏi khó, tên kia há miệng một lúc mà không thể trả lời được. Thấy Dương Thiên đưa tay lên cao, hẳn cho rằng người này muốn giết mình liền nhắm chặt mắt lại. Dương Thiên bật cười túm lấy vai tên kia rồi nói:

- Để ta nói cho người biết. Khi đó người phải giết, giết cho đến khi không còn kẻ nào dám đến làm phiền người nữa thì thôi.

Dương Thiên vung mạnh tay, tên kia lập tức theo cái hố trên tường thành khi này bay ra khỏi Cực Linh Thành. Dương Thiên quay lại nhìn đám người Tiêu Hàn, thu lại vẻ tươi cười, nhàn nhạt nói:

- Đã chuẩn bị xong rồi chứ?

Trong lúc Dương Thiên bận nói chuyện phiếm với tu sĩ vô danh kia, đám người Tiêu Hàn đã nhân cơ hội kết thành đại trận của Cực Linh Môn. Thương Sinh cùng Bích Nhạn đều là tu sĩ Nguyên Anh kỳ thành danh đã lâu. Khi bọn họ hợp công, cho dù là Tiêu Hàn ở thời kỳ toàn thịnh cũng khó giành chiến thắng trong thời gian ngắn. Nếu những gì Dương Thiên nói đều là sự thật, tên này quả thực rất mạnh. Tiêu Hàn bị Hồ Vương đánh trọng thương, thực lực so với lúc trước còn chưa tới 3 phần. Những người khác, ngoài 1 tên Nguyên Anh trung kỳ, 2 tên Nguyên Anh sơ kỳ, còn lại chỉ là Kim Đan kỳ mà thôi.

Đội hình này đặt tại Phàm Vũ Giới vẫn rất mạnh, nhưng đem so với kẻ đã giết chết Thương Sinh và Bích Nhận thì không có nhiều lợi thế, dù có thắng cũng sẽ thảm thắng. Vì vậy, Tiêu Hàn nhân cơ hội Dương Thiên nói chuyện với tu sĩ kia đã nhanh chóng truyền âm cho những người khác, kết thành đại trận mạnh nhất của Cực Linh Môn, Cực Linh Trảm Thiên Trận.

Đại trận kết xong, Tiêu Hàn cùng đám tu sĩ Cực Linh Môn đứng ngay chính giữa trung tâm trận pháp. Ở vòng tròn bên ngoài, năm cột sáng với năm màu sắc khác nhau đại diện cho ngũ hành chiếu thẳng lên bầu trời. Công pháp của Cực Linh Môn tu luyện trọng điểm chính là một chữ Cực. Đem linh lực rèn luyện đến cực hạn, phát huy uy lực tối đa. Vì vậy, trong cùng một cảnh giới và điều kiện về pháp thuật, pháp bảo, đệ tử Cực Linh Môn thường mạnh hơn những môn phái khác một bậc.

Năm cột sáng đại diện cho cực hạn ngũ hành hội tụ tại một điểm, hóa thành một thanh kiếm ngũ sắc chỉ thẳng lên trời. Tu sĩ Cực Linh Môn dưới sự chỉ huy của Tiêu Hàn, linh lực liên tục vận chuyển, huyền hóa ra một bàn tay nắm lấy thanh kiếm kia.

Dương Thiên nheo mắt nhìn rồi nói:

- Ngũ hành thuộc tính trận pháp, Cực Linh Môn các người cũng có thứ đáng xem a. Nhưng các người thực sự cho rằng, ta vì nói nhảm với một tên tu sĩ không quen biết mà để cho các người thời gian hoàn thành trận pháp này?

Một cảm giác bất an dâng lên trong lòng Tiêu Hàn:

- Hừ, đừng tưởng người nói như vậy sẽ khiến bọn ta bỏ qua chuyện này. Người đã phá hoại Cực Linh Thành, tội không thể tha. Nếu đồng ý bó tay chịu trói, theo ta trở về Cực Linh Môn nhận hình phạt có thể bảo toàn được tính mạng.

Dương Thiên im lặng nhìn Tiêu Hàn một hồi lâu rồi lắc đầu:

- Kẻ ngốc đến cuối cùng vẫn là kẻ ngốc, hiện tại còn có tâm trạng nói những câu vô nghĩa như vậy. Thật không hiểu người làm cách nào trốn thoát khỏi con hổ già kia.

Tiêu Hàng mí mắt có giật, vì danh tiếng của Cực Linh Môn, chuyện hẳn bị Hồ Vương đánh cho một trận sau đó bị một kẻ lạ mặt cướp mất bảo vật đã được dấu kín. Dương Thiên là ai, tại sao có thể biết được chuyện này. Lẽ nào là...

Tiêu Hàn chỉ tay vào Dương Thiên, tức giận đến run rẩy:

- Người chính là...

Dương Thiên bật cười:

- Ta là ai không quan trọng, quan trọng là...

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 394: Cửu Tinh Diệu Nhật

Dương Thiên ngẩn đầu lên trời, đám người Tiêu Hàn không nhìn được mà nhìn theo hướng của hắn. Một hỏa cầu rất lớn đang trôi nổi giữa không trung, ánh sáng của nó gần như lấn át ánh mặt trời. Xung quanh hỏa cầu, có 4 hỏa cầu khác nhỏ hơn đang bay quanh nó.

Mặc dù có trận pháp che chở, Tiêu Hàn vẫn cảm nhận được uy áp khủng khiếp tỏa ra từ bên trong những hỏa cầu này. Hắn lắp bắp:

- Đây, đây là...

Dương Thiên mỉm cười:

- Cửu Tinh Diệu Nhật tầng thứ năm. Các người kéo đến khá đông, tu vị không tệ, thấp nhất cũng là Kim Đan kỳ. Chiến thắng thì không khó, nhưng muốn tiêu diệt toàn bộ thì có chút phiền phức. Nhưng nếu đem tất cả các người tụ tập lại một chỗ thì khác.

- Không thể nào, một pháp thuật mạnh như vậy, tại sao bọn ta lại không cảm nhận được chút nào.

- Cửu Tinh Diệu Nhật rất mạnh, nhưng nó có một điểm yếu là thời gian thi triển quá lâu. Vì vậy, ta đã sáng tạo ra một pháp môn có năng lực che dấu nó trước khi hoàn chỉnh, các người đương nhiên không thể cảm ứng được.

Đám người Tiêu Hàn há hốc mồm, che dấu một pháp thuật trước khi nó hoàn chỉnh, chuyện này có thể làm được sao? Câu nói của Dương Thiên

gần như phá vỡ thế giới quan của bọn hăn. Nếu trong một tình huống khác, bọn hăn chắc chắn sẽ cho rằng Dương Thiên là một tên điên, nhưng Cửu Tinh Diệu Nhật tỏa ra nhiệt lượng khủng khiếp vẫn còn ở trên kia, bọn hăn có thể không tin sao?

Dương Thiên dừng lại vài giây rồi tiếp:

- Ta đã giải thích xong, các người có thể chết được rồi.

Dương Thiên đưa tay lên cao rồi vung xuống, hỏa cầu giống như lưu tinh, đâm thẳng về phía trận pháp của Cực Linh Môn. Tiêu Hàn sống đã nhiều năm, kinh nghiệm đấu pháp phong phú. Hăn biết hiện tại chỉ còn cách dùng toàn lực chống đỡ, bằng không chỉ có con đường chết.

Cánh tay nắm lấy ngũ sắc cự kiếm vung lên, va chạm trực diện với hỏa cầu. Tiếng nổ khổng lồ vang lên, sóng lửa cùng ngũ sắc linh lực bắn ra tứ phía. Rất nhanh sau đó, ngũ sắc linh lực bị ngọn lửa nuốt trọn. Toàn bộ Cực Linh Thành chìm trong biển lửa, mọi loại trận pháp phòng ngự trong thành đều bị phá hủy.

Dương Thiên đứng trong biển lửa, trên tay hăn lúc này là một nguyên anh nhỏ bằng lòng bàn tay, trông rất giống Tiêu Hàn phiên bản thu nhỏ. Dây giũa bất thành, nguyên anh run sợ nói:

- Người đã phá hủy thân thể của ta, chẳng lẽ muốn đuổi tận giết tuyệt hay sao?

- Người sống đã lâu, chẳng lẽ wpB1lEL câu “Thả hổ về rừng” cũng không biết?

- Người...

Tiêu Hàn chưa nói hết câu thì nguyên anh đã co rút lại, không bao lâu sau liền tiêu tán, biến mất khỏi thế giới này. Sử dụng Sư Hồn Thuật,

Dương Thiên lập tức biết được nơi bọn chúng bắt giữ Chu Hân Dao cùng tình hình hiện tại của Cực Linh Môn.

Những người Tiêu Hàn dẫn đến đây đã là một nửa sức mạnh của Cực Linh Môn. Ngoại trừ Kim Đan kỳ, bên trong Cực Linh Môn hiện tại chỉ còn 2 tên Nguyên Anh trung kỳ, đối với Dương Thiên mà nói thì không có uy hiếp gì.

Đáng nói chính là trận pháp hộ tông của Cực Linh Môn, Huyền Vũ Cực Linh Trận. Trong tứ thánh thú, Huyền Vũ có lực phòng ngự mạnh nhất, trận pháp dựa theo nó mà mô phỏng ra chắc chắn rất vững chắc.

Cực Linh Môn nằm ở góc phía Đông Cực Linh Thành, cách trận chiến khá xa, lại được bảo phủ bởi đại trận cực mạnh này, lửa của Cửu Tinh Diệu Nhật hẳn là không làm gì được nó.

Cả người Dương Thiên hóa thành một vệt sáng, rất nhanh đã xuất hiện trước Cực Linh Môn, hẳn không khỏi lắc đầu:

- Nhân Tộc nghèo khổ, nhưng đám người tam đại môn phái các ngươi lại giàu đến chảy mỡ. Cũng tốt, các ngươi càng giàu có, ta càng có hứng thú khi cướp a.

Trước mặt Dương Thiên là một tòa lâu đài rất lớn, nói là lâu đài đã rất khiêm tốn, nó giống như một ngọn núi nhỏ với đủ các kiểu dáng kiến trúc đặc sắc. Dưới lòng đất là một cái trung cấp linh mạch, được Cực Linh Môn dùng trận pháp khống chế, linh khí không thể thoát ra bên ngoài.

Tại hạ vị diện, trung cấp linh mạch cực kỳ hiếm có, về phần cao cấp linh mạch, chỉ có Linh Giới mới có hi vọng gặp được. Về phần Tịnh Thổ, Dương Thiên cảm thấy khả năng không lớn lắm.

Cái khác không nói, chỉ riêng cái trung cấp linh mạch này cũng đã đáng để Dương Thiên ra tay. Có nó, chuyện khôi phục đến Nguyên Anh hậu kỳ

không phải vấn đề lớn.

- Mô phỏng.

Phá Thiên trên tay Dương Thiên bắt đầu biến hóa, trở thành một thanh kiếm màu đen, chính là Trận Diệt, một trong Cửu Diệt Kiếm của hắn. So với Hỗn Độn Diệt Thể Kiếm, uy lực của Phá Thiên còn thua xa. Nhưng nếu chỉ xét về độ đa dụng, Hỗn Độn Diệt Thể Kiếm không cách nào so bì được với nó.

Hỗn Độn Diệt Thể Kiếm mang sức mạnh hủy diệt vạn vật, chỉ đơn thuần là hủy diệt. Có lẽ khi đó Hủy Diệt Chân Tiên nói không sai, thanh kiếm này ban đầu vốn là để tặng cho hắn.

Phá Thiên thì khác, công dụng của nó là phát ra pháp thuật với uy lực mạnh hơn nhiều lần. Đồng thời còn có thể biến đổi hình dạng, mô phỏng lại một phần sức mạnh. Phá Thiên hiện tại mang theo năng lực phá trận tuyệt thế vô song của Trận Diệt, cho dù chỉ là một phần nhỏ, Huyền Vũ Cực Linh Trận trước mặt nó cũng giống như một tờ giấy mỏng mà thôi.

Trận Diệt khẽ run nhẹ, một luồng sáng màu trắng bay thẳng về phía Cực Linh Môn. Cảm ứng được công kích, hàng trăm cột sáng màu xanh từ khắp mọi nơi phóng lên, tụ lại một điểm, biến thành một cái mai rùa khổng lồ.

So với mai rùa, luồng sáng màu trắng kia cực kỳ nhỏ bé, gần như không nhìn thấy được. Luồng sáng chạm vào mai rùa rồi tan biến, không hề có tiếng va chạm nào. Kỳ lạ là, mai rùa nhìn như vô cùng cứng rắn kia, cứ như vậy mà tan vỡ. Bên trong Cực Linh Môn, hàng trăm tiếng nổ nhỏ phát ra, các cột sáng cũng lần lượt biến mất.

Phá Thiên trở lại nguyên hình, Dương Thiên lắc đầu ngán ngấm:

- Còn tưởng có thể gọi ra hư ảnh Huyền Vũ, xem ra ta đã đánh giá Cực Linh Môn các người quá cao a.

Không đợi người của Cực Linh Môn phản ứng lại, Dương Thiên hóa thành một vệt sáng, bay thẳng đến nơi giam giữ Chu Hân Dao.

Cực Linh Môn, Trọng Ngục, tầng thứ ba.

Lúc này Chu Hân Dao đang bị trói trên một cây cột sắt, trên người nàng là bốn sợi xích to xuyên qua thân thể, máu tươi ướm đầm bộ y phục màu trắng. Một người đàn ông trung niên, tay cầm roi màu đỏ, liên tục vung roi hét to:

- Nói, tên Dương Thiên kia đang ở đâu, ta sẽ cho người được chết thoải mái.

Chu Hân Dao ngẩng cao đầu, tóc tai hỗn loạn, giọng nói căm phẫn:

- Ta không biết hắn đang ở đâu, nhưng dù có biết cũng sẽ không nói. Đám người Cực Linh Môn các người, thân là lãnh đạo của Nhân Tộc, lại đi nịnh nọt Yêu Tộc, hi sinh đồng tộc để bảo vệ mình. Cái gì mà tam đại môn phái, các người không xứng.

Vẻ mặt trung niên nhân chuyển sang hung ác:

- Chu Hân Dao, đừng nghĩ là ta không dám giết người. Tiêu Hàn e sợ lão già kia nhưng ta thì không. Nếu ta giết chết người, hắn dám đến Cực Linh Môn càn quấy sao? Hơn nữa, hắn đang bị vây khốn ở lãnh thổ Yêu Tộc, nói không chừng sẽ bỏ mạng ở đó.

Chu Hân Dao giận dữ:

- Đừng nói bậy, tu vị của Các Chủ cực kỳ cao thâm, hẳn chắc chắn sẽ không có chuyện gì.

Trung niên nhân bĩu môi:

- Lợi hại? Có thể so được với mười vị Yêu Vương sao? À không, chỉ còn là chín vị Yêu Vương mà thôi. Tên Dương Thiên kia cũng thật đáng sợ, vậy mà có thể giết được Hồ Vương. Nhưng cho dù hắn có mạnh hơn nữa thì cũng không thể chống lại cao cấp tu sĩ của Nhân Tộc vậy công được. Đến khi đó, ta sẽ là đại công thần ngăn chặn đại chiến giữa hai tộc, được toàn thể tu sĩ Nhân Tộc sùng bái. Ha ha...

Chu Hân Dao nhìn sự đắc ý của trung niên nhân liền cười lạnh:

- Ngu ngốc.

Vẻ mặt của trung niên nhân cứng lại:

- Người vừa nói cái gì?

Chu Hân Dao khinh thường:

- Người chưa từng gặp Dương Thiên, làm sao hiểu được sự đáng sợ của hắn. Đừng nói về thực lực, tâm cơ của hắn vượt xa các người nhiều lắm. Muốn bắt được hắn? Rõ ràng là si tâm vọng tưởng.

Trung niên nhân gần như nổi điên, cây roi trong tay liên tục quất mạnh:

- Đừng nói bậy. Nếu bây giờ hắn đứng trước mặt ta, ta lập tức sẽ đem hắn lột da rút xương, trừu hồn luyện phách. Cho hắn nếm đủ mọi loại cực hình của Cực Linh Môn.

Đúng lúc này, một bóng người hiện ra trước mặt trung niên nhân, chụp lấy cây roi trên tay hắn:

- Nói được phải làm được. Ta rất mong chờ cảm giác lột da rút xương, trừu hồn luyện phách mà người vừa nói.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 395: Diệt Cực Linh Môn

Trung niên nhân hoảng hốt, đang muốn tấn công thì phát hiện cơ thể của mình bị tê cứng trong giây lát. Đến khi cơ thể hãn trở lại bình thường, một cảm giác đau thấu xương từ cánh tay phát ra khiến hãn hét to. Đáng tiếc, Trọng Ngục của Cực Linh Môn là nơi chuyên dùng để giam giữ và tra tấn phạm nhân, đã sớm bố trí trận pháp cách âm. Cho dù hãn có la lớn hơn người bên ngoài cũng không nghe thấy được.

Trung niên nhân lùi lại phía sau vài bước, lúc này Chu Hân Dao mới nhìn thấy cánh tay phải của hãn chỉ còn là xương trắng, máu tươi không ngừng nhỏ xuống mặt đất.

Vẻ mặt Dương Thiên vẫn lạnh lùng:

- Ta rất muốn thử, đáng tiếc, người còn chưa đủ tư cách. Vì vậy, chi bằng chính người tự mình trải nghiệm đi.

Trung niên nhân không đáp, tay trái của hãn ném ra một đồng linh phù rồi xoay người chạy thật nhanh. Tên Dương Thiên này quá đáng sợ, có thể yên lặng đến gần mà hãn không phát hiện ra được. Còn có loại pháp thuật khiến hãn bị tê cứng trong khoảnh khắc kia. Phải biết, tu sĩ cao cấp quyết đấu, chỉ cần 1 giây phút mất tập trung cũng đủ khiến người bỏ mạng. Vừa này, Dương Thiên có thể giết chết hãn, nhưng lại chỉ lột da cắt thịt ở một cánh tay, rõ ràng là đang muốn chơi đùa với hãn. Đối thủ này, hãn không nắm chắc phần thắng nên liền chọn cách bỏ trốn. Chỉ cần rời khỏi đây, bên ngoài có rất đông tu sĩ của Cực Linh Môn, đến khi đó không cần phải lo sợ Dương Thiên nữa.

Nhưng Dương Thiên có thể để hấn được như ý sao? Tra tấn Chu Hân Dao, khiến nàng bị thương nặng như vậy, kết quả chỉ có một, Chết. Hơn nữa, còn là chết một cách đau đớn.

Phá Thiên biến đổi hình dạng, Pháp Diệt vung nhẹ một cái. Những tấm linh phù kia chưa kịp kích hoạt lập tức mất đi linh quang, rơi xuống mặt đất như giấy vụn. Phá Thiên trở lại dạng súng, một cột lửa cực lớn từ nòng súng bắn ra, đem Trọng Ngục xuyên thủng.

Tiếng nổ cùng cột lửa lập tức khiến những người bên ngoài chú ý. Bọn hấn đang tìm kiếm kẻ phá hủy trận pháp, nhìn thấy một màn này liền tập trung về phía Trọng Ngục.

Xuất hiện trước mặt bọn họ là hình ảnh một vị thái thượng trưởng lão cao cao tại thượng đang bị một thanh niên lạ mặt túm cổ nhấc lên. Một đồng tử đang ngồi trên cây sáo ngọc, từ sâu bên trong Cực Linh Môn bay ra, nhìn chăm chăm vào trung niên nhân rồi quay sang Dương Thiên, giọng nói ẩn chứa sát khí:

- Người là ai, dám đến Cực Linh Môn gây rối, có biết đã phạm phải trọng tội gì không?

Dương Thiên không trả lời hấn mà quay lại nhìn Chu Hân Dao mỉm cười:

- Người đợi một lát, san bằng Cực Linh Môn xong ta sẽ giúp người gỡ bỏ thứ kia.

Chu Hân Dao lập tức lắc đầu:

- Không cần lo lắng cho ta. Dương Thiên, người mau chạy đi. Cực Linh Môn người đông thế mạnh, tên Tiêu Hàn kia cũng có mặt ở đây. Nếu để bọn họ hợp sức dựng lên Cực Linh Trảm Thiên Trận, người chắc chắn...

Dương Thiên lắc đầu:

- Không cần lo lắng, Tiêu Hàn đã bị ta giết chết. Cái thứ gọi là Cực Linh Trảm Thiên Trận kia cũng không có gì đặc biệt, một chiêu liền phá được, thật nhàm chán a.

Hai mắt Chu Hân Dao mở to, suýt chút nữa cho rằng mình đã nghe nhầm. Cực Linh Trảm Thiên Trận được mệnh danh là trận pháp công kích mạnh nhất của Nhân Tộc, trong trận đại chiến năm xưa cũng có tiếng tăm lừng lẫy, khiến Yêu Tộc kinh sợ. Vậy mà hãn...

Dương Thiên đã sớm đoán được biểu cảm này của nàng, hãn quay mặt về phía trung niên nhân:

- Tiếp theo đây, ta sẽ cho người nếm thử tư vị lột da róc xương, trừu hồn luyện pháp.

Dương Thiên giữ nguyên tư thế, không hề làm bất kỳ động tác gì, từng lớp da cùng thịt trên cánh tay của trung niên nhân liên tục rơi xuống khiến hãn kêu gào thảm thiết. Một tu sĩ của Cực Linh Môn nhin không nổi nữa liền hét to:

- Mau dừng tay.

Đáp lại tiếng hét là một cột lửa phóng ra, đem tên kia đốt thành hư vô. Dương Thiên vẻ mặt vẫn lạnh lùng, tiếp tục công việc của mình.

Vị Nguyên Anh kỳ còn lại của Cực Linh Môn gương mặt lúc xanh lúc trắng nhưng không dám có hành động lỗ mãng. Chấn động phá hủy Cực Linh Thành, Tiêu Hàn sư huynh cùng những người khác vẫn chưa trở về, biến lửa kinh người kia rất có thể là do người trước mặt gây nên.

Vừa nãy Chu Hân Dao có gọi hãn là Dương Thiên, lẽ nào chính là tên Dương Thiên mà bọn hãn đang truy bắt?

Thảm cảnh diễn ra trước mặt, đồng tử rớt cuộc cũng không chịu được nữa, mở miệng giả hòa:

- Đạo hữu, Cực Linh Môn chính là một trong tam đại môn phái, người làm như vậy chẳng lẽ không sợ trở thành công địch của Nhân Tộc?

Dương Thiên cười lạnh:

- Tam đại môn phái? Sau ngày hôm nay chỉ còn là nhị đại môn phái mà thôi.

Đồng tử giật mình, không tự chủ được lùi về phía sau một đoạn:

- Người muốn làm gì?

- Tốt nhất các người nên yên lặng đứng đó, nơi không chừng lát nữa ta sẽ để lại một vài kẻ sống sót. Còn nếu các người muốn chiến đấu vì cái danh dự môn phái gì đó thì có thể thử.

Đồ án trên mình Phá Thiên phát ra ánh sáng màu đen, một cỗ khí tức khủng bố bao trùm lên Cực Linh Môn. Những đệ tử tu vị thấp kém gần như không thở được, ngã trên mặt đất. Đồng tử nhìn qua trung niên nhân, khóe mắt hiện lên vẻ quyết liệt, không nói lời nào, lập tức xoay người bỏ chạy.

Hắn chưa đi được bao xa thì đã nghe tiếng của Dương Thiên vang vọng bên tai:

- Đây là lựa chọn của người? Cũng tốt, để ta tiễn người đi trước.

Đồng tử cảm thấy lồng ngực đau nhói, hắn gian nan nhìn xuống thì phát hiện ra một thanh kiếm màu đen hình dạng kỳ lạ đang cắm trên ngực mình:

- Người...

- Được chết dưới Nhân Diệt, cho dù chỉ là mô phỏng lại, người cũng có thể tự hào rồi.

Đồng tử há to miệng, muốn nói gì đó mà không thốt nên lời. Từ chỗ vết thương, một lực lượng kỳ dị bắt đầu ăn mòn cơ thể hắn. Trong nháy mắt, đồng tử đã hoàn toàn biến mất, chỉ để lại cây sáo ngọc rơi trên mặt đất.

Dương Thiên lướt qua một lượt những đệ tử còn lại của Cực Linh Môn:

- Còn có kẻ nào dám bỏ trốn?

Hàng ngàn đệ tử Cực Linh Môn đồng loạt quỳ xuống đất dập đầu:

- Tiền bối, xin tha mạng.

- Tha?

Dương Thiên tay cầm kiếm đưa cao, ngay lúc hắn chuẩn bị chém xuống thì nghe được tiếng kêu của Chu Hân Dao:

- Dương Thiên, mau dừng tay. Bọn họ chỉ là những đệ tử bình thường, không cần đuổi tận giết tuyệt.

Dương Thiên ngấn đầu nhìn nàng:

- Bọn hắn khiến người ra nông nổi này, người còn cầu xin giúp bọn hắn?

Chu Hân Dao lắc đầu:

- Kẻ gây ra mọi chuyện là cao tăng của Cực Linh Môn, hoàn toàn không liên quan đến những đệ tử kia.

Dương Thiên hơi khựng lại, trong khoảnh khắc thấy Chu Hân Dao bị tra tấn, hắn đã trở lại thành Sát Thần Dương Thiên của trước kia. Lạnh lùng, tàn nhẫn, giết người không chớp mắt. Từ sau khi đột phá Chân Tiên, trở về

trái đất, Dương Thiên đã sớm quên mất bộ mặt này, không ngờ nó vẫn luôn tồn tại, ẩn sâu trong con người hắn.

- Không đúng, Chân Tiên trùng sinh, tâm tính trở lại như trước kia, Sát Thần Dương Thiên vốn không còn tồn tại nữa.

- Khoan đã, Nhược Hy đã nói, Thập Đại Chân Tiên sinh ra cùng với thế giới này. Từ trước đến nay chưa từng có ai đột phá Chân Tiên, vậy truyền thuyết trùng sinh là do đâu mà có?

- Con đường ta đã đi là do chính ta dựng nên, vậy mục đích của ta lúc đó là gì? Tại sao khi khôi phục tu vị ta vẫn không thể nhớ lại những chuyện trước kia.

- Sư phụ cùng Nhược Hy đã từng nói, ta là người gần với cảnh giới Sáng Thế Thần nhất, vậy ta của trước kia đã ngộ ra được điều gì mà lại sắp đặt con đường này?

Dương Thiên đứng ngẩn ngơ một hồi lâu, hắn mơ hồ cảm nhận được điều gì đó, nhưng mỗi khi muốn bắt lấy nó thì lại bị vượt khỏi tay. Dương Thiên đứng yên, những người bên dưới cũng không dám có hành động gì, một mực quỳ ở đó.

Mãi cho đến khi nghe được tiếng truyền âm của Chu Hân Dao, Dương Thiên mới tỉnh lại:

- Dương Thiên, ngươi làm sao vậy? Có phải bị thương ở chỗ nào hay không?

Dương Thiên mỉm cười nhìn nàng:

- Không có chuyện gì. Cảm ơn người.

Chu Hân Dao còn chưa hiểu vì sao Dương Thiên cảm ơn mình thì đã nghe hắn nói to:

- Cực Linh Môn từ nay về sau không còn nữa, các người cũng không còn là đệ tử của Cực Linh Môn. Trong vòng 1 giờ, nếu ta còn thấy bất kỳ người nào ở đây, giết không tha.

- Cảm ơn 8xxv81G tiền bối đã tha mạng.

Chúng tu sĩ đồng thanh hô lên rồi vội vã quay trở về thu dọn hành lý. Dương Thiên bay đến trước mặt trung niên nhân đang bị cấm chế khóa chặt, nằm trên mặt đất:

- Đến lượt người.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 396: Linh Nhân

Trung niên nhân bị cấm chế phong tỏa, không thể cử động hay mở miệng nói chuyện, kinh hãi nhìn Dương Thiên đang chậm rãi đi đến. Trên tay Dương Thiên xuất hiện một ngọn lửa u ám khiến linh hồn của trung niên nhân liên tục run rẩy.

- Thứ này gọi là U Hỏa Luyện Hồn. Tư vị của nó chắc chắn không kém so với trầu hồn luyện phách, người cứ từ từ mà tận hưởng.

U Hỏa Luyện Hồn biến mất trong cơ thể trung niên nhân, cả người hắn lập tức co rút lại, hai mắt lồi ra, từng sợi tơ máu hiện lên rõ rệt. Mặc kệ trung niên nhân chìm trong đau đớn tột độ, Dương Thiên không tiếp tục để ý đến hắn mà đi lại chỗ Chu Hân Dao, cười nói:

- Thật xin lỗi, để người đợi lâu.

Chu Hân Dao lắc đầu, cố nhìn những sợi xích trên người mình:

- Không sao, đây là Tỏa Hồn Xích đặc biệt chế tạo để giam cầm tu sĩ Nguyên Anh kỳ, nếu cưỡng chế gỡ bỏ sẽ khiến linh hồn bị tổn thương nghiêm trọng. Người có biện pháp gì hay không?

Dương Thiên cười nhạt:

- Trò vặt vãnh mà thôi. Người nhắm mắt lại, rất nhanh sẽ xong.

Chu Hân Dao gật đầu, hai mắt nhắm lại. Phá Thiên lại biến đổi hình dạng, trở thành một thanh kiếm màu đen khác trong Cửu Diệt Kiếm, Khí

Diệt. Khí Diệt khê run, một luồng sáng màu tím bay qua người Chu Hân Dao, Tỏa Hồn Xích lập tức vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ. Chu Hân Dao từ trên cao rơi xuống, Dương Thiên vội tiến tới đỡ lấy nàng.

Cảm giác thân thể khôi phục lại bình thường, ngoài trừ chút vết thương bên ngoài thì không có gì đáng kể, Chu Hân Dao thở ra một hơi:

- Dương Thiên, người thực sự khiến ta nghi ngờ, liệu người có phải là phân thân của một vị đại năng nào đó trên Linh Giới cử xuống hay không?

Dương Thiên trợn mắt:

- Phân thân? Người đừng xem thường ta như vậy có được hay không? Linh Giới thì tính là gì?

Chu Hân Dao có chút mệt mỏi, cũng lười cùng hăn đôi co. Nàng biết, cho dù có hỏi Dương Thiên cũng sẽ không chịu nói.

- Ta mệt, chúng ta mau trở về thôi.

- Trở về?

- Đúng vậy. Ta muốn trở về Thiên Bảo Các, bắt hai tên phản bội kia phải trả giá.

- Cái đó thì không cần, ta đã thay người giết chết bọn hăn, sau đó tiện tay phá hủy Cực Linh Thành. A, cái này cũng không đúng, là hai tên kia dùng bí pháp phá hủy một nửa, sau đó đám người Tiêu Hàn tìm đến, ta mới lỡ tay phá đi một nửa còn lại. Ừm, hiện tại san bằng Cực Linh Môn, Cực Linh Thành sẽ hoàn toàn biến mất khỏi bản đồ của Phàm Vũ Giới.

Chu Hân Dao im lặng, người ta nói kỳ tích chỉ xuất hiện khi người cố gắng hết sức. Nhưng ở bên cạnh Dương Thiên, những chuyện hăn làm đều khiến nàng không thể tin được, tất cả đều có thể gọi là kỳ tích.

Dương Thiên không để ý đến biểu hiện của Chu Hân Dao, hẩn nhìn thẳng về phía trung tâm của Cực Linh Môn:

- Người đợi một lát, ta còn có việc phải làm.

Chu Hân Dao cau mày:

- Người muốn cướp đoạt bảo khố của Cực Linh Môn?

Dương Thiên cười:

- Ta suýt chút nữa quên mất. Bảo khố tất nhiên phải cướp, nhưng trước tiên có một thứ còn quan trọng hơn. Chính là cái trung phẩm linh mạch này.

Dương Thiên vừa nói vừa chỉ tay về phía trung tâm, nơi phát ra linh khí nồng đậm nhất. Chu Hân Dao giật mình:

- Linh mạch là thứ cố định, nếu người cưỡng chế mang đi sẽ khiến linh khí của nó tiêu hao hết, trở thành một cái tử mạch.

Dương Thiên có chút chán nản:

- Nói không sai, với tu vị hiện tại của ta, cố mang cái linh mạch này đi chỉ khiến nó mất hết linh khí. Vì vậy, chỉ còn một cách, tuy hơi lãng phí một chút nhưng vẫn miễn cưỡng chấp nhận được.

- Cách gì?

- Đem linh mạch này luyện thành Linh Nhãn.

- Linh Nhãn?

- Đúng vậy, đem linh khí thuần khiết nhất bên trong cái trung cấp linh mạch này luyện hóa thành Linh Nhãn. Tuy lãng phí phần còn lại nhưng

phẩm chất linh khí cực cao, lại dễ dàng hấp thu, hỗ trợ tăng tiến tu vị rất tốt.

Chu Hân Dao đưa tay bóp trán, nàng không hiểu Dương Thiên đang nói cái gì. Trung phẩm linh mạch ẩn chứa rất nhiều linh khí với nồng độ cực cao, đem nó luyện hóa thành Linh Nhân, ý tưởng này không thực tế, thậm chí có chút điên rồ.

Dương Thiên dường như biết Chu Hân Dao đang nghĩ gì:

- Dương nhiên không thể dùng cách thông thường, cần có một trận pháp đặc biệt để thực hiện việc này. Để ta cho người mở mang kiến thức một chút.

Phá Thiên trên tay Dương Thiên lập tức vỡ thành những mảnh nhỏ, được hắt ném vào những vị trí khác nhau. Từng mảnh vỡ vừa chạm đất lập tức được nối lại bằng những tia sáng màu vàng nhạt. Linh khí từ bốn phương tám hướng bắt đầu hội tụ, vẽ lên đồ án một trận pháp khổng lồ. Dương Thiên đứng chấp tay sau lưng, mở miệng giảng giải:

- Trận pháp thực sự không phải chỉ có sức mạnh nội tại mà còn phải có khả năng hấp thu thiên địa linh khí ở xung quanh để gia tăng uy lực. Tất nhiên, người phải có năng lực khống chế cực tốt, bằng không trận pháp sẽ không chịu nổi mà sụp đổ. Vật dụng tạo nên trận pháp cũng rất quan trọng, chất lượng càng cao, trận pháp càng vững chắc.

- Pháp bảo của ta là loại đặc biệt, dùng nó dựng lên trận pháp, chất lượng không cần phải bàn cãi. Cộng thêm năng lực khống chế cùng những hiểu biết về trận pháp của ta, Thiên Long Tự Linh Trận xem như hoàn thành.

Dương Thiên vừa dứt lời, một cái đầu rồng đã được ngưng tụ ra. Nó há to miệng, đem linh khí bên trong linh mạch không ngừng hút vào bên trong. Mất tròn 2 giờ đồng hồ, đầu rồng cuối cùng cũng không hấp thu nổi nữa mà dừng lại.

Chu Hân Dao không nhin được hỏi:

- Tiếp theo chúng ta phải làm gì?

Dương Thiên nhún vai:

- Chờ.

- Chờ?

- Đúng vậy, hiện tại Thiên Long Tụ Linh Trận đang luyện hóa lượng linh khí tinh thuần kia thành Linh Nhãn. Theo ước tính của ta cần tiêu tốn thời gian một ngày.

Luyện hóa một lượng lớn linh khí như vậy chỉ cần tốn một ngày, Thiên Long Tụ Linh Trận quả thực rất lợi hại, đã vượt xa hiểu biết của Chu Hân Dao về trận pháp. Nhìn vẻ mặt của nàng, Dương Thiên bật cười:

- Người có Y9FAWOO gì muốn hỏi sao?

Chu Hân Dao gật đầu:

- Ta biết chuyện này là bí mật, nhưng ta thực sự rất muốn biết, người rốt cuộc là ai?

Dương Thiên ngẩn ra:

- Sao người lại hỏi như vậy? Ta là Dương Thiên a.

- Ta không hỏi chuyện đó, ta muốn biết về thân phận của người.

- Chuyện này...

- Không thể nói được sao?

Dương Thiên lắc đầu:

- Cũng không phải không thể, ta chỉ sợ người không tin.

- Ta đã sớm chuẩn bị tâm lý, người mau nói ra đi.

Dương Thiên chần chừ trong giây lát rồi nói:

- Thật ra ta là một vị Chân Tiên, hiện tại đang bị trong thương nên không thể phát huy được tu vị chân chính.

- Chân Tiên? Đó là cảnh giới gì, dường như rất lợi hại, tại sao ta chưa từng nghe qua.

Chu Hân Dao chỉ là một tu sĩ tại Hạ Vị Diện, những cảnh giới cao thâm kia nàng còn chưa có tư cách được biết.

Dương Thiên kiên nhẫn giải thích:

- Tu Chân Lộ, sau khi dẫn khí nhập thể thành công, bước vào Luyện Khí kỳ là bước chân đầu tiên. Những cảnh giới tiếp theo phân chia thành: Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Phân Thần, Hợp Thể, Đại Thừa, Độ Kiếp, Thánh Thể, Hoàn Vũ, Bán Tiên, Chân Tiên, Sáng Thế Thần.

- Đạt đến Phân Thần kỳ sẽ phi thăng Linh Giới. Đại Thừa kỳ sẽ tiến hành độ kiếp, trải qua 9 lần thiên kiếp tôi luyện, thành tựu Thánh Thể cảnh sẽ phi thăng Tiên Giới. Tồn tại đỉnh cao của Tiên Giới chính là Bán Tiên. Chân Tiên là những kẻ chỉ tồn tại trong truyền thuyết, rất ít khi xuất hiện. Hiện cũng không có lưu lại thứ gì chứng minh bọn họ có tồn tại. Ta từng nghe nói...

Chu Hân Dao cắt ngang:

- Và người chính là một trong những truyền thuyết kia?

Dương Thiên tự hào:

- Đúng vậy, rất lợi hại đúng không?

Về mặt Chu Hân Dao đột nhiên thay đổi:

- Người đã không muốn nói thì thôi, cần gì bịa ra một câu chuyện vớ vẩn như vậy để lừa gạt ta.

Nói xong, nàng lập tức xong người bỏ đi, không để cho Dương Thiên có cơ hội giải thích. Chờ Chu Hân Dao đi xa, Dương Thiên mới thở ra một hơi. Thế giới này rất kỳ lạ, khi người nói dối, người khác sẽ tin mà không cần suy nghĩ. Còn khi người nói thật thì lại chẳng có ai tin tưởng.

Dương Thiên đã sớm đoán được phản ứng của nàng. Kết quả này là tốt nhất, hắn không nói dối, nàng cũng không cho rằng hắn nói thật nên sẽ không để bụng chuyện này, vẹn cả đôi đường.

Dương Thiên ngẩn đầu nhìn đầu rồng đang nhắm mắt trên cao:

- Linh Nhân, đừng khiến cho ta thất vọng.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 397: Hấp Thu Linh Nhân

Ngày hôm sau, đệ tử của Cực Linh Môn cũng đã rời đi hết. Dương Thiên tranh thủ khoảng thời gian này thu thập toàn bộ tài phú của Cực Linh Môn. Hẳn không khỏi lắc đầu ngán ngẫm, Nhân Tộc nghèo khó, nhưng những môn phái đứng đầu lại quá mức giàu có. Không kể đến bảo vật, chỉ riêng linh thạch đã đạt đến một con số khổng lồ. Lượng tài phú này đặt tại một cái Hạ Vị Diện khác cũng có rất ít môn phái đạt được. Đáng tiếc, cao cấp linh thạch cũng có một ít, nhưng cực phẩm linh thạch mà Dương Thiên tìm kiếm lại không có viên nào.

Vợ vét hết mọi thứ, Dương Thiên bắt đầu khai lò luyện đan. Lần này hẳn không luyện chế ra đan dược chữa thương mà là loại phụ trợ, tăng cường khả năng hấp thu linh khí. Linh Nhân ẩn chứa linh khí vô vùng khổng lồ, dùng Chuyển Hóa Quyết cũng có thể hấp thu hoàn toàn nhưng sẽ tiêu tốn kha khá thời gian. Dương Thiên hiện tại còn phải trở về Thanh Linh Môn giải quyết mọi việc, sau đó đi tìm cực phẩm linh thạch.

Hắn cũng đã tính đến chuyện dùng Linh Nhân thay thế cho cực phẩm linh thạch, nhưng làm vậy thực sự quá lãng phí. Khôi phục tu vị mới là quan trọng nhất, có tu vị cao, người muốn gì sẽ có đó.

Sau khi thu thập xong, Dương Thiên ngồi ngay trước Thiên Long Tự Linh Trận kiên nhẫn chờ đợi. Không để hắn phải đợi lâu, khoảng 1 giờ đồng hồ sau, đầu rồng mở mắt ra, hướng lên trời phát ra một tiếng long ngâm. Linh khí từ khắp nơi đổ về, hình thành một cơn lốc linh khí cực lớn.

Dương Thiên đã sớm có chuẩn bị, hắn lập tức vung tay bắn ta vài tia sáng, hình thành một cái lồng màu vàng rực bao quanh cơn lốc. Chiếc lồng từ từ thu nhỏ lại, cơn lốc cũng bị nén ép, cuối cùng tan biến cùng với đầu rồng, chỉ để lại một khối cầu màu trắng, tỏa ra linh khí bức người.

Thiên Long Tự Linh Trận tan biến, Phá Thiên cùng khối cầu kia đồng thời bay đến tay Dương Thiên. Thu hồi Phá Thiên, Dương Thiên cầm lấy khối cầu, gật đầu:

- Chất lượng khá tốt. Ài, tuy biết cơ hội rất thấp, nhưng ta thực sự hi vọng nó có thể giúp ta đạt đến Phân Thần kỳ.

Tu Chân Lộ, mỗi một đại cảnh giới đều là một cái hào rộng, chênh lệch rất lớn. Một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ có thể dễ dàng đánh bại hàng chục, thậm chí những tu sĩ tu luyện công pháp, pháp thuật cùng pháp bảo mạnh mẽ, hàng trăm tên Kim Đan hậu kỳ cũng không làm gì được hắn (Ngoại trừ những kẻ biến thái có năng lực vượt cấp khiêu chiến như Dương Thiên).

Trong đó, có 4 cột mốc lớn, thứ nhất là từ Nguyên Anh kỳ đạt đến Phân Thần kỳ. Đây là cột mốc đầu tiên, linh hồn đạt đến cực hạn, bắt đầu phân hóa để vượt quá giới hạn. Tu sĩ đạt đến Phân Thần kỳ dựa vào linh hồn cường đại, câu thông với thiên địa, mượn nhờ thiên địa linh khí để chiến đấu. Một ngàn tên Kim Đan hậu kỳ có thể chiến thắng Nguyên Anh sơ kỳ, dùng tiêu hao chiến chơi chết hắn. Nhưng một ngàn tên Nguyên Anh hậu kỳ cũng không làm gì được một tên Phân Thần kỳ. Bọn hắn chỉ cần mượn nhờ thiên địa linh khí, tiêu hao cực kỳ ít vẫn có thể dễ dàng áp đảo một ngàn tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Vì vậy, Phân Thần kỳ thực lực viễn siêu phần còn lại, thiên địa pháp tắc cho phép bọn hắn tiếp nhận thiên kiếp, thành công sẽ phi thăng lên Linh Giới, tiếp tục phát triển.

Cột mốc thứ 2 chính là từ Hợp Thể Kỳ đạt đến Đại Thừa kỳ. Đại Thừa kỳ chính là cực hạn của nhân loại, đạt đến bước này, Tu Chân Giả được hưởng một đặc ân, có quyền cảm ngộ Thiên Địa Pháp Tắc. Cảm ngộ càng nhiều, lực lượng có được càng lớn. Những tu sĩ Đại Thừa kỳ hàng đầu có thể cảm ngộ được Thời Gian Pháp Tắc, qua đó tránh được lão hóa, trường sinh bất lão. Tất nhiên, đây chỉ là một nhóm rất nhỏ, đại đa số đều phải đạt đến Độ Kiếp kỳ mới hiểu được chút Thời Gian Pháp Tắc.

Cột mốc thứ 3 là từ Độ Kiếp kỳ đến Thánh Thể kỳ. Đại Thừa kỳ là cực hạn của nhân loại, muốn đột phá không thể chỉ dựa vào bản thân, mà phải mượn nhờ thiên kiếp tẩy luyện thân thể. Tu sĩ đạt đến Đại Thừa hậu kỳ đỉnh phong, bất cứ lúc nào cũng có thể triệu hồi thiên kiếp. Vượt qua được đợt thiên kiếp đầu tiên sẽ chính thức bước vào Độ Kiếp tăng một. Thiên kiếp tổng cộng có chín lần, lần sau so với lần trước mạnh mẽ hơn rất nhiều. Đại đa số tu sĩ Đại Thừa, Độ Kiếp đều gục ngã ở bước này, hồn xiêu phách tán, không thể tiến vào luân hồi.

Trải qua chín lần thiên kiếp, thân thể được tẩy luyện hoàn mỹ, lúc này mới có thể bắt đầu rèn đúc Thánh Thể. Bước này không có nguy hiểm, nhưng nguy cơ thất bại rất cao. Một khi thất bại, lần rèn đúc tiếp theo sẽ khó khăn gấp bội. Hơn nữa, cho dù có thành công, Thánh Thể cũng sẽ không hoàn hảo, cả đời chỉ dừng lại ở Thánh Thể sơ kỳ. Rất nhiều tu sĩ đã vĩnh viễn dừng lại ở đây.

Thành công đúc ra Thánh Thể, đại biểu người không còn là nhân loại nữa, có thể xưng Thánh, tạo ra Thánh Ấn, tiếp nhận tín ngưỡng cùng lực lượng của kẻ mượn nhờ nó để sử dụng.

Thánh Thể quá mạnh, Trung Vị Diện không thừa nhận nổi, sẽ bị cưỡng ép phi thăng Tiên Giới, không cần trải qua thiên kiếp.

Cột mốc thứ 4 chính là từ Bán Tiên đạt đến Chân Tiên. Đến bước này, chênh lệch đã không cần phải nhắc đến, căn bản là không cùng một đẳng

cấp. Hàng triệu hàng tỷ Bán Tiên, trong mắt Chân Tiên cũng chỉ là con sâu cái kiến, một cái phất tay liền giải quyết được. Chân Tiên hoàn toàn nắm giữ Tiên Lực, là chủ nhân chân chính. Bán Tiên chẳng qua là kẻ mượn nhờ nó rèn đúc Tiên Thể và sử dụng chút ít mà thôi. Gần kề với Chân Tiên nhất chính là Thập Đại Thượng Cổ Thần Thú. Bọn chúng là tọa kỵ linh thú của Chân Tiên, có thể sử dụng một lượng lớn Tiên Lực, cho dù là những Bán Tiên mạnh nhất cũng sẽ thua kém vài phần. Tất nhiên cũng sẽ có U8TqJZv một vài ngoại lệ, nhưng số lượng này rất hiếm, tại thời chưa cần nhắc đến.

Còn về cảnh giới Sáng Thế Thần, cảnh giới đó Dương Thiên chưa cảm nhận được nên không biết rõ. Nhưng Sáng Thế Thần chính là chủ nhân của thế giới này, vốn không cần phải nghĩ nhiều về sự cường đại của nó.

Từ Nguyên Anh đến Phân Thần chính là cột mốc đầu tiên. Vì vậy, cho dù có Linh Nhân, Dương Thiên cũng không chắc khôi phục được đến Phân Thần kỳ. Nếu may mắn thành công, khi hấn đến Tịnh Thổ có thể tự do tung hoành cướp bóc, trong một thời gian ngắn liền phi thăng Linh Giới, rút ngắn khoảng thời gian khôi phục lại.

Dương Thiên bề ngoài rất thoải mái, nhưng hấn vẫn có những việc canh cánh trong lòng. Thứ nhất là phải nhanh chóng khôi phục, trở lại thành Hỗn Độn Chân Tiên để ngăn cản Hủy Diệt. Thứ hai chính là đột phá Sáng Thế Thần, giúp Nhược Hy tỉnh lại. Những chuyện đó còn nằm ở tương lai xa, Dương Thiên mới tạm gác chúng qua một bên, tranh thủ thời gian khôi phục tu vi, cố gắng làm những điều mình thích, tìm hiểu nhân sinh, cảm ngộ căn nguyên của thế giới này.

Thần thức quét ngang, xác định chỉ có Chu Hân Dao ở gần đó, Dương Thiên lập tức nhét Linh Nhân vào miệng, sử dụng Chuyển Hóa Quyết hấp thu nó. Ba giờ sau, từ trong người Dương Thiên bay ra mấy chục viên đan dược, trôi nổi trên đầu hấn. Cứ cách một khoảng thời gian lại có một viên rơi xuống, chui vào trong người hấn.

Quá trình luyện hóa kéo dài trong vòng ba ngày. Đến buổi tối ngày thứ ba, Chu Hân Dao rốt cuộc không nhìn được nữa. Nàng dùng thần thức quan sát Dương Thiên thì phát hiện một khối khí màu trắng đang bao bọc lấy hắn, ngăn cản thần thức tiến vào.

Bất đắc dĩ, Chu Hân Dao liền bay đến chỗ Dương Thiên. Lo sợ mình quấy rầy quá trình tu luyện của hắn, nàng chỉ tìm một nơi gần đó ngồi xuống nhắm mắt tĩnh tọa, tiếp tục chờ đợi.

Sáng sớm ngày hôm sau, trên trời xuất hiện một vầng sáng rực rỡ đủ loại màu sắc. Vầng sáng hiện ra không bao lâu liền rơi xuống khối khí mà Dương Thiên đang tu luyện rồi biến mất trong đó. Chu Hân Dao ngẩn người, nàng còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì khối khí kia đã nổ tung. Sóng linh khí tràn ra khiến nàng lui lại hàng trăm bước mới miễn cưỡng đứng vững được.

Khối khí biến mất, thân ảnh Dương Thiên hiện ra, hắn nắm chặt tay đưa về phía trước mặt, chán nản nói:

- Còn thiếu một chút nữa. Thực sự đáng tiếc a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 398: Chia Tay Chu Hân Dao

Chu Hân Dao đang đứng gần đó lập tức bay đến cạnh hắn, quan tâm hỏi:

- Dương Thiên, người có sao không?

Dương Thiên lắc đầu:

- Còn thiếu một chút nữa là thành công, thật đáng tiếc.

Vào thời khắc mấu chốt, Dương Thiên không tiếc hao tổn, vận dụng bí thuật triệu hồi đến một loại linh khí đặc biệt trợ giúp hắn đột phá. Đáng tiếc, chính tác dụng phụ của bí thuật này khiến cho Dương Thiên kém một chút nữa mới có thể bước vào Phân Thần kỳ. Nhưng đây cũng không phải vấn đề quá quan trọng, Dương Thiên tin rằng, chỉ một thời gian ngắn nữa hắn sẽ dễ dàng bước vào Phân Thần sơ kỳ.

Khác với Tu Chân Giả thông thường, Dương Thiên không tu luyện mà là đang khôi phục. Vì vậy hắn tiến giai mà không phải chịu thiên kiếp. Chuyện này nghe qua rất tốt nhưng lại ẩn tàng những vấn đề bất cập. Tu sĩ đạt đến Phân Thần sơ kỳ có thể thông qua thiên kiếp, phi thăng Linh Giới. Dương Thiên thì khác, hắn phải dựa vào lực lượng của bản thân mình, phá toái hư không để đi tiếp.

Phân Thần kỳ muốn phá toái hư không? Đây rõ ràng là si tâm vọng tưởng. Tu sĩ bình thường không cách nào làm được. Dương Thiên khác bọn hắn, Phân Thần kỳ đúng là không có năng lực phá toái hư không, nhưng nếu đạt đến Phân Thần hậu kỳ, tìm ra không gian tiết điểm, mượn nhờ lực lượng trận pháp thì lại là chuyện khác. Tại Phàm Vũ Giới muốn đạt đến

Phân Thần hậu kỳ vô cùng khó khăn. Bất quá, tại Tịnh Thổ lại là chuyện khác. Hơn nữa, khoảng cách từ Tịnh Thổ đến Linh Giới rất gần, muốn tìm kiếm không gian tiết điểm cũng sẽ dễ dàng hơn.

Chu Hân Dao an ủi:

- Không sao, Tu Chân Giả tu luyện gian khổ, thất bại là chuyện thường tình. Người đột phá thất bại mà không bị vết thương nào đã xem như vạn hạnh.

Dương Thiên cũng không định tiếp tục chủ đề này:

- Tiếp theo đây người định thế nào.

Chu Hân Dao đáp:

- Thương Sinh cùng Bích Nhạn đã chết, Cực Linh Thành bị phá hủy, Các Chủ cùng những tu sĩ Nguyên Anh kỳ khác đang bị vây khốn tại Thực Cốt Sâm Lâm. Ta sẽ tìm đến những chi nhánh khác của Thiên Bảo Các, tập hợp mọi người, liên thủ với các thế lực khác tìm cách giải cứu bọn họ.

Dương Thiên lắc đầu:

- Đám người kia chính là những tu sĩ mạnh nhất Nhân Tộc hiện tại, bọn hắn đã bị vây khốn tại Thực Cốt Sâm Lâm, các người chỉ còn sót lại chút lực lượng nhỏ yếu, có thể làm được gì?

Vẻ mặt Chu Hân Dao hiện lên sự quyết tâm:

- Không làm được cũng phải làm. Các Chủ có ơn với ta, ta không thể ngồi yên nhìn hắn bị Yêu Tộc giết hại.

Đột nhiên, Chu Hân Dao nhìn thẳng vào mắt Dương Thiên:

- Dương Thiên, ta biết người rất lợi hại, chỉ cần người đồng ý giúp đỡ, bất cứ giá nào ta cũng sẽ đồng ý.

Tuy biết Chu Hân Dao sẽ nhờ vả, nhưng Dương Thiên không nghĩ đến nàng sẽ dùng câu “bất cứ giá nào”. Hắn không nhìn được trêu đùa:

- Kể cả lấy thân báo đáp?

Câu nói đùa của Dương Thiên khiến mặt Chu Hân Dao hơi ửng hồng. Nàng sống đã hơn ngàn năm nhưng chưa từng cùng người nào nói qua về tình cảm nam nữ, ấp úng mãi không nói thành câu:

- Nếu, nếu người giúp, giúp ta cứu được Các Chủ, ta, ta sẽ...

Dương Thiên không nghĩ đến nàng lại cho rằng những gì hắn nói là thật, bật cười to:

- Chỉ là nói đùa mà thôi, người đừng bận tâm. Dựa vào mối quan hệ giữa chúng ta, chút việc vặt này ta đương nhiên sẽ giúp.

Chu Hân Dao thở ra một hơi, nàng thực sự sợ Dương Thiên sẽ từ chối. Yêu Tộc hùng mạnh, cho dù thiếu đi Hồ Vương thì vẫn đủ sức áp đảo Nhân Tộc. Đó là chưa kể đến những tu sĩ đứng đầu Nhân Tộc đang bị bọn hắn vây khốn, trận chiến này gần như không ZECpM5C có phần thắng.

Còn về câu “chút việc vặt” của Dương Thiên, Chu Hân Dao xem như mình không nghe thấy. Có tài thường có tật, Dương Thiên cao ngạo, nhưng hắn có quyền làm như vậy.

Lý do Dương Thiên nói đây là “chút việc vặt” rất đơn giản. Khi hắn còn là Nguyên Anh sơ kỳ, chém giết Hồ Vương còn gặp nhiều khó khăn. Nhưng hiện tại Dương Thiên đã là Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, chỉ còn cách Phân Thần kỳ một bước nhỏ. Trong cùng một cấp độ, cho dù có hàng trăm người cũng không phải đối thủ của hắn chứ đừng nói đến việc chỉ có

chín tên Yêu Vương. Nếu bọn hăn ngoan cố, Dương Thiên cũng không ngại đem cả chín tên làm thành món nướng. Không đúng, tám tên là đủ rồi, Khổng Tước Vương xinh đẹp như vậy, giết đi thật là uổng phí. Ài, bản tính háo sắc của ta đến cuối cùng vẫn không đổi a.

Nhìn nụ cười có chút hèn mọn của Dương Thiên, Chu Hân Dao cho rằng hăn đang nghĩ đến chuyện nàng “lấy thân báo đáp” liền nhin không được nữa:

- Ta bây giờ sẽ trở về tập hợp lực lượng, liên hệ với những thế lực khác. Sau khi làm xong sẽ thông báo cho ngươi, cáo từ.

Chu Hân Dao nói xong lập tức hóa thành một vệt sáng biến mất, để lại Dương Thiên vẻ mặt ngốc trẻ, hăn gãi gãi đầu:

- Ta hình như không có làm sai chuyện gì a.

...

Chia tay Chu Hân Dao, Dương Thiên nhanh chóng trở về Thanh Linh Môn. Chuyện tại Cực Linh Thành tiêu tốn nhiều thời gian hơn so với dự kiến của hăn, hi vọng tên Thái sư thúc tổ kia không làm ra chuyện gì ngu ngốc.

Về đến Thanh Linh Môn, Dương Thiên mới biết mình đã lo lắng dư thừa. Thái sư thúc tổ là một trong những kẻ đứng đầu Thanh Linh Môn, từng trải qua rất nhiều biến cố, chút kiên nhẫn đó hăn tất nhiên phải có.

Trước cửa phòng Dương Thiên, Bàn Phi đã sớm đợi sẵn. Vừa trông thấy Dương Thiên, hăn mừng rỡ chạy đến:

- Chủ nhân, Thái sư thúc tổ ra lệnh cho ta ở đây đợi ngươi.

- Mọi việc đã chuẩn bị xong?

Bàn Phi lắc đầu:

- Chuyện này ta cũng không rõ. Thái sư thúc tổ nói khi người trở về lập tức đến gặp hần.

Dương Thiên phát tay:

- Được rồi, người đợi ở đây một lát. Ta vào trong chuẩn bị chút đồ, sau đó sẽ đi tìm tên Thái sư thúc tổ kia.

Bàn Phi ngoan ngoãn đứng ra một bên để Dương Thiên đi vào. Hần đã đợi Dương Thiên ở đây vài ngày, đợi thêm một lúc thì có đáng là gì.

Đi vào trong phòng, Dương Thiên nhanh chóng kiểm tra tình hình của Tiểu Sư, phát hiện khí tức trên người nó đã ổn định. Dương Thiên lấy ra vài viên đan dược nhét vào miệng nó, sau đó đặt Tiểu Sư lên vai rồi đi ra ngoài. Nhìn thấy Tiểu Sư, vẻ mặt Bàn Phi hiện lên vẻ ngạc nhiên:

- Đây là?

Dương Thiên phát tay:

- Linh thú của ta, mau đi thôi.

Bàn Phi cũng không dám hỏi nhiều, vội vã dẫn đường. Hiện tại Thái sư thúc tổ là người nắm quyền tại Thanh Linh Môn, địa vị của hần so với Môn Chủ còn cao hơn vài phần. Bàn Phi dựa vào lệnh bài hần đưa cho, dễ dàng tiến vào Nghị Sự Đường.

Ngồi ở trung tâm Nghị Sự Đường là một nam nhân tuổi tầm 30, gương mặt cau có, tựa hồ đang rất lo lắng. Thái sư thúc tổ ngồi ngay bên cạnh hần, mặt vô biểu tình, nhìn thấy Dương Thiên cùng Bàn Phi đi vào mới hiện lên một tia vui vẻ.

Bàn Phi âm thầm truyền âm:

- Người ngồi cạnh Thái sư thúc tổ chính là môn chủ của Thanh Linh Môn, Lý Cẩn. Hẳn được chính tay vị sư thúc tổ còn lại chỉ dạy mới ngồi lên được vị trí này.

- Người gọi cả hai người bọn họ đều là sư thúc tổ?

- Đúng vậy, Thanh Linh Môn phân ra rất nhiều nhánh do những vị Nguyên Anh kỳ khác nhau đứng đầu. Sau trận đại chiến 300 năm trước, chỉ còn lại hai vị sư thúc tổ sống sót. Sư tổ của bọn ta đã chết trong trận chiến kia. Nhánh của bọn ta may mắn được Thái sư thúc tổ cứu mang nên mới không bị đào thải. Vì vậy, Thái sư thúc tổ có ơn rất lớn đối với ta cũng như nhiều người khác.

- Đó là lý do người thề chết trung thành với hắn?

- Ta từng nghe có người nói rằng, Tu Chân Giả vì nâng cao tu vị, truy cầu trường sinh bất tử mà bất chấp mọi thứ. Cá nhân ta lại cho rằng, một người đã đánh mất bản ngã, đạo đức, luân thường đạo lý thì sống còn có ý nghĩa gì. Bàn Phi ta hiểu rõ đạo lý có ơn phải trả. Vì giữ mạng sống mà bỏ lại Thái sư thúc tổ, ta không làm được.

Im lặng trong giây lát, Dương Thiên mới truyền âm lại:

- Một tiểu tu sĩ Trúc Cơ như ngươi, ngộ ra được những điều này cũng thật đáng quý. Ta không biết tương lai ngươi có còn giữ vững được bản tâm hay không, nhưng trước mắt, ta sẽ giúp ngươi bảo vệ Thanh Linh Môn.

Chọn một cái ghế gần đó, Dương Thiên ngồi xuống, nhìn Thái sư thúc tổ nói:

- Các người đã chuẩn bị xong?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 399: Tiểu Sư Thức Tỉnh

Thái sư thúc tổ không nói gì mà nhìn qua Lý Căn, ý bảo hãy giải thích mọi chuyện. Lý Căn gật đầu rồi nói:

- Bọn ta đã sắp xếp xong mọi chuyện. Ba ngày sau, toàn bộ thế lực của đám người Hàn trưởng lão tập trung tại Thanh Linh Đài. Rất có thể tên thái thượng trưởng lão kia của Dị Linh Môn cũng sẽ đến tham dự.

Thanh Linh Đài nằm trên đỉnh núi cao nhất của Thanh Linh Môn. Nơi này có một cái Tụ Linh Trận do chính Thanh Linh Tử, người sáng lập Thanh Linh Môn tạo ra. Thanh Linh Đài truyền lại qua các đời, là nơi các trưởng lão có quyền lực lớn hoặc có nhiều cống hiến cho môn phái tu luyện.

Ngoài Tụ Linh Trận ra, Thanh Linh Tử còn dựng lên rất nhiều trận pháp phòng ngự cùng công kích khác để bảo vệ nó. Thái sư thúc tổ hẳn là muốn mượn nhờ những trận pháp này áp chế đám người Hàn trưởng lão cùng tên Dị Linh Môn kia.

Dương Thiên không biết về lịch sử của Thanh Linh Môn, hẳn cũng chẳng quan tâm đến Thanh Linh Đài gì đó.

- Tốt, các người đã chuẩn bị xong, vậy ba ngày nữa chúng ta sẽ ra tay.

Dương Thiên đứng dậy, đang định đi ra ngoài thì đã nghe tiếng Thái sư thúc tổ gọi lại:

- Khoan đã, chúng ta vẫn chưa nói xong, còn về kế hoạch...

Dương Thiên che miệng ngáp:

- Kế hoạch các người tự lo liệu, hiện tại ta còn có việc, cáo từ.

Dương Thiên vừa dứt câu liền biến mất, để lại ba người ngẩn ngơ nhìn nhau. Lý Căn nhìn Thái sư thúc tổ hỏi:

- Sư thúc, người này thực sự đáng tin sao?

Thái sư thúc tổ cười khố:

- Ta và hắn chỉ mới gặp mặt một lần, vốn không có gì là chắc chắn. Nhưng tu vị của hắn rất lợi hại, nếu có hắn tham dự, khả năng giành chiến thắng sẽ rất cao. Bàn Phi, người nghĩ sao?

Bàn Phi im lặng không nói. Hắn biết, Thái sư thúc tổ vẫn luôn cho rằng Dương Thiên ẩn tàng tu vị để âm thầm trà trộn Thanh Linh Môn. Nhưng Bàn Phi lại nghĩ khác, nếu Dương Thiên ẩn tàng tu vị, cần gì phải vì trốn tránh Hàn trưởng lão mà đồng ý gia nhập phe của hắn. Vị chủ nhân này rất có thể là hóa thân của một đại năng nào đó ở Linh Giới nên mới có tốc độ tăng tiến tu vị kinh khủng đến bậc này. Những chuyện này, Bàn Phi quyết định không nói ra, vì nói ra cũng sẽ chẳng có ai tin tưởng.

Thái sư thúc tổ còn tưởng Bàn Phi không có câu trả lời liền thở ra một hơi:

- Chưởng môn, người yên tâm đi, ta đã chuẩn bị sẵn hậu chiêu, cũng không phải hoàn toàn phụ thuộc vào hắn.

Nghe được lời này của Thái sư thúc tổ, Lý Căn vui mừng nói:

- Sư thúc, ta biết người chắc chắn vẫn có cách mà. Ha ha, trời không tuyệt Thanh Linh Môn ta.

Thái sư thúc tổ nhìn Lý Căn đặc ý cười to, trong lòng thầm than:

- Một tên vô dụng như hắc tại sao lại được sư huynh chọn làm chương môn. Ài, mặc kệ, hiện tại sư huynh không có ở đây, ta đành thay hắc giải quyết mọi việc. Còn chức vị chương môn này, sau khi hắc trở về, nhất định phải bàn bạc lại.

...

Dương Thiên thật sự có việc quan trọng cần làm. Hắc có thể cảm ứng được, trong vòng 3 ngày, Tiểu Sư nhất định sẽ thức tỉnh. Nói cách khác, hắc cần tìm một nơi phù hợp cho nó. Tiểu Sư là Thần Thú hàng đầu, một khi nó thức tỉnh, toàn bộ linh khí trong một khu vực rộng lớn sẽ bị hút sạch để phục vụ cho quá trình này. Nếu có tu sĩ nào ở gần đó, chắc chắn là sẽ hút thành xác khô.

Lỡ như chết một vài người thì cũng thôi, nhưng sẽ khiến Tiểu Sư hút phải một phần linh khí hỗn tạp của những tu sĩ cấp thấp kia, ảnh hưởng đến quá trình phát triển sau này của nó.

Nơi mà Dương Thiên chọn chính là Tuyệt Mệnh Sơn Cốc. Vì mức độ nổi tiếng cùng nguy hiểm của nó, thỉnh thoảng chỉ có vài con hung thú chưa đạt đến nhất cấp mới dám bén mảng đến.

Phi thân xuống vách núi, Dương Thiên dùng ngón tay vẽ vài cái lên vách núi, cắt ra một cái hàng động lớn. Tiếp theo, hắc dùng Phá Thiên bố trí một cái Tụ Linh Trận cỡ nhỏ, tập hợp thiên địa linh khí về một chỗ rồi đặt Tiểu Sư vào vị trí trung tâm.

Mọi việc xong xuôi, Dương Thiên tìm một nơi gần đó kiên nhẫn chờ đợi. Tu Chân Giả một lần nhắm mắt tu luyện có thể kéo dài hàng trăm năm. Đối với hắc mà nói, ba ngày trôi qua chỉ trong nháy mắt. Sáng ngày thứ 3, một cơn lốc linh khí khổng lồ xuất hiện. Từ bên trong cơn lốc, từng giọt linh khí được Tụ Linh Trận cô đặc lại nhỏ vào bên trong, cung cấp năng lượng cho Tiểu Sư.

Hai mắt Dương Thiên mở ra quan sát, chỉ cần có biến cố hãn sẽ lập tức ra tay. Tiểu Sư đáng lẽ đã phải thức tỉnh từ rất lâu, nhưng do trận chiến kia khiến nó cũng bị ảnh hưởng ít nhiều, đến tận lúc này mới hoàn toàn tiếp nhận hết truyền thừa.

Thời gian kéo dài, tất nhiên sẽ không giống với truyền thừa thông thường. Cụ thể thế nào Dương Thiên cũng không đoán ra được, đành phải dựa vào tạo hóa của Tiểu Sư mà thôi.

Linh khí liên tục chảy vào, bộ lông của Tiểu Sư tỏa ra ánh sáng màu vàng rực rỡ. Mỗi tia sáng mang theo sự sắc bén đang kinh ngạc, đen núi đá chém ra từng cái rãnh sâu. Dương Thiên đưa tay đón đỡ mua tia sáng, cau mày:

- Đây là hình thái sơ khai của Kim Chi Lực?

Kim Chi Lực, một trong Ngũ Hành Tiên Lực, từ nó phân ra vô số các loại sơ cấp linh lực cùng cao cấp linh lực như Xuyên Kim Lực, Toái Thạch Lực. Dương Thiên dùng từ hình thái sơ khai bởi vì hãn cũng không rõ đây là loại linh lực nào. Nhớ lại lần đầu hãn gặp Tiểu Sư, tên này cũng dùng một loại thuộc tính Kim linh lực công kích hãn.

Bách Biến Thần Sư, hai chữ Bách Biến có ý nói về sự đa dạng trong linh lực của bọn chúng. Mỗi loại Thần Thú đều có một hay nhiều loại linh lực nhất định. Như Tắt Phương thuần Hỏa linh lực, Nghi Thủy thuần Thủy linh lực, Tam Thiên Thú là Quang, Âm, Lôi ba loại linh lực.

Bách Biến Thần Sư thì khác, bọn chúng tuy cùng chủng tộc nhưng lại tu luyện linh lực không giống nhau. Như con sư tử già kia là Vô Sắc Diệt Lực, thuộc về Hủy Diệt Lực, Tiểu Sư chính là Kim Chi Lực.

Nhưng tia sáng kia chỉ là linh lực dư thừa trong người nó phát ra, Dương Thiên cũng không thể đoán được tu vị chính xác của nó khi thức tỉnh. Nhưng có một điểm hãn có thể chắc chắn, Tiểu Sư sau khi tiếp nhận truyền

thừa, tu vị sẽ không thua kém hẳn là bao, thậm chí đạt đến FJjOBMt Phân Thần kỳ.

Đây vừa là tin tốt vừa là tin xấu, Tiểu Sư càng mạnh, Dương Thiên tất nhiên càng vui mừng. Nhưng nếu nó đạt đến Phân Thần kỳ, cộng thêm thân phận đỉnh cấp Thần Thú, chắc chắn sẽ bị pháp tắc của Phàm Vũ Giới bài xích, lập tức nghênh đón thiên kiếp phi thăng Linh Giới.

- Tiểu Sư, hi vọng người không thực sự đạt đến Phân Thần kỳ, nếu không, chúng ta đành phải tạm chia tay một thời gian a.

Đáp lại lời than thở của hắn là một tiếng gầm to cùng cột sáng màu vàng đâm thẳng lên bầu trời. Mây trắng bị đánh ra một lỗ hổng lớn, bầu trời chuyển sang màu đen, mây đen bắt đầu kéo đến, cố gắng che lấp cột sáng màu vàng kia.

Nhìn thấy một màn này, Dương Thiên vẻ mặt rất khó coi:

- Đây...Thực sự là độ kiếp phi thăng a.

Khi hắn muốn đột phá Phân Thần kỳ thì lại thất bại, khi hắn muốn Tiểu Sư dừng đến thì nó lại thành công. Mọi chuyện đã đến bước này, Dương Thiên cũng không còn gì để nói. Với sức mạnh Thần Thú, cho dù thiên kiếp có mạnh hơn so với tu sĩ bình thường rất nhiều, nó cũng sẽ dễ dàng vượt qua được.

Mây đen hội tụ ngày một nhìn, từng tia sét từ bên trong lóe lên, uy thế vô cùng khủng bố. Khác với lựa chọn của tu sĩ thông thường là chờ đợi thiên kiếp giáng xuống để chống đỡ. Tiểu Sư gầm lên một tiếng nữa, thân hình biến lớn, dài hơn 3 mét, bốn chân vững chắc, cặp cánh phía sau lưng đang rộng, bay thẳng về phía kiếp vân.

Viên ngọc trên trán nó từ vô sắc chuyển sang thuần sáng vàng kim rực rỡ. Ngay trước viên ngọc, một quang cầu xuất hiện, phóng ra vô số tia sáng

màu vàng. Kiếp vân uy thế kinh người kia vậy mà bị những tia sáng kia đánh tan tác, nhanh chóng biến mất, trả lại bầu trời trong xanh.

Tiểu Sư cất tiếng cười trẻ con đắc ý, phối hợp với bộ dạng Thần Thú của nó có chút không phù hợp. Dương Thiên lắc đầu:

- Chỉ là chút thiên kiếp còn con, có cần phải vui vẻ đến như vậy hay không?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 400: Tiểu Sư Phi Thăng

Cả người Tiểu Sư run nhẹ một cái rồi biến thành một đứa bé 5, 6 tuổi bay đến trước mặt Dương Thiên, cười nói:

- Thế nào, ta rất lợi hại đúng không?

Dương Thiên đưa tay sờ đầu nó:

- Người là đỉnh cấp Thần Thú, khi trưởng thành, đến Thiên Đế cũng không làm gì được người, nói gì đến chút thiên kiếp yếu nhược này.

Tiểu Sư ngây ngô hỏi:

- Thiên Đế là ai? Rất lợi hại sao, ta muốn cùng hắn quyết đấu.

Dương Thiên bật cười:

- Thiên Đế chính là kẻ chấp chương Kiếp Lực, mọi loại thiên kiếp trên thế giới này đều là do hắn điều khiển. Yên tâm đi, chỉ cần người phát triển hoàn thiện, sớm muộn gì cũng có cơ hội đấu với hắn.

Hai mắt Tiểu Sư sáng lên, có thể thấy được nó rất háo hức muốn đối đầu với tên Thiên Đế kia. Dương Thiên lắc đầu thở dài, Thiên Đế à Thiên Đế, ngày tháng vui vẻ của người có lẽ không còn được lâu nữa rồi.

Chợt nhớ đến một chuyện, Dương Thiên liền hỏi Tiểu Sư:

- Quá trình tiếp nhận truyền thừa của người đã xảy ra vấn đề gì, tại sao lại tốn nhiều thời gian như vậy?

Tiểu Sư đáp:

- Ta cũng không rõ, chỉ biết rằng truyền thừa của ta so với đồng tộc có sự khác biệt. Dường như là có thêm một loại lực lượng kỳ lạ nào đó.

Dương Thiên cau mày:

- Lực lượng kỳ lạ, người có thể nói rõ một chút được không?

Tiểu Sư ra vẻ nghiền ngẫm trong một giây rồi lắc đầu:

- Vấn đề này quá cao thâm, ta cũng thể hiểu được.

Dương Thiên trực tiếp bó tay, Tiểu Sư hiện tại tư duy giống như một đứa trẻ sơ sinh, hẳn cũng đành bất lực. Đặt tay lên vai Tiểu Sư, Dương Thiên nhìn thẳng lên trời nói:

- Tạm thời chia tay tại đây. Lần sau gặp lại, hi vọng được trông thấy người đã trưởng thành.

Hai mắt Tiểu Sư có chút ướt át, từ khi nó sinh ra đến giờ, phần lớn thời gian đều là ngủ say. Nếu như nói có một người thân nào thì đó chính là Dương Thiên. Nhưng vừa mới gặp mặt chưa bao lâu đã phải chia ly. Giống như một đứa bé phải rời xa người thân của mình đi đến một nơi xa lạ.

Dương Thiên hiểu cảm giác của Tiểu Sư, còn nhớ trước kia hẳn sau một chuyến đi chơi trở về, phát hiện toàn Vfp1r5t bộ người thân đã bị giết hại. Sau đó một thân một mình bước vào Tu Chân Giới hiểm ác. So với Tiểu Sư lúc này còn khó khăn hơn rất nhiều.

Dương Thiên không nói, Tiểu Sư cũng không nói. Từ trên trời, một cái lỗ khổng lồ mở ra, bên trong là hư vô tối đen. Một chiếc cầu rực rỡ đủ loại màu sắc, nối thông từ cái lỗ kia xuống vị trí Tiểu Sư đang đứng.

Tiểu Sư vừa đặt chân lên, chiếc cầu dùng tốc độ khủng khiếp rút ngắn lại, kéo theo nó đi vào trong. Trước khi biến mất, Tiểu Sư quay đầu lại hét to:

- Ta chờ người đến đón ta.

Tiểu Sư vừa dứt lời liền biến mất, Dương Thiên hơi ngẩn ra rồi nghiêm túc gật đầu:

- Yên tâm, chúng ta sẽ sớm gặp lại.

...

Tiểu Sư phi thẳng Linh Giới, Dương Thiên cũng không tiếp tục ở lại Tuyệt Mệnh Sơn Cốc. Thời gian hẹn với Thái sư thúc tổ đã đến, đám người kia hẳn đang rất sốt ruột. Dương Thiên vừa bước vào trong Thanh Linh Môn đã cảm thấy có điểm không đúng. Toàn bộ tu sĩ cấp cao đều đã biến mất, chỉ còn sót lại vài tên Trúc Cơ sơ kỳ đang giảng giải về quá trình tu luyện cho đệ tử.

Dương Thiên vội bay đến chỗ Thanh Linh Đài, miệng thầm mắng:

- Một đám ngu ngốc, không có ta, các người có thể thắng được tên Dị Linh Môn kia sao?

Thực tế chứng minh Dương Thiên lo lắng không hề dư thừa. Khi hắn đến Thanh Linh Đài, dùng chút tiểu xảo lọt qua các trận pháp phòng ngự để tiến vào trong thì phát hiện đám người Thái sư thúc tổ đã tổn thất nghiêm trọng.

Quanh đó, rất nhiều xác người cụt tay, mất đầu hoặc bị thiêu cháy, đóng băng nằm la liệt trên mặt đất. Thái sư thúc tổ vẻ mặt tái nhợt, cánh tay phải đã bị cắt đứt, máu tươi chảy ướm đầm một bên quần áo. Đối diện với hắn là một tên đeo mặt nạ che hết nửa khuôn mặt, tay cầm một cây gậy tỏa ra oán khí ngút trời, khóe miệng nở một nụ cười tà ác:

- Thái Sơn, người cho rằng bọn ta không biết gì về kế hoạch của người, dễ dàng mắc phải cái bẫy hạ đẳng này sao?

Thái Sơn âm thầm vận chuyển linh lực phong bế vết thương, tức giận mắng:

- Người làm sao biết được điểm yếu của Thái Hư Thanh Linh Trận?

Người đeo mặt nạ cười to:

- Người quên rằng ta đến từ Dị Linh Môn sao? Dị Linh Môn chúng ta chuyên nghiên cứu về trận pháp, pháp thuật và rất nhiều những thứ khác. Thái Hư Thanh Linh Trận của Thanh Linh Môn các người trước kia cũng có chút tiếng tăm, bọn ta tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Hắn vừa nói, cây gậy trong tay vừa quơ nhẹ, phát ra tiếng kêu gào đau đớn của hàng vạn linh hồn. Đúng lúc này, một cánh tay từ trong hư vô đưa ra, đoạt lấy cây gậy từ người đeo mặt nạ. Một giọng nói lạnh lẽo vang lên:

- Để luyện chế ra cây Oan Hồn Bổng này, các người rốt cuộc đã giết hại bao nhiêu người?

Người đeo mặt nạ không nói lời nào, một đạo chưởng ấn màu xám đánh thẳng về phía Dương Thiên.

- Ngu ngốc.

Dương Thiên phất tay, một tia kiếm khí trực tiếp đem chưởng ấn đánh tan, thuận thế đem một cánh tay của người đeo mặt nạ gỡ xuống. Thay vì kêu gào đau đớn, tên kia lập tức lùi lại một đoạn rất xa, giữ khoảng cách với Dương Thiên rồi hỏi:

- Người chính là tên Dương Thiên kia?

Dương Thiên nhìn qua Thái Sơn:

- Người để lộ tin tức?

Thái Sơn ngăn ra:

- Người là Dương Thiên?

Dương Thiên sờ sờ mặt, chợt nhớ ra lúc này hẳn không có sử dụng Dịch Dung Thuật mà dùng dung mạo thực sự, Thái Sơn không nhận ra cũng là chuyện dễ hiểu.

- Là ta.

Nghe Dương Thiên xác nhận, Thái Sơn liền thở ra một hơi. Hẳn cùng những người khác đợi mãi không thấy Dương Thiên trở về nên đã quyết định hành động, muốn dùng trận pháp Thanh Linh Tử lưu lại trên Thanh Linh Đài tiêu diệt đám phản nghịch. Ai ngờ tên Dị Linh Môn lại hiểu rất rõ về Thái Hư Thanh Linh Trận, dễ dàng đem nó phá đi.

Dương Thiên bình thản hỏi:

- Người sống đã lâu, tại sao lại làm ra loại chuyện ngu ngốc này?

Thái Sơn cười khố:

- Cung đã lên đây, có thể không bắn sao?

Thái Sơn nói không phải không có lý, bọn hắn đã dụ đám người Hàn trưởng lão đến Thanh Linh Đài vào hôm nay. Nếu như dừng lại chắc chắn sẽ khiến bọn hắn nghi ngờ, hậu quả rất nghiêm trọng. Chuyện đã xảy ra, Dương Thiên cũng lười truy vấn, hắn nhìn người đeo mặt nạ đằng xa rồi nói:

- Các người có cái nội gián, hơn nữa chức vị còn rất cao?

Người đeo mặt nạ hù lạnh không trả lời. Dương Thiên nhìn qua Thái Sơn:

- Ta nghĩ người cũng đã đoán ra được kẻ nào là nội gián. Chuyện xử lý hãn giao lại cho người.

Thái Sơn gật đầu, vẻ mặt đầy sự phẫn nộ nói to:

- Thân là chương môn Thanh Linh Môn lại vì lợi ích mà bán đứng môn phái. Ta lấy danh nghĩa thái thượng trưởng lão cách chức chương môn của Lý Căn. Tiếp theo đây, ta sẽ ra tay thanh lý môn hộ, trả thù cho những đồng môn đã bị hãm hại chết.

Lý Căn vốn đang đứng từ xa quan chiến vẻ mặt biến sắc, định quay đầu bỏ chạy thì đã quá muộn. Thái Sơn tốt xấu gì cũng là Nguyên Anh kỳ tu sĩ, cho dù bị trọng thương cũng không thể để một tên Kim Đan kỳ như Lý Căn trốn thoát.

Tiếp theo, một màn máu tanh hiện ra trong mắt mọi người, tiếng kêu la thảm thiết của Lý Căn rất lâu sau mới biến mất. Thái Sơn người đầy máu tươi, sát khí mạnh mẽ lan tràn khiến mọi người lạnh gáy:

- Đây là hậu quả của việc phản bội Thanh Linh Môn, các người phải lấy đó mà làm gương.

Chờ Thái Sơn giải quyết xong kẻ phản bội, Dương Thiên mới nhìn người đeo mặt nạ kia:

- Người hình như đang chờ đợi ai đó.

Người đeo mặt nạ giật mình, cố giữ bình tĩnh:

- Đừng nói bậy, lúc này chẳng qua là do ta sơ suất, một khi ta đã nghiêm túc, người chắc chắn phải chết.

Dương Thiên nhiên:

- Thật vậy sao. Để ta thử một chút xem người có lợi hại như đã nói hay không.

Từ trên cao, một đạo kiếm khí vô hình đâm thẳng xuống, người đeo mặt nạ còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị chém thành hai nửa, rơi xuống mặt đất. Từ đằng xa, một tiếng gầm giận dữ vang lên:

- Người dám.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 401: Thiên Liên Xích

Dương Thiên dường như không nghe thấy gì, hắn ném cây Oan Hồn Bổng cho Thái Sơn rồi nói:

- Đem thứ hung khí này phá hủy, giúp những oán linh trong đó được siêu thoát đi.

Thái Sơn cầm lấy Oan Hồn Bổng, nghiêm túc gật đầu. Loại pháp bảo tà ác này cũng khiến hắn cảm thấy chán ghét. Thái Sơn cất Oan Hồn Bổng vào không gian giới chỉ, sau đó hướng sự chú ý về phía đám người Hàn trưởng lão:

- Phản đồ, chịu chết đi.

Có Thái Sơn dẫn đầu, nhưng tu sĩ cùng phe chớp lấy thời cơ phản công. Đối đầu với Nguyên Anh kỳ, đám người Hàn trưởng lão bại như núi đổ, từng người từng người bị giết chết.

Tình hình bên dưới xem như đã ổn, Dương Thiên ngẩn đầu nhìn về đằng xa, một đám mây đen đang kéo đến. Chính xác mà nói là một lượng ma khí khổng lồ đang hướng về phía Thanh Linh Tông. Dương Thiên cả người hóa thành một vệt sáng, nhanh chóng chặn ngay trước đám ma khí kia, nhàn nhạt nói:

- Ta nghe nói Ma Tộc tại Phàm Vũ Giới rất nhỏ yếu, xem ra cũng không hoàn toàn là sự thật. Chỉ một mình ngươi, hắn là không hề thua kém bất kỳ tên Yêu Vương nào.

Ma khí dần tụ lại, hiện nguyên hình là một nữ nhân, vóc người uyển chuyển, dung mạo bị ma khí che phủ nên không nhìn thấy rõ, giọng nói the thé khó nghe:

- Người giết thái thượng trưởng lão của Dị Linh Môn, có biết đã phạm phải tội gì hay không?

- Ta vừa giúp các người một chuyện rất lớn, lẽ nào người không biết?

Nữ nhân kia có chút ngạc nhiên:

- Chuyện gì?

Dương Thiên thần nhiên đáp:

- Tên kia trêu chọc một đại cường địch, khiến cho toàn bộ Dị Linh Môn có nguy cơ diệt vong. Ta thay các người đem hãn chém giết, giữ cho Dị Linh Môn một con đường sống.

- Cường địch mà người nói là kẻ nào?

Dương Thiên liếc mắt qua lại:

- Quanh đây còn có người khác sao?

- Người muốn nói, cường địch kia chính là người?

Dương Thiên phất tay:

- Được rồi, không cần dài dòng nữa. Hành động của Dị Linh Môn khiến ta rất chán ghét, vốn ta định đem nó diệt đi nhưng hiện tại không có thời gian. Chỉ cần các người giải tán, phát lời thề thiên đạo từ này về sau sẽ không làm ra những loại chuyện như vậy nữa, ta có thể tha cho các người lần này.

- Người rất tự tin về thực lực của mình?

- Vậy sao? Ta cảm thấy mình luôn khiêm tốn a.

Trên tay nữ nhân hiện ra một sợi xích màu đen:

- Vậy để ta thử xem, người có tư cách để kiêu ngạo hay không.

Sợi xích trên tay nàng bắn ra, bất ngờ phân tách thành hàng ngàn sợi khác nhau, uốn lượn theo nhiều phương hướng, phong tỏa mọi lối thoát của Dương Thiên. Xích sắt vừa nhu lại vừa cương, vô cùng linh hoạt nhưng sức công phá lại rất lớn, dễ dàng đâm thủng nhiều chỗ trên người Dương rLoLnGm Thiên, thuận thể đem ngọn núi dưới chân hai người đâm thành một tổ ong lớn.

Đánh trúng Dương Thiên nhưng thân thể nữ nhân không hề thả lỏng, thần thức của nàng toàn lực bao quát chung quanh, cố gắng không để sót bất cứ thứ gì. Dư ảnh tan đi, Dương Thiên một lần nữa hiện ra gần đó, vỗ tay cười nói:

- Thiên Liên Xích, uy lực rất mạnh a.

- Chỉ là chiêu đầu tiên, người đặc ý cái gì?

- Thiên Liên Xích, đi kèm với nó có 3 pháp thuật khác nhau. Vừa rồi là cái đầu tiên, Thiên Liên Phá. Còn 2 cái nữa...

Nữ nhân giọng nói băng lãnh:

- Nói, người làm sao biết được bí mật của Thiên Liên Xích.

Thiên Liên Xích, cái tên này rất nổi danh tại Nhân Tộc. Nàng cũng không rõ món pháp bảo này có nguồn gốc thế nào, chỉ là vô tình tìm được cách luyện chế trong một động phủ của cổ tu sĩ, hao tổn rất nhiều tài nguyên mới có được. Thiên Liên Xích danh chấn thiên hạ, khiến cho tu sĩ Nhân Tộc

khiếp sợ, nhưng không một ai biết rõ về nó, vì những kẻ có cơ hội nhìn thấy nó đều đã mất mạng.

Dương Thiên không rõ vì sao nữ nhân kia lại trở nên tức giận:

- Chỉ là một món pháp bảo cấp thấp, ta biết về nó thì có gì là lạ?

- Người...

- Ấy, đừng tức giận, những gì ta nói đều là sự thật. Cho dù người có sử dụng hai chiêu còn lại cũng không thể thắng ta được. Cho nên...

- Không thử thì làm sao biết được.

Thiên Liên Xích lại một lần nữa tấn công, hàng trăm sợi xích bao phủ ma khí, giống như những con mãng xà đang mở miệng quấn chặt lấy Dương Thiên, đem hấn trói chặt lại. Lần này không phải hư ảnh mà là bản thể, Dương Thiên quyết định không tiếp tục tránh né nữa. Phá Thiên hiện ra ở tay, một cột lửa lớn nổi từ bầu trời đến mặt đất, đem Dương Thiên bao bọc ở trong.

Dưới nhiệt lượng kinh khủng này, Thiên Liên Xích lập tức bị đốt tan thành nước. Nữ nhân trong lòng kinh sợ, vội vàng thu hồi pháp bảo, dùng linh lực khôi phục lại hình dạng ban đầu. Có một vài loại pháp bảo đặc biệt có năng lực tự tái tạo, Thiên Liên Xích chính là một trong số này. Nhưng nhìn qua mọi thứ đều có cái giá của nó, sau mỗi lần tái tạo, uy lực của Thiên Liên Xích lại yếu đi một phần, cuối cùng sẽ tan vỡ.

Nhìn Thiên Liên Xích ma khí xơ xác trên tay, nữ nhân kia càng thêm phần nộ. Bị hao tổn đến mức này, phải tốn rất nhiều thời gian và công sức mới có thể khôi phục lại như cũ. Dù vậy, nàng cũng không dám tiếp tục tấn công nữa. Cột lửa kia thật rất đáng sợ, nếu như nó nhắm vào nàng mà không phải lên trời, hậu quả thực khó tưởng tượng.

Cột lửa tắt đi, Dương Thiên lại một lần nữa xuất hiện, lông tóc trên người không chút hao tổn. Hắn lắc đầu:

- Chiêu Thiên Liên Rút Hồn này chỉ dùng để đối phó với kẻ địch đồng cấp hoặc yếu hơn, nếu không sẽ phản tác dụng. Ta xem Thiên Liên Xích của ngươi hình như đã bị hư tổn không nhẹ.

Nữ nhân thu hồi Thiên Liên Xích, trầm giọng hỏi:

- Người rốt cuộc là kẻ nào. Một Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong đại tu sĩ lợi hại bậc này tại Phàm Vũ Giới ta không thể không biết được.

- Ta tên là Dương Thiên.

- Dương Thiên? Chưa từng nghe qua. Xem ra ngươi vẫn muốn sử dụng Dịch Dung Thuật để che dấu thân phận thật sự. Đương thời, tu sĩ Nhân Tộc có thể chiến thắng được ta chỉ có 3 người, đều là những kẻ mạnh nhất của tam đại môn phái. Người là kẻ nào trong số bọn chúng?

Dương Thiên méo mặt:

- Đây chính là chân diện của ta a. Người nhìn, một kẻ cao phú soái như ta tại sao lại phải dịch dung thành người khác.

Nữ nhân lắc đầu, tên này còn rất biết cách tranh thủ cơ hội để tự sướng. Tác phong quả thực không hề giống với bất kỳ người nào trong ba tên kia. Nhưng nếu hắn không phải, vậy từ đâu lại nhảy ra một kẻ lợi hại như vậy?

Dương Thiên lười biếng:

- Nói cũng đã nhiều, bây giờ ngươi cho ta một câu trả lời là được. Đồng ý hay không?

Dương Thiên dùng giọng bình thường, không biểu lộ ý tứ uy hiếp hay dụ hoặc. Những thứ đó lúc này không cần thiết, chỉ với thực lực mà hắn đã

biểu hiện ra đã đủ rồi. Năm giữ thực lực tuyệt đối, lời người nói chính là mệnh lệnh.

Quả nhiên, nữ nhân kia không còn thái độ chống đối như vừa rồi nữa mà im lặng một hồi lâu mới trả lời:

- Tuy ta là một trong những người đứng đầu Dị Linh Môn nhưng cũng không thể làm chủ được mọi chuyện. Ngoài ta ra còn có 4 người khác rất mạnh, muốn Dị Linh Môn vì một câu nói của người mà giải tán, rõ ràng là si tâm vọng tưởng.

Dương Thiên ngẩn ra một hồi rồi thở dài:

- Ai, cuối cùng vẫn phải đến Dị Linh Môn một chuyến. Tốt thôi, người dẫn đường, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ.

Lời nói và hành động của Dương Thiên khiến nữ nhân kia không theo kịp, phải mất vài giây sau nàng mới phản ứng lại:

- Người vừa nói gì, muốn đến Dị Linh Môn?

Dương Thiên gật đầu:

- Phải, thật ra ta cũng không muốn đi. Nhưng để lại các người sẽ khiến nhiều người gặp tai họa. Đi sớm về sớm, ta còn có chuyện ở Thực Cốt Sâm Lâm cần phải giải quyết.

- Người thực sự muốn đi? Bốn người kia thực lực đều không thua kém ta. Đừng nhìn vào vẻ bề ngoài, Dị Linh Môn so với tam đại môn phái còn mạnh hơn một phần.

- Ta biết, nếu ta đoán không lầm, Dị Linh Môn các người hẳn là do Ma Tộc âm thầm lập nên, toàn bộ cường giả Ma Tộc đang tập trung tại đó. Cả một chủng tộc, riêng lẻ từng môn phái sao có thể so sánh được.

Nữ nhân im lặng không nói, người này có thể từ nàng mà đoán ra được bản chất của Dị Linh Môn. Tuy chỉ là suy đoán nhưng cũng thấy được phần nào tâm cơ của hắn. Thực lực siêu cường, trí tuệ vô song, loại người này, nếu để trở thành kẻ thù thì sẽ vô cùng đáng sợ. Tình thế hiện tại hai bên đã không thể làm bạn, vậy thì nhất định phải tìm mọi cách tiêu diệt hắn.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 402: Thiên Can Bát Quái Trộn

Dương Thiên không nhìn thấy được biểu tình của nữ nhân kia, nhưng hắn vẫn cảm nhận được sát khí rất nhẹ tỏa ra từ người nàng. So với khi bắt đầu, sát khí này đã nội liễm đi nhiều, rất khó để phát hiện. Nhưng Dương Thiên là ai, hắn là kẻ đã trải qua trăm ngàn trận chiến, đối với loại khí này vô cùng mẫn cảm.

Vốn định cho bọn hắn một con đường lui, nếu đã không biết lĩnh tình thì cũng đừng trách hắn độc ác. Dương Thiên là Chân Tiên, trong mắt hắn, chúng sinh đều bình đẳng. Vì vậy Nhân Tộc, Ma Tộc hay Yêu Tộc, bất kể chủng tộc nào cũng có quyền được tồn tại và phát triển, phạm tội phải trả giá.

Hai người đều có quyết định của riêng mình, bề ngoài lại tỏ ra rất hòa hợp. Nữ nhân cười khanh khách nói:

- Nếu người đã muốn đến Dị Linh Môn, ta cũng không ngại dẫn người đi. Bất quá ta vẫn phải nói trước, ở đó Nguyên Anh kỳ cao thủ rất nhiều, pháp thuật, trận pháp cùng pháp bảo vô số. Lỡ như người đàm phán bất thành, xảy ra chuyện gì...

Dương Thiên phát tay:

- Không cần lo lắng cho ta, mọi việc ta đều đã có dự tính.

- Tốt, vậy chúng ta sẽ lập tức khởi hành. Theo ta.

Mang theo mưu đồ, nữ nhân lập tức hướng về phương xa phóng đi. Dương Thiên có thể dễ dàng đoán được suy nghĩ của nàng, chín phần là muốn dụ hãm đi vào Dị Linh Môn rồi dùng quần chiến và trận pháp tiêu diệt. Loại kịch bản này xưa nay không hiếm, Dương Thiên thấy nhiều thành quen. Hãm cũng không để chuyện này trong lòng, trước thực lực tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế chỉ là phù vân.

Dị Linh Môn có quan hệ buôn bán trao đổi với rất nhiều môn phái nên vị trí của nó rất thuận tiện cho việc di chuyển của các tu sĩ. Dị Linh Môn tự mình xây dựng lên một thành trì gọi là Dị Linh Thành, nằm ngay trung tâm của Phàm Vũ Giới. Dựa lưng vào vách núi, địa thế hiểm trở, dễ thủ khó công.

Tường thành xây dựng bằng Lưu Tinh Thạch, một loại đá đến từ bên ngoài không gian, cực kỳ cứng rắn. Kim Đan kỳ tu sĩ cũng đừng hòng lay chuyển được nó. Phía trên tường thành, cứ cách một đoạn lại gắn một khẩu Tinh Uy Pháo. Uy lực công kích của những khẩu đại pháo này không hề thua kém Kim Đan hậu kỳ tu sĩ. Trăm khẩu cùng bắn, Nguyên Anh sơ kỳ không chết cũng trọng thương. Nếu số lượng lên đến hàng ngàn, hàng vạn, cho dù Yêu Vương ra mặt cũng không làm gì được.

Tất cả chỉ là lý thuyết, Tinh Uy Pháo luyện chế rất khó khăn, cần nhiều loại tài nguyên luyện khí quý hiếm. Dị Linh Thành này có được trăm khẩu đã là rất khá rồi. Nữ nhân mang theo Dương Thiên bay vào, thủ vệ trên tường thành nhìn thấy nàng liền dạt ra hai bên, cúi đầu cung kính.

Một đường thẳng đến trung tâm, hai người không gặp phải bất kỳ sự ngăn cản nào, mãi cho đến khi đứng trước một tòa nhà thật lớn mới dừng lại. Xét về uy thế nó còn kém xa Cực Linh Môn, nhưng nói về diện tích, Cực Linh Môn chưa chắc bằng một phần mười của nó.

Kiến trúc ở đây không xây dựng theo lối xa hoa mà đều được làm bằng Lưu Tinh Thạch cứng HFqxIt rắn. Do quá rộng lớn, không thể dùng một

trận pháp bảo phủ. Nơi này được thiết lập rất nhiều loại trận pháp khác nhau, mức độ mạnh yếu tùy theo sự quan trọng của nơi đó. Nữ nhân cùng Dương Thiên từ trên cao hạ xuống, nàng quay lại nói với hắn:

- Chúng ta sẽ từ nơi đây đi vào trong. Một vài nơi có trận pháp Cấm Không, không thể phi hành bừa bãi.

Dương Thiên không có ý kiến gì, im lặng làm theo. Hắn có chút hiếu kỳ muốn biết nàng và đám người kia có thể làm được gì. Phía trong Dị Linh Môn là những ngôi nhà được xếp theo những phương vị khác nhau, hình thành lên một mê cung khổng lồ. Đi vòng vèo một hồi vẫn chưa thấy điểm dừng, Dương Thiên lười biếng hỏi:

- Người còn định dẫn ta đi đến khi nào nữa?

Nữ nhân không quay đầu lại:

- Còn cách một đoạn ngắn, người kiên nhẫn một chút.

Dương Thiên ngán ngẩm:

- Nói gì thì nói, các người thuộc Ma Tộc lại có thể thiết kế ra Thiên Can Bát Quái Trận của Đạo Tông, quả thực khiến ta có hơi bất ngờ. Nhưng Thiên Can Bát Quái Trận cần có người tu luyện Đạo Thuật chủ trì, lẽ nào Ma Tộc các người có kẻ sử dụng được Đạo Thuật?

Bị Dương Thiên bất ngờ nói ra âm mưu, nữ nhân trong lòng hoảng sợ, không nói lời nào phóng thẳng vào ngôi nhà trước mặt biến mất. Dương Thiên không đuổi theo, hắn mới không thêm làm những trò vô bổ như vậy. Thiên Can Bát Quái Trận của đạo môn là hợp trận, bên trong tổ hợp rất nhiều loại trận pháp khác nhau. Nữ nhân kia khi này đã tìm đến một vị trí mắt trận để dịch chuyển đi nơi khác. Sau khi nàng rời đi, mắt trận hắn là không còn nằm ở đó nữa, có đuổi theo cũng chỉ phí sức mà thôi.

Dương Thiên không hiểu nhiều về Đạo Tông, càng không ưa cái lý thuyết dài dòng của đám người này. Hắn chỉ biết, trận pháp này chia thành 8 cửa, đi qua mỗi cửa sẽ trải qua những loại thử thách khác nhau. Vượt qua hết 8 cửa coi như thoát khỏi trận pháp.

Loại trận pháp này đối với tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong như Dương Thiên gần như vô dụng, xem ra nữ nhân kia chỉ muốn giữ chân hắn một lát để đi bàn bạc kế sách với những tên còn lại.

Dùng lực phá đi thì đơn giản, nhưng trong 8 cửa này, có một cửa chính là huyền cảnh. Lợi dụng ký ức của người bước vào, đưa hắn trở lại quá khứ, thời điểm mà hắn vui vẻ nhất để trói buộc hắn mãi mãi ở bên trong. Những kẻ đạo tâm không vững, một khi rơi vào huyền cảnh này cả đời cũng không thoát ra được.

Dương Thiên cho rằng đây là một cơ hội tốt để trải nghiệm nhân sinh. Sau này tu vị của hắn tăng tiến, trận pháp này sẽ không còn đủ năng lực xâm nhập vào đầu óc của hắn nữa, muốn tìm trận pháp cao cấp hơn sẽ rất khó.

Phá Thiên hiện ra trên tay Dương Thiên, Vạn Pháp Thông Thiên Nhân lập tức khởi động, Dương Thiên nhanh chóng tìm được vị trí của cánh cửa kia. Đó là một ngôi nhà nhỏ nằm cạnh một ao cá. Trước nhà là một cây liễu, phía dưới có một cái bàn gỗ dùng để uống trà.

Dương Thiên đi lại gần, thả lỏng đầu óc, ngồi xuống chiếc bàn kia nhắm mắt cảm ngộ. Khung cảnh trước mặt hắn dần thay đổi, khi Dương Thiên mở mắt ra, thời gian hiện tại là giữa đêm, hắn đang trong một ngôi đình nhỏ, trước mặt là muôn hoa đang nở rộ. Ánh trăng mờ ảo chiếu xuống, khiến cho không khí nơi này càng thêm bí ẩn, lôi cuốn. Dương Thiên còn đang thưởng thức khung cảnh này thì đằng sau đã vang lên âm thanh:

- Người còn ngồi đó làm gì, mau đến đây thưởng thức trà do chính tay ta pha chế đi.

Quay người lại, một gương mặt tuyệt mỹ đập vào mắt hắn. Khung cảnh này, bầu không khí này, giai nhân trước mặt khiến ký ức Dương Thiên ùa về. Hắn nhỏ giọng:

- Nguyệt Hoa?

Thấy phản ứng kỳ lạ của Dương Thiên, Nguyệt Hoa nghi hoặc hỏi:

- Dương Thiên, người làm sao vậy?

Dương Thiên biết mình có hơi thất thố, vội chữa sai:

- Không có gì.

Nguyệt Hoa cũng không tiếp tục truy vấn, đẩy tách trà về trước mặt hắn:

- Đúng như thỏa thuận từ trước. Hai chúng ta hợp sức đoạt lấy Ngũ Thái Bổng Liên, đây là loại trà đặc biệt do ta dùng nó để pha, người mau uống thử đi.

Nhìn cánh sen vẫn còn chưa tan trong tách trà, Dương Thiên gật đầu, đưa lên miệng một hơi uống cạn. Nguyệt Hoa cau mày:

- Người có biết thưởng trà hay không? Loại trà này vô cùng hiếm có, ta đã dùng Linh Tuyền Thủy, Thiên Niên Nhân Sâm, Thiên Cam Thảo...rất nhiều loại tài liệu quý hiếm mới pha chế ra được. Người phải uống từng ngụm nhỏ mới thưởng thức được hương vị đặc biệt của nó.

Dương Thiên gãi đầu:

- Thật xin lỗi, ta trước giờ chưa từng uống trà nên không hiểu lắm về trà đạo.

Nguyệt Hoa hơi ngần ra:

- Dương Thiên, người hình như có điểm gì đó không đúng?

Dương Thiên giật thót:

- Tại sao người lại nói như vậy?

Nguyệt Hoa đưa tay chống cằm:

- Người bình thường là một kẻ rất lạnh lùng ít nói. Ta còn cảm thấy người có chút đáng sợ, nhưng hiện tại lại thấy gần gũi, thân thiện hơn nhiều.

Dương Thiên không biết phải đáp lại thế nào nên đành chọn cách im lặng. Thiên Can Bát Quái Trận quả nhiên thần kỳ, có thể tái tạo lại cảnh vật cùng tính cách huyền ảnh giống hệt như trí nhớ của hắn.

Dương Thiên không đáp, Nguyệt Hoa còn tưởng hắn đã trở lại bình thường, tiếp tục rót một tách trà khác cho hắn. Dương Thiên cầm lấy tách trà, uống một ngụm nhỏ, nhìn vào ánh trăng trên cao hỏi:

- Nguyệt Hoa, người nói thử xem, Tu Chân Giả chúng ta tu luyện là vì cái gì?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 403: Tử Hà Tiên Tử

- Sao tự nhiên ngươi lại hỏi như vậy?

Dương Thiên cười nhẹ:

- Ta tự hỏi, nếu chúng ta một lòng truy cầu tu vị mà bất chấp tất cả, đến cuối cùng sẽ đạt được cái gì. Liệu trong quá trình đó, ta có bỏ lỡ mất những gì thực sự quan trọng với mình hay không?

Huyễn ảnh của Nguyệt Hoa mờ đi, khung cảnh xung quanh dần biến mất. Dương Thiên thở ra một hơi:

- Huyền cảnh cuối cùng cũng chỉ là huyền cảnh, không thể nào giống như người thật được.

Huyền cảnh do Thiên Can Bát Quái Trận tạo ra tuy có thể mô tả lại trí nhớ của Dương Thiên một cách sinh động nhưng lại không thể cùng hẳn giản đạo lý. Vì vậy, nhìn từ bên ngoài nó rất thần kỳ, đến cuối cùng vẫn chỉ là một cái huyền cảnh cấp thấp mà thôi.

Huyền cảnh đầu tiên tan biến, Dương Thiên còn tưởng đã kết thúc thì khung cảnh quanh hắn lại một lần nữa thay đổi. Lúc này Dương Thiên đang ôm lấy một bình linh tửu, toàn lực bỏ chạy. Sau lưng hắn là một đám người đang đuổi sát bên. Những người kia liên tục công kích, mỗi pháp bảo, pháp thuật tung ra đều có uy lực khủng bố, đánh cho không gian run rẩy như muốn sụp đổ.

Cầm bình linh tửu nóng hổi vẫn còn đang tỏa ra linh khí nồng đậm, rõ ràng là vừa mới được nấu xong chưa lâu. Hắn còn chưa kịp nhớ ra đây là nơi nào thì từ trên trời, lôi điện đã không ngừng gián xuống, đem đám người kia chặn đứng. Một bóng người xuất hiện bên cạnh Dương Thiên, để lại một chữ “chạy” rồi biến mất. Dương Thiên quay người lại nhìn lôi điện sau lưng rồi vội vã đuổi theo nàng.

Hai người một trước một sau, bỏ chạy gần ba ngày mới dừng lại trước một ngôi làng nhỏ. Chưa kịp đi vào, nữ nhân kia đã quay lại, đưa tay ra:

- Cửa ta.

Dương Thiên nghếch mặt ra, chưa kịp phản ứng lại thì bình linh tửu trên tay đã bị nàng đoạt mất. Mở bình linh tửu ra uống một hơi, nàng lắc đầu:

- Đám người của Thanh Hà Tông thực sự quá kém, chỉ chú tâm gia tăng được lực bên trong linh tửu mà không chú ý đến hương vị của nó. Đi theo ta.

Đi vào trong một ngôi nhà nhỏ, nữ nhân cởi bỏ tấm vải che trên mặt, để lộ dung mạo xinh đẹp tuyệt trần. Nàng chỉ vào một cái ghế và nói:

- Người ngồi đó đợi, ta sẽ đi pha chế lại bình linh tửu này. Hừ, một đám không biết gì về linh tửu, hao tổn không biết bao nhiêu thiên tài địa bảo, cuối cùng lại làm ra thứ phế phẩm này.

- Tử La, ta nghĩ...

Dương Thiên còn chưa nói dứt câu, Tử La đã mang bình linh tửu đi mất khiến hắn chỉ biết lắc đầu. Nàng từ trước đến nay vẫn không thay đổi, chỉ yêu thích linh tửu, không để ý đến bất cứ thứ gì khác.

Thời gian đợi khá lâu nhưng Dương Thiên không gấp chút nào, vì hắn biết chuyện gì sẽ đến. Tử La không biết từ nơi nào vác về một cái lò luyện

đan thật lớn, ném cho Dương Thiên một bộ trận pháp:

- Người đem trận pháp này bố trí quanh nhà, sau đó ra ngoài canh gác, đừng để cho bất kỳ kẻ nào làm phiền ta.

Dương Thiên cầm lấy trận pháp, nhanh chóng bố trí xong, kiên nhẫn ngồi đợi bên ngoài. Ba ngày sau, từ trong nhà phát ra mùi hương nhè nhẹ, khiến cho người ta say đắm. Dù đã bị trận pháp ngăn trở vẫn có hương vị quyến rũ đến mức này, không hổ danh là Tử La a.

Đi vào nhà, Tử La hai tay đang vung vẩy, đem linh tửu bên trong đỉnh chia ra nhiều bình lớn nhỏ khác nhau. Thấy Dương Thiên đi vào, nàng phất tay ném cho hắn một bình nhỏ:

- Đây mới chân chính là Độc Hạc Long Tửu, có tác dụng nâng cao tu vị, nâng cao khả năng kháng độc. Nếu may mắn có thể lĩnh hội được chút Long Uy.

Cầm lấy bình linh tửu, Dương Thiên một hơi uống cạn. Khác với trà, mỹ tửu phải uống như vậy mới cảm nhận được hết hương vị của nó. Cảm nhận được một dòng nước ấm đang chảy xuống bụng, Dương Thiên liền vỗ tay tán thưởng:

- Rượu ngon.

Tử Hà vẻ mặt đắc ý:

- Đương nhiên, đừng nói là Linh Giới, cho dù là Tiên Giới cũng khó kiếm được thứ gì có thể so sánh với Độc Hạc Long Tửu của ta.

Dương Thiên từ chối cho ý kiến. Mỗi lần Tử Hà luyện chế thành công loại linh tửu nào đó đều tranh thủ “tự sướng”, hắn thấy mãi đã thành quen. Hai người một nam một nữ, thay phiên nhau uống hết bình này đến bình

khác. Mãi cho đến khi chỉ còn một bình cuối cùng, Tử Hà mới thu nó vào không gian giới chỉ:

- Bình này là dành cho cha ta, người không được có ý đồ với nó.

Dương Thiên buộc miệng:

- Cha của người không phải đã chết rồi sao?

Biết mình nói hớ, Dương Thiên vội ngó sang một, giả vờ vô tội. Đáng tiếc, câu nói này đã lọt vào tai Tử Hà, nàng nhìn hắn cảnh giác:

- Ta chưa từng nói qua chuyện này, người làm sao biết được?

Chuyện này Tử Hà đã từng nói, nhưng đó là chuyện của rất lâu về sau, khi nàng và hắn đã quen thuộc hơn. Lúc này, Tử Hà và Dương Thiên chỉ mới gặp gỡ vài lần, vì có cùng một mục tiêu nên mới bắt tay hợp tác với nhau.

Cha của Tử Hà được danh xưng là Túy Tiên, cả đời hắn mong muốn tìm ra một loại mỹ tửu cực phẩm, có thể khiến người uống quên đi tất cả, tẩy rửa tâm hồn. Tại Linh Giới, tu vị của Túy Tiên cũng đứng vào hàng ngũ đỉnh cấp cao thủ, Đại Thừa hậu kỳ đỉnh phong.

Hắn không triệu hồi thiên kiếp bước vào Độ Kiếp kỳ đơn giản vì hắn thấy không cần thiết. Là một trong những tên Đại Thừa kỳ mạnh nhất, Túy Tiên đã lĩnh ngộ được một chút Thời Gian Pháp Tắc. Qua đó có được sự trường sinh bất lão.

Túy Tiên cho rằng, hắn cả đời truy cầu không phải là tu vị mà là rượu ngon. Thời gian đã là vô hạn, hắn có thể làm việc mình mong muốn, không cần tiếp tục tăng tiến tu vị nữa.

Nhưng suy nghĩ đó hoàn toàn sai lầm.

Chỉ khi người đứng trên đỉnh cao mới có quyền tự do làm điều mình muốn. Bằng không, sớm hay muộn cũng sẽ có kẻ xuất hiện và cản trở mong muốn đó. Lúc bấy giờ, không biết từ đâu xuất hiện một lời đồn rằng Túy Tiên đã tạo ra một loại linh tửu có thể sánh ngang với Quỳnh Dao Ngọc Nương, một loại tiên tửu rất nổi tiếng tại Tiên Giới.

Quỳnh Dao Ngọc Nương có tác dụng bồi bổ linh hồn. Tuy không tăng cao tu vị nhưng lại giúp người uống giữ vững đạo tâm, chống lại tâm ma. Tu sĩ Độ Kiếp kỳ sợ nhất không phải là uy lực hủy thiên diệt địa của thiên kiếp mà chính là Tâm Ma Kiếp.

Đạt đến Độ Kiếp kỳ, ai mà không phải là lão quái vật sống qua vô số năm tháng. Thủ đoạn trong tay nhiều vô kể, cho dù đỡ không được thiên kiếp cũng có thể bỏ lại thân xác bỏ chạy, sau đó tìm một thân thể khác để khôi phục lại.

Nhưng Tâm Ma Kiếp thì khác, một khi thất bại sẽ bị tâm ma xâm chiếm, trở thành ma đầu chỉ biết giết chóc. Tâm Ma Kiếp của Độ Kiếp kỳ chính là Vực Ngoại Thiên Ma đến từ thiên ngoại, những vị Độ Kiếp kỳ mạnh nhất thậm chí có thể gọi đến ma đầu từ Hỗn Độn Tiên Giới, vô cùng đáng sợ.

Chính vì vậy, tin tức về một loại linh tửu có công dụng giống như Quỳnh Dao Ngọc Nương lập tức khiến toàn bộ tu sĩ Độ Kiếp kỳ điên cuồng. Không chỉ Linh Giới, Độ Kiếp kỳ đại năng từ rất nhiều vị diện đồng cấp khác kéo đến tranh đoạt.

Nhưng một tên Đại Thừa hậu kỳ như Túy Tiên sao có thể điều chế được loại linh tửu đẳng cấp cao như vậy. Hẳn không có để giao ra, những người kia đương nhiên không tin. Tranh cướp, đe dọa, đuổi giết, thăm sát...những thảm cảnh quen thuộc tại Tu Chân Giới tái hiện trên người vị Đại Thừa kỳ nổi tiếng này.

Kết quả tất yếu, dù đã dùng một biện pháp, bọn hắc cũng không thể có được thứ mình muốn, cuối cùng đã giết sạch gia đình của Túy Tiên để hả giận. Chỉ một tên Đại Thừa nhỏ nhoi còn chưa đáng để bọn hắc bận tâm.

Tử Hà không phải con ruột của Túy Tiên, nàng là thành quả nghiên cứu cả đời của hắc, một loại linh tửu vô cùng đặc biệt. Túy Tiên dốc hết tâm sức cũng không luyện chế được thứ mình mong muốn. Hắc đã nảy ra một ý định, luyện chế ra một loại linh tửu có thể phát triển. Theo tu vị của Tử Hà tăng cao, linh trí được sinh ra, hương vị của nàng lại càng thơm ngon. Túy Tiên tin rằng, một khi Tử Hà vượt qua Độ Kiếp kỳ, bước vào Thánh Thể kỳ, nàng sẽ không thua kém bất kỳ loại tiên tửu nào trên Tiên Giới.

Chỉ tiếc là, hắc không có cơ hội nhìn thấy, càng không có cơ hội thưởng thức.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 404: Ngũ Hành Bạo Linh Trận

Không có Túy Tiên làm chỗ dựa, Tử Hà một đường tự lực đi lên. Tuy khó khăn gian khổ nhưng tâm niệm của Túy Tiên đã trở thành động lực của nàng, không ngừng nghiên cứu, chế tạo ra những loại mỹ tửu khác nhau.

Từ sau khi cả gia đình Dương Thiên chết đi, hắn thường xuyên uống rượu. Tuy không đến mức gọi là ma men, nhưng khi có cơ hội Dương Thiên sẽ tìm kiếm những loại linh tửu quý hiếm, vừa tăng cường tu vị, bồi bổ linh hồn lại thỏa mãn được thú vui của hắn.

Hai người có cùng mục tiêu, Tử Hà nhìn trúng thực lực của Dương Thiên, hắn lại rất thích linh tửu do nàng luyện chế ra nên liền kết thành một cặp, cùng nhau tìm kiếm, trộm cắp các loại linh dược, tài liệu quý hiếm của Linh Giới.

Dương Thiên đang muốn trả lời Tử Hà thì huyễn cảnh lại một lần nữa biến đổi. Lúc này Dương Thiên đang ôm lấy Tử Hà mình đầy máu tươi, trên tay hắn là Nhân Diệt đang tỏa ra uy thế khiến không gian run rẩy, chúng cường giả ở đẳng xe dè chừng không dám bước lại gần.

Khí tức trên người Tử Hà đã rất yếu, nàng cố ôm chặt lấy Dương Thiên, giọng nói có chút mơ hồ:

- Dương Thiên, ta...

Dương Thiên cắt ngang:

- Người đừng nói gì nữa, mọi chuyện cứ để cho ta giải quyết.

Đặt Tử Hà lên lưng, Dương Thiên từ từ bay lên, đứng đối diện với đám người kia, giọng nói băng lãnh:

- Ta không giết các người không phải vì sợ, chỉ là nếu phạm phải sát nghiệp quá lớn sẽ rất khó vượt qua thiên kiếp, phi thăng đến Tiên Giới. Nhưng bây giờ chuyện đó không còn quan trọng nữa, tất cả những kẻ có mặt ở đây đều phải chết.

Một người giống như thủ lĩnh bước ra phía trước:

- Ngông cuồng, đừng cho rằng có được pháp bảo kỳ dị kia là có thể thăng được mọi người ở đây. Pháp bảo dù mạnh cũng cần có chủ nhân phù hợp. Người bất quá chỉ mới đạt đến Độ Ngũ Kiếp, có tư cách gì ở trước mặt chúng ta lớn lối.

Dương Thiên mặt không đổi sắc:

- Người hăn là Hắc Lang Thần Quân, siêu cấp cường giả Độ Cửu Chuyển, kẻ mạnh nhất trong số những tu sĩ Độ Kiếp kỳ ở đây. Đồng thời là người đã tự tay giết chết Túy Tiên năm xưa?

Hắc Lang Thần Quân phất tay:

- Túy Tiên là kẻ nào? Vô danh tiểu tốt không đáng để ta ghi nhớ.

Dương Thiên gật đầu:

- Hăn chỉ là một tên Đại Thừa hậu kỳ, người không nhớ cũng không sao? Nhưng mà, nàng chính là do hăn tạo ra.

Hắc Lang Thần Quân cười nhạt:

- Ta mặc kệ là ai luyện để được linh tửu có linh trí bậc này, nó có tác dụng rất lớn đối với ta. Nếu người ngoan ngoãn giao ra...

Dương Thiên nắm chặt Nhân Diệt:

- Muốn động vào nàng phải bước qua xác ta trước.

Hắc Lang Thần Quân vẻ mặt có hơi tái đi. Là kẻ mạnh nhất Linh Giới, mấy vạn năm qua, có ai dám nói với hắn những lời này.

- Người đã tự tìm đường chết, vậy thì đừng trách ta không nể tình. Giết.

Không nằm ngoài dự đoán của Dương Thiên, Hắc Lang Thần Quân không ra tay mà ra lệnh cho thuộc hạ tấn công. Hắn e ngại Nhân Diệt trong tay Dương Thiên. Lần trước khi món bảo vật này xuất thế đã gây nên một trận tinh phong huyết vũ, vô số cường giả vì nó bỏ mạng. Cuối cùng một kẻ lạ mặt cướp lấy nó trốn thoát, không ngờ lúc này lại có thể gặp lại.

So với Tử Hà, Hắc Lang Thần Quân càng có hứng thú với Nhân Diệt hơn. Hắn ưa thích nó, càng là sợ hãi sức mạnh của nó. Vì vậy, Hắc Lang Thần Quân muốn dùng thuộc hạ làm chốt thí, thử xem uy lực của Nhân Diệt.

Đáng tiếc, kết quả không được như hắn mong đợi. Những người kia vừa đi lên, còn chưa kịp ra tay thì một ánh kiếm màu đen đã lướt qua. Núi non, cây cỏ, không gian, mọi thứ vẫn không có gì thay đổi. Khác biệt duy nhất chính là, bầu trời đang trôi nổi rất nhiều thân ảnh bỗng nhiên trở nên thoảng đãng. Chỉ còn một mình Hắc Lang Thần Quân đang ôm cánh tay bị cắt đứt sợ hãi nhìn Dương Thiên.

Tình trạng của Dương Thiên cũng không khá hơn Hắc Lang Thần Quân là mấy, thậm chí còn có phần tệ hơn. Vẻ mặt hắc tái nhợt, máu tươi từ tay chảy ra bị Nhân Diệt hấp thu hết. Khí tức trên người Dương Thiên vô cùng suy yếu, so với Tử Hà cũng không khá hơn là mấy.

Hắc Lang Thần Quân do dự, hắn biết Dương Thiên đã bị thương rất nặng. Sử dụng sức mạnh vượt quá khả năng của mình tất sẽ có cản trở, đây

là quy luật bất biến của thế giới này. Nhưng Hắc Lang Thần Quân không dám chắc là Dương Thiên có thể vung kiếm được một lần nữa hay không. Nếu Dương Thiên vung kiếm, hẳn chắc chắn sẽ không đỡ nổi.

Suy tính thiệt hơn, Hắc Lang Thần Quân đưa tay kéo ra một vết rách hư không rồi biến mất trong đó. Đợi một lúc sau, chắc chắn Hắc Lang Thần Quân đã rời đi, Dương Thiên mới từ trên cao rơi xuống. Từ Hà dùng chút sức lực còn sót lại đỡ lấy hắc. Dương Thiên lúc này đã hôn mê bất tỉnh, khi này hắc nhờ vào ý chí kinh người mới giữ cho mình không gục ngã ngay trước mặt Hắc Lang Thần Quân.

Tử Hà đặt Dương Thiên nằm trong lòng mình, nở một nụ cười:

- Dương Thiên, người vẫn luôn lạnh lùng, vô cảm với những người quanh mình.

- Người nói cả đời này người mang theo một mối thù lớn, ngoài nó ra, những thứ khác đều là vô nghĩa.

- Người nói mình chỉ thích uống linh tửu, làm bạn với nó.

...

- Ta cũng là một loại linh tửu, hơn nữa còn rất đặc biệt. Không biết... người có thích ta không?

Tử Hà nói dứt câu liền cúi xuống, hôn lên môi Dương Thiên. Huyền cảnh đến đây thì dần mờ đi rồi biến mất. Nói đúng hơn, ký ức của hắc chỉ có đến đây, sau đó hoàn toàn mất đi ý thức. Chỉ biết rằng sau khi tỉnh lại, thương thế trên người hắc đã khỏi được 3, 4 phần, còn Tử Hà thì không tìm được nữa.

Thiên Can Bát Quái Trận được Dị Linh Môn sửa đổi đã có nhiều khác biệt so với nguyên bản. Trong huyền cảnh này, Dương Thiên đóng vai

khách, từ đầu đến cuối chỉ đứng nhìn chứ không được tham dự vào.

Hắn cũng không có ý định tham dự, Dương Thiên muốn cảm thụ nhân sinh, bi thương, đau buồn, chia ly là một phần không thể thiếu. Tử Hà là một trong những tiếc nuối lớn nhất cuộc đời hắn. Những chuyện sau đó chìm sâu trong tiềm thức, Dương Thiên lại một lòng trả thù. Không bao lâu sau, hắn độ kiếp thành công, đúc ra Thánh Thể, phi thăng Tiên Giới. Từ đó trở đi, Dương Thiên vẫn chưa quay lại tìm nàng. Có thể trong lòng hắn đã mặc định rằng nàng đã chết. Có cố tìm cũng chỉ tự chuốc lấy đau buồn.

Huyễn cảnh lại một lần nữa biến đổi, Dương Thiên liền đưa tay về phía trước rồi nắm lại. Huyền cảnh chưa kịp hình thành đã tan vỡ. Hắn biết huyền cảnh tiếp theo sẽ chuyển đến ai, chỉ là lúc này, tâm tình của hắn vẫn còn đang khá tệ nên không muốn gặp lại nàng. Với tu vị của Hàn Sương chắc chắn nàng YsMdP6B vẫn đang sống tốt, là tộc trưởng của Hồ Điệp tộc, hùng bá một phương Tiên Giới. Sớm muộn hắn cũng sẽ có cơ hội gặp lại nàng. Đến đây là kết thúc được rồi.

Huyền cảnh tan vỡ, Dương Thiên lại xuất hiện trong Thiên Can Bát Quái Trận. Phá Thiên xuất hiện tay Dương Thiên, một cột lửa từ nòng súng bắn ra, trực tiếp đem Thiên Can Bát Quái trận phá tan.

Một tiếng nổ khổng lồ vang lên, cột lửa bị thứ gì đó chặn đứng. Dương Thiên ngẩn đầu nhìn lên, năm bóng đen ngồi tại năm vị trí khác nhau, đem hắn trở thành trung tâm. Dương Thiên tập trung ánh mắt vào nữ nhân kia, cười nói:

- Ngũ Hàng Bạo Linh Trận? Đây là thứ các người chuẩn bị cho ta?

Nữ nhân bình thản đáp:

- Dương Thiên, ta biết ngươi rất mạnh. Nhưng nếu ngươi đã nghe về Ngũ Hành Bạo Linh Trận thì hẳn cũng đã biết về sự lợi hại của nó. Chỉ cần

người đồng ý gia nhập Dị Linh Môn, để bọn ta gieo trên người người Ma Chủng, từ nay về sau, địa vị của người sẽ không dưới chúng ta.

Dương Thiên hơi ngần ra, không ngờ đến lúc này nàng vẫn còn có ý nghĩ chiêu hàng hẳn, thực sự có chút ngây thơ a. Dương Thiên lắc đầu:

- Ma Chủng thì không cần, thứ đó có vào cơ thể ta cũng vô dụng mà thôi. Hơn nữa, các người thực sự cho rằng cái trận pháp cấp thấp này có thể thắng được ta?

Một bóng đen tức giận mắng to:

- Ngạo mạn, để ta cho người nếm thử sự lợi hại của Ngũ Hành Bạo Linh Trận.

Nữ nhân kia vội ngăn cản:

- Nhị ca, hẳn ta...

Bóng đen kia liền cắt ngang:

- Ngũ muội, người không cần phải nói giúp hẳn. Bốn người chúng ta đều đã nhất trí, tên này là Nhân Tộc, chắc chắn phải tiêu diệt.

Ngũ muội đang muốn nói thêm gì nữa, nhìn thấy thái độ của ba người còn lại đành nuốt lại vào trong. Dương Thiên mỉm cười:

- Dài dòng như vậy làm gì. Mau ra tay đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 405: Phá Trận- Kim Bài

Thái độ khiêu khích của Dương Thiên đã thành công chọc giận cả năm người. Bọn hắn đồng loạt lấy ra năm cái viên bài màu sắc khác nhau ném lên không trung. Từ năm viên bàn chiếu xuống năm cột sáng, bên trong mỗi cột sáng là biểu tượng của những thuộc tính khác nhau.

Dương Thiên vẫn đứng chấp tay sau lưng, vờ như không nhìn thấy gì. Thật ra hắn đang chú ý đến một nơi khác sâu bên trong Dị Linh Môn. Bị khinh thường, năm người hét to:

- Ngũ Hành Đại Thủ Ấn.

Năm cột sáng lập tức hội tụ tại một điểm, từ nơi đó, một cái thủ ấn Ngũ Sắc tỏa ra hào quang vạn trượng xuất hiện. Thủ ấn vừa hiện, linh khí xung quanh như bị hút vào bên trong, khiến nó càng trở nên mạnh mẽ thêm một bậc.

Đến lúc này, Dương Thiên mới chịu để ý đến nó, cười nhạt:

- Năm tên Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, mượn nhờ Ngũ Hành Bạo Linh Trận phát huy thần thông của Phân Thần kỳ xem như không tệ. Bất quá, các người thực sự cho rằng, thần thông của Phân Thần kỳ đơn giản như vậy hay sao?

Mượn thiên địa linh khí tăng sức mạnh là thần thông đặc hữu của tu sĩ từ Phân Thần kỳ trở lên. Ngũ Hành Bạo Linh Trận có thể mô phỏng lại thần thông đó, nhưng có một điểm nó không làm được, chính là giữ ổn định.

Linh khí tự thân và linh khí đến từ thiên địa là hai loại hoàn toàn khác nhau. Thiên địa linh khí chưa được luyện hóa vốn không thuộc về người. Tu sĩ Phân Thần kỳ dựa vào thần thức đã biến đổi, khống chế khiến cho hai loại này dung hợp lại với nhau khi sử dụng pháp thuật, pháp bảo, uy lực vô cùng.

Ngũ Hành Bạo Linh Trận cũng có năng lực hấp thu thiên địa linh khí, có điều nó chỉ đem tất cả tập trung vào một chỗ chứ không dung hợp lại. Vì vậy, lực lượng ẩn chứa bên trong tuy mạnh nhưng lại rất hỗn loạn. Chỉ cần có một chút hiểu biết về trận pháp, muốn phá trận này không khó, nếu không muốn nói là rất đơn giản. Đây chính là lý do Dương Thiên chưa từng để Ngũ Hành Bạo Linh Trận vào mắt.

Để minh chứng cho lời nói của mình, Dương Thiên điểm nhẹ về phía trước một cái, phóng ra một tia kiếm khí, rơi xuống ngay vị trí Ngũ Hành Đại Thủ Ấn đang hỗn loạn nhất.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra, ngũ hành linh lực bạo tạc, uy thế khó có thể hình dung. Cả không gian bị ánh sáng ngũ sắc bao phủ, phải mất rất lâu mới khôi phục lại bình thường.

Lúc này, Địa Linh Môn xa hoa chỉ còn là một cái hố sâu không thấy đáy. Dương Thiên đã sớm thi triển độn thuật, xuất hiện ở một nơi khá xa, nhìn xuống phía dưới. Năm người kia không hổ là tu sĩ hàng đầu của Phàm Vũ Giới, tuy bị thương rất nặng nhưng vẫn giữ được mạng sống. Thê thảm nhất chính là tên khi nãy mắng chửi Dương Thiên, gần như một nửa cơ thể của hắn đã biến mất.

Rất nhanh sau đó, ma khí từ trong người hắn tràn ra, lấp đầy phần trống, khiến cơ thể khôi phục lại như bình thường, nhưng khí tức trên người đã yếu đi rõ rệt. Dương Thiên nhàn nhạt nói:

- Nói đi cũng phải nói lại, các người chủ tu ma khí mà lại có thể chuyển hóa chúng thành ngũ hành linh lực, thật sự khiến ta có chút bất ngờ.

Năm người trừng mắt nhìn Dương Thiên, không nói được câu nào. Trận thua này không phải do thực lực của Dương Thiên mà là do chính bọn hắn. Ngũ Hành Bạo Linh Trận tuy mạnh nhưng lại có một điểm yếu chết người, không ngờ kẻ trước mặt này lại dễ dàng tìm ra, lợi dụng nó phản công.

Dương Thiên nâng cao Phá Thiên:

- Nếu như các người đã không còn gì để nói, vậy có thể chết được rồi.

Đúng lúc này, ngũ muội vội lên tiếng:

- Khoan đã, chúng ta có một giao dịch muốn bàn với người.

Dương Thiên khựng lại, có chút hứng thú hỏi:

- Chỉ cần giết chết các người, mọi bảo vật của Dị Linh Môn sẽ là của ta. Tại sao ta lại phải tốn công giao dịch?

- Thứ này gắn liền với bọn ta. Nếu bọn ta chết đi, nó cũng sẽ theo đó mà biến mất.

-Ồ, nói một chút, nếu nó khiến ta có hứng thú, nói không chừng sẽ tha mạng cho các người.

Một người muốn ngăn cản:

- Ngũ muội, thứ đó...

Ngũ muội cắt lời:

- Mạng còn không giữ được, bảo vật thì có nghĩa lý gì, Chỉ cần người còn sống, tương lai phi thăng Linh Giới, rất nhiều thứ còn quý giá hơn đang

chờ đợi chúng ta.

Bốn người còn lại có chút không cam lòng nhưng rất nhanh đều đồng ý. Ngũ muội nói không sai, người sống lúc nào cũng tốt hơn. Chết đi rồi cái gì cũng không có. Năm người đồng thời mở miệng, phun ra năm tấm kim bài. Kim bài chạm vào nhau rồi lắp ghép thành một món hoàn chỉnh, bay về phía Dương Thiên.

Cầm lấy kim bài, hai mắt Dương Thiên sáng lên:

- Đây là?

Ngũ muội lên tiếng:

- Đây là thứ bọn ta tìm được trong một lần xâm nhập động phủ của cổ tu sĩ. Đã từng thử rất nhiều biện pháp nhưng không thể kích hoạt được. Bất quá, ta có thể khẳng định, đây là một món siêu cấp bảo vật.

- Vì vậy năm người các người đã chia nhỏ nó, luyện hóa thành một phần của mình?

- Đúng vậy.

Dương Thiên từ chối cho ý kiến, thiếu hiểu biết quả thực rất đáng sợ.

- Món bảo vật này ta rất có hứng thú, tạm thời sẽ tha cho các người một mạng. Mau giải trừ liên kết với nó đi.

Kim bài này đã bị năm người luyện hóa, Dương Thiên muốn sử dụng phải đợi bọn hắn tự tay cắt đứt liên kết, bằng không sẽ phá hủy nó. Thật ra hẳn có thể dùng vũ lực cưỡng ép phá vỡ liên kết, có điều tự nguyện thì vẫn tốt hơn, tránh cho kim bài bị ảnh hưởng.

- Chỉ cần người phát lời thề thiên đạo, hứa sẽ không làm bất cứ chuyện gì có hại đến Di Linh Tông, bọn ta sẽ tự nhiên sẽ giải trừ nó.

Lại là lời thề thiên đạo, đám người này không nghĩ ra được cách nào phức tạp hơn một chút hay sao?

- Dị Linh Môn làm quá nhiều việc ác, để nó tiếp tục tồn tại là việc không thể nào. Các người không có sự lựa chọn. Một là tin ta, hai là mang theo tấm kim bài này xuống địa ngục. Biết đâu Diêm Vương sẽ tốt bụng mà nói cho người biết công dụng của nó.

Năm người nhìn nhau, bọn hăn không nghĩ đến Dương Thiên sẽ nói như vậy. Kim bài chắc chắn là tuyệt thế bảo vật, nhưng công dụng của nó là gì thì cần phải suy xét lại. Lẽ nào Dương Thiên biết? Lỡ như nó đối với hăn không quá quan trọng?

Ngũ muội cắn răng:

- Được.

Bốn người còn lại thở dài, cảm giác vận mệnh bị người khác nắm trong tay thật khó chịu. Đây là đặc quyền của kẻ mạnh, cũng là đau khổ của kẻ yếu. Năm người chấp tay bắt quyết, đồng thời phun một ngụm máu tươi. Kim bài trên tay Dương Thiên lóe lên ánh sáng vàng nhạt rồi trở lại bình thường. Ngũ muội hơi thở đứt quãng:

- Chúng ta có thể đi được chưa?

Dương Thiên phất tay:

- Tùy tiện.

Chờ năm người rời đi, Dương Thiên thu lại kim bài, nhìn xuống cái hố khổng lồ bên dưới. Phần lớn Dị Linh Môn đã bị Ngũ Hành Bạo Linh Trận phá hủy, nhưng vẫn còn sót lại không ít người. Những kẻ này, Dương Thiên không có ý định bỏ qua cho bọn hăn. Gieo nhân nào thì gặt quả đó, với tội ác bọn hăn đã làm, kết cục hôm nay là điều tất yếu.

Mây trên trời tách ra, một cơn mưa kiếm rơi xuống. Vô số tiếng kêu gào thê thảm từ khắp nơi vang lên. Dương Thiên vẫn làm như không nghe thấy gì, chậm rãi bay đến trước một tòa nhà rất lớn, phía trên treo một tấm bảng: “Hồn Các”.

- Hồn Các, bên trong có âm thanh của rất nhiều linh hồn đang la hét vì thống khổ. Đây chắc hẳn là nơi đám người Dị Linh Môn thu thập linh hồn dùng cho nghiên cứu của bọn chúng.

Hồn Các là nơi giam giữ linh hồn, bên trong được bố trí rất nhiều cấm chế nên không cần người canh gác. Những ai có lệnh bài của trưởng lão có quyền đến đây lấy linh hồn về để thực hiện nghiên cứu của mình.

Một đường đi vào trong, Dương Thiên SqVzamH tiện tay phá hủy toàn bộ cấm chế hăn gặp phải. Mãi cho đến khi đứng trước một hồ nước lớn hăn mới dừng lại. Bên trong hồ là vô số mặt người đang phát ra âm thanh ghê rợn. Linh hồn phạm nhân rất yếu ớt, cho dù dùng trận pháp giữ lại thì vẫn phải chịu đựng thống khổ rất lớn. Bên trong hồ này, hơn chín phần là linh hồn của phạm nhân, Dị Linh Môn thực sự quá tàn độc.

Trên tay Dương Thiên hiện ra một viên đá màu đen có vài vệt trắng:

- Để ta giải thoát cho các người.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 406: Hấp Thu

Mỗi lần phát hiện linh hồn trong một phạm vi nhất định, Phệ Hồn Thạch của Dương Thiên sẽ tự động hấp thu nó. Vì vậy trên người nó đã xuất hiện những vết màu trắng. Sau khi Phệ Hồn Thạch hoàn toàn chuyển thành màu trắng, nó sẽ chính thức trở thành Diệt Hồn Thạch. Đến khi đó, Dương Thiên có thể chế tạo ra một món siêu cấp pháp bảo chuyên dùng để đánh lén. Sau này khi đấu pháp sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Những linh hồn bên dưới hồ nước này bị trận pháp miễn cưỡng giữ lại, đã không còn nguyên vẹn, vô pháp tiến vào luân hồi. Để Phệ Hồn Thạch hấp thu mới là lựa chọn tốt nhất. Dương Thiên điểm nhẹ về phía trước, mặt hồ tĩnh lặng giống như một tờ giấy bị xé ra một cái lỗ nhỏ. Tiếp theo, Phệ Hồn Thạch theo cái lỗ đó rơi vào bên trong hồ nước.

Phong kín trận pháp để tránh linh hồn thoát ra xong, Dương Thiên khoanh chân ngồi xuống đất, lấy kim bài ra từ từ quan sát. Khi này hắn đã lờ mờ đoán được phần nào, nhưng hiện tại cần nghiên cứu kĩ hơn.

Pháp bảo đỉnh cấp trong thiên địa này được phân chia vào 3 bảng, gọi là Tam Đại Thần Bảng, bao gồm: Thiên Bảng, Địa Bảng và Phàm Bảng. Thiên Bảng là giành cho những món Tiên Bảo hàng đầu, uy lực của top 10 hầu như đã tiếp cận với Chí Cao Tiên Bảo. Phá Thiên của Dương Thiên có thể xếp vào Thiên Bảng, nhưng do hắn đã đánh tan thiên địa pháp tắc để tạo ra nó nên Phá Thiên không được thiên địa công nhận, không có chỗ đứng trên bảng.

Địa Bảng bao gồm những món Bán Tiên Bảo mạnh nhất, uy lực đã tiếp cận với Tiên Bảo, thậm chí có vài món so với Tiên Bảo còn nổi trội hơn một chút. Cuối cùng, Phàm Bảng là nơi vinh danh những món Thánh Bảo đứng đầu. Theo quy tắc của thế giới này, tu sĩ vẫn chỉ được xem là phàm nhân. Vì vậy, những bảo vật trên Phàm Bảng là mục tiêu truy cầu của bọn hăn.

Ba bảng này không biết là do ai lập ra, nhưng mỗi khi có một món pháp bảo đủ tư cách hiện thế, bọn chúng sẽ tự động thay đổi vị trí. Tam Đại Thần Bảng là của chung, thường được đặt ở những nơi cao quý cho chúng tu sĩ tiện theo dõi. Nếu Dương Thiên nhớ không lầm, Phàm Bảng được đặt ở Vọng Tiên Đài tại Linh Giới, do ba tên Độ Kiếp kỳ thay nhau trông nom.

Pháp bảo có tên trên ba bảng này so với những pháp bảo thông thường sẽ có điểm khác biệt. Dù chỉ là rất nhỏ, nhưng Dương Thiên đường đường là Chân Tiên, lẽ nào không cảm ứng ra được. Nghiên cứu một hồi lâu, Dương Thiên thở dài:

- Quả nhiên chỉ là một mảnh nhỏ, không phải là một món hoàn chỉnh. Chỉ là không biết khi ghép lại thành công, nó sẽ là pháp bảo thuộc Phàm Bảng hay Địa Bảng đây.

Mặc kệ là Phàm Bảng hay Địa Bảng, chỉ cần được xếp hạng trên Tam Đại Thần Bảng ắt có chỗ hơn người. Về phần Thiên Bảng, Dương Thiên không chút nghĩ đến. Nếu là Tiên Bảo, dù chỉ có một phần, Phá Thiên cũng sẽ phát sinh cộng hưởng.

Phá Thiên tuy lợi hại nhưng lại không phải là toàn năng, có thêm một món pháp bảo tốt, Dương Thiên tất nhiên rất vui lòng nhận lấy.

Xét về hình dạng, uy thế, kim bài hăn chỉ là một phần rất nhỏ của món pháp bảo kia, rất khó để đoán ra được đó rốt cuộc là thứ gì. Nhưng Dương

Thiên có một loại bí pháp, chỉ cần ở trong một phạm vi nhất định, thông qua kim bài, hắc sẽ cảm ứng được phần còn lại.

Tạm thời không cần nghĩ đến chuyện này, bất kể thứ này thuộc về loại nào thì cũng không phải là thứ một tên Nguyên Anh hậu kỳ có thể dòm ngó. Trước mắt phải khôi phục thêm một chút nữa rồi hắc truy tìm tung tích của nó.

Số lượng linh hồn bên dưới hồ nước rất lớn, Phệ Hồn Thạch mất gần ba ngày mới đem toàn bộ hấp thu vào bên trong. Bề mặt đã xuất hiện thêm khá nhiều vết trắng, nhưng khoảng cách đến với Diệt Hồn Thạch vẫn còn kém nhiều lắm.

Cho dù tại Linh Giới, danh tiếng của Diệt Hồn Thạch vẫn rất vang dội, muốn Phệ Hồn Thạch chuyển hóa đến bước đó, chỉ chút linh hồn này chẳng đáng là gì.

Hoàn tất mọi chuyện, Dương Thiên lập tức trở về Thanh Linh Môn. Hắc đã quyết định, sau khi giải quyết chuyện ở Thực Cốt Sâm Lâm, nhất định phải bắt đám Yêu Vương kia giao ra một viên cực phẩm linh thạch, sau đó sẽ lên đường đến Tịnh Thổ.

Trước đó, hắc muốn gặp lại Hạ Chỉ Nghiên một lần để thử xem tâm ý của nàng. Tiên lộ dài đằng đẵng, có người tu luyện nhanh, có người tu luyện chậm, nhưng chắc chắn không có một ai bắt kịp tốc độ của Dương Thiên. Hắc sẽ liên tục khôi phục, đi đến những vị diện cấp cao hơn tìm kiếm tài nguyên. Vì vậy, chia ly là chuyện khó tránh khỏi. Hạ Chỉ Nghiên chỉ là một tiểu tu sĩ vừa chân ướt chân ráo bước vào Tu Chân Giới, con đường nàng phải đi còn rất dài. Quan hệ giữa hai người xem như là bằng hữu bình thường. Muốn hứa hẹn điều gì cũng sẽ rất khó khăn.

Dương Thiên hiện tại không giống như lúc còn ở trái đất, hắc mang trên mình trọng trách rất lớn, nói thế nào cũng không thể tự do tiêu sái như xưa.

Cho nên, mọi chuyện hẳn cũng không muốn cưỡng cầu, vẫn là câu nói đó, vạn sự tùy duyên đi.

Về đến Thanh Linh Môn, Dương Thiên lập tức đến chỗ Bàn Phi hỏi thăm tin tức. Vừa trông thấy Dương Thiên, Bàn Phi vội vã cúi đầu chào:

- Chủ nhân. Người đã trở về.

Dương Thiên tìm một cái ghế ngồi xuống:

- Không cần lễ nghi phiền phức, ta đến đây là có chuyện muốn hỏi người.

- Chủ nhân cứ hỏi.

- Lần trước ta có nghe nói về một nhóm đệ tử Nội môn ra bên ngoài lịch luyện kỳ hạn một năm, không biết có cách nào gọi bọn họ trở về sớm hơn hay không?

Bàn Phi cười:

- Chuyện này rất đơn giản. Thanh Linh Môn xảy ra nội chiến, chuyện này đã giải quyết xong, Thái sư thúc tổ đã hạ pháp chỉ gọi tất cả đệ tử đang lưu lạc bên ngoài trở về. Trong vòng nửa tháng, chỉ cần còn sống, nếu không có mặt tại Thanh Linh Môn sẽ được xếp vào tội phản bội.

Dương Thiên lắc đầu:

- Chút trò hù dọa vật vãnh. Những người đang ở xa trong vòng nửa tháng có thể về kịp sao?

Bàn Phi vội giải FNVXkJC thích:

- Theo quy định của Thanh Linh Môn, trưởng lão cùng những đệ tử tiến hành lịch luyện chỉ được ở trong những khu vực chỉ định, nếu đến nơi khác

phải báo lên trên. Theo như ta được biết, hiện tại không có vị trưởng lão nào dẫn đệ tử đến những nơi như vậy.

Dương Thiên thần nhiên:

- Vậy được, ta sẽ ở lại Thanh Linh Môn thêm một thời gian nữa.

Bàn Phi dường như nghe ra được điều gì đó:

- Chủ nhân, người muốn rời khỏi Thanh Linh Môn?

Dương Thiên không hề dấu giếm:

- Chắc người cũng biết, một môn phái như Thanh Linh Môn không thể giữ chân được ta.

Bàn Phi gật đầu:

- Ta biết, chủ nhân không thuộc về nơi này. Người sớm muộn cũng sẽ rời đi, Phàm Vũ Giới không giữ được người, Linh Giới mới là nơi người tỏa sáng, trở thành đại tu sĩ được người người ngưỡng mộ.

Dương Thiên cười, không giải thích gì thêm. Tu vị của Bàn Phi còn quá thấp, với hãn mã mà nói, Linh Giới đã là cái gì đó cao đến không chạm tới được, nói gì đến Tiên Giới vốn chỉ có trong truyền thuyết kia.

Bàn Phi nói tiếp:

- Nhưng trước khi người rời đi, ta có một việc muốn thỉnh cầu.

- Là chuyện gì?

- Giúp ta hoàn toàn khống chế Mệnh Nhãn.

Dương Thiên ngăn ra trong giây lát rồi cười trừ:

- Suýt chút nữa là quên mất chuyện này. Yên tâm, việc ta đã hứa tất nhiên sẽ không nuốt lời.

Bàn Phi còn chưa kịp vui mừng thì hai mắt đã tối sầm lại, ngã xuống đất. Dương Thiên đi lại gần, đặt một ngón tay trên trán hắn kéo một đường thẳng đi qua mi tâm. Ngón tay vừa dừng lại, một con mắt màu đỏ mở ra. Dương Thiên không chút do dự đâm mạnh tay vào, lôi Mệnh Nhân ra khỏi Bàn Phi.

Mệnh Nhân ra sức giãy dụa nhưng dưới sức mạnh của Dương Thiên cũng chỉ còn cách khuất phục. Liên tục bày ra trên đó hàng chục tầng cấm chế, Dương Thiên sử dụng thêm một loại hỏa diễm đặc biệt để tế luyện Mệnh Nhân. Tiêu tốn một ngày thời gian, cuối cùng cũng đã hoàn thành.

Không chế Mệnh Nhân có nhiều cách, nhưng cách nhanh và tiện nhất chính là lấy nó ra, luyện chế thành pháp bảo để sử dụng. Bàn Phi không làm được, Dương Thiên thay hắn làm.

Luyện chế thành công, Dương Thiên đem Mệnh Nhân đặt vào vị trí cũ, thi triển pháp thuật nối lại mọi vết thương, đồng bộ Mệnh Nhân với cơ thể Bàn Phi khiến nó không khác gì Mệnh Nhân ban đầu.

- Ài, người sở hữu Mệnh Nhân đã định trước sẽ đoán mệnh, ta chỉ có thể giúp người đến đây. Chuyện sau này người đều phải tự dựa vào chính mình a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 407: Mang Hoang Thảo Nguyên

Để thích ứng với Mệnh Nhân mới còn cần một FS3RCFB thời gian, Dương Thiên đặt Bàn Phi lên giường rồi quay về chỗ ở của mình. Chiến thắng tranh đoạt lần trước, Dương Thiên đã được xem như đệ tử Nội môn, có được một căn phòng tốt hơn. Nhưng hắn vẫn chọn ở lại chỗ cũ vì muốn tránh bị làm phiền.

Những ngày tiếp theo, rất nhiều trưởng lão dẫn theo đệ tử đi lịch luyện trở về. Ước tính cũng có gần 20 nhóm. Dương Thiên kiên nhẫn chờ đến ngày thứ mười vẫn không thấy nhóm của Hạ Chỉ Nghiên trở về, hắn quyết định đến tìm Bàn Phi.

Nhấp một ngụm trà, Dương Thiên cười hỏi:

- Cảm giác thế nào?

Bàn Phi đưa tay vuốt nhẹ vết đỏ trên trán:

- Rất tốt, ta cảm thấy mình có thể dễ dàng khống chế nó hết như khống chế một món pháp bảo bình thường.

- Vậy là được rồi.

- Cái này phải cảm tạ chủ nhân.

- Ta đã giải trừ khế ước, từ nay về sau chúng ta không còn quan hệ chủ tớ nữa.

Bàn Phi cả kinh:

- Chủ nhân, việc này...

- Đừng gọi ta là chủ nhân nữa. Chúng ta ban đầu là quan hệ lợi ích, hiện tại đã không còn cần thiết nữa. Vài ngày nữa ta sẽ rời đi, rất lâu sau mới có thể gặp lại. Năm năm, mười năm, trăm năm, ngàn năm, thậm chí là không bao giờ, ai có thể biết được. Là một Tu Chân Giả, mệnh người không do trời, đừng để bị trói buộc bởi bất kỳ điều gì, bằng không con đường người đi chỉ là hữu hạn mà thôi.

Bàn Phi hai mắt có hơi đỏ lên, quỳ xuống ngay trước mặt Dương Thiên, liên tục dập đầu ba cái. Dương Thiên không ngăn cản, chỉ thở ra một hơi:

- Cần gì phải xúc động như vậy.

- Người đối với ta có công ơn tái tạo, ngoài chuyện này ra, ta không biết cách nào khác để bày tỏ lòng biết ơn.

- Không cần. Cuộc đời Dương Thiên ta chỉ làm điều mình thích, vốn không mong người khác trả ơn. Mau đứng lên đi.

Bàn Phi đứng dậy, cúi đầu:

- Cảm tạ.

- Được rồi. Ta còn có một việc muốn nhờ người làm.

Bàn Phi vẻ mặt nghiêm túc:

- Chỉ cần người yêu cầu, cho dù núi đao biển lửa ta cũng sẽ không từ chối.

- Người đừng quan trọng hóa vấn đề nữa có được không. Ta chỉ muốn nhờ người đi kiểm tra, có một nữ đệ tử gọi là Hạ Chỉ Nghiên, khi nào nhóm của nàng mới về tới.

Bàn Phi ngân ra:

- Cái này...

Dương Thiên cau mày, hẳn cảm thấy thái độ của Bàn Phi có điểm không đúng:

- Có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?

Bàn Phi gật đầu:

- Theo như ta được biết, tất cả mọi người đều đã trở về, nhưng trong số đó không có ai gọi là Hạ Chỉ Nghiên.

- Người nói cái gì?

Bàn Phi giật mình, vội giải thích:

- Dương Thiên, người cũng biết, cho dù những trưởng lão kia mang theo đệ tử ra ngoài lịch luyện vẫn sẽ giữ liên lạc với môn phái quá Truyền Âm Phù. Bọn ta triệu tập bọn hắn trở về cũng là dùng cách đó. Tính đến ngày hôm qua, những nhóm nhận được Truyền Âm Phù và hồi đáp lại đều đã trở về, những nhóm còn lại được mặc định là đã chết.

- Người muốn nói nhóm của Hạ Chỉ Nghiên đã xảy ra chuyện?

Bàn Phi do dự giây lát rồi gật đầu:

- Còn sống hay đã chết thì chưa biết, nhưng chắc chắn bọn họ đã gặp phải chuyện gì đó nên mới không nhận được Truyền Âm Phù.

- Người đừng quá lo lắng, có thể bọn họ vô tình lọt vào cấm chế của một vị cổ tu sĩ nào đó. Khi thoát ra được sẽ lập tức truyền tin trở về.

Lời giải thích này cũng tính là hợp lý, Phàm Vũ Giới đã hình thành từ rất lâu, võ số môn phái mọc lên rồi bị phá hủy. Số lượng động phủ của cổ tu sĩ rất nhiều. Những tu sĩ kia để lại động phủ, bên trong có chứa nhiều cơ duyên cùng kỳ ngộ nhưng đồng thời hung hiểm cũng rất lớn.

Dương Thiên biết lúc này có lo lắng cũng bằng thừa, hần suy nghĩ vài giây rồi nói:

- Bàn Phi, người giúp ta hỏi xem, lần cuối cùng liên lạc được thì bọn họ đang ở đâu?

- Được, ta sẽ lập tức làm ngay.

Trong lúc chờ Bàn Phi đi kiểm tra ghi chép, Dương Thiên vẫn nhàn nhã ngồi uống trà. Từng trái đã nhiều, hần hiểu được nóng vội chỉ khiến vấn đề càng thêm rối rắm. Chỉ có ngồi lại, thư giãn đầu óc, mọi chuyện sẽ tự động thông suốt.

Bàn Phi rất nhanh đã quay lại, đưa cho Dương Thiên một cái ngọc giản ghi chép hành trình của nhóm Hạ Chỉ Nghiên. Sau khi rời khỏi cái sa mạc kia, bọn họ đến bên ngoài Thực Cốt Sâm Lâm rèn luyện một thời gian rồi tiếp tục đi về hướng Mang Hoang Thảo Nguyên.

Manh Hoang Thảo Nguyên cũng là một địa danh khá nổi tiếng của Phàm Vũ Giới, là nơi tập trung rất nhiều yêu thú thuộc họ phi cầm. Bên trong Mang Hoang Thảo Nguyên có rất nhiều thứ nguy hiểm như đầm lầy, cao cấp yêu thú, khí độc, côn trùng. Nghe đồn nơi này là chỗ nghỉ dưỡng của Khổng Tước Vương, thực tế vẫn chưa có ai xác nhận tin tức này.

Có được thông tin, Dương Thiên lập tức khởi hành đến Mang Hoang Thảo Nguyên. Bàn Phi cũng đã sớm đoán được hành động của hần, chỉ chúc Dương Thiên mọi việc thuận lợi chứ không nói gì thêm.

Mang Hoang Thảo Nguyên cách Thanh Linh Môn không quá xa, Dương Thiên hao tốn 3 giờ liền đến nơi. Đứng cách biên giới một đoạn, Dương Thiên cảm nhận được khí tức quen thuộc của Khổng Tước Vương, xem ra lời đồn quả nhiên không sai.

Dương Thiên đến đây để tìm người, không phải để gây chiến. Vì vậy hắn cũng không chọn cách hùng hổ tiến vào mà thi triển Liễm Khí Thuật, giống như một người bình thường chậm rãi đi vào.

Thần thức mở ra, Dương Thiên dễ dàng tránh né những yêu thú gần đó. Tiến vào sâu bên trong, thần thức của Dương Thiên gần như đã bao phủ toàn bộ Mang Hoang Thảo Nguyên nhưng hắn vẫn không tìm ra được tung tích của đám người Hạ Chỉ Nghiên.

Chuyện này cũng không nằm ngoài dự kiến của Dương Thiên. Đám người Hạ Chỉ Nghiên không nhận được Truyền Âm Phù, chắc hẳn đang bị vây khốn tại một nơi nào đó mà thần thức không xâm nhập vào được. Đánh dấu khu vực xong, Dương Thiên bắt đầu chọn ra những nơi khả nghi nhất tiến vào.

...

Cùng lúc này, trong một cung điện nằm ở phía Nam Mang Hoang Thảo Nguyên, Khổng Tước Vương đang nửa nằm nửa ngồi trên một chiếc ghế dài trải tơ lụa. Trước mặt nàng là vài con Yêu Thú đang pha trò, biểu diễn các loại pháp thuật.

Đợi bọn chúng biểu diễn xong, một lão nhân đang ngồi gần đó đi đến trước mặt Khổng Tước Vương:

- Đại vương, người thấy lớp trẻ của chúng ta có kẻ nào đủ năng lực trở thành vương đời tiếp theo hay không?

Lão nhân hỏi xong liền im lặng chờ đợi, mãi vẫn không thấy Khổng Tước Vương trả lời liền ngẩn đầu lên, phát hiện ánh mắt nàng đang nhìn về phía xa xăm chứ không chú ý gì đến hắn. Lão nhân dùng linh lực để gia tăng âm thanh:

- Đại vương.

Bị gọi tỉnh, Khổng Tước Vương giật mình:

- Có chuyện gì?

- Đại Vương, gần đây người luôn không được tập trung, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không.

Khổng Tước Vương thở dài:

- Ta đang lo lắng cho tương lai của Yêu Tộc.

Lão nhân cả kinh:

- Đại Vương, người nói vậy nghĩa là sao? Yêu Tộc chính là thế lực mạnh nhất Phàm Vũ Giới. Cho dù gần đây chúng ta mất đi Hồ Vương nhưng đã vây khốn được một lượng lớn tu sĩ Nhân Tộc tại Huyền Hoa Cốc, giết chết rất nhiều tu sĩ cấp cao của bọn hắn. Theo những gì ta được biết, trong vòng một tháng nữa, chúng ta sẽ thành công phá vỡ trận pháp bọn chúng bày ra, đến khi đó, đám người kia chỉ còn chút hơi tàn, chẳng phải là cá nằm trên thớt sao?

Khổng Tước Vương lắc đầu:

- Giết được đám người kia thì đã làm sao? Chỉ cần hắn còn sống, tương lai chính là đại họa của Yêu Tộc?

Lão nhân ngẩn ra rồi trầm giọng:

- Người muốn nói đến kẻ đã giết chết Hồ Vương?

Khổng Tước Vương đưa tay về phía trước, linh lực ngũ sắc lập tức ngưng tụ thành một bóng người tay cầm trường kiếm, khí khái bất phàm.

- Khi hắn chém giết Hồ Vương vẫn chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, người hiểu điều này có ý nghĩa gì hay không?

- Cái gì?

Lão nhân không nhịn được quát to, Nguyên Anh sơ kỳ chiến thắng một trong mười vị Yêu Vương, hơn nữa còn là Hồ Vương đứng hàng thứ 4. Đây rốt cuộc là thể loại chuyện cười gì?

Khổng Tước Vương không để ý đến sự vô lễ của lão nhân, nàng tiếp tục nói:

- Nếu ta nói cho người biết, hắn chỉ dùng một kiếm liền chém chết Hồ Vương, người sẽ có cảm tưởng gì?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 408: Bắt Nhốt

- Một kiếm?

Lão nhân trừng to mắt, khó từ ngữ nào có thể diễn tả sự ngạc nhiên của hắn lúc này.

Hổ Vương đứng thứ tư trong mười vị Yêu Vương bị một tên Nguyên Anh sơ kỳ một kiếm giết chết. Cái này...

Khổng Tước Vương hiểu được lão nhân lúc này đang suy nghĩ gì, nàng cười lạnh:

- Ta còn chưa nói hết, người ngạc nhiên cái gì.

- Vẫn còn?

- Đương nhiên, nếu ta nói với người, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, hắn chỉ là một tên Kim Đan sơ kỳ, chỉ nhờ vào vài trò vật vĩnh để trốn thoát sự truy đuổi của ta. Mới qua vài tháng, hắn đã đạt đến Nguyên Anh sơ kỳ, hiện tại rất có thể đã tiếp tục đột phá.

Lão nhân câm nín, hắn bị quá nhiều ngạc nhiên, nhiều hơn tất cả những lần từ trước đến giờ cộng lại khiến cho tạm thời mất đi cảm xúc. Khổng Tước Vương tiếp tục nhìn về phía đằng xa:

- Ta thực sự lo sợ, lần sau khi hắn trở lại đã bước vào Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, thậm chí Phân Thần kỳ. Khi đó chính là ngày tàn của Yêu Tộc.

- Đại Vương, tại sao người không nói chuyện này cho những vị Yêu Vương khác biết. Một kẻ nguy hiểm như vậy cần phải bóp chết từ trong trứng nước.

Khổng Tước Vương lắc đầu:

- Hắn không còn là trứng nước nữa rồi. Ta có một linh cảm, kể cả chín vị Yêu Vương đồng thời ra mặt truy sát hắn thì kết quả đạt được cũng chỉ có thất bại mà thôi.

Lão nhân không còn gì để nói, hắn biết Khổng Tước không phải vì sợ Dương Thiên mà có suy nghĩ đó. Trong mười vị Yêu Vương, Khổng Tước Vương là người duy nhất có được dòng máu Thần Thú cao quý. Khổng Tước là một trong những Thần Thú đầu tiên của thế giới này, nó có mối liên kết rất sâu với thế giới này. Vì vậy những linh cảm của Khổng Tước vẫn luôn có xác suất chính xác rất cao. Nếu Khổng Tước Vương nói chỉ có thất bại, nghĩa là khả năng thất bại lên đến 90 phần trăm.

Chín vị Yêu Vương đồng thời ra tay mà khả năng thất bại lên đến 90 phần trăm, thật khó có thể tưởng tượng được Dương Thiên là loại người nào. Chẳng lẽ là phân thân của một vị đại năng nào đó ở Linh Giới? Giải thích này dường như rất hợp lý a.

Đại năng tại Linh Giới đôi khi sẽ cử phân thân xuống Hạ Vị Diện để tìm kiếm một thứ Fb4sVPe gì đó. Do ảnh hưởng của thiên địa pháp tắc, những phân thân kia phải tán đi tu vị mới có được sự chấp nhận của Hạ Vị Diện. Bọn hắn thường chọn cách che dấu một lượng linh lực rất lớn đi kèm với phân thân. Khi xuống đến nơi, phân thân sẽ hấp thu lượng linh lực kia, nhanh chóng đạt đến một đẳng cấp rất cao.

- Đại Vương, ta nghĩ tên Dương Thiên kia...

Khổng Tước Vương cắt ngang:

- Chuyện này ta đã nghĩ đến, quả thực rất có khả năng này. Vốn ta không ủng hộ kế hoạch kia, nhưng hiện tại xem ra không còn cách nào khác.

- Kế hoạch kia?

- Người ở lại lo liệu mọi chuyện, ta phải đi tìm những tên kia bàn bạc một chút.

- Đại...

Lão nhân chưa kịp nói hết câu thì Khổng Tước Vương đã biến mất, hẳn chỉ còn biết lắc đầu cười khố. Khổng Tước Vương nổi tiếng luôn bình tĩnh suy xét vấn đề mà lại vội vã như vậy cũng đủ hiểu nàng xem trọng Dương Thiên đến mức nào. Cường giả, dù đi đến đâu thì cũng sẽ được người khác kính trọng và sợ hãi.

Khổng Tước Vương vừa đi được một đoạn, còn chưa rời khỏi Mang Hoang Thảo Nguyên thì nghe thấy một tiếng nổ to vang lên, một khu vực khá lớn bị hỏa diễm thiêu đốt, cột khói bốc lên cao.

Dương Thiên nhìn lửa cháy quanh mình, vẻ mặt bất đắc dĩ. Hôm nay thực sự quá xui xẻo, vốn định yên lặng tìm kiếm, ai ngờ lại gặp phải Bạo Viêm Nghĩ.

Bạo Viêm Nghĩ chỉ là nhất cấp trung giai côn trùng, từng con thì không có gì đáng nói. Nhưng chúng luôn sống thành một đàn lớn, số lượng lên đến hàng chục vạn, thậm chí hàng triệu con. Dương Thiên khi này mãi lo tìm kiếm Hạ Chỉ Nghiên, lỡ tay bắn ra vài đạo kiếm khi dọn đường, chẳng may xuyên thủng qua tổ của Bạo Viêm Nghĩ, giết chết kiến chúa.

Kiến chúa bị giết, những con còn lại sẽ nổi điên, đồng loạt phát nổ, đem cả khu vực quanh đây cuốn vào trong đám lửa. Tuy Dương Thiên không sợ Bạo Viêm Nghĩ, nhưng vụ nổ lớn như vậy sẽ khiến người khác chú ý, hàng tung bại lộ, khó tránh được phải xảy ra một trận chiến với Yêu Tộc ở đây.

Càng xui xẻo hơn, khi Bạo Viêm Nghĩ đồng loạt tự bạo, Dương Thiên cảm nhận được một đạo khí tức quen thuộc đang bay ngang qua đây, chính là Khổng Tước Vương.

Đi ra từ trong đám lửa, Dương Thiên đưa tay gãi đầu, nhìn Khổng Tước Vương đang đứng giữa không trung cười làm lạnh:

- Thật xin lỗi, ta chỉ là đi ngang qua đây, không ngờ đạp phải tổ kiến lửa.

Vẻ mặt Khổng Tước Vương hiện lên một tia sát khí:

- Dương Thiên, lại là ngươi.

Dương Thiên vội xua tay:

- Lần này ta thực sự không cố ý. Ta đến Mang Hoang Thảo Nguyên là để tìm người, không phải đến để gây chiến a.

Khổng Tước Vương vẫn chưa tin:

- Người muốn tìm ai?

- Nói ra người cũng không biết. Gần đây có một môn phái cử đệ tử đến đây lịch luyện nhưng không liên lạc được, ta đến đây để tìm bọn họ.

Khổng Tước Vương hừ lạnh:

- Người cho là ta sẽ tin tưởng cái lý do nhảm nhí này?

Dương Thiên nhún vai:

- Người không tin thì ta cũng hết cách, lẽ nào người thực sự muốn gây chiến?

Khổng Tước Vương khựng lại, suýt nữa nàng đã bị cơn giận làm mờ đi lý trí. Ám ảnh về một kiếm kia vẫn còn đó, nếu Dương Thiên lại ra tay,

nàng chắc chắn chỉ có con đường chết. Thu hồi tâm tình, Khổng Tước Vương hỏi:

- Người thực sự chỉ muốn tìm người?

Dương Thiên thành thật:

- Đúng vậy, tìm xong ta sẽ lập tức rời đi.

Khổng Tước Vương nhìn bộ dạng của Dương Thiên, trong lòng cũng đã có chút tin tưởng. Nếu hắc quả thực đến đây gây rối, cần gì phải tốn công giải thích như vậy. Nàng chợt nhớ ra một chuyện, liền hỏi:

- Có phải dẫn đầu đám người kia là một nữ nhân Kim Đan kỳ?

Dương Thiên nghe vậy liền vui mừng gật đầu:

- Chính là nàng. Người đã gặp qua bọn họ?

Khổng Tước Vương gật đầu:

- Đám người này xông vào Mang Hoang Thảo Nguyên làm loạn, còn giết đi thuộc hạ của ta. Hiện đang bị giam giữ ở nhà ngục phía Bắc chờ xử lý.

Dương Thiên ngẩn ra, đây là địa bàn của Yêu Tộc, nữ nhân kia lại dám đến làm loạn, lẽ nào nào của nàng bị vô nước hay sao?

- Chắc chắn là có hiểu lầm gì đó...

Khổng Tước Vương vung tay ném cho Dương Thiên một tấm ngọc bài:

- Không cần giải thích, chỉ là chút việc vặt. Người cầm theo tấm lệnh bài này đến đó yêu cầu thả người là được. Ta còn có việc gấp, không tiện tiếp đón, cáo từ.

- Ấy...

Dương Thiên còn đang muốn giữ lại thì Khổng Tước Vương đã hóa thành một vệt sáng bay đi. Dương Thiên tiếc nuối:

- Ta còn chưa kịp hỏi tên, người vội cái gì a.

Dương Thiên than thở xong liền bay thẳng về phía Bắc. Khổng Tước Vương đứng bên ngoài Mang Hoang Thảo Nguyên, ánh mắt hiện lên một tia sát khí:

- Đợi chúng ta hoàn thành kế hoạch, để xem người còn có thể kiêu ngạo đến lúc nào.

Không ngờ hành động khiêm tốn của Dương Thiên rơi vào trong mắt Khổng Tước Vương lại trở thành kiêu ngạo, nếu hắn biết được nhất định sẽ khóc không ra nước mắt. Ta đối xử với mỹ nữ vẫn luôn nhã nhặn, khiêm tốn, lịch sự a.

...

Tại nhà ngục phía Bắc, đám người Hạ Chỉ Nghiên được chia thành 2 phòng phân biệt giữa nam nữ. Trên người bọn họ đã được bố trí cấm chế, không thể vận dụng được linh lực. Ngồi trong góc phòng, Hạ Chỉ Nghiên không nhịn được hỏi:

- Sư phụ, tại sao Yêu Tộc nhốt chúng ta lâu như vậy mà vẫn chưa ra tay?

Sư phụ của Hạ Chỉ Nghiên đầu tóc có chút lộn xộn, khí tức hỗn loạn. Xem ra trong lúc chống trả đã bị tu sĩ Yêu Tộc đánh trọng thương. Nàng lắc đầu không nói gì. Một đệ tử khác vội lên tiếng:

- Có lẽ bọn họ đang suy nghĩ cách đối phó với chúng ta.

- Chúng ta hiện tại đã là cá nằm trên thớt, còn cần phải suy nghĩ cái gì nữa?

Bọn họ đã nghĩ nhiều, chẳng qua Khổng Tước Vương mãi lo lắng chuyện của Dương Thiên nên đã quên mất bọn họ mà thôi. Sư phụ của Hạ Chỉ Nghiên thở dài:

- Là lỗi của ta, không ngờ nơi này thực sự là địa bàn của Khổng Tước Vương. Trêu chọc vào nàng, chúng ta chắc chắn phải chết.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 409: Pháp Đàn

Nàng tính ra cũng thật xui xẻo. Mang Hoang Thảo Nguyên không đáng sợ như Thực Cốt Sâm Lâm. Bình thường đệ tử của các môn phái khác đến đây lịch luyện, chém giết một ít yêu thú cấp thấp cũng không phải việc gì lớn.

Nhưng lần này, trong lúc chém giết nhất cấp yêu thú, vô tình xuất hiện một đầu nhị cấp yêu thú. Những đệ tử ở đây đa phần là Luyện Khí kỳ, sao có thể là đối thủ của nó. Hai tên đệ nữ nhanh chóng bị yêu thú giết chết. Quá phẫn nộ, nàng lập tức ra tay giết chết con yêu thú kia. Từ đó, phiền phức bắt đầu kéo đến.

Con nhị cấp yêu thú kia là con của một đầu tam cấp yêu thú. Vì trả thù cho con, nó đã gọi đến rất nhiều tam cấp yêu thú khác. Đại chiến nổ ra, một mình nàng thân cô thế cô, không đủ sức bảo vệ tất cả. Cứ tưởng phen này cầm chắc cái chết thì Khổng Tước Vương xuất hiện, phát tay một cái, tất cả đều bị đánh bất tỉnh. Khi mở mắt ra thì đã bị nhốt lại tại đây.

Tuy không hiểu vì sao Khổng Tước Vương không lập tức giết chết bọn họ nhưng Yêu Tộc và Nhân Tộc có hiềm khích rất lớn, dù sớm hay muộn thì kết cục cũng chỉ có một mà thôi.

Một câu nói của nàng đã khiến không khí nơi này càng thêm trầm trọng. Cái chết đang đến dần, ai có thể vui vẻ?

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên giọng nói của một thanh niên:

- Xây một cái nhà ngục lớn như vậy chỉ để nhốt vài người, đám yêu thú các người cũng thật rảnh rồi a.

Một âm thanh khó chịu khác vang lên:

- Không phải chuyện của người, mau mang theo đám người kia rời đi, đừng để ta nhìn thấy bọn chúng lần nữa.

- Ấy, Yêu Tộc các người cũng thật nhỏ mọn, chẳng phải chỉ là giết đi vài con yêu thú cấp thấp sao. Các người đông như vậy, vài trăm con cũng chẳng đáng là bao.

- Người.

Con yêu thú kia sắp sửa nổ khí xung thiên thì lại nhìn thấy tấm ngọc bài trên tay thì lại nuốt cơn giận vào trong. Đây là ngọc bài đặc biệt của Khổng Tước Vương, hẳn không dám có hành động gì mạo phạm. Trong Yêu Tộc, địa vị phân chia rất rõ ràng, Yêu Vương chính là tối cao, cho dù là tứ cấp yêu thú khác cũng không dám động đến uy nghiêm của bọn hắn.

Bị Dương Thiên dùng ngọc bài áp chế, hắn chỉ còn cách cắn răng chịu đựng, cầu mong đám người này đi thật nhanh. Mở cửa ngục ra, tên yêu thú kia hừ lại một tiếng rồi xoay người bỏ đi. Dương Thiên chẳng buồn để ý đến hắn, đi vào bên trong nhìn Hạ Chỉ Nghiên cười nói:

- Thế nào, ta rất giống bạch mã hoàng tử, luôn xuất hiện lúc người gặp nguy hiểm để cứu giúp đúng không?

Hạ Chỉ Nghiên hai mắt mở to, ngơ ngác nhìn Dương Thiên. Nàng có chút không dám tin vào mắt mình, thực sự REtKyk8 là hắn sao?

Những ngày vừa qua, đối diện với tử vong, Dương Thiên thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của Hạ Chỉ Nghiên. Hắn như thần tiên từ trên trời hạ xuống cứu lấy mọi người. Khi tỉnh giấc, Hạ Chỉ Nghiên tự cười chính

mình, nàng cũng không hiểu vì sao lại mơ đến hẳn nhiều đến như vậy. Vậy mà, lúc này Dương Thiên thực sự có mặt ở đây để cứu nàng?

Dương Thiên nhìn vẻ mặt của Hạ Chỉ Nghiên liền lắc đầu:

- Cần gì phải kinh ngạc đến vậy à. Phải rồi, người chính là người dẫn bọn họ đến đây lịch luyện, sư phụ của Chỉ Nghiên?

Bất ngờ bị Dương Thiên hỏi đến, sư phụ của Hạ Chỉ Nghiên gật đầu trả lời:

- Đúng vậy, người là?

- Người có phải là đồ ngọc hay không? Ăn no rồi hơi chạy đến địa bàn của Khổng Tước Vương gây chuyện. Nếu ta không kịp đến, nàng chắc chắn sẽ giết chết tất cả các người.

Bị Dương Thiên mắng chửi, sư phụ của Hạ Chỉ Nghiên chỉ cúi đầu cam chịu chứ không nói gì. Chuyện này là lỗi của nàng, nàng không có gì để giải thích. Thấy sư phụ như vậy, Hạ Chỉ Nghiên vội đứng ra thay nàng giải thích:

- Dương Thiên, người đừng mắng sư phụ, chuyện này không phải là lỗi của nàng...

Dương Thiên cắt ngang:

- Nàng là người mang trọng trách dẫn đệ tử đi lịch luyện thì phải chịu trách nhiệm cho an nguy của họ. Bất kể là vì lý do gì, các người bị nhốt ở đây là do nàng đã không suy tính mọi chuyện kĩ càng.

Hạ Chỉ Nghiên cứng miệng không nói được gì, sư phụ của nàng lúc này mới lên tiếng:

- Hẳn nói không sai, đẩy các người vào nguy hiểm là lỗi của ta.

Dương Thiên gật đầu:

- Biết lỗi là tốt rồi. Nơi này không phải chỗ nói chuyện, để ta đưa các người ra ngoài.

Dương Thiên dễ dàng hóa giải cấm chế trên cơ thể những người ở đây. Cấm chế hóa giải, linh lực rất nhanh khôi phục trở lại. Dương Thiên lấy ra một món pháp bảo phi hành mà hắn lấy được ở bảo khố Cực Linh Môn, đưa tất cả trở về Thanh Linh Môn.

Tốc độ của pháp bảo này không so sánh được với Dương Thiên, ước tính cần 1 ngày thời gian mới đến nơi. Mọi người tùy tiện chọn một chỗ trên đó để nghỉ ngơi. Dương Thiên căn dặn sư phụ của Hạ Chỉ Nghiên vài câu xong liền đi tìm nàng.

Hạ Chỉ Nghiên lúc này đang đứng ở một góc của phi hành pháp bảo nhìn xuống phong cảnh phía dưới. Nghe thấy tiếng bước chân sau lưng nàng liền nói:

- Người đến rồi sao?

Dương Thiên ngạc nhiên:

- Người biết ta sẽ đến?

Hạ Chỉ Nghiên không trả lời câu hỏi của hắn mà quay người lại:

- Người có chuyện gì muốn nói với ta?

Dương Thiên đi đến gần Hạ Chỉ Nghiên, nhìn lên bầu trời:

- Ta có chút việc phải đi xa, không biết đến lúc nào mới có thể trở về.

Hạ Chỉ Nghiên bình thản đáp:

- Vậy sao?

- Người không ngạc nhiên chút nào?

Hạ Chỉ Nghiên cười nhạt:

- Ngay từ lần đầu tiên gặp người ta đã biết sẽ có ngày này, chỉ không nghĩ tới nó sẽ xảy ra nhanh như vậy.

- Người biết ta sẽ đi đâu?

- Tuy ta tu luyện chưa được bao lâu, nhưng những truyền thuyết về Linh Giới ta đã đọc qua rất nhiều. Nghe nói tu sĩ sao khi đạt đến Phân Thần kỳ có thể độ kiếp phi thăng, tiến nhập Linh Giới để tiếp tục truy cầu tiên đạo.

Dương Thiên cố vớt vát:

- Người nghĩ trong một thời gian ngắn như vậy ta có thể đạt đến Phân Thần kỳ?

- Đây là trực giác của nữ nhân, người không thể hiểu được đâu.

Dương Thiên câm nín, từ trước đến nay, hắn luôn thất bại trong tay cái gọi là trực giác nữ nhân này. Không có bất kỳ bằng chứng nào, chỉ đơn giản là trực giác lại khiến các nàng tin tưởng đến như vậy, Dương Thiên cũng hết cách.

Hạ Chỉ Nghiên thấy Dương Thiên không đáp lại, càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình:

- Vậy khi nào người sẽ phi thăng?

Biết có giải thích cũng vô ích, Dương Thiên trả lời:

- Ta còn vài chuyện phải giải quyết ở Thực Cốt Sâm Lâm. Sau khi xong chuyện, ta sẽ rời khỏi Phàm Vũ Giới.

- Như vậy a.

Hạ Chỉ Nghiên nói vài chữ đơn giản rồi yên lặng. Dương Thiên cũng không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh nàng, cùng ngắm phong cảnh. Gần về đến Thanh Linh Môn, tốc độ của phi hành pháp bảo cũng giảm dần. Đến khi nó sắp dừng hẳn, Dương Thiên mới quay sang, nhìn thẳng vào mắt Hạ Chỉ Nghiên:

- Người có còn điều gì muốn nói với ta hay không?

Cơ thể Hạ Chỉ Nghiên cứng lại, nàng cố điều chỉnh tâm tình, thở ra một hơi rồi nói:

- Chúc người độ kiếp thành công, phi thăng Linh Giới, trở thành một đại tu sĩ được người đời ngưỡng mộ.

- Chỉ có như vậy thôi sao?

- Vậy người còn muốn thứ gì? Ta chẳng qua chỉ là một tiểu tu sĩ Luyện Khí trung kỳ, không có thứ gì quý giá.

Dương Thiên mở miệng, cuối cùng cũng nuốt lại những lời muốn nói vào bên trong:

- Cảm ơn cát ngôn của người.

Phi hành pháp bảo hạ xuống bên ngoài Thanh Linh Môn, Dương Thiên không theo mọi người cùng xuống mà bay ra ngoài, biến mất trong tầm mắt Hạ Chỉ Nghiên. Tốc độ của Dương Thiên rất nhanh, Hạ Chỉ Nghiên còn chưa kịp nhìn rõ đã mất dấu của hắn.

Nhìn vào bầu trời xa xăm, hai mắt nàng có chút đỏ lên:

- Nếu ta bảo người dừng đi, người sẽ vì ta mà đồng ý ở lại sao?

...

Dương Thiên bay rất nhanh, tâm trạng của hắn không được tốt lắm. Có những chuyện biết trước sẽ xảy ra nhưng khi nó đến người vẫn cảm thấy rất khó chịu. Bay trong vô định, Dương Thiên cũng không biết rốt cuộc mình đã đi được bao xa. Khi hắn nhớ ra thì đã phát hiện mình đang đứng trước một cái pháp đàn lạ lắm.

Thần thức tỏa ra, trong phạm vi quanh đây hoàn toàn không có bóng dáng con người hay yêu thú, tại sao lại có một cái pháp đàn lớn như vậy. Nhẹ nhàng xuyên qua trận pháp phòng ngự bên trên pháp đàn, Dương Thiên đi sâu vào bên trong.

Pháp đàn là một dạng đặc biệt của trận pháp, chuyên dùng để triệu hoán ra một thứ gì đó. Tùy theo quy mô, vật triệu hoán ra sẽ mang tu vị cao hay thấp. Nhưng phàm đã phải sử dụng đến pháp đàn, tu vị tối thiểu cũng đã đạt đến Nguyên Anh kỳ mới miễn cưỡng chịu đựng được truyền tống khoảng cách xa.

Kiểm tra cách bố trí, chú văn, tài liệu, Dương Thiên nhanh chóng xác định được, đây là một loại pháp đàn triệu hoán phân hồn của một kẻ nào đó từ Linh Giới. Về vị trí, nơi này hẳn là khu trung tâm của Thực Cốt Sâm Lâm. Lễ nào pháp đàn này là do chín tên Yêu Vương còn lại lập nên?

Dương Thiên cau mày, hắn cảm nhận được đằng sau chuyện này là một bí mật rất lớn. Mặc kệ bọn chúng có mưu đồ gì, nếu để phân hồn của tên kia hạ xuống, đây chắc chắn không phải là tin tức tốt đối với Dương Thiên.

Nhìn vào vị trí mắt trận, hai mắt Dương Thiên sáng lên. Năm viên lịch thạch màu trắng được đặt trong những cái lỗ nhỏ, hắn có thể cảm nhận được linh lực thuần khiết đến mức khó tin ẩn chứa bên trong bọn chúng.

- Cực phẩm linh thạch.

Thứ này Dương Thiên tìm kiếm đã lâu nhưng vẫn không có manh mối, lúc này lại dễ dàng tìm được năm viên, chuyện này quả thực nằm ngoài dự liệu của hắn. Có đồ tốt mà không lấy mới là kẻ ngốc. Dương Thiên không chút do dự, lập tức lấy đi năm viên cực phẩm linh thạch. Hắn suy nghĩ trong giây lát rồi lấy ra năm viên hạ phẩm linh thạch, theo sự khống chế của Dương Thiên, thiên địa linh khí quanh đó liền tràn về, hấp thu vào bên trong những viên linh thạch kia khiến bề ngoài cùng linh lực tỏa ra của chúng không khác gì cực phẩm linh thạch.

Mọi việc xong xuôi, Dương Thiên đặt năm viên linh thạch lại chỗ cũ, khước miệng nở nụ cười tà ác:

- Để ta xem thử, các người có thể triệu hoán ra thứ gì.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 410: Chu Hân Dao Gặp Rắc Rối

Thay đổi linh thạch xong, Dương Thiên cũng không tiếp tục ở lại xem thành quả mà lập tức trở về. Thời gian cũng đã lâu, Chu Hân Dao hẳn là đã triệu tập nhân thủ xong, hẳn cũng nên đến chỗ của nàng như đã hứa.

Vốn muốn tìm Chu Hân Dao nhưng Dương Thiên chợt nhớ ra, hẳn và nàng quên không để lại phương thức gì để liên lạc với nhau. Suy nghĩ trong giây lát, Dương Thiên quyết định chọn một chi nhánh của Thiên Bảo Các để hỏi thăm tin tức.

Với tư cách là thương hội lớn nhất Phàm Vũ Giới, Thiên Bảo Các có chi nhánh ở hầu hết các thành trì cỡ trung và lớn, vì vậy Dương Thiên không cần tốn quá nhiều công sức vẫn có thể dễ dàng tìm được.

Đi vào bên trong, thần thức của Dương Thiên nhanh chóng tìm được kẻ có tu vị mạnh nhất ở đây. Đó là một nữ nhân trung niên, tu vị Kim Đan trung kỳ đang ngồi uống trà ở một chiếc bàn cạnh cửa sổ.

Dương Thiên bỏ qua lời mời chào của tên Luyện Khí kỳ gần đó mà đi thẳng đến chỗ của nàng, ngồi xuống trước mặt, thản nhiên nói:

- Ta có vài chuyện muốn hỏi người. Hiện tại Phó Các Chủ Chu Hân Dao của các người đang ở đâu?

Nữ nhân trung niên giữ vẻ mặt bình tĩnh, nhưng Dương Thiên vẫn nhận ra được nàng vừa giật mình một cái:

- Người người đang nói là ai, ta không biết nàng. Chúng ta không có vị Phó Các Chủ nào gọi là Chu Hân Dao cả.

Dương Thiên hơi ngẩn ra rồi thở dài:

- Lại có chuyện gì xảy ra nữa đây? Ài, đúng là bên người mỹ nữ không bao giờ hết phiền phức. Các nàng gặp nạn, Dương Thiên ta tất nhiên phải đứng ra giúp đỡ.

Nữ nhân trung niên không để ý đến câu nói của Dương Thiên, trong đầu nàng chỉ đang vang lên 2 chữ là tên của hắn. Đây chính là người mà tất cả các thế lực hợp lại phát ra Tru Sát Lệnh, Dương Thiên sao?

Giọng nói Dương Thiên lạnh như băng:

- Người đã từng nghe thấy tên của ta?

Nữ nhân trung niên cả người run lên, cố gắng giữ bình tĩnh:

- Người đang nói gì ta nghe không hiểu?

Dương Thiên giả vờ thở dài:

- Vốn dĩ chỉ định hỏi thăm vài câu, xem ra hôm nay lại phải đại khai sát giới một lần.

Nữ nhân trung niên sợ hãi, vội quỳ xuống đất:

- Chuyện này là do đám người của đại môn phái ra lệnh, không liên quan gì đến ta.

Dương Thiên có chút khinh thường, tốt xấu gì cũng đã tu luyện đến Kim Đan trung kỳ, tại sao đạo tâm lại kém cỏi đến như vậy. Dương Thiên cũng không biết, đây là do đám người đại môn phái cố ý truyền ra, nói rằng hắn là đại ma đầu giết người không ghê tay. Xóa sổ Cực Linh Môn, đem toàn

bộ người của Cực Linh Thành giết chết, thu lấy linh hồn mà huyết nhục để tu luyện ma công, so với Ma Tộc còn ác độc hơn nhiều.

Nếu Dương Thiên nghe được những lời này, hẳn sẽ thông cảm phần nào cho nữ nhân trước mặt.

- Kể cho ta nghe tất cả những gì ngươi biết. Nói không chừng khi tâm trạng ta tốt một chút sẽ cho ngươi một con đường sống?

Chuyện này cũng không phải là bí mật gì lớn, nữ nhân trung niên ngoan ngoãn kể lại:

- Theo thông tin ta có được, Phó Các Chủ Chu Hân Dao phản bội lại Nhân Tộc, cầu kết với tên ác ma Dương Thiên...

Biết mình lỡ lời, nàng vội ngậm miệng lại. Dương Thiên cười nhạt:

- Cứ nói lại nguyên văn những gì mà ngươi biết được, ta sẽ không quan tâm đến những biệt danh nhằm chán bợn hẳn gán ghép cho ta.

Nghe Dương Thiên nói, nàng cũng yên tâm hơn một chút, tiếp tục kể:

- Phó Các Chủ cầu kết với ác ma Dương Thiên, không những phục kích cướp đoạt bảo vật của Cực Linh Môn. Sau đó còn cùng hắn lập nên kế hoạch, tiêu diệt tổng bộ của Thiên Bảo Các và Cực Linh Môn, giết chết tất cả người ở Cực Linh Thành.

- Việc này đã khiến toàn bộ Nhân Tộc phẫn nộ, các đại môn phái đồng loạt phát ra Tru Sát Lệnh, chỉ cần ai có được tin tức về người, chỉ cần báo lại lên trên sẽ được trọng thưởng. Những gì ta biết chỉ có như vậy mà thôi.

Dương Thiên gật đầu, hẳn cũng không hi vọng một tên Kim Đan kỳ như nàng có được tin tức gì đáng giá. Chu Hân Dao đi cùng với Dương Thiên,

đã bị bọn hăn xem là phản đồ. Nàng lại muốn trở về tập hợp lực lượng đi cứu tên Các Chủ gì đó, vậy thì không khó để biết được chuyện gì đã xảy ra.

Biết được đầu đuôi mọi chuyện, Dương Thiên lập tức rời đi, bỏ lại nữ nhân trung niên vẫn còn chưa hết hoảng sợ. Dương Thiên đi được một lúc, nữ nhân trung niên mới bình tĩnh trở lại, nàng vội lấy từ trong người ra một tấm Truyền Âm Phù rồi kích hoạt nó.

...

Hành động của nữ nhân kia đã sớm nằm trong dự liệu của Dương Thiên. Những đại môn phái kia phát ra Tru Sát Lệnh, đồng thời lan truyền thông tin về việc Chu Hân Dao là đồng bọn của Dương Thiên, rõ ràng đang muốn nói với hăn rằng nàng đang ở trong tay bọn hăn.

Vẫn là kịch bản cũ rích, dùng một cái mồi câu thơm ngon để dụ cá cắn câu. Nhưng ngược lại, khi cá quá lớn, người sẽ mất cả mồi lẫn dây câu. Dương Thiên không phải là cá, kẻ nào muốn dùng mồi để dụ hăn đến đều sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

Còn về phần bọn hăn đang giam giữ Chu Hân Dao ở đâu, Dương Thiên tạm thời không cần phải lo lắng. Lấy Chu Hân Dao làm mồi dụ, bọn hăn tất nhiên phải giữ cho nàng an toàn để đem ra uy hiếp khi cần thiết. Nhưng mà, dám đụng đến nữ nhân của hăn, cái giá phải trả sẽ rất lớn.

Trước tiên, Dương Thiên muốn giải quyết những kẻ chủ mưu trước, chính là hai đại môn phái còn lại: Ngự Thú Tông cùng Thiên Nhạc Sơn.

...

Giữa đêm, khi những đệ tử Luyện Khí kỳ của Thiên Nhạc Sơn vẫn còn đang say giấc thì trên bầu trời xuất hiện một đốm sáng. Đốm sáng to dần, phát ra ánh sáng rực rỡ, nhiều người còn cho là trời đã sáng, thức dậy đi đến nghe Trúc Cơ kỳ cao thủ giảng giải vấn đề tu luyện. Vài phút sau, đến

khi đốm sáng kia phát ra ánh sáng còn chói mắt hơn mặt trời thì mọi người mới chợt nhận ra đây là một cái hỏa cầu khổng lồ đang từ trên cao giáng thẳng xuống.

Ngay sau đó, rất nhiều tia sáng từ khắp nơi trong Thiên Nhạc Sơn phóng lên. Bọn hãn mỗi người đều mang theo vài món pháp bảo, vọi vả ném về phía trước, hóa thành đủ loại pháp thuật sắc sỡ đón đỡ lấy hỏa cầu.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra, sóng lửa cùng nhiệt lượng kinh khủng ập xuống Thiên Nhạc Sơn. Rất nhiều kẻ tu vị quá thấp không chịu đựng nổi, lập tức bị hỏa diễm thiêu cháy thành tro bụi. Những kẻ có tu vị khá hơn thì đang đau khổ chống đỡ, ước chừng không chịu đựng được bao lâu.

Thần thức Dương Thiên quét ngang, Thiên Nhạc Sơn sánh vai với Cực Linh Môn và Ngự Thú Tông, được gọi là tam đại môn phái, tại sao thực lực lại yếu nhược đến mức này. Ngoài 3 tên Nguyên Anh sơ kỳ, một tên Nguyên Anh trung kỳ, còn lại đều là từ Kim Đan kỳ trở xuống. Chẳng lẽ bọn hãn đã cử phần lớn Nguyên Anh kỳ tu sĩ đi đến Thực Cốt Sâm Lâm.

Giải thích này không hợp lý, Cực Linh Môn để lại Tiêu Hàn, Nguyên Anh hậu kỳ tu sĩ tọa trấn. Hai môn phái kia nếu để lại nhân thủ yếu hơn, không sợ Cực Linh Môn thừa cơ thôn tính sao? Như vậy, chắc chắn phần lớn lực lượng của Thiên Nhạc Sơn đang ở nơi khác.

Gương mặt Dương Thiên hiện lên một tia sát khí:

- Tập trung lại một chỗ? Rất tốt, ta đỡ phải tốn công đi tìm từng người.

Những người này tính ra cũng thực xui xẻo, vốn Dương Thiên nghĩ là thực lực của Thiên Nhạc Sơn không khác biệt lắm so với Cực Linh Môn, hỏa cầu nhiều lắm chỉ khiến bọn hãn thâm cảm một chút chứ không đến mức toàn quân bị diệt như thế này. Mà thôi, chuyện đã xảy ra, Dương Thiên

cũng không có gì hối hận, gieo nhân nào gặt quả đó, đây là hậu quả bọn chúng đã tự chuốc lấy.

Dương Thiên từ trên cao hạ xuống, đưa tay bắt lấy một tên Nguyên Anh kỳ đang thoi thóp, trực tiếp sử dụng Sưu Hồn Thuật. Tên kia bị hỏa diễm đốt cháy, Nguyên Anh cũng không kịp thoát ra, chỉ còn chút hơi thở yếu ớt. Bị Dương Thiên dùng Sưu Hồn Thuật, không đến vài giây sau liền triệt để chết đi.

Thả cái xác từ trên tay xuống, giọng nói của Dương Thiên trở nên rét lạnh:

- Thiên Tàn Tông, Ngự Kiếm Tông, Hồng Các... Khá lắm, một đám đại môn phái cùng nhau ức hiếp một nữ nhân yếu đuối. Để ta cho các người thấy, cái giá phải trả khi chọc giận Dương Thiên này UrSJeaY đắt như thế nào.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 411: Uy Hiếp

Tuyệt Tinh Sơn vốn là một yên tĩnh, trừ lần tranh đoạt Ngũ Thái Băng Liên, đại đa số những người đến đây tìm kiếm Tam Thái Băng Liên đều rất hòa bình. Qua nhiều năm, số lượng Tam Thái Băng Liên được khai thác gần như cạn kiệt, thỉnh thoảng mới xuất hiện một hai bông. Chỉ có một số lượng nhỏ tu sĩ đến đây cầu may.

Nhưng những ngày gần đây, số lượng tu sĩ kéo đến Tuyệt Tinh Sơn lại đặc biệt tăng cao. Hơn nữa toàn bộ đều có tu vị từ Kim Đan trở lên, đội hình vô cùng khủng bố. Nhiều người còn cho rằng bọn hắc đến đây để tranh đoạt một món siêu cấp pháp bảo sắp xuất thế mà không biết rằng tất cả chỉ để đối phó với một người.

Toàn bộ Tuyệt Tinh Sơn lúc này được bao phủ bởi một đại trận cực lớn do các đại môn phái dựng lên. Dương Thiên một mình phá hủy Cực Linh Thành, tiêu diệt Cực Linh Môn, giết đi hai vị Phó Các Chủ của Thiên Bảo Các. Chiến tích bậc này, bọn hắc tất nhiên phải dốc toàn lực nếu không muốn bị lật thuyền trong mương.

Từ vết tích trận chiến, Dương Thiên tu luyện hắc chính là Hỏa linh lực cùng kiếm khí. Vì vậy bọn hắc quyết định lựa chọn Tuyệt Tinh Sơn, thông qua đại trận mượn Băng linh lực để khắc chế Dương Thiên.

Đáng tiếc, bọn hắc không biết rằng, Dương Thiên có thể sử dụng tất cả các loại linh lực khác nhau. Chẳng qua Hỏa linh lực cùng kiếm khí là những thứ chủ tu kiếp trước của hắc, sử dụng sẽ thuận tay hơn mà thôi.

Dương Thiên đứng trên không trung, hai tay chấp sau lưng, nhìn vào màn chắn màu trắng đang ngăn trở hắn. Giọng nói có thêm linh lực phụ trợ, vang vọng khắp Tuyết Tinh Sơn:

- Các người nghĩ rằng dựa vào cái phá trận pháp này là có thể ngăn cản được ta?

Đối diện với Dương Thiên mà chắn là một lão già chống gậy, râu tóc bạc trắng và một người đàn ông trung niên ở trần, trên người đầy những vết sẹo do mãnh thú gây ra. Lão già cất giọng yếu ớt:

- Người chính là Dương Thiên, kẻ đã đẩy Nhân Tộc đến chỗ diệt vong.

Dương Thiên nghếch mặt ra:

- Nhân Tộc diệt vong thì có liên quan gì đến ra?

- Hừ, đừng xảo biện. Nếu không phải do người, Yêu Tộc cũng sẽ không tức giận mà vây khốn tu sĩ của chúng ta tại Huyền Hoa Cốc. Lỡ như bọn họ xảy ra chuyện gì, lấy ai đứng ra gánh vác Nhân Tộc. Sớm muộn chúng ta cũng sẽ bị những chủng tộc khác thôn tính.

Dương Thiên lắc đầu:

- Không, ý của ta là, Nhân Tộc có diệt vong đi chăng nữa thì có liên quan gì đến ta?

- Khốn kiếp, người chính là một thành viên của Nhân Tộc...

Dương Thiên trực tiếp cắt ngang:

- Nếu các người xem ta là một thành viên của Nhân Tộc thì đã không có ý đem bắt ta giao cho Yêu Tộc.

Lão già giả vờ thờ dài:

- Vận mệnh của cả một tộc quan trọng hơn bất kỳ thành viên nào.

Dương Thiên lười nghe hẳn nói nhảm:

- Các người muốn gì thì mau nói ra, đừng dài dòng như vậy.

Nếu đám người này muốn đánh giết hẳn thì đã sớm ra tay, cần gì phải nói hết thứ này đến thứ khác, chắc chắn là đang âm mưu điều gì đó. Bị Dương Thiên nói trúng tim đen, lão già vẫn không hề tỏ ra bối rối:

- Nói chuyện với người thông minh thật sáng khoái. Bọn ta muốn người đến Huyền Hoa Cốc cứu thoát tu sĩ của Nhân Tộc. Chỉ cần người làm xong, bọn ta sẽ trả tự do cho Chu Hân Dao, đảm bảo nguyên vẹn không chút thương tổn.

Dương Thiên rất mạnh, chín vị Yêu Vương còn lại cũng không phải dạng vừa. Bọn hẳn không hi vọng Dương Thiên chiến thắng, chỉ mong chín vị Yêu Vương đem hẳn trừ bỏ, nguôi giận mà thả những tu sĩ kia ra. Đương nhiên, lưỡng bại câu thương mới là kết quả tốt nhất. Dương Thiên đã giết chết được Hồ Vương, lần này lại chém giết được thêm một vị cũng không phải chuyện không thể.

Chút tiểu tâm tư này đương nhiên không qua mặt được Dương Thiên, hẳn bật cười nói:

- Các người cho là, đem trận pháp này phá hủy, giết chết tất cả những người ở đây hay là đến Huyền Hoa Cốc, đối phó với chín tên Yêu Vương dễ dàng hơn?

Lão già cũng cười:

- Nhưng mà, chúng ta có con tin, bọn hẳn không có.

Như để mình chứng cho lời nói của mình, lão già đánh mắt xuống phía dưới. Dương Thiên nhìn theo liền thấy Chu Hân Dao đang ngồi trên một cái ghế. Toàn thân nàng không có vết thương nào nhưng gương mặt lại như người mất hồn, không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào.

Vẻ mặt Dương Thiên trở nên lạnh lùng:

- Khống Hồn Thuật, thứ này mà các người cũng dám sử dụng.

Lão già có điểm kinh ngạc rồi gật đầu:

- Không ngờ người cũng biết loại pháp thuật này. Không sai, chính là Khống Hồn Thuật, kẻ thi pháp chính là ta. Nếu người giết chết ta, linh hồn của nàng sẽ mãi mãi bị trói buộc, trở thành cái xác không hồn. Cho nên...

Dương Thiên khinh thường:

- Hiếu biết hạn hẹp.

- Người nói...

Lão già còn chưa kịp hiểu ý của Dương Thiên thì một chùm sáng không biết từ đâu xuất hiện, dễ dàng xuyên qua trận pháp, rơi xuống xung quanh Chu Hân Dao, hình thành một cái lồng ngăn cách nàng với những kẻ khác.

Cầm lấy Phá Thiên, Dương Thiên bình thản nói:

- Các người đã sẵn sàng đón nhận cái chết hay chưa?

Biến cố bất ngờ khiến mọi người không kịp trở tay. Bọn hắn lập tức ra sức công kích cái lồng kia nhưng nó vẫn không mảy may phản ứng. Dương Thiên biết sức phòng thủ của lồng sáng kia là có hạn, tiếp tục một thời gian nữa sẽ chịu không được nên lập tức ra tay.

Phá Thiên thay đổi hình dạng, Trận Diệt tái hiện. Dương Thiên tay cầm Trận Diệt vung nhẹ một cái, luồng sáng màu xanh vừa đi qua, màn chắn lập tức tan biến như bọt biển. Lão già cùng nam nhân trung niên thấy nguy mà không loạn, bọn hăn vội vã lùi về phía sau, đứng cùng một chỗ với những người còn lại, miệng hét to:

- Liệt Băng Thủ.

Linh lực của mọi người lập tức tụ hợp lại một chỗ, thông qua trận pháp chuyển hóa thành một loại Băng linh lực. Băng linh lực áp súc, ngưng tụ thành một cái YxluDuG hàn băng cự thủ khổng lồ, từ trên cao giáng xuống người Dương Thiên.

Hai mắt Dương Thiên lóe lên một tia hưng phấn. Phá Thiên chỉ thẳng vào hàn băng cự thủ, đồ án Vô trên thân súng phát ra ánh sáng màu đỏ, Hỏa linh lực tập trung tại nòng súng, phóng ra một cột lửa to không kém.

Cột lửa cùng cự thủ va chạm, từng tiếng nổ đinh tai nhức óc liên tục phát ra. Hai loại linh lực đối lập giằng co, cắn xé lẫn nhau, dường như không có hồi kết. Tay còn lại của Dương Thiên vung lên, hàng trăm đạo kiếm khí như cá bơi ra, từ đủ mọi góc độ chém vào hàn băng cự thủ. Bị hai mặt giáp công, hàn băng cự thủ rốt cuộc chịu không nổi, phát ra một tiếng rắc rồi vỡ vụn thành từng mảnh. Cột lửa cùng kiếm khí cũng hao tận linh lực mà biến mất.

Một chiêu thất bại, vẻ mặt của tất cả những người có mặt ở đây đều có chút khó coi. Mấy trăm tu sĩ từ Kim Đan kỳ trở lên thông qua trận pháp cùng hợp công vậy mà chỉ ngang bằng với Dương Thiên. Chuyện này quả thực quá vô lý, lẽ nào Dương Thiên là tu sĩ Phân Thần kỳ?

Hiếu được suy nghĩ của bọn hăn, Dương Thiên liền nói:

- Không cần lo lắng, ta vẫn còn kém Phân Thần kỳ một đoạn nhỏ. Nếu ta đạt đến Phân Thần kỳ thì đã không cần dùng đến hai loại pháp thuật để

chống lại cái Hàn Băng cự thủ kia.

Dương Thiên rất mạnh, nhưng do thương thế nên lượng linh lực hãn có thể sử dụng vẫn bị giới hạn ở Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong. Cho dù mạnh hơn tu sĩ đồng cấp rất nhiều thì chống lại nhiều tu sĩ cấp cao như vậy vẫn có điểm khó khăn.

Tuy nhiên, chút khó khăn này chỉ khiến hãn tốn nhiều công sức hơn mà thôi, kết quả trận chiến vẫn sẽ không có gì thay đổi. Dương Thiên ném Phá Thiên về phía trước, Phá Thiên lập tức phân ra thành hàng trăm khẩu súng hình dạng khác nhau.

Từ trên mỗi khẩu súng, Vạn Pháp Thông Thiên Nhân đồng thời mở ra, nhanh chóng tính toán điểm yếu của từng người, loại và cường độ linh lực cần thiết, pháp thuật tối ưu để tiêu diệt từng người.

Vạn Pháp Thông Thiên Nhân chỉ xuất hiện trong nháy mắt, Phá Thiên đã tính toán xong. Hàng trăm khẩu súng đồng thời phát động công kích. Rất nhiều pháp thuật khác nhau với hình dạng đẹp mắt, đủ loại màu sắc rực rỡ phóng thẳng về phía từng người đang đứng trong trận pháp.

Tiếng la hét không ngừng vang lên, kể cả có trận pháp bảo vệ, bọn hãn vẫn không tránh được công kích do chính Vạn Pháp Thông Thiên Nhân đã tính toán ra. Từng người từng người ngã xuống, sét đánh, lửa cháy, bị cắt thành nhiều mảnh, đủ loại thảm trạng hiện ra. Máu tươi chảy ra đem băng tuyết quanh đó hóa thành một màu đỏ thẫm.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 412: Hóa Giải Khống Hồn Thuật

Sau một đòn tấn công của Dương Thiên, hơn chín phần tu sĩ ở đây đã bị tiêu diệt. Ngoại trừ hai tên Nguyên Anh hậu kỳ cùng bảy tên Nguyên Anh trung kỳ, số còn lại đều nằm trong tình trạng sống dở chết dở. Đây không phải là do Vạn Pháp Thông Thiên Nhân tính toán sai lệch mà vì Dương Thiên không đủ sức. Hẳn dù có mạnh thì vẫn chỉ là Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, muốn dùng một chiêu giết hết tất cả những người ở đây quả thực có chút hư cấu.

Cho dù là vậy, một chiêu kia của Dương Thiên vẫn có lực chấn nhiếp rất lớn, chín tên Nguyên Anh kỳ còn lại không một ai dám chủ động tấn công, chỉ thận trọng nhìn hắn. Đạt được hiệu quả mong muốn, cả người Dương Thiên lóe lên một cái rồi xuất hiện ngay bên cạnh cái lồng kia. Hắn dễ dàng đi xuyên qua lồng, bế lấy Chu Hân Dao, nhìn vào nàng rồi thở dài:

- Người vẫn luôn lo lắng cho vận mệnh của Nhân Tộc, nhưng bọn hắn lại hại người thành thế này, có đáng hay không?

Dương Thiên ngẩng đầu lên, khóe mắt xoẹt qua một tia sát khí:

- Những kẻ có mặt ở đây, tất cả đều phải chết.

Lão già tóc trắng tức giận mắng to:

- Dương Thiên, người muốn trở thành kẻ thù của toàn bộ Nhân Tộc?

Dương Thiên cười nhạt:

- Các người còn chưa đủ để đại diện cho Nhân Tộc. Kể cả có là kẻ thù của toàn bộ Nhân Tộc thì có làm sao? Tiêu diệt một chủng tộc, việc này không phải ta chưa từng làm a.

Theo lời nói, Dương Thiên bước lên một bước, đám người kia giật mình, không tự chủ được lùi lại phía sau. Phá Thiên trên tay Dương Thiên lại thay đổi hình dạng, Nhân Diệt mang theo sát khí khủng bố của hắc khiến linh hồn của chín tên Nguyên Anh run lên.

Ngay lúc Dương Thiên đưa cao Nhân Diệt, chuẩn bị ra tay thì một âm thanh êm ái vang lên:

- Dương Thiên, thật là người sao?

Dương Thiên cả người cứng lại như tảng đá, sát khí kinh khủng kia biến mất không còn dấu vết. Hắc không chút suy nghĩ, ôm lấy Chu Hân Dao rồi bay thẳng về phía trước, rất nhanh liền không thấy bóng dáng nữa.

Biến cố này khiến chúng tu sĩ kinh ngạc, vốn còn tưởng sắp xảy ra một trận tử chiến, ai ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này. Lúc này, bọn hắc mới chú ý một bóng người áo trắng, đang ngẩn đầu nhìn theo hướng Dương Thiên vừa rời đi, im lặng không nói tiếng nào.

Hai tên Nguyên Anh kỳ đồng loạt quỳ xuống:

- Bái kiến Nguyệt Hoa tiền bối.

Hành động của hai người này khiến những kẻ còn lại vô cùng sợ hãi. Phải biết, cả hai đều đã là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ thành danh đã lâu, được bọn hắc gọi là tiền bối, chẳng lẽ chính là vị Phân Thần kỳ đã từng cứu giúp Nhân Tộc hơn 300 năm trước.

Thân phận thật sự, tên gọi, giới tính, tất tần tật mọi thông tin về vị Phân Thần kỳ này đều là bí mật, chỉ có một số lượng rất nhỏ tu sĩ đã từng diện

kiến nàng. Bọn họ tuy có thân phận cùng tu vị hiển hách nhưng vẫn chưa đủ tư cách biết đến Nguyệt Hoa.

Hai tên Nguyên Anh hậu kỳ quỳ xuống, đám người phía sau vội vã quỳ theo. Đáng tiếc Nguyệt Hoa lại không hề để ý đến bọn họ, hai mắt vẫn nhìn về phía xa. Phải mất một hồi lâu, nàng mới thở ra một hơi, nhỏ giọng:

- Dương Thiên, người thực sự không muốn gặp ta hay sao?

...

Ôm lấy Chu Hân Dao rời đi, suy nghĩ Dương Thiên trở nên mông lung. Tại sao hắn lại quên mất Tuyết Tinh Sơn rất gần nơi ở của Nguyệt Hoa. Chỉ cần có tu sĩ cấp cao giao chiến, nàng sẽ lập tức cảm ứng được. Dương Thiên không dám đối diện với Nguyệt Hoa, ít nhất là hiện tại, hắn có lỗi với nàng quá nhiều.

Bình ổn tâm tình xong, Dương Thiên lựa chọn trở về Thanh Linh Môn. Lần này hắn không giống trống khua chiêng mà lặng lẽ trở về. Trước tiên Dương Thiên muốn hóa giải Khống Hồn Thuật trên người Chu Hân Dao. Theo lý thuyết, chuyện này cần có tu sĩ Phân Thần kỳ trở lên mới làm được. Nhưng Dương Thiên là ai? Vốn dĩ không thể dùng lý lẽ thông thường để đánh giá hắn.

Phá Thiên biến đổi hình dạng, Hồn Diệt hiện ra, được Dương Thiên thu nhỏ lại, khống chế tỉ mỉ đưa vào bên trong cơ thể Chu Hân Dao. Khống Hồn Thuật chính là dùng cường độ linh hồn mạnh hơn, tạo nên xiềng xích trói buộc linh hồn đối phương. Trong trường hợp người thi pháp bị giết chết, Khống Hồn Thuật không những không giải trừ mà còn khiến linh hồn của người bị thi pháp gặp nguy hiểm do những xiềng xích linh hồn kia biến đổi đặc tính.

Muốn thi triển loại pháp thuật này cần có cường độ linh hồn vượt xa đối thủ, hơn nữa còn tu luyện công pháp đặc biệt, khiến tính chất linh hồn thay

đổi. Đây là một quá trình dài dòng và phức tạp, tạm thời không cần nhắc đến.

Tiến vào bên trong cơ thể Chu Hân Dao, Hồn Diệt lập tức tìm đến Hồn Hải. Lúc này linh hồn của Chu Hân Dao hai mắt nhắm chặt, xung quanh là những xiềng xích lóe lên phù văn màu đen đang trói buộc nó. Hồn Diệt được Dương Thiên khống chế tỉ mỉ, cắt đứt những sợi xích kia mà không ảnh hưởng gì đến linh hồn của Chu Hân Dao.

Hồn Diệt có năng lực tiêu diệt mọi loại linh hồn, những xiềng xích kia chẳng qua là một hình thái vận dụng của linh hồn mà thôi, đương nhiên không thể nào làm khó được nó. Số lượng xiềng xích không nhiều, Dương Thiên chỉ cần tốn chút thời gian liền đem toàn bộ hóa giải. Thu hồi Hồn Diệt, Dương Thiên đặt Chu Hân Dao lên giường rồi đi ra ngoài.

Suy nghĩ kĩ càng, cuối cùng hắn vẫn quyết định đến Huyền Hoa Cốc một chuyến, giải cứu cho kẻ gọi là Các Chủ kia. Hiện tại cực phẩm linh thạch đã đến tay, cũng đã đến lúc Dương Thiên tìm đến Tịnh Thổ.

Trước khi đi, hắn muốn sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa. Hạ Chỉ Nghiên yên ổn tại Thanh Linh Môn. Có Bàn Phi cùng Thái Sơn bảo hộ, nàng chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nguyệt Hoa thì không cần nói, nàng là tu sĩ Phân Thần kỳ duy nhất ở Phàm Vũ Giới. Tuy hắn không biết vì sao Nguyệt Hoa đến giờ vẫn chưa chịu phi thăng đến Linh Giới, nhưng thọ nguyên của tu sĩ Phân Thần sơ kỳ đạt đến 5000 năm. Nguyệt Hoa mới hơn 1000 tuổi, hắn là không có vấn đề gì. Dương Thiên dự tính, sau khi từ Tịnh Thổ trở về sẽ đến gặp nàng. Hắn không mong nàng tha thứ, chỉ mong nói lời xin lỗi để thấy nhẹ lòng hơn.

Còn về phần Chu Hân Dao, hắn biết nàng sẽ bằng mọi giá cứu tên Các Chủ kia. Tu vị của Chu Hân Dao không tệ, nhưng so với chín tên Yêu Vương kia vẫn còn thua kém nhiều lắm. Cố gắng xông vào chỉ có một kết

cục duy nhất mà thôi. Dương Thiên cũng không có ý định cứu lấy tất cả, chỉ một mình tên Các Chủ kia là đủ rồi.

...

Thực Cốt Sâm Lâm, Huyền Hoa Cốc.

Hiện tại đang là nửa đêm, mấy chục tu sĩ đang ngồi phân tán trên một bãi cỏ xanh. Cả người bọn hắn đều đang run lên từng đợt, dường như đang chịu một áp lực rất lớn. Đứng ở trên đầu bọn họ là một thanh niên da đen, gương mặt có chút giao hoạt, giọng nói rè rè khó nghe:

- Cố gắng vô ích, dưới áp lực của Thiên Trọng Phong cùng độc của Huyền Hạt Vương, các người sớm muộn cũng sẽ hao tận linh lực mà chết. Chi bằng trước khi chết đem hết bảo vật giao lại cho ta. Biết đâu tâm trạng của ta tốt một chút, để cho vài người trong các người sống sót.

Mọi người dường như đã sớm quen thuộc với trò dụ dỗ rẻ tiền của thanh niên này nên đều lựa chọn nhắm mắt không để ý đến hắn. Thấy đám người này vẫn thân lừa ưa nặng, thanh niên cười nhạt, ném ra một đồng linh thạch lớn vào giữa không trung.

Hư ảnh một ngọn núi màu trắng hiện lên, đem toàn bộ số linh thạch kia hút vào. Trọng lực lập tức được tăng cường, một số người đã không thể chịu được nữa mà nằm bẹp xuống đất.

Một nữ nhân tầm 30 tuổi, gương mặt có điểm xinh FGSzEt8 xắn lên tiếng:

- Các người cố gắng chống đỡ, Nhân Tộc rất nhanh sẽ cử người đến cứu viện.

Thanh niên bĩu môi khinh bỉ:

- Người chính là Các Chủ của Thiên Bảo Các, Thiên Tâm?

Nữ nhân hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến thanh niên kia. Tên này cũng không để bụng mà từ từ giải thích:

- Các người bị nhốt ở đây đã lâu, chắc hẳn không nắm được thông tin ở bên ngoài. Để ta tốt bụng nói cho các người nghe một chút.

- Nhân tộc hiện tại đang rất hỗn loạn. Có một kẻ tên là Dương Thiên không biết từ đâu xuất hiện. Đem Cực Linh Thành biến thành một bãi phế liệu, Cực Linh Môn cùng Thiên Bảo Các cũng bị hấn xóa sổ, những người trong thành đều bị giết sạch.

- Ha ha, nếu các người còn sống, nhất định phải đến đó xem một lần, quang cảnh thực sự rất thú vị a.

- Người nói cái gì?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 413: Tiên Thiên Linh Bảo

Thanh niên nhìn về nơi phát ra âm thanh rồi cười nói:

-Ồ, người chính là Cực Đạo Chân Nhân, thái thượng trưởng lão của Cực Linh Môn.

Cực Đạo Chân Nhân thấy thái độ của thanh niên thì quay mặt đi không thèm trả lời. Hắn cùng Hắc Thủ Vương giao chiến không dưới mười trận, tên kia chẳng qua đang giả vờ không quên biết để vũ nhục hắn mà thôi.

Hắc Thủ Vương nhìn biểu hiện của Cực Đạo Chân Nhân, trong lòng cảm thấy rất sáng khoái. Không tính đến vị Phân Thần kỳ kia, Cực Đạo Chân Nhân chính là tu sĩ mạnh nhất của Nhân Tộc. Hắn là người duy nhất có thể đơn đả độc đấu với mười vị Yêu Vương, chỉ chịu thua thiệt trong tay hai vị là Khổng Tước Vương và Âm Lang Vương mà thôi. Hắc Thủ Vương nhiều lần chịu thua thiệt trong tay Cực Đạo Chân Nhân, có cơ hội châm chọc tên kia hắn tất nhiên phải tận dụng.

-Ây, đừng lạnh lùng như vậy. Chúng ta cũng xem như có quen biết, ta cũng không ngại cho người vài thứ.

Hắc Thủ Vương lấy từ trong người ra một viên Ảnh Châu, hắn phóng ra một tia linh lực nhỏ, Ảnh Châu lập tức hiện lên những hình ảnh mà nó đã ghi lại. Khung cảnh Cực Linh Thành chỉ còn là một đồng đồ nát hiện lên, YtbwR8s vô cùng thâm. Nhìn thấy những hình ảnh này, gương mặt Cực Đạo Chân Nhân đỏ lên, thể hiện hắn đang rất phẫn nộ.

- Là kẻ nào đã làm ra chuyện này, ta nhất định phải khiến cho hắn sống không bằng chết.

Hắc Thử Vương giả vờ ngạc nhiên:

- Người có phải là tuổi già đấng trí hay không, ta đã nói tên của hắn là Dương Thiên.

Cực Đạo Chân Nhân gần như gầm lên:

- Ta muốn biết hắn là ai, vì sao phải tiêu diệt Cực Linh Môn?

Nghe đến câu hỏi này, vẻ mặt của Hắc Thử Vương cũng trở nên trầm trọng:

- Hắn chính là kẻ đã tàn sát yêu thú tại Thực Cốt Sâm Lâm, giết chết Hồ Vương, đẩy các người vào tình huống này. Hiện tại kẻ này chính là đại địch của cả Nhân Tộc lẫn Yêu Tộc.

Thiên Tâm biết tin Thiên Bảo Các cũng bị Dương Thiên phá hủy, trong lòng cũng vô cùng tức giận. Nhưng khác với Cực Đạo Chân Nhân, nàng không biểu lộ điều đó ra bên ngoài mà thản nhiên đáp:

- Nói như vậy, người nên thả chúng ta ra, sau đó cùng nhau hợp sức bắt lấy tên Dương Thiên kia, để hắn trả giá về hành động mình đã gây ra.

Hắc Thử Vương nhìn Thiên Tâm như một tên ngốc:

- Các người cho rằng, bọn ta vì cái chết của Hồ Vương nên mới đem các người nhốt lại vào đây?

Thiên Tâm cười nhạt:

- Quả nhiên ta đoán không sai, mục đích cuối cùng của các người vẫn là tiêu diệt Nhân Tộc.

- Kẻ yếu thì không nên tồn tại, chuyện này chẳng lẽ người còn không hiểu rõ hay sao. Có điều, người kia quả thực rất đáng ghét, nhưng chỉ cần một thời gian nữa, bọn ta sẽ không cần sợ nàng nữa.

Sắc mặt tất cả những người ở đây đều khó coi hơn một chút. Bọn họ đều hiểu rằng, lý do chín vị Yêu Vương còn lại chưa động thủ tiêu diệt bọn họ một phần là vì sợ thương vong, phần nhiều hơn chính là e sợ vị đại năng Phân Thần kỳ kia. Nhưng theo lời của Hắc Thử Vương, dường như bọn hắn đã tìm được cách đối phó. Nếu chuyện này là thật, tính mạng của họ không còn giữ được bao lâu nữa.

Hắc Thử Vương còn đang vui vẻ hưởng thụ thì sau lưng đã vang lên âm thanh:

- Nơi này có đúng là Huyền Hoa Cốc không?

Bị giật mình, Hắc Thử Vương lập tức quay đầu lại, nhìn thấy một thanh niên lạ mặt đang đứng cách mình không xa thì nội tâm run lên một cái. Kẻ này có thể đến bên cạnh mà hắn lại không cảm nhận được chút nào, lỡ như bị đánh lén thì hậu quả thật khó lường.

Dương Thiên nhìn Hắc Thử Vương, phất tay:

- Sao ở đây lại có một con chuột đen xấu xí như vậy. Mau tránh sang một bên, đừng cản trở ta tìm người.

Hắc Thử Vương chỉ mới nghe danh Dương Thiên chứ chưa từng gặp mặt. Trong nhất thời không đoán được người trước mặt là ai, Hắc Thử Vương không hề tức giận mà tỏ ra rất thận trọng:

- Vị đạo hữu này từ xa đến, không biết là có việc gì. Ta là Hắc Thử Vương, một trong chín vị Yêu Vương.

Hắc Thử Vương cố ý nhấn mạnh mấy từ cuối cùng để thử xem thái độ của người trước mặt. Đáng tiếc, Dương Thiên vẫn làm như không nghe thấy:

- Bảo người tránh ra thì mau tránh ra đi, ta còn phải đi tìm người. A...

Lúc này, Dương Thiên mới để ý đến những người đang ngồi bên dưới. Hắn lướt qua Hắc Thử Vương, đến ngay góc của kết giới rồi hỏi:

- Các người chính là đám tu sĩ của Nhân Tộc bị vây khốn ở Huyền Hoa Cốc?

Khoảnh khắc Dương Thiên lướt qua, hắn cảm nhận được rõ ràng Hắc Thử Vương đã lóe lên một tia sát khí, nhưng cuối cùng lại lựa chọn không ra tay. Trong mười vị Yêu Vương trước kia, thực lực của Hắc Thử Vương xếp cuối, nhưng trí tuệ cùng tâm cảnh lại là hạng nhất, lời đồn quả nhiên không sai. Bị khinh thường đến mức đó vẫn nhẫn nhịn được, không vội tấn công khi chưa hiểu rõ đối thủ, Dương Thiên không khỏi đánh giá tên này cao thêm một bậc.

Hắc Thử Vương đứng ở một bên quan sát tình hình, thầm phát ra thông báo cho những vị Yêu Vương khác đang ở gần đây. Dương Thiên có thể đến bên cạnh mà hắn không hề phát hiện ra, chắc chắn không phải tu sĩ tầm thường, cẩn thận không bao giờ là thừa, mạng thì chỉ có một mà thôi.

Thái độ e dè của Hắc Thử Vương với Dương Thiên khiến những người bên dưới lóe lên một tia hi vọng. Cực Đạo Chân Nhân liền lên tiếng:

- Đạo hữu, đúng vậy. Người hắn là người được cử đến đây là để giải cứu chúng ta phải không?

Dương Thiên lắc đầu:

- Không, ta được người nhờ cậy đến đây cứu Các Chủ của Thiên Bảo Các. Là kẻ nào thì mau bước lên phía trước.

Thiên Tâm nghe được Dương Thiên nhắc đến mình liền đáp:

- Đạo hữu, là ai nhờ người đến cứu ta?

Dương Thiên nhìn Thiên Tâm rồi gật đầu:

- Thì ra là người, chính là Chu Hân Dao, nàng nhờ ta đến đây cứu người. Đợi một lát, để ta giải quyết cái pháp bảo này xong sẽ đưa người ra.

Dương Thiên cong tay búng ra hai tia kiếm khí đánh thẳng lên bề mặt kết giới. Một ngọn núi to lớn hiện ra, đem hai tia kiếm khí hút vào trong xong liền biến mất. Dương Thiên cau mày, nhìn qua Hắc Thử Vương:

- Tiên Thiên Linh Bảo? Đây là bảo vật của Phân Thần kỳ, các người từ đâu có được nó?

Hắc Thử Vương mỉm cười:

- Đây là bí mật của Yêu Tộc, thứ lỗi ta không thể tiết lộ. Nếu người vẫn muốn thử sức thì xin mời.

Dương Thiên khinh thường:

- Nghe nói vài trăm năm trước Yêu Tộc các người cũng có vài vị lão tổ Phân Thần kỳ. thứ này hẳn là do bọn hăn lưu lại cho hậu bối. Bằng vào thực lực Nguyên Anh kỳ, muốn sử dụng nó sẽ hao tổn sinh mệnh. Theo ta suy đoán, cái Tiên Thiên Linh Bảo này đã được luyện chế thành linh phù, càng sử dụng nhiều thì tiêu hao càng lớn, cuối cùng hao tận linh lực mà tan biến.

Hắc Thử Vương cuối cùng cũng không giữ được bình tĩnh nữa. Bí mật trọng yếu bị một kẻ lạ mặt dễ dàng đoán ra, tên này rốt cuộc là ai?

- A, nhìn bộ dạng của người, ta hẳn là đã đoán đúng. Cũng tốt, ta cho người hai lựa chọn, một là thu hồi tấm linh phù này, để ta dẫn nàng rời đi. Hai là ta sẽ công kích đến khi nó tiêu hao hết linh lực. Yên tâm đi, không tốn quá nhiều thời gian đâu.

- Ngạo mạn.

Từ đằng xa bất ngờ vang lên tiếng hét to. Tiếp theo đó, hai tia sáng bay vút tới, hiện nguyên hình thành hai nam tử đứng song song với Hắc Thủ Vương. Cửu viện đã đến, trong lòng Hắc Thủ Vương thầm thở ra một hơi, hẳn chấp tay với hai người kia:

- Huyền Hạt, Dạ Miêu, cuối cùng các người cũng đã đến.

Dạ Miêu Vương liếc qua Dương Thiên rồi châm chọc Hắc Thủ Vương:

- Chỉ là một tên Nhân Tộc mà người cũng phải cầu cứu đến bọn ta. Hắc Thủ, người dù xếp hàng cuối nhưng dù sao cũng là một trong mười vị Yêu Vương, có thể dừng nhát gan như vậy được không?

Mặt Hắc Thủ Vương đã chuyển sang tím tái, nhưng do da mặt của hắn quá đen nên không nhìn thấy rõ. Quan hệ giữa Hắc Thủ Vương và Dạ Miêu Vương luôn không tốt, có cơ hội sẽ lập tức công kích nhau. Huyền Hạt Vương liền lên tiếng giảng hòa:

- Kẻ địch còn đang ở trước mắt, có gì để sau hắn nói.

Dương Thiên che miệng ngáp dài:

- Vừa này người tổng cộng sử dụng bốn đạo truyền tin, hai tên còn lại khi nào mới đến a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 414: Giết Dạ Miêu Vương

Hắc Thử Vương rung mình, Dương Thiên có thể phát hiện được hắc truyền 4 đạo tin tức, lẽ nào cường độ thần thức đã vượt xa hắc. Phải biết Hắc Thử Vương chính là Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, thần thức muốn vượt xa hắc thì chỉ có thể là Phân Thần kỳ đại tu sĩ mà thôi.

Thần thức của Dương Thiên mạnh hơn Hắc Thử Vương, nhưng còn chưa đạt đến trình độ biến đổi của Phân Thần kỳ. Hắc cảm nhận được 4 đạo tin tức kia chẳng qua là nhờ một pháp môn sử dụng thần thức đặc biệt. Dĩ nhiên, với kiến thức của đám người Hắc Thử Vương thì không thể nào hiểu được.

Dạ Miêu Vương thì không có tâm cơ sâu như Hắc Thử Vương. Hắc cho rằng, với thực lực của ba người hợp sức đối phó với một kẻ lạ mặt, cho dù hắc có là ai thì cũng chỉ còn một con đường chết.

Mang theo suy nghĩ đó, Dạ Miêu Vương lập tức phát động công kích. Hắc phân ra thành ba người giống nhau như đúc, từ ba hướng khác nhau lao đến chỗ Dương Thiên. Hắc Thử Vương cùng Huyền Hạc Vương vẫn không hề có động tĩnh gì. Nếu Dạ Miêu Vương đã ra tay, bọn hắc cũng muốn lợi dụng tên ngốc này để thử Dương Thiên.

Ba người khí tức y hệt, không thể phân biệt được thật giả, tốc độ lại rất nhanh khiến người ta không kịp phản ứng lại. Ngay lúc Dạ Miêu Vương áp sát được Dương Thiên, bàn tay của hắc biến thành một bộ vuốt mèo, phía trên mang theo khí tức hắc ám quạt mạnh xuống, dường như muốn cắt nát Dương Thiên thành nhiều mảnh.

Móng vuốt chạm vào Dương Thiên thì dễ dàng đi qua, đem cơ thể hấn cắt nát. Trên mặt Dạ Miêu Vương không hề có chút vui mừng nào. Là một kẻ chuyên về tốc độ, hấn hiểu được vừa rồi chỉ là dư ảnh mà Dương Thiên để lại mà thôi. Dạ Miêu Vương còn chưa xác định Dương Thiên đang ở đâu thì bên tai đã vang lên âm thanh:

- Tốc độ không tệ. Nếu vài tháng trước người đuổi theo ta là người mà không phải Khổng Tước Vương, có lẽ ta đã không thể trốn thoát được.

Dạ Miêu Vương quay người lại, phát hiện Dương Thiên đang đứng cách mình không quá 1 mét liền vội nhảy lùi ra xa để giữ khoảng cách.

- Người có thể theo kịp tốc độ của ta?

Dương Thiên lắc đầu:

- Đương nhiên không phải.

- Vậy...

- Ta nhanh hơn người nhiều.

Dạ Miêu Vương cứng họng, hấn quả thực không theo kịp tốc độ của Dương Thiên. Đúng lúc này, Hắc Thử Vương mới lên tiếng:

- Người nói rằng vài tháng trước mình đã bị Khổng Tước Vương truy sát. Cộng thêm những gì người thể hiện nãy giờ, có lẽ ta nên gọi người là Dương Thiên, có phải không?

Dương Thiên quay đầu lại nhìn Hắc Thử Vương, vỗ tay tán thưởng:

- Không tệ, chỉ cần thông qua vài chi tiết nhỏ liền đoán được thân phận của ta. Tuy nói thực lực của người là yếu nhất trong mười vị Yêu Vương, nhưng ta thấy người mới là kẻ nguy hiểm nhất.

Hắc Thử Vương mỉm cười:

- Quá khen, người thực sự khiến ta kinh ngạc. Phải biết đây là một trong những khu vực trọng yếu nhất của Yêu Tộc. Người lại dám đơn thân độc mã xông vào. Ta thật không biết nên gọi người là can đảm hay ngu ngốc a.

Dương Thiên nhún vai:

- Đều không phải. Đơn giản là vì ta mạnh hơn tất cả các người cộng lại. Cho dù tất cả chín tên Yêu Vương cùng xuất hiện cũng không làm gì được ta.

- Ngông cuồng.

Dạ Miêu Vương đột nhiên hét to một tiếng rồi hiện nguyên hình là một con mèo cao hơn 10 mét. Bộ lông màu đen kịt, từng sợi khí màu đen như một ngọn lửa từ trên đó tỏa ra. Trở về nguyên hình, Dạ Miêu Vương chính thức sử dụng được toàn bộ sức mạnh.

Chỉ thấy thân hình to lớn của Dạ Miêu Vương dường như đã dung hợp vào trong màn đêm, không cách nào phát hiện ra được. Ngay lúc mọi người còn đang ngược nhìn để tìm kiếm hãn thì một cái vuốt mèo khổng lồ đã quét ngang qua. Cây cối bên dưới một vuốt này đều bị cắt nát, mặt đất lưu lại ba cái rãnh dài thật sâu.

Công kích vừa kết thúc, vuốt mèo lại biến mất. Dạ Miêu Vương vẫn không thấy bóng dáng, giống như đã cùng màn đêm hòa thành một thể.

Dương Thiên dễ dàng né được công kích của Dạ Miêu Vương, có chút nhàm chán nói:

- Chút tiểu xảo rẻ tiền. Muốn tìm được người có rất nhiều cách, nhưng ta muốn chọn cách thô bạo nhất.

Dương Thiên vừa dứt lời, trên không trung bắt đầu xuất hiện rất nhiều vòng tròn màu đỏ nằm ngang dọc ở đủ mọi vị trí. Hàng ngàn cột lửa từ bên trong bắn ra, đan xen vào nhau thành một cái lưới khổng lồ từ trên cao úp xuống.

Lưới lửa bao trùm một phạm vi rất lớn, tốc độ lại nhanh. Dạ Miêu Vương không còn đường lui đành phải hiện hình, phun ra một cột khói màu đen ngăn chặn cột lửa kia. Hai bên giằng co, lưới lửa có xu hướng bị đẩy lùi. Dương Thiên tỏ vẻ không chút bận tâm, nhìn qua hai người Hắc Thủ Vương cùng Huyền Hạt Vương:

- Đến lượt hai người các người. Muốn độc chiến, cùng xông lên hai đội hai tên còn lại cùng tới.

Huyền Hạt Vương nheo mày:

- Người đang nói nhảm cái gì vậy. Dạ Miêu hấn còn...

Huyền Hạt Vương còn chưa nói hết câu, lưới lửa bất ngờ thu lại, biến thành một cột lửa rất lớn phóng thẳng về phía Dạ Miêu Vương. Khói đen khi nãy nhìn như rất lợi hại nhưng khi động vào cột lửa này lập tức bị nó đốt thành hư vô. Cột lửa một đường đâm xuống, Dạ Miêu Vương không có cách nào ngăn cản, thân thể bị nó nuốt gọn vào trong.

Tiếng kêu gào thảm thiết vang vọng một hồi lâu, cột lửa dần thu nhỏ lại rồi biến mất, Dạ Miêu Vương cũng không còn xuất hiện nữa. Vẻ mặt của Hắc Thủ Vương cùng Huyền Hạt Vương vô cùng khó coi. Dương Thiên chỉ dùng một chiêu liền giết chết Dạ Miêu Vương, hơn nữa còn rất đơn giản. Thủ đoạn bậc này, lẽ nào là Phân Thần kỳ đại tu sĩ.

Suy nghĩ này thật sự quá điên rồ. Cách đây không lâu, khi Dương Thiên chém giết Hồ Vương, Khổng Tước Vương có nói hấn đã dùng hết sức, thậm chí phải trả giá lớn mới làm được. Tuy nói Dạ Miêu Vương yếu hơn

Hồ Vương, nhưng khoảng cách giữa cả hai cũng không quá lớn. Điều này chứng tỏ Dương Thiên so với khi đó đã mạnh hơn rất nhiều lần.

Tu Tiên Lộ mỗi bước đều vô cùng gian khổ, muốn đạt được tu vị cao chưa bao giờ là chuyện ngày một ngày hai. Có những tu sĩ tu luyện hàng trăm, hàng ngàn năm vẫn không đột phá được, nói gì chỉ vài ba ngày?

- Các người còn đứng ngây ra đó làm gì. Hiện tại ta cho các người hai sự lựa chọn, một là mở cái linh phù này ra cho ta vào trong cứu người, hai là cùng với ta đánh một trận. Tất nhiên, các người có thể lựa chọn cách thứ hai, nhưng ta phải nói trước, dù hai tên còn lại có đến, các người vẫn không có phần thắng.

Hai người đồng thời do dự, bọn hắc vẫn tin rằng, nếu hai người còn lại đến, bốn người liên thủ chắc chắn có thể giết chết Dương Thiên. Nhưng cái giá phải trả lớn đến mức nào, bọn hắc không dám đưa ra quyết định thiếu suy nghĩ. Mười vị Yêu Vương hiện tại chỉ còn lại tám, thực lực của Yêu Tộc đã suy giảm mạnh. Yêu Vương chết đi, thuộc hạ sẽ nổi lên tranh giành địa bàn, rất khó để áp chế. Hai vị chết đã là quá nhiều, lỡ như chết thêm bất kỳ vị nào nữa cũng đủ khiến Yêu Tộc trở thành một mớ hỗn loạn.

Tính toán thiệt hơn, Hắc Thử Vương cay đắng lấy ra một tấm lệnh bài màu đen ném về phía trước. Thiên Trọng Phong cảm ứng được lệnh bài, lập tức hiện ra, biến nhỏ lại rồi bị hút vào bên trong. Lệnh bài trở về tay Hắc Thử Vương, hắc chấp tay:

- Dương Thiên, lần này bọn ta chấp nhận chịu thua. Lần sau gặp lại, hi vọng người vẫn có thể giữ được sự tự tin ngày hôm nay.

Hắc Thử Vương nói xong liền muốn cùng Huyền Hạc Vương rời đi thì Dương Thiên đã vội ngăn lại:

- Khoan đã.

Hắc Thử Vương quay đầu lại:

- Dương Thiên, người đừng cho là rk9WSSB hai chúng ta sợ người.

Linh lực trên người Huyền Hạc Vương cũng bắt đầu vận chuyển, phía sau hắn mọc ra một cái đuôi bò cạp màu vàng, dường như chỉ cần một lời không hợp liền động thủ.

Dương Thiên bật cười:

- Các người cần gì phải lo lắng đến như vậy.

Hắc Thử Vương hừ lạnh:

- Có chuyện gì thì mau nói.

Dương Thiên chỉ tay vào Thiên Tâm đang ngồi ở dưới:

- Ta đến đây để cứu nàng, những kẻ khác không liên quan gì đến ta. Vì vậy, ta sẽ mang theo nàng rời đi, những kẻ còn lại, các người muốn xử trí như thế nào ta cũng mặc kệ.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 415: Đồng Loạt Bỏ Trốn

Những kẻ này đến đây là để phối hợp với Yêu Tộc truy bắt hắc. Trừ khi là nào bị vô nước, Dương Thiên mới không làm ra loại chuyện đi cứu kẻ thù của mình. Hắc không trực tiếp ra tay giết hết đám người này đã là rất nhân từ rồi.

Hắc Thử Vương nghi hoặc:

- Những gì người nói đều là thật?

Dương Thiên坦然 nhiên đáp:

- Người thử nghĩ xem, bọn hắc đến đây là để bắt ta, ta vì sao phải cứu kẻ thù của mình.

Thiên Trọng Phong bị thu hồi, những người bên dưới đã khôi phục tự do. Tuy vẫn còn bị trúng độc của Huyền Hạc Vương và tiêu hao nghiêm trọng nhiều ngày nhưng miễn cưỡng phi hành vẫn được. Nghe được lời nói của Dương Thiên, bọn họ âm thầm truyền âm lẫn nhau, trong thoáng chốc liền đưa ra quyết định. Gần trăm tên Nguyên Anh kỳ lập tức chia thành nhiều hướng phóng đi.

Bọn hắc biết với tình trạng của mình hiện tại, muốn bỏ chạy là chuyện không dễ dàng. Chia thành nhiều hướng, chỉ cần vài người may mắn trốn thoát, trở về tập hợp lực lượng đến đây giải cứu mới là sáng suốt nhất.

Dương Thiên không thêm quan tâm đến những tên kia chạy trốn thế nào, cũng chẳng bận tâm Yêu Tộc sẽ bắt giữ bọn họ ra sao. Hắc hạ xuống ngay

bên cạnh Thiên Tâm:

- Đi thôi, chúng ta trở về. Hân Dao rất muốn gặp người.

Thiên Tâm ngấn đầu nhìn Dương Thiên:

- Là Hân Dao nhờ người đến cứu ta?

Dương Thiên gật đầu:

- Ta đưa người đi gặp nàng, đến lúc đó mọi nghi vấn trong lòng người sẽ được giải đáp.

- Tốt.

Thiên Tâm cũng biết tình huống hiện tại không tiện ở lâu liền đồng ý đi cùng Dương Thiên. Hai người rời đi, Hắc Thủ Vương cùng Huyền Hạt Vương cũng không còn ở đó, bọn hắn đã nhanh chóng truyền tin lại cho Yêu Tộc yêu cầu viện trợ, sau đó truy bắt những người đang bỏ trốn.

Dương Thiên cùng Thiên Tâm không bị bất cứ kẻ nào ngăn cản, thuận lợi về đến Thanh Linh Môn. Nhìn thấy Chu Hân Dao vẫn còn bất tỉnh nằm trên giường, Thiên Tâm tức giận hỏi:

- Người đã làm gì nàng?

Dương Thiên tỏ vẻ vô tội:

- Không phải ta, là đám người của những đại môn phái kia. Ai, người đợi nàng tỉnh lại sẽ rõ.

Dương Thiên nói xong liền đi ra ngoài để lại không gian riêng cho hai người. Hiện tại chỉ cần chờ Chu Hân Dao tỉnh lại, Dương Thiên lập tức sẽ lên đường đến Tịnh Thổ. Mọi chuyện sắp xếp ổn thỏa, hắn có đi cũng không có gì phải lo lắng.

Ba ngày sau, Chu Hân Dao cuối cùng cũng đã tỉnh lại. Vết thương từ linh hồn khó lành hơn vết thương thể xác, nàng không có chuyện gì đã là rất tốt rồi. Cùng Thiên Tâm nói chuyện hết một đêm, Chu Hân Dao đã đem toàn bộ những gì đã xảy ra nói cho nàng biết.

Nghe tin hai người Thương Sinh và Bích Nhạn phản bội, Thiên Tâm vô cùng phẫn nộ. Nhưng sau khi biết cả hai đều đã bị Dương Thiên giết chết, Thiên Tâm lại có chút đau lòng. Hai người này được nàng dốc lòng bồi dưỡng, bây giờ lại có kết cục như vậy, thật đáng tiếc a.

Những hành động của các đại môn phái kia, Thiên Tâm có thể hiểu được. Nhưng điều đó không có là nàng chấp nhận chuyện đó. Chu Hân Dao được nàng xem như con ruột, kẻ dám làm hại nàng chính là kẻ thù của Thiên Tâm.

Dương Thiên không rõ hai người đã nói cái gì và quyết định cái gì. Đến ngày hôm sau hắn mới gõ cửa phòng đi vào, ngồi xuống một cái ghế gần đó:

- Hai người các người đã tâm sự xong chưa?

Chu Hân Dao khẽ cười:

- Dương Thiên, cảm ơn người đã cứu ta.

- Dựa vào quan hệ giữa chúng ta, cần gì phải nói những lời khách sáo đó.

Thiên Tâm giật mình, lẽ nào giữa Chu Hân Dao và Dương Thiên có quan hệ mờ ám gì đó. Dương Thiên rất mạnh, chuyện này không cần phải bàn cãi. Thế nhưng thân thể của hắn là một bí ẩn cực lớn. Những người như Dương Thiên, càng tiếp xúc với hắn nhiều lại càng gặp nhiều nguy hiểm.

Đây là tâm lý của một người mẹ lo lắng cho con gái của mình. Thiên Tâm chỉ giữ suy nghĩ trong lòng chứ không nói ra, nàng dự định sau khi

Dương Thiên rời đi sẽ nhắc nhở Chu Hân Dao.

Chu Hân Dao không phản bác lại câu nói của Dương Thiên mà hỏi:

- Người hiện tại đã trở thành kẻ thù lớn nhất của cả Yêu Tộc lẫn Nhân Tộc, bọn hắc nhất định sẽ tìm đủ mọi cách tiêu diệt người. Vậy tiếp theo người dự định như thế nào? Ta nghĩ người nên tạm lánh đi một nơi nào đó, đợi một thời gian nữa...

Dương Thiên lắc đầu:

- Bọn hắc không làm gì được ta. Nhưng sắp tới ta quả thực phải đi xa một chuyến, không biết đến khi nào mới trở lại. Điều duy nhất khiến ta không yên tâm là bọn hắc có thể sẽ lại đến tìm người.

Thiên Tâm hừ lạnh:

- Nếu đám người kia dám đến, ta chắc chắn sẽ dạy cho bọn hắc một bài học nhớ đời.

- Một mình người có năng lực chống lại tất cả sao. Thiên Bảo Các người bỏ ra bao nhiêu tâm huyết rất có thể cũng sẽ bị phá hủy.

Thiên Tâm im lặng, vừa nãy là nàng trong lúc nóng giận nói bừa mà thôi. Thực lực của cả Nhân Tộc và Yêu Tộc Thiên Tâm hiểu rất rõ, một mình nàng thì làm được gì?

Nghĩ không ra cách phù hợp, Thiên Tâm cắn môi:

- Cùng lắm ta đưa theo Hân Dao tìm một nơi ẩn trốn. Chờ mọi chuyện qua đi lại trở về.

Dương Thiên gật đầu, lấy ra một cái ngọc giản:

- Rất đúng ý của ta. Đây là chỗ ở của một người bạn mà ta quen biết đã lâu, các người tìm đến nàng, nói là Dương Thiên nhờ nàng trợ giúp, tin chắc nàng sẽ nể mặt ta mà đồng ý.

Cầm lấy ngọc giản, Thiên Tâm có chút nghi ngại hoặc:

- Lẽ nào người không sợ đám người kia tìm đến nơi đó.

Dương Thiên bật cười:

- Yên tâm, bọn chúng không dám.

- Vì sao?

- Chuyện này không tiện giải thích, các người đến nơi đó tự khắc sẽ rõ.

Thiên Tâm gật đầu, không nói gì thêm. Chu Hân Dao đột nhiên lên tiếng:

- Các Chủ, ta có vài việc muốn nói riêng cùng Dương Thiên.

Thiên Tâm nheo mắt nhìn Chu Hân Dao, lòng thầm thở ra một hơi:

- Ta đi ra ngoài xử lý chút chuyện, các người cứ tự nhiên.

Chờ Thiên Tâm đi xa, Chu Hân Dao mới lo lắng hỏi:

- Dương Thiên, người muốn đi đến nơi nào?

Dương Thiên đáp:

- Ta sẽ đến một vị diện khác.

Di chuyển giữa các vị diện, việc này cần hao tổn rất nhiều thời gian cùng tài nguyên để thiết lập trận pháp, tìm kiếm không gian tiết điểm. Vậy mà Dương Thiên lại nói ra nó một cách vô cùng nhẹ nhàng. Chu Hân Dao đã

quen với việc tên này chuyên làm ra những chuyện khó tin nên không tỏ ra quá bất ngờ:

- Đó là nơi nào?

- Là một nơi gọi là Tịnh Thổ.

- Tịnh Thổ? Chưa từng nghe qua, ta đã đọc qua rất nhiều thư tịch ghi lại thông tin về những vị diện khác gần đây. Nhưng cũng là lần đầu nghe đến nơi này.

- Hạ Vị Diện có vô số, người không biết cũng là chuyện bình thường.

- Vậy người định khi nào khởi hành?

Dương Thiên nhìn Chu Hân Dao, suy nghĩ trong giây lát rồi nói:

- Người đã không có việc gì, Thiên Tâm cũng đã ép hết chất độc của Huyền Hạt Vương còn lưu lại trong người nàng ra. Chỉ cần hai người đến nơi ta đã chỉ dẫn liền không có vấn đề gì. Mọi chuyện đã xong, có lẽ lát nữa ta sẽ rời đi.

Chu Hân Dao giật mình:

- Vội như vậy?

Dương Thiên cười cười:

- Chuyện gì cần làm thì nên làm càng sớm càng tốt.

Chu Hân Dao cắn răng:

- Nếu ta muốn đi cùng người, có được hay không?

Hai mắt Dương Thiên sáng lên, Chu Hân Dao đã là Nguyên Anh trung kỳ, nàng đã có năng lực tự bảo vệ khi đến Tịnh Thổ. Có mỹ nữ đồng hành

đương nhiên là một chuyện tốt a.

- Nếu người muốn chúng ta có thể cùng đi a. Nơi đó thực sự rất thú vị, tài nguyên tu luyện lại phong phú. Còn có...

Chu Hân Dao bật cười cắt ngang:

- Đùa với người mà thôi. Các Chủ đối với ta có ơn rất lớn, ta sao có thể bỏ nàng ở lại đây một mình.

Nhìn Dương Thiên vẻ mặt chán nản, trong lòng Chu Hân Dao lại có chút vui mừng. Nàng hỏi câu này chỉ là để thử Dương Thiên, thái độ cùng câu trả lời của hắn khiến Chu Hân Dao rất vui mừng.

- Khi Các Chủ trở về, ta sẽ lập tức cùng nàng tìm đến chỗ kia, người không cần phải lo lắng.

Dương Thiên gật đầu, không nói gì thêm. Hai người cứ yên lặng như vậy mãi cho đến khi bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 416: Vân Lạc Tông

Biết Thiên Tâm đã trở về, Chu Hân Dao liền bước ra mở cửa:

- Các Chủ, chúng ta đi thôi.

Thiên Tâm còn chưa kịp phản ứng lại đã bị Chu Hân Dao kéo đi. Dương Thiên gần đầu nhìn theo, định nói cái gì đó nhưng lại thôi. Chu Hân Dao và Thiên Tâm đều là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, tốc độ rất nhanh, vừa ra khỏi cửa liền biến mất. Đúng lúc này, trong đầu Dương Thiên vang lên âm thanh truyền âm của Chu Hân Dao:

- Ta đợi người trở về.

Tâm trạng vốn có chút không tốt của Dương Thiên vì câu nói này của Chu Hân Dao mà trở nên vui vẻ hơn rất nhiều. Hắn cũng không có gì cần chuẩn bị, lập tức khởi hành đến cái sa mạc kia.

Đã có chuẩn bị từ trước, Dương Thiên dễ dàng tìm đến đúng địa điểm, dùng chìa khóa gọi ra truyền tống trận. Hắn cũng không vội vã rời đi mà kiểm tra sơ qua phương thức vận hành của cái truyền tống trận này. Xác định được đây là loại truyền tống trận một chiều, Dương Thiên bắt đầu chỉnh sửa lại trận văn cùng mắt trận. Dương Thiên vẫn có ý định quay về Phàm Vũ Giới trước khi phi thăng, đem thứ này sửa thành truyền tống trận hai chiều là tốt nhất.

Tiêu hao một ngày thời gian, truyền tống trận rốt cuộc đã làm mới xong, Dương Thiên đem một viên cực phẩm linh thạch ra, cẩn thận chia cắt nó thành năm phần bằng nhau. Cực phẩm linh thạch ẩn chứa linh khí vô cùng

ting thuần, nếu làm không tốt sẽ khiến linh khí bên trong thoát ra ngoài, khiến nó bị giảm phẩm chất.

Đối với người bình thường, công việc này cần khá nhiều thời gian. Nhưng Dương Thiên chỉ cần vài phút liền làm xong. Đặt năm mảnh cực phẩm linh thạch vào truyền tống trận, đồ án trận văn liền phát ra ánh sáng chói mắt. Cả người Dương Thiên bị ánh sáng bao phủ, biến mất ở bên trong. Truyền tống trận vừa kích hoạt xong, năm mảnh cực phẩm linh thạch cũng đã tiêu hao hết linh khí, tất cả một lần chìm sâu vào bên trong sa mạc rộng lớn.

...

Vân Lạc Tông là một môn phái nhỏ ở Tịnh Thổ. Môn chủ vốn xuất thân từ một gia tộc tu tiên, về sau có xích mích với gia chủ nên đã bỏ nhà ra đi. Trong một lần tầm bảo vô tình tìm được động phủ của một tên Kim Đan kỳ tu sĩ chết đi đã lâu, kế thừa y bát của hắn, lập nên Vân Lạc Tông.

Lúc này, Vân Lạc Tông đang đối diện với nguy cơ diệt vong. Lạc Tuyết, con gái của tông chủ Vân Lạc Tông trong một lần ra ngoài lịch luyện đã gặp phải một tên biến thái của ma đạo. Tên này mê luyện vẻ đẹp của nàng, muốn bắt về làm đỉnh lô song tu. May mắn có cha nàng, Lạc Tuấn đến kịp, đem tên kia giết đi. Nhưng đó mới g7QtlvO chỉ là bắt đầu.

Tại Tịnh Thổ, có hai thế lực người nhất định không được đắc tội. Thứ nhất là Phật Đà Tông, tên gọi Tịnh Thổ chính là bắt nguồn từ bọn hắn. Phật Đà Tông hùng mạnh, chính là thế lực lớn nhất Tịnh Thổ. Tương truyền rằng có đến hai vị Phân Thần kỳ đại năng tọa trấn, khiến cho tất cả các thế lực khác vô cùng kính sợ, chấp nhận trở thành môn phái lệ thuộc, hàng năm đều dâng lên một lượng lớn tài nguyên.

Thứ hai chính là Tán Ma Môn, một thế lực của ma đạo. Tán Ma Môn do một người đến từ vị diện khác lập nên. Ban đầu Tán Ma Môn chỉ là một

tiểu môn phái, không có mấy người biết đến. Sau một thời gian dài phát triển, môn chủ của Tán Ma Môn gặp được cơ duyên, bước vào Phân Thần kỳ. Từ đó, Tán Ma Môn bắt đầu bành trướng thế lực, phát triển với một tốc độ chóng mặt, rất nhanh đã đứng ngang với Phật Đà Tông. Xét về chính thể thực lực, Tán Ma Môn vẫn còn kém Phật Đà Tông một ít, nhưng hai bên vì kiên kỵ tu lẫn nhau nên hiếm khi phát sinh xung đột trực tiếp.

Cho dù vậy, Phật và ma không bao giờ đội trời chung. Hai bên vẫn luôn có những trận chiến ở quy mô nhỏ, chém giết lẫn nhau. Thậm chí mỗi bên còn lập ra một bảng truy nã tu sĩ của bên kia để trao thưởng.

Vân Lạc Tông là môn phái lệ thuộc vào Phật Đà Tông, tên ma đạo bị giết kia lại là đệ tử của một vị hộ pháp ở Tán Ma Tông. Đệ tử bị giết, sư phụ tất nhiên sẽ đến báo thù. Lo lắng đối phương có viện trợ từ những môn phái khác thuộc phe Phật Đà Tông, tên hộ pháp này đã trả giá lớn mời đến một vị trưởng lão cùng đệ tử của hắn đến giúp đỡ.

Có thể giữ chức trưởng lão tại Tán Ma Môn, tu vị thấp nhất cũng là Kim Đan sơ kỳ. Môn chủ Lạc Tuấn của Vân Lạc Tông cũng chỉ vừa mới bước vào Trúc Cơ trung kỳ chưa bao lâu. Đại nhân vật như vậy, Vân Lạc Tông vốn không hề có cơ hội chiến thắng. Đáng trách hơn là, những môn phái khác cùng phe vốn không hề có ý định ra tay giúp đỡ. Vì một tiểu môn phái mà đắc tội với trưởng lão Tán Ma Tông, chỉ có kẻ ngốc mới đưa ra quyết định này.

Tình trạng hiện tại của Vân Lạc Tông rất thê thảm, hơn một nửa số đệ tử đã bị giết chết. Những người còn lại bị cấm chế phong tỏa linh lực, trói lại ngay trước quảng trường của Vân Lạc Tông. Một vị lão giả già nua, da dẻ nhăn nhúm, chống một cây gậy đi qua đi lại. Trước mặt hắn là một người nam nhân trung niên cùng một thiếu phụ đang quỳ dưới đất, trên người có rất nhiều vết thương, máu tươi chảy ướt mặt đất.

Lão giả cất giọng khàn khàn:

- Người gọi là Lạc Tuấn?

Lạc Tuấn quay mặt đi, không thèm trả lời câu hỏi. Lão giả không hề tỏ vẻ bất ngờ, nhàn nhạt nói:

- Người đã giết chết đệ tử yêu quý nhất của ta, nhưng ta lại là một người lương thiện, không thích cảnh giết chóc. Thế này đi, đem con gái của người giao ra đây, để nàng trở thành song tu đạo lữ của ta. Mọi thù hận không những hóa giải, ta còn có thể gọi người một tiếng nhạc phụ đại nhân.

Trước khi đám người này kéo đến, Lạc Tuấn đã kịp dùng một món pháp bảo đặc biệt có tác dụng che đậy thần thức mà hắn phát hiện tại động phủ kia để dấu đi Lạc Tuyết.

Tuy Lạc Tuấn không hiểu vì sao tên trưởng lão này bằng mọi giá phải tìm được Lạc Tuyết nhưng có thể chắc chắn hắn không có ý đồ gì tốt. Cái gọi là song tu đạo lữ hơn chín phần mười chính là đỉnh lô. Hai vợ chồng Lạc Tuấn dù có chết cũng sẽ không đem con gái giao cho tên độc ác này. Hơn nữa, tên ma đạo bị giết kia rõ ràng là đệ tử của người khác, tên này lại dám nhận là của mình, thật sự là không biết nhục a.

Lạc Tuấn cười khinh bỉ:

- Người ta nói sống càng lâu da mặt càng dày quả không sai. Đường đường là Kim Đan kỳ lại đồng ý gọi một tên Trúc Cơ trung kỳ như ta là nhạc phụ, thật sự rất vinh hạnh.

Lão giả lắc đầu thờ dãi:

- Thân lừa ưa nặng. Cũng tốt, lát nữa để ta đem toàn bộ của người giết hết, phá hủy Vân Lạc Tông, đem hai người các người về ném thử cực hình của Tán Ma Tông, để xem khi ấy người có còn mạnh miệng được nữa hay không?

Cực hình của Tán Ma Tông nổi danh khắp Tịnh Thổ là vô cùng tàn ác. Nghe nhắc đến nó hai vợ chồng Lạc Tuấn không khỏi run lên, nhưng nghĩ đến con gái của mình, cả hai vẫn quyết định im lặng.

Lão giả cũng không tiếp tục nhiều lời. Hắn phất tay ra hiệu, những đệ tử đang đứng gần đó hiểu ý, tiến lên muốn giết chết những đệ tử còn sót lại của Vân Lạc Tông thì một người khác đã đứng ra:

- Tham trưởng lão, Lạc Tuấn đã giết chết đệ tử của ta. Ta muốn tự tay giết chết đệ tử của hắn để báo thù.

Tên này cũng rất thông minh, dựa vào hành động, hắn biết vị Tham trưởng lão này có ý đồ với Lạc Tuyết, muốn giữ hai vợ chồng Lạc Tuấn làm con tin để dẫn dụ nàng ra mặt. Tuy rất muốn giết chết Lạc Tuấn để báo thù, hắn vẫn cố gắng nhịn xuống, trút mối hận vào những đệ tử kia.

Tham trưởng lão gật đầu:

- Vậy chuyện này để người làm đi. Ài, vì một người mà hại chết rất nhiều người, kẻ như người không xứng làm môn chủ của bọn họ.

Tham trưởng lão nói xong liền chậm rãi đi ra xa. Sau lưng hắn, âm thanh kêu gào thảm thiết không ngừng vang lên. Vợ chồng Lạc Tuấn nhìn thấy một màn này cũng chỉ biết nhắm mắt, giả vờ không biết chuyện gì đang xảy ra.

Đúng vào lúc này, mây trên bầu trời bỗng nhiên bị hút lại một điểm. Một vật thể là từ bên trong phóng ra, lao thẳng xuống ngay vị trí Tham trưởng lão đang đứng. Một tiếng nổ khổng lồ phát ra làm run chuyển cả Vân Lạc Tông, khói bụi bay mù mịt.

Từ trong đám khói, giọng nói của một thanh niên vang lên:

- Khốn kiếp, lại là tùy cơ truyền tống trận. Lần này thực sự quá xui xẻo
a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 417: Giết

Mọi người còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì một cơn gió mạnh đã thổi qua, đem khói bụi cuốn đi, để lại một cái hố rất sâu. Một thanh niên đẹp trai từ dưới hố nhảy lên, dùng hai tay phủi quần áo, mặt mày cau có mắng:

- Suýt chút nữa khiến tu vị rơi xuống Nguyên Anh trung kỳ, may là ta kịp thời dùng Phá Thiên dựng lên kết giới bảo vệ. Tên thiết kế ra cái truyền tống trận này nhất định là một tên ngốc, hoặc rất có thể là cố tình muốn giết hết những người từ Phàm Vũ Giới tìm đến.

Dương Thiên không biết, sao khi những người đến từ Tịnh Thổ giúp đỡ Nhân Tộc chống lại Yêu Tộc xong liền lên đường trở về. Về đến Tịnh Thổ, bọn hắn lập tức phá hủy đầu còn lại của truyền tống trận. Theo lý thuyết, đáng lẽ đầu còn lại cũng sẽ bị hỏng. Nhưng do một vài điểm đặc biệt trong quá trình thiết lập, khiến cho nó trở thành một cái tùy cơ truyền tống trận. Địa điểm đến vẫn là Tịnh Thổ, nhưng lại không có vị trí cố định, vô cùng nguy hiểm.

Trước khi khởi động trận pháp, Dương Thiên đã đem nó sửa lại. Bất quá vẫn chưa điều chỉnh được phần còn lại ở Tịnh Thổ nên mới dẫn đến tình huống dở khóc dở cười này. Đây cũng không tính là chuyện gì quá khó khăn, Dương Thiên vẫn đang nắm giữ chìa khóa. Chỉ cần hắn thiết kế một cái truyền tống trận tương tự, dùng chìa khóa câu thông hai phần lại với nhau, truyền tống trận sẽ một lần nữa trở lại hoàn chỉnh.

Thỏa mãn cơn giận, Dương Thiên mới chú ý đến quanh cảnh xung quanh. Cả đám người bị chấn động hất văng ra xa. Dù vậy, khung cảnh máu tanh kia vẫn đập vào mắt Dương Thiên khiến hắn cảm thấy rất khó chịu. Nhìn vào kẻ đang cầm pháp bảo hình móc câu dính đầy máu tươi, Dương Thiên gằn giọng:

- Những chuyện này là do người làm?

Không có câu trả lời, tất cả những người ở đây còn chưa hết kinh ngạc vì chuyện vừa mới xảy ra. Kim Đan kỳ là tồn tại cao cao tại thượng trong mắt họ lại bị một thiếu niên từ trên trời rơi xuống đè chết. Dương Thiên dường như hiểu ra chuyện gì đó, hắn cuối đầu nhìn xuống cái hố kia thì nhìn thấy một đồng thịt vụn cùng máu tươi bắn tung tóe xung quanh.

Dương Thiên dùng Pháp Thiên dựng lên kết giới bảo vệ, trong lúc rơi xuống, kết giới đã bảo vệ hắn không vị tổn thương bởi va chạm kia và cũng đồng thời đập chết Tham trưởng lão. Vận mệnh đã an bài, muốn tránh cũng không được.

Dương Thiên ngẩng đầu lên, gãi đầu:

- Thật xin lỗi, tốc độ rơi quá nhanh khiến ta không khống chế được.

Lạc Tuấn cười to:

- Không, người rơi rất hay. Đường đường là Kim Đan kỳ tu sĩ lại bị một thanh niên từ trên trời rơi xuống đập chết, đây đúng là trò đùa lớn nhất từ trước đến nay mà ta từng nghe thấy. Tiểu huynh đệ, người không biết, tên này là người của Tán Ma Tông, đã từng làm ra rất nhiều chuyện độc ác. Vân Lạc Tông của ta hôm nay cũng đã hủy trong tay của hắn. Chết rất tốt, ha ha...

Lạc Tuấn cười đến điên cuồng, trong tiếng cười có sự vui mừng, hưng phấn, giận dữ cùng bi thương, đủ loại cảm xúc hòa trộn vào nhau để bộc lộ

tâm trạng của hắn lúc này. Dương Thiên ngẩn ra, hình như hắn vừa mới vô tình làm được một chuyện tốt.

- Có đôi khi, giết chết một người cũng không hẳn là chuyện xấu. Được, đã làm thì làm cho trót. Phải rồi, môn phái của các người gọi là gì?

Lạc Tuấn vội trả lời:

- Chúng ta gọi là Vân Lạc Tông. Tiền bối, xin người hãy cứu chúng ta.

Bình ổn lại cảm xúc, Lạc Tuấn mới nhận ra, Dương Thiên từ trên cao như vậy rơi xuống, đập chết Tham trưởng lão mà vẫn bình yên vô sự, tu vi chắc chắn cực kỳ cao thâm. Hiện tại Tu Chân Giới rất thịnh hành các loại công pháp có công dụng dưỡng nhan, không thể dùng vẻ bề ngoài để đánh giá một người. Tổng hợp các yếu tố trên, Lạc Tuấn khẳng định Dương Thiên chính là một lão quái vật đã sống hàng ngàn năm vô tình đi ngang qua đây. Vì vậy, hắn không chút ngần ngại gọi Dương Thiên là tiền bối, cầu xin giúp đỡ.

Dương Thiên không thích người khác gọi mình là tiền bối. Hai từ này khiến hắn cảm thấy mình rất già.

- Ta gọi là Dương Thiên, không phải tiền bối gì hết. Gặp nhau là có duyên, ta sẽ giúp Vân Lạc Tông của các người lần này.

Đám người của Tán Ma Tông nghe vậy thì gương mặt liền tái nhợt. Đến Tham trưởng lão, Kim Đan kỳ cao thủ còn bị thanh niên kia ngã chết, bọn hắn thì tính là thứ gì?

- Tiền bối, bọn ta...

Dương Thiên cắt ngang, chỉ vào những thi thể kia:

- Những người này là do các người giết?

- Không phải, là hãn giết.

Tất cả người của Tán Ma Tông đồng thời chỉ tay về phía một kẻ đang cầm pháp bảo hình lưỡi liềm dính đầy máu tươi. Tên kia biết không còn cách chối tội vội quay đầu bỏ chạy. Đáng tiếc, hãn còn chưa kịp di chuyển thì cả người đã cứng lại, đầu lìa khỏi cổ. Dương Thiên thần nhiên nói:

- Tán Ma Tông đúng không. Hôm nay các người một kẻ cũng không thể rời khỏi đây. Nếu chỉ xét về số lượng, cho dù giết chết toàn bộ các người cũng không bù đắp được.

Tất cả đồng loạt quỳ xuống:

- Tiên bối, xin người tha cho chúng ta một mạng. Cho dù người muốn bọn ta làm trâu làm ngựa...

Cả đám còn chưa nói hết câu, đầu và cổ đã ở những nơi riêng biệt. Dương Thiên không có thói quen cùng loại người này nói nhảm. Khi người giết người thì cũng phải chuẩn bị tinh thần bị người khác giết. Tu Chân Giới tàn khốc, những chuyện thế này xảy ra nhiều như cơm bữa. Dương Thiên thấy mãi thành quen nên hãn không có chút mềm lòng nào với những kẻ này.

Diệt trừ xong Tán Ma Tông, Dương Thiên phóng ra vài tia kiếm khí cắt đứt dây trời đồng thời giải trừ cấm chế trên người của tu sĩ Vân Lạc Tông. Lạc Tuấn nhìn qua những người còn sót lại, lòng đau như cắt. Hơn một trăm đệ tử chỉ còn lại gần chục người, ai lại có thể không đau lòng.

Cổ nén bi thương, Lạc Tuấn phân công cho đệ tử thu xếp hậu sự cho người đồng môn đã chết, đem xác đám người Tán Ma Tông cho dã thú ăn thịt và các vụ sự khác. Phân công xong, hãn cùng với vợ mới mời Dương Thiên vào trong đại sảnh nghỉ ngơi.

Dương Thiên suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý. Hắn vừa mới đến nơi này, cũng cần có thêm chút thông tin để hành động dễ dàng hơn.

Nhường lại vị trí chủ tọa cho Dương Thiên, hai vợ chồng Lạc Tuấn chọn lấy một cái ghế dành cho trưởng lão. Sức nhớ đến con gái mình, Lạc Tuấn liền quay sang nói với vợ:

- Người mau vào trong xem Tuyết nhi thế nào, ta nghĩ nó nhất định đang rất lo lắng.

- Ta sẽ đi ngay.

Dương Thiên nghe được hai chữ Tuyết nhi cũng hơi ngẩn ra, hai từ này khiến hắn nhớ đến Tần Tuyết, nữ nhân đầu tiên hắn gặp khi trở về trái đất. Còn có Diệp Linh, Mộc Vũ Hàm... đã qua rất nhiều năm, không biết hiện tại các nàng sống thế nào. Thấy Dương Thiên ngẩn ngơ, Lạc Tuấn cũng không dám gọi hắn. Tính cách của những lão quái vật này vui buồn thất thường, đang cười nói vui vẻ có thể lập tức trở mặt giết người, không động vào thì tốt hơn.

Đợi một hồi lâu, Lạc Tuấn rốt cuộc không nhìn được nữa:

- Tiền bối.

Dương Thiên giật mình, theo quán tính đáp lại:

- Có chuyện gì?

Lạc Tuấn có điểm cảnh giác hỏi:

- Tiền bối, không biết ngươi là từ đâu đến, tại sao lại rơi xuống nơi này?

Dương Thiên gác lại cảm giác hoài niệm, thản nhiên đáp:

- Đã nói với người đừng gọi ta là tiền bối, Dương Thiên là được rồi. Ta đến từ một nơi rất xa, có nói người cũng không biết.

Lạc Tuấn cho là Dương Thiên không muốn nói ra nên cũng không ép. Hai người nói chuyện phiếm một hồi, Dương Thiên bắt đầu hỏi thăm về tình hình của Tịnh Thổ. Lạc Tuấn một mặt trả lời câu hỏi của Dương Thiên, trong lòng thầm suy nghĩ không biết tên này có phải là một khổ tu sĩ, bế quan hàng ngàn năm chưa từng xuất hiện tại thế tục hay không?

Tán Ma Tông không biết thì cũng thôi, môn phái này hình thành đã hơn ngàn năm nhưng chỉ mới phát triển đặc biệt nhanh trong 500 năm gần đây. Phật Đà Tông thì khác, nó là môn phái mạnh nhất Tịnh Thổ đã hàng vạn năm, không ai là không biết đến. Vậy mà khi nhắc đến Phật Đà Tông, Dương Thiên lại chẳng biết gì về nó.

Tối gần nửa ngày trời, Dương Thiên căn bản đã nắm được sơ bộ tình hình tại Tịnh Thổ. Hắn đứng dậy cười nói:

- Tốt lắm, những chuyện cần biết đều đã có câu trả lời. Ta cũng nên đi làm chính sự rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 418: Ma Phật Cốc

Hành động của Dương Thiên khiến Lạc Tuấn trở tay không kịp. Khi Dương Thiên gần ra đến cửa hăn mới vội gọi theo:

- Đợi một chút.

Dương Thiên quay đầu lại:

- Còn có chuyện gì sao?

Lạc Tuấn liền đáp:

- Tiền bối có ân cứu mạng với toàn thể Vân Lạc Tông. Xin tiền bối ở lại vài ngày để bọn ta có cơ hội bày tỏ lòng biết ơn.

Dương Thiên phát tay:

- Không cần phải phiền phức như vậy, chỉ là chút chuyện nhỏ mà thôi. Ta rất bận, không có thời gian ở đây vui chơi.

- Nhưng...

- Có duyên sẽ còn gặp lại.

Dương Thiên vừa dứt lời liền biến mất. Lạc Tuấn chỉ biết lắc đầu thở dài. Thật ra trong lòng Lạc Tuấn vẫn ôm chút tiểu tâm tư mời Dương Thiên ở lại làm thái thượng trưởng lão. Khi đó Vân Lạc Tông sẽ có chỗ dựa vững chắc, không cần sợ bị những môn phái khác ức hiếp. Nhưng hăn cũng nhận

ra rằng, một tiểu môn phái như Lạc Vân Tông, hẳn dựa vào cái gì để giữ Dương Thiên ở lại.

...

Dương Thiên không có ý định ở lại Tịnh Thổ quá lâu. Hắn đến đây là có 3 mục đích chính. Thứ nhất, tìm một lượng lớn tài nguyên giúp bản thân khôi phục tu vị đến Phân Thần hậu kỳ. Thứ hai, luyện chế ra một trận pháp đặc biệt có mở ra Linh Lộ. Thứ ba, tìm ra không gian tiết điểm nối liền giữa Tịnh Thổ và Linh Giới.

Tìm kiếm không gian tiết điểm tạm thời để lại sau, trước tiên phải khôi phục lại tu vị đến Phân Thần hậu kỳ. Muốn khôi phục tu vị, cách nhanh chóng nhất chính là cướp đoạt tài nguyên của những môn phái lớn nhất tại Tịnh Thổ. Không cần nghĩ nhiều, chính là hai cái tên Phật Đà Tông và Tán Ma Môn.

Lạc Tuấn không biết vị trí của hai đại môn phái kia, hắn cung cấp thông tin về thực lực cũng tương đối mơ hồ. Dương Thiên cũng không trách Lạc Tuấn, một tên Trúc Cơ kỳ chỉ hoạt động trong một khu vực nhỏ như hắn, biết được chừng đó đã là rất tốt rồi.

Muốn điều tra thông tin tất nhiên phải đến những nơi đông người. Dương Thiên mở ra thần thức, tùy tiện chọn một tòa thành có nhiều tu sĩ tập trung. Bước vào một quán rượu, Dương Thiên gọi ra vài món rồi tập bắt đầu nghe ngóng tình hình.

Quán rượu đông người, tu sĩ từ khắp nơi đi ngang qua ghé vào. Tuy đại đa số đều là tu sĩ cấp thấp nhưng vẫn có một vài thông tin hữu dụng.

Góc bên phải quán rượu, gần cửa sổ có ba tên tu sĩ đang ngồi uống rượu. Một tên không ngừng uống từng ngụm lớn, miệng liên tục huyền thuyên về những hiểu biết của hắn:

- Hai người các người mang tiếng là tán tu vậy mà suốt ngày chỉ biết trốn ở đây tu luyện thì biết đến khi nào mới đạt đến Trúc Cơ, có năng lực ngự không phi hành.

Hai người còn lại không hề tỏ ra khó chịu mà nhìn tên kia với vẻ sùng bái:

- Hà huynh, người mau kể cho chúng ta biết, nửa năm qua người đã đi đến những đâu, đạt được kỳ ngộ gì mà lại thành công bước vào Luyện Khí trung kỳ.

Tên kia vẻ mặt dương dương tự đắc:

- Ài, cũng không phải dễ dàng như các người đã nghĩ. Ta trải qua rất nhiều khó khăn, cùng tu sĩ cấp cao chém giết, cuối cùng may mắn cướp được một viên linh dược, đột phá thành công.

- Vậy người mau nói, nửa năm qua người đã trông thấy những gì?

Tên kia thu hồi vẻ đắc ý trên mặt, khóe mắt lóe lên vẻ kinh hãi:

- Thế giới bên ngoài rộng lớn. Trúc Cơ kỳ thậm chí Kim Đan kỳ đại tu sĩ ta cũng đã từng thấy qua. Bọn hãn chém giết lẫn nhau tranh giành bảo vật, uy thế hủy thiên diệt địa khó có thể hình dung. Ta còn nhớ có một vị Kim Đan kỳ dùng một kiếm chẻ đôi một ngọn núi nhỏ, đem gần hai mươi tên Trúc Cơ chém thành nhiều mảnh.

- Cái đó còn chưa tính là gì. Ta từng thấy một vị cao thủ ma đạo điều khiển một bộ xương màu đen. Một mình nó đem cả trăm tu sĩ khác chém giết mà không hề bị bất kỳ tổn thất nào.

- Còn có một lần ta đến...

Hai người kia càng nghe càng hưng phấn, một người không nhịn được nói:

- Hà huynh, nghe nói ngày mai người sẽ tiếp tục rời đi, không biết có thể cho bọn ta đi cùng để mở mang tầm mắt được hay không?

Tên kia giả vờ nhăn mặt:

- Cho hai người các người theo cùng cũng được, nhưng mà...

Hai người kia hiểu ý, vội moi móc trong người ra mấy viên hạ phẩm linh thạch:

- Hà huynh, người xem, đây là toàn bộ gia tài của hai chúng ta.

- Các người xem Hà Hiếu ta là ai? Chúng ta là huynh đệ đồng cam cộng khổ, chút linh thạch này sao có thể so sánh với tình cảm bấy lâu nay.

Miệng nói một đằng, tay của hắn nhanh chóng cầm lấy mấy viên linh thạch kia nhét vào trong người rồi tiếp:

- Bên ngoài kia rất nguy hiểm. Tu vị của hai người các người lại chỉ mới đạt đến Luyện Khí sơ kỳ chưa được bao lâu.

- Hà huynh, bọn ta biết mình tư chất thấp kém. Cố bám trụ lại nơi này, hàng ngày đi săn bắt vài con hung thú để trang trải chi phí tu luyện thì cả đời này cũng khó lòng đột phá. Chi bằng ra ngoài một phen, biết đâu gặp được kỳ ngộ.

- Ài, hai người các người đã quyết thì ta cũng không ngăn cản. Được rồi, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành.

Ba người tiếp tục uống, một người mới hỏi:

- Hà huynh, lần này chúng ta sẽ đi đến nơi nào?

Hà Hiếu vẻ mặt nghiêm túc:

- Lần này chúng ta sẽ đến Ma Phật Cốc. Chỉ cần thành công, tất cả chúng ta sẽ có cơ hội đổi đời.

Hai người nghe vậy liền mừng rỡ như điên:

- Hà huynh, người mau nói rõ đi.

Hà Hiếu hỏi:

- Các người đã từng nghe qua Ma Phật Cốc?

Hai người nhìn nhau rồi lắc đầu. Hà Hiếu thở dài:

- Ở mãi một nơi khiến vốn kiến thức của các người quá hạn hẹp. Ma Phật Cốc chính là nơi mà đại năng Phân Thần kỳ của Tán Ma Tông một mình đại chiến hai vị thế tôn của Phật Đà Tông. Cuối cùng cả ba người đều bị trọng thương mà đình chiến. Cho nên nơi này được đặt tên là Ma Phật Cốc.

- Do ảnh hưởng từ trận chiến này, linh khí tại Ma Phật Cốc đã có sự biến đổi, làm xuất hiện một loại linh thảo đặc biệt, gọi là Ma Phật Thảo. Ta nghe nói có một môn phái trực thuộc Phật Đà Tông đang cần một số lượng lớn loại linh thảo này. Chỉ cần kiếm được 5 cây, chúng ta liền có cơ hội trở thành Ngoại môn đệ tử. Ta còn nghe nói còn có một vị trưởng lão của Phật Đà Tông đang ở đó. Nếu có biểu hiện tốt, lọt vào pháp nhãn của hắn, đây chính là một bước lên trời a.

- Dễ như vậy?

Hà Hiếu cười nhạt:

- Các người cho là tìm kiếm Ma Phật Thảo dễ dàng như vậy? Phật và Ma luôn xung khắc, chính vì vậy mà loại linh thảo này vô cùng quý hiếm. Hơn

nữa, cho dù có tìm thấy, nếu không có cách thu lấy thích hợp thì nó sẽ lập tức nổ tung, nói không chừng cả mạng cũng không giữ được.

- Đó là chưa kể, số lượng linh thảo khan hiếm, chắc chắn sẽ có những kẻ xấu xa giở trò cướp của giết người. Loại chuyện này cũng không có gì lạ. Chính vì vậy ta mới lo cho hai người các người, tu vị chỉ mới đạt đến Luyện Khí sơ kỳ. Ta thì khá hơn một chút, Luyện Khí trung kỳ, lại may mắn sở hữu một món pháp bảo có năng lực ẩn thân, giữ mạng hãn là không có vấn đề gì.

- Ta chỉ nói đến đây thôi, đi hay ở là tùy các người.

Hai người rbQirkk cắn răng:

- Đi.

- Tốt, chúng ta uống.

Đang lúc ba người nâng bình rượu lên, bên cạnh đã vang lên một âm thanh:

- Chuyện người vừa nói, ta rất có hứng thú. Người có thể cho ta bản đồ đến Phật Ma Cốc có được hay không?

Dương Thiên tiện tay kéo một cái ghế gần đó rồi ngồi xuống. Ba người hơi ngẩn ra, Hà Hiếu phản ứng lại nhanh nhất:

- Người nghe lén bọn ta nói chuyện?

- Nghe lén? Không có, các người nói ta như vậy, chỉ cần ngồi gần một chút liền nghe thấy a.

Hà Hiếu nhớ lại, quả thực khi nãy bọn hãn nói chuyện khá lớn tiếng, bị người khác nghe thấy là điều dễ hiểu. Dương Thiên nhắc lại:

- Ta muốn có bản đồ đến Ma Phật Cốc, không biết người...

- Không có.

Hà Hiếu dứt khoát, tên này chín phần mười là muốn đến đó tham gia tìm kiếm Ma Phật Thảo. Hắn không ngu gì mà tự rước thêm đối thủ cạnh tranh với mình. Dương Thiên mỉm cười, móc ra vài chục viên hạ phẩm linh thạch:

- Đã đủ chưa?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 419: Âm Dương Sư

Nhìn thấy đồng linh thạch, hai mắt của tất cả những người gần đó sáng lên. Bọn hắn đa số đều là tán tu, sinh sống tu luyện bằng cách săn bắt hung thú. Những lúc xui xẻo, cả tháng cũng chưa chắc tìm được một viên hạ phẩm linh thạch.

Dương Thiên chẳng cần nhìn cũng biết đám người này đang nghĩ gì. Hắn thầm thở ra một hơi, vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh:

- Thế nào, có được hay không?

Hà Hiếu vội ôm hết đồng linh thạch vào người như sợ Dương Thiên đòi lại, sau đó mới cười to nói:

- Dương nhiên có thể. Nhưng người phải đợi một lát, bây giờ ta sẽ lập tức vẽ bản đồ đường đến Ma Phật Cốc.

Dương Thiên gật đầu, không nói thêm gì nữa. Nhìn thái độ của những người đằng kia, đoán chừng lát nữa sẽ có kẻ không nhịn được giờ trò cướp bóc. Bọn hắn đã tự tìm đường chết, cũng đừng nên trách Dương Thiên độc ác.

Hà Hiếu chỉ là Luyện Khí trung kỳ, chưa có thần thức nên phải tự tay vẽ lại bản đồ theo trí nhớ của hắn trên một tờ giấy. Tồn gần nửa giờ đồng hồ, Hà Hiếu cuối cùng cũng vẽ xong, đưa mảnh giấy cho Dương Thiên. Xem xét một chút, Dương Thiên gật đầu:

- Rất tốt. Giao dịch hoàn tất, tạm biệt.

Dương Thiên cầm lấy mảnh giấy đi ra ngoài, những kẻ ngồi quanh đó bắt đầu rục rịch. Hai người bạn của Hà Hiếu cũng có chút không nhận được:

- Hà huynh, chúng ta...

Hà Hiếu tức giận quát nhỏ:

- Ngu ngốc.

Hai người kia nghếch mặt ra, không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Hà Hiếu trầm giọng:

- Các người cho rằng, một kẻ có thể lấy nhiều hạ phẩm linh thạch như vậy có thể là người tầm thường sao. Cũng không loại trừ trường hợp hắn là một tên công tử ăn chơi phá của của một đại gia tộc tu chân nào đó. Nhưng nhìn thái độ điềm tĩnh cùng xử lý mọi việc nhanh gọn của hắn, ta đoán chín phần là không phải.

- Điều này có ý nghĩa gì? Chính là hắn có đủ thực lực để không phải lo sợ chúng ta cướp đoạt. Tuy tất cả đều chỉ là suy đoán của ta, nhưng mạng thì chỉ có một, ta sẽ không dại dột làm những chuyện ngu ngốc.

Hà Hiếu đã từng đứng ở bờ vực giữa sự sống và cái chết, bề ngoài hắn nhìn rất phóng khoáng và tự ngạo, bên trong lại vô cùng cẩn thận. Hai người kia nghe Hà Hiếu phân tích liên tục gật đầu tán thưởng. Hà Hiếu uống nốt ngụm rượu cuối cùng, dùng giọng nói rất nhỏ mà chỉ ba người nghe thấy:

- Sẽ có kẻ nghĩ đến chuyện này mà chuyển hướng nhắm vào số linh thạch trên người ta. Thất phu vô tội, hoài bích có tội. Các người muốn giữ được mạng thì phải làm theo lời ta nói. Trước tiên...

...

Dương Thiên cũng không vội vả rời đi mà chậm rãi đi dạo trong thành. Khi hắn đi đến một con hẻm vắng người, lập tức có hai nhóm người nhảy ra, chặng ở hai đầu con hẻm. Dương Thiên mỉm cười:

- Đáng lẽ ta đã sớm rời đi. Nhưng Dương Thiên ta thực sự rất ghét những kẻ dám có ý đồ với mình. Vì vậy, thật đáng tiếc, các người gặp xui xẻo rồi.

Một tên thân hình to lớn, vẻ mặt bặm trợn đứng ra:

- Phách lối, người cho rằng một mình người có thể đánh thắng tất cả bọn ta. Biết điều thì mau lấy hết bảo vật cùng linh thạch trong người ra, nói không chừng bọn ta sẽ tha cho người một mạng.

Dương Thiên suýt chút nữa cười to:

- Người vừa mới nói sẽ tha mạng cho ta?

Tên kia còn tưởng đã dọa được Dương Thiên:

- Đúng vậy, chúng ta không thù không oán, tha cho người được, bất quá...

Hắn còn chưa nói hết câu đã cứng miệng, vẻ mặt chuyển sang xám xịt. Những tên quanh đó cũng có biểu lộ tương tự. Trên tay Dương Thiên lúc này là một sắp nhất cấp linh phù. Những thứ rác rưởi này hắn lấy được từ bảo khố của Cực Linh Môn, số lượng rất nhiều. Vốn nghĩ sẽ không có tác dụng gì, hôm nay đem ra chơi đùa với những tên đạo tặc này lại vừa vặn phù hợp.

Nhất cấp linh phù của Cực Linh Môn đương nhiên là loại tốt nhất. Mỗi tấm tương đương với công kích toàn lực của một tên Luyện Khí hậu kỳ. Những kẻ ở đây đại đa số đều là Luyện Khí sơ kỳ, có một vài tên là trung kỳ, dùng cả một sắp lớn như vậy rõ ràng là giết gà mà dùng dao mổ trâu.

Dương Thiên nhanh tay chia sắp linh phù thành hai, trước sau ném đi. Tuy chỉ là nhất cấp linh phù nhưng với số lượng lớn vẫn tạo nên uy thế kinh khủng. Hai đầu hẻm bộc phát nổ lớn lập tức thu hút sự chú ý của những người ở gần đó. Khi bọn họ đến gần xem thì chỉ nhìn thấy một đám người cơ thể không còn nguyên vẹn, trông rất đáng sợ.

...

Dương Thiên lúc này đã đi rất xa, hẳn cũng không rảnh ở lại xem hiện trạng của những tên đạo tặc kia. Tự làm tự chịu, không trách được ai. Theo bản đồ do Hà Hiếu vẽ lại, Dương Thiên cũng không gặp quá nhiều khó khăn đã tìm đến được Ma Phật Cốc.

Cảnh tượng tại Ma Phật Cốc hiện tại không khác nhiều lắm so với sự tưởng tượng của Dương Thiên. Tu sĩ cấp thấp từ bốn phương tám hướng kéo đến mong tìm kiếm cơ duyên. Kỳ lạ là, xung quanh Ma Phật Cốc không hề có trận pháp hạn chế tu vị nào nhưng không có bất kỳ tu sĩ nào có tu vị Trúc Cơ trở lên bước vào.

Dương Thiên không vội vã đi vào mà dùng thần thức quét qua, hai mắt lóe lên vẻ kỳ dị:

- Nghịch Chuyển. không ngờ vài tên Phân Thần quyết chiến lại tạo nên được hiện tượng hiếm có này, quả thực rất thú vị a.

Nghịch Chuyển, hiện tượng rất hiếm thấy tại Tu Chân Giới, được hình thành trong điều kiện cực kỳ khắc nghiệt. Hai loại linh lực trái ngược nhau, trong một tình huống hi hữu sẽ đạt được trạng thái cân bằng, không ngừng cắn nuốt, chuyển hóa qua lại lẫn nhau.

Tu sĩ từ Trúc Cơ trở lên bước vào khu vực này, linh lực trong cơ thể lập tức sẽ không khống chế được mà bắt đầu chuyển hóa. Kết quả rất dễ đoán, trong cùng một cơ thể xuất hiện hai loại linh lực trái ngược nhau, tất nhiên tự bạo mà chết.

Luyện Khí kỳ thì khác, linh lực trong cơ thể bọn hắc thập đến mức đáng thương. Cho dù bị chuyển hóa một phần thì cũng chỉ suy yếu đi một chút chứ không bị ảnh hưởng quá nhiều. Chính vì vậy bọn hắc mới dùng miếng mồi ngon để dụ một lượng lớn Luyện Khí kỳ thái điều đến đây thu thập Ma Phật Thảo.

Về phần lý do, Dương Thiên cũng không dám chắc, nhưng hắc nhớ đến một đám tu sĩ bệnh hoạn khá nổi tiếng tại Tu Chân Giới, tương truyền đều gọi là Âm Dương Sư. Âm, Dương trước giờ là đại biểu cho những thứ trái ngược nhau. Nhưng thực tế lại không phải vậy, Âm và Dương vừa trái ngược, lại vừa song hành. Bất cứ thứ gì cũng có hai mặt, nếu không thì sẽ khó mà tồn tại được.

Âm Dương Sư là một đám biến thái, yêu cầu tư chất cực cao, cảm ngộ và lý giải về linh lực vượt xa người bình thường. Số lượng Âm Dương Sư trên toàn thể Tu Chân Giới ít đến đáng thương. Một phần vì yêu cầu quá hà khắc, pháp môn tu luyện lại quá mức hiếm có. Một phần là vì mỗi khi có một vị Âm Dương Sư xuất hiện đều bị rất nhiều cường giả vây giết, bóp chết từ trong trứng nước.

Lý do của chuyện này rất đơn giản, bởi vì Âm Dương Sư quá mức cường đại. Mạnh tới khó có thể hình dung, tu sĩ cùng cảnh giới thậm chí cao hơn một bậc vẫn có thể bị bọn hắc dễ dàng giết chết.

Là kẻ tinh thông nhiều loại linh lực, cách Âm Dương Sư chiến đấu chia thành hai loại. Thứ nhất, cùng lúc sử dụng hai loại linh ngược trái ngược nhau, giữ cho chúng ở trạng thái cân bằng rồi kích hoạt bạo tạc để tiêu diệt đối thủ. Giống như nước và lửa tương khắc, lực phá hoại rất khủng bố.

Loại thứ hai, cũng là loại đáng sợ nhất, chính là những Âm Dương Sư có cường độ thần thức cực mạnh. Bọn hắc ngấm ngấm chuyển hóa linh lực trong người đối thủ, chuyển hóa chúng thành một dạng đối nghịch. Trong khi đấu pháp, tận dụng sơ hở đối thủ Sgx2BVe không để ý liền kích hoạt

loại linh lực đối nghịch này. Kết quả chính là bạo tạc. Hai loại đều sử dụng sự tương sinh tương khắc giữa các loại linh lực để chiến đấu. Nhưng loại thứ hai thì lặng lẽ, tàn phá từ bên trong, đến khi đối thủ phát hiện thì đã quá muộn.

Dương Thiên trước kia đã từng giao đấu với Âm Dương Sư. Trong chín vị Bán Tiên từng vây giết hắn, có một tên thuộc Tam Nhân Tộc, sở hữu đồng thuật công kích mạnh bậc nhất, Tử Cực Thần Đạo Nhân. Một kích toàn lực của Dương Thiên, vận dụng Diệt Thế kiếm bị Tử Cực Thần Đạo Nhân chuyển hóa một phần sức mạnh thành linh lực đối nghịch, khiến công kích suy yếu đi rất nhiều. Nếu không, số lượng Bán Tiên ngã xuống trong trận chiến đó sẽ không dừng ở con số bốn.

Nếu Dương Thiên đoán không sai, trong đám người kia nhất định có một tên Âm Dương Sư, hoặc là sắp trở thành Âm Dương Sư nên muốn thu thập Ma Phật Thảo hỗ trợ quá trình tu luyện.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 420: Tranh Giành

Kế hoạch của Dương Thiên thay đổi, hẳn không vội tìm đến tên trưởng lão của Phật Đà Tông kia mà lặng lẽ thu lại khí tức, giả vờ là một tên Luyện Khí kỳ tiến vào trong Ma Phật Cốc.

Âm Dương Sư, chức nghiệp này thực sự khiến Dương Thiên cảm thấy có hứng thú. Nói không chừng có thể thông qua đó lĩnh ngộ Âm Dương, đây là chuyện tốt a. Âm Dương sư xuất hiện tại Phật Đà Tông, chắc chắn được xem như bảo vật, nói không chừng được hai tên Phân Thần kỳ kia bảo vệ rất kỹ.

Dương Thiên không sợ Phân Thần kỳ, bất quá giữa Phân Thần và Nguyên Anh vẫn có chênh lệch cực lớn. Hẳn có thể giữ mình ở thế bất bại, nhưng muốn chiến thắng cả hai tên quả thực vẫn rất khó khăn, nói không chừng sẽ khiến tu vị suy giảm. Lén vào bên trong Phật Đà Tông, đem tên kia bắt cóc mới là thượng sách.

Ẩn Khí Thuật của Dương Thiên, một khi đã sử dụng thì cho dù là tu sĩ Phân Thần kỳ cũng khó có thể nhìn ra thực hư, nói gì đến vài tên trưởng lão tu vị thấp kém. Ma Lực cùng Phật Lực kia hoàn toàn không xâm nhập được vào bên trong cơ thể Dương Thiên khiến hẳn không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Đi vào bên trong Ma Phật Cốc, mở ra thần thức, khung cảnh máu tanh lập tức ập vào trong đầu Dương Thiên. Tranh đoạt, chém giết lẫn nhau tranh giành Ma Phật Thảo, bị nổ chết, thậm chí bị nhất cấp yêu thú nuốt

sống. Dương Thiên hầu như không bị ảnh hưởng bởi khung cảnh kia, hắn dễ dàng tìm ra 5 cây Ma Phật Thảo, sau đó tìm kiếm chỗ nhận thưởng.

Hắn phát hiện một đám lão già đang đứng từ trên cao, dùng thần thức quan sát tình hình phía dưới. Dương Thiên hiện tại đang đóng giả một tên Luyện Khí kỳ thái điều, đương nhiên phải làm như không nhìn thấy bọn hắn.

Cố ý dùng đưa 5 cây Ma Phật Thảo trên tay để những lão già kia chú ý thì có 5 tên lạ mặt bất ngờ nhảy ra trước mặt Dương Thiên, vẻ mặt thèm khát những cây Ma Phật Thảo kia.

Một tên đi đầu lớn tiếng mắng:

- Đưa tất cả những thứ có giá trị trên người người rồi rút khỏi Ma Phật Cốc, bọn ta sẽ tha cho người một mạng.

Dương Thiên nghech mặt ra, một ngày lại gặp cướp đến hai lần, thật sự quá đen đủi a. Thở ra một hơi, Dương Thiên lại lấy ra một SD1x2f8 sắp linh phù, khoe miệng nhếch lên:

- Nói, các người muốn chết như thế nào. Bị băng châm đâm thành tổ ong, hỏa tiễn thiêu cháy, bị đất chôn vùi...

Mặt của cả năm tên dần chuyển sang ngốc trệ, đây chính là phú nhị đại trong truyền thuyết hay sao. Bọn hắn đều chỉ là Luyện Khí kỳ, kẻ cao nhất cũng vừa mới bước chân vào Luyện Khí hậu kỳ chưa được bao lâu. Sắp linh phù kia, cho dù là loại cấp thấp nhất cũng đủ đem bọn hắn đánh thành cặn bả.

Đúng lúc Dương Thiên vung tay định kích hoạt sắp linh phù kia, trên không đã phát ra tiếng nói:

- Dừng tay.

Âm thanh này mang theo uy áp, trực tiếp khiến 5 tên kia run rẩy quỳ xuống. Dương Thiên có ngạo khí của mình, tất nhiên sẽ không quỳ xuống, cho dù chỉ là giả vờ. Uy áp chỉ kéo dài trong vài giây liền thu hồi, lão già kia cất tiếng:

- Các người mau rời đi, còn người mang theo 5 gốc Ma Phật Thảo rời khỏi Ma Phật Cốc, sẽ có người đến đón.

Đã nhận được lệnh, 5 tên kia vội vã bỏ trốn, vừa từ Quỷ Môn Quan trở về, không chạy nhanh mới là chuyện lạ. Đám lão già kia không dám bước vào Ma Phật Cốc liền gọi Dương Thiên đi ra. Đạt được mục đích của mình, Dương Thiên đương nhiên không tiếp tục ở lại nơi nhàm chán này.

Vừa bước ra bên ngoài, một đám lão già đã bao vây hãm lại, dùng thần thức cẩn thận đánh giá. Một người lên tiếng:

- Ta xem hãn là không phải linh thức trì độn, nếu không nhất định sẽ không đạt đến Luyện Khí hậu kỳ.

Một người khác phản bác:

- Cái này cũng chưa chắc. Ta thấy hãn có rất nhiều linh phù, nhất định là gia tộc dùng một lượng lớn tài nguyên khiến gia tộc hãn thăng cấp.

- Ta thấy chuyện này rất có khả năng là vậy a.

Có khả năng chống lại uy áp của tu sĩ cấp cao có hai trường hợp, thứ nhất là linh thức trì độn, không cảm nhận được uy áp. Thứ hai chính là linh hồn xảy ra biến dị, có khả năng chống lại uy áp. Khả năng thứ hai thấp đến đáng thương, nhưng nếu Dương Thiên thuộc nhóm này, hãn chắc chắn là thiên tài được tất cả mọi môn phái săn đuổi. Linh hồn biến dị, khả năng bước vào Phần Thần kỳ rất cao. Một thiên tài như vậy, so với một tên Âm Dương Sư cũng không thua kém chút nào.

Nhưng trường hợp này quá hiếm có nên đa phần bọn họ tin tưởng vào lý do đầu tiên hơn. Dương Thiên giả vờ ngu ngốc:

- Các vị tiền bối đang nói gì, ta nghe không hiểu.

Một mỹ phụ trung niên lạnh nhạt:

- Tiểu tử, ta hỏi ngươi, có phải ngươi đạt đến Luyện Khí hậu kỳ là dựa vào tài nguyên trong gia tộc?

Dương Thiên lắc đầu:

- Không có, ta tự mình tu luyện, không hề sử dụng đến bất kỳ loại đan dược nào.

- Nói dối, không có đan dược hỗ trợ, trong điều kiện tu luyện bình thường, không có 20, 30 năm thì đừng mong bước vào Luyện Khí hậu kỳ.

Dương Thiên vẽ mặt ủy khuất:

- Những gì ta nói đều là sự thật. Từ khi còn bé ta đã rất miễn cảm với linh khí, sau này nhờ cơ duyên vô tình có được một cuốn công pháp dành cho Luyện Khí kỳ, dựa vào nó nên mới có được ngày hôm nay.

Mỹ phụ trung niên vẫn chưa tin:

- Vậy đồng linh phù kia người lấy ở đâu?

Dương Thiên lấp liếm:

- Là từ trong một lần may mắn tiến nhập động phủ của một vị tiền bối.

Cơ duyên tại Tu Chân Giới là thứ khó giải thích nhất, Dương Thiên viện dẫn lý do này bọn họ cũng đành bó tay, không tìm được cớ để phản bác. Mỹ phụ trung niên suy nghĩ vài giây rồi nói:

- Đưa hần trở về, lão tổ bước vào Nguyên Anh kỳ đã lâu, nhất định có cách kiểm tra.

Những người còn lại không có ý kiến gì. Mỹ phụ trung niên đang định bước lên nắm lấy Dương Thiên thì phía xa đã vang lên tiếng niệm phật:

- A di đà phật. Không biết Lan đạo hữu có thể để vị tiểu bằng hữu này lại cho bần tăng được hay không?

Nghe được giọng nói này, mỹ phụ trung niên nhỏ giọng:

- Khốn kiếp, vừa rồi không nhanh tay đã để lão lừa trọc này phát hiện.

Mỹ phụ trung niên ngẩn đầu nhìn lão hòa thượng vừa đến, nụ cười có chút khó coi:

- Tăng đại sư, không phải người nói đến đây chỉ là để xem cho vui, tại sao lại tham dự vào việc này?

Tăng đại sư cúi chào:

- Lan đạo hữu, vị tiểu bằng hữu này có duyên với Phật Đà Tông, các người miễn cưỡng đem hần về chỉ có hại cho hần mà thôi. Chi bằng để ta đem hần về Phật Đà Sơn để hai vị Thế Tôn chỉ bảo, nói không chừng vài ngàn năm sau sẽ uy chấn khắp Tịnh Thổ.

Mỹ phụ trung niên trong lòng thầm mắng không ngớt lời, đám lừa trọc này, lúc nào cũng nói lời nhân nghĩa nhưng ngoài mặt lại làm ra vẻ chính đạo, thật sự khiến người khác khinh thường. Nhưng nàng thực sự không có biện pháp nào, môn phái của nàng phụ thuộc và Phật Đà Tông, vô pháp chống lại bọn hần. Hơn nữa tên Tăng Chính này lại là Kim Đan hậu kỳ, sở hữu pháp bảo rất lợi hại, cho dù bọn hần cùng đánh cũng chưa chắc giành được chiến thắng.

Nhưng cứ như vậy mà bỏ qua Dương Thiên thì thực sự quá đáng tiếc. Tăng Chính nói không sai, nếu Dương Thiên đúng là người có linh hồn biến dị, nói không chừng vài ngàn năm sau sẽ có thêm một vị Phân Thần kỳ đại năng xuất hiện. Nếu môn phái bọn họ giành được, chỉ cần nhẫn nại một thời gian, sẽ đến một lúc có năng lực sánh vai cùng Tán Ma Môn và Phật Đà Sơn.

Dương Thiên nhìn thái độ của hai bên, vẻ mặt vẫn giả vờ như không hiểu gì. Trước kia hắn thường đóng vai vô danh đệ tử, âm thầm tu luyện. Hiện tại thử một chút cảm giác làm thiên tài cũng không tệ. Đám người này tranh giành, ai thắng ai thua không quan trọng. Dương Thiên muốn biết tên Âm Dương Sư kia đang ở đâu để bắt hắn về nghiên cứu. Những việc này chẳng qua là để tạo bước đệm khiến cho sự việc thuận lợi hơn mà thôi.

Mỹ phụ trung niên căn rằng:

- Tăng đại sư, người này là do bọn ta tìm thấy trước. Người đến sau lại muốn đoạt, dường như không được hợp đạo lý lắm.

Tăng Chính mỉm cười:

- Vạn sự tùy duyên, đến trước hay sau vốn không quan trọng. Quan trọng là ý của vị tiểu bằng hữu này thế nào.

Tăng Chính nói xong liền nhìn về phía Dương Thiên, ý bảo hắn đưa ra câu trả lời.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 421: Phật Đà Sơn

Dương Thiên suy nghĩ trong giây lát rồi nói:

- Trước khi lựa chọn, ta có thể hỏi một vài vấn đề được không?

Tăng Chính vẻ mặt hiền từ:

- Tiểu bằng hữu, người muốn biết điều gì?

Dương Thiên lấy ra 5 cây Ma Phật Thảo:

- Ta muốn biết các người vì sao phải thu thập thứ này?

Tăng Chính còn chưa kịp trả lời, mỹ phụ trung niên đã cướp lời:

- Đây là bí mật trọng yếu, không thể tiết lộ.

Tăng Chính cũng gật đầu cười nói:

- Đúng vậy, địa vị của người hiện tại còn chưa đủ tư cách để biết chuyện liên quan đến Ma Phật Thảo. Bất quá, nếu người đồng ý đến Phật Đà Tông, ta cũng không ngại tiết lộ một chút.

Mỹ phụ trung niên tức giận quát to:

- Tăng Chính, người...

Tăng Chính thản nhiên đáp:

- Lan đạo hữu, đây là chuyện riêng của Phật Đà Tông, nói cho ai biết là quyền của bọn ta, người không quản được a.

Mỹ phụ trung niên căn răng nhẵn nhịn, Phật Đà Tông ra lệnh cho môn phái của nàng thu thập Ma Phật Thảo nhưng tuyệt đối không được tiết lộ lý do cho người khác biết. Tên Tăng Chính khốn kiếp kia lại lợi dụng điểm này để làm khó bọn họ.

Dương Thiên nghe sơ qua vài câu đã hiểu vấn đề. Chuyện này là của Phật Đà Tông, tức là những kẻ này chỉ là nhận lệnh làm việc. Như vậy tên Âm Dương Sư kia chắc chắn là người của Phật Đà Tông. Ngấm kĩ lại cũng không sai, nếu môn phái kia có Âm Dương Sư, Phật Đà Tông nhất định sẽ dùng mọi cách đem hắn về.

Đã nắm rõ mọi chuyện, Dương Thiên mỉm cười:

- Đã như vậy, ta đồng ý theo đại sư về Phật Đà Tông.

Nghe được lời nói của Dương Thiên, Tăng Chính vui mừng nói:

- Tiểu bằng hữu, lựa chọn của người rất chính xác. Phật Đà Tông là môn phái lớn nhất Tịnh Thổ, đến đó người sẽ được cung cấp đầy đủ tài nguyên tu luyện, nhanh chóng trở thành đại tu sĩ được người đời ngưỡng mộ.

Mỹ phụ trung niên và những người còn lại thầm thở dài, Dương Thiên đã lựa chọn như vậy, bọn hắn còn gì để nói. Nếu Dương Thiên chọn bọn họ, Tăng Chính dù muốn đoạt nhưng vẫn phải chú ý đến mặt mũi của môn phái, không thể tùy tiện ra tay. Chỉ cần bọn hắn đưa được Dương Thiên về môn phái, mọi chuyện sẽ có người khác lo liệu. Đáng tiếc...

Tăng Chính lấy ra một cái la bàn nhỏ bằng bàn tay ném lên cao. Là bàn xoay tròn rồi dần lớn lên, hắn nắm lấy tay Dương Thiên, nhẹ nhàng bay lên la bàn, nhìn xuống đám người của mỹ phụ trung niên:

- Lan đạo hữu, ta phải đưa vị tiểu bằng hữu này trở về Phật Đà Sơn, những chuyện ở đây sẽ có người khác đến tiếp quản, các người chỉ cần làm tốt việc của mình là được. Cáo từ.

Tăng Chính nói xong liền điều khiển la bàn bay đi, để lại đám người mỹ phụ trung niên gương mặt tức giận mà không làm gì được. Ngồi trên la bàn, Dương Thiên liền tranh thủ hỏi thăm một số tin tức về Phật Đà Tông:

- Tăng đại sư, hiện tại có thể nói cho ta biết về Phật Đà Tông và lý do các người thu thập Ma Phật Thảo được rồi chứ?

Tăng Chính gật đầu:

- Ma Phật Thảo là một loại linh thảo đặc biệt, bên trong đồng thời tồn tại Ma khí cùng Phật khí. Tại Phật Đà Tông có một người tu luyện pháp môn đặc biệt, cần dùng đến loại linh thảo này hỗ trợ tu hành.

- Phật Đà Tông là môn phái lớn nhất Tịnh Thổ, tổng bộ nằm ở Phật Đà Sơn. Phật Đà Sơn là nơi hai vị Thế Tôn cùng đệ tử của bọn hắn tu luyện. Ngoài Phật Đà Sơn ra còn có bốn ngọn tiểu sơn, đứng đầu mỗi ngọn đều là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong, vô cùng lợi hại. Ta đến từ Huyền Phong, pháp hiệu Tăng Chính, tục danh Bất Phàm.

- Tiểu bằng hữu, người tư chất thông tuệ, nói không chừng sẽ được hai vị Thế Tôn nhận làm đồ đệ. Sau này nhất định không được quên Tăng Chính ta a.

Dương Thiên cũng cười:

- Tăng đại sư quá lời, sau này ta còn phải nhờ người giúp đỡ nhiều.

Tăng Chính cười to:

- Ha ha, chúng ta là huynh đệ tốt, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện nên làm, cần gì phải nói lời khách sáo.

Dương Thiên cũng chịu thua mức độ mặt dày của Tăng Chính, nói chưa được mấy câu đã nhận là huynh đệ tốt, thật sự không còn gì để nói. Bất quá hẳn cũng không từ chối, tên Tăng Chính này có tố chất, có thể lợi dụng làm một số việc. Hai người ngoài mặt xưng hô huynh đệ thân thiết, trong lòng lại chỉ luôn nghĩ đến cách làm sao để lợi dụng nhau.

Nói chuyện một hồi, Tăng Chính chỉ tay về một ngọn núi khổng lồ ở UHhq17w đằng xa:

- Dương huynh đệ, người nhìn, đó chính là Phật Đà Sơn.

Dương Thiên ngẩn đầu nhìn lên, một ngọn núi khổng lồ được bao phủ bởi một cái Tụ Linh Trận cực lớn. Đỉnh núi là một cung điện xây dựng theo kiến trúc của Phật Giáo, phía trên đại điện là một pho tượng phật màu vàng rực rỡ, tỏa ra kim quang vạn trượng.

Nhìn bức tượng phật này, Dương Thiên cảm nín. Phật Môn tại Tiên Giới cũng là một thế lực lớn, nhưng bọn hắn cũng không hòa hợp như trong tưởng tượng mà rất phân hóa, chia thành vô số nhánh khác nhau. Bức tượng này Dương Thiên đã từng gặp qua, chính là của một tên Thánh Thể hậu kỳ tại Tiên Giới. Nhưng điều khiến Dương Thiên không biết nói gì chính là tên này tu luyện theo hướng Ma Phật.

Nhánh tu luyện này làm rất nhiều loại chuyện độc ác, bọn hắn lợi dụng phật pháp để giải trừ oán khí, làm giảm tội nghiệp. Bề ngoài vẫn là Phật môn nhưng thực chất lại là một lũ bại hoại. Tôn thờ bức tượng này đã thể hiện ý chí của Phật Đà Tông, xem ra cũng không thứ gì tốt lành.

Tăng Chính thấy Dương Thiên im lặng thì cho rằng hẳn đang sửng sốt trước khung cảnh của Phật Đà Sơn. Chuyện này rất bình thường, lần đầu tiên hắn đến đây cũng chỉ giương mắt há mồm mà không nói được gì.

La bàn có lưu lại ấn ký của Phật Đà Sơn nên dễ dàng xuyên qua trận pháp phòng ngự tiến vào bên trong. Linh khí nồng đậm đập vào mặt khiến Dương Thiên có chút bất ngờ. Linh khí tại Tịnh Thổ vốn đã có chất lượng rất cao, cộng thêm Tu Linh Trận thì đã không thua kém Linh Giới quá nhiều. Đây là lý do chính khiến hai tên Thế Tôn kia không vội phi thẳng Linh Giới mà vẫn chọn ở lại nơi này tăng cao tu vị. Điều khiến Dương Thiên vui mừng là, bên dưới Phật Đà Sơn cũng có một cái trung phẩm linh mạch. Phẩm chất so với cái ở Cực Linh Môn còn cao hơn một bậc, còn kém chút nữa là đạt đến thượng phẩm linh mạch. Chỉ cần hấp thu cái linh mạch này, Dương Thiên chắc chắn có thể bước vào Phân Thần kỳ.

Chuyện này tạm thời chưa cần nhắc tới. Thứ nhất, hai tên Thế Tôn kia tọa trấn ở đây, Dương Thiên muốn qua mặt bọn hắn thu lấy linh mạch thực sự rất khó. Thứ hai, linh mạch này nằm sâu bên dưới Phật Đà Sơn, muốn lấy nó ra phải đem Phật Đà Sơn phá hủy. Hai việc này muốn làm đều phải giải quyết hai tên Thế Tôn kia, Dương Thiên tạm thời đành chọn cách nhẫn nhịn.

Tăng Chính bay qua các tiểu phong, trực tiếp dẫn Dương Thiên đến Phật Đà Sơn. Đến trước cửa chính điện, hắn thu hồi pháp bảo hình la bàn, đứng chấp tay làm lễ trước chính điện rồi nói to:

- Hai vị Thế Tôn, ta là Tăng Chính, đến từ Huyền Phong, có chuyện gấp cần bẩm báo.

Phải mất gần 5 phút sau mới có người từ bên trong đi ra. Đây là một tiểu hòa thượng, bề ngoài chỉ khoảng 5, 6 tuổi, một thân y phục đơn giản, tay cầm chuỗi hạt. Tăng Chính nhìn thấy hắn liền cung kính:

- Viên sư thúc.

Tiểu tăng gật đầu rồi nhìn qua Dương Thiên:

- Đây chính là chuyện gấp của người?

Tăng Chính vội trả lời:

- Hẳn rất đặc biệt, ta muốn đưa hẳn đến để hai vị Thế Tôn đích thân kiểm tra.

Tiểu tăng đánh giá Dương Thiên một hồi, cuối cùng không cảm nhận được gì liên gặt đầu:

- Ta sẽ vào trong bầm báo, hai người các người đợi ngoài này một lát.

Tiểu tăng đi vào bên trong được vài giây, Dương Thiên lập tức cảm thấy có hai luồng thần thức mạnh mẽ tập trung trên người mình. Hẳn vẫn giả vờ như không biết gì, khống chế thần thức đánh lừa hai người kia.

Vài phút sau, tiểu tăng một lần nữa đi ra, hẳn cười vui vẻ nói:

- Tăng Chính, lần này người lập được đại công, đợi ở ngoài này, sẽ có người dẫn người đi lĩnh thưởng.

Nói xong, hẳn nhìn qua Dương Thiên:

- Người tên là gì?

- Ta gọi là Dương Thiên.

- Dương Thiên? Tên rất hay. Người mau đi theo ta, đừng để hai vị Thế Tôn đợi lâu.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 422: Dụ Dỗ

Theo tiểu tăng đi vào bên trong, Dương Thiên nhìn thấy hai pho tượng hình hai tên hòa thượng lạ mặt, cầm theo bảo vật của Phật Môn đang ngồi. Không nằm ngoài dự đoán của Dương Thiên, trước mặt hẳn chỉ là một tia thần thức của hai tên Thế Tôn kia đang bám vào. Bản thể chắc chắn đang ở sâu bên dưới Phật Đà Sơn để hấp thu linh khí tu luyện.

Dương Thiên vẫn làm như không biết gì, đi đến trước hai pho tượng kia. Tiểu tăng cúi đầu làm động tác chào hỏi:

- Hai vị Thế Tôn, người ta đã đưa đến.

Từ bên trong pho tượng bên trái phát ra âm thanh hư huyền:

- Tốt lắm, ra ngoài đi.

Tiểu tăng cúi đầu một lần nữa rồi đi ra ngoài. Chờ hẳn đi xa, pho tượng còn lại mới lên tiếng:

- Tiểu tăng hữu, người có đồng ý bái ta làm thầy?

Dương Thiên còn chưa kịp trả lời, pho tượng còn lại đã lớn tiếng:

- Sư huynh, người làm như vậy là có ý gì. Rõ ràng đã nói trước là để cho hẳn tự lựa chọn.

Pho tượng còn lại cũng có chút tức giận:

- Sư đệ, người quá tham lam rồi. Tên đệ tử kia người đã giành mất, tên còn lại này phải để cho ta mới đúng.

- Sư huynh, không phải Phât Môn chúng ta vẫn luôn nói “vạn sự tùy duyên” sao. Người nói vậy là không đúng a.

Kẻ gọi là sư huynh cứng họng, hẳn chuyển sự chú ý sang Dương Thiên:

- Tiểu bằng hữu, nhận ta làm thầy, ta sẽ đem toàn bộ ý bát truyền lại cho người. Công pháp, pháp bảo, linh dược, người muốn gì có đó. Chỉ cần người đạt đến Nguyên Anh kỳ, chức vị Đại đệ tử của Phât Đà Sơn sẽ do người đảm nhiệm.

Đại đệ tử c là chức vị cao nhất của Phât Đà Tông ngay bên dưới hai vị Thế Tôn. Cả hai đều là Phân Thần kỳ, chỉ một lòng tu luyện, sớm ngày đạt đến Phân Thần hậu kỳ để đảm bảo phi thăng thành công. Đại đệ tử đứng ra xử lý mọi vụ sự tại Phât Đà Tông, điều hành, phân chia tài nguyên tu luyện, mọi chuyện đều là do hắn. Đây chính là đứng dưới hai người mà trên vạn người.

Thông thường, tuyển chọn Đại đệ tử cứ cách 5 năm lại diễn ra một lần. Tất cả tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong của Phât Đà Tông sẽ tụ hội về đây tham gia tranh đoạt. Đủ để thấy ham muốn của những tên kia với chức vị này lớn đến mức nào. Lời đề nghị của tên Thế Tôn này quả thực rất hấp dẫn, chỉ cần đạt đến Nguyên Anh, không cần tranh đoạt liền trở thành Đại đệ tử, đủ khiến những tên kia đỏ mắt. Bất quá, có mặt lợi thì cũng có mặt hại, chuyện này sẽ khiến Dương Thiên có thêm rất nhiều kẻ thù ngầm ngầm hãm hại hắn.

Tên Thế Tôn kia cũng hiểu chuyện này, hẳn chậm rãi nói:

- Phúc và họa luôn song hành, chẳng lẽ người chỉ muốn được mà không muốn mất. Yên tâm đi, chức vị đó ta đã nói người ngồi thì không ai có thể tranh giành được.

Dương Thiên không nói gì, hắn đánh mắt về phía pho tượng còn lại. Tên kia cất tiếng cười khê:

- Vị trí Đại đệ tử là do sư huynh quyết định, chuyện này ta cũng không quản được. Ta chỉ có thể hứa với người, chỉ cần người chọn ta, tương lai ta chắc chắn giúp người bước vào Phân Thần kỳ.

Chỉ cần một câu nói đơn giản đã ăn đứt tên sư huynh kia. Giành lấy chức Đại đệ tử để làm gì? Chẳng qua là muốn chi phối tài nguyên của Phật Đà Tông hỗ trợ cho chính mình tu luyện. Tu Chân Giả, từ đầu đến cuối mục đích vẫn chỉ có một, đó chính là đi thật xa trên Tiên Lộ. Có thể đạt đến Phân Thần kỳ, chức vị Đại đệ tử kia còn có nghĩa lý gì?

Chỉ cần là người thông minh, chắc chắn sẽ không do dự mà lựa chọn phương án thứ hai. Tên sư huynh kia tức giận hừ lạnh, không nói thêm gì nữa. Tu vị của hắn cao hơn, nhưng tâm cảnh cùng cơ trí vẫn còn thua kém vị sự đệ này một ít.

Nếu là trong trường hợp khác, Dương Thiên sẽ chọn tên sự đệ. Nhưng hắn đường đường là Chân Tiên, nhận một tên Phân Thần kỳ làm sư phụ thì còn ra thể thống gì nữa. Dương Thiên chấp tay:

- Đề nghị của hai người đều rất hấp dẫn, có thể cho ta thêm một thời gian để suy nghĩ hay không?

Những tưởng đã hết cơ hội, nghe được câu nói của Dương Thiên kia, tên sư huynh vội cướp lời:

- Đúng vậy, đây là chuyện ảnh hưởng đến con đường tu luyện của người sau này, phải nghĩ cho kĩ a.

Hắn đang thất thế, tạm thời sắp xếp cho Dương Thiên một chỗ ở, sau đó sai người đến dùng bảo vật dụ dỗ mới là cách hay nhất. Tên sự đệ kia cũng hết ý kiến, Dương Thiên đã nói như vậy, hắn còn phản bác được gì.

Tên sư huynh gọi tiểu tăng kia trở vào:

- Đưa vị tiểu tăng hữu này đến Hoàng Phong, chọn cho hắn một nơi thật tốt để nghỉ ngơi.

- Rõ.

Tiểu tăng cuối đầu, dẫn theo Dương Thiên đi ra ngoài. Pho tượng sư đệ thở ra một hơi:

- Tên này, hình như trí tuệ không được cao cho lắm.

...

Tiểu tăng kia dẫn Dương Thiên đi đến một trong bốn tiểu phong, Hoàng Phong. Trên đường đi, hắn không ngừng hỏi hai tên Thế Tôn kia đã nói gì với Dương Thiên. Hiểu được âm mưu của tên này, Dương Thiên rất thoải mái trả lời, nhưng lại dấu đi phần thưởng hấp dẫn mà hai tên kia đưa ra để dụ dỗ hắn.

Tiểu tăng không ngừng cảm khái, tư chất của hắn không tệ, trong vòng 800 năm đã thành công đột phá Nguyên Anh, được hai vị Thế Tôn để mắt nhận là đệ tử ký danh. Dương Thiên chỉ là Luyện Khí hậu kỳ lại được bọn hắn nhận làm đệ tử chân truyền, có thể không ghen tị sao?

Tiểu tăng hâm mộ cùng ghen ghét nhưng lại không dám có ý đồ gì với Dương Thiên. Hắn là người được hai vị Thế Tôn yêu thích, động đến hắn chẳng phải là sợ mạng quá dài sao.

Đưa Dương Thiên đến Hoàng Sơn, dặn dò quản sự ở đó vài câu. Biết được Dương Thiên được hai vị Thế Tôn yêu thích, tên quản sự kinh sợ, gật đầu chắc chắn sẽ đáp ứng mọi yêu cầu mà Dương Thiên đưa ra.

Tiểu tăng còn ở yNkl26C lại thêm một lúc nữa, lôi kéo mối quan hệ với Dương Thiên rồi mới rời đi. Dương Thiên nói với tên quản sự một vài yêu cầu rồi đi vào trong phòng, nằm lên giường suy tính.

Đột nhập vào Phật Đà Tông thành công, linh mạch hãn nhất định phải lấy, tên Âm Dương Sư kia cũng phải bắt được. Dựa vào khí tức lưu lại trên hai pho tượng, rất có thể một trong hai tên đã bước vào Phân Thần trung kỳ.

Phân Thần trung kỳ cùng sơ kỳ chênh lệch rất lớn, Dương Thiên hiện tại muốn chống lại vẫn có chút khó khăn. Chỉ bằng tiếp tục ở lại Phật Đà Sơn một thời gian, tìm kiếm cơ duyên đột phá. Chỉ cần hãn khôi phục đến Phân Thần kỳ, cho dù hai tên kia có hợp sức cũng chẳng có gì đáng ngại.

Dương Thiên nằm một lúc thì bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa, một tên hòa thượng mang theo vài bộ y phục có dính tiêu chí của Phật Đà Tông cùng vài món vật phẩm cần thiết để lưu hành trong tông môn. Dương Thiên nhận lấy đồ rồi đuổi hãn ra ngoài.

Tùy tiện ném tất cả vào một góc, Dương Thiên nhảy lên giường ngủ một giấc ngon lành. Sáng sớm hôm sau, một tên hòa thượng khác đã đến trước cửa gọi to:

- Dương sư đệ, đã đến giờ đến Phật Đường nghe giảng Phật pháp, người mau đi theo ta.

Dương Thiên ngán ngẩm, từ trước đến nay hãn chưa từng ưa thích Phật Môn, môn quy và giáo điều đều quá phiền phức. Không thể phủ nhận những kinh Phật này có thể tiêu trừ oán khí, giúp con đường tu hành được thuận tiện hơn. Nhưng Dương Thiên cũng không vì vậy mà muốn đến đó nghe đám hòa thượng kia nói nhảm.

Mở cửa phòng ra, chọn đại một lý do để thoái thác xong Dương Thiên liền đuổi tên hòa thượng kia đi. Tên này vẻ mặt ngờ ngác, đang định nói

thêm gì đó thì nhớ đến lời căn dặn của chấp sự, nói vài câu khách sáo sau đó liền rời đi.

Dương Thiên không tiếp tục ở lại trong phòng, hẩn dùng thần thức điều tra những nơi có linh khí nồng đậm hoặc có cấm chế, trận pháp bảo vệ. Vạch ra những nơi cần đến, Dương Thiên lập tức khởi hành, bắt đầu quá trình làm đạo tặc của mình.

Từ được khố, phòng chứa đan dược đến nơi cất giữ bảo vật, tất cả đều bị Dương Thiên “đi ngang” qua một lần, tiện tay gom hết vào trong người. Thứ nào có tác dụng thì để sử dụng, không có thì cứ ném vào trong không gian giới chỉ, nói không chừng sau này còn có chỗ hữu dụng.

Đến cuối ngày, Dương Thiên đang thi triển Ấn Thân Thuật đứng trước một cánh cửa đá cao, lẫm lẫm:

- Đây là chỗ cuối cùng, cấm chế cùng trận pháp bảo vệ rất mạnh, hi vọng có thứ khiến ta hài lòng.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 423: Phân Hồn Thái Cổ Độc Nhân Long

Cửa đá được thiết kế theo phong cách cổ xưa. Hai cây cột khắc hình một con yêu thú hình dạng kỳ w4Nl5cG lạ. Dương Thiên nhìn kĩ một hồi cũng không nhìn ra đây là loại yêu thú nào liền mặc kệ. Cầm Phá Thiên trên tay, Vạn Pháp Thông Thiên nhãn mở ra, Dương Thiên dễ dàng tiến nhập vào bên trong mà không mắc phải cấm chế hay cạm bẫy nào.

Một cơn gió thổi qua, Dương Thiên hơi nhắm mắt lại. Khi hắt mở mắt ra thì đã thấy mình đứng ở một nơi xa lạ. Trước mặt hắn là một hồ nước lớn, từ bên dưới vang lên tiếng mãnh thú đang gào thét.

Dương Thiên đi lại gần, nhìn xuống thì chỉ thấy một bóng đen đang kêu gào. Quanh người nó là rất nhiều sợi xích màu đen quấn quanh thân thể. Không nhìn rõ được hình dạng của yêu thú, thần thức lại bị ngăn cản, Dương Thiên liền mở miệng nói:

- Yên lặng một chút đi.

Tiếng gào lập tức im bật, yêu thú ngẩng đầu lên nhìn, giọng nói pha lẫn bất ngờ cùng vui mừng:

- Người là ai, tại sao lại vào được nơi này?

Dương Thiên nhún vai:

- Vô tình đi lạc vào đây mà thôi.

Yêu thú không tin:

- Không thể nào. Bên ngoài có vô số cấm bẫy cùng cấm chế lợi hại. Hơn nữa còn có phân hồn Tam Vĩ Long canh gác, người bình thường không thể nào vượt qua nó mà không gây ra động tĩnh gì được.

Dương Thiên nghếch mặt ra, con yêu thú xấu xí trên cột đá kia là Tam Vĩ Long? Cái này hình như không đúng, Tam Vĩ Long hẳn đã từng thấy qua, tuy không quá mạnh nhưng vẻ bề ngoài rất bắt mắt a.

Bất quá hẳn vẫn không nói ra mà chỉ hỏi:

- Người là loại yêu thú nào? Tại sao lại bị nhốt ở đây?

Yêu thú kia nghe Dương Thiên hỏi đến mình liền kiêu ngạo nói:

- Ta là phân hồn của Thái Cổ Độc Nhân Long đến từ Linh Giới.

Dương Thiên xoa cằm:

- Thái Cổ Độc Nhân Long? Chưa từng nghe qua.

- Người, người vừa nói cái gì, ta chính là Thái Cổ Độc Nhân Long uy chấn Linh Giới. Ấy, người chỉ là tu sĩ tại hạ giới, chưa từng nghe đến thì cũng thôi. Nhưng hơn 200 năm trước ta từng đem Tịnh Thổ đánh đến nghiêng trời lệch đất, lẽ nào người cũng chưa nghe đến hay sao?

Dương Thiên lắc đầu, hẳn vừa đến Tịnh Thổ chưa được bao lâu, vốn không có thời gian để tìm hiểu lịch sử của Tịnh Thổ. Ngồi xuống thành hồ, Dương Thiên mỉm cười:

- Ta có thời gian, người kể lại một chút đi.

Phân hồn Thái Cổ Độc Nhân Long bị nhốt ở đây đã lâu, không có người cùng trò chuyện, nó đã sớm chán đến phát điên. Được Dương Thiên tạo cơ hội, nó liền một hơi nói ra tất cả mọi chuyện:

- Mấy trăm năm trở lại đây, các vị tiên nhân tại Tiên Giới không hiểu vì sao liên tục truyền xuống những mệnh lệnh khác nhau. Nhưng tự chung lại chính là muốn tu sĩ tại Linh Giới chúng ta tìm kiếm mảnh vỡ của món pháp bảo nào đó. Phạm vi tìm kiếm không có giới hạn, thậm chí ngay cả việc phái phân hồn xuống hạ vị diện để tìm kiếm.

Dương Thiên cắt ngang:

- Người nói mấy trăm năm, cụ thể là bao nhiêu?

Phân hồn Thái Cổ Độc Nhân Long đáp:

- Ta cũng không nhớ rõ, hình như là 200 đến 300 năm gì đó. Tại sao người lại quan tâm đến chuyện này?

Dương Thiên cau mày không nói. Xét về thời gian quả thực rất trùng hợp, chính là ngay sau trận chiến giữa Dương Thiên và Hủy Diệt. Lễ nào bọn hắn đang muốn tìm mảnh vỡ của Hồn Độn Diệt Thế Kiếm? Sau trận chiến, Hồn Độn Diệt Thế Kiếm đã bị chấn nát thành nhiều mảnh, rơi vào trong hư không. Rất có thể những tên kia đã vô tình phát hiện, sau đó hạ lệnh thu thập chúng.

Lắc đầu một cái, tạm gác chuyện này qua một bên, Dương Thiên nói:

- Kể tiếp đi.

Phân hồn Thái Cổ Độc Nhân Long hơi nghi ngờ nhưng vẫn kể tiếp:

- Nhận được lệnh, chúng ta vội vã thực hiện. Ta cùng con Tam Vĩ Long kia vô tình tìm được một cái không gian tiết điểm nên đồng thời phái một tia phân hồn xuống hạ giới tìm kiếm.

- Các người xảy ra xung đột?

Phân hồn Thái Cổ Độc Nhân Long gầm to:

- Là do tên khốn đó phản bội.

Dương Thiên nhíu mày:

- Chẳng lẽ các người đã phát hiện ra thứ gì?

Phân hồn Thái Cổ Độc Nhân Long im lặng, mất một hồi lâu sau hắn mới lại lên tiếng:

- Nhân loại, người quả thực rất thông minh. Không bằng chúng ta làm một cuộc giao dịch đi.

Dương Thiên phát tay:

- Cái này để sau hắn nói, trước tiên người hãy mau kể lại mọi chuyện cho ta biết.

- Ta cảm thấy người rất có hứng thú với chuyện này? Chẳng lẽ đã động lòng với món bảo vật kia? Ta khuyên người đừng nên mơ tưởng, đến cả đám tiên nhân cao cao tại thượng của Tiên Giới đều vì nó mà điên cuồng. Bảo vật bậc đó, chúng ta không có tư cách để sở hữu. Thất phu vô tội, hoài bích có tội, câu nói này người đã nghe qua hay chưa?

Dương Thiên thần nhiên:

- Làm như thế nào là chuyện của ta, người không cần phải bận tâm. Ta biết người bị nhốt ở dưới đó đã lâu, đợi thêm một thời gian nữa sẽ hoàn toàn tan biến. Muốn trốn ra ngoài, chỉ còn cách dựa vào sự giúp đỡ của ta.

Phân hồn Thái Cổ Độc Nhân Long gật gù:

- Người nói không sai. Tốt lắm, ta sẽ kể cho xong chuyện này. Sau đó chúng ta sẽ bàn bạc về cuộc giao dịch kia.

- Tốt.

Phân hồn Thái Cổ Độc Nhân Long tăng hắng một tiếng rồi nói:

- Bọn ta phát hiện ra một khu vực có linh lực rất đặc biệt, nó không thuộc về vị diện này. Ta cùng Tam Vĩ Long bàn bạc, sau đó đều đồng ý cùng với những tên tu sĩ Phân Thần kỳ tại đây đến đó kiểm tra.

- Không ngờ hắc lại âm thầm cấu kết với hai con lừa trọc kia, bày ra cạm bẫy. Khi ta đến đó thì liền rơi vào bẫy của bọn hắc. Cũng may ta đã có tính toán từ trước, dùng một miếng mồi hấp dẫn để dụ dỗ tên ma tu kia.

Dương Thiên có chút khinh bỉ nhìn phân hồn Thái Cổ Độc Nhân Long:

- Các người đều tính toán lẫn nhau, còn nói cái gì là phản bội, nực cười.

Phân hồn Thái Cổ Độc Nhân Long cười cười:

- Ta cùng Tam Vĩ Long quan hệ không được tốt lắm, tính toán lẫn nhau là chuyện bình thường a.

- Sau khi hai bên trở mặt, đại chiến liền nổ ra. Tên ma tu kia cầm chân hai tên lừa trọc, ta cùng Tam Vĩ Long đối chiến trực tiếp với nhau. Tam Vĩ Long không phải đối thủ của ta, rất nhanh bị ép đến không thở nổi. Tên ma tu kia lại bất ngờ thể hiện ra tu vị Phân Thần trung kỳ, dù chống đỡ hai tên kia vẫn đứng vào thế bất bại.

- Cuối cùng, Tam Vĩ Long biết mình không còn đường lùi. Hắc sử dụng một cấm thuật chia ta ra làm bốn phần, phong ấn vào trong một món pháp bảo đặc biệt. Sau đó đưa cho hai tên lừa trọc kia canh giữ. Từ đó đến nay cũng đã mấy trăm năm, tình hình bên ngoài như thế nào ta cũng không biết rõ.

Dương Thiên hỏi:

- Tên ma tu kia không tìm cách cứu người?

- Hắc đương nhiên rất muốn cứu ta, bởi vì ta vẫn còn giữ một phần của món bảo vật kia. Nhưng ta đã nói, tên đó chỉ giữ được ở thế bất bại chứ không có cách nào chiến thắng được hai tên lừa lọc kia. Nếu cộng thêm trận pháp cùng những tu sĩ khác hỗ trợ thì hẳn chắc chắn thất bại.

Dương Thiên mỉm cười:

- Nơi đây có bốn ngọn tiểu sơn, phân biệt là Thiên, Địa, Huyền, Hoàng. Ta nghĩ bốn phần của người đang được phong ấn bên trong những ngọn núi này.

Phân hồn Thái Cổ Độc Nhãn Long mừng rỡ:

- Tiểu tử, chuyện ta đã kể xong. Bây giờ đến lúc chúng ta thực hiện giao dịch. Chỉ cần người đem ta giải thoát khỏi phong ấn này, sau đó cứu ra ba phần còn lại. Chỉ cần thành công, ta sẽ giúp người phi thăng Linh Giới mà không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Lời đề nghị này đối với người khác rất hấp dẫn, nhưng đối với Dương Thiên lại chẳng có tác dụng gì. Phi thăng Linh Giới có rất nhiều cách, nhưng cách mà hắc lựa chọn chính là cách phù hợp nhất với tình hình của mình hiện tại. Tên Thái Cổ Độc Nhãn Long này có thể hiểu biết hơn một vị Chân Tiên như hắc sao?

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Dương Thiên, phân hồn Thái Cổ Độc Nhãn Long kinh ngạc hỏi:

- Lẽ nào người không muốn phi thăng Linh Giới?

- Phi thăng Linh Giới ta đã sớm có dự tính. Nếu người không đưa ra được thứ gì hấp dẫn hơn, vậy thì cáo từ.

Thấy Dương Thiên có ý rời đi, Thái Cổ Độc Nhãn Long vội la lớn:

- Khoan đã, ta còn thứ này, nhất định sẽ khiến người hài lòng.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 424: Nhận Chủ

Dương Thiên quay đầu lại, vẻ mặt không mấy tin tưởng. Phân hồn Thái Cổ Độc Nhãn Long bị phong ấn đã lâu, nếu còn cất dấu bảo vật, nó đã sớm lấy ra để dụ hai tên Thế Tôn kia thả nó ra.

Phân hồn Thái Cổ Độc Nhãn Long giống như hiểu được suy nghĩ của Dương Thiên, nó mở miệng phun ra một vật màu vàng, bay thẳng đến tay hắn. Cầm lấy vật kia, Dương Thiên có hơi ngẩn ra, thứ này cùng với tấm kim bài hắn đoạt được ở Dị Linh Môn giống nhau như đúc.

Lấy tấm kim bài còn lại từ trong người ra, Dương Thiên so sánh một chút rồi xác nhận, hai thứ này chắc chắn đều là một phần nhỏ của món pháp bảo kia. Phân hồn Thái Cổ Độc Nhãn Long đặc ý nói:

- Thế nào, ta nói không sai chứ, thứ này chắc chắn rất quý giá. Trong lúc giao chiến với Tam Nhãn Long, ta đã âm thầm đoạt lấy nó. Những phần khác của ta đều nắm giữ một mảnh, nếu người muốn có đủ bộ, nhất định phải cứu thoát tất cả bốn phần của ta.

- Đây là thứ mà đám tiên nhân kia phái các người đi tìm?

Phân hồn Thái Cổ Độc Nhãn Long lắc đầu:

- Không phải, thứ này tuy tốt, nhưng đặt trong mắt những vị tiên nhân cao cao tại thượng kia lại chẳng đáng để vào mắt.

Dương Thiên cuối cùng đã hiểu rõ tất cả mọi chuyện. Hai tên này bị nhăm lẩn giữa kim bài và mảnh vỡ của Hồn Độn Diệt Thế Kiếm, cuối cùng

vì tranh giành nó mà kẻ chết người bị phong ấn, thực sự rất buồn cười.

- Người nói đúng, thứ này rất trân quý. Nhưng cho dù lấy đủ bốn phần từ tay của người thì vẫn chưa trọn vẹn.

Phân hồn Thái Cổ Độc Nhãn Long gật đầu:

- Không sai. Bất quá, thiếu phần trong tay bọn ta, người mãi mãi cũng không thể thu thập đủ bộ.

Thu hồi hai tấm kim bài, Dương Thiên mỉm cười:

- Thành giao.

Nói xong, Phá Thiên liền xuất hiện trên tay Dương Thiên, Vạn Pháp Thông Thiên Nhãn mở ra, rất nhanh đã nhìn rõ điểm yếu của phong ấn trên người phân hồn Thái Cổ Độc Nhãn Long.

Dùng linh hồn làm vật dẫn để phong ấn, trên những sợi xích kia vẫn còn lực lượng linh hồn lưu chuyển. Chỉ cần đem lực lượng đó đánh tan, phong ấn sẽ tự động giải trừ. Đồ án trên thân của Phá Thiên lóe lên ánh sáng, hàng chục tia lửa nhỏ từ nòng súng phát ra, chuẩn xác rơi vào từng sợi xích khác nhau.

Từng tiến nổ nhỏ vang lên rồi biến mất, phân hồn Thái Cổ Độc Nhãn Long nghi hoặc hỏi:

- Người vừa làm gì?

Dương Thiên nhún vai:

- Chút thủ thuật mà thôi. Người thử vận dụng linh lực xem có được không.

Phân hồn Thái Cổ Độc Nhân Long bán tín bán nghi nhưng vẫn làm theo. Hai cánh sau lưng nó đột nhiên mở ra, đám dây xích quấn quanh mình lập tức vỡ vụn thành nhiều mảnh. Phân hồn Thái Cổ Độc Nhân Long vừa mừng vừa sợ:

- Người... Bằng cách nào?

Dương Thiên có thể dễ dàng tiến vào đây mà không bị phát hiện, nói rõ hẳn có chỗ đặc biệt. Phân hồn Thái Cổ Độc Nhân Long tin Dương Thiên có năng lực giải thoát cho mình khỏi phong ấn, nhưng đơn giản như vậy thật sự khiến nó khó có thể tin được.

- Đừng tỏ ra ngạc nhiên, trước mắt còn một chuyện khác cần phải giải quyết. Bên ngoài còn có một tầng phong ấn nữa, một mình ta đi ra thì không sao, nhưng có thêm người thì chắc chắn sẽ gây ra động tĩnh khá lớn, không chừng sẽ đánh động đến hai tên Thế Tôn kia.

Ấn Thân Thuật của Dương Thiên vô cùng thần diệu, muốn mảnh phân hồn Tam Vĩ Long bên trong cửa đá kia không phát hiện rất đơn giản. Nhưng còn phân hồn Thái Cổ Độc Nhân Long thì khác, phong ấn này được Tam Vĩ Long tạo nên để khắc chế nó. Chỉ cần nó vừa đi ra sẽ lập tức bị phát hiện.

Phân hồn Thái Cổ Độc Nhân Long cũng hiểu điều này. Tình trạng của nó hiện tại không được tốt, nếu hai tên Thế Tôn kia phát hiện, chắc chắn sẽ bị tóm gọn.

- Vậy người dự định làm như thế nào?

- Ta sẽ... Khoan đã, tên của người là gì?

Phân hồn Thái Cổ Độc Nhân Long đáp:

- Ta là Thái Cổ Độc Nhân Long.

Dương Thiên cười:

- Chỉ là một mảnh phân hồn mà thôi, người không có tên riêng để tiện xưng hô sao?

Phân hồn Thái Cổ Độc Nhãn Long ngẩn ra, nó suy nghĩ vài giây rồi đáp:

- Người có thể gọi ta là Độc Nhãn.

Dương Thiên lắc đầu:

- Đầu óc quá đơn giản. Được rồi, Độc Nhãn, cứu thoát người không thành vấn đề, nhưng người phải chịu ủy khuất một chút.

Độc Nhãn vỗ ngực:

- Bị nhốt mấy trăm năm ta còn chịu được, chút ủy khuất có đáng là gì. Mau nói đi, cần ta làm những gì.

Dương Thiên thản nhiên đáp:

- Rất đơn giản, người tuy là phân hồn nhưng cũng là yêu thú, chỉ cần ký khế ước với ta, đem người thu vào trong cơ thể, chúng ta có thể dễ dàng vượt qua cánh cửa đá kia.

Giọng nói của Độc Nhãn âm trầm, pha lẫn chút sát khí:

- Người muốn Thái Cổ Độc Nhãn Long uy chấn Linh Giới làm tọa kỵ cho người?

Dương Thiên khinh thường:

- Người chẳng qua chỉ là một mảnh phân hồn, hơn nữa còn không nguyên vẹn, còn dám tự xưng là Thái Cổ Độc Nhãn Long? Hơn nữa, Thái

Cổ Độc Nhân Long thì đã sao, chẳng qua là vì quan hệ hợp tác, nếu không, đem người làm linh thú còn khiến ta cảm thấy chướng mắt.

- Người...

- Tất gì có thể làm ta đều đã nói ra, đồng ý hay không là chuyện của người.

Độc Nhân do dự, nó trăm vạn lần không muốn làm linh thú của Dương Thiên, nhưng tên này quả thực nói không sai, hiện tại chỉ có cách đó mới thoát được ra ngoài mà không bị ai chú ý. Độc Nhân cắn răng:

- Người phải phát lời thề thiên đạo, sau khi lấy được bốn mảnh kim bài thì phải trả tự do cho ta.

Dương Thiên ngán ngẩm, lần nào cũng là lời thề thiên đạo, đám người này thực sự quá nhàm chán, thứ đó đối với hắn thì có tác dụng gì? Nghĩ là vậy nhưng Dương Thiên vẫn phát lời thề. Hắn cũng không có ý định giữ cái phân hồn này làm linh thú cho mình, cho dù là bản thể của nó, Dương Thiên còn cảm thấy chướng mắt.

Nghe Dương Thiên phát lời thề, Độc Nhân cũng đã an tâm không ít. Con mắt duy nhất trên trán nó mở ra, một bản khế ước màu đen từ bên trong bay đến chỗ Dương Thiên. Tiếp nhận khế ước, Dương Thiên liền dùng thần thức bao vây lấy nó, thiết lập liên kết.

Mất khoảng vài phút, Dương Thiên hô nhỏ một tiếng:

- Thu.

Độc Nhân lập tức hóa thành một tia màu đen, biến mất trong người Dương Thiên. Không ở lại nơi này lâu, Dương Thiên nhanh chóng sử dụng Ẩn Thân Thuật, dễ dàng vượt qua cửa đá.

Phân hồn Tam Vĩ Long lưu lại trên kia chỉ là dạng vô thức, phát hiện có người đi qua sẽ lập tức tấn công. Trận chiến năm đó, tuy Tam Nhân Độc Giác Long bị phong ấn, nhưng nó mới thực sự là kẻ chiến thắng.

Rời khỏi phong ấn, Dương Thiên không vội đi tìm những QLBAhRm phần khác mà trở lại phòng của mình. Không ngoài dự đoán của Dương Thiên, vào lúc giữa đêm, một tên hòa thượng đã tìm đến phòng hắn.

Tên này vô thanh vô tức đi vào trong, đi đến bên giường của Dương Thiên. Giả vờ như không biết gì, Dương Thiên vẫn nhắm mắt ngủ say. Tên kia đứng bên cạnh giường, bất ngờ điểm nhanh một chỉ về phía trán của Dương Thiên.

Đúng lúc này, một vòng sáng màu vàng lóe lên, đem tên hòa thượng kia hất tung. Một âm thanh không rõ từ đâu vang lên:

- Hãm hại đồng môn chính là tội chết. Người đừng trách ta độc ác.

Tên hòa thượng kia dường như nhận ra âm thanh này là của ai, hắn vội há miệng hét to:

- Khoan đã, ta nhận lệnh của...

- Chết.

Chữ "Chết" phát ra, tiếng hét liền im bặt, tên hòa thượng kia cả người cứng đờ, giống như bức tượng ngã xuống đất. Một người ăn mặc nhếch nhác, lưng đeo một thanh kiếm có phật ấn từ trên trần nhà hạ xuống. Âm thanh lớn như vậy, Dương Thiên không thể tiếp tục giả vờ ngủ say, hắn đành mở mắt ra rồi trừng to kinh ngạc:

- Người là ai?

Người kia mỉm cười hòa ai:

- Dương Thiên, đừng sợ, là Thế Tôn ra lệnh cho ta đến đây bảo vệ người.
- Bảo vệ ta? Tại sao? Ta vừa mới đến đây, chưa từng đắc tội với ai a.

Người kia kiên nhẫn giải thích:

-Thiên tài chắc chắn sẽ khiến nhiều người ganh ghét đố kỵ. Bọn hăn sợ người tranh giành vị trí của bọn hăn, tất nhiên sẽ tìm cách đem người bóp chết từ trong trứng nước. Người chỉ mới bước vào Tu Chân Giới chưa lâu, tâm tính còn non nớt. Thế giới này không đơn giản như người vẫn tưởng.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 425: Bốn Phần Hợp Nhất

Vẫn giữ vẻ mặt lo lắng, giọng của Dương Thiên run run:

- Vậy ta phải làm sao?

Người kia vội chớp lấy thời cơ:

- Chuyện này rất đơn giản, chỉ cần người nhận một vị Thế Tôn làm sư phụ, kẻ nào dám làm tổn thương người? Lửa giận của một vị Thế Tôn, Phật Đà Sơn cũng chịu không nổi.

Dương Thiên nghi hoặc:

- Là vị Thế Tôn nào cử người đến đây?

- Là Đại Thế Tôn.

"Quả nhiên là hắc", Dương Thiên thầm nghĩ. Tên Đại Thế Tôn này tâm cơ không bằng Nhị Thế Tôn, tất nhiên phải chọn cách âm thầm ra tay trong bóng tối, hơn nữa còn phải làm thật nhanh.

Đám người này diễn kịch rất khá, nhưng Dương Thiên thừa biết, tên đang nằm dưới đất kia chẳng qua là vật thế mạng mà thôi. Muốn lung lạc nhân tâm, cách này quả thực rất hiệu quả. Bất quá, đối với Dương Thiên mà nói nó hoàn toàn vô dụng.

- Gửi lời cảm ơn của ta đến Đại Thế Tôn. Nói với hắc ta sẽ cân nhắc chuyện này, nhanh chóng cho hắc câu trả lời.

Người kia không tiếp tục gượng ép, hắt lấy từ trong người ra ba miếng ngọc bài đưa cho Dương Thiên:

- Đây là vật mà Đại Thế Tôn đặc biệt chế tạo cho người. Chỉ cần gặp nguy hiểm liền kích hoạt nó, lập tức sẽ có người đến cứu người.

Thu hồi ba miếng ngọc bài, Dương Thiên mỉm cười:

- Cảm tạ.

Người kia cũng không nói gì thêm, khẽ cúi chào rồi biến mất. Dương Thiên cảm thấy hơi khó hiểu, tu chân giả muốn tìm một đệ tử tài giỏi kế thừa y bát là chuyện rất bình thường. Nhưng dùng mọi cách, bất chấp thủ đoạn tranh giành thì quả thực có điểm đáng nghi. Có lẽ chuyện này cũng không đơn thuần là tìm đệ tử như hắc vân nghĩ.

Tạm gác chuyện này qua một bên, Dương Thiên nhắm mắt ngủ một giấc ngon lành. Sáng hôm sau, hắt tìm đến tên quản sự của Hoàng Phong. Vừa nhìn thấy Dương Thiên, tên này nở nụ cười rất tươi:

- Dương sư đệ, người đến tìm ta sớm như vậy là có việc gì?

- Quản sự, ta muốn đi quanh đây tham quan nhưng sợ bị những người khác ngăn cản.

Quản sự hiểu ý, lấy từ trong người ra một cái phật ấn:

- Chỉ cần đưa thứ này ra, người có thể tự do đi lại trong bốn ngọn tiểu phong. Nhớ kỹ, không được đến gần các khu vực cấm cùng Phật Đà Sơn.

Tiếp nhận phật ấn, Dương Thiên cười nói:

- Quản sự yên tâm, chuyện này ta hiểu rất rõ.

...

Có được vật thông hành, Dương Thiên dễ dàng tiến vào Huyền Phong. Khác với Hoàng Phong, nơi này đa số đều là khổ tu giả, đi rất lâu mới có thể nhìn thấy người. Dương Thiên mở ra thần thức, nhanh chóng tìm được một cái cửa đá tương tự cái lần trước.

Tiến vào bên trong, Dương Thiên cũng lười nói nhiều mà thả Độc Nhân ra, sau đó tìm một chỗ ngồi xuống, để bọn chúng tự mình thương lượng với nhau. Gần một tiếng sau, Độc Nhân rốt cuộc cũng thuyết phục được phần còn lại ký kết khế ước với Dương Thiên. Khế ước hoàn thành, Dương Thiên QLBAhRm tiếp tục tìm đến hai ngọn tiểu phong còn lại.

Mọi chuyện diễn ra khá thuận lợi. Thu cả bốn phần vào trong người, Dương Thiên đã có tất cả 5 miếng kim bài. Hắn lập tức rời khỏi Phật Đà Tông, tìm đến một nơi cách đó khá xa, sau đó thả bốn phần của Độc Nhân ra.

Vừa thoát ra ngoài, bốn phần của Độc Nhân lập tức tiến hành hợp thể. Một cơn lốc xoáy linh khí khổng lồ bao lấy bọn chúng, uy thế vô cùng kinh khủng.

Đứng cách đó một đoạn, Dương Thiên nheo mắt:

- Đoán chừng là Phân Thần sơ kỳ, không tệ lắm, có thể giúp ta được vài việc.

Phải mất một lúc lâu, lốc xoáy linh khí mới tán đi, hiện nguyên hình là một con địa long, trên trán có một con mắt màu xám nhạt tỏa ra khí tức cổ xưa. Long phân thành ba loại chính: ngư long, địa long và thiên long. Trong ba loại, thiên là được xưng tụng là mạnh nhất, địa long cùng ngư long luôn xếp dưới nó một bậc. Thái Cổ Độc Nhân Long cùng Tam Vĩ Long đều là địa long, trong Long Tộc thứ hạng cũng không cao.

Thấy Thái Cổ Độc Nhân Long nguyên hình là địa long, Dương Thiên cũng có chút thất vọng. Nếu nó là thiên long, miễn cưỡng thu làm tọa kỵ

linh thú, sử dụng một đoạn thời gian cũng tốt. Tốc độ của thiên long cực nhanh, so với phi hành pháp bảo thông thường thì vượt xa rất nhiều. Hơn nữa, cười rồng bay lượn, nhìn qua rất có phong độ a.

Độc Nhân từ trên cao hạ xuống, giọng nói băng lãnh:

- Tiểu tử, ngoan ngoãn giao trả kim bài cho ta. Ta sẽ cho người một cái chết nhẹ nhàng.

Dương Thiên đã đoán trước chuyện này, mỉm cười nói:

- Chúng ta còn chưa giải trừ khế ước, người không thể làm gì được ta.

Độc Nhân khinh thường nói:

- Tu sĩ tại hạ vị diện thật sự quá thiếu hiểu biết. Từ Phân Thần kỳ về sau, linh hồn đã có sự biến đổi về chất. Chỉ cần tu vị vượt xa chủ nhân, yêu thú có thể trả một cái giá để đơn phương giải trừ khế ước.

Dương Thiên giả vờ sợ hãi:

- Không thể nào.

Độc Nhân càng thêm đắc ý:

- Để ta cho người tâm phục khẩu phục.

Độc Nhân há to miệng, một luồng khí tức cổ xưa từ bên trong phun ra. Đồng thời, một bản khế ước tương tự với bản đã đưa cho Dương Thiên xuất hiện ngay trước mặt nó, bị luồng khí kia mạnh mẽ đánh vào. Cảm nhận được luồng khí tức cổ xưa kia có pha lẫn lực lượng linh hồn, Dương Thiên không khỏi đánh giá Độc Nhân cao hơn một bậc.

Có thể đem linh lực là hồn lực phối hợp trong một đòn tấn công, đây là thần thông chỉ có Hợp Thể kỳ mới làm được. Thứ mà Độc Nhân thi triển

chẳng qua chỉ là chút râu ria bên ngoài, nhưng cũng đủ nói rõ bản thể của nó ít nhất đã đạt đến Hợp Thể kỳ. Nghĩ kĩ lại thì cũng không sai, muốn phải phân hồn hạ giới, tối thiểu tu vị cũng phải đạt đến Hợp Thể kỳ, phân hồn đủ mạnh để không bị vị diện bài xích nghiền nát.

Bị luồng khí kia đánh vào, khế ước run lên một cái rồi vỡ vụn. Độc Nhân chưa kịp vui mừng thì mắt đã trợn to, máu tươi từ trong miệng không ngừng tràn ra. Dương Thiên đứng ở một bên, vỗ tay nói:

- Chúc mừng người giải trừ khế ước thành công. Chúng ta từ nay về sau xem như không có quan hệ gì.

Giọng nói của Độc Nhân tràn đầy sự phẫn nộ:

- Rốt cuộc người đã làm gì?

Dương Thiên nhún vai:

- Chẳng qua là thêm một vài điều kiện ràng buộc trên khế ước mà thôi. Ấy, nói thứ này với một kẻ như người thật phí sức, bỏ qua đi.

Độc Nhân há to miệng không nói được lời nào. Dương Thiên là chủ nhan, nhưng khế ước là do nó tự nguyện đưa lên, nếu Dương Thiên động tay động chân, sao nó lại không cảm ứng được.

Độc Nhân không biết, thực tế Dương Thiên không có cùng nó ký khế ước chủ tớ. Khi thành lập khế ước, Độc Nhân sẽ đưa ra một phần linh hồn làm vật dẫn để ký kết. Dương Thiên bề ngoài đã thực hiện khế ước, trở thành chủ nhân của nó. Nhưng sự thực không phải vậy, hắn dùng một loại pháp thuật đặc biệt đem phần linh hồn kia hợp nhất với khế ước. Khi Độc Nhân phá hủy khế ước, nó cũng đồng thời phá hủy phần linh hồn kia, dẫn đến bản thể bị tổn thương rất lớn.

Trong bất kỳ trường hợp này, bị thương về linh hồn so với thể xác đáng sợ hơn rất nhiều. Dương Thiên ngần đầu lên:

- Ta còn chuẩn bị cho người một phần quà đặc biệt. Hi vọng là người sẽ thích.

Độc Nhân trừng mắt nhìn Dương Thiên:

- Đừng quá ngạo mạn. Người cho rằng chỉ với chút thương thế này, người liền có thể chiến thắng được ta?

Dương Thiên phất tay:

- Ta biết người là ngũ cấp sơ giai yêu thú, tương đương với Phân Thần sơ kỳ của nhân loại. Rất lợi hại có đúng không?

Độc Nhân khước miệng nhếch lên nụ cười độc ác:

- Ta đến từ Linh Giới, những pháp thuật của ta, những tu sĩ hạ vị diện như các người còn lâu mới so sánh được. Cho dù là hai con lừa trọc kia xuất hiện, ta cũng có thể đem bọn hăn đánh bại.

Dương Thiên khinh bỉ nói:

- Thứ nhất, người vừa mới hợp nhất bốn phần lại, còn chưa trở về thời kỳ đỉnh phong. Thứ hai, người bị thương ở linh hồn, chắc chắn chiến lực sẽ giảm mạnh. Thứ ba, trong hai tên Thế Tôn có một tên đã đạt đến Phân Thần trung kỳ, ta nghĩ người dù đang ở thời kỳ toàn thịnh, muốn cùng lúc đánh bại hai tên là chuyện không thể nào.

- Người vừa nói gì? Phân Thần trung kỳ?

Dương Thiên không trả lời câu hỏi của Độc Nhân, hần nhìn về vầng sáng màu vàng đằng xa:

- Vừa hay, có dịp để người chứng minh lời nói của mình. Cố gắng thể hiện cho tốt a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 426: Cầm Chân

Dương Thiên vừa dứt lời, Độc Nhãn cũng đã cảm nhận được chuyện gì sắp đến. Hai mắt nó tràn đầy phẫn nộ nhìn Dương Thiên:

- Là người cố ý dẫn dụ bọn hăn đến đây?

Dương Thiên vẽ mặt ngây thơ:

- Người nói như vậy là sao? Chuyện này hoàn toàn không liên quan đến ta.

Độc Nhãn gần như phát điên:

- Khốn kiếp, người dám cài bẫy ta.

Thấy tên này đã không còn giữ được bình tĩnh, Dương Thiên cũng lười cùng nó nói nhảm. Độc Nhãn quá ngu ngốc, phong ấn kia là do Tam Vĩ Long hi sinh tính mạng để phong ấn nó. Cho dù cẩn thận cỡ nào, khi nó trốn ra ngoài, mảnh tàn hồn kia sẽ lập tức cảm ứng được. Dương Thiên đã dùng linh lực âm thầm ngưng tụ ra một cái thể thân khác thế chỗ cho Độc Nhãn nên cả hai mới không bị phát hiện. Bất quá, do hạn chế về mặt tu vị, thể thân của hăn tồn tại không được bao lâu. Dương Thiên đã tính toán thời gian của mỗi thể thân rất chuẩn xác, cuối cùng bày ra được tình huống này.

Độc Nhãn bị thần thức của hai tên Thế Tôn khóa chặt, không có cách nào bỏ trốn. Phá Thiên hiện ra trên tay Dương Thiên, một cột lửa rất lớn từ nó phóng ra, tấn công thẳng về phía Độc Nhãn.

Bị tấn công bất ngờ, Độc Nhân không hề tỏ ra kinh ngạc. Long thủ đưa về phía trước, dễ dàng đỡ được cột lửa kia. Độc Nhân nhàn nhạt nói:

- Thái Cổ Độc Nhân Long nhất tộc từ khi sinh ra đã tu luyện hỏa hệ, người nghĩ nó có đốm lửa này có tác dụng với ta hay sao?

Không có tiếng đáp lại, Độc Nhân vội đập mạnh một cái, đem cột lửa đánh tan. Dương Thiên lúc này đã biến mất, dù nó có cố gắng gấp mấy cũng không tìm thấy được.

- Khốn kiếp, lại quên mất rằng tên này có Ẩn Thân Thuật rất lợi hại, đòn vừa rồi chỉ là để che mắt ta mà thôi.

Độc Nhân còn chưa suy nghĩ xong, đằng xa đã vang lên tiếng nói:

- Thái Cổ Độc Nhân Long, không ngờ người lại có thể trốn thoát khỏi phong ấn. Nhưng không sao, để bản tọa đưa người trở lại đó.

...

Cột lửa kia Dương Thiên quả thực chỉ muốn dùng để che mắt Độc Nhân mà thôi. Hắn cũng không muốn tên này bị thương nặng thêm, ít nhất phải có đủ sức để cầm chân hai tên Thế Tôn kia một khoảng thời gian.

Vốn nghĩ cần ở lại Phật Đà Sơn một khoảng thời gian nữa, nhưng nhờ cơ hội mà Độc Nhân ban tặng, hắn không cần phải mất thời gian ở nơi này. Hiện tại chỉ cần trở về lấy đi linh mạch, sau đó tìm một chỗ vắng người luyện hóa nó thành Linh Nhân, Dương Thiên có thể nhẹ nhàng khôi phục đến Phân Thần kỳ. Đến lúc đó, hắn sẽ có đủ năng lực công khai cướp đoạt tại Tịnh Thổ, kẻ nào dám ngăn cản liền thẳng tay loại trừ, rút ngắn được không ít thời gian.

Về đến Phật Đà Sơn, Phá Thiên trên tay Dương Thiên chuyển đổi hình dạng thành một thanh kiếm. Tập trung toàn bộ linh lực, Dương Thiên đưa

kiếm sang ngang, quét mạnh một cái. Âm thanh bén nhọn vang lên, Phật Đà Sơn trực tiếp bị cắt thành hai nửa, phần phía trên bay thẳng lên cao.

Dương Thiên đưa tay về phía trước nắm lại, một mảnh Phật Đà Sơn cực lớn giống như bị một bàn tay vô hình nắm lại, lòi ra ngoài. Phần bên trên Phật Đà Sơn bay lên được một đoạn rồi rơi xuống, khiến cho bốn ngọn tiểu phong cùng cả khu vực gần đó rung chuyển dữ dội.

Nghe được chấn động, rất nhiều đệ tử Phật Đà Tông lập tức từ bên trong tiểu phong bay ra, số lượng lên đến hơn ngàn người. Tất cả đều có tu vị từ Trúc Cơ kỳ trở lên, Kim Đan kỳ cũng có hơn 300 người, Nguyên Anh gần 50 người. Đội hình cỡ này, đặt tại Phàm Vũ Giới đã có thể quét ngang tất cả. Nhưng đây chỉ mới là lực lượng tập trung tại Phật Đà Sơn, chưa tính tới những phân bộ đang rải rác khắp Tịnh Thổ. Quả không hổ là thế lực mạnh nhất Tịnh Thổ, cường đại đến khó có thể hình dung.

Bất quá, đội hình này có thể uy hiếp bất kỳ thế lực nào tại hạ vị diện, trong mắt Dương Thiên lại chẳng có chút đe dọa nào. Một tay nhắc bổng một mảnh Phật Đà Sơn, Dương Thiên ngẩn đầu nhìn đám tu sĩ đông như kiến bay trên bầu trời, khẽ cười nói:

- Có chút việc, mượn một mảnh của Phật Đà Sơn. Xong việc ta sẽ hoàn trả lại đúng vị trí cũ.

Câu nói của Dương Thiên như đổ thêm dầu vào lửa. Một tên hòa thượng nước da màu đỏ, đeo một chuỗi phật châu rất lớn bước ra:

- Người là kẻ nào, dám đến Phật Đà Sơn làm loạn, có biết đã phạm phải tội chết hay không?

Dương Thiên gãi tai:

- Rồi, rồi, ta biết. Đã phạm tội chết, ngoan ngoãn đầu hàng sẽ có được chết một cách thoải mái. Các người còn câu nào khác hay hơn không?

Những lời vô bổ như vậy ta đã sớm nghe đến phát chán a.

- Người dám...

Dương Thiên phẩy tay:

- Có gì mà không dám, muốn đánh thì cứ đánh, cần gì phải nói vớ vẩn phí thời gian. Ta còn có việc, không rảnh ở đây nói chuyện phiếm với người.

Tên hòa kia tính khí vốn nóng nảy, bị Dương Thiên khiêu khích vài câu lập tức lao thẳng về phía hắn. Những người khác chỉ đứng từ xa nhìn, một phần là vì tin tưởng vào thực lực của tên này, hai là bọn họ số lượng rất đông, tu vị lại cao, nếu đồng loạt công kích sẽ biến cả nơi này thành bình địa, triệt để đem Phật Đà Sơn cùng bốn ngọn tiểu phong phá nát.

Tên hòa thượng này là một Luyện Thể Giả, dùng hỏa diễm tu luyện nhục thân, cội gốc chính là dùng lực lượng nhục thân tấn công. Tốc độ của hắn rất nhanh, trong nháy mắt đã tiếp cận Dương Thiên, nắm đấm vung mạnh đập thẳng xuống. Dương Thiên thu hồi Phá Thiên, tay còn lại nắm lại, trực tiếp lấy cứng chọi cứng.

Âm thanh giống như vãn thạch va chạm, chấn động khiến những người gần đó phải lùi lại một khoảng khá xa. Bụi cát bị gió thổi mạnh, tạo thành một cơn lốc xoáy. Một bóng đen từ bên trong lốc xoáy nháy ra, nhìn kỹ chính là tên hòa thượng kia. Nhưng lúc này nửa thân trên của hắn đã biến mất, máu tươi cùng nội tạng trào ra, trông rất đáng sợ.

Lốc xoáy đột nhiên tán đi, Dương Thiên nguyên vẹn không chút thương tổn xuất hiện. Dưới chân hắn là một cái hố rất sâu, vết nứt lan tràn ra khắp nơi. Một tay vẫn giữ lấy mảnh Phật Đà Sơn, Dương Thiên lắc đầu:

- Mang tiếng là Luyện Thể Giả mà lại yếu như vậy, thực sự quá mất mặt. Lẽ FfyeX2b nào Phật Đà Tông các người không có loại công pháp luyện

thể nào tốt sao? Các người không biết, chỉ dùng hỏa diễm luyện thể một thời gian dài sẽ sinh ra tính kháng lại khiến hiệu quả giảm mạnh sao?

Dương Thiên một bên mở miệng giáo huấn, đáng tiếc đám người kia không một ai nghe để tâm lắng nghe. Bọn hắn đều đang trợn mắt nhìn tên hòa thượng kia. Đường đường là phong chủ Địa Phong lại bị một thanh niên lạ mặt dùng một quyền phá hủy nhục thân. Đây là đạo lý gì?

Phải biết, phong chủ của Địa Phong chuyên tu nhục thân, thân thể đã sớm mạnh đến một trình độ khó tin. Cho dù là hai vị Thế Tôn cũng đánh giá hắn rất cao. Vậy mà khi lấy cứng đối cứng lại dễ dàng bị đánh, nhục thân tôi luyện bấy lâu này cũng bị phá hủy, muốn khôi phục lại không biết phải hao tốn bao nhiêu thời gian.

Thanh niên lạ mặt kia lẽ nào là Phân Thần kỳ? Phân Thần kỳ tại Tịnh Thổ, ngoại trừ hai vị Thế Tôn ra chỉ có môn chủ của Tán Ma Môn. Gương mặt có chút khác biệt, nhưng không loại trừ trường hợp hắn dùng dịch dung thuật để đến đây cướp đồ.

Một tên hòa thượng khác, tay chống phật tượng đi ra, làm bộ dạng cuối chào rồi nói:

- Tiền bối, Tán Ma Môn cùng Phật Đà Tông đã sớm có giao ước nước sông không phạm nước giếng, chẳng lẽ ngươi muốn phá hủy giao ước, khiêu chiến với toàn bộ Phật Đà Tông?

Hai chữ “khiêu chiến” được tên này nhấn mạnh, rõ ràng là đang có ý tứ uy hiếp. Dương Thiên hơi ngần ra, hắn rất nhanh nhận ra đám người này đã cho rằng mình là tên Phân Thần kỳ kia của Tán Ma Môn. Vừa hay, Dương Thiên cũng không muốn đánh nhau với tất cả đám hòa thượng ở đây. Không phải vì hắn sợ mà là ai biết tên Độc Nhân kia có thể cầm chân được bao lâu. Nếu để hai tên Thế Tôn kia kịp thời trở về sẽ là phiền phức lớn.

Đã diễn phải diễn cho đạt, trên tay Dương Thiên hiện lên một ngọn lửa màu đen, ma khí nồng đậm khiến cho những người có mặt ở đây cảm thấy lạnh sống lưng:

- Bản tọa đã nói có việc quan trọng nên mới mượn một mảnh Phật Đà Sơn. Ta đã dùng thái độ hòa hảo nhưng chính các người đã không lĩnh tình, hiện giờ lại quay sang trách ta?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 427: Hai Tấm Kim Bài

Những gì Dương Thiên vừa nói đều là phế thoại. Nói đùa, đem Phật Đà Sơn cắt thành hai nửa, còn lấy đi một phần, đây gọi là mượn sao?

Rất nhiều kẻ nghĩ vậy nhưng không dám nói ra, lỡ như đắc tội với vị Phân Thần kỳ này, bọn hắn không dám nghĩ đến cái giá phải trả a. Chỉ nhìn tên phong chủ Địa Phong kia là đủ hiểu, Phân Thần kỳ có bao nhiêu đáng sợ.

Chấn nhiếp được đám hòa thượng kia, Dương Thiên cả người phóng lên cao, mang theo mảnh Phật Đà Sơn kia định rời đi. Tên hòa thượng chống phật tượng vội lên tiếng:

- Khoan đã.

Dương Thiên khó chịu quay lại:

- Còn có việc gì?

Tên kia vẻ mặt có chút khó coi:

- Tiền bối đã muốn mượn, ta đương nhiên không có ý kiến. Nhưng chuyện này quá lớn, bọn ta không có tư cách làm chủ, không biết có thể đợi hai vị Thế Tôn trở về...

Động tĩnh lớn như vậy vẫn chưa thấy hai vị Thế Tôn xuất hiện, đoán chừng bọn hắn đã có việc rời đi. Vì vậy tên hòa thượng này muốn câu giờ

đợi hai người trở về. Chỉ là, chút tiểu thủ đoạn đó có thể lừa được ai. Dương Thiên không kiên nhẫn nói:

- Không cần, khi bọn hăn trở về cứ nói là ta đã đến mượn đi. Muốn lấy lại thì đích thân đến Tán Ma Môn tìm ta.

Dứt lời, Dương Thiên liền hóa thành một vệt sáng bay mất, để lại một đám hòa thượng nhìn nhau nhưng không một ai dám ra tay ngăn cản.

...

Đoạt được linh mạch, Dương Thiên mở ra thần thức, lựa chọn một con đường không có người qua lại bay đi. Liên tục trong ba ngày không ngừng nghỉ, cuối cùng hăn quyết định dừng lại trước một bãi biển. Nơi này linh khí khá loãng, rất ít khi có Tu Chân Giả qua lại. Dương Thiên không hề nghĩ ngợi, lập tức bố trí Thiên Long Tụ Linh Trận, sau đó chọn một vị trí gần đó ngồi xuống, kiên nhẫn chờ đợi.

Nồng độ linh khí của cái linh mạch này so với cái ở Cực Linh Môn cao hơn rất nhiều nên thời gian cũng kéo dài thêm không ít. Một tuần sau, Thiên Long ngửa mặt lên trời ngâm một tiếng dài rồi biến mất, để lại một viên Linh Nhân ta bằng nắm tay lơ lửng trên không.

Dương Thiên cười nhẹ một tiếng, cả người phóng lên, nắm lấy Linh Nhân trong tay. Hăn không vội sử dụng mà từ từ đánh giá:

- Phẩm chất khá tốt, chắc chắn đủ sức giúp ta khôi phục đến Phân Thần kỳ.

Xác định Linh Nhân không có vấn đề gì, Dương Thiên đưa nó lên miệng, thoải mái nuốt xuống. Chuyển Hóa Quyết vận chuyển, linh lực khủng bố từ Linh Nhân được luyện hóa, thông qua Sinh Mệnh Bản Nguyên tiến hành chữa trị thương thế.

Đúng lúc này, từ đằng xa, một đạo phật ẩn khổng lồ bay thẳng về phía Dương Thiên. Phá Thiên hiện ra trên tay, một hỏa cầu bán kính hơn 10 mét bay ra, va thẳng vào phật ẩn.

Vụ nổ tạo thành chấn động cực lớn, nhiệt lượng cao đem nước biển bốc lên, khiến cho cả một vùng rộng lớn chìm trong sương mù, nước biển vơi đi trông thấy. Trên cao, biển lửa cùng ánh sáng màu vàng vẫn đang không ngừng cắn nuốt lẫn nhau.

Hai tên hòa thượng xuất hiện, Ea6hii0 một người thân hình cao gầy, cầm theo một cây phật trượng màu vàng, tỏa ra hào quang chói mắt. Người còn lại thân hình béo mập, cầm theo một viên phật châu, bên trên có hình phật ẩn. Đầu hẳn đội một chiếc mũ hình dạng kỳ lạ làm Dương Thiên nhớ đến nhân vật Tế Công trong một bộ phim từng xem khi còn ở trái đất. Khác biệt duy nhất là, trên chiếc mũ này đính đầy những viên ngọc khác nhau. Từ khí tức tỏa ra, Dương Thiên biết rằng những viên ngọc này không phải chỉ để làm đẹp, mỗi một viên đều là cao cấp Linh Bảo. Nếu đồng loạt tấn công, uy lực sẽ không hề thua kém Tiên Thiên Linh Bảo.

Tên hòa thượng mập mập bước lên, vẻ mặt tràn đầy sát khí nhìn Dương Thiên:

- Uống công ta thật lòng muốn nhận người làm đồ đệ, truyền thụ y bát. Không ngờ người thực sự là gian tế do Tán Ma Môn phái đến để cướp đoạt linh mạch của Phật Đà Tông.

Dương Thiên cũng lười giải thích:

- Lúc này còn nói những lời vô nghĩa đó làm gì. Một cái linh mạch tốt như vậy lại bị các người chiếm làm của riêng, thực sự quá lãng phí.

Hai mắt tên hòa thượng mập mập tràn đầy nộ hỏa:

- Nói, người đem linh mạch của Phật Đà Sơn giấu đi nơi nào?

Dương Thiên nhún vai:

- Ăn rồi.

- Người...

Tên hòa thượng gây liên ngăn cản:

- Sư huynh, chuyện này để cho ta.

Đại Thế Tôn nghe vậy liền kiềm chế lại, bọn hăn không sợ Dương Thiên, nhưng lỡ như hăn tức lên mà hủy đi linh mạch thì cả hai sẽ mất trắng. Bảo vật của Phật Đà Sơn rất nhiều, nhưng bọn hăn đi đến bước này thì phải kể đến công lao của cái trung phẩm linh mạch này. Mất đi nó, hai người bọn họ muốn đạt đến Phân Thần hậu kỳ chắc chắn sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

Nhị Thế Tôn nhìn Dương Thiên mỉm cười hiền lành:

- Tiểu bằng hữu, chúng ta không thù không oán, người nói là mượn đi linh mạch, hiện tại có thể trả lại cho bọn ta được không, chúng ta sẽ đưa ra một cái giá khiến người vừa lòng.

Hai mắt Dương Thiên lóe lên tinh quang:

-Ồ, nói nghe một chút đi.

Nhị Thế Tôn lấy từ trong người ra một tấm kim bài:

- Nghe còn Thái Cổ Độc Nhân Long kia nói người rất có hứng thú với những tấm kim bài này. Thứ này hai người chúng ta đã nghiên cứu nhiều năm cũng không tìm ra được điểm đặc biệt, chỉ bằng dùng nó để trao đổi linh mạch, người thấy thế nào.

Đặt tại hạ vị diện, hành động của Nhị Thế Tôn quả thực rất chính xác. Nhưng nếu đặt tại Linh Giới, chỉ cần là người có chút hiểu biết sẽ mắng

hắn là tên ngốc. Pháp bảo bài danh trên Tam Đại Thần Bảng, cho dù chỉ là một phần, giá trị chắc chắn vượt xa một cái trung phẩm linh mạch. Con Thái Cổ Độc Nhân Long kia chỉ là một mảnh phân hồn, hơn nữa còn trong tình huống không có sự lựa chọn khác thì cũng thôi. Hai tên này vậy mà cũng có ý trao đổi thực khiến Dương Thiên không biết nói gì. Thiếu hiểu biết thực đáng sợ a.

Dương Thiên cũng quên nghĩ đến, pháp bảo này chỉ có một phần nhỏ, vốn không thể sử dụng. Hai người bọn họ chỉ là Phân Thần kỳ, cho dù có biết cũng không dám mơ tưởng đến Tam Đại Thần Bảng. Không có thực lực, nắm giữ bảo vật chính là tự tìm đường chết.

Trong lòng mắng hai tên ngu ngốc, ngoài mặt Dương Thiên lại rất bình thản:

- Ta có hứng thú với thứ này, nhưng các người chỉ có một phần nhỏ, có thể so sánh với một cái trung phẩm linh mạch sao?

Hai người nhìn nhau, cuối cùng Đại Thế Tôn cắn răng, lấy từ trong người ra thêm một tấm kim bài nữa. Về mặt của Dương Thiên không phải vui mừng mà là méo xệch. Thứ pháp bảo này rốt cuộc có bao nhiêu tấm kim bài a. Năm mươi cái thì không thành vấn đề, Dương Thiên có thể từ từ tìm đủ. Những lời như làm hàng trăm, hàng ngàn thậm chí hàng vạn tấm, hắn cũng chỉ có thể lựa chọn từ bỏ.

Loại pháp bảo có nhiều phần như vậy tuy rất hiếm nhưng không phải không có, Dương Thiên còn chưa rảnh đến mức bỏ công sức đi tìm cho đủ. Hắn nhìn hai tên kia, hỏi lại:

- Các người không còn giấu tấm nào chứ?

Đại Thế Tôn hừ lạnh:

- Không có, trong trận chiến đó chúng ta chỉ may mắn đoạt được hai tấm mà thôi. Bất quá, ta có thể cho người thêm chút thông tin, tên Hắc Tâm kia của Tán Ma Tông dường như cũng đang nắm giữ vài tấm.

Dương Thiên cố kiềm nén cảm xúc muốn đánh kẻ đã luyện chế ra món pháp bảo này, hấn dùng giọng bình thản:

- Đưa hai tấm kim bài cho ta, linh mạch trả lại cho các người.

Nhị Thế Tôn lắc đầu:

- Nếu bọn ta đưa ra trước, lỡ như người nuốt lời thì sao?

- Hai người các người đều là Phân Thần kỳ, lẽ nào lại sợ một tên Nguyên Anh hậu kỳ như ta?

Nhị Thế Tôn mặt không đổi sắc:

- Chẳng lẽ người vẫn chưa hiểu, bất kỳ ai trong chúng ta đều có thể dễ dàng đánh thắng người. Bọn ta dùng kim bài trao đổi chẳng qua là vì sợ ép người vào đường cùng, đem linh mạch phá hủy mà thôi.

Chuyện đã đến bước này, Nhị Thế Tôn cũng không dấu giếm nữa mà đem tất cả nói thẳng ra. Dương Thiên cười cười:

- Cứ thẳng thẳng như vậy ngay từ đầu có phải tốt không. Được, chúng ta đồng thời tiến hành đi.

Dương Thiên đưa tay ra phía sau, nhắc mảnh Phật Đà Sơn kia lên cao. Song phương đồng thời ném đồ về phía bên kia. Hai tấm kim bài cùng mảnh Phật Đà Sơn kia vừa lướt qua nhau, Dương Thiên cùng Nhị Thế Tôn đã thi triển Không Vật Thuật kéo chúng về bên cạnh mình.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 428: Phân Thần Kỳ

Kim bài đến tay, Dương Thiên kiểm tra rồi nhanh chóng thu lại vào người. Lúc này, vẻ mặt hai tên Thế Tôn đã khó coi đến cực độ. Mảnh Phật Đà Sơn này không sai, nhưng linh khí trên đó rất thừa thớt, so với linh khí tại bờ biển này cũng không khá hơn là mấy.

Đại Thế Tôn hai mắt phún lửa:

- Người đã làm gì linh mạch của bọn ta?

Dương Thiên làm vẻ mặt ngây thơ:

- Trong một thời gian ngắn như vậy, ta có thể làm gì a. Lẽ nào các người cho rằng ta đã lấy linh mạch ra rồi hấp thu nó?

Điều này hoàn toàn vô lý, linh mạch ẩn chứa linh lực vô cùng cường đại. Một cái trung phẩm linh mạch này đủ để chống đỡ Phật Đà Sơn. Đừng nói một tên Nguyên Anh hậu kỳ như Dương Thiên, cho dù hai người bọn hắn cũng phải từ từ hấp thu, không dám một lần nuốt trọn, nếu không chắc chắn sẽ bạo thể mà chết.

Đây là lý luận thông thường, nhưng một kẻ như Dương Thiên có thể dùng lý luận thông thường để nói sao? Hắn có Chuyển Hóa Quyết cùng Sinh Mệnh Bản Nguyên chuyển hóa linh lực. Thương thế cần một lượng Sinh Mệnh Lực khổng lồ để chữa trị. Dương Thiên chỉ sợ thiếu linh lực, bLUt5Az chưa bao giờ sợ nó dư thừa mà bạo thể.

Không giải thích được lý do thì không cần phải giải thích nữa. Hai tên Thế Tôn chỉ cần biết một điều, chính Dương Thiên đã phá hủy linh mạch của Phật Đà Sơn, khiến cho linh khí khô cạn, đoạn tuyệt con đường đạt đến Phân Thân hậu kỳ của bọn hắn.

Tuy rằng hai người vẫn có thể độ kiếp phi thăng Linh Giới để tiếp tục tu luyện, nhưng không đạt đến Phân Thân hậu kỳ, khả năng độ kiếp thất bại vẫn rất cao. Tu Tiên Lộ mỗi bước đều khó đi, trong đó thiên kiếp chính là cản trở lớn nhất với Tu Chân Giả. Số người nuốt hận ngã xuống trong thiên kiếp nhiều đến không đếm hết. Bù lại, chỉ cần thành công vượt qua sẽ nhận được linh lực tẩy lễ, củng cố căn cơ, nâng cao tu vị.

Hai người bọn họ biết những điều này, cộng thêm có linh mạch và tài nguyên dồi dào ủng hộ nên đã quyết định lựa chọn con đường bằng phẳng nhất, đáng tiếc lại bị Dương Thiên phá hoại. Bọn họ có thể không nổi điên sao?

Đại Thế Tôn tính khí nóng nảy, hấn vung mạnh tay. Một cái phật thủ khổng lồ xuất hiện, bên trong là phật ấn đang xoay tròn, tỏa ra hào quang vạn trượng đập thẳng xuống người Dương Thiên. Khi hấn ra tay, thiên địa linh khí xung quanh như bị hút lại, tăng cường uy lực cho phật thủ. Đây mới chính là sự đáng sợ của Phân Thân kỳ, lợi dụng linh lực của thiên địa gia tăng sức mạnh cho mình.

Phật thủ đập xuống, còn chưa chạm vào người Dương Thiên thì mặt đất đã bị áp lực đánh lõm thành một cái hố to. Quần áo Dương Thiên bó sát vào người, trên mặt vẫn thản nhiên như không có chuyện gì. Vào giây phút phật thủ sắp chạm vào người hắn thì một âm thanh bén nhọn vang lên. Phật thủ khủng bố giống như một miếng đậu hủ bị cắt làm đôi, bay xuống biến nổ thành hai cột nước cao hơn trăm mét.

Dương Thiên đưa tay về phía trước nắm lại:

- Đạt đến Phân Thần kỳ cảm giác thật tốt a.

Từ đầu đến giờ, Dương Thiên không chỉ tiến hành giao dịch với hai tên Thế Tôn. Hắn còn tranh thủ thời gian thúc đẩy Chuyện Hóa Quyết đến cực hạn, cuối cùng thành công khôi phục đến Phân Thần sơ kỳ. Linh Nhãn vẫn chưa tiêu hao hết, Dương Thiên tiếp tục hấp thu, cố gắng khôi phục nhiều nhất có thể.

Trở về Phân Thần kỳ, Dương Thiên đã không còn để hai tên Thế Tôn kia vào mắt. Hiện tại, cho dù hai tên này đều là Phân Thần hậu kỳ, Dương Thiên cũng có thể dùng Phá Thiên tiêu diệt cả hai. Cảnh giới càng cao, chênh lệch ở mỗi tiểu cảnh giới càng lớn. Nhưng một món thượng phẩm Tiên Bảo như Phá Thiên đủ để san lấp khoảng cách đó.

Phá Thiên là một loại Tiên Bảo đặc biệt. Đặc tính của nó là đem pháp thuật cường hóa lên nhiều lần hoặc mô phỏng hình dạng cùng tính năng của một vài loại pháp bảo khác. Điểm yếu duy nhất chính là thiếu tính bạo phát. Nếu hiện tại trong tay Dương Thiên có một món Nguyên Bảo, uy lực nó tạo ra sẽ mạnh hơn Phá Thiên rất nhiều, nhưng bù lại cái giá phải trả sẽ rất lớn.

Cho dù là vậy, những pháp bảo khác yêu cầu một tu vị nhất định mới sử dụng được, Phá Thiên lại phù hợp với tất cả mọi tu vị khác nhau. Đây mới chính là điểm Dương Thiên ưa thích nhất ở Phá Thiên.

Một chiêu bị Dương Thiên dễ dàng ngăn cản, cả hai tên Thế Tôn đều ngẩn ra. Đặc biệt là Đại Thế Tôn, một đòn mang theo phần nộ kia hắn đã dùng đến tám phần thực lực, vậy mà Dương Thiên vẫn hóa giải rất dễ dàng. Lẽ nào tên này cũng là Phân Thần kỳ, hơn nữa còn là Phân Thần trung kỳ?

Cái này không đúng a, nếu Dương Thiên là Phân Thần kỳ, khi đột phá bọn hắn nhất định sẽ cảm ứng được. Hai mắt Nhị Thế Tôn lóe lên tinh quang, hắn dè chừng nhìn Dương Thiên:

- Người đến từ Linh Giới?

Câu hỏi của Nhị Thế Tôn khiến Dương Thiên hơi bất ngờ. Hắn rất nhanh hiểu ra tên này đã cho rằng hắn giống như Độc Nhân, là phân hồn của một vị đại năng nào đó tại Linh Giới. Đám người này vẫn luôn thích suy diễn, tìm ra một lý do mà bọn hắn cho là phù hợp nhất. Dương Thiên rất lười giải thích những chuyện này, hắn phát tay:

- Ta là ai không quan trọng. Các người muốn đánh thì cứ đến đây, lúc nào ta cũng sẵn sàng tiếp đón.

Nghe Nhị Thế Tôn nói, Đại Thế Tôn cũng không tiếp tục ra tay. Hắn trầm giọng nói:

- Hừ, đại năng đến từ Linh Giới thì đã làm sao. Tịnh Thổ là địa bàn của bọn ta, người làm như vậy, tốt nhất là cho bọn ta một lời giải thích hợp lý.

Dương Thiên nhàm chán nói:

- Ta cần nó để khôi phục tu vị, lý do này đã đủ chưa?

- Người...

Nhị Thế Tôn đưa tay ngăn cản:

- Nếu người thật sự cần đến cái linh mạch này, chúng ta cũng không có ý kiến gì. Nhưng người cũng nên cho bọn ta một thứ gì đó để bù đắp có phải không?

Dương Thiên nheo mắt rồi bật cười to:

- Khá lắm, người so với sư huynh của mình thông minh hơn rất nhiều. Dương Thiên ta cũng không thích lấy không của kẻ khác thứ gì, cái này xem như đáp lễ đi.

Dương Thiên lấy từ trong người ra một miếng ngọc bài, thần thức nhanh chóng ghi chép lại trên đó một bộ pháp thuật rồi ném đến chỗ hai tên Thế

Tôn. Tiếp nhận ngọc bài, thần thức của cả hai lập tức chìm vào bên trong tham ngộ. Về mặt của hai người từ ngạc nhiên đến bất ngờ rồi chuyển sang mừng rỡ như điên.

Giọng nói của Nhị Thế Tôn có chút run rẩy:

- Môn pháp thuật này là thật?

Dương Thiên khinh thường nói:

- Ta cùng Phật Môn trước giờ không hợp nên không ghi nhớ quá nhiều pháp thuật của bọn họ. Bất quá môn Chấn Lôi Thủ này là thật, nếu các người tu luyện thành công, vượt qua thiên kiếp hẳn là không có vấn đề gì. Mục đích các người giữ lại linh mạch bên người không phải cũng là vì phi thăng Linh Giới sao?

Nhị Thế Tôn cúi người cảm tạ:

- Cảm ơn người đã tặng pháp thuật. Ân oán của chúng ta từ nay xem như xóa bỏ. Không biết người là phân hồn của vị nào tại Linh Giới, sau khi phi thăng bọn ta sẽ tìm cơ hội báo thù.

Trong lòng Dương Thiên thầm cười, tên này quả thực rất thông minh, còn muốn nhân cơ hội tạo dựng quan hệ, giúp con đường phát triển tại Linh Giới sau này được thuận lợi hơn. Hẳn đã hỏi thì Dương Thiên cũng không dấu giếm, thoải mái trả lời:

- Tại Linh Giới, ta gọi là Sát Thần Dương Thiên.

Đây là danh xưng mà đám người tại Linh Giới đặt cho Dương Thiên trước khi hắn phi thăng Tiên Giới. Tại Linh Giới hiện tại, báo ra danh xưng này vẫn có lực chấn nhiếp cực mạnh. Một trận chiến liền mang danh Sát Thần, khiến toàn bộ Linh Giới khiếp sợ. Chỉ cần là người may mắn sống sót sau trận chiến đó thì nhất định sẽ không quên được.

Hai tên Thế Tôn không hiểu danh xưng này có ý nghĩa như thế nào, nhưng tại Linh Giới mà dám sử dụng danh xưng Sát Thần chứng tỏ Dương Thiên nhất định có điểm hơn người.

Nhị Thế Tôn cùng Đại Thế Tôn đồng thời làm thủ thế chào khách quý của Phật Môn:

- Sát Thần Dương Thiên, hi vọng sau này sẽ có dịp gặp lại.

Dương Thiên lắc đầu:

- Ta không thích gặp đám Phật Môn các người, quá nhiều quy tắc, thật phiền phức.

Dương Thiên nói xong liền biến mất, để lại hai tên Thế Tôn nhìn nhau cười khố. Xem ra vị đại năng này cũng không dễ tạo dựng quan hệ như bọn hăn nghĩ.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 429: Xâm Nhập

Dương Thiên không sợ hai tên Thế Tôn kia, chẳng qua hai tên này đã bày tỏ thái độ thiện chí, hẳn cũng không ngại tặng chút lễ vật bù đắp. Hai bên dù sao cũng không có ân oán gì quá lớn, có thể giải quyết trong hòa bình là tốt nhất. Dương Thiên cũng không phải là kẻ hiếu sát, tha được thì nên tha a.

Khôi phục đến Phân Thần kỳ, mục tiêu tiếp theo yQ8fjV4 của Dương Thiên chính là Tán Ma Tông. Không chỉ vì tài nguyên của môn phái này mà còn là vì tấm kim bài kia. Hiện tại trong tay Dương Thiên đã có bảy tấm, hi vọng con số này sẽ dừng lại ở tám hoặc chín, nếu không hẳn cũng chỉ còn cách từ bỏ.

Tán Ma Môn không nằm ở nơi có linh mạch tốt như Phật Đà Sơn. Tên môn chủ của Tán Ma Môn quả thực rất thông minh. Tán Ma Môn được xây dựng tại một đầm lầy rộng lớn. Nơi này xưa kia là chiến trường giữa các chủng tộc, cuối cùng Nhân Tộc giành chiến thắng, trở thành bá chủ của Tịnh Thổ.

Số lượng tu sĩ, yêu thú, ma tộc ngã xuống tại đây vô cùng nhiều, nhiều loại linh lực hỗn loạn pha trộn tạo ra đủ loại hiện tượng kỳ lạ. Vì vậy, có rất ít tu sĩ dám đến nơi này. Môn chủ Tán Ma Môn không biết từ đâu tìm được một bộ trận pháp có công dụng thanh lọc ma khí. Hẳn sử dụng trận pháp này lọc ra ma khí tinh thuần ở đây để sử dụng. Cuối cùng dựng lên một tòa thành, lập nên Tán Ma Môn.

Có được động thiên phúc lợi, những ma tu từ khắp nơi kéo đến xin gia nhập. Những phe phái còn lại xem Tán Ma Môn như cái gai trong mắt, nhưng không có một ai dám chủ động tấn công. Một phần là vì sợ thực lực hùng mạnh của ma tu, phần còn lại là vì nơi này quá nguy hiểm. Chỉ cần bất cẩn có thể bị những con ma thú kỳ lạ ăn thịt, rơi vào một khu vực linh lực hỗn loạn mất mạng...

Tán Ma Môn dựa vào hai điểm này phát triển cực nhanh, cuối cùng đã sánh vai với Phật Đà Sơn. Tên môn chủ kia càng đáng sợ hơn, hẳn dùng thời gian gần ngàn năm đạt đến Phân Thần kỳ, hơn nữa còn đánh ngang ngửa với hai tên Thế Tôn, trở thành truyền kỳ tại Tịnh Thổ.

Ngàn năm Phân Thần, cho dù đặt tại Linh Giới cũng là vô cùng hiếm có. Có điều, đặt trong mắt Dương Thiên lại chẳng có gì gọi là đặc biệt. Mục đích của Dương Thiên là đoạt lấy kim bài, tiện thể thêm vài món bảo vật hỗ trợ khôi phục.

Tiến vào khu vực đầm lầy, thần thức Dương Thiên lập tức mở ra. Hẳn có điểm bất ngờ, nơi này tuy linh lực hỗn loạn đã tạo nên những hiện tượng thú vị. Một bức tường gió do linh lực hỗn loạn tạo thành, mỗi một đạo cương phong đều vô cùng sắc bén. Tu sĩ từ Kim Đan trở xuống đi qua đây chắc chắn sẽ bị cắt thành thịt vụn.

Đi sâu hơn vào trong là một dòng sông màu đen kịt bao quanh đầm lầy, đưa tay xuống vớt nhẹ, bên dưới lớp nước màu đen là một loại chất lỏng màu đỏ, có tính ăn mòn cực mạnh. Thần thức đi sâu xuống dưới, Dương Thiên phát hiện rất nhiều bộ hài cốt của đủ loại chủng tộc, thậm chí còn có vài mảnh tàn hồn đang ngấp ngoái.

Đi tiếp vào, vượt qua một vài loại ma thú hình dạng kỳ lạ là một vòng sáng màu đen bao phủ cả một khu vực rộng lớn, ngăn cản thần thức tiến vào. Dương Thiên đã khôi phục đến Phân Thần kỳ, thần thức cũng đã có sự

thay đổi rất lớn. Gặp một vài khó khăn nhưng hấn vẫn dễ dàng nhìn rõ được tình hình bên trong vòng sáng.

Một tòa thành trì cực lớn, so với Phật Đà Sơn còn lớn hơn rất nhiều lớn. Trên cao, ma khí cuộn cuộn không ngừng trút xuống, phân bố đến mọi góc ngách trong thành. Tường thành làm bằng một loại đá màu đen, Dương Thiên nhìn sơ qua liền biết đó không phải đá mà là hài cốt của những sinh vật đã chết từ rất lâu, được ma khí tẩy luyện nên vô cùng cứng rắn, dùng để xây dựng lên tòa thành này.

Vòng sáng bao phủ không kể hở, hơn nữa tạo nghệ về mặt trận pháp của người dựng lên nó rất cao. Với tình trạng hiện tại của Dương Thiên, muốn vô thanh vô tức tiến vào quả thực có chút khó khăn.

Có điều, Dương Thiên không tin nơi này sẽ mãi không mở ra. Bất kỳ một môn phái nào cũng cần có tài nguyên để phát triển. Tán Ma Môn có trận pháp cũng cấp một lượng ma khí khổng lồ nhưng chỉ bằng đó là chưa đủ. Bọn hấn vẫn cần nguồn cung về tài liệu, đan dược, công pháp... từ bên ngoài.

Hiểu rõ điều đó, Dương Thiên tìm một nơi vắng người, kiên nhẫn chờ đợi, tiện thể luyện hóa phần Linh Nhãn còn sót lại trong người. Hai ngày sau, Linh Nhãn đã bị luyện hóa triệt để, Dương Thiên cũng đã chạm đến Phân Thần sơ kỳ đỉnh phong. Từ Nguyên Anh hậu kỳ đạt đến Phân Thần đã tiêu hao hết một lượng linh khí rất lớn của Linh Nhãn. Kết quả này đã là rất tốt, Dương Thiên cũng không mong đợi gì hơn.

Còn kém một đoạn nữa mới đạt đến Phân Thần trung kỳ, hi vọng tài liệu và đan dược của Tán Ma Môn có thể đáp ứng nhu cầu đó. Vừa hay, cùng lúc đó, thần thức Dương Thiên phát hiện một nhóm ma tu rất đông đang tiến về phía tòa thành này.

Dẫn đầu là một tên Nguyên Anh trung kỳ, theo sau là gần hai trăm tên ma tu khác, tu vị từ Luyện Khí cho đến Kim Đan đều có. Bọn hắn ngồi trên một món phi hành pháp bảo hình đĩa tròn, trung tâm đặt một đồng túi trữ vật cùng không gian giới chỉ, có trận pháp bảo hộ cẩn thận, xem ra là vừa mới đi thu mua tài nguyên bên ngoài về.

Thi triển Ẩn Thân Thuật, Dương Thiên dễ dàng bước lên phi hành pháp bảo, sau đó hắn sử dụng Dịch Dung Thuật cùng thay đổi ngoại trang, lẫn vào trong đám người. Trên phi hành pháp bảo có vài tên phạm nhân, Dương Thiên thấy bọn hắn có linh căn rất khá, đoán chừng là đệ tử vừa mới được thu nhận.

Phi hành pháp bảo bay đến gần vòng sáng thì bên ngoài lập tức xuất hiện một vòng sáng màu đen tương tự. Hai vòng sáng chạm vào nhau liền nhập lại làm một, phi hành pháp bảo thuận lợi tiến vào bên trong. Nhìn thấy một màn này, Dương Thiên không khỏi vỗ tay tán thưởng. Tuy kiểu trận pháp này không tính là cao siêu, nhưng tại hạ vị diện có thể dựng lên trận pháp bậc này, tên môn chủ của Tán Ma Môn kia quả là thiên tài vạn năm khó gặp.

Phi hành pháp bảo một đường bay thẳng vào trong thành. Lính thủ vệ nhìn thấy nó đều làm như không biết gì, tiếp tục công việc của mình. Đến một cái quảng trường rộng lớn, phi hành pháp bảo từ từ hạ xuống. Tên Nguyên Anh kỳ kia nhanh chóng bay xuống, chấp tay với một lão giả đang ngồi ngay góc quảng trường:

- Đại trưởng lão, ta đã mang những thứ cần thiết về. Mời ngài kiểm tra.

Tên Nguyên Anh kia thi triển Khống Vật Thuật, dễ dàng phá vỡ trận pháp, tóm lấy đám túi trữ vật cùng không gian giới chỉ đặt lên bàn. Đại trưởng lão thần thức quét qua, cau mày nói:

- Ma hạch của Thâm Ma Cự Vượng cùng Xích Hồn Quả đâu?

Tên Nguyên Anh kỳ kia có chút xấu hổ:

- Đại trưởng lão tha tội. Ma hạch của Thâm Ma Cự Vương cùng Xích Hồn Quả bị đem ra đấu giá. Chúng ta đã cố gắng hết sức nhưng tài phú quả thực không thể so với đám lừa trọc kia, kết quả bị bọn chúng đoạt mất.

Đại trưởng lão hừ lạnh:

- Bị đoạt mất thì sao? Các người không biết đi cướp lại sao? Chẳng phải ta đã nói, chuyển đi này, ma hạch của Thâm Ma Cự Vương và Xích Hồn Quả là quan trọng nhất. Người không đoạt được, nếu như môn chủ trách tội xuống thì phải làm sao?

Nghe đến hai từ “môn chủ”, tên Nguyên Anh kỳ kia không khỏi run lên một cái. Hẳn là Nguyên Anh trung kỳ, cho dù đứng trước Đại trưởng lão cũng không cần quá nhún nhường. Nhưng môn chủ thì khác, vị này hỉ nộ thất thường, tu vị lại thông thiên triệt địa. Lỡ như hẳn thật sự trách phạt, hậu quả thực sự rất nghiêm trọng.

- Đại trưởng lão, người phải nghĩ cách giúp ta. Đám lừa trọc kia người đông thế mạnh, nếu ta hành động khinh suất, toàn quân có thể sẽ bị diệt a.

Đại trưởng lão thở dài:

- Để lão phu thử nghĩ cách.

Dương Thiên vẫn ngồi trên phi hành pháp bảo, thần thức đem toàn bộ câu chuyện thu vào tai. Nghe đến hai từ Thâm Ma Cự Vương cùng Xích Luyện Quả, Dương Thiên không khỏi kinh ngạc. Hai thứ này tại hạ vị diện cực kỳ quý hiếm, muốn cầu cũng không được. Quan trọng hơn chính là luyện chế một loại đan dược đặc biệt, Bồ Thần Đan, nâng cao khả năng đột phá bình cảnh của Phân Thần kỳ.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 430: Bồ Thần Đan

Bước vào Phân Thần kỳ, tu sĩ chú trọng nhất chính là bồi bổ nguyên thần, tu luyện linh hồn. Đây là một trong những giai đoạn khó khăn nhất. Vì cho dù là linh hồn của tu sĩ Phân Thần kỳ thì vẫn rất yếu đuối, chỉ cần một sơ suất nhỏ cũng có thể để lại tổn thương, khiến cho con đường tu luyện phải dừng lại.

Vì vậy, rất nhiều tu sĩ Phân Thần kỳ dừng tại cảnh giới này rất lâu, chậm rãi bồi dưỡng chứ không nóng vội tấn cấp. Nhưng Tu Chân Giới muôn màu muôn vẻ, tất nhiên cũng có rất nhiều đường tắt, Bồ Thần Đan chính là một trong những còn đường ngắn nhất.

Trong quá trình đột phá bình cảnh, một viên Bồ Thần Đan có thể gia tăng xác suất thành công thêm ba phần. Đừng xem thường ba phần này, tu sĩ đạt đến Phân Thần kỳ, xác suất đột phá bình cảnh còn chưa đến một phần, loại đan dược giúp tăng thêm được ba phần đã cực kỳ hiếm gặp.

Hơn nữa, Bồ Thần Đan thuộc về ngũ cấp cao giai đan dược, nếu tên môn chủ kia có năng lực luyện chế nó, chắc chắn hẳn có điều gì đó không bình thường. Tu sĩ bình thường, mục đích chính là tu luyện, đan đạo, phù lục, pháp bảo chỉ là phụ trợ. Không có tu vị cao, những thứ kia cũng chẳng có tác dụng gì lớn.

Vì vậy, ngoài việc tập trung vào tu vị, hầu hết bọn hắn chỉ lựa chọn tu luyện thêm một môn phụ trợ. Quý tinh bất quý đa, càng nhiều chỉ làm cho chất lượng kém đi mà thôi. Nhưng tên môn chủ này lại khác, tu vị, trận pháp, đan đạo của hắn đều vượt xa người khác, dù đặt tại Linh Giới cũng

khó có thể gặp được. Dương Thiên không thích xen vào chuyện của người khác, nhưng nếu có chuyện gì khiến hắc tò mò, hắc nhất định sẽ dùng mọi cách tìm hiểu cho bằng được.

Đã vào được bên trong, Dương Thiên cũng không tiếp tục ở lại trên phi hành pháp bảo mà nhanh chóng rời đi. Thần thức tỏa ra, đem toàn bộ tòa thành thu vào bên trong đầu. Dương Thiên phát hiện ra hai nơi kỳ lạ được bảo phủ bởi chương khí, thần thức tiến vào lập tức sẽ bị chương khí kia cắn nuốt. Vị trí của hai nơi này lại nằm ở trong một cung điện sang trọng cùng một ngôi nhà bỏ hoang nằm ở góc thành.

Cung điện thì không cần phải nghĩ cũng biết, đó chính là nơi tên môn chủ kia đang ở. Còn ngôi nhà nhỏ không có gì đặc biệt kia tại sao cũng có loại chương khí này?

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên nụ cười:

- Thật thú vị, ta càng lúc càng tò mò về người.

Đúng lúc này, cả tòa thành vang lên âm thanh ồm ồm:

- Quý nhân từ xa đến, không biết có thể đến phủ của ta dùng bữa, cùng nhau trao đổi tâm đắc tu luyện hay không?

Dương Thiên giật mình, ngẩn ra trong giây lát rồi bật cười:

- Sơ suất a. Được, người đã có lời mời, ta cũng không có lý do gì để từ chối.

Hắc có chút bất cần, loại chương khí kia có năng lực cắn nuốt thần thức khiến cho tên kia cảm nhận được sự tồn tại của hắc, đưa ra lời mời. Có thực lực hậu thuẫn, Dương Thiên không cần phải lo trước lo sau, nếu tên kia đã mời, hắc sợ gì mà không dám đến.

Theo phương hướng phát ra âm thanh, Dương Thiên đi thẳng vào trong ngôi nhà nhỏ kia. Trong nhà, một thanh niên tầm 22, 23 tuổi đang bày ra một bàn thức ăn đơn sơ cùng hai bình rượu. Trông thấy Dương Thiên, hắn nở nụ cười hiền lành:

- Đến rồi sao. Mau ngồi xuống, những món này ta chỉ làm khi có khách quý đến, người nhất định phải nếm thử.

Dương Thiên thản nhiên ngồi xuống, nhìn sơ qua bàn thức ăn rồi cầm lấy bình rượu, vui vẻ nói:

- Hảo tửu, cho dù là tại Linh Giới cũng khó có thể tìm được linh tửu cấp bậc này.

Thanh niên đặc ý:

- Ta dùng hơn 100 loại linh dược quý hiếm, ngâm ủ trong vòng 500 năm mới ra được mười bình. Hôm nay vì tiếp đãi người đã lấy ra hai bình. Vậy đã đủ hay chưa?

Cầm lấy bình rượu uống một hơi, Dương Thiên phát tay:

- Có gì cứ nói.

Thanh niên tiếp tục:

- Người là tu sĩ đến từ Linh Giới, hẳn là đã từng nghe qua Bồ Thần Đan?

Dương Thiên nhíu mày:

- Tại sao người biết ta đến từ Linh Giới?

- Trận chiến giữa người và hai tên Thế Tôn kia đã lan truyền khắp Tịnh Thổ. Tán Ma Môn chúng ta là những người đầu tiên biết được. Một tên

Phân Thần kỳ không biết từ đâu xuất hiện, đánh ngang với hai tên Thế Tôn, người cho rằng còn có cách giải thích nào khác sao?

Dương Thiên nhún vai, đám người này đều cho là vậy thì cứ để bọn hăn tin vào suy đoán của mình. Dương Thiên mới lười nói về vấn đề này.

- Bồ Thần Đan ta đương nhiên biết. Lẽ nào người muốn nhờ ta giúp đỡ luyện chế Bồ Thần Đan?

Thanh niên gật đầu:

- Không sai. Nguyên liệu đã chuẩn bị đầy đủ. Nhưng luyện chế Bồ Thần Đan có độ khó rất cao, lại yêu cầu luyện chế trong thời gian dài. Một mình ta thì không chống đỡ nổi nên cần có sự trợ giúp của ta sĩ cùng giai. Vốn định trả một cái giá cao mời hai tên kia đến. Vừa hay lại có người xuất hiện, xem như là ý trời a.

- Người đã tìm được ma hạch của Thâm Ma Cự Vương cùng Xích Luyện Quả?

- Tên Nguyên Anh trung kỳ kia chẳng qua là dùng để che mắt người ngoài mà thôi. Thứ quý giá như ma hạch của Thâm Ma Cự Vương cùng Xích Luyện Quả tất nhiên phải do chính tay ta đích thân đoạt tới.

Dương Thiên hiểu ra, tất cả chỉ là một màn kịch tên này dựng lên để lừa dối những người khác, nói đúng hơn là đánh lừa hai tên Thế Tôn kia.

- Vậy người định trả công ta thứ gì?

Thanh niên ngẩn ra:

- Bình linh tửu này cũng những món ăn ở đây...

Dương Thiên cắt ngang:

- Đây là người mời ta đến dùng bữa, sao có thể tính là tiền công.

Thanh niên trợn mắt, tên này thực sự biết mở mồm sư tử a. Bất quá, là hãn đang cầu người khác nên chỉ còn cách nhin xuống:

- Luyện chế thành công Bồ Thần Đan ta sẽ chia cho người một phần.

Dương Thiên cười khẩy:

- Đan dược còn chưa luyện thì nói gì đến chuyện chia chác. Vả lại, loại đan dược cấp bậc như Bồ Thần Đan, muốn luyện ra một viên đã khó, hai viên phụ thuộc rất nhiều vào vận khí, không thể nói trước được.

Thanh niên đã có chút tức giận:

- Vậy rốt cuộc người muốn thứ gì?

Dương Thiên nhìn vào thanh niên:

- Ta nghe hai tên Thế Tôn kia nói người cũng lấy được vài tấm kim bài từ chỗ kia...

Thanh niên giật mình:

- Người muốn chúng?

- Đúng vậy.

Thanh niên lấy từ trong người ra hai tấm ném cho Dương Thiên:

- Cầm lấy, vốn dĩ có ba tấm nhưng đã bị một tên phản bội cướp đi một tấm, ở đây chỉ còn lại hai tấm mà thôi.

Chộp lấy hai tấm kim bài, Dương Thiên đạt được mục đích liền gật đầu:

- Tốt lắm, khi nào người bắt đầu tiến hành luyện đan?

- Ta còn phải chuẩn bị một số thứ. Hiện tại người có thể đến phủ của ta để nghỉ ngơi. Khi nào xong ta sẽ lập tức gọi người đến.

- Tốt. Quyết định như vậy đi.

Thanh niên lấy ra một cái RyhYVqz ấn màu đen đưa cho Dương Thiên:

- Cầm lấy nó, người có thể tự do đi lại trong phủ của ta. Nhớ kỹ, những nơi có chướng khí bao phủ tuyệt đối không được lại gần.

- Người đang che dấu thứ gì sao?

Vẻ mặt thanh niên chuyển sang nghiêm túc:

- Có những thứ không biết sẽ tốt hơn. Đây là lời khuyên ta dành cho người, nếu cố gắng tìm hiểu, mọi hậu quả người phải tự gánh chịu.

- Ấy, không cần hù dọa ta. Bất quá, Dương Thiên ta cũng không có thói quen khám phá bí mật của người khác.

- Được. Bây giờ người có thể đi, ta còn có việc phải làm.

Dương Thiên xoay người, đi ra đến cửa rồi biến mất. Trong đầu thanh niên vang lên một giọng nói:

- Hiên nhi, tên này có thể tin tưởng sao?

- Nghĩa phụ, luyện chế Bồ Thần Đan rất khó khăn, cần có sự trợ giúp của hắn.

- Nhưng dựa vào một tên vừa gặp lần đầu, lỡ như có chuyện gì xảy ra?

Thanh niên gằn giọng:

- Nghĩa phụ yên tâm, mọi chuyện đều nằm trong tính toán của ta.

- Ài, được rồi. Người trước giờ hành sự cần trọng, nếu đã có chủ ý thì ta cũng không xen vào nữa. Nhưng ta vẫn phải nhắc cho người nhớ, Bồ Thần Đan là thứ rất quan trọng. Nếu thiếu đi nó, nguyên thần của người sẽ có khuyết điểm, muốn tiến giai Hợp Thể là chuyện không thể.

Thanh niên nở nụ cười:

- Ta biết phải làm thế nào. Chúng ta còn phải đến Âm Ti Giới, giúp người đoạt lại vương vị, sao có thể dừng lại ở đây.

- Ha ha, Hiên nhi, nghĩa phụ tin người sẽ làm được. Đến lúc đó, chúng ta sẽ trở thành tồn tại đỉnh phong trong thiên địa, chân chính là chúa tể a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 431: Thái Hư Luyện Thần Đỉnh

Dương Thiên không hề biết gì về những chuyện này, nếu không hẳn sẽ giải thích được lý do tên môn chủ này vì sao lại lợi hại đến như vậy. Âm Ti Giới chính là một trong Thập Đại Tiên Giới. Nếu tên nghĩa phụ này từ nơi đó đi ra, cho dù không có tu vị thì kiến thức của hắn cũng vô cùng đáng giá. Có hắn chỉ dạy, tên kia đạt đến mức này cũng là chuyện rất bình thường.

Đến phủ của tên môn chủ kia, Dương Thiên dựa vào hắc ấn dễ dàng đi vào trong. Hắn giữ đúng lời hứa không tìm đến những nơi có chướng khí mà chọn một căn phòng bình thường, ném ra vài đạo cấm chế bảo vệ rồi lấy chín tấm kim bài ra.

Tấm kim bài bị mất kia, nếu Dương Thiên đoán không sai thì chính là tấm mà hắn đoạt được từ Dị Linh Môn. Nói như vậy, chỗ kia có tổng cộng là chín tấm, Dương Thiên đã thu thập đầy đủ. Hi vọng là như vậy.

Chín tấm kim bài sắp xếp thành một vòng tròn bay lên, hấp lực từ trong đó tỏa ra như muốn hút hết linh lực của Dương Thiên. Nếu gặp một tu sĩ khác chắc chắn sẽ bị chín tấm kim bài này hút thành xác khô. Dương Thiên thì khác, linh lực của hắn là vô hạn, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Ròng rã hai ngày liền, chín tấm kim bài cuối cùng cũng đã hấp thu đủ lượng linh lực cần thiết, tỏa ra hào quang rực rỡ. Hào quang tỏa ra trong giây lát rồi bắt đầu ngưng tụ lại thành hư ảnh một cái đỉnh thật lớn. Chín tấm kim bài chuẩn xác rơi vào chín cái lỗ hổng trên đỉnh, đem nó bịt kín lại.

Dương Thiên neho mắt:

- Thứ này... Hình như là Địa Bảng, xếp thứ 15, Thái Hư Luyện Thần Đỉnh.

Đây cũng không phải Thái Hư Luyện Thần Đỉnh thật sự mà chỉ là do chín tấm kim bài hấp thu linh lực của Dương Thiên để tạo ra hư ảnh mà thôi. Nhưng như vậy là đủ, hiện tại cho dù có Thái Hư Luyện Thần Đỉnh ở đây Dương Thiên cũng không có cách nào sử dụng được nó.

Thái Hư Luyện Thần Đỉnh là đỉnh cấp pháp bảo, tuy là đỉnh nhưng lại không dùng để luyện đan. Nó có năng lực luyện hóa nguyên thần, linh hồn của tu sĩ. So với những pháp bảo công kích thông thường còn đáng sợ hơn rất nhiều.

Hiện tại Thái Hư Luyện Thần Đỉnh vẫn chưa đến tay, chín tấm kim bài là chín cánh cửa của nó. Dù vậy, dùng linh lực nguyên tụ ra hư ảnh Thái Hư Luyện Thần Đỉnh, sức mạnh vẫn có thể đạt mức khó tin. Dương Thiên xem như có thêm một món lợi khí.

Hư ảnh hiện ra, chấn động linh lực mãnh liệt khiến cho cấm chế có chút không chịu nổi. Dương Thiên vội vã thu hồi nó vào trong người. Chín tấm kim bài đã hấp thu đủ linh lực nên hư ảnh sẽ luôn được duy trì ở trạng thái này. Sau mỗi lần sử dụng, Dương Thiên chỉ cần bổ sung linh lực là được.

Lại thêm năm ngày nữa, tên môn chủ kia rốt cuộc cũng đã chuẩn bị xong, tìm đến chỗ Dương Thiên. Vừa nhìn thấy hắn, Dương Thiên thân nhiên nói:

- Ta cảm thấy rất lạ, người đường đường là môn chủ Tán Ma Môn, vì lý do gì không ở trong phủ của mình mà lại chạy đến một ngôi nhà nhỏ để luyện đan.

Tên kia lắc đầu:

- Chuyện không nên biết thì tốt nhất người đừng nên cố gắng tìm hiểu.

Dương Thiên nhún vai:

- Đi thôi. Phải rồi, người gọi là gì?

Tên môn chủ quay người phóng đi, chỉ để lại hai chữ:

- Nhạc Hiên.

Dương Thiên cau mày:

- Nhạc Hiên, danh tự này rất quen thuộc. Dường như ta đã nghe qua ở đâu rồi thì phải.

Dương Thiên suy nghĩ vài giây rồi vứt suy nghĩ đó ra khỏi đầu. Hắn đã từng gặp qua vô số người, có tên giống nhau là chuyện bình thường. Theo Nhạc Hiên đến ngôi nhà nhỏ, Dương Thiên nhìn sơ qua rồi vỗ tay tán thưởng:

- Uẩn Linh Trận, không ngờ loại trận pháp bậc này người cũng có thể dựng lên được. Thật sự khiến ta phải đánh giá người cao thêm một bậc a.

Nhạc Hiên bình thản:

- Quá khen, đối với tu sĩ đến từ Linh Giới như người, một cái Uẩn Linh Trận nhỏ nhoi có đáng là gì.

Dương Thiên từ chối cho ý kiến, hắn cảm nhận được trong câu nói của Nhạc Hiên có sự khinh thường, giống như rất chán ghét tu sĩ đến từ Linh Giới. Đi vào bên trong, khung cảnh liên thay đổi. Ngôi nhà nhỏ kia đã bị dỡ bỏ, thay vào đó là một cái dục đỉnh khổng lồ cùng một đám túi trữ vật, không gian giới chỉ, ngọc hạp đang xếp trên chiếc bàn gần đó. Nhạc Hiên giải thích:

- Ta không biết người đã từng luyện chế Bồ Thần Đan hay chưa nên sẽ giải thích kỹ càng một lần nữa. Bồ Thần Đan cần dùng 361 loại tài liệu luyện chế thành. Trong đó, ma hạch của Thâm Ma Cự Vương và Xích Luyện Quả là chủ tài sẽ do đích thân ta tinh luyện. Những thứ còn lại ta đã chuẩn bị 3 phần, chỉ cần người cần trọng một chút sẽ không có vấn đề gì.

Dương Thiên gật đầu, ma hạch của Thâm Ma Cự Vương cùng Xích Luyện Quả cực kỳ trân quý, nếu lỡ như tinh luyện thất bại sẽ không có cách nào tìm được phần thứ hai, Nhạc Hiên muốn đích thân tinh luyện cũng là chuyện dễ hiểu. Về phần những tài liệu còn lại, tuy số lượng nhiều nhưng không quá khó, Dương Thiên không có lý do gì để từ chối.

Nhạc Hiên phân công xong liền đi lại gần được đỉnh, lấy từ trong người ra một viên ma hạch ba màu trắng, xanh, đen cùng một cây linh dược đỏ rực, tỏa ra hỏa linh lực bức người. Hắn vùng tay ném hai loại chủ tài vào được đỉnh bắt đầu tiến hành tinh luyện. Dương Thiên đang định lấy những tài liệu kia để tinh luyện thì phát hiện có một đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào mình. Cảm giác này rất hư ảo, giống như có kẻ đang thông qua trận pháp hay một loại pháp bảo đặc biệt để quan sát hắn.

Dương Thiên cũng không cảm thấy khó chịu, luyện đan cần sự tập trung. Nếu bị phá hoại sẽ dẫn đến hậu quả rất nghiêm trọng. Hắn và Nhạc Hiên chỉ mới gặp qua hai lần, tên kia không có lý do gì để tin tưởng hắn.

Nhạc Hiên đã chuẩn bị cho Dương Thiên một cái dược đỉnh nhỏ ở gần đó. Bất quá loại dược đỉnh cấp thấp này, hắn nhìn còn thấy chương mắt chứ đừng nói là sử dụng.

Trên đầu Dương Thiên, một đám lửa đột nhiên xuất hiện, sau đó ngưng tụ thành một cái hỏa đỉnh, tỏa ra nhiệt lượng bức người. Nắp đỉnh mở ra, Dương Thiên nắm lấy đám túi trữ vật, không gian giới chỉ cùng ngọc hạp ném vào. Hàng nghìn gốc dược liệu theo đó tiến vào trong dược đỉnh, còn đám túi trữ vật cùng những thứ khác thì rơi sang một góc khác.

Nắp đỉnh đóng lại, hỏa đỉnh liên tục xoay tròn với tốc độ cực nhanh. Hai tay Dương Thiên vẫn chấp ở sau lưng, thần thức điều khiển hỏa diễm tinh luyện tất cả những tài liệu kia.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, hỏa đỉnh xoay chậm lại rồi dừng hẳn. Nắp hỏa đỉnh một lần nữa mở ra. Từ bên trong, một khối chất lỏng hình tròn đủ mọi loại màu sắc bay ra, lơ lửng trên tay Dương Thiên. Hắn nhìn qua Nhạc Hiên vẫn còn đang rất chăm chú, lắc đầu:

- Chẳng phải người rất tự tin vào luyện đan thuật của mình, muốn tự tay tinh luyện hai loại chủ tài sao? Tại sao lại chậm chạp như vậy? Thật khiến ta quá thất vọng a.

Khóe mắt Nhạc Hiên giật nhẹ mấy cái. Hắn đang trong giai đoạn quan trọng không thể phân tâm, nhưng lời nói của Dương Thiên vẫn lọt vào tai hắn. Tinh luyện hàng trăm loại tài liệu chỉ trong một giờ, tên này còn là người sao? Chẳng lẽ tu sĩ đến từ Linh Giới lợi hại như vậy?

Nhạc Hiên ổn định tâm tình, bỏ ngoài tai lời châm chọc của Dương Thiên, tập trung tinh luyện. Dương Thiên trong lòng thầm khen:

- Tâm cảnh không tồi. Hi vọng sau này không phải là kẻ địch, ta thực sự muốn nhìn xem, rốt cuộc người có thể đi được bao xa.

Tinh luyện hai loại chủ tài tiêu hao rất nhiều thời gian. Nhạc Hiên dùng đến năm ngày thời gian, cuối cùng cũng hoàn tất quá trình này. Hắn quay sang Dương Thiên hô to:

- Mau đưa những loại tài liệu kia vào.

Dương Thiên gật đầu, khối chất lỏng trên tay hắn chia thành một phần ba, bay thẳng vào trong dực đỉnh. Nhạc Hiên trợn mắt:

- Người đem bọn chúng dung hợp lại?

Dương Thiên cười nhạt:

- Cần gì phải ngạc nhiên như vậy. Đem chúng dung hợp lại ngay từ đầu, quá trình dung hợp cùng hai loại chủ tài kia sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Lần đầu tiên trong đời, Nhạc Hiên cảm thấy mình thất bại trước một kẻ lạ mặt. Dùng một giờ đồng hồ tinh luyện hàng trăm loại tài liệu, đồng thời dung hợp lại với nhau, cho dù là nghĩa phụ của hắn, nếu chỉ có tu vị Phân Thần kỳ cũng không làm được. Nhạc Hiên trầm giọng:

- Người là một Đan Sư?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 432: Thành Đan

Dương Thiên hỏi lại:

- Có vấn đề gì sao?

Nhạc Hiên nghi hoặc:

- Đan Sư các ngươi là một lũ giàu chầy mỡ, vì lý do gì lại phải phái phân hồn xuống hạ vị diện?

Dương Thiên mỉm cười:

- Ngươi hình như rất rõ những chuyện ở Linh Giới?

Nhạc Hiên giật mình, tìm một lý do thoái thác:

- Đan Sư ở bất kỳ đâu cũng được tu sĩ săn đón, ta chỉ dùng lý luận thông thường để suy diễn mà thôi.

Dương Thiên cũng không đào sâu:

- Ta đã gặp qua phân hồn con Thái Cổ Độc Nhân Long kia, hẳn nó đã nói cho ngươi biết lý do nó phái phân hồn xuống Tịnh Thổ?

Nhạc Hiên cầu may:

- Ngươi muốn nói là vì những mảnh vỡ của món pháp bảo kia?

Dương Thiên phát tay:

- Người biết như vậy là đủ rồi, những chuyện không liên quan đến mình thì đừng xen vào.

Nhạc Hiên cũng không tiếp tục vấn đề này, hắn ném ma hạch của Thâm Ma Cự Vương cùng xích luyện thảo đã tinh luyện vào trong dược đỉnh rồi quay sang Dương Thiên:

- Người đã là Đan Sư, vậy chúng ta đồng thời tiến hành dung hợp chúng lại với nhau sẽ rất ngắn được không ít thời gian.

- Rất đúng ý ta.

Dương Thiên nhảy lên, đứng ở vị trí đối diện với Nhạc Hiên, hai người thăm hô nhỏ một tiếng rồi bắt đầu quá trình dung đan. Một mình Dương Thiên cũng có thể dễ dàng hoàn thành bước này, cộng thêm Nhạc Hiên, hai người chỉ dùng 6 tiếng thời gian liền làm xong.

Trong lúc Nhạc Hiên còn đang ngẩn ra trước tốc độ khủng khiếp này, Dương Thiên đã kêu to:

- Người mau khởi động Uẩn Linh Trận, quá trình ngưng đan để một mình ta là đủ rồi.

Biết Dương Thiên là Đan Sư, Nhạc Hiên đã tin tưởng khả năng của hắn hơn rất nhiều. Hắn lập tức nhảy ra xa, khởi động Uẩn Linh Trận. Linh khí lập tức tạo thành một vòng xoáy, giống như một cái phễu không ngừng nhỏ từng giọt vào dược đỉnh. Theo linh khí rót xuống, vẻ mặt của Dương Thiên cũng dần ngưng trọng.

Nhạc Hiên đứng từ xa quan sát, hai tay nắm chặt lại. Bồ Thần Đan đối với hắn rất quan trọng, thiếu đi nó, con đường tu luyện sau này sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Ban đầu hắn dự định sẽ đích thân ngưng đan. Nhưng nhìn thấy biểu hiện của Dương Thiên, Nhạc Hiên liền thay đổi chủ ý. Tên này là

một Đan Sư, lại đến từ Linh Giới, trình độ luyện đan nhất định sẽ vượt xa hẳn. Chỉ cần nhìn quá trình tinh luyện tài liệu kia liền thấy rõ.

Dù đã quyết định, trong lòng Nhạc Hiên vẫn rất lo lắng. Lỡ như Dương Thiên thất bại...

Những lo lắng của Nhạc Hiên đều là thừa thãi. Với trình độ của Dương Thiên, luyện chế một viên Bồ Thần Đan là chuyện rất đơn giản. Hẳn làm ra gương mặt nghiêm túc kia chẳng qua là để Nhạc Hiên khỏi nghi ngờ mà thôi.

Quá trình ngưng đan kéo dài hơn hai ngày. Đến buổi sáng ngày thứ ba, Dương Thiên đột nhiên vỗ mạnh vào dực đỉnh:

- Ngưng.

Từ bên trong đỉnh, một viên đan dực màu xám bay ra, chuôi thẳng vào trong cái phễu do linh khí tạo thành. Nhạc Hiên thấy cảnh này liền kinh hãi la to:

- Người muốn làm gì?

Đan dực còn chưa ngưng tụ hoàn toàn sẽ rất dễ bị phá vỡ. Bồ Thần Đan còn chưa hoàn thiện, bị ném vào khu vực có linh khí dao động mạnh như vậy, nó làm sao có thể chịu nổi.

Bỏ ngoài tay tiếng của Nhạc Hiên, Dương Thiên đưa tay phẩy nhẹ. Một ngọn lửa từ trên cao rơi thẳng xuống cái phễu linh khí kia. Bão lửa dữ dội quét qua, đem dực đỉnh đánh bay ra xa. Nhạc Hiên rốt cuộc không nhịn được nữa, trên tay hẳn xuất hiện một chiếc vòng màu đen có khắc những họa tiết kỳ lạ.

Nhạc Hiên vùng mạnh tay, chiếc vòng lập tức bay vút đi, ma khí từ đó tỏa ra biến thành một cái đầu lâu rất lớn đang há miệng như muốn nuốt

chứng lấy Dương Thiên.

Bất ngờ bị tấn công, Dương Thiên cũng có điểm tức giận. Phá Thiên hiện ra, một cột lửa cực lớn phóng thẳng vào cái đầu lâu kia. Bất ngờ là, đầu lâu kia dường như có năng lực kháng lửa. Tuy nó liên tục bị đẩy lùi nhưng không có dấu hiệu tan vỡ như khi Dương Thiên đấu pháp với những kẻ khác.

Dương Thiên có chút kinh ngạc:

- Đây là bản mệnh pháp bảo của người? Không ngờ lại được gia trì thêm Nguyên Linh Thủy, năng lực kháng hỏa rất mạnh a.

Vẻ mặt Nhạc Hiên càng thêm âm trầm. Phong Ma Hoàn là bản mệnh pháp bảo của hắn. Vì biết ma khí sẽ gặp bất lợi khi gặp phải những loại linh lực chí cương chí dương, Nhạc Hiên đã không tiếc mọi giá sử dụng thêm nhiều loại tài liệu quý hiếm. Phong Ma Hoàn vốn không sợ lửa lại bị Dương Thiên dùng hỏa diễm đẩy lùi, vậy chẳng phải nói tên này mạnh hơn rất nhiều hắn sao?

Dương Thiên giống như đọc được suy nghĩ của Nhạc Hiên:

- Người có năng lực kháng hỏa nhưng hỏa diễm của ta cũng không phải loại bình thường. Nó có thể ở dưới hỏa diễm này mà không tan vỡ đã là rất lợi hại rồi.

Không để Nhạc Hiên trả lời, tay kia của Dương Thiên đã nắm lại. Cái phễu do linh khí ngưng tụ cùng hỏa diễm lập tức tán đi, để lộ ra ba viên đan dược màu trắng, rơi trên tay hắn. Cầm lấy ba viên đan dược, Dương Thiên tiện tay ném về phía Nhạc Hiên một viên:

- Đã xong, giao dịch hoàn tất.

Nhạc Hiên hai mắt mở to, giọng nói lắp bắp:

- Người, người...bằng cách nào?

Dương Thiên nhún vai:

- Có gì mà ngạc nhiên, thủ pháp luyện đan tại Linh Giới người không hiểu cũng là chuyện bình thường.

Cầm Bồ Thần Đan, Nhạc Hiên bị chấn kinh không nhẹ. Dựa vào mùi thơm cùng linh lực tỏa ra, chất lượng ít nhất phải đạt đến tinh phẩm, thậm chí là tuyệt phẩm. Nhạc Hiên bên ngoài không nói gì, âm thầm truyền âm cho tên nghĩa phụ vẫn đang tu luyện:

- Nghĩa phụ.

Mất vài giây sau mới có tiếng đáp lại:

- Hiên nhi, có chuyện gì?

Nhạc Hiên nhanh chóng kể lại toàn bộ những chuyện vừa xảy ra. Tên nghĩa phụ kia suy nghĩ một hồi liền nói:

- Ta không hiểu rõ lắm về đan đạo. Nhưng thủ pháp mà tên kia vừa sử dụng rất có thể là Thăng Linh, một thủ pháp cực kỳ nổi tiếng trong giới Đan Sư.

- Thăng Linh? Tại sao ta chưa từng nghe qua.

Nghĩa phụ của Nhạc Hiên chậm rãi giải thích:

- Người chưa từng nghe nói cũng rất bình thường. Số lượng Đan Sư biết đến thủ pháp này cực kỳ ít, số yavorkK người sử dụng được lại càng hiếm hơn. Người cũng biết, đan dược một khi đã định hình thì rất khó thay đổi chất lượng.

- Một số Đan Sư hàng đầu đã cùng nhau nghiên cứu trong nhiều năm trời. Cuối cùng phát hiện ra rằng, trong giai đoạn ngưng đan, sẽ có một khoảnh khắc rất nhỏ. Trong khoảnh khắc đó, đan dược không còn yếu ớt như ở giai đoạn tinh luyện, nhưng cũng chưa hoàn toàn thành hình. Chính trong lúc này, nếu dùng linh lực cường độ cao tẩy luyện có thể nâng cao phẩm chất đan dược thêm một bậc.

Nhạc Hiên há hốc mồm:

- Thần kỳ như vậy.

Nghĩa phụ của Nhạc Hiên hừ nhẹ:

- Nói thì dễ, có được mấy kẻ làm được? Cho dù đan dược đã thành hình nhưng vẫn rất yếu ớt, linh lực tẩy luyện lại mạnh như vậy, cần yêu cầu có thần thức cực mạnh cùng khả năng khống chế rất kinh khủng. Ta trước đây từng gặp qua một vị Đan Sư nổi danh Âm Ti Giới mới được nghe hản kể về chuyện này. Tên kia hình như cũng đã làm chủ được thủ pháp này.

- Đối với Đan Sư, thủ pháp này ai cũng có thể nghe qua, thực hiện nó lại là chuyện khác.

Dương Thiên ở bên ngoài thấy Nhạc Hiên ngây ngẩn liền gọi:

- Nhạc Hiên, giao dịch hoàn tất. Ta có thể đi rồi chứ.

Nhạc Hiên bừng tỉnh, phát hiện vừa rồi mình đã để lộ ra sơ hở. Trong lòng thầm nói: "Tâm cảnh của ta còn phải tôi luyện thêm a ". Hản ngẩn đầu lên nhìn Dương Thiên:

- Còn có một việc...

Dương Thiên nhíu mày:

- Quy định của Đan Sư, người chuẩn bị tài liệu, ta luyện chế. Sau khi thành công sẽ giao cho người một phần, còn lại đều là của ta. Lẽ nào người chưa từng nghe qua?

Nhạc Hiên vội lắc đầu:

- Không phải, hai viên Bồ Thần Đan kia đều là của người, ta hoàn toàn không có ý kiến. Chỉ là chất lượng của nó còn tốt hơn ta đã nghĩ. Vì vậy ta muốn mời người ở lại dùng một bữa để cảm tạ.

Dương Thiên mỉm cười:

- Lại là bữa cơm đạm bạc?

Nhạc Hiên đáp lại:

- Tu Chân Giả chúng ta, truy cầu cuộc sống giản dị mới là chính đạo.

Dương Thiên thản nhiên:

- Không hứng thú. Bất quá, nếu người lại đem loại rượu kia ra, nói không chừng ta sẽ suy nghĩ lại một chút.

Nhạc Hiên cười to:

- Tốt.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 433: Một Bình Linh Tửu Đối Ba Câu Hỏi

Lần này Nhạc Hiên tất nhiên không để Dương Thiên dùng bữa tại nơi đồ nát kia. Hắn thu hồi Uẩn Linh Trận cùng được đỉnh rồi cả hai cùng trở về phủ của Nhạc Hiên. Từ đầu đến cuối, Dương Thiên vẫn luôn cảm thấy có một đôi mắt đang theo dõi mình.

Vào đến phòng khách, Nhạc Hiên cho người đi làm món ăn mang lên. Lúc này Dương Thiên mới nói:

- Người có Vọng Linh Kính?

Nhạc Hiên trong lòng giật nảy, bề ngoài lại giả vờ ngạc nhiên:

- Dương đạo hữu, người nói vậy là có ý gì? Ta chưa từng nghe qua pháp bảo này.

Dương Thiên nhún vai:

- Không phải sao. Từ khi bắt đầu luyện chế Bồ Thần Đan đến giờ, ta vẫn luôn cảm nhận được một cặp mắt đang chăm chú nhìn mình nhưng lại không thể tìm ra vị trí của hắn. Nơi đây chỉ là hạ vị diện, những pháp bảo như Thiên Tinh Nhân hay Thấu Tinh Kính vốn không có khả năng xuất hiện. Vậy thì chỉ còn có Vọng Linh Kính mà thôi.

Nhạc Hiên bất đắc dĩ gật đầu:

- Dương đạo hữu, chúng ta vừa gặp nhau chưa được vài lần, ta cũng không thể tin tưởng người một cách tuyệt đối.

Dương Thiên phát tay:

- Ta không có ý kiến gì về chuyện này. Có điều, luyện đan đã xong, không phải các người cũng nên dừng trò nhìn trộm này lại hay sao?

Nhạc Hiên không nói gì. Vài giây sau, Dương Thiên phát hiện cặp mắt kia đã biến mất, hần thoả mái nói:

- Được rồi, người tu luyện gặp phải vấn đề gì cứ hỏi. Vì những bình rượu kia, ta sẽ thay người giải đáp. Nhưng ta vẫn phải nói trước, một bình chỉ đổi được ba câu. Người tốt nhất nên lựa chọn con hỏi thật kĩ càng.

Nhạc Hiên trợn mắt. Loại rượu quý hần tốn mấy trăm năm mới có được, có công dụng phụ trợ tu luyện, hồi phục linh lực tiêu hao không kém gì Địa Tâm Linh Nhũ lại chỉ đổi được ba câu hỏi từ chỗ Dương Thiên. Tên này thực biết sử dụng công phu mở mồm cư tử a.

Nhạc Hiên cũng không biết, Dương Thiên đã cho hần một cái giá rất rẻ. Những tên đại năng tại Linh Giới thậm chí Tiên Giới dùng những thứ quý giá hơn cũng chưa chắc đổi được một câu chỉ dẫn của Dương Thiên. Chẳng qua hiện tại hần tu vị suy giảm, lâu rồi mới gặp được một loại mỹ tửu nên mới dễ tính hơn mà thôi.

Vốn ban đầu Nhạc Hiên cũng không có ý định hỏi gì. Hần mời Dương Thiên ở lại dùng bữa đàm đạo chủ yếu là để tạo dựng mối quan hệ, sau này phi thăng Linh Giới có được chỗ dựa. Nhưng Dương Thiên đã nói như vậy, cộng thêm bản tính hiếu thắng của Nhạc Hiên, tất nhiên phải tìm những câu hỏi thật khó. Nghĩa phụ của Nhạc Hiên cũng truyền âm:

- Hiên nhi, tên này rất tự tin. Người thay ta hỏi hần vài câu.

- Nghĩa phụ, người cũng muốn hỏi?

- Ta cảm thấy tên này có điều gì đó không tầm thường. Cho dù năm xưa ở Âm Ti Giới, cường giả như mây ta cũng chưa từng có cảm giác này.

- Ý của ngươi là...

- Phải, rất có thể hẳn không đơn giản chỉ là một phân hồn của một kẻ nào đó tại Linh Giới. Cụ thể thì ta vẫn chưa rõ, hi vọng sau ba câu hỏi này có thể giải đáp khuất mắt của ta.

Nhạc Hiên lấy từ trong không gian giới chỉ ra một bình linh tửu ném qua chỗ Dương Thiên. Thức ăn cũng rất nhanh được dọn lên. Tùy ý dùng qua vài món, Dương Thiên đưa bình linh tửu lên uống một ngụm lớn rồi cười to:

- Sáng khoái. Được rồi, có gì muốn biết thì mau hỏi đi.

Nhạc Hiên thuật lại câu hỏi của nghĩa phụ hẳn:

- Ta muốn biết, Tu Chân Lộ, đâu mới là điểm cuối?

Dương Thiên hơi nhíu mày:

- Người chỉ mới đạt đến Phân Thần kỳ, biết những chuyện này sớm sẽ không tốt.

Những gì Dương Thiên nói đều là thật. Nhạc Hiên chỉ là Phân Thần kỳ, mục tiêu của hắn là phi thăng Linh Giới, đạt đến Hợp Thể kỳ. Nếu sớm biết về những cảnh giới phía sau, mục tiêu của hắn sẽ thay đổi. Thay vì một lòng đột phá Hợp Thể, trong lòng hắn sẽ chỉ nghĩ đến Bán Tiên, Chân Tiên, những đại năng đứng đầu thế giới này. Cái này gọi là chưa biết đi đã vội tập chạy, kết quả tất yếu chính là đến Hợp Thể kỳ cũng không đạt đến được.

Nhạc Hiên mỉm cười:

- Người yên tâm, đạo tâm của ta rất vững chắc. Ta biết rõ mục tiêu của mình ở đâu, cần phải làm gì. Trước mắt là đạt đến Hợp Thể kỳ, nhưng nó không phải là điểm cuối. Ta sẽ đi đến tận cùng của Tu Chân Lộ, trở thành đại năng đứng đầu.

Dương Thiên lắc đầu:

- Suy nghĩ và hiện thực luôn khác xa nhau. Bất quá, theo như đã hứa, nếu người muốn biết thì ta sẽ trả lời.

- Tu Chân Lộ bắt đầu từ cảm khí, cảm khí thành công, dẫn khí nhập thể chính là Luyện Khí kỳ. Tiếp theo là Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Phân Thần, Hợp Thể, Đại Thừa, Độ Kiếp, Thánh Thể, Hoàn Vũ, Bán Tiên, Chân Tiên.

Dương Thiên chỉ nói sơ quá chứ không nói rõ ràng. Còn về phần cảnh giới Sáng Thể Thần kia, Nhạc Hiên không cần biết, hắn không có tư cách để biết.

Câu hỏi này nghĩa phụ của Nhạc Hiên tất nhiên đã biết câu trả lời, hắn chỉ muốn dùng nó để thử Dương Thiên mà thôi.

- Vậy người cho rằng, trên thế giới này thực sự có Chân Tiên hay sao?

Dương Thiên坦然 nhiên đáp:

- Đương nhiên, hơn nữa không chỉ có một. Thế giới này có Thập Đại Tiên Khí, chính là do mười vị Chân Tiên chấp chương.

Nghĩa phụ của Nhạc Hiên vội hỏi:

- Tất cả chỉ là truyền thuyết, người làm sao dám khẳng định?

Nhạc Hiên bề ngoài thuật lại câu hỏi, trong đầu lại suy nghĩ môn lung. Nghĩa phụ cũng đã từng kể qua với hắn về chuyện này. Nhưng nghĩa phụ

đã khẳng định, Chân Tiên vốn không có thực, ít nhất, bọn hăn chưa từng xuất hiện lần nào. Những gì ghi trong sử sách chỉ là chuyện do đám người rảnh rỗi thêu dệt lên mà thôi mà thôi.

Dương Thiên nhìn chăm chăm vào Nhạc Hiên, khóe miệng nhếch lên nụ cười khó hiểu:

- Ta cảm thấy rất kỳ lạ. Một tiểu tu sĩ tại hạ vị diện như người, tại sao lại biết đó chỉ là những chuyện trong truyền thuyết. Là sư phụ của người kể cho người nghe sao?

Nhạc Hiên cả kinh, vội vàng phủ nhận:

- Người đang nói nhầm gì đó, ta là tán tu, may mắn đạt được truyền thừa từ một cái động phủ. Vốn không có bất kỳ vị sư phụ nào.

- Ta chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi. Mỗi người đều có bí mật của riêng mình. Vậy đây là câu hỏi thứ ba của người?

- Phải.

Dương Thiên gật đầu:

- Vậy ta có thể nói cho người biết. Chân Tiên không phải là truyền thuyết, bọn hăn thực sự tồn tại, giữ gìn trật tự của thế giới này.

- Vậy còn...

Dương Thiên cắt ngang:

- Ba câu hỏi đã hết. Linh tửu ta cũng đã uống xong. Chúng ta đến đây liền cáo biệt, gặp lại sau.

Dương Thiên nói dứt câu liền giống như một làn gió biến mất. Nhạc Hiên do dự không biết có nên đuổi theo hay không, âm thầm truyền âm cho

nghĩa phụ:

- Nghĩa phụ, chúng ta có nên giữ hẩn lại hay không?

Nghĩa phụ của Nhạc Hiên hỏi lại:

- Người có tự tin giữ được hẩn lại sao?

Nhạc Hiên căn rằng:

- Cùng lắm ta triệu hồi phân thân hợp thể, lẽ nào còn sợ không cản được hẩn?

Nghĩa phụ của Nhạc Hiên lắc đầu:

- Dựa vào câu trả lời của hẩn. Ta có thể chắc chắn tên này cũng đến từ Tiên Giới. Hơn nữa địa vị vô cùng cao, so với ta năm xưa còn xếp 8jpMv2C trên vài bậc. Chỉ có ở cấp độ đó hẩn mới có tư cách biết đến những chuyện này.

- Nhân vật như vậy, người đừng bao giờ cho là có thể dựa vào tu vị áp đảo hẩn. Thần thông của Tiên Giới mạnh đến một trình độ khủng khiếp, vượt cấp khiêu chiến là chuyện rất bình thường.

Nhạc Hiên vẫn không cam lòng:

- Nhưng hẩn bất quá chỉ là Phân Thần sơ kỳ, sao có thể sử dụng thần thông của Tiên Giới?

Nghĩa phụ của Nhạc Hiên như đang dạy dỗ đệ tử:

- Người còn nhiều chuyện chưa biết. Đối với đại nhân vật cấp độ này, đem một môn thần thông giản lược để phù hợp với tu vị là một sự tình rất đơn giản. Ta cũng đã vì người nghiên cứu ra một bộ. Chỉ cần người đạt đến

Phân Thần hậu kỳ, ta sẽ lập tức đem nó truyền lại cho người. Đến lúc đó, người sẽ hiểu vì sao hôm nay ta lại ngăn cản người.

Nhạc Hiên không nói thêm gì nữa. Nghĩa phụ dù sao cũng là tu sĩ đến từ Tiên Giới, hiểu biết rộng hơn hẳn nhiều. Chỉ là, Nhạc Hiên thực sự có chút không cam lòng. Dương Thiên là một kho tàng kiến thức khổng lồ. Nếu có thể bắt được hắn, con đường tu luyện sau này sẽ dễ đi hơn rất nhiều a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 434: Cách Giới Truyền Tổng Trận

Cho dù không cam lòng thì hắn cũng chỉ còn cách chấp nhận. Mạng chỉ có một, việc gì không dám chắc thì đừng nên làm.

Quyết định của Nhạc Hiên vô cùng chính xác., lúc này hắn chưa phải đối thủ của Dương Thiên, ít nhất, hiện tại không được.

Dương Thiên rời đi, thứ nhất là vì hắn đã có được hai viên Bồ Thần Đan, khả năng khôi phục đến Phân Thần trung kỳ rất cao. Thứ hai, tên Nhạc Hiên này cho Dương Thiên một cảm giác rất kỳ lạ. Cụ thể chính hắn cũng không giải thích được. Vừa là bạn vừa là thù, càng nhiều hơn chính là đối thủ.

Ngàn năm trước, Dương Thiên từ một phạm nhân bước lên Tu Chân Lộ. Hắn gặp qua vô số kẻ mạnh hơn mình rất nhiều, nhưng chưa từng có một ai đủ sức khiến cho Dương Thiên coi là đối thủ. Tất cả chỉ là hòn đá lót đường, là bệ phóng để hắn tiến về phía trước.

Chính vì vậy, sự xuất hiện của Nhạc Hiên khiến cho Dương Thiên rất hưng phấn. Nhưng hiện tại hắn còn quá yếu ớt, mặc dù tu vị cao hơn thì vẫn không xứng là đối thủ của Dương Thiên. Dương Thiên giúp hắn mở rộng tầm mắt, nói cho hắn biết về Chân Tiên, hi vọng hắn có thể tiến bộ thật nhanh.

- Lần sau gặp lại. Hi vọng người không khiến cho ta phải thất vọng.

...

Phật Đà Tông cùng Tán Ma Môn đều đã đến, Dương Thiên cũng không còn hứng thú gì với Tịnh Thổ nữa. Hắn tìm một nơi vắng vẻ bế quan, bỏ ra gần nửa tháng, cuối cùng cũng thành công khôi phục đến Phân Thần trung kỳ. Khoảng cách đến Phân Thần hậu kỳ còn một khoảng, Dương Thiên quyết định tìm kiếm không gian tiết điểm.

Tuy không đạt đến Phân Thần hậu kỳ như mong đợi, nhưng trong thời gian ngắn bước vào Phân Thần trung kỳ cũng đã là rất khá. Phân Thần trung kỳ, thông qua trận pháp tiến nhập Linh Giới sẽ có chút khó khăn. Bất quá chút khó khăn đó còn không cản bước được Dương Thiên.

Tìm kiếm không gian tiết điểm là một công việc nhàm chán. Cho dù đã vận dụng đến Vạn Pháp Thông Thiên Nhân, nhưng vì hạn chế tu vị, Dương Thiên cũng mất gần ba tháng mới tìm được một vị trí phù hợp.

May mắn, cái tiết điểm này rất gần Linh Giới, vì vậy yêu cầu về trận pháp và tu vị cũng được giảm đi không ít. Sử dụng Vạn Pháp Thông Thiên Nhân tính toán một cách tương đối, Dương Thiên lập tức tiến hành bày trận.

Mắt trận tất nhiên là Phá Thiên, những tài liệu khác, Dương Thiên trong lúc ở phủ của Nhạc Hiên đã tiện đường hỏi thăm bảo khố của hắn một lần, vớ vét được một khoảng kha khá. Bố trí Cách Giới Truyền Tống Trận gần mười ngày, Dương Thiên liền ném Phá Thiên về phía trận pháp trước mặt.

Phá Thiên bay được một đoạn liền tan vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, rơi xuống từng điểm trên Cách Giới Truyền Tống Trận rồi dung nhập vào trong. Một cột sáng khổng lồ từ Cách Giới Truyền Tống Trận phóng ra, xuyên thủng bầu trời, mở ra một cái lỗ đen lớn. Dương Thiên đứng chấp tay sau lưng, đánh giá một hồi rồi gật đầu:

- Tính ổn định khá cao, có thể sử dụng được.

Cách Giới Truyền Tống Trận nguy hiểm nhất chính là trong lúc truyền tống gặp phải không gian loạn lưu. Vì vậy, Dương Thiên phải chắc chắn con đường này an toàn, nếu không hẳn đành phải đi tìm một cái không gian tiết điểm khác. Cách Giới Truyền Tống Trận ổn định chứng tỏ khả năng xuất hiện không gian loạn lưu khá nhỏ, có thể sử dụng được.

Thu hồi Phá Thiên, Dương Thiên dựng lên một cái huyền trận che dấu Cách Giới Truyền Tống Trận lại, sau đó dự định quay về Vân Lạc Tông. Đến lúc này, hẳn mới chợt nhớ đến tên Âm Dương Sư ở Phật Đà Tông:

- Ài, mãi lo khôi phục tu vị mà quên mất tên kia, trí nhớ của ta cũng thật kém a.

Dương Thiên không có ý định trở thành Âm Dương Sư, nhưng tìm hiểu một chút sẽ mang lại lợi ích rất lớn. Cân nhắc một chút về thời gian, Dương Thiên lập tức theo hướng Phật Đà Tông phóng đi.

Dương Thiên còn chưa đến, hai tên Thế Tôn đã cảm nhận được, vội vã đón tiếp. Đại Thế Tôn vừa trông thấy Dương Thiên liền trợn mắt:

- Người, người...đạt đến Phân Thần trung kỳ.

Dương Thiên phất tay:

- Vào trong hẳn nói.

Hai tên Thế Tôn cố nén kinh hãi, làm tư thế xin mời. Đi vào bên trong, Dương Thiên tự nhiên ngồi vào vị trí chủ tọa, hẳn trực tiếp đi vào vấn đề chính:

- Nghe nói các người có một tên Âm Dương Sư, ta muốn được gặp hẳn.

Nhị Thế Tôn có chút lo lắng:

- Người muốn gặp hẳn để làm gì?

Dương Thiên bật cười:

- Yên tâm đi, chỉ là một tiểu tu sĩ mà thôi. Chẳng lẽ các người sợ ta có ý đồ gì với hãn?

Hai người vội lắc đầu:

- Không phải, chỉ là tình huống hiện tại của hãn không được tốt lắm.

- Ồ, nói nghe một chút đi.

Nhị Thế Tôn do dự một lát rồi nói:

- Hãn là tên Âm Dương Sư đầu tiên xuất hiện tại Tịnh Thổ, bọn ta cũng không thể tìm ra một bộ công pháp thích hợp. Vì vậy...

Dương Thiên cắt ngang:

- Các người đừng nói là đã cho hãn đồng thời tu luyện hai bộ ZhYfVxk công pháp của hai nhà Phật Ma?

Hai tên Thế Tôn giật mình:

- Người làm sao biết được?

Dương Thiên vẽ mặt bất đắc dĩ:

- Dựa vào hai tên các người lẽ nào còn nghĩ ra được cái gì hay hơn.

Nhị Thế Tôn bỏ qua lời trêu chọc của Dương Thiên:

- Người là tu sĩ đến từ Linh Giới, chắc chắn là đã nghĩ ra cách giải quyết phải không?

- Dẫn ta đi gặp hãn.

Dương Thiên nói như vậy chính là đã đồng ý. Hai tên Thế Tôn vui mừng, vội đi trước dẫn đường. Đến một căn phòng lớn, Đại Thế Tôn đánh ra vài đạo pháp thuật, cửa phòng liền mở ra.

Tĩnh cảnh bên trong có chút đáng sợ, một người khuôn mặt chia thành hai nửa. Một bên trắng trẻo hiền lành, bên còn lại bị ma khí biến thành màu đen, vô cùng dữ tợn. Xung quanh hẳn là một đồng Phật Ma Thảo chất thành một ngọn núi nhỏ. Hai loại Phật lực cùng ma lực từ đó không ngừng tỏa ra, được người kia hấp thu toàn bộ.

Trên cao, một pho tượng Phật khổng lồ đang dang rộng bàn tay, phát ra một chùm sáng màu trắng, chiếu thẳng xuống người kia. Dương Thiên cau mày:

- Các người đã cho hẳn tu luyện những loại công pháp gì?

Nhị Thế Tôn đáp:

- Phật môn đỉnh cấp công pháp Tâm Tự Kinh, đây là công pháp tu luyện của ta, có thể xem như công pháp tối cao của Phật Đà Sơn. Còn về phần ma công, chính là Ách Ma Đồ Công, thứ này là do ta tự tay giết chết một tên Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong của Tán Ma Môn mới cướp về được.

Dương Thiên bất đắc dĩ lắc đầu:

- Các người là thực sự ngu ngốc hay giả vờ ngu ngốc? Chẳng lẽ điều cơ bản như vậy cũng không hiểu?

Về mặt hai tên Thế Tôn ghê tởm ra, Nhị Thế Tôn nghi ngờ hỏi:

- Ý của người là bộ công pháp của Tán Ma Môn có vấn đề?

Dương Thiên lắc đầu:

- Công pháp có vấn đề hay không thì ta không biết. Nhưng người nghĩ bộ Tâm Tự Kinh của người so với bộ Ách Ma Đồ Công kia, cái nào lợi hại hơn.

Nhị Thế Tôn ngân cao đầu:

- Tâm Tự Kinh là đỉnh cấp công pháp của Phật Đà Sơn, thứ công pháp phế phẩm kia sao có thể so sánh.

- Người đã hiểu ra vấn đề?

- Ta...

Nhị Thế Tôn khựng lại, dường như nhận ra điều gì đó:

- Lẽ nào là...

Dương Thiên gật đầu:

- Âm Dương Sư quan trọng nhất chính là điều hòa âm dương, khiến cho hai loại linh lực trái ngược nhau đạt đến trạng thái cân bằng, cùng tồn tại trong một cơ thể. Những người lại đưa cho hãn hai loại công pháp có đẳng cấp chênh lệch, linh lực tu luyện ra tất nhiên sẽ có đẳng cấp khác nhau. Điều này phá vỡ cân bằng, đẩy hãn đến tình trạng sống dở chết dở.

Hai tên Thế Tôn mặt ngu đi, bọn hãn thông qua ghi chép biết rằng Âm Dương Sư rất lợi hại. Nhưng Tịnh Thổ từ trước đến nay chưa từng xuất hiện Âm Dương Sư, hai người chẳng qua là dựa vào suy đoán và hiểu biết của mình để chỉ dạy hãn tu luyện mà thôi.

- Người nói là như vậy, nhưng ma lực trong người hãn so với Phật lực mạnh mẽ hơn rất nhiều. Tại sao lại có chuyện này?

Nếu Phật lực áp đảo ma lực, hai người bọn họ có thể vận dụng Phật lực của mình trục xuất ma lực, khiến cho người này tu luyện lại từ đầu. Nhưng

khi ma lực quá mạnh, nếu bọn họ đưa phật lực vào trong, cơ thể người kia sẽ trở thành chiến trường cho hai loại linh lực cắn xé lẫn nhau. Kết quả không cần nghĩ cũng biết.

Nghe xong câu hỏi của Nhị Thế Tôn, Dương Thiên thật có chút không biết nói gì. Mất đến vài phút sau hắn mới phun ra hai từ:

- Ngu ngốc.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 435: Cảm Ngộ

Đại Thế Tôn bản tính nóng nảy, bị Dương Thiên mắng nhiều lần rốt cuộc đã không nhịn được nữa:

- Người nói ai ngu ngốc?

Dương Thiên nhún vai:

- Ở đây chỉ có ba người, lẽ nào ta lại tự mắng chửi mình sao?

Đại Thế Tôn tức giận quát to:

- Dương Thiên, người đừng cho rằng mình bước vào Phân Thần trung kỳ thì hai người chúng ta sẽ sợ người.

Dương Thiên thản nhiên:

-Ồ, là như vậy a. Không bằng chúng ta ra ngoài thư giãn gân cốt một chút, để ta xem tu sĩ hàng đầu của Tịnh Thổ lợi hại đến mức nào.

Đại Thế Tôn đang định đồng ý thì Nhị Thế Tôn đã giữ hãm lại, lắc đầu nhẹ một cái rồi nhìn qua Dương Thiên:

- Chúng ta là tu sĩ hạ giới, còn nhiều thứ ngu muội chưa hiểu rõ. Không biết người có thể chỉ dẫn hay không?

Nhị Thế Tôn đã hạ mình, Dương Thiên cũng không tiếp tục làm khó bọn họ:

- Đặt các người vào vị trí của hần, khi phát hiện phật lực và ma lực mất cân bằng, các người sẽ làm gì?

Đại Thế Tôn gần như không cần suy nghĩ:

- Đương nhiên là cố gắng cân bằng nó.

- Chính là điểm này. Khi hần phát hiện phật lực đang áp đảo ma lực đã lập tức chuyển hần sang tu luyện ma lực để cân bằng giữa hai loại linh lực này. Nhưng lựa chọn này hoàn toàn sai lầm. Khi cơ thể của người đã chủ tu một loại phật lực, nếu đột ngột tăng cường ma lực sẽ xảy ra hiện tượng xung đột. Ma lực ngày càng mạnh hơn, đem phật lực cắn nuốt, đến khi kịp nhận ra thì đã quá muộn.

Nhị Thế Tôn thở dài, chuyện đơn giản như vậy tại sao bọn hần lại không nghĩ ra. Chỉ cần đặt chính bản thân vào tình huống của tên Âm Dương Sư kia, ai cũng có thể hiểu được.

Giải thích một cách ngắn gọn xong, Dương Thiên ra hiệu cho hai tên Thế Tôn tránh ra rồi đi thẳng đến vị trí tên Âm Dương Sư kia đang ngồi. Cảm nhận được có người đang đến gần, Âm Dương Sư mở miệng phun ra một quả cầu hai màu đen trắng.

Quả cầu còn chưa bay đến chỗ Dương Thiên đã nổ tung, khiến cho cả căn phòng rung lên. Bất quá, căn phòng này được làm bằng chất liệu đặc biệt, nổ lớn như vậy cũng không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Dương Thiên gật gù:

- Không tệ, Trúc Cơ sơ kỳ có thể phát ra công kích Trúc Cơ trung kỳ đỉnh phong. Nếu người cân bằng được giữa phật lực và ma lực, nói không chừng có thể đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ thậm chí Giả Đan.

Tên Âm Dương Sư nghe được câu nói của Dương Thiên thì hai mắt sáng lên, hẳn muốn nói gì đó nhưng mãi không phát ra được lời nào.

Dương Thiên cũng không nói gì thêm, hẳn vung tay bắn ra một đạo kiếm khí, đem bức tượng phật khổng lồ kia cắt làm hai mảnh. Mất đi chỗ chứa, phật lực từ trong bức tượng tràn ra, bị Dương Thiên dùng linh lực khống chế, tất cả đều tập trung lại một chỗ rồi chảy vào người tên Âm Dương Sư kia.

Cùng lúc này, Dương Thiên nhanh chóng đến gần, đặt một tay lên đầu hắn. Âm Dương Sư ban đầu cảm thấy vô cùng khó chịu. Một lượng lớn phật lực chưa luyện hóa bất ngờ tràn vào cơ thể, cùng ma lực xung đột khiến hắn muốn nổ tung. May mắn, ngay sau đó xuất hiện thêm một loại linh lực kỳ lạ. Khi loại linh lực này đi vào, phật lực cùng ma lực lập tức dịu xuống, gần như không có uy hiếp. Vết thương do bọn chúng tàn phá cũng dần lành lại.

Âm Dương Sư vội chớp lấy cơ hội, đem phật lực cùng ma lực luyện hóa, loại bỏ những phần thừa, cố gắng đạt đến trạng thái cân bằng. Tình trạng này kéo dài gần ba ngày, hai mắt tên Âm Dương Sư mới một lần nữa mở ra. Khuôn mặt của hắn đã trở lại bình thường, linh lực cuồng bạo cũng đã được khống chế một cách hoàn mỹ. Không những vậy, hắn còn may mắn đột phá, đạt đến Trúc Cơ trung kỳ.

Âm Dương Sư ngẩng đầu lên nhìn Dương Thiên, sau đó lập tức quỳ xuống khấu đầu ba cái:

- Nếu không có tiền bối ta chắc chắn đã không thể cân bằng hai loại linh lực này. Ở nghĩa khó có thể nói hết bằng lời, mong tiền bối nhận của ta ba lạy.

Dương Thiên phất tay:

- Chút việc vặt mà thôi. Mau đứng lên, ta còn có vài chuyện muốn hỏi người.

Dẫn tên Âm Dương Sư kia ra đến cửa, Dương Thiên nói với hai tên Thế Tôn:

- Ta có vài việc cần nói với hã, các người sắp xếp cho chúng ta một nơi yên tĩnh.

Hai tên Thế Tôn gật đầu, dẫn Dương Thiên cùng tên Âm Dương Sư kia đến một căn phòng phía sau chính điện. Quanh phòng có bố trí trận pháp cách âm cùng ngăn cản thần thức. Dương Thiên hài lòng:

- Tốt lắm, việc ở đây đã xong, các người có thể đi.

Dương Thiên nói xong liền mang theo Âm Dương Sư đi vào phòng. Lúc này Đại Thế Tôn mới lên tiếng:

- Tu sĩ đến từ Linh Giới quả nhiên không thể dùng lễ thường để suy xét.

Nhị Thế Tôn tán thành:

- Có thể khiến phật lực cùng ma lực không xung đột, để cho Cát Thành không chế được chúng. Thủ đoạn bậc này thật khiến người khác kinh ngạc.

- Sư đệ, người nói xem, chúng ta có thể lôi kéo quan hệ với người này được không. nwt624 Nếu có hã giúp đỡ, sau khi phi thăng Linh Giới mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhị Thế Tôn lắc đầu:

- Phật nói “Vạn sự tùy duyên”. Cái gì đến sẽ đến, không cần cưỡng cầu. Hữu duyên sẽ còn gặp lại, là bạn hay thù còn chưa biết được.

Đại Thế Tôn gật đầu, không nói gì thêm, hai người cùng nhau rời đi. Bên trong phòng, Dương Thiên tùy tiện chọn một chỗ ngồi rồi hỏi:

- Người tên là gì?

Cát Thành đáp:

- Ta gọi là Cát Thành.

- Ủm, Cát Thành đúng không. Ta rất có hứng thú với Âm Dương Sư các người. Có thể nói cho ta nghe một chút, vì sao người có thể trở thành Âm Dương Sư?

Cát Thành do dự trong giây lát rồi nói:

- Tiền bối, chuyện này ta cũng không rõ. Từ khi sinh ra, trong cơ thể ta đã đồng thời tồn tại phật lực cùng ma lực. Sau đó ta may mắn gặp được hai vị Thế Tôn, được bọn họ thu làm đệ tử.

Dương Thiên nhíu mày:

- Người sinh ra ở nơi nào?

- Là một cái thôn nhỏ gần Phật Ma Cốc.

- Thì ra là như vậy. Người từ khi còn ở trong bụng mẹ đã bị hai loại linh lực từ Phật Ma Cốc thoát ra tôi luyện, khiến cho cơ thể người có khả năng đồng thời chứa đựng phật lực cùng ma lực.

Cát Thành đồng ý:

- Rất có thể là như vậy.

Dương Thiên thở dài, Cát Thành không phải là Tiên Thiên Âm Dương Sư, chẳng qua là do môi trường tác động khiến hắn trở thành Âm Dương

Sư. Loại Âm Dương Sư này rất khó có thể tiến xa được, vì cảm ngộ của bọn hăn đối với Âm Dương là không đủ.

Cát Thành nhìn vẻ mặt thất vọng của Dương Thiên liền hỏi:

- Tiền bối, có phải người muốn hỏi ta về cảm ngộ của Âm Dương Sư đối với Âm Dương?

Dương Thiên bình thản đáp:

- Đúng vậy. Bất quá người không phải Tiên Thiên Âm Dương Sư mà là do ngoại lực tạo nên, ta cũng không hi vọng sẽ biết được gì hữu ích.

Cát Thành nghi hoặc:

- Tiên Thiên Âm Dương Sư?

Dương Thiên trả lời:

- Tiên Thiên Âm Dương Sư là những kẻ được thiên địa ưu ái. Bọn hăn khi sinh ra đã có cảm ngộ nhất định với Âm Dương, sau đó thông qua tu luyện không ngừng phát triển. Cảm ngộ càng sâu lại tiến được càng xa. Người dựa vào ngoại lực, căn bản không có cảm ngộ, thành tựu tương lai...

Dương Thiên không cần nói hết câu Cát Thành liền hiểu được. Nhưng hăn không hề tỏ ra buồn bã hay chán nản mà rất tự tin:

- Tiền bối, nói về Âm Dương, ta cũng đã có được một chút cảm ngộ, không biết người có muốn nghe hay không?

Câu nói của Cát Thành khiến Dương Thiên lại nổi lên hứng thú:

- A, người mau nói xem.

- Ta nghĩ, mọi người nói Âm và Dương là hai mặt đối lập nhưng không hẳn là như vậy. Nó giống như hai mặt cùng tồn tại, vừa đối lập lại vừa hỗ trợ lẫn nhau. Vạn vật trong thiên địa luôn có những mặt đối lập, nếu thiếu đi sẽ không tồn tại được. Tốt và xấu, đúng và sai...tất cả đều dựa vào nhau mà cùng tồn tại. Nếu không có tốt sẽ không có xấu, nếu không có đúng sẽ không có sai. Thân là một Âm Dương Sư, thực tế không phải là giữ cân bằng giữa hai loại linh lực trái ngược mà là khiến chúng hòa hợp, có thể chuyển đổi qua lại lẫn nhau.

Cát Thành nói đến đây thì dừng lại vài giây rồi nói:

- Tiền bối, kiến giải của ta còn sơ sài, không biết có khiến người hài lòng hay không?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 436: Đại Chiến Phàm Vũ Giới

Không có câu trả lời, Dương Thiên vẫn còn đang suy nghĩ về những điều Cát Thành vừa nói. Phải mất một lúc lâu sau, Dương Thiên mới mở mắt ra, nhìn Cát Thành mỉm cười:

- Không ngờ một tiểu tu sĩ như ngươi lại có ngộ tính cao như vậy. Ta rút lại những lời khi nãy, ngươi chắc chắn sẽ đi được rất xa trên Tu Chân Lộ.

Nhận được lời khen của Dương Thiên, Cát Thành tuy vui mừng nhưng không tự cao:

- Tiền bối quá khen, ta chỉ nói ra những điều mình nghĩ mà thôi.

Dương Thiên khá hài lòng, Cát Thành còn trẻ, lại là một Âm Dương Sư, tâm tính không tồi, tương lai nhất định sẽ trở thành đại tu sĩ. Dương Thiên cũng không có thói quen mắc nợ người khác, hắn lấy ra một miếng ngọc giản, dùng thần thức khắc lên đó một bộ công pháp rồi ném cho Cát Thành:

- Đây là Âm Dương Huyền Hoàng Kinh, trước đây khi ta giết chết một tên Âm Dương Sư đã vô tình lấy được, bây giờ tặng lại cho ngươi.

Nhận lấy ngọc giản, Cát Thành mừng rỡ như điên:

- Tiền bối, ta sẽ không nói những lời khách sáo. Chuyện ngày hôm nay ta sẽ ghi trong lòng, sau này nhất định sẽ tìm cơ hội báo đáp.

Dương Thiên phất tay:

- Cái đó thì không cần. Được rồi, mọi chuyện đã xong, người có thể ra ngoài tìm hai tên kia.

Cát Thành biết hiện tại mình và Dương Thiên chênh lệch quá lớn, nói đến cái gì báo đáp là chuyện viễn vông. Hắn cũng không nói thêm gì nữa, cúi đầu chào rồi đi ra ngoài tìm hai tên Thế Tôn kia.

Còn lại một mình trong phòng, Dương Thiên mới ngẫm kỹ lại những gì Cát Thành vừa nói. Hắn rốt cuộc cũng hiểu được, vì sao Hủy Diệt có thể dung hợp thành công 3 loại Tiên Lực. Chính là vì hắn có Âm Chi Lực và Dương Chi Lực có năng lực điều hòa, hóa giải xung đột giữa ba loại Tiên Lực với nhau.

Không ngờ Hủy Diệt lại nhận ra điểm này và tận dụng nó. Cho dù đánh giá rất cao ý tưởng này của Hủy Diệt, Dương Thiên vẫn không cho rằng hắn có thể dung hợp thành công Thập Đại Tiên Lực. Âm Chi Lực cùng Dương Chi Lực cho dù thần kỳ thì vẫn có giới hạn, muốn tạo thành Sáng Thế Lực là chuyện không tưởng. Sư phụ đã từng nói, muốn khống chế Sáng Thế Lực chỉ có thể dựa vào linh ngộ, mọi con đường tắt khác đều là vô ích mà thôi.

Qua kiến giải của Cát Thành, Dương Thiên đã hiểu được phần nào về Âm Dương. Tất nhiên chỉ là những thứ cơ bản nhất, nhưng đó chính là chỗ mà hắn dựa vào để tham ngộ hai loại Tiên Lực này.

Dương Thiên tiếp tục ở trong đó 7 ngày, đến sáng ngày thứ 8 hắn mở cửa đi ra đã thấy hai tên Thế Tôn đang đứng đợi sẵn. Dương Thiên thản nhiên hỏi:

- Các người đang đợi ta?

Nhị Thế Tôn lấy ra một cái hộp ngọc đưa cho Dương Thiên:

- Đây là để cảm ơn người đã cứu đệ tử của ta.

Dương Thiên mở nắp hộp ngọc ra, bên trong là viên đá hai màu xám đen, không có vẻ gì là đặc biệt. Đóng hộp ngọc lại, Dương Thiên mỉm cười:

- Vẫn Tinh Thạch, thứ này vốn chỉ tồn tại bên ngoài hư không, các người làm sao có được?

Nhị Thế Tôn lắc đầu:

- Đây là vật mà hai người bọn ta vô tình đoạt được từ một viên thiên thạch. Trải qua một thời gian dài nghiên cứu vẫn không phá vỡ được nó. Ta đoán đây là một món tài liệu cấp bậc rất cao, đáng tiếc bọn ta không có duyên với nó.

Thu hộp ngọc lại, Dương Thiên nói:

- Các người nói không sai, Vẫn Tinh Thạch là siêu cấp bảo vật chuyên dùng để luyện khí được các lão quái vật tại Linh Giới tìm kiếm. Dựa vào hai tên Phân Thần kỳ các người, đừng mong gây ra bất kỳ một vết xước nào trên đó. Thứ này ta nhận, tâm ý của các người ta cũng đã hiểu. Cáo từ.

Dương Thiên rời đi, hai người đều không ngăn cản. Chờ hẵn đi xa, Đại Thế Tôn mới hỏi:

- Hẳn nói như vậy là có dụng ý gì?

Nhị Thế Tôn cười nhẹ:

- Hẳn đã tiếp nhận, vậy là được rồi.

...

Hiện tại Dương Thiên còn chưa đủ sức luyện hóa Vẫn Tinh Thạch. Nhưng Phệ Hồn Thạch cũng chưa tiến hóa thành Diệt Hồn Thạch. Vì vậy món pháp bảo này có thể tạm gác qua một bên, chưa cần để ý đến.

Gặp được Âm Dương Sư, hiểu thêm được một chút về Âm Dương, Dương Thiên cũng không còn vương bận gì với Tịnh Thổ. Hắn theo dấu vết lưu lại trên truyền tổng trận, tìm đến Vân Lạc Tông.

Thấy Dương Thiên đến, hai vợ chồng Lạc Tuấn vô cùng vui vẻ, tiếp đón rất nhiệt tình. Nói chuyện xã giao vài câu, dùng một bữa cơm, Dương Thiên nhanh chóng từ biệt gia đình bọn họ.

Sử dụng chìa khóa làm vật dẫn, Dương Thiên chỉ mất chút thời gian liền thiết lập xong Truyền Tổng Trận. Kiểm tra kỹ càng để chắc chắn không xảy ra vấn đề gì, Dương Thiên lấy cực phẩm linh thạch ra, đặt vào các lỗ hổng trên đó, khởi động Truyền Tổng Trận.

Một cột sáng khổng lồ chiếu thẳng lên trời, đem Dương Thiên bảo phủ vào bên trong. Vợ chồng Lạc Tuấn cùng những đệ tử khác đứng từ xa nhìn vào đều há hốc mồm, trong lòng cảm thán không ngớt. Pháp thuật của tu sĩ cấp cao quả nhiên kinh khủng, không biết đời này bọn hắn có cơ hội chạm đến đẳng cấp này hay không.

...

Phàm Vũ Giới lúc này không bình yên như khi Dương Thiên rời đi. Ít nhất, khi đó hắn đã vô tình cứu thoát được một đám tu sĩ cấp cao của Nhân Tộc, miễn cưỡng lấy lại cân bằng với Yêu Tộc. Nhưng tình huống hiện tại thì khác, Yêu Tộc đã chính thức khai chiến, toàn bộ Phàm Vũ Giới đã trở thành chiến trường.

Yêu Tộc không biết từ đâu xuất hiện thêm một vị đại năng Phần Thần kỳ, có hắn cầm chân, Nguyệt Hoa cũng vô pháp giúp đỡ Nhân Tộc. Sau hàng trăm năm nhẫn nhịn, Yêu Tộc cuối cùng cũng có thể phát tiết. Bọn hắn tấn công một cách điên cuồng. Trong một thời gian ngắn đã dồn ép Nhân Tộc về một góc nhỏ của Phàm Vũ Giới.

Tu sĩ đánh nhau, phạm nhân chịu tội. Vô số thành trì, làng mạc của phạm nhân bị Yêu Tộc quét qua, máu chảy thành sông, tình cảnh vô cùng thảm lương.

Bị ép vào đường cùng, toàn thể tu sĩ Nhân Tộc tìm đến Nguyệt Hoa, cầu xin nàng đứng ra làm chủ, tổ chức một trận đại chiến cuối cùng với Yêu Tộc. Vốn dĩ ban đầu Nguyệt Hoa không bằng lòng. Nàng thì không có vấn đề gì, tên Phân Thần kỳ kia tuy mạnh nhưng cũng không làm gì được nàng.

Bất quá, so sánh tương quan lực lượng, Nhân Tộc hoàn toàn không có cửa thắng. Từ đầu đến cuối, Yêu Tộc chỉ mới xuất hiện hai vị Yêu Vương, vậy mà đã đem Nhân Tộc đánh đến mức này. Tu sĩ đồng giai, Yêu Tộc dựa vào lợi thế thân thể mạnh mẽ, bản mệnh thiên phú để áp đảo Nhân Tộc.

Khi nhìn đến những thành trì bị Yêu Tộc chiếm đóng, Nguyệt Hoa vô cùng phẫn nộ. Nàng trực tiếp ra tay tiêu diệt toàn bộ Yêu Tộc trong một tòa thành lớn, sau đó triệu tập cao tăng của Nhân Tộc lại, đồng ý với đề nghị của bọn hắn.

Tất nhiên, Nhân Tộc cũng không phải đám đầu toàn đầu hủ, chỉ biết làm liều. Bọn hắn tận dụng một ưu thế vượt trội so với Yêu Tộc, chính là trận pháp. Yêu Tộc trời sinh ngộ tính đối với trận pháp rất kém. Tuy nhiều kẻ đã cố gắng tìm hiểu nhưng thành tựu đạt được không cao.

Đối với đề nghị này, Nguyệt Hoa cũng không có ý kiến. Về phương diện trận pháp, Nguyệt Hoa không tìm hiểu quá sâu, mọi chuyện cứ để cho đám người kia tự lo liệu.

Tiếp tục nhẫn nhịn hơn 3 tháng, cuối cùng Nhân Tộc cùng hoàn thành một cái đại trận khổng lồ. Đây là một cái phức hợp trận, đem trấn tông đại trận của tam đại môn phái hợp lại một chỗ, gọi là Cực Nhạc Ngự Yêu Trận.

Uy lực của trận pháp này được Nguyệt Hoa đích thân kiểm chứng, nàng cũng không khỏi gật đầu tán thưởng. Chỉ cần không phải tên Phân Thần kỳ

kia, những tên Yêu Vương đi vào Cực Nhạc Ngự Yêu Trận chắc chắn cũng phải bỏ lại vài thứ, khó lòng toàn thân trở ra.

Trận pháp đã thiết lập xong, Nhân Tộc bắt đầu triển khai kế hoạch, dụ dỗ Yêu Tộc sập bẫy. Yêu Tộc cho dù cảm nhận được có gì đó không ổn, nhưng có chỗ dựa vững chắc, bọn hãn hoàn toàn không để tâm đến, toàn lực tấn công.

Lúc này, trên tường thành, Nguyệt Hoa mặc áo màu trắng, mái tóc bị gió thổi bay, từ trên cao chậm rãi hạ xuống. Nàng nhìn một mảng màu đen kịt từ đằng xa đang tiến lại gần, gương mặt vẫn lạnh lùng, giọng nói mang theo linh lực vang vọng khắp thành:

- Trận chiến hôm nay, chúng ta không còn đường lui. Nếu Yêu Tộc không chết thì chính là Nhân Tộc phải chết. Vì vậy, ta hi vọng các người bỏ qua một xích mích, cùng nhau dốc sức bảo vệ phòng tuyến cuối cùng này.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 437: Đệ Nhất Yêu Vương Hiện Thân

Nhân Tộc tuy có những chia rẽ vì lợi ích, nhưng vào lúc này, tất cả cùng nhau bỏ qua mọi hiềm khích, cùng nhau chống lại Yêu Tộc. Hàng vạn tu sĩ từ Trúc Cơ kỳ trở lên hét lớn một tiếng rồi bay khỏi tường thành, xếp thành một bức tường, kiên quyết giữ vững thành trì này.

Trông thấy một màn này, Nguyệt Hoa gật đầu hài lòng. Nàng ném ra một tấm kính bay thẳng về lên cao. Tấm kính đột nhiên phân thành hai, hóa lớn, trong phút chốc đã che kín một vùng trời rộng lớn.

Một tấm kính lơ lửng trên đầu tu sĩ Nhân Tộc, tấm còn lại bay thẳng về phía Yêu Tộc. Nguyệt Hoa không nói tiếng nào, chỉ nhẹ nhàng phất tay áo, hàng vạn tu sĩ Nhân Tộc lập tức phát động công kích vào tấm kính trên đầu mình. Vô số loại pháp thuật, pháp bảo đồng loạt công kích, uy thế cực kỳ khủng bố, khiến cho cả thành trì gần đó bị chấn động rung lên liên tục.

Đứng trước công kích bậc này, tấm kính kia lại không mảy may suy sụp, nó giống như một cái động không đáy, đem toàn bộ hấp thu vào. Trong lúc Yêu Tộc còn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, tấm kính còn lại đã dùng một tốc độ cực nhanh bay đến bên trên bọn hắn.

Từ bên trong, đủ loại pháp thuật tràn ra, đem nhóm Yêu Tộc đầu tiên đánh thành thịt vụn. Tấm kính không ngừng di chuyển, nơi nó đi qua, Yêu Tộc đều bị quét sạch không còn bóng dáng.

Đúng lúc này, một cái cự thủ khổng lồ phủ kín vảy xanh từ trên trời giáng xuống. Cự thủ mở ra, đem tấm kính kia bóp chặt. Kỳ lạ là, không có bất kỳ tiếng động nào phát ra. Khi cự thủ mở ra, tấm kính kia đã giống như

không khí, biến mất không còn vết tích. Một âm thanh trầm thấp vang vọng hư không:

- Quả nhiên là không gian pháp bảo. Người chỉ là một tu sĩ nhỏ bé đến từ hạ vị diện, sao có thể sở hữu pháp bảo đẳng cấp cỡ này?

Nguyệt Hoa cười nhạt:

- Cho dù người là phân hồn của đại năng đến từ Linh Giới thì cũng đừng xem thường người trong thiên hạ. Hạ vị diện vô số, xuất hiện một vài món pháp bảo nghịch thiên thì có gì là lạ.

Nguyệt Hoa không nói về lai lịch của tấm kính kia, vì nó là món quà Dương Thiên tặng nàng trước khi phi thăng Linh Giới. Trước giờ nàng chưa từng sử dụng đến nó, nhưng tình thế hôm nay đã không cho phép nàng có sự lựa chọn khác.

Tấm kính này là quà kỉ niệm, nó hoàn toàn không có khả năng công kích. Nhưng lại có năng lực chuyển dịch công kích, vô cùng lợi hại. Tên Phân Thần kỳ kia đến từ Linh Giới, hẳn hiểu rõ sự lợi hại của không gian pháp bảo hơn ai hết. Cũng may món pháp bảo này không có khả năng công kích, bằng không Yêu Tộc hôm nay chắc chắn thất bại.

Cự thủ biến mất, thay vào đó là một nam nhân trung niên vẻ mặt khắc khổ xuất hiện. Cổ và tay hắn phủ đầy vảy xanh, mỗi cái vảy đều phát ra ánh sáng dịu nhẹ. Phân Thần kỳ của Yêu Tộc đã hiện thân, Nguyệt Hoa cũng bay khỏi tường thành, nghênh đón ngay trước mặt hắn:

- Lục Xà, ta vốn không muốn can thiệp quá sâu vào chuyện này, nhưng những chuyện Yêu Tộc các người đã làm thực sự khiến lòng người căm phẫn.

Lục Xà vẻ mặt khó hiểu:

- Ta đã làm gì? Giết một vài con sâu cái kiến gọi là sai sao? Người đi trên đường, vô tình đạp phải một tổ kiến, đây là trọng tội sao?

Nguyệt Hoa trừng mắt:

- Người...

Lục Xà thần nhiên:

- Tại Linh Giới, tu sĩ nhiều như mây. Một vài tên ma tu vì tu luyện, giết hàng trăm triệu phàm nhân cũng là chuyện rất bình thường. Loại chuyện như thế này không hiếm, người quản được hết sao?

Nguyệt Hoa biết có nói lý cũng vô ích, trên tay nàng hiện ra một cái vòng nhỏ:

- Nếu lời nói đã không còn tác dụng, vậy chúng ta cứ dùng thực lực để phân định đúng sai đi.

Lục Xà làm tư thế xin mời:

- Rất đúng ý ta. Đến đây đi.

Phân Thần kỳ đấu pháp, những tu sĩ phía dưới vô pháp can thiệp. Nguyệt Hoa bị Lục Xà cuốn lấy, tấm kinh kia cũng bị nàng thu lại làm pháp bảo phòng thủ. Mất đi không gian pháp bảo, Yêu Tộc lập tức tràn lên. Dẫn đầu chính là hai vị Yêu Vương, Hắc Thủ Vương cùng Huyền Hạt Vương.

Nhìn tràng cảnh Yêu Thú đông như kiến che kín bầu trời, da đầu tu sĩ Nhân Tộc không khỏi run lên một trận. Đúng lúc này, hơn một trăm tên Nguyên Anh kỳ đột nhiên bay lên, đồng loạt quát to:

- Khai.

Yêu Tộc còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì một đại trận khổng lồ đã từ trên trời hiện ra. Vô số những lưỡi giáo màu đỏ từ trong đó phóng ra, đâm thẳng vào đội hình Yêu Tộc.

Bị tập kích bất ngờ, Yêu Tộc không kịp trở tay, một lượng lớn yêu thú cấp thấp ngã xuống. Thậm chí có một vài tên tam cấp, tứ cấp bị cuốn vào trong, xui xẻo bỏ mình. Huyền Hạc Vương thấy tình hình không ổn liền hét to, cái đuôi sau lưng biến to, phun ra một lượng lớn khói độc màu xanh. Những mũi giáo kia vừa chạm vào khói độc liền bị ăn mòn không còn một mảnh.

Có khói độc che chắn, Yêu Tộc liền chớp lấy thời cơ xông lên. Nhưng Cực Nhạc Ngự Yêu Trận được Nguyệt Hoa tán thưởng nào có đơn giản như vậy. Một trăm tên tu sĩ Nguyên Anh dùng tay bắt quyết, hô to:

- Hóa.

Những lưỡi giáo màu đỏ biến mất, thay vào đó là hào quang vạn trượng chiếu xuống. Khói độc tưởng như rất lợi hại kia vừa chạm phải hào quang liền giống như băng tuyết dưới ánh mặt trời, nhanh chóng tan rã. Những tên Yêu Tộc đi đầu cảm thấy da thịt nóng rát, rất nhanh liền mất đi ý thức, bị hào quang phân rã thành bụi bặm, tiêu tán giữa không trung.

Hắc Thủ Vương thầm truyền âm cho Huyền Hạc Vương, cả hai gật đầu một cái rồi bay lên trước, há miệng phun ra hai luồng khói màu xanh và đen. Hai loại khói đó pha lẫn vào nhau, hóa thành một con yêu thú hình dạng kỳ lạ, lao thẳng đến chỗ Cực Nhạc Ngự Yêu Trận.

Chưa dừng lại ở đó, hàng trăm tên tứ cấp yêu thú khác của Yêu Tộc đồng thời thi triển pháp thuật, công kích thẳng về phía đại trận. Đối diện với nhiều công kích như vậy, hào quang kia không thể nào kịp phân rã hết. Khi công kích sắp va chạm với đại trận, chúng tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Nhân Tộc vận dụng toàn bộ linh lực chuyển vào trong trận pháp:

- Phản.

Một tiếng nổ khủng khiếp phát ra, cả bầu trời chia thành vô số màu sắc khác nhau. Đủ loại công kích bị đại trận phản ngược lại, đem Yêu Tộc chém giết gần một phần ba, trong đó có không ít tứ cấp yêu thú ngã xuống. Huyền Hạt Vương cùng Hắc Thủ Vương khóe miệng chảy đầy máu tươi nhìn nhau, có thể thấy rõ sự sợ hãi trong mắt bọn hắn. Đại trận kia rốt cuộc là thứ gì mà lại lợi hại đến mức này?

Công kích qua đi, bầu trời trở lại bình thường, Cực Nhạc Ngự Yêu Trận một lần nữa hiện ra. Đáng tiếc, trận pháp lúc này đã vô cùng mờ nhạt. Để phản lại công kích kia, Cực Nhạc Ngự Yêu Trận cũng đã phải trả một cái giá rất lớn.

Tu sĩ Nhân Tộc đang định lợi dụng lực Yêu Tộc suy yếu để phản công thì một con cự thú cao hơn trăm mét bất ngờ xuất hiện. Tốc độ của nó cực nhanh, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng lại thì nó đã đến bên cạnh Cực Nhạc Ngự Yêu Trận. Cự thú đưa tay lên cao đập mạnh xuống, Cực Nhạc Ngự Yêu Trận chống lại cả Yêu Tộc lúc này lại mềm yếu như một tờ giấy mỏng, dễ dàng bị cự thú kia đánh nát.

Chúng tu sĩ Nguyên Anh URPrEMb kỳ vẻ mặt tái nhợt, Cực Đạo Chân Nhân vẻ mặt khó coi, thở dài một hơi:

- Hẳn cuối cùng cũng đã ra mặt.

Đệ Nhất Yêu Vương, Cự Lực Viên Vương. Cự Lực Viên, tứ cấp hậu kỳ đỉnh phong yêu thú, hẳn dùng một thân lực lượng khủng bố chiến thắng Không Tước Vương, trở thành vị Yêu Vương mạnh nhất.

Cự Lực Viên Vương rất ít khi hiện thân, tu sĩ Nhân Tộc rất hiếm người đối chiến với hắn mà còn sống. Trong tất cả tu sĩ Nhân Tộc có mặt ở đây, chỉ có Cực Đạo Chân Nhân là người duy nhất thành công giữ được mạng sống, nhưng sự khủng bố của tên kia đã khắc sâu vào trong lòng hắn.

Không cần dùng pháp bảo hay pháp thuật gì, chỉ một thân lực lượng thuần túy cùng tốc độ siêu việt phá hủy tất cả. Nếu năm xưa không có Nguyệt Hoa ra tay, chỉ một mình hắn cũng đủ đem Nhân Tộc đánh đến nghiêng trời lệch đất.

Đang giao chiến với Lục Xà, Nguyệt Hoa cảm nhận được Cực Lực Yêu Vương xuất hiện liền thăm thở dài:

- Con khỉ kia đã khôi phục rồi sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 438: Cực Đạo Chân Nhân Chiến Cự Lực Viên Vương

300 năm trước, khi đại chiến hai tộc lần đầu nổ ra, hai vị đại năng Phân Thần kỳ của Yêu Tộc bị tu sĩ đến từ Tịnh Thổ cầm chân, Cự Lực Viên Vương đã từng giao chiến với Nguyệt Hoa. Hẳn lúc đó đã đặt một chân vào cánh cửa Phân Thần kỳ, so với tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong mạnh hơn rất nhiều. Hơn nữa, dựa vào một thân lực lượng, Cự Lực Viên Vương tin rằng mình có thể đánh ngang với tu sĩ Phân Thần kỳ nên đã không chút do dự mà đối đầu với Nguyệt Hoa.

Nhưng nó đã sai, một bước vào Phân Thần thì vẫn không phải là Phân Thần. Nguyệt Hoa cũng không đơn giản chỉ là tu sĩ Phân Thần sơ kỳ. Tuy vậy, vào lúc đó nàng đã cảm nhận được sự uy hiếp của Cự Lực Viên Vương trong tương lai. Nếu nó thành công bước vào Phân Thần kỳ sẽ là đại họa của Nhân Tộc. Vì vậy Nguyệt Hoa đã quyết định giết chết nó. Đáng tiếc, Cự Lực Viên Vương lực phòng ngự quá mạnh, cộng thêm hai tên Phân Thần kỳ của Yêu Tộc kịp thời đến tiếp ứng, cuối cùng vẫn giữ lại được mạng sống.

Cho dù là vậy, nó vẫn bị thương rất nặng, đó là lý do vì sao trong vòng 300 năm nay, Cự Lực Viên Vương rất hiếm khi xuất hiện mà để mọi chuyện cho chín tên Yêu Vương khác xử lý. Lần này Cự Lực Viên Vương xuất hiện, Nguyệt Hoa có thể cảm nhận được nó đã hoàn toàn khôi phục, thậm chí còn tiến bộ không ít. Chỉ cần thêm một thời gian nữa, nó chắc chắn sẽ bước vào Phân Thần kỳ, đây không phải là tin vui đối với toàn thể tu sĩ Nhân Tộc.

Đó là chuyện sau này, hiện tại Cự Lực Viên Vương xuất hiện, chỉ một cái quạt tay liền đem Cự Nhạc Ngự Yêu Trận phá nát. Cho dù trận pháp đã suy yếu rất nhiều, nhưng chừng đó cũng đủ cho thấy sức mạnh khủng bố của hắn. Nguyệt Hoa bị Lục Xà cuốn lấy, vô pháp phân thân, chuyện ở dưới kia chỉ còn cách giao lại cho tu sĩ Nhân Tộc. Nàng không hi vọng bọn hắn giành chiến thắng, chỉ cần chống đỡ một khoảng thời gian là được rồi.

Thế tấn công của Nguyệt Hoa trở nên dữ dội, Lục Xà càng thêm hưng phấn, dốc toàn lực đón đỡ. Tuy hắn hiểu rõ vì sao Nguyệt Hoa vội vã đến vậy, chỉ cần giữ chân nàng Yêu Tộc sẽ nắm chắc phần thắng, nhưng với bản tính khát máu của mình, Lục Xà mới không cần dùng đến những chiêu trò kia. Quan trọng hơn là, hắn tin mình mạnh hơn Nguyệt Hoa, chắc chắn sẽ không thất bại.

Một đòn phá hủy trận pháp, Cự Lực Viên Vương thu nhỏ thân hình, biến thành một thanh niên thân hình vạm vỡ, từng khối cơ bắp cuộn cuộn. Hắn cởi trần, một vết sẹo rất lớn chạy dài từ mặt xuống đến bụng. Đây là vết thương do Nguyệt Hoa gây ra, tuy Cự Lực Viên Vương có thể xóa nó đi nhưng hắn vẫn giữ lại như một bài học để nhắc nhở mình về hậu quả của sự tự cao, rằng Phân Thần và Nguyên Anh chênh lệch lớn đến mức nào.

Cự Lực Viên Vương đứng đó, khí thế của một mình hắn áp đảo hàng vạn tu sĩ Nhân Tộc. Với tư cách là Nhân Tộc đệ nhất tu sĩ, Cự Đạo Chân Nhân không còn cách nào khác là bay lên, đứng đối mặt với Cự Lực Viên Vương. Vẻ mặt của hắn có chút sợ hãi, không hề có phong phạm của một tu sĩ hàng đầu:

- Cự Lực Viên Vương, đã lâu không gặp.

Cự Lực Viên Vương nhìn qua Cự Đạo Chân Nhân:

- Người là kẻ nào?

Cự Đạo Chân Nhân méo mặt:

- Ta là Cực Đạo Chân Nhân của Cực Linh Môn, trước đây từng có một lần may mắn được diện kiến Viên Vương.

Cự Lực Viên Vương suy nghĩ trong vài giây:

- Người chính là cái tên đến chỗ của ta tìm Thanh Linh Tuyền, cuối cùng bị đánh gần chết phải sử dụng Thế Thân Phù để bỏ trốn đúng không?

Mặt già của Cực Đạo Chân Nhân đỏ lên, tên này đem mọi thứ nói thẳng ra, không chừa cho hẵn chút mắt mũi nào. Bất quá, hẵn đang ở thế yếu nên đành lựa chọn cách nhún nhường:

- Đúng là ta.

Hai mắt Cự Lực Viên Vương hiện lên vẻ hưng phấn:

- Mấy trăm năm qua chưa từng có tên tu sĩ Nhân Tộc nào trốn thoát khỏi tay ta, người là người đầu tiên làm được, chuyện đó thực sự khiến ta rất khó chịu. Bây giờ gặp lại thì tốt rồi, mau tiếp tục trận đấu ngày hôm đó đi.

Cực Đạo Chân Nhân vội nói:

- Khoan đã, ta tìm người là có chuyện muốn thương lượng.

Cự Lực Viên Vương lắc đầu:

- Ta biết người muốn nói gì, nhưng chuyện đó là không cần thiết. Nhân Tộc và Yêu Tộc đã đến bước này thì không thể dừng lại được nữa. Với tư cách là Đệ Nhất Yêu Vương, ta tất nhiên phải ra mặt. Yên tâm đi, tình cảnh Nhân Tộc bị Yêu Tộc hủy diệt người sẽ không nhìn thấy, vì khi đó người đã không còn sống nữa rồi.

Cự Lực Viên Vương vừa dứt lời liền xông đến, Cực Đạo Chân Nhân vội vã ném ra một tấm thuẫn màu trắng chống đỡ. Hẳn cũng không hi vọng Cự Lực Viên Vương sẽ đồng ý với đề nghị của mình. Với tư cách là tu sĩ đứng

đầu Nhân Tộc, hẳn có trách nhiệm cầm chân Cự Lực Viên Vương, nếu để tên kia tự do tung hoành, Nhân Tộc rất nhanh sẽ tan vỡ.

Cực Đạo Chân Nhân dùng tính mạng của mình ngăn cản Cự Lực Viên Vương, tu sĩ Nhân Tộc như được tiếp thêm dũng khí, đồng loạt lao lên tấn công. Yêu Tộc tổn thương thâm trọng bởi Cực Nhạc Ngự Yêu Trận, cộng thêm khí thế bị áp đảo, trong nhất thời chỉ biết chống đỡ mà không phản công lại được.

Hắc Thủ Vương cùng Huyền Hạt Vương là thống lĩnh của Yêu Tộc, thấy vậy lập tức lao vào vòng chiến. Bọn hắn tung hoành không ai địch lại, chỉ trong một thời gian ngắn đã có hai vị Nguyên Anh kỳ ngã xuống, nguyên anh trong cơ thể cũng không kịp chạy thoát, bị Hắc Thủ Vương nuốt sống.

May mắn, Nhân Tộc dựa vào lợi thế trận pháp, chia thành từng nhóm, cuối cùng cũng đem hai tên Yêu Vương ngăn lại. Nguyên Anh đấu Nguyên Anh, Kim Đan đấu Kim Đan...mỗi phút mỗi giây đều có người ngã xuống. Xác chết trải đầy trên mặt đất, máu tươi đem cả vùng rộng lớn nhuộm thành màu đỏ.

Bầu trời đủ các loại pháp bảo cùng pháp thuật giao tranh, mặt đất không ngừng rung chuyển, từng cái hố lớn nhỏ dần xuất hiện. Máu tươi chảy vào trong tạo nên những hồ máu nhỏ, công kích rơi xuống lại khiến nó bắn ra tung tóe.

Tất cả khung cảnh này chỉ có thể dùng hai từ để hình dung, thảm khốc. Đang lúc trận chiến đến giai đoạn quyết định, một bóng người từ trên cao rơi thẳng xuống mặt đất, tạo thành một vết nứt cực lớn kéo dài hàng trăm mét. Nằm dưới vết nứt, Cực Đạo Chân Nhân không ngừng phun ra máu tươi cùng mảnh vỡ nội tạng. Trên bụng của hắn có một lỗ hồng to, máu từ bên đó chảy ra, cho dù vận dụng linh lực cũng khó khiến nó dừng lại được.

Tay Cự Lực Viên Vương vẫn còn đang nắm một đồng nội tạng pha lẫn máu tươi đang không ngừng nhỏ giọt. Hắn hoàn toàn không cho Cực Đạo Chân Nhân cơ hội khôi phục, lập tức từ trên cao phóng thẳng xuống, một quyền toàn lực nện lên người Cực Đạo Chân Nhân.

Đại địa rung động mãnh liệt, một quyền này trực tiếp tạo ra một cái hố khổng lồ sâu hoắm, đất đá văng tung tóe khắp nơi. Dưới một quyền này, cơ thể Cực Đạo Chân Nhân lập tức bị đánh thành thịt vụn. May mắn hắn đã kịp cho Nguyên Anh ly thể, tạm thời tránh được một kiếp.

Cực Đạo Chân Nhân lúc này là một cái nguyên anh màu trắng cao hơn 10cm, một cái thuần màu xám đầy vết nứt cùng một miếng ngọc bài màu sắc mờ nhạt đang bay cạnh hắn. Hai thứ này đều là pháp bảo đỉnh cấp của Cực Đạo Chân Nhân, sau một trận chiến với Cự Lực Viên Vương gần như đã bị phá hủy.

Nhìn nguyên anh đang sợ hãi đứng cách đó không xa, Cự Lực Viên Vương lắc đầu:

- Còn tưởng người đã có tiến bộ, ai ngờ vẫn kém như vậy, thật sự khiến ta quá thất vọng. Ài, có lẽ chỉ có Khổng Tước Vương đủ sức đánh với ta một trận. Đáng tiếc, không biết hiện tại nàng đã trốn đến nơi nào.

Cực Đạo Chân Nhân không có tâm trí nghe Cự Lực Viên Vương cảm thán. Hắn không nói hai lời lập tức xoay QPPN2od người bỏ chạy. Thân thể bị phá hủy, pháp bảo sắp tan vỡ, linh lực suy yếu, cho dù có ở lại cũng không có tác dụng gì. Trận chiến ngày hôm nay hắn đã dốc hết sức, xem như không hổ thẹn với toàn thể tu sĩ Nhân Tộc.

Cự Lực Viên Vương thấy nguyên anh bỏ chạy chỉ cười nhạt:

- Người cho rằng có thể một lần nữa trốn thoát khỏi tay của ta ư. Vọng tưởng.

Cự Lực Viên Vương nhún chân một cái, bằng một tốc độ khủng khiếp lao đến nguyên anh, tay phải mở ra như muốn tóm lấy hắn. Đúng lúc này, một cánh tay không biết từ đâu xuất hiện giữ chặt hắn lại. Cự Lực Viên Vương dùng đến tám phần lực lượng cũng không rút tay ra được. Âm thanh của một thanh niên trẻ vang lên:

- Ta vừa mới rời đi một thời gian ngắn, Yêu Tộc đã đem Phàm Vũ Giới làm loạn đến mức này. Hiện tại ta có một chút khó chịu a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 439: Diệt Sát Cự Lực Viên Vương

Cự Lực Viên Vương ngấn đầu lên, đập vào mắt hắn là một thanh niên trẻ tuổi, gương mặt khá đẹp trai. Người này không tỏa ra bất kỳ uy áp nào nhưng Cự Lực Viên Vương vẫn biết là hắn rất mạnh, chỉ riêng việc có thể giữ chặt lấy tay của nó đã đủ hiểu.

Không tiếp tục dùng lực, Cự Lực Viên Vương gằn giọng:

- Nhân Tộc các người ấn dấu cũng thật sâu. Bao nhiêu năm nay, ta chưa từng nghe nói có một tu sĩ lợi hại như người.

Dương Thiên ngấn ra:

- Không thể nào, cách đây vài tháng các người còn hao tổn rất nhiều công sức để bắt ta, tại sao lại nói là chưa từng nghe qua?

Cự Lực Viên Vương trợn mắt:

- Người chính là tên tu sĩ Nhân Tộc đã giết chết Hồ Vương cùng Dạ Miêu Vương?

Dương Thiên thoải mái gật đầu:

- Chính là ta, còn người là tên nào trong mười tên Yêu Vương?

Trong lòng Cự Lực Viên Vương vô cùng kinh ngạc. Hắn đã từng nghe nói qua về Dương Thiên nhưng lại không mấy bận tâm. Tuy tên này giết chết Hồ Vương và Dạ Yêu Vương, chỉ cần hắn không đạt đến Phân Thần kỳ, Cự Lực Viên Vương vẫn tự tin có thể dễ dàng chiến thắng.

Nhưng lúc này Cự Lực Viên Vương có thể cảm nhận được, Dương Thiên chính là đối thủ đáng sợ nhất của nó từ trước đến nay. Dương Thiên không tính đến Nguyệt Hoa, vì hai người vốn không cùng đẳng cấp, không thể xem là đối thủ được.

Tay của Cự Lực Viên Vương bất ngờ biến lớn, dùng sức rút ra. Dương Thiên đột nhiên buông tay khiến nó theo quán tính lui lại đằng sau vài bước. Dương Thiên lấy ra một cái khăn lau tay mình, khó chịu nói:

- Tiểu hầu tử, ngươi bao lâu rồi chưa tắm, tại sao lại hôi đến mức này?

- Ta...

Cự Lực Viên Vương chưa kịp trả lời đã phát hiện ra Dương Thiên không hề chú ý đến nó mà đang nhìn về một trận ZauCXP0 đại chiến đang diễn ra trên cao. Lục Xà là yêu thú đến từ Linh Giới, thần thông mạnh mẽ khiến hắn có phần chiếm ưu thế. Nhưng Nguyệt Hoa lại dựa vào không gian pháp bảo đưa nàng vào thế bất bại. Hai bên không ngừng giao phong, linh lực quanh đó bị thu hút lại, công kích vô cùng cuồng bạo.

Dương Thiên đã chú ý đến Nguyệt Hoa ngay từ đầu nhưng hắn không vội can thiệp mà chỉ âm thầm quan sát nàng. Đạt đến Phân Thần kỳ, thần thức đã có sự thay đổi về chất, Dương Thiên có thể cảm nhận được Nguyệt Hoa có điều gì đó không ổn. Trong hàng ngũ tu sĩ cùng cấp, nàng quả thực rất mạnh, nhưng lại thiếu đi một cái gì đó. Bằng không, Lục Xà đã sớm thất bại.

Nguyệt Hoa không phát hiện ra Dương Thiên. Nói đúng hơn, trận chiến giữa nàng và Lục Xà đang rất quyết liệt, không có thời gian để phân tâm đi quản việc khác. Dương Thiên một vòng nhìn quanh, tình cảnh thê lương đập vào mắt hắn. Trong lòng thở ra một hơi, Dương Thiên mới lại nhìn Cự Lực Viên Vương:

- Hiện tại các người rút về Thực Cốt Sâm Lâm, phát ra lời thề thiên đạo, cả đời này không rời khỏi nơi đó, ta sẽ tha cho Yêu Tộc các người lần này.

Cự Lực Viên Vương động nộ, tuy hấn xem trọng Dương Thiên nhưng không có nghĩa là sợ Dương Thiên. Tên này muốn dựa vào một câu nói đem Yêu Tộc đuổi trở về Thực Cốt Sâm Lâm, thực sẽ quá ngạo mạn rồi.

Dương Thiên đương nhiên hiểu được suy nghĩ của Cự Lực Viên Vương, hấn nhắc lại lần nữa:

- Cơ hội chỉ có một lần, đừng nên lãng phí. Trong mắt ta chúng sinh đều bình đẳng, vì vậy ta mới không muốn đem Yêu Tộc các người tận diệt mà thôi.

Cự Lực Viên Vương hừ lạnh:

- Nhiều lời vô ích, chỉ cần người chứng tỏ mình có đủ thực lực. Bằng không, muốn Yêu Tộc rút lui là chuyện hoang đường.

Dương Thiên nói tiếp:

- Ài, người tu hành đến bước này đã không dễ dàng, cần gì phải liều mạng như vậy.

Cự Lực Viên Vương không muốn nghe lời chiêu hàng của Dương Thiên nữa, thân hình nó dần biến lớn, trở lại nguyên hình là một con khỉ cao hơn trăm mét. Đối chiến với Cực Đạo Chân Nhân, Cự Lực Viên Vương chỉ cần sử dụng hình dạng con người là đủ. Dương Thiên thì khác, tên này khiến cho nó cảm thấy nguy hiểm. Vậy nên khi vừa ra tay, Cự Lực Viên Vương đã biến trở lại chân thân để sử dụng toàn bộ sức mạnh của nó.

Năm đấm khổng lồ nện thẳng xuống, một cơn gió cực mạnh thổi quá khiến những tu sĩ cấp thấp gần đó bị đẩy lùi ra xa. Không gian vang lên

từng tiếng rít dài do ma sát với không khí. Là người bị năm đấm nhắm đến, Dương Thiên hiểu hơn ai hết uy lực của nó. Hắn chỉ biết lắc đầu thở dài:

- Quá yếu.

Tay phải Dương Thiên vung lên, một tia kiếm khí phá không bay ra, dễ dàng đem năm đấm của Cự Lực Viên Vương cắt thành hai nửa, kéo dài đến tận bả vai. Cự Lực Viên Vương ngẩn đầu lên trời kêu gào thảm thiết. Âm thanh khiến cho chúng tu sĩ đang giao chiến cũng phải ghé mắt nhìn qua.

Chênh lệch quá lớn khiến cho trận chiến này trở lên vô nghĩa, Dương Thiên cũng không có muốn cùng nó nói nhiều thêm nữa. Tay hắn phất nhẹ, hàng ngàn đạo kiếm khí như cá bơi ra, đem Cự Lực Viên Vương cắt thành nhiều mảnh nhỏ. Ngay cả Yêu Đan cũng bị kiếm khí đánh thành hư vô.

Một màng này rơi vào mắt tu sĩ Nhân Tộc cùng Yêu Tộc khiến bọn hắn trừng mắt há mồm. Đệ Nhất Yêu Vương, Cự Lực Viên Vương danh chấn Phàm Vũ Giới cứ như vậy mà ngã xuống trong tay một thanh niên lạ mặt. Nếu không tận mắt chứng kiến, ai dám tin chuyện này là sự thật.

Tin tức về Dương Thiên chỉ có cao tăng hai tộc được biết, những người khác cũng chỉ là nghe nói sơ qua chứ không biết mặt mũi của nhân vật này như thế nào. Hắc Thủ Vương cùng Huyền Hạt Vương thì khác, bọn hắn đã từng tận mắt chứng kiến Dương Thiên chém giết Dạ Miêu Vương, vừa rồi lại là Cự Lực Viên Vương. Chiến ý cả hai đồng thời vụt tắt, không nói tiếng nào liền xoay người bỏ chạy.

Dương Thiên đương nhiên không để bọn hắn dễ dàng chạy trốn như vậy, hắn đưa hai tay về phía trước nắm lại. Cả hai giống như bị một cái cự thủ vô hình nắm chặt, linh lực trong cơ thể không cách nào vận chuyển, bị Dương Thiên tóm lại gần, hắn từ tốn hỏi:

- Ngoại trừ Hồ Vương cùng Dạ Miêu Vương, các người còn đến tám tên Yêu Vương, tại sao ở đây chỉ có ba tên?

Huyền Hạc Vương sợ hãi:

- Chỉ cần người đồng ý tha cho bọn ta, ta sẽ nói tất cả mọi chuyện cho người biết.

Dương Thiên nhìn Hắc Thủ Vương như một tên ngốc:

- Người lúc này còn có tư cách ra điều kiện với ta?

Hắc Thủ Vương biết bọn hắn đã không còn sự lựa chọn nào khác, ngoan ngoãn kể lại:

- Để triệu hồi phân hồn của Lục Xà đại nhân từ Linh Giới, bọn ta đã hao tổn rất nhiều công sức thiết lập trận pháp, tìm ra năm viên cực phẩm linh thạch làm nguồn cung cấp năng lượng. Nhưng khi khởi động thì không hiểu vì sao trận pháp lại phát nổ, năm viên cực phẩm linh thạch cũng biến thành phế thạch. Rơi vào đường cùng, bọn ta đã làm ra một quyết định...

Dương Thiên hơi nhíu mày:

- Các người tìm ra một thứ khác để thay thế cực phẩm linh thạch? Lẽ nào chính là yêu hạch?

Hắc Thủ Vương cũng không ngờ Dương Thiên lại dễ dàng đoán ra như vậy, hắn gật đầu nói tiếp:

- Năng lượng ẩn chứa trong yêu đan rất lớn, nhưng rất cuồng bạo và thiếu tính ổn định. Hơn nữa, chỉ có yêu đan của mười vị Yêu Vương là miễn cưỡng đạt yêu cầu. Vậy nên Cự Lực Viên Vương đã quyết định hi sinh năm tên Yêu Vương.

- Tất nhiên những tên kia cực lực phản đối chuyện này, tám vị Yêu Vương phân thành hai phe. Đại chiến nổ ra, Cự Lực Viên Vương dùng sức

mạnh áp đảo tất cả, chỉ có Khổng Tước Vương dựa vào bản mệnh thần thông chạy thoát.

- May mắn lần trước ta đã tìm đến nơi người giết chết Hồ Vương, thu được yêu hạch của hắn, dùng nó để giữ mạng sống cho mình. Mười vị Yêu Vương chỉ còn lại ba vị. Nhưng tất cả sự hi sinh đó đều đáng giá, phân hồn của Lục Xà đại nhân cuối cùng cũng đã được triệu hồi thành công.

Dương Thiên mỉm cười:

- Người cứ một tiếng đại nhân, hai tiếng cũng đại nhân, hình như rất tôn kính hắn?

Hắc Thử Vương tức giận:

- Lục Xà đại nhân hàng chục vạn năm trước chính là thủy tổ của Yêu Tộc hiện tại. Hắn sống hơn chục vạn năm, người nói xem tu vị đã đạt đến mức nào. Cho dù là Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong hay Phần Thần kỳ trong mắt hắn cũng chỉ là con sâu cái kiến mà thôi.

Sống hơn hàng chục vạn năm, tu vị của Lục Xà tại Linh Giới rất có thể đã đạt đến Đại Thừa kỳ. Bất quá, Dương Thiên vẫn không chút bận tâm, khóe miệng hắn nở nụ cười tự tin:

- Để ta cho các người thấy, Lục Xà đại nhân mà các người tôn kính kia thảm hại đến mức nào.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 440: Thú Diệt Phát Uy

Hắc Thử Vương cùng Huyền Hạt Vương bị Dương Thiên tùy tiện ném qua một bên. Hắc lóe lên một cái liền đứng ngay trước mặt Nguyệt Hoa, nhìn nàng mỉm cười:

- Nguyệt Hoa, đã lâu không gặp.

Đang đấu pháp với Lục Xà, đột nhiên nhảy ra một cái bóng đen. Nguyệt Hoa theo quán tính đưa tay lên định tấn công thì cả người ngẫn ra, đứng im như một bức tượng. Mất vài giây sau, nàng mới nói bằng giọng run run:

- Dương Thiên, người cuối cùng cũng chịu gặp ta.

Dương Thiên nắm lấy tay Nguyệt Hoa, bao nhiêu lời giải thích được tính toán sẵn trong lòng hắt thốt ra miệng chỉ còn lại hai từ:

- Xin lỗi.

Hai mắt Nguyệt Hoa đỏ lên, bất ngờ ôm chầm lấy Dương Thiên khiến hắc không kịp trở tay. Nhưng Dương Thiên cũng xem như người từng trải trên tình trường. Hắc rất nhanh phản ứng lại, hai tay ôm chặt lấy Nguyệt Hoa.

Biến cố này khiến cho toàn thể tu sĩ Nhân Tộc lẫn Yêu Tộc, thậm chí là Lục Xà đang cách đó rất xa cũng đều nghếch mặt ra. Đại chiến nổ ra, Phân Thần kỳ đại năng của Nhân Tộc lại đi ôm một thanh niên lạ mặt. Không đúng, thanh niên này chính là người phẩy tay một cái liền đem Cự Lực Viên Vương chém giết, lẽ nào cũng là một vị Phân Thần kỳ?

Bất ngờ nối tiếp bất ngờ, từ xưa đến nay, Phân Thần kỳ trong mắt bọn họ vốn là tồn tại cao không thể với đến. Từ Nguyệt Hoa đến Lục Xà, lúc này lại thêm một thanh niên, từ khi nào lại có nhiều Phân Thần kỳ như vậy?

Lục Xà vẻ mặt ngưng trọng, hẳn có thể cảm nhận được sự uy hiếp phát ra từ Dương Thiên, tên này so với Nguyệt Hoa cũng không yếu hơn chút nào. Nếu hai người liên thủ, Lục Xà hoàn toàn không có cơ hội chiến thắng.

Nhiệm vụ của hắn là đến Linh Giới tìm kiếm bảo vật, nhưng vì vài lời dụ dỗ của đám Yêu Vương kia nên đã quyết định giúp bọn chúng tiêu diệt Nhân Tộc, chiếm lấy Phàm Vũ Giới, không ngờ cuối cùng lại dẫn đến tình cảnh này.

Lục Xà không sợ hai người Dương Thiên, hắn chỉ là một phân hồn, cùng lắm thì thi triển bí thuật đồng vu quy tận. Nhưng nếu hắn không đoạt được bảo vật, e rằng sẽ bị bên trên trách phạt, lúc đó chắc chắn sẽ không dễ chịu.

Suy tính thiệt hơn, Lục Xà lập tức xoay người, ý định bỏ trốn. Yêu Tộc đại thế đã mất, có ở lại chỉ thêm thiệt hại mà thôi. Tuy Lục Xà là thủy tổ của Yêu Tộc nhưng khi cần thiết, hắn có thể vứt bỏ bọn họ mà không do dự chút nào.

Xui cho Lục Xà, Dương Thiên đương nhiên sẽ không để hắn rời đi dễ dàng như vậy. Hàng vạn tia kiếm khí bất ngờ từ trên cao trút xuống. Lục Xà không kịp trở tay, lập tức bị đánh sâu vào trong lòng đất.

Kiểm SEwKp7N khí không có dấu hiệu dừng lại, như một cơn mưa liên tục rơi xuống, đánh ra một cái hố khổng lồ sâu không thấy đáy. Vô số vết nứt không ngừng xuất hiện kéo dài ra xung quanh khiến tu sĩ gần đó sợ hãi bỏ chạy thật xa.

Từ trong hố, một quang cầu màu xanh hiện ra, chống đỡ lại những tia kiếm khí kia. Dương Thiên nhìn Nguyệt Hoa cười nói:

- Chuyện ở đây cứ để cho ta lo liệu.

Nguyệt Hoa nhu thuận gật đầu. Dương Thiên từ trước đến nay vẫn vậy, chỉ cần hắn đã nói ra thì chắc chắn sẽ làm được. Chờ Nguyệt Hoa lùi ra phía sau, Dương Thiên chân đạp hư không, từng bước chậm ra đi đến gần cơn mưa kiếm khí kia.

Đứng trong quang cầu, Lục Xà đang đau khổ chống đỡ. Những kiếm khí này tuy không thể gây được tổn thương cho hắn nhưng số lượng lại quá nhiều, nếu tiếp tục kéo dài, hắn sớm muộn cũng hao tận linh lực mà thất bại.

Cảm nhận được Dương Thiên đang tiến lại gần, Lục Xà liền hét to một tiếng, từ trên trán hắn xuất hiện một miếng vảy rắn màu xanh lục bích. Vảy rắn bong ra, biến lớn bay lên, giống như một tấm khiên chống đỡ cơn mưa kiếm khí kia.

Dương Thiên đứng đối diện với Lục Xà, vẻ mặt lạnh lùng:

- Nói đi, ngươi đến Phàm Vũ Giới là vì mục đích gì?

Lục Xà khinh thường:

- Chuyện của thượng giới, đám người hạ giới các ngươi vốn không có tư cách được biết.

Dương Thiên bĩu môi:

- Chẳng qua là phân hồn của một con Bích Lân Độc Xà đến từ Linh Giới mà thôi, có gì đáng để kiêu ngạo. Loại rắn này, năm xưa ta từng đem ra làm mồi uống rượu, hương vị cũng không tệ a.

Lục Xà biết Dương Thiên đang cố tình chọc tức hắn:

- Nhân loại, đừng quá tự cao. Ta hiện tại chỉ là một phân hồn, quả thực không phải đối thủ của người. Nhưng các người sớm muộn cũng sẽ phi thăng lên Linh Giới, tốt nhất là nên biết điều một chút.

Đối với lời đe dọa của Lục Xà, Dương Thiên bật cười:

- Người thực sự cho rằng ta là tu sĩ hạ giới không biết gì sao? Linh Giới chẳng qua là tên gọi chung của trung cấp vị diện mà thôi. Thực tế nó chia thành 3000 vị diện lớn nhỏ khác nhau. Trong hơn 3000 vị diện đó, người nghĩ bản thể của mình có thể tìm được ta hay sao?

Lục Xà kinh ngạc:

- Không nghĩ đến một tiểu tu sĩ Phân Thần kỳ như người cũng biết được chuyện này. Bất quá, có một thứ người chắc chắn còn chưa biết.

Dương Thiên có chút hứng thú:

- Là chuyện gì?

Lục Xà đáp:

- Bích Lân Độc Xà chúng ta thiên sinh đã có một loại chất độc đặc biệt nằm trong yêu hạch. Nếu người giết chết ta, chất độc này lập tức sẽ bám trên người người. Không những cản trở quá trình tu hành, nó còn khiến cho bất kỳ tộc nhân nào của Bích Lân Độc Xà phát hiện ra người trong một phạm vi nhất định. Chỉ cần bị bọn chúng nhận ra loại độc này, người sẽ trở thành kẻ thù của Bích Lân Độc Xà, không chết không ngừng.

- Linh Giới quả thực chia làm 3000 vị diện, nhưng Bích Lân Độc Xà chúng ta có những nhánh nhỏ ở rất nhiều nơi trong đó. Nếu người muốn đặt cược vào vận may thì có thể thử.

Dương Thiên làm ra vẻ suy tư:

- Trước đây ta quả thực đã từng nghe qua về loại độc này, không ngờ lại là thật. Bất quá, người cũng còn một chuyện cho biết.

- Chuyện gì?

- Đó là...ta hoàn toàn không sợ đám Bích Lân Độc Xà các người.

Dương Thiên vừa dứt lời, Phá Thiên đã hiện ra trên tay hắc. Phá Thiên lắc nhẹ lên một cái liền thay đổi hình dạng thành một thanh kiếm màu đen, Thú Diệt, chuyên dùng để trừ các loại Yêu Thú. Dùng Phá Thiên mô phỏng ra thứ này, rõ ràng Dương Thiên đang muốn một chiêu kết liễu Lục Xà.

Thú Diệt vừa hiện, nội tâm Lục Xà giống như bạo động, cơ thể hắc không tự chủ được run lên từng cơn, giống như là đang đối mặt với thiên địch. Lục Xà dùng sức hét to để lấy lại bình tĩnh:

- Đây là thứ pháp bảo gì?

Dương Thiên thần nhiên:

- Người không cần biết, bởi vì người vốn không có tư cách để biết.

Thú Diệt vung nhẹ một cái, một luồng sáng hình lưỡi liềm màu nâu xuất hiện, dùng một tốc độ kinh khủng, trong phút chốc đã gần đến bên người Lục Xà. Là tu sĩ đến từ Linh Giới, kinh nghiệm chiến đấu của Lục Xà vô cùng phong phú. Hắc cổ nén sợ hãi trong lòng, há miệng phun ra một viên yêu đan màu xanh.

Yêu đan chạm vào vảy rắn trên đầu, cả hai nhanh chóng dung hợp lại, hóa thành một con rắn màu xanh lục bích, há mồm phun ra một đám khói độc vào lưỡi liềm kia. Kỳ lạ là, lưỡi liềm kia một đường thẳng tiến, không bị khói độc ngăn trở chút nào, nhẹ nhàng chém qua con rắn màu xanh kia cùng Lục Xà.

Con rắn màu kia kêu rắc lên một tiếng nhỏ rồi tan vỡ. Yêu hạch trực tiếp bị lưỡi liềm chấn nát, chỉ còn lại một miếng vảy rắn màu xanh, bị Dương Thiên dùng Khổng Vật Thuật thu lại. Thứ này là một trong những phần quý giá nhất trên người Bích Lân Độc Xà, phòng thủ rất mạnh, có thể dùng lại tài liệu luyện khí.

Lưỡi liềm đi qua, Lục Xà biến mất như chưa từng tồn tại. Tu sĩ Nhân Tộc dừng ngẩn ra một hồi lâu. Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, bọn hắn còn chưa kịp phản ứng lại. Nhân Tộc sắp thất bại, không biết từ đâu nhảy ra một thanh niên lạ mặt. Hắn nhẹ nhàng tiêu diệt Đệ Nhất Yêu Vương Cự Lực Viên Vương cùng Lục Xà Thủy Tổ, giành lấy chiến thắng.

Trái với vẻ xúc động không nói lên lời của Nhân Tộc, vẻ mặt Yêu Tộc tái nhợt. Xong, lần này thực sự xong, thời kỳ bá chủ của Yêu Tộc tại Phàm Vũ Giới đến đây là chấm dứt. Bọn hắn rất nhanh sẽ giống như Ma Tộc, trở thành một bộ tộc nhỏ, giống như một hạt bụi trong dòng chảy lịch sử.

Tiêu diệt Lục Xà, trên mặt Dương Thiên không hề có chút vui vẻ nào mà thay vào đó là sự nghiêm túc hiểm có:

- Lại dám sử dụng loại pháp thuật này, thật sự là một tên điên.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 441: Sinh Mệnh Thế Thân

Nguyệt Hoa cũng cảm nhận được có thứ gì đó đang đến, nàng vội bay đến bên cạnh Dương Thiên, lo lắng hỏi:

- Dương Thiên, có phải tên Lục Xà kia trước khi chết đã giở trò gì hay không?

Dương Thiên thở ra một hơi:

- Trong cơ thể hắn có một loại cấm chế đặc biệt. Trong khoảnh khắc hắn chết đi, bản thể ở Linh Giới sẽ lập tức cảm ứng được.

Nguyệt Hoa kinh hãi:

- Ý của người là?

Dương Thiên gật đầu nhìn lên bầu trời:

- Là Thần Hàng Thuật.

Thần Hàng Thuật thông thường chỉ là phái xuống một đạo phân hồn, nhưng lần này Bích Lân Độc Xà phái xuống chính là bản thể của hắn. Nói là bản thể cũng không đúng, tên kia trả một cái giá thật lớn, mở ra một không gian thông đạo, đưa đến đây một phần thân thể. Hắn không dám hoàn toàn hạ xuống Phàm Vũ Giới, làm như vậy sẽ khiến pháp tắc nơi đây đảo lộn, trực tiếp đem hắn nghiền thành cặn bã.

Tuy chỉ là một bộ phận, nhưng có thể sử dụng loại Thần Hàng Thuật này, tu vị của Lục Xà tối thiểu cũng đã là Đại Thừa kỳ. Tồn tại bậc này, một

ngón tay của hắn cũng dư sức đem Phân Thần kỳ như Dương Thiên hay Nguyệt Hoa đánh thành cặn bã.

Dương Thiên cùng Nguyệt Hoa không có thời gian nói nhiều. Mây trên trời đột nhiên tán đi, mở ra một cái vòng tròn màu đen. Phía sau vòng tròn là hư không vô tận, từng trận Không Gian Bạo Phong thổi qua khiến da đầu những người có mặt ở đây tê dại.

Từ bên trong, một cánh tay khổng lồ phủ đầy vảy rắn đưa ra, ở giữa lòng bàn tay là một cái mặt người đang nhắm mắt. Cánh tay cứ thế hạ xuống, đến khi nó gần như che phủ toàn bộ thành trì cũng những người có mặt ở đây mới dừng lại.

Mặt người kia mở mắt ra, nhìn chăm chăm vào Dương Thiên:

- Người chính là kẻ đã giết chết phân hồn của ta?

Dương Thiên xòe bàn tay ra, trong đó là một đám khí độc màu xanh đen. Một ngọn lửa bốc lên, đem đám khí kia đốt thành hư vô. Dương Thiên ngẩn đầu nhìn cái mặt người kia:

- Sử dụng Thần Hàng Thuật đem bản thể hạ xuống Phàm Vũ Giới chắc chắn phải trả một cái giá rất lớn. Ta rất tò mò, rốt cuộc là bảo vật gì khiến người bỏ ra đại giới như vậy?

Mặt người lạnh nhạt đáp:

- Một tiểu tu sĩ hạ giới như ngươi mà cũng biết về Thần Hàng Thuật, không tệ. Bất quá, bảo vật kia ngươi còn chưa có tư cách được biết. Hơn nữa, một kẻ sắp chết thì biết nhiều như vậy để làm gì?

Dương Thiên bật cười:

- Đám tu sĩ từ Linh Giới các ngươi, mỗi một kẻ đều tự cao như vậy sao?

Mặt người vẫn không biểu lộ cảm xúc:

- Ta mạnh hơn người, vì vậy đó không tính là tự cao.

Dương Thiên âm thầm truyền âm ra hiệu cho Nguyệt Hoa lui lại phía sau. Trên vai hắn không biết từ đâu xuất hiện một tiểu nhân màu xanh nhạt, khuôn mặt giống y hệt Dương Thiên.

- Người nói người mạnh hơn ta? Vậy thì mau chứng minh đi.

Cánh tay khổng lồ kia bất ngờ nắm chặt lại, Dương Thiên đang ở gần đó lập tức bị kéo vào bên trong. Cánh tay một lần nữa mở ra, mặt người vẫn lạnh lùng:

- Hành động chính là minh chứng rõ ràng nhất.

Mặt người bắt đầu chuyển hướng sang những tu sĩ còn sót lại:

- Ta cho các người một cơ hội, nếu muốn giữ mạng sống của mình, trong vòng...

Mặt người còn chưa nói hết câu, hàng trăm chiếc vòng phát ra ánh sáng rực rỡ đã đánh thẳng về phía hắn. Cánh tay kia hơi cong lên rồi búng nhẹ một cái, hàng trăm chiếc vòng lập tức bị đánh văng ra, lao ngược lại vị trí Nguyệt Hoa đang đứng.

Uy lực phản chấn so với công kích của Nguyệt Hoa mạnh hơn nhiều lần khiến nàng không kịp tránh né. Đúng lúc này, một bóng người không biết từ đâu đứng chắn ngay trước mặt nàng, quơ tay một cái liền đem hơn trăm cái vòng giữ lại, hợp chúng lại làm một rồi quay lại cười:

- Ta đã nói là để mọi chuyện cho ta xử lý, lẽ nào người không tin tưởng ta hay sao?

Cầm lấy chiếc vòng từ tay Dương Thiên, Nguyệt Hoa nhu thuận:

- Ta tin người.

Trong những bộ phim lịch sử Dương Thiên từng xem, có những vị quân vương đánh đổi cả giang sơn chỉ để có được mỹ nhân. Dương Thiên lúc này đã hiểu rõ cảm giác của bọn hắc hãn khi đó, có được một mỹ nhân như Nguyệt Hoa bầu bạn, hắc hãn cần giang sơn để làm gì? Hơn nữa, ngoài Nguyệt Hoa ra, Dương Thiên còn có rất nhiều nữ nhân khác đang đợi hắc hãn trở về.

Tu vị khôi phục, một chút cảm xúc nhớ nhung ủa về những Dương Thiên rất nhanh chấn tĩnh lại. Hắc hãn tạo ra một kết giới bảo vệ những tu sĩ bên dưới khỏi uy áp rồi nhìn mặt người kia, chậm rãi nói:

- Người nói mình mạnh hơn ta, hiện tại có cơ hội chứng minh rồi.

Không để cho mặt người đáp lại, Dương Thiên vung tay một cái, hư không lập tức bị vạch ra một vết nứt kéo dài vạn trượng. Nơi vết nứt đi qua, từng trận Không Gian Phong Bạo từ bên trong thổi ra, tạo nên một tình cảnh vô cùng đáng sợ. Cánh tay kia bị vết nứt hư không nuốt vào bên trong, rất nhanh chỉ còn thừa lại một đoạn ngắn, máu tươi không ngừng chảy ra. Dương Thiên nhanh chóng thu hồi toàn bộ lượng máu kia. Thứ này là một loại chất độc cực mạnh, nếu để nó rơi xuống Phàm Vũ Giới, nơi này sẽ biến thành vùng đất chết.

Ngược lại, thứ này tuy độc, nhưng nếu biết sử dụng sẽ trở thành lợi khí cho Dương Thiên sử dụng sau này. Biết mình gặp phải đại địch, đoạn tay còn thừa kia rất nhanh rút đi, ý đồ bỏ trốn. Dương Thiên bất đắc dĩ lắc đầu:

- Tên này khi đến thì hùng hùng hổ hổ, bỏ chạy thì nhanh không kém bất kỳ ai. Nhưng người đã muốn giết ta, khiến ta phải sử dụng một cái Sinh Mệnh Thế Thân, sao ta có thể để người dễ dàng trốn đi như vậy.

Trước khi vòng tròn màu đen đóng lại, Dương Thiên nhanh chóng điểm nhẹ vào đó một chỉ. Xong việc, hắc hãn quay lại nhìn Nguyệt Hoa, vẻ mặt ngưng trọng:

- Người đã đạt đến Phân Thần trung kỳ, đáng lẽ thọ nguyên phải còn rất dồi dào, tại sao lại khô kiệt đến tình trạng này?

Nguyệt Hoa giật mình hỏi lại:

- Người nhìn ra được?

Ban đầu, Dương Thiên chỉ biết Nguyệt Hoa có điều gì đó không ổn. Nhưng lúc này hẳn đã khôi phục lại tu vị Chân Tiên, đương nhiên là biết Nguyệt Hoa đang gặp phải vấn đề gì.

- Thọ nguyên của người còn rất ít. Nếu không đột phá Phân Thần hậu kỳ thì người sẽ không sống được quá 3 năm nữa.

Nguyệt Hoa mỉm cười gượng gạo:

- Có thể gặp được người, 3 năm đã là quá đủ rồi.

Sinh Mệnh Thể Thân trên vai Dương Thiên chỉ còn lại một phần nhỏ, rất nhanh sẽ tan biến. Dương Thiên không giải thích thêm gì nữa, đặt tay lên đầu Nguyệt Hoa. Linh lực cuộn cuộn thông qua Sinh Mệnh Bản Nguyên chuyển hóa thành Sinh Mệnh Lực truyền vào người Nguyệt Hoa. Khoảnh khắc Sinh Mệnh Thể Thân tan biến, Dương Thiên lập tức rút tay lại, có chút tiếc nuối:

- Ài, đáng tiếc, chỉ có thể bổ sung cho người 300 năm thọ nguyên. Bất quá, với tư chất của người, 300 năm đạt đến Phân Thần hậu kỳ cũng không quá khó khăn a.

Cảm nhận được thọ nguyên bạo tăng, Nguyệt Hoa vô cùng vui mừng. Tuy nàng nói 10 năm đã đủ, nhưng ai cũng hiểu những lời đó chẳng qua là tự dối lòng mà thôi. Chờ đợi ngàn năm, cuối cùng chỉ được ở bên nhau 3 năm, người thỏa mãn sao?

Biết Nguyệt Hoa còn nhiều khuất mắt trong lòng, Dương Thiên nắm lấy tay nàng:

- Đi thôi, trở về chỗ của người.

Nguyệt Hoa hiểu ý Dương Thiên, khẽ gật đầu, hai người lóe lên một cái rồi biến mất.

...

Linh Giới, Lục Xà đang ngồi trước một cái hồ nước nhỏ. Nước trong hồ bị máu nhỏ xuống biến thành màu đỏ thẫm. Cánh tay của Lục Xà bị cắt đứt đến gần khuỷu tay, máu tươi không ngừng chảy xuống. Cho dù sử dụng linh lực cũng chỉ làm nó chảy chậm hơn chứ không dừng hẳn được.

Liên tục uống hơn mười mấy loại đan dược chữa thương, vết thương mới miễn cưỡng không chảy máu nữa. Lục Xà vẫn giữ nguyên vẻ mặt kinh hãi:

- Hẳn rồi cuộc là ai, tại sao lại mang cho ta cảm giác còn đáng sợ hơn những lão quái vật Độ Kiếp kỳ kia.

Lục Xà không có thời gian suy nghĩ, hẳn đã cảm nhận được có chuyện gì đó không ổn, từ vị trí cánh tay bị đứt, một chấm nhỏ màu đen xuất hiện. Khi Lục Xà còn chưa kịp phản ứng lại, chấm nhỏ kia đã nổ tung. Một khối cầu màu đen khổng lồ bao phủ chu vi hơn vạn dặm, đem cả dãy sơn mạch nuốt chửng vào bên trong.

Tất cả tu sĩ cùng yêu thú gần đó đều bị vụ nổ chấn kinh. Vài ngày sau, khi khối cầu màu đen kia hoàn toàn biến mất, những tu sĩ đến đây kiểm tra thì chỉ thấy một cái hố sâu không thấy đáy, không gian gần đó cực kỳ yếu ớt, vết nứt không gian xuất hiện ở khắp mọi nơi.

Linh Giới, Thâm Thiên Sơn Mạch, Bích Lân Độc Xà nhất tộc, tận diệt.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 442: Một Tia Sáng Thế Lực

Đại chiến đến đây là chấm dứt, những chuyện còn lại cứ để cho Yêu Tộc và Nhân Tộc tự giải quyết, Dương Thiên cũng không muốn can thiệp quá sâu vào chuyện này. Về đến nơi ở của Nguyệt Hoa, Dương Thiên và nàng không hẹn mà cùng hạ xuống cái đình nhỏ kia. Nguyệt Hoa lấy từ trong không gian giới chỉ ra một bộ bình trà cùng hai cái ly nhỏ, nhanh tay pha một bình thật ngon rồi đẩy đến trước mặt Dương Thiên.

Hít một hơi nhẹ để cảm nhận, Dương Thiên nở nụ cười:

- Trà nghệ của người lại tiến bộ thêm một bước a.

Nguyệt Hoa không đáp, nàng tự tay rót cho mình một ly, nhấp nhẹ rồi nói:

- Dương Thiên, ta thật muốn biết, hơn ngàn năm qua người đã đi đâu, làm gì, tại sao lại đến một cái vị diện hẻo lánh như nơi này.

Dương Thiên thở dài:

- Đây là một câu chuyện dài, nhưng nó vẫn chưa có kết thúc. Vì vậy, khi mọi chuyện đã ngã ngũ, ta sẽ nói toàn bộ cho người biết.

Nguyệt Hoa gật đầu, nàng là một nữ nhân thông minh, biết khi nào nên hỏi, khi nào không nên. Nếu Dương Thiên đã nói hãy đợi, nàng sẽ kiên nhẫn đợi hẵn. Đã đợi hơn ngàn năm, đợi thêm một thời gian nữa thì có làm sao?

Vẻ mặt Dương Thiên trở nên nghiêm túc:

- Nguyệt Hoa, tại sao thọ nguyên của người lại suy kiệt đến mức này, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì nguy hiểm đến mức khiến người bắt buộc phải dùng đến nó?

Có một vài loại cấm thuật, khi sử dụng sẽ khiến thọ nguyên hao tổn rất nhiều. Dương Thiên đoán nguyên nhân Nguyệt Hoa thành ra như vậy chính là vì một trong những loại cấm thuật này.

Biết không thể dấu được Dương Thiên, Nguyệt Hoa thở ra một hơi, nhỏ giọng nói:

- Năm đó người bỏ đi không một lời từ biệt, chỉ để lại Thuần Không Kính. Ta khi ấy tu vị thấp kém, chỉ biết dốc hết sức tu luyện, phi thăng Linh Giới. Trong thời gian đó, ta đã vô tình tìm thấy di chỉ do một vị đại năng để lại. Trong đó có ghi lại một loại cấm thuật gọi là Quan Mệnh Thuật, có thể dùng để quan sát vận mệnh, cái giá phải trả chính là thọ nguyên.

Dương Thiên trợn mắt:

- Người dùng nó để tìm ta?

Nguyệt Hoa gật đầu:

- Linh Giới rộng lớn vô cùng, cho dù ta có phi thăng, khả năng tìm được người cũng rất nhỏ bé.

Dương Thiên tức giận mắng:

- Người có biết rằng, để quan sát vận mệnh của một người mạnh hơn mình phải trả cái giá đắt như thế nào hay không. Đó là còn chưa nói đến...

Dương Thiên nói đến đây liền im bặt, Nguyệt Hoa hỏi ngược:

- Chưa nói đến cái gì?

“...Chưa nói đến ta vốn không bị vận mệnh khống chế.” Nửa câu nói còn lại đó, Dương Thiên quyết định không nói ra, còn quá sớm để Nguyệt Hoa tiếp xúc với những thứ thâm ảo này.

Nguyệt Hoa thấy hần không trả lời liền nói tiếp:

- Vào lúc đó, đây chính là lựa chọn duy nhất của ta. Ta đương nhiên biết, dự đoán vận mệnh của một người mạnh hơn mình sẽ phải trả một cái giá rất đắt, hơn nữa chưa chắc thành công. Vì vậy, ta kiên nhẫn tu luyện, chờ đến khi đột phá đến Phân Thần trung kỳ mới sử dụng Quan Mệnh Thuật để nhìn vào vận mệnh của chính mình.

- Quan Mệnh Thuật cho ta biết, thứ ta muốn tìm nằm ở Phàm Vũ Giới nên ta đã thiết lập rất nhiều Truyền Tông Trận khác nhau, cuối cùng cũng đến được nơi đây.

Dương Thiên ngẩn ra, chuyện này quá phi lý. Cho dù Nguyệt Hoa quan sát vận mệnh, nhưng nó cũng có dính dáng đến Dương Thiên, đáng lẽ nàng không thể nhìn ra được mới đúng. Bởi lẽ Dương Thiên là tồn tại siêu thoát vận mệnh, bất cứ thứ gì liên quan đến hần đều không bị vận mệnh khống chế, không thể đoán biết được.

Khác với những lần khác, lần này Dương Thiên rất nhanh đã có được đáp án. Hần vẫn chưa triệt để thoát khỏi sự khống chế của vận mệnh. Trước kia, Dương Thiên luôn cho rằng Chân Tiên là tồn tại tối cao, nhưng sau khi biết được bên trên còn có Sáng Thế Thần, hần mới biết mình đã sai.

Nếu chưa chân chính đứng trên đỉnh của thế giới, vậy thì chắc chắn chưa thể hoàn toàn siêu thoát vận mệnh. Có thể vũ trụ này không trói buộc được vận mệnh của hần, nhưng thế giới rộng lớn ngoài kia, rất nhiều tiểu vũ trụ khác, còn có cả Thần Giới thần bí kia. Tất cả liên kết lại tạo nên một môi

quan hệ nhân quả, Dương Thiên chưa bước vào Sáng Thế Thần, vẫn chưa triệt để thoát ra được.

Thứ Quan Mệnh Thuật mà Dương Thiên xem là rác rưởi kia, có lẽ trong khoảnh khắc đã giúp Nguyệt Hoa nhìn thấy được vận mệnh ở một đẳng cấp cao hơn. Cái này không liên quan gì đến thực lực, chỉ đơn giản là vận khí mà thôi.

Nhìn gương mặt cau có của Dương Thiên, Nguyệt Hoa còn cho rằng hắn đang tức giận:

- Dương Thiên, ta biết người đang rất tức giận. Nhưng nếu phải chọn lại một lần nữa, ta vẫn sẽ sử dụng Quan Mệnh Thuật. Bởi vì nhờ có nó, ta mới có cơ hội được gặp lại người một lần nữa.

Dương Thiên ngấn đầu lên, nhìn thẳng vào mắt của Nguyệt Hoa:

- Vì một kẻ như ta, đáng giá sao?

Nguyệt Hoa mỉm cười:

- Đáng hay không là do ta quyết định. Để được gặp lại người, ta cảm thấy nó rất xứng đáng.

Dương Thiên bất ngờ đưa tay ôm lấy Nguyệt Hoa vào lòng. Nguyệt Hoa hai mắt mở to, phải mất vài giây sau mới kịp phản ứng lại, vòng tay qua ôm ngược lại Dương Thiên.

Hai người cứ như vậy trong gần 15 phút, Nguyệt Hoa mới đẩy Dương Thiên ra, khuôn mặt của nàng có chút ửng hồng:

- Dương Thiên, người thay đổi.

Dương Thiên cười:

- Ai rồi cũng sẽ thay đổi. Trước đây ta mang mối thù diệt tộc trên người, hiện tại kẻ thù đã diệt, ta cũng không cần khoát lên cái vẻ mặt lạnh như băng đó nữa.

Nguyệt Hoa dựa vào lòng hãn:

- Dù cho người thay đổi thế nào, ta vẫn sẽ ở bên cạnh người.

Dương Thiên đặt tay lên vai, nhìn lên ánh trăng trên cao:

- Nhân sinh sống ở trên đời, theo đuổi quyền lực, địa vị, tu vị tối cao để làm gì? Chẳng phải chính là vì những giây phút như thế này hay sao?

Một cảm giác khó có thể diễn tả xuất hiện trong lòng Dương Thiên. Hãn dường như đã hiểu ra được mục đích cuối cùng mà mình nhắm đến là gì. Chỉ là, cảm giác này còn chưa được trọn vẹn. Hãn còn có rất nhiều nữ nhân khác đang đợi, nếu được cùng tất cả các nàng ngắm trăng, đời này xem như không còn gì nuối tiếc.

Cảm ngộ đến một cách bất chợt, Dương Thiên phát hiện trong cơ thể mình xuất hiện một tia lực lượng kỳ lạ. Tia lực lượng kia vô cùng ít ỏi nhưng lại mang đến cảm giác rất vĩ đại, không gì là nó không làm được. Ba từ lập tức hiện ra trong suy nghĩ Dương Thiên “Sáng Thế Lực”.

Đúng, chỉ có Sáng Thế Lực mới có thể mang đến cho hãn cảm giác này. Nhưng Sáng Thế Lực tại sao lại xuất hiện trong cơ thể Dương Thiên. Cho dù chỉ là một tia rất nhỏ, nhưng đây chính là đầu mối để hãn lĩnh ngộ loại lực lượng tối cao này.

Ngay lúc Dương Thiên muốn tiến vào tìm hiểu thì một thứ gì đó vô hình đã ngăn cản hãn lại. Tia Sáng Thế Lực kia biến mất, trong đầu Dương Thiên vang lên một âm thanh trầm thấp “Vẫn chưa đến lúc”.

Dương Thiên bị giọng nói kia đánh bật, hấn ngấn ngờ một hồi lâu rồi nói bằng giọng run run:

- Sư phụ!

Dương Thiên hiểu ra, chính sư phụ đã để lại một tia Sáng Thế Lực kia trong người hấn. Có lẽ là lúc hai người gặp nhau tại cái động phủ thần bí kia. Vừa nãy Dương Thiên cảm ngộ nhân sinh, đồng thời cảm nhận được tia Sáng Thế Lực kia. Nhưng nếu sư phụ đã nói vẫn chưa đến lúc, Dương Thiên cũng sẽ không vội vã.

Nhân sinh vô thường, nào dễ cảm nhận như vậy. Khi nãy Dương Thiên chẳng qua là hiểu được một phần nhỏ của nó mà thôi. Dương Thiên tin là, khi hấn hoàn toàn cảm ngộ được, tia Sáng Thế Lực kia sẽ hoàn toàn hiện ra, giúp hấn lĩnh hội loại lực lượng tối cường trong thiên địa này.

Dựa vào lòng Dương Thiên, thỏa mãn mong ước bấy lâu nay, Nguyệt Hoa như trút được gánh nặng đè nén trong lòng, ngủ rất ngon giấc. Dương Thiên không nỡ đánh thức nàng, hấn cứ ngồi như vậy cho đến sáng hôm sau.

...

Dương Thiên ở lại chỗ của Nguyệt Hoa ba ngày. Chu Hân Dao cùng sư phụ nàng được Nguyệt Hoa sắp xếp cho một nơi có linh khí dồi dào để tu luyện. Chu Hân Dao hiện đang bế quan đột phá Nguyên Anh hậu kỳ nên Dương Thiên không thể gặp được nàng. Hấn đành nhờ Thiên Tâm chuyển lời lại cho Chu Hân Dao.

Dương Thiên vốn dự định đi gặp Hạ Chỉ Nghiên một chuyến nhưng suy nghĩ kĩ càng lại thôi. Hấn hiện tại thân mang trọng trách, vốn không nên để những chuyện khác làm vướng bận. Nhờ Nguyệt Hoa thay hấn chăm sóc Hạ Chỉ Nghiên, Dương Thiên liền lên đường trở về Tịnh Thổ, thông qua trận pháp phi thăng Linh Giới.

Nguyệt Hoa đề nghị đi cùng liền bị Dương Thiên bác bỏ. Không phải hẳn không muốn đi cùng nàng mà là chuyện này quá mức nguy hiểm. Khoảnh khắc Dương Thiên khôi phục tu vị giết chết Lục Xà, Hủy Diệt cũng đã cảm ứng được.

Biết Dương Thiên còn sống, Hủy Diệt chắc chắn sẽ tìm mọi cách giết chết hẳn. Chỉ có như vậy, Hỗn Độn Lực mới trở nên vô chủ, tên kia mới có thể chường khống nó, đem nó dung hợp với những loại Tiên Lực kia.

Dương Thiên biết Hủy Diệt cũng bị thương rất nặng, nhưng dù sao so với hẳn vẫn còn tốt hơn rất nhiều, ai mà biết tên kia sẽ giở trò gì. Dương Thiên hiện tại lo cho chính mình đã khó, hẳn không muốn làm liên lụy đến Nguyệt Hoa.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 443: Linh Giới

Nguyệt Hoa bản tính nhu thuận, nếu Dương Thiên đã nói là không được, nàng sẽ không miễn cưỡng hẳn. Có Nguyệt Hoa lo liệu mọi chuyện, Dương Thiên cũng yên tâm ra đi.

...

Cùng lúc đó, Hủy Diệt đang ngồi xếp bằng tại một nơi hư không vô tận. UA5Glc0 Xung quanh hẳn là vô số những cái hố đen khổng lồ phát ra sức hút kinh người cùng những vết nứt không gian kéo dài không thấy điểm dừng. Sau lưng Hủy Diệt là một hư ảnh khổng lồ nhìn không rõ hình dạng. Hủy Diệt Lực từ khắp nơi kéo đến, không ngừng bổ sung, khiến cho hư ảnh này ngày càng ngưng thực hơn.

Hủy Diệt nhắm chặt hai mắt giống như đang ngủ say, chợt một cảm giác kỳ lạ xẹt qua trong đầu khiến hẳn mở to hai mắt, nhìn về phía hư không vô tận kia. Vẻ mặt Hủy Diệt từ kinh ngạc chuyển sang hưng phấn:

- Đại sư huynh, người vẫn còn sống?

Hủy Diệt gần như đã xác định được Dương Thiên vẫn còn sống, nhưng hẳn chắc chắn tính huống hiện tại của Dương Thiên còn tệ hơn mình rất nhiều. Hiện tại Hủy Diệt đang trong giai đoạn mấu chốt đủ đúc lại Tiên Thể, không thể rời đi được. Trước mặt hẳn, Hủy Diệt Lực từ khắp nơi kéo đến, ngưng tụ ra một tên Hủy Diệt khác.

- Đi đi, tìm đại sư huynh về đây cho ta.

Người kia gật đầu một cái rồi biến mất. Giọng nói của Hủy Diệt rất nhỏ nhưng lại vang vọng khắp thiên địa:

- Đại sư huynh, nếu trận chiến kia vẫn chưa kết thúc, người nên đến đây để hoàn thành nó a. Ta đợi người.

...

Về đến Tịnh Thổ, Dương Thiên lập tức tìm đến chỗ Cách Giới Truyền Tống Trận. Điều khiến Dương Thiên ngạc nhiên là, có một người đang đợi hẵn ở đó. Vừa nhìn thấy Dương Thiên, Nhạc Hiên mỉm cười:

- Quả nhiên là người.

Dương Thiên nhíu mày:

- Người đợi ta ở đây?

Nhạc Hiên lắc đầu:

- Nói đúng hơn, ta đang đợi người đã thiết lập lên cái Cách Giới Truyền Tống Trận này. Nhìn khắp Tịnh Thổ, ngoài người ra, ta không nghĩ ra được người thứ hai.

Dương Thiên hiểu ra:

- Người cũng muốn thông qua Cách Giới Truyền Tống Trận đến Linh Giới?

Nhạc Hiên không phủ nhận:

- Yên tâm đi, ta biết sử dụng Cách Giới Truyền Tống Trận cần có cực phẩm linh thạch làm nguyên liệu. Ở đây có 10 viên, xem như trả phí.

Nhạc Hiên vung tay ném 10 viên cực phẩm cho Dương Thiên. Hắn cũng rất thoải mái nhận lấy. Có kẻ đưa tiền đến trước mặt, có ngu mới không nhận. Để Nhạc Hiên đi cùng cũng không phải vấn đề gì lớn, nhưng Dương Thiên vẫn có chút tò mò:

- Người đã đột phá Phân Thần hậu kỳ thành công, chắc chắn có thể dễ dàng vượt qua thiên kiếp phi thăng. Tại sao phải bỏ ra một cái giá lớn để sử dụng Cách Giới Truyền Tống Trận?

Nhạc Hiên từ chối trả lời:

- Ai cũng có lý do của riêng mình. Cũng như người chỉ là một phân hồn, không có khả năng gọi ra thiên kiếp, phải mượn nhờ Cách Giới Truyền Tống Trận. Ta cũng vì một vài lý do nên mới phải lựa chọn cách này.

Nhạc Hiên không thể phi thăng, nguyên do chính là vì tên nghĩa phụ kia. Hắn tuy chỉ còn là một mảnh tàn hồn nhưng chính là một vị đại năng của Tiên Giới. Nếu phi thăng theo cách thông thường chắc chắn sẽ bị pháp tắc của Linh Giới phát hiện mà bài xích. Nếu chuyện đó xảy ra, tình huống xấu nhất chính là hắn cùng Nhạc Hiên đều bị pháp tắc gạt bỏ.

Dương Thiên bị giới hạn thần thức, hắn có thể nhìn thấu tu vị của Nhạc Hiên, còn về phần tên nghĩa phụ kia thì vẫn không được. Có điều Dương Thiên cũng chỉ tùy tiện hỏi như vậy mà thôi. Các Giới Truyền Tống Trận này cần 5 viên cực phẩm linh thạch, Nhạc Hiên dùng 10 viên để được đi cùng, Dương Thiên xem như kiếm được món hời lớn, cần gì quan tâm đến lý do.

Phá Thiên hiện ra trên tay, Dương Thiên xóa bỏ cấm chế cùng huyền trận hắn đã bày ra từ trước, sau đó ném Phá Thiên vào bên trong. Phá Thiên vừa rơi vào Cách Giới Truyền Tống Trận lập tức hóa thành nhiều mảnh nhỏ, lấp vào những bộ phận còn thiếu. Dương Thiên lấy ra 5 viên cực phẩm linh thạch đặt vào vị trí mất trận rồi quay lại nhìn Nhạc Hiên:

- Đi thôi.

Không có tiếng đáp lại, Nhạc Hiên vẫn còn đang bị thủ đoạn của Dương Thiên chấn kinh. Pháp bảo có hình dạng kỳ lạ kia rõ ràng là dùng để tấn công, sao bây giờ lại được dùng để thiết lập trận pháp. Cái này hình như không được hợp lý cho lắm a.

Nghĩa phụ của Nhạc Hiên liền nhắc nhở:

- Hiên nhi, thế giới này còn rất nhiều thứ người chưa biết. Tại thượng giới, có một vài loại pháp bảo đa dụng, ngoài tấn công phòng ngự thông thường còn có thể luyện đan, nuôi dưỡng linh thú.

- Tất cả các chức năng đó trong cùng một pháp bảo?

- Ấy, người đừng hỏi nhiều. Sau này khi tu vị người đạt đến một trình độ nhất định, ta sẽ dạy cho người luyện chế vài món.

- Được.

Dương Thiên thấy Nhạc Hiên đứng yên tại chỗ không chịu nhúc nhích liền khó chịu nói:

- Người rốt cuộc có đi hay là không?

Nhạc Hiên giật mình, vội bay vào trận pháp. Dương Thiên lúc này mới nói:

- Ta sẽ giải thích một chút về cơ chế hoạt động. Lát nữa khi Cách Giới Truyền Tống Trận khởi động, khoảng khắc không gian chỉ lộ mở ra, người phải lập tức sử dụng năng lực phòng ngự mạnh nhất của mình.

- Đây là tùy cơ truyền tống trận, tuy hai người chúng ta xuất phát cùng một điểm, nhưng sau khi phi thăng thì không biết sẽ đến nơi nào. Linh Giới

có 3000 vị diện, nếu xui xẻo lạc đến những vị diện thuộc về Yêu Tộc hay Ma Tộc thì cũng không phải lỗi của ta.

Dương Thiên hiện tại chỉ là Phân Thần kỳ, còn chưa đủ năng lực câu thông với trung cấp vị diện. Vì vậy Cách Giới Truyền Tống Trận này là loại một chiều, biết điểm đi mà không biết điểm đến.

Đối với những chuyện Dương Thiên vừa nói, nghĩa phụ của Nhạc Hiên cũng đã sớm nói qua với hắn. Hơn nữa, Nhạc Hiên là ma tu, những trung cấp vị diện tràn đầy ma khí mới là thiên đường của hắn.

Dương Thiên chỉ nói đơn giản như vậy, đã nhận tiền của người thì phải có trách nhiệm một chút, thành công đến được Linh Giới hay không còn phải xem tạo hóa của Nhạc Hiên. Cách Giới Truyền Tống Trận này được Dương Thiên lựa chọn địa điểm bố trí cùng nguyên liệu thiết lập trận pháp vô cùng hoàn hảo. Nhưng những tai nạn như Không Gian Phong Bạo hay Không Gian Loạn Lưu vốn không đoán trước được, nếu gặp phải xem như bọn hắn xui xẻo.

Dương Thiên đánh ra vài đạo pháp quyết, năm mắt trận có gắn cực phẩm linh thạch phát ra ánh sáng rực rỡ. Cách Giới Truyền Tống Trận khởi động, một vầng sáng từ trên cao hạ xuống bao phủ lấy hai người.

Xuyên qua hư không vô tận, Dương Thiên cũng không biết rốt cuộc đã tiêu tốn bao nhiêu thời gian. Khi hắn cảm nhận được lực lượng trận pháp biến mất, Phá Thiên xuất hiện lại trên tay thì bản thân đã đứng tại một cái hải vực mênh mông không thấy bờ. Linh khí nồng đậm còn vượt trên Tịnh Thổ một bậc, hắn có thể chắc chắn mình đã đến Linh Giới. Cầm Phá Thiên trên tay, vẻ mặt Dương Thiên có chút khó coi:

- Lại quên mất chuyện này. Nhạc Hiên, nếu có gì bất trắc thì cũng đừng trách ta a.

Dương Thiên sử dụng Phá Thiên làm phần chính của Cách Giới Truyền Tống Trận. Khi truyền tống đến nơi, Phá Thiên sẽ rời khỏi trận pháp mà trở về bên hắn. Khoảnh khắc đó, lực lượng bảo vệ của Cách Giới Truyền Tống Trận sẽ biến mất. Dương Thiên vẫn có Phá Thiên, bên trong nó tích trữ một phần nhỏ lực lượng kia giúp hắn đến Linh Giới an toàn.

Nhạc Hiên thì khác, khi lực lượng trận pháp biến mất, hắn còn cách một đoạn rất nhỏ nữa mới đến Linh Giới. Không có lực lượng kia bảo vệ, chỉ cần không gian thiếu ổn định một chút cũng đủ nghiền nát hắn thành mảnh vụn.

Cái này cũng không phải lỗi của Dương Thiên. Ban đầu hắn thiết lập trận pháp là để một mình mình sử dụng. Hiện tại có thêm Nhạc Hiên, Dương Thiên lại quên mất điều chỉnh lại trận pháp. Ài, là sơ xuất, sơ xuất mà thôi.

Bỏ chuyện Nhạc Hiên ra khỏi đầu, thần thức của Dương Thiên toàn lực mở ra. Trong phạm vi thần thức của Phân Thần trung kỳ, Dương Thiên chỉ tìm thấy một hòn đảo duy nhất.

Vừa đến một vị diện mới, thông tin chính là thứ thiếu thốn nhất. Dương Thiên quyết định đến hòn đảo kia tìm hiểu một chút rồi mới tính toán xem những bước tiếp theo nên làm gì.

Khi Dương Thiên còn chưa kịp rời đi, một bóng đen từ bên dưới mặt nước đã nổi lên, mở cái miệng chứa toàn những cái răng bén nhọn ngoạm lấy hắn.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 444: Thủy Hoàng Giới- Lục Minh Đảo

Cái miệng kia vừa đóng lại, yêu thú còn chưa kịp lặn xuống thì đã bị một tia kiếm khí từ bên trong cơ thể bắn ra, đem nó cắt thành hai nửa bằng nhau. Dương Thiên từ bên trong thân thể yêu thú đi ra, trên tay cầm theo một cái ngọc hạp. Mở ngọc hạp ra, đập vào mắt hẳn là một viên yêu đan hai màu xanh đỏ, đại diện cho thủy thuộc tính cùng hỏa thuộc tính.

Dựa vào dao động linh lực, đây là một viên lục cấp yêu hạch, chính là của một con lục cấp yêu thú, tương đương với tu sĩ Hợp Thể kỳ. Yêu thú đồng tu hai loại linh lực rất hiếm có, đặc biệt là hai loại linh lực trái ngược nhau. Viên yêu hạch này có giá trị liên thành. Có được nó một cách đơn giản như vậy, trên mặt Dương Thiên không hề có sự vui mừng, thay vào đó là vẻ bất đắc dĩ.

Yêu hạch được đựng trong ngọc hạp, bên trên còn được bố trí vài đạo cấm chế, nói rõ nó thuộc sở hữu của một tu sĩ nào đó. Có thể giết chết lục cấp yêu thú song thuộc tính, chỉ có thể là tu sĩ Hợp Thể kỳ trở lên, hơn nữa còn đặc biệt lợi hại. Nếu tên kia phát hiện Dương Thiên đang nắm giữ yêu hạch, chắc chắn sẽ không buồn nghe hắn giải thích mà ra tay đoạt lấy. Dương Thiên vừa chân ướt chân ráo đến nơi này, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã chuốc lấy một đại địch, thật sự quá đen đủi.

Nói đi cũng phải nói lại, yêu hạch này đối với hắn có tác dụng không nhỏ, Dương Thiên cũng không có ý định trả lại. Năng lượng ẩn chứa trong yêu hạch khá cuồng bạo, không đơn giản hấp thu như Linh Nhân. Cho dù sử dụng Chuyển Hóa Quyết cũng sẽ hao tổn rất nhiều thời gian.

Bất quá, hiện tại Dương Thiên không có đan dược hay Linh Nhân, yêu hạch này cũng có cấp bậc khá cao, miễn cưỡng sử dụng cũng không tệ. Tiễn tay nhét yêu hạch vào miệng, Dương Thiên xem như chính thức trở thành kẻ thù của tên Hợp Thể kỳ kia. Cấm chế lưu lại trên đó Dương Thiên hiện tại chưa đủ năng lực hóa giải nhưng vẫn có thể miễn cưỡng che dấu. Trừ khi hai người ở trong một khoảng cách nhất định, bằng không tên kia nhất định sẽ không cảm ứng được.

Linh lực ẩn chứa trong lục cấp yêu hạch rất lớn. Dương Thiên ước tính cần đến thời gian ba năm mới có thể hấp thu toàn bộ. Đương nhiên, nếu tu vi của hắn tăng tiến, thời gian sẽ được rút ngắn.

Yêu hạch cũng đã ăn, Dương Thiên theo thói quen, cẩn thận thi triển Ẩn Thân Thuật phóng về hướng hòn đảo kia.

Hơn một giờ sau, một trung niên nam tử từ trên cao hạ xuống, nhìn vào con yêu thú bị kiếm khí chém thành hai nửa kia, vẻ mặt vô cùng khó coi:

- Là kẻ nào dám giết chết yêu thú của ta, đoạt đi yêu hạch Băng Hỏa Giao. Nếu để lão phu bắt được, nhất định sẽ đem hắn cắt thành trăm mảnh, làm mồi cho thủy quái.

...

Những lời này Dương Thiên không nghe được, cho dù có nghe hắn cũng sẽ chẳng buồn để tâm. Kẻ thù của hắn trước nay rất nhiều, nói những lời như vậy cũng không thiếu, nhưng tất cả đều có chung một kết cục.

Đến được hòn đảo kia, Dương Thiên bị chặn lại ở bên ngoài. Toàn bộ hòn đảo được bao phủ bởi một trận pháp phòng ngự rất mạnh. Cứ cách một đoạn ngắn lại có một pháo đài nhỏ, bên trên trang bị vài khẩu tứ cấp Tinh Uy Pháo.

Dùng thần thức kiểm tra một lượt, Dương Thiên tìm ra một lối vào nằm ở ngay gần đó. Nơi này tập trung rất đông tu sĩ, dường như phải trải qua kiểm tra nghiêm ngặt mới được tiến vào đảo.

Đại đa số tu sĩ có mặt ở đây đều là Luyện Khí cùng Trúc Cơ. Tên canh gác nơi này tu vị không tệ, cũng là tu vị Nguyên Anh sơ kỳ. Hắn cẩn thận điều tra danh tính, xác định thân thế, tu vị, thậm chí còn sử dụng Trắc Thí Thạch để tránh những kẻ có Liễm Khí Thuật cao minh.

Loại Trắc Thí Thạch kia Dương Thiên đã quá quen thuộc, Liễm Khí Thuật của hắn hoàn toàn không sợ bị nó nhìn thấu. Hạn chế tu vị xuống Trúc Cơ trung kỳ, Dương Thiên âm thầm ra tay đánh bất tỉnh một tên Trúc Cơ khác, đoạt đi lệnh bài thân phận của hắn.

Dịch Dung Thuật, Liễm Khí Thuật, lệnh bài thân phận, Dương Thiên dễ dàng vượt qua kiểm tra, thông qua một cái Truyền Tống Trận loại nhỏ đi vào đảo. Đến lúc này hắn mới biết tên hòn đảo này là Lục Minh Đảo. Hòn đảo này có diện tích vô cùng rộng lớn, chia làm sáu khu vực do một đại môn phái đứng đầu. Bọn hắn phân chia tài nguyên, đồng thời áp bức tán tu hàng tháng phải nộp đủ số lượng yêu hạch cần thiết, tùy theo tu vị mỗi người.

Nhóm người này mà Dương Thiên trà trộn vào chính là những tán tu từ hải ngoại trở về. Thông qua truyền tống trận đi vào Lục Minh Đảo, Dương Thiên dùng vài viên linh thạch để lấy thông tin từ một tên Trúc Cơ kỳ khác.

Vị diện này được gọi là Thủy Hoàng Giới, một cái trung cấp vị diện do Hải Tộc làm chủ, nước biển chiếm đến 90 phần trăm diện tích bề mặt. Nhân Tộc, Yêu Tộc cùng những chủng tộc khác chỉ cư trú tại những hòn đảo bên trong đó.

Lục F5CbrFY Minh Đảo nằm ở một nơi xa xôi, tu sĩ Nguyên Anh kỳ thông thường muốn đi đến hòn đảo gần nhất cũng tốn gần 2 tháng thời

gian. Chưa kể trên đường đi, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải thủy quái cản đường, làm mồi ngon cho bọn chúng.

Chính vì lý do này, tán tu tại Lục Minh Đảo dù bị bóc lột vẫn không dám tìm đến nơi khác sinh sống. Bọn hắc cử cách một tháng lại phải đến hải ngoại săn giết thủy quái một lần. Nếu nộp đủ số lượng yêu hạch thì không sao, còn lỡ như thiếu thì phải lấy linh thạch hoặc những vật phẩm có giá trị khác bù vào. Vì vậy, tán tu trên đảo rất đông nhưng đại đa số đều là những kẻ nghèo túng, tu vị thấp kém. Ước mơ của bọn hắc là được gia nhập một môn phái nào đó, có cơ hội đổi đời, không còn bị đàn áp bóc lột nữa.

Đã từng có tu sĩ nghĩ đến chuyện tập hợp toàn bộ tán tu đứng lên chống lại đại môn phái kia. Kết quả đương nhiên là thất bại. Nhưng điều khiến cho người khác kinh hãi là, môn phái kia chỉ cử ra đúng một người liền dễ dàng đem hơn một vạn tu sĩ giết chết, sau đó nuốt sạch linh hồn của bọn họ.

Tên Trúc Cơ kỳ kia kể đến đây liền tỏ ra vô cùng sợ hãi. Dương Thiên có chút tò mò:

- Chuyện này người được nghe kể lại hay là tận mắt thấy qua?

Tên Trúc Cơ kỳ kia nhìn quanh, xác định không có người nào đang nghe trộm mới nói nhỏ:

- Tiểu huynh đệ, ta xem người là người thật thà, ra tay lại rộng rãi nên mới nói cho người biết. Tổ tiên của ta là người may mắn sống sót trong trận chiến kia, những gì ta được biết là do hắc ghi lại trong ngọc giản truyền cho con cháu. Bên trong nói rất rõ ràng, tuyệt đối không được phép chống lại môn phái kia, bằng không chỉ còn một con đường chết.

- Tiểu huynh đệ, lời căn dặn này chắc chắn không sai. Tổ tiên của ta lúc đó tu vị chính là Nguyên Anh hậu kỳ, có thể khiến hắc sợ hãi như vậy, tên kia nhất định là lão quái đã tu luyện hàng vạn năm. Hơn nữa không chỉ có một tên như vậy, chống lại bọn hắc chỉ có con đường chết

Dương Thiên không tỏ thái độ gì:

- Người từ đầu đến cuối chỉ nói là “môn phái kia”. Rốt cuộc tên của nó gọi là gì?

Tên Trúc Cơ kỳ gãi đầu:

- Cái này, ta thực sự cũng không rõ a.

- Người cũng không rõ?

- Gọi là môn phái nhưng thực chất chỉ có bảy người. Bao gồm sáu tên đệ tử quản lý sáu khu vực khác nhau cùng một tên sư phụ vô cùng thần bí. Làm việc cho bọn hắn chính là những tiểu môn phái khác, chia từ nhất cấp tông môn cho đến tam cấp tông môn, quản lý từng khu vực nhỏ hơn.

Dương Thiên chống cằm suy tư:

- Cái này giống như việc phân chia giai cấp bóc lột sức lao động thì phải?

Tên Trúc Cơ kỳ ngẩn ra:

- Tiểu huynh đệ, người vừa nói gì, ta nghe không hiểu a.

Dương Thiên lấy ra mười viên hạ phẩm linh thạch:

- Đừng bận tâm. Đây là linh thạch của người.

Nhận lấy linh thạch từ tay Dương Thiên, tên kia tỏ thái độ thân thiện hơn hẳn:

- Tiểu huynh đệ, người cũng là người của Lục Minh Đảo, tại sao những kiến thức cơ bản này cũng không biết. Lẽ nào từ nhỏ người đã là khổ tu sĩ, lần đầu tiên ra bên ngoài hải ngoại rèn luyện?

Dương Thiên không trả lời mà chỉ phất tay một cái, tên Trúc Cơ kỳ kia không chút chống cự liền ngã lăn ra đất bất tỉnh. Xóa đi đoạn ký ức vừa rồi của hắn, Dương Thiên mỉm cười:

- Xem ra Lục Minh Đảo này cũng là một nơi rất thú vị a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 445: Viên Cường

Theo địa chỉ được ghi trên lệnh bài thân phận, Dương Thiên tìm đến một căn nhà nhỏ thuộc khu vực số 3, nằm ở góc phía Đông Lục Minh Đảo. Phải mất một lúc hẳn mới xác định mình không đến nhầm chỗ.

Căn nhà có diện tích khoảng 40 mét vuông, nằm trong một dãy nhà gồm những căn tương tự như vậy. Ngoài cửa thậm chí còn không có cấm chế bảo vệ. Bên trong nhà vật dụng rất đơn sơ, chỉ có một cái bàn nhỏ, ba cái ghế, ấm trà cùng vài cái ly nhỏ. Góc nhà là một chiếc giường nhỏ.

Tu sĩ Trúc Cơ kỳ đặt tại hạ vị diện có địa vị rất cao, động phủ xa hoa. Đặt tại trung vị diện, địa vị của bọn hắn kém đi rất nhiều, nhưng cũng không nghèo túng đến mức này. Cái đại tông môn bí ẩn kia quả thực là ăn thịt không nhả xương.

Tiện tay bày ra vài đạo cấm chế thông thường, Dương Thiên ngồi lên giường, thần thức mạnh mẽ tỏa ra quan sát khu vực quanh đây. Tán tu được chia thành từng khu vực khác nhau tùy theo tu vị. Tu vị càng cao, nhà ở càng tiện nghi càng nhiều. Nhìn đến khu nhà của đám Luyện Khí kỳ, Dương Thiên thực hết chỗ để nói. So với những khu nhà ổ chuột hẳn thấy khi còn ở trái đất cũng không khác là mấy.

Dựa vào số lượng nhà ở, Kim Đan có khoảng 30 tên, Nguyên Anh 2 tên. Trung tâm nơi này này là một cái nhị O497d8 cấp môn phái, gọi là An Lạc Tông. Bên trong có 4 tên Nguyên Anh kỳ, 20 tên Kim Đan cùng rất nhiều đệ tử khác. Bỏ qua những người kia, chỉ 4 tên Nguyên Anh kỳ này đã đủ áp đảo toàn bộ tán tu, khiến bọn họ hoàn toàn không có cơ may phản kháng.

Nhị cấp môn phái đã có thực lực cỡ này, nhất cấp môn phái nhất định sẽ có tu sĩ Phân Thần kỳ trấn giữ. Vậy tu vị của sáu tên kia rất có thể đã đạt đến Hợp Thể kỳ. Hợp Thể kỳ, Dương Thiên tạm thời chưa muốn đối cứng với bọn hắn.

Những ngày tiếp theo, Dương Thiên chỉ đi quanh đó, gặp gỡ một vài tu sĩ Trúc Cơ khác để hỏi thăm thông tin rõ ràng hơn. Theo như quy định do đại môn phái bí ẩn kia đặt ra, tam cấp môn phái cần có tu sĩ Kim Đan kỳ trấn giữ, nhị cấp Nguyên Anh, nhất cấp Phân Thần. Tán tu có quyền tập trung lực lượng, lập thành tông môn, tranh đoạt một khu vực bất kỳ.

Nói là như vậy nhưng mỗi bang phái đều quản lý khu vực của mình rất kỹ càng. Bất cứ khi nào số lượng tán tu cấp cao đạt đến ngưỡng báo động, bọn hắn sẽ âm thầm ra tay tiêu diệt.

An Lạc Tông có 4 tên Nguyên Anh kỳ, trong đó có một tên Nguyên Anh trung kỳ. Tán tu tại đây có 2 tên đều là Nguyên Anh sơ kỳ, hoàn toàn không có uy hiếp đối với bọn hắn. Đạt đến Nguyên Anh kỳ, yêu cầu về yêu hạch phải cống nộp cũng đã cao hơn không ít. Bù lại, động phủ của bọn hắn đều được xây dựng ở vị trí có linh khí nồng đậm, các điều kiện khác cũng tốt hơn rất nhiều.

Hiểu được tình hình cụ thể, Dương Thiên quyết định tạm thời im hơi lặng tiếng. Tài nguyên của Lục Minh Đảo đều tập trung vào tay sáu tên kia, chỉ một phần nhỏ dư ra được những môn phái khác hưởng dụng. Những tài nguyên ít ỏi đó Dương Thiên không cần, hắn muốn đoạt lấy những thứ cái đại môn phái bí ẩn kia tích góp bấy lâu này. Để làm được điều đó, tu vị của Dương Thiên ít nhất cũng phải khôi phục đến Hợp Thể kỳ.

Theo Dương Thiên tính toán, luyện hóa hoàn toàn viên lục cấp yêu hạch kia đủ để hắn đạt đến Phân Thần hậu kỳ đỉnh phong, nhưng bước vào Hợp Thể thì còn thiếu một chút. Khôi phục đến Hợp Thể kỳ, Dương Thiên có thể vận dụng một vài pháp tắc đơn giản. Đây là mấu chốt khiến hắn tự tin,

chỉ cần đối thủ không phải Đại Thừa kỳ, Dương Thiên sẽ không quá khó khăn để giải quyết.

Dưới danh nghĩa một tên Trúc Cơ kỳ, Dương Thiên bắt đầu sinh hoạt bình thường, cứ cách một đoạn thời gian lại tiến ra bên ngoài hải ngoại để săn bắt thủy quái. Cuộc sống cứ như vậy yên bình trôi qua một năm, Dương Thiên cũng đã thành công khôi phục đến Phân Thần hậu kỳ.

Vào một ngày cuối xuân, khi Dương Thiên đang ngồi xếp bằng trên giường để tịnh dưỡng thì một tiếng nổ rất lớn từ bên ngoài phát ra, theo sau đó là một giọng nói phẫn nộ:

- Kẻ nào đã giết chết yêu thú của ta, cướp lấy yêu hạch Băng Hỏa Giao thì mau bước ra đây. Băng không ta sẽ xóa hòn đảo này ra khỏi bản đồ của Thủy Hoàng Giới.

Dương Thiên phúi nhẹ quần áo, Liễm Khí Thuật sử dụng đến mức mạnh nhất, che dấu hoàn toàn khí tức rồi đi ra ngoài cửa. Tên kia hẳn là chủ của viên lục cấp yêu hạch kia, hiện tại đang bị ngăn trở bởi trận pháp phòng ngự của Lục Minh Đảo.

Cảm nhận được uy lực của công kích, Dương Thiên biết tên kia chỉ muốn gây sự chú ý chứ không có ý phá vỡ trận pháp. Phá Thiên xuất hiện trên tay, trên trán Dương Thiên có thêm một con mắt hư ảo. Sử dụng thần thức trước mặt Hợp Thể kỳ rất nguy hiểm, dùng Vạn Pháp Thông Thiên Nhân an toàn hơn nhiều.

Công kích kéo dài trong vòng 3 phút thì dừng lại. Khói đen từ bốn phương tám hướng tụ lại, hiện ra một bóng người. Toàn thân hắc bao phủ bởi hắc khí, nhìn không rõ hình dạng. Người này cất giọng khàn khàn:

- Người là kẻ nào, dám đến Lục Minh Đảo gây rối, đây chính là tội chết.

- Bản tọa là Viên Cương, một trong tam đại yêu tướng dưới trướng Thủy Mẫu. Lục Minh Đảo các người giết đi yêu thú của ta, cướp đi yêu hạch Băng Hỏa Giao. Nếu không cho ta một lời giải thích hợp lý...

Viên Cương chỉ nói nửa câu, ý tứ uy hiếp rất rõ ràng. Người kia nghe thấy tên Thủy Mẫu cũng tỏ ra kiên dè. Thủy Hoàng Giới, Thủy Tộc mới chân chính là bá chủ. Bọn hãn do ba người mạnh nhất đứng đầu, một trong ba người chính là Thủy Mẫu. Nghe nói hàng chục vạn năm trước đã bước vào Đại Thừa kỳ. Đại Thừa kỳ là tồn tại tối cao, Lục Minh Đảo còn chưa đủ để nàng xia răng.

-

- Yêu hạch của Băng Hỏa Giao? Chuyện này ta chưa từng nghe nói qua. Người dựa vào cái gì chắc chắn là do người của Lục Minh Đảo làm?

- Hừ, cái này còn cần phải hỏi sao. Yêu thú của ta là ngũ cấp, muốn giết nó thì tu vị tối thiểu cũng phải đạt đến Phân Thần kỳ. Ta đã tìm kiếm hơn một năm nay, ngoài cái tiểu đảo này ra thì không có bất kỳ nơi nào khác khả nghi. Tên kia chắc chắn đang lẩn trốn bên trong.

Người kia im lặng vài giây:

- Cho ta một chút thời gian, ta nhất định sẽ cho người một câu trả lời vừa ý.

Viên Cương giống như đã dự đoán trước được chuyện này, hãn lấy từ trong người ra một tấm lệnh bài:

- Phía trên yêu hạch của Băng Hỏa Giao đã được ta bày ra vài đạo cấm chế đặc biệt. Chỉ cần ở trong một khoảng cách nhất định tấm lệnh bài này sẽ phát ra báo động. Ta cho các người ba ngày. Ba ngày sau nếu vẫn chưa tìm ra, cứ chờ mà đón nhận cơn giận của Thủy Mẫu đi.

Viên Cương nói xong liền rời đi, hắn đã mất một năm thời gian để tìm kiếm, cần phải mau chóng trở về báo tin cho Thủy Mẫu. Viên yêu hạch của Băng Hỏa Giao kia là chủ tài luyện chế một loại đan dược đặc biệt, rất được Thủy Mẫu coi trọng.

Viên Cương đi rồi, người kia mới thở ra một hơi. May mắn Viên Cương không làm khó, bằng không thì bọn hắn cũng hết cách. Hắn tại Lục Minh Đảo chính là chúa tể, nhưng đặt trong mắt đại nhân vật như Thủy Mẫu hoàn toàn không đáng nhắc đến.

Giữa Hợp Thể và Đại Thừa là chênh lệch như trời với đất. Đại Thừa kỳ đã có thể bắt đầu lĩnh ngộ pháp tắc, uy lực vô cùng. Hợp Thể kỳ trong mắt bọn hắn chỉ là giun dế, dùng để sai vặt mà thôi.

Đóng Vạn Pháp Thông Thiên Nhân lại, Dương Thiên thở ra một hơi. Vốn tưởng chỉ đắc tội với một tên Hợp Thể kỳ, bây giờ lại lòi ra thêm một tên Thủy Mẫu, rất có thể chính là Đại Thừa kỳ. Dương Thiên cảm thấy mình thật sự quá xui xẻo a.

Yêu hạch của Băng Hỏa Giao vẫn còn đang được Dương Thiên dùng Chuyển Hóa Quyết hấp thu, nếu đến gần tầm lệnh bài kia chắc chắn sẽ bị phát hiện. Bất quá, trong vòng ba ngày, muốn dùng lệnh bài kiểm tra tất cả tu sĩ trên Lục Minh Đảo hoàn toàn là chuyện viển vông.

Viên Cương có nói, tên kia giết chết ngũ cấp yêu thú của hắn. Đại môn phái kia chắc chắn sẽ tập trung vào những tu sĩ có tu vị từ Phân Thần kỳ trở lên. Nói như vậy, bọn hắn sẽ chỉ phí công mà không thu được gì. Dương Thiên lúc này đang tính toán, khi Thủy Tộc tức giận kéo đến san bằng Lục Minh Đảo thì hắn nên làm gì?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 446: Vận Rủi Quấn Thân

Những ngày tiếp theo, cuộc sống của những tu sĩ tăng chót vẫn không có gì thay đổi. Cao tăng Lục Minh Đảo thì hoàn toàn ngược lại, bọn hắn gấp đến gần như phát điên. Tu sĩ từ Phân Thân kỳ trở lên tại Lục Minh Đảo không nhiều, nhưng có tra kỹ đến mức nào thì lệnh bài vẫn không có phản ứng gì. Thậm chí một số tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh phong sắp đột phá cũng được triệu tập đến nhưng kết quả vẫn chỉ có một.

Dương Thiên sau khi suy tính kỹ càng liền âm thầm thiết kế một cái Tùy Cơ Truyền Tống Trận cỡ nhỏ, có thể đưa Dương Thiên đến một địa điểm bất kỳ trong bán kính 5 vạn dặm. Khoảnh khắc Thủy Tộc phá vỡ trận pháp phòng ngự của Lục Minh Đảo, Dương Thiên sẽ lập tức vớ vết tài nguyên còn sót lại sau đó dùng truyền tống trận rời đi.

Dương Thiên cũng đoán được rằng, đại môn phái kia sẽ tìm cách thu thập mọi tài nguyên có thể sau đó bỏ trốn. Bất quá, trong một thời gian ngắn như vậy, bọn hắn chỉ có thể mang đi vài thứ đơn giản, còn về phần những thứ như linh mạch thì là chuyện viễn vông. Linh mạch không thể cho vào không gian giới chỉ, cũng như Dương Thiên lần trước phải dùng Không Vật Thuật đưa nó đi. Trừ khi đạt đến Đại Thừa kỳ, lĩnh ngộ được chút Không Gian Pháp Tắc mới làm được chuyện này.

Mang theo một cái linh mạch khổng lồ, muốn bỏ trốn hoàn toàn là người si nói mộng. Đại môn phái kia chắc cũng không ngu ngốc đến mức đó. Dương Thiên thì khác, Tùy Cơ Truyền Tống Trận của hắn có thể dùng để đưa linh mạch đi theo. Chỉ cần đừng quá xui xẻo truyền tống đúng vào chỗ

Thủy Tộc đang tập trung, Dương Thiên sẽ tự có biện pháp an toàn trốn đi mà không ai hay biết.

An bày mọi việc chu toàn, ba ngày rất nhanh trôi qua, Viên Cương dẫn theo quân đội của Thủy Tộc mang theo khí thể phô thiên cái địa mà đến. Viên Cương đứng trên một con giao long màu đen, tay cầm trường thương, vẻ mặt lạnh lùng quát lớn:

- Ba ngày đã đến, các người mau mang kẻ đó ra đây, bằng không Thủy Tộc chúng ta sẽ huyết tẩy Lục Minh Đảo.

Không có tiếng đáp lại, toàn bộ Lục Minh Đảo chìm trong yên lặng. Viên Cương cũng không muốn nói nhiều nữa, trường thương trên tay hấn vung mạnh, một ngọn thương màu xanh từ bên trong bắn ra, lao thẳng vào trận pháp phòng ngự của Lục Minh Đảo.

Khác với lần trước, công kích này Viên Cương sử dụng đến tám phần thực lực. Một tiếng nổ rất lớn phát ra, trận pháp chấn động dữ dội rồi vỡ vụn. Trận pháp vừa vỡ, hàng ngàn chùm sáng từ trong Lục Minh Đảo nhắm thẳng vào đội quân của Thủy Tộc phóng tới.

Bị bất ngờ, không ít thủy quái bị những chùm sáng kia đánh thành nhiều mảnh. Viên Cương xoay tròn trường thương, tạo lên một tấm chắn khổng lồ. Vẻ mặt của hắn có chút âm trầm:

- Chỉ dựa vào vài khẩu Tinh Uy Pháo đã muốn ngăn cản ta. Để ta cho các người biết, Hợp Thể kỳ của Thủy Tộc đến cùng có bao nhiêu đáng sợ.

Viên Cương cầm trường thương sau lưng, hai tay bắt quyết. Phía trên đầu hắn, một con thủy long khổng lồ dài hơn trăm trượng dần ngưng tụ. Thủy long thành hình, vẩy đuôi mạnh mẽ lao thẳng vào Lục Minh Đảo. Nơi nó đi qua, những thành trì được trang bị Tinh Uy Pháo rất nhanh sụp đổ. Tu sĩ cấp thấp chết nhiều vô số, nhưng tuyệt nhiên không có bất kỳ tu sĩ nào từ Nguyên Anh kỳ trở lên nào xuất hiện.

Viên Cương không hề có chút lo lắng nào, trái lại là vẻ đắc ý nồng đậm trên mặt:

- Chút tiểu xảo này cũng muốn qua mặt được ta? Các người thực sự cho rằng, Viên Cương ta cho các người 3 ngày thời gian để tìm cách bỏ trốn hay sao?

Viên Cương lần đầu đến Lục Minh Đảo chỉ có một thân một mình, nếu làm quá căng sẽ dẫn đến cảnh chó cùng rứt dậu, người chịu thiệt chỉ có hăn mà thôi. Viên Cương cho Lục Minh Đảo ba ngày, mục đích chính là trở về báo tin, đồng thời xin thêm chi viện.

Do mức độ quan trọng của yêu hạch Băng Hỏa Giao, Thủy Mẫu còn đích thân phái đến một cỗ phân thân, quyết phải tìm ra cho bằng được.

Thủy Hoàng Giới là địa bàn của Thủy Tộc, cho dù Viên Cương trở về nhưng vẫn ra lệnh cho những thủy quái gần đây ngày đêm trông chừng Lục Minh Đảo. Bất cứ tên nào mưu đồ bỏ trốn đều sẽ bị phát hiện. Nhánh quân của Viên Cương chẳng qua chỉ là che mặt, quân lực thực sự do phân thân của Thủy Mẫu dẫn đầu đã sớm chờ sẵn ở nơi đám người Lục Minh Đảo chạy chốn.

Những người còn lại trên Lục Minh Đảo cao nhất chỉ có Kim Đan kỳ, Viên Cương lại là Hợp Thể kỳ. Việc này giống như bóp chết vại còn kiến, không hao tổn bao nhiêu công sức.

Trong lúc Viên Cương đang tàn sát tu sĩ cấp thấp ở Lục Minh Đảo. Dương Thiên một tay dang dùng Không Vật Thuật giữ lấy một khối đất cực lớn, vẻ mặt méo xệch. Hăn không rõ gần đây mình đã làm gì sai mà lại gặp xui xẻo hết lần này đến lần khác.

Tùy S56w7dO Cơ Truyền Tổng Trận vô số phương hướng, ai ngờ lại lọt vào ngay giữ một cánh quân của Thủy Tộc. Có một điểm an ủi là vận khí

của hắn còn chưa đến mức tận cùng. Đây chỉ là một cánh quân nhỏ làm nhiệm vụ canh gác, tên cầm đầu chỉ có tu vị Nguyên Anh trung kỳ mà thôi.

Dương Thiên không muốn tiêu tốn quá nhiều thời gian, kiếm khí từ khắp nơi phóng ra, đem đám thủy quái kia cắt thành một đồng thịt vụn. Xong việc, hắn cũng không buồn lấy yêu hạch, lập tức mở ra thần thức, chọn một hướng không có người phóng đi.

Đi chưa được bao xa, Dương Thiên đã bị sóng linh lực từ đằng xa tràn đến làm chú ý. Dương Thiên cau mày rồi bật cười:

- Đấu pháp bậc này tuy còn kém Đại Thừa một chút nhưng đã vượt khỏi phạm trù Hợp Thể kỳ. Cái đại môn phái kia còn mạnh hơn suy đoán của ta một chút.

Mặc dù có điểm tò mò, Dương Thiên vẫn quyết định không đến xem. Lỡ như đám Thủy Tộc kia phát hiện ra yêu hạch Băng Hỏa Giao trong cơ thể hắn, trong tình huống xui xẻo nhất, Dương Thiên rất có thể phải mất thêm một cái Sinh Mệnh Thể Thân nữa. Đây chính là được không bù nổi mất a.

Nhưng chỉ vài giây sau đó, vẻ mặt hắn chuyển sang méo xệch. Từng cột nước to không ngừng bắn tung tóe khắp nơi. Sóng chấn động linh lực ngày càng mạnh mẽ, uy thế vô cùng kinh khủng. Vài giây sau, Dương Thiên nhìn hai bóng đen đang đứng ở trên cao, bất đắc dĩ thở dài:

- Ta có phải là đã bị vận rủi quần thân hay không. Tại sao hết lần này đến lần khác đen đủi như vậy.

Hai người đang đấu pháp rất dữ dội, chẳng ai thèm để ý đến Dương Thiên. Mặc dù bọn hắn đều biết là có người đang đứng gần đó, bất quá chỉ là một tên Phân Thần kỳ mà thôi, không đáng để bận tâm.

Dương Thiên đang muốn lạng lế trốn đi thì một cột băng đã từ dưới nước đâm lên, đánh thẳng vào vị trí hắn đang đứng. Dương Thiên vừa mới lách

mình né qua, hàng chục ngọn băng thứ khác đã chống chất lên nhau mà đến.

Nhiều như vậy thì không còn là vô tình nữa, rõ ràng là có kẻ đang muốn ra tay với hắn. Dương Thiên vung tay, hàng trăm đạo kiếm khí lập tức đem băng thứ chém nát, sau đó lao thẳng vào một bóng đen dưới nước.

Bóng đen kia không hề tránh né, quanh người hiện lên một cái thủy cầu đem hắn bảo vệ vào trong. Kiếm khí của Dương Thiên đâm vào thủy cầu liền như ném đá xuống nước, biến mất không thấy tăm hơi.

Tốc độ của bóng đen kia rất nhanh, lại có thủy cầu kỳ lạ bảo vệ, trong nhất thời Dương Thiên cũng không làm gì được nó. Mỗi khi Dương Thiên muốn rời đi, rất nhiều băng thứ sẽ từ bốn phương tám hướng mọc lên cản đường hắn.

Dương Thiên không muốn gây ra động tĩnh quá lớn, lỡ như bị hai tên trên kia chú ý sẽ rất phiền phức, hắn giả vờ thương lượng:

- Ta và người không thù không oán, tại sao người lại cản đường ta?

Âm thanh từ dưới nước vọng lên, mang theo sự phẫn nộ:

- Đừng xảo biện, yêu hạch của Băng Hỏa Giao rõ ràng đang ở trong cơ thể của người. Chờ khi tổ mẫu giải quyết xong tên kia, nhất định sẽ bắt người về luyện thành đan dược.

Dương Thiên ngẩn ra, hắn tại sao lại đến mức này a? Hết lần này đến lần khác, khi sắp sửa trốn được thì lại gặp rắc rối, còn bị người khác cảm ứng được yêu hạch Băng Hỏa Giao trong cơ thể. Dương Thiên vẫn giữ vẻ mặt lạng lạng:

- Người nói người ở trên kia là tổ mẫu của người?

Bóng đen đáp:

- Đây chỉ là một phân thân của nàng mà thôi. Nếu bản thể thực sự đến, tên kia sao có thể cầm cự đến lúc này.

Dương Thiên cười mà như không cười:

- Người nói, nếu ta bắt người làm con tin, nàng có thể để cho ta đi hay không?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 447: Thủy Hệ Pháp Tắc

Bóng đen hơi khựng lại rồi khinh thường nói:

- Chỉ dựa vào người?

Dương Thiên cười nhạt:

- Dựa vào ta là đủ rồi.

Dương Thiên trực tiếp dùng hành động để chứng minh. Chín tấm kim bài từ trong người hắn bay ra, hư ảnh Thái Hư Luyện Thần đỉnh xuất hiện. Vừa nhìn thấy Thái Hư Luyện Thần Đỉnh, bóng đen liền cảm thấy uy hiếp dữ dội.

Nó không ngừng huy động linh lực, khiến cho khối cầu nước kia càng thêm dày đặc hơn. Thái Hư Luyện Thần Đỉnh vừa hiện, hai người đang đánh nhau trên cao lập tức dừng tay, bọn hắn đều cảm nhận được rằng vừa có một món pháp bảo tuyệt thế xuất hiện.

Biết mình đã bị chú ý, Dương Thiên lập tức đánh ra vài đạo pháp quyết vào Thái Hư Luyện Thần Đỉnh. Từ bên yZ54vY8 trong đỉnh phát ra một âm thanh kỳ dị. Ngay sau đó, chín sợi xích màu vàng bắn ra, dễ dàng xuyên qua thủy cầu kia, bắt lấy bóng đen lôi vào Thái Hư Luyện Thần Đỉnh.

Tốc độ quá nhanh, khi hai người phía trên còn chưa kịp phản ứng lại, Thái Hư Luyện Thần Đỉnh đã thu nhỏ lại, bay đến trên tay Dương Thiên. Hắn ngẩn đầu lên cười nói:

- Thật ngại quá, ta lỡ tay bắt mất ngoại tôn của người a.

Thủy Mẫu tức giận đến mức da mặt có chút tái xanh:

- Thả nó ra, ta sẽ để cho người một con đường sống. Yêu hạch của Băng Hỏa Giao cũng tặng cho người.

Thủy Mẫu đã biết yêu hạch Băng Hỏa Giao ở chỗ Dương Thiên thì hẳn cũng không cần phải dấu giếm nữa:

- Người tha cho ta đi, nhưng còn tên kia thì sao?

Biết rõ người Dương Thiên đang ám chỉ là ai, Thủy Mẫu trợn mắt nhìn lão giả đang đứng đối diện với nàng:

- Hẳn dám?

Bị ánh mắt của Thủy Mẫu hù dọa, tên kia không dám nhìn thẳng. Hai người chiến đấu đã lâu, nhưng hẳn biết, nếu tiếp tục kéo dài thì người thất bại chắc chắn là hẳn.

Dương Thiên nhìn lão giả, đôi mi dần nhú lại. Tên này có gì đó không bình thường. Vạn Pháp Thông Thiên Nhãn hiện ra, Dương Thiên kinh ngạc thốt lên:

- Thì ra là như vậy.

Thủy Mẫu nghi hoặc:

- Người vừa nói gì?

Dương Thiên lắc đầu:

- Ta còn có chút tò mò về đại môn phái của Lục Minh Đảo, hiện tại đã rõ ràng. Thủy Mẫu, kẻ trước mặt người chính là một bảo vật, có muốn đoạt

lấy hay không?

Thủy Mẫu cẩn thận quan sát một lát rồi nhìn Dương Thiên:

- Người muốn đánh lạc hướng ta? Người phải biết, dựa vào tu vị Phân Thần hậu kỳ của người, hoàn toàn không có cơ hội trốn thoát khỏi tay của ta.

Dương Thiên chẳng thèm bận tâm đến sự uy hiếp của Thủy Mẫu:

- Người đã từng nghe nói về đại môn phái đứng đầu Lục Minh Đảo?

Thủy Mẫu tỏ vẻ khinh thường:

- Một hòn đảo nho nhỏ mà thôi, có gì đáng để ta bận tâm.

Dương Thiên kiên nhẫn giải thích:

- Lục Minh Đảo do một môn phái đặc biệt đứng đầu. Tương truyền rằng môn phái này gồm một tên sư phụ cùng sáu tên đệ tử, phân biệt quản lý sáu khu vực khác nhau.

- Vậy thì sao?

Đối với thái độ khinh thường người khác của Thủy Mẫu, Dương Thiên cũng không quá để ý. Bản thể của nàng là Đại Thừa kỳ, có tư cách để kiêu ngạo. Bất quá, nàng có thể kiêu ngạo được bao lâu?

- Đứng trước mặt người chính là môn phái kia. Tuy ta không rõ lý do, nhưng bọn hăn chính là sáu cái nguyên anh khác nhau cùng tồn tại trong một thân thể. Dựa vào điểm này hăn mới có thể chống đỡ được với người. Nếu bắt hăn về luyện chế thành phân thân, lợi ích có lẽ không cần ta phải nói.

Hai mắt Thủy Mẫu sáng lên, nếu những gì Dương Thiên nói là thật, người trước mặt quả đúng là bảo vật. Dem nó luyện chế thành phân thân, vài vạn năm nữa chắc chắn có hi vọng tiến vào Đại Thừa kỳ, lúc đó thực lực của nàng sẽ tăng mạnh.

Bất quá, Thủy Mẫu cũng không phải dễ dàng bị đánh lạc hướng. Nàng cong tay búng nhẹ, mặt nước lập tức dậy sóng. Từng cột nước phóng lên tạo thành một cái lồng nhốt Dương Thiên vào trong. Cái lồng bằng nước này nhìn qua rất bình thường nhưng lại ẩn chứa một tia Thủy hệ pháp tắc. Bản thể Thủy Mẫu là Đại Thừa kỳ, đã có thể lĩnh ngộ pháp tắc. Phân thân của nàng sử dụng được một chút cũng không có gì lạ.

Vận dụng đến pháp tắc, Thủy Mẫu chắc chắn Dương Thiên không thể trốn được mới nhìn đến người đang đứng đối diện nàng. Tên kia này giờ vẫn yên lặng đứng đó mà không nói gì. Lúc này hắn đột nhiên mở miệng:

- Người thực sự tin lời của một tên Phân Thần kỳ?

Thủy Mẫu lắc đầu:

- Nếu đúng đương nhiên là chuyện tốt, nếu sai cũng không sao. Ta đã phá hủy Lục Minh Đảo, chúng ta xem như trở thành kẻ thù. Ta lại không có thói quen thả hổ về rừng.

- Vậy là người muốn cùng ta một mất một còn?

Thủy Mẫu bật cười:

- Người có tư cách đó sao?

- Thủy Mẫu, người đừng khinh người quá đáng. Nếu bản thể của người ở đây, chỉ cần dùng một ngón tay cũng có thể giết chết được ta. Hiện tại người chỉ là một cái phân thân Hợp Thể hậu kỳ, dựa vào cái gì mà lớn lối.

- Đấu pháp lâu như vậy lẽ nào người còn chưa hiểu ra. Ta tuy chỉ là Hợp Thể hậu kỳ, nhưng ta có một thứ mà người không có.

Thủy Mẫu xòe bàn tay ra, một loại lực lượng huyền bí vô hình khiến cho tên kia run lên:

- Pháp tắc!

- Hiểu được là tốt. Người có thể ngoan ngoãn chịu chết.

Thủy Mẫu phát tay, một thủy cầu nhỏ bắn về phía trước. Thủy cầu nhìn qua vô cùng bình thường nhưng Dương Thiên và tên kia đều cảm nhận được uy lực khủng bố của nó. Tên kia đương nhiên sẽ không đứng yên chịu chết, hắn ngẩn đầu lên hét to:

- Thủy Mẫu đúng không? Hôm nay ta muốn biết, rốt cuộc là Thủy hệ pháp tắc của người mạnh hay là sáu thuộc tính hợp nhất của ta mạnh.

Từ trong người hắn, sau bóng người tỏa ra những luồng khí màu sắc khác nhau nhảy ra, xếp thành một hình lục giác. Ngay tại trung tâm, tên kia biến thành một ngọn giáo màu đen kịt, tỏa ra sát khí mãnh liệt. Dương Thiên đứng nở nụ cười:

- Ban đầu ta còn chưa hiểu vì sau người có thể đồng thời chứa đựng sáu cái nguyên anh thuộc tính khác nhau, thì ra là một món đỉnh cấp pháp bảo. Chỉ là không rõ đã đạt đến cấp bậc nào.

Không ai nghe thấy những gì Dương Thiên nói. Phía trên cao, sáu bóng người đồng thời bạo phát ra sáu luồng sáng cực đại vào ngọn giáo kia khiến nó bị bao phủ bởi một đồng linh lực hỗn loạn. Thủy cầu còn chưa chạm đến đã bị văng sáng bên ngoài ngọn giáo cản lại, cố gắng cách nào cũng không tiến lại gần được.

Thủy Mẫu vẻ mặt âm trầm:

- Người còn lợi hại hơn ta tưởng một chút. Nếu là trong tình huống khác, ta có thể suy nghĩ thu nhận người làm thuộc hạ. Thế nhưng hiện tại...

- Đừng nói nhiều, hôm nay nếu như không phải người chết thì là ta vong.

Từ bên trong ngọn giáo phát ra âm thanh phần nộ. Sau đó sáu bóng người hóa thành sáu điểm sáng bay lượn xung quanh ngọn giáo. Linh lực quanh đó bị ngọn giáo hấp thu, không gian bắt đầu có dấu hiệu tan vỡ.

Đại Thừa kỳ có năng lực phá toái hư không. Thông qua hiệu ứng, công kích tiếp theo của ngọn giáo kia đã tiếp cận Đại Thừa kỳ. Công kích bậc này, vẻ mặt Thủy Mẫu cũng trở nên ngưng trọng. Hai tay nàng bắt đầu bấm quyết, sóng biển cuồng cuộn lập tức trở nên yên tĩnh.

Từ trong đại dương mênh mông, từng giọt nước rất nhỏ bay lên. Ngọn giáo kia đã áp súc lực lượng xong, lập tức phá không lao thẳng đến chỗ Thủy Mẫu. Đúng lúc này, những giọt nước bé nhỏ kia liền đổi hướng, giống như một cơn mưa rào chậm rãi rơi xuống ngọn giáo.

Một giọt nước rơi vào, vầng sáng trên người ngọn giáo lại nhạt đi một chút. Khi nó sắp chạm đến người Thủy Mẫu, vầng sáng đã hoàn toàn tắt hẳn. Thủy Mẫu đưa tay nắm lấy ngọn giáo, vẫn là vẻ cao ngạo:

- Sáu thuộc tính thì đã sao, đỉnh cấp pháp bảo thì đã sao. Trước mặt pháp tắc, người vốn không là gì cả.

Thủy Mẫu trong lòng vui mừng. Tuy thứ này không thể luyện chế thành khôỉ lỗi như Dương Thiên nói, nhưng nếu đem nó tế luyện thành công, nàng sẽ có thêm một món pháp bảo rất mạnh.

Đáng tiếc, Thủy Mẫu không vui mừng được lâu, ngọn giáo vốn đang nằm im kia bất ngờ phát ra sát khí mạnh liệt. Nó lóe lên một cái liền thoát ra khỏi tay Thủy Mẫu, đâm xuyên qua ngực nàng.

Dương Thiên đứng ở bên dưới quan chiến, khóe miệng nhếch lên nụ cười đắc ý:

- Chính là lúc này.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 448: Vọng Nguyệt Ngư

Thủy Mẫu bất ngờ bị ngọn giáo làm bị thương thì vô cùng tức giận. Nàng muốn vận dụng linh lực để phá hủy nó thì phát hiện linh lực toàn thân bị sáu cỗ linh lực khác nhau phong bế, không cách nào sử dụng được.

Ngọn giáo xoay đầu, đang định dùng đòn tấn công tiếp theo giết chết Thủy Mẫu liền khựng lại, cảm giác như có một lực lượng vô hình trói buộc, không để nó tiếng lên dù chỉ một bước. Thủy Mẫu trầm giọng:

- Người cho rằng phong bế linh lực là có thể thắng được ta? Trước pháp tắc chi lực, người cứ ngoan ngoãn ở đó chờ chết đi.

Thủy Mẫu chẳng qua là đang mạnh mẽ mà thôi. Nàng bị phong bế linh lực, cố gắng lắm mới ngăn cản được ngọn giáo kia. Bất quá Thủy Mẫu cũng hiểu rõ, ngọn giáo kia cũng là nỗ lực hết đà, không tiếp tục được bao lâu. Hai người đang chơi tiêu hao chiến, nhưng Thủy Mẫu gần như nắm chắc phần thắng. Đại quân Thủy Tộc sau khi truy quét hết tàn dư của Lục Minh Đảo sẽ tìm đến đây. Viên Cương là tu sĩ Hợp Thể kỳ, để hấn khống chế ngọn giáo trước mặt là chuyện rất dễ dàng.

Hai người chỉ quan tâm đến đối thủ trước mặt mà không để ý đến Dương Thiên đã âm thầm lấy Phá Thiên ra, dùng nó mô phỏng ra Pháp Diệt. Nắm chặt Pháp Diệt, Dương Thiên nhắm thẳng vào một vị trí trên lồng chém xuống. Lồng nước lập tức xuất hiện một khe hở, nhưng do có pháp tắc làm chỗ dựa, chiếc lồng này liền có dấu hiệu hàn gắn lại.

Dương Thiên đã sớm dự đoán được chuyện này, hấn vội dùng tốc độ nhanh nhất, chui ra khỏi cái lồng nước kia. Thành công trốn thoát, Dương

Thiên nhanh tay dùng Khống Vật Thuật chụp cái linh mạch gần đó lại sau đó dùng tốc độ nhanh nhất rời đi trong ánh mắt bất lực của Thủy Mẫu. Nàng có nghĩ nát óc cũng không thể hiểu được, một tu sĩ Phân Thần hậu kỳ bằng cách nào thoát khỏi thủy lao có chứa đựng pháp tắc của mình.

Kết quả trận chiến này so với dự liệu của hắn còn tốt hơn. Tuy Dương Thiên biết ngọn giáo kia không tầm thường, nhưng có thể đánh Thủy Mẫu trọng thương, đưa nàng vào trạng thái tiêu hao chiến đã là rất khá. Mặc dù Dương Thiên cũng có chút hứng thú muốn đoạt lấy nó, bất quá vẫn còn tên Viên Cương đang ở gần đó sớm muộn cũng sẽ chạy đến. Hắn không muốn vì chút lợi ích trước mắt mà dẫn thân vào nguy hiểm.

Một đường phi hành rông rãi suốt hai tháng không nghỉ, bỏ qua rất nhiều hòn đảo gặp trên đường, chém giết vô số các loại thủy quái khác nhau. Cuối cùng Dương Thiên cũng đến được một nơi vừa ý. Nơi này gọi là đảo cũng không đúng, vì diện tích của nó cực kỳ rộng lớn, có thể xem là một lục địa.

Trước khi đến đây, Dương Thiên đã tạm dừng tại một hòn đảo hoang, đem cái linh mạch kia luyện hóa thành Linh Nhân. Phẩm cấp của cái linh mạch này khá cao, còn kém chút nữa đã đạt đến thượng phẩm linh mạch, so với cái ở Tịnh Thổ còn khá hơn một chút. Cái này có chút đáng tiếc, nếu là thượng phẩm linh mạch, Dương Thiên đã có thể nắm chắc khôi phục đến Hợp Thể kỳ. Đáng tiếc còn thiếu một chút, chỉ có thể trông cậy vào vận khí của hắn mà thôi.

Lục địa này không quản lý nghiêm ngặt như Lục Minh Đảo. Dương Thiên chỉ cần bỏ một ít phí vào cống, mua một tấm lệnh bài thân phận từ một tên quản lý liền dễ dàng tiến vào trong.

Nơi này không có quá nhiều quy tắc, Dương Thiên tùy tiện bỏ ra vài trăm viên linh thạch thuê một động phủ khang trang trong vòng mười năm.

Viên yêu hạch của Băng Hỏa RFJRa0f Giao vẫn còn ở trong cơ thể, Dương Thiên cần hấp thu nó xong mới đến lượt Linh Nhân.

Tu Luyện không kể thời gian, ba năm rất nhanh trôi qua. Dương Thiên ngồi trên giường, hai chân khép bằng, mắt nhắm chặt. Thiên địa linh khí giống như một cơn bão khổng lồ cuồng cuộn trên đầu hắn. Kỳ lạ là đồ đạc quanh đó đều không bị tác động chút nào. Nhưng tu sĩ cư ngụ gần đó cũng không hề phát hiện ra có điều gì bất thường.

Tình trạng cứ tiếp diễn như vậy trong vòng ba ngày, cơ lốc linh lực dần biến mất. Dương Thiên xòe lòng bàn tay ra nắm chặt lại, khóe miệng nở nụ cười hài lòng:

- Lần này vận khí không tệ, khôi phục đến Hợp Thể sơ kỳ, xem như là bù đắp cho những xui xẻo trước kia đi.

Phân thân Thủy Mẫu ở Hợp Thể kỳ đã có thể sử dụng pháp tắc, đó là vì bản thể của nàng đã lĩnh ngộ được pháp tắc. Dương Thiên cũng như vậy, từ Hợp Thể kỳ trở xuống, cố gắng sử dụng pháp tắc sẽ khiến vết thương càng thêm nghiêm trọng, tu vi suy giảm.

Hiện tại hắn đã khôi phục đến Hợp Thể kỳ, có thể sử dụng vài loại pháp tắc sơ cấp. Với mức độ am hiểu pháp tắc của một vị Chân Tiên, Dương Thiên so với phân thân của Thủy Mẫu còn mạnh hơn nhiều lắm.

Hấp thu hoàn toàn yêu hạch của Băng Hỏa Giao cùng Linh Nhân, Dương Thiên mới chợt nhớ đến một chuyện quan trọng- hắn đã lỡ tay bắt mất ngoại tôn của Thủy Mẫu. Vốn dĩ ban đầu định dùng nàng làm con tin, ai ngờ cái pháp bảo ngọn giáo kia lại mạnh như vậy, đem phân thân Thủy Mẫu đánh trọng thương, kết quả khiến Dương Thiên mang thêm một cục nợ lên người.

Thủy Mẫu là Đại Thừa kỳ, ai biết nàng có để lại cấm chế gì trên người tên kia hay không. Lỡ như Dương Thiên đem nó giết đi, nói không chừng

sẽ bị truy sát, không có ngày tháng nào yên ổn.

Thả đi lại càng không ổn, để tên kia kịp thời báo tin về, Thủy Mẫu rất nhanh sẽ tìm đến đây. Tốc độ của Đại Thừa kỳ, Dương Thiên hiện tại hoàn toàn không có hi vọng bỏ trốn.

Giết không được, thả cũng không xong, chẳng lẽ phải mang cục nợ này theo bên mình. Dương Thiên nghĩ mãi không tìm được cách nào hay liền lấy Thái Hư Luyện Thần Đỉnh ra, thần thức dung nhập vào bên trong.

Hợp Thể kỳ thần thức đã có thể ngưng tụ thành thực thể. Thần thức của Dương Thiên hóa thành một bóng người màu trắng, bước đi bên trong Thái Hư Luyện Thần Đỉnh. Trước mặt hắn là một con cá rất lớn màu xanh đen, trên trán có đồ án hình mặt trăng đang nhắm mắt. Quanh người nó là chín sợi xích màu vàng đang trói chặt.

Cảm nhận được có người đi vào, có cá kia phần nộ quát to:

- Tên khốn kiếp, mau thả ta ra. Nếu tổ mẫu đến đây, nhất định sẽ đem người trừu hồn luyện pháp, không thể siêu thoát.

Dương Thiên chẳng thèm để ý đến lời đe dọa của nàng. Hắn chống cằm ra vẻ suy tư:

- Hình dạng và màu sắc này, lẽ nào là...Vọng Nguyệt Ngư? Không đúng, tuy ta không nhìn ra được Thủy Mẫu là loại yêu thú nào, nhưng chắc chắn không phải Vọng Nguyệt Ngư. Chẳng lẽ hai người này không cùng huyết thống?

Vọng Nguyệt Ngư không biết Dương Thiên đang nghĩ gì, thấy hắn không đáp lại thì càng vùng vẫy mạnh hơn. Những sợi xích vàng quấn quanh người nó lập tức siết mạnh khiến Vọng Nguyệt Ngư đau đớn kêu lên. Lúc này Dương Thiên mới ngẩng đầu nhìn lên:

- Người cùng Thủy Mẫu không có quan hệ huyết thống?

Vọng Nguyệt Ngư hừ mạnh:

- Chuyện này thì có liên quan gì đến người?

Dương Thiên lắc đầu:

- Chỉ là chút tò mò mà thôi. Vọng Nguyệt Ngư tuy phẩm cấp không cao nhưng cũng được xếp vào hàng ngũ thần thú. Ta không hiểu người không ở trong tộc mà lại chạy đến đây nhận một tên Thủy Mẫu xa lạ làm tổ mẫu.

- Người đang nói nhảm gì đó. Ta từ khi sinh ra đã ở bên cạnh tổ mẫu. Nàng so với đám người có chung huyết thống kia còn tốt hơn rất nhiều.

Dương Thiên nhún vai:

- Thì ra là bị đồng tộc vứt bỏ, cũng là một kẻ đáng thương a.

- Người nói ai bị vứt bỏ, ta...

Dương Thiên phất tay:

- Được rồi, chuyện này không quan trọng. Ta đến đây là có chuyện muốn đàm phán với người.

Vọng Nguyệt Ngư không phải kẻ ngốc, nó suy nghĩ giây lát liền đoán được mục đích của Dương Thiên:

- Người vì sợ tổ mẫu nên không dám giết, cố tình đến đây cầu hòa?

Dương Thiên hơi ngẩn ra rồi bật cười:

- Sợ thì không có, chẳng qua ta không muốn dính đến những rắc rối không cần thiết. Hiện tại người chỉ cần phát lời thề thiên đạo, tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì gây bất lợi cho ta, ta sẽ lập tức thả người đi.

Vọng Nguyệt Ngư đương nhiên không dễ dàng chấp nhận đề nghị này:

- Người nhốt ta trong này đã hơn ba năm, chẳng lẽ nói không có gì là mọi chuyện liền xong sao?

Dương Thiên đưa tay xoa trán:

- Vậy rốt cuộc ngươi muốn thế nào. Đừng đòi hỏi quá đáng, ta cũng không sợ tổ mẫu của ngươi.

- Ta muốn cùng ngươi đi du ngoạn.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 449: Vọng Nguyệt

Dương Thiên nghếch mặt ra, hần suýt chút nữa còn tưởng mình đã nghe nhầm. Đang là kẻ thù của nhau, Vọng Nguyệt Ngư lại muốn hần dẫn nó đi du ngoạn, có phải bị nhốt lâu quá nên đầu óc có vấn đề hay không?

Vọng Nguyệt Ngư có chút nóng nảy:

- Thế nào, người có đồng ý hay không?

Dương Thiên cẩn thận:

- Có phải đầu óc của người đã bị Thái Hư Luyện Thần Đỉnh đánh hỏng? Không đúng, ta còn chưa sử dụng chức năng Luyện Thần của nó a.

Vọng Nguyệt Ngư nghe Dương Thiên chửi xéo mình, tức giận mắng to:

- Đầu óc người mới có vấn đề. Ta quanh năm chỉ quanh quẩn ở thủy cung không được đi ra ngoài. Tổ mẫu sợ đám người Nhân Tộc phát hiện ra ta là Thần Thú sẽ gây bất lợi cho ta nên đã cấm ta không được rời khỏi phạm vi lãnh thổ của nàng.

- Nhưng ta nghe các vị tiên bối trong Thủy Tộc kể lại, thế giới ngoài kia có rất nhiều thứ thú vị. Ta thật sự rất muốn được nhìn ngắm thế giới đó.

Dương Thiên ngẩn ra, ngẫm lại những gì Vọng Nguyệt Ngư vừa nói rất có lý. Một con Thần Thú chưa trưởng thành chính là bảo vật vô giá. Chỉ cần bắt giữ thuần dưỡng, tương lai sẽ có một siêu cấp tọa kỵ với chiến lực

khủng bố. Thủy Mẫu bảo vệ Vọng Nguyệt Ngư cẩn thận như vậy cũng là chuyện phải làm.

Dương Thiên thông cảm với Vọng Nguyệt Ngư, nhưng hiện tại hẳn không có thời gian lo những chuyện như vậy. Hủy Diệt chắc chắn đã bắt đầu tìm kiếm hẳn, Dương Thiên cùng Vọng Nguyệt Ngư cũng không tính là kẻ thù, không nên để nó bị cuốn vào chuyện này.

Thở ra một hơi, Dương Thiên lắc đầu:

- Chuyện này nhất định không được.
- Sao lại không được?
- Đi cùng với ta rất nguy hiểm, tốt nhất người nên trở về bên cạnh tổ mẫu của mình đi.

Vọng Nguyệt Ngư bướng bỉnh:

- Ta khó khăn lắm mới trốn được ra ngoài, sao có thể dễ dàng trở về như vậy. Hơn nữa trực giác nói cho ta biết người không hoàn toàn là kẻ xấu. Ít nhất là có thể tin tưởng được.

Dương Thiên bất đắc dĩ:

- Người tốt xấu gì cũng là ngũ cấp hậu kỳ Thần Thú, lẽ nào còn tin vào trực giác?

Vọng Nguyệt Ngư hừ nhẹ:

- Đừng xem thường trực giác của nữ nhân.

Mặt Dương Thiên ngu đi, Vọng Nguyệt Ngư là nữ nhân? Từ lần đầu gặp gỡ đến giờ, Dương Thiên chưa từng thấy qua hình dạng con người của nó, kể cả giọng nói cũng rất khó phân biệt. Thực sự là nữ?

Vọng Nguyệt Ngư không hiểu vì sao Dương Thiên lại bày ra bộ mặt này:

- Uầy, có nghe ta nói hay không?

Dương Thiên giật mình, cảnh giác hỏi:

- Người nói mình là nữ nhân?

- Có vấn đề gì hay sao?

- Không, không có. Sao người không biến trở lại hình dạng con người?

Vọng Nguyệt Ngư nhìn những sợi xích quanh mình:

- Bị nó xích lại, linh lực của ta đã sớm tiêu hao sạch, không còn đủ sức biến thành hình người nữa.

Dương Thiên ném một viên đan dược vào miệng Vọng Nguyệt Ngư, sau đó thu hồi Thái Hư Luyện Thần Đỉnh. Thần thức của hắn và Vọng Nguyệt Ngư lập tức bị đẩy ra bên ngoài. Đan dược khôi phục lại chút linh lực, Vọng Nguyệt Ngư lắc mình, biến thành một thiếu nữ 17, 18 tuổi da trắng như tuyết, xinh đẹp tựa thiên tiên, trên trán có ấn ký hình mặt trăng.

Vọng Nguyệt Ngư vén mặt:

- Thế nào, đã nói ta là nữ nhân, người còn chưa tin?

Dương Thiên hết ý kiến:

- Được rồi, xem như là người thắng. Bất quá ta vẫn phải nói, ta không thể đưa người đi cùng được?

- Tại sao, ta đã biến lại hình người, người nhất định không được nuốt lời.

- Nuốt lời? Ta không nhớ mình có hứa hẹn gì với người a.

Vọng Nguyệt Ngư ủy khuất:

- Tổ mẫu nói không sai, đám nam nhân các người không có một kẻ nào tốt.

Nhìn Vọng Nguyệt Ngư rưng rưng nước mắt, Dương Thiên đành chịu thua:

- Được rồi, người muốn đi theo cũng được, nhưng nếu có gì bất trắc ta sẽ không chịu trách nhiệm.

Vọng Nguyệt Ngư lập tức thay đổi 180 độ, nàng vui vẻ ôm lấy Dương Thiên nhảy cẫng lên:

- Thật tốt quá, cuối cùng cũng được dạo chơi ở thế giới bên ngoài.

Vọng Nguyệt Ngư là đỉnh cấp mỹ nữ, nếu là tình huống thông thường, Dương Thiên tất nhiên vui mừng còn không kịp. Nhưng hiện tại không giống, để nàng đi theo chỉ làm hại đến nàng. Nói đi vẫn phải nói lại, sức chống cự của Dương Thiên trước nước mắt nữ nhân rất yếu ớt, đặc biệt là mỹ nữ. Ài, mặc kệ, đến đâu thì đến, cùng lắm tiếp tục dùng thêm một cái Sinh Mệnh Thể Thân giải quyết hủy diệt.

Hủy Diệt bị thương rất nặng, Dương Thiên biết chắc hẳn sẽ không tự mình tìm đến, tối đa cũng chỉ là vài cái phân thân mà thôi. Còn dư hai cái Sinh Mệnh Thể Thân, tạm thời Dương Thiên vẫn chưa bị uy hiếp gì quá lớn.

Dương Thiên quyết định, đưa Vọng Nguyệt Ngư đi du ngoạn một chuyến, nếu có biến cố lập tức sẽ đưa nàng về chỗ của Thủy Mẫu.

Vọng Nguyệt Ngư không biết Dương Thiên đang suy tính điều gì, nàng ôm chặt Dương Thiên một lúc xong liền đẩy hẳn ra, vui vẻ nói:

- Ta gọi là Vọng Nguyệt, còn người?

- Ta là Dương Thiên.

- Dương Thiên, ừm, danh tự không tệ. Dương Thiên, trước tiên chúng ta sẽ đi đâu?

Dương Thiên vươn vai:

- Ta cũng vừa mới đến nơi này chưa lâu. Trước tiên cứ đi quanh đây, tìm chỗ mua một tấm bản đồ.

Vọng Nguyệt không có ý kiến. Nàng lần đầu tiên tiếp xúc với một thế giới mới. Dương Thiên là người dẫn đường, nàng tin tưởng tuyệt đối vào hắn. Dương Thiên thâm trầm lắc đầu, Thủy Mẫu bảo vệ Vọng Nguyệt quá kĩ khiến cho nàng tu vị tuy cao nhưng lại không có chút kinh nghiệm sống nào.

Dẫn theo Vọng Nguyệt ra ngoài, Dương Thiên mở ra thần thức, không tốn bao nhiêu công sức liền tìm thấy một đám Nguyên Anh kỳ đang tụ tập trong một ngôi nhà sang trọng, dường như đang bàn bạc chuyện gì đó.

Nghe lén một hồi, Dương Thiên quay sang Vọng Nguyệt:

- Người chờ ở đây, ta đi một lát sẽ về ngay.

Không để cho Vọng Nguyệt kịp có ý kiến, Dương Thiên đã biến mất. Vài phút sau, Dương Thiên lại một lần nữa xuất hiện, trên tay cầm theo hai tấm lệnh bài. Vọng Nguyệt nghi hoặc:

- Đây là cái gì?

Dương Thiên đưa một tấm cho nàng, cười nói:

- Ta nghe đám người kia đang bàn về một buổi đấu giá sắp được tổ chức gần đây. Quy mô khá lớn, nói rRzOYsL không chừng sẽ xuất hiện vài món bảo vật hợp mắt.

Vọng Nguyệt vui vẻ:

- Đấu giá hội? Ta từng nghe tổ mẫu nói qua, có phải là có rất nhiều người trả tiền để tranh đoạt một thứ gì đó hay không?

Dương Thiên gật đầu:

- Là như vậy. Nhưng ở đó còn có nhiều thứ còn thú vị hơn. Đến lúc đó người sẽ biết.

Vọng Nguyệt nắm lôi kéo tay Dương Thiên:

- Mau đi, ta không đợi nổi nữa.

Dương Thiên lấy tấm bản đồ vừa cướp được ra chỉ vào một địa điểm trên đó:

- Đấu giá hội còn 7 ngày nữa sẽ tổ chức ở đây. Bằng vào tốc độ của chúng ta chỉ cần 1 ngày liền đến được. Muốn đến nơi đó cần băng qua khu rừng này. Ta sẽ cho người cơ hội tiếp xúc với những loại yêu thú tại lục địa.

Vọng Nguyệt phấn khích:

- Được a, tổ mẫu có nói yêu thú tại lục địa rất yếu đuối, không đáng để kết giao. Nhưng ta không cho là nàng nói đúng, tổ mẫu quá mạnh, sao có thể dùng lý lẽ thông thường để nói được.

Dương Thiên nhún vai, hắn từng tiếp xúc qua, Thủy Mẫu kia thật sự rất cao ngạo. Theo cách nhìn của hắn, chẳng qua là ếch ngồi đáy giếng mà thôi. Đặt tại Thủy Hoàng Giới, nàng có thể là một trong những kẻ mạnh nhất. Nhưng tính trong toàn bộ 3000 cái trung cấp vị diện, Đại Thừa Độ

Kiếp nhiều vô số. Đó là chưa kể đến cao hơn còn có Thập Đại Tiên Giới, một cái Đại Thừa kỳ thì tính là gì?

Nghĩ là vậy nhưng Dương Thiên không nói ra, Vọng Nguyệt rất sùng bái Thủy Mẫu, hẳn không cần vì chuyện con con này mà cãi nhau với nàng.

Đã có mục tiêu, Dương Thiên liền mang theo Vọng Nguyệt khởi hành. Do Vọng Nguyệt còn muốn tham quan ngắm cảnh nhiều nơi, tốc độ của hai người rất chậm. Đến ngày thứ hai mới đến khu rừng kia.

Đi vào khu rừng chưa được bao lâu, Vọng Nguyệt hai mắt sáng lên, nàng chỉ tay về phía trước:

- Dương Thiên, ta muốn có nó.

Dương Thiên chưa hiểu:

- Nó?

Vọng Nguyệt gật đầu:

- Ta cảm nhận được gần đây có một con yêu thú cũng tu luyện Nguyệt Chi Tinh Hoa, tu vị lại vừa vặn là ngũ cấp. Nếu lấy được yêu hạch của nó, ta nắm chắc 3 phần sẽ thành công đột phá Hợp Thể kỳ.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 450: Khiếu Nguyệt Thiên Lang

Nguyệt Chi Tinh Hoa là một loại linh lực vô cùng đặc biệt. Không phải vị diện nào cũng tồn tại thứ gọi là mặt trăng, sinh vật có năng lực hấp thu Nguyệt Chi Tinh Hoa lại càng thêm hiếm. Vọng Nguyệt Ngự tu luyện chủ yếu chính là loại linh lực này. Có thể bắt gặp một con ngũ cấp yêu thú tu luyện Nguyệt Chi Tinh Hoa tại đây, Vọng Nguyệt quả thực rất may mắn.

Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, Nguyệt Chi Tinh Hoa là một loại linh lực đặc biệt. Yêu thú tu luyện loại linh lực này có khả năng chữa lành vết thương, đồng thời gia tăng tốc độ tu luyện cho những đồng loại khác. Bất cứ ở nơi đâu, một con yêu thú tu luyện Nguyệt Chi Tinh Hoa đều sẽ được xem là báu vật, bảo vệ rất nghiêm ngặt. Con yêu thú mà Vọng Nguyệt đang nhắm đến kia cũng không ngoại lệ.

Dương Thiên quay sang nhìn Vọng Nguyệt:

- Có hai con lục cấp yêu thú khác đang ở gần đó.

Vọng Nguyệt giật mình, vẻ phấn khích rất nhanh biến mất:

- Ta thông qua Nguyệt Chi Tinh Hoa biết được con yêu thú kia, những kẻ gần đó thì không cảm nhận được. Nếu có lục cấp yêu thú thì đành thôi vậy.

Dương Thiên bật cười:

- Chỉ mới như vậy đã từ bỏ sao?

Vọng Nguyệt lắc đầu:

- Ta đương nhiên sẽ không từ bỏ, chỉ là tạm thời rút lui để chờ cơ hội khác. Tính thể hiện tại không tốt, ta và người là ngũ cấp hậu kỳ cũng Phân Thần hậu kỳ, vốn không có cơ hội đánh thẳng lục cấp yêu thú a.

Lần trước Vọng Nguyệt đấu pháp với Dương Thiên, tuy hấn dùng món pháp bảo lợi hại kia để dành chiến thắng nhưng nàng chắc chắn tu vị của hấn chỉ là Phân Thần hậu kỳ. Hiện tại mới qua vài năm, Vọng Nguyệt không tin Dương Thiên có thể bước vào Hợp Thể kỳ. Hơn nữa đối phương có đến hai con lục cấp yêu thú, bọn họ hoàn toàn không có cơ hội bắt đi con ngũ cấp yêu thú kia.

Dương Thiên cũng đoán được phần nào suy nghĩ của Vọng Nguyệt, hấn mỉm cười:

- Người đã hóa thành hình người, nên sử dụng phân chia cấp bậc của tu sĩ Nhân Tộc chúng ta. Đừng tự gọi mình là ngũ cấp yêu thú, tránh cho bị kẻ khác chú ý. Yên tâm đi, hai con lục cấp yêu thú mà thôi. Nếu bọn chúng ngoan ngoãn giao ra thì tốt, ngược lại, ta cũng không ngại có thêm hai viên lục phẩm yêu hạch.

Vọng Nguyệt cảm động:

- Dương Thiên, người đối với ta thật tốt.

Dương Thiên thở dài, tâm tính của Vọng Nguyệt giống như một đứa trẻ. Hấn có cảm giác mình giống như một quái thú đang lừa đảo một thiếu nữ mới lớn.

- Chỉ là chút việc vặt, người không cần...

Vọng Nguyệt cắt ngang:

- Người chỉ là Phân Thần hậu kỳ, dám vì ta nói những lời đó đã khiến ta rất cảm động, không nhất thiết phải liều mạng a.

Dương Thiên ngân ra:

- Ai nói với người ta chỉ là Phân Thần hậu kỳ.
- Lần trước chúng ta đấu pháp không phải đã rõ rồi sao?

Dương Thiên xoa trán:

- Đó là chuyện của hơn 3 năm trước a.

Vọng Nguyệt trợn mắt, miệng há to:

- Người muốn nói mình đã đột pháp Hợp Thể kỳ?
- Nói đột phá cũng không đúng. Ài, cứ cho là vậy đi. Được rồi, đừng dài dòng nữa, chúng ta mau đi lấy viên yêu hạch kia.

Dương Thiên nói xong liền nắm lấy tay Vọng Nguyệt bay đi. Vọng Nguyệt hơi bất ngờ nhưng cũng không rút ra, nàng là yêu thú, không có những quy tắc lễ nghi như Nhân Tộc.

Có thực lực đương nhiên sẽ có tự tin, Dương Thiên không cần sử dụng bất kỳ mưu mô gì. Hắn trực tiếp bay đến vị trí Vọng Nguyệt nói, tay phải phát lên, một đạo kiếm khí dài hơn ngàn mét từ trên không chém thẳng xuống.

Kiểm khí phá không, mang theo uy thế khủng bố. Từ trong hang động, một tiếng rỗng phần nộ phát ra. Theo sau đó là hư ảnh một con yêu thú hình sói lao vút ra, lao thẳng về phía tia kiếm khí kia.

Công kích va chạm lập tức phát sinh bạo tạc. Cây cối quanh đó bị thổi bay, mặt đất bị kiếm khí chém ra vô số những vết nứt lớn kéo dài. Hư ảnh yêu thú cùng kiếm khí đồng thời tán đi. Trước mặt Dương Thiên hiện thêm hai con sói cao hơn mười mét, lông trắng như tuyết, tỏa ra sát khí rất mạnh.

Dương Thiên cau mày:

- Là một cặp Khiếu Thiên Lang. Nói vậy, con ngũ cấp yêu thú trong kia rất có thể là con của bọn chúng, biến dị yêu thú Khiếu Nguyệt Thiên Lang?

Khiếu Thiên Lang là cao cấp yêu thú, khi trưởng thành có thể đạt đến bát cấp, tương đương với Nhân Tộc Độ Kiếp kỳ, đặt tại Linh Giới cũng là chủng tộc tối cao nhất. Hai con Khiếu Thiên Lang trước mặt vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành nên mới đạt đến lục cấp. Chuyện này cũng không có gì lạ, không phải con yêu thú nào cũng có thể đi đến giới hạn cao nhất trong chủng tộc của nó.

Khiếu Nguyệt Thiên Lang là do Khiếu Thiên Lang biến dị mà thành, khả năng biến dị này vô cùng thấp, không ngờ lại gặp được ở đây. Khiếu Nguyệt Thiên Lang có thể hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, tiến giai thần tốc, tiệm cận với các loại Thần Thú trên Tiên Giới. Một con Khiếu Nguyệt Thiên Lang trưởng thành có thể đạt đến thập cấp, đặt tại Tiên Giới cũng là tồn tại rất cao.

Quan trọng hơn là, nó thực sự rất hiếm có, giết đi thì rất đáng tiếc.

Dương Thiên còn đang do dự chưa ra tay, Khiếu Thiên Lang đã mở miệng, sử dụng ngôn ngữ của Nhân Tộc:

- Nhân loại, ta và người không thù không oán, vì sao lại tấn công nơi ở của ta?

Lần này Dương Thiên có chút ái ngại, nói thế nào cũng là bọn hãn không đúng. Gia đình bọn họ ba người đang yên ổn chung sống ở đây, hãn từ đâu kéo đến đòi giết chết con của họ đoạt lấy yêu hạch, về tình về lý đều sai.

Dương Thiên âm thầm truyền âm cho Vọng Nguyệt. Nghe lời giải thích của Dương Thiên, Vọng Nguyệt liên từ bỏ ý định cướp đoạt yêu hạch.

Vọng Nguyệt tuy có chút nóng nảy bướng bỉnh nhưng tâm tính thiện lương, hoàn toàn không muốn phá hoại gia đình người khác.

Dương Thiên nhìn hai con Khiếu Thiên Lang trước mặt, suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Vừa nãy lỡ tay đắc tội, ta có vài chuyện muốn bàn bạc với các người. Có được hay không?

Khiếu Thiên Lang cảnh giác:

- Có chuyện gì mau nói?

- Chuyện này khá dài, chúng ta vào trong hẻm nói.

Hai con Khiếu Thiên Lang âm thầm truyền âm trao đổi, cuối cùng lắc đầu:

- Người vừa phá hoại nơi ở của bọn ta, chúng ta xem như kẻ thù, sao có thể mời người vào nhà.

Dương Thiên bất đắc dĩ thở dài:

- Ài, được rồi, nói ở đây đi. Vị nữ bằng hữu này của ta cần có Nguyệt Chi Tinh Hoa để đột phá bình cảnh. Ta biết con của các người là biến dị Khiếu Nguyệt Thiên Lang, không biết có thể...

Dương Thiên còn chưa nói dứt câu Khiếu Thiên Lang đã tức giận mắng to:

- Muốn đoạt lấy Nguyệt Chi Tinh Hoa của con trai ta. Trừ khi người giết chết hai vợ chồng chúng ta, bằng không đừng mơ tưởng đến chuyện đó.

Khiếu Nguyệt Thiên Lang đồng tu nhật, nguyệt chi lực. Thiếu đi một loại sẽ dẫn đến tình trạng mất cân bằng. Nhẹ thì phế bỏ tu vị, nặng thì trực tiếp

tử vong. Khó trách hai vợ chồng Khiếu Thiên Lang lại tức giận đến như vậy.

Dương Thiên cũng biết bọn họ đã hiểu lầm ý của hắn liền giải thích:

- Ta không nói sẽ trực tiếp hấp thu Nguyệt Chi Tinh Hoa từ nó. Thời điểm Khiếu Nguyệt Thiên Lang đột phá, quanh nó sẽ có đại lượng Nhật Nguyệt Tinh Hoa hội tụ. Ta muốn thông qua trận pháp, đem phần Nguyệt Chi Tinh Hoa thu lại.

Nghe Dương Thiên giải thích, Khiếu Thiên Lang cũng đã dịu lại, nhưng nó vẫn không đồng ý:

- Để người hấp thu lượng Nguyệt Chi Tinh Hoa dư ra đó có thể ảnh hưởng đến quá trình tiến giai của con trai ta.

Dương Thiên mỉm cười:

- Ta tự có biện pháp, sẽ không ảnh hưởng đến con trai ngươi. Đồng thời, ta sẽ trả một thứ khiến ngươi vừa lòng, thế nào?

- Là thứ gì?

- Nhật Nguyệt Dung Hồn Đan.

Khiếu Thiên Lang thất thanh:

- Nhật Nguyệt Dung Hồn Đan? Ngươi nói là thánh dược của Khiếu Thiên Lang nhất tộc, Nhật Nguyệt Dung Hồn Đan?

Khiếu Nguyệt Thiên Lang tu luyện rất nhanh, vì vậy rất hay lâm vào trạng thái mất cân bằng giữa nhật, nguyệt hai loại linh lực, khiến cho linh hồn bị tổn thương. Nhật Nguyệt Dung Hồn Đan là thánh dược do một vị tiên bối Khiếu Nguyệt Thiên Lang đặc biệt chế tạo, giúp cho nhật, nguyệt

tinh hoa dung hợp vào trong linh hồn, trong quá trình tu luyện sẽ không bị phát sinh thương tổn nữa.

Vấn đề chính là, thứ này không những yêu cầu tài liệu luyện chế rất khó kiếm mà còn đòi hỏi trình độ luyện đan thuật vô cùng cao. Hơn nữa đan phương tại Linh Giới đã sớm thất truyền. Do số lượng biến dị Khiếu Nguyệt Thiên Lang rất hiếm nên Khiếu Thiên Lang nhất tộc cũng không quá coi trọng chuyện này. Đây là tất cả thông tin Dương Thiên có được trong một lần “vô tình” có được đan phương Nhật Nguyệt Dung Hồn Đan.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 451: Đấu Giá

Đề nghị của Dương Thiên quá mức hấp dẫn, hai vợ chồng Khiếu Thiên Lang cũng không khỏi động tâm. Nhưng tên nhân loại này cả hai người bọn họ chỉ vừa mới gặp lần đầu, hơn nữa thái độ không mấy thân thiện, bọn họ không có lý do gì để tin tưởng hẳn.

Dương Thiên cũng đoán được hai vợ chồng Khiếu Thiên Lang đang nghĩ gì, hẳn thản nhiên nói:

- Tất nhiên ta cũng chưa có Nhật Nguyệt Dung Hồn Đan, con của các người cũng cần một thời gian dài nữa mới tấn giai. Chi bằng chúng ta ước hẹn, sau khi ta luyện thành Nhật Nguyệt Dung Hồn Đan sẽ mang nó đến đây, có nó, tin rằng con người sẽ dễ dàng đột phá Hợp Thể kỳ, chúng ta sẽ nhân cơ hội đó hấp thu Nguyệt Chi Tinh Hoa, thế nào?

Hai vợ chồng Khiếu Thiên Lang thảo luận trong giây lát liền đồng ý. Giao dịch này đối với bọn hắn nhìn đâu cũng thấy lợi, vì sao phải từ chối?

Khiếu Thiên Lang há miệng, phun ra một viên ngọc màu xanh:

- Đây là vật phẩm truyền tin do ta đặc biệt chế tạo, khi nào người luyện xong Nhật Nguyệt Dung Hồn Đan hãy đập vỡ nó, chúng ta sẽ nhanh chóng tìm đến.

Dương Thiên ngạc nhiên:

- Các người không ở lại nơi này?

Khiếu Thiên Lang ưa thích sống cố định tại một nơi, trừ khi có lý do gì đặc biệt, bằng không bọn chúng sẽ không rời bỏ nơi ở của mình. Dương Thiên hiểu tập tính của Khiếu Thiên Lang nên mới hỏi một câu như vậy.

Hai vợ chồng Khiếu Thiên Lang từ chối trả lời:

- Đây là chuyện riêng của chúng ta. Hiện tại các người có thể đi rồi.

Dương Thiên nhún vai, hãnh chẳng qua là tùy tiện hỏi vậy thôi chứ cũng không quá để tâm đến chuyện này. Dương Thiên quay sang Vọng Nguyệt:

- Ở đây đã không có chuyện gì, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta cũng nên đến nơi tổ chức đấu giá rồi.

Vọng Nguyệt nghe thấy đấu giá liền phấn khích:

- Dương Thiên, chúng ta mau đi thôi.

Biết tính Vọng Nguyệt ham vui, Dương Thiên cũng chiều theo ý nàng, nắm tay Vọng Nguyệt bay thẳng về hướng tòa thành diễn ra buổi đấu giá. Hãnh cũng hi vọng tại nơi này có thể tìm ra vài loại tài liệu luyện chế Nhật Nguyệt Dung Hồn Đan. Tìm được càng nhiều, sau này sẽ càng đỡ tốn thời gian hơn.

Dương Thiên dùng tốc độ toàn lực, đến nơi còn dư ra thời gian vài ngày. Hãnh dẫn Vọng Nguyệt đi khắp quanh thành, thường thức vài món N1e91gr ăn dân dã, tiện thể ghé vào vài cửa tiệm bán dược tài tìm kiếm tài liệu. Thành trì này cũng tính là cao cấp, tuy Dương Thiên không tìm được loại chủ tài nào của Nhật Nguyệt Dung Hồn Đan nhưng tài liệu phụ trợ lại tìm được không ít.

Vài ngày rất nhanh qua đi, tu sĩ cấp cao từ khắp mọi nơi kéo về, một cái trận pháp phòng ngự khá lớn cũng được dựng lên. Nhìn không khí này, Dương Thiên đoán rằng quy mô của buổi đấu giá lần này sẽ khá lớn.

Đây là tin tốt, quy mô càng lớn, tài liệu trao đổi càng cao cấp, hẳn cũng có cơ hội tìm được nhiều thứ hữu dụng hơn. Có vé qua cửa, Dương Thiên cùng Vọng Nguyệt thuận lợi tiến vào bên trong.

Tại buổi đấu giá này, tu vị tối thiểu cũng phải đạt đến Nguyên Anh kỳ, cho nên vé của Dương Thiên và Vọng Nguyệt là loại thấp nhất, bị xếp vào chỗ chung với một đám Nguyên Anh khác.

Chuyện này đối với bọn hắn mà nói khá bất lợi. Nếu Dương Thiên thể hiện quá nổi bật, bỏ một khoảng tiền lớn mua sắm vật phẩm sẽ khiến người khác chú ý. Vị trí ngồi của hắn không có gì che chắn, người khác sẽ dễ dàng dùng thần thức nhận diện. Sau khi buổi đấu giá kết thúc, tất nhiên sẽ có thêm tiết mục đánh cướp, chặn giết.

Lúc này đã không thể thay đổi được gì nữa, Dương Thiên cũng đành mặc kệ, kéo đến một tên liền giết một tên, dù sao danh hiệu Sát Thần của hắn cũng không phải để chơi.

Người kéo đến ngày một đông, những phòng vip ở lầu 2, 3 cũng đã có người ngồi vào. Một lão già ăn mặc luộm thuộm bước ra, tay cầm theo một cái gõ, giọng điệu lười biếng:

- Các người hẳn đã biết ta là ai, ta cũng không cần phải giới thiệu lại nữa. Lần này lão phu được Đạo Minh Thương Hội mời về đây để chủ trì buổi đấu giá. Các người chắc cũng hiểu được giá trị những thứ đấu giá hôm nay nhất định sẽ không tầm thường.

Nghe lão già giới thiệu giống như đang khoe khoang bản thân, Dương Thiên vỗ vai tên Nguyên Anh kỳ đang ngồi bên cạnh:

- Tên kia rốt cuộc là ai, tại sao lại phách lối như vậy?

Tên Nguyên Anh kỳ kia giật mình, kinh ngạc nhìn Dương Thiên giống như một sinh vật lạ:

- Người đến Đồ đại sư cũng không biết?

Dương Thiên nhún vai:

- Ta cần phải biết đến hãn sao?

Tên kia câm nín, mãi một lúc sau mới lên tiếng giải thích:

- Đồ đại sư tại nơi này có danh khí rất lớn. Hãn đồng thời làm Luyện Đan Sư cùng Luyện Khí Sư, đáng sợ là ở cả hai phương diện này đều không có đối thủ, được mọi người tôn xưng là đệ nhất. Những loại pháp bảo và đan dược đỉnh cấp mà các vị tiền bối Phân Thần và Hợp Thể sử dụng đều là do Đồ đại sư và đồ đệ của hãn luyện ra.

Dương Thiên chống cằm:

- Nghe có vẻ rất lợi hại.

Tên kia từ chối cho ý kiến. Trong mắt hãn, Dương Thiên hãn là một kẻ từ trong núi vừa mới đi ra ngoài, cái gì cũng không biết. Cái gọi là ếch ngồi đáy giếng chính là như vậy a.

Luyện Đan cùng Luyện Khí đều là đệ nhất, tên này quả thực có tư cách để tự ngạo. Hãn đứng ra tổ chức đấu giá, Dương Thiên lại càng thêm mong chờ.

Đồ đại sư cũng không nói nhiều, trực tiếp ra hiệu mang vật phẩm lên. Ngay trước mặt Đồ đại sư xuất hiện một cái Truyền Tống Trận cỡ nhỏ, ánh sáng lóe lên, bên trong liền có thêm một cái khay lớn được bao phủ bởi một tấm vải màu đỏ có công dụng ngăn cản thần thức.

Dương Thiên lắc đầu, đến mang vật phẩm lên cũng dùng đến Truyền Tống Trận, tên Đồ đại sư này thực sự quá màu mè.

Đồ đại sư đặt cái khay lên bàn, tay kéo tấm vải đỏ ra, lộ ra một thành cốt đao màu trắng dài hơn 2 mét, thân đao khắc đầy những đồ án kỳ bí. Đồ đại sư lớn tiếng:

- Món đầu tiên để làm nóng. Đây là Liệt Cốt Đao do lão phù dùng xương cốt của một con ngũ cấp Sát Ma Hồ làm chủ tài luyện chế. Phía trên là trận văn do lão phu đích thân khắc lên. Liệt Cốt Đao, đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Bảo, tiếp cận với Nguyên Bảo, giá khởi điểm 5000 trung phẩm linh thạch. Mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 200 trung phẩm linh thạch

Tiên Thiên Linh Bảo 5000 trung phẩm linh thạch, chính là 50 vạn hạ phẩm linh thạch. Cái giá này so với một món Tiên Thiên Linh Bảo thông thường đắt gấp vài lần. Đó là chưa kể đến đây mới chỉ là giá khởi điểm, tên Đồ đại sư này thực sự biết công phu sư tử ngoạm.

Điều đáng nói là khi Đồ đại sư vừa dứt lời, xung quanh đã liên tục vang lên tiếng trả giá:

- 5200 trung phẩm linh thạch.

- 5400.

- 6000.

Dương Thiên lắc đầu, một đám thiếu hiểu biết. Cùng loại tài liệu kia, nếu để cho Dương Thiên luyện chế phẩm chất sẽ tốt hơn rất nhiều, hắn cũng chỉ lấy giá khoảng 4000 trung phẩm linh thạch mà thôi. Đan Sư cùng Luyện Khí Sư đều là một đám giàu chảy mỡ, quả thực không sai.

Cuối cùng thanh Liệt Cốt Đao kia được một tên ở phòng vip trên tầng 2 mua với giá 8000 trung phẩm linh thạch. Tiếp đến, Đồ đại sư tiếp tục rao bán thêm vài món pháp bảo nữa, trong đó thậm chí có một món Nguyên Bảo khiến cho đám Hợp Thể kỳ cũng điên cuồng tranh đoạt. Dương Thiên cũng lười để tâm đến chuyện này, hắn có Tiên Bảo Phá Thiên, còn có Thái

Hư Luyện Thần Đỉnh thuộc về Địa Bảng. Những thứ phế phẩm kia căn bản không hợp pháp nhân.

Vọng Nguyệt thì khác, từng món pháp bảo xuất hiện mắt nàng đều sáng lên. Vọng Nguyệt không có pháp bảo công kích, chỉ có thủy cầu do tổ mẫu tặng nàng làm pháp bảo phòng ngự. Bị Dương Thiên bắt đi, trên người Vọng Nguyệt không mang theo chút linh thạch, muốn tranh đoạt cũng không được.

Đến món thứ 8, Đồ đại sư lấy ra một cây trường thương màu xanh đen:

- Nguyên Bảo Nguyệt Ảnh Thương, do ta dùng Cực Tinh Thiết cùng Đàm Nguyệt Thạch làm chủ tài luyện chế, uy lực vô song. Giá khởi điểm 5 vạn trung phẩm linh thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 5000 trung phẩm linh thạch.

Khi Nguyệt Ảnh Thương vừa xuất hiện, Vọng Nguyệt kích động đến run lên. Nghe Đồ đại sư kêu giá xong, cả người nàng liền xiu xuống. Mặc như vậy, nàng làm sao mua nổi?

Dương Thiên ngồi bên cạnh quan sát biểu hiện của Vọng Nguyệt, hần mím cười nói nhỏ vào tai nàng:

- Ưa thích sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 452: Ba Món Bảo Vật

Vọng Nguyệt theo quán tính gật đầu, sau đó lại vội vàng lắc đầu:

- Không có, không thích a.
- Thích liền nói thích, chút linh thạch này ta cũng không thiếu a.

Dương Thiên vợ vết bảo khố của Cực Linh Môn, Dị Linh Môn, nhân lúc cháy nhà hôi của ở Lục Minh Đảo, hiện tại có thể xem như tiểu phú hộ. Đó là chưa kể đến 4 viên cực phẩm linh thạch còn dư khi cướp được từ trận pháp của Yêu Tộc tại Phàm Vũ Giới cùng 5 viên mà Nhạ Hiên đưa dư. 1 viên cực phẩm linh thạch tương đương với 1 vạn trung phẩm linh thạch, nhưng đó là giá ước tính mà thôi, cực phẩm linh thạch trân quý, nếu dùng để bán đi thì còn cao hơn rất nhiều.

Tại Tu Chân Giới, Đan Sư cùng Luyện Dược Sư là một đám giàu chảy mỡ. Nhưng nếu suy xét kỹ, Đạo Tặc mới là chức nghiệp giàu có nhất. Thử nghĩ, người ta tích lũy hàng ngàn năm, người chỉ cần một đêm liền lấy sạch, có nhanh giàu hay không? Tất nhiên, người phải có thực lực cực mạnh, hành sự kín kẽ, bằng không kẻ thù sẽ không ngừng kéo đến.

Đã quyết định mua thì không do dự, Dương Thiên trực tiếp kêu giá:

- 10 vạn trung phẩm linh thạch.

Hắn vừa kêu giá, xung quanh lập tức im bật. Tên này vừa mở miệng đã tăng gấp đôi giá lên, chẳng lẽ thừa tiền không có chỗ tiêu hay sao?

Ghe mắt lại, phát hiện ra Dương Thiên đang ngồi ở khu vực dành cho Nguyên Anh kỳ, một trận xôn xao bàn tán vang lên. Nguyên Anh kỳ bỏ ra 10 vạn trung phẩm linh thạch mua Nguyên Bảo, pháp bảo dành cho Hợp Thể kỳ, đây quả thực là trò đùa lớn nhất trong năm.

Trong đầu bọn họ chỉ nghĩ ra hai lý do. Thứ nhất, Dương Thiên đến đây để gây rối. Lý do này không hợp lý, một tên Nguyên Anh kỳ còn con dám đến nơi này gây rối, hăn sợ mạng mình quá dài sao?

Lý do thứ hai, Dương Thiên chính là tu sĩ Hợp Thể kỳ, vì một lý do gì đó mà mạo danh Nguyên Anh kỳ để tham dự. Lý do này được khá nhiều người lựa chọn. Thủy Tộc thỉnh thoảng sẽ cử vài tên nội gián thâm nhập Nhân Tộc dò xét tình hình. Nhân Tộc dù biết điều này cũng không có ý kiến gì. Thủy Tộc mạnh hơn bọn họ quá nhiều, gây ra chuyện thì người chịu thiệt chỉ có bọn hăn mà thôi.

Đồ đại sư sắc mặt có chút khó coi, không ngờ đấu giá hội do hăn tổ chức Thủy Tộc lại dám đến tham dự. Nhưng tức giận thì thế nào, hăn cũng không có ý định lật mặt. Chỉ cần tên kia không làm điều gì quá đáng, hăn cũng sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Đồ đại sư lớn tiếng:

- Vị khách ở ghế 59 ra giá 10 vạn trung phẩm linh thạch, còn có ai ra giá cao hơn không?

10 vạn trung phẩm linh thạch đã là một cái giá rất cao, những người ở đây trừ khi nào vào nước bằng không nhất định sẽ không ra giá cao hơn. Vật phẩm rất nhanh được chuyển đến, Dương Thiên cũng đã chuẩn bị đầy đủ linh thạch, để trong một cái không gian giới chỉ đưa cho nhân viên kia.

Dương Thiên ra giá 10 vạn trung phẩm linh thạch là vì trừ đi 9 viên cực phẩm linh thạch kia, số lượng trung phẩm linh thạch của hăn cũng chỉ rơi vào khoảng đó. Trung phẩm linh thạch đối với Dương Thiên mà nói khá vô

dụng, dùng nó mua thành Nguyệt Ảnh Thương tặng cho Vọng Nguyệt là hợp lý nhất.

Trực tiếp nâng giá lên trời sẽ khiến cho người khác không dám trả giá, đây cũng là một cách hay để đạt được thứ mình thích khi tham gia đấu giá. Còn về phần những món xuất hiện phía sau, nếu có thứ gì cần thiết, Dương Thiên chỉ cần động thủ cướp đi là được, cần gì phải hao phí linh thạch.

Nhận lấy Nguyệt Ảnh Thương từ tay Dương Thiên, Vọng Nguyệt yêu thích không rời tay, cầm nó vung vẩy khắp nơi. Đám Nguyên Anh kỳ ngồi gần đó sợ đến xanh mặt. Đây chính là Nguyên Bảo a, chỉ cần Vọng Nguyệt hơi sử dụng linh lực một chút, bọn hắn chắc chắn chết không toàn thân.

Dương Thiên thấy vậy cũng lắc đầu, âm thầm truyền âm nhắc nhở nàng. Vọng Nguyệt quay lại, cười một cái rất đáng yêu rồi thu hồi Nguyệt Ảnh Thương vào người. Nàng chưa có bản mệnh pháp bảo nên dự định sẽ dùng Nguyệt Ảnh Thương làm bản mệnh pháp bảo. Tất nhiên, đó là chuyện sau khi nàng đã đột phá Hợp Thể kỳ.

Sau lần ra tay hào phóng này, rất nhiều người đã bắt đầu chú ý đến Dương Thiên. Đương nhiên, cũng có không ít sắc lang tơ tưởng đến Vọng Nguyệt bên cạnh hắn. Mỹ nhân đi đến đâu cũng sẽ được chú ý, nàng càng khiến cho Dương Thiên có thêm kẻ ganh ghét hơn.

Đồ đại sư tốn chút ít thời gian để ổn định mọi người, sau đó tiếp tục buổi đấu giá. Sau hơn 10 món pháp bảo nữa, cuối cùng cũng đến phần Dương Thiên mong đợi nhất.

Chung quanh bất ngờ được bao phủ bởi một vòng sáng trong suốt. Những ai tu vị từ Hợp Thể kỳ trở lên nhìn vào đều cảm nhận được năng lực phòng ngự kinh người của nó. Đồ đại sư nói to:

- Tiếp theo đây là ba món bảo vật áp trục. Những kẻ có tu vị từ Phân Thần kỳ trở xuống xin mời đi ra ngoài.

Cả phòng đấu giá ồ lên, Đồ đại sư nói như vậy tức là ba món bảo vật áp trực này chỉ có tu sĩ Hợp Thể kỳ trở lên mới có tư cách tham dự, rốt cuộc là thứ gì? Mặc dù rất tò mò nhưng Đồ đại sư đã hạ lệnh, bọn họ cũng chỉ còn cách ủ rũ đi ra.

Chờ mọi người đi hết, khu vực dành cho Nguyên Anh kỳ chỉ còn Dương Thiên và Vọng Nguyệt ngồi lại. Lúc này Đồ đại sư mới nhìn hắn:

- Thủy Tộc các người muốn tham dự cũng không có vấn đề gì. Lần sau chỉ cần thông báo một tiếng, vé mời tham dự sẽ được gửi đến tận nơi, cần gì phải lấy vé của vài tên Nguyên Anh kỳ tiểu tu sĩ. Thật sự rất mất mặt.

Đồ đại sư không thích Thủy Tộc bởi vì những tên này chẳng coi hắn ra gì. Khi có cơ hội, hắn sẽ không do dự mà đả kích. Dương Thiên hơi ngần ra, lẽ nào lão già này cho rằng hắn là Thủy Tộc đang do thám?

Tự nhiên có người cho hắn một thân phận thích hợp, Dương Thiên mới không ngu ngốc đi giải thích làm gì. Hắn lạnh lùng nói:

- Các người đã biết thì ta cũng không cần giấu giếm nữa. Ba món bảo vật áp trực là gì, mau mang ra đi.

Đồ đại sư hừ nhẹ, tỏ thái độ bất mãn. Hắn thăm ra hiệu, Truyền Tống Trận trước mặt liền lóe sáng, một cái khay dài được phủ 3 tấm vải đỏ xuất hiện.

Đồ đại sư bước đến, cẩn thận bê cái khay lên, giống như sợ nó rơi xuống. Hành động của hắn càng thêm hấp dẫn những người có mặt ở đây. Đặt cái khay lên bàn, Đồ đại sư mới nhẹ nhàng mở tấm vải đầu tiên ra, bên trong là một loại quả nhỏ màu đỏ rực, đặt trên một tảng băng. Vừa trông thấy nó, những người có mặt ở đây đều thất thanh kêu lên.

Dương Thiên liếc mắt qua liền lắc đầu:

- Linh Viêm Quả, thứ này đối với tu sĩ tu luyện thuộc tính hỏa linh lực có tác dụng rất lớn, đồng thời tăng cường uy lực của hỏa diễm. Tiếc là đối với ta vô dụng.

Đã không có hứng thú thì không cần nhìn, Dương Thiên hai mắt khép hờ, không để tâm đến đám người kia tranh giành. Trong những tên Hợp Thể kỳ có mặt ở đây, tu luyện hỏa linh lực rất nhiều. Đối với bọn hắn, Linh Viêm Quả chính là thánh vật, vì vậy cuộc tranh giành diễn ra rất quyết liệt.

Cuối cùng, Linh Viêm Quả bị một tên Hợp Thể kỳ ở tầng 3JWZLY1 3, phòng số 5 đoạt được với cái giá trên trời. Mức độ phá tiền của đám người này khiến Dương Thiên lắc đầu ngao ngán. Mỗi món tài liệu, pháp bảo đều được bọn hắn mua với giá cao hơn nhiều so với những vị diện khác.

Dương Thiên không biết rằng, trong lãnh thổ Nhân Tộc vô tính xuất hiện vài mỏ linh thạch có trữ lượng khá lớn, vì vậy bọn hắn không cần lo nghĩ nhiều về vấn đề linh thạch. Ngược lại, do bề mặt của Thủy Hoàng Giới chủ yếu là nước, đại đa số bảo vật tài liệu đều nằm dưới lòng biển. Việc này khiến giá của chúng bị đẩy lên trời.

Đồ đại sư khá hài lòng với giá bán của Linh Viêm Quả, hắn vui vẻ cười nói:

- Tiếp theo sẽ đến món thứ hai. Giá trị của thứ này so với Linh Viêm quả còn lớn hơn một bậc.

Đồ đại sư vén khăn màu đỏ lên, để lộ ra một đóa hoa màu tím đen, cánh hoa là từng sợi dài, tỏa ra xung quanh, ở chính giữa là một cái nhụy lớn màu đen, không có chút gì đặc biệt.

Dương Thiên vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng lại thất thanh hô lên:

- Tử Tịch Hoa, tại sao nó lại xuất hiện ở đây?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 453: Khổng Tước

Lần này những tên kia không có bất kỳ phản ứng gì. Loại hoa này bọn hắn đều là lần đầu tiên nhìn thấy, đang yên lặng chờ Đồ đại sư giải thích công dụng. Đồ đại sư cũng đã đoán trước chuyện này, hắn chậm rãi nói:

- Đây là Hiên Viên Tử Linh Hoa, một loại dược tài tuyệt tích đã lâu. Hiện tại đóa hoa này còn chưa ở vào thời kỳ thành thực. Một khi nó trưởng thành sẽ hấp thu linh khí thiên địa, chuyển hóa thành Tử Linh Lực, đủ để cung cấp cho 3 tên Hợp Thể Kỳ tu luyện trong thời gian trăm năm.

Tử Linh Lực là một loại linh lực hiếm có. Uy lực công kích không mạnh nhưng lại mang tính ăn mòn, xâm thực cực kỳ kinh khủng. Tu sĩ sử dụng Tử Linh Lực đến trình độ cao thâm có thể đem đối thủ ăn mòn thành hư vô trong giây lát.

Ở nơi này không có ai tu luyện Tử Linh Lực nhưng ít nhất đều đã nghe qua về sự bá đạo của nó. Nếu có cơ hội, bọn họ sẵn sàng thực hiện một lần hoàn đổi linh lực. Việc này phong hiểm rất lớn, nhưng nếu thành công sẽ mang lại lợi ích khổng lồ. Nhưng mà Hiên Viên Tử Linh Hoa chỉ có thể cung cấp Tử Linh Lực trong vòng trăm năm. Lỡ như quá trình hoán đổi linh lực vẫn chưa kịp hoàn tất, bọn họ có thể đánh mất tất cả. Đó là chưa kể hiện tại nó còn chưa hoàn toàn trưởng thành.

Đồ đại sư đưa ra thứ này khiến bọn họ do dự không dứt, mua hay không mua, thực sự rất khó quyết định. Dương Thiên đưa tay xoa trán, lòng thầm nhắc lại câu nói hắn vẫn thường nói: “Thiếu hiểu biết thật đáng sợ”. Kia rõ

ràng là Tử Tịch Hoa, người nhìn thế nào lại nói nó là Hiên Viên Tử Linh Hoa, đây rõ ràng là hai thứ hoàn toàn khác biệt a.

Tùy bề ngoài có chút giống nhau nhưng đặc tính lại khác biệt rất lớn. Điều này cũng không trách được Đồ đại sư, hai loại kỳ hoa này vô cùng hiếm gặp, hẳn cũng chỉ vô tính nghe đến Hiên Viên Tử Linh Hoa trên cổ tịch lưu lại mà thôi. Hơn nữa đóa hoa này còn chưa trưởng thành, khí tức thiếu ổn định, rất khó xác định chính xác.

Tử Tịch Hoa, loại kỳ hoa này với chỉ tồn tại ở Hủy Diệt Giới, cũng chính là một trong Thập Đại Tiên Giới. Tử Tịch Hoa trước khi trưởng thành thì hoàn toàn vô hại. Nhưng vào thời điểm nó thành thực thì một chuyện sẽ hoàn toàn khác. Khi Tử Tịch Hoa thành thực, nó sẽ phóng ra Tử Tịch Lực, đem tất cả mọi thứ quanh đó hủy diệt sạch sẽ. Tử Tịch Lực so với Vô Sắc Diệt Lực mà năm xưa tên Thiên Vương kia sử dụng cũng chỉ thua kém một chút mà thôi, muốn đem cái Thủy Hoàng Giới này biến thành hư vô cũng là chuyện vô cùng đơn giản.

Điểm đáng sợ hơn của Tử Tịch Hoa chính là, một khi nó đã xuất hiện ở một nơi nào đó thì dùng bất cứ cách nào cũng không vứt bỏ được. Tử Tịch Hoa sẽ gieo xuống một ấn ký tại nơi nó xuất hiện, cho dù người có vứt bỏ nó bên ngoài không gian hay ở những vị diện cách đó vô cùng xa, nó cũng sẽ trở về.

Tất nhiên, nếu tu vị đạt đến Bán Tiên trở lên có thể trực tiếp ra tay xóa bỏ ấn ký chuyển nó đi nơi khác hoặc trực tiếp hủy diệt Tử Tịch Hoa, vậy thì không cần làm những chuyện phiền phức kia mà không thu được kết quả gì.

Dương Thiên không biết vị đại năng nào đã mang Tử Tịch Hoa đến đây và cũng không hiểu vì sao hẳn lại làm như vậy. Nếu muốn hủy diệt Thủy Hoàng Giới, dựa vào năng lực của hẳn chỉ cần một cái phẩy tay là được. Cần gì phải dùng một đóa Tử Tịch Hoa chưa thành thực để lãng phí thời gian.

Có điều, mặc kệ là vì lý do gì, Thủy Hoàng Giới sớm muộn cũng sẽ bị hủy diệt. Dương Thiên vốn còn định ở lại đây thêm một thời gian nhưng xem ra hẳn phải sớm thiết lập một cái Truyền Tống Trận đến một cái vị diện khác rồi.

Những tên ngốc kia vẫn cho rằng đây là Hiên Viên Tử Linh Hoa, bắt đầu ra giá cạnh tranh, cuối cùng một tên thành công đoạt được với giá hơn 50 vạn trung phẩm linh thạch.

Hiên Viên Tử Linh thảo có thể cung cấp Tử Linh Lực cho 3 tên Hợp Thể tu luyện, nếu may mắn thành công, môn phái kia sẽ có 3 tên Hợp Thể kỳ sử dụng Tử Linh Lực. Chiến lực bậc đó đủ để trở thành môn phái hàng đầu tại nơi này. Vì vậy, cho dù nó giống như gân gà vẫn có kẻ nguyện ý thử sức.

Cái giá này khiến Đồ đại sư khá hài lòng. Hắn còn tốt bụng khuyên mãi thêm một cái ngọc giản, bên trong có hướng dẫn cách nuôi trồng Hiên Viên Tử Linh Hoa.

Giao dịch xong, Đồ đại sư không vội mở cái khăn thứ ba lên mà ngẩn đầu nhìn lên cao, trầm giọng nói:

- Món bảo vật thứ 3 là một thứ vô cùng đặc biệt, vì vậy ta muốn những người có mặt ở đây phát lời thề thiên đạo, cho dù có mua được hay không cũng sẽ tuyệt đối không được tiết lộ chuyện này cho người ngoài biết. Nếu không đồng ý thì xin mời về cho.

Đồ đại sư dùng vẻ mặt nghiêm túc nói những lời này, không ai cho rằng hắn đang nói đùa. Bọn họ càng thêm tò mò muốn biết, rốt cuộc là loại bảo vật nào lại có thể khiến cho Đồ đại sư cẩn thận đến như vậy.

Chính vì lý do này, không có ai lựa chọn rời đi, tất cả lần lượt phát lời thề thiên đạo, hứa sẽ không đem những gì sắp nhìn thấy tiết lộ ra ngoài. Chờ Dương Thiên cùng Vọng Nguyệt phát lời thề thiên đạo xong, Đồ đại

sư gật đầu, dùng tay kéo nhẹ tấm vải đỏ ra. Xuất hiện trong tầm mắt mọi người là một cái lồng nhỏ, bên trong có một con linh cầm nhỏ đang nằm.

Đồ đại sư lớn tiếng:

- Trong thời gian ta ngao du tìm kiếm tài liệu luyện khí đã vô tình gặp được nó. Đối với loại linh cầm nổi tiếng này, tin rằng các người đã sớm nghe qua hoặc nhìn thấy trong thư tịch. Ta cũng không muốn tốn nhiều thời gian giải thích nữa. Khổng Tước, tứ cấp hậu kỳ, giá khởi điểm 1 vạn thượng phẩm linh thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 1000 thượng phẩm linh thạch.

1 vạn thượng phẩm linh thạch tương đương với 100 vạn trung phẩm linh thạch. Nhưng đó chỉ là lý thuyết mà thôi. Thực tế, 1 viên thượng phẩm linh thạch có giá trị vượt xa 100 viên trung phẩm linh thạch. Đó là chưa kể đến đây chỉ là giá khởi điểm, mỗi lần ra giá không được thấp hơn 1000 thượng phẩm linh thạch.

Bất quá, đối với một con Thần Thú ở vào thời kỳ chưa trưởng thành mà nói, cái giá này thực sự quá rẻ. Thần Thú một khi trưởng thành, yếu nhất cũng là tương đương với nhân loại Hoàn Vũ kỳ, mạnh hơn chính là Bán Tiên.

Có được ấu thể Thần Thú, tương lai chính là có được một siêu cấp linh sủng, chiến lực không thể đo đếm được. Cả phòng đấu giá nóng lên, chưa có ai ra giá nhưng có thể dễ dàng cảm nhận được sự ham muốn của bọn họ.

Dương Thiên cũng hiểu vì sao Đồ đại sư lại bắt mọi người phải phát lời thề thiên đạo, tại sao hắn không dám giữ Khổng Tước lại để thuần hóa, Hắc Sợ.

Địa vị của Thần Thú trong Yêu Tộc chính là Vương Giả. Thủy Tộc chẳng qua là cách gọi của một nhánh Yêu Tộc mà thôi. Nếu để bọn hắn

phát hiện người đang nắm giữ Thần Thú, chắc chắn sẽ không do dự mà triệu tập cường giả đến đoạt lại.

Tại Thủy Hoàng Giới, Thủy Tộc mạnh hơn Nhân Tộc, đánh nhau đến cuối cùng, kết quả ai cũng sớm dự đoán được. Đồ đại sư sợ Nhân Tộc không giữ được hãn nên mới ném miếng mồi thơm này ra, tiện tay thu một khoảng kha khá.

Mồi ngon nhưng không ai dám đớp. Bọn hãn tu luyện đến Hợp Thể kỳ không dễ dàng, đương nhiên cũng hiểu được nguyên nhân sâu xa của chuyện này. Thần Thú rất tốt, nhưng phải có mạng mới hưởng dụng được.

Đồ đại sư cũng không nói gì thêm. Lúc này có nói gì cũng vô ích, sức hấp dẫn của Thần Thú quá lớn, tin tưởng sẽ có tên không nhịn được ra giá. Quả nhiên không ngoài dự đoán, đấu tranh hơn 10 phút, một tên Hợp Thể kỳ rốt cuộc đã không nhịn được nữa:

- 1 vạn 5000 thượng phẩm linh thạch.

Có người ra giá lập tức kích thích những người khác. Bọn hãn lo sợ thiệt hơn, nhưng khi sắp bị người khác mua mất liền không thêm suy nghĩ nữa mà tiến hành tranh đoạt.

- 1 vạn 6000 thượng phẩm linh thạch.

- 1 vạn 8000 thượng phẩm linh thạch.

- 2 vạn thượng phẩm linh thạch.

Dương Thiên ngồi im bất động, Khổng Tước hãn nhất định phải đoạt được. Bất quá trong túi Dương Thiên lúc này quả thực không còn linh thạch. Vậy thì chỉ còn một cách, Cướp.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 454: Bát Ma Bàn- Bát Ma Giới

Thần Thú Khổng Tước là vô giá, nhưng Dương Thiên muốn đoạt lấy nó là vì nguyên nhân khác. Khi ở Phàm Vũ Giới, Cự Lực Viên Vương có nói Khổng Tước Vương đã bại trong tay nó rồi bỏ trốn. Tuy không hiểu vì sao Khổng Tước Vương tu vị vẫn là tứ cấp hậu kỳ lại có thể đến được Thủy Hoàng Giới, nhưng dựa vào khí tức, Dương Thiên có thể khẳng định con Khổng Tước đang bị nhốt trong lồng kia chính là nàng.

Ở đây có rất nhiều tu sĩ Hợp Thể kỳ, Dương Thiên cũng không muốn gây chú ý, tốt nhất là chờ kẻ nào đó mua xong chặn đường cướp của là được. Loại việc này hẳn làm nhiều thành quen, có thể nói là kinh nghiệm đầy mình.

Cạnh tranh ngày càng khốc liệt, chỉ trong một thời gian 1bcG3mx ngắn đã có người ra giá đến 3 vạn thượng phẩm linh thạch. Cái giá này đã vượt xa gia thân của một tên Hợp Thể kỳ, bằng thu nhập nhiều năm của một đại môn phái. Nhiều người bắt đầu tĩnh tâm suy nghĩ, quyết định bỏ cuộc.

Ngay lúc môn phái kia tưởng rằng sắp đạt được thì một âm thanh từ trên cao phát ra:

- 4 vạn thượng phẩm linh thạch. Con Khổng Tước này, lão phu muốn có nó.

Nghe được âm thanh này, Đồ đại sư cũng không tự chủ được run lên, làm rơi tấm vải đỏ đang cầm trên tay. Trong lòng hẳn thầm mắng to: “Rốt cuộc là tên nào tiết lộ khiến cho vị kia tìm đến đây?”.

Nhân Tộc yếu hơn Thủy Tộc nhưng cũng có hai vị Đại Thừa kỳ, âm thanh kia chính là của một trong hai vị đại năng kia. Nói vậy cũng không hoàn toàn đúng, hai vị kia đang ở một nơi rất xa, xuất hiện ở đây chỉ là một khối phân thân mà thôi.

Trần của sàn đấu giá bị thổi bay, một đạo thân ảnh từ trên cao hạ xuống. Hắn ném cho Đồ đại sư một cái không gian giới chỉ rồi cầm lấy cái lồng kia bay đi. Tác phong hành sự ngang ngược bá đạo nhưng không có một ai dám ngăn cản. Đồ đại sư nhìn thân ảnh kia biến mất cũng thờ ra một hơi, may mắn vị kia không chất vấn hắn vì sao không thông báo, bằng không hắn cũng sẽ không dễ chịu. 4 vạn thượng phẩm linh thạch còn vượt hơn dự đoán của Đồ đại sư một chút, buổi đấu giá này xem như thành công tốt đẹp.

Đấu giá kết thúc, những tên kia không vội bỏ đi mà lần lượt rời khỏi phòng của mình, bước xuống đàm đạo với Đồ đại sư để tạo dựng quan hệ. Dương Thiên nhân lúc không ai chú ý đã mang Vọng Nguyệt bay đi theo cái lỗ hổng ở trần nhà kia.

Đến một nơi vắng người, Dương Thiên hạ xuống, nói với Vọng Nguyệt:

- Người ở đây đợi một lát, ta có việc cần phải giải quyết.

Vọng Nguyệt níu tay áo hắn:

- Người muốn đi đâu? Ta cũng muốn đi.

Dương Thiên xoa đầu nàng:

- Người ngoan ngoãn đợi ở đây, khi ta trở về nhất định sẽ có quà cho người.

Vọng Nguyệt do dự một lát rồi gật đầu:

- Được, người không được đi quá lâu a.

- Yên tâm, ta rất nhanh sẽ trở về.

Dương Thiên xoay người, dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo. Phân thân kia tu vị cũng chỉ là Hợp Thể hậu kỳ, hơn nữa cũng không dùng toàn lực phi hành nên Dương Thiên không tốn bao nhiêu công sức liền đuổi kịp, chặn ngay trước mặt.

Bất ngờ bị ngăn cản, tên kia theo bản năng vung tay, một đạo chưởng ấn khổng lồ dài hơn trăm trượng đánh xuống Dương Thiên. Dương Thiên cong tay búng nhẹ, hàng ngàn đạo kiếm khí như cá bơi ra, trong nháy mắt liền đem chưởng ấn đánh nát.

Phân thân dừng lại, ánh mắt sắc bén nhìn Dương Thiên:

- Người muốn chết?

Dương Thiên bật cười:

- Chỉ là một khối phân thân mà thôi, có gì mà tự cao?

Khóe miệng Phân Thân nhếch lên:

- Một tên Hợp Thể sơ kỳ nhỏ nhoi cũng dám ở trước mặt ta ngông cuồng. Hôm nay bản tọa sẽ cho người biết cảm giác trừu hồn luyện pháp là như thế nào.

Dương Thiên nhún mày:

- Người mạnh mẽ như vậy không sợ gió thổi đau lưỡi sao?

Công phu miệng lưỡi của Dương Thiên rất tốt, đã thành công chọc giận phân thân kia. Trên tay hắn xuất hiện thêm một cái la bàn, tỏa ra ánh sáng tám màu khác nhau. Vừa trông thấy nó, Dương Thiên hơi khựng lại:

- Bát Ma Bàn.

Phân Thân hừ lạnh:

- Sợ rồi sao?

Dương Thiên lắc đầu, nhìn thấy Bát Ma Bàn khiến hắn nhớ đến lần đầu tiên gặp Liễu Mị, không biết các nàng ở trái đất hiện tại có khỏe không. Hắn đã dùng Linh Quyết giúp các nàng tu luyện, tặng cho các nàng công pháp đỉnh cấp, dùng vô thượng tiên lực tạo ra một vị diện linh khí đầy đủ chỉ dành cho riêng các nàng. Đã làm nhiều như vậy, nhưng một hơi đi hơn 300 năm, Dương Thiên vẫn không khỏi lo lắng.

Trong khi Dương Thiên còn đang cảm khái, phân thân đã phát động công kích. Bát Ma Bàn xoay tròn, tám loại linh lực hòa lại làm một, phối hợp với linh lực của phân thân, hóa thành một luồng sáng bắn thẳng đến chỗ Dương Thiên.

Công kích đến gần, Dương Thiên từ trong cảm khái tỉnh lại, Phá Thiên hiện ra trên tay, một cột lửa khổng lồ lập tức phóng ra, va chạm với luồng sáng nhiều màu kia. Bất ngờ là, chín loại linh lực dung hợp kia lại tỏ ra yếu thế, dần bị cột lửa đẩy lùi.

Cột lửa đến sát, phân thân vội né qua một bên, suýt chút nữa bị nó đánh trúng. Phân thân ngẩn đầu nhìn Dương Thiên, ánh mắt mang theo vẻ kinh dị:

- Hỏa Pháp Tắc, người rốt cuộc là ai?

Có thể sử dụng pháp tắc tu vị tối thiểu cũng phải đạt đến Đại Thừa kỳ, phân thân kia gần như chắc chắn, Dương Thiên cũng giống như hắn, chỉ là một khối phân thân. Dương Thiên đương nhiên biết tên kia đang nghĩ gì, nhưng hắn mới lười giải thích những chuyện này.

Phân thân thấy Dương Thiên không đáp thì ra vẻ suy ngẫm:

- Thủy Hoàng Giới có tổng cộng 5 tên Đại Thừa kỳ. Trong đó lĩnh ngộ Hỏa Pháp Tắc chỉ có một kẻ, người chính là phân thân của Liệt Viêm Kinh.

Liệt Viêm Kinh, một trong ba tên Đại Thừa của Thủy Tộc, thất cấp yêu thú, cũng chính là kẻ được mọi người công nhận là đệ nhất tu sĩ tại Thủy Hoàng Giới. Liệt Viêm Kinh tuy thuộc Thủy Tộc nhưng lại tu luyện một loại hỏa linh lực đặc biệt gọi là Thủy Viêm Lực. Bản chất của loại linh lực này vẫn là hỏa linh lực, bất quá bên trong lại ẩn chứa một phần đặc tính của thủy linh lực. Uy lực không cuồng bạo như hỏa linh lực thông thường nhưng dùng trong chiến đấu lại phát huy hiệu quả không ngờ.

Lĩnh ngộ của Liệt Viêm Kinh đối với Hỏa Pháp Tắc cũng rất cao thâm. Vì vậy, cho dù Dương Thiên chỉ là Hợp Thể sơ kỳ, phân thân kia cũng không dám khinh thường hấn chút nào.

Ánh mắt phân thân hiện lên sự quyết liệt, hấn ném Bát Ma Bàn lên cao, hai tay không ngừng huy động đánh ra hàng trăm đạo pháp quyết. Bát Ma Bàn to lên, che phủ cả một khu vực rộng lớn. Từ tám cạnh của nó phát ra ánh sáng chiếu xuống mặt đất, sau đó nối lại với nhau thành một khối kín, đem Dương Thiên cùng phân thân kia nhốt vào bên trong.

Thi triển đại chiêu xong, phân thân hừ lạnh:

- Liệt Viêm Kinh, người đã biết về sự tồn tại của Khổng Tước, hôm nay ngoan ngoãn nằm lại ở đây đi.

Dương Thiên không để tâm đến lời đe dọa của phân thân, hấn nhìn vào không gian do Bát Ma Bàn vừa tạo ra để nhốt mình rồi cười nhạt:

- Bát Ma Giới? Người có biết sau khi sử dụng pháp thuật này, Bát Ma Bàn chắc chắn sẽ bị phá hủy hay không?

Phân thân gật đầu:

- Phá hủy thì đã sao? So với Thần Thú Khổng Tước, một cái Bát Ma Bàn có đáng là gì?

Dương Thiên chống cằm suy ngẫm:

- Không sai, một con Khổng Tước giá trị vượt xa cái Bát Ma Bàn kia. Bất quá, người thực sự cho là một cái Bát Ma Giới liền giữ chân được ta sao?

- Liệt Viêm Kinh, cho dù người có là tu sĩ mạnh nhất Thủy Hoàng Giới thì hiện tại cũng chỉ là một cái phân thân, có gì mà tự cao?

Dương Thiên câm nín, tên này dám nhái lại nguyên văn câu nói của hắn, thực sự có tài năng a. Phá Thiên đưa cao, Dương Thiên thần nhiên:

- Để ta xem thử, rốt cuộc là Bát Ma Giới của người lợi hại, hay là Phá Thiên của ta mạnh hơn.

Pháp bảo trên tay Dương Thiên rất lạ mắt, phân thân không hề dám khinh thường chút nào. Phạm là những pháp bảo có hình dáng kỳ dị đều có công năng đặc biệt. Hơn nữa đối thủ là Liệt Viêm Kinh, cho dù là Hợp Thể sơ kỳ vẫn rất đáng sợ.

Phân thân hai tay huy động, vô số ký tự đặc biệt từ tay hắn bay ra, đánh lên bề mặt Bát Ma Bàn. Từ trong Bát Ma Bàn, rất nhiều tiếng kêu gào đau đớn phát ra. Tiếp theo đó, tám thân ảnh màu sắc khác nhau lần lượt từ bên trong đi ra, mỗi thân ảnh đều mang theo oán khí vô cùng mạnh.

Dương Thiên thở dài:

- Oán khí mạnh như vậy chắc hẳn khi chết còn nhiều điều tiếc nuối không cam lòng, để ta giải thoát cho các người.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 455: Ngụy Lĩnh Vực

Tám thân ảnh phân biệt là linh hồn của tám tu sĩ khác nhau. Không có thân thể, bọn hắn muốn vận dụng linh lực chỉ có một cách duy nhất, đó chính là thiêu đốt linh hồn. Vì vậy Dương Thiên khi này mới nói, dùng xong Bát Ma mYKhi09 Giới, Bát Ma Bàn cũng sẽ bị hủy hoại.

Bát ma hiện thân, đồng thời thi triển tám loại pháp thuật bất đồng. Phân Thân cũng không ngồi chơi, hắn lấy ra một quả cầu màu trắng, từ bên trong bắn ra rất nhiều sợi tơ mà mắt thường khó nhìn thấy được lao đến chỗ Dương Thiên.

Công kích từ nhiều hướng kéo đến, Dương Thiên hoàn toàn không có khe hở để tránh né. Đồ án Vô trên thân Phá Thiên rực đỏ, từ nòng súng, một cột lửa phóng ra, ngưng tụ thành một con hỏa thú có hình dạng tương tự như Vô, đem Dương Thiên bao vệ ở trong người nó.

Hỏa thú gầm to, mở miệng phun ra một tia lửa. Tia lửa dần cuộn lại, tạo thành một cái vòng xoáy lớn. Những pháp thuật kia vừa chạm vào vòng xoáy lập tức bị thiêu đốt thành hư vô. Chỉ có những sợi tơ nhỏ kia theo một phương hướng khác tránh được vòng xoáy lửa, đánh lên người hỏa thú.

Những sợi tơ nhìn qua mỏng manh nhưng lại rất chắc chắn, trong khoảng khắc, hỏa diễm trên người hỏa thú cũng không thiêu cháy được mà để nó tiến sâu vào trong. Dương Thiên lắc đầu thở dài, khi hai người chưa vận dụng pháp tắc, quả thực vẫn kém cái phân thân kia một chút.

Dù sao Dương Thiên hiện tại đang đối mặt không phải một mà là chín tên Hợp Thể hậu kỳ. Ở cảnh giới này, mỗi tiểu cảnh giới chênh lệch đã rất

lớn. Phá Thiên lại không phải loại pháp bảo có tính đột biến cao, thua thiệt một chút cũng là bình thường.

Phá Thiên thay đổi hình dạng, Pháp Diệt xuất hiện, Dương Thiên nhẹ nhàng vung kiếm. Những sợi tơ bị hỏa diễm nung nóng trở nên yếu ớt, lưỡi kiếm đi qua lập tức đứt thành nhiều mảnh nhỏ.

Dương Thiên nhìn tám thân ảnh kia mỉm cười:

- Bát Ma Giới nổi danh quả nhiên có điểm đặc biệt. Để ta cho các người thấy một thứ cao cấp hơn.

Theo lời nói của Dương Thiên, nhiệt độ bên trong Bát Ma Giới đột nhiên tăng mạnh. Từng đốm lửa như sao trời chi chít hiện ra, đem thế giới âm u của Bát Ma Giới chiếu sáng. Phân thân cả người run rẩy, giọng nói lắp bắp:

- Lĩnh... lĩnh vực. Không thể nào, cho dù Liệt Viêm Kinh người có lĩnh ngộ thành công lĩnh vực, một phân thân Hợp Thể sơ kỳ cũng không thể nào sử dụng được nó.

Tu sĩ Đại Thừa kỳ lĩnh ngộ pháp tắc đến một mức độ nhất định có thể sáng tạo ra lĩnh vực của riêng mình. Bên trong lĩnh vực, hắc chân chính là bá chủ, điều khiển sự sống chết của người khác. Muốn chống lại lĩnh vực, trừ khi có pháp bảo nghịch thiên hoặc bản thân người cũng sẽ hữu một loại lĩnh vực khác để đối kháng, bằng không chỉ có thể ôm hận mà chết.

Vì vậy, trong hàng ngũ Đại Thừa kỳ chia ra hai nhóm, đã lĩnh ngộ được và chưa lĩnh ngộ được. Tất nhiên, nhóm đã lĩnh ngộ được mạnh hơn nhóm chưa lĩnh ngộ được rất nhiều. lần. Cùng một tu vị, một tên Đại Thừa lĩnh ngộ được lĩnh vực giết chết vài chục tên Đại Thừa khác là chuyện rất đơn giản.

Trong năm tên Đại Thừa tại Thủy Hoảng Giới, chưa từng nghe nói có người nào lĩnh ngộ được lĩnh vực. Nếu Liệt Viêm Kinh thực sự làm được,

Nhân Tộc xem như khí số đã tận.

Tạm thời không nhắc đến những chuyện đó. Một cái phân thân có thể sử dụng lĩnh vực so với chuyện Liệt Viêm Kinh lĩnh ngộ được lĩnh vực còn khó tin hơn rất nhiều. Cho dù bản thể là Đại Thừa kỳ, thân đã từng trải qua vô số chuyện lạ nhưng hẳn vẫn không thể giữ được bình tĩnh.

Dương Thiên nhìn phân thân sợ hãi, bộ dạng giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ chạy thì lắc đầu:

- Đây cũng không phải lĩnh vực, chỉ là dựa vào chút hỏa pháp tắc ít ỏi cùng với pháp bảo, tạo ra một cái ngục lĩnh vực mà thôi.

Phân thân lúc này mới nhìn lại, Phá Thiên trên tay Dương Thiên đã biến mất. Lẽ nào cái ngục lĩnh vực này là do món pháp bảo kỳ dị kia tạo nên?

Dương Thiên không sử dụng được lĩnh vực, nói đúng hơn, tu vị hiện tại của hắn không cho phép hắn làm điều đó. Bất quá, nếu sử dụng Phá Thiên cộng thêm một bí pháp đặc biệt, Dương Thiên có thể mô phỏng ra ngục lĩnh vực. Thứ này so với lĩnh vực chân chính còn kém xa, nhưng đem Bát Ma Giới cùng cái phân thân kia đốt thành tro bụi lại là chuyện rất đơn giản.

Dương Thiên điểm nhẹ ngón tay, những đóm lửa bất động liền chậm rãi di chuyển, rơi xuống trên người tám thân ảnh kia. Tốc độ của đóm lửa vô cùng chậm, nhưng tám thân ảnh kia giống như bị một lực lượng vô hình trói buộc, không thể di chuyển dù chỉ là một chút.

Đóm lửa chạm vào, tám thân ảnh giống như tờ giấy bén lửa, cứ như vậy hóa thành hư vô. Dương Thiên xòe bàn tay ra:

- Đưa Không Tước cho ta.

Phân thân cố gắng trấn định, chiếc lồng xuất hiện trên tay hắn:

- Chỉ cần người phát lời thề thiên đạo hứa sẽ để cho ta rời đi, con Khổng Tước này là của người.

Dương Thiên cau mày:

- Người cho là mình có tư cách bàn điều kiện với ta?

Phân thân một dạng gà chết không sợ nước sôi:

- Cùng lắm mang con Khổng Tước này chết cùng ta. Mang theo Thần Thú xuống hoàng tuyền làm bạn, Thủy Hoàng Giới này có ai làm được?

Dương Thiên thở dài:

- Kẻ ngu ngốc đến cuối cùng vẫn là kẻ ngu ngốc. Ở trong lĩnh vực của ta, người vốn không có quyền quyết định bất kỳ chuyện gì cả.

Dương Thiên dứt lời liền chậm rãi đạp không đi đến. Phân thân hoảng sợ:

- Nếu người còn bước đến, ta sẽ lập tức...

Phân thân khựng lại, hần phát hiện cơ thể, linh lực không còn nghe theo sự chỉ huy của hần. Linh hồn cũng bị khống chế, thần thức không thể thả ra được. Dương Thiên bước lại gần, nhẹ nhàng đoạt lấy lồng chim từ tay phân thân.

Xong việc, Dương Thiên cũng không tiếp tục cùng tên kia nhiều lời mà xoay người rời đi. Phân thân vẫn đứng yên ở đó, những đốm lửa kia đồng loạt nổ tung, đem phân thân cùng Bát Ma Giới cuốn vào trong một cột lửa khổng lồ đâm thẳng lên trời cao.

Dương Thiên thu hồi Phá Thiên rồi lập tức quay về chỗ Vọng Nguyệt. Khi hần trở về, Vọng Nguyệt đã không còn ở đó nữa, thay vào đó là một đồng đồ nát. Về mặt Dương Thiên tối sầm lại, sát khí trùng thiên.

Sau khi đạt đến Chân Tiên, với vị thế là một thượng vị giả, Dương Thiên rất hiếm khi nổi giận. Vì vậy khi hành sự hắn luôn rất thoải mái, đôi khi còn có chút nương tay với đối thủ, tha cho vài kẻ không đáng chết.

Nhưng lùi lại hơn ngàn năm trước, khi Dương Thiên còn mang danh hiệu Sát Thần từng khiến cho cả Linh Giới khiếp sợ, không có bất kỳ kẻ nào dám đến gần Dương Thiên. Mà nguyên nhân của cái danh hiệu kia chính là vì cái chết của Tử La. Lần này Dương Thiên vẫn chưa tức giận đến mức mất đi lý trí như lúc đó, nhưng cũng không còn kém bao xa. Hắn nhìn thấy trong một cái hố sâu có một bãi máu tươi ẩn chứa một lượng rất nhỏ Nguyệt Chi Tinh Hoa. Nói cách khác, đây chính là máu của Vọng Nguyệt.

Sát Thần động nộ, máu chảy thành sông. Thủy Hoàng Giới lần này lại sắp nhắc lên một trận tinh phong huyết vũ.

...

Tại một nơi cách đó rất xa, Đồ đại sư cùng ba tên Hợp Thể kỳ khác đang dùng tốc độ nhanh nhất bay đi. Một tên cười to nói:

- Đồ đại sư, nghe lời người quả không sai. Vốn cho rằng chỉ bắt được một tên Hợp Thể kỳ của Thủy Tộc, ai mà ngờ được lại là một con Thần Thú Vọng Nguyệt Ngư, giá trị so với Khổng Tước còn cao hơn một bậc.

Xét về cấp bậc, Khổng Tước cao hơn Vọng Nguyệt Ngư rất nhiều. Nhưng xét về độ hữu dụng tại Linh Giới, Vọng Nguyệt Ngư mới là kẻ chiếm ưu thế. Tại nơi này, Yêu Thú tối đa chỉ có thể đạt đến bát cấp, tương đương với Nhân Tộc Độ Kiếp kỳ. Về điểm này, Vọng Nguyệt Ngư hay Khổng Tước đều có thể đạt được.

Khổng Tước sức chiến đấu cường hãn hơn, Vọng Nguyệt Ngư lại sở hữu Nguyệt Chi Tinh Hoa, có công dụng nâng cao tốc độ tu luyện, sức chiến đấu, khôi phục vết thương. Vì vậy, tên kia nói Vọng Nguyệt Ngư có giá trị cao hơn cũng không sai.

Đồ đại sư về mặt đặc ý:

- Ta cũng không ngờ lại là Thần Thú Vọng Nguyệt Ngư, lần này xem như thu được một khoảng lớn. Linh thạch ta cũng đã chuẩn bị đầy đủ, hiện tại chúng ta chỉ cần đến được Thánh Anh Tông, thông qua Cách Giới Truyền Tống Trận đến một vị diện khác, Thủy Tộc cũng sẽ không làm gì được chúng ta.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 456: Thánh Anh Tông

Ngay khi xác định có Thủy Tộc tham dự đấu giá, Đồ đại sư đã âm thầm truyền âm cho ba tên Hợp Thể kỳ có quan hệ tốt nhất với hắn. Đồ đại sư có thù oán rất sâu với Thủy Tộc, nếu có cơ hội, hắn chắc chắn sẽ tận dụng để trả thù. Ba tên kia được Đồ đại sư nhờ vả tất nhiên vui vẻ đồng ý. Một cái nhân tình của đệ nhất Luyện Đan Sư cùng Luyện Khí Sư có giá trị rất lớn.

Vốn dĩ bọn họ muốn chờ khi kết thúc đấu giá sẽ âm thầm đuổi theo ra tay với Dương Thiên và Vọng Nguyệt, ai ngờ tên kia lại nhân lúc không ai chú ý rời đi. Khi bọn họ tìm đến nơi chỉ còn một mình Vọng Nguyệt ở đó.

Đối thủ là Hợp Thể kỳ, cho dù Vọng Nguyệt sử dụng bản thể cũng không phải đối thủ. Nhưng cũng chính vì điểm này, bốn người bọn hắn phát hiện Vọng Nguyệt bản thể là Thần Thú Vọng Nguyệt Ngư nên nàng mới may mắn giữ được một mạng.

Bắt được Vọng Nguyệt, bốn người không dám ở lại lâu. Không phải bọn họ e sợ Dương Thiên mà là Thủy Tộc. So với Khổng Tước, địa vị của Vọng Nguyệt Ngư trong lòng Thủy Tộc còn lớn hơn nhiều. Chỉ cần tin tức hơi lộ ra một chút, bốn người chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn. Vì vậy Đồ đại sư lập tức đề nghị đến Thánh Anh Tông, dùng một lượng lớn linh thạch để sử dụng Cách Giới Truyền Tống Trận tại đó rời đi, những chuyện còn lại ở đây sẽ không liên quan gì đến bọn hắn.

Thánh Anh Tông là một trong hai môn phái lớn nhất meF5FsW tại lục địa này. Bốn người phi hành rồng rõ ràng không nghĩ, đến ngày thứ ba đã bắt đầu tiến vào địa bàn của nó. Dừng chân trước cổng thành, Đồ đại sư đi đến,

đưa cho tên gác cổng một tấm lệnh bài cùng vài viên trung phẩm linh thạch. Tên kia vui mừng như điên, vội mở cổng thành, hạ lệnh cho những người khác đứng qua hai bên, tư thế cung kính mời vào.

Đồ đại sư địa vị cao quý, được rất nhiều môn phái mời làm khách khanh trưởng lão. Đại môn phái hàng đầu như Thánh Anh Tông cũng không ngoại lệ. Đồ đại sư chỉ cần đưa lệnh bài thân phận cùng chút linh thạch liền dễ dàng mang theo những người còn lại đi vào.

Bọn hắc vào trong được hơn 15 phút thì Dương Thiên đã đuổi đến nơi. Đám người này che dấu khí tức của Vọng Nguyệt quá cẩn thận khiến Dương Thiên hao tổn rất nhiều công sức mới lần theo dấu vết mà tìm đến đây. Tuy có chút chậm trễ nhưng Dương Thiên vẫn chắc chắn bọn hắc vừa mới đi qua đây chưa được bao lâu. Mất hơn ba ngày thời gian cuối cùng cũng tìm được, sát khí Dương Thiên kiềm nén mấy ngày nay liền được thả ra.

Tu vị đám lính gác thành cao nhất cũng chỉ đạt đến Kim Đan kỳ lập tức bị sát khí làm cho bất tỉnh. Phá Thiên hiện ra, hàng ngàn cột lửa theo những vị trí bất đồng đánh lên tường thành. Trận pháp nhanh chóng bị phá vỡ, từng mảng tường thành bị xuyên thủng, vỡ vụn rơi khắp nơi.

Thu hồi Phá Thiên, Dương Thiên lập tức phóng vào bên trong. Hắc còn chưa đi được bao xa đã bị bốn năm bóng đen nhảy ra cản đường. Dương Thiên không nói một lời, Phá Thiên trên tay thay đổi hình dạng, Nhân Diệt quét ngang, bốn năm người lập tức bị chém thành hai nửa rớt xuống.

Một đường xông vào, Dương Thiên không dừng lại dù chỉ một giây. Hai bên đường nơi hắc đi qua máu tươi chảy đỏ mặt đất, xác người nằm la liệt. Dương Thiên mặt không biểu tình, tốc độ giữ nguyên, rất nhanh đã đuổi kịp bốn người Đồ đại sư.

Vừa trông thấy bóng dáng Dương Thiên, bốn người Đồ đại sư không tự chủ được run lên. Sát khí khủng bố lan tràn. Bọn họ gặp qua không ít những tu sĩ giết người vô số, nhưng chưa từng có ai sở hữu sát khí mạnh đến bậc này. Sát khí gần như ngưng thực, khiến người ta cảm thấy như rơi vào cửu u địa ngục, đáng sợ vô cùng.

Dương Thiên dừng lại, ánh mắt liếc qua một lượt rồi dừng lại ngay ở Đồ đại sư:

- Là người làm?

Trong lòng Đồ đại sư sợ hãi, vội chối bay:

- Người đang nói gì, ta nghe không hiểu.

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên nụ cười độc ác:

- Đệ nhất Luyện Đan Sư cùng Luyện Khí Sư, dám làm mà không dám nhận. Rất tốt, để ta đưa ngươi xuống hoàng tuyền. Trên đường đi, nhớ nghĩ ra lý do hợp lý để biện hộ với Diêm Vương.

Dương Thiên đưa cao Nhân Diệt, còn chưa kịp chém xuống thì một bàn tay khổng lồ che kín bầu trời xuất hiện, chụp thẳng xuống chỗ hắn đang đứng. Dương Thiên không lùi nửa bước, Nhân Diệt biến đổi hình dạng thành Pháp Diệt, một kiếm vùng mạnh, bàn tay kia lập tức bị cắt thành hai nửa rồi tan biến.

Dương Thiên ngấn đầu nhìn về khoảng không đằng xa:

- Đây là chuyện của ta, tốt nhất người đừng xen vào.

Từ trong không trung vang lên âm thanh như sấm rền:

- Một tên Hợp Thể sơ kỳ nhỏ nhoi cũng dám ở trước mặt bản tôn ngông cuồng.

Dương Thiên cười lạnh:

- Nếu người ở nơi này, ta quả thực chỉ còn cách nhượng bộ lui binh. Nhưng hiện tại người chẳng qua là đang mượn một chút không gian pháp tắc thi triển vài đạo pháp thuật xuyên qua không gian mà thôi, có gì đáng sợ?

Những gì Dương Thiên nói đều là sự thật, tên kia là Đại Thừa kỳ, hơn nữa còn lĩnh ngộ một chút không gian pháp tắc, với tình trạng của Dương Thiên hiện tại không phải là đối thủ của hắn. Bất quá, điều kiện tiên quyết là hắn phải có mặt ở đây. Bằng không, dựa vào không gian pháp tắc thi triển vài pháp thuật cơ bản, Dương Thiên còn chưa thềm để vào mắt.

Tên kia giật mình, hắn không ngờ Dương Thiên lại dễ dàng đoán được mọi chuyện:

- Cho là người nói đúng thì đã sao. Thánh Anh Tông ta tu sĩ nhiều như mây, muốn giết chết một tên Hợp Thể sơ kỳ như người là chuyện rất đơn giản.

Dương Thiên khinh thường:

- Nếu đơn giản như vậy tại sao ngay từ đầu các người không gọi bọn hắn ra. Không cần chơi trò giấu đầu hở đuôi, trừ bốn tên này, tại đây hiện tại chỉ có ba tên Hợp Thể kỳ. Cho dù bảy người bọn hắn cũng lên cũng không phải đối thủ của ta.

Sát Thần Dương Thiên hành sự vẫn luôn kín kẽ. Tuy Dương Thiên nổi giận nhưng không phải liều lĩnh việc gì cũng làm. Trước khi phá thành, hắn đã dùng Vạn Pháp Thông Thiên Nhãn đánh giá chính xác thực lực của toàn bộ môn phái này, chắc chắn chiến thắng mới xông vào trong.

Bị Dương Thiên nói trúng, tên kia liền chuyển sang đe dọa:

- Nếu người dám giết bọn họ, từ này người và Thánh Anh Tông sẽ trở thành kẻ thù không đội trời chung. Đợi khi bản tọa bế quan xong nhất định sẽ đem người tru sát.

Dương Thiên phát tay:

- Nói nhảm. Dù có giết bọn hăn hay không chúng ta cũng đã trở thành kẻ thù. Nếu còn gặp lại, người sẽ tha cho ta sao?

Tên kia im lặng, Dương Thiên nói không sai. Nếu gặp lại, hăn nhất định sẽ đem Dương Thiên băm thây thành ngàn mảnh, làm mồi cho thủy quái.

Dương Thiên vung tay, Pháp Diệt bắn ra một tia sáng hình bán nguyệt, đem liên kết giữa tên Đại Thừa kỳ kia và Thánh Anh Tông cắt đứt. Trong một khoảng thời gian ngắn, tên kia sẽ không thể thông qua không gian pháp tắc mà can dự vào chuyện ở đây.

Đuổi được kẻ ngăn đường, Dương Thiên quay lại thì phát hiện bốn người Đồ đại sư đã sớm bỏ trốn. Trái ngược với thường ngày, gương mặt Dương Thiên hiện lên sự hưng phấn:

- Chạy trốn đi, ta sẽ cho các người biết cảm giác tuyệt vọng là như thế nào.

Bốn người Đồ đại sư chạy chưa được bao xa đã cảm nhận được nguy hiểm. Đồ đại sư hét to:

- Mau tránh ra.

Tránh? Phải tránh đi đâu? Kiếm khí che kín bầu trời từ trên cao phóng xuống, không có bất kỳ kẻ hở nào. Kiếm khí liên miên không dứt, đem toàn bộ địa bàn của Thánh Anh Tông chém thành một cái hố sâu không thấy đáy. Trừ những khu vực có trận pháp hùng mạnh bảo vệ, Thánh Anh Tông lúc nào chỉ còn là một đồng trống nát.

Cơn mưa kiếm khí dừng lại, từ sâu bên trong hố có bốn bóng người phóng lên. Ngoại trừ Đồ đại sư khí tức chỉ có hơi hỗn loạn, ba người còn lại trên người chảy đầy máu tươi, xem ra đã bị thương không nhẹ.

Dương Thiên từ trên cao hạ xuống, mỉm cười:

- Không tệ, có thể sống sót sau Kiếm Vũ của ta. Quả nhiên là đệ nhất Luyện Khí Sư, trên người có rất nhiều pháp bảo phòng ngự lợi hại.

Lời nói của Dương Thiên như nhát dao đâm vào lòng Đồ đại sư. Để chống đỡ trận mưa kiếm khí kia, hắn đã mất hết bảy món Nguyên Bảo cao cấp. Pháp bảo phòng ngự bậc này, giàu có như Đồ đại sư cũng chỉ có mười món. Chỉ một chiêu liền dùng hơn bảy món, hắn có thể không đau lòng sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 457: Ngục Viêm Cốc

Nhưng đây cũng không phải lúc để đau lòng, Dương Thiên chỉ dùng một chiêu liền đánh cho bốn người thê thảm đến mức này, chắc chắn không phải tu sĩ Hợp Thể kỳ tầm thường.

Ngắm lại cũng đúng, có thể nhận nhiệm vụ hộ tống Vọng Nguyệt Ngự đến đây tham gia đấu giá tất nhiên phải có chỗ hơn người. Đồ đại sư biết, đã đến bước này, muốn giảng hòa là chuyện không thể nào. Lùi không được, vậy chỉ còn cách liều mạng.

Đồ đại sư âm thầm phát ra vài đạo Truyền Âm Phù cầu cứu, sau đó ném ra hơn mấy chục món pháp bảo khác nhau. Dương Thiên nhìn một màn này chỉ nhàn nhạt nói:

- Quý tinh bất quý đa, đạo lý nào chẳng lẽ người cũng không hiểu?

Đồ đại sư không thèm để ý đến sự châm chọc của Dương Thiên, hắt truyền âm cho ba người còn lại yêu cầu bọn hắn phối hợp với mình. Sau một chiêu Kiếm Vũ của Dương Thiên, ba người đều đã bị thương không nhẹ, trong lòng sản sinh bóng ma.

Trong lúc ba người còn đang do dự, một ánh kiếm màu đen đã lóe lên. Bóng đen bao trùm, đó là thứ cuối cùng mà ba người nhìn thấy trước khi hoàn toàn mất đi ý thức. Ánh kiếm đi qua, ba người không một tiếng kêu liền biến mất.

Thu FGtsguN hồi Phá Thiên, khoe miệng Dương Thiên nở nụ cười:

- Có biết vì sao ta lại để người sống hay không?

Đồ đại sư vô thức lắc đầu, Dương Thiên thần nhiên:

- Ta biết người vừa âm thầm gọi viện binh. Đáng tiếc, người không chờ được. Trước khi giết người, ta có một chuyện muốn hỏi.

Đồ đại sư gần như hét lên:

- Ta không có gì để nói với người.

Vừa hét, hắn vừa dùng linh lực điều khiển đồng pháp bảo kia triển khai công kích. Đủ loại pháp bảo mang theo những pháp thuật muôn hình vạn trạng đánh xuống nơi Dương Thiên đang đứng.

Dương Thiên thở ra một hơi:

- Người đã muốn chết sớm, để ta thành toàn cho người.

Những pháp bảo kia còn chưa kịp chạm vào người Dương Thiên thì đều bị một lực lượng vô hình ngăn cản. Sau đó, một ngọn lửa không biết từ đâu xuất hiện, đem hàng chục pháp bảo kia đốt cháy. Cột lửa bốc cao, Dương Thiên lách nhẹ người qua, chậm rãi đạp không đi lại gần Đồ đại sư.

Đồ đại sư hoảng sợ, đang muốn ném ra thêm vài món pháp bảo nữa thì phát hiện toàn bộ không gian giới chỉ của hắn đồng loạt bốc cháy, những bảo vật bên trong cũng bị thiêu cháy thành tro bụi, chỉ còn sót lại một cái Khố Thú Quyển.

Cầm lấy Khố Thú Quyển, tay Dương Thiên điểm nhẹ một cái khiến nó lập tức vỡ tan. Từ bên trong, Vọng Nguyệt hiện ra, nàng lắc nhẹ một cái liền hóa thành nhân dạng, ôm lấy Dương Thiên khóc nức nở:

- Dương Thiên, bọn hắn ăn hiếp ta, người nhất định phải thay ta đòi lại công đạo.

Gương mặt Dương Thiên dịu lại, hắn đưa tay xoa đầu Vọng Nguyệt:

- Yên tâm đi, ta sẽ bắt bọn hắc trả giá gấp trăm ngàn lần.

Vọng Nguyệt bị nhốt trong Khố Thú Quyển nên không biết những chuyện xảy ra bên ngoài. Nàng chỉ tay về phía Đồ đại sư:

- Chính là hắc đã đánh ta bị thương. Đúng rồi, còn có ba tên nữa, bọn hắc đang ở đâu?

Dương Thiên lắc đầu:

- Chỉ còn một mình hắc. Tiếp theo đây ta sẽ đưa hắc đi gặp những tên còn lại.

Vọng Nguyệt tuy ngây thơ nhưng không ngu ngốc:

- Người đã giết bọn hắc?

Dương Thiên không trả lời, hắc kéo Vọng Nguyệt ra phía sau lưng, tiếp tục đi đến trước mặt Đồ đại sư. Bị Dương Thiên dùng Hỏa Pháp Tắc trời buộc, Đồ đại sư không thể cử động nổi một ngón tay, chỉ biết trừng mắt đón chờ cái chết.

Vọng Nguyệt chỉ bị thương nhẹ chứ không có gì đáng ngại, vì vậy sát khí trên người Dương Thiên đã giảm đi không ít. Cho dù là vậy, hắc vẫn không có ý định tha cho Đồ đại sư. Dương Thiên không phải loại người nhân từ với kẻ thù của mình, tự gây nghiệt không thể sống. Cùng lắm là để hắc được chết một cách thoải mái mà thôi.

Đồ đại sư đứng đó, Dương Thiên đưa tay điểm nhẹ lên trán hắc một cái rồi quay người bỏ đi. Đến bên cạnh Vọng Nguyệt, Dương Thiên mỉm cười:

- Đi thôi.

Vọng Nguyệt nhìn Đồ đại sư vẫn đang đứng đó:

- Vậy còn hãn?

Dương Thiên nắm lấy tay nàng lôi đi:

- Mặc kệ hãn.

Hai người lóe lên một cái rồi biến mất. Một hồi lâu sau, ba bóng người mới từ một vị trí sâu bên trong Thánh Anh Tông phóng ra, đáp xuống ngay bên cạnh Đồ đại sư.

- Đồ đại sư.

Gọi liên tục vài lần không có tiếng trả lời, một người đặt tay lên vai Đồ đại sư. Một tiếng nổ nhỏ phát ra, Đồ đại sư giống như quả bóng nổ tung, hóa thành một đám tro bị gió cuốn bay đi.

Ba người thở dài:

- Hòa Pháp Tắc! Sư thúc cản dận chúng ta dù có chuyện gì cũng nhất định không được hiện thân quả nhiên là có đạo lý của người.

...

Đưa Vọng Nguyệt rời xa Thánh Anh Tông, Dương Thiên cùng nàng hạ xuống một ngôi làng nhỏ. Vào quán ăn gọi vài món đơn giản, Dương Thiên mới nói:

- Thật xin lỗi, là do ta bất cẩn khiến người bị bắt đi.

Vọng Nguyệt lắc đầu:

- Không sao, Vọng Nguyệt Ngự chúng ta có năng lực hồi phục rất tốt, vết thương nhỏ này không có gì đáng ngại. Hơn nữa người cũng đã xử lý

đám người kia, xem như đã giúp ta trút giận.

Vọng Nguyệt vừa nói vừa dùng đũa gắp vài món ăn đưa lên miệng:

- Thức ăn của Nhân Tộc các người thật ngon. Tại Thủy Tộc suốt ngày phải ăn những loại bảo vật đan dược gì đó, thật sự rất khó nuốt a.

Vọng Nguyệt giống như một đứa trẻ, không để những chuyện như vậy trong lòng. Dương Thiên cũng không tiếp tục nhắc lại. Hai người ăn xong, Vọng Nguyệt mới hỏi:

- Dương Thiên, tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?

Dương Thiên suy nghĩ trong giây lát:

- Trước tiên chúng ta đi tìm chủ tài luyện chế Nhật Nguyệt Dung Hồn Đan, hoàn thành giao ước với Khiếu Thiên Lang.

Giao ước với Khiếu Thiên Lang là để giúp Vọng Nguyệt đột phá. Thấy Dương Thiên quan tâm tới mình như vậy, Vọng Nguyệt vô vùng cảm động:

- Dương Thiên, trừ tổ mẫu ra, ngươi là người đối xử tốt nhất với ta. Những người khác đều vì e sợ tổ mẫu mà luôn tỏ thái độ tôn kính, dè chừng ta. Đi du ngoạn với ngươi là một quyết định đúng đắn a.

Đối với tính cách thẳng thắn nghĩ gì nói đó của Vọng Nguyệt, Dương Thiên cũng đã thấy mãi thành quen, hần chỉ cười chứ không nói gì thêm. Dương Thiên lấy ra một tấm bản đồ, chỉ tay lên một khu vực được đánh dấu màu đỏ:

- Nơi này gọi là Ngục Viêm Cốc, thực chất là do một ngọn núi lửa đã tắt trong một thời gian dài tạo thành. Chúng ta sẽ đến nơi này tìm kiếm loại chủ tài đầu tiên, Dung Nham Chi Tâm.

Vọng Nguyệt nghe đến Ngục Viêm Cốc liền lắc đầu:

- Không được, Thủy Tộc chúng ta rất ghét những nơi như vậy, nóng chết ta.

Dương Thiên bật cười:

- Yên tâm đi, gọi là Ngục Viêm Cốc nhưng không khí ở đó khá mát mẻ, thực vật phát triển rất tốt. Vì nó là một ngọn núi lửa đã dừng hoạt động, chỉ khi tiến sâu vào bên trong lòng núi mới gặp phải dung nham. Chuyện này sẽ do ta làm, người chỉ việc ở trên chờ là được rồi.

Vọng Nguyệt nghe vậy cũng đã yên tâm hơn không ít. Dương Thiên là tu sĩ Hợp Thể kỳ, dung nham kia sẽ không làm gì được hắn. Đã quyết định được điểm đến, Dương Thiên cùng Vọng Nguyệt theo hướng bản đồ chỉ dẫn phóng đi.

Ngục Viêm Cốc là một địa danh khá nổi tiếng. Do điều kiện hình thành khá đặc biệt nên nơi này thường xuất hiện nhiều loại linh thảo quý hiếm, thu hút nhiều tu sĩ đến đây tầm bảo.

Dương Thiên mang theo Vọng Nguyệt mất gần 3 ngày mới đến được đây. Nơi này có nhiều người hơn hẳn nghĩ, nhưng phần lớn chỉ là tu sĩ Kim Đan hoặc Nguyên Anh, Phân Thần chỉ có 2, 3 tên, hoàn toàn không đáng để bận tâm.

Phá Thiên xuất hiện trên tay, Vạn Pháp Thông Thiên nhãn mở ra, Dương Thiên nhanh chóng tìm được một nơi thích hợp. Để Vọng Nguyệt ở một vị trí gần đó, Dương Thiên cẩn thận dặn dò nàng:

- Ta để lại trên người ngươi một đạo cấm chế. Nếu có chuyện gì không ổn lập tức thông qua nó truyền âm cho ta.

Vọng Nguyệt cười:

- Quanh đây cao nhất chỉ có Phân Thần kỳ, bọn hắc không làm gì được ta a.

- Cần thận vẫn hơn.

Vọng Nguyệt vì sự bất cẩn của hắc đã bị bắt đi một lần, Dương Thiên không muốn có lần thứ hai. Bảo đảm an toàn cho nàng xong, Dương Thiên đi đến vị trí kia. Hắc ngồi xuống, đặt tay lên mặt đất cảm nhận, sau đó rất nhanh chìm sâu vào bên trong lòng đất.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 458: Kiếm Thai

Dương Thiên thi triển một trong Ngũ Hành Độn Thuật, Thổ Độn Thuật, trực tiếp lặn sâu xuống nền đất của Ngục Viêm Cốc. Cảm nhận nhiệt độ ngày càng gia tăng, Dương Thiên biết mình đang đến gần tầng dung nham bên dưới Ngục Viêm Cốc. Hắn liền dựng lên một vầng sáng màu xanh nhạt bảo vệ quanh người.

Một âm thanh trầm thấp vang lên, cả người Dương Thiên chìm vào trong dung nham. Đây là một thế giới màu đỏ, chất lỏng đặc sệt di chuyển với tốc độ rất chậm, nhiệt lượng tỏa ra vô cùng lớn.

Càng tiến sâu vào bên trong, Dương Thiên liền cảm thấy có một thứ gì đó đang kêu gọi hắn. Tạm thời bỏ qua nó, Dương Thiên phóng ra thần thức, bắt đầu tìm kiếm Dung Nham Chi Tâm. Ở trong môi trường dung nham cô đặc, Dương Thiên cũng hao phí gần nửa giờ mới tìm thấy được.

Dung Nham Chi Tâm là tinh túy của dung nham. Nó thực chất là một đám chất lỏng màu vàng nhạt mang theo nhiệt độ cực cao. Dương Thiên đang muốn dùng Khống Vật Thuật bắt lấy nó thì Dung Nham Chi Tâm giống như có linh trí, vội vàng né qua một bên.

Dung Nham Chi Tâm run lên, cô đặc lại thành một khối chất rắn hình dạng một loại yêu thú kỳ lạ. Dương Thiên vui vẻ cười:

- Có linh trí? Rất tốt, vậy thì phẩm chất đan dược luyện ra sẽ khá hơn nhiều.

Dương Thiên một lần nữa dùng Khống Vật Thuật bắt lấy, lần này tốc độ của hắn đã nhanh hơn rất nhiều, dễ dàng tóm được Dung Nham Chi Tâm. Vốn tưởng đã xong, Dung Nham Chi Tâm bất ngờ há miệng phun ra một cột lửa, đánh tan bàn tay vô hình do Khống Vật Thuật tạo lên rồi lẫn vào dung nham bỏ trốn. Dương Thiên ngẩn ra trong giây lát, có thể xuyên thủng bàn tay vô hình do Khống Vật Thuật của hắn tạo ra, cái Dung Nham Chi Tâm này hình như không được bình thường a.

Theo sát Dung Nham Chi Tâm, Dương Thiên không vội ra tay bắt lấy nó. Hắn cảm giác Dung Nham Chi Tâm không phải đang chạy loạn mà là đang hướng đến một nơi nào đó. Đến đáy của tầng dung nham, Dung Nham Chi Tâm đâm thẳng xuống mặt đất rồi biến mất. Dương Thiên dừng lại, cau mày:

- Nơi này chính là nơi phát ra tín hiệu kêu gọi ta?

Cảm nhận được không gian chấn động, Dương Thiên biết bên dưới lớp đất này là một không gian riêng biệt. Có thể là do một món không gian pháp bảo hoặc thần thông của một đại tu sĩ nào đó tạo thành.

Xâm nhập vào không gian do người khác tạo ra là một chuyện rất nguy hiểm. Ở trong đó, đối thủ của người chính là chương khống giả. Trừ khi tu vị chênh lệch rất nhiều, bằng không nhất định sẽ chịu thua thiệt.

Dương Thiên do dự một hồi lâu, cuối cùng quyết định tiến vào. Dung Nham Chi Tâm hắn nhất định sẽ không bỏ qua. Âm thanh kêu gọi kia khá yếu ớt, nói không chừng tên kia cũng không còn sống được bao lâu nữa. Hơn nữa, chỉ cần Dương Thiên dùng Phá Thiên mô phỏng ra Không Diệt, tạo ra một khe hở không gian để thoát thân là chuyện khá dễ dàng.

Quyết định xong, Dương Thiên từ từ hạ xuống. Khi hắn vừa đặt chân xuống đáy dung nham, cảnh vật quanh đó liền thay đổi. Dương Thiên đứng

trên một bãi cỏ xanh mượt. Trước mặt hắn là một cái đình viện nhỏ, một lão giả đang ngồi uống trà. Vừa trông thấy Dương Thiên hắn liền vẫy tay:

- Tiểu bằng hữu, người bắt ta đợi thật lâu a.

Lão giả khá thân thiện, nhưng Dương Thiên không vì vậy mà buông lỏng cảnh giác. Gừng càng già càng cay, Tu Chân Giới khốc liệt, chỉ một giây phút lơ là cũng có thể khiến người ôm hận ngàn thu.

Ngồi xuống đối diện, Dương Thiên mới phát hiện ra lão giả này không phải người mà thực ra chỉ là một linh hồn. Do không gian này khá đặc thù khiến cho người ở trong không thể sử dụng thần thức, linh hồn lão giả lại khá ngưng thực nên Dương Thiên không phát hiện ra sớm hơn.

Dương Thiên thản nhiên:

- Một kẻ đã chết từ rất lâu như người tìm ta có việc gì?

Dương Thiên nhìn ra được, lão giả hiện tại chỉ là một mảnh tàn hồn chứ không nguyên vẹn, muốn sống lại là chuyện không thể nào. Lão giả cũng hiểu ý, mỉm cười nói:

- Ta chờ ở đây hơn một vạn năm, linh hồn đã sớm mục nát, đương nhiên không có hi vọng sống lại. Bất quá, trước khi ta hoàn toàn tiêu tán, có một việc muốn nhờ người giúp.

Dương Thiên lắc đầu:

- Ta và người không quen không biết, tại sao phải giúp đỡ người?

Lão giả lấy ra một chiếc hộp gỗ:

- Ta sẽ không để người phí công vô ích.

Dương Thiên cầm lấy hộp gỗ mở ra, bên trong là một thanh tiểu kiếm dài chừng 3 đốt ngón tay. Vạn Pháp Thông Thiên Nhân xuất hiện trên trán, Dương Thiên nói:

- Kiếm Thai. Thứ này tuy không tệ, nhưng đối với ta hoàn toàn vô dụng.

Kiếm Thai là hình dạng sơ khai của một thanh kiếm. Một Kiếm Thai tốt có thể rèn thành một thanh bảo kiếm tuyệt thế. Kiếm Thai trước mặt tuy là đồ tốt nhưng Dương Thiên lại không có hứng thú. Hắn có thể dùng Phá Thiên mô phỏng ra Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm, dù thua xa bản thể thật thì cũng sẽ tốt hơn cái Kiếm Thai này.

Lão giả dường như cũng đoán trước được Dương Thiên sẽ nói như vậy, hắn tiếp tục lấy ra một tấm lệnh bài:

- Người thay ta mang cái Kiếm Thai này đến Linh Kiếm Các tại Linh Giới đưa nó cho con gái ta cùng với tấm lệnh bài này. Sau đó sẽ nhận được phần thưởng xứng đáng.

Dương Thiên có chút tò mò:

- Là thứ gì?

Lão giả cười:

- Bí mật. Bất quá ta có thể nói, đối với kiếm tu mà nói nó chính là vô giá.

Dương Thiên là kiếm tu không sai, nhưng hắn đã sớm lĩnh ngộ toàn bộ về kiếm đạo nên liền từ chối:

- Không có hứng thú.

Lão giả giật mình:

- Người còn chưa biết ta nói đến thứ gì, tại sao lại nói không có hứng thú?

- Nhìn cách nói chuyện của người, thứ đó chắc là cơ hội lĩnh ngộ về kiếm đạo. Vậy thì ta có thể trả lời ngay tại đây, không hứng thú.

Lão giả câm nín, lẽ nào hãn đã đoán sai, Dương Thiên không phải là kiếm tu. Không đúng, Dương Thiên mang lại cho hãn một cảm giác đặc biệt, giống như người đồng đạo. Trước kia khi còn sống hãn đã đạt đến Đại Thừa kỳ, linh cảm chắc chắn sẽ không sai.

Dương Thiên làm tư thế muốn đứng dậy:

- Nếu như không có chuyện gì, vậy ta đi trước.

Lão giả vội giữ lại:

- Khoan đã, còn có một thứ.

Dương Thiên dừng động tác lại:

- Còn có gì mau lấy ra, thời gian của ta là có hạn.

Lão giả có chút không nỡ, cuối cùng cũng lấy từ trong người ra một chiếc bình ngọc. Dương Thiên cầm lấy bình ngọc kia, vẽ mặt kính ngọc:

- Người làm sao có được thứ này?

Lão giả hoài niệm:

- Năm xưa ta chu du giữa các vị diện, hao tổn rất nhiều công sức mới tìm được thứ này. F2cXhJ7q Vốn định dùng nó để luyện chế ra một thanh bảo kiếm để đời, đáng tiếc...

Nhân sinh có nhiều điều tiếc nuối. Tiếc nuối lớn nhất của lão giả chính là không thể đem cái Kiếm Thai kia luyện thành hình. Thu hồi cái bình ngọc, Dương Thiên tiện tay cầm luôn chiếc hộp đựng Kiếm Thai trên bàn:

- Thành giao. Ta nhất định sẽ mang nó đến Linh Kiếm Các giao lại cho con gái của người.

Lão giả thở ra một hơi như trút được gánh nặng:

- Cảm ơn.

Chấp niệm bao nhiêu năm nay cuối cùng cũng đã làm xong. Lão giả nhắm mắt lại, thân ảnh dần mờ đi rồi biến mất ngay trước mặt Dương Thiên. Nhìn lão giả biến mất, Dương Thiên thầm cảm khái. Đại Thừa kỳ đại tu sĩ, một đời phong quang, cuối cùng lại ngã xuống ở dưới đáy một ngọn núi lửa, không có bất kỳ người thân nào ở bên cạnh. Tu vị cao thâm để làm gì, đến tâm nguyện cuối cùng cũng phải nhờ một người xa lạ giúp đỡ?

Dương Thiên cũng chỉ cảm khái nhất thời, hắn rất nhanh trở lại bình thường:

- Những gì đã hứa ta nhất định sẽ hoàn thành. Người cũng đã chết, vậy những thứ ở đây ta sẽ thay người sử dụng.

Không gian này hình thành đã lâu, khá nhiều loại linh thảo mọc lên. Dương Thiên lượn một vòng, tiện tay vơ vét được một khoảng kha khá. Sau cùng, hắn mới tìm đến nơi Dung Nham Chi Tâm đang lẫn trốn. Thứ này linh trí chưa cao, chẳng qua được lão giả dùng để dẫn dụ Dương Thiên đến đây mà thôi.

Không có người điều khiển, Dương Thiên tốn chút sức liền bắt được Dung Nham Chi Tâm. Đánh vài đạo cấm chế lên người nó, Dương Thiên

đem Dung Nham Chi Tâm thu vào một chiếc bình do hân đặc biệt chuẩn bị sẵn từ trước. Xong việc, Dương Thiên ngẩng đầu nhìn lên:

- Không gian này là do lão già kia tạo ra, đoán chừng không bao lâu nữa sẽ sụp đổ. Ta cũng nên rời đi rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 459: Chặn Đường

Đúng lúc Dương Thiên đang muốn sử dụng Phá Thiên mô phỏng Không Diệt thì trên không gian xuất hiện một vết nứt nhỏ, vừa vặn cho một người đi qua. Dương Thiên biết đây là do lão giả cố ý chuẩn bị cho hắn liên tỏ vẻ hài lòng:

- Không tệ, trước khi chết vẫn nhớ đến chuyện này.

Tiết kiệm được chút sức lực, Dương Thiên nhún người một cái liền nhảy vào vết nứt kia. Trở lại tầng dung nham nóng bỏng, trong đầu Dương Thiên lập tức vang lên âm thanh báo động của Vọng Nguyệt.

Nội dung khá ngắn gọn thông báo rằng có một đám tu sĩ cấp cao không biết từ đâu bay đến. Bọn hắn sử dụng một phương pháp rất đặc biệt tiến vào tầng dung nham giống như Dương Thiên. Vọng Nguyệt muốn hắn cẩn thận một chút.

Tin tức này đến hơi trễ, khoảnh khắc Dương Thiên rời khỏi không gian do lão giả kia tạo ra, hai bên đã đồng thời cảm ứng được sự tồn tại của nhau. Đám người kia không chút do dự, dùng tốc độ nhanh nhất phóng về phía Dương Thiên.

Đoán chừng chuyện này có liên quan đến lão giả, Dương Thiên cũng không có ý định lẩn trốn mà kiên nhẫn chờ bọn đám người kia đến.

Chỉ mất khoảng vài giây, trước mặt Dương Thiên là bốn tên Hợp Thể kỳ, phân biệt là một lão già chống gậy, một thanh niên da trắng, tay cầm quạt

giấy, một tên bán nam bán nữ bôi son, trát phấn lòe loạt cùng một đồng tử bề ngoài khoảng chừng 4, 5 tuổi.

Cả bốn người đều là Hợp Thể hậu kỳ, khiến cho Dương Thiên chú ý nhất chính là đồng tử 4, 5 tuổi kia. Nhìn qua thì khá ngây thơ non nớt, nhưng Dương Thiên dám chắc hẳn là kẻ mạnh nhất trong bốn người này.

Lão già chống gậy giống như là người đại diện, hần đánh giá Dương Thiên trong giây lát rồi nói:

- Người đến nơi này để làm gì?

Dương Thiên nhún vai:

- Những chuyện ai cũng đã rõ, cần gì phải tốn công hỏi lại. Ta nghĩ chắc các người đã thiết lập cấm chế gì ở bên ngoài không gian kia, khi ta tiến vào lập tức sẽ bị phát hiện.

Lão già gật đầu:

- Không sai. Cấm chế là do sự phụ của bọn ta thiết lập. Người từ bên trong đi ra, hẳn là đã lấy được “thứ đó” rồi phải không?

Thứ đó mà lão già này nói đến chính là Kiếm Thai, Dương Thiên dù hiểu nhưng vẫn giả vờ ngu:

- Người nói “thứ đó” là thứ gì?

- Đừng giả vờ. Người vừa mới từ bên trong đi ra, cấm chế do sự phụ ta để lại cũng đã biến mất. Sự phụ đã nói đây là một loại cấm chế vô cùng đặc biệt, trừ khi không gian kia bị phá hủy, bằng không sẽ không có cách nào xóa bỏ nó.

Dương Thiên cắt ngang:

- Dừng, người dài dòng như vậy để làm gì, mau nói ý chính.

Lão già kiềm nén giận dữ:

- Ta muốn người đưa Kiếm Thai cho bọn ta. Nếu không đồng ý, hậu quả chắc người cũng đoán được.

Dương Thiên mỉm cười :

- Đương nhiên đoán được.

- Vậy người...

Ánh mắt Dương Thiên trở nên sắc lạnh :

- Các người chết !

Thái độ của Dương Thiên đột nhiên xoay chuyển 180 độ khiến cả bốn người không kịp phản ứng lại. Trước mặt bọn hắn là vô số kiếm khí đang đâm xuyên qua dung nham phóng đến.

Dù trong môi trường dung nham cô đặc, kiếm khí của Dương Thiên vẫn nhanh đến khó tin. Bốn người không kịp phản kháng, chỉ vội lấy ra pháp bảo phòng ngự tự bảo vệ mình.

Từng tiếng nổ lớn nhỏ liên tục vang lên, từng đợt sóng dung nham lan ra tứ phía. Bốn người cho dù có pháp bảo phòng ngự vẫn liên tục bị cơn mưa kiếm khí đẩy lùi. Dương Thiên vẻ mặt lạnh lùng :

- Còn muốn dùng đại trận phong ấn ta lại. Đã như vậy, cái Ngục Viêm Cốc này cũng không cần giữ lại nữa.

Trước khi tiếng sấm vào bên trong Ngục Viêm Cốc, Dương Thiên đã biết nó bị bao phủ bởi một trận pháp cực kỳ lớn, chỉ chừa lại một nơi duy nhất để tiến vào. Khi bốn tên này xuất hiện, bọn hắn liền phong ấn vị trí kia lại,

biển nơi này thành một cái lồng giam khổng lồ để vây bắt Dương Thiên. Nói như vậy, ngay từ đầu bốn người đã không có ý định thả hắc đi. Dương Thiên không hiểu cái Kiếm Thai kia có giá trị lớn đến mức nào khiến bọn hắc quyết tâm giết người bịt đầu mối, nhưng phàm là những kẻ có ý đồ với hắc đều phải trả cái giá rất đắt.

Đem bốn người đẩy lui, Phá Thiên hiện ra trên tay Dương Thiên. Nó biến thành một đám chất lỏng màu đen, phải mất một lúc sau mới ngưng tụ thành hình dạng một thanh kiếm màu đen. Lần mô phỏng này không giống những lần trước, thứ Dương Thiên mô phỏng ra chính là Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm.

Nếu là trận pháp thông thường, Dương Thiên chỉ cần dùng Trận Diệt là đủ. Nhưng đây là trận pháp do một tên Đại Thừa kỳ dựng nên, với tu vị Hợp Thể sơ kỳ của Dương Thiên, chỉ có Trận Diệt là không đủ.

Hơn nữa, Dương Thiên muốn dùng một kiếm này đem bốn tên kia giết chết. Hắc cảm nhận được sự uy hiếp đang đến rất gần. Có năng lực uy hiếp được Dương Thiên lúc này chỉ có tu sĩ Đại Thừa kỳ, hay nói cách khác chính là sư phụ của bốn tên kia đang đến rất gần.

Dương Thiên không muốn hao tổn một cái Sinh Mệnh Thế Thân vô ích, đương nhiên phải giải quyết thật nhanh chuyện ở đây rồi bỏ trốn. Nhân Tộc tại Thủy Hoàng Giới có hai vị Đại Thừa kỳ, Dương Thiên trong thời gian ngắn đắc tội với cả hai. Đối với vận khí “nghịch thiên” cỡ này, Dương Thiên cũng không còn gì để nói.

Hỗn BGOwg6x8 Độn Diệt Thế Kiếm đưa cao, bản thân Dương Thiên cũng phải chịu một áp lực vô cùng lớn. Cổ khổng chế Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm ở mức không gây hại đến bản thân, Dương Thiên vùng mạnh một kiếm.

Một chùm sáng màu đen phóng ra. Chùm sáng rất nhỏ nhưng nơi nó đi qua, dung nham lập tức biến mất không còn dấu vết. Dung nham quanh đó cũng không tràn vào, mở ra một con đường lớn để Dương Thiên theo sau.

Chùm sáng bay thẳng đến chỗ bốn người kia. Cả bốn đang bị cơn mưa kiếm khí đầy lùi, còn chưa nghĩ ra biện pháp thoát thân thì cảm giác tử vong đã xuất hiện trong lòng bọn họ. Chùm sáng kia tuy chậm nhưng lại để bọn họ cảm thấy không có cách nào né tránh. Đứng trước lực lượng siêu cường này, bọn hắc giống như giun dế, không hề có sức phản kháng.

Đúng vào giây phút sinh tử này, đồng tử kia mở miệng nói thầm :

- Các vị sư huynh, thật xin lỗi. Vốn định để các người sống thêm một thời gian nữa, bất quá hiện tại ta đã không còn sự lựa chọn nào khác.

Thính lực của Hợp Thể kỳ rất cao, dễ dàng nghe được đồng tử kia đang nói gì. Lão già vội nói :

- Tiểu sư đệ, người...

Lão già còn chưa nói hết câu, một cánh tay nhỏ xíu đã xuyên qua ngực hắc. Đồng tử há to miệng, phát ra một lực hút kinh khủng, một hơi đem lão già nuốt vào trong bụng. Hai người còn lại sợ hãi, đang muốn công kích thì cảm giác ngực mình đau nhói. Bọn hắc gian nan nhìn xuống thì phát hiện trên ngực đang có một cái lỗ thủng lớn bằng miệng bát. Đồng tử kia vẫn mở to miệng, dùng lực hút cực mạnh hút hai người còn lại vào trong.

Một hơi nuốt trọn ba tên Hợp Thể hậu kỳ, khí tức trên người đồng tử tăng mạnh, dường như đã tiếp cận Đại Thừa kỳ. Hắc ngấn đầu nhìn chùm sáng màu đen cùng Dương Thiên phía sau, sát khí ngút trời :

- Chỉ thiếu một chút nữa liền đạt đến Đại Thừa, là người hại ta. Mau chết đi.

Đồng tử mở miệng phun ra một vòng xoáy màu đen ẩn chứa năng lực thôn phệ cực lớn. Tất cả dung nham quanh đó lập tức bị hút vào bên trong. Lực hút ngày càng mạnh lên, không ngừng khuếch tán, đất đá bên dưới đáy dung nham cũng dần bị hút vào.

Dương Thiên kinh ngạc :

- Thôn Thiên Lực, tên này là ấu thể của Thôn Thiên Thú ?

Trước kia ở trái đất, Dương Thiên ở chỗ Từ Thanh lấy được 1 cuốn Thôn Thiên Quyết do Huyết Đồng để lại, học theo Thôn Thiên Thú để thôn phệ vạn vật. Tuy nhiên, mô phỏng vẫn chỉ là mô phỏng, trước mắt hẳn lúc này là Thôn Thiên Lực thực sự chứ không phải dựa vào công pháp học lờm. Thôn Thiên Lực chỉ có một số ít yêu thú sử dụng được, trong đó mạnh nhất chính là Thôn Thiên Thú.

Thôn Thiên Lực thuần túy như vậy, Dương Thiên gần như chắc chắn trước mặt hẳn là một con Thôn Thiên Thú. Tại một cái trung cấp bị diện như Thủy Hoàng Giới lại liên tục gặp ba loại Thần Thú : Vọng Nguyệt Ngư, Khổng Tước, Thôn Thiên Thú, Dương Thiên cũng không biết nên vui hay nên buồn.

Trong lúc Dương Thiên đang suy nghĩ bân quơ, chùm sáng màu đen cùng vòng xoáy đã va vào nhau.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 460: Phá Hủy Ngục Viêm Cốc

Hai loại linh lực kỳ dị va chạm, không hề có âm thanh nào phát ra. Chỉ thấy vòng xoáy kia suy yếu đi bằng một tốc độ chóng mặt. Đồng tử trợn ta mắt:

- Không thể nào, Thôn Phệ Khí Toàn của ta sao có thể thua được.

Hắn há to miệng không ngừng thêm ra những luồng khí màu đen tăng cường lực lượng cho Thôn Phệ Khí Toàn. Nhưng mọi nỗ lực dường như là vô ích, chùm sáng do Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm đánh ra chỉ bị chạm đi đôi chút chứ không hề có dấu hiệu dừng lại.

Cảm nhận được Thôn Phệ Khí Toàn sắp biến mất, đồng tử vội lách người né qua một bên. Thiếu đi sự hỗ trợ của đồng tử, Thôn Phệ Khí Toàn trong nháy mắt liền bị chùm sáng phá tan, tiếp tục lao thẳng về phía trước.

Không có Thôn Phệ Khí Toàn ngăn cản, chùm sáng một đường thẳng tiến, va vào vách núi. Lần này nó chỉ vừa chạm vào liền biến mất. Vách núi xuất hiện một cái lỗ hổng nhỏ, sau đó dần lan rộng ra.

Một màn này cũng khiến Dương Thiên giật mình, âm thầm tán thưởng:

- Trận pháp có năng lực tự tái tạo, kháng lại Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm, tạo nghệ trận pháp của tên Đại Thừa kỳ này cũng thật cao a.

Thông thường, Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm sẽ lập tức đánh ra BZx9ccCm một cái hố rất lớn. Nhưng lần này nó bị chặn lại, chỉ còn cách ăn mòn từ từ.

Đây không chỉ là vì trận pháp có năng lực phòng ngự cường hãn, mà là do nó có khả năng hồi phục rất mạnh.

Vốn định một kiếm đem trận pháp này phá hủy, hiện tại xem ra không được nữa. Dương Thiên nhân lúc lực lượng của Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm đang mở to lỗ hổng kia liền lao ra. Đồng tử thấy vậy liền theo sát ngay phía sau hắn, ý định đánh lén.

Ngay lúc đồng tử sắp thoát ra khỏi lỗ hổng, một cột lửa cực lớn xuất hiện, gần như phủ kín toàn bộ lỗ hổng kia. Đồng tử vội vàng thi triển Thôn Phệ Khí Toàn đem cột lửa hấp thu, nhưng hắn vẫn bị dư lực đẩy lùi đi rất xa.

Đến khi cột lửa tan biến, lỗ hổng kia cũng đã khép lại. Đồng tử biết là đã muộn. Tuy hắn có thể dùng bảo vật sư phụ đưa cho để mở ra trận pháp, nhưng làm như vậy sẽ tiêu tốn không ít thời gian, lúc đó Dương Thiên đã sớm cao chạy xa bay.

Mang theo sự tức giận cùng cực, đồng tử ngấn mắt lên trời hét to:

- Đừng để ta gặp lại ngươi, bằng không nhất định sẽ để cho ngươi sống không bằng chết.

Linh lực do hắn phát ra khiến dung nham sôi trào, cả Ngục Viêm Cốc cũng bị chấn động run lên. Dương Thiên đứng ở bên ngoài khinh thường nói:

- Muốn cùng ta chơi, ngươi còn kém nhiều lắm.

Dễ dàng giải quyết đồng tử, Dương Thiên cũng không dám tiếp tục ở lại lâu. Cảm giác nguy hiểm ngày càng lớn, tên Đại Thừa kỳ kia hắn là sắp đến. Dương Thiên nhanh chóng tìm đến chỗ Vọng Nguyệt. Lúc này nàng đang ở cách vị trí ban đầu không xa, giả vờ thu nhặt linh thảo.

Vừa trông thấy Dương Thiên, Vọng Nguyệt vui vẻ chạy đến ôm chầm lấy hắn:

- Dương Thiên, người không sao chứ. Khi nãy đám người kia tiến vào ta đã rất lo lắng a.

Dương Thiên xoa đầu nàng:

- Yên tâm đi, vài tên Hợp Thể kỳ mà thôi, còn chưa đủ khiến ta coi trọng.

Vọng Nguyệt cười nói:

- Thật tốt quá. Trong đám người kia có một tên để cho ta cảm thấy rất khó chịu. May mà ta đã kịp dựa vào Ấn Thân Thuật do người dạy ẩn đi khí tức, nếu không hẳn đã cảm ứng được ta.

Dương Thiên biết người mà Vọng Nguyệt nói đến chính là tên đồng tử kia. Giữa Thần Thú có mối liên kết với nhau. Thân Thiên Thú là kẻ thù của rất nhiều loại Thần Thú khác, đặc biệt là những loại ở tầng chót như Vọng Nguyệt Ngư. Bọn chúng là thức ăn ưa thích của Thông Thiên Thú.

Tạm thời không nhắc đến ân oán giữa đám Thần Thú, đại địch sắp đến, Dương Thiên nắm lấy tay Vọng Nguyệt:

- Mọi chuyện lát nữa hắn nói. Sắp có một tên khá lợi hại đến đây. Hiện tại đánh với hắn không có lợi, chúng ta nên đi thôi.

Vọng Nguyệt không phản đối, để Dương Thiên tùy ý kéo đi. Hai người rất nhanh liền biến mất không còn bóng dáng.

Hơn 15 phút sau, cả bầu trời biến thành một màu đỏ rực. Một thanh niên lưng đeo cự kiếm, vẻ mặt lạnh lùng xuất hiện ngay trên Ngục Viêm Cốc. Thần thức Đại Thừa kỳ toàn lực mở ra, thanh niên dễ dàng phát hiện ra

đồng tử đang bố trí mở ra trận pháp. Hắn cong tay búng nhẹ một cái, không gian liền chấn động nhẹ, đồng tử từ bên trong bị đánh văng ra ngoài.

Vừa nhìn thấy thanh niên, đồng tử cả người run lên, vội quỳ xuống:

- Sư phụ, là do ta kém cỏi, đã để bọn hắn trốn thoát.

Thanh niên lạnh nhạt hỏi:

- Những người còn lại đâu?

- Bọn hắn đã, đã...

- Nói.

Đồng tử vội đáp:

- Đã bị tên kia giết chết.

- Tại sao người vẫn còn sống?

Đồng tử liên tục dập đầu:

- Sư phụ tha mạng.

Thanh niên bay lại gần đồng tử:

- Không, người làm rất đúng. Tu Chân Giả chúng ta chỉ cần giữ được mạng, những chuyện khác không quan trọng. Tu luyện ngàn vạn năm, mất mạng xem như không còn gì cả. Mau đứng lên đi.

Thái độ của thanh niên xoay chuyển 180 độ khiến đồng tử không kịp trở tay. Hắn còn đang ngơ ngác thì thanh niên đã nói tiếp:

- Ngục Viêm Cốc được ta dựng lên để giam cầm tên kia. Hiện tại hắn đã chết, thứ đó cũng không còn, vậy thì nó cũng không cần tồn tại nữa.

Thanh niên vung tay, mây trên bầu trời lập tức tán đi. Một mũi kiếm khổng lồ được bao quanh bởi ngọn lửa màu đỏ xuất hiện. Nó đem thiên không chấn đến run rẩy, không gian rung chuyển, một vài khe nứt đen kịt bắt đầu xuất hiện.

Cự kiếm vừa hiện, tất cả sinh vật trên Ngục Viêm Cốc, đều bị uy áp đè đến nằm rạp trên mặt đất. Một số tu vị yếu ớt trực tiếp biến thành thịt nát. Cự kiếm cứ như vậy đâm xuống. Một tiếng nổ rất lớn vang lên, dung nham tuôn trào, khói bụi che phủ một vùng lớn, đất đá vỡ vụn bay khắp nơi.

Đợt khói bụi tán đi, Ngục Viêm Cốc lúc này chỉ còn là một cái hố sâu thẳm, dung nham tràn ra xung quanh đó. Từng đợt khói mang theo nhiệt lượng khủng bố bốc lên khiến không gian vặn vẹo. Có thể thấy được lốm đốm vài vết nứt không gian màu đen xuất hiện.

Đồng tử không nói gì, hẳn biết nếu thanh niên thực sự chỉ muốn phá hủy Ngục Viêm Cốc thì không cần dùng đến nhiều lực lượng như vậy. Một chiêu giết gà dọa khỉ này chẳng qua là để cảnh cáo hãn mà thôi.

Đem ba vị đồng môn hấp thu, tu vị của hãn cũng đã tiếp cận Đại Thừa kỳ, thanh niên tất nhiên có thể nhìn ra được. Tuy không rõ vì sao thanh niên không nói ra, nhưng chắc chắn trong lòng đã có sự đề phòng. Vì vậy mới có một kiếm này để nhắc cho đồng tử nhớ, chênh lệch giữa Đại Thừa kỳ và Hợp Thể kỳ lớn đến mức nào. “Cho dù người chỉ còn thiếu một chút thì vẫn không phải Đại Thừa, ta vẫn có thể giết chết người như bóp chết một con kiến”, đây chính là thông điệp mà hãn muốn truyền tải.

Hủy diệt Ngục Viêm Cốc xong, thanh niên phất tay nói:

- Chúng ta trở về thôi.

Đồng tử giật mình :

- Sư phụ, vậy còn thứ đó...

Khỏe miệng thanh niên nở nụ cười bí ẩn :

- Lão già kia đã giao thứ đó cho tên kia, chắc chắn là muốn hãm mang nó trở về Linh Kiếm Các giao cho con gái của hắn. Cũng tốt, lão bằng hữu qua đời, ta cũng nên thay hắn chăm sóc con gái. Tiểu mỹ nhân đó thực sự rất xinh đẹp a.

Đồng tử hiểu thanh niên đang muốn làm gì nên cũng không nói thêm gì nữa. Thanh niên bất ngờ lên tiếng :

- Đúng rồi, Thiên nhi, lần này ngươi sẽ cùng ta đến Linh Giới một chuyến. Tu vị của ngươi đã là Hợp Thể kỳ đỉnh phong, ở lại Thủy Hoàng Giới sẽ trở thành rào cản, cũng nên đến đó một chuyến mở rộng tầm mắt. Xem thử vị diện rộng lớn và hùng mạnh nhất trong ba ngàn trung cấp vị diện là như thế nào.

Đồng tử chấp tay :

- Tạ sư phụ quan tâm.

Thanh niên mỉm cười gật đầu :

- Tốt, chúng ta trở về thu xếp rồi lập tức khởi hành.

...

Hai người khá vội vã vì lo sợ Dương Thiên sẽ dùng Cách Giới Truyền Tống Trận tìm đến Linh Kiếm Các trước. Nhưng những gì bọn hắn lo lắng đều là thừa thãi, cho dù Dương Thiên có hứa với lão già kia thì hắn cũng phải hoàn thành xong chuyện ở đây mới tính đến chuyện đi Linh Giới.

Hiện tại Dương Thiên đang mang theo Vọng Nguyệt đi đến một nơi khác, tìm loại chủ tài khó kiếm nhất trong đan phương của Nhật Nguyệt Dung Hồn Đan, Nguyệt Tích Thủy.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 461: Liệt Viêm Kinh Hiện Thân

Nguyệt Tích Thủy được xếp vào thất cấp linh thảo. Xếp hạng cao như vậy không chỉ vì công dụng thần kỳ của nó mà còn là vì mức độ khó kiếm. Nguyệt Tích Thủy sản sinh trong môi trường rất đặc biệt, chính là Nguyệt Chi Tinh Hoa cô đặc ở dạng lỏng. Tuy vậy, Nguyệt Tích Thủy không thể hấp thu trực tiếp vì nó còn lẫn nhiều loại tạp chất khác. Muốn luyện chế Nhật Nguyệt Dung Hồn Đan cần có một giọt Nguyệt Tích Thủy, dù ít nhưng lại là thứ quan trọng không thể thiếu trong điều hòa Nhật, Nguyệt hai loại linh lực.

Nguyệt Tích Thủy muốn chờ tự nhiên sinh sản không những cần môi trường đặc biệt mà thời gian cũng kéo dài hơn ngàn năm. Dương Thiên dĩ nhiên không rồi hơi đến mức ngồi đợi. Hắn muốn tìm một nơi tiếp xúc với ánh trăng nhiều nhất, thông qua trận pháp thu thập lượng Nguyệt Chi Tinh Hoa có lẫn tạp chất đọng lại trên những vật quanh đó để tạo nên một giọt Nguyệt Tích Thủy.

Việc này nói khó không khó, nói dễ không dễ, chỉ cần biết được cách bố trận cùng tài liệu làm mắt trận là được. Với tạo nghệ trận pháp của Dương Thiên cùng Phá Thiên làm vật dẫn thì không có gì đáng kể.

Khó khăn duy nhất chính là, nơi có lượng Nguyệt Chi Tinh Hoa tập trung đông nhất chính là tại thủy vực, thuộc lãnh địa của một trong ba tên Đại Thừa kỳ của Thủy Tộc, cũng chính là tên mạnh nhất, Liệt Viêm Kinh.

Theo thông tin Dương Thiên có được, mỗi năm Liệt Viêm Kinh sẽ đến nơi này tu luyện ba tháng để mượn Nguyệt Chi Tinh Hoa ổn định Hỏa linh

lực cuồng bạo trong cơ thể hần. Lúc này vẫn chưa đến thời điểm đó nhưng Dương Thiên cũng không vì vậy mà coi thường. Tên này là Đại Thừa kỳ, hơn nữa còn được xưng tụng là vị Đại Thừa mạnh nhất, bất cần một chút có thể khiến hần phải trả giá bằng một cái Sinh Mệnh Thế Thân, được không bù nổi mất.

Hơn nữa tiến vào địa bàn Thủy Tộc phong hiểm rất lớn, với thân phận của Vọng Nguyệt có chút không thích hợp. Dương Thiên mất rất nhiều công sức mới thuyết phục được Vọng Nguyệt đợi hần ở một hòn đảo hoang gần đó, sau đó một mình tiến vào địa bàn của Liệt Viêm Kinh.

Địa bàn của một trong ba vị Đại Thừa Thủy Tộc, Nhân Tộc tất nhiên không dám tiến vào. Vì vậy bản đồ của nơi này chỉ có vài địa điểm chính, còn lại là một mảng trống. Thiếu thốn thông tin, Dương Thiên chỉ còn cách cẩn thận dùng thần thức dò đường, đi đến đâu hay đến đó.

Trước khi Dương Thiên đi, Vọng Nguyệt có đưa cho hần một cái vảy của nàng. Cái vảy này càng đến gần nơi có Nguyệt Chi Tinh Hoa sẽ càng phát ra ánh sáng mạnh hơn. Dương Thiên dựa vào nó để tìm kiếm sẽ tiết kiệm được không ít thời gian.

Kết hợp giữa thần thức và vảy cá, Dương Thiên tránh được hầu hết các nơi trọng yếu có tập trung đông Thủy Tộc. Trong tình huống không có đường qua, hần ra tay rất nhanh gọn tiêu diệt tất cả những thủy quái cản đường, hạn chế gây động tĩnh hết mức có thể.

Dương Thiên cứ như vậy trong gần 1 tháng, cuối cùng cũng đến được nơi cần đến. Nơi này vẫn là đáy biển, trước mặt hần là một cây cột đã rất cao, đâm xuyên qua mặt biển thẳng đến bầu trời. Cây cột này nhìn qua rất nhỏ bé nhưng lại cực kỳ vững chắc. Dương Thiên chỉ cần liếc qua là biết nó được một vị đại năng dùng pháp thuật tạo thành chứ không phải do tự nhiên. Hần là tên Liệt Viêm Kinh kia đã phát hiện ra nơi này, sau đó dùng

pháp thuật tạo ra nó để tiếp cận với mặt trăng, hấp thu Nguyệt Chi Tinh Hoa.

Thi triển Ân Thân Thuật đến mức tối đa, Dương Thiên không vội phi hành mà cẩn thận bám theo vách đá đi lên. Tốc độ của hắn không nhanh, mất khoảng 3 giờ đồng hồ cuối cùng cũng chỉ nhìn thấy được đỉnh. Phía trên cột đá là một tảng đá hình tròn giống như chiếc đĩa.

Dương Thiên trèo lên gần, tay bám sát vào nó, thu hồi thần thức, cẩn thận áp tai vào cảm nhận. Xác định bên trên không có ai, Dương Thiên mới sử dụng Phi Hành Thuật bay lên.

Bên trên tảng đá tròn là một chiếc giường bằng, ngoài ra thì không còn vật dụng gì đặc biệt khác. Dương Thiên đi lại gần, đặt tay lên giường bằng, nhiệt độ của nó khiến hắn rung mình một cái, cảm khái nói:

- Thiên Niên Băng Tinh, phải sử dụng thứ này kết hợp với Nguyệt Chi Tinh Hoa điều hòa Hỏa linh lực. Xem ra vị Đại Thừa kỳ mạnh nhất Thủy Hoàng Giới cũng là một kẻ đáng thương a.

Dùng đến hai thứ này hàng năm để điều hòa Hỏa linh lực trong cơ thể. Điều này nói rõ công pháp tu luyện của Liệt Viêm Kinh có vấn đề. Nói cách khác, hắn không thể khống chế nổi Hỏa linh lực, phải mượn hai thứ này để áp chế. Bất quá đây chỉ là biện pháp tạm thời. Hỏa linh lực bị đè nén trong thời gian dài sớm muộn cũng bạo phát. Đến khi đó nếu Liệt Viêm Kinh không tìm được cách chữa trị, kết quả chỉ có một, bạo thể mà chết.

Đệ nhất Đại Thừa lúc nào cũng đối mặt với cái chết, hơn nữa là do tự bạo, nhân sinh thật sự bi ai. Dương Thiên cũng chỉ cảm khái trong vài giây rồi lập tức bỏ chuyện đó ra khỏi đầu. Hắn bắt đầu lấy ra vài vật dụng cần thiết để lập trận, sau đó dùng Phá Thiên làm mắt trận, cuối cùng là dùng 2 viên cực phẩm linh thạch cung cấp linh lực.

Trận pháp khởi động, Nguyệt Chi Tinh Hoa bên trong tảng đá tròn kia dần bị hút lên, biến thành những sợi khí màu tím tụ tập lại một chỗ. Thời gian dần trôi qua, lượng Nguyệt Chi Tinh Hoa bị hút lên ngày một nhiều, dần cô đặc lại thành chất lỏng. Ngược lại, lượng khí màu tím hút ra từ tảng đá ngày một mỏng manh.

Dương Thiên đứng ở một bên cau mày:

- Tiếp tục như thế này Bsu4XQNX sẽ không đủ để tạo ra một giọt Nguyệt Tích Thủy. Phải rồi, chính là nó.

Dương Thiên chú ý vào chiếc giường làm bằng Thiên Niên Băng Tinh. Đây là nơi Liệt Viêm Kinh ngồi khi tu luyện hấp thu Nguyệt Chi Tinh Hoa. Trải qua bao nhiêu năm tháng, nó chắc hẳn đã hấp thu không ít Nguyệt Chi Tinh Hoa. Tuy hấp thu từ nó sẽ bị lẫn không ít hàn băng lực, nhưng với trình độ luyện đan của Dương Thiên, muốn loại bỏ nó cũng không phải chuyện gì khó khăn.

Chỉ có một điểm, muốn lấy được Nguyệt Chi Tinh Hoa từ Thiên Niên Băng Tinh cần phải đập nát nó. Thứ này cũng tính là một món bảo vật, phá đi cũng có chút đáng tiếc. Dương Thiên chỉ do dự trong giây lát liền xuống tay. Bảo vật thì thế nào, khi cần liền phá, không cần phải bận tâm, đây mới là tác phong hành sự của hắn.

Dưới uy lực một quyền của Dương Thiên, Thiên Niên Băng Tinh vốn vô cùng cứng chắc lập tức vỡ vụn thành nhiều mảnh bắn tung tóe khắp nơi. Từ bên trong, những sợi khí màu tím rất đậm bắt đầu thoát ra, so với số lượng hấp thu từ tảng đá tròn kia còn nhiều hơn.

Được bổ sung Nguyệt Chi Tinh Hoa, Nguyệt Tích Thủy dần thành hình. Quá trình cô đọng diễn ra trong vòng ba ngày. Lúc này trước mặt Dương Thiên là một giọt nước màu tím đen. Màu tím chính là Nguyệt Chi Tinh Hoa cô đặc, màu đen chính là tạp chất, hai thứ này pha lẫn vào nhau rất khó

tách ra. Hơn nữa Nguyệt Chi Tinh Hoa trong Nguyệt Tích Thủy quá đậm đặc, không phù hợp để hấp thu tu luyện.

Đạt được Nguyệt Tích Thủy, Dương Thiên đang định rời đi thì liên khựng lại. Sát khí khủng bố mang theo Hỏa linh lực nóng bỏng bao trùm lấy hắn. Dương Thiên không hề sợ hãi, chỉ thăm thở dài:

- Ta thực không hiểu mình đã làm sai chuyện gì. Tại sao gần đây vận khí lại kém như vậy.

Dương Thiên quay mặt lại, đứng cách hắn không xa là một nam nhân trung niên vẻ mặt lạnh lùng. Hỏa linh lực trong cơ thể hắn bạo động, dường như chỉ cần một lời không hợp liền ra tay. Đây là lần đầu tiên Dương Thiên đối mặt với một tên Đại Thừa kỳ tại Thủy Hoàng Giới, là chân thân chứ không phải phân thân như những lần trước.

Đứng trước áp lực khủng khiếp kia, Dương Thiên vẫn thản nhiên như không có chuyện gì:

- Một kẻ tu luyện Hỏa linh lực như người đứng trước kẻ đập phá bảo vật cũng mình lại có thể giữ bình tĩnh không vội ra tay, xem như tâm tính không tồi.

Tu luyện Hỏa linh lực bản tính thường nóng nảy, đó là chưa kể Liệt Viêm Kinh không thể khống chế được Hỏa linh lực trong cơ thể. Theo lý mà nói, khi hắn gặp kẻ đập phá bảo vật của mình sẽ lập tức ra tay giết chết. Chính vì vậy Dương Thiên mới mở miệng tán thưởng. Liệt Viêm Kinh không để ý đến lời nói của Dương Thiên, hắn nhìn chăm chăm vào những mảnh vỡ của chiếc giường làm bằng Thiên Niên Băng Tinh kia, giọng nói lạnh lùng:

- Cho ta một lời giải thích.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 462: Giao Dịch

Dương Thiên thần nhiên:

- Ta cần lượng Nguyệt Chi Tinh Hoa ẩn chứa bên trong Thiên Niên Băng Tinh, tất nhiên phải đập nó ra để lấy.

Liệt Viêm Kinh vẫn lạnh lùng:

- Nói như vậy, người đã sẵn sàng đón nhận cái chết?

Dương Thiên lắc đầu:

- Người nên sửa lại thái độ một chút trước người sắp cứu mạng của người.

- Cứu mạng ta?

Liệt Viêm Kinh bất ngờ cười to:

- Dựa vào một tên Hợp Thể sơ kỳ như người mà đòi cứu mạng ta, thực sự rất nhục cười.

Dương Thiên nhìn Liệt Viêm Kinh như một tên ngốc:

- Một tên Đại Thừa kỳ vì tu luyện công pháp sai lệch đến mức không thể khống chế được Hỏa linh lực của mình mới là chuyện đáng buồn cười nhất.

Liệt Viêm Kinh mặt cười cứng lại, sát khí nhàn nhạt tỏa ra. Đây là bí mật của hắn, tại sao một tên Hợp Thể sơ kỳ lại biết được. Dương Thiên nhìn về

mặt của Liệt Viêm Kinh liền đoán được hắn đang nghĩ gì, phất tay nói:

- Đừng ngạc nhiên, chỉ cần là kẻ có chút hiểu biết khi đến nơi này cũng sẽ đoán ra được. Hấp thu Nguyệt Chi Tinh Hoa thì cũng thôi, đằng này còn cần thêm Thiên Niên Băng Tinh thì chắc chắn là có vấn đề.

Liệt Viêm Kinh lắc đầu:

- Chỉ dựa vào hai thứ đó không đủ để nói công pháp tu luyện của ta có vấn đề.

Dương Thiên cũng lười giải thích. Dùng kiến thức của một vị Chân Tiên áp dụng cho một tên Đại Thừa kỳ, chẳng lẽ còn không đoán ra được?

- Không cần nói nhiều, Hỏa linh lực cuồng bạo trong cơ thể người ta có biện pháp giải quyết. Bù lại, người phải giúp ta 2 chuyện.

Uy áp từ người Liệt Viêm Kinh phủ xuống Dương Thiên:

- Người cho rằng mình có tư cách bàn điều kiện với ta?

Dương Thiên giống như chẳng cảm nhận được gì, cười nhạt nói:

- Ta là người duy nhất có thể cứu mạng người. Chúng ta là quan hệ giao dịch, ta không phụ thuộc vào người. Đừng nhầm lẫn.

Liệt Viêm Kinh im lặng trong giây lát rồi thu hồi uy áp:

- Người dám chắc có thể hòa giải Hỏa linh lực cuồng bạo trong cơ thể ta?

Dương Thiên lấy ra một cái ngọc giản, dùng thần thức khắc lên đó vài loại tài liệu rồi ném đi:

- Chút việc vặt mà thôi. Người chuẩn bị đầy đủ những thứ ghi trong này, sau đó liên lạc với ta.

Nhận lấy ngọc giản từ tay Dương Thiên, Liệt Viêm Kinh xem qua rồi hỏi:

- Ta liên lạc với người bằng cách nào?

Dương Thiên vỗ đầu:

- Suýt nữa quên mất, đây là Truyền Âm Phù đặc chế của ta, chỉ cần...

Liệt Viêm Kinh lắc đầu:

- Cần gì phải phiền phức như vậy, những thứ này tuy là bảo vật hiếm có nhưng ta đã sớm sưu tầm gần đủ. Chỉ thiếu 1, 2 món, tốn chút thời gian mà thôi. Chi bằng mời người đến chỗ của ta một chuyến, khi nào chuẩn bị đủ sẽ lập tức giải quyết Hỏa linh lực cuồng bạo trong cơ thể ta.

Dương Thiên sao không hiểu ý của Liệt Viêm Kinh, tên này rõ ràng là sợ hấn bỏ trốn nên mới cố ý nói như vậy. Dương Thiên biết, chỉ cần hấn nói một câu từ chối, Liệt Viêm Kinh sẽ lập tức động thủ. Từ đầu đến cuối, tên kia cũng đã nhẫn nhịn hết mức có thể rồi.

Suy tính thiệt hơn, Dương Thiên thoải mái nói:

- Vậy thì tốt, đi, chúng ta đến chỗ của người một chuyến.

Thấy Dương Thiên thoải mái đồng ý, vẻ mặt của Liệt Viêm Kinh mới giãn ra đôi chút. Hấn ném ra một cái phi hành pháp bảo hình vảy cá:

- Đi thôi.

...

Trên đường đi, Dương Thiên âm thầm phát ra một đạo Truyền Âm Phù báo tin cho Vọng Nguyệt, nói với nàng hắc có chút việc cần xử lý nên sẽ trở về trễ một chút. Liệt Viêm Kinh phát hiện ra chuyện này nhưng cũng không bận tâm. Hắc là Đại Thừa kỳ mạnh nhất tại Thủy Hoàng Giới, cho dù Dương Thiên có mời ai đến cứu viện cũng vô ích mà thôi.

Hai người mang theo tâm thế không ai sợ ai, một đường đến địa bàn của Liệt Viêm Kinh. Trên đường đi thảnh thơi còn đàm đạo vài câu. Tuy Dương Thiên không thể hiện quá nhiều nhưng cũng đủ khiến Liệt Viêm Kinh kinh ngạc về kiến thức của hắc. Trong lòng Liệt Viêm Kinh dậy lên hi vọng, nói không chừng tên này thực sự có thể giải quyết được nỗi lo hàng ngàn năm nay của hắc.

Một tu sĩ Hợp Thể kỳ thông thường không thể nào có kiến thức thâm sâu như vậy. Tuy Liệt Viêm Kinh rất tò mò về thân phận thực sự nhưng hắc không hề mở miệng hỏi. Hắc không hỏi, Dương Thiên cũng không cần viện dẫn lý do phiền toái nào đó.

Nơi ở của Liệt Viêm Kinh là một thủy cung khá xa hoa, được xây dựng từ những chất liệu quý hiếm. Bên ngoài thủy cung là những dãy san hô lớn nhỏ, màu sắc sặc sỡ như để trang trí nhưng thực chất lại tổ hợp thành một trận pháp rất lợi hại. Dương Thiên rất tự nhiên, hắc tùy tiện chọn một căn phòng sang trọng bên trong thủy cung rồi nói:

- Ta còn vài việc cần phải làm. Khi nào người chuẩn bị đầy đủ những thứ ghi trong ngọc giản kia hãy đến tìm ta.

- Được.

Liệt Viêm Kinh sáng khoái đáp ứng. Chờ Dương Thiên đi vào trong phòng, Liệt Viêm Kinh xoay người rời đi, truyền âm cho thủ hạ:

- Trông chừng hắc cho tốt. Nhớ kỹ, tuyệt đối không được để hắc phát hiện, có chuyện gì lập tức thông báo cho ta.

- Đã rõ.

Liệt Viêm Kinh hành sự cẩn trọng, tất nhiên sẽ không dễ dàng tin tưởng Dương Thiên. Dương Thiên cũng không cần hẳn tin tưởng, hai người là quan hệ giao dịch, làm việc với nhau là vì lợi ích mà thôi.

Những ngày tiếp theo, Dương Thiên bắt đầu tinh luyện tạp chất bên trong Nguyệt Tích Thủy. Nguyệt Tích Thủy ẩn chứa tạp chất rất nhiều, hơn nữa còn pha lẫn với Nguyệt Chi Tinh Hoa, muốn tinh lọc toàn bộ là chuyện không thể nào. Thứ Dương Thiên muốn loại bỏ chính là hàn 43ljqX3 bằng chi khí từ Thiên Niên Băng Tinh ẩn chứa bên trong nó mà thôi.

Nếu không loại bỏ, quá trình luyện chế Nhật Nguyệt Dung Hồn Đan sẽ rất khó khăn. Hàn băng chi khí chống lại Dung Nham Chi Tâm rất có thể dẫn đến bạo đan. Là một đan sư hàng đầu, Dương Thiên sẽ không để những sai lầm sơ đẳng đó xảy ra.

Tinh luyện đến ngày thứ 3 liền xong, vẫn chưa thấy Liệt Viêm Kinh tìm đến. Dương Thiên đoán những tài liệu kia cũng không dễ dàng có được như hẳn đã nói. Rảnh rỗi không có việc làm, Dương Thiên rời khỏi phòng, bắt đầu đi dạo quanh thủy cung một chuyến.

Vừa rời đi chưa được bao xa, Dương Thiên lập tức cảm nhận được mấy cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào mình khiến hẳn có chút khó chịu:

- Ta nói đám người các người. Theo dõi thì cũng thôi, có cần cử ra đông người để theo dõi 1 mình ta như vậy hay không?

Đám người giật mình, bọn hẳn không hiểu Dương Thiên bằng cách nào phát hiện ra. Đây không phải theo dõi trực tiếp mà là dựa vào những bảo vật có công năng truyền dẫn hình ảnh được gắn quanh đó. Thứ này là công trình nghiên cứu của một vị đại sư luyện khí, vô cùng đặc biệt. Theo lý thuyết, cho dù là tu sĩ Hợp Thể kỳ cũng không cách nào phát hiện được.

Dương Thiên thì khác, hẳn phát hiện ra là do trực giác có được từ vô số trận chiến, không phải là dùng thần thức. Hơn nữa, Dương Thiên sinh sống ở trái đất một thời gian, đối với thứ có công dụng như máy quay phim này hẳn đã sớm quen thuộc.

Bị Dương Thiên nhắc nhở, đám người do dự một hồi rồi quyết định phân công lẫn nhau, mỗi lần chỉ có hai người theo dõi Dương Thiên. Hai là con số tối thiểu, Dương Thiên là người được Liệt Viêm Kinh đặc biệt căn dặn phải chú ý, bọn hắn đương nhiên không thể tùy tiện lơ lỏng.

Dễ chịu hơn đôi chút, Dương Thiên bắt đầu đi lại xung quanh thủy cung, thưởng thức cảnh đẹp. Tên Liệt Viêm Kinh có óc thẩm mỹ khá tốt, hẳn biết tận dụng các loại bảo vật khác nhau. Vừa tạo nên môi trường linh khí nồng đậm để tu luyện, vừa khiến cảnh quan trở lên rất bắt mắt.

Thứ khiến Dương Thiên có hứng thú nhất chính là cái thượng phẩm linh mạch Liệt Viêm Kinh đang chôn bên dưới thủy cung. Nếu đem nó luyện thành Linh Nhân, nói không chừng đủ để Dương Thiên khôi phục đến Hợp Thể trung kỳ đỉnh phong. Tuy vậy, hắn cũng không mạo hiểm cướp đi. Tu vi không đủ, đành chờ một khoảng thời gian nữa.

Quanh quẩn một hồi, Dương Thiên phát hiện mình đã lọt vào khu vực trung tâm của thủy cung. Bốn bề quanh đây không có bóng người, trước mặt hẳn là một khối cầu màu đen kịt được bao quanh bởi một trận pháp khổng lồ. Khí tức quen thuộc từ khối cầu kia khiến Dương Thiên ngẩn ra:

- Đây là...

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 463: Đan Kiếp

Khoảng khắc Dương Thiên biến mất, hai người đang theo dõi hẩn chấn kinh. Bọn họ rõ ràng không rời mắt dù chỉ một giây, tại sao khi Dương Thiên biến mất cả hai hoàn toàn không phát hiện được chút gì?

Hai người không hiểu nhưng Dương Thiên lại hiểu rõ, chính là do khối cầu màu đen kia dịch chuyển hẩn đến đây, ngay tại trung tâm tại cái thủy cung này. Đứng trước khối cầu màu đen, Dương Thiên lập tức biết được nó là thứ gì.

Sau trận chiến với Hủy Diệt, Tiên Thể cùng Tiên Hồn của Dương Thiên đều tan vỡ thành vô số mảnh vụn, Hồn Độn Diệt Thế Kiếm cũng rơi vào tính trạng tương tự. Tiên Thể cùng Tiên Hồn được Nhược Hy thay hẩn gom lại, đặt tại một không gian trong người Dương Thiên.

Hồn Độn Diệt Thế Kiếm thì khác, nó hóa thành nhiều mảnh vỡ rơi ở khắp nơi trong vũ trụ. Trước mắt Dương Thiên lúc này chính là một trong những mảnh vỡ đó. Bước lại gần hơn, từ bên trong khối cầu màu đen, một vật dùng tốc độ cực nhanh phóng ra, rơi trên tay Dương Thiên.

Vật kia hiện nguyên hình là một mảnh kiếm vỡ lớn bằng nắm tay. Ngoại trừ màu sắc đen thuần túy ra thì không có gì đặc biệt. Sau trận chiến kia, Hồn Độn Diệt Thế Kiếm cũng đã tiêu hao hết sức mạnh. Những chuyện xảy ra vừa rồi chẳng qua là chút tàn dư còn sót lại. Với tình trạng hiện tại, mảnh vỡ này không có tác dụng lớn lắm đối với Dương Thiên.

Tuy đưa linh lực vào vẫn sẽ có lực công kích nhất định, nhưng so với Phá Thiên hay Thái Hư Luyện Thần Đỉnh thì còn kém nhiều lắm. Khi

Dương Thiên khôi phục hoàn toàn, Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm cũng sẽ trở về nguyên bản. Vì vậy, Dương Thiên đang do dự có nên để nó lại chỗ cũ hay không.

Ngoài việc Dương Thiên hoàn toàn khôi phục, vẫn còn một cách khác để Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm trở lại như xưa, đó là tìm kiếm đầy đủ các mảnh vỡ của nó, trả lại một thanh Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm hoàn chỉnh. Đây chính là lý do khiến đám người ở Tiên Giới điên cuồng bất chấp mọi giá tìm kiếm nó. Dù vậy, ý tưởng này có chút hoang đường. Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm vỡ thành rất nhiều mảnh rơi khắp nơi trong vũ trụ, muốn thu thập đầy đủ giống như mò kim đáy biển, hi vọng không lớn.

Đúng lúc này, phía sau lưng Dương Thiên vang lên âm thanh tức giận của Liệt Viêm Kinh:

- Ta đoán không sai, quả nhiên người vì nó mà tới.

Dương Thiên thờ dài, cái này gọi là họa vô đơn chí a.

Quay người lại, Liệt Viêm Kinh đang lạnh lùng nhìn chăm chăm vào mảnh kiếm vỡ trên tay Dương Thiên:

- Một mảnh kiếm vỡ? Ta không hiểu nó rốt cuộc là bảo vật gì mà lại khiến đám tiên nhân các người điên cuồng như vậy.

Dương Thiên vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Nếu ta nói đây là vô tình, người có tin không?

Liệt Viêm Kinh dứt khoát:

- Đừng hòng lừa ta một lần nữa.

Dương Thiên đem mảnh kiếm ném đi:

- Nếu người thích thì cho người, ta thực sự không cần thứ này.

Chộp lấy mảnh kiếm Dương Thiên ném qua, Liệt Viêm Kinh kinh ngạc trong giây lát rồi đem nó đánh giá qua một lượt. Xác nhận Dương Thiên không có lừa mình, gương mặt của Liệt Viêm Kinh hơi dịu lại:

- Người đúng là không phải vì nó mà đến?

Dương Thiên tỏ vẻ BH9rb8qo khó chịu:

- Nhớ lại đi, là người mời ta đến đây. Ta chưa từng có ý định đến thủy cung của người làm khách.

- Vậy người rốt cuộc là ai? Kiến thức của người vượt xa một tên Hợp Thể kỳ thông thường, cho dù là ta cũng cảm thấy hồ thẹn không bằng. Mảnh kiếm vỡ này vì sao lại tự ý phá vỡ trận pháp giam cầm mà ta dựng lên để bay đến chỗ của người ?

Dương Thiên lắc đầu :

- Liệt Viêm Kinh, người là tu sĩ đứng đầu Thủy Hoàng Giới. Nhưng nếu đặt tại Linh Giới, hay thậm chí cao cấp hơn nữa là Tiên Giới, người thực sự còn kém nhiều lắm. Tu vị không đủ, có những chuyện không nên biết sẽ tốt hơn. Mảnh kiếm này nếu người muốn có thể giữ. Bất quá ta vẫn phải nhắc nhở người, chỉ cần lộ ra chút ít tin tức về nó, rất nhanh sẽ có kẻ tìm đến đây. Khi đó, e rằng người cũng khó có thể giữ được bản thân của mình chứ đừng nói đến người thân bên cạnh người.

Dương Thiên chỉ nói vài câu đơn giản nhưng Liệt Viêm Kinh vẫn cảm nhận được nguy hiểm ẩn chứa trong đó. Hắn trầm ngâm trong giây lát rồi ném trả lại mảnh kiếm vỡ cho Dương Thiên :

- Thứ này đối với ta vô dụng, cho người.

Dương Thiên cũng không ngờ Liệt Viêm Kinh hành sự dứt khoát như vậy. Nhận lấy mảnh kiếm vỡ, Dương Thiên tiện tay thu nó vào trong người rồi nói :

- Những chuyện ở đây nhất định không được tiết lộ ra ngoài, bằng không hậu quả...

Liệt Viêm Kinh ngắt lời :

- Chuyện này không cần người phải dạy. Những tài liệu người yêu cầu ta đã chuẩn bị xong, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến hành.

Dương Thiên gật đầu :

- Tốt, chúng ta lập tức bắt đầu. Ta còn có việc phải giải quyết, không thể ở lại nơi này quá lâu.

Liệt Viêm Kinh dẫn Dương Thiên đến một căn phòng rộng lớn, trên tường gắn đầy dạ minh châu chiếu sáng từng góc ngách trong phòng. Chính giữa căn phòng là một cái đỉnh mà tím, bên trên có bay cái lỗ nằm ở những vị trí khác nhau.

Theo kinh nghiệm thông thường, số lỗ trên một chiếc dực đỉnh chính là tiêu chí xác định cấp bậc của nó. Đỉnh lô có càng nhiều lỗ, khả năng hỗ trợ khống chế hỏa diễm, tinh luyện dực liệu và bảo vật, xác xuất thành đan và luyện khí cũng cao hơn.

Chiếc đỉnh trước mắt có bảy lỗ, chứng tỏ nó đã đạt đến thấp cấp, tương đương với một món Thánh Bảo. Tất nhiên, có thực sự đạt đến cấp bậc này hay không cần phải thử mới biết được.

Liệt Viêm Kinh lấy ra một cái không gian giới chỉ đưa cho Dương Thiên :

- Những thứ người cần đều có ở bên trong, kiểm tra một lần đi.

Thần thức xâm nhập vào trong không gian giới chỉ, Dương Thiên khá hài lòng. Liệt Viêm Kinh không những đã chuẩn bị đủ, hơn nữa phẩm chất đều rất tốt.

Lấy ra vài món cất vào người, Dương Thiên ngẩng đầu lên thì thấy Liệt Viêm Kinh đang chăm chú nhìn hắn. Dương Thiên mỉm cười giải thích :

- Còn nhớ ta đã nói, ta giúp người giải quyết Hỏa linh lực cuồng bạo trong người, người giúp ta làm 2 chuyện ?

Liệt Viêm Kinh gật đầu :

- Đúng là có chuyện này.

Dương Thiên đáp :

- Chuyện thứ nhất chính là thu thập cho ta vào loại tài liệu cần thiết. Ta đã thêm nó vào danh sách kia, cho nên hiện tại xem như người đã làm xong việc đầu tiên.

Liệt Viêm Kinh im lặng không nói, hắn có cảm giác mình bị Dương Thiên lợi dụng. Dương Thiên cũng không quan tâm Liệt Viêm Kinh nghĩ gì, hắn đặt tay lên đỉnh lô, linh lực hùng hậu truyền vào bên trong.

Nhìn đỉnh lô dần đỏ lên, Dương Thiên bắt đầu lấy từng loại tài liệu ném vào bên trong. Lần này Dương Thiên muốn luyện thất cấp đan dược Tịnh Hỏa Thánh Đan. Loại đan dược này có chút cao hơn so với tu vị của Dương Thiên, vì vậy hắn không gấp rút ném tất cả tài liệu vào trong như những lần khác.

Tinh luyện tài liệu kéo dài trong vòng ba ngày, Dương Thiên bắt đầu tiến hành ngưng đan. Lúc này, mây đen trên bầu trời bắt đầu kéo đến. Dương

Thiên vẫn làm như không nhìn thấy, chăm chú luyện đan.

Liệt Viêm Kinh vốn đang yên lặng ngồi gần đó liên đứng lên, lắc người một cái liền xuất hiện ở trên mặt biển, ngấn đầu lên nhìn lực lượng cuồng bạo đang ẩn chứa trong những đám mây kia. Liệt Viêm Kinh nhỏ giọng :

- Có thể gọi đến Đan Kiếp tối thiểu cũng phải là thất cấp đan dược. Hợp Thể sơ kỳ có thể luyện chết thất cấp đan dược, thủ đoạn nghịch thiên thực sự khiến ta cảm thấy hổ thẹn không bằng.

Mây đen tích tụ ngày một nhiều, từng tia sét thỉnh thoảng từ bên trong lóe lên, mang theo uy thế hủy diệt phủ xuống. Liệt Viêm Kinh hai tay khoanh trước ngực, mắt khép hờ. Quanh người hân nhiệt độ không ngừng tăng cao, nước trên mặt biển bốc hơi tạo thành một màn sương mù khiến thân ảnh Liệt Viêm Kinh càng trở nên mờ ảo.

Mây đen trên bầu trời đột nhiên dừng lại, mở ra một cái hố đen. Từ bên trong, một cột sét to hơn mười trượng hướng về phía đỉnh lô dưới thủy cung đánh thẳng xuống. Hai mắt Liệt Viêm Kinh đột nhiên mở ra, mặt biển bất ngờ bốc cháy dữ dội. Từng cột lửa từ khắp nơi mọc lên, đánh thẳng vào cột sét kia.

Trên tay Liệt Viêm Kinh xuất hiện thêm một thanh trường kích màu đỏ, giọng nói ngạo nghễ vang vọng khắp nơi :

- Đan Kiếp, đến mua vui cho ta đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 464: Hắc Thiên Thần Lôi

Cột sét bị vô số cột lửa chặn đứng, không tiến thêm được mấy may. Đúng lúc này, một thanh trường kích khổng lồ quét ngang, đem cột sét đánh nát. Những tia sét nhỏ rơi xuống mặt biển nhanh chóng bị hỏa diễm thôn phệ, biển mất không còn dấu vết.

Khác với thiên kiếp thông thường, đan kiếp chỉ chia thành 3 đợt. Cho dù là vậy, uy lực vẫn không thể nào xem thường. Đợt đan kiếp thứ hai dần kéo đến. Từ trong mây đen, từng quả cầu sét dần xuất hiện. Mỗi một quả đều mang theo sức mạnh kinh khủng khiến không gian run rẩy.

Về mặt Liệt Viêm Kinh càng thêm ngưng trọng. Đan kiếp bậc này đã vượt xa dự đoán của hắn, lẽ nào Dương Thiên đang luyện chế thất cấp trung phẩm, thậm chí là thất cấp thượng phẩm đan dược?

Liệt Viêm Kinh không có nhiều thời gian để suy nghĩ về những chuyện này. Những quả cầu sét ngày một nhiều, trong thoáng chốc đã phủ kín bầu trời. Cầu sét giống như vô cùng vô tận, không ngừng sản sinh thêm. Lần đầu Liệt Viêm Kinh gặp phải loại đan kiếp này, nhưng linh cảm đã nhắc nhở hắn, nếu còn tiếp tục đứng nhìn, hắn sẽ không còn cơ hội ra tay nữa.

Trường kích huy động, hàng vạn đạo kích ảnh xuất hiện. Mỗi một đạo đều được bảo phủ bởi hỏa diễm cuồng bạo, giống như xuyên thủng không gian đâm thẳng lên trời.

Kích ảnh và lôi cầu vừa chạm nhau lập tức nổ tung. Tiên nổ không ngừng phát ra, lôi điện cùng hỏa diễm đan xen vào nhau tạo thành một bức

tranh vô cùng sinh động. Sử dụng một chiêu toàn lực, Liệt Viêm Kinh lại không hề có chút vui mừng nào, ngược lại có chút khó coi.

Lôi điện cùng hỏa diễm không hề tán đi, thậm chí còn đan xen vào nhau, dần thu nhỏ lại thành một tấm lưới phủ xuống đầu hắc. Đúng lúc này, mây đen chợt biến mất, trả lại bầu trời trong xanh.

Nhưng đó chỉ là trong khoảnh khắc, toàn bộ bầu trời biến thành một màu đen kịt. Không gian mở ra một vết nứt nhỏ, từ bên trong, một tia sét màu đen lớn bằng lòng bàn tay đánh xuống.

Trước công kích này, không gian dường như ngưng lại, sóng biển ngừng vỗ, kể cả tấm lưới bằng lôi hỏa kia cũng không tiếp tục rơi xuống. Đứng trước tia sét màu đen kia, Liệt Viêm Kinh cảm thấy mình chỉ như giun dế, hoàn toàn không có sức chống cự.

Tia sét chậm rãi rơi xuống, trước tiên nó chạm vào tấm lưới làm bằng lôi hỏa kia. Tấm lưới mà Liệt Viêm Kinh cũng không dám xem thường giống như một tấm giấy mỏng, vừa chạm vào liền rách nát thành nhiều mảnh.

Liệt Viêm Kinh muốn bỏ trốn nhưng phát hiện thân thể bất động, linh lực trong cơ thể không cách nào vận chuyển được. Vào giây phút này, trong lòng Liệt Viêm Kinh không hề có sự sợ hãi, thay vào đó là sự nuối tiếc khôn cùng:

- Tu luyện hàng chục vạn năm, không ngờ cuối cùng lại ngã xuống như thế này. Ta thực không can tâm a.

Hai mắt nhắm lại, Liệt Viêm Kinh dường như đã chấp nhận buông xuôi. Sức mạnh kia không phải là thứ một tên Đại Thừa như hắc có tư cách chống lại. Ngay lúc Liệt Viêm Kinh tưởng như mọi chuyện đã kết thúc, một mảnh kiếm vỡ từ dưới đáy biển phóng lên, lao thẳng vào tia sét kia.

Mảnh kiếm vừa chạm vào, tia sét khủng bố kia lập tức bị hút vào bên trong. Bầu trời một lần nữa trở lại trong xanh. Mảnh kiếm hấp thu xong tia sét liền rơi xuống biển, trở về tay Dương Thiên.

Liệt Viêm Kinh ngẩn ra. Đạo đan kiếp khủng bố kia cứ như vậy liền biến mất? Mảnh kiếm vỡ kia không hồ là siêu cấp pháp bảo được đám tiên nhân tại Tiên Giới săn tìm. Đáng tiếc, Liệt Viêm Kinh biết mình cùng nó vô duyên. Cố gắng sở hữu bảo vật bậc này chỉ mang đến họa sát thân mà thôi.

Trước mặt Dương Thiên lúc này là một viên đan dược đang lơ lửng, tỏa ra ánh sáng màu hồng nhạt rất đẹp. Tuy vậy, hắn hoàn toàn không để ý đến viên đan dược kia mà nhìn chăm chăm vào mảnh kiếm vỡ trên tay mình. Liệt Viêm Kinh cũng thật may mắn, đúng lúc Dương Thiên ngưng đan thành công, kịp thời ném mảnh vỡ của Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm ra ngăn cản đan kiếp, bằng không lúc này hắn đã sớm bị đánh thành cặn bã, linh hồn cũng đừng mong thoát được.

Tịnh Hỏa Thánh Đan là thất cấp trung phẩm đan dược. Đan kiếp do nó triệu hồi đến tất nhiên phải mạnh mẽ. Nhưng triệu hồi đến Hắc Thiên Thần Lô đã không còn thuộc phạm trù của thất cấp đan dược nữa.

Hắc Thiên Thần Lô là loại thiên kiếp mạnh mẽ nhất có thể xuất hiện tại trung cấp vị diện. Thông thường chỉ có tu sĩ Độ Kiếp kỳ ở vào lần độ kiếp cuối cùng trước khi đột phá Thánh Thể Cảnh mới phải đón nhận loại thiên kiếp này.

Độ Kiếp kỳ đỉnh phong rất mạnh. Tuy vậy, cứ 1 vạn tên Độ Kiếp kỳ đỉnh phong chỉ có một tên vượt qua được Hắc Thiên Thần Lô để bước vào Thánh Thể kỳ. Chỉ nhiều đó cũng có thể thấy được phần nào sự đáng sợ của nó.

Tịnh Hỏa Thánh Đan triệu hồi đến Hắc Thiên Thần Lô? Dĩ nhiên là không phải. Hai đợt đan kiếp đầu tiên đúng là của Tịnh Hỏa Thánh Đan,

vxGEukT nhưng đạo cuối cùng lại chưa từng xuất hiện. Nói chính xác, nó chưa kịp xuất hiện đã bị Hắc Thiên Thần Lô nuốt chửng.

Theo Dương Thiên suy đoán, khi đan kiếp rơi xuống đã dẫn đến một vài khe hở không gian. Khí tức của Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm bị thiên kiếp cảm nhận được, thông qua đan kiếp lần này giáng xuống Hắc Thiên Thần Lô để hủy diệt nó.

Thiên kiếp tồn tại, mục đích chính là hủy diệt những kẻ nghịch thiên tu hành, những thứ mạnh mẽ có khả năng uy hiếp đến Thiên Đế. Sai lầm chỉ là Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm đã sớm vượt qua chuẩn mực của một món bảo vật thông thường. Cho dù nó chỉ là một mảnh vỡ, một đạo Hắc Thiên Thần Lô nho nhỏ thì tính là gì ?

Hấp thu Hắc Thiên Thần Lô, Dương Thiên cảm nhận lực lượng ẩn chứa trong mảnh vỡ kia đã tăng lên đáng kể. Dương Thiên có thể sử dụng bí pháp đem đạo Hắc Thiên Thần Lô kia ra, coi như có thêm một con bài tẩy.

Tuy rất lợi hại nhưng Dương Thiên không có ý định tiếp tục triệu hồi thêm Hắc Thiên Thần Lô. Lỡ như để đám người trên Tiên Giới cảm nhận được nhất định sẽ mang đến phiền phức lớn. Trực tiếp thu mảnh kiếm vỡ kia vào không gian bên trong cơ thể, Dương Thiên dùng Khống Vật Thuật chụp lấy Tịnh Hỏa Thánh Đan.

Liệt Viêm Kinh lúc này cũng đã trở về, hẩn đứng một bên lặng im không nói gì. Dương Thiên vung tay ném Tịnh Hỏa Thánh Đan cho Liệt Viêm Kinh rồi nói :

- Tịnh Hỏa Thánh Đan đã luyện xong, tiếp đến là Băng Phong Trận. Tài liệu dựng trận đã có đủ, ta cần người giúp đỡ thiết lập trận pháp.

Liệt Viêm Kinh cuối cùng cũng nhin được tò mò không hỏi thăm về lại lịch của Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm. Hẩn gật đầu :

- Vị trí dựng trận ta đã chọn xong, đi theo ta.

Dẫn Dương Thiên đến một cái pháp đàn được dựng từ đáy biển sâu đến cao hơn bề mặt nước biển, Liệt Viêm Kinh mới nói tiếp :

- Ta đã thiết lập ở đây một cái thất cấp Tụ Linh Trận, người có thể sử dụng nó tạo thành một cái phục hợp trận. Như vậy uy lực của Băng Phong Trận sẽ được tăng tiến rất nhiều.

Tụ Linh Trận là loại trận pháp thông dụng nhất Tu Chân Giới. Có thể dùng để thu hút linh khí trong một phạm vi rộng lớn về một điểm. Tụ Linh Trận đẳng cấp càng cao, thiết lập càng phức tạp, bù lại lượng linh khí thu hút được cũng sẽ lớn hơn rất nhiều.

Những tông sư trận pháp hàng đầu có thể đem Tụ Linh Trận kết hợp với những trận pháp khác tạo thành phục hợp trận, đem uy lực của trận pháp ban đầu tăng lên nhiều lần. Tất nhiên, chuyện này không phải ai cũng có thể làm được. Trận pháp càng cao cấp, phục hợp trận càng phức tạp. Chỉ cần một sai sót nhỏ cũng có thể dẫn đến xung đột, khiến cho trận pháp nổ tung.

Dương Thiên mỉm cười nhìn Liệt Viêm Kinh :

- Người tin tưởng ta có năng lực thiết lập thất cấp phục hợp trận ?

Liệt Viêm Kinh cười nhạt :

- Đến tia lôi điện màu đen kia người còn ngăn cản, một cái thất cấp phục hợp trận thì tính là gì.

Đối với câu nói mang tính thăm dò của Liệt Viêm Kinh, Dương Thiên từ chối cho ý kiến. Hắn lấy ra những vật dụng tạo nên trận pháp do Liệt Viêm Kinh chuẩn bị sẵn đưa cho tên kia rồi hướng dẫn chi tiết.

Liệt Viêm Kinh mang theo những thứ kia, bắt đầu đặt tại những nơi Dương Thiên căn dặn, sử dụng linh lực liên kết chúng lại với nhau. Dương Thiên lấy Phá Thiên ra, nhỏ giọng nói :

- Tất cả dựa vào người.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 465: Đại Thừa Trung Kỳ

Dương Thiên thiếp lập một cái thất cấp Băng Phong Trận tuy có chút khó khăn nhưng cũng không phải vấn đề gì lớn. Phục hợp trận thì khác. Dem một cái Tụ Linh Trận kết hợp vào bên trong, độ khó so với bát cấp cũng không kém là bao nhiêu.

Thông thường Dương Thiên sẽ tự mình thiết lập trận pháp. Đây là do quan điểm của Dương Thiên, hai hay nhiều người hơn sẽ khiến trận pháp mất đi sự đồng bộ, khiến cho hiệu quả giảm sút. Nhưng lần này hẳn phải nhờ đến sự trợ giúp của Liệt Viêm Kinh, chỉ nhiều đó cũng đủ thấy thiết lập một cái thất cấp phục hợp trận khó đến mức nào.

Tính toán kĩ càng, Dương Thiên chia Phá Thiên thành tổng cộng 99 mảnh lớn nhỏ khác nhau. Sau đó hẳn chậm rãi đi lại quanh Tụ Linh Trận, theo như những gì Liệt Viêm Kinh đang làm để bố trí từng mảnh xuống nơi thích hợp.

Ròng rã suốt 5 ngày, cuối cùng Dương Thiên cùng Liệt Viêm Kinh bố trí xong phục hợp trận của Băng Phong Trận. Tuy vậy, về mặt Dương Thiên vẫn có đôi chút khó coi. Vì thiếu sự đồng bộ nên trận pháp này có một vài chỗ chưa được hoàn hảo. Mặc dù chuyện này cũng không ảnh hưởng gì lớn, nhưng với một người có tầm mắt cao như Dương Thiên vẫn cảm thấy khá khó chịu.

Liệt Viêm Kinh thì không khắt khe như vậy. Phục hợp trận hoàn thành, hẳn nở nụ cười hài lòng quay sang nói với Dương Thiên:

- Trận pháp đã xong, tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Dương Thiên thần nhiên chỉ vào trung tâm trận pháp:

- Tịnh Hỏa Thánh Đan ta đã đưa cho ngươi. Hiện tại ngươi ngồi vào nơi đó, ta sẽ ở bên ngoài điều khiển trận pháp. Bất quá, có một điểm ta phải nhắc nhở ngươi trước.

Liệt Viêm Kinh nghi hoặc:

- Có chuyện gì?

Dương Thiên trầm giọng:

- Hỏa linh lực trong cơ thể người đã tồn tại nhiều năm. Vấn đề cuồng bạo khó khống chế không khó giải quyết. Quan trọng hơn chính là hỏa độc đã ăn vào trong xương. Tịnh Hỏa Thánh Đan thần kỳ nhưng nếu chỉ hoàn toàn dựa vào nó cũng khó lòng thanh trừ hết được.

- Vấn đề chính là nằm ở chỗ ngươi. Muốn đem hỏa độc đã ăn mòn vào trong xương tùy kia hóa giải hết cần phải kết hợp giữa dược lực của Tịnh Hỏa Thánh Đan cùng hàn băng lực đến từ Băng Phong Trận. Người tu luyện hỏa linh lực để hàn băng lực xâm nhập vào xương tùy, nỗi đau này so với trừu hồn luyện pháp cũng không kém là bao.

- Nếu tâm trí người không thể giữ vững để khống chế nó, hậu quả có lẽ không cần ta phải nói, ngươi chắc đã hiểu rõ hơn ai hết.

Dương Thiên không cần nói rõ, Liệt Viêm Kinh đương nhiên hiểu được. Băng hỏa xung khắc, nếu hàn băng lực cùng hỏa linh lực bất hòa sẽ dẫn đến đại bạo tạc. Đến khi đó, Liệt Viêm Kinh chỉ có một kết cục duy nhất, Chết. Là người làm việc dứt khoát, Liệt Viêm Kinh lập tức đi vào trung tâm trận pháp, xếp bằng ngồi xuống:

- Bắt đầu đi.

Dương Thiên vung tay ném ra một đồng lớn thượng phẩm linh thạch. Ngồi bên trong trận pháp, Liệt Viêm Kinh cảm nhận được nhiệt độ đang hạ xuống một cách chóng mặt. Trên người hắn trong phút chốc đã được bao phủ bởi một tầng băng mỏng.

Tầng băng mỗi lúc một dày lên, Liệt Viêm Kinh lập tức lấy Tịnh Hỏa Thánh Đan ra nhét vào trong miệng. Cả người Liệt Viêm Kinh nóng lên, Hỏa linh lực tỏa qua da khiến cả người hắn dần biến thành màu đỏ. Dương Thiên thấy vậy liền ném thêm rất nhiều thượng phẩm linh thạch, đồng thời kích hoạt Tụ Linh Trận.

Linh khí từ bốn phương tám hướng lập tức hội tụ về vị trí trận pháp. Lớp băng trên người Liệt Viêm Kinh vừa mới bị hỏa linh lực làm tan liền ngưng đọng trở lại với tốc độ cực nhanh. Chỉ trong giây lát liền biến hắn thành một bức tượng băng.

Nhìn thấy tình cảnh này, Dương Thiên gật đầu hài lòng, sau đó ngồi xuống nhắm mắt lại. Cách vài ngày Dương Thiên lại bổ sung thượng phẩm linh thạch mỗi khi cần thiết. Cứ như vậy kéo dài gần một tháng, từ bên trong bức tượng băng đột nhiên phát ra tiếng hét to. Từ trên bức tượng, vết nứt dần lan tràn, băng tuyết xung quanh rất nhanh tan chảy thành một bãi nước.

- Không ổn.

Dương Thiên thầm hô một tiếng, linh lực trong cơ thể lập tức kích hoạt Phá Thiên. Trận pháp lóe lên 99 điểm sáng, linh lực do tụ linh trận hấp thu đều bị hút vào 99 điểm sáng này.

Liệt Viêm Kinh toàn thân đầy vết nứt. Từ bên trong có thể thấy được máu tươi đang chảy ra. Nhưng mỗi khi ra đến bên ngoài thân thể lập tức bị nhiệt độ kinh khủng hóa thành hơi màu đỏ bay lên. Liệt Viêm Kinh hai tay

ôm đầu, kêu gào vô cùng thảm thiết. Có thể khiến cho một vị Đại Thừa đau đớn đến mức này, ban đầu Dương Thiên không hề nói quá chút nào.

Linh lực hấp thu đầy đủ, 99 điểm sáng kia đồng loạt phóng ra những tia sáng màu xanh nhạt vào người Liệt Viêm Kinh, đem hấn một lần nữa đóng thành một khối băng. 99 tia sáng không dừng lại, liên tục bổ sung hàn băng lực, khiến cho khối băng kia ngày càng to ra. Dương Thiên thở ra một hơi:

- Những chuyện ta có thể làm cũng chỉ có như vậy, tiếp theo đây phải xem tạo hóa của người.

Hàn băng lực hiện tại đã đủ mạnh để áp chế Hỏa linh lực trên người Liệt Viêm Kinh. Nhưng nếu hấn không thể giữ mình tỉnh táo để khống chế nó thì cũng vô dụng mà thôi.

Thời gian đến khi biết được kết quả còn khá xa, Dương Thiên liền lấy những thứ Liệt Viêm Kinh tìm về cho hấn ra, bắt đầu luyện một loại đan dược khác. Khổng Tước đã được Dương Thiên cứu về, bất quá tình trạng của nàng không được tốt lắm.

Dương Thiên đã kiểm tra qua, không rõ nàng đã sử dụng bí thuật gì để đến Linh Giới nhưng cái giá phải trả rất lớn. Không những bản mệnh tinh huyết hao tổn rất nhiều, thương thế trên người cũng vô cùng nghiêm trọng. Khổng Tước hiện tại không thể hóa thành nhân hình, cả người lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Muốn chữa khỏi hoàn toàn cho nàng, cách nhanh nhất tất nhiên là sử dụng đan dược. Nhưng vì lý do vết thương quá nặng, ảnh hưởng đến căn cơ nên những loại đan dược thông thường tác dụng không lớn. Những loại đan dược cao cấp hơn lại cần không ít thời gian thu thập tài liệu. May mắn lần này gặp được Liệt Viêm Kinh, Dương Thiên lợi dụng hấn thu thập đầy đủ tài liệu luyện chế Nhật Nguyệt Dung Hồn Đan, đồng thời đem những thứ cần để chữa thương cho Khổng Tước tìm đến.

Cả hai loại đan dược đều có đẳng cấp khá cao, bất quá so với Tịnh Hỏa Thánh Đan thì còn kém nhiều lắm. Dương Thiên không cần sử dụng dược đỉnh, trực tiếp dùng hỏa diễm ngưng tụ ra một cái, đem hai loại đan dược luyện thành trong thời gian ngắn.

Thu hai viên đan dược vừa luyện thành vào người, Dương Thiên cúi đầu nhìn xuống. Hắn cảm nhận được pháp đàn truyền đến từng đợt run động nhẹ. Run động mạnh dần, Dương Thiên không nói hai lời, lập tức nhảy khỏi pháp đàn, phóng đến một vị trí an toàn cách đó khá xa.

Pháp đàn run chuyển ngày càng mãnh liệt, bắt đầu xuất hiện vết nứt lan tràn khắp nơi. Một tiếng nổ rất lớn phát ra, pháp đàn khổng lồ tan vỡ thành những mảnh vụn rơi khắp nơi trên mặt biển.

Một cột lửa xuất hiện ngay giữa không trung, đâm xuyên qua bầu trời thẳng đến hư không vô tận. Pháp Thiên không biết từ đâu hiện ra trên tay Dương Thiên, hắn cau mày:

- Hỏa linh lực mạnh như vậy, lẽ nào hắn không vượt qua được? Không đúng, Hỏa linh lực tuy mạnh nhưng dường như đã bị khống chế, tên này muốn mượn cơ hội đột phá Đại Thừa trung kỳ.

Dương Thiên đoán không sai, Liệt Viêm Kinh bị Hỏa linh lực cùng hỏa độc kiềm chế ở Đại Thừa sơ kỳ đỉnh phong đã lâu. Hôm nay được Dương Thiên giúp đỡ, Liệt Viêm Kinh lợi dụng linh lực kiềm nén bấy lâu vừa được giải thoát trong cơ thể đột B7inYtUD phá bình cảnh Đại Thừa trung kỳ.

Chỉ cần đột phá thành công, vị trí đệ nhất tu sĩ Thủy Hoàng Giới hẳn xem như sẽ ngồi vững trong ít nhất vài vạn năm nữa. Đột phá bình cảnh Đại Thừa trung kỳ tuy khó, nhưng Liệt Viêm Kinh đã tích lũy nhiều năm, Dương Thiên đoán rằng hắn có thể thành công.

Cột lửa cứ như vậy tồn tại trong 3 ngày, nước biển cũng đã vơi đi trông thấy. Dương Thiên thỉnh thoảng còn bắt vài con cá nướng lên thưởng thức, mùi vị cũng không tệ lắm.

Đến cuối ngày thứ ba, cột lửa mới bắt đầu dần thu nhỏ lại. Liệt Viêm Kình từ bên trong cột lửa đi ra, khí tức hoàn toàn nội liễm, không còn sự cuồng bạo như trước. Dương Thiên tiện tay ném khúc xương cá xuống biển, cười nói:

- Chúc mừng người đột phá Đại Thừa trung kỳ thành công.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 466: Khiếu Nguyệt Thiên Lang Gặp Nạn

Liệt Viêm Kinh chỉ gạt nhẹ đầu, bay đến trước mặt Dương Thiên:

- Liệt Viêm Kinh ta không phải là kẻ nuốt lời. Còn một điều kiện người mau nói ra, bất cứ giá nào ta cũng sẽ hoàn thành.

Dương Thiên không ngờ Liệt Viêm Kinh sau khi đột phá thành công liền nói ra những lời này. Ngẫm lại cũng đúng, tên này biết trên người Dương Thiên đang mang mảnh vỡ của Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm, sớm muộn gì cũng đem lại phiền phức nên muốn sớm cắt đứt quan hệ với hắn.

Đối với chuyện này, Dương Thiên cũng tán đồng với Liệt Viêm Kinh. Nếu là hắn cũng sẽ tránh xa những kẻ thân mang phiền phức.

- Cũng không có chuyện gì lớn. Ta muốn người thay ta tìm một cái Cách Giới Truyền Tống Trận đến Linh Giới.

Liệt Viêm Kinh cau mày:

- Linh Giới cách Thủy Hoàng giới rất xa. Theo ta được biết chỉ có Cách Giới Truyền Tống Trận tại Thánh Anh Tông có khả năng làm được điều này. Người là tu sĩ Nhân Tộc, chỉ cần trả một cái giá cao liền có thể sử dụng.

Nghe được ba từ Thánh Anh Tông, vẻ mặt Dương Thiên hơi cứng lại:

- Cái này có chút khó khăn.

Liệt Viêm Kinh khó hiểu:

- Tại sao, nếu người thiếu linh thạch chỉ cần nói một tiếng, thứ đó ta có rất nhiều.

Dương Thiên lắc đầu, kể lại sơ bộ ân oán của hắn và Thánh Anh Tông cho Liệt Viêm Kinh nghe nhưng tuyệt đối không nhắc gì đến Khổng Tước và Vọng Nguyệt Ngư. Nghe xong toàn bộ mọi chuyện, Liệt Viêm Kinh thản nhiên đáp:

- Đã như vậy, khi nào người muốn sử dụng cái Cách Giới Truyền Tống Trận kia liền đến tìm ta. Ta sẽ đưa người đến Thánh Anh Tông, để xem lão già kia có dám ra mặt ngăn cản hay không.

Nói xong, Liệt Viêm Kinh lấy từ trong người ra một tấm Truyền Âm Phù đưa cho Dương Thiên:

- Trong phạm vi địa bàn của ta, chỉ cần người sử dụng đó ta lập tức sẽ cảm ứng được.

Nhận lấy Truyền Âm Phù, Dương Thiên mỉm cười:

- Tốt lắm, ta còn vài việc phải làm. Khi nào cần sẽ liên lạc với người. Cáo từ.

Liệt Viêm Kinh phẩy tay:

- Không tiễn.

...

Rời khỏi địa bàn của Liệt Viêm Kinh, Dương Thiên theo vị trí ước hẹn từ trước với Vọng Nguyệt phóng đi. Trên đường đi, hắn đem viên đan dược kia cho Khổng Tước sử dụng. Thương thế của nàng quá nặng, cho dù có đan dược cũng cần một thời gian khá dài mới có thể hoàn toàn bình phục. Chuyện này không phải cứ gấp là giải quyết được.

Khổng Tước ăn đan dược xong khí tức trên người đã có chút khởi sắc. Dương Thiên dùng thần thức cẩn thận kiểm tra qua một lượt rồi mới thu nàng trở lại vào trong người.

Khi Dương Thiên về đến nơi, Vọng Nguyệt rất nhanh hiện thân, vui vẻ nói:

- Dương Thiên, cuối cùng người cũng trở về, ta sắp chán muốn chết a.

Dương Thiên mỉm cười:

- Có chút rắc rối xảy ra. Nhưng không sao, ta đã thu xếp mọi chuyện ổn thỏa, Nhật Nguyệt Dung Hồn Đan cũng đã tới tay. Chúng ta có thể đến tìm Khiếu Thiên Lang để giúp người đột phá Hợp Thể kỳ.

Hai mắt Vọng Nguyệt sáng lên:

- Nhanh như vậy. Không phải người nói còn vài loại chủ tài chưa tìm được hay sao?

Dương Thiên xoa đầu Vọng Nguyệt:

- Người sau này nên học một chút về quan hệ ngoại giao. Có quan hệ tốt, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Vọng Nguyệt gãi đầu ra vẻ không hiểu lắm. Dương Thiên cũng không giải thích gì thêm. Hắn nắm lấy tay Vọng Nguyệt, thẳng hướng về nơi Khiếu Thiên Lang sinh sống phóng đi.

Đến nơi, vẻ mặt của Dương Thiên cùng Vọng Nguyệt đồng thời tối lại. Một khung cảnh đồ sộ hiện ra trước mắt bọn họ. Trên bầu trời, ba luồng sức mạnh đang không ngừng phát sinh va chạm, chấn động sinh ra khiến cả khu rừng không ngừng run lên. Dưới mặt đất, một con Khiếu Nguyệt Thiên

Lang mình đầy máu tươi đang hấp hối, đoán chừng không còn sống được bao lâu.

Dương Thiên tốn nhiều công sức chuẩn bị Nhật Nguyệt Dung Hồn Đan như vậy, tất nhiên sẽ không để Khiếu Nguyệt Thiên Lang chết đi. Hắn vội vàng hạ xuống ngay bên cạnh, dùng thần thức kiểm tra thương thế của Khiếu Nguyệt Thiên Lang.

Vài giây sau, Dương Thiên quay sang nhìn Vọng Nguyệt:

- Nguyệt nhi, ta cần sự trợ giúp của người.

Vọng Nguyệt gật đầu:

- Người cần gì mau nói, nếu có thể ta nhất định sẽ không từ chối.

- Vết thương của Khiếu Nguyệt Thiên Lang rất nặng, kinh mạch cùng gân cốt gần như bị đánh nát. Kẻ ra tay chắc hẳn muốn dùng một chiêu lấy mạng nó. May mắn, Khiếu Nguyệt Thiên Lang tu luyện nhật nguyệt tinh hoa, có khả năng sinh tồn rất mạnh. Ta cần sự mượn Nguyệt Chi Tinh Hoa của người để chữa trị cho nó. Bất quá, chuyện này có thể khiến người bị hao tổn linh lực, việc tiến giai Hợp Thể...

Vọng Nguyệt cắt ngang:

- Cứu nó trước đã rồi hẳn nói.

Đã sớm quen với bản tính lương thiện của Vọng Nguyệt, Dương Thiên cũng không nói thêm gì nữa. Hắn đặt một tay lên người nàng, tay còn lại đặt lên người Khiếu Nguyệt Thiên Lang, nhỏ giọng nói:

- Thả lỏng cơ thể, để Nguyệt linh lực từ cơ thể người truyền sang cho ta.

Thương thế của Khiếu Nguyệt Thiên Lang rất nặng. Tuy nó dựa vào nhật nguyệt tinh hoa giữ mạng nhưng cũng còn không cách cái chết bao xa.

Dương Thiên cần có những loại linh lực có tác dụng chữa thương tốt, thông qua Sinh Mệnh Bản Nguyên tạo ra Sinh Mệnh Lực thuần khiết mới có khả năng chữa khỏi cho nó.

Theo tu vị khôi phục, Dương Thiên dần phát hiện ra bản chất của Sinh Mệnh Bản Nguyên. Mức độ tinh thuần của Sinh Mệnh Lực do nó tạo ra còn tùy thuộc vào loại linh lực Dương Thiên hấp thụ. Loại linh lực đưa vào có đặc tính liên quan đến sinh mệnh càng mạnh, Sinh Mệnh Lực tạo ra sẽ càng thuần khiết hơn, năng lực chữa trị cũng cao hơn rất nhiều.

Vọng Nguyệt thả lỏng cơ thể, Nguyệt linh lực từ cơ thể nàng giống như một dòng chảy, không ngừng bị Dương Thiên hấp thu. Ở đầu bên này, Sinh Mệnh Lực bắt đầu tràn vào cơ thể Khiếu Nguyệt Thiên Lang, đem thương thể của nó khôi phục với một tốc độ chóng mặt.

Máu tươi trên người nó dần khô đi, vết thương cũng dần khép lại. Gân cốt cùng kinh mạch trên cơ bản đều đã khôi phục lại như cũ. Ở chiều ngược lại, gương mặt Vọng Nguyệt có chút tái nhợt, linh lực trong cơ thể có phần suy yếu.

Dương Thiên đồng thời thu hồi hai tay, quay sang đưa cho Vọng Nguyệt một viên đan dược:

- Uống nó vào, tịnh dưỡng một lúc sẽ không có việc gì.

Vọng Nguyệt cầm lấy đan dược lập tức cho vào miệng nhắm mắt lại. Ở phía bên này, hai mắt Khiếu Nguyệt Thiên Lang dần mở ra. Đập vào mắt nó là hai gương mặt xa lạ, Khiếu Nguyệt Thiên Lang theo quán tính nhảy lùi về phía sau, miệng phát ra âm thanh của nhân loại:

- Các người rốt cuộc là ai, vì sao lại đột nhiên tấn công ta?

Dương Thiên ngẩn ra rồi chỉ tay lên trời:

- Người có phải bị đánh đến gốc rồi hay không. Kẻ tấn công người đang giao đấu với cha mẹ người trên kia. Ta và nàng hao tổn không ít công sức mới cứu được người.

Khiếu Nguyệt Thiên Lang ngẩn đầu nhìn lên trời, tốc độ của ba luồng khí tức kia quá nhanh. Nó chỉ cảm nhận được sóng chấn động truyền đến chứ không nhìn ra được gì.

Cái này cũng không trách được nó, lúc Khiếu Nguyệt Thiên Lang đang đi dạo gần đó, tên kia đột nhiên từ đâu xuất hiện ra tay. Ngũ cấp và lục cấp chênh lệch rất lớn, Khiếu Nguyệt Thiên Lang còn chưa kịp thấy rõ diện mạo kẻ thù đã bị đánh thành như vậy. May mắn, tên kia coi thường hẳn là ngũ cấp nên đã không sử dụng toàn lực, bằng không Khiếu Nguyệt Thiên Lang đã sớm chết không toàn thây.

Khiếu Nguyệt Thiên Lang còn đang cố nhớ lại những chuyện đã xảy ra, một cái bóng màu đen đã từ trên cao rơi xuống khiến cả khu rừng run mạnh. Từ bên dưới hố to, một con sói rất lớn mình dính đầy máu tươi nhảy lên cất tiếng tru dài. Nó vô tình liếc mắt qua, ánh mắt đọng lên trên mình Khiếu Nguyệt Thiên Lang, mi mắt tràn ra một giọt nước nhỏ:

- Thiên nhi, con UjanOH6 còn sống!

Con sói kia dùng một tốc độ cực nhanh lao đến gần Khiếu Nguyệt Thiên Lang, hóa thành một nữ nhân tầm 30 tuổi ôm chầm lấy nó. Trên không lại phát ra một tiếng nổ to, một người đàn ông trung niên mình đầy máu hạ xuống ngay trước mặt Dương Thiên, giọng nói run run:

- Là người đã cứu Thiên nhi?

Dương Thiên nhìn quanh:

- Quanh đây ngoài ta ra còn có kẻ khác sao?

- Cảm ơn.

Dương Thiên phát tay:

- Chuyện cảm ơn xem như xong. Hai người các người không phải đối thủ của tên kia. Để cho ta giải quyết đi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 467: Lang Bách

Nam nhân trung niên có chút không an tâm:

- Tên này đã đạt đến lục cấp hậu kỳ, có thể sử dụng thần thông Lang Ảnh của Khiếu Thiên Lang nhất tộc. Ba người chúng ta cùng nhau tấn công mới có hi vọng chiến thắng

Pháp thuật thông thường cũng chia thành từng cấp độ cho phù hợp với tu vị thi triển. Ví dụ như nhất cấp pháp thuật sẽ dùng cho tu sĩ Luyện Khí kỳ sử dụng. Tu sĩ Trúc Cơ nếu muốn cũng có thể sử dụng nhất cấp pháp thuật, uy lực tất nhiên so với Luyện Khí kỳ sử dụng mạnh hơn rất nhiều, nhưng nếu dùng để đối chiến với đồng cấp thì không gây được tác dụng quá lớn. Tu sĩ cũng có thể sử dụng pháp thuật vượt cấp, tất nhiên sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

Thần thông chính là những pháp thuật đặc biệt có uy lực vượt xa thông thường, phát ra công kích mạnh hơn giới hạn tu vị nhiều lần. Đặc biệt hơn, thần thông không bị hạn chế bởi tu vị. Tu vị càng cao, uy lực của thần thông càng khủng bố. Một môn thần thông mạnh có thể theo người suốt một chặn đường dài. Lang Ảnh là một trong những thần thông hàng đầu của Khiếu Thiên Lang nhất tộc, do một vị lão tổ sáng tạo ra, chỉ có những thành viên đứng đầu mới có quyền tu luyện.

Tên Khiếu Thiên Lang kia có thể sử dụng Lang Ảnh chứng tỏ địa vị của nó tại Khiếu Thiên Lang nhất tộc rất cao. Tại sao phải đến tận nơi hẻo lánh này đánh lên một con ngũ cấp Khiếu Nguyệt Thiên Lang? Lẽ nào...

Nghĩ đến một lời giải thích khá hợp lý, Dương Thiên bật cười:

- Xem ra Khiếu Thiên Lang nhất tộc các người cũng không đoàn kết như vẻ bên ngoài.

Khiếu Thiên Lang nhất tộc bên ngoài là một chủng tộc vô cùng đoàn kết, tất cả đều tuân theo mệnh lệnh của Lang Vương. Tuyệt đối không được ra tay với đồng tộc, nếu không sẽ bị toàn bộ Khiếu Thiên Lang nhất tộc truy sát.

Nam nhân trung niên đối với câu nói châm chọc của Dương Thiên chỉ thở dài:

- Việc này kể ra rất dài, trước tiên chúng ta đem tên kia xử lý rồi hẵng nói.

Dương Thiên phất tay:

- Cũng tốt, người lùi về phía sau đi.

- Nhưng...

Dương Thiên thản nhiên nói:

- Một con sói già mà thôi, cũng không phải chuyện gì lớn.

Dương Thiên nói xong liền phóng lên, đứng đối diện với tên kia. Tên này là một thanh niên khoảng tầm 20, 21 tuổi, cả người cơ bắp cuồn cuộn, trên tay đeo hai cặp móng vuốt sáng loáng làm Dương Thiên nhớ đến nhân vật người sói trong một bộ phim về dị nhân hắc từng xem khi còn ở trái đất.

Thanh niên kia không vội động thủ mà đứng yên ở đó đánh giá Dương Thiên. Biểu hiện bề ngoài của Dương Thiên chỉ là Hợp Thể sơ kỳ tương đương với lục cấp sơ kỳ của Yêu Tộc. Hẳn là lục cấp hậu kỳ, lại có thần thông Lang Ảnh, vốn không cần phải lo sợ. Nhưng bản năng của hắc lại mách bảo rằng Dương Thiên là một kẻ rất nguy hiểm.

Khiếu Thiên Lang nhất tộc trước nay vẫn luôn tin vào bản năng của mình vì nó vô cùng chính xác. Đánh giá một hồi vẫn không nhận ra Dương Thiên có gì đặc biệt, thanh niên kia mới lên tiếng:

- Người là ai, tại sao lại xen vào chuyện của Khiếu Thiên Lang nhất tộc bọn ta?

Dương Thiên một mặt chính khí:

- Thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ.

Thanh niên nghếch mặt ra, Tu Chân Giới đến giờ vẫn còn những kẻ ngu ngốc như tên này sao? Phải biết rằng tại Tu Chân Giới đa số chỉ quan tâm đến lợi ích của riêng mình, không ai muốn vì người khác mà liều mạng. Điều khiến hắn khó hiểu hơn là, Dương Thiên đầu óc đơn giản như vậy sao có thể tu luyện đến Hợp Thể kỳ.

Thanh niên cũng không phải kinh ngạc quá lâu, vẻ mặt Dương Thiên rất nhanh thay đổi, hắn nhỏ giọng:

- Ài, không được. Rốt cuộc thì cái bộ dạng đạo đức giả kia cũng không hợp với ta.

Lục cấp yêu thú, thậm chí còn thuộc lang tộc, thánh lực của thanh niên cực cao. Cả câu nói của Dương Thiên đều lọt vào tai hắn. Thanh niên tức giận:

- Người dám đùa giỡn ta?

Dương Thiên thờ dài:

- Cũng không phải. Ta chỉ sợ người nghe xong nguyên nhân sẽ không tin.

- Mau nói đi. Lang Bách ta sống đã mấy vạn năm, có chuyện gì là chưa từng nghe qua.

Dương Thiên hỏi lại:

- Thật sao?

- Đừng dài dòng. Ta hỏi người, vì sao lại xen vào chuyện của Khiếu Thiên Lang nhất tộc. Tùy vào câu trả lời, người có thể trở thành kẻ thù của toàn bộ Khiếu Thiên Lang nhất tộc bọn ta.

Dương Thiên ra vẻ lo lắng, im lặng vài giây rồi phun ra một chữ:

- Thích!

Không chỉ Lang Bách, hai vợ chồng Khiếu Thiên Lang cùng Khiếu Nguyệt Thiên Lang đều ghen hòng trăn chối nhìn Dương Thiên. Chỉ có Vọng Nguyệt vừa khôi phục lại linh lực che miệng cười khúc khích. Đây mới chính là Dương Thiên mà nàng biết. Cao ngạo, không sợ trời không sợ đất. Vì hắn có đủ thực lực để làm chuyện đó.

Lang Bách bất ngờ rùn mình hóa thành một con sói màu vàng khổng lồ. Nó hét to một chữ “Chết” rồi phun ra một cột sáng màu vàng khổng lồ vào người Dương Thiên. Dương Thiên vẫn giữ vẻ mặt bình thản, đưa tay về phía trước vẽ ra một vòng sáng. Cột sáng màu vàng kia chạm vào vòng sáng lập tức bị ngăn cản. Ánh sáng bắn ra xung quanh, đem cả khu rừng đốt cháy.

Vọng Nguyệt thấy vậy liền mở miệng phun ra một chùm sáng màu tím muốn đem ngọn lửa dập tắt nhưng bất thành. Nam nhân trung niên liền tiến tới ngăn cản nàng:

- Đây là pháp thuật Liệu Nguyên của Khiếu Thiên Lang nhất tộc, uy lực so với thần thông cũng không kém quá nhiều. Ngọn lửa do nó tạo ra rất khó

dập tắt, người có cố gắng cũng chỉ lãng phí linh lực mà thôi. Chúng ta mau rời đi, để thứ này dính vào người sẽ rất phiền phức.

Vọng Nguyệt do dự trong giây lát rồi gật đầu. Nàng chỉ là ngũ cấp yêu thú, cho dù là Thần Thú thì cũng chỉ là dạng ấu thể, có muốn góp chút sức cũng không được, thậm chí còn làm phiền đến Dương Thiên.

Bốn người rời đi, Lang Bách tuy cảm nhận được nhưng không hề có động tác gì để ngăn cản. Trước mặt nó lúc này là hàng trăm vòng sáng xếp thành từng hàng đem nó và Dương Thiên chia thành hai bên.

Đứng ở mặt bên kia, Dương Thiên mỉm cười:

- Nhắc nhở người một chút, đây cũng là một loại thần thông, gọi là Thiên Kính, đẳng cấp so với Lang Ảnh của người cũng không hề thua kém. Nếu người còn do dự muốn giữ sức, ta e người sẽ không còn cơ hội sử dụng nó nữa.

Lang Bách dĩ nhiên cũng cảm nhận được uy hiếp từ những vòng sáng kia, chỉ là hắn không nghĩ tới nó cũng là thần thông, hơn nữa đẳng cấp còn không kém gì Lang Ảnh.

Thần thông cũng có phân mạnh yếu, tùy vào tu vị và cảm ngộ của người sáng tạo ra nó. Như Thiên Kính của Dương Thiên và Lang Ảnh của Lang Bách chính là thần thông đồng cấp, giới hạn sử dụng thấp nhất chính là Hợp Thể kỳ.

Còn do dự chắc chắn sẽ chết, Lang Bách lập tức ra tay. Chỉ thấy thân hình hắn mờ dần đi rồi biến mất, thay vào đó là hàng trăm con Khiếu Thiên Lang giống nhau y như đúc xuất hiện. Hàng trăm con Khiếu Thiên Lang đồng thời mở miệng tru lên một hơi dài, sau đó phóng thẳng về phía Thiên Kính của Dương Thiên.

Dương Thiên đưa tay về phía trước điểm nhẹ một cái, tất cả những tấm kính kia đồng thời phóng ra những chùm sáng màu trắng, đem những con Khiếu Thiên Lang kia đánh thành từng mảnh khói. Nhưng số lượng Khiếu Thiên Lang quá nhiều, tốc độ lại nhanh không ít con né được khỏi những chùm sáng, va vào đám kính kia.

Từng tiếng nổ rất lớn phát ra, Thiên Kính rất nhanh bị phá vỡ hoàn toàn, rơi xuống phía dưới. Còn sót lại mười con Khiếu Thiên Lang khí thế hùng hổ, há to miệng như muốn nuốt Dương Thiên vào trong. Đúng lúc này, vô số kiếm khí từ bốn phương tám hướng xuất hiện, trong chớp mắt liền đem mười con Khiếu Thiên Lang cắt thành mảnh vụn.

Lang Bách một lần nữa hiện ra, lần này hắn đã sử dụng nhân dạng, một tay ôm ngực thở dốc, vẻ mặt tái nhợt. Tuy Dương Thiên dùng hai chiêu mới ngăn cản được Lang Ảnh, nhưng tên kia vẻ mặt vẫn thản nhiên giống như chưa dùng hết sức, còn hắn đã tiêu hao một phần rất lớn linh lực, muốn sử dụng Lang Ảnh thêm một lần nữa cũng rất khó khăn.

Đối với kết quả này, Dương Thiên cũng không quá bất ngờ. Hắn chỉ là Hợp Thể sơ kỳ, tên kia là lục cấp hậu kỳ, theo tiêu chuẩn của nhân loại chính là Hợp Thể hậu kỳ. Ở cấp bậc này, mỗi tiểu cảnh giới đều có chênh lệch rất lớn. Trong điều kiện sử dụng thần thông đồng cấp, Dương Thiên lại thua hai tiểu cảnh giới, kết quả kia đã là không tệ. Thử nghiệm sơ bộ đã xong, năm ngón tay Dương Thiên xuất hiện năm ngọn lửa nhỏ màu sắc khác nhau, hắn mỉm cười nhìn Lang Bách:

- Ta đã cho ngươi cơ hội sử dụng Lang Ảnh, hiện tại ngươi có thể chết được rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 468: Diệt Sát Lang Bách

Năm ngọn lửa bay khỏi tay Dương Thiên bắt đầu kết nối lại với nhau thành một vòng tròn ngũ sắc. Vòng tròn biến lớn, xoay tròn với tốc độ cực nhanh, lóe lên một cái đã xuất hiện ngay trước mặt Lang Bách.

Cảm nhận được uy hiếp trí mạng, Lang Bách không hề suy nghĩ lập tức thiêu đốt bản mệnh tinh huyết, một lần nữa sử dụng Lang Ảnh. Hàng trăm con Khiếu Thiên Lang xuất hiện, há to miệng như muốn đem cái vòng lửa kia nuốt vào trong.

Cùng một thần thông Lang Ảnh nhưng lần này kết quả hoàn toàn trái ngược. Vòng lửa kia xẹt qua một cái lập tức đem hơn năm mươi con Khiếu Thiên Lang đốt thành tro bụi. Tốc độ vòng lửa quá nhanh, những con còn lại còn chưa kịp chuyển hướng tấn công đã bị nó lướt qua đốt cháy.

Trong chớp mắt, hàng trăm con Khiếu Thiên Lang đều bị thiêu đốt thành hư vô. Lang Bách hiện ra, lúc này khí tức trên người hắn đã cực kỳ suy yếu, giọng nói đứt quãng:

- Đây là thần thông gì?

Dương Thiên bình thản đáp:

- Ngũ Hỏa Luân.

Lang Bách cười:

- Quả nhiên lợi hại. Ta bại không oan.

Vừa nói dứt câu, nụ cười trên miệng Lang Bách cứng lại. Một ngọn lửa ngũ sắc từ ngực Lang Bách cháy lên. Ngọn lửa không hề cuồng bạo mà rất yên bình chậm rãi bao trùm lấy Lang Bách rồi cùng nhau biến mất giữa không trung.

Dương Thiên lần này muốn thử nghiệm một chút. Hắn không sử dụng Phá Thiên, Thái Hư Luyện Thần Đỉnh hay pháp tắc, chỉ đơn thuần so đấu pháp thuật thần thông với lực cấp hậu kỳ yêu thú. Kết quả không ngoài dự đoán. Tuy vậy, chênh lệch giữa các tiểu cảnh giới ngày càng lớn, việc vượt cấp khiêu chiến sau này sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Phá Thiên không có tính đột phá, Dương Thiên dự định đi tìm Thái Hư Luyện Thần Đỉnh hoàn chỉnh. Còn có Phệ Hồn Thạch đang trong quá trình hấp thu linh hồn. Nếu nó tiến hóa thành Diệt Hồn Thạch, sau đó dung hợp vào Thái Hư Luyện Thần Đỉnh, uy lực của cái đỉnh này sẽ tăng lên gấp bội. Hắn sẽ có thêm tiền đề để tiếp tục vượt cấp khiêu chiến.

Tính toán sơ bộ những bước tiếp theo, Dương Thiên mở ra thần thức tìm kiếm Vọng Nguyệt cùng ba người nhà Khiếu Thiên Lang. Bốn người bọn họ cũng không rời đi qua xa, chỉ chọn một vị trí an toàn để âm thầm quan sát trận chiến.

Nhìn thấy Dương Thiên dễ dàng đem Lang Bách giết chết, cả nhà Khiếu Thiên Lang đều thở ra một hơi. Nếu Dương Thiên thất bại, bọn họ cũng sẽ không có kết quả tốt. Việc này càng khiến bọn họ về thân phận thực sự của Dương Thiên. Hợp Thể sơ kỳ có năng lực luyện chế Nhật Nguyệt Dung Hồn Đan, chiến thắng Lang Bách, nếu không tận mắt nhìn thấy có đánh chết bọn họ cũng không tin.

Hạ xuống trước mặt bốn người, Dương Thiên cười nói:

- Xem ra giao dịch lần này phiền phức hơn là ta nghĩ.

Trung niên nhân tiến lên chấp tay chào:

- Ta là Lang Khiếu, lần trước quên chưa hỏi quý tính đại danh của người.

Dương Thiên phát tay:

- Quý tính đại danh thì không dám, ta gọi là Dương Thiên. Ta nghe nói Khiếu Thiên Lang nhất tộc nghiêm cấm nội đấu. Tu vị càng cao điều luật này càng khắt khe. Các người đều là lục cấp yêu thú, lẽ nào không sợ bị toàn tộc truy sát hay sao?

Lang Khiếu thở dài:

- Chuyện này rất dài dòng. Nơi này không tiện ở lâu, chúng ta tìm một chỗ an toàn hẳn nói.

Dương Thiên gật đầu, Lang Khiếu dẫn đầu, cả năm lóe lên một cái liên biến mất. Hơn một giờ sau, hai bóng người hiện ra ngay vị trí Lang Bách vừa chết, một người vẻ mặt khó coi nói:

- Đây là nơi Lang Bách chết.

Người còn lại lên tiếng :

- Ngoài hẳn ra ta còn cảm nhận được khí tức của năm người khác. Dựa vào dấu vết linh lực, bọn hẳn có 3 tên lục cấp, hai tên ngũ cấp.

- Không sai, việc này khá kỳ lạ. Hai tên lục cấp kia hẳn là hai vợ chồng Lang Khiếu, tên còn lại có lẽ là viện binh do Lang Khiếu mời đến. Lang Bách sở hữu thần thông Lang Ảnh, cho dù đánh không lại vẫn dư sức bỏ trốn. Lẽ nào tên có pháp bảo gì lợi hại khiến hẳn không thể bỏ trốn, cuối cùng ôm hận mà chết ?

- Ngồi đây suy đoán thì có ích gì, chúng ta đi tìm bọn hẳn không phải sẽ rõ sao ?

Người kia khinh thường :

- Ta và người liên thủ lại cũng chưa chắc là đối thủ của Lang Bách. Hai người chúng ta đi tìm kẻ giết hãn không phải là tự chịu chết sao ?

Người còn lại có chút không cam lòng :

- Nhưng đại trưởng lão đã có lệnh bằng mọi giá phải giết chết Khiếu Nguyệt Thiên Lang. Nếu để nó trở về, địa vị của thiếu tộc trưởng nhất định sẽ bị đe dọa. Đáng chết, nếu không phải tên Lang Bách kia tự cao muốn đi trước chúng ta một bước để tranh công thì đã không có kết quả như thế này.

- Giờ nói những chuyện này thì có lợi ích gì. Lang Bách đã chết, chúng ta cũng không thể tiếp tục nhiệm vụ. Trước tiên trở về báo cáo với đại trưởng lão để hãn lo liệu.

- Ài, cũng chỉ còn cách này.

...

Lúc này Dương Thiên đã sớm đi được khá xa nên không biết những chuyện vừa xảy ra ở đây. Hãn theo Lang Khiếu đến một nơi mà tên kia gọi là "Khu vực an toàn". Đến nơi, Dương Thiên thở ra một hơi. Đây cũng tính là an toàn ? Chẳng qua là một hòn đảo hoang nhỏ nằm ở một góc khuất khó phát hiện, bên trên bày ra vài trận pháp sơ cấp.

Nhìn vẻ mặt của Dương Thiên, Lang Khiếu lập tức hiểu được tên này đang nghĩ gì. Hãn giả vờ tăng hăng lấy sự chú ý rồi nói :

- Tạo nghệ trận pháp của Khiếu Thiên Lang nhất tộc bọn ta không được tốt lắm. Ta cũng đã cố gắng hết sức rồi.

Dương Thiên tỏ vẻ chẳng bận tâm :

- Được rồi, mau mở trận pháp ra đi.

Lang Khiếu rất nhanh mở ra trận pháp dẫn tất cả đi vào. Cảnh vật bên trong khá đơn sơ, một ngôi nhà đá cao hơn mười mét, quanh đó là một vài loại cây ăn quả bình thường. Phía trước ngôi nhà có một cái bàn đá, Lang Khiếu làm tư thế xin mời.

Dương Thiên thoải mái nắm tay Vọng Nguyệt kéo nàng ngồi xuống. Gia đình Lang Khiếu cũng lần lượt ngồi theo. Dương Thiên không nói gì nhưng Lang Khiếu cũng đã hiểu ý, hẩn bắt đầu kể :

- Khiếu Thiên Lang nhất tộc bọn ta phân tán ở nhiều nơi nhưng dòng chính vẫn ở tại Linh Giới. Mỗi khi những phân tộc xuất hiện thiên tài sẽ được trưởng lão từ đại gia tộc đến tận nơi mang về Linh Giới để đích thân bồi dưỡng.

- Thiên nhi là biến dị Khiếu Nguyệt Thiên Lang, tiềm năng vô hạn. Khi nó sinh ra, hai vợ chồng ta đã suy tính rất nhiều, cuối cùng cũng cần rằng nhờ cậy một vị trưởng lão đưa nó về gia tộc để bồi dưỡng.

Dương Thiên cắt ngang :

- Người định nói nó đã gây ra đại họa gì khiến đám trưởng lão kia tức giận, cuối cùng đem nó bỏ trốn đến đây.

Lang Khiếu hơi ngẩn ra rồi cười khố :

- Thiên nhi từ nhỏ đã rất ngoan, cho dù có gây ra chuyện cũng không có gì nghiêm trọng. Người dường như hiểu rất rõ về Khiếu Thiên Lang nhất tộc, vậy người có biết tầm quan trọng của một con Khiếu Nguyệt Thiên Lang là như thế nào không ?

Dương Thiên cau mày :

- Ý của người là... Nói như vậy, đáng lẽ địa vị của nó tại gia tộc sẽ rất cao, tại sao lại bị truy sát. Lẽ nào là vì tranh giành quyền lực ?

Lang Khiếu gật đầu :

- Không sai. Thiên nhi đến Linh Giới được một thời gian thì được tộc trưởng yêu thích, dốc lòng bồi dưỡng. Tu vị tiến bộ thần tốc, chỉ trong một thời gian ngắn đã đạt đến ngũ cấp yêu thú. Nhưng đúng vào lúc này, tộc trưởng trong một chuyến tầm bảo bên ngoài đã bị kẻ địch ám toán, bất hạnh bỏ mình. Gia tộc bắt đầu chia thành hai phe, một nửa muốn đưa con trai của tộc trưởng lên làm người kế nhiệm, nửa còn lại muốn đưa Thiên nhi, với tư cách là Vương giả lên vị trí này.

- Tranh đấu diễn ra ngày càng khốc liệt. Con trai của tộc trưởng lớn lên tại đó, đã sớm âm mưu cấu kết với nhiều vị trưởng lão khác, thậm chí còn có đại trưởng lão làm hậu thuẫn, dần chèn ép được phe của Thiên nhi. Những người ủng hộ Thiên nhi dần biến mất không rõ lý do. Bọn ta biết tin lập tức trả một cái giá lớn tìm đến Linh Giới, dựa vào chút quan hệ đưa Thiên nhi bỏ trốn đến đây.

- Vốn nghĩ từ bỏ là xong, không ngờ tên kia sai người tìm đến tận đây muốn diệt trừ hậu hoạn.

Dương Thiên ra vẻ đã hiểu :

- Chuyện này cũng không tính là hiếm. Tiếp theo đây các người có dự định gì?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 469: Nhật Nguyệt Thần Lang

Lang Khiếu nhìn sang vợ mình:

- Người mang Thiên nhi cùng cô nương này vào trong nhà. Trên bàn có vài cái không gian giới chỉ, ta đã chuẩn bị rất nhiều thức ăn có hương vị rất thơm ngon.

Vợ của Lang Khiếu đương nhiên hiểu hẳn có ý gì, nàng đứng dậy lôi kéo Vọng Nguyệt cùng Khiếu Nguyệt Thiên Lang cùng đi. Chờ ba người vào trong nhà, Lang Khiếu lập tức tạo ra một cái cấm chế cách âm rồi quỳ xuống.

Dương Thiên vẫn ngồi yên tại chỗ, cau mày hỏi :

- Người có chuyện muốn nhờ ta giúp đỡ ?

Hai mắt Lang Khiếu đỏ lên :

- Tuy lần này nhờ có người giết chết Lang Bách nhưng đám người của đại trưởng lão nhất định sẽ không bỏ qua. Ta muốn nhờ người thay bọn ta đưa Thiên nhi đến một nơi an toàn.

- Vậy còn hai người các người ?

- Bọn ta không có năng lực bảo hộ, chỉ bằng vì nó tranh thủ chút thời gian. Người yên tâm, bọn ta sẽ không để người chịu thiệt. Bảo vật một đời Lang Khiếu ta tích trữ đều cho người. Còn có, ta sẽ để Thiên nhi nhận người làm chủ, trở thành tọa kỵ linh thú của người.

Khiếu Nguyệt Thiên Lang tuy không phải Thần Thú những cũng là ma thú hàng đầu, cũng có ngạo khí của riêng mình. Lang Khiếu muốn đem con mình làm tọa kỵ linh thú cho Dương Thiên chứng tỏ hắn đã lâm vào bước đường cùng. Có lẽ vì kẻ địch quá mạnh khiến hắn không có hi vọng gì lớn, chỉ mong con trai mình bảo toàn được mạng sống.

Là một kẻ ngại phiền phức, Dương Thiên tất nhiên không muốn dính vào chuyện này. Hắn từ chối :

- Đứng lên đi, chuyện này ta không thể hứa với các người được. Nhật Nguyệt Dung Hồn Đan ta đã luyện xong, con trai người cũng có thể mượn nó để bước vào lục cấp, đến lúc đó xem như nó đã có chút năng lực tự bảo vệ mình. Còn lại phải xem tạo hóa của các người.

Lang Khiếu dường như cũng đã đoán trước được chuyện này. Hai người chỉ có quan hệ giao dịch, Dương Thiên không có lý do gì phải vì cứu con trai hắn mà đắc tội với đám người đại trưởng lão.

Lang Khiếu đứng dậy, ngồi xuống trước mặt Dương Thiên rồi lấy từ trong người ra một viên đá tròn màu vàng. Bên trong viên đá mơ hồ là hình ảnh một con cự lang đang há to miệng như muốn đem cả mặt trời nuốt vào trong bụng.

Dương Thiên có hơi ngạc nhiên, cầm lấy viên đá kia từ tay Lang Khiếu. Xác nhận không phải hàng giả, Dương Thiên mới thở ra một hơi :

- Rốt cuộc ta đã hiểu vì sao tên đại trưởng lão kia bất chấp tất cả truy sát các người đến cùng.

Lang Khiếu giật mình, hắn cũng không rõ viên đá kia là thứ gì. Chỉ biết đây là thứ tộc trưởng đã tặng cho Thiên nhi, dặn dò nó nhất định phải cất kỹ không được nói cho bất kỳ ai biết. Lang Khiếu đã bỏ khá nhiều thời gian nghiên cứu nhưng không phát hiện ra nó có điểm gì đặc biệt. Bất quá, tộc trưởng tất nhiên sẽ không làm chuyện vô ích, viên đá này chắc chắn có

công dụng đặc biệt nào đó. Lang Khiếu mang tâm lý cầu may lấy ra nó, không ngờ Dương Thiên thực sự nhận ra. Hắn cũng không khỏi tò mò :

- Đây rốt cuộc là thứ gì ?

Dương Thiên không trực tiếp trả lời câu hỏi của Lang Khiếu, hần thản nhiên nói :

- Người có biệt loại Thần Thú nào cũng thuộc về Lang tộc như Khiếu Thiên Lang các người không ?

Lang Khiếu cau mày, số lượng chủng loại Thần Thú tuy không nhiều nhưng cũng không tính là ít. Trong phạm vi hiểu biết của Lang Khiếu, Thần Thú thuộc về Lang tộc chỉ có một loại :

- Nhật Nguyệt Thần Lang ?

Dương Thiên mỉm cười :

- Không tệ. Thật ra tổ tiên của Khiếu Thiên Lang các người chính là Nhật Nguyệt Thần Lang. Ta nghe nói còn một nhánh khác gọi là Ngạo Nguyệt Lang. Có điều số lượng của chủng tộc này rất ít, gần như đã biến mất trong dòng chảy lịch sử.

- Tương truyền rằng Khiếu Nguyệt Thiên Lang có thể đạt đến thập cấp yêu thú. Nhưng đó có phải là cực hạn ? Không phải, chỉ là để đột phá giới hạn thập cấp, phản tổ trở thành Nhật Nguyệt Thần Lang, bước vào hàng ngũ Thần Thú cần có một thứ rất đặc biệt, Thần Lang Thôn Nhật Thạch.

Lang Khiếu thất thanh kêu lên :

- Người nói hòn đá này chính là Thần Lang Thôn Nhật Thạch ?

Dương Thiên gật đầu :

- Tuy đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Thần Lang Thôn Nhật Thạch nhưng chắc chắn không sai. Thần Lang Thôn Nhật Thạch bản chất chính là yêu hạch của một con Nhật Nguyệt Thần Lang. Sau khi nó chết đi, trải qua vô số năm tháng, yêu hạch không tiêu tán đi mà phát triển thành Thần Lang Thôn Nhật Thạch. Chỉ cần để con trai người hấp thu thứ này vào người, tương lai nó sẽ có hi vọng tiến hóa một lần nữa, chân chính trở thành Thần Thú Nhật Nguyệt Thần Lang.

Vẻ mặt Lang Khiếu từ vui mừng chuyển sang lo lắng :

- Thứ quan trọng như vậy tại sao tộc trưởng lại giao cho Thiên nhi ?
- Bởi vì chỉ có Khiếu Nguyệt Thiên Lang mới có năng lực hấp thu Thần Lang Thôn Nhật Thạch, tên kia có giữ lại cũng vô ích. Tuy nhiên đây cũng chỉ là suy đoán của ta, mục đích thực sự có lẽ chỉ hãn mới biết được.
- Thần Lang Thôn Nhật Thạch là yêu hạch của Nhật Nguyệt Thần Lang, Thiên nhi nuốt nó không biết có vấn đề gì hay không ?

Dương Thiên phát tay :

- Trải qua vô số năm tháng, linh lực ẩn chứa trong đó đã bị bào mòn gần hết. Công dụng chính của Thần Lang Thôn Nhật Thạch là cải tạo yêu đan của Khiếu Nguyệt Thiên Lang. Quá trình này tiêu tốn rất nhiều thời gian. Nếu thành công, con trai người sẽ trở thành Nhật Nguyệt Thần Lang, còn thất bại thì thể chất cũng sẽ có cải biến lớn. Chỉ có lợi mà không có hại

Lang Khiếu đứng lên :

- Ta lập tức gọi Thiên nhi đến đây.
- Gọi thêm Vọng Nguyệt đi, có Thần Lang Thôn Nhật Thạch cùng Nhật Nguyệt Dung Hồn Đan, con trai người chắc chắn sẽ tiến giai lực cấp thành công.

Lang Khiếu gật đầu, vội vã đi vào trong nhà. Dương Thiên lấy ra thêm một viên đan dược màu vàng tím, giọng nói rất nhỏ :

- Trước khi nó tiến hóa thành Nhật Nguyệt Thần Lang, do ảnh hưởng của Thần Lang Thôn Nhật Thạch, mỗi lần tấn cấp đều sẽ chịu thiên kiếp tương đương với thiên kiếp của Thần Thú. Trên đời không có bữa cơm miễn phí, mọi thứ đều có cái giá của nó. Nếu có chuyện gì bất trắc thì cũng đừng trách ta.

Khiếu Nguyệt Thiên Lang cùng Vọng Nguyệt rất nhanh được Lang Khiếu dẫn ra. Dương Thiên tiện tay ném Nhật Nguyệt Dung Hồn Đan cùng Thần Lang Thôn Nhật Thạch cho Khiếu Nguyệt Thiên Lang rồi nói :

- Đem viên đá kia nuốt xuống. Chờ đến khi cảm nhận được một luồng khí nóng bao quanh yêu hạch thì uống Nhật Nguyệt Dung Hồn Đan. Nhớ kỹ, dược lực của Nhật Nguyệt Dung Hồn Đan tuy ôn hòa nhưng phải chậm rãi hấp thụ. Bằng không nếu dẫn đến tình trạng xung đột...

Dương Thiên không cần nói hết câu, Khiếu Nguyệt Thiên Lang đã hiểu ý của hắn. Tên này ngoan ngoãn chọn một bãi đất ngồi xuống, tịnh dưỡng một lúc rồi đem Thần Lang Thôn Nhật Thạch nuốt xuống. Dương Thiên lúc này mới quay sang nói với Vọng Nguyệt :

- Người cũng nên chuẩn bị một chút. Khi tên kia bắt đầu đột phá, Nguyệt Chi Tinh Hoa sẽ hội tụ. Ta sẽ dựng lên một trận pháp bắt lấy một phần Nguyệt Chi Tinh Hoa về đây, người có thể hấp thụ lấy nó để đột phá.

Vọng Nguyệt gật đầu, nhắm mắt ngồi xuống bắt đầu vận chuyển linh lực. Nàng dừng tại ngũ cấp hậu kỳ đỉnh phong đã lâu, chỉ cần có cơ hội lập tức sẽ đột phá. Khiếu Nguyệt Thiên Lang dẫn động Nguyệt Chi Tinh Hoa không nghi ngờ gì chính là cơ hội tốt nhất.

Hai người đều đã sẵn sàng, thân hình Dương Thiên lập tức biến mất, xuất hiện ngay bên trên hòn đảo nhỏ kia. Dựa vào vị trí của Khiếu Nguyệt Thiên

Lang đang ngồi, Dương Thiên tính toán nơi Nguyệt Chi Tinh Hoa sẽ rơi xuống, bắt đầu bố trí trận pháp.

Dương Thiên chỉ thiết kế để trận pháp lấy đi một phần Nguyệt Chi Tinh Hoa. Nếu lấy đi toàn bộ, Khiếu Nguyệt Thiên Lang chắc chắn sẽ tiến giai thất bại. Chút đạo đức này Dương Thiên đương nhiên phải có.

Bố trí xong, Dương Thiên còn cẩn thận làm thêm vài cái huyền trận để che dấu, tránh cho tu sĩ gần đó phát hiện ra điều bất thường.

Hai tháng sau, bầu trời phía trên hòn đảo nhỏ kia bắt đầu có dấu hiệu phân chia thành hai nửa, một bên màu vàng, một bên màu tím. Dương Thiên nhìn qua Lang Khiếu cười nói :

- Bắt đầu rồi, có thành công hay không phải trông cậy vào con trai của người.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 470: Song Kiếp Hợp Nhất

Tuy Dương Thiên không nói ra nhưng Lang Khiếu cũng cảm nhận được phần nào. Lần độ kiếp tấn giai này của con hắc chử sẽ không được suôn sẻ. Con đường trở thành cường giả chưa bao giờ là dễ đi. Tiềm năng càng cao, thiên kiếp sẽ càng mạnh. Nó giống như một bức vực sâu ngăn trở những người đi qua. Vượt qua được, người càng tiến gần đến cánh cửa cường giả thêm một bước, không qua được chính là vạn kiếp bất phục. Mặc dù phải đánh đổi bằng tính mạng, rất nhiều người vẫn quyết tâm xông vào. Thiên kiếp đại diện cho ý chí của Thiên, để thử thách mọi người, chỉ những ai xứng đáng mới tiến gần hơn với cánh cửa kia, cuối cùng chạm đến Thiên.

Đây là tư tưởng của hầu hết những tu sĩ ở hạ vị diện và trung vị diện. Chỉ khi nào đến được Tiên Giới, tiếp xúc với những cường giả đỉnh cao ở nơi đó, bọn họ mới biết rằng Thiên tuy mạnh nhưng không phải là vô địch. Số người có thể thắng được hắc không ít hơn hai bàn tay.

Thiên Đế là một trong những vị đại năng đứng đầu Tiên Giới từ rất lâu, hắc là một trong những sinh linh đầu tiên sau Thập Đại Chân Tiên. Chấp chương thiên kiếp, nhiệm vụ của Thiên Đế chính là thử thách Tu Chân Giả xem bọn hắc có xứng đáng hay không. Tiếc là theo thời gian, tên này dần quên đi mục đích ban đầu. Thiên kiếp do hắc tạo ra người càng kỳ quái, uy lực tăng tiến rất nhiều. Mục đích chính là tiêu diệt những người có khả năng uy hiếp đến hắc từ trong trứng nước. Dương Thiên đã sớm không vừa lòng với tên này, nếu có cơ hội đến Tiên Giới nhất định phải dạy dỗ cho hắc một bài học.

Tạm thời không nói đến những chuyện này. Thần Thú dù mạnh hay yếu đối với Thiên Đế vẫn có sự uy hiếp nhất định. Vì vậy thiên kiếp của Thần Thú đều mạnh đến một trình độ khó tin. Vọng Nguyệt thì không nói, nàng là Thần Thú chân chính, tự thân có năng lực đặc biệt đủ để chống lại thiên kiếp.

Khiếu Nguyệt Thiên Lang thì khác, nó chỉ mới hấp thu Thần Lang Thôn Nhật Thạch. Trên người có khí tức của Thần Thú, ngoài ra thì chưa có thay đổi gì đáng kể. Để nó độ kiếp có thể nói là thập tử nhất sinh. Chính vì điểm này nên Dương Thiên mới không nói trước cho Lang Khiếu biết. Tuy vậy, hắn cũng đã có tính toán riêng, tất nhiên sẽ không để cho Khiếu Nguyệt Thiên Lang ngã xuống như vậy.

Phía trên bầu trời, hai luồng sáng màu vàng cùng tìm ngày càng đậm, cảm giác giống như hai đám sương mù từ trên không đổ xuống. Trong đó, một lượng lớn khí màu tím thông qua trận pháp Dương Thiên thiết lập từ trước chảy về vị trí của Vọng Nguyệt.

Khí tức trên cơ thể Vọng Nguyệt mạnh lên rất nhanh. Nàng đã chạm rất gần đến cánh cửa lục cấp, chỉ cần có cơ hội liền đột phá. Lượng Nguyệt Chi Tinh Hoa lớn như vậy không nghi ngờ gì chính là cơ hội tốt nhất.

Bầu trời lúc này đột nhiên xuất hiện hai vòng xoáy, từng tiếng sấm rền vang lên, lôi đình chi uy từ bên trong khiến Lang Khiếu cũng cảm thấy bị uy hiếp. Dương Thiên thản nhiên:

- Đồng thời đột phá? Cũng tốt, tên kia có thể mượn sức của Vọng Nguyệt...Khoan đã, đây là...

Dương Thiên dừng ngang câu nói, kinh ngạc nhìn lên bầu trời. Hai vòng xoáy kia đang dần tiến lại gần nhau, có dấu hiệu dung hợp lại thành một. Một vòng xoáy lớn hơn dần hình thành, uy áp từ bên trong tỏa ra làm hòn

đảo nhỏ kia rung chuyển dữ dội. Nếu không phải có trận pháp của Dương Thiên bảo vệ, nó đã sớm vỡ nát rồi chìm xuống biển.

Vẻ mặt Dương Thiên trở nên khó coi, hắt trầm giọng:

- Đem hai thiên kiếp hợp thành một, đây là trò mới của tên Thiên Đế kia sao?

Lần này Dương Thiên trách nhăm Thiên Đế, hai thiên kiếp hợp thành một không phải do hăn. Ban đầu, do pháp tắc cảm nhận được hai luồng khí tức khác nhau đồng thời đột phá nên đã triệu hồi đến hai đạo thiên kiếp. Nhưng do Vọng Nguyệt hấp thụ Nguyệt Chi Tinh Hoa của Khiếu Nguyệt Thiên Lang để đột phá nên khí tức của nàng và nó bắt đầu có dấu hiệu trộn lẫn vào nhau. Vì vậy hai đạo thiên kiếp này liền hợp lại làm một.

Điều khiến Dương Thiên lo lắng chính là, hai đạo thiên kiếp hợp làm một không đơn giản là một cộng một bằng hai. Uy lực của nó sẽ tăng tiến theo cấp số nhân, mang theo uy lực hủy diệt tất cả. Cho dù Vọng Nguyệt là Thần Thú cũng khó lòng chống đỡ nổi.

Vòng xoáy kia đang trong quá trình gia tốc đột nhiên dừng lại. Khiếu Nguyệt Thiên Lang cùng Vọng Nguyệt đồng thời nín thở nhìn nó. Từ bên trong, từng tia sét nhỏ màu vàng rực bắn ra. Theo sau đó, một cột sét còn lớn hơn hòn đảo bọn họ đang đứng đánh xuống, đem cả không gian chung quanh biến thành một màu vàng.

Khiếu Nguyệt Thiên Lang hóa thành thú hình, ngấn đầu lên tru một hơi dài. Bốn chân của nó run run, cuối cùng không chịu nổi uy áp mà khuỵu xuống. Dưới cột sét này, ý chí chống cự của Khiếu Nguyệt Thiên Lang hoàn toàn bị đè bẹp. Hai mắt nó nhắm lại, dường như đã sẵn sàng đón nhận cái chết.

Cái này cũng không trách được Khiếu Nguyệt Thiên Lang. Trước khi Thần Lang Thôn Nhặt Thạch hoàn toàn cải tạo yêu hạch của nó, Khiếu

Nguyệt Thiên Lang vẫn chỉ là một con yêu thú bình thường. Đứng trước thiên kiếp có sức mạnh vượt xa nó quá nhiều, Khiếu Nguyệt Thiên Lang chỉ còn cách khuất phục.

Vọng Nguyệt thì khác, nàng là Thần Thú chân chính, có ngạo khí của riêng mình. Cho dù cảm nhận được đạo thiên kiếp kia rất mạnh, nàng vẫn không hề có ý định bỏ cuộc. Vọng Nguyệt trở lại bản thể thành một con cá chép rất lớn màu tím. Mặt trắng trên trán dần to ra, rời khỏi thân thể bay lên cao, đón đỡ cột sét kia.

Mặt trắng màu tím càng lên cao càng lớn, phút chốc đã ngang ngửa với cột sét kia, đem nó chặn đứng giữa không trung. Tuy vậy, Vọng Nguyệt cũng không đủ sức giữ quá lâu, dưới sức mạnh của cột sét, ánh sáng màu tím dần mờ đi, mặt trắng cũng dần hạ xuống.

Dưới áp lực cực lớn này, hai mắt Vọng Nguyệt xuất hiện vài sợi tơ máu. Khí tức trên cơ thể nàng đột nhiên tăng mạnh rồi ổn định trở lại, ánh sáng màu tím trên mặt trắng một lần nữa tăng mạnh, đem cột sét chặn lại.

Dương Thiên dừng từ xa gật đầu hài lòng:

- Không tệ, mượn áp lực của thiếp kiếp cuối cùng cũng đột phá thành công.

Dương Thiên nhìn qua Lang Khiếu:

- Ta có thể ra tay chặn đợt thiên kiếp này. Nhưng nếu làm như vậy, con trai ngươi cũng sẽ bỏ lỡ cơ hội đột phá.

Lang Khiếu nhìn cột sét kia, ánh mắt do dự không quyết. Tuy Vọng Nguyệt đột phá thành công, đạt đến lục cấp nhưng trước đạo thiên kiếp kia vẫn còn thiếu không ít. Nhìn thấy Vọng Nguyệt không còn chống đỡ được bao lâu, Dương Thiên thở dài:

- Xem ra con trai người không phù hợp để trở thành Thần Thú.

Nghe được câu nói này, hai mắt Lang Khiếu trở lên quyết liệt. Hắn nhìn về Khiếu Nguyệt Thiên Lang đang nhắm mắt chờ chết kia hét to:

- Thiên nhi, gia đình chúng ta bị truy sát bao nhiêu năm nay, chẳng lẽ người không muốn một lần trở mình, bắt tất cả những kẻ đẩy chúng ta đến tình cảnh này phải trả giá hay sao?

- Chẳng lẽ người muốn cả đời phải trốn tránh như vậy hay sao?

- Lần sau nếu bọn chúng tìm đến, ta và mẹ người cũng chưa chắc bảo vệ được cho người. Chúng ta ngã xuống cũng không sao, nhưng người là con trai của Lang Khiếu ta, cho dù chết cũng phải là một cái chết xứng đáng.

Âm thanh kêu gào của Lang Khiếu truyền đến tai Khiếu Nguyệt Thiên Lang. Thân hình nó vẫn còn run rẩy nhưng bốn chân đã dần đứng lên, hai mắt mở to nhìn vào cột sét trên đầu.

Trong khoảnh khắc đó, khí tức trên người Khiếu Nguyệt Thiên Lang đột nhiên bạo phát rồi dần ổn định giống hệt như Vọng Nguyệt. Nó ngẩng đầu lên trời tru một hơi dài. Cái miệng mở to phun ra một cột sáng hai màu vàng tím, hợp lực với mặt trăng chống đỡ cột sét.

Lang Khiếu mừng đến rơi nước mắt:

- Thành công, con trai ta đột phá thành công.

Dương Thiên gật đầu:

- Rất tốt. Cho dù nó có tiềm năng trở thành cường giả nhưng nếu không có tâm của cường giả thì sẽ không bao giờ tiến xa hơn được. Cường giả chân chính, cho dù đứng trước bất kỳ ai cũng nhất định không được cúi đầu.

Lang Khiếu cảm kích nhìn Dương Thiên:

- Đa tạ.

Dương Thiên phất tay:

- Đây là do người và nó tự mình đạt được, không liên quan gì đến ta.

Dương Thiên nói xong liền bước lên phía trước vài bước, Phá Thiên cũng hiện ra trên tay hắn:

- Tiếp theo đây, cũng nên đến lượt ta rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 471: Hoành Không

Lang Khiếu vội ngăn cản:

- Người muốn làm gì? Chẳng lẽ người không biết khi người khác đang độ kiếp tuyệt đối không được xen vào, bằng không thiên kiếp sẽ mạnh lên đến một trình độ khó tin. Đến lúc đó, không chỉ chúng ta, tất cả những thứ quanh đây đều sẽ có chung một kết cục.

Những điều Lang Khiếu nói không sai, nhưng nó chỉ áp dụng với người bình thường mà thôi. Dương Thiên là Chân Tiên, đã sớm thoát khỏi ràng buộc của mọi loại pháp tắc, là tồn tại đứng trên cả Thiên Đế, những quy tắc kia đương nhiên không có tác dụng với hắn.

Thứ cao siêu như vậy, có nói Lang Khiếu cũng không hiểu, Dương Thiên mới lười giải thích. Năm chặt Phá Thiên, Dương Thiên chậm rãi tiến về phía trước. Thiên kiếp này quả thực đã mạnh mẽ vượt ra khỏi dự tính của hắn. Bất quá, Vọng Nguyệt cùng Khiếu Nguyệt Thiên Lang đều đã đột phá thành công, Dương Thiên có tham dự vào bọn hắn cũng sẽ không bị ảnh hưởng gì lớn.

Song kiếp hợp nhất, uy lực đủ khiến cho Hợp Thể hậu kỳ nuốt hận nhắm mắt, Dương Thiên tất nhiên sẽ không coi nhẹ nó. Phá Thiên thay đổi hình dạng, một thanh cự kiếm màu đen dài hơn vạn trượng đâm xuyên qua bầu trời hiện ra. Hai tay nắm chặt chuôi kiếm, Dương Thiên vận dụng linh lực vùng mạnh một cái.

Cự kiếm quét ngang, cột sét lập tức bị cắt thành hai nửa sau đó dần tán đi. Chưa hết, Dương Thiên tiếp tục mượn thế, đem cự kiếm đâm thẳng vào

trong vòng xoáy rồi chém xuống. Vòng xoáy vị cắt ngang rồi biến mất, những đạo thiên kiếp tiếp theo chưa kịp đến đã bị đánh tan.

Đánh tan thiên kiếp, trên trán Dương Thiên cũng đã lấm tấm mồ hôi, hắt thở ra một hơi:

- Hợp Thể sơ kỳ sử dụng hình dạng này của Hỗn Độn Diệt Thể Kiếm quả nhiên vẫn có chút quá sức. Xem ra tu vị của ta ít nhất phải khôi phục đến Đại Thừa kỳ mới phát huy được toàn bộ uy lực của nó.

Dùng Phá Thiên mô phỏng ra Hỗn Độn Diệt Thể Kiếm, Dương Thiên có thể sử dụng bộ thần thông do chính hắc sáng tạo ra. Thần thông này gồm có chín chiêu khác nhau. Vừa rồi Dương Thiên sử dụng chính là chiêu đầu tiên, Hoành Không. Tuy đánh tan được thiên kiếp nhưng uy lực lại không được như Dương Thiên mong muốn. Chưa kể đến việc thi triển Hoành Không khiến cơ thể Dương Thiên chịu áp lực rất lớn, thiếu chút nữa liền bị thụt lùi một cảnh giới.

Nhanh tay nhét vào miệng vài viên đan dược chữa thương đã chuẩn bị trước cho những tình huống khẩn cấp. Dương Thiên khoanh chân xếp bằng, bắt đầu khôi phục. Cũng may lần này hắc chỉ sử ra một phần rất nhỏ uy năng thực sự của Hoành Không nên thương tổn cũng không quá lớn. Dương Thiên chỉ mất 2 ngày liền khôi phục lại như cũ.

Khi Dương Thiên mở mắt ra, gương mặt xinh đẹp của Vọng Nguyệt đã kề ngay sát mặt hắc:

- Dương Thiên, người có sao không?

Dương Thiên mỉm cười:

- Yên tâm đi, chỉ là sử dụng chiêu thức quá mạnh, cơ thể chịu áp lực lớn. Phục dụng đan dược tịnh dưỡng vài ngày, hiện tại xem như không có vấn đề gì.

Vọng Nguyệt vui vẻ ôm lấy tay Dương Thiên hô lên:

- Dương Thiên, có thể dạy cho ta chiêu kia được không. Thanh kiếm màu đen kia thực sự rất lợi hại nha. Thiên kiếp mà ta cùng tên Khiếu Nguyệt Thiên Lang kia hợp sức cũng không làm gì được bị nó dễ dàng đánh tan.

Dương Thiên lắc đầu:

- Chiêu này ta có muốn cũng không dạy được. Thứ nhất, người không có pháp bảo phù hợp. Thứ hai tu vị của người không đủ. Thứ ba, đây là một môn thần thông rất đặc thù, cả thế giới này chỉ có một mình ta sử dụng được.

Vọng nguyệt tỏ vẻ thất vọng:

- Ài, thật đáng tiếc a.

Dương Thiên xoa đầu nàng:

- Tiểu Nguyệt, người hiện tại đã đạt đến lục cấp, bản thể lại là Thần Thú, xem như đã có năng lực tự bảo vệ mình. Bất quá, tu chân giới đầy rẫy nguy hiểm, ta nghĩ người nên trở về bên cạnh tổ mẫu của mình.

Vọng Nguyệt đẩy tay Dương Thiên ra, giận dữ nhìn hắn:

- Người muốn đuổi ta đi?

Dương Thiên thở dài :

- Vài ngày nữa ta sẽ khởi hành đến Linh Giới. Nơi đó so với Thủy Hoàng Giới phát triển mạnh hơn rất nhiều. Bách tộc nổi lên tranh đấu vô cùng mãnh liệt. Ở đó, kẻ thù của ta nhiều vô số, ta sợ khó lòng phân tâm bảo vệ cho người.

Vọng Nguyệt bướng bỉnh nói :

- Ta đã đạt đến lục cấp, tu vi không thua kém gì người. Ai cần người bảo vệ.

Dương Thiên kiên nhẫn :

- Kẻ thù của ta thấp nhất chính là Đại Thừa kỳ, cao nhất đều đã là Độ Kiếp kỳ vượt qua vài lần thiên kiếp. Đó là còn chưa kể đến...Ài, nói chung là nguy hiểm sẽ luôn rình rập, ta không muốn người theo ta cùng chịu khổ.

- Người từ nhỏ lớn lại tại Thủy Hoàng Giới, được Thủy Mẫu bảo vệ, chưa từng trải sự đời. Thế giới ngoài kia khốc liệt hơn người nghĩ nhiều lắm.

- Có mỹ nữ cùng bầu bạn trên đường đi là chuyện vui, nhưng nếu không đủ năng lực bảo vệ cho người bạn đồng hành của mình thì chỉ mang đến đau khổ mà thôi. Tiểu Nguyệt, nghe lời ta, trở về đi.

Vọng Nguyệt chuyển sang vẻ mặt đáng thương, nàng ôm lấy tay Dương Thiên cọ đầu vào ngực hắn :

- Dương Thiên, ta biết người rất lợi hại, nhất định sẽ không có chuyện gì. Thủy cung của tổ mẫu thực sự rất chán a. Ta không muốn trở về nơi đó.

Đối với bộ dạng này của Vọng Nguyệt, sức chống cự của Dương Thiên trở nên yếu ớt. Hắn gật đầu :

- Tốt thôi. Nhưng chuyến đi này sẽ tốn rất nhiều thời gian. Ngắn thì năm mười năm, dài thì hơn trăm năm thậm chí ngàn năm. Người có muốn trở về gặp lại Thủy Mẫu 1 lần trước khi đi hay không ?

Vọng Nguyệt nghe Dương Thiên nhắc đến Thủy Mẫu cũng có chút nhớ nhung. Từ nhỏ đến lớn nàng đều ở bên cạnh Thủy Mẫu, hiện tại phải đi xa

thật không nữa.

- Ta sợ nếu ta trở về nàng sẽ không đồng ý để ta đi.

Dương Thiên cố vũ :

- Yên tâm đi, có ta ở đây. Cho dù nàng không đồng ý ta cũng sẽ đưa người đi.

Vọng Nguyệt ôm chầm lấy Dương Thiên, hai mắt rưng rưng :

- Dương Thiên, người đối với ta thật tốt.

Dương Thiên bất đắc dĩ thầm thở dài, lừa dối một nữ nhân ngây thơ như Vọng Nguyệt hẳn thực sự không dễ làm. Nhưng chuyển đi đến Linh Giới lần này quả thực rất nguy hiểm. Đây là do linh cảm của Dương Thiên mách bảo, chắc chắn không sai. Vì vậy, cho dù Vọng Nguyệt có nói gì, hẳn cũng tuyệt đối không thể mềm lòng để nàng đi theo mình.

Không khuyen bằng miệng được tất nhiên phải dùng chút thủ đoạn. Loại chuyện này, Dương Thiên có thể tính là cao thủ.

Có được lời hứa hẹn của Dương Thiên, Vọng Nguyệt vui vẻ nắm tay lôi kéo hẳn đi vào trong nhà đá. Gia đình ba người Lang Khiếu đã sớm đợi sẵn. Vừa trông thấy Dương Thiên, Lang Khiếu vội hỏi :

- Người không có việc gì ?

Dương Thiên gật đầu, chọn một cái ghế ngồi xuống :

- Tiêu hao linh lực quá độ, tịnh dưỡng một lát liền khỏi. Tiếp theo đây các người có dự định gì ?

Lang Khiếu trầm tư trong giây lát rồi nói :

- Thủy Hoàng Giới không còn bình yên, bọn ta dự định đưa Thiên nhi đến một vị diện khác để lẫn trốn. Chờ đến khi nó hoàn toàn hấp thu Thần Lang Thôn Nhật Thạch sẽ trở về Linh Giới, đem khuất nhục những năm qua trả lại cả vốn lẫn lãi cho đám người kia.

Nói đến đây, hai mắt Lang Khiếu hiện lên vài sợi tơ máu, chứng tỏ những năm qua hắn đã chịu không ít đau khổ. Vọng Nguyệt nghe Lang Khiếu nói muốn rời đi liền nói :

- Vậy thì hay quá, bọn ta cũng dự định đến Linh Giới chơi một chuyến. Chúng ta có thể đi cùng nhau a.

Lang Khiếu giật mình hỏi :

- Các người muốn đến Linh Giới ?

Dương Thiên gật đầu :

- Ta có vài chuyện cần phải xử lý ở Linh Giới. Có lẽ sẽ ở lại đó một khoảng thời gian.

Vọng Nguyệt tiếp lời :

- Các người có thể cùng đi.

Dương Thiên quay sang Vọng Nguyệt giải thích :

- Kẻ đang truy sát bọn hắn hiện đang ở Linh Giới, đến đó lúc này không phải ý kiến hay.

Vọng Nguyệt hơi hiểu ra, nàng nhìn Lang Khiếu hỏi :

- Vậy các người định đi đến nơi nào ?

Lang Khiếu đáp :

- Phía Nam Thủy Hoàng Giới có một hòn đảo của Nhân Tộc. Trên đó thiết lập một cái Cách Giới Truyền Tống Trận đến một vị diện gọi là Vũ Linh Giới. Ta định sẽ ẩn cư ở đó một thời gian.

Dương Thiên đứng dậy, sáng khoái nói :

- Được. Vậy chúng ta chia tay ở đây. Hi vọng sau này có thể gặp lại các người ở Linh Giới.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 472: Tiếp Một Chiêu

Chia tay gia đình Lang Khiếu, Dương Thiên theo chỉ dẫn của Vọng Nguyệt tiến về hướng thủy cung của Thủy Mẫu. Càng đến gần, số lượng thủy quái xuất hiện ngày càng nhiều. Bất quá, Vọng Nguyệt chỉ đơn giản thả ra chút khí tức của Thần Thú, bọn chúng đều đồng loạt thoái lui.

Có Vọng Nguyệt đi trước dẫn đường, hai người thuận lợi đến thủy cung mà không bị bất kỳ ai ngăn trở. Dừng chân trước thủy cung, Vọng Nguyệt có chút lo lắng quay sang hỏi Dương Thiên:

- Ta không nói tiếng nào đã bỏ đi lâu như vậy, không biết tổ mẫu có giận hay không?

Dương Thiên nhún vai:

- Chuyện này ta làm sao biết được, người hỏi nàng không phải sẽ rõ sao?

Vọng Nguyệt ngạc nhiên:

- Hỏi ai?

Đúng lúc này, sau lưng Vọng Nguyệt vang lên giọng nói của một nữ nhân:

- Tiểu Nguyệt, con đã trở về rồi.

Vọng Nguyệt giật mình quay lại. Một nữ nhân tầm 30, 31 tuổi, gương mặt khá xinh đẹp pha lẫn vẻ lạnh lùng cao ngạo đang đứng ngay gần đó mỉm cười nhìn nàng. Vọng Nguyệt lắp bắp:

-Tổ mẫu.

Thủy Mẫu dang tay:

- Về là tốt rồi. Ta còn tưởng rằng con đã quên mất đường về đây a.

Vọng Nguyệt xà vào lòng Thủy Mẫu:

- Nào có, những ngày qua con rất nhớ người a.

Dù biết Vọng Nguyệt chỉ đang lấy lòng nàng, Thủy Mẫu vẫn rất vui vẻ xoa đầu nàng. Một hồi sau, Thủy Mẫu mới ngẩng đầu lên nhìn Dương Thiên:

- Người bắt đi Tiểu Nguyệt đã phạm vào đại kỵ của ta. Đáng lẽ ta phải giết chết người ngay lúc này. Nhưng nể tính người đã đối xử tốt với nó, còn giúp nó tiến giai lục cấp, chỉ cần người tiếp được một chiêu của ta, ta sẽ để người đi.

Vọng Nguyệt hoảng hốt nói:

- Tổ mẫu, Dương Thiên đối với ta rất tốt, người không được làm hại hắn.

Thủy Mẫu xoa đầu Vọng Nguyệt:

- Tiểu Nguyệt, người chưa từng trải sự đời nên rất dễ bị người khác lừa gạt. Nhân loại vốn xảo hoạt, sao có thể tin được.

Vọng Nguyệt kiên quyết:

- Không đúng, Dương Thiên thực sự là người tốt. Hắn luôn quan tâm chăm sóc ta. Khi ta bị đám người xấu kia bắt đi, hắn đã không ngại xông vào Thánh Anh Tông, đem bọn người kia giết hết để cứu ta. Còn có, hắn đi rất nhiều nơi tìm kiếm tài liệu để giúp ta đột phá lục cấp...

Thủy Mẫu có hơi kinh ngạc, ánh mắt thâm thúy nhìn Dương Thiên :

- Những gì Tiểu Nguyệt nói đều là thật ? Vậy ta phải cảm tạ người mới đúng.

Dương Thiên phất tay :

- Ta đã hứa với Vọng Nguyệt sẽ dẫn nàng đi ngao du Thủy Hoàng Giới, đây là những chuyện cần làm, không liên quan gì đến người.

Thủy Mẫu cười nhạt :

- Mọi người thường nói ta cao ngạo, xem ra người còn cao ngạo hơn cả ta.

Dương Thiên thần nhiên đáp :

- Chỉ cần người có đủ thực lực, đó không tính là cao ngạo.

Thủy Mẫu nheo mắt :

- Người rất tự tin vào thực lực của mình ?

Dương Thiên đáp :

- Nếu người muốn có thể thử một chút.

Thủy Mẫu cười to :

- Tốt lắm. Đã rất lâu rồi mới có kẻ dám đứng trước mặt ta nói những lời đó. Để ta xem thử rốt cuộc người là có thực lực hay chỉ là một kẻ tự phụ.

Dương Thiên nhún chân một cái, nhảy lùi ra một vị trí rất xa. Phá Thiên cũng hiện ra trên tay hắc :

- Nói nhiều vô ích, người có thể tự mình kiểm chứng.

- Được.

Thủy Mẫu đẩy Vọng Nguyệt ra sau lưng, tiến về phía trước một bước. Tính thể đột nhiên phát triển thành như vậy, Vọng Nguyệt cũng không kịp phản ứng lại. Điều khiến nàng cảm thấy khó hiểu là, một người luôn hành sự kín kẽ, tính toán chu toàn như Dương Thiên tại sao lại làm ra việc ngu ngốc như đi thách thức tổ mẫu ? Lẽ nào hắn đang âm mưu chuyện gì đó ?

Nghĩ vậy nên Vọng Nguyệt quyết định không ngăn cản. Dương Thiên có dụng ý riêng của hắn, nếu nàng xen vào có thể sẽ khiến hắn nổi giận.

Lần trước gặp mặt, Thủy Mẫu chỉ là một khối hóa thân bị đánh trọng thương, còn Dương Thiên chẳng qua chỉ mới đạt đến Phân Thần hậu kỳ. Khi đó nàng chưa rõ thực lực của hắn. Bất quá lúc này, Thủy Mẫu cũng không quá coi trọng Dương Thiên. Tuy Vọng Nguyệt có nói Dương Thiên vì nàng mà xông vào Thánh Anh Tông, Thủy Mẫu cho rằng đó cũng lắm chỉ là một phân đà nhỏ có vài tên Hợp Thể sơ kỳ của Nhân Tộc mà thôi. Thánh Anh Tông chân chính có Đại Thừa kỳ trấn giữ, nếu Dương Thiên dám xông vào thì lúc này hắn đã không còn đứng ở nơi này.

Sự xem thường của Thủy Mẫu Dương Thiên cũng có thể thấy rõ. Chuyện này cũng không trách được nàng. Một tên thất cấp yêu thú, Đại Thừa kỳ thành danh đã lâu sao có thể để một tên Hợp Thể sơ kỳ vào trong mắt.

Thủy Mẫu không cần vận dụng đến pháp bảo. Hai tay nàng dang rộng ra, đáy biển vốn yên tĩnh lập tức xuất hiện hai cột nước xoáy rất lớn. Cả hai đang ở dưới đáy biển, sử dụng pháp thuật hệ thủy tất nhiên sẽ tiện lợi hơn rất nhiều. Bất quá Dương Thiên thuận tay nhất chính là pháp thuật hệ hỏa. Vì vậy, lần này Dương Thiên quyết định dùng một loại Hỏa linh lực đặc biệt.

Đồ án Vô cháy rực lên, nòng súng của Phá Thiên đỏ lên. Từ bên trong, hàng ngàn tia kiếm khí đỏ thẫm như máu phóng ra. Kiếm khí không tấn

công mà bắt đầu xếp thành chín vòng tròn theo thứ tự lớn dần. Chín vòng tròn bắt đầu xoay nhanh, toàn bộ nước biển quanh đó lập tức bốc hơi hết, để lại một cơn lốc kiếm khí phóng thẳng về phía Thủy Mẫu.

Thủy Mẫu có chút bất ngờ. Ban đầu giao kèo là Dương Thiên tiếp của nàng một chiêu, không ngờ hăn lại chủ động tấn công trước. Có điều Thủy Mẫu cũng không hề cảm thấy phật ý, ngược lại càng đánh giá Dương Thiên cao thêm một bậc.

Hai tay nàng mạnh mẽ khép lại, hai cột xoáy nước kia lập tức lao vào cơn lốc kiếm khí rồi nổ tung. Nhiệt độ khủng bố khiến nước ở quanh đó bốc hơi. Thủy Mẫu lẩm bẩm :

- Có thể đem nước mang theo lực lượng Thủy pháp tặc của ta đốt thành hơi, đây không phải là hỏa linh lực tầm thường.

Nhưng chiêu vừa rồi của nàng cũng không phải đơn giản hóa giải như vậy. Hơi nước vừa bốc lên chưa được bao lâu lập tức ngưng tụ lại, hóa thành một con thủy giao há to miệng cắn đến chỗ Dương Thiên.

Chiếc miệng khổng lồ kia còn chưa kịp chạm vào người Dương Thiên thì con thủy giao kia đã khựng lại. Giữa thân hình khổng lồ của nó là một thành cự kiếm màu đỏ đang cắm xuyên qua.

Cả người thủy giao cứng lại, sau đó liền nổ tung, hóa thành những giọt nước màu xanh đậm. Khi Vọng Nguyệt nghĩ rằng Dương Thiên đã đỡ được, những giọt nước kia liền giống như phi đạn bắn về phía Dương Thiên. Ở cự ly rất gần này, Dương Thiên gần như không thể né tránh, để cho những giọt nước kia đánh lên người hăn.

Vọng Nguyệt thấy vậy liền thất thanh la lên :

- Dương Thiên.

Mắt thấy Vọng Nguyệt muốn lao lên đỡ lấy Dương Thiên, Thủy Mẫu liền đưa tay cản nàng lại :

- Yên tâm đi, hấn không sao.

Thủy Mẫu là Đại Thừa kỳ, tầm mắt của nàng cao hơn Vọng Nguyệt rất nhiều. Khoảnh khắc những giọt nước kia chạm vào người Dương Thiên, nàng đã cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Pháp thuật của Thủy Mẫu nhìn qua rất đơn giản nhưng lại ẩn chứa hai tầng sát cơ. Uy lực có nó không lớn nhưng lại là tử chiêu, chỉ cần hơi bất cẩn liền bỏ mạng. Mục đích của chiêu này không đơn giản chỉ là kiểm tra thực lực mà còn muốn kiểm tra tâm cảnh, kinh nghiệm chiến đấu của Dương Thiên.

Bất quá, nói về kinh nghiệm chiến đấu, Thủy Mẫu có thể so sánh với hấn sao ?

Khi hai cột nước vừa xuất hiện, Dương Thiên thông qua Vạn Pháp Thông Thiên Nhân đã nắm giữ hoàn toàn thực hư của pháp thuật này. Khoảnh khắc thủy giao nổ tung, Dương Thiên đã đem Hỏa linh lực bên trên cự kiếm truyền vào trong người nó, nằm ẩn ở bên trong từng giọt nước kia. Khi những giọt nước đó chạm vào người Dương Thiên, Hỏa linh lực ẩn bên trong đã đem nó ăn mòn toàn bộ, cho nên đối với hấn hoàn toàn không có chút uy hiếp nào mà chỉ vỡ vụn ra như những quả bong bóng nước.

Tận mắt thấy một màn này, Thủy Mẫu cũng phải lên tiếng tán thưởng :

- Không tệ, người quả thực có tư cách để tự ngạo. Ta...

Thủy Mẫu chưa kịp nói hết câu thì đã dừng lại, một thanh cự kiếm màu đỏ từ trên cao giáng xuống, đâm thẳng vào vị trí nàng đang đứng. Chưa hết, dưới chân Thủy Mẫu xuất hiện một bãi chất lỏng màu đỏ như muốn đem nàng trói chặt tại đó. Hai mắt Thủy Mẫu hiện lên sát khí nồng đậm :

- Người muốn chết !

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 473: Liệt Viêm Kinh Cùng Đi

Thủy Mẫu đưa tay lên trời điểm nhẹ một cái vào mũi cự kiếm. Cự kiếm khổng lồ như muốn chém nát mọi thứ lập tức dừng lại. Trên thân cự kiếm dần xuất hiện những vết nứt kéo dài, sau đó vỡ tan thành mảnh vụn, tan biến trong nước biển màu xanh đậm.

Đám chất lỏng màu đỏ dưới chân Thủy Mẫu cũng bị loại nước biển màu xanh đậm kia bao phủ, sau đó liền biến mất không còn dấu vết. Thủy Mẫu lạnh lùng đưa tay về phía Dương Thiên điểm nhẹ một cái, loại nước biển màu xanh đậm kia lập tức bao phủ lấy hắn. Không chừa lại bất cứ khe hở nào để Dương Thiên có cơ hội thoát ra.

Thủy Mẫu nắm chặt tay lại, nước biển lập tức tụ lại thành một khối cầu, đem Dương Thiên ở bên trong bóp nát. Không hề có máu chảy ra, Dương Thiên cứ như vậy biến mất, để lại một thứ có hình dạng kỳ lạ, chính là pháp bảo ưa thích của Dương Thiên, Phá Thiên.

Trong lúc Thủy Mẫu còn chưa tìm được vị trí của Dương Thiên, Phá Thiên lóe lên một cái liền thoát ra khỏi khối cầu nước kia, lao đi mất dạng. Sát khí trên người Thủy Mẫu càng mạnh thêm, giọng nói băng lãnh:

- Đáng chết, lần sau gặp lại ta nhất định sẽ không để người trốn thoát.

Vọng Nguyệt ngẩn ngơ nhìn về hướng xa xăm. Nàng thực sự không hiểu vì sao Dương Thiên lại làm như vậy, lẽ nào hắn muốn lợi dụng nàng để ám sát Thủy Mẫu? Không đúng, Dương Thiên tuy mạnh nhưng chỉ là Hợp Thể sơ kỳ, Thủy Mẫu đã đạt đến thất cấp Đại Thừa kỳ đã lâu, cho dù đánh lén cũng đừng mong thắng được nàng. Chỉ cần nhìn cách Thủy Mẫu dễ dàng

đỡ được công kích của Dương Thiên liền hiểu được. Vậy tại sao một người luôn hành sự cẩn trọng như Dương Thiên lại làm ra loại chuyện ngu ngốc này? Mọi chuyện đến quá bất ngờ, tâm trí Vọng Nguyệt nhất thời bị rối loạn, nghĩ mãi cũng không hiểu được.

Cơ giận của Thủy Mẫu nguôi đi, nàng nhìn Vọng Nguyệt thở dài:

- Tiểu Nguyệt, ta đã nói nhân loại vốn không đáng tin, lần này xem như là một bài học cho người đi.

Vọng Nguyệt không đáp lời, nàng vẫn đang cố nghĩ ra nguyên nhân vì sao Dương Thiên lại làm như vậy. Thủy Mẫu thấy vậy cũng chỉ còn cách thở dài, nắm tay Vọng Nguyệt kéo nàng đi vào trong thủy cung.

...

Dương Thiên lúc này đã ở một nơi rất xa. Cả trận chiến này ngay từ đầu đã nằm trong tính toán của hắn. Thủy Mẫu tuy mạnh nhưng Phá Thiên chính là thượng phẩm Tiên Bảo, một tên Đại Thừa muốn phá hủy nó rõ ràng là si tâm vọng tưởng.

Khoảnh khắc thủy giao nổ tung, Dương Thiên nhân lúc hỗn loạn đã dùng Phá Thiên mô phỏng ra hình dạng của hắn. Phối hợp với Vạn Pháp Thông Thiên Nhân ngăn trở, Thủy Mẫu đương nhiên không phát hiện ra chút nào. Ngay từ đầu Dương Thiên đã ẩn dấu thanh cự kiếm kia, khi hắn đã rời đi đến một khoảng cách nhất định liền đem nó khởi động, cuối cùng hình thành tình thế như đã dự tính.

Dùng cách này tuy có hơi quá, nhưng cũng chỉ có như vậy mới tạm thời khiến Vọng Nguyệt quên đi chuyện đến Linh Giới cùng hắn. Dựa vào trí tuệ của nàng cùng Thủy Mẫu, có lẽ chỉ cần chút thời gian bình tâm lại liền hiểu ra mọi chuyện. Dương Thiên không sợ bị Vọng Nguyệt, hắn chỉ sợ nàng phát hiện ra tìm đến Thánh Anh Tông thì sẽ rất phiền phức.

Vì vậy, Dương Thiên sử dụng tốc độ toàn lực phi hành đến chỗ của Liệt Viêm Kinh. Mất gần 15 ngày thời gian, cuối cùng Dương Thiên cũng đến được địa bàn của tên kia. Sử dụng Truyền Âm Phù đặc chế, Dương Thiên chỉ chờ chưa đến nửa giờ đã thấy Liệt Viêm Kinh xuất hiện.

Khí tức trên người hắn đã thu liễm đi rất nhiều, không còn sự cuồng bạo như lần đầu hai người gặp nhau. Xem ra trong khoảng thời gian ngắn này, Liệt Viêm Kinh đã ổn định xong cảnh giới của mình.

Liệt Viêm Kinh nhìn Dương Thiên rồi nói:

- Đi?

Dương Thiên gật đầu:

- Mọi chuyện ở đây ta đã giải quyết xong, cũng nên sớm đến Linh Giới một chuyến, làm cho xong những chuyện còn đang dang dở.

Liệt Viêm Kinh nói:

- Tốt. Ta cũng đã chuẩn bị xong, chúng ta đi thôi.

Dương Thiên cảm thấy câu nói của Liệt Viêm Kinh có điều gì đó không đúng:

- Khoan đã, người vừa nói “chuẩn bị” cái gì?

Liệt Viêm Kinh bình thản đáp:

- Thế lực của ta tại Thủy Hoàng Giới rất lớn, trước khi đến Linh Giới cũng cần phải sắp xếp một ít. Tránh cho đám người Nhân Tộc cùng hai tên Yêu Hoàng kia nắm lấy cơ hội này.

Dương Thiên đưa tay ngăn cản:

- Dừng, ý của người là muốn cùng ta đến Linh Giới?

Liệt Viêm Kinh gật đầu:

- Không sai. Sau khi người rời đi ta liền bắt đầu suy nghĩ về chuyện này. Khi còn là thất cấp Đại Thừa sơ kỳ ta đã vô địch tại Thủy Hoàng Giới. Hiện tại tiến giai Đại Thừa trung kỳ, đám người kia đã không còn xứng để ta đặt vào mắt. Tiếp tục ở lại đây chỉ lãng phí thời gian. Linh Giới rộng lớn, trăm vạn chủng tộc, cường giả như vậy. Chỉ có đến nơi đó ta mới có thể tiếp tục truy cầu cảnh giới cao hơn.

Những gì Liệt Viêm Kinh vừa hoàn toàn chính xác. Có nhưng kẻ giống như ếch ngồi đáy giếng. Vô địch ở một cái tiểu vị diện liền cho rằng mình rất giỏi, không dám đi ra thế giới bên ngoài. Những kẻ như vậy mãi mãi không thể trở thành cường giả, vì bọn hắn không có tâm của cường giả. Cường giả là người phải luôn ngẩng đầu nhìn lên, vươn đến những thứ xa hơn chứ không phải chỉ nhìn xuống những người yếu hơn mình.

Tâm cảnh của Liệt Viêm Kinh khiến Dương Thiên khá hài lòng. Tên này tâm tính kiên định, hành sự kín kẽ, không phải loại người lấy oán báo ơn. Hơn nữa tu vị khá cao, đến Linh Giới sẽ là trợ thủ đắc lực cho Dương Thiên. Tổng hợp những điểm trên, Dương Thiên quyết định đồng ý để Liệt Viêm Kinh đi cùng:

- Tốt, người có thể đi cùng ta. Bất quá ta vẫn phải nói trước, mọi chuyện phải nghe theo lời của ta. Nếu xảy ra bất đồng, chúng ta tùy thời đều có thể tách ra.

Liệt Viêm Kinh thoải mái đồng ý. Trong mắt hắn, Dương Thiên là phân thân của một vị tiên nhân nào đó đến từ Tiên Giới. Nghe theo lời của tiên nhân cũng không tính là chuyện gì quá mất mặt. Quan trọng hơn, Liệt Viêm Kinh chưa từng đến Linh Giới lần nào. Cho dù hắn là Đại Thừa trung kỳ, ở

Linh Giới vẫn có rất nhiều người mạnh hơn hẳn, một chút bất cẩn sẽ dẫn đến hậu quả đáng tiếc. Có Dương Thiên dẫn đường sẽ tốt hơn nhiều.

Hai người dựa trên quan hệ hợp tác, cả hai không có ý kiến gì nên lập tức lên đường. Liệt Viêm Kinh lấy ra một món phi hành pháp bảo có tốc độ khá nhanh, hai người không tốn bao nhiêu thời gian liền đến được Thánh Anh Tông.

Có chỗ dựa vững chắc, Dương Thiên rất thoải mái không hề che dấu khí tức đi vào trong. Hắn vừa đi qua cổng thành, trên bầu trời đã vang lên âm thanh như sấm rền:

- Người còn dám đến đây? Rất tốt, để ta xem lần này người có thể trốn đi đâu.

Một cái cự thủ khổng lồ từ trên trời chụp xuống. Hình dạng so với lần trước không khác nhau là mấy nhưng uy lực lại là một trời một vực. Trước uy áp của cự thủ, Dương Thiên vẫn chấp hai tay sau lưng, thản nhiên đi về phía trước như không có việc gì.

Khi cự thủ còn cách Dương Thiên chưa tới trăm trượng, một ngọn thương lửa từ dưới đất phóng lên, nhẹ nhàng đem cự thủ đánh tan. Âm thanh kia mang theo sự phản lại vang lên:

- Là kẻ nào dám phá hỏng chuyện của bản tôn.

Đáp lại câu hỏi, Liệt Viêm Kinh dùng linh lực đem âm thanh truyền khắp toàn bộ Thánh Anh Tông:

- Là ta.

Một lão giả râu tóc bạc phơ xuất hiện trên cao, giọng nói của hắn có chút ngạc nhiên pha lẫn sợ hãi:

- Liệt Viêm Kinh, tại sao ngươi lại đến đây?

Liệt Viêm Kinh đột phá Đại Thừa trung kỳ, khí tức nội liễm. Khi hắn sử dụng Liễm Khí Thuật, lão giả kia hoàn toàn không phát hiện ra được sự tồn tại của hắn. Liệt Viêm Kinh bước tới bên cạnh Dương Thiên, nhìn lão giả khinh thường nói:

- Ta không được phép đến đây sao?

Lão giả lắc đầu:

- Không phải. Ta muốn biết tại sao ngươi lại đi cùng với tên phản đồ của Nhân Tộc?

Dương Thiên ngăn ra:

- Ngươi nói ta là phản đồ của Nhân Tộc?

Lão giả hừ lạnh:

- Thánh Anh Tông chính là môn phái lớn nhất Thủy Hoàng Giới, Đồ đại sư đức cao vọng trọng, pháp bảo cùng đan dược cao cấp của chúng tu sĩ đều là do hắn cung cấp. Người phá hủy Thánh Anh Tông, giết chết Đồ đại sư cùng bằng hữu của hắn, đây chính là trọng tội.

Dương Thiên bất ngờ cười to:

- Còn tưởng là chuyện gì lớn. Là ta làm thì đã sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 474: Sửa Chữa

Lão giả tức giận đến trợn mắt, nhưng vì Liệt Viêm Kinh vẫn còn đang đứng đó nên hắn không dám có hành động gì quá đáng, chỉ nghiêm giọng hỏi:

- Liệt Viêm Kinh, ngươi muốn đứng về phe hắn, trở thành kẻ thù của Nhân Tộc?

Liệt Viêm Kinh bật cười:

- Thủy Tộc chúng ta và Nhân Tộc các ngươi vốn là kẻ thù. Hơn nữa, người cho rằng mình xứng đáng làm kẻ thù của ta.

Vừa nói, uy áp trên người Liệt Viêm Kinh lập tức tập trung vào người lão giả. Bị uy áp khủng bố đè mạnh, lão giả từ trên không rơi xuống đất, cố kiềm nén thân thể đang run lên:

- Đại Thừa trung kỳ!

Lúc Liệt Viêm Kinh là Đại Thừa sơ kỳ hắn đã không phải là đối thủ. Hiện tại tên kia đã đạt đến Đại Thừa trung kỳ, chênh lệch giữa hai người đã không sao đo đếm được. Lão giả thở ra một hơi, ân oán với Dương Thiên xem ra hôm nay không thể nào giải quyết được. Hắn hạ giọng nói:

- Các ngươi đến nơi này có việc gì?

Dương Thiên chỉ vào sâu bên trong Thánh Anh Tông:

- Muốn mượn Cách Giới Truyền Tống Trộn của các người có chút việc, không có vấn đề gì chứ?

Lão giả tức giận mắng:

- Người còn dám nói, lần trước khi người đến đây gây rối đã khiến nó bị tổn hại nghiêm trọng. Hiện tại Đồ đại sư đã chết, không ai có đủ năng lực đem nó sửa chữa.

Dương Thiên ngẩn ra. Lần trước hắn trong cơn giận tàn phá bữa bãi, lẽ nào đã vô tình mang cái Cách Giới Truyền Tống Trộn kia đánh hỏng?

Dương Thiên quay lại nhìn Liệt Viêm Kinh, gãi đầu cười nói:

- Xem ra lại phải tốn thêm chút thời gian ở đây.

Liệt Viêm Kinh phát tay:

- Tùy tiện, ta cũng không vội.

Tạo nghệ trộn pháp của Dương Thiên Liệt Viêm Kinh đã từng thấy qua. Đồ đại sư so với hắn chỉ như đom đóm so với ánh trăng mà thôi, hoàn toàn không cùng một cấp bậc. Cái Cách Giới Truyền Tống Trộn kia tuy khó nhưng còn lâu mới đủ làm khó được hắn. Vì vậy Liệt Viêm Kinh rất thoải mái, hoàn toàn không để chuyện này trong lòng.

Dương Thiên nhìn lão giả:

- Dẫn ta đến chỗ Cách Giới Truyền Tống Trộn.

Lão giả nghi hoặc:

- Trộn pháp đã bị phá hỏng, người muốn đến đó làm gì?

Dương Thiên tỏ vẻ chẳng mấy bận tâm:

- Hồng thì sửa lại, cũng không phải chuyện gì quá khó khăn.

- Người muốn sửa chữa Cách Giới Truyền Tống Trận. Không thể nào, toàn bộ Thủy Hoàng Giới chỉ có Đồ đại sư đủ năng lực làm chuyện này.

Dương Thiên tỏ vẻ khinh thường:

- Gọi người là ếch ngồi đáy giếng quả thực không sai.

- Người...

Liệt Viêm Kinh lắc đầu lên tiếng:

- Đừng nói nhiều nữa, mau dẫn hân đến chỗ Cách Giới Truyền Tống Trận đi.

Lão giả rất kiêng kỵ Liệt Viêm Kinh, hân hừ nhẹ một tiếng rồi xoay người phóng đi. Ba người rất nhanh liền đến chỗ trận pháp. Dương Thiên lập tức phóng ra thần thức, cẩn thận kiểm tra từng chỗ hư hỏng.

Quay lại nhìn lão giả và Liệt Viêm Kinh, Dương Thiên yêu cầu:

- Chuẩn bị cho ta Phù Không Thạch, Thiên Niên Hàn Thiết, Băng Tinh...

Một loạt tài liệu được nói ra, không có cái nào là không có giá trị rất cao. Liệt Viêm Kinh không chút do dự lấy ra tất cả những gì hân có. Lão giả chần chừ trong giây lát rồi cũng lấy ra vài món. Dương Thiên kiểm tra sơ qua, may mắn hai người gộp lại vừa đủ, không cần lãng phí thời gian đi tìm.

Dương Thiên dùng linh lực ngưng tụ ra một cái hỏa lô, lần lượt ném từng nguyên liệu vào trong luyện chế ra những bộ phận thay thế của trận pháp. Tiêu tốn một ít thời gian cuối cùng cũng hoàn tất, Dương Thiên quay sang nói với Liệt Viêm Kinh:

- Lát nữa ta sẽ sử dụng lực lượng trận pháp khiến cho không gian của nơi này yếu đi. Người dùng toàn bộ sức mạnh tấn công vào không gian tiết điểm, mở ra một cái không gian thông đạo, những chuyện sau đó để cho ta lo liệu.

Liệt Viêm Kinh thoải mái gật đầu đồng ý, để lão giả đang đứng gần đó ngẩn ra. Hắn có cảm giác, Dương Thiên mới là người làm chủ ở đây, Liệt Viêm Kinh chỉ là phụ tá mà thôi. Đại Thừa kỳ làm phụ tá cho Hợp Thể kỳ, đây quả thực là một chuyện rất đáng buồn cười.

Dẫn dò xong, Dương Thiên lập tức khởi động trận pháp. Ngay chính giữa trung tâm xuất hiện một khối cầu nhỏ màu xanh nhạt. Khối cầu bắt đầu tích tụ linh lực, ngày càng to ra, sau đó phóng ra một chùm sáng màu xanh thẳng lên bầu trời.

Chùm sáng đánh vào đúng vị trí không gian tiết điểm, không gian bắt đầu nổi lên những gợn sóng nhỏ. Không gian run lên ngày càng mạnh, Dương Thiên nhìn sau Liệt Viêm Kinh:

- Đến lượt người rồi.

Liệt Viêm Kinh gật đầu, trường thương đỏ rực hiện ra trên tay hắn. Quanh trường thương bắt đầu cháy lên một ngọn lửa màu đỏ thẫm như máu, khiến người khác nhìn vào có cảm giác giống như một loại máu có hình ngọn lửa, vô cùng kỳ lạ. Dương Thiên cũng có chút giật mình:

- Huyết Hỏa? Không ngờ người lại tu luyện thứ này. Trách không được vì sao lại khó lòng khống chế Hỏa linh lực trong cơ thể.

Liệt Viêm Kinh không đáp lại, tay hắn đưa cao trường thương, dùng toàn lực ném thẳng vào không gian tiết điểm. Ngọn thương vụt bay, mở ra một vết nứt không gian kéo dài, sau đó đâm vào không gian tiết điểm rồi nổ tung.

Không gian lập tức bị đánh thành một cái hố đen rất to. Không dừng lại ở đó, Huyết Hỏa vẫn không ngừng ăn mòn khiến cho cái hố kia ngày càng mở rộng ra. Huyết Hỏa là một loại hỏa diễm đặc biệt, không có đặc tính bạo tạc cùng nhiệt độ cực cao như những loại hỏa diễm khác. Điểm đáng sợ nằm ở hai đặc tính chỉ mình nó mới có: Hấp Huyết cùng Ăn Mòn.

Tu sĩ bị Huyết Hỏa thiêu đốt sẽ bị hút cạn máu huyết, cơ thể bị ăn mòn. Hơn nữa Huyết Hỏa có thể lặn vào trong máu, dùng tốc độ cực nhanh lan truyền khắp cơ thể. Cho dù cắt bỏ bộ phận bị dính phải cũng vô ích. Trừ khi đem toàn bộ máu tươi lấy ra ngoài.

Tu sĩ Đại Thừa kỳ sinh mệnh lực rất cường đại, dù lấy hết máu trong cơ thể ra cũng không đến mức mất mạng. Bù lại sẽ lâm vào tình trạng suy yếu, chiến lực giảm sút nghiêm trọng. Dựa vào điểm này, Liệt Viêm Kinh mới ngồi vững trên vị trí đệ nhất tu sĩ Thủy Hoàng Giới.

Bù lại, tu luyện Huyết Hỏa sẽ khiến Hỏa linh lực trong cơ thể khó khống chế hơn, theo thời gian sẽ giống như Liệt Viêm Kinh, khó lòng khống chế được. Liệt Viêm Kinh đã tu luyện Huyết Hỏa đến một cảnh giới rất cao, có thể đem cả không gian ăn mòn. Dương Thiên càng đánh giá Liệt Viêm Kinh cao hơn một bậc. Trong hàng ngũ Đại Thừa kỳ, tâm tính, công pháp, pháp thuật, pháp bảo, ý chí đều thuộc hàng nhất lưu, tương lai chắc chắn sẽ tiến rất xa, phi thăng Tiên Giới không phải là không thể.

Khi lỗ hồng mở ra đến một mức nhất định, Dương Thiên một lần nữa kích hoạt trận pháp. Từ bên trong, rất nhiều sợi tơ màu xanh phóng ra, bám quanh miệng vết rách, sau đó dần kết lại thành hình một cái lưới. Cái lưới vừa hình thành liền lóe lên một cái, bầu trời liền trở lại bình thường. Dương Thiên nhìn hai người kia cười nói:

- Đã xong, hiện tại có thể khởi hành.

Lão giả giật mình:

- Nhanh như vậy?

Dương Thiên thở nhàn:

- Chẳng lẽ người nghĩ việc này tốn rất nhiều thời gian?

Lão giả gật đầu:

- Đồ đại sư cùng rất nhiều đại sư trận pháp lập nên cái Cách Giới Truyền Tống Trận này mất gần 20 năm. Lần này hư hỏng nặng như vậy, muốn tu bổ ít nhất cũng cần năm mươi năm.

Dương Thiên phẩy tay:

- Đừng dùng những lý luận thông thường của người để nói về ta. Ài, mà thôi, có nói người cũng không hiểu, chẳng phải thử liền biết sao.

Dương Thiên đưa tay ra hiệu, Liệt Viêm Kinh hiểu ý liền lấy ra một đồng lớn thượng phẩm linh thạch cùng hơn chục viên cực phẩm linh thạch ném vào trong. Xung quanh Cách Giới Truyền Tống trận phát ra ánh sáng rực rỡ, đem ba người bao phủ vào trong. Lão giả do dự trong giây lát rồi nhảy ra ngoài.

Ai mà biết được Cách Giới Truyền Tống Trận đã thực sự sửa xong hay chưa. Lỡ như đưa đến Không Gian Phong Bạo hay Không Gian Loạn Lưu, cho dù là Đại Thừa kỳ như hắc chấn cũng sẽ không dễ chịu. Dương Thiên thấy vậy liền tỏ vẻ khinh thường, nói to:

- Lão già, khi ta trở lại nhớ chuẩn bị tiếp đãi cho tốt.

Lão giả nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cột sáng bay vút lên trời cao rồi biến mất, giọng nói âm trầm:

- Lần sau người trở lại, ta nhất định sẽ “đón tiếp” thật nồng nhiệt.

- Nếu có lần sau.

- Ài, phải liên hệ với vài vị lão bằng hữu tại Linh Giới, dặn bọn hân “chăm sóc” tên nhóc kia giúp ta.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 475: Vạn Sự Thông

Dương Thiên cùng Liệt Viêm Kinh bị cột sáng bao trùm. Một lúc lâu sau, hai người phát hiện mình đang đứng ở một nơi xa lạ, trước mặt bọn hắn là một lão giả đang cầm theo một cuốn sổ ghi chép. Dương Thiên liền hỏi:

- Người là?

Lão giả đáp:

- Ta là quản sự của tổng bộ Thánh Anh Tông tại Linh Giới. Hai người các ngươi hẳn là vừa từ Thủy Hoàng Giới đến đây?

- Tổng bộ?

Lão giả gật đầu:

- Lễ nào người không biết Thánh Anh Tông tại Thủy Hoàng Giới chẳng qua chỉ là một phân bộ của chúng ta sao? Ài, quả nhiên là ếch ngồi đáy giếng. Được rồi, không nói nhiều nữa, đây là lệnh bài thân phận, các ngươi dùng linh lực lưu lại ấn ký trên đó liền có thể thoải mái lưu hành tại đây.

Nhận lấy hai tấm lệnh bài, Dương Thiên đưa cho Liệt Viêm Kinh một cái. Hai người lưu lại ấn ký sau đó liền rời khỏi nơi này. Đi ra bên ngoài, Dương Thiên ngẩn đầu nhìn lên bầu trời, thấp giọng:

- Linh Giới, ta đã quay lại. Đám lão già kia, ngoan ngoãn rửa cổ chờ ta đến lấy đi.

Liệt Viêm Kinh đứng ngay gần đó nghe rõ từng lời Dương Thiên nói, khóe miệng nhếch lên nụ cười :

- Xem ra kẻ thù của người tại Linh Giới rất nhiều.

Dương Thiên quay sang :

- Người sợ ? Những lão già kia, không có bất kỳ ai là yếu hơn người. Nếu sợ liền đi đi.

Liệt Viêm Kinh cười to :

- Sợ? Liệt Viêm Kinh ta không biết chữ “sợ” viết như thế nào. Bọn hăn mạnh thì đã sao, ta chỉ cần trở lên mạnh hơn là được. Dương Thiên, linh cảm của ta nói rằng đi cùng với người sẽ khiến tu vị ta tăng tiến rất nhanh, gặp được nhiều đối thủ mạnh, là cơ hội ngàn năm có một. Hi vọng người không khiến ta thất vọng.

Dương Thiên cũng cười:

- Yên tâm, ta đã đồng ý để người cùng đi, chuyện tốt nhất định sẽ không thiếu phần của người.

Dương Thiên nói câu này chứng tỏ hăn đã xem Liệt Viêm Kinh là bằng hữu. Không phải vì vấn đề lợi ích, chỉ là vì Dương Thiên cảm thấy tên này rất hợp với hăn mà thôi.

Hai người trò chuyện vui vẻ một hồi, Liệt Viêm Kinh mới hỏi:

- Tiếp theo chúng ta sẽ đi nơi nào?

Dương Thiên suy nghĩ vài giây rồi nói:

- Ta có hứa với một lão già giúp hăn làm một chuyện. Vậy thì đến Linh Kiếm Các trước đi.

- Linh Kiếm Các? Tốt, chúng ta đi thôi.

Dương Thiên tiến lên vài bước rồi dừng lại, vẻ mặt chuyển sang nghiêm trọng. Liệt Viêm Kinh nghi hoặc:

- Có chuyện gì sao?

Dương Thiên gật đầu:

- Phải, có một chuyện rất quan trọng mà ta đã vô tình quên mất.

- Là chuyện gì?

- Ta quên hỏi lão già kia đường đến Linh Kiếm Các!

Bình tĩnh như Liệt Viêm Kinh cũng bị Dương Thiên làm cho trợn mắt. Linh Giới rộng lớn vô cùng, muốn tìm một môn phái bình thường còn khó hơn lên trời. Cố giữ tia hi vọng cuối cùng:

- Linh Kiếm Các là một môn phái rất lớn?

Dương Thiên hơi suy ngẫm một chút rồi lắc đầu:

- Lão già kia bất quá cũng chỉ là Đại Thừa sơ kỳ. Theo ta đoán Linh Kiếm Các cũng là một môn phái lớn, nhưng đặt tại toàn thể Linh Giới vẫn chưa đủ tư cách bước vào hàng ngũ đỉnh phong.

- Vậy làm sao chúng ta có thể tìm thấy bọn họ?

Dương Thiên thở ra một hơi:

- Ài, thôi vậy, trước tiên đi gặp một vị lão bằng hữu. Hẳn tự xưng là Vạn Sự Thông, tuy chưa đến mức cái gì cũng biết nhưng hỏi về một môn phái lớn hẳn là không có vấn đề gì.

Liệt Viêm Kinh vừa mới đến Linh Giới, chưa quen thuộc sự tình nơi này. Mọi chuyện đều nghe theo sắp đặt của Dương Thiên. Mua một tấm bản đồ, Dương Thiên cơ bản đã xác định được mình đang ở đâu tại Linh Giới. Tính toán đường đi một chút, hai người lập tức khởi hành tìm tên Vạn Sự Thông kia.

May mắn nơi này cũng không cách chỗ ở của Vạn Sự Thông quá xa. Dương Thiên lựa chọn con đường thuận lợi nhất, chỉ tiêu tốn 2 tháng liền đến nơi. Đây là một tòa thành tầm trung, số lượng tu sĩ trong thành chỉ vào khoảng vài triệu. So với Linh Giới rộng lớn, đây cũng không tính là quá đông.

Trước khi vào thành, Dương Thiên cẩn thận sử dụng Dịch Dung Thuật, sau đó dùng Chương Pháp Nhân ngăn cản kẻ cố gắng nhìn trộm mới đi vào. Thấy vậy, Liệt Viêm Kinh cười nhạt:

- Xem ra người trước kia đã làm vài việc không dám gặp mặt người khác a.

Dương Thiên đáp:

- Ta chỉ không muốn có thêm phiền phức mà thôi.

Hai người đi vào trong thành, Dương Thiên dựa theo trí nhớ tìm đến một con hẻm nhỏ. Vòng vèo một hồi, hai người đã đứng trước một căn nhà tranh đơn sơ. Trước nhà có một lão giả đầu hói, bụng phệ đang cầm một cái quạt phe phẩy. Bên cạnh hắn là một bình trà cùng một ly trà đang bốc khói nghi ngút. Lão giả nhẹ nhàng đưa ly trà lên miệng uống một hơi, điệu bộ rất thư sướng.

Dương Thiên tiến đến, thản nhiên ngồi vào cái ghế bên cạnh, cầm lấy một cái ly khác rót đầy rồi đưa lên miệng thưởng thức. Lão giả đặt tên lên vai Dương Thiên, giọng nói hiền từ nhưng lại mang theo chút uy hiếp:

- Tiểu huynh đệ, uống xong thì mau đứng lên. Chiếc ghế này không phải ai cũng ngồi được.

Dương Thiên hất tay lão giả ra:

- Lão già nhà ngươi thật sự biết diễn, còn làm bộ hiền từ trước mặt ta. Hôm nay ta đến đây là có một chuyện muốn hỏi ngươi.

Lão giả hơi giật mình:

- Tiểu huynh đệ, chúng ta có quen biết nhau sao.

Dương Thiên ngăm ra hiệu, Liệt Viêm Kinh lập tức phóng ra một cái cấm chế cách âm bao phủ lấy bọn họ. Bỏ đi Dịch Dung Thuật cùng Chương Pháp Nhân, dung mạo thực sự của Dương Thiên hiện ra. Hắn mỉm cười nói:

- Có nhận ra ta không?

Cả người lão giả như nhảy dựng lên, đánh rơi ly trà trên tay. Hắn lắp bắp nói :

- Ngươi, ngươi, ngươi là...Dương Thiên !

Trước kia công pháp Dương Thiên tu luyện không có công năng trú nhan. Tuy vậy, do tăng tiến tu vi quá nhanh khiến chó quá trình lão hóa chậm đi rất nhiều. Lần đầu tiên gặp Vạn Sự Thông, vẻ bề ngoài của Dương Thiên chỉ vào khoảng 30, 31 tuổi. Mặc dù nhìn hơi khác so với hiện tại nhưng Vạn Sự Thông vẫn dễ dàng nhận ra được. Hơn nữa trực giác nói cho hắn biết, kẻ ở trước mặt hắn không phải là giả mạo. Dám mạo danh Sát Thần Dương Thiên, chẳng lẽ ngại mạng mình quá dài hay sao ?

Dương Thiên bật cười :

- Ngươi cho rằng tại Linh Giới này có kẻ nào dám mạo danh ta sao ?

Phải mất một hồi lâu lão giả mới bình tĩnh lại. Hắn lắc cái bụng mỡ của mình để ngồi thẳng dậy rồi nói :

- Dương Thiên, không phải người đã phi thăng Tiên Giới gần ngàn năm rồi hay sao ? Tại sao lại xuất hiện ở đây. Còn có, tu vị của người...

Vạn Sự Thông tu vị cũng là Đại Thừa sơ kỳ. Trong điều kiện Dương Thiên không có ý giấu giếm hắn liền dễ dàng nhìn ra được. Dương Thiên cũng không muốn nói đến những chuyện này :

- Có chút việc cần phải giải quyết. Người cũng đừng hỏi nhiều, đối với người không có lợi. Được rồi, hôm nay ta đến tìm người không phải là để thăm hỏi bằng hữu hay ôn lại chuyện xưa gì. Mau nói cho ta biết vị trí của một môn phái gọi là Linh Kiếm Các.

Lão giả cũng đã sớm quen với tác phong hành sự của Dương Thiên, hắn suy nghĩ một lát rồi đáp :

- Môn phái có tên là Linh Kiếm Các tại Linh Giới cũng khá nhiều. Ta biết được 4 cái, không biết người muốn nói đến Linh Kiếm Các nào ?

Dương Thiên ngần ra, hắn không ngờ cái tên Linh Kiếm Các lại được ưa chuộng như vậy.

- Chuyện này ta cũng không rõ lắm. Chỉ biết Linh Kiếm Các này có một vị Đại Thừa kỳ đã mất tích nhiều năm, để lại cho con gái quản lý.

- Người muốn nói đến Linh Kiếm Các ở Kiếm Mộ ?

Dương Thiên vui mừng :

- Người biết nơi đó ?

Lão giả gật đầu :

- Ta từng được lão môn chủ của Linh Kiếm Các mời đến thưởng kiếm. Tên kia tu vị cũng khá, niềm đam mê với kiếm gần như là vô tận. Nghe nói vài trăm năm trước đã ra đi tìm kiếm tài liệu luyện thành một kiệt tác để đời, đến nay vẫn chưa thấy trở về.

Dương Thiên vỗ tay :

- Không sai, chính là nó. Mau cho ta vị trí cùng bản đồ đến nơi đó.

Lão giả gật đầu, lấy ra một tấm ngọc giản, dùng thần thức khắc lại chi tiết theo trí nhớ của hắn. Thu hồi ngọc giản, Dương Thiên đứng lên nói :

- Vạn Sự Thông, ta đi trước. Lần sau gặp lại nhất định sẽ mời người uống rượu.

Vạn Sự Thông vẻ mặt khó coi, nhỏ giọng :

- Tốt nhất là đừng gặp lại.

Dương Thiên nhíu mày :

- Người vừa nói gì ?

Vạn Sự Thông vội chối :

- Không có gì, ta chỉ nói người mau đi kéo trễ thời gian.

Dương Thiên cười ha hả vỗ vai tên kia vài cái rồi ra hiệu cho Liệt Viêm Kinh, cả hai rất nhanh liền biến mất. Vạn Sự Thông chờ hai người đi xa mới đứng dậy, trong lòng thầm than :

- Sát Thần trở lại, Linh Giới lại một lần nữa máu chảy thành sông. Ài, ta phải đi thông báo cho mấy vị lão bằng hữu, dặn bọn hắn bế tử quan, tuyệt đối không được ra ngoài để tránh rước họa vào thân.

- Dương Thiên, lần này người trở lại, không biết sẽ có bao nhiêu đại tu sĩ của Linh Giới ngã xuống. Vực Ngoại Thiên Ma đang có dấu hiệu quay trở lại, hi vọng người không làm điều gì quá đáng đẩy Linh Giới vào tình thế nguy hiểm.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 476: Kiểm Mộ

Hai người đi được khá xa, Liệt Viêm Kinh bản tính không thích xen vào chuyện của người khác cuối cùng vẫn không nhịn được:

- Dương Thiên, tên kia dường như rất sợ người?

Dương Thiên thản nhiên đáp:

- Người nhìn ra được?

Liệt Viêm Kinh có chút khinh bỉ:

- Chuyện đó hiện rõ trên mặt của hắn. Đại Thừa kỳ nói chuyện với Hợp Thể kỳ nhưng cơ thể cứ run lên, giống như đang muốn bỏ chạy. Hắn có nơi người đã phi thăng Tiên Giới cách đây gần ngàn năm. Vậy lý do gì khiến người phải phân thân xuống Thủy Hoàng Giới?

Liệt Viêm Kinh tin tưởng Dương Thiên không phải vì mảnh kiếm kia mà đến. Vậy rốt cuộc mục đích của hắn là gì? Phải biết rằng, tu sĩ từ Tiên Giới muốn hạ xuống Linh Giới cần phải trả một cái giá rất lớn. So với tu sĩ từ Linh Giới xuống hạ vị diện còn khó khăn hơn rất nhiều. Vì vậy, cho dù mảnh kiếm vỡ kia là một món bảo vật rất lợi hại, đại đa số tu sĩ Tiên Giới đều chọn cách truyền lệnh xuống cho hậu nhân, đồng tộc hoặc những thế lực lệ thuộc tại Tiên Giới truy tìm.

Câu hỏi thứ hai của Liệt Viêm Kinh Dương Thiên không thể trả lời. Câu hỏi thứ nhất thì miễn cưỡng cũng có thể nói được một hai. Dương Thiên có chút hoài niệm quá khứ rồi nói:

- Cách đây gần ngàn năm, một vị bằng hữu của ta bị một đám lão già hại chết. Người nói ta sẽ làm thế nào?

Liệt Viêm Kinh gằn giọng:

- Đem tất cả giết sạch.

Dương Thiên lắc đầu:

- Những lão già kia yếu nhất cũng là Đại Thừa hậu kỳ, mạnh hơn một chút đều đã là Độ Kiếp kỳ. Kẻ mạnh nhất đã trải qua tám lần thiên kiếp, còn cách cánh cửa Thánh Thể kỳ không xa. Ta khi đó muốn báo thù quả thực rất khó khăn.

Liệt Viêm Kinh tỏ vẻ hiểu biết:

- Ta hiểu, người tiềm tu một thời gian, đợi đến khi tu vị mạnh lên liền tìm đám người kia trả thù.

Ánh mắt Dương Thiên xoẹt qua một tia sát khí:

- Ta sao có thể để bọn hăn sống tiêu dao tự tại như vậy. Để trả thù, ta đã tu luyện một môn ma công, mỗi lần giết người sẽ hấp thu được một phần sức mạnh của bọn hăn. Ta đem thân nhân, bằng hữu, người trong môn phái... của những tên kia lần lượt giết sạch. Cuối cùng tu vị đạt đến một cảnh giới khá cao, ta rốt cuộc cũng đủ khả năng đối mặt với những lão già kia. Ài, đáng tiếc, vẫn có vài tên tham sống sợ chết mà không đến. Lần này trở lại Linh Giới, tất nhiên sẽ không để bọn hăn tiếp tục sống yên lành.

Liệt Viêm Kinh run lên:

- Người điên. Người chắc phải biết rõ, hấp thu nhiều loại linh lực khác nhau sớm muộn cũng sẽ nảy sinh xung đột. Cho dù môn ma công kia có thần kỳ đến mấy người cũng không tránh khỏi kết quả bạo thể mà chết.

Dương Thiên mỉm cười:

- Người nhìn xem ta đang sống hay đã chết.

Liệt Viêm Kinh ngẩn ra. Dương Thiên nói không sai, hắn vẫn sống mạnh khỏe, thậm chí còn phi thăng Tiên Giới. Chuyện này rất bất hợp lý, lẽ nào bên trong còn ẩn chứa huyền cơ gì?

Chuyện này Liệt Viêm Kinh chỉ nghĩ trong đầu mà không hỏi. Cho dù hắn có hỏi Dương Thiên cũng sẽ không trả lời. Chính bản thân Dương Thiên cũng không rõ chuyện này là như thế nào. Chỉ biết rằng sau khi đem đám người kia giết sạch, linh lực trong cơ thể hắn đã không thể khống chế được nữa. Cảm giác đau đớn như có hàng trăm tỉ vụ nổ xảy ra trong người khiến Dương Thiên ngất đi. Khi hắn tỉnh dậy, linh lực trong cơ thể không hiểu vì sao lại dung hợp lại với nhau, tạo thành một khối hỗn độn, cũng chính là hình thái sơ khai của Hỗn Độn Tiên Lực.

Linh lực dung hợp thành công, đạo thiên kiếp thứ chín lập tức kéo đến. Dương Thiên độ kiếp xong liền bị cưỡng ép phi thăng, không có thời gian đi tìm những tên còn lại trả thù. Đây xem như là vận khí của những tên kia. Bất quá, lần này Dương Thiên đã quay trở lại, bọn hắn đừng trông mong vận khí có thể cứu được mình.

Hai người tiếp tục phi hành, một hồi lâu sau Liệt Viêm Kinh mới lại lên tiếng:

- Rốt cuộc người đã giết chết bao nhiêu người?

Dương Thiên giả vờ bấm ngón tay như đang tính toán rồi lắc đầu:

- Ta cũng không nhớ rõ. Những lão già kia đều là kẻ có thành danh hiển hách, đứng đầu những đại gia tộc hoặc môn phái đỉnh cấp tại Linh Giới. Là vài trăm triệu hay vài tỷ, ta cũng không dám chắc.

Liệt Viêm Kinh cảm nín, nhìn mặt Dương Thiên không giống như đang nói đùa. Hẳn thực sự đã giết nhiều người như vậy?

Liệt Viêm Kinh thừa nhận, để đi đến bước này, hẳn đã phải bước lên xác của rất nhiều người. Nhưng so sánh với Dương Thiên thì có đáng là gì. Quan trọng hơn là, giết càng nhiều người nghiệt chướng càng nặng. Khi độ kiếp uy lực sẽ càng mạnh mẽ hơn. Đáng sợ hơn cả là tâm ma, tương truyền có thể xuất hiện Vực Ngoại Thiên Ma quấy rối. Vậy mà Dương Thiên vẫn dễ dàng vượt qua được để phi thăng Linh Giới. Quanh người tên này được bao phủ bởi một bí mật rất lớn, điều này khiến Liệt Viêm Kinh càng thêm tò mò về thân phận của Dương Thiên.

Mang theo sự tò mò, Liệt Viêm Kinh cũng không tiếp tục hỏi thêm gì nữa. Cả hai phi hành không nghỉ, mất gần 10 ngày liền đến nơi. Trước mặt hai người là một đầm lầy rộng lớn, bên trên là một lớp sương mù có tác dụng ngăn trở thần thức. Cho dù Liệt Viêm Kinh dốc toàn lực cũng chỉ miễn cưỡng thấy được đầu bên kia. Dương Thiên chăm chú một lúc rồi nói:

- Theo như ghi chú của Vạn Sự Thông. Nơi này hẳn là Kiếm Mộ. Tất cả những môn phái bên trong đều thuộc về kiếm tu nhất mạch. Linh Kiếm Các chính là môn phái lớn nhất ở đây.

Liệt Viêm Kinh gật đầu:

- Vậy thì mau vào thôi.

Nói xong, trên tay Liệt Viêm Kinh hiện ra một thanh trường thương màu đỏ. Hẳn nắm lấy trường thương vững mạnh một cái. Một cột lửa rất lớn bắn ra, trong chốc lát liền đem sương mù kia đánh tan.

Dương Thiên trợn mắt:

- Thứ kia bất quá chỉ cản trở thần thức một chút. Người cần gì phải làm như vậy, lẽ nào muốn thông báo cho tất cả mọi người ở đây rằng chúng ta

đã đến hay sao?

Liệt Viêm Kinh nhún vai:

- Loại sương mù này khiến ta cảm thấy khó chịu. Phá đi liền tốt.

Dương Thiên trực tiếp bó tay. Liệt Viêm Kinh là đệ nhất tu sĩ tại Thủy Hoàng Giới, cho dù tu dưỡng có tốt đến mấy cũng không tránh được có chút ngạo khí. Thấy chướng mắt liền phá. Bất quá, Dương Thiên không khó chịu với tích cách này của Liệt Viêm Kinh, bởi vì hắn cũng là như vậy.

- Mặc kệ, đã vậy chúng ta cứ đường hoàng tiến vào bên trong, cũng không phải vấn đề gì lớn.

Sương mù bị đánh tan, thần thức được khai thông. Dương Thiên cùng Liệt Viêm Kinh nhanh chóng vượt qua đầm lầy tiến vào bên trong Kiểm Mộ. Đi được không bao xa, Dương Thiên liền hiểu vì sao nơi này lại có tên như vậy. Dọc theo con đường chính, vô số những thanh kiếm rỉ sét hoặc bị gãy vỡ nằm được cắm ở hai bên đường.

Càng đi sâu vào trong, số lượng kiếm không hề ít đi mà càng nhiều hơn, phẩm cấp cũng cao hơn rất nhiều. Điều khiến Dương Thiên càng thêm khó hiểu là, bọn hắn gây ra động tĩnh lớn như vậy, tại sao không có bất kỳ tu sĩ nào xuất hiện. Nhà hai bên đường khá nhiều, không ít nơi có sơn môn đồ sộ treo bảng môn phái, nhưng lại không hề có dấu hiệu của người sống.

Dương Thiên quay sang Liệt Viêm Kinh:

- Dùng thần thức của người kiểm tra một lượt, ta cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Liệt Viêm Kinh tất nhiên cũng cảm nhận được, hắn đã sớm dùng thần thức kiểm tra:

- Bọn hã đang tập trung ở một nơi có kiếm khí rất mạnh. Thần thức của ta không thể tiến sâu vào bên trong. Nếu không sẽ bị kiếm khí kia cắt nát.

Kiếm khí tu luyện đến một mức độ nhất định có khả năng gây thương tổn cho những thứ vốn vô hình như thần thức hay linh hồn. Thần thức của Đại Thừa kỳ như Liệt Viêm Kinh đã trải qua biến đổi rất nhiều lần, mạnh mẽ hơn tu sĩ bình thường rất nhiều vẫn bị kiếm khí kia làm thương tổn, xem ra quả thực có chút môn đạo, không phải chỉ là hư danh.

Dương Thiên cười nói:

- Nơi này gọi là Kiếm Mộ, tập trung rất nhiều kiếm tu. Kiếm khí do bọn hã đồng thời phát ra quả là có chút đặc biệt. Có điều kiếm tu xưa này không phải chỉ thích độc lai độc vãng hay sao? Không biết bọn hã tại sao lại tập trung ở đó.

Liệt Viêm Kinh tỏ vẻ chẳng bận tâm:

- Đến nơi đó liền biết, không phải sao?

- Tốt, đi thôi. Nói không chừng đang xảy ra chuyện gì đó rất thú vị.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 477: Ba Thanh Kiếm

Trung tâm Kiếm Mộ, vô số kiếm tu đang tập trung ở đây. Tu vị từ Luyện Khí kỳ thái điều đến Hợp Thể kỳ đại năng đều có. Dương Thiên dẫn dò Liệt Viêm Kinh thu hồi khí tức xong, kiếm khí trên người hắt lập tức phát ra, giả dạng làm một kiếm tu thông thường lén vào bên trong.

Khi hắt đi vào, kiếm khí mãnh liệt lập tức thu hút sự chú ý của nhiều người. Mặc dù vậy, trong mắt bọn họ chỉ có sự ngưỡng mộ cùng ước ao chứ không hề có chút nghi ngờ nào. Đa phần kiếm tu đều là những kẻ tiềm tu, một lòng tu luyện. Diện tích của Kiếm Mộ không quá lớn, số lượng môn phái khá ít, số lượng kiếm tu hiếm khi xuất hiện khá nhiều. Đôi khi có vài người lạ mặt cũng không phải chuyện gì đáng chú ý.

Hai người giữ tu vị ở mức Nguyên Anh kỳ, thuận lợi tìm được một chỗ cho mình. Lúc này, Dương Thiên mới cẩn thận quan sát lý do vì sao tất cả người của Kiếm Mộ lại tập trung ở đây.

Trước mặt bọn họ là rất nhiều thanh kiếm khổng lồ cắm thành một vòng tròn. Trung tâm của nó là một cái hố sâu không thấy đáy. Từ bên dưới hố, cương phong thổi qua mang theo kiếm ý sắc bén, giống như có thể trăm phá vạn vật.

Dương Thiên cau mày:

- Kiếm ý thật mãnh liệt. Rốt cuộc đã có bao nhiêu kiếm tu cùng tuyệt thế bảo kiếm chôn thân tại nơi này.

So với nơi này, những thanh kiếm Dương Thiên và Liệt Viêm Kinh gặp trên đường tới đây đều chỉ là rác rưởi. Nơi này mới là Kiếm Mộ thật sự, người và kiếm dù đã chết đi hàng vạn năm, kiếm khí vẫn không hề yếu đi, ngược lại tổng hợp ý chí của ngàn vạn kiếm tu lại nên nơi này.

Trên bầu trời, ba tên Hợp Thể hậu kỳ đang đứng thành một hình tam giác, cẩn thận quan sát những ngọn cương phong mang theo kiếm ý kia. Khiến Dương Thiên chú ý chính là một nữ nhân mặc áo màu đỏ, xinh đẹp tựa thiên tiên. Kiếm khí trên người nàng rất giống với lão già kia, đoán chừng đây chính là người Dương Thiên cần tìm.

- Lão già kia cả đời đam mê kiếm, không ngờ lại có một cô con gái xinh đẹp như vậy. Ài, xem như làm lợi cho ta, đã không gặp thì thôi, đã gặp thì nhất định không thể lãng phí.

Dương Thiên bản tính phong lưu, thấy mỹ nhân nhất định không bỏ qua. Đây mới đúng là hãn, đến chết vẫn không thay đổi.

Nữ nhân lên tiếng, giọng nói truyền thêm linh lực khiến tất cả những người có mặt ở đây đều nghe rõ:

- Cương phong đang yếu dần đi. Kiếm Mộ sắp mở ra. Các người không cần nóng vội. Trước khi tiến vào, ta khuyên các người nên tự lượng sức mình. Tu vị không đủ đừng tiến sâu vào bên trong, bằng không chỉ tự chuốc khổ vào thân.

Kiếm Mộ cứ cách 10 năm lại mở ra một lần, cương phong tạm thời biến mất, tất cả kiếm tu tại nơi đây sẽ nhân cơ hội này tiến vào bên trong tham ngộ kiếm đạo. Vào càng sâu sẽ tham ngộ được càng nhiều. Tất nhiên phong hiểm cũng rất lớn. Cho dù không còn cương phong, kiếm khí vẫn rất mạnh mẽ. Tu vị không đủ sẽ bị nó cắt thành nhiều mảnh.

Liệt Viêm Kinh đối với việc tham ngộ kiếm đạo hoàn toàn không có hứng thú, hãn nhìn qua Dương Thiên:

- Người có muốn tiến vào bên trong?

Dương Thiên lắc đầu:

- Nơi này đối với ta vô dụng, có tiến vào hay không cũng không quan trọng lắm.

Liệt Viêm Kinh nhìn nữ nhân áo đỏ kia:

- Ta nghĩ nàng nhất định sẽ tiến vào.

Dương Thiên hơi kinh ngạc:

- Người làm sao biết được?

Kiểm khí từ Kiếm Mộ tỏa ra rất mạnh nhưng là do rất nhiều loại kiếm khí khác nhau trộn lẫn lại mà thành. Bản thân nữ nhân kia đã sở hữu một loại kiếm khí rất mạnh, cao cấp hơn loại kiếm khí hỗn loạn kia một bậc. Nàng không có lý do gì để tốn thời gian đi sâu vào bên trong.

Liệt Viêm Kinh do dự một lát rồi nói:

- Ta có cảm nhận được ở dưới kia có một thứ gì đó đang kêu gọi nàng.

Liệt Viêm Kinh là Đại Thừa trung kỳ, thần thức của hắn mạnh hơn Dương Thiên khá nhiều. Âm thanh kêu gọi kia hẳn là cũng có cấp bậc tương tự Liệt Viêm Kinh nên Dương Thiên mới không cảm ứng được. Hắn hơi vươn vai rồi nói:

- Đã như vậy ta cũng sẽ xuống dưới một chuyến, người ở trên đây đợi một lát. Ta có linh cảm lát nữa chúng ta sẽ phải tiếp đón một vị khách đặc biệt.

- Cửa ta hay là cửa người?

- Đến lúc đó sẽ biết.

Liệt Viêm Kinh thần nhiên:

- Là bạn thì tốt. Nếu là kẻ thù...Đã rất lâu rồi ta không được đánh một trận sảng khoái, thực sự có chút khó chịu.

Dương Thiên chỉ cười nhạt chứ không nói gì thêm, cả người nhanh chóng phóng vào sâu trong Kiếm Mộ. Bỏ qua những kiếm tu cấp thấp, Dương Thiên một đường phóng thẳng xuống dưới. Kiếm khi càng lúc càng mạnh, bất quá so với Dương Thiên thực sự là đom đóm so với ánh trăng, hoàn toàn không đáng nhắc đến.

Kiếm Mộ quả thực rất sâu, Dương Thiên mất gần 1 giờ mới thấy được đáy. Nơi này là một mảnh không gian tối đen như mực. Trên vách là một loại đá màu đen, Dương Thiên có thể nhận ra nó đều là Tinh Thiết, một loại tài liệu rất hiếm có dùng để luyện khí, cực kỳ cứng rắn. Trên bề mặt Tinh Thiết có rất nhiều vết kiếm lưu lại, đáng chú ý nhất chính là ba vết kiếm rất dài và sâu.

Trung tâm nơi này là một cái bình đài, bên trên có cắm ba thanh kiếm. Một trắng, một đen, một đỏ. Cả ba thanh kiếm đều mang theo sự sắc bén đáng kinh ngạc. Dương Thiên tùy tiện cầm lấy một thanh, vung tay ném vào tường. Thanh kiếm kia dễ dàng cắm đến tận cán vào bức tường làm bằng Tinh Thiết kia.

Dương Thiên gật gù :

- Không tệ, được làm bằng tài liệu thượng hạng, kỹ thuật luyện khí cao siêu. Bất quá vẫn còn thiếu một chút. Trên ba thanh kiếm này đều có lưu lại khí tức của lão già kia, đoán chừng đều là do hắn tạo ra.

Dương Thiên tiến lại rút thanh kiếm đang cắm trên tường ra, đúng lúc này có ba luồng sát khí mãnh liệt nhắm thẳng vào hắn. Bất đắc dĩ quay đầu

lại, Dương Thiên thở ra một hơi :

- Ài, có gì từ từ nói, lần đầu gặp gỡ không nên khó chịu như vậy a.

Những lời này Dương Thiên đang nói với mỹ nữ áo đỏ kia, hai người còn lại hẩn hoàn toàn không để trong mắt. Biết Dương Thiên đang nói chuyện với mình, nàng liền đáp lại :

- Người là ai ? Tại Kiếm Mộ không có bất kỳ kiếm tu cao cấp nào mà ta chưa từng gặp qua.

Tuy Dương Thiên che dấu tu vị khiến nàng không nhìn ra được thâm sâu nhưng việc hẩn xuất hiện ở đây, rút được thanh kiếm kia lên chứng tỏ hẩn là một kiếm tu rất lợi hại. Trên đường xuống đây sẽ bị đủ loại kiếm khí ngăn cản, nếu người không chống đỡ được sẽ bị kiếm khí xâm nhập vào trong người, sau đó từ bên trong phá ra, bạo thể mà chết. Nàng cùng hai tên kia cũng mất một lúc lâu mới tiến đến được đây, vậy mà Dương Thiên lại đến sớm hơn bọn họ rất nhiều.

Đáng sợ hơn, ba thanh kiếm khiến bọn họ đau đầu rất nhiều năm vẫn không làm gì được. Dương Thiên lại dễ dàng rút lên, thậm chí còn ném nó đi như không có chuyện gì. Phải biết rằng trong ba thanh kiếm này có kiếm ý do chính cha nàng lĩnh ngộ cả đời để lại. Muốn chạm vào nó chỉ có hai cách, một là được nó thừa nhận, hai là kiếm ý còn mạnh hơn cả cha nàng. Thế nhưng cha nàng chính là Đại Thừa kỳ đại tu sĩ, ai có thể lĩnh ngộ kiếm ý sâu sắc hơn hẩn ?

Đối với câu trả lời của nàng, Dương Thiên bình tĩnh đáp :

- Muốn hỏi người khác tên gì, ta nghĩ trước tiên người phải tự giới thiệu bản thân đã.

Nữ nhân hơi cau mày rồi đáp :

- Ta gọi là Thanh Hàn.

- Ta là Dương Thiên.

- Ta là...

Hai tên kia đang định nói thì Dương Thiên đã phất tay :

- Ta không có hứng thú biết tên của các người. Ba người các người đến đây hẳn là vì ba thanh kiếm này.

Thanh Hàn gật đầu không nói. Dương Thiên rút thanh kiếm trên tường ra đưa về phía của nàng :

- Vậy tặng nó cho người.

Vẻ mặt Thanh Hàn hiện lên nét vui mừng nhưng rất nhanh biến mất. Nàng lắc đầu :

- Ba thanh kiếm này là do cha ta để lại. Nếu không được kiếm ý bên trong chấp nhận thì không thể sử dụng được. Kiếm ý của ta còn chưa đủ để được nó chấp nhận

Dương Thiên cười nói :

- Muốn sử dụng nó thật ra không cần phức tạp như vậy.

Thanh Hàn gật mình :

- Ý của người là còn có cách khác?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 478: Đánh Lén

Dương Thiên gật đầu:

- Ba thanh kiếm này không đồng ý cho các người làm chủ là bởi vì nó vẫn chưa thực sự hoàn thiện.

Về mặt Thanh Hàn cùng hai người kia có chút khó coi:

- Chuyện người nói bọn ta đều đã biết. Nhưng ba thanh kiếm này do chính tay cha ta luyện chế. Ngoài hãn ra, không ai có thể đem bọn nó luyện chế hoàn chỉnh.

Dương Thiên坦然 nhiên đáp:

- Cái này thì chưa chắc.

Thanh Hàn hưng phấn:

- Người có cách? Nếu người đồng ý giúp ta, bất cứ điều kiện gì ta cũng sẽ chấp nhận.

Cha nàng bỏ đi nhiều năm, Kiếm Mộ nổi danh ngày càng suy thoái. Đã rất lâu rồi bọn hãn không đúc ra được một thanh kiếm nào thực sự mạnh mẽ, đủ sức vực dậy thanh danh của nơi này.

Kiếm Mộ đặt tại Linh Giới cũng tính là có chút tiếng tăm. Những thứ đó là do một tay cha nàng gây dựng. Tài nghệ luyện kiếm của hãn vang xa khắp Linh Giới. Rất nhiều bảo kiếm của đại tu sĩ Hợp Thể kỳ, Đại Thừa kỳ được chính tay hãn luyện chế thành.

Thành công cùng danh tiếng, thế nhưng cha của nàng chưa từng thật sự vui vẻ. Cuối cùng hắn lựa chọn ra đi, nói là muốn luyện chế một thanh tuyệt thế bảo kiếm để đời. Cha của nàng một khi đã quyết định thì không ai có thể thay đổi được. Trước khi đi, hắn để lại ba thanh kiếm này bên dưới Kiếm Mộ, nói rằng ai có thể trở thành chủ nhân của chúng sẽ là người thừa kế đời kế tiếp của Linh Kiếm Các.

Linh Kiếm Các là môn phái lớn nhất Kiếm Mộ, công pháp, bí tịch, bảo kiếm nhiều vô số. Để được thừa kế nó, cứ đến thời gian này sẽ có rất nhiều kiếm tu tìm đến nhưng đều có chung một kết cục, thất bại. Sau bao nhiêu năm, cuối cùng chỉ còn lại Thanh Hàn và hai người này đủ kiên nhẫn, đáng tiếc vẫn không thu lại được gì. Kiếm ý bài xích bên trong ba thanh kiếm này quá mạnh, bọn họ cưỡng ép sẽ khiến kiếm tâm của chính mình tan vỡ, con đường kiếm đạo bị chặt đứt.

Dù vậy, mong muốn trở thành chủ nhân ba thanh kiếm này của Thanh Hàn vẫn không hề giảm bớt. Kiếm Mộ suy tàn, thân là con gái, nàng có trách nhiệm thay cha mình vực dậy nó. Bất quá, tu vị cùng cảm ngộ về kiếm đạo của nàng vẫn thua kém cha rất nhiều, có cố gắng hơn nữa cũng chỉ là vô ích.

Dương Thiên không biết những chuyện này, đề nghị của Thanh Hàn quả thực rất hấp dẫn nhưng hắn không phải loại người thừa nước đục thả câu. Hắn lấy từ trong người ra một thanh kiếm nhỏ màu trắng, nhìn Thanh Hàn cười nói:

- Có nhận ra vật này?

Thanh Hàn giật mình:

- Kiếm Thai? Khoan đã, thứ này có lưu lại khí tức của cha ta. Lẽ nào?

Dương Thiên bình thản đáp:

- Cha người nhờ ta mang thứ này đến cho người. Sử dụng nó liền có thể đem một trong ba thanh kiếm kia tế luyện thành một thanh kiếm hoàn chỉnh.

Dương Thiên vừa nói vừa tiến lại gần Thanh Hàn, ý định đưa Kiếm Thai cho nàng.

Đúng lúc này, một đạo kiếm khí hình bán nguyệt từ trên cao phóng xuống ngay vị trí Dương Thiên đang đứng. Tinh Thiết cứng rắn liền bị chém ra một cái hố sâu hoắm, Dương Thiên cũng mất tích không còn bóng dáng. Kiếm Thai bay vút lên cao, bị một cái bóng đen nhanh chóng bắt được.

Thanh Hàn ngẩn ra trong giây lát rồi tức giận mắng to:

- Vũ Khải, tại sao người lại giết hửn?

Kẻ được gọi là Vũ Khải tay nắm chặt Kiếm Thai, vẻ tham lam hiện rõ trên khuôn mặt:

- Thanh Hàn, Kiếm Thai là bí mật của Kiếm Mộ, tuyệt đối không thể để người ngoài biết được, bằng không sẽ dẫn đến họa sát thân.

Có được Kiếm Thai, bảo kiếm chắc chắn sẽ được luyện thành. Kiệt tác mà cha của Thanh Hàn dốc toàn bộ tâm trí nhất định sẽ thu hút vô số cường giả đến tranh đoạt. Bằng vào tu vị Hợp Thể kỳ của ba người bọn họ hoàn toàn không có năng lực giữ lại nó.

Dựa vào những điểm này, lời nói của Vũ Khải quả thực rất có lý. Nhưng Dương Thiên là người được cha nàng nhờ cậy đem Kiếm Thai về đây cho Thanh Hàn. Hửn không có ý độc chiếm nó mà giữ đúng lời hứa trả lại cho nàng, vậy mà Vũ Khải lại không nói hai lời ra tay giết chết Dương Thiên. Mặc kệ là vì lý do gì, Thanh Hàn vẫn khó có thể chấp nhận được.

Không đợi Thanh Hàn lên tiếng, một bóng đen đã từ dưới hố nhảy lên. Dương Thiên cả người chảy đầy máu tươi, quần áo có chút rách nát, máu ở khoe miệng vẫn còn đang chảy. Hắn dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn Vũ Khải:

- Ta thay các người mang Kiếm Thai trở về, người lại ra tay với ta?

Vũ Khải cười nhạt:

- Người đã hoàn thành nhiệm vụ, cũng nên chết đi được rồi.

Vũ Khải nói xong, thanh kiếm trên tay liền đưa cao, ý định giết chết Dương Thiên. Ban đầu khi thấy Dương Thiên rút được một trong ba thanh kiếm lên, hắn quả thực có chút sợ hãi. Bất quá nghe Dương Thiên giải thích xong, đoán chừng tên này hẳn là đã được lão già kia động tay động chân nên mới không bị kiếm ý ẩn trong ba thanh kiếm bài xích. Cho nên khi Dương Thiên sắp đưa Kiếm Thai cho Thanh Hàn, Vũ Khải lập tức động thủ, mục đích chính là cướp lấy Kiếm Thai.

Ba người bọn họ thực ra không có quan hệ thân thích gì. Nhưng sau nhiều lần cùng nhau cố gắng trở thành chủ nhân của những thanh kiếm kia, bọn họ đã dần trở thành bằng hữu. Thậm chí Thanh Hàn và Vũ Khải còn có chút quan hệ mờ ám. Vũ Khải thích Thanh Hàn, nàng cũng có ý tứ với hắn. Có điều đứng trước lợi ích, chút tình cảm này Vũ Khải có thể dễ dàng vứt bỏ. Thân là kiếm tu, kiếm mới là thứ quan trọng nhất, tình cảm kia có hay không cũng không quan trọng.

Thực lực Thanh Hàn mạnh hơn Vũ Khải một bậc, vì vậy hắn cũng không dám lập tức trở mặt, đành viện một cái lý do xoa dịu nàng. Sau khi đem bảo kiếm luyện thành, hắn nhất định sẽ giết tất cả những người có mặt ở đây rồi đem nó trốn đi thật xa.

Vũ Khải vung tay chém mạnh, một tia kiếm khí hình bán nguyệt khác lại phóng ra, so với lần đầu tiên còn mạnh hơn một bậc. Dương Thiên giống như đã kiệt sức, chỉ ngẩn đầu nhìn tia kiếm khí kia đánh xuống mà không

làm ra bất kỳ động tác nào. Ngay lúc kiếm khí xuất đánh lên người hắc, một tấm khiên màu đỏ hình thành bởi vô số nhưng thanh kiếm rất nhỏ xuất hiện trước mặt Dương Thiên, thay hắc đón đỡ một chiêu kia.

Thanh Hàn đứng chắn trước mặt Dương Thiên, tức giận nói:

- Người mang Kiếm Thai về đây chính là ân nhân của Thanh gia. Ta tuyệt đối sẽ không để người làm hại hắc.

Gương mặt Vũ Khải chuyển sang lạnh lùng:

- Thanh Hàn, ta đã nói rõ lý do, lẽ nào người vẫn không hiểu?

Thanh Hàn lắc đầu:

- Ta không phải loại người lấy oán báo ơn.

Nhìn thái độ của Thanh Hàn, Vũ Khải biết nếu hắc còn tiếp tục, nàng nhất định sẽ ra tay ngăn cản. Thanh Hàn mạnh hơn Vũ Khải một bậc, hắc sẽ không làm gì được Dương Thiên. Vũ Khải gằn giọng:

- Tùy người, hi vọng người sẽ không vì quyết định ngày hôm nay mà hối hận.

Vũ Khải quyết định tạm thời không truy sát Dương Thiên. Chỉ cần luyện chế thành công bảo kiếm, hắc muốn giết ai chẳng phải sẽ dễ dàng hơn rất nhiều sao?

Nhìn Vũ Khải bay về phía hai thanh kiếm còn lại đang cắm trên bụi, Thanh Hàn không có ý định ngăn cản mà quay sang Dương Thiên:

- Người không sao chứ? Vừa rồi ta không chú ý, để Vũ Khải khiến người bị thương nặng, thật sự xin lỗi.

Dương Thiên một tay ôm ngực, dáng đứng xiêu vẹo như sắp ngã. Thanh Hàn vội tiến đến đỡ lấy hắn. Tận hưởng cảm giác ôn nhu, Dương Thiên nhìn Vũ Khải đang đứng ở đằng xa rồi nói:

- Cần thận, ta cảm thấy tên này không có ý tốt.

Thanh Hàn cau mày:

- Ý của ngươi là?

- Ta cảm thấy sát ý rất mạnh đang được hắn cố gắng che dấu. Một khi bảo kiếm hoàn thành, chắc chắn hắn sẽ giết sạch những người có mặt ở đây.

Thanh Hàn vội lắc đầu:

- Không thể nào. Quan hệ của ta và Vũ Khải rất tốt, hắn không có lý do gì lại ra tay với ta. Hơn nữa, tu vị của ta cao hơn hắn một bậc, cho dù hắn có bảo kiếm cũng chưa chắc làm gì được ta.

Trong lòng Dương Thiên thầm than, Thanh Hàn quả thực còn quá ngây thơ. Chuyện này cũng không trách được nàng. Có một bộ phận kiếm tu dành phần lớn cuộc đời cho kiếm, cảm ngộ kiếm ý. Bọn hắn hoàn toàn không trải sự đời, không hiểu được lòng người hiểm ác. Đối với Thanh Hàn, Dương Thiên cũng lười giải thích. Khi mọi chuyện bày ra trước mắt, nàng không muốn tin cũng phải tin.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 479: Chim Sẻ Phía Sau

Vũ Khải nắm lấy thanh kiếm màu đen, Kiếm Thai trên tay đang muốn đặt vào thì cả người hắn cứng lại như đá. Vài giây sau, đầu của Vũ Khải bắt đầu lệch đi, sau đó lìa khỏi cổ rơi xuống đất. Máu tươi bắn ra, từ bên trong, một nguyên anh màu trắng to bằng nắm tay, vẻ mặt sợ hãi cười lấy một thanh tiểu kiếm bay vụt ra.

Đáng tiếc, hắn còn chưa kịp đi được bao xa liền tan biến, tiểu kiếm không người khống chế rơi trên mặt đất. Một bóng người từ trong bóng tối hiện ra, nhẹ nhàng cầm lấy Kiếm Thai trên tay Vũ Khải, sau đó dùng chân đá mạnh xác hắn đi thật xa rồi khó chịu nói:

- Ta rất ghét máu a.

Thanh Hàn ngơ ngác, Vũ Khải là Hợp Thể trung kỳ, tại sao lại dễ dàng bị giết như vậy. Hơn nữa kẻ giết chết hắn lại là kẻ yếu nhất trong ba người, tính tình có phần nhút nhát, Triệu Hắc.

Triệu Hắc nhìn gương mặt của Thanh Hàn rồi bật cười:

- Cần gì phải kinh ngạc như vậy, người thực sự nghĩ ta chỉ là một tên Hợp Thể sơ kỳ yếu ớt để hai người các người sai khiến sao?

Khí tức trên người Triệu Hắc bộc phát, hắn vươn vai thoải mái nói:

- Kiềm nén bao nhiêu năm thật khổ a.

Giọng nói Thanh Hàn run run:

- Người, người là Hợp Thể hậu kỳ?

Triệu Hắc cười cười:

- Chính xác là Hợp Thể hậu kỳ đỉnh phong. Nếu không phải sư phụ ra lệnh cho ta ẩn mình ở nơi này chờ đợi, ta cần gì phải lãng phí thời gian với hai người các người. Nhìn hai người các người tình chàng ý thiếp thật sự khiến ta phát tởm. Kiếm tu, chỉ có kiếm mới là tình yêu đích thực, những thứ đều là vô nghĩa.

Nhìn cái xác không đầu của Vũ Khải, trong lòng Thanh Hàn không khỏi đau xót. Nàng rút ra một thanh kiếm màu xanh, bên trên có khắc hình hoa văn một con chim toàn thân rực lửa, phần nộ nhìn Triệu Hắc:

- Hợp Thể hậu kỳ đỉnh phong thì đã sao? Hôm nay ta nhất định sẽ trả thù cho Vũ Khải, không để cái chết của hắn trở nên vô ích.

Đồ án hỏa điều cháy lên, cả thanh kiếm được bao trùm bởi một ngọn lửa dữ dội. Hai mắt Triệu Hắc sáng lên:

- Hỏa Vũ Kiếm, bên trong ẩn chứa tinh hồn thập cấp yêu thú Viêm Linh Điều. Thứ này lão già kia chế tạo riêng cho người, ta rất thích nó, không bằng đưa nó cho ta, ta sẽ tha cho hai người các người một mạng.

- Năm mơ.

Thanh Hàn mắng to, Hỏa Vũ Kiếm không ngừng vung lên. Hàng vạn tia kiếm khí màu đỏ hình dạng như những thanh tiểu kiếm đan xen vào nhau bắn về phía Triệu Hắc.

Khi hai bên sắp va chạm, hàng vạn thanh tiểu kiếm kia thay đổi vị trí, biến thành hư ảnh một con hỏa điều mở to miệng cắn xuống Triệu Hắc. Hỏa điều còn cách Triệu Hắc một khoảng rất ngắn nữa thì dừng lại, sau đó bị cắt thành rất nhiều mảnh, tan biến trong không khí.

Thanh Hàn ngẩn ra, một chiêu toàn lực của nàng lại bị hóa giải dễ dàng như vậy. Đáng sợ hơn là đối phương ra tay như thế nào nàng hoàn toàn không cảm nhận được. Hợp Thể hậu kỳ đỉnh phong mạnh đến như vậy sao?

Đúng lúc này, một cánh tay từ phía sau lưng vòng ra ôm lấy eo Thanh Hàn kéo nàng qua một bên. Nhận ra người ra tay là Dương Thiên, Thanh Hàn đang muốn mắng to thì phát hiện vị trí mình đứng khi nãy xuất hiện một vết kiếm chém sâu vào sàn nhà làm bằng Tinh Thiết.

- Đây là...

Dương Thiên không đáp lại Thanh Hàn. Hắn ngẩn đầu nhìn Triệu Hắc, thản nhiên nói:

- Vô Hình Kiếm Khí, không tệ. Trong tình huống không phòng bị, quả thực rất dễ bị nó đánh lén.

Triệu Hắc hơi ngạc nhiên rồi nói:

- Nhân quang không tệ. Khi nãy quả thực có chút coi thường người, xem ra người mới là kẻ khó đối phó nhất ở đây. Ban đầu ta còn cảm thấy khó hiểu, tại sao lão già kia lại chọn một tên vô dụng mang Kiếm Thai trở về. Ài, nhiều năm ẩn nhẫn ở đây đã khiến ta sắp chán muốn chết, hi vọng người đủ sức mua vui cho ta.

Dương Thiên nghếch mặt ra, hình như có gì đó không đúng. Những lời này phải là do hắn nói mới đúng a. Lần đầu tiên có kẻ muốn đem hắn ra để mua vui. Trong khoảnh khắc, Dương Thiên cũng không biết phải nói gì cho phải.

Dương Thiên không cử động, Triệu Hắc cũng không vội tấn công. Hắn là một kiếm tu chân chính, đam mê chiến đấu, nói cách khác chính là cuồng chiến. Không giống như Vũ Khải hay Thanh Hàn, Triệu Hắc xem Dương Thiên là đối thủ, vì vậy hắn không dùng Vô Hình Kiếm Khí để đánh lén.

Thanh Hàn bị Dương Thiên ôm chặt, cố gắng lắc người nói:

- Mau thả ta ra.

Dương Thiên giật mình, vội thả nàng ra rồi cười nói:

- Thật xin lỗi, là do tên kia khiến ta có chút bất ngờ.

Thanh Hàn vuốt lại y phục, gật đầu:

- Thực lực của hắn rất mạnh, hai người chúng ta phải liên thủ lại mới có hi vọng chiến thắng.

Dương Thiên lắc đầu:

- Ta không nói chuyện này. Trong hơn ngàn năm tồn tại, lần đầu tiên có kẻ muốn đem ta ra để mua vui, thực sự khiến ta có chút tiếp thu không kịp.

Thanh Hàn trợn mắt:

- Người nói mình chỉ dùng hơn ngàn năm liền tiến giai Hợp Thể kỳ?

Ngàn năm Hợp Thể, tại Linh Giới chính là đỉnh cấp thiên tài, được đại môn phái dốc lòng bồi dưỡng mới đạt được. Dương Thiên nói như vậy, lẽ nào hắn chính là đệ tử chân truyền của một đại môn phái nào đó tại Linh Giới?

Trong lòng Triệu Hắc có chút lo lắng, đệ tử chân truyền của đại môn phái trên người nhất định sẽ có pháp bảo giữ mệnh do sư phụ ban tặng. Hơn nữa cho dù có giết được Dương Thiên, chín phần mười sẽ bị lưu lại ấn ký, truy sát không chết không ngừng.

Dương Thiên thở dài:

- Các người nên chú ý vào trọng tâm câu nói của ta, đừng để ý đến tiểu tiết có được hay không. Ta chỉ muốn nói rằng, tên kia hoàn toàn không xứng trở thành đối thủ của ta.

Dương Thiên nhún người một cái liền đứng ngay bên cạnh thanh kiếm màu đỏ mà hắt rút ra ban đầu kia, cười nói:

- Hiện tại không có kiếm, dùng tạm người đi.

Thanh Hàn thấy vậy liền đưa thanh kiếm của nàng ra:

- Dùng của ta đi.

Thanh kiếm màu đỏ tuy rất lợi hại nhưng vẫn chưa có Kiếm Thai, ngoài độ cứng và sự sắc bén đáng kinh ngạc ra thì không có gì đặc biệt. So với nó, Hỏa Vũ Kiếm của Thanh Hàn mạnh hơn rất nhiều. Nhưng Dương Thiên lại từ chối:

- Hỏa Vũ Kiếm của người rất lợi hại, bên trong ẩn chứa tinh hồn ấu thú Viêm Linh Điều. Nếu người tận dụng được toàn bộ sức mạnh của nó sẽ không thua kém một món Thánh Bảo. Đây là thứ lão già kia tặng cho người?

Thanh Hàn không ngờ Dương Thiên lại đánh giá Hỏa Vũ Kiếm của nàng cao như vậy. Thánh Bảo chính là pháp bảo dành cho Đại Thừa kỳ và Độ Kiếp kỳ, lẽ nào đẳng cấp thực sự của Hỏa Vũ Kiếm lại cao đến như vậy?

- Thứ này là cha ta tặng lại cho ta trước khi hắt rời đi, còn dặn dò kỹ rằng nhất định phải bảo quản nó cho tốt.

Dương Thiên mỉm cười:

- Ta hiểu, hắt thực sự rất quan tâm người.

Thanh Hàn còn chưa hiểu ý của Dương Thiên đã thấy hấn cầm thanh kiếm màu đỏ, tiến lên đứng đối diện với Triệu Hắc:

- Người còn tốt bụng hơn ta nghĩ, không tận dụng cơ hội này để đánh lén.

Triệu Hắc lắc đầu:

- Ta xem ngươi là đối thủ, tất nhiên không cần làm những trò như vậy.

Dương Thiên lắc nhẹ, vết máu trên người hấn lập tức biến mất, y phục cũng lành lặn trở lại như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Triệu Hắc nói:

- Quả nhiên, tên phế vật Vũ Khải kia sao có thể khiến người bị thương. Chương Pháp Nhân thật cao minh, đến ta sử dụng Kiếm Nhân cũng không nhìn ra được điểm khác thường.

Kiểm khí trên cơ thể Triệu Hắc bạo phát, Vô Hình Kiếm Khí không theo bất kỳ một quy tắc nào tàn phá bừa bãi xung quanh. Dương Thiên đứng yên tại chỗ nhưng không có bất kỳ tia kiếm khí nào chạm được vào người hấn. Kiếm khí qua đi, Dương Thiên tán thưởng:

- Bằng vào tu vị Hợp Thể hậu kỳ đỉnh phong của ngươi, có thể thi triển Vô Hình Kiếm Khí đến mức này, chắc hẳn đã phải trả một cái giá rất lớn.

Triệu Hắc lạnh lùng:

- Ta một đời theo đuổi kiếm đạo, tự tay giết chết toàn bộ người thân của mình. Dựa vào Vô Tình Đạo lĩnh ngộ kiếm ý, cuối cùng thành công đạt được Vô Hình Kiếm Khí, có thể nói là đồng giai vô địch.

- Vậy ngươi đã từng vui vẻ?

- Vô Tình Đạo, chỉ cầu sức mạnh, tình cảm có thể bỏ qua một bên. Chỉ có chiến đấu cùng kẻ mạnh mới khiến ta vui vẻ.

Dương Thiên thở dài:

- Lại là Vô Tình Đạo, ta ghét nhất chính là đám người tu luyện thứ này.
Cũng tốt, để ta tiễn người đi sớm một chút.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 480: Vạn Kiếm Lực Vs Vô Hình Kiếm Khí

Triệu Hắc khinh thường nói:

- Chỉ bằng vào tu vị Hợp Thể sơ kỳ của ngươi? Không sai, ngươi mang lại cho ta cảm giác cường liệt, mạnh mẽ hơn hẳn Thanh Hàn hay Vũ Khải. Bất quá, xem ngươi là đối thủ đã là rất coi trọng ngươi rồi. Đồng giai Hợp Thể, có thể được ta xem là đối thủ rất hiếm.

Dương Thiên nhẹ nhàng vung vẩy thanh kiếm màu đỏ:

- Quả là ếch ngồi đáy giếng. Thiên hạ rộng lớn, kẻ mạnh hơn ngươi nhiều vô số. Chỉ có chút thực lực đã vội tự cao, chắc chắn sẽ có kết cục không mấy tốt đẹp. A, ta quên mất, ngươi đã là người sắp chết, những chuyện sau này cũng sẽ không biết được nữa.

Triệu Hắc không đáp lại, một cảm giác nguy hiểm tột cùng hiện ra trong lòng hắn. Triệu Hắc dùng tốc độ nhanh nhất lùi lại phía sau một khoảng dài. Lúc này, trên cổ hắn có một vết đứt nhỏ rướm máu.

- Vô Hình Kiếm Khí?

Dương Thiên cười đáp:

- Thứ này ngày xưa ta cũng thường hay sử dụng để trêu đùa đối thủ. Hôm nay gặp ngươi mới lại đem ra sử dụng. Thế nào, cũng không tệ lắm phải không?

Triệu Hắc khó lòng tin tưởng:

- Vừa rồi nhất định là một loại Chương Pháp Nhân nào đó. Một tên Hợp Thể sơ kỳ như người sao có thể sử dụng được Vô Hình Kiếm Khí.

- Chương Pháp Nhân? Đừng tự lừa mình dối người nữa, Vô Hình Kiếm Khí tuy lợi hại nhưng không phải là vô địch. Người tu luyện Kiếm Nhân, lẽ nào còn chưa biết?

Vô Hình Kiếm Khí vô hình, vô thanh, di chuyển không để lại vết tích. Chỉ có những loại đồng thuật cấp cao mới có thể nhìn thấy được nó. Kiếm Nhân cũng là đồng thuật có cấp bậc khá cao. Nhờ vào nó, Triệu Hắc tuy không nhìn thấy Vô Hình Kiếm Khí nhưng vẫn có thể cảm nhận được nó, nhờ đó mà tránh thoát một chiêu chí mạng kia.

Triệu Hắc không đáp lại, Dương Thiên liền tiếp tục:

- Vừa rồi là cho người thấy Vô Hình Kiếm Khí mà người vẫn tự hào. Sau đây ta sẽ thi triển thứ còn cao cấp hơn một bậc. Cố gắng sống sót, bởi vì người sống thêm càng lâu sẽ càng thấy được nhiều thứ cao cấp hơn, cao đến nỗi có mơ người cũng không nhìn thấy được.

Dương Thiên vung tay, một ánh kiếm màu đỏ lóe lên, tốc độ nhanh đến mức Kiếm Nhân của Triệu Hắc chỉ nhìn thấy một cái bóng vụt qua. Hắc vội dốc toàn lực thi triển rất nhiều Vô Hình Kiếm Khí ngăn cản, thân hình thì tránh nhanh sang một bên.

Đáng tiếc, tốc độ của một kiếm kia quá nhanh, khi Triệu Hắc nhìn lại, tay trái của hắn đã không còn, chỉ để lại một vết cắt rất ngọt, máu tươi không ngừng chảy ra. Đây là dưới tình huống Vô Hình Kiếm Khí đã ngăn cản, giảm thiểu tốc độ của một kiếm kia cho Triệu Hắc thời gian tránh né, bằng không hắn đã không còn mạng để đứng ở đây nữa.

Dương Thiên chậm rãi nói:

- Vô Hình Kiếm Khí lợi hại không phải ở lực công kích mà là khả năng ẩn tàng, đánh lén của nó, có thể giết người vô thanh vô tức. Xét về uy lực, nó thậm chí còn kém hơn những loại kiếm khí đồng giai khác. Chỉ dựa vào nó mà muốn xưng là vô địch đồng giai, người thực sự có chút ngông cuồng a.

Triệu Hắc trầm giọng:

- Người quả thực rất lợi hại, đáng để ta dốc toàn lực của mình. Sau đây ta sẽ dụng “kiếm” mạnh nhất của mình. Một kiếm này ta đã phải đánh đổi rất nhiều thứ mới lĩnh ngộ được. Nếu người đỡ được, trận chiến này ta liền chấp nhận thua cuộc.

Dương Thiên chấp tay sao lưng, ném thanh kiếm màu đỏ sang một bên, bộ dạng thoải mái:

- Rất tốt, ta cho người một cơ hội để ra tay.

Thái độ khinh thường của Dương Thiên không khiến Triệu Hắc tức giận. Trong khoảng khắc, hắn hoàn toàn tiến nhập vào trạng thái vong ngã, hoàn toàn không quan tâm đến mọi thứ xung quanh, trong lòng chỉ có kiếm. Hai mắt Triệu Hắc trở nên vô hồn, hắn đưa cao thanh kiếm trên tay chém xuống. Vạn vật xung quanh như dừng lại, Thanh Hàn có cảm giác cả cơ thể nàng đóng băng, có cố gắng cỡ nào cũng không cử động được mảy may.

Không gian dừng lại, trước mặt Dương Thiên bất ngờ xuất hiện một thanh kiếm trong suốt muốn đâm xuyên qua hắn. Đúng lúc này, Dương Thiên đột nhiên đưa tay lên điểm nhẹ vào mũi kiếm một cái. Thanh kiếm trong suốt kia lập tức vỡ tan thành vô số mảnh, tiêu tán trong không khí.

Không gian trở lại bình thường, mồ hôi trên trán Thanh hàn chảy dài. Khoảng khắc kia quả thực quá đáng sợ, nàng hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng, để mặc cho người khác xử trí. Đạt đến Hợp Thể trung kỳ đã có

thể tính là tu sĩ cấp cao tại Linh Giới, vậy mà trước một kiếm kia nàng lại trở nên vô dụng, cảm giác này không dễ chịu chút nào.

Triệu Hắc thì khác, tận mắt nhìn thấy Dương Thiên dễ dàng đỡ được một kiếm kia, trên mặt hắn vẫn không có bất kỳ cảm xúc nào. Dương Thiên thở dài:

- Đây là lý do ta rất ghét đám người tu luyện Vô Tình Đạo. Một khi tiến vào trạng thái vong ngã, dù thắng hay thua các người cũng sẽ không cảm nhận được, vậy thì chiến đấu còn có ý nghĩa gì?

Triệu Hắc lạnh lùng hỏi:

- Bằng cách nào?

Dương Thiên đáp:

- Dùng trạng thái vong ngã thực hiện Vô Hình Hóa Hữu Hình, đem không gian tĩnh lại trong giây lát. Chiêu này không tệ, đáng tiếc, trước mặt Vạn Kiếm Lực vẫn không chịu được dù là khoảnh khắc.

- Người tên là gì?

- Dương Thiên.

Triệu Hắc bất ngờ ngẩng đầu lên trời cười to:

- Vạn Kiếm Lực? Thứ lực lượng mà sư phụ vẫn luôn mơ ước? Được bại dưới nó, Triệu Hắc ta có chết cũng không oan. Dương Thiên, cảm ơn người.

Tiếng cười của hắn vang vọng một hồi rồi dần dứt quãng. Thân thể hắn bắt đầu xuất hiện vô số vết nứt. Vạn Kiếm Lực từ bên trong tàn phá, rất nhanh đem Hợp Thể hậu kỳ đỉnh phong Triệu Hắc biến thành một đồng thịt vụn rơi trên mặt đất.

- Trước khi chết cũng vứt bỏ được Vô Tình Đạo, xem như chết không uổng phí.

Dương Thiên bỏ lại một câu liền xoay người đi lại chỗ Thanh Hàn. Lúc này nàng vẫn còn đang ngơ ngác nhìn về những mảnh xác của Triệu Hắc. Triệu Hắc mạnh đến mức khó tin, đặc biệt là một kiếm cuối cùng kia, Thanh Hàn biết nếu thế chỗ nàng vào vị trí của Dương Thiên thì chắc chắn chỉ có một con đường chết.

Những điều này có ý nghĩa gì? Triệu Hắc mạnh, nhưng Dương Thiên còn mạnh hơn hẳn rất nhiều. Lẽ nào Dương Thiên là Đại Thừa kỳ đại tu sĩ?

Chuyện này rất có khả năng. Dương Thiên được cha nàng nhờ mang Kiếm Thai đến đây. Cha nàng trước nay không dễ dàng giao lại những thứ quan trọng cho người ngoài. Dương Thiên chắc chắn là một vị bằng hữu rất thân thiết với hắn. Còn về phần biểu hiện tu vị của hắn chỉ là Hợp Thể sơ kỳ, đối với một vị Đại Thừa kỳ mà nói, muốn che dấu khí tức là chuyện khó khăn hay sao?

Tự suy diễn ra mọi chuyện, thái độ của Thanh Hàn liền chuyển thành cung kính. Nàng không dám nhìn thẳng vào Dương Thiên, chỉ cúi đầu nói:

- Ta vô tri không biết ngươi là Đại Thừa kỳ đại tu sĩ. Vừa nãy có gì thất lễ xin hãy bỏ qua cho.

Dương Thiên ngẩn ra, cái này hình như có chút hiểu nhầm a. Một chiêu Vạn Kiếm Lực vừa rồi tuy mạnh nhưng bằng vào tu vị Hợp Thể sơ kỳ của Dương Thiên vẫn chưa phát huy được toàn bộ uy lực của nó. So với đại năng Đại Thừa kỳ thì triển pháp thuật còn kém xa.

- Thanh Hàn, có phải hiểu lầm chuyện gì đó hay không?

Thanh Hàn vội lắc đầu:

- Tiền bối, người không cần giấu giếm nữa. Tuy ta không biết vì sao người lại ẩn giấu tu vị chơi đùa với bọn ta, nhưng chuyện người là Đại Thừa kỳ chắc chắn không sai.

Dương Thiên câm nín, hẳn cũng không biết phải giải thích thế nào cho đúng. Mặc kệ, để nàng muốn suy nghĩ thế nào cũng được. Dương Thiên đưa tay ra:

- Cho ta mượn thanh Hỏa Vũ Kiếm của người.

Thanh Hàn không có ý phản đối, Hỏa Vũ Kiếm đưa đến trước mặt Dương Thiên. Cầm lấy Hỏa Vũ Kiếm, Dương Thiên liền nói:

- Người có từng tự hỏi, kiệt tác mà cha người để lại, rốt cuộc là thanh kiếm nào trong ba thanh kiếm kia?

Thanh Hàn giật mình:

- Lẽ nào không phải là cả ba?

Dương Thiên bật cười:

- Người thật biết cách nói đùa. Kiệt tác dốc toàn bộ tâm sức cả đời, ai rồi hời đến mức chế tạo ba thanh. Vừa lãng phí tinh lực lại khiến chất lượng suy giảm.

- Vậy rốt cuộc là thanh nào?

Dương Thiên đưa cao Hỏa Vũ Kiếm:

- Không phải là bất kỳ thanh nào trong ba thanh kiếm kia mà chính là nó.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 481: Luyện Chế Thành Công

Thanh Hàn nhìn chăm chăm Hỏa Vũ Kiếm trên tay Dương Thiên bằng ánh mắt khó tin. Dương Thiên từ tốn giải thích:

- Ta nghĩ cha người làm vậy là vì muốn bảo vệ cho người. Một thanh kiếm có chứa tinh hồn ấu thú Viêm Linh Điều sẽ khiến rất nhiều kẻ nảy sinh lòng tham. Ba thanh kiếm kia nhìn có vẻ lợi hại, chẳng qua chỉ có xác không hồn, dùng nó để thu hút sự chú ý của đám người kia mà thôi.

- Bất quá Hỏa Vũ Kiếm vẫn chưa hoàn thiện. Ài, xem như đã từng quen biết, một bước cuối cùng này để ta giúp cha người hoàn thành đi.

Dương Thiên xèo tay còn lại ra, Kiếm Thai không biết từ đâu xuất hiện trên tay hắn. Đồng thời ném Hỏa Vũ Kiếm cùng Kiếm Thai lên không trung, Dương Thiên nhanh chóng lấy ra Phá Thiên, dùng nó mô phỏng hình dạng thành một cái đỉnh lô. Tu vị không đủ lại đi tế luyện một món Thánh Bảo, Dương Thiên cần phải mượn nhờ lực lượng của Phá Thiên.

Vẻ tươi cười trên mặt Dương Thiên thu lại, thay vào đó là sự nghiêm túc hiểm có. Linh lực đưa vào, đỉnh lô bắt đầu đỏ lên, đem Hỏa Vũ Kiếm cùng Kiếm Thai hút vào bên trong.

Dương Thiên tập trung tế luyện, Thanh Hàn cũng không dám quấy rầy hắn. Nàng chậm rãi đi lại gần cái xác của Vũ Khải, nhặt lấy cái đầu đứt lìa kia, dùng linh lực nối chúng lại với nhau. Giọng của Thanh Hàn mang theo sự u buồn khó tả:

- Vũ Khải, mặc kệ người có phải là vì bảo kiếm mới tiếp cận ta hay không, tất cả giờ không còn quan trọng nữa. Để ta tiễn người đi một đoạn.

Thanh Hàn phất tay, một ngọn lửa bùng cháy, đem xác của Vũ Khải cuốn vào trong. Thanh Hàn đứng lặng trước ngọn lửa một hồi lâu. Nàng thích Vũ Khải, dù chưa đến mức là yêu nhưng nàng thực sự rất thích hắn. Kết thúc như thế này, trong lòng nàng vẫn có một chút không thể buông bỏ được.

Quá trình tế luyện kéo dài gần ba ngày, đỉnh lô do Phá Thiên mô phỏng ra trở lại màu sắc đen nhánh rơi trên mặt đất. Lúc này Dương Thiên mới thở ra một hơi. Hắn quay đầu lại thì phát hiện Thanh Hàn đang đứng ngây ngốc tại chỗ, nhìn vào đám tro màu đen ngay trước mặt nàng.

Đi đến bên cạnh Thanh Hàn, Dương Thiên đặt tay lên vai nàng:

- Người cũng đã chết, người còn đứng đây thì có ích gì.

Nghe tiếng của Dương Thiên, Thanh Hàn hoảng hốt xoay người lại:

- Tiền bối, ta không có...

Dương Thiên lắc đầu :

- Ta biết người có tính cảm với hắn. Nhưng những lời ta nói với người lần trước đều là sự thật. Hắn có ý đồ chiếm đoạt bảo kiếm sau đó giết tất cả những người có mặt ở đây, bao gồm cả người. Vì một kẻ như thế mà đau buồn, có đáng hay không ?

Đối mặt với Đại Thừa kỳ (tự suy diễn), Thanh Hàn đương nhiên không dám cãi lại :

- Là ta sai, cảm tạ tiền bối đã chỉ bảo.

Dương Thiên chán nản lắc đầu. Mặc kệ, loại chuyện này cần có thời gian để quên đi, không phải nói vài câu liền giải quyết được. Thanh Hàn cũng

không muốn tiếp tục nói về chuyện này, nàng nhìn về phía đỉnh lô rồi hỏi Dương Thiên :

- Thất bại ?

Dương Thiên bật cười :

- Ta đã ra tay sao có thể thất bại. Thanh kiếm này vẫn còn chưa ổn định, đợi một lát nữa sẽ được thôi.

Thanh Hàn không hiểu lắm, bảo vật đẳng cấp Thánh Bảo một khí xuất thế chắc chắn sẽ sản sinh thiên địa dị tượng, thậm chí kéo đến thiên kiếp. Hiện tại vẫn chưa có chuyện gì xảy ra có nghĩa là Hỏa Vũ Kiếm vẫn chưa hoàn thành hoặc đã thất bại. Dương Thiên nói nó không thất bại, tại sao hắn không tiếp tục tế luyện ?

Ôm suy nghĩ trong đầu, Thanh Hàn cũng không dám hỏi, chỉ cùng Dương Thiên yên lặng chờ đợi. Gần một ngày trôi qua vẫn không có động tĩnh gì, Thanh Hàn đang muốn hỏi thì đỉnh lô đã rung mạnh. Từ bên trong, một thanh kiếm được bao quanh bởi ngọn lửa đỏ rực bay lên, tỏa ra vô số kiếm khí, đem Tinh Thiết cắt thành những lăng ranh lớn nhỏ khác nhau.

Thanh kiếm này vừa sức hiện, Thanh Hàn lập tức cảm nhận được trên bầu trời xuất hiện một đạo khí tức khủng bố phủ xuống. Dương Thiên thản nhiên đáp :

- Quả nhiên gọi đến thiên kiếp. Pháp bảo do ta đích thân tế luyện tối thiểu cũng phải như vậy.

Thanh Hàn có chút lo lắng, Hỏa Vũ Kiếm chính thức tấn cấp Thánh Bảo, thiên kiếp do nó gọi ra thấp nhất cũng tương đương với thiên kiếp của Đại Thừa kỳ, tu vị của nàng hoàn toàn không chịu nổi một đòn ?

Hiểu được Thanh Hàn đang lo lắng điều gì, Dương Thiên thản nhiên :

- Yên tâm đi, thiên kiếp do pháp bảo gọi đến khác với thiên kiếp của Tu Chân Giả, bất kỳ ai cũng có thể ra mặt đón đỡ. Một người bạn của ta sẽ lo chuyện này. Việc ngươi cần làm lúc này chính là đem nó luyện hóa trở thành Bản Mệnh Pháp Bảo của mình.

Thanh Hàn ngạc nhiên :

- Ta đã sớm luyện hóa Hỏa Vũ Kiếm rồi a.

Dương Thiên lắc đầu :

- Sau khi dung hợp với Kiếm Thai, Hỏa Vũ Kiếm của ngươi đã phát sinh biến đổi rất lớn. Ngươi thử cảm nhận một chút, có phải liên kết giữa ngươi và nó đã bị cắt đứt hay không ?

Thanh Hàn nhắm mắt lại vài giây rồi nói :

- Ta không cảm nhận được.

Dương Thiên giải thích :

- Trong quá trình tấn giai, Hỏa Vũ Kiếm đã sản sinh một chút linh trí, đơn phương cắt đứt liên hệ giữa hai bên. Lúc này ngươi cần luyện hóa lại nó một lần nữa.

- Nhưng ta chỉ là Hợp Thể trung kỳ, Hỏa Vũ Kiếm lại là Thánh Bảo, đẳng cấp chênh lệch quá nhiều, ta sợ...

Dương Thiên phát tay :

- Mọi chuyện ta đã sắp xếp ổn thỏa, ngươi không cần nóng vội, cứ từ từ luyện hóa sẽ thành công. Hơn nữa, đây là bảo kiếm cho ngươi bỏ tâm tư cả đời người để luyện chế cho ngươi, lẽ nào ngươi lại muốn từ bỏ ?

Thanh Hàn cắn răng gật đầu, Dương Thiên nói không sai. Đây là tâm huyết cha nàng để lại, bằng mọi giá nàng cũng phải giữ lấy nó. Thanh Hàn chậm rãi đi lại gần, ngẩn đầu nhìn Hỏa Vũ Kiếm đang lơ lửng trên không, vô số kiếm khí vẫn đang không ngừng tàn phá bừa bãi khắp nơi.

Thanh Hàn hai tay bắt quyết, một ngọn lửa không biết từ đâu hiện ra, bao phủ lấy Hỏa Vũ Kiếm. Quá trình luyện hóa của Thanh Hàn bắt đầu, Dương Thiên chỉ đứng nhìn một lát rồi tìm một chỗ tĩnh tọa chờ đợi. Trong lòng hắn không hề có chút lo lắng, vì mọi chuyện đều đã được Dương Thiên an bài từ trước.

Khi Hỏa Vũ Kiếm vừa được tế luyện xong, Dương Thiên đã cảm nhận được liên kết giữa nó và Thanh Hàn bị cắt đứt. Hỏa Vũ Kiếm đạt đến Thánh Bảo, vô tình sản sinh một tia linh trí. Pháp bảo có linh trí là một chuyện tốt, nhưng bất lợi chính là tia linh trí này lại mang theo ngạo khí của người tạo ra nó, tức là cha của Thanh Hàn. Nó đương nhiên không chấp nhận chuyện một tên Hợp Thể kỳ làm chủ nhân.

Bất quá, vì Thanh Hàn có mang huyết thống của người tạo ra nó, hai bên lại gần bó nhiều năm, Hỏa Vũ Kiếm chỉ cắt đứt liên kết chứ không làm tổn thương đến nàng. Dương Thiên cảm thấy tia linh trí này cũng không tệ lắm, tương lai sẽ có ích cho Thanh Hàn nên không trực tiếp ra tay hủy diệt nó, chỉ giam giữ Hỏa Vũ Kiếm ở trong Phá Thiên, chậm rãi thuần dưỡng.

Phá Thiên là cao cấp Tiên Bảo, đẳng cấp cao hơn Hỏa Vũ Kiếm rất nhiều. Dưới uy áp của nó, Hỏa Vũ Kiếm rất nhanh đã thuần phục, đồng ý trở thành Bản Mệnh Pháp Bảo của Thanh Hàn. Để chắc chắn hơn, Dương Thiên còn lưu lại trên người nó một tia Vạn Kiếm Lực. Chỉ cần Hỏa Vũ Kiếm có ý lật lọng, tia Vạn Kiếm Lực kia sẽ đem linh trí của nó hủy diệt.

Dương Thiên vốn định đợi Thanh Hàn luyện hóa xong sẽ cùng nàng rời đi. Nhưng đến ngày thứ hai, hắn đã nhận được truyền âm của Liệt Viêm Kinh :

- Dương Thiên, ta cảm nhận được một luồng khí tức rất quen thuộc, rất giống một kẻ mà ta quen biết tại Thủy Hoàng Giới.

- Là bạn hay là thù ?

- Không phải bạn cũng chẳng phải thù. Có điều trước kia tên này luôn khiến ta cảm thấy bất an. Dựa vào khí tức, rất có thể hắn cũng vừa mới tiến giai Đại Thừa trung kỳ giống như ta. Ngoài ra còn có một kẻ khác đi bên cạnh hắn, tên này tu vị không cao, chỉ mới đạt đến nửa bước Đại Thừa kỳ, nhưng lại mang đến cho ta cảm giác uy hiếp từ trong huyết mạch.

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên nụ cười :

- Uy hiếp từ trong huyết mạch? Rất thú vị, ta cũng muốn xem rốt cuộc là yêu thú cấp bậc nào có thể khiến người cảm thấy như vậy. Nói không chừng lại là một loại Thần Thú nào đó a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 482: Tiêu Đình

Bản thể của Liệt Viêm Kinh là loại yêu thú nào Dương Thiên không biết, nhưng có thể tiến giai đến thất cấp Đại Thừa kỳ chắc chắn không tầm thường. Hơn nữa, con yêu thú kia chỉ mới nửa bước Đại Thừa kỳ đã khiến Liệt Viêm Kinh cảm thấy uy hiếp, đây không phải thứ yêu thú thông thường có thể làm được. Dương Thiên suy đoán con yêu thú kia rất có thể thuộc về thập cấp yêu thú, thậm chí là Thần Thú.

Thần Thú thường sinh sống tại những không gian riêng biệt, cho dù tại Tiên Giới cũng rất khó tìm được. Dương Thiên tại Thủy Hoàng Giới đã gặp được ba loại, nếu lúc này lại là một loại nữa thì chỉ có thể nói vận khí của hắn bạo phát. Thần Thú nếu là kẻ địch, giết đi sẽ lấy được nhiều thứ quý giá. Nếu là bạn sẽ là trợ lực rất lớn.

Ba loại Thần Thú Dương Thiên gặp tại Thủy Hoàng Giới xem như không tính. Vọng Nguyệt tu vị còn thấp, Dương Thiên không muốn nàng gặp nguy hiểm. Khổng Tước đang trong quá trình khôi phục. Vết thương không chỉ ở thân xác mà còn ở linh hồn, cần một thời gian dài mới có thể trở lại bình thường. Thôn Thiên Thú là kẻ thù, Dương Thiên khi đó cảm nhận được uy hiếp nên không có thời gian giết chết nó đoạt bảo. Ba lần không may, cổ nhân có câu “quá tam ba bận”, hi vọng lần thứ tư sẽ khác hơn.

Một đường bên lên, cương phong dày đặc cũng không làm được gì Dương Thiên. Bọn chúng giống như có linh trí, tự dạt sang hai bên tránh đường. Dễ dàng lên đến bên trên Kiếm Mộ, Dương Thiên nhìn quang cảnh đồ nát xung quanh, xác người nằm la liệt. Hắn ngẩng đầu lên liền thấy Liệt

Viêm Kinh đang chấp hai tay sau lưng, vẻ mặt lạnh lùng nhìn trời cao.
Dương Thiên hơi cau mày:

- Là do thiên kiếp?

Liệt Viêm Kinh không quay đầu lại:

- Bọn hăn tu vị quá yếu. Khi thiên kiếp kéo đến liền bị uy áp từ nó giết chết.

Dương Thiên gật đầu, xem như những tên kiếm tu này xui xẻo. Những xác chết ở đây đều là từ Nguyên Anh kỳ trở xuống. Thiên kiếp cấp bậc Đại Thừa kỳ, chỉ uy áp do nó phát ra đã đủ miếu sát đám tu sĩ cấp thấp này, vận khí quá kém, không trách ai được.

Đi lại gần Liệt Viêm Kinh, Dương Thiên cũng cảm nhận được hai luồng khí tức rất mạnh đang hướng về chỗ bọn hăn bay đến. Dương Thiên hơi khựng lại trong giây lát rồi cười :

- Là hăn ? Chúng ta quả thực có duyên. Người đã đến tận đây nộp mạng, ta cũng không ngại thu lấy.

Liệt Viêm Kinh ngạc nhiên :

- Người biết người tới là ai ?

Dương Thiên thản nhiên đáp :

- Ta và hăn đã từng chạm trán nhau một lần tại Thủy Hoàng Giới. Vì một vài lý do cá nhân nên đã để hăn trốn thoát, không ngờ hăn lại xuất hiện tại nơi này ?

- Thủy Hoàng Giới ? Nói như vậy, tên kia đúng là kẻ ta biết, không ngờ trong một thời gian ngắn lại tiến giai đến Đại Thừa trung kỳ, hăn ẩn tàng cũng thật sâu a.

Dương Thiên đã hiểu được phần nào mọi chuyện. Con Thôn Thiên Thú kia cùng tên Đại Thừa trung kỳ mà Liệt Viêm Kinh nói đến là đồng bọn, chính hắn là kẻ đã khiến Dương Thiên phải bỏ qua Thôn Thiên Thú mà rút lui.

Kẻ đã giết cha của Thanh Hàn, phong ấn tàn hồn hắn tại Ngục Viêm Cốc đoán chừng cũng chính là tên kia. Dương Thiên đoạt được Kiếm Thai, hắn tất nhiên phải tìm đến nơi này. Tên kia hắc cũng đã đoán được điều này nên mới cùng Thôn Thiên Thú đến đây đoạt bảo.

Xâu chuỗi từng mảnh của sự việc, Dương Thiên đã nhìn ra chân tướng mọi chuyện. Hắc cười gằn :

- Rất tốt, xem như giúp Thanh Hàn trả thù. Liệt Viêm Kinh, người có tự tin thắng được tên kia hay không ?

Muốn giết một tên Đại Thừa trung kỳ, dựa vào tu vị của Dương Thiên hiện tại có chút khó khăn. Tuy vậy, cũng không phải không thể làm được. Hắc có hai cách, một là sử dụng Sinh Mệnh Thể Thân, hai chính là tia Hắc Thiên Thần Lôi do mảnh vỡ Hồn Độn Diệt Thể Kiếm hấp thụ. Nhưng đối với Dương Thiên mà nói, dù là cách nào cũng là giết gà mà dùng đến dao mổ trâu.

Hắc Thiên Thần Lôi cho dù bát chuyển Độ Kiếp kỳ cũng phải kinh hồn khiếp vía, một tên Đại Thừa trung kỳ thì tính là gì ? Sinh Mệnh Thể Thân thì càng không cần nói. Dùng Sinh Mệnh Thể Thân, Dương Thiên có thể sử dụng thực lực Chân Tiên trong một thời gian ngắn. Cho dù là Hoàn Vũ hay Bán Tiên cũng chỉ là sâu kiến. Lần trước tại Phàm Vũ Giới Dương Thiên đã bất đắc dĩ phải sử dụng một cái, lúc này hắc không muốn tiếp tục lãng phí thêm nữa.

Liệt Viêm Kinh lạnh nhạt trả lời :

- Từ lúc đột phá Đại Thừa trung kỳ, ta vẫn chưa có cơ hội sử dụng toàn lực. Hi vọng tên kia có thể cho ta một trận chiến thật sảng khoái.

Đi cùng nhau được một khoảng thời gian, Dương Thiên xem như hiểu được phần nào tính cách của Liệt Viêm Kinh. Hắn rất tự tin vào thực lực của mình nhưng lại không hề kiêu ngạo. Hắn dám nói những lời này chứng tỏ đã nắm chắc phần thắng, vậy tên Đại Thừa kỳ kia cứ để cho Liệt Viêm Kinh lo liệu đi.

Trong lúc hai người trò chuyện, hai bóng người đã xuất hiện trên cao. Cả Thôn Thiên Thú lẫn tên Đại Thừa trung kỳ kia đồng thời thốt lên :

- Là người ?

Thôn Thiên Thú lúc này đã lớn hơn lần đầu Dương Thiên gặp gỡ một chút. Hắn lúc này nhìn giống một đứa trẻ 7, 8 tuổi, gương mặt có phần ngây thơ nhưng lại bị bao phủ bởi sát khí cuồng cuộn.

Sát khí của Thôn Thiên Thú khiến tên Đại Thừa trung kỳ kia hơi ngạc nhiên :

- Người nhận ra bọn hắn ?

Thôn Thiên Thú nhìn chăm chăm về phía Dương Thiên :

- Sư phụ, hắn chính là kẻ cướp đi Kiếm Thai, giết chết các vị sư huynh sư tỷ.

Tên Đại Thừa trung kỳ kia quay lại nhìn Dương Thiên :

- Lệnh bài có lưu lại ấn ký của Triệu Hắc vừa vỡ tan, cũng là người giết chết hắn ?

Dương Thiên tỏ vẻ chẳng mấy bận tâm :

- Là ta giết, thì đã sao ?

Tên Đại Thừa trung kỳ kia lại nhìn qua Liệt Viêm Kinh rồi cười nói :

- Người là chỗ dựa khiến hãn có đủ tự tin nói ra những lời ngông cuồng này ?

Liệt Viêm Kinh đáp :

- Tiêu Đỉnh, nhiều năm không gặp, người ngày càng kiêu ngạo.

Tiêu Đỉnh cười to :

- Kiêu ngạo thì đã sao ? Chỉ cần có đủ thực lực thì đó không tính là kiêu ngạo.

-Ồ, hi vọng chút nữa người vẫn có thể giữ được những lời này.

Liệt Viêm Kinh không hề che dấu khí tức, uy áp Đại Thừa trung kỳ phát ra khiến Tiêu Đỉnh có chút kinh hãi :

- Người đột phá Đại Thừa trung kỳ ? Không thể nào, người mang Hỏa linh lực cuồng bạo trong cơ thể, đáng lẽ phải bị vây khốn tại Đại Thừa sơ kỳ, qua một thời gian nữa chắc chắn sẽ bạo thể mà chết.

Trong thời gian đến Kiếm Mộ, Dương Thiên đã tùy tiện chỉ dạy cho Liệt Viêm Kinh một loại Liễm Khí Thuật đặc biệt. Trong điều kiện hãn không sử dụng linh lực, tu sĩ đồng cấp hoàn toàn không nhìn ra được tu vị của hãn. Chính vì điểm này mới khiến cho Tiêu Đỉnh vừa kinh ngạc vừa khiếp sợ. Liệt Viêm Kinh nở nụ cười hưng phấn :

- Tiêu Đỉnh, bao nhiêu năm qua người luôn xếp dưới ta. Nhưng lúc nào người cũng mang cho ta cảm giác đe dọa rất khó hiểu. Thật không ngờ người lại ẩn giấu sâu như vậy.

Thật ra khi mới đến Linh Giới Tiêu Đỉnh cũng chỉ là Đại Thừa sơ kỳ đỉnh phong. Bất quá hãn vô tình đạt được kỳ ngộ, thành công đột phá Đại Thừa trung kỳ. Nhưng cũng chính vì vậy, hãn cùng Thôn Thiên Thú đã đến Kiếm Mộ chậm trễ hơn Dương Thiên. Có điều những chuyện này Tiêu Đỉnh cũng lười nói ra, gương mặt hãn hiện lên vẻ hung ác :

- Liệt Viêm Kinh, người tiến giai Đại Thừa trung kỳ thì đã sao, đừng cho rằng ta sợ ngươi. Năm xưa ở Thủy Hoàng Giới ta nể tình ngươi là một kẻ sắp chết nên mới không thêm tính toán. Nếu ngươi đã muốn tìm chết, ta cũng không ngại tiễn ngươi đi một đoạn.

Một thanh trường thương màu đỏ xuất hiện trên tay Liệt Viêm Kinh, chiến ý lan tràn khắp nơi :

- Hiện tại nói nhiều thì có lợi ích gì, đến đây đi.

Liệt Viêm Kinh hét to một tiếng rồi lao thẳng về phía Tiêu Đỉnh. Thôn Thiên Thú sợ hãi lùi ra rất xa. Tuy nó đã là nửa bước Đại Thừa nhưng nửa bước vẫn chỉ là nửa bước, so với Đại Thừa kỳ chân chính còn kém nhiều lắm. Nếu bị cuốn vào vòng chiến của hai tên Đại Thừa trung kỳ chắc chắn sẽ khó lòng nguyên vẹn trở ra.

Thôn Thiên Thú một đường lùi nhanh, bên tai hãn đã vang lên âm thanh :

- Đừng vội, ân oán giữa chúng ta còn chưa tính xong a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 483: Bạo Tạc

Nghe được âm thanh này, Thôn Thiên Thú lập tức nhận ra chủ nhân của nó là ai. Hắn gầm lên:

- Lần trước để người may mắn trốn thoát, lần này ta sẽ cho người tận hưởng cảm giác sống không bằng chết, xem như “đền đáp” những gì người đã làm với ta.

Dương Thiên cười nhạt:

- Lần trước người suýt nữa chết dưới tay của ta. Nếu không phải tên kia cản trở, người nghĩ lúc này mình còn mạng đứng ở đây nói những lời này sao?

Thôn Thiên Thú lắc đầu:

- Khi đó ta miễn cưỡng hấp thu những tên kia để tăng tiến tu vị, còn chưa có thời gian ổn định nên chỉ sử dụng được một phần sức mạnh. Hiện tại thì khác, ta đã hoàn toàn làm chủ được sức mạnh, ổn định cảnh giới, chân chính là nửa bước Đại Thừa kỳ. Tuy chỉ là nửa bước, nhưng Đại Thừa và Hợp Thể chênh lệch lớn đến mức nào chắc người cũng có thể hiểu được.

Những gì Thôn Thiên Thú nói là sự thật, lần trước giao đấu với Dương Thiên nó cùng lắm chỉ sử dụng được năm phần sức mạnh mà thôi. Hiện tại thì khác, dưới sự trợ giúp của Tiêu Đình, Thôn Thiên Thú đã hoàn toàn ổn định cảnh giới, có thể sử dụng toàn lực, so với trước kia mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Có điều, chỉ có như vậy thì vẫn không đủ. Dương Thiên mỉm cười:

- Vậy chắc người cũng biết, nửa bước Đại Thừa thì vẫn không phải chân chính là Đại Thừa kỳ. Chỉ cần không đạt đến Đại Thừa kỳ thì không đáng để ta đặt vào mắt.

- Người rất kiêu ngạo.

Dương Thiên lặp lại câu nói của Tiêu Đình:

- Không phải sư phụ người vừa nói, “kiêu ngạo thì đã sao? Chỉ cần có đủ thực lực thì đó không tính là kiêu ngạo”.

Vẻ mặt Thôn Thiên Thú hơi cứng lại rồi đáp:

- Đã như vậy, để ta cho người thấy giữa chúng ta rốt cuộc chênh lệch lớn như thế nào.

Thôn Thiên Thú bất ngờ há to miệng, phun ra một vòng xoáy màu đen rất lớn. Vẫn là một chiêu Thôn Phệ Khí Toàn, nhưng lần này uy lực đã vượt trội hơn rất nhiều. Mặt đất, không khí, thiên địa linh khí, thậm chí linh lực trong cơ thể Dương Thiên cũng có xu hướng bị nó hút ra.

Vòng xoáy ngày càng lớn hơn, lực hút ngày càng mạnh hơn. Dương Thiên không khỏi vỗ tay tán thưởng:

- Không tệ, uy lực quả nhiên tăng tiến rất nhiều, thậm chí có thể đem linh lực trong cơ thể tu sĩ hút ra. Thôn Thiên Thú quả không hổ danh là một trong những loại Thần Thú hàng đầu.

Cảm nhận linh lực trong cơ thể Dương Thiên đang không ngừng bị hút ra, Thôn Thiên Thú đặc ý nói:

- Người biết như vậy thì đã muộn. Ngoan ngoan chịu chết đi.

- Ấy, đừng tự tin như vậy. Người bất quá chỉ là ấu thể Thôn Thiên Thú mà thôi, có thể hấp thu được bao nhiêu.

- Đủ để hút cạn người.

Dương Thiên cười:

- Vậy phải thử mới biết được.

Linh lực trong cơ thể Dương Thiên cuộn cuộn xông ra, để cho Thôn Phệ Khí Toàn hấp thu dễ dàng hơn. Thôn Phệ Khí Toàn giống như một cái động không đáy, liên tục hút lấy linh khí. Thôn Thiên Thú trông thấy một màn này liền trợn mắt. Với lực hút khủng bố của Thôn Phệ Khí Toàn, tu sĩ Hợp Thể kỳ vốn không thể chịu đựng được bao lâu. Đáng này Dương Thiên lại đem linh lực ra cho nó dễ dàng hấp thu hơn, rõ ràng chính là tự tìm đường chết. Tên này không phải sợ quá hóa rồ rồi chứ?

Dương Thiên sợ quá hóa rồ? Câu trả lời đương nhiên không phải. Tuy hãn bị thương thế khiến cho sức mạnh sử dụng được chỉ đạt đến Hợp Thể sơ kỳ nhưng thực lực chân chính vẫn là Chân Tiên, có thể nói là linh lực vô hạn. Chỉ một cái Thôn Phệ Khí Toàn còn con cũng muốn hút cạn hãn quả thực quá thiên cậ. Tuy Dương Thiên có rất nhiều cách hóa giải Thôn Phệ Khí Toàn nhưng hãn lại muốn lựa chọn cách này. Bởi vì Thôn Phệ Khí Toàn một khi quá tải chắc chắn sẽ dẫn đến phản phệ lại Thôn Thiên Thú, Dương Thiên khí đó chính là làm ít hưởng nhiều, không công mà vẫn giành được phần thắng.

Thời gian dần trôi qua, vẻ mặt của Thôn Thiên Thú dần chuyển từ đắc ý sang khó coi. Thôn Phệ Khí Toàn đã hấp thu một lượng linh lực khổng lồ, bắt đầu có dấu hiệu sắp chịu không nổi. Dương Thiên thì vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, linh lực trong cơ thể tràn ra liên miên không dứt. Biết nếu tiếp tục để như vậy sẽ có chuyện không tốt xảy ra, Thôn Thiên Thú liền hô:

- Thu.

Dương Thiên nhẹ lắc đầu:

- Đã muộn.

Dương Thiên vung tay một cái, một tia sáng màu vàng nhắm ngay trung tâm của Thôn Phệ Khí Toàn đâm thẳng vào. Thôn Phệ Khí Toàn lúc này giống như một trái bóng căng phồng, chỉ cần một chút tác động lập tức sẽ nổ tung. Một tiếng nổ khổng lồ phát ra. Linh lực do Thôn Phệ Khí Toàn hấp thu từ này đến giờ đã đạt đến một mức độ khó tin được. Một khi bạo tạc, uy lực vụ nổ cực kỳ khủng bố.

Tiêu Đình cùng Liệt Viêm Kinh đang chiến đấu ở đằng xa cũng phải tạm ngừng lại, neho mắt nhìn sang bên này. Tiêu Đình cười lạnh:

- Tên đệ tử của người có lẽ đã lành ít dữ nhiều.

Liệt Viêm Kinh bình thản:

- Hắn không phải đệ tử của ta. Có điều ta vẫn phải khen ngợi người, đến Thần Thú Thôn Thiên Thú cũng có thể thu phục được, thật sự khiến ta có chút bất ngờ.

Tiêu Đình đáp:

- Chờ hắn giết xong tên kia sẽ đến đây trợ giúp ta. Tuy tu vị của hắn không được nhưng Thôn Thiên Thú có một loại bản mệnh thần thông rất đặc biệt. Có nó trợ giúp, ta chắc chắn sẽ giành được phần thắng.

Liệt Viêm Kinh nhún vai:

- Tự tin như vậy? Nhưng ta e rằng phải để người thất vọng rồi.

- Ý của người là?

- Cho dù là Thôn Thiên Thú, đối mặt với Dương Thiên cũng chỉ có con đường chết.

Tiêu Đình hơi bất ngờ. Liệt Viêm Kinh bản tính cao ngạo, hẳn chưa từng thấy tên này đánh giá ai cao như vậy. Lẽ nào Dương Thiên đang ẩn chứa bí mật gì đó?

Liệt Viêm Kinh đưa cao trường thương:

- Những gì ta nói có đúng hay không lát nữa sẽ rõ. Bây giờ chỉ là khởi động, tiếp theo đây ta sẽ sử dụng toàn lực, hi vọng người đừng chết quá sớm.

Một ngọn lửa đỏ như máu tươi bắt đầu chảy ra, bao lấy trường thương. Tiêu Đình thất thanh hô lên:

- Huyết Hỏa?

Liệt Viêm Kinh gật đầu:

- Ánh mắt không tệ. Chính vì tu luyện Huyết Hỏa dẫn đến Hỏa linh lực trong cơ thể ta khó lòng khống chế. Vì vậy ta gần như chưa bao giờ sử dụng đến nó. Hiện tại vấn đề kia đã được giải quyết, ta có thể sáng khoái đánh một trận.

Tiêu Đình không đáp, hai loại linh lực một đỏ một vàng bắt đầu vận chuyển. Thanh kiếm trên tay hắn cũng được hai loại màu sắc khác nhau đan xen. Liệt Viêm Kinh ngẩn đầu cười to:

- Kim, Hỏa hai loại thuộc tính. Tiêu Đình, người thực sự xứng đáng là đối thủ của ta. Đến đây đi.

Mang theo sự hưng phấn, Liệt Viêm Kinh quét mạnh trường thương, không gian lập tức xuất hiện một vết nứt kéo dài, đánh mạnh về phía Tiêu

Đỉnh. Dưới uy lực của một thương này, gương mặt Tiêu Đỉnh xuất hiện sự nghiêm túc hiểm có, đưa kiếm lên đón đỡ.

...

Quay lại với trận chiến giữa Dương Thiên và Thôn Thiên Thú. Cả hai đều bị cuốn vào vụ nổ khủng bố. Khói bụi mịt mù, phải mất một hồi lâu sau, Thôn Thiên Thú mới từ bên trong phóng lên. Lúc này cả người nó chảy đầy máu tươi, phần bụng bị thủng mất một lỗ, nhìn qua khá đáng sợ. Liên tục ho ra vài ngụm máu, Thôn Thiên Thú vừa thở hổn hển vừa nói:

- Đáng chết, hăn đoán mình không đánh lại ta nên muốn dùng một chiêu này khiến cả hai bên đồng vu quy tận, quả thực là một tên điên. May mắn, bản thể của ta là Thần Thú, khả năng phòng ngự so với nhân loại cao hơn rất nhiều. Nếu không hậu quả thực khó tưởng tượng được. Chỉ là món bảo vật kia, ài, thật đáng tiếc.

Thôn Thiên thú thực lực nửa bước Đại Thừa kỳ, bản thể lại là đỉnh cấp Thần Thú. Dương Thiên chẳng qua chỉ là Hợp Thể sơ kỳ, ai cao ai thấp có thể dễ dàng nhìn ra được. Nó đoán Dương Thiên có một món bảo vật cho phép hăn có một lượng linh lực gần như vô hạn nên muốn dùng nó để đồng vu quy tận. Bây giờ Dương Thiên đã chết trong vụ nổ, bảo vật kia chắc chắn cũng không còn được nguyên vẹn.

Thôn Thiên Thú còn đang tiếc nuối, từ trong khói bụi đã vang lên âm thanh:

- Sắp chết đến nơi còn dám mơ tưởng đến bảo vật của ta. Ta nên nói là người quá tham lam hay là quá ngu ngốc đây?

Thôn Thiên Thú giật mình, vẻ mặt lập tức trở nên khó coi:

- Người còn sống?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 484: Thôn Thiên Thú Chết

Dương Thiên từ trong khói bụi bay ra, quần áo vẫn hoàn hảo không hề có một vết bẩn. Hắn nhìn Thôn Thiên Thú cười khẩy:

- Thế nào? Nếu vẫn có hứng thú với bảo vật của ta, người có thể tự mình đến đây mà lấy.

Thôn Thiên Thú lúc này làm gì còn lòng dạ để ý đến bảo vật, hắn run rẩy nói:

- Không thể nào. Vụ nổ vừa rồi, cho dù là Đại Thừa kỳ cũng bị ảnh hưởng ít nhiều, một tên Hợp Thể sơ kỳ như người tại sao lại không bị bất kỳ vết thương nào.

Dương Thiên có thể chịu được vụ nổ kia? Tất nhiên là có thể, nhưng đó là hắn khi còn ở thời kỳ toàn thịnh. Bị hạn chế ở Hợp Thể sơ kỳ, Dương Thiên muốn sống sót không khó, nhưng muốn không bị thương rõ ràng là chuyện hoang đường.

Mấu chốt của tất cả chuyện này nằm ở lúc Dương Thiên cùng Liệt Viêm Kinh đến gặp Vạn Sự Thông. Tên kia tu vị cũng đã đạt đến Đại Thừa sơ kỳ, lại am hiểu nhiều chuyện. Rất nhiều tu sĩ thường xuyên đến hỏi thăm tin tức từ nơi hắn, vì vậy bản thân hắn cũng có một gia tài kha khá.

Trong lúc ngồi gần Vạn Sự Thông, Dương Thiên đã tiện tay “thó” chiếc không gian giới chỉ hắn đang đeo trên tay. Tên kia tất nhiên cảm ứng được nhưng vẫn giả vờ nhắm mắt cho qua. Có điên mới đi đắc tội Sát Thần, bỏ

vài món đồ lấy được thiện cảm của Dương Thiên là một cuộc làm ăn rất lời. Đây là suy nghĩ của Vạn Sự Thông khi đó.

Bên trong không gian giới chỉ cũng không có nhiều thứ, đại đa số đều vô dụng đối với Dương Thiên. Chỉ có một tấm Hư Không Phù, có tác dụng đem người sử dụng tạm thời dung nhập vào hư không trong một thời gian ngắn, né tránh được những công kích cấp bậc thấp. Vụ nổ kia tuy mạnh nhưng vẫn còn chưa đủ sức phá vỡ không gian, vì vậy Dương Thiên có thể bình an vô sự vượt qua.

Bất quá những chuyện này Dương Thiên không cần phải giải thích với Thôn Thiên Thú. Đối với một kẻ sắp chết, hẳn cũng không rồi hơi làm những việc như vậy. Dương Thiên nâng tay lên cao rồi điểm ra một chỉ. Một tia sáng lóe lên một cái rồi bay vút đi, hướng thẳng về phía mi tâm Thôn Thiên Thú.

Tốc độ của tia sáng kia quá nhanh, Thôn Thiên Thú lại bị thương rất nặng nên không kịp tránh né, chỉ còn cách há to miệng, một hơi đem tia sáng kia nuốt xuống. Dương Thiên nhìn Thôn Thiên Thú rồi cười nói:

- Rất khá, đến Vạn Kiếm Lực người cũng có can đảm nuốt xuống, ta cũng phải có lời khen cho người. Thôn Thiên Thú nổi danh có thể thôn phệ vạn vật. Nhưng người chỉ là ấu thú, thực sự cho rằng mình cái gì cũng có thể nuốt hay sao?

Câu nói của Dương Thiên khiến Thôn Thiên Thú có chút lo lắng, nó dùng thần thức kiểm tra qua thể nội phát hiện không có điểm gì bất thường. Tia sáng kia giống như tan biến, hoàn toàn không thấy dấu vết. Nhưng chính sự bình thường này lại khiến Thôn Thiên Thú càng thêm kinh hãi. Thông thường khi Thôn Thiên Thú nuốt bất kỳ vật gì cũng sẽ hấp thu sức mạnh của nó, đằng này tia sáng kia lại biến mất, Thôn Thiên Thú chắc chắn hẳn vẫn chưa hấp thu được nó.

Dương Thiên cười cười:

- Không phát hiện được phải không? Để ta giúp ngươi.

Dương Thiên không làm ra bất kỳ động tác gì, hắn chấp hai tay sau lưng, bộ dạng rất thoải mái. Thôn Thiên Thú thì khác, nó có cảm giác vô số những con dao rất nhỏ đang xuất hiện khắp cơ thể, tàn phá kinh mạch, xương cốt...cùng tất cả những bộ phận khác.

Thôn Thiên Thú há to miệng nhưng lại không phát ra được bất kỳ âm thanh nào. Trong ánh mắt nó chỉ còn lại sự sợ hãi đến cực độ. Một tiếp nổ nhỏ vang lên, Thôn Thiên Thú hóa thành một đám bụi rơi xuống. Dương Thiên đưa tay ra trước mặt nắm lại, trên tay hắn là một viên yêu hạch màu đen:

- Nếu ngươi chịu sử dụng toàn lực ngay từ đầu, có lẽ đã không phải chịu kết cục thảm như vậy.

Thôn Phệ Khí Toàn là kỹ năng cơ bản mà bất kỳ con Thôn Thiên Thú nào cũng có thể nắm giữ. Nếu Thôn Thiên Thú chịu sử dụng một chiêu mạnh hơn, có lẽ Dương Thiên đã không thể chiến thắng dễ dàng như vậy. Phải biết Thôn Thiên Thú là nửa bước Đại Thừa kỳ, công thêm bản thể Thần Thú, Dương Thiên muốn giết chết nó cũng không đơn giản như hắn đã từng nói. Quan trọng nhất là, Thôn Thiên Thú còn chưa sử dụng bản thể.

Thân là một trong những Thần Thú hàng đầu, bản thân Thôn Thiên Thú tất nhiên được truyền thừa những loại thần thông nhất định. Tên Thôn Thiên Thú này vẫn là dạng ấu thú, muốn thi triển thần thông cần phải trở về bản thể. Bản thể, thần thông cộng thêm tu vị nửa bước Đại Thừa, cho dù Dương Thiên có giết chết nó cũng sẽ phải trả một cái giá khá cao.

Đáng tiếc, nó không còn cơ hội nữa. Thôn Thiên Thú thất bại chính vì sự kiêu ngạo của mình. Lần trước Thôn Phệ Khí Toàn của nó bị một kiếm của Dương Thiên phá vỡ, lần này tu vị tăng tiến, nó muốn dùng lại một chiêu

này để chứng minh mình mạnh hơn Dương Thiên. Sai lầm nối tiếp sai lầm, Thôn Thiên Thú cuối cùng cũng nuốt hận mà chết.

Có được yêu hạch của Thôn Thiên Thú, Dương Thiên trên cơ bản đã gom đủ tài liệu để nâng cấp Thái Hư Luyện Thần Đỉnh. Hiện tại hắn còn ba thứ cần phải chuẩn bị trước khi làm được chuyện này. Thứ nhất, tìm ra Thái Hư Luyện Thần Đỉnh thật sự. Chín tấm kim bài chẳng qua là hấp thu linh lực của Dương Thiên để biến hóa thành Thái Hư Luyện Thần Đỉnh, uy lực thực sự còn kém xa bản gốc.

Thứ hai chính là đem Phệ Hồn Thạch hoàn toàn tiến hóa thành Diệt Hồn Thạch. Chuyện này Dương Thiên ngược lại không hề lo lắng. Sắp tới đây hắn sẽ tìm đến những kẻ thù cũ để tính sổ. Số lượng người chết không đến một triệu cũng đến vài trăm ngàn, trong đó có vô số tu sĩ cấp cao, Phệ Hồn Thạch chắc chắn có đủ linh hồn để tiến hóa thành công.

Thứ ba, cũng là chuyện quan trọng nhất, khôi phục tu vị. Thái Hư Luyện Thần Đỉnh là bảo vật nằm trên Địa Bảng. Dương Thiên muốn đem nó tế luyện, tu vị tối thiểu cũng phải đạt đến cửu chuyển Độ Kiếp hoặc Thánh Thể kỳ mới miễn cưỡng đủ sức. Suy đi tính lại, tài liệu xem như đã đủ, chỉ cần chờ một thời gian nữa, Dương Thiên sẽ có thêm một món pháp bảo cực kỳ lợi hại.

Tạm thời gác lại chuyện tế luyện Thái Hư Luyện Thần Đỉnh, Dương Thiên ngẩn đầu nhìn qua trận chiến giữa Liệt Viêm Kinh và Tiêu Đỉnh. Hắn có chút ngạc nhiên, dựa vào những chấn động linh lực truyền sang, sức mạnh của hai người đều đã tiếp cận Đại Thừa trung kỳ đỉnh phong. Phải biết, cả hai người đều mới đột phá chưa được bao lâu, sao có thể lợi hại đến như vậy?

Liệt Viêm Kinh thì không cần nói, Huyết Hỏa là một trong những loại hỏa diễm bá đạo bậc nhất tính từ Độ Kiếp kỳ trở xuống. Sử dụng nó, vượt cấp khiêu chiến không phải nói đùa. Còn Tiêu Đỉnh thì sao? Dương Thiên

có thể nhìn ra hắn đang sử dụng đồng thời hai loại linh lực Kim cùng Hỏa thuộc tính.

Đạt đến cấp độ càng cao, tu luyện càng khó khăn. Rất ít người lựa chọn tu luyện nhiều loại linh lực cùng lúc. Làm như vậy có thể khiến người mạnh hơn tu sĩ đồng cấp rất nhiều, nhưng bù lại tốc độ tu luyện chậm đi nhiều lần.

Tiêu Đỉnh tu vị không hề thua kém Liệt Viêm Kinh, đồng tu hai loại linh lực, hơn nữa còn lĩnh ngộ Kim pháp tắc. Dựa vào những yếu tố này, hắn cùng Liệt Viêm Kinh dây dưa không dứt, mãi vẫn chưa phân thắng bại.

Dương Thiên do dự một lúc rồi quyết định không ra tay. Đi cùng nhau một thời gian, hắn hiểu rất rõ Liệt Viêm Kinh. Tên kia rất mong tìm được một đối thủ xứng tầm. Hiện tại đã tìm được, cùng nhau đánh một trận sống mái, Dương Thiên từ đâu xen vào phá hỏng niềm vui của hắn thì không được tốt lắm.

Trên hết, Dương Thiên tin tưởng Liệt Viêm Kinh nhất định sẽ chiến thắng. Dương Thiên trước kia cũng tu luyện Hỏa hệ linh lực, hắn hiểu rõ Huyết Hỏa có bao nhiêu đáng sợ. Mặc dù lúc này Tiêu Đỉnh vẫn chưa có dấu hiệu yếu thế. Nhưng theo thời gian kéo dài, sự đáng sợ của Huyết Hỏa sẽ dần được phơi bày. Đến lúc đó, Tiêu Đỉnh muốn rút lui e rằng đã muộn.

Đã có quyết định, Dương Thiên không thềm quan tâm hai tên kia đánh nhau như thế nào, hắn phóng thẳng xuống sâu trong Kiếm Mộ tìm kiếm Thanh Hàn. Bên dưới Kiếm Mộ, Hỏa Vũ Kiếm đã biến mất. Trên mi tâm Thanh Hàn xuất hiện đồ án hình một cây kiếm màu đỏ rất nhỏ. Hai mắt nàng nhắm nghiền, vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Dương Thiên trông thấy một màn này liền trợn mắt:

- Dung hợp?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 485: Tiêu Đình Bại

Vốn nghĩ rằng dưới sự áp chế của Phá Thiên, Thanh Hàn sẽ dễ dàng tế luyện được Hỏa Vũ Kiếm trở thành bản mệnh pháp bảo của nàng. Không ngờ kiếm linh kia vẫn có chút không phục, cuối cùng lựa chọn ra cách dung hợp làm một với linh hồn của Thanh Hàn. Một khi dung hợp hoàn tất, Thanh Hàn và Hỏa Vũ Kiếm gần như sẽ trở thành một thể. Khi nàng sử dụng nó sẽ đạt đến sức mạnh tối đa.

Ngược lại, sau khi dung hợp, tích cách Thanh Hàn sẽ có sự biến hóa. Cụ thể như thế nào thì Dương Thiên cũng không dự đoán trước được. Đây mới là thứ khiến hắn cảm thấy khó chịu nhất. Kiếm linh đại đa số chỉ một lòng quan tâm đến kiếm đạo, nhất là những kiếm linh vừa mới hình thành chưa được bao lâu. Nói không chừng Thanh Hàn cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi điểm này.

Dương Thiên không phủ nhận, nếu trong tâm chỉ có kiếm, cộng thêm kiếm linh trợ giúp, Thanh Hàn sẽ dễ dàng lĩnh ngộ những loại kiếm đạo cao cấp hơn rất nhiều. Nhưng nếu tu luyện chỉ vì như vậy thì có ý nghĩa gì?

Trước kia Dương Thiên từng là kiếm tu, hắn hiểu được tầm quan trọng của kiếm. Nhưng Dương Thiên không vì vậy mà bỏ qua những chuyện khác. Vào lúc đó, chính là trả thù.

Bất quá, nói như thế nào, hiện tại Dương Thiên cũng vô pháp ngăn cản Thanh Hàn cùng kiếm linh kia dung hợp. Cường chế phá vỡ sẽ khiến linh hồn nàng tổn thương nghiêm trọng, đến lúc đó hậu quả rất khó tưởng tượng.

Chung quy lại cũng vì hãn hiện tại quá yếu, cũng chỉ còn cách ngồi yên chờ đợi kết quả. Dung hợp linh hồn là một quá trình rất phiền phức, tiêu tốn rất nhiều thời gian. Dương Thiên đợi đến ngày thứ ba thì toàn bộ Kiếm Mộ rung chuyển dữ dội, thậm chí có dấu hiệu sụp đổ. Phải biết Kiếm Mộ này được vô số kiếm ý bảo vệ, vô cùng kiên cố, cho dù Đại Thừa kỳ tu sĩ trực tiếp công kích cũng khó lòng khiến nó ảnh hưởng mấy may. Dương Thiên ngẩn đầu nhìn lên cao, cười nhẹ:

- Đã xong?

Dương Thiên lóe lên một cái liên biến mất. Khi hãn xuất hiện bên trên Kiếm Mộ, quang cảnh đổ nát một lần nữa đập vào mắt. Diện tích Kiếm Mộ rất lớn, thế nhưng lúc này đã trở thành một mớ hỗn độn. Ngoài hai người Liệt Viêm Kinh cùng Tiêu Đình, không còn thấy bóng dáng của bất kỳ tu sĩ nào khác.

Liệt Viêm Kinh tay vẫn nắm chặt trường thương, cả người chảy đầy máu tươi. Ngọn lửa bảo phủ trường thương trở nên rất mờ nhạt, bên trên còn xuất hiện nhiều vết rạn nứt lớn nhỏ khác nhau. Liệt Viêm Kinh hơi thở nhàn định tựa như không bị thương không quá nặng. Trên thực tế hãn đang cố gắng hấp thu bổ sung linh lực đang suy kiệt trong cơ thể cùng áp chế thương thế.

Ở phía người lại, Tiêu Đình càng thêm thê thảm. Trên bụng hãn có một lỗ thủng lớn, từ bả vai kéo xuống phần eo có một vết chém rất sâu. Kỳ lạ là không hề có bất cứ giọt máu nào chảy ra. Cả người Tiêu Đình trắng bệch, giống như máu trong cơ thể đã bị hút sạch. Tay cầm kiếm của hãn run rẩy, bộ dạng sức cùng lực kiệt, không còn chống đỡ được bao lâu nữa.

Trình độ thảm khốc của trận chiến này đã vượt khỏi dự liệu của Dương Thiên. Hai người đều đã là nỏ mạnh hết đà. Liệt Viêm Kinh thì khá hơn một chút, miễn cưỡng vẫn có thể đánh tiếp, còn Tiêu Đình lúc này chính là cá nằm trên thớt, ngồi im chờ chết mà thôi.

Dương Thiên từng bước đi đến, nhìn Tiêu Đình rồi nói:

- Uy thế đến bậc này, Tiêu Đình, cho dù là kẻ thù, ta vẫn phải đánh giá rất cao kiếm đạo của người. Chỉ thiếu một chút nữa đã lĩnh ngộ được Vạn Kiếm Lực. Nếu người thành công, cho dù Liệt Viêm Kinh có Huyết Hỏa cũng chưa chắc chiến thắng được người.

Tiêu Đình mở miệng định nói gì đó nhưng bị chững lại giống như đang mắc nghẹn cái gì đó. Hắn liên tục ho khan, phun ra vài mảnh nội tạng khô cứng. Những mảnh nội tạng kia chưa kịp chạm đất liền biến mất. Đây chính là đặc tính bá đạo thứ hai của Huyết Hỏa, Ăn Mòn.

Ho một hồi, Tiêu Đình rút cuộc cũng miễn cưỡng áp chế được thương thế, hắn nhìn chăm chăm Liệt Viêm Kinh rồi nói:

- Không ngờ Tiêu Đình ta nhẫn nhịn bao nhiêu năm nay, cuối cùng vẫn bại dưới tay người. Trong lòng ta quả thực có chút không cam tâm. Nhưng chuyện đã đến nước này, có nói gì nữa cũng vô ích. Mau giết ta đi.

Liệt Viêm Kinh không nói gì, lạnh lùng bước đến. Khi còn cách Tiêu Đình một đoạn nhỏ, hắn loạn choạng vài bước, phải chống trường thương xuống đất mới đứng vững được. Dương Thiên lắc đầu nói:

- Ta đoán một đòn cuối cùng kia, Tiêu Đình đã phần nào đó sử dụng được Bách Kiếm Lực. Hiện tại đang có vô số kiếm khí đang tàn phá bên trong cơ thể người. Nếu không nhanh chóng đem chúng trục xuất ra ngoài, xương cốt, gân mạch và tất cả những bộ phận khác của người sẽ bị phá hoại. Muốn khôi phục lại cũng sẽ rất khó khăn chứ đừng nói tiếp tục tu luyện.

- Cho nên...

- Để hắn cho ta đi.

Liệt Viêm Kinh không phản bác, Dương Thiên nói rất đúng, việc hấn cần làm lúc này chính là loại bỏ kiếm khí đang tàn phá trong cơ thể, còn nấn ná sẽ rất nguy hiểm. Liệt Viêm Kinh ngồi ngay xuống đất, lấy ra vài viên đan dược nuốt xuống nhắm mắt nhập định, tập trung ổn định thương thế. Dương Thiên chậm rãi đi lại gần Tiêu Đỉnh, tên kia thấy vậy liền thở dài :

- Tiêu Đỉnh ta cũng tính là một nhân vật phong vân, làm mưa làm gió, đứng ở đỉnh cao nhiều năm. Không ngờ cuối cùng lại chết dưới tay một tên Hợp Thể sơ kỳ, nhân sinh bi ai a.

Dương Thiên bật cười :

- Người có biết rằng kẻ mạnh hơn người chết dưới tay ta nhiều vô số. Đáng lẽ người phải xem đây là vinh dự mới đúng.

Tiêu Đỉnh chỉ hừ lạnh chứ không đáp, rõ ràng là không tin những gì Dương Thiên vừa nói. Dương Thiên tiếp tục nói :

- Hồ lạc đồng bằng bị chó khinh, câu nói này quả thực không sai. Ài, người cũng xem như một đời kiêu hùng, trước khi chết, ta sẽ để cho người chiêm ngưỡng thứ lực lượng mà người hằng ao ước.

Dương Thiên xòe tay ra, trong lòng bàn tay hấn là một thanh tiểu kiếm màu trắng do linh lực ngưng tụ mà thành. Tiểu kiếm vừa xuất hiện, hai mắt Tiêu Đỉnh liền mở to ra, bộ dạng như đang nhìn thấy thứ gì rất kinh khủng. Hấn lắp bắp :

- Không thể nào, đây, đây là...

Dương Thiên thản nhiên :

- Thứ mà người cả đời truy cầu, lẽ nào lại không nhận ra ?

- Bách Kiếm Lực ! Một tên Hợp Thể sơ kỳ như người sao có thể lĩnh ngộ được nó ?

Dương Thiên không trả lời câu hỏi của Tiêu Đình :

- Chuyện này người biết thì có ích gì. Được chết dưới Bách Kiếm Lực, người hẳn là không còn gì tiếc nuối đúng không ?

Tiêu Đình đã không còn để tâm đến Dương Thiên đang nói gì, hẳn vội vàng nói :

- Mau, mau để ta chạm vào nó.

Dương Thiên đưa tay ra trước mặt Tiêu Đình, tên kia lập tức đưa tay nắm lấy thanh tiểu kiếm kia. Bách Kiếm Lực vừa nhập thể, Tiêu Đình đau đớn hét to. Thân thể vốn đã bị Huyết Hỏa ăn mòn trở nên vô cùng yếu ớt, lúc này lại bị Bách Kiếm Lực công phá, Tiêu Đình đã sắp không chịu nổi nữa. Khí tức trên người hắn dần yếu đi, giống như ngọn nến trước gió tùy thời đều có thể vụt tắt.

Tuy vậy, cùng với sự đau đớn, trên mặt Tiêu Đình còn có thêm sự thỏa mãn. Cuối cùng hắn cũng được tự mình thể nghiệm thứ lực lượng đỉnh cao đó. Đối với một kiếm tu, đây mới là niềm hạnh phúc lớn nhất.

Đúng lúc này, Tiêu Đình đột nhiên điểm xuống đất một chỉ. Một tia kiếm khí mờ nhạt phóng xuống, tảng đá nằm đó lập biến thành bụi phấn. Tiêu Đình ngẩn đầu lên trời cười to :

- Ha ha, mấy vạn năm trôi qua, cuối cùng ta cũng lĩnh ngộ được Bách Kiếm Lực, chân chính là Bách Kiếm Lực.

Tiêu Đình cười to một lúc rồi nhìn qua Liệt Viêm Kinh vẫn đang nhắm mắt tĩnh tọa :

- Đáng tiếc, nếu ta lĩnh ngộ ra được sớm hơn, có lẽ chiến quả đã phải viết lại. Mà thôi, Liệt Viêm Kinh, người là một đối thủ đáng được ta tôn trọng, bại dưới tay người cũng không phải chuyện gì quá mất mặt.

Tiêu Đình đang để lại di ngôn, Dương Thiên cũng lười quản hắc, xoay người bước đi. Hắc vừa đi chưa được mười bước thì đã nghe tiếng Tiêu Đình gọi theo :

- Khoan đã, ta nhớ Liệt Viêm Kinh từng nói, người gọi là Dương Thiên ?

Dương Thiên quay đầu nhìn lại :

- Phải thì đã sao ? Người đã từng nghe qua cái tên này ?

Giọng của Tiêu Đình có chút run run :

- Lẽ nào...người chính là Sát Thần Dương Thiên?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 486: Rời Khỏi Kiếm Mộ

Không giống với Liệt Viêm Kinh bị Hỏa linh lực cuồng bạo trong cơ thể khiến hần không dám rời khỏi Thủy Hoàng Giới, Tiêu Đỉnh thường xuyên đến Linh Giới, tiếp xúc với những tu sĩ cao tầng để học hỏi, lịch luyện tăng tiến tu vị. Trong những chuyến đi này, hần có cơ hội được nghe kể lại về những nhân vật truyền kỳ từng xuất hiện tại Linh Giới từ trước đến nay.

Trong số những nhân vật phong vân từng làm mưa làm gió kia, có một kẻ vẫn luôn ngự trị ở vị trí số một. Mỗi khi nhắc đến hần, kể cả những lão quái vật Độ Kiếp kỳ đã sống hàng chục vạn năm cũng phải run rẩy sợ hãi. Nhân vật truyền kỳ đó được gọi là Sát Thần Dương Thiên.

Tương truyền rằng khoảng thời gian hần xuất hiện tại Linh Giới rất ngắn, chỉ vón vện trong vòng 100 đến 200 năm. Trong thời gian này, hần từ một tiểu tu sĩ vừa từ hạ giới phi thăng đã đạt đến đỉnh cao. Tốc độ tu luyện khủng bố này được ghi chép lại là nhanh nhất trong lịch sử của Linh Giới từ trước đến nay. Nhưng đây chưa phải là điểm đáng chú ý nhất.

Chỉ riêng biệt danh Sát Thần kia đã nói lên được phần này sự hiếu sát của hần. Nghe đồn người này tu luyện một loại tà công, có khả năng giết người, sau đó hấp thu một phần sức mạnh của bọn họ. Sát Thần Dương Thiên năm đó để đạt đến đỉnh cao, số lượng tu sĩ cấp cao tại Linh Giới bị hần giết chết nhiều vô số kể. Tính kĩ có thể đạt đến ba phần tổng chiến lực của Linh Giới.

Khi mọi người xem hần là đại ma đầu giết người không ghê tay, người này lại đứng ra làm được một việc tốt, một mình ngăn chặn đại quân của

Vực Ngoại Thiên Ma, bảo vệ Linh Giới khỏi cuộc xâm lược của đám dị tộc kia.

Toàn bộ những thứ được ghi chép lại về Sát Thần Dương Thiên đều không có chứng cứ xác thực. Nhưng hắc quả thực đã từng xuất hiện. Mỗi khi nghe đến cái tên Dương Thiên, đám lão quái vật kia đều tìm cách nói lảng sang chuyện khác. Về mặt cá nhân, Tiêu Đình lại rất sùng bái Dương Thiên. Cái khác không bàn đến, tương truyền rằng Dương Thiên cũng giống như hắc, là một vị kiếm tu, hơn nữa còn đạt đến đỉnh cao của kiếm đạo, từng lĩnh ngộ ra được một loại lực lượng rất đặc biệt.

Hôm nay tận mắt được gặp gỡ, Tiêu Đình vẫn cảm thấy có điểm gì đó không đúng. Nếu người trước mặt này đúng là Dương Thiên, đáng lẽ hắc đã phi thăng Tiên Giới từ rất lâu, tại sao lại xuất hiện ở nơi này. Hơn nữa tu vị chỉ có Hợp Thể sơ kỳ.

Nhưng nếu nói hắc chỉ là trùng tên thì cũng không hợp lý. Hợp Thể sơ kỳ lĩnh ngộ Bách Kiếm Lực? Nói ra không phải sẽ khiến người khác cười đến rụng răng hay sao?

Dương Thiên cũng có chút bất ngờ, một kẻ đến từ Thủy Hoàng Giới như Tiêu Đình lại từng nghe qua danh hào của hắc:

- Ài, ngàn năm trước ta từng được gọi bằng cái tên đó. Sát Thần, nghe thật hoài niệm a.

Tiêu Đình suy nghĩ rất nhanh rồi nói:

- Đúng là ngươi. Lẽ nào là phân thân do Sát Thần Dương Thiên phái xuống để truy tìm bảo vật?

Suy đoán này của hắc giống hệt như Liệt Viêm Kinh. Cũng không trách được bọn họ, gần đây Tiên Giới liên tục dùng các thủ đoạn can thiệp vào Linh Giới, ra lệnh cho bọn hắc tìm kiếm mảnh vỡ của Hỗn Độn Diệt Thế

Kiểm. Thậm chí một vài tên không tiếc trả đại giới phái phân thân hàng lâm. Chính vì điểm này, bọn họ đều có chung nhận định về thân phận của Dương Thiên.

Đối với suy đoán này, Dương Thiên chưa từng có ý định phản bác. Đây là chuyện tốt, xem như cho hắn một thân phận hợp cách, sau này hành sự sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Dương Thiên không phủ nhận, Tiêu Đình sẽ mặc định những gì mình nói là đúng. Hắn vui vẻ nói:

- Được chết trong tay Sát Thần, đời này ta xem như sống không uổng phí.

Dương Thiên thở dài, xoay người tiếp tục bước đi. Tiêu Đình cũng không làm gì sai, cái sai duy nhất của hắn chính là trở thành kẻ thù của Dương Thiên mà thôi. Dương Thiên đi được một đoạn thì cả người Tiêu Đình nổ tung, hóa thành một đám bụi bay đi. Nhìn Liệt Viêm Kinh đang cố gắng bức ra kiếm khí trong cơ thể, Dương Thiên đặt tên lên vai hắn, truyền qua một tia Bách Kiếm Lực sau đó liền phóng sâu vào bên trong Kiếm Mộ.

Thanh Hàn lúc này vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, Dương Thiên biết rõ chuyện này nên cũng không vội vã. Ba tháng trôi qua, khí tức trên người Thanh Hàn đột nhiên tăng mạnh. Một cỗ kiếm ý từ cơ thể nàng phóng thẳng lên trời. Kiếm ý trùng thiên, uy thế cực mạnh giống như muốn trăm phá thiên không.

Thanh Hàn mở mắt ra, ánh mắt như kiếm, nhìn vào cũng có thể khiến người ta cảm thấy đau. Đồ án hình kiếm trên trán nàng đã trở nên sinh động hơn. Cả người Thanh Hàn lúc này khiến cho người khác cảm giác nàng giống như một thanh kiếm, sắc bén vô cùng.

Thanh Hàn ngẩng đầu lên liền trông thấy Dương Thiên đang chăm chú nhìn mình, nàng lạnh nhạt nói:

- Đa tạ tiền bối đã thay ta hộ pháp.

- Người đột phá?

- Đúng vậy, sau khi dung hợp với kiếm linh của Hỏa Vũ Kiếm, ta đã hấp thu được một phần sức mạnh của Viêm Linh Điều, thành công bước vào Hợp Thể hậu kỳ. Tất cả đều là nhờ có tiền bối trợ giúp.

Thái độ vừa tôn kính vừa lạnh lùng này khiến Dương Thiên có chút khó chịu. Hẳn dự đoán không sai, kiếm linh bị Dương Thiên dùng Phá Thiên áp chế, nó đối với Dương Thiên vừa tôn kính, vừa sợ hãi lại vừa căm ghét. Sau khi dung hợp, Thanh Hàn cũng bị ảnh hưởng bởi những điều này.

Mọi chuyện cũng đã lỡ, đành để nó đến đâu thì đến. Dương Thiên phát tay:

- Đừng gọi ta là tiền bối. Thứ này do cha ngươi để lại cho ngươi, ta cũng chỉ thay hãn hoàn thành tâm nguyện mà thôi. Có điều, ngươi đi đến một bước này lại không phải là nguyện vọng của hãn.

Thanh Hàn lạnh nhạt nói :

- Tâm nguyện cả đời của cha ta là luyện thành một thanh tuyệt thế bảo kiếm, đem danh tiếng Kiếm Mộ uy chấn Linh Giới. Hiện nay kiếm đã luyện thành, phần còn lại phía sau ta sẽ tiếp tục thay hãn thực hiện.

- Nhưng ngươi trở thành như vậy...

- Ta cảm thấy ta hiện giờ rất tốt, cùng Hỏa Vũ Kiếm giống như hòa thành một thể. Ta có thể thông qua nó dễ dàng lĩnh ngộ những loại kiếm ý khác nhau. Tin tưởng sẽ có một ngày, Kiếm Mộ dưới sự dẫn dắt của ta sẽ vang danh Linh Giới.

Thanh Hàn đã nói đến như vậy, Dương Thiên có tiếp tục cũng không có ích gì. Linh hồn dung hợp, tính cách thay đổi, chuyện này như ván đã đóng thuyền, vô pháp thay đổi. Hãn phát tay :

- Ài, tùy người. Chuyện của ta ở đây đã xong, nếu sau này hữu duyên sẽ còn gặp lại.

Dương Thiên nói xong liền phóng người bay đi. Hắn còn rất nhiều chuyện phải làm, không thể tiếp tục ở lại nơi này quá lâu. Quan trọng hơn là đồng đồ nát trên kia, nếu Thanh Hàn phát hiện nhất định sẽ có khá nhiều rắc rối. Theo kinh nghiệm của Dương Thiên, trong những tình huống như thế này, mau chóng chuồn đi mới là thượng sách.

Thanh Hàn vừa mới dung hợp linh hồn, còn cần một thời gian ổn định lại nên cũng không có ý ngăn cản. Nàng nói vài câu khách sáo rồi liền để Dương Thiên rời đi.

Ba tháng trôi qua, dưới sự giúp đỡ của tia Vạn Kiếm Lực kia, Liệt Viêm đã sớm đem kiếm khí trong cơ thể hoàn toàn trục xuất ra ngoài. Vừa trông thấy Dương Thiên từ bên dưới Kiếm Mộ bay lên, Liệt Viêm Kinh liền nói:

- Mọi chuyện đã xong?

Dương Thiên gật đầu:

- Cơ bản mọi chuyện đều đã được giải quyết, chúng ta cũng nên đi thôi.

- Được.

Cùng Tiêu Đình dùng toàn lực đánh một trận, Liệt Viêm Kinh cũng đã thỏa mãn. Hắn càng thêm tin tưởng trực giác của mình là đúng, đồng hành với Dương Thiên chắc chắn sẽ có nhiều cơ hội gặp gỡ những kẻ mạnh hơn.

Hai người phóng đi, rất nhanh liền rời khỏi phạm vi của Kiếm Mộ. Lúc này Liệt Viêm Kinh mới quay sang hỏi Dương Thiên:

- Tiếp theo người dự định sẽ đến nơi nào?

Dương Thiên suy ngẫm trong giây lát rồi nói:

- Hiện tại tu vị của ta còn quá thấp, muốn tìm những lão già kia vẫn còn hơi sớm. Vậy trước tiên chúng ta đi đến một nơi đặc biệt.

Liệt Viêm Kinh cũng có điểm tò mò:

- Đó là nơi nào?

Dương Thiên nở một nụ cười khó hiểu:

- Người nói, nam nhân trong thiên hạ thích nhất là thứ gì?

Liệt Viêm Kinh không cần suy nghĩ liền đáp:

- Sức mạnh.

Dương Thiên lắc đầu thở dài:

- Quả nhiên không nên hỏi một tên cuồng tu như ngươi, khi đến đó ngươi lập tức sẽ hiểu.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 487: Cực Lạc Cảnh

Liệt Viêm Kinh cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng cụ thể là ở chỗ nào thì hẳn lại không nghĩ ra được. Theo sự chỉ dẫn của Dương Thiên, hai người phi hành vòng rã không nghỉ trong hơn một tháng, cuối cùng dừng chân trước một cái sa mạc vắng vẻ.

Sa mạc không hề có dấu hiệu của bất kỳ sinh vật sống nào. Chuyện này rất kỳ lạ. Linh Giới linh khí nồng đậm, cho dù trong điều kiện nóng bức của sa mạc vẫn có rất nhiều loại yêu thú sinh sống. Chẳng này trong phạm vi thần thức của Liệt Viêm Kinh lại không phát hiện ra bất kỳ dấu hiệu của sinh vật sống nào. Liệt Viêm Kinh trầm tư, Dương Thiên thấy vậy liền cười nói:

- Không cần suy nghĩ. Nơi này chính là lối vào của một bí cảnh nổi tiếng bậc nhất Linh Giới, người đương nhiên không thể tìm được sinh vật sống ở đây.

- Lối vào?

Liệt Viêm Kinh ngạc nhiên, nếu có cánh cửa được mở ra để nối liền hai không gian khác biệt lại với nhau, vị trí đó nhất định có không gian lực ba động. Với thần thức đại thừa kỳ của hắn ít nhiều vẫn phải cảm ứng được. Dương Thiên giống như đoán được Liệt Viêm Kinh đang nghĩ gì, hắn thản nhiên nói:

- Nơi này tồn tại từ rất lâu, do một vị đại năng tại Linh Giới lập nên, được hắn dùng đại thần thông che dấu. Trừ khi người có tu vị ngang bằng hoặc cao hơn hắn, bằng không đừng mong nhìn ra được điều gì khác lạ.

Dương Thiên đi đến phía trước điểm nhẹ một chỉ, không gian lập tức từng gợn sóng. Hắn tiếp tục nói:

- Nơi này không phải có tu vị cao là vào được. Cần có một vài thủ thuật đặc biệt. May mắn, trước kia tên Vạn Sự Thông kia đã vô tình tiết lộ. Ta cũng là lần đầu tiên đến nơi này, hi vọng bên trong có thứ mà ta và người cần tìm.

Gợn sóng ngày càng nhiều, sau đó không gian xuất hiện một lỗ hổng khá lớn, Dương Thiên chậm rãi bước qua. Liệt Viêm Kinh nhanh chóng đi theo phía sau. Hai người vừa đi qua, lỗ hổng phía sau lưng lập tức khép lại.

Một khung cảnh xuất hiện trước mặt Dương Thiên và Liệt Viêm Kinh khiến bọn hắn ngẩn ra. Đẹp đến không một bút mực nào có thể tả được. Cho dù là một kẻ đã từng đi đến rất nhiều nơi như Dương Thiên, hắn cũng phải công nhận rằng không có nhiều nơi có thể so sánh được với cảnh đẹp ở đây. Chưa kể, những nơi đó đều nằm ở Tiên Giới, tại Linh Giới có thể làm được như vậy, không biết tên kia rốt cuộc đã phải hao tổn bao nhiêu tâm sức và thời gian mới hoàn thành được.

- Đây là?

Dương Thiên cười nói:

- Nơi này gọi là Cực Lực Cảnh, nghe nói mang đến cho người ta mọi loại khoái lạc trên thế gian này.

Liệt Viêm Kinh cau mày:

- Người muốn đến đây tận hưởng khoái lạc?

Thái độ của Liệt Viêm Kinh rất không hài lòng, với một kẻ chỉ đam mê tu luyện và đánh nhau như hắn, tận hưởng khoái lạc là một chuyện gì đó rất

vớ vẩn. Dương Thiên cũng đoán được Liệt Viêm Kinh đang nghĩ gì, hần thản nhiên đáp:

- Ta nghe Vạn Sự Thông nói, ở đây có một nơi gọi là Sát Ma Đường. Kẻ tạo nên nơi này đã sử dụng đại thần thông, bắt giữ rất nhiều Vực Ngoại Thiên Ma nhốt vào trong đó. Nếu người muốn chiến đấu, đó sẽ là một nơi rất thích hợp.

Hai mắt Liệt Viêm Kinh hiện lên vẻ hưng phấn. Vực Ngoại Thiên Ma hung danh đồn xa, hần sao có thể không biết. Hơn nữa, nếu có cơ hội thử sức với đám ma đầu này, đối với Liệt Viêm Kinh mà nói có chỗ tốt rất lớn. Tương lai khi độ kiếp cũng sẽ có ít nhiều kinh nghiệm, không đến mức nhập ma mà thân tử đạo tiêu. Bất quá, Liệt Viêm Kinh vẫn còn có điểm nghi hoặc:

- Ta nghe nói Vực Ngoại Thiên Ma chỉ xuất hiện khi tu sĩ cấp cao độ Tâm Kiếp. Vị đại năng kia dùng cách nào để bắt giữ được một lượng Vực Ngoại Thiên Ma lớn như vậy?

Dương Thiên lắc đầu:

- Chuyện này ta cũng không rõ. Mặc kệ hần dùng cách gì, Vạn Sự Thông đã nói khẳng định không sai. Người chỉ cần tìm đến Sát Ma Đường sẽ được như ý.

- Vậy còn người?

- Khoái lạc của người là chiến đấu, người xem như thảo mãn ước nguyện, ta đương nhiên phải đi tìm khoái lạc của mình.

Câu trả lời của Dương Thiên có cũng như không. Liệt Viêm Kinh biết hần đang âm mưu chuyện gì đó nên cũng không tiếp tục hỏi, định vị phương hướng trong giây lát rồi phóng đi. Dương Thiên lắc đầu nói:

- Quả là một tên cuồng chiến, ta còn chưa kịp nói Sát Ma Đường nằm ở đâu a. Tốt rồi, cuối cùng cũng đã đến Cực Lạc Cảnh, ta cũng nên “hành sự” rồi.

Dương Thiên không rành lắm đường đi bên trong Cực Lạc Cảnh, nhưng hẳn nhớ Vạn Sự Thông đã từng nói một câu:

- Bên trong Cực Lạc Cảnh, người có gì không biết thì chỉ cần hỏi, lịch sự một chút là được.

Theo lời của Vạn Sự Thông, Dương Thiên đi được một đoạn liền gặp hai tên Phân Thần kỳ đang rất vội vã bay qua, hẳn nhanh chóng phóng đến trước mặt, bộ dạng nho nhã:

- Hai vị đạo hữu dừng bước.

Bất ngờ bị chặn đường, hai tên kia không hề tỏ vẻ khó chịu mà cười nói:

- Không biết tiền bối có gì cần bọn ta giúp đỡ?

Dương Thiên đáp:

- Ta vừa mới đến Cực Lạc Cảnh, không rõ đường đi, các người có thể hướng dẫn một chút hay không?

Hai người nhìn nhau tỏ vẻ đã hiểu, một người lên tiếng:

- Không rõ tiền bối đến Cực Lạc Cảnh là muốn tận hưởng loại khoái lạc nào?

Dương Thiên giả vờ suy ngẫm rồi nói:

- Nhân sinh của ta chỉ có tu luyện mới là chuyện khoái lạc nhất, không biết bên trong Cực Lạc Cảnh có nơi nào có thể gia tăng tốc độ tu luyện hay không?

- Tiền bối, người cũng giống như chúng ta, khi vừa mới đến đây đều một lòng muốn tu luyện. Nhưng sau một thời gian người sẽ nhận ra, tu luyện thực sự rất nhàm chán. Nơi này có rượu ngon, cảnh đẹp, mỹ nữ... Một nơi tốt như vậy, tại sao không tận hưởng.

Dương Thiên cười cười:

- Đa tạ ý tốt của các người. Ta sẽ cân nhắc đến chuyện này. Nhưng trước tiên, ta vẫn muốn tìm một nơi để tiếp tục tu luyện. Nghe nói Cực Lạc Cảnh thứ gì cũng có, chẳng lẽ yêu cầu đơn giản như vậy lại không đáp ứng được?

- Không phải, bọn ta chỉ không muốn người lãng phí thời gian vô ích mà thôi. Nếu người đã quyết ý, vậy bọn ta cũng sẽ không ngăn cản nữa.

Tên kia vừa nói xong liền lấy ra một cái ngọc giản, dùng thần thức ghi lại đường đi rồi đưa cho Dương Thiên. Nhận lấy ngọc giản, Dương Thiên khách sáo thêm vài câu rồi để hai người rời đi. Nhìn hai tên kia biến mất, gương mặt Dương Thiên có chút trầm tư:

- Cực Lạc Cảnh quả nhiên ẩn chứa một bí mật rất lớn. Ta vốn rất tò mò, tại sao lại có kẻ tốt bụng đến mức tạo ra một nơi chỉ để khiến mọi người được vui vẻ khoái lạc. Nơi này bào mòn đạo tâm, khiến cho tu sĩ trầm luân trong dục vọng, chắc chắn không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Nghĩ đi nghĩ lại, Dương Thiên quyết định tạm gác chuyện này qua một bên. Mặc kệ tên kia vì lý do gì tạo lên Cực Lạc Cảnh cũng không liên quan đến hắn. Chỉ cần không ảnh hưởng đến lợi ích của Dương Thiên, hắn cũng lười quản chuyện bao đồng.

Theo hướng dẫn ghi lại trên ngọc giản, Dương Thiên nhanh chóng tìm đến một nơi gọi là Huyền Linh Sơn. Vừa bước vào địa phận nơi này, linh khí cực kỳ nồng đậm đã đập vào mặt hắn. Dương Thiên ngạc nhiên:

- Chỉ là một chút linh khí rò rỉ đã đạt đến mức này, lẽ nào là cực phẩm linh mạch. Bất kể tên kia vì lý do gì mà lập nên Cực Lạc Cảnh, hẳn quả thực rất chịu đầu tư a.

Cực phẩm linh mạch, thứ này còn tốt hơn cả dự kiến của Dương Thiên. Ban đầu hẳn chỉ dự định tìm kiếm một cái thượng phẩm linh mạch là được, không ngờ lại tìm được thứ còn tốt hơn rất nhiều lần. Nếu có thể đem toàn bộ cái cực phẩm linh mạch này luyện hóa thành Linh Nhãn, Dương Thiên không chắc mình có thể khôi phục đến Đại Thừa kỳ, nhưng Hợp Thể hậu kỳ đỉnh phong lại là chuyện vô cùng đơn giản.

Dương Thiên nhanh chóng tiến vào bên trong. Còn chưa đi được mấy bước, đã có một âm thanh trong trẻo gọi hắn:

- Tiền bối, xin dừng bước.

Dương Thiên xoay người lại, đứng đối diện với hắn là một nữ nhân khá xinh đẹp, vẻ ngoài khoảng chừng 23, 24 tuổi. Nàng cúi đầu hành lễ rồi nói:

- Tiền bối đến Huyền Linh Sơn là để tu luyện?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 488: Thử Thách - Bí Mật

Dương Thiên cười nói:

- Chẳng lẽ Huyền Linh Sơn còn có công dụng khác?

Nữ nhân cung kính đáp:

- Huyền Linh Sơn linh khí nồng đậm, trải qua vô số năm đã hình thành lên một cái Linh Tuyền. Tu sĩ tẩy trần ở đó có thể lọc bỏ mọi tạp chất còn đọng lại cơ thể trong quá trình tu luyện, đồng thời tăng tiến tuổi thọ. Hầu hết mọi người đến Huyền Linh Sơn đều là vì cái Linh Tuyền này.

Linh Tuyền, danh từ này Dương Thiên nghe qua đã nhiều, đối với nó cũng có rất nhiều hứng thú. Trước đây Dương Thiên chưa từng có dịp thử qua, hiện tại có cơ hội, hẳn cũng không ngại tận hưởng một chút.

- Người dẫn ta đến Linh Tuyền tham quan một chút đi.

- Vâng.

Theo sau nữ nhân, Dương Thiên đi đến lưng chừng Huyền Linh Sơn, dừng chân trước một hang động rất lớn. Nữ nhân chỉ vào hang động nói:

- Phía trong chính là Linh Tuyền, chỉ những vị tiên bối có tu vị từ Hợp Thể kỳ trở lên mới có tư cách bước vào. Tiên bối cứ tự nhiên.

Tu vị của nàng chỉ mới đạt đến Phân Thần sơ kỳ, tất nhiên không thể bước vào bên trong. Dương Thiên cũng cảm nhận được hang động này

được bao phủ bởi một trận pháp hạn chế tu vị, hắn chỉ khẽ gạt đầu rồi xoay người đi vào.

Hang động này rất lớn, chứa hơn vạn người cũng không có vấn đề gì. Ngay chính giữa hang động là một cái hồ rộng, bên trong có rất nhiều tu sĩ đang tận hưởng. Những tu sĩ trong đây phần lớn đều có tu vị Hợp Thể kỳ, có một vài tên Đại Thừa kỳ thì chọn lựa những cái hồ chứa Linh Tuyền nhỏ hơn dành riêng cho một người.

Dựa vào cường độ linh khí phát ra, rõ ràng Linh Tuyền trong những cái hồ nhỏ kia có chất lượng cao hơn rất nhiều. Dương Thiên nhìn quanh, phát hiện có một vài cái hồ nhỏ vẫn còn trống, hắn liền chậm rãi bước đến.

Dương Thiên còn chưa kịp tiến vào, một tên Hợp Thể sơ kỳ đã đứng chặn trước mặt hắn:

- Đạo hữu, Huyền Linh Sơn có quy định, chỉ có tu sĩ Đại Thừa kỳ trở lên mới có quyền sử dụng những hồ Linh Tuyền cá nhân mà thôi.

Chuyện này Dương Thiên cũng đã sớm đoán ra được, bằng không tại sao ở đây còn nhiều chỗ trống như vậy mà đám Hợp Thể kỳ kia lại chỉ tập trung tại cái hồ lớn kia. Bất quá, Dương Thiên là Chân Tiên, hắn có ngạo khí và nguyên tắc của riêng mình. Đã không dùng thì thôi, nếu đã dùng thì phải dùng thứ tốt nhất.

Dương Thiên nhìn tên Hợp Thể kỳ kia:

- Chẳng lẽ không có ngoại lệ nào sao?

Tên kia có điểm do dự:

- Không phải không có, chỉ là...

- Mau nói đi.

- Chỉ cần thông qua ba cửa thử thách của nơi này liền có tư cách sử dụng hồ Linh Tuyền cá nhân. Nhưng nhiều năm qua vẫn chưa có bất cứ tên Hợp Thể kỳ nào làm được chuyện này.

Dương Thiên bình thản nói:

- Nếu thất bại thì thế nào?

- Thất bại cũng không có chuyện gì, nhưng sau đó những kẻ thất bại đều rời khỏi Cực Lạc Cảnh, không rõ đã đi đâu.

Lời nói của hắn giống như khuyên nhủ Dương Thiên dừng lại, ngược lại càng khiến Dương Thiên hiếu kỳ muốn tìm hiểu. Đã biết Cực Lạc Cảnh không phải một nơi tốt đẹp gì, có điều kiện Dương Thiên liền thử tìm hiểu một chút, biết đâu sẽ thu hoạch được thứ gì đó hay ho.

- Đưa ta đến chỗ thử thách đi.

- Nhưng mà...

- Đưa ta đi.

Tên kia thấy Dương Thiên đã quyết cũng không khuyên can thêm nữa. Hắn phụ trách quản lý nơi này nhưng thực chất chỉ là làm việc cho người khác mà thôi. Cấp trên đã có lệnh, kẻ nào muốn tham gia thử thách liền chiều theo, hắn còn có thể nói được gì.

Đưa Dương Thiên đến một góc của hang động, hắn lấy ra một tấm ngọc phù ném vào vách đá. Vách đá vang lên vài tiếng trầm thấp rồi mở ra một lối đi vào. Tên kia đứng qua một bên, ý bảo Dương Thiên đi vào bên trong.

Dương Thiên không nói gì, nhún người một cái liền biến mất. Lối vào kia rất nhanh khép lại. Tên kia lắc đầu một cái rồi xoay người rời đi.

Khi thông đạo đóng lại, không gian xung quanh Dương Thiên tối đen như mực. Ở nơi này, thần thức cùng lục giác đều bị phong bế. Dương Thiên tỏ vẻ chẳng hề bận tâm, hắn tiếp tục đi thẳng về phía trước. Cũng không rõ hắn đã đi được bao lâu, trước mặt Dương Thiên xuất hiện một điểm sáng. Càng đi lại gần, điểm sáng kia càng lớn hơn, hiện nguyên hình là một cánh cửa sắt màu đen, bên trên có khắc hình một thứ gì đó mờ ảo, rất khó nhận diện.

Dương Thiên cau mày ra vẻ suy tư, một lúc sau mới đi vào bên trong. Xuất hiện trước mặt hắn là một vùng thảo nguyên rộng lớn. Phía đằng xa, một kẻ giống y hệt như Dương Thiên, tay cầm một thanh kiếm màu đen hình dạng kỳ dị giống như đang đứng đó đợi hắn.

Dương Thiên chậm rãi đi đến, chán nản thở ra một hơi:

- Còn tưởng là thử thách gì đặc biệt. Muốn dùng một cái huyễn cảnh cấp thấp để làm khó ta, thực sự quá xem thường Dương Thiên này rồi.

Thái độ khinh thường của Dương Thiên khiến hư ảnh kia có chút tức giận, nó đưa cao thanh kiếm màu đen lên, dùng sức chém mạnh xuống. Một chùm sáng màu đen hình bán nguyệt phóng ra, lao thẳng về vị trí Dương Thiên đang đứng.

Dương Thiên lắc đầu:

- Huyễn cảnh quả nhiên vẫn chỉ là huyễn cảnh, thông qua ký ức của ta mô phỏng được hình mà không mô phỏng được ý. Hỗn Độn Diệt Thế Kiếm không phải dùng như vậy a.

Dương Thiên đưa tay về phía trước điểm nhẹ một chỉ, chỉ thấy một màu vàng lóe lên rồi biến mất. Chùm sáng màu đen hình bán nguyệt giống như tuyết giữa trời mùa hè, rất nhanh tan chảy. Ngay tại ngực của hư ảnh xuất hiện một cái lỗ hình tròn, xung quanh có một ngọn lửa đang cháy dữ dội.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ hư ảnh liền bị ngọn lửa nuốt chửng, rất nhanh liền biến mất.

Hư ảnh vừa phá, huyền cảnh cũng theo đó dần tan vỡ. Dương Thiên một lần nữa xuất hiện trong một không gian tối đen như mực. Lần này thì khác, Dương Thiên cảm nhận được có vài luồng khí tức kỳ lạ đang quan sát đánh giá hắn.

Trong môi trường bị phong ấn thần thức cùng tất cả các giác quan khác, trên trán Dương Thiên lóe qua một con mắt rồi rất nhanh biến mất. Âm thầm sử dụng Vạn Pháp Thông Thiên Nhân, Dương Thiên rốt cuộc đã hiểu được chân tướng của Cực Lạc Cảnh.

Đứng cách hắn không xa là năm con Vực Ngoại Thiên Ma đang không ngừng tranh giành:

- Hắn nhất định phải là của ta.

- Không được, Luyện Tâm Cảnh cũng không lấy ra được bao nhiêu ký ức của hắn. Chỉ cần điểm một chỉ liền phá được huyền cảnh, thiên tài bậc này, tiềm lực vô hạn, ta nhất định phải có được hắn.

- Người đừng quá đáng, hôm nay là do ta trông coi, các người chẳng qua đang đến chơi mà thôi. Dựa vào cái gì mà tranh giành với ta.

...

Nhìn một đám ma đầu cãi nhau, Dương Thiên thầm nhin cười. Hắn rốt cuộc hiểu được mục đích của thử thách này là gì. Luyện Tâm Cảnh chính là cho người bước vào một không gian hư vô, phong bế lực thức. Thời gian trôi đi bào mòn tâm trí tu sĩ. Chỉ cần đạo tâm không vững rất nhanh sẽ trầm luân. Những tên ma đầu này muốn lợi dụng khi tâm linh con người yếu đuối nhất, cố gắng xem trộm ký ức của họ. Tiếp đến chính là cửa thứ hai, sử dụng ký ức lấy được, tạo ra chính hư ảnh của người đó lúc mạnh nhất,

để hấn chiến đấu với bản thể. Nếu có thể chiến thắng chứng tỏ người này đã vượt qua cực hạn của chính mình, tiềm năng phát triển rất lớn.

Làm nhiều trò như vậy, mục đích cuối cùng vẫn chỉ có một, chiếm đoạt thân xác tu sĩ. Hai cửa kia chẳng qua để thử xem tu sĩ đó có xứng đáng để bọn hấn đoạt xá hay không mà thôi. Nếu không hợp cách, bọn hấn chỉ cần ma hóa là được. Phải biết, mỗi một tên Vực Ngoại Thiên Ma muốn sinh tồn lâu dài tại Linh Giới cần phải đoạt xá thân xác tu sĩ ở nơi đây. Nhưng cũng chính vì vậy, tư chất tu luyện của bọn hấn cũng sẽ phụ thuộc vào kẻ bị bọn hấn đoạt xá. Mỗi một Vực Ngoại Thiên Ma đều chỉ có một cơ hội đoạt xá duy nhất trong đời, sau khi làm xong sẽ không cải biến được nữa. Vì vậy bọn hấn vẫn luôn lựa chọn rất kỹ lưỡng.

Huyền Linh Sơn thuộc về Cực Lạc Cảnh, thử thách này cũng là do kẻ tạo nên Cực Lạc Cảnh bố trí. Nói cách khác, Cực Lạc Cảnh thực chất chính là căn cứ của Vực Ngoại Thiên Ma, làm điểm tựa để bọn chúng âm thầm xâm nhập Linh Giới mà thôi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 489: Người Quen Cũ

Vực Ngoại Thiên Ma trừ khi đạt đến Đại Thừa kỳ, bằng không sẽ bị Linh Giới bài xích, khiến cho tu vị suy yếu đi rất nhiều, thậm chí mất mạng. Vì vậy, mỗi lần dự định tấn công Linh Giới, bọn hắn đều cho một cánh quân đi tiên phong âm thầm xâm nhập, bắt giữ tu sĩ để cướp đoạt thể xác.

Ngàn năm trước, Dương Thiên đã từng đứng ra ngăn chặn Vực Ngoại Thiên Ma, cứu vớt Linh Giới. Không ngờ ngàn năm sau khi hắn trở lại, đám ma đầu này vẫn chưa từ bỏ ý đồ. Phải biết, Cực Lạc Cảnh tồn tại đã hơn ngàn năm, có nghĩa là trước khi Dương Thiên ra tay đồ ma, nó đã được dựng lên. Nơi này giống như căn cứ bí mật, mỗi khi Vực Ngoại Thiên Ma thất bại liền có thể mượn nó nhanh chóng củng cố lực lượng để quay trở lại. Đám ma đầu này quả thực ẩn dấu rất sâu, không thể xem thường được.

Đối diện với năm tên Vực Ngoại Thiên Ma đang muốn tranh giành nhau để đoạt xá hắn, Dương Thiên thực sự cảm thấy rất buồn cười. Nếu bọn chúng biết người đang đứng đây chính là Sát Thần Dương Thiên lừng danh, từng đem đại quân Vực Ngoại Thiên Ma đánh đến gà bay chó chạy thì không biết sẽ có cảm tưởng gì?

Chắc chắn không có kẻ nào khác đang nhìn trộm, Dương Thiên mới cười nói:

- Ta nói năm tên các người, không phải thực sự xem ta là con mồi chứ?

Năm người nghe thấy âm thanh của Dương Thiên liền ngẩn ra, sau đó có chút hoảng hốt kêu lên:

- Không thể nào. Kẻ rơi vào Luyện Tâm Cảnh sẽ bị phong bế lục thức, người làm sao phát hiện năm người bọn ta?

Dương Thiên phất tay:

- Chút trò vặt vãnh lừa gạt mà thôi. Ta cũng hơi bất ngờ, không nghĩ đến Cực Lạc Cảnh nổi danh là thánh địa của mọi tu sĩ lại là căn cứ của Vực Ngoại Thiên Ma, quả là thế sự khó lường.

Vẻ mặt năm tên Vực Ngoại Thiên Ma trở nên lạnh lùng. Một tên Hợp Thể sơ kỳ vốn không có tư cách tiếp xúc với bọn hắn. Dương Thiên lại dễ dàng nhận ra. Phải biết, cả năm người đều đã đạt đến Hợp Thể kỳ, vẻ bề ngoài so với nhân loại cũng không khác biệt là mấy. Trừ khi sở hữu những bí pháp đặc biệt hay đồng thuật siêu cường, bằng không đừng hòng phát hiện ra. Một tên tức giận quát to:

- Người rốt cuộc là phân thân của vị đại năng nào tại Linh Giới. Lẽ nào các người đã sớm chú ý đến Cực Lạc Cảnh nên mới cử người đến đây thăm dò tin tức?

Nói đến điểm này, Dương Thiên cũng có chút tò mò:

- Ta thực sự rất muốn biết, Cực Lạc Cảnh các người âm thầm hoạt động đã hơn ngàn năm, tại sao vẫn chưa bị ai chú ý?

Câu hỏi ngược lại của Dương Thiên khiến cả năm mặt hơi ngu đi, lẽ nào Dương Thiên là vô tình tìm đến đây? Mặc kệ là lý do gì, đã biết được bí mật của Cực Lạc Cảnh, tuyệt đối không thể để hắn trốn thoát.

Năm tên Vực Ngoại Thiên Ma âm thầm truyền trao đối thông tin, sau đó đồng loạt ra tay. Bọn hắn mở to miệng, phun ra một đám khí màu đen phóng đến chỗ Dương Thiên.

Khác với ma khí, loại khí này mang theo năng lực xâm thực rất mạnh, có thể ăn mòn cả tâm trí lẫn thể xác. Hơn nữa linh lực thông thường lại gần như không có tác dụng với nó. Thứ này vẫn luôn khiến những vị đại năng tại Linh Giới đau đầu. Dương Thiên thì khác, thứ này mặc dù khó đối phó, nhưng nếu tìm được cách thích hợp thì lại chẳng có gì đặc biệt.

Dương Thiên đưa tay ra trước mặt, trong lòng bàn tay hắn là một vòng xoáy nhỏ màu đen. Đám khí màu đen kia lập tức bị hút vào bên trong, biến mất không còn dấu vết. Dương Thiên mỉm cười:

- Quả nhiên sử dụng Thôn Phệ Khí Toàn của Thôn Thiên Thú vẫn là tiện lợi nhất.

Giao đấu với Thôn Thiên Thú vài lần, Dương Thiên đã tranh thủ học lõm được chiêu này của nó. Tuy uy lực so với Thôn Thiên Thú còn kém rất nhiều, nhưng lại vừa vặn khắc chế Vực Ngoại Thiên Ma. Lần đầu sử dụng đạt được hiệu quả cỡ này khiến Dương Thiên khá hài lòng. Quan trọng hơn là, Dương Thiên đã từng nghe qua một truyền thuyết, những con Thôn Thiên Thú trưởng thành rất thích ngao du bên ngoài không gian, tìm Vực Ngoại Thiên Ma để ăn. Bọn chúng thậm chí còn xem đám ma đầu khiến Linh Giới nhiều lần điêu đứng này là món khoái khẩu.

Công kích bị Dương Thiên dễ dàng hóa giải, năm tên Vực Ngoại Thiên Ma đều bị kinh hãi. Nỗi sợ về Thôn Thiên Thú vẫn khắc ghi trong lòng bất kỳ tên Vực Ngoại Thiên Ma nào. Một chiêu Thôn Phệ Khí Toàn kia không biết đã từng giết chết bao nhiêu đồng tộc của bọn hắn. Trong khoảnh khắc, cả năm tên đều nhận định Dương Thiên là một con ấu thú Thôn Thiên Thú tìm đến đây để “ăn” bọn chúng.

Năm tên Vực Ngoại Thiên Ma không ai nói với ai câu nào, lập tức xoay người dùng toàn lực bỏ trốn. Dương Thiên trông thấy một màn này cũng ngu đi. Vẫn biết bọn hắn sợ Thôn Thiên Thú, không ngờ lại sợ đến mức độ

này. Chỉ nhìn thấy một cái Thôn Phệ Khí Toàn nho nhỏ liền mất đi toàn bộ chiến ý, quả thực không còn gì để nói.

Dương Thiên sẽ không để bọn hắn chạy thoát, bằng không thân phận của hắn sẽ bị bại lộ. Đến lúc đó muốn âm thầm chiếm đoạt cái linh mạch cực phẩm kia là chuyện không thể nào.

Năm tên bỏ chạy theo năm hướng, đuổi theo từng tên chắc chắn không kịp. Không gian này là do Vực Ngoại Thiên Ma tạo lên, Dương Thiên ở trong đó cũng sẽ bị hạn chế ít nhiều về mặt tốc độ. Hắn vung tay ném mạnh cái Thôn Phệ Khí Toàn lên cao, sau đó tập trung một lượng lớn linh lực cho nó hấp thu.

Hấp thu linh lực, Thôn Phệ Khí Toàn rất nhanh lớn lên, lực hút ngày càng mạnh hơn. Cả không gian tối đen bắt đầu vặn vẹo, giống như sắp bị hút vào trong. Xa xa truyền đến tiếng hét sợ hãi của năm tên Vực Ngoại Thiên Ma. Thôn Phệ Lực của Thôn Thiên Thú quả nhiên là khắc tinh của bọn chúng. Năm tên Vực Ngoại Thiên Ma ra sức chống cự trong vô vọng rồi lần lượt bị hút lại gần.

Năm tên không ngừng phóng ra ma khí màu đen để chống lại lực hút nhưng vô dụng. Thôn Phệ Khí Toàn giống như một cái hố không đáy, bao nhiêu cũng không đủ. Ngay lúc năm tên Vực Ngoại Thiên Ma tuyệt vọng nhất, bên trong không gian tăm tối liền xuất hiện một vết nứt. Từ bên trong, một cái hắc thủ khổng lồ đưa ra, nện thẳng vào vị trí của Thôn Phệ Khí Toàn.

Thôn Phệ Khí Toàn lập tức nổ tung. Năm tên Vực Ngoại Thiên Ma ở ngay gần đó lập tức bị sóng linh lực quét ngang, mỗi tên bay về một hướng, không rõ sống chết. Dương Thiên không có tâm trí để ý đến bọn hắn. Chỉ dựa vào một chiêu vừa rồi, chủ nhân của cánh tay này tối thiểu cũng là Đại Thừa kỳ đại năng. Vừa mới bắt đầu đã triệu hồi đến cao tầng của Vực Ngoại Thiên Ma, lần này thực sự chơi lớn rồi.

Cánh tay khổng lồ kia quét ngang một cái, đem năm tên Vực Ngoại Thiên Ma nằm lại rồi biến mất. Ngay sau đó, một thanh niên nước da hơi ngăm đen từ bên trong bước ra. Gương mặt thanh niên bị một đám khói bí ẩn che phủ, cho dù Dương Thiên sử dụng Vạn Pháp Thông Thiên Nhân cũng khó lòng nhìn ra được.

Tên Đại Thừa kỳ Vực Ngoại Thiên Ma vừa nhìn thấy Dương Thiên liền khựng lại. Phải mất một hồi lâu hắn mới lên tiếng:

- Tại sao ngươi lại đến đây?

Dương Thiên ngạc nhiên:

- Ngươi biết ta?

Tên kia gật đầu rồi lại lắc đầu:

- Trước kia từng quen, hiện tại xem như không quen.

Ánh mắt Dương Thiên lóe lên một tia tinh quang, cho dù tên kia cố ý thay đổi giọng nói, Vạn Pháp Thông Thiên Nhân vẫn có thể nhìn ra được một hai.

- Ngươi là Nhạc...

Tên Vực Ngoại Thiên Ma kia lập tức cắt ngang:

- Ta và ngươi không quen biết, đừng giả vờ đến đây nhận thân.

Dương Thiên cau mày:

- Nói như vậy, ngươi muốn bắt ta?

Tên kia lắc đầu:

- Cũng không phải chuyện gì to tát. Người mau chóng rời khỏi Cực Lạc Cảnh, ta sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra.

- Người thực sự thả ta đi?

- Lẽ nào người muốn đến chỗ Vực Ngoại Thiên Ma bọn ta làm khách?

Dương Thiên đột nhiên bật cười:

- Tuy ta không hiểu vì sao người lại trở thành bộ dạng này. Hiện tại tu vị của ta có chút hạn chế nên không làm gì được. Yên tâm đi, lần sau gặp lại ta nhất định sẽ giúp người.

Dương Thiên nói xong liền quay người phóng đi, để lại thanh niên kia vẫn yên lặng đứng giữa không gian tối đen. Một âm thanh vang lên trong đầu thanh niên:

- Hiên nhi, thả hãn đi như vậy có ổn không?

Thanh niên cười nhạt:

- Nghĩa phụ, người yên tâm đi. Tên Dương Thiên này vẫn luôn mang lại cho ta cảm giác cao thâm khó dò, ta tin hãn nhất định có cách giúp đỡ chúng ta thoát khỏi tình cảnh này.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 490: Tìm Kiếm Linh Mạch

Tìm kiếm lối ra với Dương Thiên cũng không phải chuyện gì quá khó khăn. Sử dụng Vạn Pháp Thông Thiên Nhãn, Dương Thiên dễ dàng tìm được cửa ra. Bước qua cánh cửa kia, Dương Thiên phát hiện nơi mình đang đứng là mặt sau của Huyền Linh Sơn, đi nửa vòng núi sẽ đến được vị trí của Linh Tuyền.

Chỉ là lúc này hắn không có tâm trạng tận hưởng Linh Tuyền nữa. Tuy không rõ Nhạc Hiên có thể thay hắn che dấu bao lâu nhưng khẳng định thời gian không còn nhiều, Dương Thiên nhất định phải tranh thủ cơ hội cướp lấy cái cực phẩm linh mạch kia.

Nói thì đơn giản, thực hiện lại khó khăn hơn rất nhiều. Cực phẩm linh mạch hàm uẩn một lượng linh khí vô cùng khủng bố lại tinh thuần. Muốn lấy nó ra khỏi Huyền Linh Sơn cần tiêu tốn rất nhiều thời gian và công sức. Không tính đến đám Vực Ngoại Thiên Ma kia, chỉ riêng đám tu sĩ đang tận hưởng Linh Tuyền cũng đã gần 100 tên, trong đó còn có không ít Đại Thừa kỳ. Muốn qua mặt bọn hắn âm thầm đoạt đi cực phẩm linh mạch là chuyện không tưởng.

Dương Thiên đắn đo một hồi lâu, cuối cùng quyết định dùng kế thay mận đổi đào. Muốn âm thầm cướp đoạt cực phẩm linh mạch thì phải tìm ra một thứ khác để thay thế, ít nhất phải tranh thủ đủ thời gian để hắn rời khỏi Cực Lạc Cảnh.

Thứ có thể làm được việc này không nhiều, may mắn tại đây lại xuất hiện, chính là Linh Tuyền. Linh Tuyền là do cực phẩm linh mạch sinh ra, vì

vậy nó mang lại cảm giác khá tương đồng so với cực phẩm linh mạch.

- Ài, xem ra cuối cùng vẫn phải quay lại nơi đó một chuyến.

Đã có quyết định, Dương Thiên rất nhanh liền quay lại hang động kia. Vừa trông thấy hắc, ta Hợp Thể kỳ chịu trách nhiệm trông coi nơi này vô cùng ngạc nhiên:

- Người vượt qua?

Dương Thiên nhún vai:

- Đương nhiên, chỉ là chút trò vật vãnh mà thôi. Được rồi, thử thách đã xong, ta có thể sử dụng hồ Linh Tuyền cá nhân được rồi chứ?

Tên kia vội gật đầu:

- Tất nhiên có thể, mời đi theo ta.

Đưa Dương Thiên đến một hồ Linh Tuyền cá nhân, tên Hợp Thể kỳ kia dẫn dò một vài lưu ý rồi rời đi. Vừa bước vào trong hồ Linh Tuyền, Dương Thiên lập tức cảm nhận được rất nhiều ánh mắt đổ kỵ, ghen ghét đang tập trung vào hắc. Cũng khó trách, hồ Linh Tuyền dành cho cá nhân vốn là đài ngộ dành riêng cho Đại Thừa kỳ. Dương Thiên biểu hiện chỉ là Hợp Thể sơ kỳ lại được sử dụng.

Cho dù vậy, những tên kia vẫn không có hành động gì quá đáng. Quy định tại Cực Lạc Cảnh nghiêm cấm đấu pháp, nếu bị phát hiện sẽ bị phế bỏ tu vị, trục xuất khỏi nơi đây. Cách đây khá lâu từng có vài tên Đại Thừa kỳ không sợ trời không sợ đất giao thủ tại đây. Mọi người vì sợ tu vị của bọn hắc nên không dám ngăn cản bọn hắc. Cuối cùng một nhân vật thần bí xuất hiện, chỉ trong một chiêu liền đem tất cả phế bỏ tu vị, vứt ra bên ngoài Cực Lạc Cảnh như những cục rác.

Nhân vật thần bí kia chỉ xuất hiện trong giây lát liền biến mất, sau đó không còn xuất hiện trở lại. Nhiều người cho rằng hắc chính là đại nhân vật đã tạo lên Cực Lạc Cảnh. Xung quanh hắc còn có rất nhiều lời đồn về thân phận, nhưng cho đến nay vẫn chưa cái nào có chứng cứ xác thực. Vì vậy người này vẫn là một nhân vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết, không một ai có được thông tin về hắc. Kể cả Vạn Sự Thông khi nghe Dương Thiên hỏi đến cũng chỉ biết lắc đầu.

Có điều, nhờ có danh tiếng của nhân vật thần bí kia, Dương Thiên mới được thoải mái tận hưởng Linh Tuyền. Thân thể hiện tại của Dương Thiên là do Nhược Hy tạo ra, nó chẳng qua là lớp vỏ khiến cho người khác không nhận ra điểm kỳ lạ mà thôi. Vì vậy năng lực thanh lọc cơ thể của Linh Tuyền hoàn toàn không có tác dụng với Dương Thiên, bất quá độ ấm và cảm giác linh lực tinh khiết tràn vào vẫn khiến hắc cảm thấy rất thư sướng.

Một bên tận hưởng, Dương Thiên vẫn không quên dùng biện pháp đặc biệt âm thầm thu lấy một lượng lớn Linh Tuyền. Đến khi hồ Linh Tuyền vơi đi gần một nửa hắc mới dừng tay. May mắn mỗi hồ Linh Tuyền cá nhân đều cách nhau rất xa nên không ai phát hiện ra điều gì khác thường. Thu đủ lượng Linh Tuyền cần thiết, Dương Thiên cũng không vội rời đi mà tiếp tục ở lại một thời gian nữa để tránh bị người khác chú ý. Hắc tiện tay dựng lên một cái huyền trận cỡ nhỏ, chắc chắn trong thời gian ngắn sẽ không có ai phát hiện, sau đó mới thông thả rời đi.

Rời khỏi hang động, Dương Thiên lại tìm đến chỗ nữ nhân ban đầu hắc gặp. Vừa trông thấy Dương Thiên, nàng đã lễ phép cúi chào:

- Không biết tiền bối thấy Linh Tuyền nơi này như thế nào?

Dương Thiên cười:

- Rất tốt. Đã lâu rồi ta mới có cảm giác thoải mái như vậy. Ài, cũng vì vậy mà trễ nãi việc tu luyện, người mau dẫn ta đến nơi thích hợp để bế

quan đi.

Nữ nhân chỉ khẽ gật đầu rồi xoay người dẫn đường. Những kẻ đam mê tu luyện như Dương Thiên nàng đã gặp rất nhiều. Nói đúng hơn, đa số những người khi vừa đến đây đều như vậy. Nếu không có đam mê, quyết tâm tu luyện, bọn hắn sao có thể đạt đến Hợp Thể kỳ, thậm chí Đại Thừa kỳ đại năng. Nhưng qua một thời gian lâu dài, sự quyết tâm tu luyện đó sẽ dần bị những cám dỗ tại Cực Lạc Cảnh bào mòn đến không còn chút nào, cuối cùng trầm luân trong dục vọng.

Đưa Dương Thiên đến một cái động phủ nhìn khá khang trang, nữ nhân đưa cho hắn một cái ngọc giản dùng để vượt qua cấm chế rồi bỏ đi. Sử dụng ngọc giản, Dương Thiên thuận lợi vượt qua cấm chế bảo vệ động phủ đi vào bên trong. Động phủ không lớn nhưng lại được xây dựng khá kỳ công.

Vách đá được mài nhẵn để dính rất nhiều quang cầu phát ra ánh sáng. Bên trong còn chia ra rất nhiều phòng dành riêng cho việc luyện đan, luyện khí, chế phù, nuôi dưỡng linh thú...Tất nhiên không thể thiếu nơi quan trọng nhất, mật thất tu luyện.

Bỏ qua những chỗ khác, Dương Thiên trực tiếp tiến vào mật thất tu luyện. Bên trong có một cái bồ đoàn khá lớn, đủ chỗ cho hai người ngồi. Xung quanh bày các loại linh quả vẫn còn tươi, đoán chừng vừa mới hái xuống chưa bao lâu. Ở trong góc phòng có một cái bể đựng nước nóng, bên trong có vài bình linh tửu. Chỉ từ mùi vị thoát ra có thể thấy được đẳng cấp không tẻ. Dương Thiên bất đắc dĩ lắc đầu:

- Nơi này rốt cuộc được tạo ra để tu luyện hay là để tận hưởng a. Đám Vực Ngoại Thiên Ma này thực biết cách nhắm vào dục vọng của con người.

Ngồi vào bồ đoàn, Dương Thiên bắt đầu nhắm mắt vận chuyển một loại công pháp bất kỳ. Mật thất này được thiết kế riêng biệt để tu luyện chắc

chấn sẽ có mối liên hệ với cực phẩm linh mạch để đưa linh khí tinh thuần của nó đến đây. Vận chuyển công pháp được một lúc, Dương Thiên cảm nhận được một luồng linh lực hùng hậu từ bên dưới bồ đoàn phóng lên, bao phủ lấy thân thể hắn.

Một mặt tiếp tục vận chuyển công pháp, mặt còn lại Dương Thiên bắt đầu sử dụng Vạn Pháp Thông Thiên Nhân phối hợp với thần thức đi sâu vào trong lòng của Huyền Linh Sơn, tìm kiếm vị trí chính xác của cực phẩm linh mạch.

Theo hướng đi của luồng linh lực kia, thần thức của Dương Thiên ngày càng tiến sâu hơn vào bên trong Huyền Linh Sơn. Mọi cấm chế cùng trận pháp ngăn cản đều vô dụng trước Vạn Pháp Thông Thiên Nhân, bị nó dễ dàng nhìn ra kẻ hở để vượt qua. Trong quá trình tiến vào, Vạn Pháp Thông Thiên Nhân còn phát hiện ra một lượng khí màu đen rất nhỏ lẫn vào bên trong linh lực do cực phẩm linh mạch cung cấp.

- Thì ra là như vậy. Tu sĩ đạt đến Hợp Thể, Đại Thừa kỳ đạo tâm kiên định không dễ lung lay. Bọn hắn muốn dùng thứ này, nhân lúc bọn họ tập trung tu luyện không để ý mà ăn mòn tâm trí. Thủ đoạn quả thực tinh vi, nếu không có Vạn Pháp Thông Thiên Nhân ta cũng chưa chắc phát hiện ra được.

Biết được chuyện này với Dương Thiên cũng không có gì quan trọng. Trầm luân hay không vẫn là do chính bọn hắn. Nếu đạo tâm đủ kiên định, một lòng tu đạo thì vài sợi khí cỏn con kia có đáng là gì.

Khi thần thức của Dương Thiên gần chạm đến chỗ của cực phẩm linh mạch thì đã bị một luồng thần thức khác ngăn cản. Sâu hơn trong lòng Huyền Linh Sơn, một lão nhân mặc áo màu đen, hai mắt nhắm nghiền, giọng nói tràn đầy sự uy nghiêm:

- Là kẻ nào dám có ý đồ với linh mạch của Huyền Linh Sơn ta?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 491: Vân Bằng

Trong lòng Dương Thiên thầm than xui xẻo, bề ngoài lại tỏ vẻ tùy tiện đáp:

- Ý đồ? Đừng nói khó nghe như vậy. Ta chẳng qua đang dùng thần thức dạo quanh đây, vô tình phát hiện vị trí của linh mạch mà thôi.

Lão giả hừ lạnh:

- Tiểu tử, lão phu sống qua vô số năm tháng, có chuyện gì mà chưa từng trải qua. Người nghĩ chút kỹ xảo vật vãnh này có thể đánh lừa được ta?

Dương Thiên cũng chỉ vui miệng nói vậy mà thôi. Hắn đương nhiên biết lão giả sẽ không tin tưởng. Nói nhẹ không được thì cũng không cần phải tiếp tục nể mặt, Dương Thiên thản nhiên:

- Có ý đồ thì thế nào, người cho rằng mình có thể ngăn cản được ta?

Dưới sự bảo vệ của Vạn Pháp Thông Thiên Nhãn, lão giả không thể nhìn ra thực hư tu vị của Dương Thiên. Dám có ý đồ với linh mạch chắc chắn phải có bản sự không nhỏ, vì vậy lão giả cũng không vội động thủ. Hắn gằn giọng:

- Người đến Cực Lạc Cảnh vui chơi, bọn ta tiếp đón rất chu đáo. Người không những không biết ơn lại dám có ý đồ với linh mạch, lẽ nào cho rằng Cực Lạc Cảnh chúng ta sợ người?

Chỉ vài câu nói, lão giả đã đem Dương Thiên trở thành kẻ thù của toàn bộ Cực Lạc Cảnh. Thủ pháp gấp lừa bỏ tay người quả thực rất cao thâm. Dương Thiên cũng chính thức bó tay. Loại người này sống càng lâu da mặt càng dày, hẳn còn chưa vô sỉ đến mức đó.

- Người nói quá nhiều, muốn đánh liền đánh, cần gì phải dài dòng như vậy.

Khí thế trên người lão giả lập tức tăng mạnh, dường như đang súc tích chờ đến lúc sẽ lập tức bạo phát:

- Tiểu tử, người thực sự muốn chết?

Dương Thiên có chút khinh thường:

- Người hù được người khác chứ đừng mong hù được ta. Người nghĩ ta không nhận ra hiện tại người đang bị trói chặt với linh mạch, không thể rời đi nơi khác được sao?

Lão giả giật mình, bề ngoài vẫn tỏ ra bình thản:

- Tiểu tử, người thì biết cái gì. Ta đường đường là Đại Thừa hậu kỳ, một cái cực phẩm linh mạch làm sao có đủ năng lực trói buộc ta.

Dương Thiên cười cười:

- Đừng giả vờ trước mặt ta. Nói người bị nó trói buộc cũng không đúng, phải nói là người phụ thuộc vào nó, nếu tách nhau ra người chắc chắn sẽ chết.

Thân hình lão giả run khẽ, ánh mắt hẳn trở nên sắc bén:

- Người làm sao biết được?

Dương Thiên tất nhiên sẽ không nói là hẳn nhờ vào Vạn Pháp Thông Thiên Nhân mới phát hiện ra mà vẫn tiếp tục cười:

- Không giả vờ nữa sao? Ài, để ta nói rõ ra. Người trước kia có lẽ là một tu sĩ rất lợi hại của Nhân Tộc, sao đó không biết vì sao lại đến nơi này, bị Vực Ngoại Thiên Ma xâm nhập vào trong cơ thể, tìm cách đoạt xá. Tên Vực Ngoại Thiên Ma kia mạnh hơn người một ít, vì vậy người phải mượn nhờ linh lực hùng hậu của cực phẩm linh mạch để trấn áp hẳn, ta nói không sai chứ?

Lão giả im lặng một hồi lâu:

- Người rốt cuộc là ai?

Dương Thiên lắc đầu:

- Ta là ai không quan trọng, người chỉ cần biết ta có thể giúp người, vậy là đủ rồi?

- Giúp ta?

Lão giả cười to, cười đến run rẩy:- Thật không biết tự lượng sức. Con Vực Ngoại Thiên Ma kia và ta đã cùng chung sống trong thân thể này gần ngàn năm nay. Cho dù là Độ Kiếp kỳ cũng khó lòng đem bọn ta tách ra, người nghĩ mình có thể làm được sao?

Dương Thiên giống như đang đối diện với một tên ngu ngốc, hẳn chỉ còn cách thở dài:

- Ai nói với người ta muốn đem hai người tách ra. Đầu óc của người không thông minh thêm được một chút hay sao?

- Người nói ta ngu ngốc?

Dương Thiên vỗ tay:

- Tốt, có khá hơn đôi chút, chỉ nói như vậy liền hiểu được. Người quả thực rất ngu ngốc. Nếu không thể tách ra, chẳng phải để người hấp thu tên kia sẽ dễ dàng hơn nhiều hay sao?

Lão giả đang muốn nộ khí xung thiên liền giống như bị dội một gáo nước lạnh. Nộ khí tắt ngúm, hăn ngẩn ra mất vài giây:

- Người chắc chắn? Tên kia so với ta còn mạnh hơn một ít. Tuy ta có thể dựa vào cái cực phẩm linh mạch này để áp chế hăn nhưng hấp thu là chuyện không thể nào. Qua một thời gian nữa, nói không chừng người bị hấp thụ chính là ta a.

Dương Thiên đáp:

- Chuyện này ta đương nhiên biết. Nhưng đó là trong trường hợp nếu cứ để mọi chuyện tiếp diễn như vậy. Hiện tại ta đã có mặt ở đây, tất sẽ có biện pháp, người không cần phải lo lắng. Bất quá, ta có thể giúp người, người cũng phải hứa với ta một chuyện.

Lão giả nghiêm túc nói:

- Chỉ cần người có thể giúp ta. Từ nay về sau người chính là ân nhân của Vân Bằng này. Đừng nói một chuyện, cho dù mười chuyện ta cũng sẽ không từ chối.

- Chờ người thoát ra được rồi hăn nói những lời này cũng chưa muộn. Được rồi, trước tiên người kể lại tình hình cụ thể một chút, tên Vực Ngoại Thiên Ma đang ở trong cơ thể người có thân phận gì? Có thể đem một vị Đại Thừa hậu kỳ bức đến tình trạng này chắc chắn không phải lại vô danh tiểu tốt.

Vân Bằng liền chậm rãi kể lại. Ngàn năm trước, hăn tu luyện gặp phải bình cảnh, không cách nào đạt đến Đại Thừa hậu kỳ đỉnh phong để đón nhận thiên kiếp nên đã quyết định rời khỏi động phủ đi ngao du một

chuyến. Trong thời gian này, hắn vô tình nghe nói đến một nơi gọi là Cực Lạc Cảnh, có thể mang đến cho người ta mọi loại khoái lạc trên đời.

Vân Bằng quyết định đến nơi này một chuyến, biết đâu sẽ giải đáp được chỗ khuất mắt trong quá trình tu luyện, tiến thêm một bước nữa. Người tính không bằng trời tính, tiến vào Cực Lạc Cảnh chưa được bao lâu, Vân Bằng đã phát hiện nơi này có điểm bất thường.

Với tính cách của mình, Vân Bằng liền bắt đầu âm thầm tìm hiểu. Chuyện gì phải đến cuối cùng cũng đến, hắn bị đám Vực Ngoại Thiên Ma kia phát hiện. Đại chiến nổ ra trong một không gian đặc biệt do Vực Ngoại Thiên Ma dựng lên. Vân Bằng thân cô thế cô, cuối cùng bị thủ lĩnh của Vực Ngoại Thiên Ma thi triển đại thần thông khống chế, ý đồ đoạt xá thân thể của hắn.

May mắn, Vân Bằng cũng không phải tu sĩ tầm thường. Hắn kịp thời thoát khỏi khống chế, dốc sức đánh ra một khe hở trên cái không gian kia, sau đó trốn ra ngoài. Vực Ngoại Thiên Ma đã xâm nhập vào cơ thể, tình thế lúc đó rất cấp bách. Vân Bằng không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tìm đến Huyền Linh Sơn, sử dụng cực phẩm linh mạch ở đó để áp chế Vực Ngoại Thiên Ma.

Đám Vực Ngoại Thiên Ma kia thấy vậy cũng liền mặc kệ. Thủ lĩnh của bọn hắn đang ở trong người Vân Bằng, sớm muộn gì cũng sẽ đoạt xá thành công. Việc bọn hắn phải làm chỉ có chờ đợi mà thôi.

Gần ngàn năm trôi qua, Vân Bằng lúc này cũng chỉ miễn cưỡng khống chế thân thể mà thôi. Không bao lâu nữa, linh hồn hắn sẽ hoàn toàn bị ăn mòn, để cho Vực Ngoại Thiên Ma đoạt xá thành công.

Nghe Vân Bằng kể xong, Dương Thiên cơ bản đã hiểu ra mọi chuyện. Tuy nói Vực Ngoại Thiên Ma đạt đến Đại Thừa kỳ liền thoát khỏi Linh

Giới bài xích. Nhưng chuyện đó không có nghĩa là bọn hăn có thể tu luyện tại Linh Giới.

Lý do Vực Ngoại Thiên Ma muốn xâm chiếm Linh Giới là gì? Đó chính là vì lượng tài nguyên phong phú của nơi này. Muốn sử dụng những tài nguyên này, Vực Ngoại Thiên Ma cần có thân xác của tu sĩ tại nơi đây, thông qua nó hấp thu linh lực rồi chuyển hóa thành thứ khí màu đen kia cho bọn chúng tu luyện.

Tên thủ lĩnh kia hăn chính là kẻ đã tạo lên Cực Lạc Cảnh. Cũng chính là kẻ dẫn đầu đám Vực Ngoại Thiên Ma này đến Linh Giới để âm thầm bám rễ. Dương Thiên sức nhớ đến một chuyện:

- Ta nghe nói vài trăm năm trước có một nhân vật thần bí xuất hiện, chỉ một chiêu liền giải quyết đám Đại Thừa kỳ đang gây rối tại Cực Lạc Cảnh, kẻ đó là người sao?

Vân Bằng lắc đầu cười khổ:

- Đương nhiên không phải ta. Ta một mực bị vây khốn tại nơi này, làm gì có thời gian lo chuyện bao đồng. Là tên kia phát hiện bên ngoài có chuyện không ổn liền dùng sức mạnh ngưng tụ ra một khối phân thân đi giải quyết. Đám gây rối kia bất quá chỉ là Đại Thừa sơ kỳ cùng trung kỳ, một khối phân thân đã là quá dư.

Đạt đến Đại Thừa kỳ, mỗi tiểu cảnh giới đều có chênh lệch rất lớn. Trừ khi nắm giữ pháp môn tu luyện đặc biệt, thần thông kinh thiên, bằng không đừng mong vượt cấp khiêu chiến. Một tên Đại Thừa hậu kỳ muốn tiêu diệt một đám Đại Thừa trung kỳ cũng là chuyện rất dễ dàng.

Dương Thiên không còn câu hỏi nào, hăn nói:

- Mọi chuyện xem như đã rõ ràng. Bây giờ ta sẽ chỉ cho người cách hấp thu tên kia.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 492: Sát Ma Đường

Vân Bằng có chút gấp:

- Mau nói đi.

Dương Thiên bình thản:

- Người dường như rất vội vã?

Vân Bằng gật đầu:

- Nhiều năm trôi qua, đạo tâm của ta dần bị ăn mòn. Có đôi lúc ta thậm chí muốn vứt bỏ tất cả, để mặc mọi chuyện ra sao cũng được. Ta sợ nếu còn tiếp tục, ta sẽ không còn giữ được chính mình nữa.

Đây chính là lý do khiến cho chúng tu sĩ Linh Giới mỗi lần nghe đến tên Vực Ngoại Thiên Ma liền sợ hãi không ngớt. Muốn đi thật xa trên tu chân lộ phải giữ vững được đạo tâm của mình, bằng không sớm muộn cũng sẽ thất bại. Đối với Vực Ngoại Thiên Ma, đạo tâm kia lại giống như tờ giấy, bọn hắn có thể dễ dàng xé bỏ được.

- Vậy được, hiện tại liền bắt đầu. Ta sẽ dạy cho người một loại pháp môn đặc biệt. Người nhanh chóng tu tập nó xem hiệu quả thế nào?

Vân Bằng ngần ra:

- Pháp môn? Loại pháp môn nào đủ sức chống lại Vực Ngoại Thiên Ma Đại Thừa hậu kỳ?

- Thế giới rộng lớn, một con Vực Ngoại Thiên Ma Đại Thừa hậu kỳ thì tính là gì? Pháp môn có thể khắc chế chúng nhiều vô số, chẳng qua tu vị của người không được nên ta mới tốn công lựa chọn cho người thứ phù hợp nhất mà thôi.

Vân Bằng câm nín, Dương Thiên vừa nói tu vị của hắn không được? Thân là Đại Thừa hậu kỳ, Vân Bằng xem như đứng trong hàng ngũ tu sĩ đỉnh phong tại Linh Giới. Trừ những tên Độ Kiếp kỳ mải mê sưu tầm bảo vật, thần thông để độ kiếp nên hiếm khi xuất hiện kia, kẻ có thể được hắn xem là đối thủ chỉ được tính trên đầu ngón tay. Cũng không rõ là Dương Thiên thực sự lợi hại hay chỉ đang mạnh miệng. Bất quá, hiện tại là hắn đang nhờ người cho nên Vân Bằng cũng không lên tiếng phản bác.

Nhận được pháp môn tu luyện từ chỗ Dương Thiên, Vân Bằng lập tức tiến vào trạng thái tu luyện. Tuy Dương Thiên cũng không nói rõ nếu tu luyện pháp môn này sẽ để lại hậu quả gì nhưng Vân Bằng cũng không thêm bận tâm. Tình trạng của hắn quả thực rất gấp. Mặc kệ hậu quả như thế nào, so với việc bị Vực Ngoại Thiên Ma đoạt xá chắc chắn vẫn tốt hơn rất nhiều.

Thực ra pháp môn Dương Thiên truyền thụ cho Vân Bằng cũng không phải thứ gì cao siêu. Chẳng qua là dựa vào Thôn Phệ Khí Toàn diện giải ra một trạng thái khác của Thôn Phệ Lực. Vực Ngoại Thiên Ma sợ nhất chính là thứ này, tin rằng sẽ đạt được hiệu quả mong muốn.

Dương Thiên cũng đã giản lược nó đơn giản hết mức có thể. Hắn cần Vân Bằng lĩnh ngộ thật nhanh, sau đó rời khỏi nơi này. Vân Bằng cho dù là siêu cấp cao thủ Đại Thừa hậu kỳ, trải qua ngàn năm tranh đấu chống lại Vực Ngoại Thiên Ma cũng đã sớm suy kiệt. Cho dù hấp thu tên kia xong cũng khó lòng làm nên chuyện lớn. Dương Thiên cũng không biết Nhạc Hiên có thể thay hắn che dấu chuyện ở Luyện Tâm Cảnh được bao lâu. Tốt nhất là lấy được cực phẩm linh mạch sau đó rời đi càng nhanh càng tốt.

Không phụ sự trông đợi của Dương Thiên, Vân Bằng chỉ mất 7 ngày liền lĩnh ngộ sơ bộ được pháp môn này. Tuy chưa nói đến cao thâm nhưng hẳn là đã đủ dùng. Nghe hẳn thông báo, Dương Thiên vui vẻ nói:

- Không tệ, trong thời gian ngắn như vậy liền lĩnh ngộ sơ bộ được Thôn Phệ Lực. Tiếp theo đây, người theo những gì ta đã hướng dẫn bắt đầu tiên hành hấp thu tên kia. Nên nhớ, mặc dù hẳn chỉ tập trung ăn mòn đạo tâm của người nên không để ý gì đến chuyện bên ngoài, nhưng một khi cảm nhận được uy hiếp của Thôn Phệ Lực hẳn sẽ lập tức phản kháng mãnh liệt. Vì vậy, một khi đã ra tay nhất định phải làm nhanh gọn lẹ, tránh cho những tên Vực Ngoại Thiên Ma khác phát hiện mà tìm đến đây.

Vân Bằng cũng hiểu được tình hình lúc này, hẳn không nói lời nào, bắt đầu vận chuyển chút Thôn Phệ Lực vừa tu luyện ra được thành một cái vòng xoáy nhỏ bên trong cơ thể. Dương Thiên chỉ quan sát một lúc rồi bỏ đi, thành hay bại đều phụ thuộc ở Vân Bằng, hẳn cũng không can dự được gì. Hiện tại việc cần làm chính là tìm ra một con đường thoát thân thật nhanh. Một khi Vân Bằng xong việc, hẳn sẽ đoạt lấy cực phẩm linh mạch rồi bỏ trốn. Nếu tên kia thất bại, vậy xem như hẳn và cái linh mạch này vô duyên.

Trước đó, Dương Thiên phải đi tìm Liệt Viêm Kinh về đây. Dương Thiên đã đưa hẳn đến, tất nhiên sẽ không bỏ lại. Rời khỏi Huyền Linh Sơn, Dương Thiên qua vài lần hỏi được rốt cuộc cùng tìm đến được Sát Ma Đường.

Nơi này có chút khác biệt so với suy nghĩ của Dương Thiên. Nó là một cung điện vô cùng rộng lớn. Bên trong phân ra rất nhiều tầng, mỗi tầng đều có đến hàng trăm cánh cửa lớn nhỏ khác nhau. Vừa trông thấy Dương Thiên, một tên phục vụ Nguyên Anh kỳ đã bước ra:- Tiền bối, người đến đây là để thử sức với Vực Ngoại Thiên Ma?

Dương Thiên hòa nhã đáp lại:

- Không sai, ta đã nghe nói đến Vực Ngoại Thiên Ma rất nhiều những chưa lần nào được trông thấy. Khi đến Cực Lạc Cảnh, đây là một trong những nơi ta cảm thấy có hứng thú nhất.

Phục vụ giải thích:

- Thực ra cũng không phải là Vực Ngoại Thiên Ma. Đây là do chủ nhân của nơi này dùng một cái siêu cấp huyền trận, mô tả lại hình dạng, khí tức cùng pháp thuật đám ma đầu kia sử dụng. Người tiến vào những căn phòng kia sẽ được giao đấu cùng những huyền cảnh đó mà thôi. Bất quá tiền bối yên tâm, đây là một huyền trận cực kỳ cao cấp, so với Vực Ngoại Thiên Ma thông thường cũng không có gì khác biệt.

- Huyền trận?

Dương Thiên có điểm nghi hoặc, bất quá hắn vẫn không nói ra mà chỉ gật đầu:

- Có chút đáng tiếc. Thôi được, người mau dẫn ta đến khu vực dành cho Hợp Thể kỳ cùng Đại Thừa kỳ đi.

Phục vụ há hốc mồm, tu vị của hắn thấp kém nên không nhìn ra được Dương Thiên mạnh yếu thế nào, không ngờ lại cao đến như vậy. Đối với đại tu sĩ bậc này, thái độ của tên phục vụ lập tức cung kính hơn rất nhiều, hắn làm bộ dạng xin mời:

- Tiền bối, mời đi theo ta.

Dương Thiên được đưa đến tầng 3, tên phục vụ lúc này mới nói:

- Tiền bối, khu vực này là dành cho Hợp Thể kỳ. Trên mỗi cánh cửa có gắn một viên Dạ Minh Châu, khi nó màu xanh tức là phòng vẫn còn trống, nếu nó chuyển sang màu đỏ tức là phòng đó đã có người. Nơi này phòng trống rất nhiều, người có thể tùy ý lựa chọn.

- Tầng trên nữa chính là khu vực dành cho Đại Thừa kỳ, nói đó có chút đặc biệt, ta cũng không được phép bước lên. Nếu người muốn có thể tự mình lên xem thử, chỉ cần đủ sức vượt qua trận pháp bảo vệ liền không có vấn đề gì.

Phụ vụ nói xong liền cúi chào rồi bỏ đi. Dương Thiên lấy ra một tấm Truyền Âm Phù sau đó đi lại gần vị trí cầu thang giữa tầng 3 và tầng 4. Hắn mở ra Vạn Pháp Thông Thiên Nhãn, cẩn thận quan sát. Mất vài phút, Pháp Thiên liền xuất hiện trên tay Dương Thiên, sau đó mô phỏng hình dạng của Trận Diệt. Dương Thiên tính toán chuẩn xác, đâm nhẹ một kiếm vào trận pháp, khiến nó mở ra một khe hở nhỏ, sau đó lập tức ném Truyền Âm Phù vào trong.

Hoàn toàn mọi việc, Dương Thiên trong khi chờ đợi Liệt Viêm Kinh cũng không có gì làm, quyết định chọn một căn phòng vui chơi. Hắn không tin Vực Ngoại Thiên Ma lại rảnh rỗi tạo ra một cái huyễn trận cho mọi người vào thử sức, nơi này chắc chắn đang ẩn chứa cạm bẫy nào đó.

Vừa bước vào trong phòng, Dương Thiên cảm giác mình đã đi vào một không gian khác. Vạn Pháp Thông Thiên Nhãn mở ra, Dương Thiên rất nhanh hiểu rõ thực hư nơi này. Toàn bộ Sát Ma Đường thực ra là một cái Tu Di Động Thiên cỡ vừa. Bên trong lại phân ra rất nhiều ngăn chứa khác nhau. Mỗi ngăn chứa lại có một con Vực Ngoại Thiên Ma đang đứng chờ sẵn. Mỗi khi có người tiến vào chiến đấu với huyễn ảnh, bọn chúng sẽ âm thầm quan sát xem người đó có phù hợp hay không. Một khi lựa chọn xong liền tiến hành đoạt xá.

Từ Huyền Linh Sơn cho đến Sát Ma Đường, mục đích chung của đám Vực Ngoại Thiên Ma này chỉ có một. Bào mòn đạo tâm tu sĩ, sau đó chiếm đoạt thân thể. Có lẽ bọn hắn muốn chuẩn bị một lượng lớn Vực Ngoại Thiên Ma sở hữu thân thể tu sĩ Linh Giới để sau này tổ chức một cuộc chiến lâu dài với tu sĩ của nơi này.

Vẻ mặt Dương Thiên hiện lên chút ý cười, hắc nhìn vào tên Vực Ngoại Thiên Ma đang đứng cách đó không xa:

- Kẻ đi sẵn lại trở thành con mồi, rất thú vị đúng không?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 493: Ngũ Thú Diệt Ma Hỏa

Tên Vực Ngoại Thiên Ma kia ngẩn ra, xác định kẻ mà Dương Thiên đang nói đến chính là hắc thì không khỏi kinh hãi:

- Người phát hiện ra ta?

Dương Thiên tỏ vẻ khinh thường:

- Người đứng ngay đó, ta lại không bị mù, tại sao lại không nhìn thấy?

Vực Ngoại Thiên Ma nghếch ra, hắc liên tục lắc đầu:

- Không đúng, huyền trận này do chính đại nhân thiết lập, cho dù là Đại Thừa kỳ cũng đừng mong phát hiện ra bọn ta. Người chắc chắn...

Hắc còn chưa kịp nói hết câu, một cột lửa rất lớn đã xông đến. Vực Ngoại Thiên Ma hoảng hốt, bất quá tốc độ của cột lửa quá nhanh, hắc không có cách nào tránh né, liền vung tay lên hóa thành một cái ma thủ khổng lồ đỡ lấy.

Cự thủ nhìn qua rất đáng sợ kia lại không chống cự được bao lâu, nhanh chóng bị cột lửa thiêu rụi. Bất quá nó cũng xem như hoàn thành nhiệm vụ của mình, ngăn cản cột lửa trong khoảnh khắc, giúp cho tên Vực Ngoại Thiên Ma kia có thời gian tránh đi. Mặc dù vậy, cánh tay trái của hắc vẫn tỏa ra khói đen nghi ngút, đây là dấu hiệu khi một tên Vực Ngoại Thiên Ma bị thương.

Hắc giữ khoảng cách với Dương Thiên, run rẩy nói:

- Hỏa diễm bình thường không thể nào xuyên thủng được Âm Ngoại Lực của Vực Ngoại Thiên Ma bọn ta. Thứ hỏa diễm kia rốt cuộc là loại Thiên Hỏa nào?

Hỏa diễm trong thiên địa cũng được phân chia cấp bậc rất cụ thể. Hỏa diễm sử dụng linh lực, thông qua pháp thuật tạo ra gọi là Hậu Thiên Linh Hỏa. Hỏa diễm do trời đất tạo thành, tu sĩ có thể luyện hóa để sử dụng lại chia làm hai loại Địa Hỏa và Thiên Hỏa.

Hậu Thiên Linh Hỏa cùng Địa Hỏa tuy nguồn gốc khác nhau, nhưng có một điểm chung là uy lực hạn chế, phụ thuộc rất nhiều vào tu vị của người thi triển. Thiên Hỏa thì khác, mỗi một loại đều có uy lực hủy thiên diệt địa. Âm Ngoại Lực của Vực Ngoại Thiên Ma quả thực có điểm đặc biệt, hỏa diễm bình thường hoàn toàn không làm gì được nó.

Khi cột lửa của Dương Thiên dễ dàng đem cự thủ thiêu đốt, hắc liên nhận định đây chắc chắn là một loại Thiên Hỏa. Chỉ là Thiên Hỏa không những khó tìm mà độ khó khi luyện hóa cũng đủ khiến nhiều người nghe đến liền chùn bước, tại sao một tên Hợp Thể sơ kỳ lại có năng lực sở hữu nó?

Dương Thiên từ chối giải thích, có nói ra tên Vực Ngoại Thiên Ma này cũng không hiểu, hắc mới không rảnh làm những việc nhàm chán như vậy. Dương Thiên đưa tay ra trước mặt kéo ngang một cái, năm đốm lửa màu sắc khác nhau hiện lên.

Năm đốm lửa dần lớn ra, diễn hóa thành hình ảnh năm loại thú khác nhau. Phân biệt là: sói, hổ, gấu, đại bàng và rồng. Dương Thiên cười nhạt:

- Ngũ Thú Diệt Ma Hỏa, đây là thứ xưa kia ta rất ưa thích sử dụng với Vực Ngoại Thiên Ma. Dùng nó cho một tên Hợp Thể hậu kỳ Vực Ngoại Thiên Ma như ngươi thì hơi lãng phí, nhưng ta cũng không còn ở trạng thái toàn thịnh. Có thể chết dưới thứ này, ngươi có thể để tự hào. Nhờ năm xưa,

vô số Đại Thừa, Độ Kiếp kỳ lão tổ của Vực Ngoại Thiên Ma đã ngã xuống dưới ngọn lửa này.

Những lời Dương Thiên nói đều là sự thật. Nhớ năm đó hắc giết vô số người, tu vị đạt đến Độ Kiếp kỳ. Dưới Ngũ Thú Diệt Ma Hỏa đã có không biết bao nhiêu lão tổ của Vực Ngoại Thiên Ma ngã xuống. Dương Thiên nay không bằng xưa, bất quá, muốn tiêu diệt một tên Hợp Thể hậu kỳ vẫn là thừa sức.

Dương Thiên điểm nhẹ về phía trước một cái, năm con mãnh thú lập tức ngẩng đầu lên trời rộng to, sau đó xông đến chỗ Vực Ngoại Thiên Ma. Vực Ngoại Thiên Ma vội lùi lại tránh né công kích, sau đó biến mất không còn bóng dáng. Dương Thiên lắc đầu:

- Chút tiểu xảo này cũng muốn qua mặt ta, thực sự quá xem thường Ngũ Thú Diệt Ma Hỏa a.

Năm con mãnh thú mất đi mục tiêu liền tiếp tục rộng to. Lần này bên trong tiếng rộng lại ẩn chứa hỏa linh lực rất mạnh, tạo thành từng vòng sóng lửa lan tỏa khắp không gian rộng lớn. Vài giây sau, một tiếng hét lớn phát ra. Vực Ngoại Thiên Ma một lần nữa xuất hiện. Lúc này trên người hắc đã có rất nhiều chỗ bốc khói nghi ngút, chứng tỏ đã bị thương không nhẹ.

Ánh mắt Vực Ngoại Thiên Ma tuy vẫn còn sự sợ hãi nhưng nhiều hơn chính là sự quyết tâm, có lẽ tên này thực sự đã có ý liều mạng. Hắc dang rộng hai tay ra, cơ thể bất ngờ kéo dài. Không đúng, phải nói là tan ra, hòa nhập vào trong hư không. Hư không vốn tối đen lúc nào lại dần được bao phủ bởi một cảm giác kỳ bí, lạnh lẽo. Dương Thiên hơi nghếch mặt ra:

- Ma Hóa Thiên Địa? Chỉ một tên Hợp Thể sơ kỳ Vực Ngoại Thiên Ma lại sử dụng được loại thần thông này, xem ra hắc cũng có địa vị không nhỏ a.

Ngạc nhiên thì ngạc nhiên, Dương Thiên vẫn không tỏ ra lo lắng chút nào. Ma Hóa Thiên Địa quả thực rất mạnh, nếu trước mặt là một tên Đại Thừa kỳ sử dụng, nói không chừng Dương Thiên thực sự phải rút lui. Bất quá chỉ là một tên Hợp Thể hậu kỳ, đem ra hù dọa đám tu sĩ ngoài kia còn được, đối với hắn lại hoàn toàn vô dụng.

Dương Thiên cong tay búng ra một tia sáng, năm con mãnh thú cả người tỏa ra ánh sáng rực rỡ, sau đó liền biến thành năm cái đồ án hình tròn, phía trên còn có hình ảnh của bọn chúng. Năm đồ án bắt đầu chuyển động theo những quỹ tích kỳ dị. Theo sau đó, từng cơn sóng lửa bắt đầu quét ngang. Âm Ngoại Lực vốn đang đem không gian quanh đây ma hóa liền giống như tuyết giữa trời mùa hè, sóng lửa đi đến đâu liền tan biến đến đó.

Chưa dừng lại, năm đồ án bắt đầu chụm lại một chỗ, xếp thành một đường thẳng. Cảm nhận được uy hiếp trí mạng, Vực Ngoại Thiên Ma hiện ra cách đó rất xa, vội vã xoay người bỏ chạy.

Hắn bỏ chạy chưa được bao xa liền cảm nhận được sau lưng nóng rát. Vừa quay đầu lại liền thấy một con chim ngũ sắc bằng lửa đang lao đến. Vực Ngoại Thiên Ma trừng to mắt:

- Đây, đây là...

Hắn còn chưa kịp nói hết câu đã bị con chim kia nuốt vào trong bụng, chớp mắt liền không còn để lại dấu vết gì. Tiêu diệt xong Vực Ngoại Thiên Ma, con chim lửa kia cũng biến mất. Dương Thiên không vội rời đi, hắn cảm nhận được có ai đó đang đến, hơn nữa lại là người quen.

Mất gần 3 phút, một bóng đen xé mở hư không bước ra. Hắn liếc mắt nhìn quanh một vòng rồi tập trung ở chỗ Dương Thiên:

- Là người giết hắn?

Dương Thiên nhún vai:

- Ta không biết "hắn" mà người đang muốn nói đến là ai, nhưng ta quả thực vừa mới giết chết một tên Vực Ngoại Thiên Ma.

Nhạc Hiên im lặng vài giây. Tên Dương Thiên này thực sự không có chút giác ngộ nào với hành động hắn vừa làm hay sao? Nói gì thì nói, nơi này là địa bàn của Vực Ngoại Thiên Ma, người tùy tiện chém giết bọn hắn như vậy lẽ nào không sợ bị phát hiện? Lần trước vì che dấu cho Dương Thiên, Nhạc Hiên đã phải đem năm tên Vực Ngoại Thiên Ma kia xóa đi trí nhớ, việc này đã khiến vài kẻ nghi ngờ. Hiện tại còn phiền phức hơn, Dương Thiên vừa giết chết một tên Hợp Thể hậu kỳ Vực Ngoại Thiên Ma. Tên này thân phận khá đặc biệt, chính là nghĩa tử của Ma Hoàng, người mạnh nhất tại Cực Lạc Cảnh này.

- Người có biết kẻ mà người vừa giết là ai hay không?

Dương Thiên tỏ vẻ chẳng mấy bận tâm:

- Một tên Hợp Thể hậu kỳ Vực Ngoại Thiên Ma mà thôi. Có thể sử dụng Ma Hóa Thiên Địa hắn là có địa vị không thấp, bất quá cũng chỉ đến như vậy mà thôi.

Nhạc Hiên thực sự có chút đau đầu, đây là Dương Thiên không hiểu hay cố tình không hiểu?

- Hắn chính là nghĩa tử của Ma Hoàng, người mạnh nhất tại Cực Lạc Cảnh. Người đem hắn giết đi, Ma Hoàng rất nhanh sẽ cảm ứng được. Đến lúc đó, ta cũng không có cách nào giúp được người.

Dương Thiên có đôi chút bất ngờ. Chọn đại một phòng, không ngờ lại gặp ngay nghĩa tử của Ma Hoàng. Khoan, kẻ mạnh nhất Cực Lạc Cảnh chẳng phải là tên đang ở trong cơ thể Vân Bằng hay sao? Dương Thiên cười hỏi:

- Người đã từng trông thấy tên Ma Hoàng kia lần nào hay chưa?

Nhạc Hiên cau mày:

- Ta chưa từng diện kiến chân thân. Nhưng vài trăm năm trước nghe nói hãn đã từng xuất hiện, chỉ một chiêu liền đem vài tên Đại Thừa kỳ phế đi tu vị.

Dương Thiên nghe vậy liền cười to:

- Vậy thì người có thể yên tâm. Ít nhất một thời gian dài nữa hãn cũng sẽ không xuất hiện.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 494: Mối Thù Của Nhạc Hiên

Nhạc Hiên không hiểu:

- Người làm sao biết được?

Dương Thiên không trực tiếp trả lời câu hỏi của Nhạc Hiên mà hỏi lại:

- Người nói khi ta giết chết tên Hợp Thế hậu kỳ kia Ma Hoàng sẽ lập tức cảm ứng được, tại sao đến lúc này hắn vẫn chưa xuất hiện?

Nhạc Hiên ngẩn ra trong giây lát, Dương Thiên nói đến hắn mới để ý. Đúng vậy a, tên Ma Hoàng kia tu vị cao hơn hắn rất nhiều, đáng lẽ phải sớm có mặt ở đây rồi mới đúng.

- Ý của người là...

Dương Thiên phát tay:

- Nói chung mọi chuyện ta đã có dự tính, người không cần lo lắng. Hôm nay ta đến nơi này là có vài việc cần làm, hiện tại đã xong. Trong vòng vài ngày nữa ta sẽ rời khỏi Cực Lạc Cảnh. Nhưng là, Nhạc Hiên, ta thực sự muốn biết, sau khi thông qua Cách Giới Truyền Tống Trận đến Linh Giới người rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì mà lại trở thành Vực Ngoại Thiên Ma?

Về mặt Nhạc Hiên thay đổi, Dương Thiên có thể cảm nhận được cơ thể hắn đang run rẩy, cố gắng kiềm chế phần nộ. Phải mất một lúc sau Nhạc Hiên mới lên tiếng:

- Người mau đi đi, nơi này không tiện ở lâu. Lần sau gặp lại ta sẽ nói cho người biết tất cả mọi chuyện.

Dương Thiên biết Nhạc Hiên đang muốn che dấu điều gì đó nên không tiếp tục hỏi thêm. Hắn chỉ khẽ gật đầu rồi xoay người rời đi. Đợi Dương Thiên rời khỏi, khí tức trên người Nhạc Hiên mới một lần nữa ổn định lại. Một âm thanh vang lên trong đầu hắn:

- Hiên nhi, người vẫn là không nhìn được?

Nhạc Hiên hít sâu một hơi:

- Tuy biết hắn là hi vọng cuối cùng của chúng ta, nhưng khi nghe hắn nhắc đến chuyện này ta vẫn khó có thể kiềm chế được.

Nghĩa phụ của Nhạc Hiên đáp:

- Ta hiểu, chính vì cái Cách Giới Truyền Tống Trận kia đẩy chúng ta đến chỗ Vực Ngoại Thiên Ma nên mới dẫn đến tình trạng ngày hôm nay. Bất quá người phải cố giữ bình tĩnh, cơ hội trả thù sau này còn rất nhiều. Chuyện quan trọng trước mắt là phải khôi phục lại thành tu sĩ Nhân Tộc cái đã.

Nhạc Hiên gật đầu:

- Nghĩa phụ yên tâm, lần sau ta sẽ cố gắng kiềm chế, không để hắn phát hiện ra điều gì bất thường. Nhưng ta quả thực rất tò mò về thân phận của tên Dương Thiên này. Ban đầu vốn cho rằng hắn là tu sĩ ở Linh Giới xuống hạ giới tìm kiếm bảo vật, hiện tại xem ra còn cao hơn rất nhiều. Thứ hỏa diễm ngũ sắc kia đối với Vực Ngoại Thiên Ma có uy hiếp rất lớn, có thể xem là khắc tinh. Trong điển tịch của Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc hình như đã từng nhắc đến một loại hỏa diễm tương tự. Tên gọi hình như cũng là Ngũ Thú Diệt Ma Hỏa...

Nhạc Hiên im lặng một hồi lâu mới nói tiếp:

- Nghĩa phụ, người còn nhớ lúc chúng ta còn ở bên ngoài thiên ngoại đã từng được nghe về một nhân vật truyền kỳ tại Linh Giới cũng sở hữu lại hỏa diễm ngũ sắc kỳ dị này?

Nghe Nhạc Hiên nói, nghĩa phụ của hắn mới hơi nhớ ra:

- Đúng là có một kẻ như vậy, hình như gọi là Sát Thần Dương Thiên?

Nhạc Hiên gật đầu:

- Không sai, lần đầu nghe tới tên của hắn tại thiên ngoại ta đã hơi ngờ ngợ. Lúc này nhìn thấy ngọn lửa ngũ sắc kia, trong lòng ta đã phát sinh một ý nghĩ. Có khi nào Sát Thần Dương Thiên lừng danh và tên Dương Thiên vừa mới rời đi kia là cùng một người?

Nghĩa phụ của Nhạc Hiên rất nhanh đáp lại:

- Không phải Sát Thần Dương Thiên đã sớm phi thăng Tiên Giới rồi hay sao? Ta nghĩ đây có thể là hậu nhân của hắn mà thôi.

Nhạc Hiên không phản đối:

- Cũng có khả năng này. Nhưng Dương Thiên mang lại cho ta một cảm giác rất kỳ lạ. Phải nói như thế nào, đúng rồi, toàn năng. Không có chuyện gì hắn không biết, càng không có chuyện gì hắn không thể làm được. Chính vì lý do này, ta càng tin hắn chính là Sát Thần Dương Thiên trong truyền thuyết kia hơn.

Lần này đến lượt nghĩa phụ của Nhạc Hiên yên lặng. Nhạc Hiên là một người rất đặc biệt, trực giác của hắn từ trước đến nay chưa từng sai. Nếu hắn đã nói Dương Thiên này và tên Sát Thần Dương Thiên kia là một, vậy

thì rất có khả năng là như vậy. Nhưng một kẻ đã phi thăng Linh Giới tại sao lại xuất hiện ở hạ giới?

Thông thường, muốn từ Tiên Giới cử phân thân xuống Linh Giới sẽ phải trả một cái giá rất lớn. Chuyện này quả thực rất khó khăn nhưng vẫn có thể thực hiện được. Nếu muốn từ Tiên Giới cử phân thân xuống hạ giới thì gần như là bất khả thi. Trừ khi tu vị đạt đến Hoàn Vũ hoặc Bán Tiên mới có thể làm được chuyện này.

Sát Thần Dương Thiên phi thăng Tiên Giới ước chừng một ngàn năm, có đánh chết hắn cũng không tin tên kia đạt đến Hoàn Vũ hoặc Bán Tiên. Xuất thân từ Âm Ti Giới, một trong Thập Đại Tiên Giới, nghĩa phụ của Nhạc Hiên hiểu rõ độ khó khi tăng tiến tu vị ở đó là như thế nào. Đừng nói ngàn năm, cho dù vạn năm, chục vạn năm có khi cũng không đột phá được một tiểu cảnh giới.

- Hiên nhi, chuyện này tạm thời chưa thể xác định chính xác được. Chúng ta vẫn cứ dựa theo kế hoạch mà làm. Chờ đến khi thân phận của Dương Thiên sáng tỏ mới tính đến chuyện có nên trả mối thù này hay không?

Nhạc Hiên cười lạnh:

- Nghĩa phụ, cùng nhau ở chung lâu như vậy lẽ nào người vẫn chưa hiểu tính cách của ta, có thù tất báo. Mặc kệ hắn có phải Sát Thần Dương Thiên hay không, ta nhất định bắt hắn gánh chịu những gì ta đã gặp phải. Không, nặng nề hơn rất nhiều.

Nghĩa phụ của Nhạc Hiên thở dài:

- Hiên nhi, người đã quyết thì ta cũng không ép, nhưng nhất định không được để bất cứ chuyện gì làm ảnh hưởng đến đại sự của chúng ta.

Nhạc Hiên nghiêm túc:

- Nghĩa phụ, người yên tâm đi. Mục tiêu cuối cùng của chúng ta là trở về Âm Ti Giới, giúp người khôi phục thân thể, đoạt lại Âm Ti Giới, trở thành bá chủ một trong Thập Đại Tiên Giới. Vực Ngoại Thiên Ma hay Sát Thần Dương Thiên chẳng qua chỉ là hòn đá kê chân để chúng ta đến gần mục tiêu hơn mà thôi.

- Người hiểu được như vậy, nghĩa phụ thực sự rất vui mừng.

...

Rời khỏi Sát Ma Đường, Dương Thiên tìm một nơi vắng vẻ chờ đợi Liệt Viêm Kinh. Khi này hẳn phát hiện ra Nhạc Hiên nổi lên sát khí, có điều sát khí kia không biết là đang nhắm vào ai. Đây là chuyện riêng của Nhạc Hiên, Dương Thiên cũng không muốn can dự vào.

Liệt Viêm Kinh cũng không bắt Dương Thiên đợi quá lâu liền hiện thân. Dương Thiên cẩn thận quan sát hẳn. Xác định Liệt Viêm Kinh không bị nhiễm Âm Ngoại Khí, Dương Thiên mới hỏi:

- Người chiến đấu cùng cái huyện trận kia nhiều ngày, có phát hiện ra điểm gì bất thường hay không?

Liệt Viêm Kinh cũng không hiểu vì sao Dương Thiên lại đột nhiên hỏi đến chuyện này, hẳn thật thà đáp:

- Không có. Chỉ là hư ảnh Vực Ngoại Thiên Ma bên trong huyện trận thực sự rất lợi hại. Thứ khí màu đen kia cho dù là Huyết Hỏa của ta cũng khó lòng thiêu cháy được nó, rốt cuộc chỉ miễn cưỡng cầm hòa a.

Dương Thiên không mấy ngạc nhiên, Huyết Hỏa tuy lợi hại nhưng lại không có đặc tính khắc chế Âm Ngoại Khí. Cùng lắm là hai bên không làm gì được nhau mà thôi. Bất quá, Liệt Viêm Kinh sở hữu Huyết Hỏa, đám ma đầu kia muốn đánh chủ ý với thân thể hẳn cũng sẽ phải suy nghĩ kĩ càng.

- Hiện tại ta có việc gấp. Người chuẩn bị một chút, vài người nữa chúng ta sẽ rời đi.

- Là việc gì?

Dương Thiên lắc đầu:

- Tạm thời chưa thể nói cho người biết. Đến lúc đó hẵng tính.

Liệt Viêm Kinh cũng không phải loại người thích tò mò chuyện của người khác, hẵng thoải mái gật đầu:

- Tốt, ta cũng không có gì cần chuẩn bị. Chúng ta mau đi giải quyết chuyện của người đi.

Liệt Viêm Kinh hành sự dứt khoát Dương Thiên cũng đã sớm quen. Hẵng không nói thêm gì nữa, lóe lên một cái rồi biến mất. Liệt Viêm Kinh cũng biến mất theo ngay sau đó.

Về đến động phủ tại Huyền Linh Sơn, Liệt Viêm Kinh mới hỏi:

- Chúng ta sẽ làm gì?

Dương Thiên nhìn về phía tu luyện thất thốt lên một chữ:

- Chờ.

- Chờ?

Dương Thiên nở nụ cười bí ẩn:

- Vài ngày nữa nơi này sẽ xảy ra một chuyện kinh động đến toàn bộ những kẻ xung quanh đây. Lúc đó chính là thời cơ để chúng ta hành động.

Nhìn nụ cười của Dương Thiên, Liệt Viêm Kinh liền biết tên này đang muốn làm chuyện gì đó động trời. Hẵng cũng chỉ còn cách cười theo:

- Mặc kệ là chuyện gì, nhất định không được thiếu phần của ta.

Dương Thiên vũ vai Liệt Viêm Kinh, cười to:

- Nhất định!

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 495: Thân Thể Bạo Tạc

Muốn hấp thu một tên Vực Ngoại Thiên Ma không phải là chuyện đơn giản, đặc biệt khi tên kia còn mạnh hơn Vân Bằng một bậc. Chờ đợi tròn mười ngày, cuối cùng Dương Thiên cũng cảm nhận được khí tức trên người Vân Bằng bắt đầu có sự thay đổi rõ rệt.

Âm Ngoại Lực hùng mạnh, Thôn Phệ Lực tuy yếu nhưng lại là khắc tính của nó. Hai bên bắt đầu nảy sinh xung đột dữ dội. May mắn, Vân Bằng cũng đã sớm có chuẩn bị trước nên đám Vực Ngoại Thiên Ma bên ngoài vẫn không hề hay biết gì.

Khuôn mặt Vân Bằng có dấu hiệu dị dạng, nửa khuôn mặt còn lại bắt đầu méo mó rồi trở thành mặt của một người hoàn toàn khác. Khuôn mặt vừa mới xuất hiện này tỏ vẻ dữ tợn rồi nói:

- Vân Bằng, người từ nơi nào học được Thôn Phệ Lực của Thôn Thiên Thú?

Nửa khuôn mặt còn lại cười lạnh:

- Rất bất ngờ sao? Những năm qua người một lòng ăn mòn đạo tâm của ta, làm gì có thời gian để ý những chuyện đang xảy ra bên ngoài.

Vực Ngoại Thiên Ma tỏ vẻ khinh thường:

- Nếu Thôn Phệ Lực này là do Thôn Thiên Thú sử dụng thì ta đành phải từ bỏ khối thân thể này. Còn người bất quá chẳng qua là một kẻ học lõm

được chút Thôn Phệ Lực, muốn dựa vào nó hấp thu ta, rõ ràng là si tâm vọng tưởng.

- Có được hay không, phải thử mới biết được.

Trong lúc hai bên tiếp tục giằng co, Dương Thiên truyền âm cho Liệt Viêm Kinh:

- Liệt Viêm Kinh, ta cần mượn nhờ Huyết Hỏa của người để sử dụng một lát.

Liệt Viêm Kinh hơi ngẩn ra:

- Mượn?

Dương Thiên gật đầu:

- Người chỉ cần truyền Huyết Hỏa vào trong cơ thể ta, mọi chuyện còn lại ta sẽ tự lo liệu.

Liệt Viêm Kinh dứt khoát lắc đầu:

- Không được, Huyết Hỏa có năng lực hấp huyết và ăn mòn cực mạnh. Với tu vị của người, ngay khi nó vừa chạm vào cơ thể sẽ lập tức đem máu huyết trong cơ thể người hút sạch, thân thể ăn mòn không còn một mảnh.

Dương Thiên chỉ cười trừ chứ không giải thích. Thân thể hắc là do Nhược Hy tạo ra. Ngoài tác dụng chứa đựng mảnh tàn hồn còn sót lại thì không có công năng gì đặc biệt. Căn bản chỉ là lớp vỏ rỗng, những thứ như máu huyết hay xương cốt, nhục thể chẳng qua chỉ có tác dụng trang trí mà thôi. Những chuyện như vậy, có nói Liệt Viêm Kinh cũng sẽ không hiểu được.

- Yên tâm đi, ta từ trước đến nay chưa từng làm chuyện gì có hại cho mình. Chẳng lẽ người cho rằng ta rảnh rỗi không có việc gì làm nên tự đi

tìm đường chết sao?

Liệt Viêm Kinh hơi ngẩn ra rồi bật cười:

- Là ta lo xa. Nhưng Huyết Hỏa quả thực rất nguy hiểm, người nên cẩn thận một chút.

Dương Thiên gật đầu:

- Ta biết.

Do tu vị hạn chế, cho dù Dương Thiên có sử dụng loại linh lực lợi hại đến mấy thì hiệu quả thu được cũng chẳng đáng là bao. Liệt Viêm Kinh tu vị Đại Thừa trung kỳ, so với hai tên kia vẫn còn thua kém rất nhiều. Bất quá hai tên kia chơi tiêu hao chiến đã nhiều năm, hẳn là đã sớm cạn kiệt, sử dụng Huyết Hỏa của Liệt Viêm Kinh có thể ngăn cản Âm Ngoại Lực, giúp cho Vân Bằng dễ dàng hấp thu tên Vực Ngoại Thiên Ma kia.

Mọi chuyện Dương Thiên đều đã tính toán kĩ. Nhưng một bước cuối cùng có thể vượt qua được hay không còn phải xem ở Vân Bằng. Liệt Viêm Kinh đặt tay lên vai Dương Thiên, Huyết Hỏa được hẩn cẩn thận khống chế bắt đầu truyền vào bên trong. Do có Liệt Viêm Kinh làm điều khiển, Huyết Hỏa dễ dàng đi vào mà không gặp phải vấn đề gì.

Huyết Hỏa vừa tiến vào, Liệt Viêm Kinh lập tức phát hiện nó thông qua tay phải của Dương Thiên đi xuống cái bồ đoàn hẩn đang ngồi. Nghĩ mãi không ra Dương Thiên muốn làm gì, Liệt Viêm Kinh cũng liền mặc kệ, tập trung khống chế Huyết Hỏa.

Vân Bằng đang tập trung chống lại Vực Ngoại Thiên Ma liền cảm nhận được một thứ nguy hiểm đang tiến lại gần mình. Ngay lúc hẩn định dùng linh lực ngăn cản thì bên tai đã vang lên âm thanh của Dương Thiên:

- Đây là Huyết Hỏa, một loại hỏa diễm rất đặc biệt có thể ngăn cản Âm Ngoại Lực của Vực Ngoại Thiên Ma trong một thời gian ngắn. Hiện tại người mau tập trung toàn bộ Thôn Phệ Lực trong cơ thể lại. Một khi Huyết Hỏa tiến vào trong cơ thể người chính là lúc chúng ta đồng loạt ra tay. Nhớ kỹ, thứ này đối với thân thể người có chút bất lợi nhưng tuyệt đối không được chống lại nó. Bằng không một hậu quả tự người gánh chịu.

Khi Huyết Hỏa tiến vào cơ thể chắc chắn sẽ hấp thu máu huyết và ăn mòn cơ thể Vân Bằng. Vì vậy Dương Thiên phải cẩn thận nhắc nhở hân trước. Tránh cho tên này phản kháng quá mức khiến cho Huyết Hỏa đánh loạn khắp nơi. Dù sao thứ này cũng là của Liệt Viêm Kinh, Dương Thiên chẳng qua chỉ là trung gian vận chuyển, có khống chế tốt cỡ nào vẫn có giới hạn của nó.

Vân Bằng còn chưa kịp hiểu hết ý trong câu nói của Dương Thiên thì một cảm giác nóng rát khiến hân không khỏi nhú mào. Nhưng đó chỉ là bắt đầu, nhiệt độ của Huyết Hỏa so với những loại hỏa diễm khác thì không có gì đặc biệt. Vân Bằng cảm thấy máu huyết trong cơ thể liên tục bạo động. Ngọn lửa kia vừa tiến vào cơ thể hân liền đem một lượng lớn máu huyết hút đi. Phần da thịt gần đó có dấu hiệu bị ăn mòn với tốc độ cao.

Nhớ lại những gì Dương Thiên vừa nói, Vân Bằng cắn răng không nói một lời, để Huyết Hỏa mặc sức tung hoành trong cơ thể hân. Dương Thiên tập trung khống chế Huyết Hỏa, tránh cho Vân Bằng bị tổn thương quá lớn. Sau đó đưa nó đến những nơi bị Âm Ngoại Lực xâm chiếm để tấn công.

Hai loại lực lượng cực mạnh nhưng lại không có tính chất khắc chế lẫn nhau cho nên bắt đầu giằng co, tạm thời đạt trạng thái cân bằng, không ai làm gì được ai. Vân Bằng nhờ Huyết Hỏa tranh thủ chút thời gian, bắt đầu tập trung toàn bộ Thôn Phệ Lực, hình thành một vòng xoay nhỏ bên trong cơ thể.

Nhìn thấy Huyết Hỏa không biết từ đâu xuất hiện ngăn cản mình, Vực Ngoại Thiên Ma tức giận quát to:

- Vân Bằng, người mượn ngoại lực?

Vân Bằng cho dù rất suy yếu vẫn đặc ý nói:

- Thế nào, rất bất ngờ đúng không. Đối với loại ma đầu như người, nói đến công bằng là thứ gì đó quá thừa thãi.

Về mặt Vực Ngoại Thiên Ma chuyển sang bình thản:

- Người nói không sai. Thế giới này cường giả vi tôn, người thắng mới là kẻ được phép cười sau cùng. Mặc kệ người dùng cách nào, chỉ cần chiến thắng liền đúng. Đã như vậy người cũng đừng trách ta độc ác.

Vực Ngoại Thiên Ma vừa dứt lời, Âm Ngoại Lực vốn đang lan tràn nhiều nơi trong cơ thể Vân Bằng rất nhanh rút đi. Đối với biến cố này Dương Thiên cũng không kịp trở tay. Kẻ thù đột nhiên bỏ chạy, tập trung về một điểm. Dương Thiên dẫn đo trong giây lát rồi quyết định không để Huyết Hỏa tiếp tục dồn ép Âm Ngoại Lực nữa mà thu nó về một chỗ, cẩn thận quan sát tình hình.

Khối Âm Ngoại Lực kia tập trung lại một chỗ liền trở nên đậm đặc hơn rất nhiều. Vực Ngoại Thiên Ma cười to:

- Vân Bằng, ta và người tranh đoạt khối thân thể này đã gần ngàn năm. Vẫn tưởng sắp chiếm được, cuối cùng không biết từ đâu lại nhảy ra một kẻ phá đám, thật sự khiến cho ta có chút tiếc nuối.

- Thân thể người trải qua thiên chuy bách luyện, tư chất lại rất cao. Bỏ đi nó ta thực không nỡ. Nhưng người không cho ta lựa chọn, cũng chỉ còn cách này mà thôi.

Vực Ngoại Thiên Ma nói đến đây, Dương Thiên lập tức đoán ra được hẳn định làm gì.

- Vân Bằng, mau sử dụng Thôn Phệ Lực hút lấy đám Âm Ngoại Lực kia, bằng không người chắc chắn sẽ chết.

Vân Bằng cũng hiểu được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, không nói hai lời liền đem vòng xoáy được tạo thành từ Thôn Phệ Lực tấn công vào chỗ Âm Ngoại Lực đang tập trung.

Thôn Phệ Lực đúng là khắc tinh của Âm Ngoại Lực. Khi nó vừa chạm vào, Âm Ngoại Lực lập tức bị hút đi với một tốc độ chóng mặt. Có điều Vân Bằng còn chưa kịp vui mừng thì đã nghe giọng cười của Vực Ngoại Thiên Ma:

- Thôn Phệ Lực, Vực Ngoại Thiên Ma chúng ta cả đời bị nó áp chế. Nhưng ít nhất không phải lần này. Bạo cho ta.

Vực Ngoại Thiên Ma vừa dứt lời, khối Âm Ngoại Lực cô đặc kia lập tức nổ tung. Thân thể của Vân Bằng cũng theo đó vỡ tan thành từng mảnh, máu thịt văng tung tóe khắp nơi. Từ trong vụ nổ, một cái bóng đen phóng ra, hướng thẳng lên cao phóng đi. Đúng lúc này, một tấm lưới lửa ngũ sắc bất ngờ hiện ra giữa không trung, đem bóng đen tóm gọn vào trong. Tiếng thờ dài của Dương Thiên vang lên:

- Vân Bằng, là do ta tính toán không chu toàn, lại quên mất hẳn còn có một chiêu này. Nhưng người có thể yên tâm, ta sẽ đưa tên Vực Ngoại Thiên Ma này xuống bồi táng cùng với người.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 496: Rời Khỏi Cực Lạc Cảnh

Bị lưới lửa bắt lấy, bóng đen không cách nào bỏ trốn nữa, hiện nguyên hình thành một cái nguyên anh màu đen nhỏ bằng lòng bàn tay. Khí tức của nguyên anh đã rất suy yếu, dường như một chiêu kia cũng đã rút cạn linh lực của hắn. Dù vậy, nguyên anh vẫn chống cự rất dữ dội, từng luồng Âm Ngoại Lực phóng ra, ngăn cản lưới lửa đang dần thu nhỏ lại.

Đáng tiếc, đây chỉ là những nỗ lực trong vô vọng của hắn mà thôi. Chiếc lưới kia chỉ bị chậm lại trong giây lát rồi nhanh chóng rực sáng, ngọn lửa ngũ sắc dữ dội trong một khoảng thời gian ngắn liền đem Âm Ngoại Lực màu đen kia đốt cho sơ xác.

Dương Thiên cười lạnh:

- Chỉ dựa vào chút linh lực còn sót lại của người cũng muốn ngăn cản Ngũ Thú Diệt Ma Hỏa của ta. Ngoan ngoãn nằm im chờ chết biết đâu sẽ giữ được chút sức lực để lát nữa còn trình diện với Diêm Vương.

Dương Thiên vừa dứt lời, hư ảnh năm con mãnh thú đã hiện ra trên tấm lưới lửa. Bọn nó đồng loạt rống lên một tiếng rồi lập tức lao vào cắn xé nguyên anh. Dưới sự vây công của năm con mãnh thú, nguyên anh chỉ chống cự trong sự bất lực rồi nhanh chóng bị bọn chúng nuốt chửng.

Diệt trừ được Ma Hoàng, trong lòng Dương Thiên vẫn có chút khó chịu. Cho dù nói thế nào đi chăng nữa, cái chết của hắn là do Dương Thiên đã tính toán không tốt. Bất quá, Dương Thiên rất nhanh gác lại chuyện này qua một bên, hắn truyền âm cho Liệt Viêm Kinh:

- Sâu bên dưới Huyền Linh Sơn chính là một cái cực phẩm linh mạch. Sức của một mình ta muốn mang nó đi trong thời gian ngắn lại chuyện không thể, vì vậy cần người hỗ trợ một tay.

Liệt Viêm Kinh gật đầu:

- Để đó cho ta.

Nhưng đúng lúc Liệt Viêm Kinh định ra tay thì Dương Thiên đã ngăn cản:

- Đợi một chút, người nghe ta nói xong đã.

Liệt Viêm Kinh khựng lại:

- Không phải người nói muốn mang nó đi thật nhanh sao?

Dương Thiên méo mặt:

- Đúng là như vậy. Nhưng cực phẩm linh mạch là một phần không thể thiếu của Huyền Linh Sơn. Nếu chúng ta đem nó lấy đi, Huyền Linh Sơn chắc chắn sẽ xảy ra dị tượng, thậm chí có thể sụp đổ. Đến lúc đó, toàn bộ người có mặt tại Cực Lạc Cảnh này sẽ chú ý đến chúng ta.

Liệt Viêm Kinh tỏ vẻ đã hiểu. Hắn không phải một kẻ có thói quen hành sự nóng vội. Chẳng qua từ nãy đến giờ Liệt Viêm Kinh cảm thấy Dương Thiên đang chiến đấu với một ai đó khiến cho hắn có chút ngứa ngáy tay chân mà thôi.

- Vậy chúng ta phải làm thế nào?

Dương Thiên phất tay ném ra một quả cầu nước nhỏ:

- Đây là Linh Tuyền, đặc sản chỉ riêng cực phẩm linh mạch mới có thể sinh ra, được ra dùng thủ pháp đặc biệt cô đọng lại chỉ còn nhiều đây. Bây

giờ ta sẽ bắt đầu đem nó thay thế vào cái cực phẩm linh mạch kia. Một khi làm xong, người lập tức thu lấy cực phẩm linh mạch trở về. Chuyện này chắc không cần ta phải hướng dẫn nữa chứ?

- Được.

Phân công mọi chuyện rõ ràng, Dương Thiên bắt đầu thực hiện kế hoạch. Hắn dùng tay vẽ một vòng quanh cái bồ đoàn. Kiếm khí sắc bén kinh người lập tức đem nền đá cứng rắn cắt ra. Đem bồ đoàn cùng khối đá vứt qua một bên, Dương Thiên trực tiếp nhảy vào bên trong. Được một đoạn ngắn, Dương Thiên phát hiện ra một cái trận pháp khá cao cấp đang ngăn cản.

Tính toán cự ly một chút, Dương Thiên nói:

- Đến đây đã đủ rồi.

Hắn mở ra Vạn Pháp Thông Thiên Nhân, phóng ra một tia kiếm khí rất nhỏ đánh vào một vị trí trên trận pháp sau đó nhanh tay ném khối Linh Tuyền vào một khe hở vừa mới hình thành kia.

Linh Tuyền thuận lợi vượt qua, Dương Thiên lập tức phóng ra toàn bộ thần thức, phối hợp với Vạn Pháp Thông Thiên Nhân bắt đầu thi triển kỹ thuật Trộm Long Tráo Phụng.

Linh lực và khí tức tỏa ra không thành vấn đề. Linh tuyền do Dương Thiên cô đặc trong thời gian ngắn vẫn có thể cho ra hiệu quả tương tự cực phẩm linh mạch. Phiền phức nhất chính là liên kết giữa cực phẩm linh mạch và những cái tu luyện thất khác. Vực Ngoại Thiên Ma cố ý thiết kế thứ này khiến cho tu sĩ khi tu luyện ở đây sẽ đạt được lượng linh lực nồng đậm và tinh thuần nhất, làm cho bọn họ đắm chìm trong tu luyện. Sau đó nhân cơ hội pha trộn Âm Ngoại Lực vào trong để bào mòn đạo tâm.

Chính vì vậy, nhưng liên kết này phải phá đi một cách rất cẩn thận, phá xong phải lập tức thay thế bằng Linh Tuyền. Nếu không, cho dù chỉ trong

thời gian rất ngắn, những tu sĩ đang tu luyện cùng Vực Ngoại Thiên Ma sẽ cảm ứng được sự bất thường.

Cẩn thận tỉ mỉ từng chút một, Dương Thiên hao tốn gần một ngày cuối cùng cũng thực hiện xong. Hắn nhảy lên khỏi miệng hố, nhìn Liệt Viêm Kinh khẽ gật đầu. Tên kia hiểu ý liền lấy ra một thanh trường thương màu đỏ ném thẳng về hướng cái hố Dương Thiên vừa nhảy lên.

Cùng lúc đó, Dương Thiên cũng bắn ra một đạo kiếm khí, đem trận pháp kia đánh thủng ra một cái lỗ khác, vừa đủ để trường thương chui vào. Trường thương này là bản mệnh pháp bảo của Liệt Viêm Kinh, cho dù có trận pháp ngăn cách, hắn vẫn dễ dàng cảm ứng và điều khiển được nó.

Trường Thương là một món Thánh Bảo rất lợi hại, Liệt Viêm Kinh điều khiển nó rất nhanh đem cực phẩm linh mạch cắt ra khỏi Huyền Linh Sơn. Cực phẩm linh mạch vừa tách ra, Linh Tuyền do Dương Thiên đặt sẵn ở đó liền thay vào vị trí của nó. Huyền Linh Sơn lúc này so với ban đầu gần như không có thay đổi gì.

Liệt Viêm Kinh không khỏi tán thưởng Dương Thiên một câu, sau đó vận dụng linh lực, đem cực phẩm linh mạch thu nhỏ lại chỉ còn bằng lòng bàn tay. Đây là thần thông đặc hữu của Đại Thừa kỳ, cảnh giới thấp hơn có cố gắng cũng không thi triển được.

Liệt Viêm Kinh đồng thời thu lại trường thương cùng cực phẩm linh mạch rồi đưa cho Dương Thiên. Cảm nhận được linh khí khủng bố ẩn chứa bên trong khối đất chỉ nhỏ bằng nắm tay này, Dương Thiên vui vẻ nói:

- Không tệ. Có nó, tu vị của ta lại khôi phục được thêm một đoạn nữa.

Liệt Viêm Kinh ngạc nhiên:

- Khôi phục? Ý của ngươi là...

Dương Thiên phát tay:

- Chuyện này để sau hăn nói. Trước tiên chúng ta mau rời khỏi nơi này.

Ma Hoàng chết đi, không biết khi nào những tên Vực Ngoại Thiên Ma còn lại sẽ phát hiện ra. Vì vậy rời đi thật nhanh mới là cách hay nhất, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Dương Thiên cùng Liệt Viêm Kinh dùng tốc độ tối đa rời khỏi Huyền Linh Sơn. Đến gần biên giới của Cực Lạc Cảnh, một bóng đen đã sớm đứng ở nơi đó đợi bọn hăn. Vừa trông thấy hai người Dương Thiên, bóng đen mở miệng cười:

- Mang theo một tên Đại Thừa trung kỳ làm hộ vệ. Dương Thiên, người vẫn luôn như vậy, thâm sâu khó đoán, thật khiến cho ta ngưỡng mộ.

Dương Thiên cũng cười:

- Nhạc Hiên, người vì sao lại xuất hiện ở đây, lẽ nào không sợ bị đám ma đầu kia phát hiện?

Nhạc Hiên lắc đầu:

- Người không cần lo lắng, chuyện này ta tự co sắp xếp. Những chuyện người cần làm ở đây hăn là đã xong?

- Phải.

- Vậy thì tốt. Ta có một chuyện cần người giúp đỡ.

Dương Thiên sáng khoái đáp ứng:

- Nói đi, chỉ cần có thể làm được, ta nhất định sẽ không từ chối.

Nhạc Hiên giật mình:

- Người còn chưa biết ta định nhờ chuyện gì, tại sao lại dễ dàng đáp ứng như vậy?

Dương Thiên thần nhiên:

- Tại Cực Lạc Cảnh này người đã giúp đỡ ta rất nhiều. Dương Thiên ta có ơn tất báo, có thù tất trả. Chỉ cần chuyện người yêu cầu không phải những thứ thương thiên hại lý, vi phạm nguyên tắc của Dương Thiên ta, ta nhất định sẽ giúp người hoàn thành.

Nhạc Hiên yên lặng trong giây lát:

- Người đã nói như vậy ta cũng sẽ không khách sáo nữa. Ta muốn người giúp ta khôi phục thân phận tu sĩ Nhân Tộc.

Dương Thiên hơi ngẩn ra:

- Người chắc chắn là chuyện này?

Nhạc Hiên gật đầu khẳng định:

- Đúng vậy.

Dương Thiên bật cười:

- Chuyện này người không cần nói ta cũng nhất định sẽ giúp. Yên tâm đi, phương pháp ta đã có, bất quá hiện tại có chút hạn chế về tu vị. Lần sau gặp lại, ta sẽ giúp người khôi phục lại như cũ.

Nhạc Hiên lấy từ trong người ra một tấm phù ném cho Dương Thiên:

- Đây là Vạn Lý Truyền Âm Phù do ta đặc chế. Chỉ cần người đến nơi này khởi động nó, ta sẽ lập tức xuất hiện.

- Gặp lại sau.

Nhận lấy Vạn Lý Truyền Âm Phù, Dương Thiên để lại một câu nói rồi phóng đi, rất nhanh liền xuyên qua trận pháp, chính thức rời khỏi Cực Lạc Cảnh.

Nhạc Hiên trầm tư:

- Dương Thiên, người là một vị bằng hữu không tệ. Đáng tiếc, số phận đã định chúng ta phải trở thành kẻ thù. Mỗi lần nhìn thấy người, mặc dù tu vị chênh lệch một đại cảnh giới nhưng ta chưa từng cảm giác được mình sẽ chiến thắng. Chỉ có giết chết người ta mới chân chính trở thành cường giả, mới có tư cách đến Âm Ti Giới đoạt lấy vị trí kia, trở thành tồn tại đỉnh cao trong thiên địa.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 497: Luyện Hóa- Đột Phá

Rời khỏi Cực Lạc Cảnh được một lúc, Liệt Viêm Kinh mới lên tiếng:

- Dương Thiên, ta nghĩ ngươi nên giải thích vài chuyện.

Dương Thiên ngạc nhiên:

- Giải thích chuyện gì?

Liệt Viêm Kinh trầm giọng:

- Kẻ vừa rời rớt cuộc là ai? Khí tức của hắn phát ra khiến ta cảm thấy rất khó chịu. Hơn nữa còn có chút quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu đó.

Dương Thiên bật cười :

- Thì ra là chuyện này. Hiện tại đã rời khỏi Cực Lạc Cảnh, nói cho người biết cũng không phải chuyện gì lớn. Người khi nãy chúng ta gặp chính là Vực Ngoại Thiên Ma. Cũng không đúng, trước kia hắn là tu sĩ Nhân Tộc, một người quen cũ của ta. Cũng không rõ hắn đã tạo ngộ bất trắc gì mà lại trở thành bộ dạng kia.

Liệt Viêm Kinh trợn mắt :

- Người nói hắn đã từng là Nhân Tộc, sau đó trở thành Vực Ngoại Thiên Ma. Dương Thiên, bất kể người và tên kia có quan hệ gì, hiện tại hắn đã là Vực Ngoại Thiên Ma, kẻ thù không đội trời chung của tất cả các vị diện tại Linh Giới, người sao có thể để hắn đi dễ dàng như vậy được ?

Dương Thiên cũng không ngờ Liệt Viêm Kinh lại phản ứng dữ dội đến vậy. Hắn từ tốn nói tiếp :

- Người nghĩ muốn giết chết Nhạc Hiên dễ dàng đến thế sao ? Tuy tu vị của hắn chỉ vào khoảng Đại Thừa sơ kỳ, so với người yếu hơn một tiểu cảnh giới, nhưng người muốn giết hắn là chuyện rất khó. Đó là chưa kể đến, Cực Lạc Cảnh thực tế là nơi do Vực Ngoại Thiên Ma để thực hiện âm mưu của mình. Tại nơi đó tập trung rất nhiều Vực Ngoại Thiên Ma, một khi động thủ, chúng ta cũng khó lòng thoát thân được.

Liệt Viêm Kinh ngần ngừ, giống như chưa hoàn toàn tiếp nhận những gì Dương Thiên vừa nói. Cực Lạc Cảnh là nơi do Vực Ngoại Thiên Ma tạo ra ? Liệt Viêm Kinh đến Cực Lạc Cảnh mới được một thời gian ngắn. Hầu hết thời gian của hắn là dùng để chiến đấu với hư ảnh Vực Ngoại Thiên Ma bên trong huyễn trận.

Cho dù là vậy, Liệt Viêm Kinh vẫn có đàm đạo sơ qua với vài tu sĩ tại Sát Ma Đường, qua đó biết được không ít thông tin về Cực Lạc Cảnh. Nơi này có thể xem là thiên đường mơ ước của rất nhiều tu sĩ. Cứ cách một khoảng thời gian, Cực Lạc Cảnh sẽ lại mở cửa, chào đón một lượng tu sĩ nhất định sau đó liền biến mất. Trừ những kẻ đi cửa sau như hắn và Dương Thiên, muốn vào trong Cực Lạc Cảnh là chuyện không dễ dàng. Không những tu vị phải cao, vận khí cũng là thứ không thể thiếu.

Mặc kệ độ khó cao đến mấy, mỗi lần Cực Lạc Cảnh mở cửa, rất nhiều tu sĩ sẽ bất chấp tất cả đến đây, mong được tận hưởng một lần hương vị bình lai tiên cảnh.

Một nơi như vậy lại bị Dương Thiên nói thành căn cứ bí mật của Vực Ngoại Thiên Ma. Đừng nói là Liệt Viêm Kinh, cho dù bất kỳ tu sĩ nào khác nghe thấy nhất định cũng sẽ không tin tưởng.

Nhìn vẻ mặt của Liệt Viêm Kinh, Dương Thiên liền đoán được hắn đang suy nghĩ gì. Cái này cũng khó trách, đến Dương Thiên khi biết được bản chất của Cực Lạc Cảnh cũng không khỏi bất ngờ. Nhưng sự thật chính là sự thật. Trên thế giới này, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

- Người không tin ?

Liệt Viêm Kinh yên lặng trong chốc lát rồi lắc đầu :

- Không phải, chỉ là có chút bất ngờ mà thôi. Không ngờ thánh địa hằng mơ ước của vô số tu sĩ tại Linh Giới lại là cạm bẫy chết người do đám ma đầu kia bày ra. Ta nhất định phải đem chuyện này thông báo cho tất cả tu sĩ tại Linh Giới biết, đem Cực Lạc Cảnh phá hủy, giết chết tất cả đám Vực Ngoại Thiên Ma kia, trả lại sự trong sạch cho nơi này.

Dương Thiên khá ngạc nhiên, Liệt Viêm Kinh bản tính trầm ổn, tại sao lúc này lại kích động đến như vậy. Hắn tò mò hỏi :

- Liệt Viêm Kinh, lẽ nào ngươi cùng những tên Vực Ngoại Thiên Ma kia có ân oán gì sao ?

Liệt Viêm Kinh hơi khựng lại rồi vội lắc đầu :

- Không có, ta cùng đám ma đầu kia không có quan hệ gì. Nhưng bọn chúng là kẻ thù của toàn bộ Linh Giới, vậy thì cũng là kẻ thù của ta.

Dương Thiên biết Liệt Viêm Kinh đang giấu giếm chuyện gì đó, bất quá hắn cũng không hỏi tiếp mà nói :

- Chuyện này cho dù người có nói ra cũng sẽ không có ai tin tưởng. Cực Lạc Cảnh tồn tại đã ngàn năm, không dài không ngắn nhưng danh tiếng rất thịnh. Người chỉ vừa mới đến Linh Giới chưa lâu, chưa có tiếng tăm gì, muốn người khác tin tưởng căn bản là chuyện không thể nào.

Liệt Viêm Kinh biết những gì Dương Thiên nói đều đúng, nhưng hắn vẫn có chút không cam lòng :

- Bọn hắn âm thầm xây dựng Cực Lạc Cảnh phát triển đến mức này chắc hẳn đã hao tổn rất nhiều công sức. Chắc hẳn ẩn chứa một âm mưu kinh khủng nào đó. Chúng ta không thể nhắm mắt làm ngơ. Lễ nào người định để cho đám ma đầu kia tự do phát triển ?

Dương Thiên phát tay :

- Chuyện này thì có liên quan gì đến ta. Bất quá người có thể yên tâm, cho dù bọn hắn đang có mưu đồ gì đi chăng nữa, kết quả cuối cùng vẫn chỉ có thất bại mà thôi.

Ban đầu Liệt Viêm Kinh còn chưa rõ ý Dương Thiên muốn nói, nhưng hắn rất nhanh nở nụ cười. Cả câu nói thực ra rất đơn giản, chỉ cần Dương Thiên có mặt ở đây, mặc kệ Vực Ngoại Thiên Ma âm mưu chuyện gì thì vẫn sẽ tự chuốc lấy thất bại mà thôi.

Câu nói kia nhìn qua rất ngạo mạn, nhưng Liệt Viêm Kinh biết Dương Thiên có tư cách để nói những lời kia. Sát Thần Dương Thiên uy chấn Linh Giới không phải chỉ để trưng bày. Liệt Viêm Kinh quyết định khi có cơ hội nhất định phải tìm hiểu về tiểu sử của Dương Thiên ngàn năm trước, biết đâu sẽ hiểu thêm được một chút về "kẻ bí ẩn" này.

Đồng hành với Dương Thiên, tương lai sớm muộn cũng sẽ đối đầu với Vực Ngoại Thiên Ma. Vì vậy Liệt Viêm Kinh cũng không vội vã, hắn nói sang chuyện khác :

- Đã lấy được cực phẩm linh mạch, người muốn sử dụng nó để tu luyện ?

Dương Thiên gật đầu :

- Đúng vậy, có vấn đề gì sao ?

Liệt Viêm Kinh đáp :

- Vấn đề thì không có. Nhưng cho dù có sự hỗ trợ của cực phẩm linh mạch, người muốn đột phá Hợp Thể trung kỳ cũng sẽ hao tổn rất nhiều thời gian.

Dương Thiên thần nhiên :

- Ta biết, nếu tu luyện thông thường, cho dù là tuyệt đỉnh thiên tài, tài nguyên sung túc, muốn đột phá một tiểu cảnh giới ít nhất cũng mất vài trăm đến vài ngàn năm. Nhưng ai nói là ta muốn tu luyện như thông thường ?

Liệt Viêm Kinh cười :

- Đã như vậy, ta liền nhân cơ hội này chứng kiến một chút, rốt cuộc Sát Thần Dương Thiên tu luyện như thế nào ?

Dương Thiên nhún vai, không nói thêm gì nữa. Hai người tiếp tục phi hành. Hơn ba ngày sau, Dương Thiên ra hiệu cho Liệt Viêm Kinh dừng lại. Cẩn thận dùng thần thức kiểm tra, xác định trong một bán kính hẹp quanh đây không có dấu hiệu của tu sĩ nào, đại đa số đều là cái con yêu thú cấp thấp, Dương Thiên lên tiếng :

- Chọn nơi này đi.

Liệt Viêm Kinh liền xoay người, lóe lên một cái liền xuất hiện ở một nơi cách đó rất xa. Lần này hẳn sẽ chịu trách nhiệm hộ pháp, canh chừng cho Dương Thiên, tránh cho người khác đến gây rối. Dương Thiên nhanh chóng lấy Phá Thiên ra, bố trí Thiên Long Tự Linh Trận.

Thiên Long vừa hiện, Dương Thiên vung tay ném cực phẩm linh mạch đã bị thu nhỏ vào trong miệng nó, sau đó khoanh chân ngồi xuống đất, hai mắt nhắm hờ như đang ngủ. Quá trình cứ như vậy tiếp diễn trong gần một

tháng, Thiên Long bất ngờ ngẩng mặt lên trời phát ra một tiếng long ngâm rồi tan biến.

Một viên ngọc màu trắng lớn bằng bàn tay từ trên không chậm rãi rơi xuống. Dương Thiên nhanh tay bắt lấy, khoe miệng nở nụ cười :

- Phẩm chất rất cao. Cho dù không khôi phục đến Đại Thừa kỳ cũng có thể đạt đến nửa bước Đại Thừa.

Dương Thiên nói xong liền đưa Linh Nhãn lên miệng, một ngụm nuốt xuống. Trên bầu trời, linh khí từ bốn phương tám hướng bắt đầu tập trung lại, tạo thành một cơn lốc xoáy khổng lồ. Thân hình Dương Thiên bay lên, biến mất ngay trung tâm lốc xoáy.

Liệt Viêm Kinh mở to mắt. Đây là lần đầu tiên hắn thấy có người sử dụng phương pháp tu luyện kỳ lạ như vậy. Nhìn chán chê, Liệt Viêm Kinh trầm lắc đầu:

- Loại phương pháp này ta không sử dụng được a.

Lốc xoáy tồn tại hơn một tháng mới bắt đầu có dấu hiệu yếu đi. Liệt Viêm Kinh vốn đang nhắm mắt tĩnh tọa liền mở mắt ra, mỉm cười:

- Đã xong rồi sao. Tốc độ tu luyện quả nhiên không thể so sánh với người bình thường. Chỉ là không biết người có thể đột phá đến cảnh giới nào.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 498: Liệt Viêm Kinh Khiêu Chiến

Lốc xoáy linh khí dần tán đi, Dương Thiên một lần nữa hiện ra. Hắn đưa tay về phía trước mặt nhắm lại, cảm nhận lực lượng mà mình đang sở hữu. Liệt Viêm Kinh đứng đằng xa vội bay đến ngay trước mặt hắn, không nhận được hỏi:

- Dương Thiên, người rốt cuộc đã đột phá đến cảnh giới nào. Tại sao lại khiến ta cảm thấy thâm sâu khó lường như vậy.

Dương Thiên phát tay:

- Cũng không có gì đặc biệt, Đại Thừa sơ kỳ mà thôi. May mắn cái Linh Nhãn kia vừa đủ để ta khôi phục đến một bước này. Chỉ cần thiếu một chút nữa, nói không chừng chỉ là nửa bước Đại Thừa mà thôi.

Trái ngược với vẻ bình thản của Dương Thiên, gương mặt Liệt Viêm Kinh ngốc trệ. Hắn suýt chút nữa cho rằng mình nghe nhầm. Đại Thừa kỳ? Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi liền từ Hợp Thể sơ kỳ đột phá đến Đại Thừa sơ kỳ. Cho dù là một khối phân thân của Tiên Nhân, không có thời gian vài ngàn năm cũng đừng mong làm được. Dương Thiên rốt cuộc là loại người gì?

Dương Thiên không cần nhìn Liệt Viêm Kinh cũng hiểu được hắn đang suy nghĩ gì. Thông thường, muốn đạt đến Đại Thừa kỳ, không đơn giản chỉ là hấp thụ linh lực mà còn phải lĩnh ngộ pháp tắc.

Một kẻ đã đạt đến Đại Thừa thậm chí cao hơn, phân thân của hắn tất nhiên không cần đi qua bước lĩnh ngộ pháp tắc. Chỉ cần tiếp thu trí nhớ từ

bản tôn, hấp thu đầy đủ linh lực liền có thể tấn giai. Trên lý thuyết là như vậy, thực tế mỗi phân thân muốn từ Hợp Thể kỳ đạt đến Đại Thừa kỳ, không có vài ngàn năm, thậm chí là vài vạn năm đừng mong làm được.

Dương Thiên gần như đã phá vỡ thế giới quan của Liệt Viêm Kinh, hẳn còn giữ được bình tĩnh đã là rất tốt rồi. Đối với vấn đề này, Dương Thiên biết rằng có giải thích cũng bằng thừa. Hắn chỉ nói đơn giản:

- Ta cũng tu sĩ thông thường bất đồng. Sau một thời gian người tự nhiên sẽ hiểu.

Biết có hỏi Dương Thiên cũng sẽ không nói, Liệt Viêm Kinh yên lặng gật đầu, tự nhủ khi có cơ hội nhất định phải tìm hiểu thân thể của tên này một phen. Nghĩ như vậy, Liệt Viêm Kinh liền chuyển sang chủ đề khác:

- Dương Thiên, hiện tại người đã đạt đến Đại Thừa sơ kỳ. Có thể đánh với ta một trận hay không?

Đề nghị của Liệt Viêm Kinh khiến Dương Thiên có chút bất ngờ, hắn cười nói:

- Người đường đường là Đại Thừa trung kỳ, đi thách đấu với một tên vừa đạt đến Đại Thừa sơ kỳ như ta lẽ nào không cảm thấy mất mặt hay sao?

Liệt Viêm Kinh thản nhiên:

- Người sao có thể dùng lý lẽ thông thường để giải thích được. Hợp Thể sơ kỳ đã có thể chiến thắng nửa bước Đại Thừa. Linh Giới trải qua nhiều thời kỳ biến cố, ta cũng chưa từng nghe nói có vị thiên tài nào làm được chuyện nghịch thiên như vậy.

Dương Thiên từ chối cho ý kiến. Liệt Viêm Kinh đã nói đến như vậy, nếu hắn còn tiếp tục từ chối sẽ là thất lễ. Dương Thiên nhún chân, nhảy lùi về phía sau một đoạn rất xa, nhìn Liệt Viêm Kinh nói:

- Tỷ thí là tỷ thí, nên biết lúc nào cần phải dừng tay.

Liệt Viêm Kinh cười nhạt:

- Chuyện này không cần người phải dạy ta. Ta chỉ muốn biết, phân thân của một vị Tiên Nhân rốt cuộc lợi hại đến mức nào mà thôi.

Dương Thiên gật đầu, Phá Thiên hiện ra trên tay. Hắn chỉ mũi súng về phía Liệt Viêm Kinh rồi nói:

- Mặc dù là tỷ thí ta cũng sẽ không nường tay. Người cũng nên chuẩn bị tâm lý cho thật tốt.

Biết lần này Dương Thiên thật sự nghiêm túc, Liệt Viêm Kinh hưng phấn nói:

- Mau đến đây đi. Ta chờ mong cơ hội này đã lâu, cuối cùng cũng được tự thân trải nghiệm.

Dương Thiên biết Liệt Viêm Kinh đam mê chiến đấu, hắn cũng không tiếp tục câu giờ. Đồ án hung thú trên Phá Thiên phát ra ánh sáng màu đỏ, một cột lửa khổng lồ hướng về phía Liệt Viêm Kinh phóng đi. Khác với những lần trước, Liệt Viêm Kinh cảm nhận được cột lửa này ẩn chứa Hỏa pháp tắc. Hơn nữa không chỉ một chút. Đối diện với sự cường đại của pháp tắc, hắn không dám lơ là chút nào.

Trường thương rực lửa hiện ra, Liệt Viêm Kinh vùng tay. Huyết Hỏa dưới sự hỗ trợ của Hỏa pháp tắc hình thành một bức tường lửa khổng lồ, đem cột lửa của Dương Thiên ngăn lại.

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên nụ cười, hắn không tiếc lời tán thưởng Liệt Viêm Kinh:

- Lĩnh ngộ của người đối với Hỏa pháp tắc thực sự rất sâu. Một tên Đại Thừa hậu kỳ đỉnh phong bình thường cũng chưa chắc làm được đến mức này. Xem ra bao nhiêu năm bị Hỏa linh lực cuồng bạo hành hạ cũng không uổng phí a.

Lời khen của Dương Thiên khiến Liệt Viêm Kinh có chút tự hào. Hẳn bị Hỏa linh lực cuồng bạo hành hạ bao nhiêu năm, đau khổ không kể xiết. Nhưng cũng vì vậy mà lĩnh ngộ Hỏa pháp tắc càng thêm cao thâm. Cái gọi là phúc họa song hành chính là như vậy. Những đau đớn trong nhiều năm qua mà Huyết Hỏa để lại, Liệt Viêm Kinh cho rằng rất đáng giá.

Vẻ mặt Dương Thiên đột nhiên thay đổi:

- Tuy nhiên, chỉ dựa vào nhiều đó mà muốn chiến thắng được ta. Thực sự có hơi ảo tưởng rồi.

Cột lửa do Phá Thiên phóng ra rất nhanh thay đổi màu sắc, từ màu vàng đỏ chuyển hẳn sang màu vàng rực rỡ. Ngọn lửa thay đổi, Liệt Viêm Kinh cũng cảm nhận được sự khác biệt. Lưỡi lửa do Huyết Hỏa tạo nên tưởng chừng rất kiên cố, dưới hỏa diễm màu vàng rực kia lại nhanh chóng bị nuốt chửng.

Là kẻ từng trải qua trăm ngàn trận chiến, Liệt Viêm Kinh tuy kinh nhưng bất loạn. Trường thương được bao phủ bởi Huyết Hỏa xoay tròn với tốc độ cao, bay ra phía trước miễn cưỡng chặn đứng cột lửa kia.

Nhìn thấy một màn này, Dương Thiên thầm thở ra một hơi:

- Quả nhiên, cho dù là Thái Dương Lực, bị hạn chế bởi tu vị cũng không thể nào phát huy ra được thực lực chân chính của nó.

Thái Dương Lực là loại linh lực Dương Thiên chủ tu trước kia. Nó là trung cấp linh lực, thông thường phải đạt đến Thánh Thể kỳ mới có tư cách sử dụng. Dương Thiên đã sớm lĩnh ngộ được Thái Dương Lực. Bất quá

dùng tu vị Đại Thừa sơ kỳ cũng chỉ miễn cưỡng thi triển mà thôi, so với uy lực thực sự không đạt đến một phần vạn.

Trái ngược với sự thất vọng của Dương Thiên, vẻ mặt Liệt Viêm Kinh càng lúc càng trở nên khó coi. Cho dù phối hợp với Huyết Hỏa, trường thương miễn cưỡng ngăn được thế công của cột lửa kia. Thế nhưng nó đang dần bị đẩy lùi, đoán chừng chỉ một lát nữa sẽ bị đánh bại. Đây là trong tình huống tu vị của hắn cao hơn Dương Thiên một tiểu cảnh giới. Nếu hai người đồng cấp, Liệt Viêm Kinh cũng không biết hắn có thể cầm cự trong bao lâu.

Cảm nhận được thất bại đang đến gần, Liệt Viêm Kinh ngược lại không hề tỏ vẻ chán nản. Hai mắt hắn đánh lại, chiến ý mãnh liệt phát ra. Trường thương vốn đang xoay tròn lập tức dừng lại, dùng toàn lực đâm xuyên qua cột lửa kia, phóng thẳng đến chỗ Dương Thiên.

Hành động bất ngờ này của Liệt Viêm Kinh khiến Dương Thiên hơi ngẩn ra rồi thầm nghĩ:

- Không phải đã nói chỉ là tỷ thí hay sao, cần gì phải liều mạng đến mức lưỡng bại câu thương như vậy. Lần sau nhất định không được chấp nhận lời khiêu chiến của tên điên này a.

Phá Thiên trên tay Dương Thiên lập tức thay đổi hình dạng, biến thành một thanh kiếm màu đen hình dạng kỳ dị. Cột lửa biến mất, tốc độ của trường thương tăng mạnh, lóe lên một cái đã hiện ra ngay trước mặt Dương Thiên.

Biến cố này khiến Liệt Viêm Kinh cả kinh, hắn không nghĩ đến Dương Thiên trong lúc nguy cấp lại thu chiêu. Đây không phải là tự tìm đường chết sao?

Trường thương toàn lực phóng ra, trong thời gian ngắn Liệt Viêm Kinh cũng vô pháp thu hồi. Hắn thở dài, mặc kệ như thế nào, nếu Dương Thiên

có mệnh hệ gì, đây hoàn toàn đều là lỗi của hắn.

Trong lúc Liệt Viêm Kinh đang thăm tự trách mà không chú ý đến thanh kiếm màu đen kia, Dương Thiên nhẹ nhàng vung tay. Mũi kiếm chuẩn xác chạm vào ngay đầu ngọn thương đang lão đến.

Một cơn sóng chấn động nhẹ lan ra. Liệt Viêm Kinh mở to mắt, nhìn một cảnh không thể tin nổi đang diễn ra ngay trước mặt. Trường thương bao phủ bởi Huyết Hỏa, mang theo một kích toàn lực của Liệt Viêm Kinh lại đứng yên giữa không trung, để Dương Thiên dễ dàng nắm trong tay.

Dương Thiên không mỉm cười, hắn cau mày nhìn Liệt Viêm Kinh:

- Chỉ là tỷ thí, người có cần liệu mạng đến như vậy hay không. Nếu đổi lại là một người khác, nói không chừng đã bị thương của người giết chết.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 499: Vân Châu Thánh Địa

Dương Thiên nắm lấy trường thương, vung tay ném nó về phía Liệt Viêm Kinh:

- Đến đây coi như xong. Liệt Viêm Kinh, lần sau nên biết tiết chế một chút. Ta hiểu cảm giác chiến đấu cùng kẻ mạnh thú vị như thế nào. Nhưng cũng đừng quá sa đà vào nó, sau này có thể sẽ hối hận không kịp.

Liệt Viêm Kinh không hiểu thâm ý trong câu nói của Dương Thiên. Hắn đang muốn nói thêm gì đó thì Dương Thiên đã chặn lại:

- Ta biết người vẫn còn thứ chưa sử dụng. Nhưng chuyện đó là không cần thiết. Ta có thể nói cho người biết, cho dù ta thua người một tiểu cảnh giới, nếu đây là trận chiến sinh tử, người đã sớm không còn tồn tại nữa rồi.

Liệt Viêm Kinh yên lặng. Dương Thiên vẫn luôn cao ngạo như vậy. Có lẽ thứ bá khí của cường giả kia đã ăn sâu vào máu của hắn. Bất quá Liệt Viêm Kinh hiểu rõ, Dương Thiên có tư cách để nói những lời này. Một khi Dương Thiên đã nói mình chắc chắn sẽ chiến thắng, cơ hội của Liệt Viêm Kinh trở nên cực kỳ bé nhỏ, gần như không đáng nhắc đến.

Dương Thiên chậm rãi đi lại gần vũ vai Liệt Viêm Kinh:

- Đừng cảm thấy khó chịu. Sau này người sẽ có dịp tiếp xúc với những cường giả đỉnh cao tại Linh Giới. Đến khi đó người sẽ biết Dương Thiên ta là loại người gì. Thất bại trong tay ta cũng không tính là chuyện gì quá mất mặt.

Liệt Viêm Kinh gật đầu, cố gắng gạt bỏ cảm giác khó chịu kia. Hắn là kẻ mạnh nhất Phàm Vũ Giới. Từ khi đạt đến Đại Thừa kỳ đã không còn đối thủ. Ngoại trừ Tiêu Đỉnh lần trước gây ra được chút khó khăn, đây là lần đầu tiên Liệt Viêm Kinh thất bại.

Dương Thiên nhanh chóng nói sang chuyện khác:

- Tu vị của ta đã khôi phục đến Đại Thừa sơ kỳ. Mặc dù còn thiếu một chút, nhưng trên cơ bản đã đủ làm một vài chuyện.

Thái độ cũng giọng điệu của Dương Thiên khiến Liệt Viêm Kinh nghi hoặc:

- Là chuyện gì?

Dương Thiên ngẩn đầu nhìn lại trời cao. Một luồng sát khí mạnh khủng bố từ trong cơ thể hắn phát ra. Sát khí gần như ngưng thực, Liệt Viêm Kinh đang đứng gần đó cũng có cảm giác tim đập nhanh một nhịp. Hắn trừng to mắt, Dương Thiên rốt cuộc đã giết bao nhiêu người, trong những người kia có bao nhiêu cường giả mà lại ngưng tụ ra được sát khí mạnh cỡ này.

Sát khí là thứ vô hình, giống như chiến khí, tác dụng của nó trong chiến đấu chỉ là chèn ép tinh thần kẻ thù, tăng chiến lực cho mình đồng thời làm đối thủ suy yếu mà thôi. Nhưng Liệt Viêm Kinh từng nghe nói, sát khí một khi đạt đến một trình độ nhất định có thể thông qua bí pháp khiến nó ngưng thực, trở thành thứ lực lượng rất khủng bố.

Giọng nói của Dương Thiên vẫn nhẹ nhàng nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác lạnh thấu tâm can:

- Những kẻ năm đó đã bức tử Tử Hà, ta sẽ bắt từng kẻ phải đến mạng. Nơi tiếp theo chúng ta đến nằm ở khu vực Vân Châu Thánh Địa, Thái Linh Hà, Thiên Diễn Tông.

- Thiên Diễn Tông? Danh tự này có chút đặc biệt a.

Dương Thiên thu hồi sát khí, cười nói:

- Đi thôi. Trên đường đi ta sẽ nói cho người nghe về môn phái này. Bọn hắc quả thực có tài, đáng tiếc tài năng kia lại dùng không đúng chỗ mà thôi.

Hai người nói thêm vài câu rồi nhanh chóng bay đi. Trên đường đi, Dương Thiên tiện thể diễn giải cho Liệt Viêm Kinh hiểu về Vân Châu Thánh Địa cùng Thiên Diễn Tông.

Vân Châu Thánh Địa là một trong những nơi trù phú bậc nhất tại Linh Giới. Nơi này tông môn mọc lên như nấm, tu chân giả cấp cao nhiều như kiến. Nếu đặt tại một nơi khác, tu sĩ Phân Thần kỳ đã rất hiếm có, Hợp Thể kỳ trở lên đều là thần long thấy đầu không thấy đuôi, vài ngàn năm may ra mới gặp được một lần. Vân Châu Thánh Địa thì khác, vào một ngày đẹp trời nào đó, người vào một quán rượu dùng bữa, nói không chừng có thể gặp vài tên Phân Thần, thậm chí Hợp Thể đang đàm đạo.

Tu sĩ tại đây hầu hết theo Đạo Giáo hoặc Huyền Học, bọn hắc có giáo dưỡng tốt. Đạo tâm trong sáng thanh tịnh, không phân biệt, khinh thường tu sĩ cấp thấp như những nơi khác.

Nếu nói Cực Lạc Cảnh là thiên đường mơ ước của nhiều tu sĩ, Vân Châu Thánh Địa lại càng cao hơn một bậc. Số lượng tu sĩ muốn đến nơi này tu luyện đạt đến một con số rất kinh khủng. Tuy vậy, không phải ai cũng phù hợp với nơi này. Nho nhã, lễ giáo, quy củ, đối với vài người có thể xem như cực hình. Tất nhiên, Dương Thiên cũng không ngoại lệ.

Thiên Diễn Tông nằm ở phía tây Vân Châu Thánh Địa, dọc bờ Thái Linh Hà. Đây là một tông môn kỳ lạ, bọn hắc không quá chú trọng việc tu luyện mà chỉ ưa thích tìm hiểu Vận Mệnh Trường Hà. Muốn nắm trong tay vận mệnh, tìm hiểu tương lai, tham đoạt tạo hóa. Thế nhưng tìm hiểu vận mệnh

so với tu chân còn nghịch thiên hơn rất nhiều. Vì vậy, đại đa số tu sĩ của Thiên Diễn Tông đều không có kết cục tốt đẹp.

Bọn hăn tu vị không cao, hầu hết đều chết yếu từ rất sớm. Tông chủ của Thiên Diễn Tông nghe nói chẳng qua chỉ là một tên Hợp Thể sơ kỳ. Đặt tại Vân Châu Thánh Địa cũng không tính là một môn phái lớn. Bất quá, bởi vì bọn hăn có thể suy tính được số mệnh nên địa vị rất cao. Kể cả những tu sĩ hàng đầu vẫn thường xuyên tìm đến, trả một cái giá rất cao để tìm hiểu một phần tương lai.

Thiên Diễn Tông thực ra không có thù hằn sâu đậm gì với Dương Thiên, nhưng bọn hăn chính là khởi đầu cho tấn bi kịch kia, cũng là nơi bắt nguồn cho cuộc thảm sát hàng ngàn năm trước khiến Linh Giới chìm trong hỗn loạn.

Lần trước Dương Thiên chỉ mãi mê tìm đám đầu sỏ báo thù, sau đó gặp biến cố phi thăng nên đã để Thiên Diễn Tông may mắn tránh thoát một kiếp. Lần này bị hạn chế tu vị, không có môn phái nào phù hợp hơn Thiên Diễn Tông để đánh dấu sự trở lại của Sát Thần. Tất nhiên, người Dương Thiên muốn giết không phải tên tông chủ yếu ớt kia mà là lão tổ của Thiên Diễn Tông, nhân vật thành danh từ hàng chục vạn năm trước, Diễn Thiên Lão Tổ.

Lão già này là một tồn tại từ rất xa xưa. Hăn biến mất khỏi Linh Giới cũng đã khá lâu. Trừ một vài tu sĩ cấp cao, hầu như không có mấy người đã từng nghe qua cái tên này. Tại Thiên Diễn Tông, mọi người cũng chỉ gọi hăn là Lão Tổ chứ không ai nhớ đến danh hiệu cũ. Đại đa số người đều cho rằng hăn đã sớm chết. Dù sao người tu luyện công pháp của Thiên Diễn Tông đều bị trời định sẽ chết sớm. Thiên Diễn Lão Tổ cho dù lợi hại cỡ nào cũng không chống lại được ý trời.

Vậy mà hăn thực sự làm được. Dương Thiên có lẽ cũng không biết chuyện này nếu như Vạn Sự Thông không vô tình nhắc đến. Trong những

năm tháng trở thành Sát Thần, Vạn Sự Thông là người duy nhất có thể trò chuyện cùng Dương Thiên mà vẫn còn sống. Vì Dương Thiên muốn thông qua Vạn Sự Thông tìm hiểu tung tích của những tên kia.

Trong một lần vô tình, Vạn Sự Thông đã nói cho Dương Thiên biết về thân thế của hắn. Không ngờ tên này cũng xuất thân từ Thiên Diễn Tông. Không, nói cho chính xác, hắn là sư đệ của Thiên Diễn Lão Tổ. Cả hai do một vị cao nhân thần bí chỉ dạy từ nhỏ. Sau này, Vạn Sự Thông thích ngao du, kết giao bằng hữu, tiêu dao tự do tự tại. Thiên Diễn Lão Tổ thì tìm đến một nơi màu mỡ gọi là Vân Châu Thánh Địa, lập nên Thiên Diễn Tông, sau một thời gian liền biến mất, giống như bốc hơi khỏi thế giới này.

Vạn Sự Thông không rõ tung tích của Thiên Diễn Lão Tổ nhưng hắn chắc chắn tên kia vẫn còn sống. Hắn nói với Dương Thiên:

- Chuyện người cùng Tử Hà tiên tử bị vây công tại Tán Thiên Mộ không phải là ngẫu nhiên. Nhưng theo những lời người nói, chuyện hai người các người đến đó chỉ có người và Tử Hà tiên tử biết. Tử Hà tiên tử hi sinh tính mạng vì người nên chắc chắn sẽ không có chuyện phản bội tiết lộ cho kẻ thứ ba. Vì vậy ta đoán có kẻ đã nhìn trộm thiên cơ, thông qua Vận Mệnh Trường Hà tìm ra vị trí của hai người.

- Dương Thiên, ta đã từng nói, vận mệnh của người là một màu đen kịt, tức là nó không thuộc về Vận Mệnh Trường Hà, không cách nào đoán biết được. Tử Hà tiên tử đi cùng với người, vận mệnh của nàng cũng sẽ bị ảnh hưởng. Người thông thường cho dù muốn cũng vô pháp nhìn ra được chút nào. Theo như ta được biết, nhìn khắp Linh Giới hiện nay, chỉ có một người duy nhất có đủ năng lực làm được chuyện đó, sư huynh của ta, Thiên Diễn Lão Tổ.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 500: Sát Thần Đồ Linh Lục

Nói hết câu này Vạn Sự Thông liền gục xuống. Dương Thiên biết chỉ khi tên này say mới có thể moi hết thông tin từ hắn nên mới mang đến một loại linh tửu đặc biệt, cuối cùng cũng lấy được vài thông tin quan trọng. Có lẽ Vạn Sự Thông sau khi tỉnh lại đã quên mất mình đã từng nói gì, nhưng mỗi một kẻ thù Dương Thiên đều ghi nhớ trong lòng.

Tuy vậy, điều Dương Thiên không nghĩ đến chính là, phải đến ngàn năm sau hắn mới có dịp tìm đến Vân Châu Thăng Cảnh, đem căn nguyên của tấn bi kịch này giải quyết.

Thiên Diễn Tông tại Vân Châu Thánh Địa có địa vị rất cao. Nếu Dương Thiên tùy tiện xông vào giết chết Thiên Diễn Lão Tổ chắc chắn sẽ trở thành công địch của chúng tu sĩ ở đó. Bất quá hắn cũng không mấy bận tâm. Dương Thiên đã khôi phục đến Đại Thừa kỳ, trừ khi có tu sĩ Độ Kiếp kỳ hiện thân, bằng không đừng mong làm gì được hắn. Nhưng Độ Kiếp kỳ là những kẻ không màng sự đời, bọn hắn thường ngao du bên ngoài hư không, tìm kiếm cơ duyên độ kiếp, làm gì có thời gian quản những chuyện này.

Hơn nữa, nếu vận khí kém gặp phải Độ Kiếp kỳ cản đường, cứ trực tiếp sử dụng Hắc Thiên Thần Lô giết chết hắn là được. Dương Thiên hành sự vẫn luôn cẩn trọng, nhưng một khi báo thù hắn rất điên cuồng, thần căn giết thần, phật căn giết phật. Lần này chỉ có thể trách Thiên Diễn Lão Tổ gặp xui xẻo mà thôi.

Vân Châu Thánh Địa là một nơi nổi danh. Tuy Dương Thiên chưa đến lần nào nhưng vẫn biết được vị trí của nó. Khôi phục đến Đại Thừa sơ kỳ,

tốc độ của hắn đã không hề thua kém Liệt Viêm Kinh, tên kia cũng không cần đi chậm chờ đợi hắn mà dùng toàn lực phi hành. Cả hai chỉ tốn gần năm ngày liền bước vào địa phận của Vân Châu Thánh Địa.

Liệt Viêm Kinh cười nói:

- Gọi là Thánh Địa cũng không sai. Nồng độ linh khí nơi này so với bên ngoài còn cao hơn một phần. Không biết đi sâu vào bên trong thì sẽ như thế nào.

Dương Thiên đáp lại:

- Ta nghe nói linh khí tại trung tâm Vân Châu Thánh Địa nồng đậm hơn ngoại giới đến ba phần. Đó là chưa kể phẩm chất linh mạch ở nơi này còn cao hơn một bậc.

Liệt Viêm Kinh vui vẻ:

- Nói như vậy ở lại nơi này tu luyện cũng là một lựa chọn không tệ.

Dương Thiên bật cười:

- Đơn thuần tu luyện thì không tệ, nhưng nơi này thực sự không phù hợp với ta và người. Thứ nhất, người là một kẻ cuồng chiến. Một nơi yên bình chú trọng tâm cảnh như thế này rất không thích hợp. Thứ hai, lý do chúng ta đến đây chắc hẳn người đã rõ. Người nói xem sau chuyện này những tu sĩ ở đây có còn chào đón chúng ta nữa hay không?

Về mặt Liệt Viêm Kinh có chút tiếc nuối. Nơi này là một nơi không tệ để bế quan tiềm tu. Nhưng xem ra hắn và nơi này thực sự không có duyên. Tìm đến một thành trì khá lớn, Liệt Viêm Kinh đột nhiên quay sang nói với Dương Thiên:

- Người tìm người hỏi đường đến Thiên Diễn Tông trước. Ta còn có chút việc, một giờ sẽ gặp lại ở nơi này.

Dương Thiên không hiểu lắm, rõ ràng Liệt Viêm Kinh mới đến Vân Châu Thánh Địa lần đầu, hắn thì có việc gì tại nơi này? Bất quá Dương Thiên cũng lười hỏi, hắn tùy ý gật đầu. Liệt Viêm Kinh mở ra thần thức, nhanh chóng lựa chọn một phương hướng phóng đi.

Vân Châu Thánh Địa là thánh địa tu luyện bậc nhất tại Linh Giới. Trình độ tu chân ở đây đã sớm đạt đến một cấp độ rất cao, có thể xếp vào top 1, 2. Tòa thành này lại khá lớn, Liệt Viêm Kinh tin tưởng hắn có thể tìm thấy những thứ mình cần.

Có sự hỗ trợ của thần thức, Liệt Viêm Kinh nhanh chóng tìm được một nơi gọi là Tàng Thư Các. Đây là một tòa tháp rất lớn, không có người bảo vệ, mọi tu sĩ đều có thể tùy ý tiến vào tìm kiếm loại thư tịch mình cần.

Đi vào bên trong, Liệt Viêm Kinh phát hiện thư tịch ở nơi này rất nhiều lại được sắp xếp rất quy củ. Trông giống như một cái thư viện khổng lồ. Cầu thang lên mỗi tầng đều có trận pháp hạn chế tu vị. Liệt Viêm Kinh đi đến gần một lão giả đang xếp sách lên trên kệ:

- Xin chào, ta muốn hỏi thăm một chút.

Lão giả quay người lại, đôi mắt xoẹt qua một tia kinh dị. Hắn rất nhanh lấy lại vẻ bình tĩnh, cúi đầu nói:

- Không biết tiền bối có điều gì muốn hỏi? Nếu ta biết nhất định sẽ trả lời.

Nhìn từ vẻ bề ngoài, Liệt Viêm Kinh trẻ hơn lão giả rất nhiều. Nhưng tu chân giới có rất nhiều loại công pháp làm chậm tốc độ lão hóa, thậm chí bảo toàn dung nhan trẻ mãi không già. Chính vì vậy, tại nơi này tuổi tác không nói lên được điều gì, tất cả đều dùng tu vị để nói chuyện. Lão giả

biểu hiện ra là Hợp Thể sơ kỳ khiến Liệt Viêm Kinh khá ngạc nhiên. Một tên thủ thư tu vị cũng cao như vậy. Trình độ tu luyện tại nơi này so với Thủy Hoàng Giới cao hơn không chỉ vài phần.

- Ta muốn biết nơi để những thư tịch ghi chép lại lịch sử Linh Giới trong vài ngàn năm qua đang nằm ở đâu.

- Lịch sử? Mời tiền bối đi theo ta.

Lão giả dẫn Liệt Viêm Kinh đi qua vài kệ sách, cuối cùng đứng trước một cái kệ nhìn qua khá thô sơ chất đầy sách, phủ một lớp bụi rất dày. Lão giả thở dài:

- Tu sĩ ngày nay chỉ một mực chú tâm vào tu luyện, hoàn toàn không bận tâm đến những chuyện đã từng xảy ra trong quá khứ. Vì vậy nơi này có phần đơn giản, mong tiền bối đừng trách.

Liệt Viêm Kinh tùy ý phát tay. Lão giả hiểu ý cúi đầu chào rồi xoay người rời đi. Liệt Viêm Kinh vung tay một cái, lớp bụi dày phủ trên kệ sách lập tức bị gió cuốn đi. Thần thức hần đảo qua, rất nhanh tìm được một quyển sách rất dày, phía trên đề tựa màu đỏ, Sát Thần Đồ Linh Lục.

Chỉ cần nhìn qua tên sách, Liệt Viêm Kinh liền biết đây là thứ hần muốn tìm. Mở sách ra, Liệt Viêm Kinh không dùng thần thức mà chậm rãi đọc. Cuốn sách này mở đầu bằng sự một biến cố mà tác giả gọi nó là Diệt Thần Chi Chiến. Chuyện này tác giả cũng không quá rõ ràng, hần chỉ ghi lại đơn giản là chúng tu sĩ cấp cao tại Linh Giới, trong đó có rất nhiều đại tu sĩ Độ Kiếp kỳ mất tích đã lâu cũng hiện thân tham dự. Nguyên nhân là để ngăn chặn Sát Thần hiện thế. Đáng tiếc, tất cả bọn họ đều thất bại. Không những vậy còn vô ý giết chết người yêu của Sát Thần, khiến hần hung tính bạo phát, đem một lượng Độ Kiếp kỳ đại năng giết chết.

Chương mở đầu chỉ sơ sài như vậy. Những chương tiếp theo thì khác, nó kể lại Sát Thần sau một thời gian biến mất thì tu vị tăng mạnh. Bắt đầu tìm

kiếm từng người đã từng tham dự trong Diệt Thần Chi Chiến để trả thù. Mỗi một sự kiện đều được hãn miêu tả rất sinh động, giống như hãn đã tận mắt nhìn thấy tất cả.

- Thiên Lịch 8/30114, Sát Thần tìm đến Thanh Hương Sơn, đem hơn 3 vạn tu sĩ cùng tông chủ tiền nhiệm Mạnh Khâm tất cả chém giết.

- Thiên Lịch 2/30115, Sát Thần phá tan Cửu Quỷ Môn, xông vào Thiên Ma Cốc, tiêu diệt hơn 20 vạn ma tu cùng hàng chục vạn ma hồn, xóa sổ Thiên Ma Cốc khỏi Linh Giới.

- Thiên Lịch 6/30115, Sát Thần tấn công hội nghị...

...

Có thể dễ dàng thấy được, mỗi một sự kiện diễn ra trong thời gian rất ngắn. Dương Thiên giống như một cỗ máy cuồng sát, hoàn toàn không biết nghỉ ngơi, liên tục điên cuồng chém giết. Mỗi trận chiến đều có ghi lại về những tu sĩ đỉnh cấp ngã xuống trong tay Sát Thần. Yếu nhất cũng là Đại Thừa kỳ, cao hơn nữa, Độ Kiếp kỳ ngã xuống cũng không dưới mười người.

Cho dù vậy, tác giả dùng giọng văn rất tôn kính để miêu tả hình tượng và hành động của Dương Thiên, giống như rất thần tượng hãn vậy. Còn có một sự kiện khác rất đáng để tâm. Đó là khi Dương Thiên gần như đem cả Linh Giới lật tung lên, đại quân của Vực Ngoại Thiên Ma không biết từ nơi nào âm thầm xâm nhập vào Linh Giới, khiến cho sinh linh lầm than.

Tu sĩ cấp cao tại Linh Giới lúc này đang sợ tai vạ gió bay mà bỏ trốn sạch sẽ, làm gì có thời gian quản những chuyện khác. Chính lúc này, Dương Thiên đột nhiên dừng quá trình truy sát, bất ngờ chuyển hướng sang chặn đứng thế công của Vực Ngoại Thiên Ma.

Một người đấu với đại quân Vực Ngoại Thiên Ma, cho dù đó là Sát Thần
lừng danh thì kết quả vẫn chỉ có một. Rất nhiều người mang theo suy nghĩ
này, nhưng thực tế đã chứng minh, bọn hắc hoàn toàn sai rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 501: Thiên Diễn Lão Tổ

Kết quả của trận chiến này không chỉ khiến toàn thể Linh Giới kinh động. Hơn 3000 cái trung cấp vị diện cũng vì vậy mà biết đến cái tên Sát Thần Dương Thiên. Uy danh vang dội, Sát Thần Dương Thiên như mặt trời giữa trưa, không có bất kỳ ai dám tìm đến hấn, kẻ thù thì đồng loạt bỏ trốn vào hư không, thậm chí cầu khẩn mình không bị tìm ra.

Đáng tiếc, sau trận chiến đó, không có bất kỳ kẻ nào nhìn thấy Dương Thiên lần nữa. Hấn giống như không khí tan biến khỏi thế giới này. Có người đặt giả thiết, Dương Thiên lâm trận đột phá Thánh Thể kỳ, đẩy lui quần ma, nhất cử phi thăng Tiên Giới. Có người lại nói, Dương Thiên tuy chiến thắng nhưng bị thương quá nặng, cuối cùng đã ngã xuống trên chiến trường kia.

Không có bất cứ giả thiết nào được công nhận, tất cả chỉ là suy đoán. Nhưng vẫn có những người tin rằng Sát Thần Dương Thiên không thể nào dễ dàng chết đi như vậy. Hấn nhất định sẽ quay trở lại, bắt những kẻ thù kia phải trả giá. Khi đó, Linh Giới sẽ một lần nữa nhuộm máu, số người phải nằm xuống nhiều không kể xiết.

- Sát Thần Quy Lai, Huyết Lưu Thành Hà.

Đây là câu nói khi đó tương truyền tại khắp 3000 trung cấp vị diện. Năm tháng trôi qua, thời thế thay đổi, tre già măng mọc, câu nói kia cũng dần biến mất trong dòng lịch sử. Thế nhưng Liệt Viêm Kinh biết rõ, lần này Dương Thiên đến Vân Châu Thánh Địa, câu nói kia sẽ một lần nữa được tất cả tu sĩ nhớ đến.

Gấp cuốn sách lại, Liệt Viêm Kinh chậm rãi đặt nó lên kệ. Hắn biết Dương Thiên lợi hại nhưng không ngờ lại khủng bố đến mức này. Đi cùng hắn chắc chắn sẽ gặp phải vô số nguy hiểm, nhưng bù lại sẽ đạt được rất nhiều lợi ích. Liệt Viêm Kinh không chút sợ hãi, ngược lại còn có chút hưng phấn. Hắn chậm rãi xoay người, bước ra khỏi Tàng Thư Các.

Lão thủ thư nhìn Liệt Viêm Kinh bước ra, ánh mắt hiện lên vẻ tang thương:

- Vẫn là không tránh thoát được sao? Mà thôi, mọi chuyện là do ta gây ra, vậy thì để một mình ta gánh chịu đi.

...

Liệt Viêm Kinh trở về đã thấy Dương Thiên đứng sẵn ở nơi đó đợi hắn. Tên kia còn tỏ vẻ khó chịu:

- Người đến trễ.

Liệt Viêm Kinh gật đầu:

- Có chút chuyện.

Hắn không thể nói vì quá mải mê đọc một cuốn sách mà trễ hẹn được, bằng không nhất định sẽ bị Dương Thiên chê cười. Tu sĩ thông thường đọc sách sẽ sử dụng thần thức, không đến một giây lên đem cuốn sách hàng ngàn trang tiếp thu toàn bộ. Bất quá Liệt Viêm Kinh muốn chậm rãi đọc, cảm nhận được những thứ ghi chép trong đó một cách chân thực nhất.

Dương Thiên nhún vai, hắn cũng chỉ tùy tiện nói như vậy mà thôi.

- Chúng ta mau đi thôi. Thiên Diễn Tông cách nơi này khá xa, phi hành đến đó tiêu tốn không ít thời gian. Ta đã hỏi thăm, tại trung tâm tòa thành này có một cái Truyền Tống Trận, sử dụng nó sẽ tiện hơn rất nhiều.

Hai người rất nhanh tìm đến chỗ Truyền Tống Trận. Bỏ ra một đồng linh thạch khá lớn, Dương Thiên, Liệt Viêm Kinh cùng một đám người nữa được sắp xếp chỗ bên trong Truyền Tống Trận. Dương Thiên cảm thấy có chút kỳ quái, tại sao chỉ có mình hăn đứng tách biệt hăn ra so với phần còn lại?

Kiểm tra cẩn thận, Dương Thiên phát hiện trận pháp không có điểm gì bất thường cũng liền mặc kệ. Một cột sáng lóe lên phủ lấy ta cả một người. Chớp mắt một cái, hàng trăm người đồng loạt biến mất.

Dương Thiên lúc này đang đứng trước một tảng đá, bên trên có ghi hai chữ: Mời Vào. Dương Thiên nhìn quanh, nơi này là một cao nguyên rộng lớn. Ngoại trừ vài loại yêu thú cấp thấp thì khá trống trải, làm gì có nơi nào để đi vào. Vạn Pháp Thông Thiên Nhãn thoáng hiện lên trên trán hăn, khoe miệng Dương Thiên nở nụ cười:

- Làm nhiều thứ như vậy chỉ để được gặp riêng ta. Cũng tốt, ta cũng muốn xem người rốt cuộc định giờ trò gì.

Dương Thiên đi về phía tảng đá, cả người hăn và tảng đá giống như nhập lại làm một, sau đó đồng thời biến mất. Đi vào bên trong, Dương Thiên cũng bị cảnh vật khiến cho hơi bất ngờ. Chỗ hăn đang đứng giống như một mảnh thiên thạch đang trôi nổi giữa không gian. Quanh đó là các vì sao to nhỏ bất đồng đang bay lượn. Nhìn về phía xa, một dòng sông đang chảy, phát ra ánh sáng rực rỡ. Điểm kỳ lạ là, dòng sông này khiến người nhìn bị hút vào, giống như nó nắm giữ một bí mật gì đó rất lớn, lớn đến mức khiến cho người ta bất chấp tất cả mọi giá để tìm hiểu.

Dòng sông kia hấp dẫn đến như vậy, đáng tiếc lại không lưu giữ được ánh nhìn của Dương Thiên. Hăn rất nhanh quay đầu lại, chậm rãi bước về phía lão giả đang ngồi uống trà trên một cái bàn đá đơn sơ.

Thấy Dương Thiên đang bước lại gần, lão giả liền nhắc ấm trà lên, chậm rãi rót cho hẵn một ly. Dương Thiên ngồi xuống vị trí đối diện, thản nhiên nói :

- Đem Không Gian Động Thiên mô phỏng quỹ tích của các vị diện, tái diễn Vận Mệnh Trường Hà. Xem ra người đã bỏ không ít công sức a.

Lão giả thở dài :

- Phí công vô ích mà thôi. Lão phu dùng nửa đời người tái hiện Vận Mệnh Trường Hà, cuối cùng vẫn không nắm được thiên cơ. Đồ giả mãi mãi chỉ là đồ giả, so với nguyên bản, gọi là rác rưởi cũng không xứng.

Dương Thiên phất tay :

- Đừng nói như vậy. Vận Mệnh Trường Hà nắm giữ vận mệnh của tất cả sinh linh trong thế giới này. Muốn mô phỏng nó để nắm bắt thiên cơ là chuyện không thể. Người chỉ là Đại Thừa sơ kỳ đã là rất tốt rồi.

Lão giả chấp tay :

- Đa tạ Sát Thần đã có lời khen tặng.

Vẻ mặt Dương Thiên đột nhiên thay đổi, từng cơn gió lốc màu đen xuất hiện thối quanh chiếc bàn hai người đang ngồi. Giọng nói của Dương Thiên nặng nề vang lên :

- Thiên Diễn Lão Tổ, nếu người đã biết hôm nay ta đến đây để tìm người, vậy hẳn cũng đã sớm đoán được lý do là gì rồi chứ ?

Mặt Thiên Diễn Lão Tổ không chút đổi sắc. Hẳn bình tĩnh đáp :

- Ta chỉ dựa vào Thiên Cơ Thuật đoán biết hôm nay vận số của mình sẽ tới. Không ngờ người đến lại là Sát Thần uy chấn Linh Giới. Được người xem trọng, lão phu có chết cũng đáng giá.

Phá Thiên hiện ra, biến thành một thanh kiếm màu đen. Dương Thiên nhẹ nhàng đặt lên cổ Thiên Diễm Lão Tổ. Tên kia dường như đã có ý chịu chết, không hề có chút kháng cự nào, để mặc thanh kiếm mang sát khí kinh khủng kia nằm cổ mình. Dương Thiên nói :

- Trước khi chết, người có muốn biết lý do hay không. Con người Dương Thiên ta vẫn rất tốt bụng, không muốn để người chết không nhắm mắt.

Thiên Diễm Lão Tổ cười :

- Sát Thần ngàn năm trước đem sinh linh tại Linh Giới chém giết đến máu chảy thành sông, cây chết thành núi. Nguyên nhân chẳng phải chỉ là vì một nữ nhân hay sao ? Lần này người đến giết lão phu hẳn là cũng vì nàng, ta có gì để hỏi ?

Giọng nói Dương Thiên rất lớn, gần như hét lên :

- Chỉ vì một nữ nhân ? Người có biết nàng quan trọng với ta như thế nào hay không ? Người có biết nàng vì cứu ta mới chết hay không ? Người có biết vì người giúp đỡ nên đám người kia mới tìm ra chúng ta. Mọi chuyện đều là do người. Nếu không có người, Tử Hà sẽ không chết, hàng tỷ sinh mạng kia cũng sẽ không vì đó mà chôn cùng.

Thiên Diễm Lão Tổ bất ngờ cười to :

- Dương Thiên, bây giờ người lại quy toàn bộ trách nhiệm lên người ta. Không sai, ta thừa nhận việc mình dựa vào Thiên Cơ Thuật nhìn trộm tương lai là trái với ý trời, đi ngược quy tắc của thế giới này. Người nói ta là nguyên do của mọi chuyện ta cũng không phủ nhận.

- Nhưng chẳng phải Tu Chân Giả chúng ta đều tự nhận mình là nghịch thiên tu hành sao. Tại sao lại có thiên kiếp ? Chính vì chúng ta chống lại quy luật của thế giới này, muốn đạt được sức mạnh tối cao, trường sinh bất tử nên bị thiên kiếp giáng xuống tiêu diệt hay sao ?

- Nếu đã là nghịch thiên, tại sao còn sợ nhìn trộm thiên cơ. Con đường do mỗi người đang đi là do chính bọn hắc tự lựa chọn. Ta có thể nhìn thấy sự kiện diễn ra nhưng lại không nhìn được các người sẽ làm gì ở đó. Mọi việc các người làm đều là do chính các người quyết định, sao có thể trách ta ?

Dù sao cũng phải chết, Thiên Diễn Lão Tổ liền đem tất cả suy nghĩ, uất hận nói ra. Hai mắt hắc nhìn thẳng vào Dương Thiên không chút e dè sợ hãi. Dương Thiên khựng lại, trong khoảng khắc đó tay cầm kiếm của hắc cũng hơi lỏng ra. Phía sau liền có ra một âm thanh bén nhọn vang lên.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 502: Nửa Đường Rút Lui

Dương Thiên không cần quay lại, thanh kiếm màu đen trên tay thay đổi hình dạng, tiện tay chém về phía sau một nhát. Công kích kia lập tức tan biến, tựa như chưa từng xuất hiện. Dương Thiên vẫn nhìn thẳng vào Thiên Diễn Lão Tổ:

- Là người gọi bọn hãn đến đây?

Thiên Diễn Lão Tổ không đáp lại câu hỏi của Dương Thiên, hãn dùng linh lực quét đám người đang ở đằng xa:

- Các người đến đây làm gì, mau rút đi cho ta.

Đằng xa, một đám tu sĩ đang chia thành từng nhóm đứng trên các tảng thiên thạch khác nhau. Đáng chú ý nhất chính là hai tên Đại Thừa trung kỳ, một tên Đại Thừa hậu kỳ đang phân biệt đứng giữa không trung. Tên Đại Thừa hậu kỳ liền mở miệng:

- Thiên Diễn huynh, người có ơn với tất cả chúng ta. Nếu không có người, tất cả bọn ta đều đã sớm ngã xuống, làm gì được như ngày hôm nay. Người nói bọn ta sao có thể trơ mắt nhìn người đi vào chỗ chết?

Thiên Diễn Lão Tổ cũng bị những lời này cảm động:

- Các người làm sao biết được chuyện này?

Tên Đại Thừa hậu kỳ cười nhìn về hướng một đám người đứng đằng xa, dẫn đầu là một kẻ mặc y phục màu đen, bên trên khắc họa một dòng sông

với rất nhiều điểm sáng giống như dải ngân hà. Người này chính là tông chủ đương nhiệm của Thiên Diễn Tông, Viên Thuật.

Thiên Diễn Lão Tổ hơi run lên:

- Thuật nhi, là người?

Viên Thuật gật đầu:

- Gần đây ta cảm thấy hành động của người có chút bất thường. Vì vậy đã không tiếc hao tổn 2 vạn năm thọ nguyên để sử dụng Thiên Diễn Thuật. Đáng tiếc chênh lệch giữa chúng ta quá lớn, ta có cố gắng đến mấy cũng chỉ biết được kiếp nạn của người ở nơi này mà thôi. Vì vậy ta đã liên lạc với tất cả bằng hữu tâm giao cùng toàn bộ đệ tử của Thiên Diễn Tông đến đây. Bao nhiêu năm qua, có sóng gió nào mà Thiên Diễn Tông chưa từng trải qua, tại sao lần này người lại muốn một mình gánh chịu tất cả?

Thiên Diễn Lão Tổ thực sự bị những lời này cảm động. Hai mắt hần có chút đỏ lên:

- Thuật nhi, người đã lãng phí 2 vạn năm thọ nguyên một cách vô ích. Chuyện hôm nay là số mệnh của ta, vốn không thể nào ngăn cản được. Các người đến đây chỉ có thể chịu chết cùng mà thôi. Mau đi đi, trước khi quá trễ.

Thiên Diễn Lão Tổ nói xong liền biến mất, đứng cách Dương Thiên một khoảng rất xa, theo hướng ngược lại với đám người kia. Vẻ mặt hần tràn đầy quyết tâm:

- Sát Thần Dương Thiên, trong lịch sử, mỗi lần người báo thù đều đem toàn bộ tông môn, gia tộc và những người có liên quan giết sạch. Vốn dĩ ta muốn để người giết chết, không làm liên lụy đến người khác. Nhưng bây giờ, bằng mọi giá ta cũng phải ngăn cản người. Cho dù tranh thủ được một chút thời gian cũng đã là rất tốt rồi. Hơn nữa, ta có cảm giác người không

còn mạnh như ngày xưa, nói không chừng ta còn có chút cơ hội chiến thắng.

Khóe miệng Dương Thiên nhếch lên một nụ cười:

- Thiên Diễn Lão Tổ, ta biết người nói những lời này chẳng qua là để khích tướng. Bất quá người có thể yên tâm, ta cũng không phải là tên cuồng sát như trước kia. Chỉ cần bọn hăn không nhiều sự, ta cũng không ngại tha cho bọn hăn một con đường sống.

Gương mặt Thiên Diễn Lão Tổ hiện lên chút vui mừng, hăn đưa tay về phía trước vung vẩy. Quỹ tích của từng mảnh thiên thạch, các tiểu hành tinh bắt đầu thay đổi. Đám người vốn đang đứng ở đó liền biến mất, không biết ở nơi nào. Dương Thiên vỗ tay tán thưởng:

- Rất giỏi. Không Gian Động Thiên có ẩn chứa thần thông Di Tinh Hoán Vật, người còn lĩnh ngộ được một chút Không Gian Pháp Tắc. Nếu chỉ là một tu sĩ Đại Thừa kỳ bình thường, người cho dù không thắng được vẫn sẽ ở vào thế bất bại.

Thiên Diễn Lão Tổ thở dài:

- Đáng tiếc, người không phải tu sĩ bình thường.

Phá Thiên trở về nguyên bản, Thái Hư Luyện Thần Đỉnh trôi nổi ngay bên cạnh Dương Thiên, vẻ mặt hăn trở nên lạnh lùng:

- Đã như vậy, mau chịu chết đi.

...

Đứng tại một nơi xa lạ khác bên trong động thiên, ba tên Đại Thừa kỳ cùng đám người Thiên Diễn Tông nhìn nhau mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cuối cùng tên Đại Thừa hậu kỳ lên tiếng:

- Ta đã từng nghe Thiên Diễn huynh nói không gian này là do hắc dung hợp với rất nhiều loại bảo vật, trên mình tự có thần thông không gian. Ta đoán hắc đã dùng loại thần thông này chia cắt chúng ta. Viên Thuật lo lắng hỏi:

- Vậy bây giờ phải làm sao? Sư phụ chắc chắn đang gặp nguy hiểm, nếu chúng ta không đến kịp...

Tên Đại Thừa hậu kỳ kia lại bình thản đến kỳ lạ:

- Không cần gấp. Kẻ thù của sư phụ người chẳng qua chỉ là Đại Thừa sơ kỳ, so với hắc thậm chí còn yếu hơn một chút. Có không gian này hỗ trợ, tên kia chắc chắn không phải đối thủ của hắc. Ta cảm thấy rất kỳ lạ, nếu chỉ có một mình tên này đến thì tại sao sư phụ người lại lo sợ đến mức này. Chẳng lẽ đằng sau còn ẩn dấu huyền cơ nào khác?

Viên Thuật lắc đầu:

- Không rõ. Ta dùng Thiên Diễn Thuật nhìn thấy rất mơ hồ, chỉ biết rằng ngày hôm nay chính là kiếp nạn lớn nhất từ trước đến nay của sư phụ. Còn những chuyện khác giống như bị một lớp sương mù che phủ, không cách nào nhìn ra được. Nhưng ta có thể chắc chắn, người kia không đơn giản như người đã nói.

Đại Thừa hậu kỳ kinh ngạc:

- Người biết hắc là ai?

Viên Thuật thở dài:

- Đại Thừa kỳ đều là những đại nhân vật, trừ các tiền bối thường xuyên làm khách của sư phụ, những người khác nào để mắt đến ta. Đúng rồi, cách đây một tháng, ta có vô tình nhìn thấy sư phụ sử dụng Thiên Diễn Thuật, khi đó hắc có nói qua một câu...

Tất cả mọi người lập tức chăm chú:

- Là câu nói gì?

- Sát Thần Quy Lai, Huyết Lưu Thành Hà.

Ba tên Đại Thừa kỳ thiếu chút nữa đứng không vững, đám Hợp Thể cùng Phân Thần kỳ vẻ mặt tái mét. Chỉ có những kẻ tu vị từ Nguyên Anh trở xuống thì ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Sát Thần, danh tự này đáng sợ đến như vậy sao?

- Sát Thần Dương Thiên, hẳn thực sự đã trở về sao?

Viên Thuật có điểm mơ hồ:

- Sát Thần Dương Thiên, danh tự có chút quen thuộc, dường như ta đã nghe ở đâu rồi thì phải.

Đại Thừa hậu kỳ lắc đầu:

- Viên Thuật, trước kia người tu luyện Thiên Diễn Thuật từng xảy ra biến cố, mất hết ký ức trước kia nên đã quên hết mọi chuyện. Ngày nay, rất ít sử sách còn lưu lại những sự kiện kia. Nó là một trong những trang đen tối nhất trong lịch sử của Linh Giới. Rất ít người muốn nhắc lại nên người không nghe qua cũng là điều dễ hiểu. Nhưng ta thấy các sư đệ của người đều biết, người có thể hỏi lại bọn hắn. Chúng ta hiện không có nhiều thời gian để giải thích. Nếu người đến thực sự là Sát Thần Dương Thiên, vậy ta cũng chỉ còn cách xin lỗi Thiên Diễn huynh mà thôi.

Tên Đại Thừa hậu kỳ kia nói xong liền xoay người phóng đi, hướng thẳng về phía lối ra của động thiên. Hai tên Đại Thừa còn lại cũng có hành động tương tự. Viên Thuật ngăn ra. Khi hắn tìm đến xin trợ giúp, ba người này rõ ràng một mặt hào khí bừng bừng, cam đoan cho dù hi sinh tính

mạng cũng sẽ bảo vệ sư phụ được an toàn. Vậy mà vừa nghe đến danh tự Sát Thần liền bỏ chạy mất dép, đây là vì sao?

Viên Thuật quay lại nhìn một vị sư đệ tu vị Hợp Thể kỳ:

- Danh tự Sát Thần người chắc đã từng nghe qua, vậy kể cho ta nghe một chút về hắn đi.

Tên kia trầm trọng gật đầu:

- Chương môn, đây là chuyện xảy ra vào khoảng 1000 năm trước, bắt đầu bằng một trận chiến gọi là Đồ Thần Chi Chiến...

Tên sư đệ này chỉ kể lại sơ qua những chuyện hắn được biết, so với quyển Sát Thần Đồ Linh Lục kia thì còn thiếu sót rất nhiều. Bất quá Viên Thuật vẫn có thể cảm nhận được một hai về sự kinh khủng của Dương Thiên.

Nghe sư đệ kể lại, Viên Thuật đã hiểu vì sao ba tên Đại Thừa kỳ kia lại vội vã chạy trốn như vậy. Sư phụ có đại ân với bọn hắn không sai, nhưng vào giây phút sinh tử, ai dám lấy mạng mình ra cứu người khác. Hơn nữa bọn họ còn có tông môn, gia đình, bằng hữu. Lỡ như chọc Sát Thần nổi điên, nói không chừng hắn sẽ đem những người kia giết sạch.

Quan trọng hơn là bọn họ hoàn toàn không hề có ý chí chiến đấu. Tu sĩ Độ Kiếp kỳ ngã xuống trong tay Sát Thần cũng không dưới vài chục người. Bọn hắn có lao vào cũng chỉ đơn thuần là tự tìm đường chết mà thôi. Ân nghĩa tuy nặng, nhưng cũng không nên vì nó mà vứt bỏ sinh mạng một cách vô ích.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 503: Vận Mệnh Trường Hà

Biết được sự đáng sợ của Sát Thần, Viên Thuật cũng không muốn ép buộc mọi người cùng đi liều mạng:

- Nếu hẳn thật sự là Sát Thần, vậy các người có ở lại đây cũng vô dụng mà thôi. Mau trở về Thiên Diễn Tông nhanh chóng mang theo những thứ cần thiết rồi bỏ đi thật xa. Nhất định không được để hắn tìm thấy.

- Tông chủ, vậy còn người thì sao?

Viên Thuật lắc đầu:

- Sư phụ có công ơn tái tạo với ta, cho dù chết ta cũng phải chết cùng với người.

Tên Hợp Thể sơ kỳ kia đại biểu mọi người bước lên:

- Sư huynh, tất cả chúng ta đều sinh ra với năng lực nhìn thấu vận mệnh, bị thiên đạo ghét bỏ, gia đình và những người xung quanh gặp phải bất hạnh mà chết đi rất sớm. Chính sư phụ đã thu nhận chúng ta, cho chúng ta một cuộc sống mới, được người người ngưỡng mộ. Công ơn này bọn ta có dùng tính mạng đề đền đáp thì có xá gì.

Viên Thuật tuy cảm động nhưng vẫn cương quyết từ chối:

- Các người mau đi đi. Chỉ cần các người còn sống, tương lai Thiên Diễn Tông sẽ một lần nữa tái hiện những năm tháng huy hoàng. Đừng để tâm huyết cả đời của sư phụ bị hủy.

Hắn lấy ra một cuộn giấy đặt lên tay tên Hợp Thế sơ kỳ kia:

- Đây là Thiên Diễn Đồ, bảo vật trấn tông của Thiên Diễn Tông chúng ta. Hiện tại giao lại cho người.

Tên Hợp Thế sơ kỳ kia kinh hãi:

- Sư huynh, Thiên Diễn Đồ là thứ chỉ có tông chủ mới có quyền...

Viên Thuật cắt ngang:

- Đúng vậy. Bắt đầu từ hôm nay, người chính là tông chủ đời thứ 13 của Thiên Diễn Tông.

- Sư huynh, chuyện này không được. Muốn trở thành tông chủ cần có sự đồng ý của...

Viên Thuật phát tay:

- Đây là mệnh lệnh cuối cùng của ta với ta cách tông chủ. Mau nhận lấy chức tông chủ, dẫn theo tất cả đệ tử rời khỏi Vân Châu Thánh Địa. Những chuyện sau đó, người làm tông chủ như người có thể tự mình quyết định.

Viên Thuật nói xong liền phóng đi, rất nhanh liền biến mất không thấy bóng dáng. Tên kia ngẩn ngơ vài giây, gương mặt hắn rất nhanh hiện lên vẻ kiên quyết. Hắn nói với tất cả những người có mặt ở đây:

- Các người hãy nhớ kỹ, ngày hôm nay tông chủ Viên Thuật cùng Thiên Diễn Lão Tổ của Thiên Diễn Tông vì bảo vệ tông môn mà ngã xuống. Chúng ta nhất định không được để sự hi sinh của họ trở nên vô nghĩa.

Hắn nói xong liền ném ra một món pháp bảo phi hành. Các đệ tử lần lượt nhảy lên, pháp bảo lập tức hướng về phía lối ra phóng đi.

Chỉ cần nghe danh đã khiến người ta mất đi ý nghĩ kháng cự, Sát Thần Dương Thiên chính là đáng sợ như vậy.

...

Ở một nơi khác trong không gian động thiên, Thiên Diễn Lão Tổ lúc này quần áo có chút rách nát, khoe miệng chảy ra một dòng máu tươi. Khí tức trên người hắn khá hỗn loạn. Thương thế nhìn qua khá nặng nhưng chưa có bất kỳ vết thương chí mạng nào.

Trái với bộ dạng thê thảm của Thiên Diễn Lão Tổ, y phục của Dương Thiên vẫn rất sạch sẽ, không hề có chút bụi bẩn nào. Hắn cau mày:

- Muốn giết người tại đây quả nhiên khá phiền phức. Đã như vậy, ta đem cái không gian động thiên này phá đi liền dễ dàng hơn rất nhiều.

Thiên Diễn Lão Tổ lo sợ những người kia còn chưa rời khỏi động thiên, hắn lập tức đưa tay bắt quyết. Hàng ngàn tảng thiên thạch bắt đầu vận chuyển theo một quỹ tích kỳ. Vận Mệnh Trường Hà bắt đầu lượn quanh, khiến cho hàng ngàn thiên thạch kia phát ra ánh sáng kỳ bí. Nhìn thấy một màn này, Dương Thiên cũng tạm thời dừng tay. Tuy không rõ Thiên Diễn Lão Tổ muốn thi triển pháp thuật thần thông gì, nhưng quả thực rất đẹp mắt.

Một tiếng ầm nổ ra, cảnh tượng đẹp mắt kia đột nhiên dừng lại. Vận Mệnh Trường Hà cùng hàng ngàn thiên thạch bất ngờ từ trên cao lao thẳng đến chỗ Dương Thiên, đem hắn đẩy lùi đến một nơi rất xa. Thiên Diễn Lão Tổ không dừng lại ở đó, hai tay hắn không ngừng vung vẩy, vẽ ra một cái hư ảnh Vận Mệnh Trường Hà vô cùng xinh đẹp giữa không trung.

Thiên Diễn Lão Tổ đưa tay lên cao rồi đập mạnh xuống, hư ảnh kia cũng theo đó mà rơi xuống, xuyên qua cơn mưa thiên thạch kia rồi đánh lên người Dương Thiên. Ra chiêu xong, Thiên Diễn Lão Tổ không ngừng thở

dốc. Đây chính là chiêu mạnh nhất của hắn, có thể tính là một loại thần thông không tệ.

Điểm đáng sợ của nó không phải lực công kích như vắn thạch kia mà là cái Vận Mệnh Trường Hà xinh đẹp đằng sau. Bị nó đánh trúng, thần trí Dương Thiên lập tức lạc vào một thế giới khác, bên trong Trường Hà có thể nhìn ngắm vận mệnh của chính mình, kể cả quá khứ, hiện tại và tương lai. Tất nhiên, hắn có thể thông qua đó đi nhìn ngắm vận mệnh của người khác. Càng bị hấp dẫn trong đó lâu, tuổi thọ rất nhanh sẽ trôi qua, cuối cùng thọ nguyên tiêu hao hết, cứ như vậy mà chết đi.

Điểm đáng sợ của thần thông này chính là sức hút kỳ bí của nó. Khó ai có thể cưỡng lại sự lôi cuốn của vận mệnh. Năm được vận mệnh của chính mình, vận mệnh của người khác, những sự kiện đã, đang và sẽ diễn ra xung quanh mình.

Đại Thừa kỳ trở lên, đại đa số tu sĩ đã có năng lực lĩnh ngộ pháp tắc. Bọn hắn luôn cố gắng lĩnh ngộ một tia Thời Gian Pháp Tắc. Tuy trong chiến đấu và tu luyện không có lợi ích gì, nhưng thông qua đó có thể khống chế tuổi thọ của chính mình, trở nên trường sinh bất tử.

Nhưng bọn hắn chẳng qua là mượn Thời Gian Pháp Tắc tránh cho thọ nguyên trôi đi chứ không phải thực sự trường sinh bất tử. Bên trong thần thông này, cho dù là Đại Thừa kỳ cũng sẽ hao tận thọ nguyên mà ngã xuống, vì một tia Thời Gian Pháp Tắc kia không có tác dụng tại Vận Mệnh Trường Hà hư ảo này.

Thần thông này là do Thiên Diễn Lão Tổ từ mình lĩnh ngộ ra. Hắn tin tưởng, cho dù là Đại Thừa hậu kỳ cũng sẽ bị vây khốn trong đó một thời gian dài. Dương Thiên mạnh hơn Đại Thừa hậu kỳ rất nhiều, Độ Kiếp kỳ ngã xuống trong tay hắn nhiều vô số. Nhưng Thiên Diễn Lão Tổ có cảm giác, Dương Thiên hiện tại và ngàn năm trước có sự khác biệt rất lớn.

Thứ nhất, tuy sát khí vẫn khủng bố như xưa nhưng đã nội liễm rất nhiều, không còn là đại ma đầu chỉ biết chém giết. Thứ hai, Thiên Diễn Lão Tổ chắc chắn Dương Thiên không còn mạnh như ngày xưa. Vừa rồi hai bên giao đấu tên kia vẫn chưa dùng hết sức nhưng Thiên Diễn Lão Tổ vẫn nhìn ra được một hai. Tên kia tối đa cũng chỉ là Đại Thừa sơ kỳ mà thôi, chẳng qua dựa vào linh lực siêu việt, thần thông cùng pháp bảo đỉnh cấp mới đem hấn ép đến không thở được.

Nhưng một khi đã rơi vào thần thông này, cho dù là Sát Thần lừng danh, muốn thoát ra cũng không dễ dàng. Thiên Diễn Lão Tổ không cầu mong chiến thắng, hấn cũng không có ý định lợi dụng cơ hội này bỏ chạy. Hấn chỉ muốn tranh thủ chút thời gian để những người kia có thể rời khỏi đây mà thôi.

Tu luyện Thiên Diễn Thuật tất sẽ bị thiên khiển. Cả cuộc đời Thiên Diễn Lão Tổ vì trốn tránh thiên đạo dòm ngó, mãi mãi cũng chỉ có thể trốn trong bóng tối. Những người bên cạnh hấn cứ lần lượt chết đi. Mãi cho đến khi hấn tu luyện Thiên Diễn Thuật đại thành, có thể xảo đoạt thiên công, che mắt thiên đạo, mới lập nên Thiên Diễn Tông, kết giao với vài vị bằng hữu chí cốt.

Sát Thần xuất hiện, mệnh hấn chủ định đã tận, có cố gắng cũng vô ích. Vì vậy, trong những giây phút cuối cùng, Thiên Diễn Lão Tổ chỉ có một mong ước duy nhất, chính là bảo hộ những người quan trọng đối với hấn. Đây cũng là lý do hấn sắp xếp mọi chuyện để mời Dương Thiên đến không gian động thiên, để mặc cho tên kia tùy ý xử trí.

Hoàn thành đại chiêu, Thiên Diễn Lão Tổ cả người gần như bị rút hết sức mạnh. Hấn tùy tiện chọn lấy một viên thiên thạch đang lơ lửng ngã người nằm ngửa ra, thở dốc nói:

- Thuật nhi, những gì có thể làm vì sư đều đã làm. Người nhất định phải đem Thiên Diễn Tông phát dương quang đại, đừng để tâm huyết nửa đời

người của ta bị uổng phí.

Thiên Diễn Lão Tổ nhắm mắt lại. Hắn đang chờ đợi, chờ đợi Dương Thiên thoát khỏi Vận Mệnh Trường Hà, đến đây lấy mạng của hắn. Đúng lúc này, bên tai Thiên Diễn Lão Tổ vang lên một âm thanh quen thuộc:

- Sư phụ, người đừng lo, chuyện phát dương quang đại của Thiên Diễn Tông đã có Hàn sư đệ lo liệu. Tin tưởng hắn sẽ không khiến người thất vọng.

Hai mắt Thiên Diễn Lão Tổ trừng to, thất thanh hô lên:

- Thuật nhi, sao ngươi vẫn còn ở đây?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 504: Tâm Ma

Viên Thuật nhẹ nhàng hạ xuống ngay bên cạnh Thiên Diễn Lão Tổ, thuận thế học theo tên kia nằm ra đất:

- Sư phụ, Thiên Diễn Tông đã có Hàn sư đệ lo liệu, người có thể yên tâm.

Thiên Diễn Lão Tổ gật:

- Ta hỏi vì sao ngươi vẫn còn ở đây, lẽ nào không nghe thấy những lời ta đã nói?

Biết Thiên Diễn Lão Tổ tức giận, Viên Thuật không những không tỏ ra sợ hãi mà vui vẻ nói:

- Sư phụ, người còn nhớ những chuyện lúc người nhận ta làm đệ tử hay không?

Thiên Diễn Lão Tổ hơi nghi hoặc:

- Đương nhiên, mỗi một đệ tử ta đều nhớ rõ. Lần đầu tiên ta gặp ngươi là ở một cái thôn nhỏ của phàm nhân, gọi là Hạ Vân Thôn. Khi đó...

Thiên Diễn Lão Tổ hoài niệm kể lại, Viên Thuật yên lặng ngồi bên cạnh lắng nghe. Trong khoảnh khắc, bọn hắn dường như trở lại thời điểm đó. Không có Dương Thiên sắp sửa giết đến, chỉ có một thứ gì đó rất đặc biệt khiến bọn họ cảm thấy bình yên.

Đáng tiếc, khoảnh khắc kia không kéo dài được bao lâu. Hai người rất nhanh bị một cỗ sát khí cô đặc bao phủ khiến cả người run rẩy. Một đôi mắt tang thương, giống như đã từng trải qua vô số năm tháng đang nhìn chăm chăm bọn hắn.

Dương Thiên lơ lửng giữa không trung, đứng cách hai người không xa, lạnh lùng nói:

- Một chiêu kia quả nhiên rất thần kỳ, có thể một lần nữa tái hiện lại quá khứ của ta. Đáng tiếc, nó vẫn như cũ không dự đoán được tương lai. Bằng không, có lẽ ta đã có thể tha cho người một mạng.

Thiên Diễn Lão Tổ lắc đầu:

- Có những người từ khi sinh ra, vận mệnh của họ đã không nằm trong Vận Mệnh Trường Hà, không bị thế giới này trói buộc. Những kẻ đó mới chân chính là nghịch thiên. Người chính là một trong số đó. Từ đầu đến cuối, ta chưa từng nhìn ra được chút gì liên quan đến vận mệnh của người. Kể cả kết cục ngày hôm nay, ta chẳng qua chỉ biết số mạng của mình đã tận. Mãi cho đến khi gặp tên kia đến xem Sát Thần Đồ Linh Lục, ta mới ẩn ẩn đoán được người đến chính là người.

Dương Thiên nhún vai, chuyện này không cần Thiên Diễn Lão Tổ nói, hắn đương nhiên hiểu rõ hơn ai hết. Dương Thiên kiếp trước là Chân Tiên, kiếp này vẫn là như vậy. Chân Tiên Lộ, đã sớm siêu thoát sự khống chế của vận mệnh. Đừng nói Thiên Diễn Lão Tổ, cho dù là những lão quái vật sống hàng triệu năm trên Tiên Giới cũng đừng mong nhìn ra được chút gì.

Sự xuất hiện của Viên Thuật khiến Dương Thiên có đôi chút ngạc nhiên:

- Người không sợ chết?

Viên Thuật mỉm cười:

- Được chết cùng với sư phụ. Đời này Viên Thuật ta không có gì để tiếc nuối nữa.

Dương Thiên im lặng, câu nói này hình như nghe rất quen. Trong những bộ phim hắc tề từng xem, những vật nữ chính thường nói với nam chính câu này khi cả hai lâm vào tình thế hiểm nghèo, đối diện với cái chết. Tình hình hiện tại tuy có chút khác biệt, nhưng cũng có thể thấy rõ mối quan hệ giữa hai tên này rất sâu sắc, thậm chí muốn được chết cùng nhau.

- Lẽ nào người không biết, mạng sống mới là thứ quan trọng nhất. Chỉ cần người còn sống, sau này sẽ có cơ hội trả thù, nếu như mất mạng xem như là đánh mất tất cả.

Viên Thuật cười nhạt:

- Đối với ta, mất sư phụ chính là mất tất cả. Mọi thứ mà ta có đều là do hắc ban tặng, coi như đem công ơn kia đền đáp cho hắc đi. Đường xuống âm phủ, có người làm bạn sẽ bớt cô đơn hơn.

Dương Thiên cũng không biết nên gọi Viên Thuật là trọng tình trọng nghĩa hay là ngu ngốc. Bất quá hắc cũng có chút khâm phục tên này. Tu Chân Giới hắc ám, cá lớn nuốt cá bé, lợi ích mới là thứ được đặt lên vị trí cao nhất. Một người như Viên Thuật thực sự rất hiếm có.

Thiên Diễn Lão Tổ cũng vậy. Nói suy xét kỹ, trong truyện này hắc hoàn toàn không có lỗi. Có người nhờ cậy, hắc chỉ là người ngoài cuộc, vốn không ngờ được hậu quả lại nghiêm trọng đến mức đó. Trong khoảnh khắc, Dương Thiên quả thực có chút do dự, không biết có nên ra tay hay không. Nếu là Sát Thần Dương Thiên, hai người này đã sớm hồn xiêu phách lạc. Nhưng Dương Thiên hiện tại thì khác, hắc không phải kẻ cuồng sát, hành sự cần có suy tính kỹ càng, tránh cho sau này phải hối hận.

Nhớ lại những ký ức do Vận Mệnh Trường Hà giả kia vừa gợi lên trong đầu. Khung cảnh trận đại chiến kia một lần nữa tái hiện. Vẫn là Tử Hà, vẫn

là sự mất tích không để lại dấu vết của nàng. Tử Hà đã chết, vì hấn mà chết, sự thật này đã rất rõ ràng, chỉ là Dương Thiên chưa từng một lần thừa nhận nó. Lý trí của hấn cố kiềm chế sự phẫn nộ, nhưng cảnh tượng kia vẫn cứ quanh quẩn trong đầu không chịu biến mất.

Mất một lúc rất lâu, Dương Thiên mới lấy lại bình tĩnh. Khi hấn mở mắt ra, cảnh tượng xung quanh khiến Dương Thiên giật mình. Không gian xung quanh đổ nát, từng mảnh thiên thạch, tiểu vị diện mô phỏng tan vỡ trôi nổi khắp nơi. Vết nứt không gian xuất hiện ở nhiều nơi, không gian động thiên bắt đầu có dấu hiệu sụp đổ.

Sát khí cô đặc lan tràn khắp không gian, lượn lờ quanh người Dương Thiên khiến cho hấn nhìn giống như một tên ma thần, vô cùng đáng sợ. Hai người Viên Thuật cùng Thiên Diễn Lão Tổ cũng đã biến mất, không còn lưu lại chút khí tức nào. Về mặt Dương Thiên dần trở nên nghiêm trọng:

- Tất cả chuyện này là do ta gây ra?

Không có câu trả lời, bản thân Dương Thiên cũng biết câu hỏi của hấn là quá thừa. Sức phá hoại này, sát khí này, ngoài hấn ra còn ai có thể làm được. Nhưng tại sao Dương Thiên lại không hề hay biết gì ? Chẳng lẽ trong khoảnh khắc hấn thất thần kia đã vô ý ra tay ?

Nói đến vô ý thì thật sự rất buồn cười, Đại Thừa kỳ vô ý giết người chẳng phải sẽ khiến người khác cười đến đau bụng hay sao. Dương Thiên gằn giọng :

- Tâm ma ?

Đáp lại lời của Dương Thiên, một thân ảnh mờ ảo giống hệt như hấn hiện ra, đứng đối diện với Dương Thiên. Dương Thiên nhìn hư ảnh kia vài giây rồi nói :

- Người xuất hiện từ lúc này, tại sao ta chưa một lần phát hiện ra ?

Hư ảnh bật cười :

- Ta đi theo người đã rất lâu. Kể từ sau cái chết của Tử Hà, ta cũng từ đó mà được sinh ra. Trên thực tế, kẻ được gọi là Sát Thần Dương Thiên kia là ta chứ không phải là người. Nhưng sau sự kiện vô tình phi thăng Tiên Giới kia, trong người người xuất hiện một tia lực lượng hỗn độn, chính nó đã một mực phong bế ta, khiến cho ta dù cố gắng đến mấy cũng không thoát ra được.

- Tiếp theo đó, tu vị của người tăng tiến với một tốc độ chóng mặt. Ta biết, một khi bị phát hiện nhất định sẽ bị người xóa bỏ. Vì vậy ta đã lựa chọn cách ngủ say, đem toàn bộ sức mạnh dung hợp với người. Chính vì vậy, cho dù là lúc người đột phá Chân Tiên, trở thành tồn tại đỉnh cao trong thiên địa cũng chưa từng một lần phát hiện ra ta.

- Ta cứ như vậy ngủ say, vẫn tưởng sẽ mãi mãi không bao giờ thức tỉnh. Nhưng sau trận chiến với Hủy Diệt, người tu vị bị phong bế, một lần nữa tìm cách khôi phục. Cộng thêm cái Vận Mệnh Trường Hà giả tạo kia khơi gợi lại ký ức bi thương. Chính hai yếu tố này đã thức tỉnh ta. Ta xuất hiện là vì thù hận, tồn tại cũng là vì thù hận. Một khi chưa trả thù xong, ta vĩnh viễn cũng sẽ không biến mất. Với hạn chế tu vị của người hiện tại, muốn xóa bỏ ta là chuyện không thể nào.

Dương Thiên bất ngờ cười to :

- Ấy, đừng nghĩ nhiều như vậy. Ai nói ta muốn xóa bỏ sự tồn tại của người. Ta là người, người cũng là ta, chúng ta chẳng qua là hai mặt tính cách của cùng một người. Ta cảm thấy chuyện này rất tốt a.

Hư ảnh đương nhiên không tin những lời Dương Thiên vừa nói:

- Dối trá. Người rõ ràng rất chán ghét ta.

Dương Thiên ngẩn ra:

- Tại sao ngươi lại nghĩ như vậy?

Hư ảnh có chút khinh thường:

- Làm gì có kẻ nào vui vẻ khi có người khác chiếm lấy cơ thể của hắn.

Dương Thiên lắc đầu:

- Sai, ta đã nói. Ta là ngươi, ngươi cũng là ta, chúng ta đều là chủ nhân của thân thể này, không thể nói là chiếm đoạt. Hơn nữa, ngươi đã được Vận Mệnh Trường Hà cho xem ký ức của ta, hắn cũng biết thân thể này chẳng qua chỉ là vật chứa, thân thể thật sự đang bị thương rất nặng chưa khôi phục. Cho nên, ai điều khiển cũng vậy mà thôi.

- Quan trọng hơn, sự xuất hiện của ngươi đã mở ra cho ta một ý tưởng, biết đâu thông qua nó có thể lĩnh ngộ được sự thâm ảo của Âm Dương, hai loại tiên lực kỳ lạ kia.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 505: Gặp Lại Sở Từ

Hư ảnh nghệch mặt ra:

- Người vừa nói muốn mượn ta để tìm hiểu Âm Dương hai loại Tiên Lực?

Dương Thiên mỉm cười:

- Có gì khó hiểu sao. Âm và Dương là hai mặt tồn tại trong cùng một sự vật. Bọn chúng tuy đối nghịch nhưng lại dựa vào nhau mà tồn tại, thiếu nửa này thì nửa kia cũng sẽ biến mất. Lấy người làm mặt tối trong con người ta, đại diện cho cái ác, chẳng phải rất phù hợp sao.

Hư ảnh yên lặng vài giây rồi cười to:

- Chuyện này người cũng có thể nghĩ ra được, không hổ danh đệ nhất Chân Tiên. Bất quá, nếu người thất bại, hậu quả thế nào chắc người hiểu rõ hơn ta.

Thất bại, không những Âm Dương hai loại Tiên Lực không lĩnh ngộ được mà còn có thể khiến hãn bị tâm ma nuốt chửng, mất đi bản ngã của mình. Có điều, Dương Thiên chẳng mấy bận tâm:

- Ta chắc chắn sẽ thành công.

Hư ảnh không nói thêm gì nữa, hãn chỉ cười nhạt thêm một tiếng rồi biến mất. Hư ảnh không còn, Dương Thiên ngẩn đầu nhìn quanh một lần rồi lắc đầu. Cái chết của Viên Thuật và Thiên Diễn Lão Tổ không phải chủ ý của

hắn. Nhưng người chết thì cũng đã chết rồi, mục đích Dương Thiên đến đây chính là như vậy nên hắn cũng không có gì phải hối hận hay cắn rứt lương tâm. Nhận thấy không gian động thiên không bao lâu nữa liền sụp đổ, Dương Thiên lập tức dùng Vạn Pháp Thông Thiên Nhân tìm lối ra, rất nhanh liền rời khỏi nơi đó.

Dương Thiên đi ra không được bao lâu, trên tảng đá bắt đầu xuất hiện từng vết nứt lớn nhỏ khác nhau sau đó vỡ tan thành từng mảnh. Một vài vết nứt không gian nhỏ xuất hiện rồi biến mất. Không gian động thiên là một không gian riêng biệt, khi nó sụp đổ, không gian lực trong đó tràn ra sẽ ảnh hưởng ít nhiều đến thế giới bên ngoài.

Thiên Diễn Lão Tổ tu vị chưa đủ, lĩnh ngộ về Không Gian Pháp Tắc cũng chỉ mới được một chút bên ngoài. Nếu tên kia đem toàn bộ không gian động thiên tự bạo, uy lực khủng bố kia Dương Thiên tạm thời chưa đủ sức chống lại, nói không chừng phải mất đi một con bài tẩy.

Chuyện tại Vân Châu Thánh Địa đã kết thúc, Dương Thiên cũng không muốn truy cùng diệt tận. Hắn chợt nhớ đến Liệt Viêm Kinh hình như đã thông qua trận pháp tìm đến Thiên Diễn Tông, trước tiên phải tìm được tên kia rồi hắn rời đi.

Dương Thiên mở ra thần thức, phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ, xung quanh không hề có một bóng người nào. Chần chừ cũng vô ích, Dương Thiên quyết định chọn đại một phương hướng phóng đi. Chỉ cần gặp được một tu sĩ nào đó, hỏi thăm đường đi chẳng phải sẽ được sao.

Dương Thiên phi hành hết ba giờ mới thấy bóng dáng một nhóm tu sĩ đang giao đấu. Nói là giao đấu cũng không đúng, rõ ràng là một nhóm người đang cùng nhau vây công một người. Bị nhiều người như vậy tấn công, người kia rất nhanh rơi vào thế hạ phong. Tuy vậy, hắn vẫn không có dấu hiệu bại trận. Y phục bị đánh tan, một cơ thể lực lưỡng hiện ra. Trên cơ

thể, từng cái hoa văn thần bí mang theo lực lượng khủng bố khiến mọi người nhìn vào đều cảm thấy có chút kinh hãi.

Người này sau khi chống đỡ qua một đợt công kích liền hét to, hai chân đạp mạnh lên mặt đất, dùng tốc độ cực nhanh phóng đến một tu sĩ đang đứng gần đó. Năm đấm của hắn vung ra, không khí vang lên từng tiếng rít gào do ma sát với tốc độ cao. Một quyền trực tiếp nện lên ngực, xuyên thẳng ra phía sau. Trong bàn tay đầy máu kia vẫn còn nắm lấy một cái nguyên anh đang run sợ. Bàn tay kia nắm chặt lại, nguyên anh lập tức tan thành mây khói.

Đám người còn lại thất thanh hô lên:

- Luyện Thể Giả?

Tu vị giữa bọn hắn và tên kia không chênh lệch bao nhiêu, bọn hắn dựa vào lợi thế số đông để áp đảo đối phương. Nhưng nếu tên kia là Luyện Thể Giả thì hoàn toàn khác. Luyện Thể Giả vượt cấp khiêu chiến đã thành quen. Trừ khi bọn họ có pháp bảo hoặc pháp thuật nào nghịch thiên đủ sức đánh cho hắn trọng thương, bằng không cho dù đông hơn nữa cũng cầm chắc thất bại. Tiếc là, bọn hắn không có.

Trong lúc đám người kia còn lo sợ, tên Luyện Thể Giả kia đã rút tay ra, đem cái xác ném qua một bên như một cục rác. Ánh mắt của hắn tràn đầy sát khí nhìn những người ở đây, giống như đang chuẩn bị tiến hành một cuộc đồ sát. Đúng lúc này, một âm từ trên cao vang xuống:

- Sở Từ, tại sao ngươi lại có mặt ở đây.

Nghe được âm thanh này, cả người Sở Từ run lên. Hắn ngẩn đầu nhìn lên cao thì không thấy bóng người liền cho rằng mình đã nghe nhầm. Một cánh tay đặt lên vai Sở Từ, Dương Thiên vẻ mặt không hài lòng nói:

- Người không ở trái đất tu luyện, chạy đến nơi hỗn loạn này làm gì. Nếu để đám người đại môn phái phát hiện ra người sở hữu Man Chi Thể, tất sẽ dẫn đến đại chiến. Đến lúc đó, người cũng khó lòng sống yên được.

Sở Từ quay đầu nhìn lại, một gương mặt quen thuộc đập vào mắt hắn. Giọng nói Sở Từ có chút run rẩy:

- Dương Thiên, thực sự là người sao?

Dương Thiên bật cười:

- Không phải ta thì còn có thể là ai. Mà thôi, để ta giải quyết những chuyện ở đây, sau đó sẽ tìm một chỗ thích hợp nói chuyện.

Sự xuất hiện thần bí của Dương Thiên khiến đám người kia e ngại không dám động thủ. Một Sở Từ thôi bọn hắn đã chưa chắc thắng được, hiện tại không biết từ đâu xuất hiện thêm một tên nữa, hơn nữa quan hệ dường như khá thân thiết khiến bọn họ nảy sinh ý định rút lui.

Thả hổ về rừng không phải là thói quen của Dương Thiên. Đám người này vây công Sở Từ rõ ràng là có ý định giết chết hắn, vì vậy Dương Thiên cũng không hề nường tay. Hắn điểm nhẹ về phía trước một cái, những người kia lập tức cứng lại, đồng loạt từ trên không trung rơi xuống. Vừa chạm vào mặt đất, thi thể bọn hắn lập tức đứt thành nhiều khúc, giống như bị một lưỡi dao sắc bén chém ra.

Dương Thiên chẳng hề để tâm, hắn quay sang hỏi Sở Từ:

- Người biết gần đây có tòa thành trì nào hay không?

Sở Từ gật đầu:

- Ta hiện đang ở tại một tòa thành nhỏ gọi là Long Hồ Thành, chúng ta có thể đến nơi đó nói chuyện.

- Vậy được, chúng ta đi thôi.

Theo sự chỉ dẫn của Sở Từ, Dương Thiên mang theo tên kia phi hành, chỉ mất một thời gian ngắn liền đến được Long Hồ Thành. Tùy tiện chọn một quán ăn, gọi vài món đơn giản, Dương Thiên trực tiếp đi vào vấn đề chính:

- Nói đi, tại sao người lại đến nơi này. Không phải trước khi đi ta đã dặn dò kỹ càng, nhất định phải thay ta chăm sóc các nàng sao?

Sở Từ cười khố:

- Dương Thiên, người thực sự đánh giá ta quá cao a. Nói về tốc độ tu luyện, ta không thể so sánh được với Nam Cung tiểu thư cùng Vương tiểu thư. Bọn họ tiến bộ thần tốc, còn được đặc cách tu luyện trong cái vị diện do người đặc biệt tạo ra, đã sớm bỏ xa ta.

Dương Thiên hơi ngần ra, Sở Từ nói không sai. Những người khác không nói, cho dù thiên tư cực cao, so với Sở Từ sở hữu Thần Thể thì còn kém nhiều lắm. Nhưng Nam Cung Băng Vân cùng Vương Vận thì khác. Hai người bọn họ, một sở hữu Thần Thể, một là Luân Hồi Giả chuyển thể, lại có sự hỗ trợ của đan dược, vị diện linh khí sung túc do Dương Thiên để lại, muốn vượt mặt Sở Từ là chuyện rất đơn giản. Trước khi Dương Thiên rời đi, Vương Vận đã là Nguyên Anh kỳ, mạnh hơn Sở Từ đâu chỉ một chút.

Hiếu được nỗi khổ của Sở Từ, Dương Thiên cũng chỉ biết cười trừ:

- Cái này a, trước khi đi ta chỉ lo lắng cho các nàng mà quên mất, người cũng đừng để ý. Nhưng ta nhớ đã từng nói Tu Chân Giới rất nguy hiểm, nếu không cần thiết thì đừng nên đến đây, lẽ nào người đã quên?

Sở Từ lắc đầu:

- Sớm muộn ta cũng phải đến nơi này. Thứ nhất, tại trái đất ta đã gần như là vô địch. Hẳn người cũng hiểu cảm giác tịch mịch kia thật sự rất nhàm chán. Những lão già thuộc các đại thế lực hầu hết đều lựa chọn thông qua Truyền Tống Trận đến Tu Chân Giới, tiếp tục con đường tu hành. Tiếp tục ở lại trái đất đối với ta không có lợi ích gì. Chỉ có đến nơi này, gặp được những đối thủ mạnh mẽ mới là thứ mà ta truy cầu.

- Quan trọng hơn, ta nhận được lời nhờ cậy của các nàng, nhất định phải tìm được người. Các nàng nhờ ta nhắn lại với người rằng, các nàng thực sự rất nhớ người, hi vọng người sớm trở về.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 506: Khuyên Nhủ

Dương Thiên yên lặng, đưa tay cầm lấy bình rượu trên bàn một hơi uống cạn. Hắn thở ra một hơi rồi nói:

- Không phải ta không muốn trở về, mà là hiện tại thực sự không có cách nào về được.

- Tại sao? Với năng lực của ngươi, tạo ra một cái Truyền Tống Trận trở về có khó khăn gì.

Sở Từ đến Tu Chân Giới đã được một thời gian, phi thăng Linh Giới cũng đã gần 20 năm. Hắn đối với tu chân giả đã có những lý giải nhất định, không còn mơ hồ khi còn ở trái đất.

Trong thời gian qua, Sở Từ đã gặp qua rất nhiều tu sĩ mạnh mẽ, thế nhưng vẫn chưa có ai mang lại cho hắn cảm giác vĩ đại như Dương Thiên đã từng. Chỉ riêng việc Dương Thiên dùng linh lực bản thân tạo ra một cái vị diện riêng biệt cho nữ nhân của hắn tiến vào bên trong tu luyện, Sở Từ dám chắc cho dù là Độ Kiếp kỳ nổi danh, đứng đầu Linh Giới cũng vô pháp làm được.

Dương Thiên lợi hại như vậy, muốn trở về thì có gì khó khăn, chẳng qua là do hắn không muốn mà thôi. Nghĩ đến đây, Sở Từ có chút bất mãn với Dương Thiên, những vị mỹ nữ kia có một ai không phải tuyệt sắc giai nhân, người theo đuổi các nàng nhiều vô kể. Vậy mà các nàng chỉ tập trung tu luyện, một lòng một dạ với Dương Thiên, mong có một ngày được gặp lại hắn. Tên này thì lại mãi mê vui chơi ở Linh Giới, thậm chí còn không muốn quay về thăm các nàng dù chỉ một lần.

Sở Từ là người không quen bộc lộ cảm xúc ra ngoài. Tuy vậy, Dương Thiên vẫn có thể dễ dàng đọc được tên này đang suy nghĩ gì. Dương Thiên cũng không trách hần, đây là hần vì các nàng mà suy nghĩ. Cho dù vì lý do gì, Dương Thiên quả thực có lỗi với các nàng. Hần đặt tay lên vai Sở Từ:

- Lý do ta không thể nói cho người biết. Nhưng ta ra đi là để bảo vệ mọi người, bảo vệ thế giới này. Một khi chưa thực hiện được, ta nhất định sẽ không trở về. Tiểu Từ, người không hợp với thế giới đẫm máu này. Nghe lời ta, mau trở về địa cầu. Pháp tắc nơi đó ta đã tu bổ lại, người có thể đột phá đến những cảnh giới cao hơn, sau này quay lại đây cũng chưa muộn.

Sở Từ từ trước đến nay vẫn luôn tin tưởng Dương Thiên, chút nghi ngờ vừa rồi chỉ là thoáng qua. Nếu Dương Thiên đã nói như vậy, hần cũng sẽ không truy vấn thêm nữa. Bất quá, Sở Từ vẫn có điểm không đồng ý:

- Người có chuyện quan trọng cần làm, ta cũng không ép buộc. Ta biết mình yếu kém, đi cùng người sẽ trở thành gánh nặng cho người. Nhưng ta vẫn muốn ở lại Linh Giới. Qua một thời gian ở đây, ta có thể chắc chắn, chỉ có tiếp tục ở lại ta mới có thể trở thành cường giả. Trái đất bình yên kia không đủ để chứa cái tâm của ta.

Dương Thiên hiểu Sở Từ muốn nói gì. Hần là người sở hữu Thần Thể, tất nhiên sẽ có tâm cường giả, muốn trở thành kẻ mạnh, vượt trên những người khác. Những gì Sở Từ nói đều đúng, nhưng hần lại quên mất một điểm rất quan trọng. Người sở hữu Thần Thể tuy rất lợi hại, nhưng bất kỳ ai cũng từ một kẻ nhỏ yếu mà đi lên. Trước khi Thần Thể bộc lộ toàn bộ sức mạnh, rất nhiều kẻ sẽ nhắm vào Sở Từ.

Tu luyện không dễ dàng, thân thể và linh lực trong quá trình tu luyện sẽ có sự tương thích, khiến cho linh lực phát huy hiệu quả hơn. Chính vì lý do này, trừ khi lâm vào tình thế bắt buộc, rất ít tu sĩ nguyện ý từ bỏ thân thể của mình mà tìm kiếm một khối thân thể khác.

Nhưng Thần Thể thì khác, để sở hữu được nó, cho dù là Đại Thừa, Độ Kiếp cũng sẽ không tiếc từ bỏ thân thể để đoạt xá. Chuyện này tại tu chân giới cũng không phải là hiếm. Vì vậy, mỗi khi Thần Thể xuất hiện sẽ dẫn đến một trận chiến đẫm máu. Hầu hết những người sở hữu Thần Thể đều có kết cục rất thê thảm. Chỉ một số rất nhỏ may mắn tránh được phong mang, cuối cùng trở thành tồn tại đỉnh cao trong thiên địa.

Nếu là trước kia, có Dương Thiên bảo hộ hẳn là không có vấn đề gì. Hiện tại thì khác, Dương Thiên ẩn ẩn cảm giác được có những kẻ thù rất mạnh đang nhắm vào hắn. Có thể là Hủy Diệt vẫn đang âm mưu chiếm đoạt Hỗn Độn Lực hay một kẻ bí ẩn nào đó mà Dương Thiên chưa biết tên. Mặc kệ là cái gì đi chăng nữa, Sở Từ đi với Dương Thiên so với việc hắn một mình lịch luyện tại Linh Giới cũng không khá hơn là bao.

Chính vì điểm này, Dương Thiên mới có ý khuyên can Sở Từ quay về trái đất, chờ đến khi tu vị đủ mạnh lại đến cũng không muộn. Đem tất cả những chuyện này giải thích cho Sở Từ nghe, tên kia cũng có chút sợ hãi nhưng vẫn kiên quyết:

- Chuyện này ta cũng đã từng nghĩ qua, người có thể dạy ta một môn bí pháp nào đó có thể tránh bị người khác phát hiện hay không?

Dương Thiên thở dài:

- Bí pháp đương nhiên là có, nhưng vấn đề chính là tu vị của người quá thấp. Cho dù là bí pháp lợi hại nhất, nếu có một tên Đại Thừa kỳ để ý đến người, Thần Thể chắc chắn sẽ bại lộ. Sở Từ, người không hiểu Thần Thể hai từ này nặng đến mức nào. Linh Giới Đại Thừa Độ Kiếp rất nhiều, nhưng có mấy kẻ dám tự tin mình có khả năng vượt qua cửu chuyển thiên kiếp, phi thăng Tiên Giới?

- Thần Thể chính là tấm bùa bộ mệnh. Sở hữu Thần Thể tu luyện đến Độ Kiếp kỳ, chỉ cần người đừng quá ngu ngốc gọi tất cả chín lần thiên kiếp ra

một lượt, phi thăng Tiên Giới là một sự tình vô cùng đơn giản.

Sở Từ nghi hoặc:

- Ta đến Linh Giới cũng đã được một thời gian, nghe nói trong vòng ngàn năm trở lại đây, chỉ có đúng một người phi thăng Linh Giới thành công, tên gọi thì không thấy nhắc đến.

Dương Thiên bật cười:

- Ta có nói Độ Kiếp kỳ sở hữu Thần Thể có thể phi thăng Tiên Giới dễ dàng. Nhưng mấu chốt chính là trong số những kẻ sở hữu Thần Thể kia, có ai đạt đến Độ Kiếp kỳ hay không?

- Phải biết rằng, người có Thần Thể mỗi lần tấn giai sẽ gặp phải thiên kiếp mạnh gấp nhiều lần người bình thường. Chưa kể đến việc bị bóp chết từ trong trước nước, đoạt xá thất bại, nguyên anh và thể xác không tương thích... Vô số những lý do khác nhau khiến cho số lượng đại năng sở hữu Thần Thể cực thấp. Cho dù đặt tại Tiên Giới cũng không có mấy người.

Dương Thiên đã nói đến mức này, cho dù Sở Từ có cứng đầu hơn nữa cũng phải cẩn thận suy nghĩ. Hẳn biết Dương Thiên là muốn tốt cho mình. Tu vị của Dương Thiên viễn siêu sự hiểu biết của Sở Từ, kinh nghiệm vô cùng phong phú. Nếu hẳn đã nói rất nguy hiểm vậy thì khả năng mất mạng cực cao. Sở Từ do dự:

- Thế nhưng, ta không biết phải trở về như thế nào.

Dương Thiên khựng lại, hẳn lại quên mất chuyện này. Trước khi đi, Dương Thiên thiết lập là đơn hướng Truyền Tống Trận, tức là chỉ có thể từ trái đất đến Tu Chân Giới, ngược lại thì không được. Cau màu suy nghĩ một lúc, Dương Thiên mới nói:

- Khi người sử dụng Truyền Tống Trận, nơi người đến là ở đâu?

Sở Từ đáp:

- Là một cái hạ vị diện Tu Chân Giới, gọi là Âm Dạ Giới.

Dương Thiên gật đầu:

- Được rồi. Thời gian tiếp theo người cứ tiếp tục ở lại tòa thành này tu luyện. Nhớ kỹ, phải hạn chế xuất hiện, tránh cho kẻ khác chú ý. Ta sẽ tìm cách đưa người trở về Âm Dạ Giới, sau đó dùng trận pháp nghịch chuyển phản hồi trái đất.

- Được.

Sở Từ vẫn còn chút không cam lòng, Dương Thiên cũng không nói thêm gì nữa. Hai người rất nhanh đổi chủ đề, trò chuyện vui vẻ. Thức ăn được dọn lên, Dương Thiên cùng Sở Từ vừa uống rượu vừa kể chuyện xưa. Cùng bằng hữu uống rượu ôn lại kỷ niệm là một trong những chuyện vui vẻ nhất của đời người.

Thức ăn vơi đi, rượu cũng cạn dần, Dương Thiên liền đứng dậy cáo từ. Hỏi thăm Sở Từ tình hình quanh đây, Dương Thiên rút cuộc cũng hiểu ra. Trước khi chết, Thiên Diễn Lão Tổ đã sử dụng toàn bộ sức lực còn sót lại đưa không gian động thiên đến một nơi cách xa Vân Châu Thánh Địa. Mục đích không cần hỏi cũng biết, đó là tranh thủ thời gian cho đám người Thiên Diễn Tông rời đi.

Chia tay Sở Từ, việc đầu tiên Dương Thiên làm chính là xác định phương hướng trở về Vân Châu Thánh Địa. Liệt Viêm Kinh đã tìm đến Thiên Diễn Tông trước, hẳn tất nhiên phải quay lại tìm tên kia. Mọi chuyện đã kết thúc, Thiên Diễn Lão Tổ cũng đã chết, Dương Thiên không muốn đuổi tận giết tuyệt, hi vọng Liệt Viêm Kinh không làm ra việc gì đáng tiếc.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 507: Cạm Bẫy - Phong Ấn

Từ nơi này muốn về đến Vân Châu Thánh Địa cần mất một khoảng thời gian khá dài. Dương Thiên cũng chỉ mới xác định được phương hướng chứ không rõ đường đi. Bất quá, hắn cũng không mấy bận tâm. Có phương hướng là đủ, cứ trực tiếp phi hành theo một đường thẳng. Tu vi khôi phục đến Đại Thừa kỳ cho phép Dương Thiên tự tin, không cần lo lắng về những nguy hiểm có thể gặp trên đường đi.

Chỉ là lần này, tính toán của hắn đã có chút sai lầm. Một đường thẳng tiến, Dương Thiên bất tri bất giác tiến vào một nơi xa lạ. Khoảnh khắc hắn cảm nhận mình vô tình lọt vào một kết giới kỳ lạ, không gian xung quanh cũng bắt đầu thay đổi. Dương Thiên rất nhanh phát hiện nơi mình đang đứng không còn ở Linh Giới nữa, mà là một nơi khá đặc biệt

Dựa vào hiểu biết, Dương Thiên đoán mình đã vô tình lạc vào một bí cảnh nào đó tại Linh Giới hoặc không gian động phủ của một vị đại năng nào đó. Nếu gặp phải một người khác, đây có thể là đại cơ duyên. Bí cảnh cùng động phủ luôn luôn ẩn chứa những cơ hội, có thể là công pháp, pháp bảo, cũng có thể là truyền thừa... Mặc kệ là thứ gì, chúng tu sĩ đều rất nguyện ý rơi vào những nơi như thế này.

Dương Thiên thì khác, nơi này đối với hắn mà nói thực sự vô dụng, thậm chí còn lãng phí thời gian để tìm cách rời đi. Công pháp hay truyền thừa Dương Thiên không có hứng thú. Pháp bảo đủ sức lọt vào mắt của hắn cũng không nhiều, cơ hội cho những loại pháp bảo như vậy xuất hiện ở đây quá nhỏ bé, thậm chí không cần phải nhắc đến.

Quanh quần một hồi lâu, Dương Thiên nhận ra nơi này còn tệ hơn hẳn đã nghĩ. Nồng độ linh khí thấp kém, xung quanh lại chẳng có gì đặc biệt. Ngoài trừ vài ngọn núi cùng thảo nguyên, hầu như không có thứ gì thật sự bắt mắt. Kỳ lạ là, không gian nơi này rất nhỏ, thế nhưng cho dù Dương Thiên tìm kiếm cẩn thận thế nào cũng không tìm thấy được lối ra. Giống như đây là một không gian bị phong bế, chỉ có thể đi vào mà không thể đi ra.

Về mặt Dương Thiên thay đổi, không còn nét thoải mái như lúc đầu. Nếu đến lúc này hắn vẫn chưa biết chuyện gì đang diễn ra thì thực sự là một tên ngốc. Rõ ràng có kẻ đang cố tình nhắm vào hắn, cất công dựng lên cái không gian này, sau đó phong ấn nó lại để giam giữ hắn vào trong.

Cùng lúc này, có ba lão giả cùng một mỹ phụ trung niên đang đứng ở một nơi khá xa bên ngoài không gian kia. Bọn hắn thông qua một tấm kính âm thầm quan sát Dương Thiên. Bọn họ gần như nín thở theo dõi, rất lâu sau, mỹ phụ trung niên mới lên tiếng:

- Các người nói xem hắn có phải là đang giả vờ hay không?

Lão giả mặc áo đạo sĩ màu trắng đáp lại:

- Tạm thời không xác định được. Có thể hắn đã đoán được âm mưu của chúng ta, vì vậy giả vờ không thoát ra được để dẫn dụ chúng ta hiện thân. Ta nghĩ chúng ta nên chờ đợi thêm một thời gian nữa, khi đó...

Lão giả áo trắng còn chưa kịp dứt lời, lão giả đầu trọc, bụng bự, tay cầm một bình rượu lớn đã lên tiếng cắt ngang:

- Nhất Minh, người tốt xấu gì cũng là Độ Kiếp kỳ đệ tứ chuyển, tại sao lá gan lại nhỏ như vậy. Chẳng phải đã có tin từ Vân Châu Thánh Địa báo lại, Sát Thần Dương Thiên vì một lý do gì đó mà tu vị suy giảm, hiện tại chỉ tương đương với Đại Thừa sơ kỳ mà thôi. Mặc kệ hắn sở hữu pháp bảo hay thần thông nghịch thiên gì, chênh lệch một đại cảnh giới chắc chắn không

thể bù đắp được. Đó là chưa kể đến chúng ta có đến bốn người, lẽ nào lại sợ một mình hăn?

Nhất Minh thản nhiên:

- Người rất tự tin. Vậy xin cứ tự nhiên.

Lão giả đầu trọc khựng lại, vừa rồi hăn tỏ vẻ như vậy chẳng qua là để khích tướng lão giả áo xanh mà thôi, ai biết được tên Nhất Minh này lại điềm tĩnh đến như vậy. Nói đùa, người ở trong kia chính là Sát Thần Dương Thiên từng đem Linh Giới lật tung, ai dám xem thường hăn. Chính vì thông tin tu vị của Dương Thiên suy giảm, bốn người bọn họ mới tập hợp lại bày ra không gian phong ấn này để thử. Nếu Dương Thiên thực sự suy yếu, vậy liền nhân cơ hội này diệt trừ hăn, tránh cho đêm dài lắm mộng. Còn nếu đó chỉ là tin đồn vô căn cứ, bọn họ tất nhiên sẽ tiếp tục trốn vào hư không để tránh sự truy sát của tên điên này.

Lúc này, Dương Thiên biểu hiện bản thân bị vây khốn bên trong, không cách nào phá vỡ không gian phong ấn để thoát ra. Cho dù là vậy, bốn người bọn họ không một ai dám tiến vào. Lỡ như tất cả chỉ là vở kịch của Dương Thiên để dẫn dụ bọn hăn ra mặt, vậy thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Bọn hăn đều là lão quái vật đã sống qua vô số năm tháng, trừ khi nào bị vô nước, bằng không sẽ không đem tính mạng của mình ra đánh cược.

Bọn họ nói qua nói lại vài câu, sau đó đều nhất trí tiếp tục chờ đợi. Tu luyện đến bước này, tâm cảnh đều đã đạt đến một mức thượng thừa, chút kiên nhẫn đương nhiên phải có. Bọn hăn có thời gian, đáng tiếc Dương Thiên thì không như vậy. Hăn còn rất nhiều việc cần phải giải quyết, làm gì có thời gian để chơi đùa cùng bọn họ.

Nói thì nói vậy, muốn rời khỏi không gian phong ấn này cũng không dễ dàng. Thứ này là một món bảo vật không gian động thiên giống như của Thiên Diễn Lão Tổ, nhưng lại được bốn tên Độ Kiếp kỳ cùng nhau thi pháp

để phong ấn. Uy lực đương nhiên có thể nghĩ, dựa vào tu vị hiện tại của Dương Thiên, muốn dùng sức đem nó đánh vỡ là chuyện không tưởng.

Bất quá, đánh vỡ thì không được, nhưng tạo ra một khe hở trong khoảnh khắc để thoát ra lại là chuyện hoàn toàn khác. Phá Thiên hiện ra trên tay Dương Thiên, sau đó nhanh chóng tách thành hai mảnh, biến hình thành hai thanh kiếm màu đen hình dạng khác nhau.

Không gian phong ấn là một dạng đặc biệt của trận pháp. Thông thường, Dương Thiên chỉ cần sử dụng Phá Thiên mô phỏng Trận Diệt là đủ. Thế nhưng do tu vị chênh lệch quá lớn, hẳn cần phải sử dụng đến một thanh khác trong bộ Cửu Diệt Kiếm, cũng là một trong hai thanh có uy lực khủng bố nhất, Không Diệt, có năng lực trăm phá hư không, khai thiên tích địa.

Tuy hiện tại Phá Thiên chỉ mô phỏng lại chút sức mạnh nhỏ của Không Diệt, nhưng đem nó kết hợp với Trận Diệt, muốn tạo ra một khe hở thì vẫn có thể. Bất quá, điều kiện tiên quyết là Dương Thiên có khả năng chống đỡ được thương tổn do phản phệ gây ra. Bằng không tu vị của hắn rất có thể sẽ bị giảm đi một bậc, trở lại Hợp Thể Kỳ.

Vì tính chất quan trọng của chuyện này, Dương Thiên cẩn thận sử dụng Vạn Pháp Thông Thiên Nhân tính toán sức mạnh của phong ấn, đảm bảo mình không bị lãng phí sức mạnh. Mọi chuyện chu tất, Dương Thiên đem Trận Diệt cùng Không Diệt hợp lại làm một, sau đó dùng toàn lực vùng kiếm.

Một vệt sáng màu đen dài hơn một mét bay ra. Nơi nó đi qua, không gian xuất hiện từng vết nứt kéo dài. Dương Thiên trực tiếp bỏ qua những vết nứt kia, dùng tốc độ tối đa theo sát vệt sáng màu đen kia. Vệt sáng cứ như vậy lao thẳng lên trời. Một tiếng nổ cực lớn phát ra, bầu trời giống như tấm gương, bị đánh vỡ ra thành từng mảnh. Một khe hở nhỏ vừa đủ cho một người đi qua xuất hiện, Dương Thiên vội vã tranh thủ cơ hội phóng vào bên trong khe hở kia.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, bốn người đang thông qua tấm kính kia chỉ biết trừng mắt kinh ngạc. Bọn hắn rõ ràng có thể cảm nhận được, tu vị của Dương Thiên vẫn là Đại Thừa sơ kỳ, thế nhưng uy lực của một kiếm kia lại viễn siêu cảnh giới đó. Hơn nữa, vết sáng màu đen đó còn có năng lực phá vỡ không gian, trong khoảnh khắc mở ra một khe hở cho Dương Thiên thoát ra.

Bốn người nhìn nhau im lặng mất vài giây, lão giả đầu hói lo lắng hỏi:

- Chúng ta phải làm sao đây?

Từ đầu đến cuối, Dương Thiên vẫn chỉ thể hiện ra tu vị Đại Thừa sơ kỳ, nói không chừng thông tin kia là sự thật. Vậy đây chính là cơ hội tốt nhất để đem hắn diệt trừ, tránh cho Sát Thần Dương Thiên một lần nữa tái hiện tại Linh Giới. Thế nhưng, một kiếm kia lại khiến bọn họ không khỏi dè chừng. Đại Thừa sơ kỳ có thể chém ra một kiếm khủng bố như vậy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, có đánh chết bọn hắn cũng không tin.

Bốn người còn do dự chưa quyết định, trong đầu đã vang lên tiếng truyền âm:

- Bốn người các ngươi đến đây tìm ta là để chịu chết hay sao?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 508: Thiên Long Bí Cảnh

Bốn người trong lòng lo lắng bất an nên không chú ý đến những chuyện đang diễn ra xung quanh. Đến khi tiếng truyền âm lọt vào trong đầu, bọn họ mới vội vàng dùng thần thức kiểm tra, phát hiện Dương Thiên đang ở một nơi cách đó khá xa, dùng Truyền Âm Thuật nói chuyện.

Từ khi ở bên trong không gian phong ấn, Dương Thiên đã cảm giác được có người đang dùng một loại pháp bảo đặc biệt âm thầm theo dõi mình. Khoảnh khắc Dương Thiên lao qua khe hở, hần lập tức sử dụng Vạn Pháp Thông Thiên Nhân, không tốn bao nhiêu công sức liền tìm ra được vị trí của bốn người này.

Bốn người này đối với Dương Thiên không hề xa lạ, đều là những kẻ đứng đầu trong danh sách phải giết của hắn. Bất quá, tình trạng hiện tại của Dương Thiên không được tốt lắm. Một kiếm kia khiến hắn hao tổn quá nhiều, nếu không mau chóng tìm một nơi ổn định linh lực đang hỗn loạn, nói không chừng cảnh giới thực sự sẽ bị rơi xuống một bậc.

Thế nhưng Dương Thiên cũng không thể cứ như vậy rời đi. Nếu để bốn người này phát hiện tình trạng của hắn không tốt, nói không chừng sẽ lập tức ra tay. Vậy thì có chút phiền phức rồi. Suy tính cẩn thận, Dương Thiên quyết định dùng bí pháp che dấu linh lực đang hỗn loạn trong cơ thể, sau đó tìm một vị trí phù hợp, dùng Truyền Âm Thuật hù dọa bốn người kia.

Quả nhiên chiêu này của hắn rất hiệu quả, bốn người vừa nghe thấy âm thanh vang lên trong đầu, phát hiện ra vị trí của Dương Thiên liền sợ đến hồn xiêu phách tán. Dương Thiên vậy mà không hề có chút thương tổn nào,

cơ thể lần y phục vẫn hoàn hảo. Đây mà là Đại Thừa sơ kỳ sao? Rõ ràng là cố ý dẫn dụ bọn hăn hiện thân. Bốn người không ai nói với ai tiếng nào, lập tức phân thành bốn hướng khác nhau, trực tiếp xé mở hư không chui vào bên trong. Lòng thầm cầu khẩn mục tiêu Dương Thiên chọn không phải là mình.

Nhìn bốn tên Độ Kiếp kỳ bỏ chạy còn nhanh hơn chuột, Dương Thiên không khỏi bật cười. Quả nhiên tu vị càng cao, bọn hăn càng quý trọng sinh mạng của mình hơn, cũng do đó mà trở nên nhút nhát hơn. Đối với một tu sĩ mà nói, đây chính là điểm yếu chết người. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ấn tượng về Sát Thần Dương Thiên tàn bạo đã khắc sâu trong lòng bọn họ, chỉ hơi gợi lại cũng đủ khiến chiến ý hoàn toàn tan biến.

Bốn người vừa biến mất trong vết nứt không gian, Dương Thiên cũng vội quay người rời đi. Hăn cần tìm một nơi yên tĩnh để ổn định lại linh lực trong cơ thể. Mất chút thời gian, Dương Thiên tìm thấy một ngôi làng nhỏ không tên, dân cư ít ỏi. Hăn tùy tiện bỏ ra chút tiền liền thuê được một căn nhà trống, sau đó dựng lên trận pháp phòng hộ, tiến vào trạng thái tu luyện.

Dương Thiên hao tổn gần 3 ngày mới đem linh lực trong cơ thể ổn định lại bình thường. Giải trừ trận pháp bước ra ngoài, Dương Thiên phát hiện nơi này đã biến thành một đồng hồ hỗn độn. Người trong thôn gương mặt hoảng hốt, cố gắng thu gom nhiều đồ đạc có giá trị nhất có thể để rời khỏi đây. Dương Thiên có chút khó hiểu, hăn tìm đến một lão giả già yếu đang ngồi thở dốc cách đó không xa:

- Lão nhân gia người hăn là trưởng thôn, có thể cho ta hỏi thăm một chút hay không?

Lão giả ngẩn đầu lên nhìn Dương Thiên, ra vẻ nghiến ngậm:

- Đúng vậy, người chính là vị phú hào đến thuê phòng vài ngày trước?

Dương Thiên mỉm cười ngồi xuống bên cạnh lão giả:

- Đúng vậy. mấy ngày trước trong thôn vẫn rất yên bình, tại sao bây giờ lại trở nên hỗn loạn như vậy?

Lão giả nhìn tướng mạo Dương Thiên còn trẻ, đoán chừng chưa từng trải sự đời liền nói:

- Người vừa thuê phòng xong liền đóng cửa không chịu ra ngoài. Buổi chiều hôm đó, liên tục có những tiên nhân bay ngang qua đây. Số lượng tu sĩ ngày một nhiều, lão già ta vất vả lắm mới hỏi thăm được thông tin. Nghe nói bọn hã đang tham gia tranh đoạt một món bảo vật gì đó trong khu rừng gần đây.

- Người phải biết, tiên nhân tranh đấu, phàm nhân như chúng ta chắc chắn sẽ bị vạ lây. Khi ta còn trẻ, cả làng của ta đã bị tiêu diệt chỉ vì trở thành chiến trường của hai vị đại tiên, cuối cùng chỉ có ta và vài người may mắn sống sót. Vì vậy lúc này bọn ta phải nhanh chóng thu dọn đồ đạc rời đi, tránh cho tình huống trở nên xấu hơn.

- Ài, ta sống đã hơn 70 năm, mang theo cả thôn di chuyển đã không dưới mười lần. Muốn có một cuộc sống yên ổn thực khó a.

Dương Thiên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu:

- Nói như vậy mọi người nên nhanh lên. Bảo vật kia không biết lúc nào sẽ xuất thế, khi đó đám tu sĩ kia chắc chắn sẽ phát sinh xung đột.

Lão giả chống gậy đứng dậy, hiền từ nói:

- Người cũng mau đi đi. Bọn ta đã thuê một đoàn xe ngựa đến đây chờ đồ, thêm một người cũng không ảnh hưởng gì.

Dương Thiên lắc đầu:

- Bản tính của ta vốn ưa thích mạo hiểm. Bảo vật xuất thế, chuyện thú vị như vậy sao có thể thiếu phần của ta.

Lão giả có điểm tức giận:

- Thanh niên, người còn trẻ, tương lai phía trước còn dài, nên biết quý trọng mạng sống của mình. Chuyện của tiên nhân không phải là thứ mà phàm nhân chúng ta có thể xen vào. Lão già ta sống đã lâu, nói thế nào cũng là kẻ đi trước, những gì ta nói chắc chắn không sai. Cho nên...

Dương Thiên chặn lão giả lại, mỉm cười:

- Ta biết người có ý tốt, nhưng chuyện này ta tự có chủ ý, người không cần khuyên nhủ. Nhân sinh mỗi người khác nhau, con đường bọn họ lựa chọn cũng khác nhau. Người không thể bắt ai cũng như người, suốt ngày chỉ biết sợ hãi, vừa gặp chuyện đã vội bỏ chạy.

Lão giả đang định phản bác thì Dương Thiên đã nói tiếp:

- Ta không nói lựa chọn của người là sai. Chỉ là trong một số trường hợp, nó không phù hợp với tất cả mọi người. Ta phát hiện trong thôn của người có vài người tư chất tạm được, tại sao không để bọn hăn tu luyện?

Lão giả nghe vậy liền thở dài:

- Ta muốn bọn hăn có cuộc sống bình yên. Tiên nhân tuy tốt, nhưng cuộc sống của bọn hăn chắc gì đã khá hơn phàm nhân bọn ta.

Dương Thiên cười:

- Phàm nhân cũng được, tu sĩ cũng được, tiên nhân cũng được. Ai cũng có ước mơ của riêng mình. Người nào đạt được nó thì người đó có được hạnh phúc. Được rồi, ta cũng không nói nhiều nữa, các người mau đi đi.

Dương Thiên nói xong liền biến mất, để lại lão giả chỉ biết trợn to mắt nhìn vào khoảng sân trống trước mặt. Mất một lúc lâu sau hắn mới run rẩy nói:

- Tiên, tiên nhân...

...

Tu sĩ thông thường đều cao cao tại thượng, xem thường phàm nhân. Dương Thiên lại chịu bỏ một món tiền lớn thuê phòng, nói chuyện lại khá giản dị khiến lão giả nhầm tưởng hắn cũng chỉ là một người bình thường.

Dương Thiên tất nhiên không giống với đám tu sĩ kia. Đạt đến Chân Tiên, trong mắt hắn chúng sinh đều bình đẳng. Không có ai là cao quý hơn ai. Nếu có thời gian, Dương Thiên cũng muốn trò chuyện cùng lão giả lâu hơn. Mỗi một người đều có cách nhìn nhận về cuộc sống và thế giới này khác nhau. Thông qua góc nhìn của bọn họ, Dương Thiên mới có thể hiểu hết được toàn bộ sự đặc sắc của nhân sinh.

Chỉ là lúc này Dương Thiên quả thực cần đi. Khi này Khổng Tước vốn vẫn đang ngủ say đã tỉnh lại trong giây lát. Nàng chỉ nói ba từ ngắn gọn “ta cần nó” rồi tiếp tục chìm vào giấc ngủ sâu. Dương Thiên không biết thứ nàng đang nói đến là gì, nói không chừng chính là thứ những tu sĩ kia muốn tranh đoạt.

Khi Dương Thiên sử dụng thần thức tìm đến, đã có hơn ngàn tu sĩ xuất hiện ở đây. Tu vị từ thấp đến cao đều có. Thấp nhất chỉ là Trúc Cơ kỳ, cao nhất thậm chí có Hợp Thể kỳ. Việc này khiến Dương Thiên cảm thấy rất khó hiểu. Rốt cuộc là loại bảo vật gì lại có năng lực hấp dẫn những tu sĩ cấp bậc khác nhau như vậy.

Phải biết, nếu là bảo vật cấp thấp, đám người Phân Thần, Hợp Thể chắc chắn sẽ không có hứng thú xuất hiện ở đây. Còn nếu là bảo vật cấp cao,

đám người Trúc Cơ, Kim Đan mới không ngu ngốc đến đây tranh đoạt để rồi phải bỏ mạng ở lại.

Nghĩ vậy, Dương Thiên liền tìm đến một tên tu sĩ mặc áo trắng đang đứng gần đó:

- Đạo hữu, ta có vài chuyện muốn hỏi, không biết có thể hay không?

Tu sĩ áo trắng kia thoải mái đáp:

- Có phải người muốn hỏi Thiên Long Bí Cảnh lần này sẽ ra thử thách gì đúng không?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 509: Thiên Long - Long Tộc

Thiên Long Bí Cảnh? Danh tự này Dương Thiên cũng là lần đầu tiên nghe thấy. Hắn tò mò hỏi:

- Người có thể nói cụ thể một chút hay không? Thiên Long Bí Cảnh rốt cuộc là nơi như thế nào?

Tu sĩ áo trắng nghe vậy rất ngạc nhiên:

- Đạo hữu, lẽ nào người chỉ đến đây góp vui chứ không phải người có được Thiên Long Ẩn?

Dương Thiên nghi hoặc:

- Thiên Long Ẩn? Là thứ gì?

Về mặt tu sĩ áo trắng thay đổi :

- Đạo hữu, vậy người nên sớm rời khỏi đây. Nếu không có Thiên Long Ẩn, lát nữa khi Thiên Long Bí Cảnh mở ra, người sẽ bị xóa bỏ.

Dương Thiên không tỏ thái độ :

- Vậy người có thể cho ta xem thử Thiên Long Ẩn một chút hay không ?

Tu sĩ áo trắng nhanh chóng lấy ra một cái ngọc ẩn màu trắng, bên trên có khắc hình một con cự long đang uốn mình. Hắn chậm rãi giải thích :

- Thiên Long Bí Cảnh cứ cách 300 năm lại mở ra một lần. Trước khi mở ra, sẽ có một trăm khối Thiên Long Ấn xuất hiện ở những nơi bất kỳ tại Linh Giới. Bất kỳ ai đạt được nó, lưu lại ấn ký trên này sẽ trở thành chủ nhân của Thiên Long Ấn, được nó bảo vệ cho đến khi thử thách tại Thiên Long Bí Cảnh kết thúc. Thời điểm một trăm khối Thiên Long Ấn nhận chủ, Thiên Long Bí Cảnh lập tức sẽ phát lệnh triệu tập đến một nơi bất kỳ để bắt đầu thử thách. Điều khiến Thiên Long Bí Cảnh trở nên hấp dẫn chính là nó mang theo cơ duyên cực lớn nhưng lại không có bất kỳ mối nguy hiểm nào. Đây là dấu hiệu thông báo, người nhìn.

Tu sĩ áo trắng lật ngược Thiên Long Ấn lên, bên dưới có hiện lên con số 73. Hắn tiếp tục nói :

- Con số này đại biểu cho số lượng Thiên Long Ấn xuất hiện ở đây. Khi nó lên đến 100, Thiên Long Bí Cảnh lập tức sẽ mở ra.

Dương Thiên trên cơ bản đã hiểu ra vấn đề. Lý do vì sao tu sĩ áo trắng không ngần ngại nói hết mọi chuyện đồng thời cho hắn xem Thiên Long Ấn mà không sợ giết người đoạt bảo. Thiên Long Ấn có năng lực hộ chủ, xem ra người tạo nên Thiên Long Bí Cảnh này suy nghĩ khá chu toàn. Chỉ là hắn tuyển chọn tu sĩ ở đủ mọi cảnh giới, không biết là có lý do gì đặc biệt hay không ?

- Ở đây có hơn ngàn người lại chỉ có 73 khối Thiên Long Ấn, lẽ nào những người kia cũng là đến góp vui ?

Tu sĩ áo trắng cười nhạt :

- Chắc bọn hắn là bằng hữu hoặc người trong cùng gia tộc đến đây quan sát mà thôi. Một khi Thiên Long Bí Cảnh sắp mở ra, bọn họ chắc chắn phải rời khỏi khu vực này. Lý do ta đã nói ở trên. Đạo hữu, người không có Thiên Long Ấn, ta khuyên người không nên ở lại quá lâu.

Dương Thiên gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu. Hắn chấp tay chào tu sĩ áo trắng rồi giả vờ rời đi. Đến một nơi không ai chú ý, Dương Thiên liền dựng lên một cái huyền trận che mắt, sau đó lấy Phá Thiên ra. Khi này hắn đã dùng Vạn Pháp Thông Thiên Nhân kiểm tra kỹ càng Thiên Long Ẩn. Hiện tại chỉ cần sử dụng Phá Thiên mô phỏng lại là có thể dễ dàng tiến vào Thiên Long Bí Cảnh. Phá Thiên là cao cấp Tiên Bảo, mặc kệ kẻ tạo lên Thiên Long Bí Cảnh lợi hại đến cỡ nào cũng đừng mong phát hiện được chút khác biệt.

Hao tổn chút thời gian, Dương Thiên cuối cùng cũng mô phỏng xong Thiên Long Ẩn. Hắn còn cẩn thận thay đổi dung mạo trở nên hết sức bình thường, tránh bị người khác chú ý. Giải trừ huyền trận, Dương Thiên thân nhiên trở lại Thiên Long Bí Cảnh. Khi hắn vừa bước vào khu vực này, Thiên Long Ẩn do Phá Thiên mô phỏng run nhẹ lên, mặt bên dưới xuất hiện con số 79.

Còn thiếu 21 cái Thiên Long Ẩn nữa Thiên Long Bí Cảnh sẽ mở ra. Dương Thiên cũng không vội vã mà tìm một tảng đá ngồi xuống nhắm mắt tĩnh tọa. Những ngày tiếp theo, người kéo đến càng lúc càng đông. Trong đó không thiếu tu sĩ đẳng cấp cao. Thế nhưng tuyệt nhiên không có bất kỳ tên Đại Thừa kỳ nào xuất hiện. Là vì Thiên Long Bí Cảnh không đủ sức hấp dẫn bọn hắn hay vì nơi này có giới hạn gì đó Dương Thiên cũng không rõ. Bất quá, nếu đổi lại là hắn, không có Khổng Tước lên tiếng, Dương Thiên cũng lười tiến vào những loại bí cảnh thế này.

Phải mất gần 10 ngày, con số trên Thiên Long Ẩn mới chuyển sang 99. Thiên Long Ẩn phân bố rộng khắp Linh Giới. Những người kia cho dù đạt được, muốn tìm đến đây cũng hao tổn không ít thời gian. Khi con số 99 vừa hiện lên, vài ngàn tu sĩ không có Thiên Long Ẩn vội vã rời đi. Chỉ trong một thời gian ngắn, nơi này chỉ còn lại 99 người đứng ở những vị trí khác nhau kiên nhẫn chờ đợi.

Không để bọn hắn đợi quá lâu. Một món phi hành pháp bảo hình xe ngựa trông rất xa hoa bay đến. Phía trước nó là hai con ngựa màu đỏ rực, lông

trên người nó giống như một ngọn lửa đang bùng cháy. Ngồi trên xe ngựa là một tên công tử mặc áo hở ngực đang nằm dài, tay cầm một bình rượu ngựa miệng uống. Bộ dạng giống hết các tên nhị thể tổ ăn chơi phá của trong các bộ phim Dương Thiên từng xem.

Thế nhưng không một ai dám có thái độ bất kính hay khinh thường người này. Không nói đến những thứ khác, chỉ riêng tu vị Hợp Thể hậu kỳ đã đủ chấn kinh tất cả những người có mặt tại đây. Tất nhiên, không bao gồm Dương Thiên.

Tên công tử vừa đi vào phạm vi của Thiên Long Bí Cảnh, một trăm khối Thiên Long Ấn đồng loạt bay ra khỏi người bọn họ, kết thành một cái trận pháp hình tròn khổng lồ với rất nhiều đồ án phức tạp. Dương Thiên nhìn qua rồi thầm nói :

- Qua nhiên là Long Văn. Bí cảnh này là do Long Tộc tạo ra, thảo nào lại gọi là Thiên Long Bí Cảnh. Bất quá, bí cảnh của Long Tộc tại sao lại cho phép tu sĩ Nhân Tộc tiến vào, lẽ nào bên trong còn ẩn chứa huyền cơ gì ?

Ánh sáng phát ra từ trận pháp ngày càng mạnh. Một số tu sĩ tu vị quá thấp không khỏi nheo mắt, cố gắng lắm mới nhìn được chuyện gì đang diễn ra. Từ bên trong cánh cửa, hàng ngàn đốm sáng bay ra, sau đó mở rộng thành những vòng tròn năm, phân bố ở những vị trí khác nhau. Một giọng nói không rõ nam nữ vang lên :

- Thiên Long Bí Cảnh mở ra lần thứ mười. Chín lần trước vẫn chưa tìm được truyền nhân thích hợp. Vì vậy luật lệ vẫn không thay đổi. Mỗi người tự chọn cho mình một cánh cửa, sau đó hoàn thành tất cả thử thách bên trong. Người nào đi đến bước cuối cùng sẽ trở thành Thiên Long truyền nhân, thừa hưởng Thiên Long bảo vật và tuyệt học Thiên Long Quyết. Thất bại vẫn sẽ nhận được phần thưởng tương ứng với số thử thách đã vượt qua. Sau khi nhận thưởng sẽ bị xóa sạch toàn bộ ký ức về Thiên Long Bí Cảnh, sau đó tùy cơ truyền tống đến một nơi bất kỳ tại Linh Giới.

- Thử thách bắt đầu.

Giọng nói kia kết thúc, chúng tu sĩ nhìn nhau, không hề làm ra bất kỳ động tác gì. Tuy bọn hăn nghe về Thiên Long Bí Cảnh đã lâu, nơi này chỉ có lợi mà không có hại, nhưng không có ai muốn lên trước. Dương Thiên cũng không vội, hăn cẩn thận dùng Vạn Pháp Thông Thiên Nhân kiểm tra liên phát hiện được tất cả những vòng tròn này đều là những cái Truyền Tống Trận khác nhau. Nói như vậy, trận pháp khổng lồ đang phát sáng trên kia chính là một cái phức hợp trận của rất nhiều Truyền Tống Trận khác nhau, có thể đưa mọi người đến nhiều địa điểm cùng lúc.

Truyền Tống Trận là một loại trận pháp không gian. Tùy vào khoảng cách, cường độ không gian địa điểm truyền tống mà mức độ phức tạp khác nhau. Muốn đem một cái Truyền Tống Trận thiết kế để đồng thời truyền tống đến hai địa điểm khác nhau đã là rất khó khăn, vì việc lưu lại ấn ký cố định trên không gian rất có thể xảy ra xung đột dẫn đến truyền tống sai vị trí, tệ hơn nữa là rơi vào vùng không gian vô định.

Vậy mà tên kia lại đem hơn một ngàn địa điểm truyền tống khác nhau cùng tạo thành một cái phức hợp Truyền Tống Trận khổng lồ. Cho dù là Dương Thiên cũng không khỏi thán phục tài nghệ trận pháp của hăn. Trước kia Dương Thiên không quá chú tâm vào trận pháp mà tập trung nhiều vào tu vị, đan đạo cùng luyện khí. Tuy vậy, với tu vị Chân Tiên, hiểu biết về trận pháp của hăn cũng vượt xa những tu sĩ thông thường. Có thể được Dương Thiên đánh giá cao, nói rõ chủ nhân của Thiên Long Bí Cảnh thực sự có tài.

Hơn 15 phút mà vẫn chưa có ai bắt đầu, tên công tử kia nhảy khỏi xe ngựa, thân nhiên nói:

- Một đám nhát chết. Đành để cho bản công tử đi đầu vậy. Bất quá, nếu thứ tốt bị ta đoạt mất, các người cũng được tiếc nuối a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 510: Long Tộc Hiện Thân

Hắn vừa dứt lời liền phóng vào vòng tròn nằm ở vị trí cao nhất, nằm ngay cạnh trận pháp. Có người đi đầu, những người còn lại như được tiếp thêm lòng tin, không ngừng chọn những vòng tròn khác nhau bay vào. Chỉ một thời gian ngắn, chỉ còn lại một mình Dương Thiên đứng bên dưới trận pháp. Xem một màn kia, hắn rút ra được vài điều.

Thứ nhất, dựa vào Vạn Pháp Thông Thiên Nhận mỗi vòng tròn đều mang lại cảm giác khác nhau, tức là có hơn một ngàn địa điểm truyền tống, không có bất kỳ cái nào giống cái nào. Thứ hai, mỗi khi có người đi qua, vòng tròn sẽ tự động đóng lại, sẽ không có chuyện tu sĩ chạm mặt nhau dẫn đến tử chiến để dành quyền đi tiếp. Thứ ba, thông qua cuộc trò chuyện với tu sĩ áo trắng lúc đầu, chính tên này cũng xác nhận bên trong Thiên Long Bí Cảnh hoàn toàn không có nguy hiểm. Hắn dám khẳng định như vậy hẳn là do những người đi trước truyền lại.

Việc này rất đáng ngờ, lẽ nào thử thách tại Thiên Long Bí Cảnh quả thực không có nguy hiểm gì như âm thanh kia đã nói. Tu Chân Giả vốn nghịch thiên, mỗi một bước đi đều gặp phải muôn vàn nguy hiểm mới trưởng thành. Việc đạt được đại cơ duyên mà không có bất kỳ nguy hiểm gì rõ ràng rất bất hợp lý.

Dương Thiên đương nhiên không dễ dàng tin tưởng chuyện này. Bất quá, muốn tìm hiểu rõ, vẫn là hắn phải đích thân thể nghiệm một chuyến. Hơn ngàn vòng tròn khác nhau nhưng không có cái nào nổi bật, Dương Thiên cũng giống những người kia, tùy tiện chọn đại một cái đi vào.

Hiện ra trước mặt hắn là một chiếc cầu làm bằng sắt rất dài. Hai bên là ngọn lửa đang cháy mãnh liệt. Dương Thiên lúc này đang đứng trên một tảng đá lớn, xung quanh hắn đều là lửa, ngoài cây cầu kia thì không còn bất kỳ lối đi nào khác. Toàn bộ thiên không là một màu đỏ rực, ngoài ra không tồn tại bất kỳ thứ gì. Dương Thiên thử nghiệm một chút liền phát hiện nơi này có trận pháp cấm không, hơn nữa còn là loại trận pháp sử dụng Long Văn tăng cường uy lực. Đừng nói là Đại Thừa kỳ, Độ Kiếp kỳ muốn phi hành ở đây cũng sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

Đặt bước chân đầu tiên lên cầu, Dương Thiên cảm nhận được cảm giác nóng bỏng truyền đến chân mình. Vài âm thanh chấn động vang lên, trước mặt Dương Thiên là ba con người đá khổng lồ, trên cơ thể là một lớp dung nham nóng bỏng. Thông qua Vạn Pháp Thông Thiên nhãn, những người đá khổng lồ này đều là thật, hơn nữa tu vị đều là Hợp Thể hậu kỳ đỉnh phong. Còn dám nói nơi này hoàn toàn không có nguy hiểm, rõ ràng đều là dối trá.

Ba con người đá đồng loạt cong chân phóng người lên cao, cự quyền mang theo hỏa diễm khủng bố nện xuống ngay vị trí Dương Thiên đang đứng. Một tiếng nổ khổng lồ phát ra, sóng lửa cùng chấn động lan truyền khắp nơi. Biển lửa quanh đó trở nên dữ dội, giống như muốn tràn lên chiếm lấy cây cầu kia.

Dương Thiên đứng trong một quang cầu màu trắng, chống đỡ công kích kia mà không hề có bất kỳ thương tổn nào. Cây cầu sắt trông có vẻ bình thường kia cũng tương tự như vậy. Dương Thiên không rõ chất liệu làm ra nó, nhưng trong khoảnh khắc va chạm, trên bề mặt cây cầu xuất hiện rất nhiều Long Văn bảo vệ khiến cho nó không bị ảnh hưởng chút nào.

Công kích thất bại, ba con người đá tất nhiên không dừng tay. Ngọn lửa trên năm đấm của bọn hắn bất ngờ chuyển sang màu vàng đất, nhiệt độ tăng lên một cách chóng mặt. Dương Thiên có hơi ngạc nhiên:

- Hoàng Thổ Hỏa. Loại hỏa diễm kỳ dị này không phải chỗ có Hoàng Thổ Long của Long Tộc mới có thể sử dụng hay sao?

Hoàng Thổ Hỏa là kỹ năng thiên phú của Hoàng Thổ Long, không có bất kỳ chủng tộc nào có thể sao chép được. Bất quá, Dương Thiên có thể chắc chắn, trên năm tay những con người đá này chính là Hoàng Thổ Hỏa. Ánh mắt hân lóe lên một tia sáng:

- Thì ra là như vậy. Đem linh hồn Long Tộc giấu bên trong khôi lỗi, hơn nữa còn sở hữu được kỹ năng thiên phú, tạo nghệ thực sự rất cao. Ta có chút chờ mong, không biết những thử thách tiếp theo là gì a.

Trong lúc Dương Thiên đang tán thưởng, ba con người đá đồng thời đâm mạnh xuống. Đặc điểm của Hoàng Thổ Hỏa là tính trầm, nặng cùng nhiệt độ khủng bố. Có nó tăng cường, uy lực của những nắm đấm kia đã mạnh hơn rất nhiều lần. Cộng thêm nhiệt độ kinh người, quang cầu bảo vệ Dương Thiên bắt đầu có dấu hiệu mờ đi. Có điều, Dương Thiên cũng chẳng mấy để tâm. Hắn vung tay về phía trước điểm nhẹ một cái, ba con người ta lập tức khựng lại, sau đó bị kiếm khí cắt nát thành những tảng đá nhỏ rơi xuống đất.

Khoảnh khắc đó, Dương Thiên cảm nhận được ba tia tàn hồn từ trong người đá thoát ra, chui nhanh xuống bên dưới biển lửa. Dương Thiên cũng chẳng buồn ngăn cản, bị luyện hóa thành khôi lỗi, những tàn hồn kia đã sớm không còn ý thức, có bắt lại cũng sẽ không thu được thông tin gì hữu dụng.

Gạt đồng đá vụn sang một bên, Dương Thiên tiếp tục tiến về phía trước. Đi đến giữa cầu, Dương Thiên dừng lại, hân nheo mắt nhìn về phía xa. Bên trong hư không, có hai đốm sáng rất lớn hiện ra. Vạn Pháp Thông Thiên Nhân khởi động, Dương Thiên lập tức nhìn ra đó là hai cái long nhãn. Một đầu rồng khổng lồ dần hiện ra, nó cuối sát lại gần Dương Thiên, giọng nói ồm ồm:

- Đại Thừa kỳ? Lẽ nào người không biết Thiên Long Bí Cảnh nghiêm cấm Đại Thừa bước vào, kẻ nào vi phạm chắc chắn phải chết.

Dương Thiên hơi ngần ra, thì ra là còn có quy định này. Thảo nào trong những kẻ nắm giữ Thiên Long Ấn kia, không có bất kỳ người nào đạt đến Đại Thừa. Dương Thiên giả vờ không để ý đến chuyện này, hần nhìn đầu rỗng, thản nhiên nói:

- Ấy, dù sao ta cũng đã lỡ đến đây, chi bằng người nói cho ta nghe một chút, Long tộc các người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao phải tạo lên cái Thiên Long Bí Cảnh này để thử thách tu sĩ Nhân Tộc?

Đầu rỗng trợn mắt, Dương Thiên vậy mà không hề e sợ nó chút nào. Phải biết nó chính là thất cấp hậu kỳ, tương đương với Đại Thừa hậu kỳ của Nhân Tộc. Hơn nữa thân là Long Tộc, nó so với tu sĩ Đại Thừa kỳ mạnh hơn rất nhiều. Không tính đến bản mệnh tuyệt kỹ hay những kỹ năng thiên phú khác, chỉ riêng lực phòng ngự siêu cường đã đủ khiến đám Đại Thừa kỳ kia lắc đầu chán nản.

Dương Thiên nào biết con rỗng kia đang kinh ngạc vì điều gì. Hần hơi mất kiên nhẫn:

- Mau đem mọi chuyện kể lại cho ta biết. Nói không chừng ta có thể giúp người một tay. Tất nhiên, tùy vào độ khó, sẽ phải có thù lao tương ứng.

Đầu rỗng yên lặng trong vài giây rồi nói:

- Chuyện này liên hệ đến tồn vong của Long Tộc, một tên Đại Thừa sơ kỳ như người có thể làm được gì?

Dương Thiên cười nhạt:

- Nghe có vẻ rất thú vị. Long Tộc hùng mạnh vẫn luôn khinh thường những chủng tộc khác lại đứng trên bờ vực diệt vong. Quả thực khiến

người ta không khỏi bất ngờ.

Đầu rồng tức giận:

- Ai nói với người Long Tộc đang đứng trên bờ vực diệt vong. Chúng ta chẳng qua...Khoan đã, người muốn dụ ta nói ra mọi chuyện. Đừng mơ tưởng, người đã vi phạm và quy định của Thiên Long Bí Cảnh, ta đến đây là để tiêu diệt người. Nếu người ngoan ngoãn chịu chết, ta sẽ để linh hồn người được tiến vào luân hồi.

Long Tộc ngạo mạn Dương Thiên đã sớm quen. Nếu không cho bọn hăn thấy chút gì đó, muốn bọn hăn tin tưởng còn khó hơn lên trời. Dương Thiên lật tay một cái, trong lòng bàn tay hăn xuất hiện một mảnh kiếm vỡ màu đen. Vừa nhìn thấy mảnh kiếm, hai con mắt khổng lồ kia co rút lại. Nó có thể cảm nhận rõ ràng uy lực hủy thiên diệt địa đang ẩn chứa bên trong mảnh kiếm kia. Giống như sức mạnh bên trong chỉ cần tràn ra một chút, nó lập tức sẽ bị đánh tan thành cặn bã, không hề có cơ hội phản kháng.

Đầu rồng hoảng sợ nói:

- Đây rốt cuộc là mảnh vỡ của pháp bảo đẳng cấp nào, tại sao chỉ có một mảnh nhỏ lại đáng sợ đến như vậy. Lễ nào là Tiên Bảo? Đúng rồi, khoảng thời gian gần đây ta có nghe nói đám Tiên Nhân trên Tiên Giới phát mệnh lệnh truy tìm mảnh vỡ của một loại pháp bảo nào đó, lễ nào chính là thứ này?

Dương Thiên méo mặt, tỏ vẻ bất đắc dĩ nói:

- Người đừng có lạc đề như vậy nữa có được hay không. Ta lấy thứ này ra chỉ muốn chứng minh rằng mình có đủ sức giải trừ mối nguy hiểm của Long Tộc. Người cũng đã cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp ẩn giấu bên trong mảnh kiếm vỡ này, có thể kể cho ta nghe mọi chuyện được rồi chứ?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 511: Long Giới

Đầu rồng từ trong hoảng sợ dần bình tĩnh lại. Hắn không biết mảnh kiếm vỡ kia có khả năng hay không, nhưng đáng để thử một lần.

- Chuyện này nói ra thì rất dài. Mời người đến chỗ của ta một chuyến.

Đầu rồng há to miệng phun ra một đám hơi lạnh. Biển lửa bị hơi lạnh phủ lên lập tức đóng thành một lớp băng mỏng. Lớp băng nhìn qua rất yếu ớt nhưng ngọn lửa dữ dội kia lại không khiến nó rung chuyển mấy may.

Đầu rồng nói tiếp:

- Đi hết cây cầu này sẽ đến một bệ đá. Tại đó có một cái truyền tống trận đưa người đến thử thách tiếp theo. Bất quá, hiện tại chuyện đó không cần thiết. Đây là Phù Ấn, người đặt nó vào bên trong trận pháp sẽ tự động được truyền tống đến chỗ của chúng ta.

Một miếng ngọc phù màu trắng lơ lửng giữa không trung rồi chậm chạp bay đến tay Dương Thiên. Cầm lấy Phù Ấn, Dương Thiên nghi hoặc:

- Chỗ của các người? Lẽ nào là Long Giới mà chúng ta sẽ thường hay nhắc đến?

Long Giới nổi danh là nơi ở của Long Tộc. Bọn hắn tự cho mình là chủng tộc thượng đẳng, tự mình sinh sống tại một vị diện tách biệt. Bất cứ tộc nào dám xâm phạm sẽ bị tiêu diệt. Trước kia, Dương Thiên đã từng dự định đến Long Giới một chuyến truy tìm vài món bảo vật, đáng tiếc vẫn chưa có cơ hội thực hiện. Lúc này Dương Thiên không còn hứng thú với

những thứ đó nữa, nhưng có cơ hội đến du lịch một chuyến kể cũng không tệ.

Đầu rồng không trực tiếp trả lời câu hỏi của Dương Thiên:

- Người đến nơi tự nhiên sẽ biết.

Đầu rồng nói xong liền lùi về đằng xa, dần dần biến mất. Dương Thiên tiếp tục bước về phía trước. Con đường này đã không còn nguy hiểm gì, những thử thách khác đã bị lớp băng mỏng kia ngăn cản lại. Tốn chút thời gian, Dương Thiên dễ dàng đến được bệ đá màu đen, bên trên có đính một viên linh châu khá lớn.

Không khó để đoán, những người khác sau khi hoàn thành thử thách đầu tiên, chỉ cần đặt tay lên viên linh châu này sẽ được truyền tống đến một nơi khác để tiếp tục. Dương Thiên không rõ có bao nhiêu thử thách. Thế nhưng Long Tộc đã hao tổn rất nhiều công sức lập nên cái bí cảnh này để tìm kiếm truyền nhân thì chắc chắn không dễ dàng đạt được.

Dương Thiên vung tay ném ra Phù Ấn. Linh châu cùng Phù Ấn vừa chạm vào nhau, màu sắc của linh châu lập tức chuyển sang đỏ rực. Vô số Long Văn bay ra, hình thành những đồ án kỳ quái. Đồ án kia thoát ly linh châu, bao phủ lấy cơ thể Dương Thiên, sau đó phát ra ánh sáng rực rỡ chiếu sáng cả không gian tối tăm này rồi đồng thời biến mất. Tại đó chỉ còn lại bệ đá trơ trọi cùng một viên linh châu có một vết nứt lớn kéo dài.

Ánh sáng khiến Dương Thiên hơi nheo mắt lại. Khi hăn mở mắt ra liền thấy mình đứng tại một nơi xa lạ. Nói đúng hơn, đây là một tảng đá có diện tích khá lớn đang trôi nổi giữa không trung. Mặt trên tảng đá giống như có một thanh kiếm cực kỳ sắc bén chém qua. Quanh đó là rất nhiều các tảng đá lớn nhỏ khác nhau nằm lơ lửng giữa không trung. Dương Thiên có điểm ngạc nhiên, Long Giới khác xa so với tưởng tượng của hăn. Hoặc có lẽ nơi này không phải là Long Giới.

Một âm thanh từ đằng xa vang đến bên tai Dương Thiên:

- Tiểu hữu, đến đây trò chuyện một lát đi.

Dương Thiên quay đầu lại, một lão giả râu tóc bạc phơ đang ngồi dựa lưng vào một gốc cây lạ. Trước mặt hắn là một cái bàn gỗ, dường như làm từ rễ của chính cái cây này. Trên bàn chỉ có một quyển sách đang xem dở, ngoài ra không còn bất kỳ thứ gì khác.

Dương Thiên vừa ngồi xuống, lão giả cười nhạt:

- Tiểu hữu, không biết quý danh của người là gì?

Dương Thiên đáp:

- Ta gọi là Dương Thiên. Người là...

Lão giả gật đầu :

- Dương Thiên, cái tên này khiến ta nhớ đến một người, chỉ là tu vị của hắn cao hơn người rất nhiều. Nếu là hắn... Ài, quên đi, lão phu gọi là họ Long, tên Ngạo Thiên, tiền nhiệm tộc trưởng của Long Tộc. Nơi này cũng không phải Long Giới, chẳng qua là một tiểu không gian do lão phu tạo ra để chờ đón người được chọn mà thôi. Thứ lỗi nơi này đơn sơ không có gì đón tiếp. Đây là Thiên Long Thụ do lão phu dùng long khí nuôi dưỡng mấy vạn năm, người có thể dùng thử, xem như là quà gặp mặt.

Lão giả đưa tay lên, lập tức có một trái cây màu vàng rơi xuống tay hắn. Lão giả vung tay cắt ngang trái cây kia thành hai nửa rồi đưa đến trước mặt Dương Thiên. Nhận lấy loại trái kỳ lạ kia từ tay lão giả, Dương Thiên tùy ý đưa lên miệng cắn một cái rồi cười nói :

- Quả nhiên có ẩn chứa một chút Thiên Long Khí, có tác dụng cường hóa thân thể. Nói như vậy, người cũng là một đầu Thiên Long ?

Trong Long Tộc chia thành rất nhiều chủng tộc khác nhau. Như đầu rồng Dương Thiên gặp khi này là một con Băng Long, ngoài ra còn có Thổ Long, Hỏa Long, bên trong Thổ Long lại chia thành Hoàng Thổ Long, Lạc Thổ Long...rất nhiều chi nhánh lớn nhỏ khác nhau. Trong số đó, Thiên Long có địa vị rất cao, chiến lực cũng được xếp vào top đầu Long Tộc.

Tuy vậy, số lượng Thiên Long lại vô cùng thưa thớt. Lão giả trước mặt này là một đầu Thiên Long, hẳn nói mình là tiền nhiệm tộc trưởng của Long Tộc quả thực có thể tin tưởng.

Nhanh chóng ăn hết trái cây kia, Dương Thiên nói tiếp :

- Được rồi, ta tin tên kia cũng đã truyền tin về báo cho người biết. Chuyện của Long Tộc ta có thể giúp một tay. Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là người kể rõ cho ta nghe tất cả mọi chuyện, đồng thời ra một cái giá thích hợp.

Long Ngạo Thiên mỉm cười :

- Nói ra đương nhiên có thể. Bất quá, trước tiên ta muốn xem mảnh kiếm vỡ kia một chút...

Long Ngạo Thiên còn chưa nói hết câu, mảnh kiếm kia đã xuất hiện trên tay Dương Thiên. Long Ngạo Thiên cảm thấy không gian trở nên rét lạnh, uy áp kinh khủng từ mảnh kiếm phát ra khiến cho một tên Độ Kiếp kỳ lục chuyển cũng không nhịn được run lên. Dương Thiên nhanh chóng thu hồi mảnh kiếm lại:

- Thế nào, còn muốn xem nữa hay không?

Long Ngạo Thiên đưa tay lau mồ hôi trên trán:

- Không, không cần. Quả nhiên rất đáng sợ. Thứ khiến cả Tiên Giới bất chấp trả một cái giá thật lớn để tìm kiếm đúng là không tầm thường.

Dương Thiên có hơi khó chịu:

- Người dài dòng như vậy làm gì. Mau bắt đầu chủ đề chính đi.

Long Ngạo Thiên gật đầu:

- Chuyện này muốn hiểu tường tận phải lùi về hàng trăm vạn năm trước, khi Long Giới vừa mới được hình thành. Khi đó Long Tộc có năm vị Thủy Tổ, phân biệt là Thiên Long Thủy Tổ, Ngũ Trảo Kim Long Thủy Tổ, Bắc Minh Thần Long Thủy Tổ, Tuyết Lục Hàn Long Thủy Tổ cùng Liệt Thiên Đế Viêm Long Thủy Tổ.

- Vị tổ tiên tạo ra Long Giới kia để lại nơi này cho năm vị Chân Long Thủy Tổ cai quản. Thế nhưng chính bản thân hắn cũng biết muốn giữ cho Long Giới yên bình là chuyện rất khó khăn. So với bốn vị Thủy Tổ còn lại, Liệt Thiên Đế Viêm Long Thủy Tổ mạnh hơn một bậc. Hơn nữa bản tính hung tàn, ưa thích thôn tóm quyền lực.

- Lo lắng lâu dài sẽ phát sinh chuyện không tốt, bản thân lại không thể ở lại Long Giới quá lâu, vị tổ tiên kia đã tạo ra một món vô thượng pháp bảo chuyên dùng để khắc chế Long Tộc, gọi là Khốn Long Tiên. Thứ này được cất giữ ở cấm điện Long Giới, cần phải có tinh huyết của bốn vị Chân Long Thủy Tổ mới lấy nó ra được.

- Có Khốn Long Tiên, Liệt Thiên Đế Viêm Long Thủy Tổ cho dù có tham vọng cũng không làm được gì nhiều. Long Tộc nhờ vậy mà trải qua một cuộc sống bình yên.

- Vô số năm tháng trôi qua, năm vị Chân Long Thủy Tổ đều đã sớm phi thăng Tiên Giới, chỉ còn lại hậu duệ của bọn hắn thay nhau cai quản nơi này. Thế nhưng trong vài ngàn năm trở lại đây, Long Tộc đã xảy ra kinh biến.

- Long Chiến Thiên, hậu duệ của Liệt Thiên Đế Viêm Long không biết bằng cách nào thu thập đủ bốn loại Chân Long Thủy Tổ tinh huyết, thành công có được Khốn Long Tiên. Long Tộc lúc này đã nằm trong sự khống chế của bọn hắn.

Dương Thiên lên tiếng:

- Vì Khốn Long Tiên có năng lực khắc chế Long Tộc nên các người không phải là đối thủ của hắn, vì vậy mới tạo ra Thiên Long Bí Cảnh Để mượn sự trợ giúp của Nhân Tộc? Nếu là như vậy, tại sao không trực tiếp tìm đến tu sĩ cấp cao của Nhân Tộc để cầu xin giúp đỡ?

Long Ngạo Thiên lắc đầu:

- Đó chỉ là một phần. Quan trọng hơn, rất nhiều năm về trước, bên trong Long Tộc chúng ta đã lưu lại một lời tiên đoán.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 512: Thỏa Thuận

Dương Thiên tỏ ra hứng thú:

- Tiên đoán?

Long Ngạo Thiên gật đầu:

- Đúng vậy. Không biết bắt nguồn từ đâu, bên trong Long Tộc bắt đầu lan truyền một tin đồn rằng sẽ có một ngày, Long Tộc dưới sự cai trị của một vị tộc trưởng độc tài nào đó mà đứng bên bờ vực diệt vong. Khi đó sẽ xuất hiện một tu sĩ nhân tộc mang trong mình Thần Thể đứng ra cứu vớt.

Dương Thiên cố nhin cười:

- Các người tin vào lời đồn vô căn cứ đó?

Long Ngạo Thiên thở dài:

- Vốn dĩ không có ai tin, thậm chí vài người còn xem đó là trò cười do kẻ bịa chuyện nào đó dựng lên. Nhưng sự thật đã chứng minh, những thứ trong lời tiên đoán đó đều là sự thật. Long Chiến Thiên có được Khố Long Tiên, đạt được vị trí tộc trưởng Long Tộc đã mấy ngàn năm. Trong thời gian đó, điều hắn làm chính là xây dựng một lực lượng quân đội hùng mạnh, dùng mọi thủ đoạn khiến bọn hắn gia tăng tu vị. Theo tin tức ta được biết, Long Chiến Thiên muốn phát động một cuộc chiến nhằm thôn tính Linh Giới.

- Người nói thử xem, Linh Giới rộng lớn, bách tộc hội tụ, cường giả nhiều như mây. Long Tộc cho dù hùng mạnh đến cỡ nào, trở thành công địch của nhiều người như vậy, cho dù thắng cũng chỉ là thảm thắng, không khác với diệt vong là bao nhiêu.

Theo như cách nói của Long Ngạo Thiên, Long Tộc vẫn có cơ hội chiến thắng Linh Giới, nhưng chỉ là thảm thắng mà thôi. Linh Giới là vị diện hùng mạnh nhất trong ba ngàn cái trung cấp vị diện, hội tụ rất nhiều chủng tộc khác nhau. Có thể nói ra được câu này, quả nhiên chỉ có Long Tộc kiêu ngạo mà thôi. Bất quá, Dương Thiên cũng không phản bác. Long Tộc mạnh đến mức nào hẳn cũng không rõ, còn cần phải tận mắt xem thử mới được.

- Vậy các người lập nên Thiên Long Bí Cảnh là để tìm kiếm người sở hữu Thần Thể kia?

Long Ngạo Thiên đáp:

- Tuy việc này giống như mò kim đáy biển, nhưng bọn ta đều tin rằng nếu lời tiên đoán là thật, bọn ta chắc chắn sẽ tìm được hẳn.

Dương Thiên cũng chịu thua lão già này. Bất quá hẳn biết, Long Ngạo Thiên cùng những tên Long Tộc kia không thể trực tiếp đến Linh Giới tìm kiếm. Thần Thể, hai từ này có sức nặng đến mức nào bọn hắn tất nhiên phải hiểu rõ. Long Tộc dám đến Linh Giới bắt cóc người sở hữu Thần Thể, đừng nói là Long Tộc phát động chiến tranh, chính Linh Giới sẽ là những người ra tay trước.

Long Ngạo Thiên tiếp tục nói:

- Cho dù lập ra Thiên Long Bí Cảnh, ta cũng không phải chỉ dựa vào một mình nó. Bọn ta đã cử rất nhiều tộc nhân đến Linh Giới âm thầm tìm kiếm. Đáng tiếc đến nay vẫn chưa thu được gì.

Dương Thiên thản nhiên:

- Cứ cho rằng lời tiên đoán kia là thật. Nó có nói rõ lúc Long Tộc đứng bên bờ diệt vong thì tên kia mới xuất hiện. Người có cho rằng đó là chuyện xảy ra sau khi Long Tộc tấn công Linh Giới hay không?

Long Ngạo Thiên hơi khựng lại, trầm giọng nói:

- Mặc kệ như thế nào, ta cũng sẽ cố gắng hết sức ngăn cản nó lại. Đây chính là lý do ta mời người đến đây.

Dương Thiên cười cười:

- Tốt, bỏ qua lời tiên đoán kia. Chỉ cần ta có mặt ở đây, mọi chuyện nhất định sẽ không đi đến một bước kia.

Long Ngạo Thiên vẫn chưa an tâm:

- Người dự định giải quyết chuyện này như thế nào?

Dương Thiên thoải mái nói:

- Không phải Long Tộc các người đang khổ sở vì cây Khốn Long Tiên kia sao. Để ta đem nó phá đi là được.

Long Ngạo Thiên giật mình:

- Phá đi? Không được, thứ đó là bảo vật do tổ tiên bọn ta để lại, đem nó phá đi...

Dương Thiên cắt ngang:

- Ý người muốn ta cướp cây Khốn Long Tiên đó trả lại cho các người? Thứ lỗi, chuyện đó ta không làm được. Các người muốn thì cứ tự mình đi làm.

Long Ngạo Thiên yên lặng một hồi lâu, cuối cùng hần cấn rằng nói:

- Thôi được, chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Trước tiên, chúng ta phải bàn bạc kế hoạch kỹ lưỡng. Tu vị của người chỉ là Đại Thừa sơ kỳ, nếu không cẩn thận có thể sẽ mất mạng trước khi kịp sử dụng mảnh kiếm vỡ kia. Vì vậy, ta có một chủ ý...

Long Ngạo Thiên lần lượt trình bày kế hoạch. Dương Thiên nghe qua cũng phải gật đầu tán thành. Kế hoạch này tuy không nói là hoàn mỹ, nhưng có thể xem như là khả dĩ và ít tốn thời gian nhất.

Long Ngạo Thiên đánh giá Dương Thiên một lượt rồi nói:

- Từ giờ đến lúc Long Chiến Thiên hoàn tất quá trình chuẩn bị lực lượng của hãn ước chừng còn có 500 năm. Trong thời gian này, ta sẽ cố gắng gia tăng tu vị của người lên mức cao nhất có thể, tăng khả năng thành công.

500 năm đối với tu sĩ Đại Thừa, Độ Kiếp như bọn hãn quả thực không đáng là gì. Long Ngạo Thiên cũng không trông mong gì nhiều, chỉ cần Dương Thiên thành công đột phá Đại Thừa trung kỳ đã xem như kỳ tích rồi. Bất quá, Dương Thiên không giống bọn hãn. Long Ngạo Thiên còn 500 năm thời gian để chuẩn bị, Dương Thiên thì không rõ mình còn bao nhiêu thời gian.

Khi nào Hủy Diệt hoàn toàn khôi phục, khi nào đấm Sáng Thế Thần kia đến thế giới này, Dương Thiên hoàn toàn không biết. Chính vì không biết, hãn không có thời gian để ở lại nơi này mà phải tìm cách khôi phục tu vị thật nhanh. Chỉ có đạt đến Sáng Thế Thần, Dương Thiên mới có thể thay sự phụ bảo vệ thế giới này, bảo vệ những người mà hãn yêu quý.

500 năm quá dài, Dương Thiên không đợi được. Nhưng nếu Long Ngạo Thiên đã có hảo tâm, Dương Thiên không nhân cơ hội này vơ vét một chút thực sự đã phụ lòng tốt của hãn.

- Tu luyện của ta có chút đặc biệt. Không biết người có thể tìm cho ta những thứ mang linh lực càng tinh thuần càng tốt hay không. Ví dụ như

Linh Nhân hay thứ gì đó tương tự.

Long Ngạo Thiên không tỏ ra bất ngờ. Thế giới rộng lớn, có nhiều cách tu luyện khác nhau. Có một vài loại công pháp đặc biệt, chỉ yêu cầu người tu luyện hấp thu đầy đủ linh lực liền lên cấp. Đại Thừa kỳ là cảnh giới rất cao bên trong Tu Chân Giả, muốn đột phá không đơn thuần chỉ dựa vào linh lực hùng hậu mà còn phụ thuộc vào mức độ cảm ngộ đối với các loại pháp tắc khác nhau.

Trong trường hợp này, Long Ngạo Thiên mặc định Dương Thiên có cảm ngộ rất sâu đối với pháp tắc, chỉ là linh lực không đủ nên chưa đột phá mà thôi. Hắn không chút nghi ngờ, bởi vì chỉ riêng việc sở hữu mảnh kiếm kia đã nói lên được Dương Thiên không đơn giản. Pháp bảo bậc đó, cho dù chỉ là một mảnh nhỏ cũng không phải ai cũng có thể tùy tiện sử dụng. Dương Thiên chắc chắn phải có điểm gì đó hơn người.

Còn về mối liên hệ giữa Dương Thiên này và Sát Thần, Long Ngạo Thiên đã sớm vượt nó qua một bên. Tuy thời gian gần đây hắn cũng nghe phong phanh được tin tức là Sát Thần đã trở lại, bất quá Long Ngạo Thiên thực sự không quá để tâm đến chuyện này. Thứ hắn quan tâm nhất lúc này chính là Long Tộc, Sát Thần kia muốn làm gì thì mặc kệ hắn. Thậm chí, Long Ngạo Thiên còn có chút mong mỏi Sát Thần sẽ đem một lượng lớn cường giả tại Linh Giới tiêu diệt, khi đó Long Tộc cũng đạt được lợi ích không nhỏ. Quan trọng nhất, Dương Thiên chỉ có tu vị Đại Thừa sơ kỳ, không thể nào là Sát Thần năm xưa một mình chém giết rất nhiều vị đại năng đỉnh cấp tại Linh Giới được.

Suy nghĩ một lát, Long Ngạo Thiên đứng dậy :

- Đi theo ta. Long Tộc những năm qua tích trữ được một lượng tài nguyên rất lớn. Trong đó không thiếu các loại linh mạch cùng linh dược ẩn chứa linh lực vô cùng tinh thuần. Vì an nguy của Long Tộc, tất cả những thứ này sẽ được cấp miễn phí cho người. Có điều ta cũng phải nói trước,

những thứ này đã xem như là tiền công cho chuyện này. Sau khi mọi chuyện kết thúc, người sẽ không nhận được thêm gì nữa.

Long Tộc giàu có nhưng rất keo kiệt, việc này Dương Thiên cũng đã nghe qua. Long Ngạo Thiên có thể miễn phí cung cấp cho hắn một lượng lớn tài nguyên tu luyện đã là bỏ ra đại giới, hắn cũng không muốn tính toán thêm nữa.

- Được rồi, cứ quyết định như vậy đi. Ta không đòi hỏi thêm thứ gì. Thế nhưng sau khi chuyện này kết thúc, ta muốn trở lại Thiên Long Bí Cảnh một chuyến.

Long Ngạo Thiên ngân ra :

- Người muốn trở lại nơi đó làm gì. Tất cả những thứ ở đó là do Long Tộc bọn ta bố trí để thử thách, tìm kiếm người sở hữu Thần Thể. Không có bất kỳ món bảo vật nào cất giữ ở đó.

Dương Thiên không tỏ thái độ:

- Ta có vài chuyện cần làm. Người chỉ cần đồng ý là được rồi.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 513: Công Pháp Đặc Thù

Long Ngạo Thiên không hiểu Thiên Long Bí Cảnh có thứ gì khiến Dương Thiên để tâm. Bất quá Thiên Long Bí Cảnh tuy không phải do Long Ngạo Thiên một mình tạo ra, nhưng bản thân hắn đã đóng góp một phần công sức rất lớn. Bên trong có thứ gì lẽ nào hắn lại không rõ. Nếu Dương Thiên muốn tìm thì cứ mặc cho hắn tìm, dù sao cũng không có bảo vật gì đặc biệt quý giá.

Dương Thiên cũng không biết bên trong Thiên Long Bí Cảnh có bảo vật gì, nhưng nếu Khổng Tước đã có lời, hắn tất nhiên phải đến nơi đó một chuyến. Hai bên đạt được thỏa thuận, Long Ngạo Thiên lập tức đưa tay xé ra một vết nứt hư không rồi nói:

- Đi thôi, chúng ta đến bảo khố của Thiên Long Tộc, nơi đó sẽ có tất cả những thứ ngươi cần.

Sử dụng vết nứt không gian để duy chuyển cực nhanh là năng lực chỉ có tu sĩ từ Độ Kiếp kỳ trên lên mới có thể sử dụng. Lý do rất đơn giản, thân thể bọn hắn trải qua loại thiên kiếp đặc biệt kia đã được cường hóa đến một cấp độ vượt xa tu sĩ Đại Thừa kỳ, đủ sức chống đỡ với Không Gian Phong Bạo hay một vài hiện tượng bất ổn khác bên ngoài không gian.

Tuy nói là vậy, thi thoảng vẫn có tu sĩ Độ Kiếp kỳ bỏ mình khi đang du hành bên ngoài hư không. Nếu gặp phải Không Gian Loạn Lưu hay Không Gian Băng Liệt, cho dù Độ Kiếp kỳ đỉnh phong cũng đành không nhắm mắt mà ra đi. Tất nhiên, đây chỉ là một trong số cực kỳ ít những trường hợp xui xẻo. Hầu hết Độ Kiếp kỳ đều có biện pháp riêng để cảm ứng những nơi

có nguy hiểm mà tránh xa. Quan trọng hơn, sử dụng vết nứt không gian di chuyển tốc độ so với phi hành thông thường nhanh hơn vô số lần, thậm chí có thể du hành giữa các vị diện khác nhau mà không cần sử dụng đến Truyền Tống Trận.

Theo như Long Ngạo Thiên nói, nơi này cũng không phải là Long Giới mà chẳng qua là một vị diện do hắn tạo ra. Lý do là gì Long Ngạo Thiên không nói rõ, Dương Thiên cũng chẳng mấy bận tâm.

Cùng Long Ngạo Thiên tiến vào vết nứt không, tên kia lập tức dùng Long Khí bảo hộ Dương Thiên, tránh cho hắn bị lực lượng không gian tổn thương. Khoảnh khắc Long Khí bao phủ cơ thể, Dương Thiên cảm nhận được một lượng Long Khí rất nhỏ tràn vào cơ thể mình, đồng thời thay đổi diện mạo của hắn. Suy đoán ý đồ của việc này, xác định Long Ngạo Thiên không có ý đồ xấu, Dương Thiên cũng không phản đối.

Phá vỡ mọi rào cản không gian, Long Ngạo Thiên cùng Dương Thiên du hành không gian với một tốc độ cực nhanh. Ước chừng chưa đến 3 giờ đồng hồ, Long Ngạo Thiên đã lên tiếng:

- Đến nơi rồi.

Đợi hắn giải trừ Long Khí bảo vệ, Dương Thiên mới mở mắt ra, đem cảnh vật quanh đó thu vào trong tầm mắt. Trong lòng hắn không khỏi tán thán, lời đồn Long Tộc hùng mạnh quả nhiên không sai. Chỉ riêng trình độ phát triển đã vượt trội hơn Nhân Tộc rất nhiều lần.

Hàng loạt những kiến trúc với hình thù đẹp mắt được xây dựng, so với các công trình Dương Thiên từng thấy qua tại trái đất cũng không kém là bao. Đáng nói hơn, mỗi một kiến trúc đều được bao phủ bởi nhiều loại Long Văn khác nhau. Chủ yếu là phòng ngự, thậm chí có vài loại mang đặc tính công kích, phản lại đòn tấn công của đối thủ.

Long Văn là một loại năng lực đặc thù chỉ có Long Tộc mới sở hữu. Bọn hãn sử dụng Long Khí, khắc lên những loại chú ngữ khác nhau, khiến cho vật chất được khắc những chú ngữ đó xuất hiện thêm nhiều công năng mới. Truyền Tống Trận tại Thiên Long Bí Cảnh có khắc Long Văn cường hóa, bảo hộ. Cho dù cùng lúc truyền tống một số lượng người lớn đến nhiều địa điểm khác nhau thì vẫn có thể đảm bảo bọn họ không hề bị chút thương tổn nào.

Dương Thiên trước kia cũng đã từng nghiên cứu về Long Văn. Đáng tiếc khi đó hãn không sở hữu Long Khí nên cũng chỉ là tìm hiểu chứ không sử dụng được. Bất quá, Dương Thiên đối với Long Văn vẫn có sự hiểu biết nhất định. Nhưng những loại Long Văn xuất hiện tại đây Dương Thiên chỉ nhìn ra được vài loại, còn lại hầu hết đều trông rất lạ mắt.

Nói như vậy, trong những năm qua, Long Tộc đã không ngừng cải tạo, phát triển thêm nhiều loại Long Văn mới với những đặc tính vượt trội hơn. Long Ngạo Thiên có chút tự hào:

- Cho dù lúc này ta không còn là tộc trưởng Long Tộc nhưng vẫn là người đứng đầu Thiên Long Tộc. Nó có thể phát triển được như vậy, ta cảm thấy rất hài lòng.

Dương Thiên cười:

- Rất không tệ. Người có thể đem Thiên Long Tộc phát triển đến mức này, quả thực là một vị tộc trưởng tài năng. Bất quá, không biết những nhánh còn lại thì như thế nào.

Long Ngạo Thiên lắc đầu:

- Đợi khi nào có cơ hội ta sẽ dẫn người đến những tộc khác tham quan một chuyến. Hiện tại chúng ta còn một việc quan trọng hơn cần làm.

Dương Thiên cau mày:

- Là việc gì?

- Long Chiến Thiên rất để ý đến hành tung của ta. Nếu hãn phát hiện ta dẫn theo một tu sĩ Nhân Tộc lạ mặt trở lại nhất định sẽ không để yên. Vì vậy, khi này trong lúc du hành bên ngoài hư không, ta đã truyền vào cơ thể của người một chút Long Khí và thay người dịch dung một khuôn mặt giống hệt thuộc hạ của ta. Tất nhiên, biện pháp này chỉ có thể sử dụng trong một thời gian ngắn, chỉ cần tiếp xúc ở cự ly gần lập tức sẽ bị phát hiện. Để tránh bị hãn phát hiện làm hỏng kế hoạch, ta kiến nghị người nên tiếp tục duy trì dung mạo này, hạn chế rời khỏi phủ của ta, đồng thời học một môn công pháp đặc biệt do chính tay ta sáng tạo ra.

Những phần phía trên Dương Thiên đều hiểu, nhưng môn công pháp mà Long Ngạo Thiên nói hãn vẫn chưa nghĩ ra nó có công dụng gì. Đường như biết được điều Dương Thiên đang nghĩ, Long Ngạo Thiên vẽ mặt đặc ý đáp:

- Đây là công pháp do ta đặc biệt chế tạo, dành riêng cho người được chọn. Chỉ cần người tu luyện thành công, trong cơ thể sẽ sản sinh Long Khí, đồng thời có thể hóa thành Long Thân, so với Long Tộc gần như không có sự khác biệt. Sau khi tu luyện xong, ta có thể tìm cho người một thân phận thích hợp, đến lúc đó liền không cần lo lắng bị Long Chiến Thiên phát hiện ra nữa.

Công pháp có thể giúp tu sĩ tu luyện ra Long Khí cùng Long Thân Dương Thiên cũng đã từng nghe qua. Nhưng hãn dám chắc không có loại nào có thể khiến người tu luyện giống hệt so với Long Tộc nguyên thủy. Nếu Long Ngạo Thiên làm được, hãn có thể xem là tuyệt thế thiên tài vạn năm khó gặp của Long Tộc. Dương Thiên vẫn cẩn thận hỏi lại:

- Người nói hai từ “gần như”, tức là ta và Long Tộc thông thường vẫn có điểm khác biệt?

Long Ngạo Thiên không ngờ Dương Thiên lại để ý đến tiểu tiết như vậy. Hắn bật cười:

- Điểm khác biệt duy nhất chính là người bản thể chính là Nhân Tộc, sẽ không sợ bị Khổn Long Tiên khống chế.

- Chỉ có như vậy?

Long Ngạo Thiên tự hào:

- Đương nhiên, đây là công pháp ta hao tổn cả ngàn năm để tạo ra. Tất nhiên không thể so với đám công pháp rác rưởi Nhân Tộc các người học đòi để mô phỏng lại Long Tộc chúng ta được.

Long Tộc có ngạo khí của mình, Dương Thiên mới lười cùng hắn cãi nhau chuyện này. Hắn sảng khoái nói:

- Tốt, vậy tiếp theo chúng ta sẽ tới chỗ của người?

Long Ngạo Thiên phất tay ra hiệu:

- Đi theo ta?

Hai người hóa thành hai vệt sáng phóng đến kiến trúc cao nhất tại đây. Nó giống như một tòa nhà khổng lồ, xung quanh có điêu khắc hình một con Thiên Long đang uốn lượn, mở to miệng như muốn nuốt tất cả mọi thứ vào bên trong. Long Ngạo Thiên, cùng Dương Thiên một trước một sau, lần lượt chui vào mắt phải của Thiên Long.

Hai người vừa hạ xuống, lập tức có một đám người xông ra, trông thấy Long Ngạo Thiên liền cúi đầu hành lễ:

- Tộc trưởng.

Long Ngạo Thiên ra hiệu cho bọn hắn ngẩng đầu lên:

- Thời gian ta vắng mặt có xảy ra chuyện gì hay không?

Người đứng đầu đang định nói thì để ý đến Dương Thiên đang đứng phía sau Long Ngạo Thiên liền đánh mắt ra hiệu. Long Ngạo Thiên hiểu ý, nhìn về phía vài người gần đó rồi nói:

- Các người dẫn hãn đi nghỉ ngơi. Nhớ tiếp đãi hãn chu đáo.

- Tuân lệnh.

Hai người bước ra phía trước hô to rồi làm tư thế xin mời. Dương Thiên khẽ gật đầu rồi đi theo bọn họ. Rồi khỏi phòng, khước miệng Dương Thiên nở một nụ cười bí ẩn, trong lòng thầm nghĩ:

- Có lẽ tình huống của Long Tộc cũng không hãn như người đã nói. Bất quá, chỉ cần không ảnh hưởng đến lợi ích của ta, ta cũng không ngại giúp người một lần.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 514: Nội Tình Long Tộc

Hai người đưa Dương Thiên đến một căn phòng rất sang trọng. Bên trong bài trí khá giống với cung điện của những tên hoàng đế trong những bộ phim cổ trang Dương Thiên từng xem. Chính giữa căn phòng còn có một hồ nước nóng rất lớn, xung quanh là bốn cái đầu rồng đang phun nước vào bên trong. Có hai mỹ nữ đang đứng ven hồ, không ngừng ném xuống những loại linh thảo khác nhau khiến cho hồ nước tràn ngập linh lực.

Hai tên hộ vệ đưa cho Dương Thiên một cái ngọc giản, bên trong có ghi lại bản đồ của nơi này. Bọn hắn cẩn thận dặn dò Dương Thiên nhất định không được đi vào những nơi có đánh dấu bên trên bản đồ. Đó là những khu vực cấm, bất cứ ai không được phép mà ngang nhiên đi vào sẽ phải chịu hình phạt rất nặng.

Dặn dò mọi chuyện xong, hai tên hộ vệ nói vài câu khách sáo rồi bỏ đi. Dương Thiên chậm rãi bước vào. Vừa trong thấy hắn, hai mỹ nữ kia liền đứng dậy:

- Nước đã chuẩn bị xong, người có thể tự nhiên. Bọn ta ra ngoài trước.

Dương Thiên trêu chọc :

- Vội như vậy ? Các người có thể ở lại đây thêm chút nữa, chúng ta cùng...

- Hừ.

Về mặt hai nàng có chút khó coi, hừ lạnh một tiếng rồi xoay người bước ra ngoài. Dương Thiên đưa tay xoa mũi, tỏ vẻ bất đắc dĩ. Hắn cũng chỉ tùy tiện nói đùa vài câu mà thôi. Hai nàng tuy có chút nhan sắc nhưng còn xa mới đủ lọt vào pháp nhãn của hắn. Long Tộc kiêu ngạo, cho dù là tì nữ cũng có ngạo khí của riêng mình, không thể đùa giỡn quá đáng. Việc này Dương Thiên lại vô ý quên mất, thật sự là lỗi của hắn a.

Khởi động trận pháp được thiết lập sẵn trong phòng, Dương Thiên cởi bỏ y phục ngâm mình xuống hồ. Mặc kệ thế giới này thế nào, những lúc thế này lại không nhân cơ hội tận hưởng thì thật ngu ngốc. Dù sao Long Ngạo Thiên vẫn còn có việc phải giải quyết, tạm thời sẽ không có thời gian quản hắn. Dương Thiên ngâm mình trong nước, cảm nhận linh lực chảy vào cơ thể, thoải mái nói :

- Đám đế vương xưa kia hàng ngày tận hưởng hậu cung 3000 mỹ nữ, cơm no, rượu say, tiêu dao khoái lạc. Chẳng trách bọn hắn lại đắm chìm trong đó đến rồi mất nước. Đáng tiếc, cho dù địa vị của ta cao hơn bọn hắn rất nhiều cũng không có cơ hội tận hưởng cuộc sống kia...

...

Trong lúc Dương Thiên còn đang cảm thán, Long Ngạo Thiên đang ngồi trên một cái bàn gỗ màu đỏ. Phía dưới hắn là một đám người đang thay phiên nhau báo lên những chuyện gấp cần xử lý. Về mặt Long Ngạo Thiên ngày một khó coi, bộ dạng già nua lúc này còn có thêm chút dữ tợn :

- Ta chỉ vừa bỏ đi một thời gian ngắn, các người đã đem Thiên Long Tộc đẩy đến tình cảnh này. Nếu cứ tiếp tục như thế này, không qua trăm năm nữa, Long Chiến Thiên sẽ đem Thiên Long Tộc thôn tính. Đến lúc đó, chúng ta sẽ trở thành tội nhân thiên cổ, đâu còn mặt mũi để gặp Thủy Tổ.

Lời của Long Ngạo Thiên tuy có hơi quá nhưng đều là sự thật. Trong năm nhánh lớn của Long Tộc hiện nay, Thiên Long Tộc và Liệt Thiên Đế

Viêm Long Tộc là mạnh nhất. Long Ngạo Thiên vẫn mạnh hơn Long Chiến Thiên một chút. Thế nhưng Long Chiến Thiên lại có Khốn Long Tiên, vì vậy trong trận chiến tranh đoạt chức vị tộc trưởng Long Tộc lần trước hắn đã thua cuộc.

Nói cho đúng, cả Long Ngạo Thiên và Long Chiến Thiên đều giống nhau, muốn thôn tính toàn bộ quyền lực vào tay mình. Bất quá, lần này Long Chiến Thiên đã cao tay hơn một bậc, không biết bằng cách nào có được Khốn Long Tiên.

Như vậy, cho dù Dương Thiên có thành công phá hủy Khốn Long Tiên, giúp Long Ngạo Thiên giết chết Long Chiến Thiên, chẳng qua là khiến Long Tộc đổi chủ mà thôi, chuyện bọn hắn tấn công Linh Giới vẫn sẽ không thay đổi.

Khác với Thiên Long Tộc và Liệt Thiên Đế Viêm Long Tộc, ba nhánh còn lại khá thâm lặng. Vì vậy mục tiêu đầu tiên của Long Chiến Thiên tất nhiên là Thiên Long Tộc. Chỉ cần khiến Thiên Long Tộc quy hàng, ba nhánh còn lại sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Long Chiến Thiên lợi dụng quyền tộc trưởng, không ngừng vơ vét tài nguyên tu luyện, khiến cho thực lực tổng thể của Liệt Thiên Đế Viêm Long Tộc ngày càng tăng mạnh. Một nơi có thêm tài nguyên, những nơi khác tất nhiên phải chịu thua thiệt. Trong chuyện này, Thiên Long Tộc là người chịu hậu quả nặng nề nhất.

Chỉ tính trong thời gian Long Ngạo Thiên rời đi tìm người được chọn, lãnh thổ của Thiên Long Tộc đã thu hẹp đi một phần năm. Đáng nói hơn, đây đều là những nơi có lượng tài nguyên vô cùng phong phú. Ban đầu Long Ngạo Thiên nói với Dương Thiên bọn hắn còn 500 năm, thực tế chính là thời gian mà hắn tính toán trước khi Long Chiến Thiên hoàn toàn thôn tóm tất cả bốn nhánh còn lại. Nhưng hiện tại, xem ra tối đa cũng chỉ còn được hơn 300 năm mà thôi.

Long Ngạo Thiên tức giận, không ai dám cãi lại. Mãi một lúc sau, một người mới bước lên nói :

- Tộc trưởng, kẻ mà người vừa dẫn về lẽ nào chính là người được chọn ?

Long Ngạo Thiên lắc đầu :

- Không phải.

- Vậy tại sao người lại dẫn hãn về đây. Nơi này là Long Giới, không chấp nhận...

Tên kia còn chưa nói hết câu, Long Ngạo Thiên đã hừ lạnh:

- Từ khi nào ta làm việc phải xin phép của các người?

Biết mình lỡ lời, tên kia vội vàng cúi đầu:

- Tộc trưởng tha tội, là do ta quá nóng nảy nên đã lỡ lời.

Long Ngạo Thiên cũng không có ý trách phạt, hãn trầm giọng nói:

- Hãn mặc dù không phải người được chọn nhưng trong tay lại nắm giữ một bảo vật vô cùng lợi hại. Ta có thể cảm nhận được uy lực hủy thiên diệt địa của thứ đó. Kẻ tạo ra nó tu vị chắc chắn không yếu hơn tổ tiên của chúng ta. Vì vậy, ta chắc rằng nó đủ sức phá hủy Khốn Long Tiên.

Tất cả những người có mặt ở đây đều trợn mắt há mồm. Tu vị của tổ tiên đã cao đến một trình độ khó tin, cho dù đặt tại Tiên Giới cũng là cường giả đỉnh cấp. Có thể so sánh với hãn hãn là không có mấy người. Trong tay Dương Thiên nắm giữ một bảo vật kinh khủng như vậy khiến bọn họ rất kinh ngạc, nhưng nhiều hơn lại là sự lo lắng:

- Tộc trưởng, thứ kia đáng sợ như vậy, lỡ như tên Nhân Tộc đó có ý đồ xấu, vậy Thiên Long Tộc chúng ta, thậm chí những tộc khác có thể sẽ phải

chịu tổn thất rất lớn. Quan trọng hơn, mục đích ban đầu của chúng ta là dựa vào người được chọn đoạt lấy Khốn Long Tiên từ tay Long Chiến Thiên. Nếu như phá hủy nó, Long Tộc sẽ lại một lần nữa phân chia. Ba tộc kia cho dù không sánh được với Thiên Long Tộc cùng Liệt Thiên Đế Viêm Long Tộc nhưng cũng không phải đèn dầu đã cạn, muốn bọn họ quy phục vô cùng khó khăn.

Những chuyện tên này vừa nói Long Ngạo Thiên đương nhiên hiểu. Hẳn rõ hơn ai hết tầm quan trọng của Khốn Long Tiên trong việc khống chế toàn bộ Long Tộc. Thế nhưng lúc này người nắm giữ pháp bảo kia lại là Long Chiến Thiên. Muốn đoạt lấy nó từ tay tên kia so với lên trời còn khó khăn hơn rất nhiều.

Nhưng cho dù không muốn thì Long Ngạo Thiên vẫn không còn lựa chọn nào khác. Thời gian chỉ còn lại hơn 300 năm, cho dù tìm ra người được chọn, lúc đó Long Chiến Thiên đã sớm thống nhất Long Tộc, nắm trong tay mọi quyền lực. Người được chọn kia có xuất hiện cũng chỉ là để cản trở việc chinh phục Linh Giới của Long Tộc mà thôi. Thứ mà Long Ngạo Thiên nhắm đến chính là khống chế toàn bộ Long Tộc, đem lực lượng khống lồ kia đi đánh chiếm ba ngàn vị diện, sát nhập lại thành một thể.

Ước mơ cao xa cần phải có tài năng cùng sự chuẩn bị chu đáo. Long Ngạo Thiên tự nhận hẳn tài trí vô song, đáng tiếc thời gian quá ngắn ngủi. Dương Thiên lúc này giống như con bài tẩy của Long Ngạo Thiên. Chưa đến thời khắc quan trọng nhất, hẳn tuyệt đối không muốn Dương Thiên đem Khốn Long Tiên phá hủy. Đây mới chính là lý do Long Ngạo Thiên cung cấp tài nguyên cho Dương Thiên tu luyện. Bề ngoài là để hẳn nâng cao tu vị, tăng khả năng thành công. Thực chất là tranh thủ thời gian để tìm ra biện pháp khác. Trừ khi không còn cách nào mới phải sử dụng đến hạ sách này.

Nếu Dương Thiên biết được toàn bộ kế hoạch của Long Ngạo Thiên, biết đối phương chỉ xem mình là con cờ hẳn chắc chắn sẽ cười to. Trong bàn cờ vua, quân tốt khi tiến đến ô cuối cùng có thể phong hậu. Dương Thiên cũng như vậy, chỉ cần cho hắn có đủ thời gian và tài nguyên, ai là con cờ trong tay ai còn chưa biết được.

“Nếu nhân sinh là một bàn cờ, vậy thì ta chính là kỳ thủ giỏi nhất”.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 515: Đại Thừa Trung Kỳ

Bản thân Long Ngạo Thiên cũng chưa nghĩ ra được cách nào tốt hơn. Tất nhiên hắn sẽ không ngu ngốc nói ra chuyện này khiến cho lòng tin của những người khác bị lung lay. Long Ngạo Thiên giả vờ thản nhiên nói:

- Chuyện này còn cần người phải nhắc nhở sao. Mọi chuyện ta đã tự có suy tính của riêng mình, các người chỉ cần tuân theo là được rồi.

Những người có mặt ở đây đều là tâm phúc của Long Ngạo Thiên, bọn họ vẫn rất tin tưởng hắn. Nếu Long Ngạo Thiên đã nói như vậy, tất cả không có ý kiến gì nữa. Thảo luận thêm một vài vấn đề sau đó mọi người lần lượt rời đi. Long Ngạo Thiên ngả đầu ra lưng ghế, vẻ mặt hiện lên sự nghiêm túc:

- Long Chiến Thiên, ta và người tranh đấu đã nhiều năm. Kể cả lúc biết người có được Khố Long Tiên ta vẫn chưa từng có cảm giác mình sẽ thua. Đã như vậy, ta sẽ tiếp tục đánh cược thêm một lần nữa.

...

Ở bên này, Dương Thiên vẫn đang tận hưởng cuộc sống rất thoải mái. Hắn biết rằng Long Ngạo Thiên sẽ sớm tìm đến mình. Dương Thiên suy đoán rất chuẩn xác. Ba ngày sau, Long Ngạo Thiên đã đích thân đến gặp hắn. Nhìn thấy Dương Thiên đang nhàn nhã uống trà, thưởng thức linh quả, hắn cười nói:

- Mấy ngày qua thế nào?

Hai chữ “thế nào” của Long Ngạo Thiên ẩn chứa rất nhiều dụng ý, Dương Thiên trực tiếp chọn cái đơn giản nhất:

- Rất thoải mái.

Long Ngạo Thiên gật đầu:

- Vậy là tốt. Hiện tại ta sẽ đưa người đến bảo khố phòng của Long Tộc để lựa chọn bảo vật tu luyện. Bảo vật mà Thiên Long Tộc cất giữ rất nhiều, tất nhiên không thể giao toàn bộ cho người. Vì vậy, mỗi lần người chỉ được chọn ba món, sau khi sử dụng hết mới được lấy thêm.

Dương Thiên đứng dậy:

- Tốt. Đi thôi.

Vị trí của bảo khố phòng chính là viên ngọc lớn đặt ngay trong miệng của Thiên Long. Đứng trước bảo khố, Long Ngạo Thiên dùng tay vẽ lên một đám Long Văn sau đó ném vào đó một cái ngọc ẩn. Bề mặt viên ngọc kia bắt đầu xuất hiện những gợn sóng, lóe lên trong giây lát rồi biến mất. Long Ngạo Thiên phát tay:

- Theo ta.

Hai người một trước một sau bước vào bên trong bảo khố. Trong lòng Dương Thiên không khỏi cảm thán. Long Tộc quả nhiên giàu đến chảy mỡ. Dương Thiên dám đảm bảo, số lượng bảo vật cùng mức độ quý hiếm, cho dù các đại môn phái lớn tại Linh Giới cũng phải chịu thua. Không nhân cơ hội này bắt bọn hăn xuất huyết một chút thật sự là có lỗi với bản thân.

Long Ngạo Thiên không biết Dương Thiên đang suy nghĩ gì, hăn lấy ra ba cái ngọc ẩn cùng một quyển công pháp, cẩn thận nhắc nhở:

- Mỗi một thứ được cất trong này đều có giá trị liên thành. Vì vậy mỗi cái đều có trận pháp sử dụng Long Văn bảo vệ. Chỉ cần chạm vào sẽ lập tức phát động công kích. Ta cho người ba cái ngọc ẩn, muốn lấy thứ nào chỉ cần ném nó vào bên trong trận pháp. Nhớ kỹ, mỗi ngọc ẩn chỉ sử dụng được một lần, lỡ như sơ xuất kích hoạt trận pháp, cho dù người có là Đại Thừa kỳ cũng sẽ không có kết cục tốt.

- Còn đây là loại công pháp đặc biệt mà ta đã từng nói. Trước khi người tu luyện đến đại thành, tuyệt đối không được rời khỏi nơi này. Bên ngoài Long Ngạo Thiên giống như đang dẫn dò Dương Thiên, thực tế là đang nhắc nhở hắn không nên nảy sinh lòng tham. Đứng trước một lượng lớn bảo vật như vậy, cho dù là người có tâm tính kiên định nhất cũng khó tránh khỏi. Chỉ là Long Ngạo Thiên đã xem thường Dương Thiên, hắn cần những thứ này để khôi phục tu vị. Nhưng trên thực tế, trừ vài loại bảo vật có tác dụng trị thương, những thứ còn lại Dương Thiên còn cảm thấy chướng mắt. Hắn thản nhiên nói:

- Ta biết. Lựa chọn sẽ tốn chút thời gian, người có việc cứ đi lo liệu trước. Chọn xong ta sẽ lập tức trở về phòng tu luyện.

Long Ngạo Thiên gật nhẹ đầu, sau đó rất nhanh rời khỏi. Hắn quả thực có rất nhiều chuyện cần phải xử lý. Tối thiểu cũng phải làm chậm quá trình mở rộng sức mạnh của Long Chiến Thiên.

Chờ Long Ngạo Thiên rời đi, Dương Thiên mới bắt đầu lựa chọn. Bảo vật nơi này được sắp xếp rất bài bản, tùy theo công dụng mà phân chia vào những khu vực khác nhau. Dương Thiên trực tiếp bỏ qua đồng pháp bảo công kích cùng phòng ngự. Một đám thư tịch ghi lại công pháp cùng pháp thuật thần thông cũng bị hắn nhanh chóng lướt qua. Đứng trước một đồng linh thảo cao cấp cùng những loại bảo vật ẩn chứa linh khí nồng đậm, Dương Thiên bắt đầu phân vân lựa chọn:

- Thái Hư Linh Nhũ, Cam Tuyền Ngọc Lộ, Tuế Nguyệt Thảo...Ai, nếu có thể đem tất cả lấy đi, nói không chừng đủ để ta khôi phục đến Đại Thừa đỉnh phong, thậm chí Độ Kiếp kỳ. Đáng tiếc, chỉ có thể lựa chọn ba món.

Tuy Long Ngạo Thiên đã hứa cung cấp đầy đủ tài nguyên để Dương Thiên tu luyện, thế nhưng nếu tốc độ tiêu hao của hắn quá nhanh nhất định sẽ khiến tên kia nghi ngờ mà đề phòng. Vì vậy, tốt nhất là cứ cách một khoảng thời gian nhất định mới đến đây một lần. Mặc dù có điểm tiếc nuối, Dương Thiên vẫn nhanh chóng chọn ra ba món phù hợp nhất. Trong đó có một cái Linh Nhãn đã được luyện chế sẵn.

Linh Nhãn chính là tinh hoa chiết lọc từ linh mạch. Ngoài việc mang theo nó bên người sẽ gia tăng tốc độ tu luyện thì không còn công dụng gì khác. Cả thế giới này, có lẽ cũng chỉ có Dương Thiên đem Linh Nhãn nhai như nhai kẹo mà thôi.

Phẩm chất của cái Linh Nhãn này so với cái lần trước cũng không thua kém nhiều, cộng thêm hai món kia. Dương Thiên tin rằng mình có hi vọng khôi phục đến Đại Thừa trung kỳ.

Dùng ngọc ấn lấy ba món đồ ra xong, Dương Thiên nhanh chóng rời khỏi bảo khố, trở lại phòng của mình. Vừa đóng cửa phòng lại, Dương Thiên lập tức khởi động trận pháp phòng ngự. Cẩn thận hơn, hắn liên tiếp bố trí thêm hàng trăm cái cấm chế cùng trận pháp khác nhau. Chuẩn bị xong, Dương Thiên mới lấy ba món bảo vật ra. Trước tiên, Dương Thiên cầm lấy Linh Nhãn bỏ vào miệng rồi bắt đầu luyện hóa.

Một tháng sau, hai mắt Dương Thiên mở ra, hai món bảo vật còn lại cũng đã biến mất. Cảm nhận một chút lực lượng, Dương Thiên nở nụ cười:

- Không tệ, Linh Nhãn này phẩm chất rất tốt. Cộng thêm Tuế Nguyệt Thảo sinh trưởng hàng vạn năm ẩn chứa một lượng Nguyệt Chi Tinh Hoa vô cùng lớn. Thái Hư Linh Nhũ càng không cần phải nói, linh khí bên trong

nó là tinh thuần nhất. Có điều, dựa vào ba thứ này lại khôi phục được đến Đại Thừa trung kỳ, quả thực là có điểm may mắn a.

Khôi phục thêm một tiểu cảnh giới, tâm trạng của Dương Thiên lúc này rất tốt. Tính toán thời gian, nếu lúc này hắn để gặp Long Ngạo Thiên để lấy thêm bảo vật chắc chắn sẽ khiến tên kia hoài nghi. Tiếp tục ở trong căn phòng này cũng không có lợi ích gì. Dương Thiên quyết định sử dụng Phá Thiên lập nên một cái huyền trận cấp cao. Hình ảnh Dương Thiên đang bế quan tu luyện một lần nữa hiện ra. Huyền trận bậc này, cho dù Long Ngạo Thiên đi đến ngay trước mặt cũng đừng mong phát hiện.

Thi triển Liễm Khí Thuật cùng Ẩn Thân Thuật đến mức tối đa, Dương Thiên không tốn bao nhiêu công sức liền rời khỏi cung điện của Long Ngạo Thiên. Có thời gian dư dả, Dương Thiên dự định đến địa bàn của Long Chiến Thiên tìm hiểu thông tin. Hắn cũng muốn biết xem chuyện gì đang diễn ra tại Long Tộc.

Lãnh địa của Thiên Long Tộc và Liệt Thiên Đế Viêm Long Tộc nằm sát nhau, hai tộc lại thường xuyên giao thương với nhau nên Dương Thiên dễ dàng hỏi thăm được đường xá nơi này. Trên đường đi, hắn cũng không quên tu tập công pháp mà Long Ngạo Thiên đã đưa từ trước.

Công pháp này quả nhiên rất thần diệu, cần mượn sự trợ giúp của Long Khí và Long Huyết để tu luyện. Đạt đến đại thành có thể hóa long, phi thiên độn địa, không những tốc độ siêu việt mà còn có thể sử dụng một vài kỹ năng thiên phú của Long Tộc. Bên trong quyển sách, Long Ngạo Thiên cũng đã chuẩn bị sẵn Long Khí cùng Long Huyết để Dương Thiên tu luyện.

Từ vị trí cung điện của Long Ngạo Thiên đến chỗ của Long Chiến Thiên tiêu tốn chừng 20 ngày. Dương Thiên rất nhanh liền đem công pháp này hoàn toàn hiểu rõ, thậm chí tu luyện đến bước tiểu thành. Lúc này, không cần sử dụng biện pháp gì khác, cơ thể của hắn cũng đã tự động phát ra long

khí nhân nhật. Chỉ cần tu vị không đạt đến Độ Kiếp kỳ thì đừng mong nhìn ra được điểm gì khác biệt.

Vừa bước vào thành, Dương Thiên nhìn thấy khắp nơi đều là những mảnh vải, giấy màu đỏ. Kể cả biển hiệu thợ rèn hay quán rượu cũng sử dụng màu sắc tương tự. Dương Thiên hơi tò mò liền đi đến một cửa tiệm nhỏ để hỏi thăm:

- Mấy ngày qua trong thành đã xảy ra chuyện gì, tại sao khắp nơi đều treo băng màu đỏ như vậy?

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 516: Kén Rế

Nhìn Dương Thiên khá lạ mặt, người kia hỏi lại:

- Người từ nơi khác đến?

Dương Thiên gật đầu:

- Ta từ một nơi rất xa vừa mới đến đây, trông thấy chuyện này có chút kỳ lạ nên mới hỏi thăm.

Người kia không hề tỏ vẻ nghi ngờ:

- Gần đây xảy ra một sự kiện lớn. Long Tích Nguyệt, con gái của tộc trưởng Long Chiến Thiên đang cử hành nghi lễ lựa chọn bạn đời.

- Nghi lễ?

Người kia cười nói:

- Đúng vậy. Tộc trưởng của chúng ta coi thực lực chính là yếu tố quyết định tất cả. Kể cả trong việc lựa chọn chồng cho con gái mình, hãn cũng muốn chọn người mạnh nhất. Việc này mang tiếng là nghi lễ, thật ra là để một đám tộc nhân đánh nhau, tranh giành xem ai mới là người xứng đáng nhất mà thôi.

- Ta nghe nói Long Tích Nguyệt cũng không bằng lòng với chuyện này, nhưng một khi tộc trưởng đã quyết thì không ai có thể thay đổi được. Nàng cũng chỉ còn cách cam chịu mà thôi.

Dương Thiên tỏ vẻ đã hiểu:

- Vậy cuộc thi này có điều kiện giới hạn nào hay không? Tu vị tất nhiên quan trọng, nhưng còn tuổi tác thì sao. Cho dù là tuyệt thế thiên tài, mới chỉ tu luyện vài năm cũng không thể so sánh được với những kẻ đã tu luyện hàng ngàn hàng vạn năm.

Người kia lắc đầu:

- Chuyện này ta cũng không rõ, người muốn biết thì cứ đến đó tự mình tìm hiểu đi.

Thấy người này có vẻ hơi khó chịu, Dương Thiên cũng không tiếp tục hỏi nữa. Long Tộc thông thường phân chia thành rất nhiều chủng tộc, trong những chủng tộc đó có một nhóm khi sinh ra đã thiếu thốn Long Khí, dẫn đến cơ thể yếu ớt mà không thể tu luyện. Những Long Tộc đó một phần sẽ chết đi, phần còn lại sẽ sinh sống như một loại yêu thú thông thường.

Long Tộc qua nhiều năm phát triển đã tìm ra một loại thảo dược có thể khiến những phần tử yếu ớt này hóa hình, đồng thời giữ được mạng sống, giống như Nhân Loại bình thường. Số lượng những kẻ như vậy ở Long Tộc rất đông, thế nhưng địa vị lại thấp kém, chủ yếu là để phục vụ những kẻ ở cao tầng tu luyện mà thôi.

Người kia cũng thuộc vào nhóm này, Dương Thiên có thể cảm nhận được trên người hắn một sợi Long Khí yếu ớt để bảo trì mạng sống, tu luyện là chuyện không thể. Có lẽ Dương Thiên hỏi đến vấn đề tu vị và thiên tài khiến cho hắn cảm thấy khó chịu.

Dọc đường đi, Dương Thiên lựa chọn một vài thành viên Long Tộc có tu vị từ Nguyên Anh kỳ trở lên, cũng đã hỏi thăm được khá khá thông tin. Theo như bọn hắn nói, Long Chiến Thiên một lòng tôn thờ sức mạnh. Cho dù tuyệt thế thiên tài trong mắt hắn cũng chẳng xem ra gì. Trong suốt vô số năm tháng, Long Chiến Thiên nhìn thấy rất nhiều thiên tài mệnh yếu, còn

chưa kịp thể hiện tài năng đã mất mạng. Chính vì điểm này, Long Chiến Thiên tin tưởng, thiên tài chẳng qua chỉ là mầm mống phát triển, hư vô mờ mịt, còn những thành viên cấp cao khác mới chính là thực tại. Mà thực tại không phải là thứ đáng tin nhất hay sao?

Suy nghĩ này chính là lý do khiến Long Chiến Thiên không thèm bỏ thời gian đi tìm người được chọn như Long Ngạo Thiên. Hắn tin rằng chỉ cần nắm giữ lực lượng đủ mạnh, cho dù là vận mệnh cũng có thể thay đổi được, một lời tiên đoán vô căn cứ thì tính là gì.

Nghi lễ này cũng vậy, Long Chiến Thiên không đưa ra bất kỳ quy tắc hay giới hạn tu vị gì. Chỉ cần là người chiến thắng sau cùng liền trở thành con rể của hắn. Tất nhiên, không phải mọi tu sĩ của Long Tộc đều tham dự sự kiện này. Thứ nhất, tuy rằng Long Chiến Thiên không giới hạn thành phần tham dự, tộc nhân của những nhánh khác cũng có quyền tham gia. Thế nhưng ai cũng biết tình hình giữa Thiên Long Tộc và Liệt Thiên Đế Viêm Long Tộc đang trong giai đoạn căng thẳng. Một tên Thiên Long Tộc xuất hiện ở đây rất có thể bị xem là nội gián. Vì vậy không có người nào thuộc Thiên Long Tộc dám dũng cảm đến đăng ký.

Thứ hai, cho dù nói tu vị không hạn chế, nhưng những tu sĩ cấp thấp cũng không ngu ngốc đến nỗi tham dự để rồi mất mạng vô ích. Tu sĩ Độ Kiếp kỳ có lòng tự trọng của riêng mình, cộng thêm dòng máu Long Tộc kiêu ngạo, bọn hắn cũng không có hứng thú với trò chơi này. Cho nên phần lớn những kẻ đến tham dự đều có tu vị từ Hợp Thể cho đến Đại Thừa kỳ, bọn hắn nhắm đến không những là sắc đẹp của Long Tích Nguyệt mà còn là gia sản khổng lồ của Long Chiến Thiên. Trở thành con rể của Long Chiến Thiên, cơ hội bước vào Độ Kiếp kỳ sẽ cao hơn rất nhiều.

Công pháp của Dương Thiên là do Long Ngạo Thiên sáng tạo. Khí tức mà nó mô phỏng chính là của Thiên Long Tộc. Theo lẽ thường, nếu hắn tham gia cuộc thi này sẽ rất mạo hiểm. Tuy nhiên, với tư cách là Chân Tiên, Dương Thiên có thể dễ dàng mô phỏng lại khí tức của Liệt Thiên Đế Viêm

Long Tộc. Tuy có điểm khác nhau nhưng bản chất đều là Long Khí, cho nên đối với hắc mà nói thì chẳng có gì đặc biệt.

Hơn nữa, nghe những tên kia ca tụng về nhan sắc của Long Tích Nguyệt, Dương Thiên cũng muốn nhân cơ hội này làm chút chuyện “có ý nghĩa”. Nhân sinh tiêu dao, không có mỹ nữ bầu bạn thực sự đáng tiếc a. Điều khiến Dương Thiên e ngại chính là công pháp kia hắc chỉ mới đạt đến tiểu thành, còn cần một thời gian nữa mới hoàn toàn tu tập được. Người khác thì không thành vấn đề, lỡ như bị Long Chiến Thiên phát hiện thì đó sẽ là phiền phức lớn. Mặc kệ, trước tiên cứ đăng ký trước đã, những chuyện khác để sau hắc nói.

Dùng tu vị Hợp Thể hậu kỳ đăng ký tham dự, Dương Thiên được tặng cho một miếng ngọc ấn. Đây là công cụ để thông báo thời gian diễn ra nghi lễ, đồng thời nói sơ qua về quy tắc thi đấu. Gọi là nghi lễ, thực chất là một trận tranh đấu giữa tu sĩ Long Tộc với nhau. Khi số lượng người tham dự đạt đến 100, tất cả sẽ được thông qua ngọc ấn triệu tập đến một không gian đặc biệt. Tại nơi đó, ai tìm ra đủ năm miếng Long Lân, thành công triệu hồi hư ảnh Thủy Tổ sẽ được lọt vào vòng tiếp theo. Về quy định của vòng tiếp theo thì phải chờ đến khi thông qua được vòng đầu tiên, ngọc ấn lúc đó sẽ tiếp tục cung cấp thông tin.

Thể lệ rườm rà phức tạp, lại quy định cần có đủ 100 người tham dự, Dương Thiên bắt đầu nghi ngờ liệu đây có phải nghi lễ để kén rể cho Long Tích Nguyệt hay là một âm mưu nào đó của Long Chiến Thiên? Kẻ có thể đi trước Long Ngạo Thiên một bước đoạt lấy Khố Long Tiên, Dương Thiên tất nhiên sẽ không xem thường trí tuệ của hắc.

Chọn một nhà trọ nghỉ ngơi, Dương Thiên tranh thủ thời gian tu luyện công pháp của Long Ngạo Thiên. Gần mười ngày trôi qua, ngọc ấn cuối cùng cũng phát ra tín hiệu thông báo. Nó từ trong cơ thể Dương Thiên bay ra, lơ lửng giữa không trung một lúc rồi phát ra ánh sáng chói mắt. Sau đó,

ngọc ẩn trở lại bình thường rơi vào tay Dương Thiên. Trước mặt hắn lúc này là một cánh cổng hình tròn tương tự như lúc ở Thiên Long Bí Cảnh.

Dương Thiên thu hồi ngọc ẩn vào người, không chút do dự bước vào. Hiện ra trước mắt hắn là một khu rừng rậm rạp lớn. Bốn bề là các loại cây quý hiếm. Dương Thiên không khỏi lắc đầu:

- Bách Linh Thụ, Thiên Niên Đàn Mộc, Đường Thần Mộc... Long Tộc quả nhiên giàu đến chảy mỡ, những thứ này chỉ cần một mảnh đã có giá trị rất lớn, vậy mà bọn hắn lại trồng cả một khu rừng. Nhìn niên kỷ có lẽ cao nhất cũng đã hơn vài vạn năm.

Dương Thiên còn đang chặc lưỡi tán thưởng, phía sau đã phát ra tiếng gió rít vang. Một quyền cực mạnh quét qua, dư ảnh do Dương Thiên để lại bị đánh tan, trên thân cây gần đó xuất hiện một dấu quyền ấn khá sâu.

Phải biết quyền ấn này chỉ là do lực gió đánh ra, thân cây kia cũng thuộc một loại quý hiếm, độ cứng rắn không cần phải bàn cãi. Như vậy cũng đã đủ hiểu uy lực của một quyền này, rõ ràng là muốn dùng một chiêu lấy mạng Dương Thiên.

Phát hiện ra mình chỉ đánh trúng dư ảnh, tên kia vội vã lùi lại. Lúc này, bất ngờ có một cánh tay đặt lên vai hắn kèm theo giọng nói lạnh lùng:

- Chỉ một tên Hợp Thể hậu kỳ cũng muốn đánh lén ta? Người quả thực rất can đảm, đáng tiếc, sự can đảm đó đặt sai chỗ rồi.

Tên kia còn không kịp trả lời, trên cơ thể đã xuất hiện vô số vết nứt, sau đó hóa thành từng mảnh vụn rơi xuống đất. Chân thân chưa kịp hiện, thần thông chưa kịp sử dụng đã bị miểu sát, Hợp Thể kỳ và Đại Thừa kỳ chênh lệch lớn đến như vậy.

Hạ sát xong một tên Long Tộc, Dương Thiên liền xoay người rời đi. Hắn không phát hiện ra những mảnh xác của tên kia nhanh chóng bị mặt đất

nuốt lấy, chỉ trong nháy mắt liền không còn lại chút nào.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 517: Kế Sách Thu Thập Long Lân

Nơi này là một không gian đặc biệt, được bố trí Long Văn để gia cố không gian và hạn chế thần thức đến mức tối đa. Nếu Dương Thiên có Phá Thiên ở đây, sử dụng Vạn Pháp Thông Thiên Nhân tìm kiếm năm miếng Long Lân là một chuyện rất đơn giản. Thế nhưng để qua mắt Long Ngạo Thiên, hẳn bắt buộc phải sử dụng Phá Thiên làm mắt trận để gia tăng uy lực của huyền trận. Vì vậy lúc này muốn tìm đủ năm miếng Long Lân sẽ phải tiêu tốn không ít thời gian.

Tại nơi này, cho dù là thần thức Đại Thừa trung kỳ cũng bị giới hạn trong phạm vi 1000 mét. Nói như vậy, Hợp Thể kỳ tối đa cũng chỉ có gần 100 mét mà thôi. Tuy nhiên, Long Tộc sở hữu những giác quan khác vô cùng nhạy bén. Hơn nữa bọn hắn đối với Long Lân có một mối liên kết, chỉ cần ở trong một phạm vi nhất định liền có thể cảm ứng được.

Nhìn chung, cuộc tìm kiếm này đối với Dương Thiên có chút bất lợi. Nhưng hắn lại có ưu thế đủ để đàn áp tất cả, chính là sức mạnh vượt trội. Kẻ tham gia kén rế tối đa chỉ có tu vị Đại Thừa kỳ mà thôi. Với tu vị đã khôi phục đến Đại Thừa trung kỳ, cho dù là Đại Thừa hậu kỳ của Long Tộc, Dương Thiên cũng không có gì phải lo lắng. Và lại, nếu tìm không được, chẳng phải có thể cướp hay sao. Mọi quy tắc nơi này đều là quy tắc mở, không hề cấm tranh đấu, cướp đoạt thậm chí giết chết đối thủ. Chính vì vậy mà vừa mới bước vào nơi này, Dương Thiên đã bị đánh lén. Mục đích chính là giảm số lượng người tham dự, tăng khả năng chiến thắng của mình lên.

Tất nhiên, Dương Thiên cũng không phải kẻ khát máu, nếu không cần thiết, tha cho bọn hắc một mạng cũng không phải chuyện gì quan trọng. Tìm kiếm trong mơ hồ suốt một ngày trời vẫn không ra được thứ gì đặc biệt. Dương Thiên đang định tìm một nơi vắng vẻ để tiếp tục tu luyện công pháp thì phát hiện ra điểm bất thường.

Trước mặt hắc lúc này là một đồng hỗn loạn, từng gốc đại thụ bị nhổ tung gốc, đánh thành nhiều mảnh vụn. Một vài nơi có dấu hiệu đóng băng, nơi khác lại bị hỏa diễm khùng bố thiêu đốt. Khung cảnh hoang tàn thế này chứng tỏ ở đây vừa có cuộc chạm trán dữ dội giữa hai thành viên Long Tộc. Dựa vào khí tức còn lưu lại, tu vị của hai tên này ít nhất cũng đã đạt đến Đại Thừa sơ kỳ.

Thế nhưng điều kỳ lạ chính là, nơi này lại không hề có vết máu hay bất kỳ một mảnh long lân nào rơi ra. Nhìn về một gốc cây gãy gần đó, rõ ràng có dấu long trảo rất lớn. Điều này chứng tỏ lúc hai tên kia đấu pháp đã thi triển ra chân thân. Sử dụng chân thân lại chiến đấu rất khốc liệt, không có lý nào một mảnh long lân cũng không rơi ra. Dương Thiên cẩn thận tìm kiếm vẫn không phát hiện được gì khác. Hắc bắt đầu tính toán:

- Lẽ nào là một tên có sở thích biến thái đi thu thập thi thể đối thủ. Cho dù là như vậy, lẽ nào không để lại bất kỳ vết máu hay mảnh vụn vỡ thể nào. Hoặc là, toàn bộ nơi này có vấn đề.

Để xác thực cho suy đoán của mình, Dương Thiên quyết định quay lại nơi ban đầu hắc được truyền tống đến. Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, thi thể của tên Long Tộc kia đã biến mất, kể cả vết máu lưu lại trên mặt đất cũng không còn. Mơ hồ hiểu ra thứ gì đó, Dương Thiên vẫn không có kết luận chính xác. Hắc quyết định tự mình kiểm chứng một phen.

Tạm thời gác lại chuyện tìm kiếm Long Lân, Dương Thiên lóe lên một cái rồi bay đi. Tốc độ của hắc cực nhanh, không ngừng tìm kiếm một thành viên Long Tộc bất kỳ.

Diện tích nơi này rất rộng lớn, có thể so sánh với một cái vị diện trung cấp vị diện cỡ vừa. Dương Thiên mất gần một ngày mới phát hiện một tên Long Tộc khác. Tu vị của tên này không tệ, cũng là Đại Thừa trung kỳ như Dương Thiên.

Vừa trông thấy Dương Thiên, tên kia liền chớp tay chào hỏi:

- Tiểu hữu, không biết người là thành viên thuộc nhánh nào của Long Tộc.

Xưng hô của tên này khiến Dương Thiên có đôi chút bất ngờ. Hẳn thể hiện ra tu vị bên ngoài chỉ có Hợp Thể hậu kỳ mà thôi. Đối phương cao hơn hẳn một đại cảnh giới, theo lẽ thường thái độ không thể nào hòa nhã, đối xử như một kẻ đồng cấp được. Dương Thiên giả vờ sợ hãi đáp:

- Tiền bối, ta là thành viên của Liệt Thiên Đế Viêm Long Tộc, không biết người là...

Tên kia bật cười:

- Tiểu hữu đừng sợ, chúng ta đến đây là để tìm kiếm Long Lâm, không phải chém giết lẫn nhau. Không biết mấy ngày qua người có đạt được gì hay không?

Dương Thiên lắc đầu:

- Vận khí quá kém, ta đến giờ vẫn chưa tìm được mảnh Long Lâm nào.

Hai mắt tên kia lóe lên một tia hàn quang:

- Thật vậy sao?

Dương Thiên lùi về phía sau vài bước:

- Tiền bối, những gì ta nói đều là sự thật.

Tên kia bất ngờ cười ha hả:

- Tiểu hữu, ngươi nghĩ quá nhiều rồi. Ta chẳng qua là tùy tiện hỏi vậy thôi. Được rồi, lão phu còn phải tiếp tục tìm kiếm, cáo từ.

Tên kia nói xong liền biến mất. Vẻ mặt Dương Thiên trở nên lạnh lùng. Hắn xòe lòng bàn tay ra, bên trong là một đạo Long Văn có tác dụng đánh dấu vị trí. Tên kia rõ ràng không phải thứ tốt lành gì. Lý do hắn giữ thái độ hảo hữu chẳng qua là muốn lợi dụng Dương Thiên mà thôi. Trong không gian bị hạn chế về thần thức, cho dù là Đại Thừa trung kỳ như hắn, muốn tìm đủ năm mảnh Long Vân cũng sẽ hao phí khá thời gian. Vì vậy, tên này lưu lại trên người Dương Thiên một đạo Long Văn để đánh dấu vị trí. Sau một thời gian hắn sẽ lại tìm đến, nếu khi đó phát hiện Dương Thiên có Long Vân, hắn tất nhiên sẽ ra tay đoạt lấy.

Dương Thiên chắc rằng, không chỉ với một mình hắn, tên kia còn ra tay với rất nhiều tu sĩ Hợp Thể kỳ khác. Thủ pháp này cũng không tính là cái gì cao siêu, nhưng độ hiệu quả thì không cần phải bàn cãi. Số lượng Hợp Thể kỳ tham dự chắc hẳn không dưới 80 người, chỉ cần lợi dụng được một nửa trong số đó, tên kia chỉ cần ngồi không cũng được hưởng lợi. Bọn hắn cũng không phải Dương Thiên, vốn không có cách nào phát hiện ra đạo Long Vân này.

Vốn định giết chết tên này để chứng thực vấn đề, Dương Thiên quyết định tạm tha cho hắn một mạng. Chi bằng đợi hắn thu thập đủ năm mảnh Long Vân rồi hắn ra tay cũng chưa muộn. Khoảnh khắc tên kia để lại đạo Long Vân này trên người Dương Thiên, bản thân hắn cũng kịp lưu lại chỗ tên kia một cái cấm chế truy tung. Đương nhiên thủ pháp Dương Thiên sử dụng cực kỳ cao minh, tên kia đừng mong nhìn ra được chút khác biệt nào.

Đặt đạo Long Văn kia vào một gốc cây bất kỳ xong, Dương Thiên liền chọn một nơi thích hợp dựng lên trận pháp phòng ngự cùng huyền trận để che mắt, sau đó tập trung lĩnh ngộ công pháp.

Một tháng sau, một tiếng nổ khổng lồ phát ra. Từ bên trong quang cầu, một cái đuôi rồng rất lớn xuất hiện, quật mạnh lên thân cây gần đó. Cổ thụ rần chắc lúc này giống như một miếng gỗ mục, bị long vĩ đánh thành một đồng nát vụn. Một con Thiên Long màu xanh trắng hiện ra, bay lượn một vòng trên bầu trời rồi đáp xuống đáp, biến trở lại nhân hình thành Dương Thiên. Khóe miệng hằn nở nụ cười vui vẻ :

- Không sai, thậm chí ngay cả Thiên Long huyết mạch cũng giống y hệt. Hiện tại cho dù ta đứng trước mặt Long Chiến Thiên, tên kia cũng đừng mong phát hiện ra chỗ nào bất thường.

Đã tu luyện công pháp đến đại thành, Dương Thiên xem như không còn gì phải lo lắng. Hắn lập tức lần theo dấu vết cấm chế để lại tìm đến chỗ tên Đại Thừa trung kỳ kia. Không mất bao nhiêu công sức, Dương Thiên dễ dàng tìm thấy một đám Long Tộc hơn 30 người đang tập trung tại một chỗ. Trừ tên Đại Thừa trung kỳ kia, hầu hết những kẻ còn lại đều là Hợp Thể trung kỳ cùng hậu kỳ. Trước mặt tên Đại Thừa trung kỳ kia là một đồng Long Lân chất cao, ước tính khoảng chừng 20 miếng.

Nhìn đồng Long Lân trước mặt, tên kia gật đầu :

- Không tệ, còn nhiều hơn ta dự tính một chút. Được rồi, các người xem như cũng góp chút công sức cho chuyện này, vì vậy ta sẽ để lại cho các người một mạng. Đem tất cả bảo vật trên người lấy ra rồi rút đi cho ta.

Thái độ vô sỉ của tên này khiến đám Long Tộc kia không ngừng mắng chửi trong lòng. Bất quá, bọn hắn cũng chỉ còn cách ngoan ngoãn dâng lên toàn bộ bảo vật chứa trong người. Khi người thứ tư bước lên lấy ra bảo vật, một tia sáng lóe lên, đầu của hắn liền rơi xuống mặt đất. Sau đó thân thể hắn bị đóng thành một tảng băng lớn. Tên Đại Thừa trung kỳ trầm giọng :

- Ta đã nói là lấy ra toàn bộ, kẻ nào có ý giấu giếm đều sẽ có kết cục như hắn.

Mọi người trong lòng rét lạnh, không ai dám tiếp tục bước lên. Đúng lúc này, từ trên thiên không vang lên âm thanh trêu chọc :

- Một tên Đại Thừa trung kỳ cũng dám ở nơi này biểu diễn uy phong, thật sự có chút buồn cười a.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 518: Long Chiến Thần

Người lên tiếng không phải là Dương Thiên mà là một thanh niên tuấn tú, da trắng, mái tóc màu vàng nhạt, hai tay chắp sau lưng, bộ dạng rất tiêu sái. Dáng vẻ bình thường vô hại này rơi vào mắt tên Đại Thừa trung kỳ kia lại trở nên rất đáng sợ. Hắn có chút run rẩy nói:

- Long Chiến Thần, người cũng là người thuộc vương tộc Liệt Thiên Đế Viêm Long, lại là tu sĩ Độ Kiếp kỳ, tại sao lại xuất hiện ở nơi này.

Cùng thuộc một nhánh Liệt Thiên Đế Viêm Long, những người trong vương tộc chính là trực hệ con cháu của Liệt Thiên Đế Viêm Long Thủy Tổ. Bọn hắn sở hữu thiên tư hơn người, tốc độ tu luyện thần tốc, luôn nắm giữ những chức vụ cao trong tộc.

Long Chiến Thần là Độ Kiếp kỳ, hơn nữa địa vị của hắn tại Liệt Thiên Đế Viêm Long Tộc lại rất cao, chính là em trai của Long Chiến Thiên. Thúc thúc đến tham dự kén rể cho cháu mình, nếu để lộ ra bên ngoài sẽ là một chuyện cười lớn cho toàn bộ Long Tộc.

Đáng tiếc, lúc này tên Đại Thừa trung kỳ kia không có tâm trạng để cười. Mặc kệ Long Chiến Thần xuất hiện ở đây vì lý do gì, chuyện này cũng chắc chắn không được tiết lộ ra bên ngoài. Ở đây lại có nhiều người như vậy, cách đơn giản nhất chính là giết người diệt khẩu.

Tu vị của hắn là Đại Thừa trung kỳ, tuy cũng tính là cường giả đỉnh cấp, thế nhưng đặt vào trong mắt đại tu sĩ Độ Kiếp kỳ thì không có gì đáng kể. Tên Đại Thừa trung kỳ đưa tay về phía trước nắm lại. Hơn ba mươi tên Hợp Thể kỳ không có năng lực kháng cự, bị hắn nhắc lên ném thẳng về

phía Long Chiến Thần sau đó hóa thành long hình phóng đi một hướng khác.

Sử dụng long hình chính là trạng thái chiến đấu mạnh nhất của Long Tộc. Tốc độ, sức mạnh, phòng ngự gia tăng nhiều lần, hơn nữa còn sử dụng được các kỹ năng đặc biệt khác. Tên Đại Thừa kỳ kia vừa mới vào đã sử dụng long hình để bỏ chạy, chứng tỏ hẳn hoàn toàn không có suy nghĩ chiến đấu, chỉ mong dốc toàn lực cầu sinh.

Long Chiến Thần nở nụ cười khinh bỉ:

- Dùng một đám rác rưởi để cản chân ta, người có hơi xem thường Long Chiến Thần ta rồi.

Tay phải Long Chiến Thần hóa thành Long Thủ, hấn vung tay quét ngang một cái, hơn ba mươi tu sĩ Hợp Thể kỳ Long Tộc lập tức bị đánh thành một đồng thịt vụn rơi trên mặt đất. Nhẹ nhàng giải quyết đám tu sĩ kia, Long Chiến Thần hóa thành một vệt sáng dài đuổi theo tên Đại Thừa trung kỳ.

Dương Thiên mặc kệ hai tên kia, hẳn tiếp tục ở lại quan sát đồng xác thịt kia. Thế nhưng qua một thời gian dài, bọn chúng vẫn nằm yên bất động trên mặt đất mà không có chuyện gì xảy ra. Dương Thiên cau mày:

- Lẽ nào ta đã đoán sai?

Tiếp tục kiên nhẫn thêm một thời gian vẫn không nhìn ra được gì, Dương Thiên tiện tay thu lại đồng Long Lĩnh trên mặt đất rồi xoay người rời đi. Đợi hẳn đi được hơn 15 phút, dị biến bắt đầu xảy ra. Đồng huyết nhục chất cao kia dần thu nhỏ lại, sau đó biến mất không còn bóng dáng. Mặt đất trở lại nhưng chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Dương Thiên lúc này đã ở một nơi khá xa, thế nhưng khóe miệng của hắn lại nở một nụ cười khó hiểu:

- Có ý thức? Vì phát hiện ra sự tồn tại của ta nên mới không ra tay. Nếu suy đoán của ta không sai, Liệt Thiên Đế Viêm Long lần này cũng không phải đơn thuần tổ chức kén rể. Mưu kế thật thâm độc, chỉ là không biết Long Ngạo Thiên có ẩn giấu con bài bí mật nào đủ năng lực đối phó với nó hay không.

Đợi mãi vẫn không phát sinh chuyện gì, Dương Thiên quyết định rời đi những vấn đề lại một cái cấm chế rất đặc biệt có khả năng quan sát những chuyện phát sinh tại một khu vực nhất định sau đó truyền vào trong đầu hắn. Đây chẳng qua là Dương Thiên cẩn thận để lại mà thôi, không ngờ lại phát hiện được một mảng kia.

Hiếu được tất cả những thứ này đều là sắp đặt của Long Chiến Thiên, Dương Thiên tất nhiên cũng biết được vì sao Long Chiến Thần lại có mặt ở đây. Nếu mục đích của cuộc thi này không phải là kén rể cho Long Tích Nguyệt mà chỉ là huyết nhục của tu sĩ cấp cao Long Tộc, vậy thì đương nhiên bọn hắn không cần người chiến thắng.

Cũng chính vì điểm này, thể lệ cuộc thi mới có chút kỳ lạ. Người đến đăng ký tham dự xong liền nhận được ngọc ấn, sau đó được truyền tống thẳng đến địa điểm thi đấu mà không biết được đối thủ của mình là ai.

Lấy từ trong người ra năm mảnh Long Vân, Dương Thiên dẫn dắt năm mảnh Long Vân rồi cũng theo hướng dẫn được một ta bên trong ngọc ấn thiết lập nên một cái trận pháp đơn giản. Đặt năm mảnh Long Vân vào trong theo vị trí hình ngôi sao năm cánh, Dương Thiên liên tiếp đánh ra vài đạo Long Vân. Trận pháp lóe lên ánh sáng rực rỡ, một ngôi sao năm cánh phóng thẳng lên bầu trời rồi năm yên ở đó. Một ngôi sao khác nhỏ hơn xuất hiện trên trán Dương Thiên.

Dương Thiên thở ra một hơi:

- Cái gì mà triệu hồi Thủy Tổ, rõ ràng là thông báo vị trí của ta cho tên kia biết mà tìm đến. Xem ra Long Chiến Thiên thực sự không muốn có bất kỳ ai rời khỏi nơi này. Ài, cũng tốt, mấy ngày nay nhàn nhã đến phát chán, cũng nên vận động một chút rồi.

Không để Dương Thiên đợi quá lâu, một vệt sáng màu vàng phá không lướt đến trước mặt hắn, chính là Long Chiến Thần. Lúc này y phục của hắn có vài vết bẩn, ngực trái có một vết rách nhỏ cùng vài chấm máu, Dương Thiên trông thấy liền cười nói:

- Đường đường là Đại Thừa hậu kỳ lại bị Đại Thừa trung kỳ đánh bị thương, quả thực có chút mất mặt a.

Không giống tên Đại Thừa trung kỳ kia, Dương Thiên có thể nhìn ra được tu vị của Long Chiến Thần chỉ là Đại Thừa hậu kỳ. Hoặc có thể nói đây không phải là bản tôn của hắn mà chỉ là một khối phân thân mà thôi. Đối với Long Chiến Thần mà nói như vậy cũng đã đủ rồi. Phân thân của Độ Kiếp kỳ, lĩnh ngộ về pháp tắc vượt xa tu sĩ Đại Thừa kỳ thông thường, cộng thêm tu vị Đại Thừa hậu kỳ đã đủ để Long Chiến Thần dễ dàng tiêu diệt sạch những người tham dự. Tất nhiên đó là theo lẽ thông thường, mà Dương Thiên thì không thể dùng lẽ thường để suy xét được.

Bị Dương Thiên châm chọc, vẻ mặt Long Chiến Thần trở nên khó coi. Hắn là Đại Thừa hậu kỳ, lại là phân thân của Độ Kiếp kỳ, đáng lẽ phải dễ dàng giết chết một tên Đại Thừa trung kỳ. Thật ra chuyện này cũng không hẳn là lỗi của Long Chiến Thần. Bị dồn ép vào đường cùng, tên Đại Thừa trung kỳ kia quá tuyệt vọng liền sử dụng một chiêu tự bạo. Đại Thừa trung kỳ tự bạo, uy lực kinh khủng đến mức nào có thể nghĩ. Cho dù không gian này đã được gia cố bằng Long Văn và trận pháp cũng sẽ khó tránh khỏi tổn hại. Quan trọng hơn, bọn hắn cần có huyết nhục của đám Long Tộc này để cung cấp dinh dưỡng cho thứ kia. Vì vậy Long Chiến Thần không còn lựa chọn nào khác ngoài việc ngăn cản vụ nổ xảy ra.

Một gói thuốc nổ đã kích hoạt, việc ngăn cho nó bùng phát ra còn khó hơn việc giữ mình không bị thương. Dù Long Chiến Thần đã vận dụng pháp tắc khổng chế đến mức cực hạn vẫn khó tránh khỏi bị một vết thương nhỏ. May mắn, huyết nhục của tên kia vẫn hoàn toàn nguyên vẹn, xem như không lãng phí công sức hẳn đã bỏ ra.

Long Chiến Thần lạnh lùng nhìn Dương Thiên:

- Một con chuột nhắt mà thôi cũng dám nói như vậy với ta. Khi này vốn đã phát hiện ra người, nếu không phải bận truy đuổi tên kia, lúc này người đã không còn mạng để nói những lời này. Nhưng thật không ngờ người lại đoạt lấy đồng Long Lĩnh kia, tự tìm đường chết không thể sống a.

Dương Thiên phất tay:

- Đừng cho rằng ta không biết gì, ngay từ đầu các người đã không muốn để bất kỳ người nào thoát khỏi nơi này. Ta nói có đúng không?

Long Chiến Thần mỉm cười:

- Đúng thì đã sao? Sai thì thế nào? Đối với một kẻ sắp chết như người chuyện đó có quan trọng hay không?

Dương Thiên lắc đầu:

- Cũng không hẳn. Bởi vì kẻ phải chết ở đây là người chứ không phải ta.

Long Chiến Thần hơi ngạc nhiên rồi cười to:

- Người muốn dựa vào tu vị Đại Thừa trung kỳ của mình giết ta? Việc này so với việc ta bị tên Đại Thừa trung kỳ kia làm bị thương còn đáng cười hơn.

Dương Thiên đứng dậy, lắc đầu:

- Ta và hã khác biệt rất lớn.
- Ồ, nói nghe một chút đi, rốt cuộc là khác biệt chỗ nào?
- Bởi vì...ta là Dương Thiên.

PHONG LƯU CHÂN TIÊN

Saya Yuki

www.dtv-ebook.com

Chương 519: Long Tức Vs Thánh Kiếm Lực

- Dương Thiên?

Danh tự này Long Chiến Thần cảm thấy có chút quen thuộc nhưng lại không thể nhớ ra là đã từng nghe qua ở đâu. Bất quá, hắn rất nhanh vứt cái tên này ra khỏi đầu, nếu đã không nhớ chứng tỏ Dương Thiên cũng không phải loại đại nhân vật gì, vốn không đáng để hắn bận tâm.

Chỉ cần nhìn thái độ của Long Chiến Thần, Dương Thiên liền biết tên kia không thèm để mình trong mắt. Hắn nở nụ cười:

- Chưa từng nghe qua? Cũng tốt, hôm nay để ta khắc sâu nó vào đầu ngươi. Mang cái tên này xuống địa ngục trình báo với Diêm Vương, có lẽ hắn sẽ để ngươi nhanh chóng được đầu thai.

- Ngông cuồng.

Từ đầu đến cuối bị Dương Thiên khiêu khích cũng khiến Long Chiến Thần có điểm tức giận. Long Tộc vốn nổi tiếng ngạo mạn vậy mà từ đầu đến cuối lại bị một kẻ yếu hơn xem thường, Long Chiến Thần cho dù tu dưỡng tốt đến cỡ nào cũng khó tránh khỏi động nộ.

Cánh tay phải Long Chiến Thần biến thành long thủ, từng cái vuốt sắc nhọn hiện ra, long lân màu đỏ nhạt bao phủ đến cổ tay. Hắn vung tay một cái, mặt đất nơi Dương Thiên đang đứng giống như bị một cái máy cày khổng lồ cày qua, toàn bộ bị lật tung lên. Các gốc cổ thụ quanh đó bị đánh thành những mảnh vụn. Kể cả những loại linh thụ quý hiếm vô cùng rắn chắc cũng không ngoại lệ.

Khói bụi tan đi, một quang cầu màu trắng hiện ra. Dương Thiên vẫn điềm nhiên đứng tại vị trí cũ. Mặt đất xung quanh hắn bị xói tung, còn lưu lại rất rõ những vết nứt kéo dài trên mặt đất.

Long Chiến Thần còn chưa kịp bất ngờ, một cơn mưa kiếm khí từ trên không trung đã trút thẳng xuống người hắn. Tốc độ của kiếm khí quá nhanh, Long Chiến Thần không kịp làm ra hành động gì đã bị đánh từ trên cao rơi xuống, cuối cùng biến mất bên trong lòng đất. Cơn mưa kiếm khí vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại mà liên miên không dứt.

Quang cầu biến mất, Dương Thiên điều bộ khoan thai chậm rãi bước lại, giọng nói bình thản:

- Không cần giở trò, ta biết một chiêu này cũng lắm chỉ khiến người có chút khó chịu mà thôi. Long Tộc phòng ngự rất mạnh, muốn làm người bị thương thì bấy nhiêu vẫn chưa đủ.

Là một kẻ đã trải qua vô số trận chiến, Dương Thiên tất nhiên có thể cảm nhận được phần nào thực lực đối thủ của mình. Long Chiến Thần chẳng qua là giả vờ bị Kiếm Vũ đánh sâu vào lòng đất, âm thầm chờ đợi cơ hội một kích đoạt mạng mà thôi. Chỉ qua một chiêu này, Long Chiến Thần đã nhận định Dương Thiên là một đối thủ mạnh. Cũng không phải Long Chiến Thần sợ Dương Thiên mà là bản thân hắn lại không còn nhiều thời gian. Theo quy định, thử thách tại nơi này sắp kết thúc, Long Chiến Thần phải nhanh chóng giết sạch những người tham dự ở đây sau đó dùng một diện mạo khác xuất hiện ở bên ngoài để tránh bị người khác nghi ngờ. Chính vì vậy Long Chiến Thần mới dùng đến hạ sách này, đáng tiếc lại bị Dương Thiên dễ dàng nhìn thấu.

Từ bên dưới lòng đất, một tiếng long ngâm vang lên. Sóng âm mang theo Long Khí quét ngang, Kiếm Vũ đang liên tục trút xuống kia liền bị từng đợt sóng quét qua, rất nhanh liền bị đánh tan. Từ trong hố sâu, một con cự long khổng lồ thân hình dài đến hàng ngàn mét bay lên. Toàn thân cự long được

bao phủ bởi Long Lân màu đỏ, bên trong mỗi phiến Long Lân có thể cảm nhận được một ngọn lửa đang rực cháy. Cặp sừng trên đầu cự long không có hình dạng rõ ràng mà chỉ là hai ngọn lửa đang cháy rất dữ dội. Cặp mắt cự long mở to nhìn chăm chăm vào Dương Thiên, giọng nói mang theo Long Uy khiến cả không gian nơi này run lên:

- Người quả thực rất mạnh, cái tên Dương Thiên này đáng để ta ghi nhớ. Bất quá cũng chỉ có như vậy mà thôi, bởi vì hôm nay kẻ phải nằm xuống ở đây là người.

Dương Thiên lắc đầu:

- Ta và người chẳng qua mới giao lưu nhẹ nhàng mà thôi. Ta biết Long Tộc các người vẫn luôn nổi danh là vô địch trong cùng một cấp độ. Tiếp theo đây, ta sẽ cho người thấy, Long Tộc không hẳn là chủng tộc hùng mạnh nhất.

Theo lời nói của Dương Thiên, một thanh kiếm màu trắng dài hơn trăm mét bắt đầu ngưng tụ ngay trên đỉnh đầu của hắn. Thanh kiếm ngày càng trở nên rõ ràng, từng đạo hoa văn trên thân kiếm bắt đầu hiện ra, khắc họa hình ảnh một con thú nhìn qua rất đẹp mắt.

Cả người Long Chiến Thần rung nhẹ, hắn nhận ra con thú đang được khắc họa trên thanh kiếm kia nào phải yêu thú thông thường mà chính là một loại Thần Thú rất nổi danh, Vân Trình Vạn Lý Bằng. Long Tộc nổi tiếng về sức mạnh, cùng tốc độ siêu việt. Thế nhưng nếu so sánh với loại thần thú này thì căn bản là không cùng một đẳng cấp. Vân Trình Vạn Lý Bằng là thần thú, tốc độ của nó có thể xem là đứng vào top 10 loại thần thú nhanh nhất. Quan trọng hơn, Vân Trình Vạn Lý Bằng trời sinh lĩnh ngộ đối với Phong thuộc tính rất mạnh, bản thân nó lại có kháng tính nhất định với Long Khí, chính là thiên địch của Long Tộc.

Hình ảnh được khắc họa trên thanh kiếm này chẳng qua là dùng linh lực khắc lên mà thôi. Thế nhưng Long Chiến Thần cảm nhận được một tia khí tức rất giống với Vân Trình Vạn Lý Bằng. Vân Trình Vạn Lý Bằng là thiên địch của Long Tộc, có điều đó là chuyện ở Tiên Giới. Một Long Tộc tầm thường như hắn làm sao có tư cách tiếp xúc với thần thú bậc này. Nhưng cảm giác đến từ trong huyết mạch thì không thể nào sai được. Long Chiến Thần hét to để che dấu nội tâm đang run rẩy của mình:

- Người rốt cuộc là ai? Tại sao lại sử dụng kiếm khí chứ không phải Long Khí. Còn có, Vân Trình Vạn Lý Bằng là thiên địch của Long Tộc, người lại sử dụng thần thông có thể mang theo một tia khí tức của nó. Lẽ nào...người không phải tộc nhân của Long Tộc?

Dương Thiên nhún vai:

- Để ta nhắc lại câu nói của người khi nãy: “Một kẻ sắp chết như người cần gì phải biết nhiều như vậy?”. Có đúng không?

Hai mắt Long Chiến Thần lóe lên một tia lửa. Cặp sừng trên trán hắn bùng cháy dữ dội. Long Chiến Thần há to miệng phun ra một luồng khí nóng bỏng. Cả không gian rung lên, từng vết nứt hư không màu đen nho nhỏ lần lượt xuất hiện rồi biến mất. Không gian đã được gia cố bởi Long Văn lúc này cũng có dấu hiệu không chịu nổi công kích bậc này.

Tốc độ của luồng khí kia rất chậm, nhưng Dương Thiên biết rõ có tránh né cũng vô ích. Hắn ngược lại tỏ ra chẳng mấy bận tâm:

- Long Tức, đây là một trong những kỹ năng thiên phú bậc nhất của Long Tộc. Xem ra người cũng đã sử dụng toàn lực. Bất quá, chỉ như vậy vẫn chưa đủ.

Dương Thiên đưa tay lên cao nắm lại, thanh kiếm khổng lồ kia giống như bị một bàn tay vô hình nắm lấy, khẽ run nhẹ lên. Cự kiếm đột nhiên chém mạnh xuống, trực tiếp va chạm với Long Tức đang bay đến. Một

tiếng nổ khiến cả không gian run chuyển, đất đá và cây cối xung quanh bị thổi bay. Tại nơi va chạm, một vết nứt hư không rất lớn hiện ra. Long Văn quanh đó rất nhanh hiện lên, ra sức khôi phục lại. Thế nhưng tốc độ lan rộng của vết nứt quá nhanh, nó cũng chỉ miễn cưỡng làm chậm quá trình này đi một chút mà thôi.

Giằng co chỉ diễn ra trong thoáng chốc, Long Tức rất nhanh bị cự kiếm chém nát, sau đó thuận thế phóng về chỗ Long Chiến Thần. Lúc này, bên trên cự kiếm là hư ảnh một con đại bàng rất lớn đang giương cánh. Hư ảnh Vân Trình Vạn Lý Bằng cùng một tia khí tức kia khiến Long Chiến Thần sợ hãi. Long trảo của hắn được một ngọn lửa màu đỏ rực bao phủ đâm mạnh về phía mũi kiếm.

Lại một tiếng nổ phát ra, hư không xuất hiện thêm một vết nứt kéo dài. Cả không gian bao phủ bởi hai màu trắng và đỏ. Trên không trung, một khối cầu hai màu đang không ngừng cắn nuốt, tiêu diệt lẫn nhau.

Từ bên trong khối cầu kia, một bóng đen rất lớn bay ra, phóng thẳng xuống mặt đất. Khói bụi dần tán đi, Dương Thiên chậm rãi bước lại gần miệng hố. Dưới miệng hố là một đầu cự long rất lớn, trên mình tràn đầy những vết đứt, máu tươi không ngừng chảy ra khiến mặt đất quanh đó bốc cháy dữ dội. Ngay gần vị trí đầu cự long là một thanh kiếm màu trắng dài gần hai mét đang cắm sâu vào bên trong người nó. Cự long gầm to, một luồng hỏa diễm rất lớn bao lấy thanh kiếm kia đem nó thiêu đốt hoàn toàn. Giải quyết xong thanh kiếm, cự long liên tục phun ra mấy ngụm máu tươi rồi mới yếu ớt nói:

- Thứ này lẽ nào chính là Thánh Kiếm Lực lừng danh của đám Kiếm Tu Nhân Tộc kia sao?

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Chân Tiên](#)

[Chương 2: Khởi Đầu Mới](#)

[Chương 3: Trúng Độc Mỹ Nữ](#)

[Chương 4: Nhập Học](#)

[Chương 5: Bệnh Viện Sự Tình](#)

[Chương 6: Quán Bar Hải Nam](#)

[Chương 7: Tu Chân Giả](#)

[Chương 8: Ma Kiếm](#)

[Chương 9: Tần Tuyết](#)

[Chương 10: Long Lão Đại](#)

[Chương 11: Võ Giả](#)

[Chương 12: Hạ Sơn](#)

[Chương 13: Tần Gia](#)

[Chương 14: Âm Tổ](#)

[Chương 15: Thuấn Sát](#)

[Chương 16: Phụ Thân Mộc Vũ Hàm](#)

[Chương 17: Diệp Linh](#)

[Chương 18: Khu Vui Chơi](#)

[Chương 19: Biến Cố](#)

[Chương 20: Anh Hùng Biểu Diễn](#)

[Chương 21: Dụ Đồ](#)

[Chương 22: Bốn Phương Tự Hội](#)

[Chương 23: Hàn Băng Chi Thể](#)

[Chương 24: Phương Pháp](#)

[Chương 25: Tình Dịch](#)

[Chương 26: Chữa Trị](#)

[Chương 27: Người Lý Gia Đến](#)

[Chương 28: Ma Nữ](#)
[Chương 29: Lăng Nhã Kỳ](#)
[Chương 30: Nhị Nữ Cùng Đến](#)
[Chương 31: Triệu Vũ Hình](#)
[Chương 32: Hồng Nương Tử](#)
[Chương 33: Gặp Gỡ Thành Viên](#)
[Chương 34: Bữa Tối](#)
[Chương 35: Vị Hôn Thê Tương Lai](#)
[Chương 36: Sát Thủ](#)
[Chương 37: Man Chi Thể](#)
[Chương 38: Thiên Sát](#)
[Chương 39: Dạ Yến](#)
[Chương 40: Hẹn Gặp](#)
[Chương 41: Hợp Tác](#)
[Chương 42: Lần Đầu](#)
[Chương 43: Đưa Đến Siêu Xe](#)
[Chương 44: Công Thành Chiến](#)
[Chương 45: Nửa Đêm](#)
[Chương 46: Lại Đến](#)
[Chương 47: Hoàng Gia](#)
[Chương 48: Bệnh Tình Trở Nặng](#)
[Chương 49: Vận Mệnh](#)
[Chương 50: Được Lăng](#)
[Chương 51: Cố Sự](#)
[Chương 52: Lại Là Hắn](#)
[Chương 53: Bị Bắt](#)
[Chương 54: Âm Mưu](#)
[Chương 55: Siêu Xe](#)
[Chương 56: Cố Nhân](#)
[Chương 57: Xe Thật Xe Giả](#)
[Chương 58: Tai Nạn, Qua Đêm](#)
[Chương 59: Khó Xử](#)

[Chương 60: Lời Mời](#)
[Chương 61: Linh Điển Và Linh Căn](#)
[Chương 62: Vu Sư](#)
[Chương 63: Chơi Lớn](#)
[Chương 64: Chủ Động Hiến Thân](#)
[Chương 65: Nữ Nhân Hoàn Mỹ](#)
[Chương 66: Đảo Nhân Tạo](#)
[Chương 67: Giao Dịch, Quyền Lợi](#)
[Chương 68: Giám Sát Sứ](#)
[Chương 69: Tiến Hóa](#)
[Chương 70: Trở Lại Một Mình](#)
[Chương 71: Bệnh Lạ](#)
[Chương 72: Thực Cốt Trùng](#)
[Chương 73: Bắt Gặp](#)
[Chương 74: Ước Hẹn](#)
[Chương 75: Bí Mật](#)
[Chương 76: Hấp Huyết Quý?](#)
[Chương 77: Tiêu Diệt Hoa Thất](#)
[Chương 78: Trò Chơi Âm Sát](#)
[Chương 79: Một Đêm](#)
[Chương 80: Làm Người Xấu](#)
[Chương 81: Mời Người Một Bữa](#)
[Chương 82: Trao Đổi Con Tin](#)
[Chương 83: Mời Mỹ Nữ Chơi Game](#)
[Chương 84: Đại Chiến Tứ Cấp Mộng Thú](#)
[Chương 85: Nữ Nhân Thật Khó Hiểu](#)
[Chương 86: Cạnh Tranh](#)
[Chương 87: Huyết Trận](#)
[Chương 88: Chiến Thắng](#)
[Chương 89: Đại Hội Gia Tộc Của Lý Gia](#)
[Chương 90: Chuyện Cũ Của Lý Bàn](#)
[Chương 91: Tộc Trưởng Tần Gia Mời](#)

[Chương 92: Gặp Lại Bạch Khiết](#)
[Chương 93: Diệt Sát](#)
[Chương 94: Thêm Một Hiếu Lâm](#)
[Chương 95: Thanh Vũ Đến](#)
[Chương 96: Trong Khoan Chứa](#)
[Chương 97: Kế Hoạch Giải Cứu](#)
[Chương 98: Ngủ Nhờ](#)
[Chương 99: Lựa Chọn- Không Bằng Cầm Thú](#)
[Chương 100: Cầu Ly Biệt](#)
[Chương 101: Âm Mưu](#)
[Chương 102: Đột Nhập](#)
[Chương 103: Sát Ý- Cạm Bẫy](#)
[Chương 104: Thực Lực Tuyệt Đối](#)
[Chương 105: Phân Tách Linh Hồn](#)
[Chương 106: Âm Mưu Của Lý Tường](#)
[Chương 107: Lý Bàn Đáng Thương](#)
[Chương 108: Tình Yêu Và Sự Nghiệp](#)
[Chương 109: Âm Mưu Của Hoa Thi Âm](#)
[Chương 110: Một Lần Say](#)
[Chương 111: Sở Từ Đến](#)
[Chương 112: Diệp Vấn Thiên Nhờ Vả](#)
[Chương 113: Diễn Kịch](#)
[Chương 114: Thị Trưởng Rất Lớn Sao?](#)
[Chương 115: Bệnh Nhân Tử Vong](#)
[Chương 116: Bán Nguyệt Diệp](#)
[Chương 117: Pháp Tắc](#)
[Chương 118: Hội Nghị Nhàm Chán](#)
[Chương 119: Tình Thế Nguy Hiểm](#)
[Chương 120: Nguyên Anh Kỳ Của Thiên Sơn Thánh Phong](#)
[Chương 121: Ma Môn Đề Nghị](#)
[Chương 122: Hôn Sự?](#)
[Chương 123: Vấn Đề Lớn](#)

[Chương 124: Lý Tường Mời](#)
[Chương 125: Phiên Toái Đến Từ Vu Tộc](#)
[Chương 126: Phóng Hỏa Giết Người](#)
[Chương 127: Chủ Nhà Tham Tiền](#)
[Chương 128: Đại Trận Hấp Thu Sinh Mệnh](#)
[Chương 129: Mong Muốn Của Vương Vận](#)
[Chương 130: Sự Phụ Của Vương Bào](#)
[Chương 131: Đến Vu Tộc](#)
[Chương 132: Vu Khống](#)
[Chương 133: Nhân Diệt](#)
[Chương 134: Lý Bàn Kinh Doanh](#)
[Chương 135: Côn Đồ Và Tiểu Bá Vương](#)
[Chương 136: Lửa Trại](#)
[Chương 137: Trò Chơi Lớn](#)
[Chương 138: Phẫn Nộ](#)
[Chương 139: Căn Cứ Bí Mật](#)
[Chương 140: Lý Tường Chết](#)
[Chương 141: Nam Cung Băng Vận](#)
[Chương 142: Diệp Linh Bị Bắt Cóc](#)
[Chương 143: Lại Là Được Nam](#)
[Chương 144: Khôi U](#)
[Chương 145: Lưu Ly Cảm Tạ](#)
[Chương 146: Tần Minh Ngu Ngốc](#)
[Chương 147: Buổi Biểu Diễn](#)
[Chương 148: Tiến Hành Kế Hoạch](#)
[Chương 149: Đánh Người](#)
[Chương 150: Chặn Giết](#)
[Chương 151: Lực Lượng Bị Phong Ấn](#)
[Chương 152: Sinh Nhật](#)
[Chương 153: Khách Quý](#)
[Chương 154: Tổ Chức Bí Mật](#)
[Chương 155: Thăng Lớn](#)

[Chương 156: Sở Vũ](#)
[Chương 157: Xông Vào](#)
[Chương 158: Địa Ngục Lửa](#)
[Chương 159: Mượn Danh](#)
[Chương 160: Tổ Chức Khai Quang](#)
[Chương 161: Lời Mời Từ Thiên Sơn Thánh Phong](#)
[Chương 162: Dụ Dỗ- Chấp Nhận](#)
[Chương 163: Tra Tấn](#)
[Chương 164: Hồng Nhan Họa Thủy](#)
[Chương 165: Tu Chân Lộ](#)
[Chương 166: Đại Bí Ẩn](#)
[Chương 167: Bạo Tạc](#)
[Chương 168: Truyền Tống Trận](#)
[Chương 169: Xung Đột](#)
[Chương 170: Ta Đồng Ý](#)
[Chương 171: Đoạt Xá](#)
[Chương 172: Thông Linh Khôi Lỗi](#)
[Chương 173: Tiêu Chính Long Đáng Thương](#)
[Chương 174: Đoạn Mạch Chỉ Phát Uy](#)
[Chương 175: Tham Lam Là Bản Tính](#)
[Chương 176: Thân Tại Thế Gia](#)
[Chương 177: Ta Sẽ Giúp Người](#)
[Chương 178: Thiên Tài- Phế Vật](#)
[Chương 179: Lừa Dối](#)
[Chương 180: Luân Hồi Giả](#)
[Chương 181: Hấp Thu Thành Công](#)
[Chương 182: Tiêu Chính Long Trọng Thương](#)
[Chương 183: Bẫy Rập](#)
[Chương 184: Sở Từ Chiến Tam Đại Trúc Cơ](#)
[Chương 185: Thu Dọn Tàn Cuộc](#)
[Chương 186: Tâm Tư Phức Tạp](#)
[Chương 187: Huỳnh Đế](#)

[Chương 188: Thanh Vũ Gặp Chuyện](#)
[Chương 189: Theo Dõi](#)
[Chương 190: Âm Mưu](#)
[Chương 191: Thiên Sứ Chi Lệ](#)
[Chương 192: Liễu Diệp Ma Vân Dao](#)
[Chương 193: Đột Nhập Phủ Tổng Thống](#)
[Chương 194: Thuốc Giải](#)
[Chương 195: Bị Lừa](#)
[Chương 196: Tra Khảo](#)
[Chương 197: Khu Nghiên Cứu](#)
[Chương 198: Văn Phủ](#)
[Chương 199: Tham Sổng Sợ Chết](#)
[Chương 200: Văn Gia Kinh Sợ](#)
[Chương 201: Trở Về](#)
[Chương 202: Ngụy Linh Căn](#)
[Chương 203: Đến Tần Gia](#)
[Chương 204: Kỳ Hoa](#)
[Chương 205: Ra Mặt](#)
[Chương 206: Bạo Lực](#)
[Chương 207: Thiếu Niên Lạ Mặt](#)
[Chương 208: Quà Tặng](#)
[Chương 209: Bàn Bạc Kế Sách](#)
[Chương 210: Miếu Sát Ba Vị Kim Đan Kỳ](#)
[Chương 211: Lựa Chọn Tân Chương Môn](#)
[Chương 212: Đấu Pháp](#)
[Chương 213: Vòng Tay](#)
[Chương 214: Bữa Tối](#)
[Chương 215: Khiên Phế Liệu](#)
[Chương 216: Rượu Quý](#)
[Chương 217: Chiêu Trò Lừa Đảo](#)
[Chương 218: Trả Giá](#)
[Chương 219: Rượu Giả, Rượu Thật](#)

[Chương 220: Lỡ Lờ](#)
[Chương 221: Biểu Diễn Khí Công](#)
[Chương 222: Thi Đấu Quyền Anh](#)
[Chương 223: Thách Thức](#)
[Chương 224: Kịch Chiến](#)
[Chương 225: Pháp Diệt](#)
[Chương 226: Lại Bị Nhắm Đến](#)
[Chương 227: Huyết Thần Kinh Sợ](#)
[Chương 228: Huyết Anh Sát Trận](#)
[Chương 229: Chuyên Viên Thôi Miên](#)
[Chương 230: Chuyện Cũ Của Nalno](#)
[Chương 231: Nalno Chết](#)
[Chương 232: Đầu Thú](#)
[Chương 233: Lần Đầu Chạy Xe Máy](#)
[Chương 234: Thiên Phách Kiếm Đấu Trảm Quỷ Dao](#)
[Chương 235: Ngũ Linh Phong Thiên Tiểu Trận](#)
[Chương 236: Tuyệt Vọng](#)
[Chương 237: Đe Dọa](#)
[Chương 238: Thiên Thư- Truy Mỹ Bảo Điện](#)
[Chương 239: Đưa Lý Vũ Về Ở Cùng](#)
[Chương 240: Lý Tưởng Sống Của Lý Bàn](#)
[Chương 241: Tiểu Mỹ Nữ Lý Nghiên](#)
[Chương 242: Tĩnh Tâm Công](#)
[Chương 243: Đàm Phán Bắt Đầu](#)
[Chương 244: Sinh Mệnh Chân Tiên](#)
[Chương 245: Tâm Trạng Không Tốt](#)
[Chương 246: Dụ Dỗ Lý Nghiên](#)
[Chương 247: Cừu Tinh Diệu Nhật](#)
[Chương 248: Liệu Nguyên Quyết](#)
[Chương 249: Hạo Ca Cầu Xin](#)
[Chương 250: Triệu Vũ Hình Gọi Đến](#)
[Chương 251: Buổi Lễ Khiêu Vũ](#)

[Chương 252: Khởi Hành](#)
[Chương 253: Kim Đồng Ngọc Nữ](#)
[Chương 254: Gỡ Bỏ Khuất Mắt](#)
[Chương 255: Nam Nhân Trò Chuyện](#)
[Chương 256: Lấy Người Làm Tiền Công](#)
[Chương 257: Trăm Tiếp Nguyên Liệu](#)
[Chương 258: Ảnh Hưởng Của Đào Hoa Vận](#)
[Chương 259: Trở Lại Vùng Chiến](#)
[Chương 260: Được Lãng Tâm](#)
[Chương 261: Luyện Chế Tiên Bảo- Nữ Nhân Chiến](#)
[Chương 262: Phá Thiên](#)
[Chương 263: Thần Thụ- Thất Tinh Trận](#)
[Chương 264: Thần Thụ Không Phải Thứ Tốt](#)
[Chương 265: Đại Sự Của Văn Gia](#)
[Chương 266: Thực Thi Thụ Biến Dị](#)
[Chương 267: Cường Thi Giả Anh Kỳ](#)
[Chương 268: Phi Linh Chu](#)
[Chương 269: Lựa Chọn Bảo Vật](#)
[Chương 270: Triển Khai Kế Hoạch](#)
[Chương 271: Lễ Đường Phá- Hội Trưởng Hiện Thân](#)
[Chương 272: Trêu Đùa Hội Trưởng](#)
[Chương 273: Một Chiêu](#)
[Chương 274: Tin Tưởng Dương Thiếu](#)
[Chương 275: Thực Thi Thụ Hóa Hình](#)
[Chương 276: Phân Thần Kỳ Thực Thi Thụ](#)
[Chương 277: Lại Một Chiêu](#)
[Chương 278: Vạn Pháp Thông Thiên Nhân](#)
[Chương 279: Chu Toàn](#)
[Chương 280: Phiền Phức Lớn](#)
[Chương 281: Biến Cố Nhỏ](#)
[Chương 282: Thân Phận Của Ta](#)
[Chương 283: Rời Đi](#)

[Chương 284: Phá Rối Đoàn Làm Phim](#)
[Chương 285: Tiêu Viễn- Tiêu Bắc](#)
[Chương 286: Nam Nhân Đôi Khi Phải Vô Sĩ](#)
[Chương 287: Thăm Dò](#)
[Chương 288: Đùa Giỡn Tiêu Viễn](#)
[Chương 289: Vé Vào Cửa](#)
[Chương 290: Trứng Hóa Thạch](#)
[Chương 291: Vé Vip Vs Vé Hạng Sang](#)
[Chương 292: Tiến Triển](#)
[Chương 293: Tam Nhân Tộc](#)
[Chương 294: Phi Thúy Thần Long](#)
[Chương 295: Ta Muốn Nó](#)
[Chương 296: Bách Biến Thần Sư](#)
[Chương 297: Thu Phục Bách Biến Thần Sư](#)
[Chương 298: Huyết Mạch Phong Ấn Thuật](#)
[Chương 299: Ngăn Đón](#)
[Chương 300: Kim Ngự Thần Sư, Độc Hoạt Xà Thần Sư](#)
[Chương 301: Thánh Thể- Bản Mệnh Tuyệt Kỹ](#)
[Chương 302: Cự Lực Thần Sư Đáng Thương](#)
[Chương 303: Thiên Vương Hiện Thân](#)
[Chương 304: Thân Thể Của Tiểu Sư](#)
[Chương 305: Địa Vương- Vương Liệt](#)
[Chương 306: Bách Biến Thần Sư Run Sợ](#)
[Chương 307: Chiến Tranh](#)
[Chương 308: Tra Tấn](#)
[Chương 309: Lăng Bách](#)
[Chương 310: Ta Là Bạn Trai Của Nàng](#)
[Chương 311: Diệu Kế](#)
[Chương 312: Lý Bàn Lo Lăng](#)
[Chương 313: Nhắm Vào Mộc Vũ Hàm](#)
[Chương 314: Lý Bàn Cũng Muốn Tu Luyện](#)
[Chương 315: Thiên Cấp](#)

[Chương 316: Mộc Vũ Hàm Nghi Ngờ](#)
[Chương 317: Thành Công](#)
[Chương 318: Đại Chiến Bắt Đầu](#)
[Chương 319: Liễu Hạc Chết](#)
[Chương 320: Dự Đoán](#)
[Chương 321: Lấy Oán Trả Ôn](#)
[Chương 322: Dược Lăng Gặp Chuyện](#)
[Chương 323: Thâm Nhập Vùng Chiến](#)
[Chương 324: Chiến Trường Tàn Khốc](#)
[Chương 325: Thực Hiện Yêu Cầu](#)
[Chương 326: Sinh Mệnh Chân Tiên- Nhượng Hy](#)
[Chương 327: Đua Xe Trái Phép](#)
[Chương 328: Trò Chơi](#)
[Chương 329: Gian Lận](#)
[Chương 330: Thỏa Thuận](#)
[Chương 331: Kim Đan Kỳ Làm Áo Thuật](#)
[Chương 332: Ma Kiếm Quy Chủ](#)
[Chương 333: Thanh Vũ Sắp Đến](#)
[Chương 334: Gió Lặng Trước Cơn Giông](#)
[Chương 335: Nấu Ăn](#)
[Chương 336: Đại Tiệc](#)
[Chương 337: Động Đất](#)
[Chương 338: Ma Môn Hành Động](#)
[Chương 339: Kế Sách Của Huyết Thần](#)
[Chương 340: Tận Hưởng](#)
[Chương 341: Độ Kiếp](#)
[Chương 342: Thú Kiếp- Lôi Hỏa Kiếp](#)
[Chương 343: Thí Luyện Cốc](#)
[Chương 344: Khởi Hành](#)
[Chương 345: Sát Trận- Hóa Giải](#)
[Chương 346: Huyết Thần Bỏ Trốn](#)
[Chương 347: Tinh Hóa Ma Khí](#)

[Chương 348: Lĩnh Vực](#)
[Chương 349: Thánh Ấn](#)
[Chương 350: Âm Dương Song Mệnh Cách](#)
[Chương 351: Huyền Thuật Tối Cao](#)
[Chương 352: Rời Đi](#)
[Chương 353: Thần Đế- Sáng Thế Thần](#)
[Chương 354: Hủy Diệt Đến](#)
[Chương 355: Chân Tiên Chi Chiến](#)
[Chương 356: Ba Loại Tiên Lực](#)
[Chương 357: Đòn Cuối Cùng- Kết Thúc](#)
[Chương 358: Phàm Vũ Giới](#)
[Chương 359: Sinh Mệnh Thế Thân](#)
[Chương 360: Kế Sách](#)
[Chương 361: Trộm Được Viên](#)
[Chương 362: Uy Hiếp Cướp Đoạt](#)
[Chương 363: Khôi Phục Đến Trúc Cơ](#)
[Chương 364: Phệ Hồn Thạch- Diệt Hồn Thạch](#)
[Chương 365: Tham Gia Quyết Đấu](#)
[Chương 366: Hạ Chỉ Nghiên Thông Minh](#)
[Chương 367: Cường Thi](#)
[Chương 368: Thi Độc](#)
[Chương 369: Quyết Đấu Ý Chí](#)
[Chương 370: Lời Mời](#)
[Chương 371: Bàn Phi- Mệnh Nhân](#)
[Chương 372: Tuyệt Tình Sơn](#)
[Chương 373: Ngũ Thái Bằng Liên](#)
[Chương 374: Nguyệt Hoa Tiên Tử](#)
[Chương 375: Đợi Người Một Ngàn Năm](#)
[Chương 376: Càn Quét Thực Cốt Sâm Lâm](#)
[Chương 377: Thiên Bảo Các](#)
[Chương 378: Giao Dịch](#)
[Chương 379: Vân Dương Thôn](#)

[Chương 380: Hạng Động](#)
[Chương 381: Tinh Thổ](#)
[Chương 382: Dung Nham Cự Tích](#)
[Chương 383: Chìa Khóa](#)
[Chương 384: Bố Trí Cạm Bẫy](#)
[Chương 385: Trúng Kế](#)
[Chương 386: Vây Khốn Hồ Vương](#)
[Chương 387: Khống Trước Vương](#)
[Chương 388: Trở Về Thanh Linh Môn](#)
[Chương 389: Thanh Linh Môn Nội Chiến](#)
[Chương 390: Di Linh Môn](#)
[Chương 391: Biến Cố Tại Thiên Bảo Các](#)
[Chương 392: Chân Tự Quyết](#)
[Chương 393: Cực Linh Môn Đến](#)
[Chương 394: Cửu Tinh Diệu Nhật](#)
[Chương 395: Diệt Cực Linh Môn](#)
[Chương 396: Linh Nhãn](#)
[Chương 397: Hấp Thu Linh Nhãn](#)
[Chương 398: Chia Tay Chu Hân Dao](#)
[Chương 399: Tiểu Sư Thức Tỉnh](#)
[Chương 400: Tiểu Sư Phi Thăng](#)
[Chương 401: Thiên Liên Xích](#)
[Chương 402: Thiên Can Bát Quái Trận](#)
[Chương 403: Tử Hà Tiên Tử](#)
[Chương 404: Ngũ Hành Bạo Linh Trận](#)
[Chương 405: Phá Trận- Kim Bài](#)
[Chương 406: Hấp Thu](#)
[Chương 407: Mang Hoang Thảo Nguyên](#)
[Chương 408: Bắt Nhốt](#)
[Chương 409: Pháp Đàn](#)
[Chương 410: Chu Hân Dao Gặp Rắc Rối](#)
[Chương 411: Uy Hiếp](#)

[Chương 412: Hóa Giải Khống Hồn Thuật](#)
[Chương 413: Tiên Thiên Linh Bảo](#)
[Chương 414: Giết Dạ Miêu Vương](#)
[Chương 415: Đồng Loạt Bỏ Trốn](#)
[Chương 416: Vân Lạc Tông](#)
[Chương 417: Giết](#)
[Chương 418: Ma Phật Cốc](#)
[Chương 419: Âm Dương Sư](#)
[Chương 420: Tranh Giành](#)
[Chương 421: Phật Đà Sơn](#)
[Chương 422: Dụ Dỗ](#)
[Chương 423: Phân Hồn Thái Cổ Độc Nhân Long](#)
[Chương 424: Nhận Chủ](#)
[Chương 425: Bốn Phần Hợp Nhất](#)
[Chương 426: Cầm Chân](#)
[Chương 427: Hai Tấm Kim Bài](#)
[Chương 428: Phân Thần Kỳ](#)
[Chương 429: Xâm Nhập](#)
[Chương 430: Bổ Thần Đan](#)
[Chương 431: Thái Hư Luyện Thần Đỉnh](#)
[Chương 432: Thành Đan](#)
[Chương 433: Một Bình Linh Tửu Đổi Ba Câu Hỏi](#)
[Chương 434: Cách Giới Truyền Tống Trận](#)
[Chương 435: Cảm Ngộ](#)
[Chương 436: Đại Chiến Phàm Vũ Giới](#)
[Chương 437: Đệ Nhất Yêu Vương Hiện Thân](#)
[Chương 438: Cực Đạo Chân Nhân Chiến Cự Lực Viên Vương](#)
[Chương 439: Diệt Sát Cự Lực Viên Vương](#)
[Chương 440: Thú Diệt Phát Uy](#)
[Chương 441: Sinh Mệnh Thế Thân](#)
[Chương 442: Một Tia Sáng Thế Lực](#)
[Chương 443: Linh Giới](#)

[Chương 444: Thủy Hoàng Giới- Lục Minh Đảo](#)
[Chương 445: Viên Cường](#)
[Chương 446: Vận Rủi Quấn Thân](#)
[Chương 447: Thủy Hệ Pháp Tắc](#)
[Chương 448: Vọng Nguyệt Ngự](#)
[Chương 449: Vọng Nguyệt](#)
[Chương 450: Khiếu Nguyệt Thiên Lang](#)
[Chương 451: Đấu Giá](#)
[Chương 452: Ba Món Bảo Vật](#)
[Chương 453: Khổng Tước](#)
[Chương 454: Bát Ma Bàn- Bát Ma Giới](#)
[Chương 455: Ngự Lĩnh Vực](#)
[Chương 456: Thánh Anh Tông](#)
[Chương 457: Ngục Viêm Cốc](#)
[Chương 458: Kiếm Thai](#)
[Chương 459: Chặn Đường](#)
[Chương 460: Phá Hủy Ngục Viêm Cốc](#)
[Chương 461: Liệt Viêm Kinh Hiện Thân](#)
[Chương 462: Giao Dịch](#)
[Chương 463: Đan Kiếp](#)
[Chương 464: Hắc Thiên Thần Lô](#)
[Chương 465: Đại Thừa Trung Kỳ](#)
[Chương 466: Khiếu Nguyệt Thiên Lang Gặp Nạn](#)
[Chương 467: Lang Bách](#)
[Chương 468: Diệt Sát Lang Bách](#)
[Chương 469: Nhật Nguyệt Thần Lang](#)
[Chương 470: Song Kiếp Hợp Nhất](#)
[Chương 471: Hoành Không](#)
[Chương 472: Tiếp Một Chiêu](#)
[Chương 473: Liệt Viêm Kinh Cùng Đi](#)
[Chương 474: Sửa Chữa](#)
[Chương 475: Vạn Sự Thông](#)

[Chương 476: Kiếm Mộ](#)
[Chương 477: Ba Thanh Kiếm](#)
[Chương 478: Đánh Lén](#)
[Chương 479: Chim Sẻ Phía Sau](#)
[Chương 480: Vạn Kiếm Lực Vs Vô Hình Kiếm Khí](#)
[Chương 481: Luyện Chế Thành Công](#)
[Chương 482: Tiêu Đình](#)
[Chương 483: Bao Tạc](#)
[Chương 484: Thôn Thiên Thú Chết](#)
[Chương 485: Tiêu Đình Bại](#)
[Chương 486: Rời Khỏi Kiếm Mộ](#)
[Chương 487: Cực Lạc Cảnh](#)
[Chương 488: Thử Thách - Bí Mật](#)
[Chương 489: Người Quen Cũ](#)
[Chương 490: Tìm Kiếm Linh Mạch](#)
[Chương 491: Vân Bằng](#)
[Chương 492: Sát Ma Đường](#)
[Chương 493: Ngũ Thú Diệt Ma Hỏa](#)
[Chương 494: Mối Thù Của Nhạc Hiên](#)
[Chương 495: Thân Thể Bao Tạc](#)
[Chương 496: Rời Khỏi Cực Lạc Cảnh](#)
[Chương 497: Luyện Hóa- Đột Phá](#)
[Chương 498: Liệt Viêm Kinh Khiêu Chiến](#)
[Chương 499: Vân Châu Thánh Địa](#)
[Chương 500: Sát Thần Đồ Linh Lục](#)
[Chương 501: Thiên Diễn Lão Tổ](#)
[Chương 502: Nửa Đường Rút Lui](#)
[Chương 503: Vạn Mệnh Trường Hà](#)
[Chương 504: Tâm Ma](#)
[Chương 505: Gặp Lại Sở Từ](#)
[Chương 506: Khuyên Nhủ](#)
[Chương 507: Cạm Bẫy - Phong Ấn](#)

[Chương 508: Thiên Long Bí Cảnh](#)
[Chương 509: Thiên Long - Long Tộc](#)
[Chương 510: Long Tộc Hiện Thân](#)
[Chương 511: Long Giới](#)
[Chương 512: Thỏa Thuận](#)
[Chương 513: Công Pháp Đặc Thù](#)
[Chương 514: Nội Tình Long Tộc](#)
[Chương 515: Đại Thừa Trung Kỳ](#)
[Chương 516: Kén Rể](#)
[Chương 517: Kế Sách Thu Thập Long Lâm](#)
[Chương 518: Long Chiến Thần](#)
[Chương 519: Long Tức Vs Thánh Kiếm Lực](#)